Βιβλ. Εθνικ. 88113

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ

ΚΑΙ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

χρησιμεῦον ὡς παράρτημα παντὸς Ἑλληνικοῦ λεξικοῦ πρὸς μελέτην τῶν παλαιῶν ποιητῶν καὶ λογογράφων, νῦν τὸ πρῶτον μετ' ἀκριβείας ἐκ παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἐρανισθὲν

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΩΡΕΝΤΗ

45.
Χρήστου Β Καραβάλλου

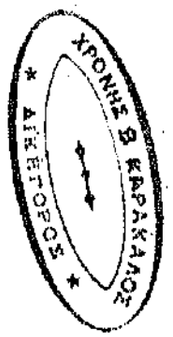

καὶ ἐκδοθὲν φιλοτίμῳ ἐπιστασίᾳ καὶ δαπάνῃ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ

καὶ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΜΑΤΑΚΙΔΟΥ.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΚΟΥ (πρότερον Χάϊκουλ)

1837.

Πρ. Β. Καρακάλλος
Τεύχος Δ. Δεκεμβρίου του 1901

ΧΡΟΝΗΣ Β. ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Τὸ βιβλίον αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἐν παλαιῷ πάππου μου Πολυχρόνη Ἀγγελῆ Καρακάλλου (1803–1853), ὅστις ἔπεσε πολέμου τὸ ἐπάγγελμα.
Τὸ ἐδώρησα εἰς νέον ὁρᾷ βιβλιοθέτησιν τὸ ἔτος 1956, καθ' ὅσον αὕτη εἶχε καταστραφῆ εἰς τὴν παρόδου τοῦ χρόνου.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1956
Πολυχρόνης Βασ. Καρακάλλος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἡ μελέτη τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης, διὰ τῆς ὁποίας μόνης δύναταί τις νὰ καρπωθῇ τοὺς πολυτίμους θησαυροὺς οἱ ὁποῖοι εὕρηνται ἀποτεταμιευμένοι εἰς τὰ ἀθάνατα καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προγόνων ἡμῶν συγγράμματα, καθισταμένη κύριον ἀντικείμενον καὶ βάσις τῆς ἐμφρόνου καὶ ὀρθῆς ἀνατροφῆς τῶν νέων ἐλευθέρων Ἑλλήνων ἀπῄτει ἀναγκαίως ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα ὅσα ἐμποροῦσι νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν κατάλληλον καὶ ἀνεπαχθῆ διὰ τοὺς ὅσοι ἐπιχειρίζονται νὰ διδαχθῶσι τὴν γλῶσσαν ταύτην μὲ σκοπὸν ἀληθοῦς ὠφελείας. Τοιούτων συντελεστικῶν καὶ προαγωγικῶν βοηθημάτων εὐποροῦσα πρὸ πολλῶν ἤδη ἑκατονταετηρίδων ἡ νεολαία τῶν σοφῶν Εὐρωπαίων, δὲν ἔπαυσε καὶ δὲν παύει καθεκάστην ἀπὸ τοῦ νὰ σπουδάζῃ τὴν παλαιὰν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν καὶ νὰ ἐξαντλῇ μετὰ ζήλου πολλοῦ καὶ ἐπιμελείας τὰ ἐν αὐτῇ ἀποκείμενα καλὰ ὡς ἀπό τινος ἀφθόνου πηγῆς, προβαίνουσα μὲ ταχύτερα βήματα εἰς τὸ ἀληθὲς αὐτῆς σκοπούμενον. Ἓν ἀπὸ τὰ οὐσιώδη ταῦτα καὶ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα βοηθήματα διὰ τῶν ὁποίων καὶ οἱ νέοι Ἕλληνες ἠδύναντο ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως νὰ οἰκειωθῶσι μετὰ τῆς προπατορικῆς αὐτῶν γλώσσης, βαδίζοντες ὁδὸν κανονικὴν πρὸς κατάληψιν τῶν παλαιῶν διασωθέντων συγγραμμάτων, ὑπῆρχεν ἡ ἀπόκτησις λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσης ὅσον ἔνεστι πλήρους καὶ ἐξειργασμένου μετ' ἐπιστημονικῆς καὶ γραμματικῆς ἀκριβείας εἰς ἁπλῆν καθομιλουμένην διάλεκτον. Τὴν ἔλλειψιν τοιούτου βοηθήματος ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐν Βιέννῃ νεωστὶ γενομένη ἐπεξεργασία τοῦ μεγάλου λεξικοῦ τοῦ μακαρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ, ἐφ' ὅσον ὁ προτεθεὶς χρόνος καὶ ἡ παροῦσα τοῦ ἔθνους κατάστασις ἐπιτρέπει, διὰ φιλογενοῦς ἐπιστασίας τῶν κυρίων Κ. Γκαρπολᾶ καὶ Χρ. Ματακίδου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γνῶσις τῶν διαφόρων κυρίων ὀνομάτων ἀπαντωμένων εἰς τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν ποιητῶν καὶ λογογράφων, ἀπαρτίζουσα διὰ τῆς ἑρμηνείας, τοῦ σχηματισμοῦ, τῆς ἐτυμολογίας καὶ τῆς διαφόρου αὐτῶν γραφῆς τὴν ἐντέλειαν ἑνὸς λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, λογίζεται οὐχ ἧττον ἀπαραίτητος καὶ συντελεστικὴ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην τῆς γλώσσης ταύτης, καὶ κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ σοφοῦ λεξικογράφου ἀοιδίμου Πασσωβίου, τὰ γεωγραφικὰ καὶ κύρια τῶν ἀνδρῶν ὀνόματα ἐκ τε τῆς μυθολογίας καὶ ἱστορίας ἀνήκουσιν ἀναγκαίως καὶ ταῦτα εἰς τὸν γραμματικὸν κλάδον τῆς γλώσσης, *) ἐκρίθη εὔλογος ὑπό τε τῶν ἐκδοτῶν καὶ ἐπεξεργαστῶν τοῦ ῥηθέν-

*) Ὅρα Passow, über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher. Berlin 1812.

τος τριτόμου λεξικοῦ καὶ ἡ κατ' ἰδίαν ἔκδοσις ἑνὸς συνοπτικοῦ καὶ ὅσον ἔνεστι περιληπτικοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων ὅσα ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κλασικοῖς συγγραφεῦσι ἐκ τῆς μυθολογίας, ἱστορίας καὶ παλαιᾶς γεωγραφίας, χρησιμεύοντος τοῦ λοιποῦ ὡς παράρτημα παντὸς ὁποιουδήποτε λεξικοῦ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν γλώσσης. Κατὰ προτροπὴν τῶν κυρίων ἐκδοτῶν ἀναδεχθεὶς ἔργον τοῦ ὁποίου ἡ περαίωσις ἀπῄτει βέβαια χρόνον πλείονα, μέσα χορηγητικώτερα καὶ σκέψιν ὡριμοτέραν, ὥρμησα εἰς τὴν ἐπιχείρησιν λαβὼν ὡς πηγὰς καὶ βοηθήματα ὅσα ἠδυνήθην νὰ εὕρω τοῦ αὐτοῦ εἴδους μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων τῶν Ἑλληνιστῶν Εὐρωπαίων συμβουλευόμενος ἀεὶποτε καὶ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα κείμενα τῶν διαφόρων ποιητῶν καὶ συγγραφέων παρὰ τῶν ὁποίων ἐλήφθησαν ἕκαστα τῶν κυρίων τούτων ὀνομάτων, φροντίσας κατὰ δύναμιν νὰ παραδεχθῶ τὴν ὅσον ἔνεστιν ὀρθοτέραν ἢ πιθανωτέραν καὶ ὑπὸ ἀρίστων κριτικῶν δοκιμασθεῖσαν γραφὴν ἑκάστης λέξεως, ἐξακριβῶν πρὸ πάντων τὸν τύπον, τὸ γένος καὶ τὴν χρονικὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν αὐτῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἐργασίαν μοὶ ἐστάθη οὐκ ὀλίγον πρόσφορον τὸ κατὰ τὸ 1832 ἔτος ὑπὸ κυρίου Γ. Χρ. Κρουσίου ἐκδοθὲν ἐπίτομον λεξικὸν τῶν κυρίων ὀνομάτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. (G. Chr. Crusius, Griechisch-Deutsches Wörterbuch der Mythologischen, Historischen und Geographischen Eigennamen, Hannover 1832)· ἰδίως δὲ διὰ τὰς παρ' Ὁμήρῳ καὶ Πινδάρῳ ἀπαντωμένας λέξεις τῶν ἱστορικῶν, μυθολογικῶν καὶ γεωγραφικῶν ἀρχαίων ὀνομάτων εὗρον, κἂν ὅ,τι ἀπέβλεπε τὴν γραφὴν, τὸν σχηματισμὸν καὶ τὴν παραγωγὴν ἢ τὸν τονισμὸν αὐτῶν ἔτι δὲ καὶ τὴν διάφορον παρ' ἑκατέρῳ τῶν ποιητῶν χρῆσιν ἑκάστης, βοήθημα ἱκανὸν ἐν τῷ τοῦ Δαμμίου Ὁμηρικοπινδαρικῷ λεξικῷ (Dammii Lexicon Homerico-Pindaricum Pars Realis, Lipsiae 1831) σημειώσας ἑκάστοτε τὰ ἀφ' ὧν ἐλήφθησαν χωρία τῶν ποιητῶν μετὰ τοῦ διαφόρου παρ' αὐτοῖς ἀπαντωμένου τύπου ἑκάστης λέξεως. Πολλὰ δὲ ἐπώνυμα μυθολογουμένων θεοτήτων καὶ ἡρώων, σχηματιζόμενα ἢ ἐξ ἄλλων κυρίων ὀνομάτων καὶ περιέχοντα ἔννοιαν ἱστορικὴν, ἢ ἐκ ῥημάτων καὶ προσηγορικῶν ὀνομάτων, ὡς Ἀγυιεύς, Βριμώ, Ἵππειος κ.τ.τ. ἔτι δὲ καὶ ἐπίθετα σχηματισθέντα ἐκ μυθικῶν καὶ ἱστορικῶν ὀνομάτων, πόλεων ἢ χωρίων, ὡς Ἑρμαῖος, Ἡραῖος, Ἡράκλειος, Καρυᾶτις, καὶ πολλὰ τῶν κυρίων ἐθνικῶν ὀνομάτων, παρέλαβον ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ ἀειμνήστου Πασσωβίου μετὰ τῆς συνοπτικῆς ἑρμηνείας αὐτῶν.

Τὰ κύρια μυθολογικὰ καὶ ἱστορικὰ ὀνόματα ἐλήφθησαν ἐκ τῶν ἀρίστων ἀρχαίων ποιητῶν καὶ πεζογράφων ἀπ' αὐτῆς τῆς κλασικῆς ἐποχῆς τῆς γλώσσης ἕως τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων. Ἐκτὸς τοῦ Ὁμήρου, Ἡσιόδου, Πινδάρου, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, Ἀριστοφάνους, Ἀνακρέοντος, ἔτι δὲ Ἡροδότου, Θουκυδίδου, Πλάτωνος, Ξενοφῶντος, Δημοσθένους, Αἰσχίνου καὶ Ἀπολλοδώρου, τῶν ὁποίων πρὸ πάντων τὰ συγγράμματα συνήθως παραδίδονται εἰς τὰ διάφορα κοινὰ σχολεῖα καὶ γυμνάσια τῶν νῦν Εὐρωπαίων, παρέλαβον ἔτι τὰ ἀπαντώμενα εἰς τοὺς γνωμικοὺς ποιητὰς, καὶ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου, Καλλιμάχου, Βίωνος, Μόσχου, Λυκόφρονος, Νόννου, Κοΐντου Σμυρναίου, ἐκ τῶν τοῦ Ὀρφέως Ἀργοναυτικῶν, τοῦ Ἀπολλωνίου Ῥοδίου καὶ ἄλλων ποιητῶν τῆς Ἀνθολογίας, ἐκ δὲ τῶν πεζῶν μάλιστα τοῦ Πολυβίου, Πλουτάρχου, Αἰλιανοῦ, Δίωνος Κασσίου, Διοδώρου Σικελιώτου, Παυσανίου, Ἀθηναίου, Ἐρατοσθένους, Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως, Ἀρριανοῦ, Ἀππιανοῦ, Διογένους Λαερτίου, Φιλοστράτου, Ἡρωδιανοῦ, Ἀντωνίου Λιβερόλου, Εὐσταθίου, Παρθενίου καὶ ἄλλων· τὴν ἱστορικὴν ἑρμηνείαν ὅλων τούτων τῶν ὀνομάτων ἐφρόντισα, ὅσον ὁ καιρὸς καὶ αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς ἐκ ταύτης ὠφελείας μ' ὑπαγόρευε, νὰ ἐκθέσω περιληπτικῶς ἀναφέρων ἐκείνας μόνον ἐκ τῶν πράξεων ἢ ἐκ τῶν συμβάντων ἑκάστου τῶν ἱστορουμένων προσώπων διὰ τῶν ὁποίων ἐξαιρέτως χαρακτηρίζεται ἡ ἀρχαία ἐποχὴ αὐτοῦ, σημειώσας ἔτι ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῶν τῶν ἀνὰ χεῖρας ἱστορικῶν πηγῶν ἠδυνάμην νὰ παραλάβω ὡς βέβαιον καὶ ἀνεπισφαλὲς, τὴν περίοδον καθ' ἣν ἠδύνατο ἀκριβῶς ἢ κατά τινα πιθανότητα νὰ διορισθῇ ἡ ἱστορικὴ ἐποχὴ τοῦ ἀκμάσαντος προσώπου ἢ τῆς συμβάσης πράξεως. Τὰ μυθολογούμενα ἀντικείμενα ἐκρινα προσφυὲς νὰ ἑρμηνεύσω ὀλίγον τι πλατύτερον, γινώσκων καλῶς πόσον ἡ γνῶσις τούτων συμβάλλει ἐπὶ πλέον διὰ τοὺς ἔτι ἀρχαίους πρὸς μελέτην καὶ κατάληψιν τῶν παλαιῶν συγγραφέων, σαφηνίσας πρὸ πάντων ὅσα ἀφορῶσι τὴν λατρείαν τῶν ἀρχαίων λαῶν καὶ τὰς διαφόρους αὐτῶν θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ ἔθιμα, παραπέμπων ἑκάστοτε τὸν ἀναγνώστην εἰς αὐτὰς τὰς πηγὰς τῶν παλαιῶν συγγραφέων καὶ εἰς πολλὰς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γενομένας σοφὰς ἐρεύνας καὶ πραγματείας τῶν νεωτέρων Εὐρωπαίων· ὅσα δὲ, καὶ ταῦτα ἐν περιλήψει, ἀναφέρονται ἐκ τῆς βιογραφίας ἑκάστου τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων συγγραφέων καὶ μάλιστα ἐκείνων ὅσων κατὰ δυστυχίαν τὰ συγγράμματα ἠφανίσθησαν, παρέλαβον ἐκ τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς βιβλιοθήκης ἐκδοθείσης ὑπὸ Ἁρλεσίου ἐν Ἀμβούργῳ 1790 καὶ ἐκ τῆς Γερμανικῆς τριτόμου μεταφράσεως τῆς τοῦ Γάλλου Σχοιλλίου (Schoell) ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐκδοθείσης ἐν Βερολίνῳ κατὰ τὸ 1830. Τὰ κύρια ὀνόματα τῶν παλαιῶν χωρῶν, πόλεων, ἐθνῶν, ποταμῶν, ὀρέων καὶ ὅσα ἔχουσιν ἀναφορὰν μετὰ τῆς τῶν ἀρχαίων γεωγραφίας ἐλήφθησαν τὰ πλεῖστα ἐκ τοῦ Στράβωνος, Παυσανίου, Διονυσίου τοῦ Περιηγητοῦ, Σκύλακος, Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, Ἀρριανοῦ, Πτολεμαίου, Ἀμμιανοῦ Μαρκελλίνου, Σουΐδα καὶ ἐκ τοῦ λεξικοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου, εἰς τὴν ἑρμηνείαν καὶ περιγραφὴν τῶν ὁποίων προσέλαβον ἐκτὸς αὐτῶν τῶν ἀρχικῶν πηγῶν ἀφ' ὧν τὰ ἐρανίσθην καί τινας τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν καὶ γεωγράφων περὶ αὐτῶν εἰδήσεις, ὡς τοῦ Τακίτου, Ἰουλίου Καίσαρος, Πλινίου, Πομπονίου Μέλα καὶ ἄλλων, ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων περὶ ἀρχαίας γεωγραφίας καὶ ἐθνογραφίας πραγματειῶν τῶν σοφῶν Εὐρωπαίων μετεχειρίσθην πρὸ πάντων τὸ ἄριστον δίτομον περὶ παλαιοῦ κόσμου σύγγραμμα τοῦ Χριστοφόρου Κελλαρίου, (Chritophori Cellarii, Notitia Orbis antiqui, sive geographia plenior, Λειψίᾳ 1776), τὸ δύο ἔξοχα εἰς τὸ εἶδος τοῦτο καὶ πολύτομα πονήματα τοῦ ἐν Μονάχῳ ἀοιδίμου προφέσορος Κ. Μαννέρτου, περὶ γεωγραφίας τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων (K. Mannert, Geographie der Griechen und Römer aus ihren Schriften dargestellt, 7 τομ. Νυρεμβέργῃ 1812 καὶ τοῦ αὐτοῦ, Geographie des nördlichen Griechenlandes, des Peloponnesus und der Insel des Archipelagus, Λειψίᾳ 1832)· ἔτι τὸ τοῦ Δανβίλλου, (D'Anville Geographie ancienne abregée, Paris 1782 3 τομ.) τὸ γεωγραφικὸν λεξικὸν τοῦ Νιτσχίου (Nitsch und Höpfner, Wörterbuch der alten Geographie, Ἄλλῃ 1794.) τὸ τοῦ Φουγγίου πραγματικὸν λεξικὸν καὶ τοῦ αὐτοῦ λεξικὸν τῆς παλαιᾶς γεωγραφίας (Funke Real-Schullexicon, καὶ Wörterbuch der alten Erdbeschreibung, Βαϊμάρῃ 1800.) καὶ τελευταῖον τὸ μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας γεγραμμένον δίτομον ἐγχειρίδιον τῆς παλαιᾶς γεωγρα-

φίας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν Γερμανίᾳ γυμνασίων ὑπὸ τοῦ κυρίου Φ. Σικλέρου ἐν Κασσέλῃ 1832 (Dr. F. K. L. Sicker, Handbuch der alten Geographie, zweite vermehrte und berichtigte Ausgabe, Cassel, 1832.) προσθεὶς εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν, ποταμῶν, ὀρέων καὶ πολλῶν εἰσέτι σωζομένων ἀρχαίων πόλεων, κωμῶν ἢ χωρίων τὴν νῦν ὀνομασίαν αὐτῶν, προπροσδιορίζων οὕτω ὅσον ἀκριβέστερον ἠδυνάμην τὴν διάφορον αὐτῶν γεωγραφικὴν θέσιν. Πολλὰ δὲ τῶν κυρίων ὀνομάτων ἐνόμισα εὔλογον νὰ σημειώσω ἐν παρενθέσει διὰ Ῥωμαϊκῶν γραμμάτων, ὅσων πρὸ πάντων ἡ γραφὴ καὶ ἡ προφορὰ παραλλάττει αἰσθητῶς τῆς Ἑλληνικῆς ἢ ἄλλως εἶχον διάφορον ὀνομασίαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ῥωμαίοις.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐκπονηθὲν πρὸς χρῆσιν τῶν εἰς τὰ σχολεῖα φοιτώντων νέων Ἑλλήνων καὶ ἐνασχολουμένων μὲ τὴν προγονικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, εἰμὶ εὔελπις ὅτι θέλει συντελέσει ὡς διδακτικὸν βοήθημα εἰς τὸ νὰ προάξῃ αὐτοὺς διά τινος ὁπωσοῦν καταλληλοτέρας καὶ ἐπιστημονικωτέρας ὁδοῦ εἰς τὴν κατάληψιν τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ λογογράφων τῆς γλώσσης ταύτης καὶ εἰς τὴν πραγματικὴν ἐκ τῆς σπουδῆς αὐτῶν ὠφέλειαν. Πολλὰς ἀτελείας καὶ ἐλλείψεις θέλει ἀπαντήσει βέβαια ἐν αὐτῷ ὁ σπουδαῖος ἀναγνώστης τὰς ὁποίας δὲ ἠδυνήθην οὔτε ν' ἀποφύγω οὔτε ἀρκούντως νὰ διορθεύσω, ἀλλ' ἐναπόκειται εἰς τὴν αὐθέκαστον καὶ πρᾶον αὐτοῦ κρίσιν νὰ δικαιώσῃ τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους ἠδυνήθην νὰ καταβάλλω εἰς προτεθέντα μὲ ὡρισμένον χρόνον πρὸς σύνταξιν πάντη καινοφανοῦς εἰς τὸ εἶδος τοῦτο βιβλίου.

Βιέννῃ κατὰ μῆνα Ἰαννουάριον 1837.

Ὁ συντάκτης
Ν. Λ.

ΣΥΝΤΟΜΙΑΙ.

Ἀθήν.	Ἀθήναιος.
αἰτκ.	αἰτιατική.
Αἰλ. ποικ. Ἱστ.	Αἰλιανοῦ ποικίλη Ἱστορία.
Αἰολκ.	Αἰολικῶς.
Αἰσχιν.	Αἰσχίνης.
Αἰσχυλ.	Αἰσχύλος.
Ἀ'μμ. Μαρκ.	Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος.
Ἀ'ναβ.	Ἀνάβασις.
Ἀ'ντ. Λιβ.	Ἀντώνιος Λιβεραλίς.
Ἀ'νακρ.	Ἀνακρέων.
Ἀ'νθ.	Ἀνθολογία.
Ἀ'ντιπ. Θεσσ.	Ἀντίπατρος Θεσσαλονικεύς.
Ἀ'πολλ.	Ἀπολλόδωρος.
Ἀ'πολ. Ῥόδ.	Ἀπολλώνιος Ῥόδιος
Ἀ'ππιαν.	Ἀππιανός.
Ἀ'ριστφ.	Ἀριστοφάνης.
Ἀ'ριστοτ.	Ἀριστοτέλης.
Ἀ'ρρίαν.	Ἀρριανός.
ἀρσ.	ἀρσενικόν.
Ἀ'ττκ.	Ἀττικῶς.
Βιβ.	Βιβλίον.
Βυζ.	Βυζάντιος.
γεν.	γένος.
γενικ.	γενική.
Γεωγρ.	Γεωγράφος.
Δειπνσ.	Δειπνοσοφιστής.
Δημ.	Δημοσθένης.
Διον. Ἁλ.	Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς.
Διοδ. Σικ.	Διόδωρος Σικελιώτης.
Δι. Κατ.	Δίων Κάσσιος.
Διογ. Λαερ.	Διογένης Λαέρτιος.
Διον. Περ.	Διονύσιος Περιηγητής.
δοτκ.	δοτική.
Δωρκ.	Δωρικῶς.
Ἑλ.	Ἑλληνικός.
ἑνικ.	ἑνικῶς.
ἐπίθ.	ἐπίθετον.
Ἐ'πικ.	Ἐπικῶς.
Ἐ'ρατοσθ.	Ἐρατοσθένης.
Εὐριπ.	Εὐριπίδης.
Εὐστάθ.	Εὐστάθιος.
Εὐσεβ.	Εὐσέβιος.
Ἡ'ρακλ. Ποντ.	Ἡρακλείδης Ποντικός.
Ἡ'ροδτ.	Ἡρόδοτος (Sieveghäuser καὶ Bähr)
Ἡ'ρωδν.	Ἡρωδιανός.
Ἡ'σ. Θεογ.	Ἡσίοδου Θεογονία.
Ἡ'σ. ἔργ.	Ἡσίοδου ἔργα καὶ ἡμέραι.
Ἡ'σ. Ἀσ.	Ἡσίοδου Ἀσπὶς Ἡρακλέους.
Ἡ'σύχ.	Ἡσύχιος.
Ἡ'ρακλ.	Ἡρακλῆς.
Ἡ'φαιστ.	Ἡφαιστίων.
Θεογν.	Θεόγνις.
Θεοκρ.	Θεόκριτος.
Θηλκ.	Θηλυκόν.
Θουκ.	Θουκιδίδης
Ἰουλ. Πολ.	Ἰούλιος Πολυδεύκης.
Ἰωνκ.	Ἰωνικῶς.
Ἰωσηπ.	Ἰώσηπος.
Καλλιμ.	Καλλίμαχος.
Κατκ.	Κάτοικος.
Καισ. Γαλ. πολ.	Καίσαρος Γαλλικὸς πόλεμος.
Κοΐντ. Σμ.	Κόϊντος Σμυρναῖος.
Κορν. Νέπ.	Κορνήλιος Νέπως.
Κικ.	Κικέρων.
Λίβ.	Λίβιος.
Λουκ.	Λουκιανός.
Λυκφ.	Λυκόφρων.
Μόσχ.	Μόσχος.
Νίκανδρ.	Νίκανδρος.
Νόν.	Νόννος.
Ξενοφ.	Ξενοφῶν.
Ὀβίδ.	Ὀβίδιος.
Ὁ'μ.	Ὅμηρος.
Ὁ'μ. Ἰλ.	Ὁμήρου Ἰλιάς.
» Ὀδσ.	» Ὀδύσσεια.
» Ὕμν.	» Ὕμνος.
Ὀ'πτ. κυνηγ.	Ὀππιανοῦ κυνηγετικά.
Ὀ'ρφ. Ἀργ.	Ὀρφεὺς Ἀργοναυτικά.
Οὐαλ. Μαξ.	Οὐαλέριος Μάξιμος.
Οὐαρ.	Οὐάρων.
οὐδ.	οὐδέτερον.
Οὐἔργ.	Οὐἐργίλιος.
Οὐἴτρ.	Οὐἰτρούβιος.
Οὐσ.	Οὐσιαστικόν.
Παλαιφ.	Παλαίφατος.
Παρθ. Ἐρωτ.	Παρθενίου Ἐρωτικά.
Παυσ.	Παυσανίας
Πίνδ.	Πίνδαρος (Heyne καὶ Böckh).
Πλάτ.	Πλάτων (Heinr. Stephanus).
πληθ.	πληθυντικῶς.
Πλιν.	Πλίνιος.
Πλουτ.	Πλούταρχος.
Πολυβ.	Πολύβιος (Schweighäuser).
Πομπ. Μελ.	Πομπώνιος Μέλα.
Πολυαιν. Στρατ.	Πολυαίνου Στρατηγήματα.
ποιητ.	ποιητικῶς.
Ποτρ. ἀρχ.	Ποττέρου ἀρχαιολογία.

Προκπ.	Προκόπιος.
Πτολ.	Πτολεμαῖος.
Σεξτ. Ἐμπ.	Σέξτος ἐμπειρικός.
Σιμων. ἐπ.	Σιμωνίδου ἐπη.
Σκυλ.	Σκύλαξ.
Σκυμν.	Σκύμνος.
Σουετ.	Σουετόνιος.
Σουΐδ.	Σουΐδας.
Σοφκλ.	Σοφοκλῆς (Erfurdt)
Στέφ. Βυζ.	Στέφανος Βυζάντιος.
Στράβ.	Στράβων (Siebenkees καὶ Tzschuke)
Συγγλ.	Συγγέλου χρονικόν.
Τακιτ.	Τάκιτος.
Τιτζετζ.	Τζέτζης.
Τ'γιν.	Τγῖνος.
Φαβρ. Ἑλ. Βιβ.λ	Φαβρικίου Ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη (Ἀρλέσιος),
» Λατ. Βιβλ.	Λατινικὴ Βιβλιοθήκη.
Φιλοστ.	Φιλόστρατος.
Φουρν.	Φουρνοῦτος.
Φωκλ. λεξίφ.	Φωκυλίδου λεξίφανα.
Φωτ.	Φώτιος.
Χρ.	Χριστός.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Α.

Ααρασσός, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἐξ Ἀρτεμιδ.

Α'βαι, αἱ· καὶ Ἄβη. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ μ' ἄνα περίφημον ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡρόδ. 1, 46· ὅτι δὲ Ἄβα, καὶ Ἄβαι, αἱ, Σοφ. Στράβ. ὅθεν Ἀβαῖος, ὁ κάτοικος· καὶ Ἄβαιος Ἀπόλλων, διὰ τὴν ἐν Ἄβαις λατρείαν αὐτοῦ, Ἡσύχ.

Α'βάκαινον, τό. Πόλις ἐπὶ τῶν νήσου Σικελίας, πανῦν Bigensis, Διόδ. Σικ. καὶ, Ἀβακαῖνον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀβακαίνα, τά, παρὰ Πτολ. ὅθεν Ἀβακαινῖνος, ὁ κάτοικος.

Α'βαντες, οἱ (ᾱ). Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Εὐβοίας, κατὰ Στράβ. κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ἀπ' ὅπου ἦλθον τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἄβαντος εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἔκτισαν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἄβας· ἐκ δὲ τῆς Φωκίδος μετέβησαν ἀκολούθως ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 536. Καθ' Ἡρόδ. 1, 146 ἦσαν οὗτοι πᾶσαν. ἀνέκαθεν Ἕλληνες, καὶ ἀνῆκαν εἰς τὸν Ἰωνικὸν δεσμόν.

Α'βαντιάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἄβαντος, ὁ Κάδμος, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 78.

Α'βαντιάς, άδος, ἡ, καὶ

Α'βαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Ἄβαντος ἢ ἐκ τῶν Ἀβάντων, εἰς τοὺς Ἄβαντας ἀναφερόμενος, ὡς, ἡ Ἀβαντὶς Εὔβοια, τὸ μέρος τῆς νήσου Εὐβοίας, τὸ ὁποῖον κατῳκεῖτο τὸ πάλαι ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1135, καὶ Εὐρίπ. Ἡρ. Μαιν. 185· ἔτι δὲ οὐσιαστ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Εὐβοίας, Στράβ. 2) Χώρα τῆς Θεσπρωτίας, ὅπου οἱ ἐκ Τροίας ἐπανερχόμενοι Ἄβαντες ἠλθον ἀποπλανηθέντες, Πινδ.

Α'βαρβαρέα, ἡ. Νύμφη τις τῶν Νηρηΐδων, ἥτις ἐγένετο μετὰ τοῦ Βουκολίωνος τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 22.

Α'βαρις, ίδος, ὁ· Ἰωνικῶς, Σκύθης, εἷς τῶν ὑπερβορείων ἱερέων τοῦ Ἀπόλλωνος, τερατολόγος καὶ θαυματοποιός, θεραπεύων διαφόρους ἀσθενείας διὰ γοητειῶν· οὗτος λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν χρυσοῦν βέλος ἐφέρετο ἐπ' αὐτοῦ διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρείαν τροφῆς, Ἡρόδ. 4, 36, Νόνν. Διον. 11, 132. (ἐκ τοῦ α, καὶ βάρις, ἅπερ ἀηλοῖ πλοῖον.)

Α'βαρνιάς, άδος, ἡ. Ὄρν. καὶ

Α'βαρνίς, ίδος, ἡ. Πόλις καὶ ἄκρωτήριον πλησίον τῆς Λαμψάκου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 1.

Α'βαρνος, ἡ, = Ἀβαρνίς, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀβαρνεύς, ὁ κάτοικος.

Α'βας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ πάππος τοῦ ἥρωος Περσέως, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἄργους Ἀβαντίδαι, Πινδ. Πυθ. 8, 55. Ἀπολλόδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τῆς Λυσιμάχης, Ἀπολλόδ. δ, 9, 13. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀραθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἄβαι ἐν τῇ Φωκίδι, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. -4) Μυθώδες ὄρος ἐν τῇ Ἐρυθείᾳ, Ἀπολλόδ. β', 5.

Α'βασγοι, οἱ, ἢ Ἀβασκοί κατ' Ἀρριαν. Ἔθνος ἐν τῇ Κολχίδι, πανῦν Ἀβχαζ, Χριστιανοὶ τὴν θρησκείαν, Ὅμ. Ἀργ. Α. 754.

Α'βασηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀραβίας, Στέφ. Βυζ.

Α'βασίτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ τῆς Ἀσίας, Στράβ.

Α'βασκος, ὁ. Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Κολχίδος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἀρριαν.

Α'βαστανοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, Ἀρριαν. Ἀναβ. ς', 15.

Α'βατον, τό. Ἱερὸν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ περιέχον ἐν αὐτῷ ἓν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνήγειραν ἐνταῦθα οἱ Ἀρτεμισία, ὅτε ἐνίκησε τοὺς Τοδίους. Vitruv.

Α'βατος, ἡ. Νῆσος περὶ τὴν Μέμφιδα πόλιν τῆς Αἰγύπτου, σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἑλῶν, Δουκιαν.

Α'ββα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος, Πολύβ.

Α'βδηρα, τά. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου καὶ τοῦ Πρωταγόρου· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἁπλότητα καὶ ἀπειροκαλίαν, πανῦν, Πολύστι-

λον. (σπαν. Ἀβδήρου ἐνιχ. καὶ Ἀβδήρα, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Heyne ἐν Ἀπολδ. σελ. 371.) ὅθεν ἐπιρρ. Ἀβδηρόθεν, ἐκ τῶν Ἀβδήρων, Λουκ. καὶ Ἀβδηρίτης, ου, ὁ κάτοικος· θηλκ. Ἀβδηρῖτις, ιδος, ἡ. Ἔτι δὲ Ἀβδηρῖτις καὶ ἡ περὶ τὰ Ἄβδηρα χώρα. Ἀβδηριτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὰ Ἄβδηρα ἢ εἰς τοὺς Ἀβδηρίτας ἀνήκων, καὶ Ἀβδηρικὸν πάθος, ἀσθένειά τις ὁμοία μὲ περισσὴν τινα μανίαν, ἡ ὁποία ἰδίως ἐπικρατεῖ παρὰ τοῖς Ἀβδηρίταις. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, ταυτὸν Ἄδρα, Στράβ.

Ἀ'βδηρος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Ἑρμοῦ. γεννηθεὶς ἐν Ὀπποῦντι τῆς Λοκρίδος, φίλος τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον συνοδεύσας εἰς Θράκην διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὰς ἵππους τοῦ αὐτόθι βασιλέως Διομήδους, κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτῶν, Ἀπολδρ. β', 5, 8.

Ἀ'βελλα, ἡ, Avella. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Avella-Vecchia. Στράβ.

Ἀ'βεντῖνον, τό· καὶ Ἀ'βεντῖνος λόφος, Aventinus mons. Ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι κτισμένον ἓν μέρος τῆς Ῥώμης, ἔνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. Διον. Ἁλικαρν.

Ἀ'βῖξα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῆς Ἀβίας τροφοῦ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμρ. καλεῖ Ἴρην, Ἰλ. Ι, 150. 292. Παυσ.

Ἀ'βιλα, τά. Πόλις ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ, ὕστερον Κλαυδιούπολις κληθεῖσα, πλησίον τοῦ Φάρφακος ποταμοῦ, Πολύβ. ὅθεν Ἀβιληνός, ὁ κάτοικ.

Ἀ'βιλη, ἡ, = Ἄβιλα.

Ἀ'βιληνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἄβιλα.

Ἀ'βιοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἀσίᾳ καὶ ζῶν βίον νομαδικόν, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 5. κατὰ Πτολ. ἔξωθεν τοῦ Ἰμάου ὄρους.

Ἀ'βισάρης, ἡ Ἀβίσαρος, ὁ· κατὰ Στράβ. Βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν, πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὁμοῦ μὲ τὸν Πῶρον.

Ἀ'βληρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 32.

Ἀ'βοριγῖνες, οἱ. Οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας, ὅσοι κατῴκουν πρότερον εἰς τὴν χώραν τοῦ Δατίου, Στράβ. Διον. Ἁλικαρν.

Ἀ'βόρας, ου, ὁ. Ποταμὸς ἐν Μεσοποταμίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην· ὁ Πτολ. καλεῖ τοῦτον Χαβώραν, ὁ δὲ Ξενοφ. Ἀράξην, ταυτὸν, Ἠχαβώρ

Ἀ'βος, ὁ. Ὄρος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ, ταυτὸν, Ἄβα ἐξ τῆς Τουρκομανίας. Στράβ.

Ἀ'βρα δάτας, α καὶ ου, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς, ὑποτελὴς εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυρίων, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Κροίσου ὁμοῦ μὲ τὸν Κῦρον τὸν μεγάλον ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ε', Τρίτ.

Ἀ'βρέας, ου, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβσ.

Ἀ'βρετία, ἡ. Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπαρχία Ἀβρετηνή, Σουίδ.

Ἀ'βρεττηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀβρεττανή, Σουίδ. ὅθεν, Ἀβρεττηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀ'βριγκᾶται, ἡ Ἀβρυγκάτιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Νορμανδίᾳ, Πτολμ.

Ἀ'βροζέλμης, ους, ὁ. Θρᾶξ τις, ἑρμηνεὺς τοῦ βασιλέως Σεύθου, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ, 6, 43. ἔνθα πρότερον Ἐβρόζελμος ἐγράφετο.

Ἀ'βροιά, ἡ. Θεσσαλή τις γυνή, παρὰ Λουκιαν.

Ἀ'βροκόμης, εω, ὁ (ᾱ). Ἀνήρ τις Πέρσης, παρ' Ἡροδτ.

Ἀ'βροκόμας, α, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Φοινίκης ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Ἀναβ. α'.

Ἀ'βρότονον, τό. Πόλις μικρὰ ἐν Ἀφρικῇ, πλησίον τῆς μικρᾶς Σύρτεως μὲ λιμένα, Στράβ. 2) Ἀβρότονον, ἡ, θηλκ. κύρ. ὄνομ. μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. ιβ', 43.

Ἄ'βρων, ὁ. Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, συγγράψας περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν τῶν Ἀρχαίων. Στέφ. - 2) Πάππος τοῦ Ἀκταίονος, ἴδε Ἀκταίων.

Ἀ'βρώνυχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, Ἡρόδτ. 8, 21.

Ἄ'βυδος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ, ἐκ ταύτης ἐξευξεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου διὰ νὰ διαβιβάσῃ τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην, Ὅμ. Ἰλ. Β, 836. ὅθεν Ἀβυδόθεν, ἐκ τῆς Ἀβύδου, καὶ Ἀβυδόθι, ἐν τῇ Ἀβύδῳ, Ἰλ. Γ, 584. καὶ Ἀβυδηνός, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, Στράβ.

Ἀβύλη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ἔνθα ἦν μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ταυτὸν Sierra Ximiera, Στράβ. Διον. Περ. 336.

Ἀβύληξ, κος, ἡ, = Ἀβύλη, Στράβ.

Ἀβώνου τεῖχος, τό. Aboni castrum. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀγόρτης τις Ἀλέξανδρος καλούμενος ὑποκρίνατο τὸν προφήτην, καὶ ἤθελε νὰ καλῆται αὕτη Ἰωνόπολις, ταυτὸν Ἰνέμπολι, Λουκ. Ἀλεξ. ὅθεν, Ἀβωνοτειχίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ.

Ἀγαθαρχίς, ίδος, ἡ. Θηλκ. κύρ. ὄνομ. ἐν τῇ Ἀνθολογ.

Ἀγαθαρχίδας, ου, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ, Ἀγαθαρχίδης. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκιδ. β', 83. — 2) Γεωγράφος Κνίδιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 160 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψε πραγματείαν γεωγραφικὴν περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, Δουκ.

Ἀγάθαρχος, ὁ. Ναύαρχος Συρακουσίος, Θουκ. — 2) Περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀθήναις, Δημοσθ.

Ἀγαθη, ἡ. Πόλις τῆς Γαλλίας ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ταυτὸν Ἄγδη, Στράβ.

Ἀγαθήμερος, ὁ. Γεωγράφος, πιθαν. περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ Χρ. σώζεται αὐτοῦ ἓν μικρὸν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Ὑποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν ἐπιτομῇ.

Ἀγαθίας, ου, ὁ. Ἐκ Μυρίνης Αἰολικῆς πόλεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήσας περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα μετὰ Χρ. Χριστιανὸς ἱστορικός, συγγράψας τὰ

λεγόμενα Δαφνικά, καὶ ἱστορίαν εἰς πέντε βιβλία. (τὸ α ἐν ἀρχῇ εὕρηται καὶ μακρὸν ἐν τῇ ἄρσει.)

Ἀγαθένος, ὁ. Τὸς τοῦ Θρασυβούλου, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πικσαν. — 2) Ἰατρὸς Σπαρτιάτης ζήσας περὶ τὴν πρώτην ἑκατονταετηρίδα μετὰ Χρ.

Ἀγαθόβουλος, ὁ. Κυνικὸς φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, Λουκ.

Ἀγαθοδαίμων, ὁ. Μηχανικός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας σύγχρονος τοῦ γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου. — 2) Ἕτερος χυμικὸς ἀκμάσας περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χρ.

Ἀγαθόκλεια, ἡ. Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, Στράβ.

Ἀγαθοκλῆς, έους, ὁ. Τύραννος τῶν Συρακουσῶν υἱὸς κεραμέως, ὅ τις ἠξιώθη διὰ τῶν μεγάλων του προτερημάτων νὰ γίνῃ κατ' ἀρχὰς ἀρχιστράτηγος τῶν Συρακουσίων ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, ἐφεξῆς δὲ μὲ πολλοὺς καὶ δολίους τρόπους οἰκειοποιήθη καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν κατασταθεὶς εἰς τῶν πλέον ἀπανθρώπων τυράννων. Λουκ. — 2) Τὸς τοῦ Λυσιμάχου βασιλέως τῶν Θρακῶν. — 3) Σοφιστής τις Ἀβδηρίτης, ὅς τις προσποιούμενος τὸν μουσικὸν ἐν Ἀθήναις ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 816.

Ἀγαθόνικος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Ἀγάθυρνα, ἡ, καὶ Ἀγάθυρνον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου Σικελίας, ταυτὸν, Capo d'Orlando, Στέφ. Βυζ. Στραβ. ὅθεν Ἀγαθυρναῖοι, ὁ κάτοικος.

Ἀγάθυρσοι, οἱ. Σκυθικὸν ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ ζῶν πλανήτην βίον, Ἡρόδ. δ, 10.

Ἀγάθυρσος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Ἀγάθυρσοι, Ἡρόδτ.

Ἀγάθων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 249. — 2) Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὁ νεώτερος τῶν φίλων τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Εὐριπίδου, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ πλούσιος, ἀλλὰ τρυφηλότατος καὶ ἡδυπαθέστατος, Πλάτ. Συμπσ. Ἀριστοφ. Βατρχ. 83. Θεσμ. 29.

Ἀγαῖος, ὁ. Ἡλεῖός τις παρ' Ἡροδτ.

Ἀγακλέης, ῆος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειγέως, Ὅμρ. Ἰλ. Π, 517.

Ἀγαμεμνονίδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ Ὀρέστης, Ὅμ. Ὀδ. Α, 30.

Ἀγαμέμνων, ονος, ὁ Τὸς τοῦ Ἀτρέως, καὶ ἔκγονος τοῦ Πέλοπος, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Πλεισθένους καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀτρέως, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Μενελάου, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ· ὅτε οἱ λοιποὶ βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος συνήχθησαν κατὰ παρακίνησιν αὐτοῦ διὰ νὰ ὑπάγωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Μενελάου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἑλένην ἥρπασεν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὁ Ἀγαμέμνων ἐκλέχθη κοινῇ γνώμῃ ἀρχιστράτηγος καὶ ἡγεμὼν τῆς ἐκστρατείας ταύτης· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς ἰδίας γυναικός του Κλυταιμνήστρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀφῆκεν ἕνα υἱὸν τὸν Ὀρέστην, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Ἠλέκτραν. Ὅμηρ. Ἀπολδρ. γ', 2, 2. ὅθεν, Ἀγαμεμνόνειος, Ἀγαμεμνόνεος καὶ Ἀγαμεμνόνιος, ία, ιον, τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνήκων, Ὅμρ. Εὐρπ. (Κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. ἐκ τοῦ ἀγαστός κατὰ τὴν ἐπιμονήν.)

Ἀγαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου καὶ σύζυγος τοῦ Μουλίου, πολυφάρμακος καὶ ἔμπειρος τῆς μαγικῆς, Ἡλδ. Λ, 740. — 3) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Στέφ. Βυζ.

Ἀγαμήδης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐργίνου, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχαιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Τρίβιος βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 296. Παυσ. θ', 37.

Ἀγανίππη, ἡ. Πηγή τις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὰ τῶν Μουσῶν.

Ἀγάπαιος, ὁ. Τύραννος τοῦ Ὀρεοῦ, πόλεως ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Δημ.

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀγαιοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἐστρατευσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας ἔχων ἑξήκοντα πλοῖα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 609.

Ἀγαπητός, ὁ. Διάκονος Χριστιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε παραινέσεις εἰς ἑβδομήκοντα κεφάλαια.

Ἀγαπτόλεμος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Πηρήνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ.

Ἄγαρ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Βυσσάτιδος.

Ἀγαρηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κληθέντες ὕστερον Σαρακηνοί, Ἀνθολ.

Ἀγαρίστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος, καὶ σύζυγος τοῦ Μεγακλέους, Ἡρόδτ. 6, 126. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ μήτηρ τοῦ Περικλέους, Ἡρόδτ.

Ἄγαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην.

Ἀγασθένης, εος, ὁ. Τὸς τοῦ Αὐγείου, καὶ πατὴρ τοῦ Πολυξένους βασιλέως τῆς Ἠλίδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 624. Ἀπολδρ.

Ἀγασίας, ου, ὁ. Στυμφαλίτης, ἐκ τῆς πόλεως Στυμφάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 1. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἐφέσου, υἱὸς τοῦ Δοσιθέου. (ἔστιν ὁ τύπος Δωρικ. ἀντὶ Ἀγησίας, Ἰωνικ. Ἡγησίας, ὅπερ κατ' ἄλλους πάντη διάφορον ὄνομα.)

Ἀγασικλῆς, έος, ὁ. Ἀττ. Ἀγασικλῆς, έους, ὁ. Ἀλικαρνασσεύς, νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος, Ἡρόδοτ. 1, 144. — 2) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀκμάσας τὸ 650 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλέους, Παυσ. γ', 7. καθ' Ἡρόδτ. δὲ 1, 65 καλεῖται Ἡγησικλῆς, καὶ κατὰ Σουίδ. Ἀγησιλῆς.

Ἀγάστροφος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων,

υἱὸς τοῦ Πείανος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Διομήδης ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 338-340.

Α'γαυή, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λύκου, υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολδρ. β', 1, 5· ἔνθα καὶ Ἀγαύη, γέρραπτ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀδελφὴ τῆς Αὐτονόης, Σεμέλης καὶ Ἰοῦς, καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἥτις ἐμμανὴς γενομένη ὑπὸ τοῦ Διονύσου κατεσπάραξε τὸν ἴδιον υἱὸν της Πενθέα ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, Ἀπολδρ. γ', 5, 2. Ἡσό. Θεογ. 976. Εὐρῖπ.

Α'γαυός, οῦ, ὁ, Εἷς τῶν υἱῶν Πριάμου τοῦ βασιλέως τῶν Τρώων, Ἰλ. Π, 251. ἔνθα Ὀδυλφ. ἐπιθετικ. ἔχει τὴν λέξιν. — 2) Ἀβυδηνός τις, Δημ.

Α'γβᾰτᾰνα, τά, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἐκβάτανα, ἔπερ ὄρκ. — 2) Μικρὰ πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου, ὕστερον Βατάνεια κληθεῖσα, Ἡρόδοτ. 3, 64.

Α'γγελη, ἡ. Δῆμος καὶ χωρίον ἐν Ἀττικῇ ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ἄθεν, Ἀγγελῆθεν, ἐπίρρ. Ἡσύχ.

Α'γγενίδας, ου, ὁ (ῑ). Σπαρτιάτης τις, Ξενοφ.

Α'γγίτης, ὁ. Ποταμὸς ῥέων ἐκ Θρᾴκης ἄνωθεν τῆς Ἀμφιπόλεως καὶ εἰσβάλων εἰς τὸν Στρυμόνα, Ἡρόδοτ. 7, 113.

Α'γγουρον ὄρος, τό. Ὄρος κείμενον ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου (Δουνάβεως) εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 324.

Α'γγρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, εἰσβάλων εἰς τὸν Βρόγγον, ταυτὸν Δρίνος, Ἡρόδοτ. 4, 44.

Α'γδαβᾰτᾰς, ου, ὁ, Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Περσ. 955.

Α'γδίστις, εως, ὁ καὶ ἡ. Μυστηριώδης τις θεότης τῶν Φρυγῶν, ἥτις κατὰ Παυσ. ζ', 17, 5. ἐλέγετο, ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Γῆς. — 2) Ὄρος ἐν τῇ Φρυγίᾳ, ὅπου λέγεται, ὅτι ἐτάφη ὁ Ἄττις ἐραστὴς τῆς Κυβέλης, πιθαν. τὸ νῦν Δίνδυμα καλούμενον, Παυσ. — 3) ἐπών. τῆς θεᾶς Κυβέλης, Στράβ. ί, 3, 35, Ἡσύχ.

Α'γαῑνᾰξ, ακτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ, Εἰδ. ζ', 52.

Α'γελᾰδᾰς, α, ὁ, Ὄνομα δύο περιφήμων Ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν Ἀργείων, τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἕκτος περὶ τὴν ἑξηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὁ δὲ δεύτερος περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν πρώτην, Ἀνθολ. β', 15, ἔστι δὲ κύρ. Πατρωνυμ. τοῦ Ἀγέλαος.

Α'γέλᾱος, ὁ, Ἀττικ. Ἀγέλεως, Τίὸς τοῦ Φράδμονος εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ἰλ. Θ, 257. — 2) Τίὸς τοῦ Δαμάστορος καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὀδ. Υ, 321. καὶ Ἀγέλεως, Ὀδσ. Χ, 131, 212. 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Κροῖσος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἀπολδ. β', 7, 8. — 4) Τίὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, ὃς τις μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐθανάτωσε τὸν ἰδιόν του πατέρα, Ἀπολδρ. β', 8, 5.

Α'γέλαστος πέτρα, ἡ. Ἡ πέτρα ἐν τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκάθησεν ἡ Δήμητρα, ὅτε περιερομένη ἐπὶ τῆς γῆς ὠδύρετο διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς κόρης της Περσεφόνης· ἦν δὲ αὕτη ἡ πέτρα οὐ μακρὰν τῆς κρήνης Καλλιρρόης, Ὁμρ. Ὑμ. Δημ. 200. Ἀπολδρ. α', 5.

Α'γελέα, ἡ, καὶ Ἀγελείη, ης, ἡ. Ἡ τᾶς λείας ἄγουσα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ

Α'γελήτις, ίδος, ἡ. Ἡ ἄγουσα ἢ ὁδηγοῦσα εἰς πλεῖστα, τοὺς λαούς, ἐπίθ. καὶ τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς.

Α'γηνορίδης, ου, ὁ, Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ἀγήνωρος· πληθ. οἱ Ἀγηνορίδαι, ἐκαλοῦντο ἰδίως οἱ Θηβαῖοι, Εὐριπ. Φοιν. 217.

Α'γηνόριος, ία, ιον. Τοῦ Ἀγήνορος ἢ εἰς τὸν Ἀγήνορα ἀνήκων, ἐξαιρ. Ἀγηνόριον, τό, ναὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐν Τύρῳ, Ἀρρῖαν.

Α'γήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰάσου καὶ πατὴρ Ἀργου τοῦ πανόπτου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, Ἀπολδρ. β', 1, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, βασιλεὺς τῶν Φοινίκων· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Τελέφασσαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Φοίνικα, Κίλικα καὶ τὴν Εὐρώπην, τὴν ὁποίαν μυθολογεῖται, ὅτι ἥρπασεν ὁ Ζεύς. Ἀπολδρ. γ', 1, 2, Εὐριπ. Βακχ. 152. — 3) Τίὸς τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Καλυδόπης, ἥτις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐπικάστην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πορθάονα καὶ τὴν Δημονίκην, Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 4) Τίὸς τοῦ Φηγέως βασιλέως τῆς Ψωφίδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προνόου καὶ τῆς Ἀρσινόης, τῆς ὁποίας τὸν ἄνδρα Ἀλκμαίονα ἐφόνευσεν ὁ Ἀγήνωρ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτε οὗτος ἀφῆκε τὴν Ἀρσινόην καὶ ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Καλιρρόην, Ἀπολδρ. γ', 7, 5. — 5) Τίὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐτάξευσε μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 6) Ὁ ἀνδρεῖος υἱὸς τοῦ Ἀντηνόρος ἠγεμόνος ἐν Τροίᾳ καὶ τῆς Θεανοῦς, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ὁ Ἀπόλλων, ὅτε ἐμάχετο μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Δ, 467. Λ, 59. τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Παυσ. ί, 27. — 7) Εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηστευθεῖσα ἡ Ἑνίππη μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἐφόνευσεν αὐτόν, Τῆν.

Α'γησανδρίδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Ἡγησανδρίδης, ὅπερ ὅρα.

Α'γήσανδρος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἡγήσανδρος, ὅπερ ὅρα. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ῥόδῳ, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χρ. κατασκευάσας διάφορα ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαιότητος. — 3) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. η', 91.

Α'γησίας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ, Ἡγησίας (ῑ). Συρακούσιος, ὅστις κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Ὀλ. 6.

Α'γησίδαμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρχιστράτου ἐκ τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν, νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῇ ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ Ὀλυμπ. Πινδ. Ὀλ. 10 καὶ 11.

Α'γησίλᾰος, ὁ· Ἰωνικ. Ἡγησίλεως, ἀπίθ. τοῦ Πλουτώνος, Καλλ. Ὕμν. καὶ Ἡσύχ. — 2) Κυρ. ὄνομ. Τίὸς τοῦ Δωρυσσοῦ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς εἰλίας τοῦ Εὐρυσθένους, ἐκμάσας περίπου 900 χρόνους πρὸ Χρ. Ἡρόδοτ. 7, 204. — 3) Τίὸς τοῦ Ἱπποκρατίδου βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλιδῶν, πάππος τοῦ Ἀγιστνχίδου, Ἡρόδτ. 8, 131. — 4) Τίὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφὸς Ἀγιδος τοῦ β'. εἰς τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἰς ἄκρον φιλόπατρις· ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἰώνων, ἀπολέμησεν ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἐνίκησεν εἰς διαφόρους μάχας τοὺς στρατηγοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀπεράσισε νὰ καταστρέψῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸ βασίλειον τῆς Περσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφῆκεν ἀτελῆ τὴν ἐπιχείρησίν του, ἀπολέμησε καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν Θηβαίων ἐν Κορωνείᾳ τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ἔσωσε τὴν Σπάρτην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Θηβαίων, καὶ εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα χρόνων ἐξεστρατεύσας εἰς βοήθειαν τῆς Αἰγύπτου, ἀπέθανεν ἐπιστρέφων μετὰ τέσσαρας χρόνους, ναυαγήσας μεταξὺ Κυρήνης καὶ Αἰγύπτου. Ξενοφ. Ἑλλ. Ἀγησ. Πλουτ. Ἄγης.

Α'γησίμᾰχος, ου, ὁ. Αἰτναῖος, τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, Πινδ. Νεμ. 6.

Α'γεσίμβροτος, ὁ. Ἔμπειρος Ῥόδιος θαλασσινός, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. συνεργήσας εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐπὶ τῆς Εὐβοίας.

Α'γησίπολις, ίδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Παυσανίου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου, περὶ τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῆς Ὀλύνθου, ἀπέθανεν ἐνταῦθα, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2. — 2) Τίὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Α'γησιππίδας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἡγησιπίδας, Σπαρτιάτης φρούραρχος καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Θουκ. ε', 56. ἐν δὲ 52. Ἡγησίλαος.

Α'γησίστρατος, ὁ, Ἰωνικ. Ἡγησίστρατος. Σπαρτιάτης τις, Ξενοφ.

Α'γησσός, οῦ, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης. Στέφ. Βυζ.

Α'γητος, ὁ. Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ἀρίστων βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀπατήσας αὐτόν, Ἡρόδοτ. 6, 61.

Α'γήτωρ, ορος, ὁ· Ἰωνικ. Ἡγήτωρ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Διός, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. η', 31. — 2) Ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, καὶ Ἀγητόρειον, τό, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν ἑνὸς τῶν θεῶν τούτων, Παυσ.

Α'γῖας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἠγίης. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας, θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν μετὰ τὴν ἐν Κουνάξᾳ μάχην, Ξενοφ. Ἀναβ. β', 6, 30.

Α'γις, ίδος, ὁ· Ἰωνικ. Ἠγις. Τίὸς τοῦ Εὐρυσθένους, δεύτερος βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, ἐξ οὗ κατήγετο ἡ οἰκία τῶν βασιλέων Ἀγίδων τῆς Σπάρτης, περὶ τὸ 853 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 7, 204. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ δευτέρου Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολεμήσας τοὺς Ἀθηναίους εἰς διαφόρους μάχας, καὶ κυριεύσας μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, Θουκυδ. Πλούτ. Ἀγησ. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἦν ἄσπονδος ἐχθρός, Ἀρρῖαν. — 4) Ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Εὐδαμίδου, ὅστις ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας, πολεμῶν κατὰ τῶν Σικυωνίων καὶ Ἀχαιῶν. — 5) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 250 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐξεστρατεύσας κατ' ἀρχὰς, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς Λακεδαίμονα, ἔνθα ἐθανατώθη τὸ 244 ἔτος. (παρ' Ἡροδτ. εὑρηται μόνον ἅπαξ Ἄγεος, 6, 65. ἡ δὲ γραφὴ Ἄγις ἔστιν ἡμαρτημ.)

Α'γκαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κυρτοδόμης, πατὴρ τοῦ Ἀγαπήνορος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, εἷς ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐλθόντων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 609. Ἀπολδρ. α', 8, 2. — 2) Ἥρως τις ἐκ Πλευρῶνος πόλεως τῆς Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς πάλης, οἵτινες ἐγίνοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 635. — 3) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Δελέγων ἐπὶ τῆς Σάμου ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὅστις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ἔφερε μίαν ἀποικίαν Σαμίων εἰς τὴν ἐμώνυμον νῆσον κειμένην ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Εἷς καὶ οὗτος τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 50. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185.

Α'γκος Μάρκιος, Ancus Martius. Ἔκγονος τοῦ Νομᾶ Πομπιλίου, καὶ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστάθη ἔνδοξος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολεμικὰς ἀρετάς, ἐβασίλευσε δὲ 24 χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 136 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης.

Α'γκυλίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1268.

Α'γκυρα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας, Στράβ. — 2) Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς μνημεῖα, τῶν ὁποίων σώζεται ἔτι μέρος, monumentum Ancyranum λεγόμενον. ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι χαραγμέναι αἱ πράξεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ταυτὸν καλεῖται ἡ πόλις αὕτη Ἀγκουρα, ἡ Ἐγκούρ, Angori· ὅθεν, Ἀγκυραῖος, ὁ κάτοικος, Στράβ.

Α'γκυραι, αἱ. Πόλις μικρὰ κειμένη μεταγείως ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Διόδ. Σικελ.

Α'γκυρῶν πόλις, ἡ Ἀγκυρών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ, ὅθεν, Ἀγκυροπολίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Α'γκών, ῶρος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς, Ἀπολδρ.

Α'γκών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ταυτὸν Ἀγκιώνα, Ancona, ἐπὶ τῆς Κκλησιαστικῆς ἐπικρατείας, Στράβ. — 2) Πόλις καὶ ἀξιόλογος λιμὴν τοῦ Εὐξείνου Ποντου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἱριδος ποταμοῦ· ὅθεν, Ἀγκαῖος καὶ Ἀγκωνίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀ'γλαΐα, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρυνόμης μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσιόδ. Θεογ. 945. Ἀπολδρ. — 2) Γυνὴ τοῦ Χάροπος καὶ μήτηρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 672. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τὴν ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ἀντιάδην, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀ'γλαΐς, ἴδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Μεγακλέους, περιβόητος διὰ τὴν ὑπέρμετον ἀδηφαγίαν της, Αἰλιαν.

Ἀ'γλαϊτάδας, ου, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.

Ἀ'γλαοκρέων, οντος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, παρ' Αἰσχίν.

Ἀ'γλαονίκη, ἡ Ἀγλανίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡγήτορος βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα τοσαύτην γνῶσιν τῆς ἀστρονομίας, ὥστε προέλεγε τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης, Πλούταρχ.

Ἀ'γλαόπη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀ'γλαός, ὁ. Πένης τις ἀνήρ, ζῶν ἐκ τῆς γεωργίας τοῦ ἀγροῦ του, τὸν ὁποῖον τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἀπέδειξεν εὐτυχέστατον, ὅτε ὁ Κροῖσος ἠρώτησεν ἐὰν ὑπάρχῃ ἄλλος εὐτυχέστατος ἐκτὸς αὐτοῦ, Ἀναχαρσ. περιηγ. 4.

Ἀ'γλαοφήμη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀ'γλαοφῶν, ῶντος, ὁ. Ὄνομα δύο περιφήμων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριστοφῶντος ἐνδόξων ζωγράφων καὶ τούτων, Σιμ. ἐπ. 76. Πλάτ. Ἴων σελ. 532. ὁ δὲ ἕτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. Πλ.τ. Γοργ. σελ. 748.

Ἀ'γλαυρίδες, αἱ. Καθ' Ἡτύχ. Ἱέρειαι ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀ'γλαυρος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀγραύλου νύμφης· ταύτην ἠγάπησεν ὁ θεὸς Ἄρης, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀλκίππην, Ἀπολδρ. γ', 14, 2. ἀπρόσφορε δὲ ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν διαταγὴν χρησμοῦ τινος, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μεγάλως, οἵτινες τῇ ἀνήγειραν ναὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μόνα εἰς τὸν ὑποῖον οἱ ἔφηβοι ὤμνυον νὰ ὑπερασπισθῶσι μέχρι θανάτου τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 8, 53. Ἀριστοφ. Θεσμ. 535. Παυσ. α', 18. παρὰ δὲ Δημοσθ. παραπρ. καλεῖται ἡ αὐτὴ καὶ Ἄγραυλος ὡς ἡ μήτηρ. Ἀπολδρ. γ', 14, 2.

Ἀ'γλιόμαχος, ὁ. Κυρηναῖός τις, παρ' Ἡρόδ.

Ἀ'γνιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγνίου, ὁ Τίφυς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Ἄ'γνιος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Τίφυος, Ἀπολδρ. α', 9, καὶ Ἅγνιος ἐκ τοῦ ἁγνός.

Ἀ'γνοδίκη, ἡ. Γυνή τις ἐν Ἀθήναις, ἥτις πρώτη ἄρχισε νὰ μαιεύῃ τὰς τικτούσας γυναῖκας, ἐν ᾧ πρότερον ἐμαιεύοντο ὑπὸ ἀνδρῶν ἰατρῶν, Ὑγῖν.

Ἀ'γνοῦ κέρας, τό, Agni cornu. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου μεταξὺ Βολβιτίνου καὶ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, Στράβων.

Ἀ'γνοῦς, οῦντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, διήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, ὅπου φύει ἡ ἀφθονία τὸ δένδρον ἄγνος· ὅθεν, Ἀγνούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀγνοῦντος ὤν, Δημ. ἔτι δὲ καὶ δασυνομ. Ἀγνοῦς, Αἰσχίν.

Ἀ'γνων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, πατὴρ τοῦ Θηραμένους, ὅστις ἔκτισε τὴν Ἀμφίπολιν, Θουκ. β', 58. ὅθεν, τὰ Ἀγνώνεια, μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγνωνος. — 2) Τήϊος ἀξιωματικὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Αἰλιαν.

Ἀ'γιωνίδης, ὁ. Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα ὡς προδότην, καὶ διὰ τοῦτο θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ ταῦτα, ὅτε οὗτοι ἐπληροφορήθησαν τὴν ἀθῳότητα κατηγόρου τοῦ Φωκίωνος, τὸ 318 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ'γορά, ἡ. Πολίχνιον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεταξὺ Καρδίας καὶ Πακτύας, ταυτὸν Μέλαγρα, Ἡρόδοτ. 7, 58. ὅθεν, Ἀγοραῖος ὁ κάτοικος.

Ἀ'γοραῖος, ὁ. Ἐπώνυμον τῶν θεῶν, ὅσοι ἐπρεστάτευον καὶ ὑπερασπίζοντο τὰς ἀγορὰς ἢ συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, ἐξαιρ. δὲ τοῦ Διός, Εὐρπ. καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστ.

Ἀ'γοράκριτος, ὁ. Περίδοξός τις δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις διεδέχθη τὸν Κλέωνα, ὢν πρότερον βυτελοῦς κατασκευῆς καὶ ἀλλαντοπώλης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1254. — 2) Ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς καὶ ἐκιστεύθειος τοῦ Φειδίου, τοῦ ὑποίου ἔν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκετο εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς Ῥαμνοῦντα.

Ἀ'γοραναξ, ακτος, ὁ. Ποιητή τις ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, Καλλιμ. ἐπ. 50.

Ἀ'γορμνίς, ίδος, ἡ. Ποταμὸς ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ χυνόμενος εἰς τὸν Γάγγην.

Ἄ'γρα, ἡ· καὶ, Ἄγραι, αἱ. Πεδίον ἐν τῇ Ἀττικῇ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ τῷ Ἰλισῷ ποταμῷ, ἔνθα ἡ Ἀγραία Ἄρτεμις καὶ ἡ Δήμητρα εἶχον ἕνα ναόν, Στράβ. Παυσ. τινὲς ὑπολαμβάνουσι τοῦτο ἡμαρτημ. ὡς κώμην.

Ἀ'γραία, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸ ἀεὶ ἐν ταῖς ἄγραις διατρίβεσθαι, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 229. — 2) = Ἀγραΐς.

Ἀ'γραεῖς, οἱ, = Ἀγραῖοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'γραῖοι, οἱ. Λαός τις κατοικῶν ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ, Θουκ. γ', 106. καὶ, Ἀγραιοί, Πολύβ. — 2) = Ἀγρανοί, ἔθνος ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀραβίας, Στράβ.

Ἀ'γραΐς, ίδος, ἡ, Χώρα τῶν Ἀγραίων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ Θουκ. γ', 111. παρὰ Στράβ. ἡ Ἀγραία.

Ἀ'γραύλη, ἡ. Δῆμος καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς Ἀγραύλης θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, Στέφ. Βυζ. Ἅρποκρ. δὲ καλεῖ τοῦτον Ἀγρύλην.

Ἀ'γραύλια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγραύλου θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος.

Ἀ'γραυλίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀγραύλου οὖσα ἢ καταγομένη, καὶ Ἀγραυλίδες παρθένοι, αἱ τριῶ θυγατέρες τῆς Ἀγραύλου, Εὐρπ. Ἰων 23.

Ἀ'γραυλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κέκροψ καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἐρυσιχθόνα, καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὴν Ἄγλαυρον, Ἔρ-

σην καὶ Πάνδροσον, Ἀπολδρ. γ', 13, 2. — 2) = Ἄγλαυρος, ὅπερ ὄρα.

Ἀ'γρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ναὸς ἐν Μεγάροις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Παυσ. καὶ Πινδ. ἔτι δὲ ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Εὐριπ. καὶ τοῦ Ἀριστάιου, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ'γριᾶνες, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Αἶμον, Ἡρόδ. 5, 16. Θουκ. καὶ Ἀγριάνες, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. 1, 1.

Ἀ'γριάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Θρᾴκης, χυνόμενος εἰς τὸν Ἕβρον, ταυτὸν Ἐργῖνη, Ἡρόδ. 4, 90.

Ἀ'γριέσπαι, οἱ, ἴδε Ἀριάσπαι.

Ἀ'γρικόλας, ὁ. Ῥωμαϊκ. ὄνομ. Ἰούλιος Ἀγρικόλας, Agricola. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Αὐτοκρατόρων Οὐεσπεσιανοῦ, πενθεροῦ τοῦ περιφήμου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Τακίτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐγράφη καὶ ὁ βίος αὐτοῦ, Ἀυθολ.

Ἀ'γρίνιον, τό. Πόλις Ἀκαρνανική μεταξὺ Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου ποταμῶν, Πολύβ. — ταυτὸν, Βραχῶρι.

Ἀ'γριόδους, οντος, ὁ. Εἷς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος, Ὀβιδ.

Ἀ'γριόπη, ἡ. Νύμφη, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν Θρᾶκα, κατ' Ἀπολδρ. α', 3. Ἀργιόπη, Παυσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ὀρφέως κατὰ τὸν Ἑρμησιάνακτα παρ' Ἀθην. ιγ', ἄλλως δὲ συνήθ. Εὐριδίκη λεγομένη. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Ἀντιόπη ἢ Τηλέφασσα.

Ἀ'γριος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι ἐπέδραμον κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, ἴδε Φόλος, Ἀπολδρ. β', 5, 4. — 3) Εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐθανατώθη ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν διὰ σιδηρῶν ῥοπάλων, Ἀπολδ. α', 6, 2. — 3) Υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τοῦ Ἀλκαθόου, καὶ πατὴρ τοῦ Θερσίτου, Ὀγχηστοῦ, Προθόου, Κελεντόρου, Μιλανίππου καὶ Λυκωπέως, οἵτινες δεώξαντες τὸν θεῖον αὐτὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Καλυδῶνος, ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν πατέρα των Ἄγριον, ὕστερον δὲ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους, ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 117, Ἀπολδ. α', 8, 6. — 4) Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Ἡσιόδ. Θεογν. 1013. — 5) Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς Πανός.

Ἀ'γρίππας, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δροσοβούλου καὶ τῆς Βερενίκης, ζήσας κατ' ἀρχὰς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, ἐδιορίσθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Καλιγούλα βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας τὸ 37 ἔτος μετὰ Χρ., ἔνθα βασιλεύσας ἑπτὰ χρόνους ἀπέθανε. — 2) Ἀγρίππας ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου, καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, τὴν ὁποίαν ἀφῄρεσαν ἀπ' αὐτὸν ὁ Καῖσαρ Κλαύδιος· ἐνωθεὶς δὲ ἔπειτα μετὰ τοῦ Τίτου υἱοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπεσιανοῦ, παρευρέθη εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς Ῥώμην ἀπέθανεν ἑβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν.

Ἀ'γριππίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ὑπάτου Οὐιψανίου καὶ τῆς Πομπηΐας· ταύτην ἔλαβε κατ' ἀρχὰς εἰς γυναῖκα ὁ Τιβέριος, εἶτα ὅμως, ὅτε ὀνείδη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἀγκατέλιπεν αὐτήν. — 2) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Ἀγρίππα σύζυγος τοῦ Γερμανικοῦ, θαυμασθεῖσα ἐξαιρέτως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς πίστιν καὶ μεγάλην ἀγάπην. — 3) Θυγάτηρ τῆς προτέρας καὶ τοῦ Γερμανικοῦ, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος, ἣ ἐδόξεν καὶ εἰς ἄκρον τυραννικὴ, φονευθεῖσα δολίως ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ αὐτῆς, Τακιτ.

Ἀ'γριώνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, καὶ Ἀγριώνια, τά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου παρὰ τοῖς Ὀρχομενίοις, Πλούταρχ. Συμπ.

Ἀ'γροιώ, ούς, ἡ. Ὄνομα μιᾶς μαγίσσης, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. γ', 31.

Ἀ'γροτέρα, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, = ἀγραία, Ξενοφ.

Ἄ'γριον, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Ἀυδίας, Ἡρόδ. 1, 7. 2) υἱὸς τοῦ Πλευράτου, βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, Πολύβ. 3) υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Ἀ'γυιεύς, έως, ὁ, ἡ Ἀγυιάτης, ου· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἐφόρου τῶν ἀγυιῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐξαιρ. ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ, ἐν Ἄργει, καὶ ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α', 32.

Ἀ'γυλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ὅστερον Κηρέα, Caere, κληθεῖσα, Στράβ. ε, 2. ὅθεν Ἀγυλλαῖος ὁ κάτοικος, Ἡρόδ.

Ἀ'γύρηνα, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Ἀ'γύριον, τό, agyrium. Πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Σιμαίθου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ ἱστορικοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, ταυτὸν Philippo d'Argiro, Διοδρ. Σικ. ὅθεν, Ἀγυριναῖος, ὁ κάτοικος.

Ἀ'γύρριος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις αὐξήσας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συναθροιζομένων Ἀθηναίων, εὐνοήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου ἐκλεξαν τοῦτον στρατηγόν· ὁ Ἀριστοφάνης ἐφάπτεται αὐτοῦ ὡς μαλακοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς, Ἀριστοφ. Βατρ. 368. Ἐκκλ. 184. παρὰ Ξενοφ. καὶ Ἀγύριος.

Ἀ'γχάρης, ους, ὁ. Πέρσης τις παρ' Αἰσχ.

Ἀ'γχεσμός, ὁ. Μικρὸν ὄρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, Παυσ.

Ἀ'γχιάλεια, ἡ, = Ἀγχιάλη, ἀριθμ. 1. Διον. Περ. 875.

Ἀ'γχιαλεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας παρὰ τῇ πόλει Ἀγχιάλῃ. — 2) κάτοικος τῆς Ἀγχιάλης· Στέφ. Βυζ.

Ἀ'γχιάλη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαρδανιπάλου, τοῦ ὁποίου ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος ἐνταῦθα Στράβ. παρ' Ἀρρίαν. καὶ ὁ Ἀγχίαλος· 2) πόλις μικρὰ τῆς Θρᾴκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου μεταξὺ τῶν πόλεων Μεσημβρίας

καὶ Ἀπολλωνίας, τανῦν Ἀγχίαλος, ἡ, κοινοτρ. Ἀγχίλου, Στράβ. καὶ, ἡ Ἀγχίαλος, Πτολ. 3) Νύμφη τις, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1130.

Ἀγχίαλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἰλ. Ε, 609. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων καὶ πατὴρ τοῦ Μέντου, φίλος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀμ. Ὀδ. 105. 3) ἡγεμόνα τινὰ τῶν Φαιάκων, Ὀδ Θ, 112.

Ἀγχιάλη, ἡ, = Ἀγχίαλη.

Ἀγχιμόλεος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστέρος, Σπαρτιάτης, Ἡρόδ.

Ἀγχινόη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Ἄγχιος, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, οἱ ὁποῖοι ὡρμησαν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολλόδ. β', 5, 4.

Ἀγχιρόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρασίνου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέτριψεν ἡ Ἀρτέμαρτις καιρόν τινα, Ἀντ. Λιβ. 40.

Ἀγχίσης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κάπυος καὶ τῆς Νύμφης Θέμιστος· μὲ τὸ νὰ ἦτον δὲ πολλὰ ὡραῖος, ἡ θεὰ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα συνευρέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης μετ' αὐτοῦ καὶ ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν, ὕστερον δὲ διὰ μεσιτείας τῆς αὐτῆς θεᾶς ἐτύφλωσεν αὐτὸν ὁ Ζεύς, διότι δὲν ἐφύλαξε τὸ μυστικὸν τῆς συναπαντήσεώς των· ὅτε δὲ ἐκυριεύθη ἡ πόλις τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀναχωρῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ του Αἰνείου ἀπέθανε καθ' ὁδὸν καὶ ἐτάφη ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Ἱστ. Θεογ. 1009. Ὀμ. Ἰλ. Β, 819. Ἥμν. Ἀφ. 45. 2) Σικυώνιος, πατὴρ τοῦ Ἐχεκλέους, Ὀμ. Ἰλ. Ψ, 295.

Ἀγχισία, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Παυσ. Ἀρκ.

Ἀγχισιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, ὁ Αἰνείας, Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 754. ἔτι δέ, ὁ Ἐχέπολος, Ἰλιάδ. Ψ, 296.

Ἀγχιτέλα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, ὅστις ἐπολέμησε τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιάς, περίδοξος διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην της, ἥτις καὶ κατεδίκασεν ἡ Ἰδία τὸν υἱόν της εἰς θάνατον ὅτε ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων, Κορν. Νέπ. Παυσ. κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀλκιθέα, Πλούτ. Διοδ. Σικ.

Ἀγχόη, ἡ. Χωρίον τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς Βωπαϊδος λίμνης, Στράβ.

Ἀγχουρος, ὁ. Τὸς τοῦ Μίδου βασιλέως τῆς Φρυγίας, ῥιφθεὶς ἑκουσίως εἰς ἓν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν διὰ νὰ σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὸν ἐπιπεσλούμενον καταποντισμόν, Πλούτ. καὶ Ὀππιαν.

Ἀδα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐκατόμνου, καὶ γυνὴ τοῦ Γόρδιέως βασιλέως τῆς Καρίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν αὕτη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 23.

Ἄδαι, οἱ. Μικρὰ πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀδαδάτη, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀδάμας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Ὀμ. Ἰλ. Ν, 560. 2) ποταμὸς τῆς Γνιδικῆς χώρας, Πτολ.

Ἀδάμαστος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀχαιμενίδου ἐν τῇ Γ'θάκῃ, ἴδε Ἀχαιμενίδης.

Ἄδανα, τά. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθης τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ὕστερον Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρον κληθεῖσα, Ἀππιαν. ὅθεν Ἀδανεύς, ὁ κάτοικ.

Ἀδαῖος, ὁ, ἡ βέλτιον Ἀδαῖος, Μακεδόνες παρ' Ἀρρίαν.

Ἀδδούας, α, ὁ· ἴδε Ἀδδας.

Ἀδέας, ου, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Ἀδέης, Σικυώνιός τις.

Ἀδείμαντος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Σιμ. ἐπ. 52.—2) υἱὸς τοῦ Λευκοφίδου, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐναυμάχησε μετὰ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμοὺς, καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. Ἀριστοφ. Βατρ. 1513. — 3) ναύαρχός τις τῶν Κορινθίων, Ἀλ. — 4) υἱὸς τοῦ Κηφισίου ἐξ Ἀθηνῶν, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 315. — 5) υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, Πλάτ. Πολ. — 6) πιθαν. ἀδελφὸς Γλαύκωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καλλαίσχρου, Πλαύτ. Παρμ. σελ. 128.

Ἀΐδης, ου, ὁ, ποιητικ. Ἀΐδης, ου, καὶ Ἀΐς, ίδος, καὶ Ἀϊδωνεύς. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ θεότης ἥτις εἶχε τὴν ὑπερτάτην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν καταχθονίων ὄντων καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅσαι μετὰ θάνατον ἀπεχωρίζοντο τῶν σωμάτων, ἥτις ἄλλοις καὶ Πλούτων καὶ Ὄρκος ὠνομάζετο, ἣν δὲ οὗτος, ὡς ἐδόξαζον υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διός, Ὀμ. Ἰλ. Ο, 187. Ἡσ. Θεογ. 455. — 2) ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ὕστερον Ἅιδης καὶ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὴν γῆν βαθύτατος τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον, καὶ ὅπου ἦν τὸ βασίλειον τοῦ φοβεροῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης· ἦν δὲ οὗτος σκοτεινὸς καὶ ἀφανὴς ἀπέχων τοσοῦτον κατὰ βάθος ἀπὸ τῆς γῆς ὡς ἐδόξαζον, ὅσον αὕτη ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐφυλάττετο ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ σκύλου Κερβέρου ἔχοντος τρεῖς κεφαλάς, Ἀπολλ. Δεινι.

Ἀδεμβηνή, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἄλυκου καὶ Κάπρου, Στράβ.

Ἀδεμβηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀδιαβηνῆς ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, Στράβ. Ἡρωδ.

Ἀδιάντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Δαίφροιος, Ἀπολλόδ.

Ἀδικράν, ανος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Διβύας, Ἡρόδ.

Ἄδμητος, Δωρικ. ἀντὶ Ἄδμητος, Πίνδ.

Ἀδμήτη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἥμν. Ὀμ. Δήμ. 421. Ἡσ. Θεογ. 349.—2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῆς Ἀντιμάχης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆγε καὶ ἔφερε τὸν ζωστῆρα τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτης, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ἀπολλόδ. β', 5, 2.

Ἄδμητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ψέρητος καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκηστιν θυγατέρα τοῦ Ἡλίου, ἥτις ἠγάπησεν αὐτὸν τόσον, ὥστε ἐν ᾧ ποτὲ ἐκινδύνευεν ὁ Ἄδμητος ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας ἀσθενείας, αὕτη ἐπρόσφερεν τὴν ζωήν της ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ της συζύγου. Πρὸς τὸν Ἀδμητον τοῦτον εἶχεν ἔλθει ὁ Ἀπόλλων ὅτε ἐξιορίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων, καὶ ἔβοσκε τὰ ποίμνια αὐτοῦ· Ὀμ. Ἰλ. Β, 714. Ἀπολλόδ. α, 9, 14 — 15. — 2) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Θεμιστοκλέα ὅτε οὗτος ἔφυγεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. α, 136.

Ἀδόας, ὁ. Πολύβ. καὶ

Ἀδούας, α, ὁ, Addua. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ὅστις ἐκβάλλει εἰς τὸν Γ'ουδανόν, τανῦν Αὶν, Αὶν. Στράβ. — 2) ποταμὸς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πάδον, τανῦν Ἀδδας, Πολύβ. καὶ Ἀδδούας, Στράβ.

Ἀδούλας, α, ὁ, Adula. Ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἀπότομος ῥάχις τῶν Ἀλπεων ὀρέων παρὰ τῇ χώρᾳ τῶν Ἑλβετῶν, τανῦν, ἅγιος Γοτζάρδος, καὶ Φουρκὰ καλουμένη, Στράβ. δ'.

Ἀδουλις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰθιοπίας μεταξὺ Μέμφεως καὶ ἐμπόριον, Πλίν.

Ἀδούσιος, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀδραῖσται, οἱ. Μικρὰς Λαὸς ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ, Ἀρρίαν· καὶ Ἀδρησται παρὰ Διοδ. Σικ.

Ἀδραμύττειον καὶ Ἀδραμύττιον, τό, Adramyteum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, τανῦν Ἀδραμύττι, Στράβ. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀτραμύττειον· καὶ Θουκ. Ξενοφ. ὅθεν Ἀδραμυττηνός, ή, όν, ὁ, τεινάτεξ Ἀδραμυττείου, καὶ ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀδρανόν, τό (Ἀδρανον, Στέφ. Βυζ.) Πόλις μετόγειος τῆς νήσου Σικελίας περὶ τὸ ὄρος Αἴτνην τανῦν Adorno, Διόδ. Σικ. ὅθεν Ἀδρανίτης, ὁ κάτοικ.

Ἀδραν ός, ὁ. Θεός τις λατρευόμενος ἐν Σικελίᾳ, πιθαν. ὁ Ἥλιος, Πλουταρ. Τιμ. — 2) ποταμὸς ῥέων παρὰ τῇ πόλει Ἀδρανόν.

Ἀδράστεια, ἡ, Ἰωνικ. Ἀδρήστεια· Ἐπιθ. τῆς θεᾶς Νεμέσεως, κληθείσης οὕτω ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον ἀνήγειραν πρὸς τιμήν αὐτῆς ὁ Ἄδραστος, Στράβ. καὶ Παυσ. ὕστερον δὲ διὰ τὸ μὴ ἀποδιδράσκειν αὐτήν, Εὐρ. Ἱππ. 342. ἐπεκαλοῦντο δὲ αὐτὴν ὑπὸ τούτο τὸ ὄνομα. ὅτε ἤθελον νὰ δείξωσιν ἑαυτοὺς ἀθώους ἐγκλήματος, λέγοντες, προσκυνῶ τὴν Ἀδράστειαν, Πλάτ. Πολ. σελ. 451 καὶ, ἀπείη ἡ Ἀδράστεια, Δουκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μηλισσοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα ἔδωκε πρῶτον τὸν Δία νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, Ἀπολλόδ. α, 1, 6.

Ἀδράστεια, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀνατολικῶς τοῦ Λαμψάκου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 828. — 2) Τὸ τῆς Ἀδραστείας πεδίον, χώρα τῆς μικρᾶς Μυσίας περιλαμβάνουσα τὰς πόλεις Ἀδράστειαν, Πάριον καὶ Πριάπον, Στράβ. ιγ'.

Ἀδράστη, ἡ, Ἰωνικ. Ἀδρήστη, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης, Ὀμ. Ὀδ. Δ, 123.

Ἀδραστίδης, ου, ὁ, Τὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Αἰγιαλεύς, Πινδ. —

Ἀδραστίνη, ἡ, Ἰωνικ. Ἀδρηστίνη, Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράσου, ἡ Αἰγιάλεια, Ὀμ. Ἰλ. Ε, 412.

Ἄδραστος, ὁ, Ἰωνικ. Ἄδρηστος. Τὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, καὶ πατὴρ τῆς Ἀργείας, Ἱπποδαμείας καὶ τοῦ Αἰγιαλέως· διωχθεὶς δὲ ἐκ τοῦ Ἄργους ἦλθεν εἰς Σικυῶνα, ὅπου διεδέχθη τὸν θρόνον παρὰ τοῦ πάππου του Πολύβου, καὶ ἐσύστησε τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Νεμ. 9, 30. ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλήν του τὸν Τυδέα καὶ τὸν Πολυνείκην φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος των, ὑπάνδρευσε τὴν μὲν Ἀργείαν μετὰ τοῦ Πολυνείκους, τὴν δὲ Ἱπποδάμειαν ἢ Ἀηδόνην μετὰ τοῦ Τυδέως· εἶτα ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Θηβῶν διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν Πολυνείκην ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου καὶ νικηθείς, μόλις διεσώθη μόνος, χάσας τὸν Πολυνείκην καὶ τὸν υἱόν αὐτοῦ Αἰγιαλέα ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 572. Ἡροδτ. 5, 67. Ἀπολλόδ. α, 9, 13. ἐτιμήθη δὲ μετὰ θάνατον ὁ Ἄδραστος ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς διὰ τὰς φιλανθρώπους αὐτοῦ καὶ γενναίας πράξεις. — 2) Πατὴρ τῆς Κυρουδίας μητρὸς τοῦ Λακεδαίμονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀδράστειαν ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ, Ἀπολλ. γ', 12, 3. — 3) Τὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδράστου, Παυσ. — 4) Τὸς τοῦ μάντεως Μέριοπος, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὀμ. Ἰλ. Β, 830, — 5) Τὸς τοῦ Γορδίου ἐκ Φρυγίας, ὅστις καταφυγὼν εἰς τὸν Κροῖσον βασιλέα τῆς Λυδίας ἐθανάτωσεν ἐξ ἀπροσεξίας τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἄτυν ἐν τῇ θήρᾳ, εἶτα ἐφονεύθη καὶ οὗτος ἰδιοχείρως, Ἡροδ. 1, 35 — 6) Ἄδραστος ὁ Μελίγγρος, ὅστις ἀναμφιβ. ὁ περιβόητος Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 249. — 7) φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀφροδισιάδος πόλεως τῆς Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. γράψας «Περὶ τῆς τάξεως τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων καὶ τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας» παρὰ Σιμπλικ. ὅθεν Ἀδράστειος, ον.

Ἀδρήστεια, Ἀδρήστη, = Ἀδράστεια.

Ἀδρῆσται, οἱ = Ἀδραῖσται

Ἀδρία, ἡ, Adria ἢ Hadria. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Τρετόρου ποταμοῦ, ἥτις καὶ Ἀτρία ἐλέγετο, τανῦν Adria, Στράβ. — 2) πόλις τῶν Πικεντίνων ἐπὶ τοῦ Οὐομάνου ποταμοῦ, πιθαν. τανῦν Altri, Στράβ.

Ἀδριακός, ή, όν, τοῦ Ἀδρίου, Ἀνθολ.

Ἀδριανός, ή, όν, καὶ Ἰωνικ. Ἀδριηνός. Ὁ Ἀδριανὸς πόντος, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, Ἀνθολ. — 2) Οὐετ. κύρ. Ὀνομ. Αἴλιος Ἀδριανός, Hadrianus. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης γεννηθεὶς ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 870 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. ἀνὴρ μὲ μεγάλας καὶ ἐξόχους ἀρετάς, χαριεστέρα δὲ μᾶλλον τυραννικόν· ἠγάπα πρὸ πάντων τὰς ἀραίας τέχνας καὶ τὰς μαθήσεις, εἰ δὲ καὶ ἀνήγειρεν εἰς διάφορα μέρη πολλὰ καὶ ἐκπρεπῆ κατασκεύματα, ἐξαιρέτως δὲ διατρίψας ἐν Ἀθήναις πολὺν χρόνον ἐκόσμησε μὲ λαμπρὰς οἰκοδομὰς τὴν πόλιν ταύτην· μετὰ μίαν βασιλείαν εἴκοσι καὶ ἑνὸς χρόνων ἀπέθανε τὸ ἑξηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Τύριος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ζήσας κατὰ τὸν 180 χρόνον ἀπὸ Χρ. ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἐν τῇ Αὐλῇ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρα-

τόρων Μάρτον Αὐριλίου καὶ Κομμόδου. — 4) Κατοικος τῆς πόλεως Ἀδρίας, Πολυβ.

Ἀ'δριανοῦ Θῆραι, αἱ. Πόλις τῆς Μυσίας, κτισθεῖσα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ.

Ἀ'δριανούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου Ποταμοῦ (Μαρίτζα) ἀρχαιόθεν Ὀρεστιάς καλουμένη, ὅθεν Ἀδριανουπολίτης, ὁ κλτκ.

Ἀ'δρία, ου καὶ α, ὁ, Ἰωνικ. Ἀδρίης, Adria· καὶ Ἀδριατικὸς κόλπος. Κόλπος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλίας, Λιβουρνίας καὶ Δαλματίας, ταυτὸν Ἀδριατικὴ θάλασσα, ἡ Ἀδριατικὸν πέλαγος, Ἡρόδτ. 1, 163. Στράβ.

Ἀ'δριάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἀδριατική. Ἡ Ἀδριάς ἅλμη, Δουσ. Περ. 92.

Ἀ'δριατικός, ή, όν. Τοῦ Ἀδρία, Ἀδριατικὸς μυχός, Πολύβ. καὶ, κόλπος, Στράβ. ταὐτὸν τῷ, Ἀδριατικὴ θάλασσα.

Ἀ'δριηνός, Ἰωνικ. ἀντὶ. Ἀδριανός.

Ἀ'δρίης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀδρίας

Ἀ'δρούμητον, τό, Δίων Κασ. Ἀδρούμητος, ἡ, Πλουταρ. Ἀδρυ'μη, ἡ, Στράβ. καὶ Ἀδρύμης, ητος, ὁ, Πολύβ. Adrumetum. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βυζακίου ἐν τῇ Ἀφρικῇ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ταυτὸν Μαχουμήττα, ὅθεν, Ἀδρυμήτιος, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Ἀ'δύρμαχος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Μαχλύων ἐν τῇ Σκυθίᾳ, Λουκ

Ἀ'δυρμαχίδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης συνοικοῦν μετὰ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἔχον τὰ αὐτὰ ἤθη τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδτ. 4, 168.

Ἀ'δύτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μετάλκην, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἀ'δων, ὁ, = Ἄδωνις.

Ἀ'δωναίη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ Ἀδώνιδος ἐραστοῦ αὐτῆς, Ὀρφ. Ἀργ. 30.

Ἀ'δωνις, άδος, ἡ, = Ἀδωναίη, Νόνν.

Ἀ'δώνιος, ία, ον. Τοῦ Ἀδώνιδος, ἡ εἰς τὸν Ἄδωνιν ἀνήκων, ἀφιερωμένος, καὶ, τὰ Ἀδώνια, ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἀδώνιδος, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ἥτις διήρκει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, καθ' ἃς ἐφυλάττετο μέγα πένθος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 419.

Ἀ'δωνις, ιδος, ὁ. Κατ' Ἀπολδρ. γ', 14, 3. υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μυῤῥάνης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Κύπρου· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Θείαντος βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Σμύρνας ἢ Μύῤῥας· μὲ τὸ νὰ ἦτον δὲ εἰς ἄκρον ὡραῖος ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη τοσοῦτον, ὥστε τὸν ἠκολούθει πανταχοῦ· ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπήσας διὰ τοῦτον τὸν ἔρωτα, ἤγειρε διὰ συνεργείας τῆς Ἀρτέμιδος ἕνα ἄγριον χοῖρον κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ οὗτος ἐθήρευεν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πληγωθεὶς θανατηφόρως μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐκ τῆς πληγῆς ἀποῤῥέον αἷμα του μετέβαλεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς ἄνθος τὸ λεγόμενον Ἀνεμώνη, Θεοκρ. Εἰδ. α', 108. Ἀπολλ. γ', 14. — 2) Ποταμός τις ἐν τῇ Φοινίκῃ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βύβλου, ταυτὸν Ἰβραὶμ Παχιχ, Στράβ. ὅθεν, οἱ Ἀδώνιδος κῆποι, ἐλέγοντο ἀγγεῖα τινα πήλινα, εἰς τὰ ὁποῖα φυτεύοντες διάφορα ἄνθη ἢ χόρτα, ἐθέρμαινον αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ἀναδώσωσι πρωϊαίτερα καὶ ἔφερον αὐτὰ εἰς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἑορτάζοντο τὰ Ἀδώνεια ὡς σύμβολον μιᾶς προωρου παρακμῆς καὶ ἀπανθήσεως, Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 276.

Ἀ'ε'λιος, ὁ. Τὶς τοῦ Αἰόλου, ἢ κατ' Ἀπολδρ. α', 7, 5 τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογονίας, βασιλεὺς τῆς Ἠλιδὸς καὶ πατὴρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ἀ'ε'ίμνηστος, ὁ. Σπαρτιάτης, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Παυσανίου ἐν ταῖς Πλαταιαῖς μαχαμένων, φονεύσας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον, Ἡρόδτ 9, 64.

Ἀ'ελλόπους, οδος, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, Ἀπολδρ. α', 9, 21. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἰριδος.

Ἀ'ελλώ, οῦς, ἡ (ᾱ). Μία καὶ αὕτη τῶν Ἁρπυιῶν, ἀδελφὴ τῆς προτέρας, Ἡσιόδ. Θεογ. 267, Ἀπολδρ α', 2, 6.

Ἀ'εροκόραξ, ακος, οἱ. Κάτοικοι τοῦ Ἰλίου, κωμικ. πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἱστορία α', 16.

Ἀ'εροκώνωπες, οἱ· ὡταύτ. ὑπὸ Λουκιαν. ἐπιπλασμ. κάτοικοι τοῦ Ἠλίου, αὐτόθι.

Ἀ'ερόπη, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Κατρέως καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος δευτέρου, ἥτις, ὡς λέγεται, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀτρέως, ἢ κατ' Αἰσχύλ. μετὰ τοῦ Πλεισθένους ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, Ἀπολδρ. γ', 2, 1. Εὐρ. Ὀρέστ. 18. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Λέροπον, Παυσαν.

Ἀ'ερόπος, ὁ, Ἰωνικ. Ἠέροπος. Τὶς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀερόπης, πατὴρ τοῦ Ἐχέμου, Παυσ. α', 41. — 2) Τὶς τοῦ Φηγέως βασιλέως τῆς Τεγέας, Ἡρόδοτ. 9, 26. ἔνθα Ἠεροπος κεῖται. — 3) Τὶς τοῦ Ἡρακλείου Τημενοῦ ἐξ Ἄργους, ὅστις φυγὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν καὶ ἔβοσκε τὰς βοῦς τοῦ αὐτόθι βασιλέως, Ἡρόδτ. 8, 137.

Ἀ'ε'τειος, ου, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἀμίδας ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ζήσας εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ὡς ἰατρὸς ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ αὐλῇ, ἔγραψε βιβλία ἰατρικὰ ἑκκαίδεκα, ἤτοι συλλογὴν τῶν περιεργοτέρων χωρίων ἐκ τῶν παλαιῶν ἰατρικῶν συγγραμμάτων.

Ἀ'ετίων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ, Λουκιαν. Εἰκ. 7.

Ἀ'ζάης, ους, ὁ. Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἠλεκτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀ'ζάμορα, τά. Κορυφὴ ὄρους τινὸς ἐπὶ τῆς Κατανείας ἐν Κιλικίᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ἓν φρούριον ὀχυρόν, Στράβ. ιβ', 2.

Ἀ'ζάν, ᾶνος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀζῆν. Τὶς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Ἐρατοῦς, πατὴρ τοῦ Ἠλείτορος, ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Ἀρκαδίας, τὸ ὁ. ποῖον ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀζανία, Παυσ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἀζανίας χώρας.

Ἀ'ζᾶνες, οἱ, Ἰωνικ. Ἀζῆνες. Κάτοικοι τῆς Ἀζανίας ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἀ'ζάνης, ος, ὁ. Εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ξέρξου στρατευσάντων Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, στρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, Ἡρόδτ. 7. 66.

Ἀ'ζανία, ἡ, Ἰωνικ. Ἀζηνία. Χώρα τις ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, Παυσ. — 2) = Ἀρκαδία.

Ἀ'ζάνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Ἀζήνιος. Ὁ ἐκ τῆς Ἀζανίας ὤν, ἢ εἰς τὴν Ἀζανίαν ἀνήκων, Ἀζανικός, Γαλλ.

Ἀ'ζανίς, ίδος ἡ, Ἰωνικ. Ἀζηνίς. Ἡ ἐκ τῆς Ἀζανίας οὖσα, κόρη Ἀζανίς, ταυτὸν τῷ, νύμφη Κορωνὶς μήτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ὁμρ. Ὕμν. Ἀπολ. 209. κληθεῖσα οὕτω ἢ διότι ὁ ἐραστής αὐτῆς Ἴσχυς ἦν ἐκ τῆς Ἀζανίας χώρας, ἢ διότι αὐτὴ κατήγετο ἐκ τῆς Ἀζανίας. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα ταὐτὸν τῷ Ἀζανία, Στράβ

Ἀ'ζανοί, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου λεγομένης Φρυγίας, Στράβ. ιβ'.

Ἀ'ζαείδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. Τὶς τοῦ Ἀζέως, ὁ Ἄκτωρ, Ὁμ. Ἰλ Β, 513.

Ἀ'ζέμελος, ου, ὁ. Τὶς τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου, Ἀρρίαν.

Ἀ'ζεύς, έως, ὁ. Τὶς τοῦ Κλυμένου ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ πατὴρ τοῦ Ἄκτορος, Παυσ.

Ἀ'ζήν, ῆνος, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζάν. Ἡρόδτ

Ἀ'ζηνία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. Ἁρποκ. ὅθεν, Ἀζηνιεύς, έως, ὁ κάτοικος. — 2) Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζανία

Ἀ'ζήνιος, ία, ιον, Ἰωνικ ἀντὶ Ἀζάνιος.

Ἀ'ζιλις, εδος, ἡ. Ὄρος καὶ ποταμὸς ἐν Λιβύῃ, Ἡλλμ. Ὕμν. Ἀπολ. 89. κατὰ Σχολ. αὐτόθι πιθαν. = Ἄζιρις.

Ἀ'ζιρις, ιος, ἡ. Χώρα τις τερπνὴ καὶ ἐπίπεδος τῆς Λιβύας ἀπέναντι τῆς νήσου Πλατείας, Ἡρόδοτ. 4, 157.

Ἀ'ζωρος, ἡ. Πόλις τῆς Πελαγονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Στράβ. η'.

Ἀ'ζωτος, ἡ, Ἀσδόδ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, Ἡρόδοτ. 2, 157. παρὰ Στράβ. Ἄζωτός, ταυτὸν χωρίον Ἑσδοὺδ καλούμενον, ὅθεν, Ἀζώτιος, ὁ κάτοικ.

Ἀ'ηδών, όνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδάρεως, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ζηθοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν τὸν Ἴτυλον, φθονήσασα δὲ τὴν Νιόβην διὰ τὴν ὁποίαν ἐπελάμβανεν εὐτυχίαν, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν πρωτότοκον αὐτῆς παῖδα, ἀλλ' ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε τὸν ἰδικόν της Ἴτυλον, διὰ τὴν λύπην τοῦ ὁποίου μεταμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀμώνυμον πτηνόν, καὶ καθημένη ἐπὶ τῶν δένδρων ἐθρήνει τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, Ὁμήρ. Ὀδ. Τ, 518. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1159.

Ἀ'ηδωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύας, πιθαν. ἡ τοῦ Ἡροδ. Πλατεία, Πτολ.

Ἀ'θαμᾶνες, οἱ, ἐνικ. Ἀθαμάν, ᾶνος. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀθαμανίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικοῦντες πρότερον ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ ἀφ' ὅπου διωχθέντες ὑπὸ τῶν Λαπίθων ἦλθον ἐνταῦθα καὶ κατέλαβον τὰ ἐπὶ τοῦ Πίνδου μέρη ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰτωλίας, Στράβ. ἡ, 6. Πολύβ.

Ἀ'θαμανία, ἡ Χώρα ἐν τῇ Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, Σ-ρβ.

Ἀ'θαμάντιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀθάμαντος, ἡ εἰς τὸν Ἀθάμαντα ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Ἀθαμάντειον πεδίον, τόπος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἔνθα ἤρχε τὸ πρῶτον ὁ Ἀθάμας, Παυσ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 265. — 2) ἡ Ἀθαμαντία χώρα, τόπος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Ἄλον πόλιν, ἔνθα ἦλθεν καὶ κατῴκησαν ἐκ Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας, Στράβ. ἰ. Ἀπολ. Ῥοδ. 516· ἴδε Ἀθάμας

Ἀ'θαμαντίς, ίδος, ἡ. Πατρων. τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, Αἰτν σελ. 64.

Ἀ'θάμας, αντος, ὁ. Τὶς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος· κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευσεν εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον μέρος ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀθαμαντία, μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν κατῴκησε περὶ τὴν χώραν τῆς Φθιώτιδος· λαβὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, εἶτα δὲ ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἰνώ, ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς τὸν Λίαρχον καὶ Μελικέρτην καὶ ταλευταῖον τὴν Θεμιστοῦ θυγατέρα τοῦ Ὑψέως βασιλέως τῶν Δαπίθων μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λευκωνα, Ἐρύθιον, Σχοινέα καὶ Πτῶον, Ἀπολδρ. α, 9, 2. γ, 4, 3. Ἡγ Λείψ.

Ἀ'θανάσιος, ὁ. Γεννηθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸ 296, ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐχρημάτισεν ἀρχιερεὺς αὐτόθι, ὑπερασπιζόμενος μὲ θεῖον ζῆλον τὴν τῶν ὀρθοδόξων ἱερὰν πίστιν ἐναντίον τῶν Ἀρειανῶν, καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς θείας γραφῆς· ἀπέθανε τὸν ἐβδομηκοστὸν ἕβδομον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Ἀ'θεσις, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας, ὅστις ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, ταυτὸν Ἀδίγης, Adigo ἢ Etsch.

Ἀ'θηνᾶ, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Ἀθήνη καὶ Ἀθηναίη, Δωρικ. Ἀθάνα, καὶ Ἀθηναία, παρὰ Ῥωμ. Minerva. Θυγάτηρ τοῦ Διός, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφ' οὗ πρότερον κατέπιεν τὴν γυναῖκάτου Μῆτιν ἔγκυον οὖσαν· γεννηθεῖσα δὲ οὕτω περὶ τὴν Τριτωνίδα λίμνην ἐν Λιβύῃ, ἔλουσεν αὐτὴν ὁ Τρίτων καὶ τὴν ἀνέθρεψε, διὸ καὶ ἐκλήθη Τριτωνία καὶ Τριτογένεια· ἐλατρεύετο δὲ ἐξόχως ὡς θεὰ τῆς σοφίας, φρονήσεως καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐμπειρίας καὶ συνέσεως, καὶ ἐστάθη εὑρετὴς διαφόρων χρηστίμων ἔργατῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο Ἐργάνη· ἐλθοῦσα δὲ εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ποῖος ἐκ τῶν δύω νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἐνίκησεν αὐτὸν κάμνουσα πρώτον νὰ ἀναβλαστήσῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας, διὰ τοῦτο καὶ ἐλατρεύετο ἐξόχως εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦν ἐν τῇ Ἀκροπόλει ὁ ἐρείψημος αὐτῆς ναὸς παρθενών, καὶ ἑορτάζοντο πρὸς τιμήν της τὰ λεγόμενα Παναθήναια κατὰ πανδημίαν. Ἀπολδρ. Ἡσ. Θεογ. 886. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1310. 2) = Ἀθῆναι, Ὁμ. Ὀδ Π, 30.

Α'θηναγόρας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀθηναγόρης. Μιλήσιος, κατὰ Διοδ. στρατηγὸς τῶν Ῥοδίων ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. — 2) Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ Χρ. διδαχθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν ἔγινε μετὰ ταῦτα χριστιανός, γράψας Ἀπολογίαν τῶν χριστιανῶν πρὸς Μάρκον τὸν Αὐρήλιον καὶ Κόμμοδον τὸν υἱόν αὐτοῦ.

Α'θηνάδας, ου· ὁ, Ἰων. Ἀθηνάδης. Τραχίνιός τις, ὅστις φονεύσας τὸν προδότην τῆς Ἑλλάδος Ἐφιάλτην ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἡροδ. 7, 213. — 2) Σικυώνιός τις. Ἐστοφ.

Α'θῆναι, αἱ, Διωρκ. Ἀθῆναι, Athen. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, περίφημος τὸ πάλαι, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς πολιούχου θεᾶς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ὁ Ναὸς ἦν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, Κεκροπίας τὸ πρότερον καλουμένης. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Θησέως κατεστάθη ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ὅλων τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πρότερον διεσπαρμένοι εἰς χωρία καὶ εἰς μικρὰς πόλεις εἶχον ἕκαστοι ἰδίους νόμους καὶ ἰδίαν ἀρχήν· περιελάμβανε δὲ ἡ πόλις μίαν περιοχὴν 43 σταδίων, ἐκτὸς τοῦ Φαληρικοῦ καὶ τοῦ μακροῦ τείχους, τὰ ὁποῖα ἐκτείνοντο ἕως τῆς θαλάσσης, τὸ μὲν 35 τὸ δὲ 40 στάδια, καὶ ἦν κτισμένη ἐπάνω εἰς διαφόρους λόφους, τῶν ὁποίων ἐξείχε πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀκροπόλεως· διαιρεῖτο δὲ ὅλη ἡ πόλις εἰς πέντε μεγάλα μέρη τὰ ὁποῖα ἦσαν, ὁ Κολωνὸς κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, αἱ Λίμναι μεσημβριωῶς, ἡ Μελίτη ἀνατολικῶς, ὁ Κεραμεικὸς δυτικῶς καὶ ἡ Ἀδριανοῦ πόλις νοτιοανατολικῶς, περὶ αὐτὴν δὲ ἦσαν ἐπὶ τῶν τειχῶν της καὶ δώδεκα πύλαι. Ὁ μεγαλήτερος τῶν λιμένων της ἦν ὁ Φαληρεύς ὅστις ἦν καὶ πλησιέστερος τῆς πόλεως, ἀλλ' ὁ Πειραιεὺς μὲ τὸν ὁποῖον συνδέετο ἡ Μουνυχία, ἦν ὁ εὐχρηστότερος καὶ προσφυέστερος μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πόλιν, ἔνθα ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον. Τανῦν Ἀθῆναι, πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, καὶ καθέδρα τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος· ὅθεν Ἀθηναῖος, ἐν Ἀθήναις, καὶ Ἀθηνηθεν, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. — 2) Ἀθῆναι αἱ Διάδες, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Διον. Στράβ. — 3) καὶ ἑτέρα ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Α'θηναῖα, τά. Ὄνομα διαφόρων ἑορτῶν ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἐξαιρ. δὲ = Παναθήναια, Πλούτ.

Α'θηναῖον, τό· κυρ. ὁ Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ γυμνάσιόν τι ἐν Ἀθήναις ἀφιερωμένον εἰς τὴν θεὰν ταύτην. — 2) ὡς Κύριον Ὄνομ. Κώμη τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. ἡ, 43. — 3) πόλις ἐν τῇ Ἠπείρῳ τῶν Ἀθαμάνων, Στράβ. ἐ. — 4) Λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἄλλως Ἀθηναῖον ἢ Σκυθοταύρων λιμὴν λεγόμενος, Ἀρρίαν. περιπλ. τανῦν Σουγδάϊτα.

Α'θηναῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Α'θήναιος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου. — 2) Λακεδαιμονιόστις, Θουκ. δ', 119. — 3) Ἀθήναιος, ἐκ τῆς πόλεως Ναυκράτεως ἐν Αἰγύπτῳ, φιλόσοφος καὶ γραμματικός, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. συνέγραψεν ἓν συμπόσιον Σοφῶν, ἐπιγραφόμενον Δειπνοσοφισταὶ εἰς δεκαπέντε βιβλία, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη καὶ Δειπνοσοφιστής.

Α'θηναΐς, ίδος, ἡ. ἴδε Εὐδοκία.

Α'θηνίων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεσαίας Κωμῳδίας παρ' Ἀθην.

Α'θηνόδωρος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ταρσοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Καρδυλίων ἐπικαλούμενος, φίλος Κάτωνος τοῦ Οὐτικοῦ, Στράβ. — 2) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, τιμηθεὶς μεγάλως ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Λυγούστου εἰς τὰν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διαδόχου του Τιβερίου· ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐσώθη κάνείς, Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Α'θηνοκλῆς, έους, ὁ. (τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλέος.) Ἑλληνικ. Ὄνομ. παρὰ Στράβ.

Α'θηνούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ναρβωνιτίδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πλιν. 3.

Α'θλιβις, = Ἀθριβις.

Α'θμόνη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, Ἡσυχ. ὅτε δὲ καὶ Ἄθμονον, παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀθμονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Εἰρ. 189.

Α'θό ως, ἐπικ. ἀντὶ Ἄθως.

Α'θριβις, ιος, ἡ, καὶ Ἄθριβις, καὶ Ἀθλιβις παρὰ Στεφ. Μητρόπολις τοῦ Ἀθριβίτου νομοῦ ἐν τοῖς Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, τανῦν χωρίον Ἀτρίβ λεγόμενον, Πτολ. δ', 5. ὅθεν Ἀθριβίτης, ὁ κάτοικ. καὶ, ὁ Ἀθριβίτης Νομος. Ἡροδ. 2, 166.

Α'θρυς, υος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡροδ.

Α'θυμβρα, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας, ὕστερον Νύσα κληθεῖσα, ὅθεν Ἀθυμβρεύς, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Α'θυμβρος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀθυμβρα ἐν τῇ Λυδίᾳ., Στράβ.

Α'θύρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης ῥέων μεταξὺ Κυβείλου Πόντου καὶ Προποντίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν, τανῦν Καρασσοῦ, Στεφ. Βυζ.

Α'θώρ, ἡ ἄλλως Ἀθύρ. παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλέγετο οὕτως ἡ Θεότης τοῦ σκότους καὶ Μήτηρ ὅλων τῶν ὄντων, Ἐτυμ. Μεγ.

Α'θως, ω, ὁ, ἐπικ. Ἀθόως. Ὄρος ὑψηλὸν ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν παραλίων τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ σχηματίζον μίαν ἄκραν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, τανῦν Ἅγιον ὄρος, Monte Santo ἔχον ἐπ' αὐτοῦ 65 μοναστήρια καὶ 6000 μοναχοὺς ὀρθοδόξους. Ὅμ. Θουκ. δ', 109. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 604. Αἰτκ Ἄθω, Θουκ. καὶ Ἄθων, Ἡροδ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Ἄθων, ωνος, ὁ, Στράβ. ὅθεν, Ἄθωος, ὁ, ἡ, ον, Ὁ εἰς τὸ ὄρος Ἄθω ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ Ἄθωνος ὤν, τὸ Ἄθωον αἶπος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 298. Ἀθωΐτης, ου, ὁ κάτοικος τοῦ ὄρους Ἄθωνος.

Α'θως, ὁ. Τίδς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος. — 2) εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐφευδόνησε κατὰ τῶν θεῶν τὸ ὄρος Ἄθω.

Αἶα ἡ Κολχίς. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κόλχων, ἔνθα μυθολογεῖται ὅτι ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης, καὶ πρὸς τὴν ἀποίαν ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται διὰ ν' ἁρπάσωσι τὸ χρυσοῦν δέρας, περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμόν, τὴν ὁποίαν εἴλαβον τινὸς ἀυτῆς μετὰ ταῦτα Μήδης, Ἡροδ. 1, 2. Ἀπολ. Ῥόδ. Παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως. — 2) Ἡ νῆσος τῆ. Κίρκης ἀδελφῆς τοῦ Αἰήτου, τὴν ὁποίαν ὑπελάμβανον κειμένην ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅθεν Αἰαίη νῆσος, καὶ Αἰαίη Κίρκη, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 135. Μ, 3. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Κιρκηΐον ἀκρωτήριον τοῦ Λατίου.

Αἰακεῖον, τό. Ἄγαλμα τοῦ Αἰακοῦ καὶ βωμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, καὶ Αἰακεῖα, ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι αὐτόθι πρὸς τιμὴν τοῦ Αἰακοῦ, Πινδ. Νέμ. 5, καὶ 7. Παυσ.

Αἰάκης, εος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. οἰκειοῦται τὴν τυραννίαν καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην, Ἡροδ. 3, 139. — 2) Τίδς τοῦ Συλοσώντος, τύραννος καὶ οὗτος τῶν Σαμίων, Ἡροδ. 6, 13.

Αἰακίδης, ου, ὁ. Τίδς τοῦ Αἰακοῦ, ὁ Πηλεύς ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Π, 15. πληθ. Αἰακίδαι ἐλέγοντο ὁ Αἴας καὶ ὁ Τελαμών, Ἡροδ. 5, 80. — 2) υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος.

Αἰακός, ὁ. Τίδς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, οὗ ἡς ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Αἴγινα, ἔνθα ἐβασίλευσαν ὁ Αἰακὸς μὲ πολλὴν σοφίαν καὶ δικαιοσύνην, διὰ τὴν ὁποίαν ἠξιώθη μετὰ θάνατον θείων τιμῶν· ἔλαβεν εἰς γυναῖκαν τὴν Ἐνδηΐδα θυγατέρα τοῦ Χείρωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, ἐκ δὲ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης ἐγέννησε τὸν Φῶκον, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος, Ἡσ. Θεογ. 1005. Ὅμ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 55. Ἀποθανὼν δὲ ἐδικαρίσθη, ὡς ἐδόξαζον, εἰς τῶν τριῶν κριτῶν τοῦ Ἅδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη ὁ Πλούτων καὶ τὰς κλεῖς τῶν καταχθονίων πυλῶν, Ἀπολδρ. Πλάτ. Γοργ. ὅθεν παροιμ. κατὰ αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γένεσθαι. Λουκ. ἤτοι, εἰς ὄσχατον γῆρας ἐλθεῖν. — Αἰακεῖος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰακοῦ, ἢ εἰς τὸν Αἰακὸν ἀνήκων.

Αἰγαίον, τό. Πηγή τις καὶ ἄλσος ἐν τῇ Δωρίδι πλησίον τῆς πόλεως Ὀποῦντος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἴγινος υἱοῦ τοῦ Ὠλένου.

Αἰάντειον, τὸ (Αἴας). Μνημεῖον καὶ ναὸς τοῦ Αἴαντος, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος ἐπὶ τοῦ Ῥοιτείου ἀκρωτηρίου τῆς Τροϊκῆς χώρας, Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, Πτολ.

Αἰαντίδης, ου, ὁ. Πατρων. ὄνομ. Τίδς τοῦ Αἴαντος. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Τυράννου τινὸς τῆς Λαμψάκου, Θουν.

Αἰαντίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, Δημ.

Αἰαντόδωρος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, Πλούταρχ.

Αἴας, αντος, ὁ, κλητ. Αἶαν, Αἰαχ. Τίδς τοῦ Ὀιλέως, Λοκρὸς τὸ γένος καὶ Βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἔχων τεσσάκοντα πλοῖα· ἐκαλεῖτο μείων διὰ τὸ μικρὸν αὐτοῦ σωματικὸν ἀνάστημα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 527. Ἀπολδρ. γ'. 10, 8. ὅτε ἡλώθη ἡ πόλις τῆς Τρωάδος ἠτίμασαν τὴν Κασσάνδραν θυγατέρα τοῦ Πριάμου μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπέλγειάν του παρρησιασθεῖσα ἡ θεά, ἐκαμεν αὐτὸν νὰ ναυαγήσῃ ὑπὸ τὴν νῆσον Κύβοιαν, ὅπου καὶ ἐπνίγη, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 502. — 2) Αἴας ὁ Σαλαμίνιος καὶ μέγας ἐπικληθείς, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰακοῦ, βασιλεὺς τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας, φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων καὶ λαφυραγωγήσας διάφορα μέρη καὶ πόλεις τῶν ἐχθρῶν. Ἐλογίζετο δὲ ὁ ἀνδραιότερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμρ. καλεῖ μεγάθυμον ἠΰθεον, πελώριον, ἔρκος Ἀχαιῶν, Ἰλ. Δ, 473—479. Ε, 610—625. Η, 211—213· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπειδὴ ὁ Ὀδυσσεὺς ἔλαβεν τὰ ὅπλα αὐτοῦ, ὁ Αἴας ὑπὸ ἀγανακτήσεως πεσὼν εἰς μανίαν ἐσφάγη ἰδιοχείρως, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥοιτείου τῆς Τροϊκῆς χώρας, Ὅμ. Ἰλ. καὶ Ὀδ. 8, 104. Παυσ. α', 35. — 3) Ποταμός τις ῥέων διὰ μέσου τῆς Ἰλλυρίας, ἄλλως καὶ Ἄωος λεγόμενος· ὅθεν Αἰάντειος, ὁ, ἡ, ον καὶ Αἰάντεος, ον, Πινδ. τοῦ Αἴαντος, εἰς τὸν Αἴαντα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, καὶ παροιμ. ἐπιτιθέναι Αἰάντειόν τινα τὴν κορυνίδα, ἤτοι τελευταῖν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἴαντος, αὐτοχειρίζεσθαι, Λουκ.

Αἰγάθεν, Πίνδ. ἐκ τῶν Αἰγῶν, πόλεως.

Αἰγαί, αἱ. Αἱ Ἀχαϊκαὶ· πόλις μικρὰ καὶ ἀρχαία ἐν Ἀχαΐᾳ ἐπὶ τοῦ Κράθιος ποταμοῦ, μὲ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμήρ. Ἰλ. Θ, 203. καὶ ἑνικ. ἡ Αἰγή, Στράβ., οὐχὶ τὰ Αἰγὰ κατὰ Μαννερτ. ὅθεν, Αἰγαιεύς, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις τις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας παραθαλάσσιος, ἔχουσα καὶ αὕτη ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίτινος ὄρους. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 21. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ, αἱ Ἀχαϊκαί. — 3) Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων· ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Λυδίας, Ἡροδ. 1, 149. παρ' ᾗ καὶ Αἰγαῖαι καλοῦνται, ὅθεν, Αἰγαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Αἰγαιάτης, ου, Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας μὲ Λιμένα, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰγαῖαι παρὰ Στράβ. παρὰ δὲ Δι. Κασ. Αἰγέαι, τανῦν Ἅγια Σκάλα, ὅθεν, Αἰγαῖος, ὁ κάτοικ. — 5) ἑτέρα πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἥτις πρότερον Ἐδεσσα

ἐκαλεῖτο, ἔνθα, ἤτοι οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας, Πλουτ. Ἀρίστειν. ά, 4. ἔτι δὲ καὶ Αἰγὴ καὶ Αἰγεία λεγομένη.

Αἰγαῖαι, αἱ. = Αἰγαί, ἀριθ. 3. καὶ 4.

Αἰγαῖον, τό. Πέλαγος, ἴδε Αἰγαῖος.

Αἰγαῖον ὄρος, τό. Ἓν μέρος τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν Κρήτῃ, ἔνθα ἡ Γῆ ἔδωκε τὸν Δία ὅτε ἐγεννήθη, Ἡσ. Θεογ. 484.

Αἰγαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν οὖν, ἡ εἰς τὴν πόλιν τῶν Αἰγῶν ἀνήκων, ὅθεν, Αἰγαῖος κόντος, καὶ Αἰγαῖον πέλαγος, ἡ Θάλασσα, ἥτις κεῖται μεταξὺ τῆς μερίδος Ἀσίας, τῆς ἰδίως Ἑλλάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ περιλαμβάνει τὰς Κυκλάδας νήσους, ταύτν Ἀρχιπέλαγος ἢ κοινοτρ. Ἄσπρη Θάλασσα. Κατὰ Στράβ. ἡ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Αἰγαί, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἔστις ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ταύτην· πιθαν. δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς καὶ βίας τῶν ἐν αὐτῇ ἐγειρομένων κυμάτων, Αἰσχ. Ἀγ. 671. Ἡροδ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ οὐσιαστ. ὁ Αἰγαῖος καὶ τὸ Αἰγαῖον, παρ' Ἡροδ.

Αἰγαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν ἐγκατοίκων, Στράβ. — 2) Ποταμός τις ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 543.

Αἰγαίων, ωνος, ὁ. Τίς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς καὶ ἑκατὸν χεῖρας, ἐξ ὃ καὶ Ἑκατόγχειρ ἐλέγετο, Καθ' Ὅμηρ. Ἰλ. Α, 403. ἐκάλουν τοῦτον οἱ μὲν θεοὶ Βριάρεων, οἱ δὲ ἄνθρωποι Αἰγαίωνα· ὅτα οἱ λοιποὶ Θεοὶ ἀπεφύσησαν, μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς νὰ δέσωσι τὸν Δία, ἐλθὼν ὁ Αἰγαίων εἰς τὸν οὐρανὸν κατεφόβισεν αὐτοὺς μὲ τὴν τρομερὰν μόνον ὄψιν του, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ βάλωσιν εἰς πρᾶξιν τὴν ἀπόφασίν των, Ὅμ. Ἰλ. Α, 396. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1165. — 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κεραυνοῦ, Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Αἰγάλεον, τό. Ὄρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ χώρᾳ τῆς Πελοποννήσου πλησίον τῆς πόλεως Πύλου, Στράβ. θ'.

Αἰγάλεως, ὁ, καὶ Αἰγάλεων ὄρος. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, πιθαν. ἄκρα τις τοῦ Κορυδαλοῦ, Ἡροδ. 8, 90. Θουκ. ταύτν, βουνὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Αἰγᾶν, ἡ Αἰξ, αιγός, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἄλλως καὶ Κάνη, ἡ, λεγόμενον. Ὀρθοτρ. Αἰγᾶν, δωρικ. ἀντὶ Αἰγῶν, προσυπακμ. ἄκρα, Στράβ. ἡ.

Αἰγείδης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγέως, ἐ Θησεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 182. πληθ. οἱ Αἰγείδαι, ποιητ. Αἰγείδαι, ἀπόγονοι τοῦ Αἰγέως, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. — 2) φυλή τις μεγάλη ἐν Σπάρτῃ κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰγέως υἱοῦ τοῦ Οἰολύκου καὶ ἐκγόνου τοῦ Θήρα, Ἡροδ. 4, 149. — 3) Φυλή τις ἐν Θήβαις, Πινδ.

Αἰγειρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα καὶ μικράν τινα περιοχὴν ἀμφ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Κριθιακοῦ κόλπου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Ὑπερησίην· νῦν χωρίον Σλόκαστρον λεγόμενον, Στράβ. θ'. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰγειρᾶτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Αἴγειρος, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς Μηθυμναίας χώρας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Στράβ. ιγ', 2.

Αἰγείρουσα, ἡ. Μικρὰ πόλις τῆς Μεγαρίδος, Στράβ. ὀρθτρ. δὲ Αἰγείρουσσα. — 2) = Αἰγιρέεσσα, ὅπερ ἴδε.

Αἴγεστα, ἡ Αἰγέστα, καὶ Ἐγέστη ἡ Σεγέστη, Segesta καὶ Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη βορειοδυτικῶς πλησίον τοῦ ὄρους Ἔρυκος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Στράβ. Διόδ. Σικ. ιγ', 6. Θουκ. ζ'. ὅθεν, οἱ Αἰγεσταῖοι, Πολύβ. καὶ, οἱ Αἰγεστεῖς, Στράβ. οἱ κάτοικ.

Αἰγέστης, ἡ Ἀκέστης. Τίός τοῦ Κριμισοῦ καὶ τῆς Ἐγέστης ἐκ Τροίας, βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ· οὗτος ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Σικελίας, πρὸς χάριν τοῦ ὁποίου ἔκτισεν ὁ Αἰνείας ἐνταῦθα τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴγεστον, Στράβ.

Αἰγεύς, έως, ὁ. Τίός Πανδίονος τοῦ δευτέρου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πάλλαντος. Ἔλθων εἰς Τροιζῆνα καὶ συνευρεθεὶς μετὰ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ αὐτοῦ Ἠγεμόνος Πιτθαίως, ἐγέννησε τὸν Θησέα, ὅστις αὐξήσας πλησίον τοῦ πάππου του ἦλθεν ἔπειτα εἰς Ἀθήνας καὶ παρέλαβε τὴν πατρικὴν βασιλείαν, Ἀπολδρ. γ', 15, 5. Παυσ. α, 22.

Αἰγωνεύς, έως, ὁ. Τίός νόθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Αἴγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠλένου, ἥτις μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἑλίκης ἔθρεψε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα, ὕστερον δὲ συγκατετάχθη ὑπ' αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Τγῖν.

Αἴγη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡροδ. 7, 123. — 2) = Αἰγαί, ἀριθμ. 3.

Αἰγηΐς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Αἰγέως, Παυσ.

Αἰγίαι, αἱ. Πόλις τῆς Δακωνίας = Αὐγειαί.

Αἰγιάλεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Αἰγιάλη. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τῆς Σικυῶνος, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγιαλέως, γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Ἄργους, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 413. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Αἰγιαλός. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικυῶνος, Παυσ. Ἀχαϊκ. 1. — 4) Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Εὐβοίας, Ἡροδ. 8, 107.

Αἰγιαλεῖς, οἱ, ἐνικ. Αἰγιαλεύς. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀχαΐας, Ἡροδ. 7, 4, καὶ, Πελασγοὶ Αἰγιαλεῖς, παρὰ τοῖς ὕστερον αὐτοὶ οἱ Πελοποννήσιοι, Θεοκρ. Εἰδ. κέ, 174. — 2) Φυλή τις τῶν Σικυωνίων. Ἡροδ.

Αἰγιαλεύς, έως, ὁ. Τίός τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ χώρα τῆ Ἀχαΐας καὶ Σικυωνίας Αἰγιάλεια, Ἀπολδ. β, 1, 1. — 2) Τίός τοῦ Ἀδράστου, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαοδάμαντος υἱοῦ τοῦ Ἐτεοκλέους, Ἀπολδρ. γ', 7, 2. 3. Εὐριπ. Ἱκετ. 1223. — 3) Κάτοικος τῆς χώρας Αἰγιαλείας, Ἡροδ.

Αἰγιαλός, ὁ. Ἰδίως ἐλέγετο τὸ πάλαι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἓν μέρος τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕως τῆς Ἤλιδος, κείμενον παραθαλασσίως, ἐκ τοῦ Αἰγιαλέως υἱοῦ τοῦ Ἰνάχου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 575. ἔτι δὲ καὶ πόλις αὐτόθι, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγιαλέως, ἥτις ὕστερον ὠνομάσθη Σικυών, ὅθεν Αἰγιαλοί, οἱ κάτοικ. — 3) Αἰγιαλός, προπαροξ. Πόλις τις μικρὰ τῶν Ἐνετῶν ἐπὶ τῆς Παφλαγονίας, ἥτις ὕστερον καὶ Πονόπολις ἐκλήθη, Ἰλ. Β. 855. πληθ. Αἰγιαλοὶ παρὰ Στράβ. Λουκ. Ἀλεξ. 57.

Αἰγικορεῖς, οἱ. Ἐνικ. Αἰγικορεύς. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἰγικορέως υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, Ἡροδτ. 5, 66. κατὰ Πλούτ. Σόλ. 23. πιθαν. ἡ φυλὴ τῶν ἐπὶ νομαῖς διατριβούντων, (ἐκ τοῦ αἴξ καὶ κορέννυμι)

Αἰγικορεύς, έως, ὁ. Τίός τοῦ Ἴωνος, Ἡροδτ. 5, 66.

Αἰγίλα, ἡ. Κώμη τῆς Λακωνίας, ἔχουσα ἔνα ναὸν τῆς Δήμητρος, Παυσ. δ', 17.

Αἰγιλία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα ἀξιόλογα σῦκα, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Αἰγιλος, Θεοκρ. εἰδ. α, 446. ὅθεν Αἰγιλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρας, ταύτν Τζερίγοτον, Πλούταρχ. καὶ Αἴγυλα, ἡ, Δι. Περ. 499.

Αἰγίλιψα, τά. Χωρίον τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων, Ἡροδτ. 6, 101.

Αἰγίλιψ, πος, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Στράβ. ἡ νῆσος μικρὰ κειμένη ἀντικρυ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 633. Πολλοὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς ἐπίθετον ἀναγινώσκοντες, αἰγίλιπα Τρηχεῖαν.

Αἰγίμιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δωριέων περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἔσωσεν εἰς τὸν μετὰ τῶν Λαπίθων πόλεμον, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἐβοηθήσεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ἡρακλέους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Αἰγίμουρος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἀπέναντι τῆς Καρχηδόνος, ταύτν Ζοβαμόρα, Σαράβ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Αἰγίμορος.

Αἴγινα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς, ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἔνθα ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Αἰακόν, Ἀπολδρ. γ', 12, 6. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 691. ἔπειτα δὲ ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἄκτορα ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μενοίτιον πατέρα τοῦ Πατρόκλου, Πινδ. Ὀλ. 9, 140.

Αἴγινα, νης, ἡ. Νῆσος κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πρότερον Οἰναία λεγομένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. θ', περίμετρον 180. σταδίων· οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ὠνομάζοντο Μυρμιδόνες, πιθαν. ὡς κακοκοιοῦντες κατ' ἀρχὰς μέσα εἰ. σπήλαια καὶ ἀνασχολούμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξόρυξιν τῶν μετάλλων· διοικοῦντο δὲ τὸ πάλαι ἀπὸ Βασιλεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων μνημονεύεται ἐξαιρ. ὁ Αἰακός· εἶχεν ἡ νῆσος πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴγιναν μὲ σύνοικίαν καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ἦν ὁ ναὸς τοῦ Παναλληνίου Διός. Ὅμ. Ἰλ. Β, 562. Παυσ. Κορινθ. 29. ἔτι δὲ Αἰγίνη παρ' Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 31. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερ. καὶ Αἴγινα, ταύτν Αἴγινα, ἀνήκουσα εἰς τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, ὅθεν Αἰγινήθεν, ἐξ Αἰγίνης, καὶ Αἰγινήτης, ὁ θηλ. Αἰγινῆτις ἴδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. Αἰγιναῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ τῆς Αἰγίνης, καὶ Αἰγινητικός, ἡ, ὁν, εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν ἀνήκων, Αἰγινητικὸς μέδιμνος, Δουκ.

Αἰγιναία, ἡ· ἰδίως ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 14.

Αἰγινήτης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων, Παυσ. — 2) Πόλις μικρὰ καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ, ταύτν Ἰκχί, Στεφ. Βυζ.

Αἴγινιον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἐστιαιωτίδι, Στράβ. ι, ὅθεν, Αἰγινιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Αἴγιον, τό. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλ. Β, 574. ὕστερον πρωτεύουσα ὅλης τῆς Ἀχαΐας εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἡ συνεύλουσις τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους διὰ τοῦ χρόνου, Πολύβ. β', 41. Παυσ. ή, 24. ταύτν Βοστίτζα· ὅθεν, Αἰγιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Αἴγιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνηστευθεὶς τὴν Μνήστραν μίαν τῶν Δαναΐδων, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Αἰγίοχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς αἰγός, ἥτις ἔθρεψεν αὐτὸν μὲ τὸ γάλα αὐτῆς.

Αἰγίπαν, ὁ. Τίός τοῦ Διός τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Αἴγης γυναικὸς τοῦ Πανός, Ἀπολδρ. δ', 6. ὁ παρὰ Ῥωμ. Σιλβανὸς λεγόμενος.

Αἰγίπλακτον, ὄρος, τό (πλάζω) Ὄρος τῆς Μεγαρίδος, Αἰσχ. Ἀγ. 313.

Αἰγιρόεσσα, ἡ. Ἄττικ. Αἰγείρουσα, Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Ἡροδτ. 1, 149. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρίσκεται· κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Μάνερτ. ἡν ἡ ὕστερον Ἐλαία κληθεῖσα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδτ. δὲν ἀναφέρει μεταξὺ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων· κατὰ δὲ Schweigh. Ἀργιόεσσα Ἴων. ἀντὶ Ἀργίουσα, ἡ ὁποία αὕτη γραφὴ ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἔν. τοῦ Συγγραφ. ὅστις λέγει αὐτὴν πόλιν μεσόγειον.

Αἴγις, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως τὸ δέρμα τῆς Αἰγὸς ἥτις πρῶτον ἐθήλασε τὸν Δία, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφόρει ὁ Ζεὺς ἔπειτα πρὸς ἀναμνησιν, ὃ ὁ καὶ ἐκαλεῖτο Αἰγιοῦχος, Ἀπολδρ.

Αἰγίσθενα, ἴδε Αἰγόσθενα

Αἴγισθος, ὁ. Τίός τοῦ Θυέστου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἰδίας θυγατρὸς Πελοπίας καὶ ἔκγονος τοῦ Πέλοπος· ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἀπέστρεψεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Αἴγισθος συνομώσας μετὰ τῆς γυναικός του Κλυταιμνήστρας, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῶν Μυκηνῶν, ἔνθα βασιλεύσας δώδεκα χρόνους ἐφονεύθη τελευταῖον καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὅμ. Ὀδ. 35. Γ, 250. Παυσ.

Αἰγίτιον, τό. Κώμη τῆς Αἰτωλίας κειμένη παραθαλασσίως, Θουκ. γ', 97.

Αἰγλη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων, αἱ ὁποῖαι ἐφύλαττον τὰ χρυσᾶ μῆλα, Ἀπολ. β', 5, 11.—2) Θυγατὴρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεαίρας, μία τῶν Νηρηΐδων, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Χάριτας, Παυσ. 1, 35. — 3) Θυγατὴρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Φαέθοντος, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ δένδρον αἴγειρος καλούμενον, Ὑγῖν.

Αἰγληΐς, ίδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἡλιόθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐδυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ τινος ὅς τις συνέβη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αἰγέως, Ἀπολδ. γ', 15. 8.

Αἰγλητής, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην, Ἀκολ. Ῥοδ. Δ, 1716.

Αἴγλοι, οἱ. Λαός τις τῆς Περσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας, Ἡροδ. 3, 92.

Αἰγοβόλος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαίρ. ἐν Ποτνιαῖς πόλει τῆς Βοιωτίας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυον κατ' ἔτος μίαν αἶγα, Παυσ. ἰ, 8.

Αἰγόσθενα, τά, καὶ, **Αἰγίσθαινα**, τά. Πόλις τῆς Μεγαρίδος ὀρεινή, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Παγῶν, Παυσ. α', 44. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰγοσθενίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Αἰγοσθένειος, ὁ, ἡ, ον, ὁ ἐξ Αἰγοσθένων, Πολυβ.

Αἰγός ποταμοί, οἱ. Aegos flumen. Πόλις καὶ ποταμὸς μικρὸς τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔνθα οἱ Ἀθηναῖοι ἐνικήθησαν κατὰ κράτος διὰ θαλάσσης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου καὶ ἐστερήθησαν τῆς ἐλευθερίας των. Ἡροδ. Σαυφ. Ἑλλ. ὅθεν, Ἀγαισποταμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Αἰγοῦσα, ἡ, Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, μία τῶν Αἰγούσων λεγομένων νήσων, Ὁμ. Ὀδ. Ι, 116. ἔνθα ἦν πλῆθος μέγα αἰγῶν. Πολυβ. — 2) αἱ Αἰγοῦσαι, Aegates, τρεῖς μικραὶ νῆσοι κείμεναι δυτικῶς τῆς Σικελίας μεταξὺ τοῦ Δρεπάνου καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Λιλυβαίου, ἤσαν δὲ ἡ Φορβαντία, ταῦν Λεβάνζο, ἡ Αἰγοῦσα, ταῦν Καπραρία, καὶ ἡ Ἱερά, ταῦν Μαρίτιμον, Πτολ. γ', 4. Αἴγουσα παρὰ Στεφ. Βυζ, ἀλλ' ὀρθότερ. ἐστὶν ὁ τύπ. Αἰγοῦσα, αὐτ? Αἰγόεσσα, ὡς ἐν τοῖς ἀρίστοις τοῦ Πολυβίου Χειρογ. εὑρηται.

Αἰγυλα, ἡ, ἴδε Αἰγιλία.

Αἰγυλιπος, ὁ. Νέος τις Θεσσαλός, υἱὸς τοῦ Ἄνσου καὶ τῆς Βούλιδος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γύπα, Ἀντων. Λιβ. 5.

Αἰγυπτιακός, ή, όν. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου, ἢ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνήκων, Στράβ.

Αἰγύπτιος, ία, ιον. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου ὢν ἢ καταγόμενος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 830. — 2) = Αἰγυπτιακός, παρ' Ὁμ. καὶ ἀκαταλτ. αἱ Αἰγύπτιαι Θῆβαι, Στράβ, Ὡς οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδ. καὶ, ἡ Αἰγυπτία, προσωπακμ. χώρα, = Αἴγυπτος, Ἡροδ. 1, 193. — οἱ Αἰγύπτιοι = ἀχθοφόροι, παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 1406. — 3) Ὄνομ. κύρ. Ἰθακησίου τινὸς γέροντος, πατρὸς τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου, Ὁμ. Ὀδ. Β, 15. — 22.

Αἰγυπτογενής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, Αἰσχ.

Αἴγυπτος, ὁ. Τὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, βασιλεὺς τῆς Λιβύας καὶ Αἰγύπτου, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτὸν τὴν ὀνομασίαν της, Ἀπολδ. β', 1, 4. εἶχε πεντήκοντα υἱοὺς, οἱ ὁποῖοι μνηστευθέντες μὲ τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδίου των πατρός, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Ὑπερμνήστρα, Ἀπολδ. Αἰγ. Ἱκέτ. 10. Παυσ. β', 24. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολδ.

Αἴγυπτος. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐνοοῦν οἱ ἀρχαῖοι τὸν μέγαν ποταμὸν Νεῖλον ἐν τῇ Ἀφρικῇ καὶ τὴν χώραν ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ῥέει κειμένην βορειοανατολικῶς τῆς Ἀφρικῆς, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 300. Δ, 351. καὶ Ρ, 448. ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη Αἴγυπτος ἀπὸ τοῦ Αἰγύπτου υἱοῦ τοῦ Βήλου ἢ τις ἐβασίλευσεν ἐνταῦθα, καὶ ἥτις ὡρίζετο πρὸς ἀνατολὰς μὲν ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὑπὸ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ τῆς Παλαιστίνης, πρὸς ἄρκτον δὲ ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Λιβύης καὶ Μαρμαρικῆς, καὶ πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ διαιρεῖτο εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον ἥτις καὶ Θηβαΐς ἐλέγετο, εἰς Μεσαίαν Αἴγυπτον ἥτις καὶ Ἑπτανομὶς ἐκαλεῖτο, καὶ εἰς Κάτω Αἴγυπτον ἥτις ἐπεριλάμβανε τὸ λεγόμενον Δέλτα· καὶ ἡ μὲν Ἄνω Αἴγυπτος ὑποδιαιρεῖτο εἰς δεκαπέντε νομοὺς ἥτοι μικροτέρας ἐπαρχίας, ἡ δὲ Μεσαία εἰς ἑπτὰ Νομούς, καὶ ἡ Κάτω Αἴγυπτος, ἥτις ἦν τὸ ἀρκτικώτερον μέρος αὐτῆς ὑποδιαιρεῖτο εἰς δέκα Νομούς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν τὸ πέλαγος καὶ ἡ περίφημος πόλις Ἀλεξάνδρεια κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ὁ δὲ Νεῖλος ποταμὸς ῥέων καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ σχηματίζων τὴν μεγάλην νῆσον Δέλτα λεγομένην, ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἐξ ὧν δύο ἦσαν πρὸ πάντων τὸ ἐπισημότερα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, τὸ Κανωβικὸν στόμιον, κείμενον δυτικῶς, καὶ τὸ Πηλουσιακὸν ἀνατολικῶς, Ἡροδ. 2, 17. Στράβ. ιή, 1, Πτολ. δ', 5 οἱ δὲ Κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου ἐλογίζοντο ἐκ ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα ἔθνη τῆς Γῆς· φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι κατήγοντο ἀνέκαθεν ἐξ Αἰθιόπων, καὶ κατὰ καιροὺς συνεμίχθησαν καὶ μὲ διάφορα ἀλλοδαπὰ ἔθνη. Ταῦν ἀποτελεῖ ἡ Αἴγυπτος μέρος μεγάλην ἐπικράτειαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Βασιλείου, διοικουμένη ὑφ' ἑνὸς Σατράπου ὑποτελοῦς εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ ἀπέχοντος τόπον Ἀντεβασιλέως, οἱ δὲ σημερινοὶ κάτοικοι αὐτῆς εἶσιν ἐπὶ πολὺ Ἄραβες, Κόπται καὶ Ὀθωμανοί. — ὅθεν, Αἰγυπτόθι, εἰς τὴν Αἴγυπτον, Αἰγυπτιστί, κατὰ τρόπον ἢ διάλεκτον Αἰγυπτιακήν, Θεοφ καὶ Αἰγυπτιάζω. Φρονῶ τὰ τῶν Αἰγύπτων.

Αἴγυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ ὅθεν Αἰγύτης, ὁ θηλ. Αἰγύτις, ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Αἰγιεύς, έως, Στέφ. Βυζ.

Αἴγων, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 2.

Αἰγώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαλίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στεφ.

Αἰγωνες, οἱ. παρὰ Πολυβ. β', 17. Λαὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἀμφ. ταῦν Αἰγώνες.

Αἴδαι, α, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Αἴδης.

Αἰδής, ές, καὶ εω, ποιητικ. ἀντὶ Αἰδης.

Αἴδος, Ἄϊδι, ποιητ. Γενικ. καὶ Δοτικ. τοῦ Ἄϊδης.

Αἰδηφός, ἡ. Πόλις τῆς Εὐβοίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ λουτρὰ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ἡρακλέα, ταῦν Δίφα, Στράβ. ά, 9, 10. Πτολ. γ', 14. Αἰδηψὸς παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰδήψιος, ὁ κάτοικ.

Αἰδοῦσοι, οἱ, Aedui καὶ Αἰδουοὶ· ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας μεταξὺ τοῦ Δούβιος καὶ Ἀράρου ποταμῶν, Στράβ. δ'. 3.

Αἰδωνεύς, έως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Αἰδης, Ἡσ. Θεογ. 913. — 2) Ἀϊδωνεύς, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θέλοντες ν' ἁρπάσωσιν ὁ Θησεὺς καὶ Πειρίθους ἐρρίφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυχρόνιον φυλακήν, Πλουτ. Θησ. 33.

Αἰήτης, ου, Δωρκ. Αἰήτας, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, βασιλεὺς τῆς Κολχίδος πρὸς τὸν ὁποῖον ἔπλευσεν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, τὸ ὁποῖον ἐφυλάττετο εἰς ἓν ἄλσος τοῦ Ἄρους· ἦν δὲ αὗτος ἀδελφὸς τῆς Κίρκης καὶ τῆς Πασιφάης καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἀψύρτου, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 137. Ἡσ. Θεογ. 956. Ἀπολδ. α', 9, 1. κλητικ. Ἰωνικ. Αἰήτη ἀντὶ Αἰήτα. — 2) Ὄνομα ἄλλων μετὰ ταῦτα Βασιλέων τῆς Κολχίδος, Ξενοφ. Στράβ.

Αἰητίνη, ἡ (ι). Θυγατὴρ τοῦ Αἰήτου, ἡ Μήδεια, Διον. Περ. 490.

Αἰθαία, ἡ. Χωρίον ἐν Λακεδαίμονι, Στεφ. Βυζ. ὅθεν Αἰθαιεῖς ἀντὶ Αἰθαιεῖς, οἱ Κάτοικ. Θουκ. ά, 101. ἔνθα καὶ Αἰθειῆς πρότερον ἔγραφτ.

Αἰθάλη, ἡ. Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἥτις ἄλλως καὶ Αἰθαλία καὶ Αἰθαλὶς ἐλέγετο, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 654. Στράβ. ταῦν ἡ νῆσος Ἔλβα· παρὰ δὲ Πτολ. καὶ Ἰουλία ἡ αὐτὴ καλεῖται. ὅθεν Αἰθαλεύτης καὶ Αἰθαλίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Αἰθαλία, ἡ = Αἰθάλη. - 2) = Αἰθαλίδαι, Ἡσύχ.

Αἰθαλίδαι, οἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰθαλίδης καὶ Αἰθαλιεύς, ὁ κάτοικ.

Αἰθαλίδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Εὐπολεμείας θυγατρὸς τοῦ Μυρμιδόνος, γεννηθεὶς ἐν Ἀλόπῃ τῆς Θεσσαλίας, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μὴ λησμονῇ τέποτε καὶ νὰ διατρίβῃ ὡρισμένον τινὰ καιρὸν παρὰ τοῖς νεκροῖς, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 53. 641.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν Τυρρηνῶν ληστῶν οἵτινες ἤθελον νὰ πολιόρκωσι τὸν Διόνυσον εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς οὗτος μεταμόρφωσεν εἰς δελφῖνα, Ὀβιδ. Μεταμορφ. γ', 647.

Αἰθαλόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ Μυσίᾳ, Στράβ.

Αἰθαλοῖς, ίδος Αἰθαλία.

Αἰθή, ἡ. Ὄνομα τοῦ ἵππου τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἐχεπόλου ἡγεμόνος τῆς Σικυῶνος, Ἰλ. Ψ. 295.

Αἰθήρ, έρος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμέρας, Ἡσ. Θεογ. 124. ὃς τις ἐγέννησε μετὰ τῆς Γῆς πολλὰ φοβερὰ Τέρατα, Ὑγῖν.

Αἰθίκες, οἱ. Ἔθνος Θεσσαλικὸν, καθ' Ὅμ. κατοικοῦν πλησίον τοῦ Πίνδου, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς Ἠπείρου, Ἰλ. Β, 744.

Αἰθικία, ἡ. Χώρα τῶν Αἰθίκων ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Αἰθίλλα, ας, ἡ. Θυγατὴρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, ἥτις εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Πρωτεσιλάου, Σχόλ. Λυκφ. 921, 1075. ἔνθα καὶ Αἰθύλα γέγραπται.

Αἰθιόπειος, ά, ή, ον. ταὐτ. τῷ Αἰθιοπικός, Λουκ.

Αἰθιοπεύς, ῆος, ὁ. ποιητ. Τύπ. ἀντὶ Αἰθίοψ, Αἰτ. πληθ, Αἰθιοπῆας, Ὁμ. Ἰλ. Α, 423.

Αἰθιόπη, ἡ = Αἰθιοπία, Διοδῶρ. Σικ.

Αἰθιοπία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἔνθα κατοίκουν οἱ Αἰθίοπες, κειμένη μεσημβρινῶς ἀκείθεν τῆς Αἰγύπτου παρ' αὐτὴν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἐκτεινομένην ἕως τῶν παραλίων τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης· ἐπ' αὐτῆς εἶχον καὶ ὁ Νεῖλος ποταμὸς τὰς πηγάς του, Ἡροδ. 3, 114.

Αἰθιοπικός, ή, όν, Τῆς Αἰθιοπίας, ἢ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ὤν, Ἡροδ. Αἰθιοπικὸς λίθος, Ἡροδ. 2, 86. Λουκ.

Αἰθιόπεος, ία, ον, ταὐτ. τῷ Αἰθιοπικός, Αἰθιόπιος Ὠκεανός, Διον. Περ. 38.

Αἰθιοπίς, ίδος, ἡ. Ἰδ. θηλ. τύπ. τοῦ Αἰθίοπος· καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας - 2) Αἰθιοπὶς γῆ = Αἰθιοπία, Ἡροδ. 2, 106. - 3) Κύρ. Ὄνομ. μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδ. β', 1, 5.

Αἰθίοπες, οἱ, ἐνικ. Αἰθίοψ, πος· Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰθιοπίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐκ τοῦ αἴθω καὶ ὤψ, ὡς ὄντες μελανοὶ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, Καθ' Ὅμ. κατῴκουν οὗτοι τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γῆς, μέρος ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀσίας ἐλέγοντο Ἀνατολικοὶ Αἰθίοπες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Δυτικοὶ Αἰθίοπες, Ὁμ. Ὀδ. Α, 23. ὁ Ἡροδ. διακρίνει πρὸ πάντων δύο γένη Αἰθιόπων, ὀνομάζων τοὺς μὲν πρὸς Ἀνατολὰς κατοικοῦντας Ἰνδοτριχας, τοὺς δὲ ἐκ Λιβύης ἢ πρὸς Δυσμὰς Αἰθίοπας, ἀνόλεθρον τὸ τρίχωμα ἔχοντας πάντων ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἡ καθ' ἑαυτὸ χώρα αὐτῶν ἦν ἀνωθεν τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν νῦν Νουβίαν καὶ Ἀβυσσινίαν, μητρόπολις δὲ ἡ Μερόη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἐνταῦθα ὁ Νεῖλος, Ἡροδ. 7, 70. ἐκτὸς τούτων ἀναφέρει ὅτι ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς καὶ τοὺς Μακροβίους Αἰθίοπας, κατοικοῦντας περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν Ἡροδ. 3, 17. ἔζων δὲ οἱ Αἰθίοπες βίον νομαδικὸν εἰς ἐπὶ πολὺ, διῃρημένοι κατὰ φυλάς, ἑκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἱ-

θιον ὑγιεμόνα, καὶ ἐλάτρευον πρὸ πάντων τὸν θεὸν Ποσειδῶνα.

Αἰθίοψ, πος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Λιβύης, πιθαν. κατὰ Voss. ὁ Νίγιρ, ἡ Νίγειρ λεγόμενος. Αἰσχ. Π. 815. — 2) ἐπιθ. τοῦ Διός. Λυκόφρ. 537. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος. — 3) Καὶ ὁ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας, ὅθεν πληθ. οἱ Αἰθίοπες.

Αἰθίων, ονος, ὁ, Ὀπαδὸς τοῦ Φινέως, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γάμον ἐφονεύθη. Ὀβιδ.

Αἴθουσα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἐλευθῆρα καὶ Ἰρίδα, Ἀπολδρ. — 2) Αἴθουσα, Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἔτι καὶ Αἰγουσα, ταυτὸν Λιμόσα, Στεφ. Βυζ.

Αἴθρα, ἐπικ. Αἰθρὴ, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως Ἠγεμόνος τῆς Τροιζῆνος, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ Αἰγεὺς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἐγέννησε τὸν Θησέα· μετὰ ταῦτα δὲ αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ὅτε οὗτοι ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ λάβωσι τὴν ἀδελφήν των Ἑλένην, τὴν ὁποίαν εἶχον ἁρπάσει ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Σπάρτης, ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν μετὰ τοῦ Πάριδος. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 144. Ἀπολδρ. γ', 10. 7.

Αἰθρίος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διός, ἐκ τοῦ αἴθρα ἤτοι καθαροῦ οὐρανοῦ.

Αἰθυια, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξαιρ. εἰς τὰ Μέγαρα, Παυσ. α, 5.

Αἴθων, ωνος, ὁ· Ἐπίκλαστον ὄνομα τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἰθάκην, μὴ θέλων σαφῶς νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Πηνελοπῆς, Ὀδ. Τ, 183. - 2) οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ, 185.

Αἴκαι, αἱ, Aecae καὶ Ecae. Πόλις μεταξὺ τῆς χώρας τῶν Ἱρπινῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀπουλίας, Πολύβ.

Αἰκούλαγον, τό Aeculanum. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας τῶν Ἱρπινῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Eclano, Πτολ. γ', 1.

Αἴκουοι, οἱ· ἄλλως καὶ Ἄκουοι λεγόμενοι. Λαὸς τῆς Ἰταλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Στράβ.

Αἰλία, ἡ, Aelia Capitolina. Οὕτως ἐκλήθη ἐπὶ Ῥωμαίων ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Καίσαρος Αἰλίου Ἀδριανοῦ. Δι. Κασσ. παρὰ Πτολ. 5, 16. Αἰλία Καπιτωλία, ὅθεν, Αἰλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Αἰλιανός, ὁ Κλαύδιος. Σοφιστὴς ἐκ Πραινέστης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ Χρ. Διδαχθεὶς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔγραψεν εἰς αὐτὴν μίαν ἱστορίαν τῶν ζώων εἰς δεκαεξ Βιβλία, καὶ Ποικίλης Ἱστορίας βιβλία δεκατέσσαρα.—2) ἕτερος Κλαύδιος Αἰλιανός, Τακτικός, Ἕλλην τὸ γένος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου Αἰώνος μετὰ Χρ. γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Τακτικῶν.

Αἴλιος Ἀδριανός, Αὐτοκράτωρ, ἴδε Ἀδριανός.

Αἴλιος Ἀριστείδης, Σοφιστής, ἴδε Ἀριστείδης

Αἴλιος Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς, ἴδε Διονύσιος.

Αἰμιλιανός, Κορνήλιος Σκηπίων Ἀφρικανός, ἴδε Σκηπίων.

Αἰμίλιος Λέπιδος, ὁ, Ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, πολεμηθεὶς ὑπὸ Κατούλου καὶ Πομπηίου ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Σαρδηνίαν ὅπου ἀπέθανεν. — 2) Αἰμίλιος Παῦλος Λεύκιος, χρηματίσας δὶς ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, εἶτα διορισθεὶς στρατηγὸς κατὰ τοῦ Ἀννίβα καὶ τῶν Καρχηδονίων ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην 168. πρὸ Χρ. — 3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς τοῦ προτέρου, περίφημος διὰ τὴν κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων λαμπρὰν νίκην του καὶ διὰ τὸν εἰς τὴν Ῥώμην θρίαμβόν του, Πλούτ. Αἰμιλ.

Αἰμίνιον, τό, Aeminium καὶ Eminium. Πόλις μικρὰ τῆς ἀρκτικῆς Λουσιτανίας, ταυτὸν Μίχα χωρίον λεγόμενον ἐπὶ τῆς Πορτουγαλλίας, Πτολ. β'. 5.

Αἴμονα, ἡ, Emona. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, ταυτὸν Λουβιδόνα ἢ Leibach, Πτολ. Ἡμᾶ, ᾶς, Ἥρωιν.

Αἴμονες, οἱ, Κάτοικοι τῆς Αἱμονίας χώρας, Πλιν.

Αἱμονία, ἡ· καὶ Αἱμονία παρὰ Στεφ. Βυζ. Haemonia. ἀρχαῖον ὄνομα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ τῆς Αἱμόνης θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1089. Στράβ.

Αἱμονίαι, αἱ, Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ.

Αἱμονίδης, ου, ὁ· Τίὸς τοῦ Αἵμονος, ὁ Μαίων ἐκ τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 394. — 2) Αἱμονίδης, ψιλούμ· υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ἡ Δυέρκης ἐκ Τροίας, Ἰλ. Γ, 467.

Αἱμονιεύς, ῆος, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Αἵμων. Κάτοικος τῆς Αἱμονίας, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 507.

Αἱμόνιος, ὁ, Πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας, Ἀπολδρ. β', 7, 5.

Αἷμον, ὄρος, τό = Αἷμος, Στράβ.

Αἷμος, καὶ Αἷμος, Haemus. Ὄρος μέγα τῆς Θράκης, ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ χωρίζον τὴν Θράκην ἀπὸ τῆς Μοισίας, ταυτὸν ὄρος Βαλκὰν λεγόμενον· ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἵμου υἱοῦ τοῦ Βορέα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ αἷμα, Ἀπολδ. α', 6, 3. ὅθεν, Αἱμόνιος, ία, ιον, εὖ Αἵμου, καὶ ταύτ. τῷ Θρακικός. Ὀρφ. Αἷμος ἑστυνομ. εὕρηται παρ' Ἡροδ. Ἀπολδρ. καὶ Θεοκρ. ψιλούμ. δὲ παρὰ Θεοκ. Καλλ. Ἀῤῥ. ἡ γραφὴ Αἷμος φαίνεται ὀρθοτρ.

Αἷμος, ὁ, Τίὸς τοῦ Βορέα, βασιλεὺς τῆς Θράκης, ἀνὴρ τῆς Ῥοδόπης, μετὰ τῆς ὁποίας μυθολογεῖται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διός εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη Αἷμον καὶ Ῥοδόπην, διότι ἤθελον νὰ λέγωνται τέκνα τοῦ θεοῦ τούτου, Ὀβιδ. μεταμ. 6', 87. Λουκ.

Αἵμων, ονος, ὁ, Εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 394. — 2) Υἱὸς τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅς τις κατ' Ἀπολδ. γ', 5, 8. κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς μὴ δυνηθεὶς νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα αὐτῆς· ἡ δὲ οὗτος ἐρασθεὶς τῆς Ἀντιγόνης θυγατρὸς τοῦ

Οἰδίποδος, Σοφοκλ. Εὐρ. Φοίν. 951. -3) Τίὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αἱμονίας ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. ἡ, 44. παρὰ δὲ Ἀπολδρ. γ', 8. καὶ Αἷμων. -4) Τίὸς τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ τοῦ Ὀξύλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη κατ' ἀρχὰς ἡ Θεσσαλία Αἱμονία, Στέφ. Βυζ. — 5) ὁ κάτοικος τῆς Αἱμονίας, ταύτ. τῷ Θεσσαλός, Πινδ. — 6) Μικρός τις ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ πρότερον Θερμώδων καλούμενος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Κηφισσόν, Πλούταρχ.

Αἰνάριον, τό, Πόλις Ἀχαϊκὴ ἐν Πελοποννήσῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο ὡς ἐπὶ πολὺ αἱ συνελεύσεις τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, Παυσ. ζ', 24.

Αἰναρία, ἡ καὶ Πιθηκοῦσαι, αἱ, Μικρὰ νῆσος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, Πτολ. γ', 1.

Αἰνεάδης, ου, ὁ, Τίὸς τοῦ Αἰνίου, πληθ. Αἰνεάδαι, οἱ, Ἀπόγονοι τοῦ Αἰνίου, οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ Ῥωμαῖοι, Ἀνθολ.

Αἰνέας, α, Δωρκ. ἀντὶ Αἰνείας. Θηβαῖος Χοροδιδάσκαλος, κατὰ Σχολιαστ. Πίνδ. Ὀλ. 6, 149. ᾧ ἐχρήσατο ὁ Πίνδαρος, διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνόφωνον εἶναι καὶ μὴ δύνασθαι ἐν τῷ δημοσίῳ δι' ἑαυτοῦ καταλέγειν τοὺς χορεύτας. α — 2) Στρατηγέτις τῶν Κορινθίων, Θουκ. — 3) Ἕτερος στρατηγὸς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ.

Αἰνεία, ἡ, Aenea. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἡροδ. 7, 123. ὅθεν, Αἰνεάτης, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. — 2) = Αἴνεια.

Αἰνείας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Αἰνείης. Τίὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπόγονος τοῦ Τρωός, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Δρυάδων νυμφῶν, Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 258. Ἦν οὗτος Ἡγεμὼν τῆς Δαρδανίας χώρας, ὅς τις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐπολέμησε μὲ πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ἐλθὼν εἰς μάχην καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἔσωσεν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, Ἰλ. Υ, 320. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως τῶν Τρώων, διασώσας μέγα μέρος τῶν συμπολιτῶν του καὶ λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων τοὺς γέροντα πατέρα του ἔφυγεν ἐκ τῆς Τροιάδος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν καὶ ἐσύστησεν ἐν μικρὸν βασίλειον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. α. Οὐίργ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας καὶ ἀναχώρησιν τῶν Ἑλλήνων ἐλθὼν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐσύστησεν ἐνταῦθα μίαν νέαν Τροίαν ἐπικράτειαν, ὅπου ἔμεινεν μέχρι τέλους. Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ αἴνεω φαίνεται ὀρθοτρ.

Αἰνείας, ὁ Τακτικός. Συγγραφεὺς, ζήσας πρὸ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, γράψας, Βιβλία στρατηγικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθη ἓν μόνον, Τακτικὸν καὶ Πολιορκητικὸν ἐπιγραφόμενον. — 2) Αἰνείας ἐκ Γάζης, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους, γενόμενος ἔπειτα Χριστιανὸς καὶ διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

Αἰνειάς, ἡ· καὶ Αἰνηΐς· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Αἰνείου.

Αἰνειδώνη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου. — 2) Ῥωμαία τις γυνή. Ἀνθολ.

Αἰνετός, οῦ, ὁ, Τίὸς τοῦ Δηϊώνος βασιλέως τῆς Ἰωλκίδος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου, Ἀπολδρ. α, 9, 4.

Αἰνεύς, έως, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου, Ὀρφ. Ἀργ. 502.

Αἰνήτιος, ὁ, Τίὸς τοῦ Αἰνέως, ὁ Κύζικος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 948. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ ὄρους Αἶνον ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Αἰνησίας, ου, ὁ, Σπαρτιάτης τις, Θουκ.

Αἰνησίδημος, ὁ, Ἰωνικ. Αἰνησίδημος. Τίὸς τοῦ Παπαίου καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι, Πινδ. Ὀλ. 2, 84. 3, 12. Ἡροδ. — 2) Αἰνησίδαμος ἐκ Κνωσσοῦ, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου, σκεπτικὸς φιλόσοφος. Φιλόστ.

Αἰνησίππη, ἡ, ἡ Αἰνησίπαστα. Νῆσος ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ μὲ ὁμώνυμον πόλιν καὶ λιμένα, Πτολ. δ', 5.

Αἰνησίσφυρα, ἡ, Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ καὶ ἀκρωτήριον αὐτόθι, Πτολ.

Αἰνήτη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Εὐσώρου καὶ μήτηρ τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 950.

Αἰνία, ἡ, Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν παρὰ τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ, Στράβ. ι', 2 - ὅθεν Αἰνιοι, Αἰνεῖς καὶ Αἰνιάνες, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Αἰνιᾶνες, οἱ, Ἰωνικ. Ἐνιῆνες, ἑνικ. Αἰνιάν, ᾶνος. Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Θετταλίας, κατοικοῦντες τὸ πρώτον ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄσσης, ὕστερον δὲ ἐν Ἠπείρῳ μεταξὺ τῶν ὀρέων Οἴτης καὶ Ὀρθρυος, ὅθεν καὶ Οἰταῖοι ἐκαλοῦντο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 749. Θουκ. ε, 51. ἡ γραφ. Αἰνιάνες ἔστιν ἡμαρτη.

Αἴνιος, ὁ, Εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 210.

Αἰνιπόντη, Aenipons. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας ἐπὶ τοῦ Αἴνου ποταμοῦ, ταυτὸν Ἰνσβρούκη, Insbruch.

Αἶνος, ἡ, Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, καλουμένη πρότερον Πολτυοβρία, ἤτοι πόλις τοῦ Πόλτυος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 520. Στράβ. ὅθεν Αἴνιος, ία, ιον, ὁ ἐξ Αἴνου, καὶ ὁ κάτοικ. τῆς Αἴνου, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰνόθεν, ἐκ τῆς πόλεως Αἴνου, Ὁμ. — 2) ὄρος ἐπίσημον τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ἐνθα ἦν τὸ ἱερὸν τοῦ Αἰνησίου Διός, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 287. Στράβ. ταυτὸν Monte Nero. — 3) Αἶνος, ὁ, Aenus καὶ Oenus. Ποταμὸς τῆς Ταυικῆς χώρας πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἴστρον, Πτολ. β', 12. ταυτὸν Ἴνν.

Αἰνύρων χῶρος, ὁ, Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Θάσου, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειντο περίφημα με-

ταλλεῖα χρυσοῦ, Ἡρόδ. 6, 47. καθ' Ἡσύχ. Αἰνυρα, τά, ἀπὸ Αἰνύρου τινὸς κληθέν.

Αἰξωνη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν μεταξὺ Ἀλιμοῦντος καὶ Ἀλῶν· ὅθεν Αἰξωνεύς, ἐως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ παρεμ. καθ' ἡθῶς Αἰξωνέα εἶναι ἤτοι σκωπτικός, χλευαστής, οἱ γὰρ Αἰξωνεῖς ἐφημείζοντο τὸ πάλαι οἷς πολλὰ ἐπιτήδειοι εἰς τὸ σκώπτειν καὶ χλευάζειν, Πλάτ. Λαχ. σελ. 193. C. ὅθεν Αἰξωνικός, ή, όν, ἐκ τῆς Αἰξώνης ἢ εἰς τὴν Αἰξώνην ἀνήκων, καὶ Αἰξωνίς, ίδος, ἡ. θηλ. τοῦ Αἰξωνεύς, Στραβ.

Αἰολάδης, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἰολεῖς, οἱ, ἐνικ. Αἰολεύς, έως, ὁ. Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθνος, ὀνομασθὲν οὗτος ἀπὸ τοῦ Αἰόλου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς μὲν κατῴκει εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἔνθα ἔκτισεν διαφόρους πόλεις, ὕστερον δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, Αἰτωλίδα, Φωκίδα, καὶ ἴσως εἰς αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον· περὶ δὲ τὸ 1100. ἔτος πρὸ Χρ. μία μεγάλη Ἀποικία αὐτῶν μετέβη ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὅπου κατῴκησαν τὴν χώραν τῆς Τροιάδος ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰδίως Αἰολίς· ἐνταῦθα ἐσχημάτιζον οὗτοι τὸν λεγόμενον Αἰολικὸν δεσμὸν συμμετοιμένων ἐξ ἕνδεκα Αἰολικῶν πόλεων, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ συνέλευσις ἐγίνετο συνήθως εἰς τὴν πόλιν Κύμην, Ἡροδ. 1, 149. κατ' ἀρχὰς ἦσαν αἱ πόλεις αὗται αὐτόνομοι καὶ ἐλεύθεροι, ὕστερον δὲ ὑπέταξεν αὐτὰς ὁ Κροῖσος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, καὶ ἐφεξῆς οἱ Πέρσαι ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, Ἡροδτ.

Αἰοληΐς, ίδος, ἡ. ποιητκ. ἀντὶ Αἰολίς, Πίνδ. Ὀλ. 1, 154.

Αἰολία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Καλυδὼν ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν, Ἀπολλόδ. α', 7, 7. — 2) = Ἀτολίς.

Αἰολιδάδες, οἱ, ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίδης, ου, ὁ. Τίδς τοῦ Αἰόλου, ὁ Σίσυφος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 154. καὶ ὁ Κρηθεύς, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 237. ἔτι δὲ καὶ ἀπόγονος αὐτοῦ, ὁ Γλαῦκος, Πίνδ.

Αἰολίη νῆσος, ἡ. Μία τῶν λεγομένων νήσων τοῦ Αἰόλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκει ὁ θεὸς οὗτος, κατὰ Στράβ. Ζ'. ἐκαλεῖτο αὕτη ἰδίως Στρογγύλη διὰ τὸ στρογγύλον αὐτῆς σχῆμα, ἄλλως δὲ Λιπάρα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 1.

Αἰολικός, ή, όν, Θουκ. καὶ

Αἰόλιος, ία, ιον. Τοῦ Αἰόλου, ἢ εἰς τὸν θεὸν Αἴολον ἀνήκων. — 2) = Καλυδωνικός, Θεοκρ. Εἰδ. α', 56. ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίς, ίδος, ἡ. ταύτ. τῷ Αἰολικὴ, ἐπίθ. τῆς πόλεως Σμύρνης, Ὅμ. Ἐπ. δ'. — 2) Οὐσ. ὑπακουομ. γῆ. χώρα τῶν Αἰολέων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινομένη κατὰ τὰ παράλια τῆς Μυσίας, μεσημβρινώτερον τῆς Τροιάδος καὶ ἔχουσα ἐν αὐτῇ ἑνδεκα πόλεις, Ἡροδτ. 1, 149. εἰς ταύτην ἀνῆκον ἔτι καὶ αἱ νῆσοι Λέσβος, καὶ Τένεδος. — 3) = Θεσσαλία, ἔνθα πρώτον κατῴκησεν ὁ Αἴολος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος, Ἡροδτ. 7, 176. Ἀπολλόδ. — 4) καὶ χώρα περὶ τὴν πόλιν Καλυδῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ, ἔνθα κατ' ἀρχὰς ἦλθον οἱ Αἰολεῖς καὶ κατῴκησαν, Θουκ. γ', 102. Θεοκρ. — 5) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δαυλίδος, Ἡροδτ. 8, 35. ὅθεν Αἰολιδάδες, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Αἰολίων, ωνος, ὁ. Τίδς τοῦ Αἰόλου, ὁ Μάκαρ, Ὅμ. Ἥμν. Ἀπολ. 37.

Αἴολος, ὁ. Τίδς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηίδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, Βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Αἰολεῖς· ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἐναρέτην ἐγέννησε τὸν Κρηθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηιόνα, Μάγνην καὶ Περιήρην, θυγατέρας δὲ τὴν Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην, Ἀπολλόδ. α', 7, 1. — 2) Αἴολος, υἱὸς τοῦ Ἱππότα καὶ τῆς Λιγυίας, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Διὸς καὶ ἔκγονος τοῦ Ἱππότα, ὃν καὶ Ἱπποτάδης καλοῦμενος. Θεὸς ἢ ταμίας τῶν ἀνέμων, κατῴκει ἐπὶ μιᾶς τῶν Αἰόλων νήσων ἢ Λιπάρων λεγομένων, πιθαν. ἐπὶ τῆς ἰδίως Αἰολίας ἢ Στρογγύλης, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι ἦν ἡ πόλις αὐτοῦ, ἔχουσα χαλκᾶ τεῖχη μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐφυλάττοντο οἱ ἄνεμοι· πρὸς τούτοις ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροιάδος καὶ ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ἀνὰ ἀπνοὺς περιέχοντα τοὺς ἀνέμους, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 2. ἦν δὲ εἰς ἄκρον φιλάνθρωπος καὶ φιλόξενος, πρὸ πάντων φίλος τῶν θεῶν καὶ ἔμπειρος τῆς θαλασσοπλοΐας, Διοδ. Σικ. ε', 7. — 3) Αἴολος ἐκ Λυρνησσοῦ πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅς τις ἠκολούθησεν τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, Οὐέργ.

Αἰόλου νῆσοι, αἱ, insulae Aeolinae. Νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κείμεναι ἀρκτικῶς τῆς Σικελίας, ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, ἡ Λιπάρα ἥτις ἦν καὶ μεγαλητέρα, ἡ Ἱερὴ ἢ Ἡφαίστου νῆσος, ἡ Στρογγύλη ἢ ἰδίως Αἰολία, ἡ Ἐρικοῦσσα, ἡ Φωνικοῦσσα, ἡ Εὐώνυμος, ἡ Διδύμη, καὶ ἡ Ἰκησία, Στράβ. Ζ', 2. Πτολ. γ', 4. Θουκ. ἡ, 115. ἔτι δὲ καὶ, αἱ Διπαραίων νῆσοι, ταυτὶ Lavari.

Αἴπεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, παραθαλάσσιος, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 152. ἦτις ὕστερον ἐκλήθη Θουρία, κατὰ Στράβ. 8, ἡ Κορώνη, κατὰ Παυσ. δ'. ὅθεν Αἰπεά της, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Σόλοι κληθεῖσα, Πλούτ.

Αἴπυ, τό. Πόλις τῆς Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, ἐξουσιαζομένη ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 592. πιθαν. ἡ παρὰ Πολυβ. Αἴπειον καὶ Ξενοφ. Ἤπειον λεγομένη.

Αἴπυτος, ὁ. Τίδς τοῦ Ἐλάτου βασιλέως τῆς Θεσσαλίας ἐν Ἀρκαδίᾳ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἦν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, Ὅμ. Ἰλ. Β, 604. Πίνδ. Ὀλ. 6, 54. ὅθεν Αἰπύτιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰπύτου, Ὅμ. — 2) Τίδς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ τῆς Μερόπης θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν. Τούτου τὸν πατέρα φονεύσας ὁ Πολυφόντης ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας, ὁ Αἴπυτος ὅμως διασωθεὶς πλησίον τοῦ πάππου του Κυψέλου ἀνετράφη παρ' αὐτῷ, ἐκ οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς Μεσσήνην, ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην καὶ ἐπανέκτησε τὴν πατρικὴν βασιλείαν, Ἀπολλόδ. β', 8, 5. Παυσ. δ', 3) Τίδς τοῦ Νηλέως καὶ ἔκγονος τοῦ Κόδρου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην, Στράβ.

Αἴσακος, ὁ. Τίδς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρίσβης, ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων, ὅς τις προεῖπε τὴν δυστυχίαν τῆς Τροιάδος ἥτις ἔμελλε νὰ προξενηθῇ διὰ τοῦ Πάριδος, Ἀπολλόδ. γ', 12, 3.

Αἰσάνιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Γρίνου, βασιλέως τῆς νήσου Θήρας, Ἡροδτ. 4. 150.

Αἴσαρ, ος, ὁ, ἴδε Αὔσαρ.

Αἴσαρος, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κρότωνος, τανῦν Ἔσαρον, Θεοκρ. Εἰδ. δ', 17.

Αἰσερνία, ἡ, Aesernia. Πόλις τῶν Σαμνίων ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, Στράβ. ε'. τανῦν Ἰσερνία, Isernia ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μολίστης.

Αἴσηπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς Κυζίκου εἰσβάλλει εἰς τὴν Προποντίδα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 825. — 2) Τίδς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποταμίος θεός, Ἡσ. Θεογ. 342. — 3) Τίδς τοῦ Βουκολίωνος ἐκ Τροίας καὶ τῆς νύμφης Ἀβαρβαρέας, Ἰλ. Ζ, 21.

Αἰσημίδης, ου, ὁ. Κερκυραῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἴσημος, ὁ, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 208. Σκαιός τις Ἀθηναῖος καὶ ἀνεπιδέξιος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ, Ἐκκλ. 208.

Αἴσιον, τὸ, Aesium. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Ἰταλίας πλησίον τοῦ Σπολετίου, Στράβ. ε, 2.

Αἴσιος, ὁ. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφύβου, Δημοσθ.

Αἴσις, εως, ὁ, Aesis. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας, Στράβ. ε, 2, τανῦν Ἔσινον, Esino.

Αἰσονίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. Τίδς τοῦ Αἴσονος, ὁ Ἰάσων, Ἡσ. Θεογ. 993.

Αἰσυήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος καταγόμενος ἐκ Βασιλικῆς γενεᾶς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 793. Ν, 427.

Αἰσυμη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 304. ὅθεν Αἰσύμηθεν, ἐκ τῆς Αἰσύμης.

Αἰσχινάδης, ου, ὁ. παρ' Ἀριστφ. Βίρ. 1154. Χωρικός τις ἐν τῇ Ἀττικῇ διατρίβων πάντοτε εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ.

Αἰσχίνης, ου, ὁ. Τύτιερ, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ 393. ἔτος πρὸ Χρ. καὶ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους· κατ' ἀρχὰς ἦν ὑποκριτὴς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Θέατρον ἐπὶ μισθῷ, ἔπειτα μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους καὶ ἔχων ἱκανὴν φυσικὴν εὐφυΐαν καὶ λαμπρὰν ἔκφρασιν ἐπεχειρίσθη τὰ πολιτικά, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἠξιώθη μεγάλης ὑπολήψεως καὶ εὐνοίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὥστε ἀπέμψαν αὐτὸν πρέσβυν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου διὰ δημοσίους ὑποθέσεις, ἀλλὰ τελευταῖον καταστασθεὶς ὕποπτος ὡς ὑπαρδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ μονάρχου τούτου, καὶ κατακασθεὶς διὰ συνεργείας τοῦ ἀντιπόλου του Δημοσθένους, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ὅπου ἐδίδαξε τὴν ῥητορικήν μὲ πολλὴν φήμην, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Σάμον ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα πέντε χρόνων. σώζονται τοῦ ῥήτορος τούτου λόγοι τρεῖς, Κατὰ Κτησιφῶντος, κατὰ Τιμάρχου καὶ περὶ Παραπρεσβείας. — 2) Αἰσχίνης ὁ ἐπικαλούμενος Σωκρατικός, Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅς τις ἐδίδαξεν ἐπὶ μισθῷ εἰς τὴν αὐλὴν Διονυσίου τοῦ Τυράννου, συνέγραψεν οὗτος διαλόγους ἑπτὰ ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθησαν μέχρι τρεῖς. — 3) Αἰσχίνης ἐκ Νεαπόλεως, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς καὶ διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις. — 4) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων τούς ὁποίους ἔκλεξεν ὁ Λύσανδρος εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξενοφ. — 5) Τίδς τοῦ Σέλλου ἐπικαλούμενος κακοῦς, κατὰ τοῦ ὁποίου χλευάζει πολλάκις ὁ Ἀριστοφάνης, Σφῆκ. 472. — 6) Ἐρετριούς τις παρ' Ἡροδτ. (τὸ ἰῶτα ἐστι ψιλὸν μακρόν, παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐλαμβάνετο ἐσῶ ὅτε καὶ βραχύ.)

Αἰσχρέης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδτ.

Αἴσχρη, ἡ. Γυνή τις Φρυγία, Καλλιμ.

Αἰσχρηΐς, ίδος, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Αἰσχρεμόνη ψυλή, ἡ. Φυλὴ τῶν Σαμίων κατοικούντων εἰς τὴν Ὀασιν πόλιν τῆς Λιβύης. Ἡροδτ. 3, 26.

Αἰσχυλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θαλοῦ, Καλλιμ. Ἐπ. 54.

Αἰσχύλος, ὁ. Τίδς τοῦ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς 524 πρὸ Χρ. πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγῳδίας· νέος ὢν ἔτι ἐξῆλθεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας, πρὸ πάντων δὲ ἠρίστευσεν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· πρῶτος οὗτος ἔγραψε τὴν Τραγικὴν ποίησιν εἰς ἐντέλειαν εἰσάξας πλειοτέραν πρᾶξιν εἰς αὐτήν, καὶ ἐπινοήσας τὰς περὶ τὴν σκηνὴν μηχανὰς καὶ λοιπὴν θεατρικὴν διακόσμησιν· περὶ τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν πρὸς τὸν ἐν Σικελίᾳ Βασιλέα Ἱέρωνα, ἀπέθανεν εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ ἑβδομηκοντούτης· ἠσθ' ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, ἢ κατ' ἄλλους ἑγδοήκοντα αὐτοῦ Τραγῳδιῶν ἐσώθησαν μόνον ἑπτά. Ἡροδτ. 2, 156. Ἀριστφ. Βάτρ. 883.

Αἴσων, ονος, ὁ. Τίδς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυρούς, ἔκγονος τοῦ Αἰόλου, Βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 259. Ἐπανδρευθεὶς μὲ τὴν Πολυμήδην ἢ Ἀλκιμήδην ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα, καὶ τὸν Πρόμαχον. Οὗτος λέγεται, ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Μηδείας εἰς ἄνδρα νέον τεσσαρακονταέτη, ὅτε ὁ υἱός αὐτοῦ Ἰάσων ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Κολχίδος, Ἀπολλόδ. α', 9, 11. — 2) Ἀργεῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἰσωπος, ὁ. Φρὺξ τὸ γένος, ἢ κατ' ἄλλους Σάμιος, ζήσας πιθαν. περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χρ. κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Ξουθοῦ ἐν Σάμῳ, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθεν εἰς Λυδίαν καὶ ἔζη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροίσου, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Δελφοὺς ὅπου διαβληθεὶς ὡς ὑ-

βριστής τῶν θείων, ἐκρημνίσθη ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου· ἔγραψεν μύθους περιέχοντας διαφόρους ἠθικὰς γνώμας καὶ ἀληθείας, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ὅμως ἀμφισβητεῖται ἔτι, Ἡροδ. 1, 134. ὅθεν Αἰσωπικός, ή, όν, τοῦ Αἰσώπου, Ἀριστφ. Σφ. 1251.

Αἴτνη, ἡ. Δωρκ. Αἴτνα (πεδαν. ἐκ τοῦ αἴθω, καίω). Ὄρος ὑψηλόν τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἐν τῶν ἐπισημοτέρων πυριπνόων ἐρέων τῆς Εὐρώπης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐμυθολογεῖτο ὅτι εὐρίσκετο ὁ Τυφῶν, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ εἶχεν ὁ Ἥφαιστος τὸ χαλκεῖόν του, ἔνθα οἱ Κύκλωπες ἐχάλκευον τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, Πίνδ. Πύθ. 1, 36 — 55. Στράβ. Θουκ. γ', 116. ταυτὶ Monte Gibello. — 2) Πόλις κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἱέρωνος, ὕστερον δὲ Ἴννησα ὀνομασθεῖσα, Πίνδ. Ὀλ. 4, 10. — Στράβ. ς'. — 3) Μία τῶν νυμφῶν τῆς νήσου Σικελίας, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. — 4) Ὄνομα μιᾶς βουκόλου, Θεοκρ. Εἰδ. 5', 15.

Αἰτναῖος, αία, αῖον. Ἐκ τῆς Αἴτνης, ἡ εἰς τὸ ὄρος Αἴτνην ἀνήκων, Αἰτναία πῶλος, Αἰσχ. Π. 365. περίφημοι ἦσαν παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διὰ τὴν ταχύτητά των· καὶ Αἰτναῖος κάνθαρος, κατ' ἀστείισμ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 82. — 2) Οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, Πινδ. — 3) Ἐπίθ. τοῦ Διός ἐν Αἴτνῃ τιμωμένου, Πινδ. Ὀλ. 6, 162. ὅτε δὲ τοῦ Ἡφαίστου, Εὐρ. Κύκλ. 595.

Αἰτωλή, ῆς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὑπόθεσις ὁ Ναὸς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὑπῆρχεν ἐν Ναυπάκτῳ, Παυσ.

Αἰτωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἀκαρνανίας, Θεσσαλίας, Ἠπείρου καὶ τῆς Θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ ἀπογόνου τοῦ Διός, πρότερον δὲ ἐλέγετο Κουρῆτις ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐν αὐτῇ κατοίκων Κουρήτων, Παυσ. ε, 1. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ, αἴτος ἤτοι δάσος μὲ τὸ νὰ ἐκαλύπτετο ἀπὸ πολλὰ δάση· διαρρέεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ ταυτὸν Ἀσπροπόταμον καὶ εἶχε τὸ πάλαι περίπου εἴκοσι ἓξ πόλεις· ταυτὸν Αἰτωλία σχηματίζουσα μετὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἕνα Νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος τοῦ ὁποίου μητρόπολις εἶναι τὸ Ἀγρίνιον (Βραχῶρι).

Αἰτωλικός, ή, όν. Τῆς Αἰτωλίας, ἡ εἰς τὴν Αἰτωλίαν ἀνήκων, Θουκ.

Αἰτώλιος, ία, ιον. Ὁμ. ταυτ. τῷ Αἰτωλικός.

Αἰτωλίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ Αἰτώλιος. — 2) Οὐσιαστικ. προσωπικ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Αἰτωλίας οὖσα, Σοφ. — 3) = Αἰτωλία, Ἡροδ. 1, 127.

Αἰτωλοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἑλλάδι, οἵτινες ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἤλιδος μετὰ τοῦ Αἰτωλοῦ ἐκατοίκησαν ἐνταῦθα ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν Αἰτωλίαν· οἱ δὲ πρότερον κάτοικοι ἐκαλοῦντο Δέλεγες, Κουρῆτες καὶ Ταντες. Ἦσαν δὲ οἱ Αἰτωλοὶ τὸ πάλαι ἔθνος μόχθιμον, ἄγριον μᾶλλον καὶ λῃστρικόν, μὴ ὑποταχθὲν οὐδέποτε εἰς ἄλλον λαὸν τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ Στράβ. ί. ἐσχημάτιζον οὗτοι ἀπ' ἀρχῆς· ἕνα συμμαχικὸν δεσμὸν ἀναμεταξύ των, ὅστις ἐστάθη ἐπίσημος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀχαϊκῆς, συμμαχίας, τελευταῖον δὲ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων.

Αἰτωλός, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Ναΐδος ἢ Ἰφιανάσσης, ἀπόγονος δὲ τοῦ Διός. Διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἐπέα εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ νὰ φύγῃ φονεύσας τὸν Ἄπιν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος· ἔλθων δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρήτων ἐκυρίευσεν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματός του Αἰτωλίαν, Παυσ. ε, 1, 6. Ἀπολλόδ. α, 7, 6. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Προνόην ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλλυδῶνα, Στράβ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Αἰτωλίας, Ὅμ. ὅτι δὲ καὶ Ἐθν. Ὀδ. Ξ, 379.

Ἀκάβη, ἡ. Ὄρος ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, Πτολ.

Ἀκαβηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ε'.

Ἀκαδημαϊκός, ή, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἀκαδήμας ὤν, ἡ εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν ἀνήκων· ὅτι καὶ Οὐσιαστικ. ὁ Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, Λουκ.

Ἀκαδήμεια, ἡ· Academia. Τόπος τις εὐρύχωρος ἀπέχων ἓξ στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ δενδροφύτου θέσεως, κληθεὶς οὗτο ἀπό τινος παλαιοῦ Ἥρωος τῆς Ἀττικῆς Ἀκαδήμου. Ἐνταῦθα ἦν ὃν περίψημον γυμνάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγυμνάζοντο οἱ νέοι τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅπου ὁ Πλάτων ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του, ὅστις ἀνήγειρεν εἰς αὐτὸ καὶ ἕνα ναὸν τῶν Μουσῶν. — 2) Ἡ Ἀκαδημαϊκὴ σχολὴ καὶ φιλοσοφία, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία, ὅθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημείας, = Ἀκαδημαϊκοί, Λουκ. (Ἀκαδήμεια παρὰ Στεφ. Βυζ. πάντη ἀναρμοστ. γραφ. ἰδε Δαξεκ. ἐν Λεξ. Ἀκαδ. παρὰ Σουίδ. καὶ Ἐκαδημία.)

Ἀκέδημος, ὁ. Παλαιός τις Ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐμύησε εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην τὸν τόπον ἔνθα ἐφυλάττετο ἡ ἀδελφή αὐτῶν Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἥρπασαν ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Σπάρτης, ὁ δ' καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Θεογν. 975. Πλούταρ.

Ἀκάδραι, οἱ. Ἔθνος τῶν Σίνιων κατοικοῦν πρὸς μεσημβρίαν τῆς νῦν Πίνας μεσογείως, Πτολ.

Ἀκαλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μίλητον καὶ Ἀμφίθεμιν, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490. παρ' Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. καλεῖται αὕτη Ἀκάλλη. — 2) Νύμφη τις ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φύλακιν καὶ Φιλανδρον, Παυσ. ί, 16.

Ἀκακήσιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, κειμένη ἐπί τινος ὁμωνύμου λόφου, Παυσ. Ἀρκ. 36.

Ἀκακήσιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεστράφη πρῶτον ἐν τῇ πόλει Ἀκακεσίῳ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοῦ Ἀκάκου, Καλλιμ. Ἀρτ. 143. Παυσ. η, 3, 36. ή = Ἀκακήτης.

Ἀκάκητος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἀποτρέποντος τὰ κακά.

Ἀκακός, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Ἀκακήσια ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. Ἀρκ. 3.

Ἀκαλανθίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν ἑνδεκα θυγατέρων τοῦ Πιερίου βασιλέως τῆς Ἠμαθίας ἥτις μετεμορφώθη εἰς ἀκανθὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Ὀβίδ.

Ἀκάλανδρος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λευκανῶν (Lucania) τῆς κάτω Ἰταλίας, Στράβ. ς'.

Ἀκάλλη, ἡ· ἰδε Ἀκακαλλίς.

Ἀκαμάντιον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Ἀκαμαντίς, ίδος, ἡ. Φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀκάμαντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, Θουκ. δ', 118. ὅθεν, Ἀκαμαντίδης, ὁ ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ὤν, Στέφ. Βυζ.

Ἀκάμας, αντος, ὁ. Τὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ἄγνωστος παρ' Ὁμήρ. Ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, ἠράσθη τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἥτις ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ ἕνα υἱόν, Τζετζ. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροιάδος ἔλαβεν εἰς λάφυρον τὴν Κλυμένην, καὶ ὡς λέγεται ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Οὐίργ. — 2) Τὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, εἷς τῶν ἀρίστων Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 823. — 3) Τὸς τοῦ Εὐσώρου στρατηγὸς τῶν Θρακῶν, ὅστις πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Τρώων ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Αἰαντα τὸν Τελαμώνιον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 7. — 5) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος, ταυτὸν Cap di Piphano, Στράβ.

Ἀκαμψις, εως, ὁ. Ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀρρίαν. Περιπ. ὅστις ἄλλως καὶ Βόας καὶ Ἄψαρος ἐλέγετο, πιθαν. ὁ Λύκος.

Ἀκανθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀντ. Λιβ.

Ἀκανθος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Χαλκιδικῆς χερρονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μὲ λιμένα, Ἡροδ. 7, 115. ταυτὸν Ἱεριτσὸς ἢ Χερισσα. — 2) Πόλις τῆς Μεσσίας Αἰγύπτου ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ὀσίριδος, Στράβ. ιζ. ταυτὸν Δασχιούρ· ὅθεν Ἀκάνθιος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀκανθωνίτις, ἡ. Χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἀκαρνάν, ᾶνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Καλλιρόης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, ἔκγονος τοῦ Ἀμφιάρεω, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφίδος εἰς τὸ μέρος τῆς Ἠπείρου τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἀκαρνανία, ἐκατῴκησεν ἐνταῦθα φέρων μετ' αὐτοῦ καὶ μίαν ἀποικίαν, Ἀπολλόδ. γ', 7, 6. Στράβ. — 2) Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἀκαρνᾶνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀκαρνανίας χώρας ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀκαρνάνος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίονος, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ α καὶ κείρειν, διότι δὲν ἐκούρευον ποτὲ τὴν κόμην των. Ἦσαν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι ἔθνος γενναῖον καὶ πολεμικόν, ἡμιῤῥόμενοι ἐξαιρ. διὰ τὸν φρόνημόν των, Πολύβ. δ'. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἠνώθησαν μὲ τοὺς Μακεδόνας καὶ ἐπολέμουν πάντοτε κατὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Αἰτωλῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλάκις καὶ ἐνικήθησαν· τελευταῖον δὲ ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῆς Ἠπείρου εἰς μίαν ἐπαρχίαν.

Ἀκαρνανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος κειμένη μεταξὺ Αἰτωλίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, Ἠπείρου, Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἰωνίου πελάγους· ἐκλήθη δὲ Ἀκαρνανία ἀπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίονος, πρότερον δὲ ἐλέγετο καὶ αὕτη Κουρῆτις ὡς ἡ Αἰτωλία, Θουκ. β'. Πολύβ. δ', 6. Στράβ. ί, 3. καὶ ἐκατῴκουν ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Ταφίων, Κουρήτων, Τηλεβοῶν καὶ Δελέγων, Στράβ. ς' 7. Ἀπολλ. β', 4. ταυτὸν Ἀκαρνανία, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Αἰτωλίας ἕνα νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τοῦ νομοῦ τὸ Βραχῶρι, ἄλλως Ἀγρίνιον καλουμένην.

Ἀκαρνανικός, ή, όν. Ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας ἢ τῆς Ἀκαρνανίας ὤν, Θουκ. καί, Ἀκαρνανική, προτοκαμ. χώρα, ταυτὸν τῷ Ἀκαρνανία.

Ἀκαρνεύς, ῆος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀχαρνεύς, Ἡροδτ. 1, 62. κατὰ Valchen· δὲ ἀντὶ Ἀρκαδέν.

Ἀκέστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 356. Ὅμ. Ἅτμ. Δημ. 421.

Ἀκαστος, ὁ. Τὸς τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἰς ἓξ ἐκείνων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, καὶ ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 224. μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Ἰωλκόν, ἐπειδὴ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ δι' ἀπάτης τῆς Μηδείας ἐσκότωσαν τὸν γέροντα πατέρα του, ἐδίωξε τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν ἐκ τῆς χώρας, καὶ ἐστήσησε πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοὺς περιφήμους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπιτάφιους Ἀγῶνας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀστυδαμείας ἐγέννησε τὸν Ἄκτορα καὶ θυγατέρας τὴν Ἀκαδάμειαν καὶ Στερόπην, Ἀπολλόδ. α', 9, 10. γ', 12, 3.

Ἀκεροκόμης, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ φέρειν μακρὰν κόμην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀγένειον εἶναι.

Ἀκεσμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀκεσαμενός, ὁ· ποιητικ. Ἀκεσαμενός. Πατὴρ τῆς Περιβοίας βασιλεὺς τῆς Θράκης, κτίσας τὴν πόλιν Ἀκεσαμενὰς ἐν Μακεδονίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 142.

Ἀκεσίμβροτος, ὁ. Οὕτω καλεῖται Ἰατρός τις παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. τελ. 394.

Ἀκεσίνης, ἡ Ἀκησίνης, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδὸν, τανῦν Τσχουναβ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. παρὰ Διοδ. Σικ. Ἀκεσίνος. — 2) Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου, ἄλλως καὶ Οἰνοβάλας λεγόμενος, Θουκ. δ', 25. τανῦν Καντάρας.

Ἀκέστη, ἡ, = Αἴγεστα.

Ἀκέστης, ου, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἴδε Αἴγεστος.

Ἀκεστορίδαι, οἱ, Ἱερά τις γενεὰ ἐν Ἄργει, ἐκ τῆς ὁποίας ἐχειροτονοῦντο πάντοτε οἱ ἱέρειαι τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, Καλλιμ. Ἔμν. Παλ. 34.

Ἀκέστορος, ὁ, καὶ Ἀκέστωρ, ορος. Ποταπός τις τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλέγετο καὶ Σάκας, διότι δὲν ἦν Ἕλλην, συχνακ. ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους χλευαζόμενος, Σφ. 1216. Ὄρν. 31.

Ἄκη, ἡ. Ἄκα. Πόλις τῆς Γαλιλαίας, ὕστερον Πτολεμαὶς κληθεῖσα, τανῦν Ἄκρη, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀκαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκήρατος, ὁ, Ἱερεύς τις ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀπολλωνος τῶν Δελφῶν, Ἡροδ.

Ἄκης, εω, ὁ. Ποταμὸς μέγας τῆς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Χορασμίων καὶ Τραυλίων, Ἡροδ. 3, 117. κατά τινας νομίζεται οὗτος ὁ Ὄξος ποταμός, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἰάξαρτης, τανῦν Βεχάτ.

Ἀκίβοι, οἱ Acibi. Μικρός τις λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀκίδας, αντος, ὁ καὶ Ἀκίδων, ουτος. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, πιθαν. ὁ παρ' Ὅμ. Ἰάρδανος ἀναφερόμενος, Παυσ. ε', 5. Στράβ.

Ἀκιλισηνή, ἡ, Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου, Στράβ. ια'.

Ἀκινάκαι, οἱ, Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἀκινάκης, ου, ὁ, Κυρίως ξίφος παρὰ τοῖς Ἀσιατικοῖς, ὅθεν, νὴ τὸν Ἀκινάκην, ὅρκος τῶν Σκυθῶν τῶν ὁποίων ἐσυνείθιζον οὗτοι νὰ κάμνουσιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ξίφους των, Λουκ. Τοξ. 38. κατὰ δὲ τὸν Σχολ. θεός τις τῶν Σκυθῶν.

Ἀκίνδυνος, ὁ, Ὄνομα Κύρ. ἀνδρός, Λουκ.

Ἀκίνητος, ὁ, Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφόνευσεν ἐν τῇ μανίᾳ του.

Ἀκίρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας, τανῦν Agri. Στρβ.

Ἀκις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Σικελίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης, τανῦν Chiaci ἢ Aci, Θεοκρ. Εἰδ. α', 69. — 2) Τίδος τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Συμαίθιος Νύμφης, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Κύκλωψ Πολύφημος, Ὀβιδ.

Ἀκίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα μιᾶς δούλης, Λουκ. Ἐπιστ. Διαλ. δ'.

Ἀκμῆνες, αἱ. Ἐπιθ. Νυμφῶν τινων αἵτινες εἶχον ἴδιον βωμὸν ἐν Ἤλιδι, Παυσ. ε', 15.

Ἀκμονία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅθεν Ἀκμονιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀκμόνιον ἄλσος, τό. Δάσος ἐπὶ τοῦ Θερμωδόντος ποταμοῦ ἐν Καππαδοκίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 992. κατὰ Βοῦκ. Ἀλκμένειον.

Ἄκμων, ονος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Σακῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) Σύντροφος τοῦ Διομήδους, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσεν εἰς πετηνόν, Ὀβιδ. — 3) Εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, Στράβ.

Ἀκόναι, αἱ, Acone. Πόλις μικρὰ τῆς Βιθυνίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἡρακλείας, ὅθεν, Ἀκονίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Ἀκόντης, ου, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολλ. γ', 8, 1. πιθαν. ὀρθότερ. Ἀκάντιος παρὰ Στεφ.

Ἀκόντιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἣν ὁποίαν ὁ Παυσαν. καλεῖ Ἀκοντεμπαρλίαν, Στέφ. Βυζ. — 2) ὄρος Ἀκόντιον ἀπὸ τῆς Φωκίδος, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Στράβ. δ'.

Ἀκορις, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἑπτανομίδος.

Ἀκούηνον, τό, Aquinum. Πόλις ἐπίσημος τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Aquino, Στράβ. δ.

Ἀκουϊτανία, ἡ, καὶ Ἀκουϊτανή, Aquitania. Χώρα μεγάλη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας κειμένη μεταξὺ τῶν Πυρηναίων, τῆς Ναρβωνικῆς, τῆς Λουγδουνικῆς καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, Στραβ. δ'. Πτολ. β', 7. μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν αὕτη μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

Ἀκουϊτανοί, οἱ. Aequitani. Κάτοικοι τῆς Ἀκουϊτανίας, οἵτινες διατέλουν τὰ πάλαι ἓν τῶν τεσσάρων μεγάλων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας, Στράβ. δ. Πτολ.

Ἀκούμεικον Λαυρείων, Πτολ. β', 16. Acimincum. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ λίμνη Φέλιξ· πιθαν. ἐπὶ τῆς παλαιᾶς Βούδας.

Ἀκουμενός, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ.

Ἀκουσίλαος, ὁ, Ἀττικ. Ἀκουσίλεως. Ἀρχαῖος Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐξ Ἄργους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψε μίαν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων. Κατὰ Πλήν. Ἀλεξ. ἐσπούδασεν οὗτος τοσοῦτον τὸν Ἡσίοδον ὥστε μετέφερε τὰ ποιήματα αὐτοῦ εἰς πεζὴν φράσιν.

Ἀκούτεια, ἡ, Acuila, ἡ Ἀκοντία παρὰ Στράβ. γ'. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λουσιτανίας ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ (Duero).

Ἄκρα, ἡ. Ἄκρα πόλις. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας. — 2) Ἄκρα Ἰαπυγία, ἴδε Ἰαπυγία. — 3) = Ἄκραι. — 4) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου — ὅθεν, Ἀκραῖος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀκράβα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Πτολ.

Ἀκραβατηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰουδαίας συνορεύουσα βορειοανατολικῶς μὲ τὴν Σαμάρειαν, Ἰώσ. γ', 4.

Ἀκραγαλλίδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Φωκίδος κατοικῶν πλησίον τῆς Κίρρας, Αἰσχίν κατὰ Κτησιφ.

Ἀκράγας, αντος, ὁ. Τίδος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πε-

κεανίδος Ἀστερόπης, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Ἀκράγαντα ἐν Σικελίᾳ, Πίνδ. Πυθ. 7, 6. — 2) ὁ καὶ ἡ Ἀκράγας, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τὸ πάλαι ἐν Σικελίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων παρὰ τῷ ὁμωνύμῳ ποταμῷ, πατρὶς τοῦ Φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους, τανῦν Girgenti, Πίνδ. Ὀλ. 6, 3. Θουκ. ζ', 50. Ξενοφ. Ἑλ. β', 2. Στράβ. — 3) Ἀκράγας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων παρὰ τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, τανῦν Fiume di Naro. Θουκ. — 4) Ὄρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν κτισμένη ἡ πόλις Ἀκράγας, Πολ. (Οἱ Γραμματικ. διακρίνουσι τὴν ἰδίαν πόλιν Ἀκράγαντα, διὰ τοῦ θηλκ. γένους, τὸν δὲ ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος διὰ τοῦ ἀρσενικ.) ὅθεν, Ἀκραγαντῖνος, ὁ κατοικ. Ἡρόδ.

Ἀκράθωος ἄκρον, τό. Ἡ τελευταία ἄκρα τοῦ ἀκρωτερίου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. ζ'.

Ἄκραι, αἱ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τριχωνίδος λίμνης, Πτολμ. ε', 13. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Καμαρίνης, Θουκ. ς', 5. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Ἄκρα, τανῦν Pallazuolo, ὅθεν Ἀκραῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Εὐβοίας, τροφὸς τῆς Ἥρας, Παυσ. β', 17. — 2) Ἐπιθ. ἀποδιδόμενον εἰς διαφόρους θεὰς ὅσαι εἶχον ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων, ἀκρωτηρίων ἢ πόλεων ὀρεινῶν, ἐξαιρ. τῆς Ἥρας, ἥτις εἶχεν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν ἀρχαιότατον μαντεῖον ἐπὶ τοῦ Λεχαίου λιμένος πλησίον τῆς Κορίνθου, Παυσ. β', 24.

Ἀκραῖον λέπας, τό. Ὄρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἄκρα, τανῦν Criniti, Θουκ. ζ', 78.

Ἀκραῖος, ὁ. Ἐπιθ. διαφόρων θεῶν ὅσοι εἶχον ναοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων ἢ βράχων.

Ἀκραιφεύς, έως, ὁ. Τίδες τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ κτίσας τὴν Ἀκραιφίαν ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀκραιφία, ἡ καὶ Ἀκραιφίαι, αἱ. καὶ, Ἀκραίφιον, τό. Πόλις μικρὰ καὶ ἀρχαία τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἔνια. παρ' Ἡροδ. 8, 135. Πλιθ. Στράβ. —

Ἀκραίφνιον, τό = Ἀκραιφία. Παυσ.

Ἄκρασος, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἄκρατος, ὁ. Εἷς τῶν ὀπαδῶν τοῦ θεοῦ Βάκχου, λατρευόμενος ἐν Μουνυχίᾳ τῆς Ἀττικῆς εἰς Ἥρωας, Παυσ. α', 24.

Ἀκρατόφορος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, διὰ τὸ φέρειν ἄκρατον. Λατρευομένου ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η'.

Ἀκραι, αἱ. Πόλις μικρὰ παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας μὲ λιμένα, Πολύβ. ὅθεν Ἀκραιάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀκρίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας· φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, Παυσ. ζ', 21. —

Ἀκρίλλα, ἡ· καὶ Ἀκρίλλαι, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν πόλεων Ἄκρων καὶ Ἀκραγαντος, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀκριλλαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκρίσιος, ὁ. Τίδες τοῦ Ἄβαντος καὶ τῆς Ὀκυαλείας, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Δανάης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους· φοβούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅς τις προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει θανατωθῆ ἀπὸ τὸν ἔκγονόν του, ἔκλεισε τὴν θυγατέρα του Δανάην εἰς μίαν ὑπόγειον φυλακήν, ἀποθλίβων αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιμιξίαν· πλὴν αὕτη μετὰ καιρὸν ἐγέννησε τὸν περίφημον Περσέα, ὅς τις περὶ τὰ τέλη ἁλοὺς μετὰ τοῦ πάππου του Ἀκρισίου εἰς τὴν Λάρισσαν διὰ νὰ περευρεθῶσιν εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ ἐκεῖ βασιλέως, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ῥίπτων τὸν δίσκον. Ἀπολλ. β', 21. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1091. Παυσ. — 2) Σικυώνιός τις, Ξενοφ. Ἑλλην. ἰς'.

Ἀκρισιώνη, ἡ. Θυγάτηρ. τοῦ Ἀκρισίου, ἡ Δανάη, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 319.

Ἀκρισιωνιάδης, ου, ὁ· ἐπώνυμ. τοῦ Περσέως.

Ἀκρίτας, α, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον νοτιοδυτικῶς, Στράβ. η', τανῦν Κάπο Γάλλο ἢ Χώρος. — 2) ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ, νῦν Ἀκρίτα λεγόμενον, Πτολ. ε'.

Ἀκρόθωον, τό, καὶ Ἀκρόθωοι, οἱ. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὕστερον Οὐρανόπολις κληθεῖσα, Ἡροδ. 7, 23. Θουκ. δ', 109 ὅθεν οἱ Ἀκροθωνοι, Κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀκροκεραυνία ὄρη, ἡ Κεραυνία. Ὄρη τῆς Ἠπείρου τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται παρὰ τὴν θάλασσαν ἕως τῆς Ἰλλυρίας, Πτολ. γ', 14.

Ἀκροκόρινθος, ὁ. Ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου, κειμένη ἐπί τινος ἀποτόμου ὄρους μεσημβρινοῦς τῆς πόλεως. Πολύβ β', 43. Στράβ. η'. Θηλυκ. ἡ Ἀκροκόρινθος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. δ', 4, 4. ὕνδα προτυπακ. τὸ ἄκρα.

Ἀκρόλισσος, ὁ. Ὀχυρὸν φρούριον τῆς Δαλματίας πλησίον τῆς πόλεως Λίσσου, κείμενον ἐπί τινος ὄρους, Πολύβ. η', 15.

Ἀκρόνεως, ω, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιτήμων Φαιάκων, Ὅμηρ. Ὀδ. Θ, 111

Ἀκρόπολις, ἡ· ἐκαλεῖτο οὕτω ἰδίως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις πρότερον Κεκροπία ἢ Πόλις ἐλέγετο Θεογ. 227. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, Στέφ.

Ἀκρότατος, ὁ. Τίδες τοῦ Βασιλέως Κλεομένους τοῦ δευτέρου ἐκ Σπάρτης, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀκραγαντίνων, Διοδ. Σικ. — 2) ἔκγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 266 πρὸ Χρ. Πλούτρ.

Ἄκρων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ψαύμιος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, Πίνδ. Ὀλ. 5, 18. — 2) Περίφημός τις Ἰατρὸς Ἀκραγαντῖνος, κατὰ Πλούτρ. καθαρίσας τὰ Ἀθήνας ἀπὸ τῆς λοιμικῆς νόσου, ἥτις συνέβη ἐπὶ Περικλέους.

Ἀκρώρεια, ἡ. Τόπος ὀρεινὸς παρὰ τὴν πόλιν Ἀκρώρειοι ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν, Διόδ.

Ἀκρώρειοι, οἱ. Πόλις τῆς Τριφυλλίας ἐπὶ τῆς ὀπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, Ξενοφ. Ἑλ. β', 2, 30. Στέφ.

Βυζ. ἔτι δὲ Ἀκρώρειοι καὶ οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Ἀκρορείων· Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2, 16.

Ἀ**κρωρείτης**, ου, ὁ· ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὄροιον ἐτιμᾶτο ἐν Σικυῶνι, Στεφ. Βυζ.

Ἀ**κταία**, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 249. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 41. κατά τινας δὲ καὶ Ἀκραίη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ μνηστευθεῖσα μὲ τὸν Περίφαντα, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 3) ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, διὰ τὴν ἐν Ἀττικῇ λατρείαν αὐτῆς. — 4) = Ἀττική, Στράβ.

Ἀ**κταῖος**, ὁ, Πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου γυναικὸς τοῦ Κέκροπος, Ἀπολλόδ. γ', 14, 2. Παυσ. α', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος τὸν ὁποῖον ἀγέννησεν ἐκ τῆς Γλαύκης, πιθαν. ἀντὶ τοῦ Αἰακοῦ λαμβανόμενος, Ἀπολλόδ. γ', 12, 6.

Ἀ**κταῖος**, αία, αῖον, Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς ἢ τοῦ Ἀττικῆς ὤν, Διον. Περ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς τῆς Ἰωνίας ὤν, ἢ εἰς αὐτὴν ἀνήκων, ὅθεν αἱ Ἀκταῖαι πόλεις, αἱ παραθαλάσσιοι πόλεις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κείμεναι ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου, Θουκ. δ', 52. —

Ἀ**κταίων**, ονος, καὶ ωνος, ὁ, Τὸς τοῦ Ἀρισταίου καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, εἷς τῶν περιφήμων Ἡρώων τῆς Ἀρχαιότητος· ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἔτρεφε πεντήκοντα σκύλους οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευον πάντοτε ὅτε ἐξήρχετο νὰ θηρεύσῃ. Ἡ θεὰ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουομένην τὸν μετεμόρφωσεν εἰς ἔλαφον, καὶ οὕτω κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἐγνώριζον πλέον, Ἀπολλόδ. γ', 4, 4. Παυσ. θ', 2, Καλλιμ. Ἔμ. Παλ. 108.

Ἀ**κτανία**, ἡ, Μία τῶν νήσων τῆς ἀρκτικῆς ἢ Γερμανικῆς θαλάσσης, πιθαν. ἡ νῦν Schelling λεγομένη, Πτολ.

Ἀ**κτή**, ἡ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας, Εὐρ. Ἑλ. 1674. Στράβ. θ'. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ ὄρος τοῦ Ἀθωνος, Θουκ. δ', 109. Στραβ. — 3) χώρα τις ἐν τῇ Ἰωνίᾳ, κατὰ Στεφ. δθ, Πόλις Ἀκτὴ καλουμένη. 4) Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας Σκύλ. ιγ' — 5) χώρα τῆς Ἀνατολικῆς Πελοποννήσου περιλαμβάνουσα τὴν Τροιζῆνα ἕως τῆς Ἐπιδαύρου, Πολύβ. —

Ἀ**κτική**, ἡ· ταύτ. τῷ Ἀττική, κατὰ Στράβ. σχηματισθ. ἐκ τοῦ Ἀκτή, Ἀκτική, Ἀττική.

Ἀ**κτιά**, τά, Ἑορτὴ καὶ ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι κατὰ τριετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας, τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου νίκην του, Στράβ. — 2) = Ἄκτιον.

Ἄ**κτιον**, τό, Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· ἐνταῦθα ἐνικήθη ὁ Ἀντώνιος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐγούστου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. — 2) Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ κώμη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Θουκ. α', 29. ὅθεν Ἀκτιακός, ή, όν, τοῦ Ἀκτίου, Στράβ. καὶ Ἀκτιάς, άδος, ἡ, Θηλκ. τοῦ Ἀκτιακοῦ, Ἀλ.

Ἀ**κτιος**, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας ἔνθα ἦν ὁ Ναὸς αὐτοῦ, Στράβ. — 2) ἐπίθ. τοῦ Παιᾶνος, Θεοκρ. εἰδ. ε, 14.

Ἀ**κτορίδης**, ου, ὁ, Τὸς τοῦ Ἄκτορος, ὁ Μενοίτιος πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Α, 785. Πινδ. Ὀλ. 9, 104. — 2) ὁ Πατὴρ τοῦ Ἰτέατου ἤ τις καὶ Ἀκτορίων ἐλέγετο, Ἰλ. Β, 621. Ν, 185. — 3) Τὸς τοῦ Ἄκτορος, ὁ Ἐχεκλῆς, Ἰλ. Π, 189. —

Ἀ**κτορίς**, ίδος, ἡ, Πιστὴ θαλαμηπόλος τῆς Πηνελόπης καὶ θυρωρὸς τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, Ὅμ. Ὀδ. Ψ, 227.

Ἀ**κτορίων**, ωνος, ὁ, Ὁ ἐκ τοῦ Ἄκτορος γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, ὅθεν, τὼ Ἀκτορίωνε, Ὅμ. Ἰλ. Β. 621. οἱ δύο δίδυμοι υἱοὶ τοῦ Ἄκτορος ὁ Ἐπειός καὶ ὁ Ἰτέατος, τοὺς ὁποίους ἡ ποιητὴς καὶ Μολίονας ὀνομάζει ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν.

Ἀ**κτωρ**, ορος, ὁ, Τὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, βασιλεὺς τῆς Φθίας, Ἀπολλόδ. α', 7, 3. ἢ κατ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 73. πατὴρ τοῦ Ἴρου καὶ πάππας τοῦ Εὐρυτίωνος. — 2) Τὸς τοῦ Δηΐονος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ἐχεκλοῦ ἐκ τῆς Φυλείδος· λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἴγινα ἀγέννησε τὸν Μενοίτιον, πατέρα τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολλόδ. α', 8, 4. Πινδ. Ὀλ. 9, 106. — 3) Τὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ἐρμίνης θυγατρὸς τοῦ Ἐπεοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αὐγείου καὶ ἀνὴρ τῆς Μολίονης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς δύο διδύμους υἱοὺς Εὐρυτον καὶ Κτέατον, οἵτινες καὶ Ἀκτορίωνες καὶ Μολίωνες παρ' Ὅμ. καλοῦνται, Ἀπολλόδ. β', 7, 2. — 4) Τὸς τοῦ Ἀζέου καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυοχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀτκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, Παυσ. θ', 37. — 5) Τὸς τοῦ Ἰκπάσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλόδ. α', 9. — 6) Ἀδελφὸς τοῦ Ὑπερβίου καὶ υἱὸς τοῦ Ὀξυπέως, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκατρέτευσαν μετὰ τοῦ Ἀνδρέστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 557.

Ἀ**κυληία**, ἡ, Aquileja. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πρώην ἀποικία τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰ μέρη ταῦτα, Στράβ. ε'. Πτολ. γ', 1. ὅθεν Ἀκυληΐος, ία, ιον, ἡ τῆς Ἀκυληίας, καὶ Ἀκυληῖοι καὶ Ἀκυληΐοι, οἱ κάτοικ.

Ἀ**κυτανία**, ἡ, = Ἀκουιτανή, Στέφ. Βυζ.

Ἀ**κύλλιος**, ὁ, Aquillius (Μάρκος ἢ Μάνιος). Στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, εἷς τὸν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου πόλεμον, Λιβ. — 2) Λούκιος καὶ Μάρκος Ἀκύλλιοι, ἀνεψιοὶ τοῦ Κολατίνου, καὶ συνωμόται τοῦ Βασιλέως Ταρκουϊνίου, θανατωθέντες ἐν Ῥώμῃ τὸ 507. ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ**κύφας**, αντος, ἡ, Μία τῶν ἀρχαίων Δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, ἥτις ἄλλως καὶ Πένδος, ἡ, ἐλέγετο, Στράβ. θ'.

Ἀ**λάβα**, ἡ, Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων. — 2) Νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης, Πτολ. ζ', 4. —

Ἀ**λαβάγειον ἄκρον**, τό, Πτολ. ς', 8. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ἀ**λάβανδα**, τά, καὶ Ἀ**λάβανδα**, ἡ, Μία τῶν ἀπισήμων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ταυτὸν ἐρείπια τῆς Καρπουτέλης λεγομένη, πληθ. παρ' Ἡρόδ. 7, 195. Ἔνια. παρὰ Στράβ. ιδ'. Ὁ Ἡροδ. 8, 136. θέτει ταύτην τὴν πόλιν ἐν τῇ Φρυγίᾳ, διὸ καὶ ὑπέλαβον τινὲς ὅτι ὑπῆρχον δύο πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· ὅθεν Ἀλαβανδεύς, έως, ὁ· κάτοικ. — 2) Ἀλαβανδικός, ή, όν, ὁ ἐκ τῶν Ἀλαβάνδων, Στέφ. Βυζ.

Ἀ**λάβανδος**, ὁ, Τὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλιφῴνης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀλάβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ. Βυζ.

Ἀ**λαβαστρίτης**, ου, ὁ, Ὄρος τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, Πλιν.

Ἀ**λαβάστρων** πόλις, ἡ, Πόλις ἐν τῇ ἐπανομίδι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλαβάστρου ὄρους, εἰς τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον ἀγγεῖα διάφορα ἐξ ἀλαβάστρου λίθου, Πτολ.

Ἀ**λαβός**, ὁ, Πλούταρχ. καὶ

Ἀ**λαβών**, ῶνος, ὁ, Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ῥέων ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Μυλῶν, ταυτὸν Πάνταρον, Διοδ. Σικ. δ', 80.

Ἀ**λαγονία**, ἡ, Πόλις μικρὰ τῆς Ἐλευθερολακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, Παυσ. γ, 33.

Ἀ**λαζίρ**, ίρος, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Βάρκης ἐν Ἀφρικῇ, Ἡροδ.

Ἀ**λαζών**, ῶνος, ὁ, πληθ. οἱ Ἀλαζῶνες· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Νείπρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Βόγα ἐπὶ τῆς Ποδολίας, Ἡροδ. 4, 17. ἔνθ' Ἀλίζωνες

Ἀ**λαί**, αἱ· ὑπὸ τόδονομα τοῦτο ὑπῆρχον δύο χωρία καὶ δῆμοι ἐν τῇ Ἀττικῇ, — 1) αἱ Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες λεγόμεναι, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν πλησίον τῶν Ἀράφων μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς κώμης Βραυρῶνος ἀντιπαρὰ τῆς πόλεως Καρύστου ἐν Εὐβοίᾳ· εἰς τὸν ὁποῖον δῆμον ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ἡ Ταυρικὴ Ἄρτεμις, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1461 Στραβ. — ὅθεν, Ἀλαιεῖς, οἱ κάτοικ. καὶ Ἀλαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐξ Ἀλῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) αἱ Ἀλαὶ Λιξωνίδες, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδαν φυλὴν καὶ κείμενος ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου λίμνης ὀλίγον μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἀπέναντι τῆς νήσου Τροιζήνης, ταυτὸν, Ἀλίβρης, Ξενοφ. Ἑλ. β', 2, 34. ὅθεν Ἀλαιεῖς Λιξωνικοί, οἱ κάτοικ. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ταυτὸν Ἀλάκχι, Στράβ.

Ἀ**λαία**, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένης ἐν Ἀλαῖς τῆς Ἀττικῆς, Στρβ.

Ἀ**λαία**, ἡ = Ἀλέα, ὅπερ ὅρα

Ἀ**λαία**, τά, Ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν καὶ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναός, Παυσ. Ἀρκαδ. —

Ἀ**λαισα**, τά (Ἄλεται, τά, παρὰ Διοδ. Σικ.) Halaesa. Πόλις τῆς Σικελίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἀξιολόγους ἐν αὐτῇ πηγάς, Στράβ. θ'. Πτολ. γ', 3. Διοδ.

Ἀ**λαισος**, ὁ, Halesus, Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαίσων, ταυτὸν Pittineo. Στρβ.

Ἀ**λαλία**, ἡ, Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα) κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, Ἡρόδ. 1, 165. παρὰ Πτολ. Ἀλερία, ταυτὸν Aleria, οὐχὶ Ἀλάρια, Διοδ. Σικ. ε, 13.

Ἀ**λαλκομεναί**, αἱ, Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Ἐστιαιωτίδος χώρας, Στράβ. θ'. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους, μ' ὅπερ ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παυσ. θ', 33. Στράβ. ὅθεν Ἀλαλκομενεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀλαλκομένιος, ία, ιον, ἐξ Ἀλαλκομενοῦ.

Ἀ**λαλκομενηΐς**, ίδος, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ Βοιωτοῦ Ἀλαλκομένους ἐπικληθείσης, ὅς τις πρῶτος οὗς λέγεται ἀνέθρεψεν αὐτὴν καὶ ἤγειρεν πρὸς τιμήν της τὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς ναόν, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 8. Παυσ. θ'. 33.

Ἀ**λαλκομένης**, ους, ὁ, Ἀρχαῖός τις Ἥρως τῆς Βοιωτίας, ὅς τις λέγεται ὅτι οὗτος πρῶτος ἀνέθρεψε τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐγεννήθη καὶ ἤγειρε πρὸς τιμήν αὐτῆς ἐκεῖ Ναὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς πόλει τῆς Βοιωτίας. Στράβ. Παυσ. θ', 33

Ἀ**λαλκομενία**, ἡ = Ἀλαλκομενηΐς, Στράβ. 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλγύγου, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Ἀλαλκομεναί, Παυσ. θ'

Ἀ**λαλκομένιον**, τό, Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ταυτ. τῷ Ἀλαλκομεναί, Στράβ.

Ἀ**λαμανοί**, οἱ, Alemani. Λαὸς τῆς ἀρκτοίας Εὐρώπης, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως, καὶ διῃρημένος εἰς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἔχοντας ἰδίας μοναρχικὰς πολιτείας τὸ πάλαι, Ἀμμιαν ιε', 12. Στεφ.

Ἀ**λαμος**, ἡ, Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη μεταγενέστερον μεταξὺ τοῦ Ἀλβάνου καὶ Κασίου ποταμοῦ, Πλιν.

Ἀ**λανα** ὄρη, Ὄρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κείμενα σύνωθεν τῆς Μαιωτίδος λίμνης, Πτολ. —

Ἀ**λανία**, ἡ, Χώρα τῆς Σκυθίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλανοί, Λουκ. ὅθεν

Ἀ**λανικός**, ή, όν· Ὁ ἐξ Ἀλανίας, ἢ εἰς τὴν Ἀλανίαν ἀνήκων, Λουκ.

Ἀ**λανοί**, οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας μεταξὺ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ Μαιωτίδος λίμνης, Διον. Περ. παρὰ Πτολ. καὶ Ἀλανοὶ οἱ αὐτοὶ καλοῦνται.

Ἀ**λαρόδοι**, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀρκτικῶς τῆς χώρας τῶν Κόλχων. Ἡροδ. 3, 94.

Ἀ**λαστορίδης**, ου, ὁ, Τὸς τοῦ Ἀλάστορος, ὁ Τρώς, Ὅμ. Ἰλ. Υ. 463.

Ἀ**λάστωρ**, ορος, ὁ, Ἡγεμὼν τῶν Λυκίων καὶ σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Τὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἰδίου τοῦ Πανθοροῦ Κλυμένου, Ἀπολλόδ. α', 99. 3) Ἕλλην ὑπηρέτης τοῦ

Πολ. ζ', 4. —

Ἀ**λαφάγειον ἄκρον**, τό, Πτολ. ς', 8. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ἀ**λάβανδα**, τά, καὶ Ἀ**λάβανδα**, ἡ, Μία τῶν ἀπισήμων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ταυτὸν ἐρείπια τῆς Καρπουτέλης λεγομένη, πληθ. παρ' Ἡρόδ. 7, 195. Ἔνια. παρὰ Στράβ. ιδ'. Ὁ Ἡροδ. 8, 136. θέτει ταύτην τὴν πόλιν ἐν τῇ Φρυγίᾳ, διὸ καὶ ὑπέλαβον τινὲς ὅτι ὑπῆρχον δύο πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· ὅθεν Ἀλαβανδεύς, έως, ὁ· κάτοικ. — 2) Ἀλαβανδικός, ή, όν, ὁ ἐκ τῶν Ἀλαβάνδων, Στέφ. Βυζ.

Ἀ**λάβανδος**, ὁ, Τὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλιφῴνης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀλάβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ. Βυζ.

Ἀ**λαβαστρίτης**, ου, ὁ, Ὄρος τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, Πλιν.

Ἀ**λαβάστρων** πόλις, ἡ, Πόλις ἐν τῇ ἐπανομίδι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλαβάστρου ὄρους, εἰς τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον ἀγγεῖα διάφορα ἐξ ἀλαβάστρου λίθου, Πτολ.

Ἀ**λαβός**, ὁ, Πλούταρχ. καὶ

Ἀ**λαβών**, ῶνος, ὁ, Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ῥέων ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Μυλῶν, ταυτὸν Πάνταρον, Διοδ. Σικ. δ', 80.

Ἀ**λαγονία**, ἡ, Πόλις μικρὰ τῆς Ἐλευθερολακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, Παυσ. γ, 33.

Ἀ**λαζίρ**, ίρος, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Βάρκης ἐν Ἀφρικῇ, Ἡροδ.

Ἀ**λαζών**, ῶνος, ὁ, πληθ. οἱ Ἀλαζῶνες· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Νείπρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Βόγα ἐπὶ τῆς Ποδολίας, Ἡροδ. 4, 17. ἔνθ' Ἀλίζωνες

Ἀ**λαί**, αἱ· ὑπὸ τόδονομα τοῦτο ὑπῆρχον δύο χωρία καὶ δῆμοι ἐν τῇ Ἀττικῇ, — 1) αἱ Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες λεγόμεναι, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν πλησίον τῶν Ἀράφων μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς κώμης Βραυρῶνος ἀντιπαρὰ τῆς πόλεως Καρύστου ἐν Εὐβοίᾳ· εἰς τὸν ὁποῖον δῆμον ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ἡ Ταυρικὴ Ἄρτεμις, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1461 Στραβ. — ὅθεν, Ἀλαιεῖς, οἱ κάτοικ. καὶ Ἀλαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐξ Ἀλῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) αἱ Ἀλαὶ Λιξωνίδες, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδαν φυλὴν καὶ κείμενος ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου λίμνης ὀλίγον μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἀπέναντι τῆς νήσου Τροιζήνης, ταυτὸν, Ἀλίβρης, Ξενοφ. Ἑλ. β', 2, 34. ὅθεν Ἀλαιεῖς Λιξωνικοί, οἱ κάτοικ. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ταυτὸν Ἀλάκχι, Στράβ.

Ἀ**λαία**, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένης ἐν Ἀλαῖς τῆς Ἀττικῆς, Στρβ.

Ἀ**λαία**, ἡ = Ἀλέα, ὅπερ ὅρα

Ἀ**λαία**, τά, Ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν καὶ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναός, Παυσ. Ἀρκαδ. —

Ἀ**λαισα**, τά (Ἄλεται, τά, παρὰ Διοδ. Σικ.) Halaesa. Πόλις τῆς Σικελίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἀξιολόγους ἐν αὐτῇ πηγάς, Στράβ. θ'. Πτολ. γ', 3. Διοδ.

Ἀ**λαισος**, ὁ, Halesus, Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαίσων, ταυτὸν Pittineo. Στρβ.

Ἀ**λαλία**, ἡ, Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα) κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, Ἡρόδ. 1, 165. παρὰ Πτολ. Ἀλερία, ταυτὸν Aleria, οὐχὶ Ἀλάρια, Διοδ. Σικ. ε, 13.

Ἀ**λαλκομεναί**, αἱ, Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Ἐστιαιωτίδος χώρας, Στράβ. θ'. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους, μ' ὅπερ ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παυσ. θ', 33. Στράβ. ὅθεν Ἀλαλκομενεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀλαλκομένιος, ία, ιον, ἐξ Ἀλαλκομενοῦ.

Ἀ**λαλκομενηΐς**, ίδος, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ Βοιωτοῦ Ἀλαλκομένους ἐπικληθείσης, ὅς τις πρῶτος οὗς λέγεται ἀνέθρεψεν αὐτὴν καὶ ἤγειρεν πρὸς τιμήν της τὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς ναόν, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 8. Παυσ. θ'. 33.

Ἀ**λαλκομένης**, ους, ὁ, Ἀρχαῖός τις Ἥρως τῆς Βοιωτίας, ὅς τις λέγεται ὅτι οὗτος πρῶτος ἀνέθρεψε τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐγεννήθη καὶ ἤγειρε πρὸς τιμήν αὐτῆς ἐκεῖ Ναὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς πόλει τῆς Βοιωτίας. Στράβ. Παυσ. θ', 33

Ἀ**λαλκομενία**, ἡ = Ἀλαλκομενηΐς, Στράβ. 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλγύγου, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Ἀλαλκομεναί, Παυσ. θ'

Ἀ**λαλκομένιον**, τό, Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ταυτ. τῷ Ἀλαλκομεναί, Στράβ.

Ἀ**λαμανοί**, οἱ, Alemani. Λαὸς τῆς ἀρκτοίας Εὐρώπης, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως, καὶ διῃρημένος εἰς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἔχοντας ἰδίας μοναρχικὰς πολιτείας τὸ πάλαι, Ἀμμιαν ιε', 12. Στεφ.

Ἀ**λαμος**, ἡ, Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη μεταγενέστερον μεταξὺ τοῦ Ἀλβάνου καὶ Κασίου ποταμοῦ, Πλιν.

Ἀ**λανα** ὄρη, Ὄρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κείμενα σύνωθεν τῆς Μαιωτίδος λίμνης, Πτολ. —

Ἀ**λανία**, ἡ, Χώρα τῆς Σκυθίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλανοί, Λουκ. ὅθεν

Ἀ**λανικός**, ή, όν· Ὁ ἐξ Ἀλανίας, ἢ εἰς τὴν Ἀλανίαν ἀνήκων, Λουκ.

Ἀ**λανοί**, οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας μεταξὺ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ Μαιωτίδος λίμνης, Διον. Περ. παρὰ Πτολ. καὶ Ἀλανοὶ οἱ αὐτοὶ καλοῦνται.

Ἀ**λαρόδοι**, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀρκτικῶς τῆς χώρας τῶν Κόλχων. Ἡροδ. 3, 94.

Ἀ**λαστορίδης**, ου, ὁ, Τὸς τοῦ Ἀλάστορος, ὁ Τρώς, Ὅμ. Ἰλ. Υ. 463.

Ἀ**λάστωρ**, ορος, ὁ, Ἡγεμὼν τῶν Λυκίων καὶ σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Τὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἰδίου τοῦ Πανθοροῦ Κλυμένου, Ἀπολλόδ. α', 99. 3) Ἕλλην ὑπηρέτης τοῦ

Νέστορος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 295. Θ, 333.

Ἀλάτας, ᾱ, Δωρικ. ἀντὶ Ἀλήτης.

Ἄλβα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ταυτὸν Alvana, Πτολ. β', 6. — 2) ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας, ταυτὸν Ter ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀραγονίας,

Ἄλβα, ἡ Ἄλβα Λόγγα, ἡ· καὶ Ἀλβανῶν πόλις. Διον. Ἀλ. γ'. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τοῦ Λατίου ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀσκανίου υἱοῦ τοῦ Αἰνίου, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ῥωμύλος, ὅθεν, Ἀλβανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἄλβα Πομπηΐα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, Πτολ. γ', 1. ταυτὸν Alba.

Ἀλβανία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κασπίας θαλάσσης, Κεραυνίων ὀρέων καὶ Ἰβηρίας, εἰς ἄκρον εὐφορωτ. Στράβ. ι δ. Πτολ.

Ἀλβάνη, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλβάνου ποταμοῦ.

Ἀλβανοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ θηρευτικὸν καὶ ὄντες ἐπιτήδειοι πολεμισταί. Στράβ. Διον. Περ. 731. — 2) Κάτοικ. τῆς πόλεως Ἄλβης ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀλβανόν, ὄρος, τό. Mons Albanus. Ὄρος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ πόλις Ἄλβα Λόγγα, Στράβ. ε. — 2) = Ἄλβιον ὄρος· Πτολ.

Ἀλβῖνος, ὁ, Albinus. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς σύγχρονος τοῦ Γαλληνοῦ, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους, Φαβρ. Ἐλ. Βιβλ. τομ. β', σελ. 42. — 2) Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Κομμόδου ἀναγορευθεὶς Καῖσαρ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ στρατευμάτων, Ἡρωδν.

Ἄλβιον ὄρος, τό. Συνέχεια τῶν ὀρέων Ἄλπεων φερομένη πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Δαλματίας καὶ Κροατίας, ταυτὸν Alben, Στράβ.

Ἄλβιος, ὁ. Δίων. Κάτ. ταύτ. τῷ Ἄλβις.

Ἄλβις, ιος, ὁ. Albis. Μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν ἀρκτικὴν θάλασσαν, ταυτὸν Ἔλβας, Στράβ.

Ἀλβίων, ωνος, ἡ· καὶ Ἀλουΐων. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεγάλης νήσου Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) ταύτ. τῷ Ἀλεβίων, ὅπερ ἴδε.

Ἀλβουλος, ὁ. Albula. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἀλγιδον, τό, Algidus. Ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, ἔνθα ἦν ναός τις τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ε. —

Ἀλγιδος, ἡ· καὶ Ἀλγιδον, τό· Algidum. Πόλις τῶν Αἰκούων ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Διον. Ἀλ. ι, Στράβ. Στεφ.

Ἀλγιδών, ῶνος, ἡ, παρὰ Διον. Ἀλκ. = Ἀλγιδος. —

Ἄλγος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Θεσσαλίᾳ ἀδιάριστος εἰπεῖν, Δίσχ. Ἰκ. 269. πιθαν. ὁ Ἄξος ἢ Ἄφος.

Ἀλδήσκος, ὁ, ἴδε Ἀρδήσκος.

Ἀλέα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Στυμφαλίδος λίμνης, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, Ἡροδτ. 1. 66. Παυσ. ἡ, 23. ὁ θεὸς Ἀλεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Ἀλεός, ᾱ, ὸν, καὶ Ἀλεαῖος, αία, αῖον, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλέας, Στεφ. Βυζ.

Ἀλέα, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἥτις ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐξαιρ. ἐν Τεγέᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, ἐν Μαντινείᾳ, καὶ ἐν Ἀλέᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ναὸς αὐτῆς περίφημος, Ἡροδτ. 1, 66. Ἐκαλέσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλέου υἱοῦ τοῦ Ἀφείδα ὅς τις πρῶτος ἤγειρεν τὸν ναὸν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀλέᾳ, ἢ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως Ἀλέας, Παυσ. γ', 5. ἡ, 4. παρὰ Στράβ. καὶ Ἀλαίᾳ, πιθαν. μέντοι Ἀλεαία.

Ἀλεβίων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἐνδυλφὸς τοῦ Δερκύνου, κατοικῶν εἰς τὴν χώρα τῶν Λιγύων ἢ Λιγούρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε ὁ Ἡρακλῆς ὅτε διέβαινεν ἐκεῖθεν. Ἀπολδ. β', 5, 10 κατὰ Ποσνο ὀρθτρ. Ἀλβίων.

Ἀλεγήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Προμάχου, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 503.

Ἀλεῖς, εντος, ὁ. Hales Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων παρὰ τῇ πόλει Βελίᾳ, ταυτὸν Halento. Θεοκρ. εἰδ. ε', 123. συγχέεται πολλακ. οὐκ ὀρθῶς μετὰ τοῦ Ἄληκος. — 2) ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 1 καὶ Μόσχ. εἰδ. ά. ἔνθα κατὰ Σχολστ. ἀναφέρεται ὡς χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κολοφῶνος, Παυσ. πιθαν. ὁ παρὰ Πλιν. Halesus· ὅθεν Ἀλῆσις καὶ κατὰ συναλιφ. Ἀλῆς, Μεμν. Ἀείψ.

Ἀλεῖσιον, ου, τό. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 617. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. ἦν ὑπῆρχε πλέον, παρ' ᾧ εὕρηται τὸ Ἀλεσιαῖον, τόπος μικρὸς πλησίον τῆς Ὀλυμπίας. Ἡτύχ.

Ἀλεισίου κολώνη, ἡ. Λόφος πλησίον τῶν Ἀλεισίου ἐν Ἤλιδι, Ὅμ. Ἰλ. Α, 737.

Ἀλέκτρα, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Ἠλέκτρα.

Ἀλεκτορίδης, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀλεκτορος, Ὀρφ. Ἀργ. 139.

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λείτου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδ. α', 9, 16. — 2) Τὸς τοῦ Ἀργείου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πέλοπος, Σπαρτιάτης, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰφιάνχην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγαπένθης υἱὸς τοῦ Μενελάου, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 10 — 3) Τὸς τοῦ Ἀλεξαγόρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἴφιος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Ἀπολδ. γ', 6, 2.

Ἀλεκτρύων, ονος, ὁ· ταύτ. τῷ Ἀλέκτωρ, ὁ ριθμ. α', Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 602. — 2) Νεανίας τις θεράπων τοῦ Ἄρους, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς οὗτος μεταμόρφωσεν εἰς ἀλεκτρυόνα, διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ὅτε ὁ Ἄρης εὑρίσκετο μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Εὐστοθ. εἰς Ὀδ. Θ, 271. Λουκ. Ἀλεκτ. 3.

Ἀλεξάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἤτοι ἄλλως κοινῶς. Κασσάνδρα ἐλέγετο, Παυσ. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Λυκόφρονος, Λουκ. Λεξ. 25.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ. Ἓν μέρος τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τῆς πόλεως

Ἀντάνδρου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς, Στράβ. ιγ'.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ· Alexandria. Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει εἴκοσι ὀκτὰ πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Ἀλεξάνδρεια ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα τοῦ μετὰ ταῦτα Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου καὶ κατοικία τῶν βασιλέων Πτολεμαίων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸ 335. ἔτος πρὸ Χρ. ἔχουσα δύο εὐρυχώρους λιμένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ μίαν περίμετρον ἐκ 15 περίπου μιλίων κατὰ τὴν τῶν ἀρχαίων καταμέτρησιν, μὲ διάφορα λαμπρὰ καὶ δημόσια καταστήματα καὶ μὲ τὴν περίφημον ἐκείνην βασιλικὴν βιβλιοθήκην τὴν ὁποίαν ἐσύστησαν ἐνταῦθα οἱ Πτολεμαῖοι· περιεῖχε δὲ κατὰ Διοδρ. Σισ. ιγ', 52. κατοίκους περὶ που 300.000. Ἀρρίαν. — 2) Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, πόλις παραθαλάσσιος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἀπέχουσα τρία μίλια τῆς παλαιᾶς Τρωάδος, ταυτὸν κώμη μικρὰ Ἔστι Σταμπούλ καλουμένη, πρότερον δὲ καὶ Ἀντιγονία, Στράβ. ιγ'. Πτολ. ε', 3. — 3) Ἀλεξάνδρεια ἡ κατὰ Ἰσσόν, πόλις τῆς Συρίας, κειμένη παραθαλασσίως ἀπέναντι τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως τῶν Ἰσσῶν, ταυτὸν Ἀλεξανδρέττα, Στραβ. Ἡρωδν. — 4) Ἀλεξάνδρεια τῆς Ἰνδικῆς, πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀκησίνου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἰνδόν, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· Στέφ. Βυζ. Ἀρρίαν. Γ', 15. — 5) Ἀλεξάνδρεια ἐν Παροπαμισσάδαις, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παροπαμισσοῦ, κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρρίαν. Ἀν. δ', 23. ταυτὸν Καυκασόῤῥ· ἔτι δὲ καὶ ἡ πρὸς Καυκάσῳ, Ἀρρίαν. Ἀν. ε', 1. — 6) ἑτέρα Ἀλεξάνδρεια Σογδιανὴ λεγομένη, ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ ἐν Περσίδι, Ἀρρίαν. Ἀν. δ', 1. ἥτις καὶ Ἀλεξάνδρεια πρὸς τῷ Τανάϊδι καὶ Ἀλεξανδρέσχατα παρ' Ἀππιαν. λέγεται, ταυτὸν Κογένδ. — 7) Ἀλεξάνδρεια Ἀριανή, πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ.

Ἀλεξανδρεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, Στράβ. Ἡρωδν.

Ἀλεξανδρεωτικός, ή, όν, ὁ Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος, παρὰ Λουκ. κατ' ἀστεϊσμὸν λέξις.

Ἀλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας ὤν· ἔτι δὲ καὶ Οὐσιαστ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλέξανδρος, ὁ. Ἓν τῇ μυθολογ. καλεῖται οὕτω ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 16. Ἀπολδ. γ', 13, 5. — 2) Τὸς τοῦ Εὐρυσθένους, ὅς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐναντίον τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ, Ἀπολδρ. β', 8, 1. — Ἐξ ἱστορ Ὄνομα πολλῶν βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν. — 1) Τὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Πελοπίδας στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Ξενοφ. Ἑλ. Πλουτρ. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀμύνταν τὸν πρῶτον τὸ 506 ἔτος πρὸ Χρ. ὃς τις καὶ Φιλέλλην ἐπωνομάσθη, διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας ἔδειξε πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Περσικοῦ πολέμου, Ἡροδτ. 5, 17. — 3) Τὸς Ἀμύντα τοῦ δευτέρου, βασιλεύς τῶν Μακεδόνων, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 369 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὅμως μετὰ δύω χρόνους ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου, Πλούταρχ. — 4) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδας μητρὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, βασιλεύσας εἰς τὴν Ἤπειρον τὸ 320 ἔτος πρὸ Χρ. — 5) Ἀλέξανδρος ὁ ἐπικληθεὶς μέγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος θυγατρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, γεννηθεὶς ἐν Πέλλῃ τῆς Μακεδονίας τὸ 356 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα καθ' ἣν ἐκάη ὁ ἐν Ἐφέσῳ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· μαθητεύσας πλησίον τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του εἰς ἡλικίαν εἴκοσι χρόνων· ἐκστρατεύσας δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον, καὶ ὑπέταξε πολυάριθμα ἔθνη προχωρήσας ἐπέκεινα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων ἀπέθανεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα τὸ 323 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν τριακοστὸν τρίτον χρόνον τῆς ἡλικίας του· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ῥωξάνης ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅς τις καὶ οὗτος ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα μικρὸν τινα χρόνον μόνον. — 6) Τὸς τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅς τις ἐφονεύθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τὸ 295 ἔτος πρὸ Χρ. — 7) Τὸς τοῦ δυστυχοῦς Περσέως βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅς τις πιασθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου ἔγινε γραφεὺς τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς. — 8) Τὸς τοῦ Πύῤῥου βασιλέως τῆς Ἠπείρου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἀντιγόνου ὅς τις ἐθανάτωσε τὸν πατέρα αὐτοῦ· μετὰ τῆς ἰδίας του ἀδελφῆς Ὀλυμπιάδος ἐγέννησε τὸν Πύῤῥον, Πτολεμαῖον, καὶ τὴν Φθίαν. — 9) Ἀλέξανδρος Πτολεμαῖος, ἔνατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φυσκωνος, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ 89 πρὸ Χρ. ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 10) Ἕτερος Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξόριστος ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατ' ἀρχάς, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ Σύλλα, ὅπου ὅμως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 11) Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος, πιθαν. ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὅς τις καὶ οὗτος ἐδιώχθη τὸ 66 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 12) Ἀλέξανδρος ὁ Αὐγκηστής Μακεδών, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἷς ἐξ ἀκείνων οἱ ὁποῖοι συνωμόσαντο μετὰ τοῦ Πυσσανίου ἐφόνευσαν τὸν Φίλιππον πατέρα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Αἰγεύς, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους, φιλόσοφος περιπατητικὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐκ Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. δι-

δάσκαλος τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας, γράψας σημειώσεις καὶ ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους συγγράμματα. — 3) Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανός, γενηθεὶς εἰς τὰς Τράλλεις πόλιν τῆς Λυδίας, καὶ ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ἑκτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὡς πρακτικὸς Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ· ἔγραψε, Βιβλίον θεραπευτικόν, εἰς δώδεκα βιβλία διῃρημένον, πλῆρες παρατηρήσεων. — 4) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀβωνοτειχίτης, γόης καὶ ἀπιστεῖν προσποιούμενος τὸν προφήτην, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἱστορεῖ ὁ Λουκιανός. (τὸ ἄλφα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἐστι βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς εὑρηται ἐσθ' ὅτε καὶ μακρόν.)

Ἀλεξάνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μαχάονος, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Παυσ. β', 11.

Ἀλέξαρχος, ὁ. Συγγραφεύς τις τῶν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξανός, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀλέξανδρος Σεβῆρος, Ἡρωδιαν.

Ἀλεξιδρης, εος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἥβης, Ἀπολλ. β', 7, 7.

Ἀλεξίας, ου, ὁ. Ὄνομα ἄρχοντός τινος ἐν Ἀθήναις, Ξενφ.

Ἀλεξίδημος, ὁ. Θετταλός τις πατὴρ τοῦ Μένωνος, Πλάτ. Μεν.

Ἀλεξίκακος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅς τις ἔσωσε ποτὲ τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ λοιμοῦ, Παυσ. α', 3.

Ἀλεξικλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξίνος, ὁ. Ἐξ Ἠλίδος, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, φιλόσοφος Μεγαρικός, ἀσπονδος ἐχθρὸς τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας.

Ἀλεξιππίδας, α, ὁ. Κυρίως πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Ἀλεξίππου καὶ Ὀνομ. κύρ. ἐφόρου τινὸς ἐν Σπάρτῃ, Θουκ.

Ἀλεξις, ιδος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἐκ Θουρίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ ἔτο' 335 ἔτος πρὸ Χρ., ὅς τις κατὰ Σουίδ. ἔγραψε 245 κωμῳδίας τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδεμία.

Ἀλέξων, ωνος, ὁ. Ἀχαιός τις παρὰ Πολύβ.

Ἀλεός, οῦ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀφείδαντος βασιλεύς τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀρκάδος· μετὰ τῆς Νεαίρας ἐγέννησε τὸν Λυκοῦργον, Ἀμφιδάμαντα, Κηφέα καὶ τὴν Αὐγήν· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἀλέαν, Ἀπολλ. γ', 9, 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 163.

Ἀλερία, ἡ, = Ἀλαλίη.

Ἀλεσία, ἡ· Alesia. Πόλις τῶν Μανδουβίων ἐν τῇ Ἀκουιτανῇ χώρᾳ τῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπίτινος λόφου, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, Στρβ. δ', 2. ταυτὸν Alise.

Ἀλεσίαι, αἱ. Κώμη τῆς Δακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου ὄρους, Παυσ. γ', 20.

Ἀλέτριον, τό, Alatrium. Πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Alatri, Στρβ. δ'.

Ἀλεύας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἀλευάδαι οἵτινες ἐξουσίασαν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἓν μέρος τῆς Θεσσαλίας, Πίνδ. Πύθ. 10, 8.

Ἀληθίων, ωνος, ὁ. Ἐπίκλαστον ὄνομα κύριον παρὰ Λουκ.

Ἀλήϊον πεδίον (ι). Πεδιὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κιλικίας μεταξὺ Σάρου καὶ Πυράμου ποταμῶν, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου Πηγάσου, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 201. ἐκ τοῦ ἄλη ἤτοι πλάνη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπλανήθη ἐνταῦθα καιρόν τινα ὁ Βελλεροφόντης.

Ἀλήκτω, οῦς, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ἀιδοῦς, μία τῶν τριῶν Ἐρινύων τοῦ Ἅιδου. Ὀρφ. Λ. 966.

Ἅλης καὶ Ἅλῃς, ηκος, ὁ (ᾱ) Halox. Ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας (Brutium) ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Αἶσυος, Στράβ. ε'. Πλίν. ψιλούμενος, εὑρηται παρὰ Θουκ. γ', 99. Διον. Περ. 367.

Ἀλήσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Τεγέας καὶ Μαντινείας, Παυσ.

Ἀλήσιος, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Σκιλλοῦντος, εἷς τῶν μυηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 617.

Ἀλήτης, ου, Δωρκ. Ἀλάτας, α, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, Ἀπολλ. γ', 10, 6. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππότου εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, οὗτος ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν πόλιν τῆς Ἠπείρου ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπ' ὅπου διώξας τοὺς Σισυφίδας, κατεστάθη βασιλεὺς τῆς χώρας, τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι ἦρξαν πέντε γενεὰς κατὰ συνέχειαν ἕως τοῦ Βάκχιδος, Πίνδ. Ὀλ. 13, 17. Παυσ. β', 4. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου Αἰγίσθου φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Ὀρέστην ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Μυκήνας, Ὑγῖν.

Ἀλήτιον, τό, καὶ Ἀλητία, ἡ, Alelium. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Lecce. Πτολ. γ', 1.

Ἀλθα, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ, Πτολ. ε', 20.

Ἀλθαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος καὶ ἀδελφὴ τῆς Λήδας. Ἐπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Οἰνέα βασιλέα τῆς Καλυδῶνος ἐγέννησε τὸν Τοξέα, Θυρέα, Κλύμενον καὶ τὴν Γόργην καὶ τὴν Δηϊάνειραν, ἐκ δὲ τοῦ Ἄρους ἐγέννησε τὸν Μελέαγρον, τὸν ὁποῖον φονεύσασα ἡ ἰδία, καὶ μεταμεληθεῖσα ὕστερον ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως· οὗτος δὲ εἶχε θανατώσει πρότερον τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 555. Ἀπολλ. α', 7, 10. καὶ 8, 1. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ταρδακωνικῇ Ἱσπανίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὠρητανῶν, Στέφ. Βυζ. ταυτὸν Ocgaz.

Ἀλθαιμένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κάτσου καὶ ἔκγονος τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Στράβ. — 2) = Ἀλθημένης.

Ἀλθημένης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος, ὅστις ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥόδον, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν ὅς τις προεῖπεν ὅτι ὁ Κατρεὺς θέλει φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ· μετὰ καιρὸν δὲ ἐλθὼν ὁ Κατρεὺς εἰς τὴν Ῥόδον διὰ νὰ ἴδῃ τὸν υἱόν του καὶ μὴ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ νυκτός, ἐφονεύθη ὡς ξένος τις κακοῦργος νομισθείς, Ἀπολλ. γ', 2, 1. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Ἀλθαιμένης.

Ἀλθηπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀηδόος θυγατρὸς τοῦ Ὠρίου βασιλέως τῆς Τροιζήνος, ὅς τις ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Ἀλθηπίαν, πρότερον ὡραίαν καλουμένην, Παυσ. β', 30, 6.

Ἀλία, ἡ· ἴδε Ἀλίη.

Ἀλιαί, αἱ, καὶ Ἀλίαι, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, πλησίον τῆς Ἑρμιόνης μὲ λιμένα, Θουκ. α', 105. Σκύλαξ. περίπλ. ἡ Ἀλιὴ παρὰ Παυσ. γ', 34. ταυτὸν Χελιδόνια· ὅθεν Ἀλιεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Στρβ. ἔτι, δὲ Ἀλιεῖς καὶ αὐτὴ ἡ πόλις κατὰ Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡ Ἀλιάς, άδος, ἡ περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἀλιῶν χώρα, καὶ ἡ μεταξὺ Τροιζήνος καὶ Ἑρμιόνης κειμένη παραλία, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ἰδίως Ἀλιεῖς ὡς ζῶντες ἐκ τῆς ἁλιευτικῆς, Θουκ. β', 56.

Ἀλιάκμων, ονος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας βέων διὰ τῆς χώρας Περρίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡσ. Θεογ. 341. Ἡρόδ. Στράβ. ζ'.

Ἀλίαρτος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀρχαία, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρχομενίων παρὰ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 503. Στράβ. ι', 2. ταυτὸν Μάζα. Ἄρσευ. παρὰ Ξενφ. Ἑλ. γ', 5. καὶ Στράβ. Θηλ. ὁ παρὰ Διόδ. Σικ. καὶ ἅπαξ μόνον παρὰ Στράβ. ὅθεν Ἀλιάρτιος, ία, ιον καὶ ος, ον, ἐξ Ἀλιάρτου ἢ εἰς τὴν Ἀλίαρτον ἀνήκων, ἡ Ἀλιάρτιος λίμνη, ἓν μέρος τῆς Κωπαΐδος λίμνης παρ' αὐτῇ τῇ πόλει Ἀλιάρτῳ, Στράβ. καὶ Οὐσ. Ἀλιάρτιος, ὁ κάτοικ. καὶ, ἡ Ἀλιαρτία, ἡ περὶξ τῆς Ἀλιάρτου χώρα, Στράβ.

Ἀλίας, ου, ὁ· Allia. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας βέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνίτων, Πλούταρχ.

Ἀλιβαντίς φυλή, ἡ. Ἐπίκλαστον ὄνομα παρὰ Λουκ, Νεκ. 20. ἐκ τοῦ Ἀλίβαντες = ναυτικοί.

Ἀλιεῖς, ίδος, ἴδε Ἀλιεύς.

Ἀλίζη, ἡ, Ἀττκ. Ἀλίζα. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 40. Ἀπολλ.

Ἀλίζωνες, οἱ, καὶ Ἀλίζωνοι. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ Τραπεζούντος καὶ Παφλαγονίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 856. Στράβ.

Ἀλιθέρσης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μάστορος ἐξ Ἰθάκης, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. καλεῖ γέροντα Ἥρωα, Ὀδ. Β, 157. Ρ, 68.

Ἁλικαρνασσός, ἡ, Ἰωνικ. Ἁλικαρνησσός, καὶ Ἁλικαρνασός. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Δωριέων· εἶχε δὲ αὕτη παραθαλασσίως καὶ εἶχεν ἕνα Εὐρύχωρον λιμένα, μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον Μαυσώλειον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἡ Βασίλισσα Ἀρτεμισία πρὸς αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ συζύγου Μαυσώλου, Ἡροδτ. 7, 99. Θουκ. Παυσ. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας Ἡροδοτος καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς· ταυτὸν Βουδρούμη· (συνιζ. διὰ διπλοῦ σ, Ἡροδτ. 1, 175. Θουκ. Στράβ. Παυσ. καὶ ἐπὶ νομισμάτων· εἰ ἐνὸς δὲ σ παρ' Ἡροδτ. 1, 1. Schweigh.) ὅθεν Ἁλικαρνασσόθεν, ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, Λουκ. καὶ Ἁλικαρνασσεύς, ἕως καὶ ῆος, ὁ Κάτοικ. Ἡροδτ. Ἁλικαρνάσσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ἡ Ἁλικαρνασσικός.

Ἁλικος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Σικελίᾳ, ῥέων μεσημβριωῖς, Halesa.

Ἁλικύαι, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας, πλησίον τοῦ Λιλυβαίου ἀκρωτηρίου, Διοδ. Σικ. ιδ', 55. ταυτὸν Salemi ὅθεν, Ἁλικυαῖος, οἱ κάτοικ. παρὰ Θουκ. ζ', 32. καὶ Ἁλικυαῖοι.

Ἀλίκυρνα, ἡ. Κώμη τῆς Αἰτωλίας, Σκύλ. ἠμαρτημ. παρὰ Στράβ. Λίκυρνα.

Ἀλιλάτ, ἡ. Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ τοῖς Ἄραψι, Ἡροδτ. 3, 8.

Ἀλιμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 255.

Ἀλιμοῦς, οῦντος, καὶ Ἁλιμοῦς, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἁλιμουσιάδε, εἰς Ἁλιμοῦντα, Ἀριστφ. Ὄρν. 496. καὶ, Ἁλιμούσιος, ὁ κάτοικ.

Ἀλίνδα, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πτολ. ε'. ὅθεν Ἁλινδεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀλίνζα, ἡ καὶ Ὄροσα, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Ταλβὰρ χώρας, Πτολ. ε', 2.

Ἀλιος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἄλιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 119, 370. — 2) Εὐγενής τις Λύκιος, Ἰλ. Ε, 678.

Ἀλίπεδον, τό, Πεδιάς τις πλησίον τοῦ λιμένος Πειραιέως ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. Ἑλ. β', 4, 30.

Ἀλιρρόθιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νύμφης Εὐρύτης, ὅστις θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἀλκίππην θυγατέρα τοῦ Ἄρους, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐγκάλεσε τὸν Ἄρην ἐνώπιον τῶν λοιπῶν θεῶν, οἵτινες ἔκριναν αὐτοὺς εἰς τὸ τοῦ Ἄρειου πάγου κριτήριον ἐν Ἀθήναις, ἴδε Ἀρειόπαγος. Ἀπολλ. γ', 14, 4. Εὐρ. Ἑλ. 1261.

Ἁλις, ιδος, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Ἥλις, Πινδ.

Ἁλίσαρνα, ἡ· Halisarna. Πόλις τῆς Τρωάδος χώρας, Ξενφ. Ἑλ. β', 4. καὶ Ἑλισάρνη ὑπὸ Weish. ὅθεν Ἁλισαρναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀλιτηρία, ἡ. ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις πρῶτον ἐπινόησε τοὺς μύλους τοῦ ἁλίσθειν.

Ἀλιτήριος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὡς ἐφόρου τῶν μύλων.

Ἀλίττα, ἡ. Ἐν τοῦ Ἀρκβικοῦ Ἀλλούτα, ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀράβων, Ἡροδτ. 1, 131. ἴδε καὶ Ἀλιλάτ.

Ἀλιφαί, αἱ· Allifae. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαμνίτων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Διοδ. Σικ. η', 35. ταυτὸν Alifa.

Ἀλιφήρα, ἡ, Παυσ. καὶ, Ἀλίφειρα, ἡ, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ταύτης οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν νεωστὶ κτισθεῖσαν Μεγαλόπολιν· ὅθεν Ἀλιφηραῖος, καὶ Ἀλιφειραῖος, ὁ κάτοικ. Πολυβ.

Ἀλιφηραία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀλιφήρας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ Ναὸς καὶ ἐν Ἀγάλμα αὐτῆς, Παυσ. η', 28.

Ἀλίφηρος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ὅς τις καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὡς ἀσεβὴς καὶ ἄθεος, Ἀπολλ. γ', 8, 1. οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἀλιφήραν, Παυσ.

Ἀλκαθόη, ἡ· ἴδε Ἀλκιθόη.

Ἀλκάθοος, ὁ, Ἀττικ. Ἀλκάθους. Τίὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέστου, ὅστις φονεύσας τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Χρύσιππον, καὶ φεύγων ἐκ τῆς πατρίδος του, καθ' ὁδὸν ἐθανάτωσεν ἕνα λέοντα ὁ ὁποῖος κατεσπάραξε τὸν Εὐίππον υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως τούτου καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων· ὅτε δὲ ἔπτιζε τὰ τείχη περὶ τὴν πόλιν Μέγαρα, ὁ Ἀπόλλων ἦλθεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ μυθολογεῖται ὅτι ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔθηκε τὴν λύραν του ὁ θεός, ἔλαβεν ἔπειτα τὴν δύναμιν ν' ἀποτελῇ τὴν αὐτὴν μελῳδίαν τῆς λύρας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πυργοῦς θυγατρὸς τοῦ Μεγάρου ἐγέννησε τὴν Περίβοιαν καὶ τὴν Αὐτομέδουσαν, Ἀπολλ. γ', 12, 7. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Κυρήνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλ. α', 7, 10. — 3) Τίὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἀδελφὴς τοῦ Αἰνείου, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναίων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμήρ. Ἰλ. Μ, 93. Ν, 427. (Παρὰ τοῖς Ἕπτα, ἐκ τοῦ Ἀλκάθοος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. συχνάκ. συνῃρμ. γενικ. Ἀλκάθου, ἀοτκ. Ἀλκάθῳ, Εὐρ. Ἡρακλ. 279. Ἀπολλ.)

Ἀλκαῖδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ἀλκαίου, Πινδ. Ὀλ. 6, 115.

Ἀλκαῖος, ὁ, Δωρικ. Ἄλκαος. Τίὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, ὅστις μετὰ τῆς Ἱππονόμης θυγατρὸς τοῦ Μενοικέως ἐγέννησε τὸν Ἀμφιτρύωνα πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσ. Ἀσπ. 26. Ἀπολλ. β', 4, 5. Εὐριπ. ἔτι δὲ καὶ Ἀλκαῖος, ὅθεν ὁ Ἀλκείδης, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς θούλης τοῦ βασιλέως Ἰαρδάνου, πατὴρ δὲ τοῦ Βήλου καὶ πρόγονος τοῦ Κανδάυλου μετὰ ταῦτα Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡροδ. 1, 7. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνως, ὅστις ἔλαβεν ὡς δῶρον τὴν νῆσον Πάρον παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐκδουλεύσεις του, Ἀπολλ. β', 5, 9. — 4) Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Μυτιλήνης ἐν Λέσβῳ, ἀπ' ὅπου ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχὰς ὡς στασιώδης ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ, ἐπέστρεψεν πάλιν μετ' ὀλίγον, ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὰς τέρψεις καὶ ἡδονὰς μιᾶς ἀμερίμνου καὶ ἀταράχου ζωῆς. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα μόνον, Ἡροδτ. 5, 95. Ἀριστοτ. Θεσμ. 168. — 5) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, Θουκ. α', 19. — 6) Φιλόσοφός τις Ἐπικούριος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. ἐξέριστος ἐκ τῆς Ῥώμης, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ.

Ἀλκαμένης, ους, ὁ, Αἰτιατκ. η καὶ ην. Υἱὸς τοῦ Τηλέκλου, ἔνατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς Οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἤρχισεν ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος· Ἡροδτ. — 2) Τίς τοῦ Σθενελαΐδου, Σπαρτιάτης, Θουκ. — 3) Περίφημος ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἐν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκετο ἐξωθεν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τοὺς λεγομένους Κήπους, θαυμαζόμενον μεγάλως ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. Λουκ.

Ἀλκάνδρη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πολύβου ἑνὸς πλουσίου Αἰγυπτίου ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, ἥτις ἐποίαν ἐφιλοδωρήθη μεγάλως ἡ Ἑλένη ἐπὶ ἐπέστρεψεν μετὰ τοῦ Μενελάου ἐκ Τροίας, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 126.

Ἀλκανδρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Τίὸς τοῦ Μουσάγχου, εὐσεβὴς καὶ μάντις τὴν ἐπιστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν ὄρχιλον, ὅτε ἔμελλε νὰ κατακαῇ ὑπὸ τῶν λῃστῶν, Ἀντ. Λιβ. ιδ'. — 3) Νέος τις Σπαρτιάτης, εἰς ἐξ ἐκείνων ὅσοι δυσαρεστούμενοι ἐκ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου, ἐπεβουλεύθησαν κατ' αὐτοῦ, πληγοῦται ὁ ἵππος τὸν Νομοθέτην εἰς τὸν ὀφθαλμόν, Πλούταρχ.

Ἀλκάνωρ, ορος, ὁ. Τρώς, πατὴρ τοῦ Παυσίρου καὶ τοῦ Βιτίου, οἱ ὁποῖοι ἀνετράφησαν ὑπὸ τῆς Ἴδας εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἴδης, Οὐίργ.

Ἀλκαος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἀλκαῖος.

Ἀλκείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκαίου ἢ Ἀλκαίως, ὁ Ἀμφιτρύων, Ἡσ. Ἀσπ. 112. — 2) Καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀλκαίου, ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλ. β', 4, 12.

Ἀλκέτας, ου, καὶ α, ὁ, Ἰωνικ. Ἀλκέτης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀεροπου καὶ πατὴρ Ἀμύντα τοῦ πατρὸς τοῦ ἐκ Μακεδονίας, Ἡροδτ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου εἷ, τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρχελάου, Πλάτ. Γοργ. — 3) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, Πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Ξενοφῶντος, Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 1. Δημ. — 4) Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενοφ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 16. Ἀλκίδας.

Ἀλκεύας, α, ὁ. Κασδουσιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀλκη, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Κυβέλης, Διοδ. ε', 49. — 2) Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ὑγῖν.

Ἀλκήνωρ, ορος, ὁ. Ἀργεῖός τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρθωάδου Σπαρτιάτου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀργείων μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, Ἡροδ. 1, 82.

Ἀλκηστις, ιος καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλέως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· ὅτε οὗτος ποτὲ ἀσθενήσας βαρέως ἐκινδύνευσεν ἀποθάνῃ καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ σωθῇ, εἰμὴ ἐάν τις τῶν συγγενῶν του ἠθέλεν ν', ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ Ἀλκηστις ἐπρόσφερεν ἑκουσίως ἑαυτὴν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς ἀνδρός, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπανέφερεν αὐτὴν πάλιν ἐκ τοῦ Ἅιδου, ἢ ὡς λέγεται ἡ Περσεφόνη ἀνέξησεν αὐτήν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 715. Εὐρ. Ἄλκ. Ἀπολλ. α', 9, 10.

Ἀλκίας, ου, ὁ. Ἠλεῖός τις, Ἀρρίαν.

Ἀλκιβιάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεινίου καὶ πάππος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ Ἀθηναίου, Ἡροδτ. 8, 17. — 2) Τίὸς τοῦ Κλεινίου καὶ συγγενὴς τοῦ Περικλέους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ πλουσιωτάτης καὶ ἐνδόξου οἰκίας· μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅστις συνέβαλε τὰ πλεῖστα νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν Ἀλκιβιάδη ἄνδρα ἐνάρετον καὶ χρήσιμον πολίτην, βλέπων αὐτὸν προικισμένον ἐκ φύσεως μὲ τὰ πλέον ἔξοχα προτερήματα τοῦ νοὸς καὶ τοῦ σώματος· διδαχθεὶς δὲ τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Γοργίᾳ ἔγινεν εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν ἐν Ἀθήναις. Κατ' ἀρχὰς διορισθεὶς στρατηγὸς, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ πολεμικὴν ἐπιτηδειότητα, εἶτα ὅμως κατατρεχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἔφυγεν εἰς μίαν μικρὰν κώμην τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου διὰ παρακινήσεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. Πλουτ. Ἀλκ. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου, Ξενοφ. Ἑλ. α', 2, 13.

Ἀλκιδάμας, αντος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐξ Ἐλέας, μαθητὴς Γοργίᾳ τοῦ σοφιστοῦ ἐν Ἀθήναις, Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 12. — 2) Κυνικός τις φιλόσοφος, Δουκ. Συμπ. ἢ Δαπ. 11.

Ἀλκίδας, ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἀλκιδῆς, ὅρα Ἀλκέτας.

Ἀλκιδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Τυρώ, Ἀπολλ. α', 9, 8.

Ἀλκιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Λευκίππης καὶ Ἀρσίππης ἢ Ἀριστίππης, αἵτινες καταφρονήσασαι τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ Βάκχου, παρώργισαν αὐτὰς τοσοῦτον ἐναντίον των, ὥστε οὗτος ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὰς μανίαν, ὁ δὲ Ἑρμῆς τὰς μετεμόρφωσεν εἰς νυκτερίδας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42. παρὰ Πλουταρχ. εὕρηται Ἀλκαθόη.

Ἀλκιμέδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλακος, καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰάσονα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Πολυμήδη καὶ Ἄρνη λεγομένη, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 45.

Ἀλκιμέδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λαέρκου, στρατηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Πατὴρ τῆς Φιλλόνης, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξέθηκεν ἐπί τινος ὄρους εἰς βορὰν τῶν θηρίων, μαθὼν ὅτι ἐγέννησε παιδίον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. η', 12. — 4) Εἷς τῶν Ὀλυμπιονικῶν, Πινδ. Ὀλ. 8.

Ἀλκιμένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη, Ἀπολλ. β', 3, 1. — 2) Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐθανάτωσεν ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἰάσων ἐνυμφεύθη τὴν Γλαύκην, Διοδ.

Ἀλκιμίδας, α, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἀλκιμιδῆς.

Ἀλκιμιδῆς, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 235. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας Αἰγινήτης τὴν πατρίδα, Πίνδ. Νεμ. 6.

Ἀλκιμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μέντορος Ἰθακήσιος, Ὁμ. — 2) Μιρμιδών τις φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 392. — 3) μία ἄκρα τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινομένη πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ λιμένος Πειραιέως, Πλούταρχ.

Ἀλκινάδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. α', 19.

Ἀλκινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως, Ἀπολλ. β', 4, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Δρύαντος. Παρθ. Ἐρωτ.

Ἀλκινοος, ὁ, συνῃρμ. Ἀλκίνους. Τίὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς νήσου Σχερίας, ἤτοι Κερκύρας, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν αὐλήν του, ὅτε οὗτος ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐναυάγησεν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, καὶ εἰς τοῦτον διηγεῖται παρ' Ὁμήρ. ὁ Ὀδυσσεὺς ὅλα τὰ πρότερον τραπέντα αὐτοῦ συμβάντα, ὅθεν, ὁ Ἀλκινόου ἀπόλογος, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλαστῶν καὶ παραδόξων διηγήσεων, Πλάτ. Πολ. ε', σελ. 619. — 2) Εἷς τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ἱπποκόοντος, ὅστις μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐδίωξαν ἐκ τῆς Σπάρτης τὸν Ἰκάριον καὶ Τυνδάρεων, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλ. γ', 10, 5. (παρ' Ὁμήρ. εὕρηται ἀεὶ ἀσυναίρετ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀττικ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 70· Πλάτ. καὶ Ἀπολλ. συνῃρμ.)

Ἀλκίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀγραύλου, τὴν ὁποίαν μὲ βίαν ἠτίμασεν ὁ Ἁλιρρόθιος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολλ. γ', 14. 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκυονέως ἑνὸς τῶν Γιγάντων, ἥτις πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐκινήθη, ὡς λέγεται. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μηνίππου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, Ἀπολλ. γ', 15, 8. — 4) Μία τῶν Ἀμαζόνων τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Διοδ. Σικ. Δ', 16. — 5) Θεράπαινα πιστὴ τῆς Ἑλένης, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 124.

Ἀλκιπποος, Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ.

Ἀλκιος, ιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Γλαύκην μίαν τῶν Δαναΐδων ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆς, Ἀπολλ.

β', 1, 5. — 2) Ἀλκίς, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Μακεδόσι.

Ἀλκισθένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀλκίφρων, ονος, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Θουκ. — 2) Ἕλλην Σοφιστὴς καὶ ἐπιστολογράφος, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ γράψας 44 ἐπιστολὰς εἰς Ἀττικὴν φράσιν.

Ἀλκμαεονίδαι, οἱ, καὶ Ἀλκμαιονίς, ἡ, ἴδε Ἀλκμαιωνίδαι καὶ Ἀλκμαιωνίς.

Ἀλκμαίων, ωνος, ὁ, Δωρ. Ἀλκμάν. Τίὸς τοῦ Ἀμφιάραω καὶ τῆς Ἐριφύλης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, εἷς τῶν ἑπτὰ στρατευσάντων μετὰ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὅπου ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας ὁ ἴδιος τὸν Ἀποδάμαντα υἱὸν τοῦ Ἐτεοκλέους. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀμφιάρακος παρακινηθεὶς ἐπιμόνως ὑπὸ τῆς Ἐριφύλης νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Θηβαίων κατὰ τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, καὶ ἠξεύρων ὅτι δὲν θέλει ἐπιστρέψει πλέον, ἐπρόσταξε τὸν Ἀλκμαίωνα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατόν του, φονεύων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκτελέσας ὁ Ἀλκμαίων, κατεδιώκετο μετὰ ταῦτα καὶ κατεσπαράττετο παντοχοῦ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, ἕως ὅτου ἐλθὼν εἰς τὰ μέρη τὰ ὁποῖα νεωστὶ εἶχε καταλύσει ὁ Ἀχελῷος ποταμός, εὗρεν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς του, ὅπου ὑπανδρευθεὶς τὴν Καλιρόην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ τὸν Ἀμφότερον, πρότερον δὲ ἐγέννησε μετὰ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου τὸν Ἀμφίλοχον καὶ τὴν Τισιφόνην. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 247. Ἀπολλ. γ', 7. — 2) Τίὸς τοῦ Μεγακλέους, ἑκατος τρίτος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, καὶ τελευταῖος τῶν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐκλεγομένων, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐκλέγοντο οἱ Ἄρχοντες μόνον κατὰ διετίαν, Ἡροδτ. — 3) Τίὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἀνιψιὸς τοῦ προτέρου, ὅστις ἐφιλοδωρήθη πλουσίως ὑπὸ τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν. Ἡροδτ. — 4) Ἀλκμαίων Ἱροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, γράψας ἓν βιβλίον περὶ φύσεως, τὸ ὁποῖον δὲν διεσώθη. (Ἀλκμαίων, ωνος, Ἐπικ. καὶ Ἀλκμάων, ονος, Δωρκ. Ἀλκμάν, ᾶνος· ἴδε Εὐσταθ. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 225.)

Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ· Δωρκ. Ἀλκμανίδαι. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν ἐξόχων καὶ ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις οἰκογενειῶν, ἥτις ὑπῆρχε πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ συστήματος, ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Μεγακλέα· ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐπιταγὴν τούτου ἐθανάτωσαν τοὺς ἐκ τῆς Φατρίας τοῦ Κύλωνος, οἵτινες διωκόμενοι εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει Ναόν, οἱ Ἀθηναῖοι νομίσαντες τοῦτο ἀσέβειαν μεγάλην κατὰ τῶν Θεῶν, κατηράσθησαν ἅπαντες τοὺς Ἀλκμαιωνίδας καὶ ἐξώριταν αὐτοὺς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν· Ἡροδτ. 1, 61. Πίνδ. ἔτι καὶ Ἀλκμεωνίδαι, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 561. Beck.

Ἀλκμαιωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἀλκμαίωνος· καὶ Οὐσ. ἐκαλοῦντο τρεῖς τραγῳδίαι τοῦ Σοφοκλέους, Στησιχόρου καὶ Εὐριπίδου, αἱ ὁποῖαι δὲν διεσώθησαν, Σχολ. Εὐρ. Ὀρεστ. 993. καὶ Ἀλκμαιονίς, εὕρηται ἅπαξ παρ' Ἀπολλ. α', 8. 4. ἴδε Heyne αὐτόθι σελ. 970.

Ἀλκμάν, ᾶνος, ὁ, = Ἀλκμαίων, Πίνδ. Πύθ. 8, 66. — 2) Λυρικὸς Ποιητὴς ζήσας περὶ τὴν ἑβδομὴν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας, ὅστις νέος ἔτι ὢν ἐφέρθη ὡς σκλάβος εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου ἐπωλήθη εἰς τινα Ἀγησίδαν λεγόμενον, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του· ἔγραφε δὲ διάφορα λυρικὰ ποιήματα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν, Πλούταρχ. Ἀβ.

Ἀλκμανίδαι, οἱ· Δωρκ. ἀντὶ Ἀλκμαιωνίδαι, Πίνδ. Πυθ. 7, 21.

Ἀλκμάων, ονος, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Ἀλκμαίων, Τίὸς τοῦ Θέστορος εἷς τῶν ἑκατὸν στρατευσάντων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἔνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 394.

Ἀλκμήνη, ἡ, Δωρκ. Ἀλκμήνα. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξῶ ἢ Λυσιδίκης, εἰς ἄκρον ὡραία, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὰς Θήβας, ὅπου ἐγέννησεν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα, ἐκ δὲ τοῦ Ἀμφιτρύωνος τὸν Ἰφικλέα, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς, ὁ Ζεὺς ἔπεμψε τὸν Ἑρμῆν καὶ ἔλαβε τὸ σῶμά της, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἔλαβε αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ῥαδάμανθυς, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολλ. β', 4, 5. Διοδ. Σικ. δ', 9.

Ἀλκμήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηστευθεῖσα ἡ Δαναΐς Ἱππεμήδουσα ἐφόνευσεν αὐτόν, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἀλκμόνιον ἄλσος, τό· ἴδε Ἀκμόνιον ἄλσος.

Ἀλκομεναί, αἱ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, Στέφ. Βυζ. κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς Ἀστερίας.

Ἀλκυονεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς κατὰ συμβουλὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ὑψώσας ἄνωθεν τῆς Γῆς ἐθανάτωσεν, Ἀπολλ. α', 6, 1. — 2) Ἕτερος Γίγας, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε διερχόμενος τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἔφερον μετ' αὐτοῦ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ἔμελλε νὰ λιθοβοληθῇ ὑπ' αὐτοῦ, Πίνδ. Νεμ. 4, 45. Ἰσθμ. 6, 46.

Ἀλκυόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἀλοῦσαν, τὸν Ὑριέα καὶ τὸν Ὑπερήνορα, Ἀπολλ. γ', 10, 1. Παυσ. θ', 20. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, καὶ γυνὴ τοῦ Κήυκος βασιλέως τῆς Τραχινίας· οἱ δύω οὗτοι ἠγαπῶντο τόσον πολὺ μεταξύ των, ὥστε ἤθελαν νὰ καλοῦνται μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, διὰ τὸ ὁποῖον παροργισθέντες οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν τὸν μὲν Κήυκα εἰς λάρον, τὴν δὲ Ἀλκυόνην εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν ἀλκυόνα, Ἀπολλ. α', 7, 3. Λουκ. — 3) Ἐπίθ. τῆς Κλεοπάτρας γυναικὸς τοῦ Μελεάγρου, ἥτις κατήντησε ν' ἀποθάνῃ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς λύπην, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 562. ἔτι δὲ καὶ Ἀλκυονίς, ονος, Λουκ.

Ἀλκυονίς, ίδος, ἡ, Ἀττικ. Ἀλκυονίς. Τῆς Ἀλκυόνης, Ἀλκυονὶς θάλασσα, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, Στράβ. — 2) αἱ Ἀλκυονίδες, μετὰ τὴν ἄνεμον τοῦ ἡμέρας, αἱ δεκατέσσαρες ἡμέραι τοῦ χειμῶνος καθ' ἃς τὸ πτηνὸν Ἀλκυὼν κτίζει τὴν φωλεὰν αὐτοῦ, Ἀριστοτ.

Ἀλκων, ωνος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου μετὰ τοῦ Μελεάγρου καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἀπολλ. γ', 10, 5. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Θαλήρου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 97. — 3) Μολλοστός τις παρ' Ἡροδτ.

Ἀλλάβα, ἡ. Allaba. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς.

Ἀλλάτα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε'.

Ἀλλόβριγες, οἱ, καὶ Ἀλλόβρυγες, Allobroges. Ἔθνος τῆς Ναρβωνενσῆς Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ Ἰσάρα ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων, διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικόν, διεσπαρμένοι κατὰ κώμας καὶ χωρία, οἵτινες ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπετάχθησαν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν· μητρόπολις τούτων ἦν ἡ Οὐιέννα ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ, β'. διὰ τοῦ ι παρὰ Πολυβ. διὰ τοῦ υ παρὰ Στράβ.

Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ, παρ' Ὁμήρ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, διὰ τὸ ἄστατον καὶ ἀβέβαιον τοῦ πολέμου ἀπονεμόμενον εἰς αὐτόν.

Ἀλμώνα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Μυγδονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ.

Ἀλμυδησσός, ἡ, ἴδε Σαλμυδησσός.

Ἀλμύραι, αἱ. Πόλις τῆς Λεβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ κόλπου, Πτολ. δ', 5.

Ἀλμωπία, ἡ. Χώρα ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλμωπες ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Θουκ. β', 99. Στέφ. Βυζ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀλμωπία.

Ἀλμῶπες, οἱ. Ἔθνος Πελαγονικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῆς ἐπαρχίας Πελαγονίας καὶ Βορδαίας, Θουκ. (ἡ γραφ. Ἄλμοποι φαίνεται ἐλλιγτρ. ὀρθῇ παρὰ Πτολ.)

Ἄλμων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, Στεφ. Βυζ. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ χώρα Ἀλμωπία, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Ἀλμωπία.

Ἀλξίων, ωνος, κατὰ Παυσ. ε', 1. Πατὴρ τοῦ Οἰνομάου.

Ἀλοκρότης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τῆς Θεσπιάδος Ὀλυμπούσης, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἀλόνησος καὶ Ἀλόννησος, ἡ. Νῆσος τῆς Θρακικῆς θαλάσσης ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει πλησίον τῆς Σκοπέλου, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, παυὶν Δρόμι ἢ Χελιδρόμι· παρὰ Στράβ. εὕρηται διὰ δύω ν γραφόμ. παρὰ δὲ Δημ. δι' ἑνός· ὅθεν Ἀλονήσιος καὶ Ἀλοννησίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλούντιον, τό, = Ἀλούντιον.

Ἀλόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κερκύονος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν διὰ τὴν ἐξοχον της ὡραιότητα ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱπποθόοντα· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀλόπη θέλουσα νὰ κρύψῃ τὴν κατασχύνην της, ἐξέθηκε τὸ βρέφος, ποιμένες τινὲς εὑρόντες αὐτὸ καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μεταξύ των περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, ἔφερον τὸν παῖδα εἰς τὸν Κερκύονα, ὅστις γνωρίσας αὐτὸ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, ἔρριψε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 560. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκτορος, ἐκ τῆς ὁποίας ὡς λέγεται ἐκλήθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Ἀλόπη.

Ἀλόπη, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, Θουκ. β', 99. ἡ γραφ. Ἀλόπη ἔστιν ἡμαρτημ. — 2) Πόλις τῆς χώρας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης, τῆς ὁποίας ἦρχεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 684. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 51. ὅθεν, Ἀλοπεύς ἕως, καὶ Ἀλοπίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. (ὁ Στράβων ἀμφιβάλλει ἐὰν ἡ Ἀλόπη ἔκειτο ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος.)

Ἀλόπιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Θεστίου.

Ἄλος καὶ Ἅλος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαϊκῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀρθρυος πλησίον τῶν Φαρσάλων, τὴν ὁποίαν ἐξουσίαζεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 682. Ἡροδτ. — 2) πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμφρυσσοῦ ποταμοῦ, Στράβ. — ὅθεν Ἀλεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. Δημ. (ψιλοῦμ. μὲν κεῖται παρ' Ὁμήρ. Ἡροδτ, Στέφ. Βυζ. ὡς ἐκ τοῦ ἅλη παραγμ. ὀρθότερ. μένει ἐκ τοῦ ἅλς, διὰ τὰ αὐτόθι εὑρισκόμενα ἁλατεῖα, Δημ. Στράβ. καὶ Θηλκ. μὲν παρ' Ἡροδτ. 7, 173. καὶ Δημ. Ἄρτεκν. δὲ καὶ Θηλκ. παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ.)

Ἀλοσύδνη, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀμφιτρίτης γυναικὸς τοῦ Ποσειδῶνος, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σύδεσθαι, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 207.

Ἀλούτας, α, ὁ. Μέγας ποταμός, πηγάζων ἐκ τῶν Κερραυνίων ὀρέων καὶ ῥέων διὰ τῆς Δακίας εἰς βάλλει εἰς τὸν Ἴστρον, τανὺν Ὄλτος, Πτολ. γ', 8.

Ἀλπεινος, η, ον, Ἐκ τῶν Ἄλπεων ἢ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, Πολύβ.

Ἀλπειος, εία, ειον. Ὁ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, καὶ, τὰ Ἄλπεια ὄρη, ἀντὶ αἱ Ἄλπεις, Διόδ. Σικ.

Ἄλπεις, εων, αἱ, ἴδε Ἄλπις.

Ἀλπηνός, ἡ, καὶ οἱ Ἀλπηνοί. Πόλις τῶν Δοκρῶν Ἐπικνημιδίων ἐπὶ τοῦ Φοίνικος ποταμοῦ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, Ἡρόδτ. 7, 216. καὶ Ἀλκωνός, ἡ, Αἰσχίν. Παραπρ. σελ. 416.

Ἀλπηνός, ἡ, ὄν. Ὁ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, ἢ ἐκ τῶν Ἄλπεων ὤν, Στράβ.

Ἄλπιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ Ἀλπειος, Στράβ.

Ἄλπις, εως, ἡ, συνήθ. αἱ Ἄλπεις, εων. Τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλότερα ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ὄρη, σχηματίζοντα μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν φερομένην ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἑλβετίας καὶ Γερμανίας, ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὑπῆρχον πολλὰ ὀλίγον ἢ καθ' ὅλου γνωστὰ τὰ ὄρη ταῦτα, πρῶτοι οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους ἄρχισαν νὰ διέρχωνται διὰ τῶν Ἄλπεων καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἔγιναν διαβάσεις διάφοροι διὰ μέσου τούτων· Ἐπικ. παρὰ Διον. Περ. 344. πλησ. παρὰ Πολυβ. Στράβ. ἔτι δὲ, τὰ Ἀλ-

πεια ὄρη, Πολύβ. τά Ἄλπεια ὄρη, Διοδ. Σικ. καί, τά Ἄλπινα ὄρη, παρά Στράβ.

Ἄλπις, ιος, ὁ. Ποταμός τις καθύπερθεν τῆς χώρας τῶν Ὀμβρίκων ἐν Ἰταλίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τόν Ἴστρον, Ἡρόδ. 4, 49.

Ἄλπιστος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 978.

Ἀλσέδαμος, ὁ. Ὄρος τῆς Συρίας ἐπί τῆς Τραχωνίτιδος χώρας, Πτολ. ε, 15.

Ἄλσιον, τό. Ῥωμαϊκή ἀποικία ἐπί τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυτόν χωρίον Polo καλούμενον, Στράβ.

Ἄλτης, ao, καί εω, ὁ. Βασιλεύς τῶν Αελέγων ἐν τῇ πόλει Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, πατήρ τῆς Λαοθόης, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 85.

Ἄλτινον, τό, Altinum. Πόλις τῶν Ἐνετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ταυτόν Altino, Στράβ.

Ἄλτιος, ου, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Διός διά τό ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἄλτεον ἄλσος ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν.

Ἄλτις, εως, ἡ. Ἱερόν ἄλσος παρά τῇ πόλει Ὀλυμπίᾳ ἐν Ἤλιδι ἐξ ἀγρίων ἐλαιῶν πεφυτευμένον, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναός τοῦ Ὀλυμπίου Διός καί διάφοραι ἄλλοι βωμοί καί ἀγάλματα· ἐνταῦθα ἦν καί ὁ τόπος εἰς τόν ὁποῖον ἐστυγκρατοῦντο τό πάλαι οἱ λεγόμενοι Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες, Πίνδ. Ὀλ. 10, 55. Ξενοφ. καί, Κύδανδρον ἄλσος, Πινδ. Ὀλ. 8, 12.

Ἀλυάττα, τά, Allyatti. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀλυάττεω σῆμα, τό. Ὁ τάφος τοῦ Βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου πλησίον τῶν Σάρδεων, Ἡροδ. 1, 93.

Ἀλυάττης, εω, ὁ. Υἱός τοῦ Σαδυάττου, βασιλεύς τῆς Λυδίας καί πατήρ τοῦ Κροίσου, ὅστις ἐπολέμησε κατά τῶν Μιλησίων καί ἔκαυσε τόν ἐν Μιλήτῳ ναόν τῆς Ἀθηνᾶς, τόν ὁποῖον ἐβιάσθη μετ' οὐ πολύ ν' ἀποκαταστήσῃ πάλιν διά τάς κατ' αὐτοῦ ἀπειλάς τῶν θεῶν· ἐπρόσφερε δέ καί πολυτελῆ ἀναθήματα εἰς τόν ἐν Δελφοῖς ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεύσας ἀπό τοῦ 617 ἕως 560 πρό Χρ. ἔτους. Ἡροδ. 1, 16.

Ἀλύβας, αντος, ἡ (ᾱ). Πόλις ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἥτις ὕστερον Μεταπόντιον ἐκλήθη κατ' Βυστάθ. κατ' ἄλλους δέ ἡ αὐτή μέ τήν τοῦ Ὁμήρ. Ἀλύβην. Ὀδ. Ω, 304.

Ἀλύβη, ἡ (ᾱ). Πόλις ἐπί τοῦ Εὐξείνου Πόντου μητρόπολις τῶν Ἀλιζώνων λεγομένων, ἔνθα ὕστερον κατῴκουν οἱ Χάλυβες, ἥτις ἔτι καί Χαλύβη ἐλέγετο, κατά Στράβ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) = Ἀβύλη· ὅπερ ἴδε.

Ἀλυζία, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Ἀκαρνανίας ἔχουσα ἔνα λιμένα, ταυτόν Ponte Candello, Θουκ Ξενοφ. παρά δέ Στεφ. Βυζ. Ἀλύζεια, καί παρά Σκύλ. Ἀλυττία· ὅθεν Ἀλυζεύς, ὁ κάτοικ. καί Ἀλυζαῖος, Στέφ. Βυζ.

Ἀλύπητος, ὁ. Πολέμαρχός τις ἐν Θήβαις, Ξενοφ.

Ἄλυκος, ὁ. Ποταμός τῆς Νήσου Σικελίας, ῥέων οὐ μακράν τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ταυτόν Μινόα, Διοδ. Σικ.

Ἅλυς, υος, ὁ. Halys. Ἐπίσημος ποταμός τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας καί ῥέων διά τῆς Καππαδοκίας, Γαλατίας καί Παφλαγονίας ἐκβάλλει εἰς τόν Εὔξεινον Πόντον. Ἡροδ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 336. ταυτόν Κισίλ Ἰρμάκ.

Ἀλύσιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Φρυνιχ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπό τοῦ Ἀλύσσου ἀκρωτηρίου ἐν Κρήτῃ.

Ἄλυσσος, ἡ. Πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κυναίθης, περίφημος τό πάλαι διά τήν ἰαματικήν αὐτῆς ποιότητα, Παυσ. η', 19.

Ἀλύχμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύχμης προσαγορευθέντος, ἔνθα ἰδίως ἐλατρεύετο, Στέφ. Βυζ.

Ἀλφεσιάλα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ναός τις ἐπί τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καί ἥτις ἑορτάζετο κατ' ἔτος ὑπό τοῦτο τό ὄνομα εἰς τήν πόλιν Ὀλυμπίαν, Παυσ. ς', 22. Στράβ.

Ἀλφεσιονία, ἡ Ἀλφείουσα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, = Ἀλφειαία.

Ἀλφειός, ὁ. Δωρκ. Ἀλφεός. Ποταμός τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλει πλησίον τῆς πόλεως Πατάνης εἰς τό Ἰόνιον πέλαγος, ταυτόν Ἀλφειός ἡ Κοσσάς, Ὁμ. Ἰλ. Β, 592. Ε, 545. — 2) Προσωποποιημ. παρά τοῖς ἀρχαίοις ὡς ποτάμιος θεός, ἦν υἱός τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Τηθύος, ὅστις ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τό νά θηρεύῃ, ἠγάπησε ποτέ τήν Ἄρτεμιν ἢ κατ' ἄλλους τήν Νύμφην Ἀρεθούσαν, ἥτις ἀποφεύγουσα αὐτόν ἦλθεν ἐπί τῆς νήσου Ὀρτυγίας, ὅπου μετεμορφώθη εἰς τήν ὁμώνυμον πηγήν Ἀρεθούσαν, ὁ δέ Ἀλφειός ὑπό λύπης καί ἀμηχανίας μετεμορφώθη ὑπό τῶν θεῶν εἰς ὁμώνυμον Ποταμόν, Ἡσ. Θεογ. 338. Πλάττεται ἔτι, ὅτι ὁ ποταμός οὗτος ῥέων ὑποκάτω αὐτῆς τῆς θαλάσσης ἕως τῆς νήσου Σικελίας, ἑνόνεται αὐτόθι μέ τήν πηγήν Ἀρεθούσαν, Στράβ. Λουκ. Ἑκαλ. Διαλ. γ'.

Ἀλφεός, ὁ. Δωρκ. ἀντί Ἀλφειός, Πινδ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρ' Ἡροδ.

Ἀλφεσίβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βίαντος καί τῆς Πηροῦς, γυνή τοῦ Πελίου, ἥτις ὑπό Ἀπολλ. Ἀναξίβια κέκληται, Θεοκρ. Εἰδ. γ', 45. — 2) γυνή τοῦ Φοίνικος καί κατά τινας μήτηρ τοῦ Λεώνιδος, Ἀπολλ. γ', 14, 4. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως καί γυνή τοῦ Ἀλκμαίονος, τήν ὁποίαν οὗτος ἀφῆκεν ὕστερον καί ὑπανδρεύθη τήν Καλλιρόην θυγατέρα τοῦ Ἀχελῴου, ἄλλαι δέ καί Ἀρσινόη ἡ αὐτή ἐλέγετο, Ἀπολλ. γ', 7, 5. Παυσ. — 4) Νύμφη τις τῆς Ἰνδίας, τήν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Βάκχος, μετεμορφώθη εἰς τίγριν καί ἐβίασεν αὐτήν, Σκυλ.

Ἀλῶα, τά. Ἑορτή ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρός τιμήν τῆς θεᾶς Δήμητρος καί τοῦ Βάκχου, καθ' ἣν ἐπρόσφερον ὠμά ἀναθήματα καρπούς τῆς γῆς ἢ τά πρῶτα γεννήματα ἐκ τῶν ἀλωνίων, Δημοσθ.

Ἀλωάς, άδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, ὡς ἐφόρου τῶν ἀλωνίων.

Ἀλωεῖδαι, οἱ, ποιητ. Ἀλωΐδαι, καί Ἀλωάδαι. Υἱοί τοῦ Ποσειδῶνος καί τῆς Ἰφιμεδείας, ἡ Ὠτος καί Ἐφιάλτης, καλούμενοι οὗτοι ἀπό τοῦ Ἀλέως ἀνδρός τῆς μητρός αὐτῶν· ὁ πατήρ αὐτῶν Ποσειδῶν ἔδωκεν εἰς αὐτούς τήν δύναμιν ἵνα αὐξάνωσι καθέκαστον χρόνον ἕνα πῆχυν εἰς ὕψος καί ἕνα εἰς πλάτος, ὥστο μετ' ὀλίγους χρόνους ἔγιναν γιγαντιαῖοι καί φοβεροί ἀνάστημα τος· τόν δ' ἔνατον χρόνον τῆς ἡλικίας των πολεμήσαντες κατά τοῦ Διός, ἐπεχώρεσαν τά ὄρη Ὄσσαν, Ὄλυμπον καί Πήλιον τό ἐν ἐπί τοῦ ἄλλου θέλοντες ν' ἀναβῶσιν εἰς τόν Οὐρανόν, ἀλλά θηρεύοντες τήν Ἄρτεμιν μεταμορφωθεῖσαν εἰς ἔλαφον ἀποξεύθησαν ἀναμεταξύ των, ἢ κατ' ἄλλους ἀποξεύθησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος καί τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. Ἀπολλόδ. α', 7, 4. Διοδ. Σικ. (ὁ τύπ. διά τοῦ αι Ἀλωΐδαι ἐστιν ὀρθτρ. γραμμτκ. Ἀπολλόδ. Ἀλωΐδαι υ–υυ– κεῖται παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. καί Ἀλωάδαι παρά Στεφ. Βυζ.)

Ἀλωεύς, έως, καί ἐπικ. ῆος, ὁ. Υἱός τοῦ Ποσειδῶνος καί τῆς Κανάκης, ὅστις ὑπανδρεύθη τήν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ Τριόπου ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τόν Ὠτον καί Ἐφιάλτην, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 306. Ἀπολλόδ. α', 7, 4.

Ἀλώνη, ἡ. Νῆσος μικρά ἐπί τῆς Προποντίδος, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Προκοννήσου, ὅθεν Ἀλωνήσιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀλωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Δικαίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἱσπανίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀλωπεκή, ἡ, καί Ἀλωπεκαί, αἱ. Χωρίον καί δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τήν Ἀντιοχίδα φυλήν, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Σωκράτης. Ἐνικ. παρά Στεφ. Βυζ. καί Ἡσυχ. Πλησ. δέ παρ' Ἁρποκρ. ὅθεν, Ἀλωπεκῆσι, ἐν Ἀλωπεκαῖς, Ἡροδ. καί Ἀλωπεκῆθεν, ἐκ τῶν Ἀλωπεκῶν, Δημοσθ.

Ἀλωπεκία, ἡ. Νῆσος μικρά ἐπί τῆς Μαιώτιδος λίμνης, Στρβ.

Ἀλωπεκόννησος ἡ. Πόλις μικρά ἐπί τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, Δημ. Στέφ. Βυζ.

Ἄλωρος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Πιερίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ Βραΐκη καλουμένη, παρά Στράβ. ὅθεν, ὁ Ἀλωρίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀμαδόκα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ. γ', 5.

Ἀμαδόκοι, οἱ (ᾱ). Ἔθνος ἐπί τῆς Εὐρωπαίας Σαρματίας, Στεφ. Βυζ. ταυτόν ἀποκαλοῦν τήν ἐπαρχίαν Χάρκοβον καί Κιέβην ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ.

Ἀμαδοκός, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Ὀδρύσων ἐν Θρᾴκῃ, σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8. ὅστις ἐν τῇ Κύρ. Ἀν. ζ', 2, 32. Μηδόκος καλεῖται.

Ἀμαζόνειον, τό. Τόπος ἐν Ἀθήναις ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Θησεύς ἐνίκησε τάς Ἀμαζόνας, ὅτε αὗται εἰσέβαλον εἰς τήν Ἀττικήν, Πλούταρχ.

Ἀμαζόνες, αἱ, Ἐνικ. Ἀμαζών, όνος, ἡ· κυρίως ἄνευ μαζοῦ ἢ μαστοῦ. Τό τοῦτο τό Ὄνομα ἐκάλουν οἱ παλαιοί ἔθνος γενναῖον καί μάχιμον συνεστάμενον ἐκ μόνων γυναικῶν, τό ὁποῖον κατά τήν γνώμην τῶν πλείστων ἀρχαίων ποιητῶν κατῴκει ἐν Καππαδοκίᾳ περί τόν Θερμώδοντα ποταμόν, καί τοῦ ὁποίου πρωτεύουσα πόλις ἦν ἡ Θεμισκύρα· κατά δέ Ἡροδ. 4, 110. κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες περί τήν Μαιώτιδα Λίμνην· ὁ Στράβ. ἀμφιβάλλει περί τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν· παρ' Ὁμ. ἤδη ἀναφέρονται μέ τό Ἐπιθ. Ἀντιάνειραι, ἤτοι ὅμοιαι ἀνδράσι, αἵτινες καί πρό αὐτοῦ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὑπῆρξαν περίφημοι διά τά ἀνδραγαθήματά των, Ἰλ. Γ, 89. Ζ, 186. Ἀναφέρεται περί αὐτῶν παρά τοῖς ἀρχαίοις ἔτι αὗται ἐσχημάτιζον καθ' ἑαυτάς ἰδίαν ἐπικράτειαν καί εἶχον ἰδίαν βασίλισσαν καί ἰδίους πρός ἀλλήλας νόμους, οὐδένα δέ τῶν ἀνδρῶν δέν ἐπιτρέπουν νά εἰσχωρήσῃ εἰς τήν γῆν των, ἐκτός μόνον ὅτε θέλουσαι νά συλλάβωσι πρός διατήρησιν τοῦ γένους των, ἤρχοντο εἰς τά σύνορα τῶν γειτόνων καί συνευρίσκοντο μετά ἀνδρῶν· τά δέ θηλυκά αὐτῶν τέκνα γυμνάζουσαι μέ ὅλα τά εἴδη τῶν πολεμικῶν ἀσκήσεων, ἔκοπτον καί τόν δεξιόν αὐτῶν μαστόν διά νά μή ἐμποδίζωνται δι' αὐτοῦ ὅτε ῥίπτουσι τό τόξον· εἰς πολλά πλησιόχωρα ἔθνη κατεστάθησαν φοβεραί διά τῆς ἀνδρείας καί πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας, ὥστε ἐτόλμησαν νά εἰσβάλωσιν καί εἰς αὐτήν τήν Ἀττικήν, ὅπου ὅμως ἐνικήθησαν ὑπό τοῦ Θησέως καί πολλαί ἐξ αὐτῶν ἠχμαλωτίσθησαν. Φαίνεται δέ πιθαν. ὅτι ὁ περί τῶν Ἀμαζόνων λόγος ἐπιστηρίζεται εἰς τινα ἀμυδράν διήγησιν περί τινων γυναικῶν ἐν Σκυθίᾳ, αἱ ὁποῖαι συνήθως διῆγον βίον ἔνοπλον,

Ἀμαζόνιος, ία, ιον. Τῶν Ἀμαζόνων, ἡ εἰς τάς Ἀμαζόνας ἀνήκων, τά Ἀμαζόνια ὄρη, τά βουνά τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων κείμενα περί τόν Θερμώδοντα ποταμόν παρά τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 977.

Ἀμαζονίς, ίδος, ἡ. Ἀμαζονική, Πίνδ. ὅθεν, ἡ Ἀμαζονίς στήλη, ὁ Τάφος τῆς Ἀμαζόνος, Ἱππολύτης ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Γῆς, Αἰσχ. Σωκρ. καί Οὐσιαστικ. προσυπακμ. γυνή, ἀντί τοῦ Ἀμαζών, Βαλλμ. εἰς Ἀρχ. 257.

Ἀμάθεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48.

Ἀμαθούς, ούς, ὁ. Υἱός τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τήν ἐν Κύπρῳ πόλιν Ἀμαθοῦντα, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαθοῦς, ούντος, ἡ. Amathus. Ἀρχαία Πόλις ἐπί τῆς νήσου Κύπρου, κειμένη ἐπί τῶν κατείων αὐτῆς παραλίων, περίφημος διά τόν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναόν καί τήν ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ἡροδ. 5, 105. Στράβ. ὅθεν Ἀμαθούσιος, ία, ιον, ἐξ Ἀμαθούντος, καί Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμαθούντος, Ἡροδ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας, Στράβ. ὀρθότρ. μέντοι Ψαμμαθοῦς, ὅπερ ὅρα.

Ἀμαθουσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπό τόν ἐν τῇ Ἀμαθοῦντι πόλει τῆς Κύπρου ναόν αὐτῆς.

Ἀμαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος παρά τοῖς Τροιζηνίοις.

Ἀμάλθεια, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἶξ ἥτις πρώτη ἐθήλασε τόν Δία μέ τό ἴδιον αὐτῆς γάλα, ὅτε οὗτος ἐγεννήθη ἐπί τῆς νήσου Κρήτης, ἀπό τῆς ὁποίας τό κέρας ἔρρευν ὕπτερον, οἷς ἐλέγετο, νέκταρ καί ἀμβροσία, Καλλ. Ὕμ. Ἀπολλ.

α', 1, 8. καὶ ἥτις ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἡ Ἀμάλθεια ἦν μία νύμφη θυγάτηρ τοῦ Μελίσσου ἢ τοῦ Αἰμονίου, ἥτις αὕτη ἀνέθρεψε τὸν Δία μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός, Ἀπολδρ. β', 7, 5. ἐπειδὴ δὲ ποτὲ αὕτη ἡ αἶξ ἔχασεν ἓν τῶν κεράτων της, ἡ νύμφη Ἀμάλθεια εὑροῦσα αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Δία, ὅςτις τὸ ἐχάρισεν εἰς τὰς τροφοὺς αὐτοῦ τὰς Νύμφας θυγατέρας τοῦ Μελίσσου, ὐκ τοῦ ὁποίου ἠδύναντο ν' ἀπολαμβάνωσιν πᾶν ὅ,τι ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἤθελον ἐπιθυμήσῃ, καὶ τοῦτο ἐλέγετο ἰδίως κέρας τῆς Ἀμαλθείας, Cornu Copiae, ἤτοι τὸ κέρας τῆς ἀφθονίας, ὅθεν καὶ παροιμία, τὸ Ἀμαλθείας κέρας ἔχειν, ἐπὶ πάσης ἀφθόνου ἡδονικῆς ἀπολαύσεως λεγομένη, Σχολ. Καλλιμ. Ἔπιν. εἰς Δία 49. Ἡσύχ. Λουκ.

Ἀ'μανικαί ἡ Ἀμανίδες πύλαι, αἱ. Αἱ Ἀμανικαὶ διόδοι, ἡ στενὸν πέρασμα διὰ τοῦ Ἀμανοῦ ὄρους μεταξὺ Αἰγῶν καὶ Ἰσσῶν τῆς Κιλικίας, φέρον πρὸς τὴν Συρίαν ἀρκτικῶς, Πολύβ. Ἀρρίαν.

Ἀ'μανός, τό, καὶ Ἀμανός, ὁ. Ὄρος περίφημον ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Κιλικίαν ἀπὸ τῆς Συρίας, καὶ ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ Ταύρου, περιβόητον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ διατριβὴν πολλῶν λῃστῶν, ταυτὸν, Ἀλμαδαγί, Στράβ.

Ἀ'μαντηνοί, οἱ· ἡ Ἀμαντεὶς· ἔθνος τῆς Παιονίας, Πτολ. γ', 23.

Ἀ'μαντία, ἡ. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας κειμένη παραθαλασσίως, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'μαξάντεια, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'μαξία, ἡ. Χωρίον τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν Συνάρων τῆς Παμφυλίας, Στράβ.

Ἀ'μαξιτός καὶ Ἀμάξιτος. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωικῆς χώρας, μεταμβρινὴ τῆς Δαρίσσης, ταυτὸν Κουρούμ Κεβί. Θουκ. η', 101. ὅθεν Ἀμαξιτεύς, έως, καὶ Ἀμαξιτηνός, ὁ, ὁ κάτοικ. Στράβ. Ἀπολδρ. (Ἀμαξιτός, δατυνομ. αἰτικ. παρὰ Θουκ. Ξενοφ. καὶ Στράβ. ψιλούμ. δὲ παρὰ Στεφ.)

Ἀ'μαξόβιοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ πλανᾶσθαι ἐφ' ἁμαξῶν. Ιτολ.

Ἀ'μάξοικοι, οἱ, = Ἀμαξόβιοι, Στράβ.

Ἀ'μάρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Πτολ. ε', 17.

Ἀ'μαραντὰ ὄρη, τά. Ὄρη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κόλχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Φάσις ποταμὸς, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 899. ὅθεν Ἀμαραντιος, ία, ιον. ἐκ τῶν Ἀμαραντων ὀρέων, ἐπιθ. τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀ'μαραντοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Κολχίδος κατοικοῦν πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀ'μαρδοί, οἱ. ἔτι καὶ Μάρδοι λεγόμενοι. Ἔθνοι Μηδικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κασπίας θαλάσσης, Στράβ. — Ἀμάρδοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'μαρυγκείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὁ Διώρης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 622.

Ἀ'μαρυγκεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ἤλθεν ἐν Αὐλίδι κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐβοήθησε τὸν Λύγειαν ἐναντίον τοῦ Ἡρακλέους, ὃ' ὃ καὶ παρέλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ταύτης, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 630.

Ἀ'μαρυλλίς, ίδος, ἡ. Βοσκοπούλα τις παρὰ Θεοκρ.

Ἀ'μάρυνθος, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ὅθεν Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀμαρύνθου, Στράβ. Παυσ. — 2) ἡ Ἀμαρυνθὶς καὶ Ἀμαρυσία, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὸν ἐν Ἀμαρύνθῳ ναὸν αὐτῆς, Παυσ. α', 32. — 3) Ἀμάρυντος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Στράβ.

Ἀ'μάρυνθος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς ἐκ τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος. Ἀπολδρ. γ', 4, 4.

Ἀ'μάσεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰρίδος ποταμοῦ, καθέδρα τῶν Βασιλέων τοῦ Πόντου, καὶ πατρὶς τοῦ Γεωγράφου Στράβωνος, ταυτὸν Ἀμασιεύς. ὅθεν Ἀμασιεὺς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) πόλις τῆς Γερμανίας.

Ἀ'μασία, ου, ὁ. Amisia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ταυτὸν Ἔμς λεγόμενος, Στράβ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀμάσιος.

Ἀ'μασις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ Καμβύσου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρ. φίλος τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, ὅστις ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν διὰ τοῦ Νείλου εἴσπλουν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ κατέτησε τὴν νῆσον Κύπρον, ἀπέθανε δὲ τὸ 526, ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ὃν χρόνον ἔμελλεν ὁ Καμβύσης νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, Ἡροδτ. 3.

Ἀ'μαστρις, εως, καὶ ίδος, ἡ. Ἰωνικ. Ἀμηστρις, Πόλις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παρὰ τῷ Παρθενίῳ ποταμῷ, πρότερον δὲ Σηταμὸς λεγομένη, ταυτὸν δὲ Ἀμασσοράχ, ἡ Σάμαστρος. Κατὰ Στράβ. κτισθεῖσα αὕτη ἐν Ἡρακλείᾳ ἐπὶ τῆς κώμης Σησάμου ὑπὸ τῆς Ἀμάστριδος γυναικὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐκλήθη Ἀμαστρις, Στράβ. Λουκ. ὅθεν Ἀμαστριανός, ή, όν, ἐξ Ἀμαστρέως, καὶ Οὐστ. ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) Θυγάτηρ Δαρείου τοῦ Κοδομαννοῦ, γυνὴ Διονυσίου τοῦ τυράννου. Γενικ. εως, παρὰ Στράβ. καὶ ίδος παρ Εὐσταθ.

Ἀ'μβιανοί, οἱ, Ambiani. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ νῦν θέματος τῆς Σόμμης, Πτολ. β', 9, Στράβ. δ'.

Ἀ'μβιδραῦοι, οἱ. Λαὸς Γερμανικὸς κατοικῶν ἐπὶ τῆς Νωρικῆς χώρας πλησίον τοῦ Δραύου ποταμοῦ.

Ἀ'μβλαδα, τά. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, Στράβ. ὅθεν, Ἀμβλαδεύς, έως, ὁ κατοικ. καὶ ἐπιθετ. ἀντὶ Ἀμβλαδικός.

Ἀ'μβουλία, ας, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀ'μβούλιοι, οἱ. Ἐπιθ. τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀ'μβούλιος, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀ'μβρακία, ἡ· καὶ Ἀμπρακία. Ἀρχαία πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Κορινθίων, Θουκ. β', 80. Ἡροδτ. πιθαν. ταυτὸν ἡ Ἄρτα. Ἀμπρακία παρ' Ἡροδτ. καὶ Θουκ. καὶ Ἀμβρακία, παρὰ Ξενοφ. Στράβ. Πολυβ.

Ἀ'μβρακιεύς, έως, ὁ καὶ Ἀμπρακιεύς. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Διον. Περ. 493. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1228.

Ἀ'μβρακικός, ή, όν· καὶ Ἀμπρ. Ἐκ τῆς Ἀμβρακίας, ἢ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος, ὁ κόλπος τῆς Ἀμβρακίας, μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνίας, ταυτὸν Κόλπος τῆς Ἄρτης, Θουκ. α', 55.

Ἀ'μβρακιώτης, ου, ὁ· θηλ. Ἀμβρακιῶτις, ιδος, ἡ. Ἀμβρακικός, ἢ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, καὶ οὗτος, ὁ κάτοικος τῆς Ἀμβρακίας πόλεως, Ἡροδτ. Θουκ.

Ἀ'μβρακος, ὁ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς Ἠπείρου, ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας, μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πολύβ.

Ἀ'μβραξ, ακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θεσπρωτοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Δωδώνου. Στέφ. Βυζ.

Ἀ'μβροσία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Ὑάδων. — Ὑγῖν. — 2) ἑορτὴ τὴν ὁποίαν αἱ πλείσται πόλεις ἐπανηγύριζον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Προκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. β'.

Ἀ'μβρυσος, καὶ Ἄμβρυσσος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, παράγουσα ἄφθονον οἶνον, ταυτὸν χωρίον, Δίττομον καλούμενον· διὰ ἑνὸς σ παρὰ Πολυβ. καὶ Στράβ. διὰ σσ. παρὰ Παυσ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμφρυσος ἡ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀμβρυσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀ'μβρυσσος, ὁ. Ὁ πρῶτος ὅστις ἔκτισε τὴν ἐν Φωκίδι πόλιν Ἄμβρυσσον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της, Παυσ. ί, 36.

Ἀ'μβρωνες, οἱ. Ambrones. Ἔθνος μέγα τῶν παλαιῶν Κελτῶν κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Ἐλβετίᾳ· οὗτοι εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρίου.

Ἀ'μεινειάδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Ἀ'μεινίας, ου, ὁ. Ἰωνικ. Ἀμεινίης. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ὅστις εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἔλαβεν τὸ ἀριστεῖον ὡς νικητής, Ἡροδτ. 8, 84. — 2) Ἀμεινίας — α, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις, Θουκ. δ'. 17.

Ἀ'μεινοκλῆς, έους, ὁ, Ἰωνικ. Ἀμεινοκλέης. Μάγνης τις παρ' Ἡροδτ. — 2) Ναυκηγός τις Κορίνθιος ὅστις ἐναυπήγησε τὰς πρώτας τριήρεις τῶν Σαμίων, Θουκ. α', 13.

Ἀμειψίας, ου, ὁ. Κωμικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς δύο κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας καὶ τὰς Ὀρνιθας. Ἀριστοφ. Βατρ. 14.

Ἀ'μέλης, ητος, ὁ (μέλλει). Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅιδου, Πλάτ. Πολιτ. σελ. 521.

Ἀ'μενανός, ὁ, Δωρικ. Ἀμένας, α. Μικρός τις ποταμὸς ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης, ῥέει διὰ τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ταυτὸν Indicello, Στράβ. Πινδ. Πυθ. 1, 67.

Ἀ'μένθης, ου, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τόπος ἔνθα διέτριβον οἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων μέχρι ὡρισμένου τινὸς χρόνου, καθ' ὃν ἔπρεπεν αὖθις νὰ μεταβαίνωσιν εἰς ἄλλα σώματα, Πλούταρχ. Ἰσ. καὶ Ὄσ.

Ἀ'μερία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Καβείρων, Στράβ. — 2) — Amoria, Πόλις τῆς Οὐμβρικῆς χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ἔπεμψε μίαν ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ταυτὸν Amelia, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμέριον, τό, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμερῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἀ'μέριον, τό, = Ἀμερία, ἀριθμ. 2.

Ἀ'μέστριος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἡώνης θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολδρ. β', 7, 8. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμήστριος, γραφόμ.

Ἀ'μήστρατος, ἡ, Amastra. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας, κατὰ Cellar. παρὰ Πολυβ. ἡ αὐτὴ καὶ Μυλίστρατος λεγομένη, ἥτις κατ' ἄλλους ἦν διάφορος ταύτης. Στέφ. Βυζ. ταυτὸν Mistretta· ὅθεν, Ἀμηστρατῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἀ'μηστρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ Αἰσχυλ. Πέρσ. 318. καὶ Ἀμέστρης. — 2) Ἀμηστρις, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ξέρξου, βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἀττικ. Ἀμαστρις. Ἡροδτ. 7, 61. Πλάτ.

Ἀ'μίζαντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκούργου Ἀρκὰς ἐκ Τραπεζοῦντος, Ἡροδτ. 6, 127.

Ἀ'μισα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατ' Ἀμμιαν. Μαρκελ. ιη', 8, 9. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, ταυτὸν Καρὰ Ἀμιδ ἢ καὶ Διαρβεκίρ.

Ἀ'μιζώκης, ου, ὁ. Σκύθης τις γνωστὸς διὰ τὴν μετὰ τοῦ Λανδάμιδος φιλίαν, Λουκ. Τοξρ. 38.

Ἀ'μίλκας, α, καὶ ου, ὁ. Amilcar. Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀννωνος, σύγχρονος τοῦ Βασιλέως Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, Ἡροδτ. 6, 165. — 2) Ἀμίλκας ὁ ἐπικληθεὶς Βάρκας, Καρχηδόνιος καὶ οὗτος πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀννίβα, Πολύβ.

Ἀ'μιλος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, Παυσ.

Ἀ'μινίας, ὁ, Ἐρυστὴς τοῦ ὡραίου Ναρκίσσου, ὅστις ἐσφάγη ἰδιοχείρως διὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβε περιφρόνησιν ὑπ' ἐκείνου. Κόν. 24.

Ἀ'μισία, καὶ Ἀ'μισία, ἡ. Amisia. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουβαντῶν, ταυτὸν Emden, Πτολ. Στέφ. Βυζ.

Ἀ'μισός, ἡ. Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τινος ὁμωνύμου κόλπου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὕστερον Εὐπατορία κληθεῖσα, ταυτὸν δὲ Σαμσοῦν, (Στράβ. ὅθεν, Ἀμισηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀ'μίστρης, ου, ὁ, = Ἀμηστρις.

Ἀ'μισώδαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις

οὗτος ἀνέθρεψε παρ' αὐτῷ τὸ φοβερὸν τέρας χίμαιραν· τούτου οἱ δύω υἱοὶ ὁ Ἀτύμνιος καὶ Μάρις ἦλθον εἰς βοήθειαν τῶν Τροίων, Ὅμ. Ἰλ. Π, 128. Ἡσ. Θεογ. 319. Ἀπολδρ. β', 3, 1. παρὰ δὲ Παλαιφατ. καὶ Ἀμιτόδορος.

Ἀ'μίτερνον, τό, Amiternum. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυῦν Vittorino, ὅθεν, Ἀμιτερνῖνος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀ'μμάς, ἡ. Ἡ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ῥέας καὶ τῆς Δήμητρος, Ἡσύχ.

Ἀ'μμέας, Πλατωειεύς τις παρὰ Θουκ. γ'. 22.

Ἀ'μμιανός, ὁ, Ammianus. Ἕλλην Ἀντιοχεύς, ἰατρεύσας ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν μίαν ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀ'μμοῦς, ὁ· ἴδε Ἀμοῦν.

Ἄ'μμων, ωνος, ὁ. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἐν Διβύῃ Θεότης τις, ἥτις παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Ἀμοῦν ἐκαλεῖτο, οἱ δὲ Ἕλληνες ὠνόμαζον αὐτὴν Δία Ἄμμωνα, Πίνδ. Πυθ. 4, 27. καὶ περίστατον αὐτὸν ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κέρατα κριοῦ, Ἡροδτ. 2, 42. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐξαιρ. ἐννόουν διὰ τῆς ἰδέας ταύτης παριστανομένης ὑπὸ τοιαύτην μορφὴν αὐτὸν τὸν Ἥλιον, ἢ μᾶλλον αὐτὴν τὴν πυρώδη δύναμιν τοῦ Ἡλίου ὅτε οὗτος ἐμβαίνει εἰς τὸ ζῴδιον τοῦ κριοῦ. Κατὰ δὲ Διοδῳ. Σικ. ὑπῆρχεν ὁ Ἄμμων ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Διβύας, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ῥέαν ἀδελφὴν τοῦ Κρόνου· ἐκ δὲ τῆς Ἀμαλθείας ἐγέννησε τὸν Διόνυσον, διὰ τὸ ὁποῖον τοῦτο ἡ Ῥέα παροργισθεῖσα διήγειρε τοὺς λοιποὺς αὐτῆς ἀδελφοὺς κατὰ τοῦ Διός, οἵτινες νικήσαντες αὐτὸν τὸν ἐδίωξαν εἰς νῆσον Κρήτην. Εἶχε δὲ ἡ Θεότης αὕτη καὶ ἴδιον ναὸν ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἔνθα ἦν καὶ ἐν περίφημον μαντεῖον, Ἄμμωνος χρηστήριον λεγόμενον, Ἡροδτ. τὸ ὁποῖον ἐδίδε τοὺς χρησμοὺς διὰ μόνων σημείων. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας καὶ καθέδρα τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου. ὅθεν, τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Ἀμμωνι, Στράβ.

Ἀ'μμωνεῖον, τό, Ναὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'μμωνία, ἡ, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς οὐφόρου Ὀάσεως, μὲ πρωτεύουσαν πόλιν τὸν Ἄμμωνα ἔνθα ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἀμμωνος, Στράβ. Βυζ. καὶ Ἀμμωνιακὴ χώρα, Πτολ. ταυῦν δὲ Σχιβά. — 2) ταυτ. τῷ Παραιτόνιον, ὅπερ ἴδε, Στράβ.

Ἀ'μμωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἄμμωνος, ὡς, ἡ Ἀμμωνιὰς ναῦς, ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ ναῦς ἥτις ἐστέλλετο κατὰ καιροὺς πρὸς τὸν ἐν Ἄμμωνι Δία, ἴσως δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Δηλιὰς λεγομένη.

Ἀ'μμώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἄμμωνος, ἢ ἐξ Ἄμμωνος. Οὐσιστ. ὁ κάτοικος τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἐν Ἀφρικῇ, Ἡροδτ. 2, 32.

Ἀ'μμώνιος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς Αἰγύπτου, ζήσας περὶ τὴν πρώτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσαν ὁ Πλούταρχος. Πλούταρ. — 2) ἕτερος Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεύς, χριστιανός, συγγράψας βιβλία τινὰ περὶ χριστιανικῶν δογμάτων.

Ἀ'μμωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτερ. θηλυκ. τοῦ Ἀμμώνιος, αἱ Ἀμμωνίδες ἕδραι, ἐκαλοῦτο ἴδιαι ἐν Ἀμμωνίᾳ ναοὶ τοῦ Διός, Εὐρπ. Ἄλκ. 116.

Ἀ'μνίζας, ὁ, Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Στράβ.

Ἀ'μνισός, ὁ, Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ἥτις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μίνωος ὑπῆρχεν ἐπίνειον τῆς πόλεως Κνωσσοῦ, Ὅμ. Ὀδ. Τ, 188. Στράβ. — 2) μικρός τις ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Κρήτῃ, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 877. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμνισιάς, άδος καὶ Ἀμνεῖσις, ίδος, ἡ· ἐξ Ἀμνισοῦ, αἱ Ἀμνισάδες Νύμφαι καὶ Νύμφαι τοῦ Ἀμνισοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Κρήτης Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 15. Στέφ. Βυζ. (ἡ διὰ τοῦ σσ γραφὴ ἐστιν ἡμαρτημ.)

Ἀ'μνῖται, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 571. ἀναμφιβόλως ἡ παρὰ Στράβ. γραφὴ Ναμνῖται ἐστιν μᾶλλον ὀρθή, ὅπερ ὅρα.

Ἀ'μοιβέας, ου, ὁ, Περίφημός τις μουσικὸς καὶ ᾠδαριστὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ἡ, 30. ἡ παρ' Ἀθην. γραφ. Ἀμοιβεὺς ᾠδὸς ὀρθοτρ.

Ἀ'μοίνη, ἡ, Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Πολυδέκτων υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Ὑγῖν.

Ἀ'μομφάρετος, ὁ, Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τῶν λεγομένων Πιτανάτου λόχου, Ἡροδτ. 9, 53.

Ἀ'μοπάων, ονος, ὁ. Εὐγενὴς Τρώς, υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 278.

Ἀ'μόργης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδ. 5, 121. — 2) Υἱὸς τοῦ Πισσούθνου καὶ ἔγγονος τοῦ Ὑστάσπου, Πέρσης Σατράπης τῆς Καρίας, Θουκ. ἡ, 5.

Ἀμοργός, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, περίφημος ἐκ πατρίς τοῦ ποιητοῦ τῶν ἐλεγείων Σημωνίδου, καὶ διὰ τὸ ἀξιόλογον ἐπ' αὐτῆς γινόμενον λινάριον ἰδίως Ἀμοργὶς λεγόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὑφαίνετο λεπτότατα λινὰ ὑφάσματα, ταυῦν Ἀμοργός, Στράβ. ὅθεν, Ἀμοργῖνος, η, ον, ἐκ τῆς Ἀμοργοῦ, χιτὼνα Ἀμοργῖνα, γυναικεῖοι χιτῶνες ἐξ ἀμοργίδος κατασκευασμένοι, Ἀριστοφ. Λυσ. 150. Ὁμόσ. δὲ, Ἀμοργῖνοι, οἱ κατοικ. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ. — 2) Ἀμοργίς, ίδος, ἐξ Ἀμοργοῦ, Ἀμοργὶς ἄλοπος, τὸ λινάριον τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, Ἀριστοφ. Λυσ. 735.

Ἀ'μόριον, ἡ. Πόλις τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀ'μούλιος, ὁ. Τὶς τοῦ Πρόκα Συλβίου, βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νουμίτορος τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ἀμύλιος ἔρριψεν εἰς φυλακὴν ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι ἐγέννησε κρυφίως, τὸ δὲ βρέφος βαλὼν εἰς ἰδίον κιβώτιον ἔρριψε ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ· τοῦτο δὲ ἦν ὁ Ῥωμύλος, ὅς τις μετὰ ταῦτα φονεύσας τὸν Ἀμούλιον ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν

θρόνον τὸν πάππον του Νουμίτορα, Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμώλιος, παρὰ Στράβ.

Ἀ'μοῦν, τό. Αἰγυπτιακὴ λέξις, διὰ τῆς ὁποίας ἐκάλουν τὸν ἐν Ἄμμωνι Δία, καὶ ἐξ ἧς οἱ Ἕλληνες ἐσχημάτισαν τὸ Ἄμμων, Ἡροδτ. 2. 42. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμμοῦν· παρὰ δὲ Ἡσύχ. ὁ Ἀμμοῦς. Κατὰ Μανετ. παρὰ Πλουταρχ. ἐσήμαινεν ἰδίως ἡ λέξις αὕτη, ὑποκάλυψιν, καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐκάλουν μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν πρώτην καὶ ὑπερτάτην Θεότητα, ὡς κεκρυμμένην καὶ ὁρατὸν οὖσαν· ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐσήμαινεν αὕτη τὸ φῶς, ἤτοι τὴν μετάβασιν τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ.

Ἀ'μπελίδας, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀμπελίδιον, τό, Ὑποκορστ. τοῦ Ἀμπελίς.

Ἀ'μπελίς, ίδος, ἡ. Μία ἑταίρα παρὰ Λουκ.

Ἀ'μπελος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ταυῦν Κάπο Σάκρον, Ἡροδτ. 7, 123. ἔτι δὲ Τορωναία ἄκρη λεγόμενον, Ἡροδτ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον μεσημβριωΐς, ταυῦν Κάπο Σελομωνι, Πτολ. — 3) ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ παραλίου τῆς νήσου Σάμου, ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. — 4) Ἄμπελος καὶ Ἀμπελουσία, τὸ δυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ὅπερ καὶ, Κώττης ἄκρον ἄλλως ἐλέγετο, ταυῦν Cap Espartel. Στράβ. ιζ', Στέφ. Βυζ.

Ἄ'μπη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεμψεν ὁ Δαρεῖος τοὺς ζωγρηθέντας Μιλησίους νὰ κατοικήσωσιν αὐτόθι, Ἡροδτ. 6, 20. πιθαν. ἡ Χάραξ λεγομένη, ἡ πλησίον τῆς Χάρακος.

Ἀ'μπρακία, ἡ, Ἀμπρακιώτις, Ἰδε Ἀμβρακία, κ. τ. λ.

Ἀ'μπυκίδης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἄμπυκος, ὁ Μόψος, Ἡσ. Ἀσπ. 181.

Ἄ'μπυκος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος, Ὀβιδ.

Ἀ'μυδών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παιόνων ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, ἥτις ὕστερον καὶ Ἀβυδὼν ἐκλήθη, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 849. Στράβ. ὅθεν Ἀμυδώνιος, ὁ κάτοικος

Ἀ'μυζών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀλαβάνδας, ταυῦν Βαφρί, Στράβ.

Ἀ'μυθάων, Δωρικ. ἀντὶ Ἀμυθάων, Πίνδ.

Ἀ'μυθαών, ὀνος, ὁ (ᾳ). Τὶς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Τυρούς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, κατοικῶν ἐν Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας. Ὑπανδρευθεὶς δὲ τὴν Ἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν. Ὅμ. Ὀδ. Α, 259. Ἀπολ. α', 9, 11. (Ἰωνικ. γενικ. Ἀμυθέωνος, Ἡρόδτ. 2, 49.)

Ἀ'μύκλα, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Νιόβης καὶ τοῦ Ἀμφίονος, ἥτις μόνη αὕτη διεσώθη ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Νιόβης παίδων, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσεν, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀ'μύκλαι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὲ ἓν χαλκοῦν κολοσσιαῖον ἄγαλμα αὐτοῦ, Ἐνταῦθα ἦν τὸ πάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως Τυνδάρεω· ταυῦν δὲ Σκλαβοχώρι, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 583, Πίνδ. ὅθεν ἐπίθρ. Ἀμυκλαῖος, ἐκ τῶν Ἀμύκλων, Πίνδ. καὶ Ἀμυκλαῖος, αία, αῖον, εἰς τὴν πόλιν Ἀμύκλας ἀνήκων ἢ αὐτόθι ὤν, καὶ Ἀμυκλαιεύς, ἐως, ὁ κάτοικος· ἔτι, Ἀμυκλαίτης, ου, ὁ (ᾳ) ὁ κάτοικος. Ἀμυκλαίζω, ὁμιλῶ ὡς Ἀμυκλαῖος, ἢ ὡς Λακεδαιμόνιος, Θεόκρ.

Ἀ'μύκλαι, αἱ. Amyclae. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, πρωτεύουσα τῶν Αὐσονίων· κατὰ Διονυσ. Ἁλικαρν. β', 40. κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἔφυγον ἐκ τῆς πατρίδος των μὴ θέλοντες νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν νέαν Νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου. — Ἐξ αἰτίας δὲ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῇ φαρμακερῶν ὄφεων ἐβιάσθησαν οἱ κάτοικοι νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτήν, Πλίν.

Ἀ'μυκλαῖον, τό. Ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀμύκλαις τῆς Λακωνίας, Στράβ. — 2) Ἓν μέρος τῆς πόλεως Σπάρτης, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ναός τις τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, Θουκ.

Ἀ'μυκλαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμύκλων ἐν Λακεδαίμονι, ἔτι δὲ ταύτόν τῷ, Λακεδαιμόνιος, Θεόκρ. — 2) ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀμύκλαις ἀρχαίου ναοῦ αὐτοῦ, Παυσ.

Ἀ'μύκλας, ου καὶ ω, ὁ. Τὶς τοῦ βασιλέως Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης, καὶ βασιλεὺς τῆς Λακωνικῆς χώρας, ὅστις ὑπανδρευθεὶς τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Δαπίου ἐγέννησε τὸν Κυνόρταν καὶ Ἀγιέα καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Λεανείραν γυναῖκα τοῦ Ἀρκάδος. Ὁ Ἀμύκλας οὗτος λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν ἐν Λακεδαίμονι πόλιν Ἀμύκλας, Ἀπολδρ. γ', 9, 1. 10, 3. — 2) Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον Διογ. ὁ Λαέρτ. καλεῖ Ἀμυκλον. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. γ', 19. (Ἀμύκλας γενικ. α, παρ' Ἀπολδρ. καὶ Παυσ. παρὰ δὲ Εὐστάθ. καὶ Στεφ. Βυζ. Ἀμύκλας, αυτος.)

Ἀ'μυκος, ὁ. Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Βιθυνίδος Νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος, βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων ἐπὶ τῆς Βιθυνίας· ὑπῆρξε δὲ εἰς τῶν ἀνδρείων καὶ φοβερῶν γιγάντων τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις προσκαλῶν εἰς ἀγῶνα ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους, ἐφόνευε τοὺς πλείστους, τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κάστορος, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς ταύτην χώραν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 98, 777. Ἀπολδρ. α, 9, 20. — 2) Τὶς τοῦ Ὀφίονος, εἰς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Δαπίθην Ἑλλάδων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ. Μεταμ.

Ἀ'μυμώνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων

τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ Ποσειδῶν πλησίον μιᾶς πηγῆς ἐν Ἀργολίδι, ὅτε αὕτη ἦλθε νὰ λάβῃ ὕδωρ, ἐγέννησε τὸν Ναύπλιον, Ἀπολδ. β', 1, 4. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τρίκρουνος βρύσις ἐν Ἀργολίδι, ἥτις ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς Τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτόθι τὴν Ἀμυμώνην θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἀποτελοῦσα ἕνα μικρὸν ῥύακα χύνεται εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην, Ἀπολ. Ροδ. α', 137. Ἀπολδ. β', 5, 2. ὅθεν, Ἀμυμώνιος, ία, ον, τῆς Ἀμυμώνης, Εὐριπ.

Ἀ'μύνανδρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Τιμ.

Ἀ'μυνᾶς, ᾶ, ὁ, = Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν Ἀσαμάνων ἐν Ἠπείρῳ, Πολύβ.

Ἀ'μυνίας, ου, ὁ, ἄλλως καὶ Ἀμεινίας, Ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς ὀγδοηκοστῆς ἐνάτης Ὀλυμπιάδος. Ὁ Ἀριστοφάνης χλευάζων καλεῖ αὐτὸν Ἀμυνίαν, ὡς κόλακα, παράσιτον καὶ μαλθακόν, Ἀριστοφ. Σφ. 74. — 2) Τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Νεφ. 3.

Ἀ'μύντιχος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ Ἀμύντας, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 132.

Ἀ'μύντας, ου, ὁ, Ἴων. Ἀμύντης. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας. Ἀμύντας, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτα ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀεροπόου, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου βασιλέως τῶν Περσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ πληρώνῃ καὶ φόρον· τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱός αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος, Ἡρόδοτ. 8, 139. — 2) Τὸς τοῦ Ψελίππου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ δευτέρου Περδίκκα, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας διὰ συναργείας τοῦ Σιτάλκου βασιλέως τῶν Θρακῶν, ἀπ' ὅπου ὅμως ὕστερον ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανε τὸ 413 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. β', 95. — 3) Τὸς τοῦ Ἀριδαίου, βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ ἀπὸ τὸ 393 ἕως 369 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφήσας τρεῖς υἱούς, τὸν Ἀλέξανδρον δεύτερον, Περδίκκαν καὶ Φίλιππον, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ξενοφ. Ἱρόδτ. — 4) Στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Δημ. τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν τοῦ Περδίκκα ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου. — 5) Τὸς τοῦ Ἀντιόχου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν. — 6) Βασιλεύς τις τῆς Γαλατίας καὶ Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην ἦν σύμμαχος τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Ἀ'μυντορίδαι, οἱ, Ἀπόγονοι τοῦ Ἀμύντορος, Πινδ. Ὀλ. 7, 48.

Ἀ'μύντωρ, ορος, ὁ. Τὸς τοῦ Ὀρμένου, κατοικῶν ἐν Ἐλεῶνι κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 265. πατὴρ τοῦ Φοίνικος, Πράντορος καὶ τῆς Ἀστυδαμείας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον, Ἀπολδ. β', 7, 7.

Ἀ'μυνων, ονος, ὁ. Τρώων τις ἐν Ἀθήναις, σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ ἁβροδίαιτος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 365.

Ἀ'μύργιοι Σκύθαι. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Σάκων, Ἡρόδτ. 7, 64.

Ἀ'μυρις, ιος, ὁ· σοφὸς ἐπικαλούμενος. Ἐκ τῆς Σίριος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Δαμάσου, Ἡρόδτ. 6, 126.

Ἀ'μυρος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων ὀπισθεν τῆς πόλεως Μελιβοίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 596.

Ἀ'μυρταῖος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις μετὰ τὸν Ἴναρον ἐβασίλευσεν εἰν πρότερον στρατηγὸς τῶν ἀποστατησάντων Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, Ἡρόδτ. 3, 140.

Ἀ'μφαναί, αἱ, καὶ Ἀμφαναία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Εὐρπ. Ἡρ. Μαιν. 389. Στέφ. Βυζ.

Ἀ'μφαξῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμόν, Πολύβ. παρὰ δὲ Στράβ. καλεῖται Παραξία.

Ἀ'μφεια, ἡ. Μικρὰ πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἥτις ἔδωκε τὴν αἰτίαν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, πιθαν. ἡ παρ' Ὁμ. Ἀμφιγένεια, Παυσ.

Ἀ'μφεῖον, τό, = Ἀμφιείον.

Ἀ'μφήρης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀ'μφεάλη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἀπ' ὅπου ἀγίνετο καὶ ἡ εἰς αὐτὴν περαίωσις, Στράβ.

Ἀ'μφίαλος, ὁ. Εἷς τῶν Φαιάκων υἱὸς τοῦ Πολυνήου, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 114.

Ἀ'μφιάναξ, ακτος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Προῖτον διωχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρισίου καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντειαν, Ἀπολδ. β', 2, 1.

Ἀ'μφιάραος, ὁ· Ἴων. Ἀμφιάρεως, Δωρ. Ἀμφιάρηος. Τὸς τοῦ Ὀϊκλέους, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς τοῦ Θεστιοῦ, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελάμποδος, περίφημος μάντις τῆς ἀρχαιότητος καὶ προσφιλὴς τῶν θεῶν, Ὁμρ. Ὀδ. Ο, 244. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριφύλην ἀδελφὴν τοῦ Ἀδρήστου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίονα καὶ Ἀμφίλοχον, καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν τοῦ Ἄργους· νέος ὢν ἔτι ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἔπειτα δὲ συγκατηριθμήθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς μανικῆς προσεγένωσκεν, ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείαν ἔμελλε νὰ θανατωθῇ, ἐκρύφθη κατ' ἀρχὰς διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν φθορὰν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης γαμβρὸς τοῦ Ἀδρήστου ἀπατήσας τὴν Ἐριφύλην δι' ἑνὸς χρυσοῦ ὅρμου, ἀνεκάλυψε παρ' αὐτῆς τὸν τόπον, ἐνθα ἦν κεκρυμμένος· ὅθεν ὁ Ἀμφιάραος ἀναγκασθεὶς νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὑποχρέωσε τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀλκμαίονα μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς μητρός του Ἐριφύλης· πρὸ τῶν Θηβῶν δέ, ὡς λέγεται, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πεσὼν μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ εἰς ἓν χάσμα ἀφανίσθη, ἢ κατ' ἄλλην διήγησιν, ἡ γῆ δὲ ἀπετέλεσε τοῦ Διὸς κατόπιν αὐτόν. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 585. Ἀπολδ. γ', 6, 2. Εἶχον δὲ Ἀμφιάραοι ἱδίου ναὸν πλησίον τῆς Ὠροποῦ ἐν Βοιωτίᾳ,

ἐνθα ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ δι' ὀνείρων, Ἡρόδοτ. 1, 46. Παυσ. (Ἀμφιάραοι, Ὁμρ. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικ. Ἀμφιάρηος, παρὰ Πινδ. καὶ ὕστερ. ἐπικ. Ἀμφιάρεος, παρ' Ἡρόδ. καὶ ἀρχ. Ἀττικ. Δωρ. Ἀμφιάρη, Πινδ. Νεμ. 9, 58.)

Ἀ'μφιαρεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεω, Στράβ.

Ἀ'μφίας, ου, ὁ. Ἐπιδαυρίός τις, παρὰ Θουκυδ.

Ἀ'μφιγένεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Νέστορος οὖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 593. καὶ τὸ Ἀμφιγένειον· πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Ἄμφεια κληθεῖσα.

Ἀ'μφιδαμας, αντος, ὁ, Τὸς τοῦ Βουσίρεδος ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐθανάτωσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ διὰ τὰς ἀπανθρώπους καὶ τυραννικὰς των πράξεις. Ἀπολδ. — 2) Τὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ ἔγκονος τοῦ Ἀλεοῦ, Ἀπολδ. γ', 9, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α', 161. — 3) Ἥρως τις τῆς Σκανδείας ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, ὁ φιλεξενήσας τὸν Αὐτόλυκον, Ὁμρ. Ἰλ. Κ, 269. — 4) Ὀποῦντιος πατὴρ τοῦ Κλυσωνύμου, τὸν ὁποῖον παῖδα ἔτι ὄντα ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος παίζων τοὺς κύβους, Ὁμρ. Ἰλ. Ψ, 87. — 5) Βασιλεὺς τῆς Χαλκίδος ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ἀναντίον τῶν Ἐρυθραίων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔθηκαν ἀγῶνας οἱ παῖδες αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἡσίοδος ἔλαβε πετὰ τὸ βραβεῖον ὡς ἀριστεύσας ἐν τῇ ποιήσει, Ἡσιόδ. Ἔργ. 652.

Ἀ'μφιγυήεις, εντος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, χωλαίνοντος καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας, Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 395.

Ἀ'μφιδίκιος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀστακοῦ Θηβαῖος, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Παρθενοπαῖον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν, Ἀπολδ. γ', 6, 8. κατ' Εὐριπ. Φοίν. 1160. ἐφονεύθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Ἀ'μφίδολοι, οἱ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Στέφ. Βυζ. καὶ, Ἀμφιδολία ἡ Ἀμφιδολίς, ίδος, ἡ. Χώρα πέριξ τῆς πόλεως τῶν Ἀμφιδόλων, Θουκιδ.

Ἀ'μφίδωρος, ὁ. Μεγαρεύς τις, παρὰ Θουκιδ.

Ἀ'μφιείον, τό. Κυρίως, ναὸς τοῦ Ἀμφίονος, ἢ ὁ τάφος αὐτοῦ ἐν Θήβαις, κείμενος ἐνδοθεν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πλησίον τῆς ἀκροπόλεως Καδμείας, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 8. παρ' Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θήβ. 528, ὁ Τύμβος τοῦ Ἀμφίονος, ἰδε καὶ Παυσ. θ', 17. (Ἀμφεῖον, τό, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 8. καὶ Ἀμφειαν, τό, παρὰ Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. κατὰ Γραμμ. ἔπρεπε νὰ λέγηται Ἀμφιόνειον, παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 372.)

Ἀ'μφιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρώνακτος καὶ γυνὴ Ἀδράστου, Ἀπολδ. α', 9, 13. — 2) Γυνὴ τοῦ Λυτολύκου πάππου τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 416. — 3) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ὀφέλτου, Ἀπολδ. α', 9, 14.

Ἀ'μφίθεμις, εθος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος ἐκ Κρήτης, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς νύμφης Τριτωνίδος τὸν Νασάμονα καὶ τὸν Κέφαυρον, Ἀπολ. Ῥοδ. 1494.

Ἀ'μφίθεος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκίνου, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἔφερεν ἐκ Δακεδαίμονος τὴν εἰρήνην. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἀμφίθεος, ἥτοι διπλοῦς θεός, ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης νὰ ἐμπαίζῃ παριστάνων αὐτὸν κατηγόμενον ἐκ τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 46.

Ἀ'μφιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 42.

Ἀ'μφίκαια, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Διονύσου, ἥτις ἔπειτα κατὰ διαταγὴν τῶν Ἀμφικτυόνων ὠνομάσθη Ὀφιτεία, Ἡρόδτ. 8. 33. ἡ Ἀμίκλεια παρὰ Παυσαν. θ', 33. ὅθεν Ἀμφικαιεύς, έως, ὁ κύτοις.

Ἀ'μφικλῆς, έους. ὁ. Σικελιώτης τις παρὰ Θεοκρ.

Ἀ'μφικλος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 313.

Ἀ'μφικράτης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σαμίων, Ἡρόδτ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀ'μφικτύονες, οἱ. Οὕτως ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ στελλόμενοι ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον πρὸς ἔρευναν καὶ διάταξιν τῶν κοινῶν μεταξὺ των ὑποθέσεων καὶ συμφερόντων, Ἡρόδτ. ἐκλήθησαν δὲ Ἀμφικτύονες ἀπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις πρῶτος καθίδρυσε τὴν σύνοδον ταύτην· πιθανώτερ. μέντοι ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν Ἀμφικτύονες, ὡς οἱ ἐγγύτεροι καὶ πέριξ κάτοικοι τῶν Θερμοπυλῶν, ἔνθα ἐσυγκροτεῖτο ἡ συνέλευσις αὐτῶν.

Ἀ'μφικτυονία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τῶν Ἀμφικτυόνων, Δημοσθ. — 2) Ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων συγκροτουμένη συνήθως ἐκ δώδεκα Ἑλληνικῶν πόλεων, αἵτινες κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐκ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κατοικούντων λαῶν· τούτων ἔπεμπεν ἑκάστη ἐτήσιος ἑκάστη δύο ἀντιπροσώπους ἕνα Ἱερομνήμονα καλούμενον, ὅστις ἐφρόντιζε περὶ τῶν τῆς θρησκείας συμφερόντων, καὶ ἕτερον Πυλαγόραν, ὅστις ἐρεύνα καὶ ἐφρόντιζεν αὐτόθι τὰς κατ' ἰδίαν μεταξὺ τῶν πόλεων τούτων διαφοράς, καὶ πολεμικὰς ὑποθέσεις, συναρμόττων καὶ συμβιβάζων αὐτάς, καὶ εἶχεν ἑκάστη τῶν πόλεων τούτων δύο ψήφους· ἐσυγκροτεῖτο δὲ ἡ συνέλευσις αὕτη τῶν Ἀμφικτυόνων κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὴν Ἀνθήλην πόλιν μικρὰν τῆς Φωκίδος, ὕστερον δὲ ἐναλλάξ, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὰς Πύλας, ἥτοι εἰς τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἡ σύνοδος αὕτη καὶ Πυλαία, καὶ ἅπαξ εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Ἡρόδοτ. 7, 200. Παυσ. ὅθεν Ἀμφικτυονικός, ή, όν, εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἀμφικτυονίας ὤν, τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα, ἥτοι ὁ Ἀμφικτυονικὸς δεσμός. — 2) Ἀμφικτυονίς, ίδος, ἡ· τῆς Ἀμφικτυονίας· Ἀμφικτυονὶς πόλις, ἐλέγετο ἡ Ἑλληνικὴ πόλις, ἥτις ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀμφικτυονικὸν δεσμόν.

Ἀ'μφικτυονία, ἡ. Ἀμφικτυονίς, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, ἔνθα κατ' ἀρχὰς συνήγοντο οἱ Ἀμφικτύονες, Ἡρόδτ. 7, 200.

Α'μφικτυ'ων, ονος, ὁ, Τίός τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἢ κατ' ἄλλους εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις ὑπανδρευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἀττικῇ διώξας ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πενθερόν αὐτοῦ· ἀλλ' ὕστερον ἐδιώχθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Οὗτος λέγεται, ὅτι ἐσύστησε πρῶτον τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον, διὰ τοῦτο καὶ εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, Ἡρόδ. 7, 200. Ἀπολδ. α', 7, 2.

Α'μφιλογίαι, αἱ· παρ' Ἡσ. Θεογ. 226. ἀναφέρεται ὡς τέκνον τῆς Ἔριδος, ἤτοι ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἀμοιβαίων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐρίδων.

Α'μφιλοχία, ἡ, καὶ Ἀμφιλοχική. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν Ἄργος, τὸ Ἀμφιλοχικὸν καλούμενον, ἐξ ὃ ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ Ἀργεία, Θουκ. β'. 68.

Α'μφίλοχοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Ἀμφιάρεω, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, Θουκ. ἔθεν Ἀμφιλοχικός, ή, όν, τῶν Ἀμφιλόχων, ἢ ἐκ τῆς Ἀμφιλοχίας.

Α'μφίλοχος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἀλκμαίονος ἐξ Ἄργους, περίφημος μάντις καὶ οὗτος ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, καὶ ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του, ἔκτισε μετὰ τοῦ Μόψου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐπὶ τῆς Κιλικίας· ἀλλ' ὕστερον ἐλθόντες εἰς ἔριδα ἀμφότεροι καὶ μονομαχήσαντες ἐθανατώθησαν· εἶχε δὲ ὁ Ἀμφίλοχος ἐν περίφημον μαντεῖον ἐν Μαλλῷ, καὶ ἐν Ὠροπῷ ἀτιμάτο μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς ἕνα κοινὸν βωμόν. Ὁμρ. Ὀδ. 248. Ἀπολδ. γ', 10, 8. Κατὰ δὲ Θουκ. β', 68. ἔκτισεν οὗτος τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν λεγόμενον, ὅτε μὴ εὐαρεστούμενος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἔφυγεν ἐκ τῆς Πελοποννήσου. — 2) Τίός τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς, ἔκγονος τοῦ Ἀμφιάρεω· ἀνατραφεὶς κατ' ἀρχὰς πλησίον τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἦλθεν ἔπειτα κατά τινα διαταγὴν τοῦ μαντείου καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἄργος Ἀμφιλοχικόν, τὸ ὁποῖον κατά τινας λέγεται, ὅτε ἐκτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολδ. γ', 7, 7. — 3) Τίός τοῦ Δρύαντος, τοῦ ἀποίου ἡ γυνὴ Ἀλκινόη λέγεται, ὅτι ἔγινεν ἐμμανὴς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, Παρθ. — 4) Μακεδών τις, Δημοσθ.

Α'μφίλυτος, ὁ. Μάντις ἐκ τῆς πόλεως Ἀχαρνῶν ἐν Ἀττικῇ, Ἡρόδ. α', 61. ἔνθα ἡμαρτμ. καὶ Ἀναρνάνγράφ. παρβλ. Πλάτ. Θεαγ. σελ. 124.

Α'μφίμαλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου Κρήτης κατὰ τὸν ὁμώνυμον κόλπον, ταυτὸν Ἀμπρὸν, Στράβ. ι', 4, 3. ἔνθα πρότερον Ἀμφιπαλία ἐγράφετο. Τὸ Ἀμφιμάλλιον, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀμφιμάλη, παρὰ Πτολμ.

Α'μφίμαχος, ὁ. Τίός τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης, Ἀπολδ. β', 4, 5. — 2) Τίός τοῦ Κτεάτου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀκτορος, στρατηγὸς τῶν Ἐπειῶν ἐξ Ἤλιδος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 620. — 3) Τίός τοῦ Νομίονος, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγὸς τῶν Καρῶν, κεκοσμημένος θηλυκοπρεπῶς, τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ μάχῃ καὶ ἀγανακτήσας ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἔλαβε τὴν πολυτελῆ ἐκείνην στολήν του, Ἰλ. Β, 870.

Α'μφίμαρος, ὁ. Τίός τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Μούσης Οὐρανίας τὸν Μουσικὸν Λίνον, Παυσ. θ', 79.

Α'μφιμέδων, οντος, ὁ. Τίός τοῦ Μελανθίου, καὶ εἷς τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων, ὅστις πληγώσας τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν χεῖρα ἐφονεύθη ἀμέσως ὑπ' αὐτοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 103.

Α'μφίμνηστος, ὁ. Ἐπιδάμνιός τις, Ἡρόδ. 6, 127.

Α'μφινεύς, ὁ. Εἷς τῶν γνησίων υἱῶν τοῦ Βίτορος, Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ.

Α'μφινόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 44. — 2) Γυνὴ τοῦ Λίτυνος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος, ἥτις ἐθανατώθη ἰδιοχείρως εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Πελίου, καταρωμένη μεγάλως κατ' αὐτοῦ, ἀφιγένεως τῶν τέκνων της. Διοδ. Σικ. δ', 51. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, Διοδ.

Α'μφίνομος, ὁ. Τίός τοῦ Νίσου βασιλέως τῆς Δουλιχίου, εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἀπέκτεινεν ὁ Τηλέμαχος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμρ. Ὀδσ. Π, 394. — 2) Σικελιώτης ἐκ τῆς πόλεως Κατάνης, ὅστις ἔσωσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀναπίου τοὺς γονεῖς τουέκ τῶν φλογῶν τῆς ἀκρήξεως τοῦ ὄρους Αἴτνης, Στράβ.

Α'μφιος, ὁ. Τίός τοῦ Σελάγου ἐκ τῆς πόλεως Παισοῦ τῆς μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 830. — 2) Ἀμφιος, υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 612.

Α'μφίπαγος ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας ἐπὶ τοῦ Δυτικοῦ αὐτῆς μέρους.

Α'μφίπολις, εως, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις προτοῦ ἔτι νὰ ὑποταχθῇ ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ὑπῆρχεν ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, Ἐννέα Ὁδοὶ καλουμένη. Φίλιππος ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας κηρύξας αὐτὴν κατ' ἀρχὰς αὐτόνομον καὶ ἐλευθέραν τῆς ἐπιρροῆς τῶν Ἀθηναίων, μετ' ὀλίγον τὴν ἐκυρίευσεν, ἐπὶ Ῥωμαίων δὲ κατεστάθη μητρόπολις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας. Θουκ. δ'. 104. Ἡρόδ. ἔθεν, Ἀμφιπολίτης ὁ κάτοικ.

Α'μφίπυρος, ου, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅτε αὕτη ἔφερεν εἰς τὰς δύο χεῖράς της ἀνημμένας λαμπάδας, Καλλιμ.

Α'μφιρώ, οῦς, ἡ· καὶ Ἀμφιῤῥόη, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ μία τῶν Ὠκεανίδων θεῶν, Ἡσ. Θεογ. 360.

Α'μφισσα, ἡ. Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, ἀπέχουσα 120 στάδια τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν,

τὴν ὁποίαν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐκυρίευσε συνάμει Ἀμφικτυονικοῦ θεσπίσματος, Παυσ. ι', 30. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς Ἀμφίσσης ἐγγόνου τοῦ Αἰόλου, ταυτὸν Σάλωνας, Ἡρόδοτ. ἔθεν, Ἀμφισσεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Α'μφίσσα, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἔγγονος τοῦ Αἰόλου, τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Ἀπόλλων· ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ἡ πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων Ἀμφισσα, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ τάφος αὐτῆς, Παυσαν.

Α'μφισσος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δρυόπης, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν Οἴτην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, Ἀντ. Λιβ.

Α'μφίστρατος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, ἡνίοχος τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, Στράβ. ιά.

Α'μφιστρεύς, έως, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 318.

Α'μφιτρίτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος, βασίλισσα τῆς Θαλάσσης, Ἡσ. Θεογ. 243. κατὰ Ἀπολδ. α', 2, 2 ἦν αὕτη μία τῶν Ὠκεανίδων, ἥτις ἀποφεύγουσα κατ' ἀρχὰς τὸν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος γάμον, ἐκρύβη πλησίον τοῦ Ἄτλαντος, ὁ δὲ Ποσειδῶν πέμψας ἕνα δελφῖνα πρὸς ζήτησιν αὐτῆς, εὗρεν αὐτήν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ δελφὶν οὗτος συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων· μετ' αὐτῆς δὲ ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τοὺς Τρίτωνας, τὴν Ῥόδην καὶ πολλὰ ἄλλα τέκνα. Ὁμ. Ὀδσ. Ε, 422. Ἡσ. Θεογ. 930.

Α'μφιτρόπη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ἔθεν, ἐπίῤῥμ. Ἀμφιτροπῆσιν, ἐν Ἀμφιτρόπῃ, Αἰσχύλ. καὶ Ἀμφιτροπαῖος, ίου, ὁ κάτοικ.

Α'μφιτρύων, ωνος, ὁ. Τίός τοῦ βασιλέως τῆς Τιρύνθου Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόης, ἔγγονος τοῦ Περσέως. Ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Ἠλεκτρίωνος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰφικλέα, μετὰ τῆς ὁποίας ὅμως ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Τιρύνθου φονεύσας εἰς μίαν ἔριδα τὸν πενθερόν του Ἠλεκτρύονα καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Κρέοντα εἰς τὰς Θήβας, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορήγησεν ὅλα τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν ἀναγκαῖα. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἡ Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διὸς εἰς ἀπουσίαν τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 392. (τὸ ἰῶτα ἐστὶν ἐνταῦθα βραχύ, καθὼς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. εγ', 1.)

Α'μφιτρυωνιάδης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὁ Ἡρακλῆς, Ἡσ. Θεογ. 317.

Α'μφίων, ονος, ὁ. Τίός τοῦ Ἰασίου καὶ ἔγγονος τοῦ Λυκούργου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ δὲ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Νηλεὺς βασιλεὺς τῆς Πύλου, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 285. — 2) Εἷς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 692. — 3) Τίός τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης Θηβαῖος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ζήθου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν διώξας αὐτόθεν τὸν νέον Λάϊον, κτίσας καὶ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ὅπου λέγεται, ὅτι διὰ τῆς μαλῳδίας τῆς λύρας του ἐκίνει καὶ αὐτοὺς τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν τῶν τειχῶν ἀναγκαίους λίθους, ὧν εἷς τῶν περιφημοτέρων μουσικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν δὲ πρότερον πόλιν Καδμείαν ἀφῆκεν ὡς ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν· ἡ λύρα αὐτοῦ, ἥτις τοσοῦτον ψηφίζεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἦν ἑπτάχορδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἦν δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν· ὑπανδρευθεὶς δὲ τὴν Νιόβην θυγατέρα τοῦ Ταντάλου ἐγέννησεν ἑπτὰ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας, Ὁμρ. Ὀδσ. Λ, 261. Ἀπολδ. γ', 10, 1. — 4) Τίός τοῦ προτέρου Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὅστις μόνος διεσώθη τῶν λοιπῶν παίδων, τοὺς ὁποίους ἐτόξευσεν ὁ Ἀπόλλων, Ἀπολδ. γ', 5, 6. — 5) Τίός τοῦ Ἰπερασίου ἐκ Πελλήνης τῆς Ἀχαΐας, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 176. — 6) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Λάβδας μητρὸς τοῦ Κυψέλου, Ἡρόδ. — ἔθεν, Ἀμφιόνιος, ία, ον· τοῦ Ἀμφίονος, Εὐριπ.

Α'μφότερος, ὁ. Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρώων καὶ φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Πάτροκλον, Ὁμ. Ἰλ. Π, 415. — 2) Τίός τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Καλλιῤῥόης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρνᾶνος, Ἀπολδ. γ', 7, 8.

Α'μφρυσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 54. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμφρυτσός. — 2) = Ἄμβρυσος.

Α'μούλιος, ὁ, Amoulios, ἴδε Ἀμούλιος.

Α'ναβησίνεως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 113.

Α'ναγνεσαι, αἱ, καὶ, Ἀναγνία, ἡ, Anagnia. Μητρόπολις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Πολύβ. καὶ Στράβ.

Α'ναργυροῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, ἀνήκον εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, γνωστὸς διὰ τὸ ἐνταῦθα φυόμενον ἀνθῶδες φυτὸν ἀνάργυρον, ἔθεν παροιμ. ἀνάργυρον κινεῖν, κινῶ τε πρὸς ἰδίαν βλάβην, Στέφ. Βυζ. ἐπίῤῥμ. Ἀναργυρούνταθεν, ἐξ Ἀναργυροῦντος, Ἀριστ. καὶ Ἀναργυράσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Ἀναργυροῦντος, Ἡρόδτ.

Α'ναία, ἡ, καὶ Ἄναια, τά. Πόλις τῆς Ἰωνίας κειμένη ἀνατολικῶς ἀπέναντι τῆς Σάμου, Θουκ. ἔθεν Ἀναίτης, ου, καὶ Ἀναΐτις, ίδος, ἡ, ὁ κάτοικ, Θουκδ. η', 61.

Α'ναίτιος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Α'ναΐτις, ιδος, ἡ. Ἐπὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πέρσαις, Καππαδόκαις, Ἀρμενίοις καὶ Μήδοις ἡ Σελήνη, ἡ ὁ Ἑωσφόρος καὶ Ἕσπερος ἀστήρ, κυρίως Ἀναχίδ καλούμενος, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἄρτεμις εἶχεν ἕνα ναὸν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Δακεδαίμονι, Παυσ. γ', 16. ἐλατρεύετο δὲ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν χώραν Ἀκιλισινὴν τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πλούτρ. — 2) ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Λυδοῖς, Παυσαν.

Α'ναζαρβός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας

ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπί τινος ὁμωνύμου ὄρους, κλητὴ δεῖσα ὕστερον Καισάρεια.

Ἀ'νακαία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'νάκειον, τό. Ναὸς τῶν Διοσκούρων, Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἐν Ἀθήναις, ἰδίως δὲ ὄρος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ ναὸς τῶν Διοσκούρων, Θουκ. ᾱ, 93.

Ἀ'νακρέων, οντος, ὁ· ποιητ. Ἀνακρείων. Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τέω ἐν Ἰωνίᾳ, ζήσας χρόνον τινὰ ἐν Σάμῳ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ὅστις, ὡς λέγεται, ἐτίμα αὐτὸν μεγάλως, ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Πεισιστράτου, καὶ τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα πέντε χρόνων, Ἡρόδ. Θεοκρ. 17. ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὀλίγαι τινὲς μόνον ᾠδαί, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται.

Ἀ'νακτορία, ἡ· προσυπκμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ἀνακτορίων, Θουκ.

Ἀ'νακτόριον, τό. Ἀκρωτήριον ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, Θουκ. — 2) Πόλις ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου, ἥτις τελευτᾷ διὰ τοῦ Ἀνακτορίου ἀκρωτηρίου, οὖσα ἀποικία τῶν Κορινθίων, τινὸς Βόνιτσα, Θουκ. ᾱ, 55. ὁ-θεν, Ἀνακτόριος, ία, ιον, τοῦ Ἀνακτορίου, ἔτι δὲ καὶ ὁ κατοικ. τῆς πόλεως Ἀνακτορίου, Ἡρόδ.

Ἀ'νάκτωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, Ἀπολδρ.

Ἀ'νακυνδαράξης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ βασιλέως Σαρδαναπάλου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. β', 5.

Ἀ'νάμοι, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Στράβ.

Ἀ'νανες, οἱ, Ἔθνος Γαλλικὸν κατοικοῦν εἰς τὴν ἐντοῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Πολύβ.

Ἀ'ναξαγόρας, ου, ὁ. Περίφημος φιλόσοφος ἐκ τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς γεννηθεὶς ἐν Κλαζομεναῖς πόλει τῆς Ἰωνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, μαθητὴς δὲ τοῦ Ἀναξιμένους ἐν Μιλήτῳ· ἐν Ἀθήναις δὲ ὢν διεβλήθη ὑπὸ τῶν ἀνεύθυ ἱερέων οἷς ἄθεος, καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῇ διὰ συνεργείας τοῦ Περικλέους, ὅθεν φυγὼν αὐτόθεν ἦλθεν εἰς Λάμψακον, ὅπου ἀπέθανε. Πλάτ. — 2) Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. δ', 14.

Ἀ'ναξανδρίδης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δεόντος, βασιλέως ἐν Σπάρτῃ τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγίδων, πρῶτος ἐκ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ὑπανδρεύθη δύο γυναῖκας βιασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐφόρων, διότι ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς δὲν ἐτεκνοποίει. Ἡρόδ. 5, 39. — 2) Υἱὸς τοῦ Θεοκόμπου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου, Ἡρόδ. 8, 131.

Ἀ'ναξανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγίδων, Ἡρόδοτ. 7, 204.

Ἀ'ναξαρχος, ὁ. Θηβαῖός τις στρατηγὸς τῶν Μεθυμναίων, Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἐπακολουθήσας εὐδαιμονικός, ὅστις ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του τιμώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ληφθεὶς ἀπὸ τὸν Νικοκρέοντα τύραννον τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐθανατώθη μετὰ μεγάλας βασάνους, Διογ. Λαέρτ. Πλούτρ. Ἀλεξ. Ἀρρίαν.

Ἀ'ναξιβία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βίαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πελλίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πισιδίκην, Πελοπείαν, Ἱππολύτην καὶ Ἄλκηστιν, Ἀπολδρ. α', 9, 10. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρατιεώς ἢ Ἀτρεως, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην καὶ Πισιδίκην, τὸν Ἀντίλοχον, Ἐχέφρονα καὶ ἄλλους υἱούς, Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πλειοθένους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου· ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην, Παυσ. β', 29. — 4) Νύμφη τις, ἥτις κατοικουμένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπ' ὅπου ἔγινεν ἀφανής.

Ἀ'ναξίβιος, ὁ. Πλοίαρχός τις Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφ.

Ἀ'ναξικράτης, ους, ὁ (ξ). Βυζαντινὸς τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀ'ναξίλαος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀναξίλεως, ω, Δωρικ. Ἀναξίλας, α. Υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, Ἡρόδοτ. 8, 131. — 2) Τύραννος τοῦ Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσήνιος, ὅστις κυριεύσας τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐπὶ τῆς Σικελίας μετὰ τῶν φυγόντων Μεσσηνίων ἐκάλεσεν αὐτὴν Μεσσήνην 494 πρὸ Χρ. Ἡρόδοτ. 6, 23. — 3) Ἀναξίλαος ἐκ Λαρίσσης, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λυγούστου, τὸν ὁποῖον ὁ μονάρχης οὗτος ἐξώρισεν ἐκ τῆς Ἰταλίας διὰ τὰς ἀγυρτείας του. — 4) Κωμικός τις ποιητής, παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. α', 27.

Ἀ'ναξίμανδρος, ὁ. Μελήσιος φιλόσοφος, μαθητὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς καὶ τοῦ Θαλοῦ, διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν του ἐν τῷ κοινῷ, πρῶτος ἔστις κατεσκεύασε γήϊνον σφαῖραν καὶ ἔγραψε γεωγραφικοὺς πίνακας, Πλούταρχ.

Ἀ'ναξιμένης, ους, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου, Διογν. Λαέρτ. — 2) Ἱστορικὸς Λαμψακηνός, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων περὶ δὲ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας αὐτοῦ τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις ἱστόρησε, Διογ. Λαέρτ. — 3) Ἕτερος Ἀναξιμένης Λαμψακηνὸς ῥήτωρ, Στράβ.

Ἀ'ναξῖνος, ὁ. Κατάσκοπός τις τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. περὶ Στεφ.

Ἀ'νάξιον, τό. Πόλις τῆς Παμφυλίας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, Σκύλ.

Ἀ'νάξιππος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Ἀ'ναξιρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κορίνου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἔπεος ἐγέννησε τὴν Τρμίνεν, Παυσαν. ε', 1.

Ἀ'νάξις, ιδος, ἡ, καὶ Ἀναξίς, ίδος. Θυγάτηρ τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἱλαείρας κόρης τοῦ Λευκίππου, Παυσαν. β', 22.

Ἀ'ναξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱπποδόμης, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ θείου αὐτῆς Ἠλεκτρύονος ἐγέννησε τὴν Ἀλκμήνην, Ἀπολδρ. β', 4, 5. — 2) Μήτηρ τοῦ Σίνιδος καὶ Κερκύονος ἐκ Τροιζῆνος, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ὁ Θησεὺς, Πλούτρχ. Θησ. ιγ'.

Ἀ'νάπιας, α, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφινόμου, ἴδε Ἀμφίνομος.

Ἀ'ναπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Θουκ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 68. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῇ πόλει Στράτῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῷον, Θουκδ. β', 82.

Ἀ'ναριάκαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν μεταξὺ Ἀρκανίας καὶ Ἀτροπατηνῆς.

Ἀ'νάριον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πτολμ. ε', 13.

Ἀ'ναρ, ος, ὁ. Λατιν. Ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας, ὅ τις σχηματίζει τὰ σύνορα μεταξὺ Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας, τανῦν Γουαδιάνας, Στράβ.

Ἀ'νανα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας μεταξὺ Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου ποταμῶν πλησίον λίμνης τινός, Ἡρόδτ. 7, 30.

Ἀ'ναυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 477. — 2) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, Μεσχ. Εἰδ. β', 31.

Ἀ'ναφαῖος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω διὰ τὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀνάφης λατρείαν του, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ'νάφη, ἡ. Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Θήρας (Σαντορίνης) ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, διότι ἐφάνη ἀφέσως πρὸ αὐτῶν ἀπροσδοκήτως. Ἐνταῦθα ἐλατρευετο ἐξαιρ. ὁ Ἀπόλλων ἐπικαλούμενος Ἀναφαῖος, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1706. Ἀπολδρ. α', 9, 26.

Ἀ'νεφης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀτάνου Πέρσης, στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ, Ἡρόδοτ.

Ἀ'νάφλυστος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντιδὶδα φυλήν, ὀχυρὸς διὰ τὰ πέριξ ὄρη, Ἡρόδτ. 4, 99. ὅθεν, Ἀναφλύστιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀναφλύστου ὤν· καὶ ἀναφλᾶν, κωμικ. παρὰ Ἀριστοφ. Βάτρ. 427. ἐκκλ. 982.

Ἀ'ναχαρσεῖς, ιος, καὶ ιδος, ὁ, Λατιν. Ἀνάχαρσις. Περίφημος Σκύθης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ὅστις διὰ τὸν πρὸς τὰς μαθήσεις ζῆλόν του ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τοῦ Σόλωνος διὰ νὰ διδαχθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας, γενόμενος φίλος τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου τῶν Ἀθηναίων, Ἡρόδ. 4, 46, 76. γενικ. ιος, παρ' Ἡροδτ. καὶ Πλάτ. ιδος, παρὰ τοῖς ὕστερον. Δοτικ. Ἀνάχαροι καὶ Ἀναχάρσει, Ἡρόδτ. 4, 76.

Ἀ'νδαγα, τά. Πόλις τοῦ Καππαδοκικοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως.

Ἀ'νδακα, τά. Πόλις τῆς Ἰδικῆς χώρας κειμένη ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, Ἀρρίαν.

Ἀ'νδανία, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, καθέδρα τῶν παλαιῶν Βασιλέων τῆς χώρας ταύτης ἐκ τοῦ γένους τῶν Λελέγων, Παυσ. Στράβ. — 2) πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Θάμυρις ἐτυφλώθη, Στράβ. ἡ.

Ἀ'νδάνις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. ς, 8.

Ἀ'νδειρινή, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Κυβέλης τιμωμένης ἐν τῇ πόλει Ἀνδειρίᾳ, Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Ἀ'νδέρικκα, ἡ, ἰδε Ἀρδέρικκα.

Ἀ'νδης, ου, ὁ. Υἱὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, Στέφ. Βυζ. ἐν λξ. Ἄδικα.

Ἀ'νδοκίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν δέκα ἀπισήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ζήσας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁπότε καὶ ἀριστεύσαν εἰς τὴν κατὰ τῶν Κορινθίων μάχην ὡς στρατιώτης· κατηγορηθεὶς ἐν τέλει ὡς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀπέθανον ὡς λέγεται εἰς ἀλλοδαπὴν γῆν, Θουκ. ᾱ, 51.

Ἀ'νδραιμονίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος, ἢ Θόας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 638.

Ἀ'νδραίμων, ονος, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ ἀνὴρ τῆς Εὐρύγης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θόαντα, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Οἰνέα εἰς τὴν Καλυδῶνα, Ὅμ. Ἰλ. Β. 638, Ν, 216. Ἀπολδρ. α', 8, 6.

Ἀ'νδράπα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον Νεοκλαυδιούπολις κληθεῖσα, Πτολ.

Ἀ'νδρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν, ἐν τῇ πόλει Ὀρχομενῷ, καὶ ἐκάλεσε τὴν περίξ χώραν ἀπὸ τὸ ὀνόματος αὐτοῦ Ἀνδρηΐδα, Παυσ. Διοδρ. Σικ. ε', 8. — 2) Πρόκαπτος τοῦ Ἡλειοθέτου ἐκ Σικυῶνος, Ἡρόδτ. 6, 126, ἔνθα Γεικ. Ἀνδρέω κεῖται.

Ἀ'νδριακή, ἡ. Andriaca. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στρβ.

Ἀ'νδρόγεως, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάνης, περίφημος ἀγωνιστὴς τῆς Ἀρχαιότητος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν ἐν Ἀθήναις διὰ νὰ δείξῃ τὴν μεγάλην εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας ὑπεροχήν του, ἠρίστευσεν εἰς ὅλα τὰ εἴδη, τὸν ὁποῖον ὅμως φοβηθεὶς ὁ τότε βασιλεύων εἰς τὰς Ἀθήνας Αἰγεύς, μήπως ἁρπάσῃ τὸν θρόνον του μετὰ τῶν υἱῶν τοῦ Πάλλαντος, ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὅτε ἀνεχώρει διὰ τὰς Θήβας, διὰ τὸ ὁποῖον συμβὰν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μίνως πολεμήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ πέμπωσιν εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν ἑπτὰ νέους καὶ τοσαύτας νέας εἰς τὴν Κρήτην πρὸς βορὰν τοῦ Μινοταύρου, Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Ἀ'νδρόδαμας, αντος, ὁ. Σάμιός τις παρ' Ἡροδτ.

Ἀ'νδροκλείδας, α, ὁ. Ἀττικ. Ἀνδροκλείδης, Θηβαῖος ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἰσμηνίου, Ξενοφ. Ἑλλ.

Ἀ'νδροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλίδου Δίδλου, ἐξουσιάσας εἰς ἓν μέρος τῆς Σικελίας, Διόδ. Σικ. ε', 8. — 2) Ῥήτωρ τις καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐκατηγόρησε τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς παραβάντα τὰ μυστήρια τῶν Ἐλευσινίων, Θουκδ. η', 65. παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1182. ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ θηλυπρεπής. — 3) Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἀνδροκλῆς, ὁ. Τίος τοῦ Κόδρου Ἀθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἔφεσον, Στράβ. — 2) Δοῦλός τις, ὅς τις ἠναγκάσθη νὰ μονομαχήσῃ μεθ' ἑνὸς λέοντος, Αἰλιαν.

Ἀνδρόκοττος, ὁ. Βασιλεύς τις ἐν Ἰνδίᾳ, Στράβ. ὁ αὐτὸς καὶ Σανδρόκοττος καλούμενος.

Ἀνδροκράτης, ους, ὁ. Ἥρως τις Πλαταιεύς, τιμώμενος εἰς ἕνα βωμὸν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδ. 9, 25.

Ἀνδροκρατίαι, ῶν, αἱ, Συμβολικὴ θεότης παρ' Ἡσ. Θεογ. 226. θυγάτηρ τῆς Ἔριδος.

Ἀνδροκύδης, ους, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου, Πλούτρ.

Ἀνδρόλεως, ὁ. Ἀθλητή τις πυγμομάχος, Λουκ.

Ἀνδρομάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἠετίωνος ἐκ τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγένοντο τὸν Σκαμάνδριον καὶ Ἀστυάνακτα, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἀγαπήσασα ὑπερβαλλόντως τὸν ἄνδρα αὐτῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 405. Εὐρ. Ἀνδρ. Παυσ.

Ἀνδρόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τὴν Ἱππὼ θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Ὑγῖν.

Ἀνδρομέδα, ἡ, Ἰωνικ. Ἀνδρομέδη. Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Κασσιοπείας, εἰς ἄκρον αἰρεῖα ὡς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς. Ὁ πατὴρ αὐτῆς συμβουλευθεὶς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀμμωνος περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἑνὸς φοβεροῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐστείλεν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, ἔμαθεν, ὅτι ἄλλως δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ ἕως οὗ δὲν προσφέρῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς τὸ θηρίον διὰ νὰ τὴν καταφάγῃ. δέσας λοιπὸν τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπί τινος βράχου ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ καταφαγωθῇ ὑπὸ τοῦ τέρατος τούτου, ἀλλὰ διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Περσεὺς, ἐθανάτωσε τὸ θηρίον, καὶ ἀπαλλάξας τὴν κόρην ἔλαβεν αὐτὴν εἰς ἰδίαν γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε διάφορα τέκνα, Ἡρόδ. Ἀπολδρ. β', 4, 3. Ὑγίν. μύθ.

Ἀνδρομέδης, ὁ. Ἁλιεύς τις, παρὰ τὸν ὁποῖον εἶχε καταφύγει ἡ Ἠριτόμαρτις ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἠθέλησε νὰ βιάσῃ, ἀλλ' ἔγινεν ἀφανής.

Ἀνδρομένης, ους, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. — 2) Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν.

Ἄνδρος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἄφθονα αὐτῆς γεννήματα καὶ ἐξαίρετον οἶνον, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πρωτεύουσαν τὴν ὁμώνυμον πόλιν Ἄνδρον μ' ἕνα ἐξιόλογον ναὸν τοῦ Διόνυσου, κατοικουμένη ἀρχικῶς ὑπὸ Ἰώνων, καὶ οὖσα σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ταῦν Ἄνδρος, Ἡρόδοτ. ὅθεν Ἄνδριος, ία, ιον, τῆς Ἄνδρου, καὶ ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Ἄνδρου.

Ἄνδρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀνίου, περίφημος μάντις, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀφῆκεν αὐτὴν καὶ ἦλθεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀνταανδρον, Κου.

Ἀνδροσθένης, ους, ὁ. Νικητὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐξ Ἀρκαδίας, Θουκυδ. β', 55. — 2) Ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐπὶ τῆς νήσου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, Ἀρρίαν.

Ἀνδροτίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀνδρωνος, Ἀθηναῖος, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, δυσφημιζόμενος διὰ τὸν ἄχρειον αὐτοῦ χαρακτῆρα, καὶ ὡς ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. — 3) Ἀνδροτίων, ἱστορικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα βιβλία, Πλουταρ. Αἰλ. ποικ. ἱστρ. η', 6.

Ἀνδρόφαγοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας παρὰ τῷ Βορυσθένει ποταμῷ.

Ἄνδρων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίωνος, φίλος τοῦ Καλλιλλέους καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Ἀλικαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος, παρὰ Πλουτάρ. Θησ. κδ'.

Ἀνδρῶν πόλις, ἡ, Andropolis. Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Πτολ. ὅθεν, Ἀνδρωνοπολίτης, ου, ὁ, ὁ κάτοικ.

Ἀνεμοῖτας, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ.

Ἀνεμούριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν, Στράβ. — 2) = Ζεφύριον, πορθμὸς Στράβ.

Ἀνεμώλια, ἡ, καὶ Ἀνεμώρεια. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Δελφῶν, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων οἵτινες πνέουσιν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 521.

Ἀνήριστος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐν Σπάρτῃ, Ἡροδ. 7, 134. — 2) Ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις στελλόμενος εἰς πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐθανατώθη εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἡροδ. η' 137. Θουκ.

Ἀνθάνα, ἡ = Ἀνθήνη.

Ἄνθας, ανος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος· λέγεται ὅτι βασίλευσεν εἰς ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας ἐνθα κλήθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ πόλις Ἀνθηδών Παυσ. θ', 29.

Ἄνθεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλ. β', 7, 8. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἐν Κνιδῷ πόλει τῆς Κρήτης.

Ἀνθεία, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον Θουρίαν κληθεῖσαν, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 151. — 2) ἀγχαῖον ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν πόλεων αἱ ὁποῖαι ὕστερον συνέστησαν τὰς Ἀχαϊκὰς Πάτρας, Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας, Ἡσ. Ἀσπ. 381. καὶ Ἀνθη, στίχ. 474.

Ἀνθεμίδης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, κατ' Ἀνθεμωνιάδης, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 488.

Ἀνθεμίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σιμοεισίου ἐν Τροίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 473. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀντίου Ἀθηναῖος, Πλάτ.

Ἀνθεμοεσσίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ἀνθεμουσὶς λίμνη. Λίμνη ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας πλησίον τοῦ Λύκου Ποταμοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 724. πιθαν. = Ἀχερουσία.

Ἀνθεμόεσσα, ποιητ. ἀντὶ Ἀνθεμοῦσα.

Ἀνθεμοῦς, οῦντος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Ἀμφαξίτιδος χώρας πλησίον τῆς Ὀλύνθου. Ἀρτεμ. παρὰ Θουκ. β', 99. Θηλκ. παρὰ Δημ. Φιλιπ. β'. — 2) = Ἀνθεμουσία, πόλις τῆς Μεσοποταμίας, Στεφ. Βυζ. — 3) Μυθώδης τις ποταμὸς ἐν Ἑρυθρᾷ, Ἀπολλῶν. ὅθεν, Ἀνθεμούσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀνθεμούντος, Θουκ.

Ἀνθεμουσία, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἥτις ὕστερον Ὀσροηνὴ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ Ἄραβος ἡγεμόνος Ὀσρόου, ὅστις ἐξουσίασεν αὐτὴν ποτέ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἀνθεμουσίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Ἀνθεμοῦσσα, ἡ, ποιητ. Ἀνθεμόεσσα. Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἔνθα λέγεται ὅτι κατῴκουν αἱ Σειρῆνες, Ἡσ. Δείφ. 27. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 892.

Ἀνθεμος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς, ζήσας περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Βουπάλου, Παυσ.

Ἀνθεστήρια, τά. Ἑορτὴ ἐπίσημος ἐν Ἀθήναις, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου κατὰ τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα καὶ διαρκοῦσα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Πιθοίγια, ἤτοι ἄνοιξις τῶν πίθων, ἡ δὲ δευτέρα, Χόες ἤτοι ἑορτὴ τῶν φιάλων καὶ ἀγγείων κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἔπινον οἶνον ὅσον ἠδύνατό τις περισσότερον, καὶ ἡ τρίτη ἐλέγετο Χύτροι, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσυνείθιζον νὰ περιφέρωσι μίαν χύτραν μὲ διάφορα σπέρματα ἐν αὐτῇ, Πλούτρ.

Ἀνθεστηριών, ῶνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἀναλογεῖ μ' ἓν μέρος τῶν παρ' ἡμῖν Φευρουαρίου καὶ Μαρτίου μηνῶν, Θουκ.

Ἀνθεσφόρια, τά. Ἑορτή τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἑορταζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἥτις λέγεται ὅτι ἡρπάγη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐν ᾧ ἐσύναζεν ἄνθη, Πολυδ. α', 1. 32.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἀνθηδών. Στέφ. Βυζ.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βοιωτίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι, ἔχουσα ἕνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Περσεφόνης, ἐνταῦθα λέγεται ὅτι κατῴκει ὁ Γλαῦκος, ἁλιεύς τις, ὅστις ἔγινε μετὰ ταῦτα θαλάσσιος θεός, Ὅμ. Ἰλ. Β, 508. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἱεροκλῆς ὀνομάζει Ἠριππιάδα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀνθηδώνιος καὶ Ἀνθηδόνιος, ὁ κάτοικ. διὰ τοῦ ω· εὕρηται παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἀνθήτ, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταυίνθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐδυσίασαν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς πρὸς ἀπαλλαγὴν ἑνὸς λοιμοῦ, Ἀπολδρ. β', 14, 8.

Ἀνθήλεια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Κυσσέως ἐθανάτωσεν αὐτόν, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἀνθήλη, ἡ. Κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων, Ἡροδ.

Ἀνθήνη, ἡ· Anthana. Πλίν. Κώμη τις ἐπὶ τῆς Κυνουρίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, Θουκ. δ', 41. καὶ, Ἀνθάνα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὀρθότερ. μέντοι τὸ παρὰ Παυσ. Ἀθήνη· ὅθεν, Ἀνθανεύς, έως, ὁ κάτοικ, Στέφ. Βυζ.

Ἄνθης, ου, ὁ Δωρ. Ἄνθας, ίδος Ἄνθας.

Ἄνθιον, τό = Ἄντιον.

Ἄνθιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πάτραις, Παυσ. α', 31.

Ἀνθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη ποτὲ ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀνθίππος, ὁ, Ἴδε Ἀντίππος.

Ἄνθος, ὁ. Τίος τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ὅστις κατεσπαράχθη ἀπὸ τοὺς ἵππους τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀντων. Λιβ.

Ἀνθυλλα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, πιθαν. ἡ αὐτὴ Κυνοκόπολις ὕστερον κληθεῖσα, Ἡροδ. 2, 97. Ἀντυλλα, ἡ· παρ' Ἀθην. ὅθεν, Ἀνθυλλαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀνιγρίδες, ῶν, αἱ. Νύμφαι τοῦ ποταμοῦ Ἀνίγρου ἐν Ἤλιδι, ἔχουσαι ἐπὶ τοῦ Σαμικοῦ ἐν σπήλαιον ἱερόν. Παυσ. ε', 5.

Ἄνιγρος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τὸ Λαπίθειον ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ Σαμικοῦ, πιθαν. ὁ παρ' Ὅμηρ. καλούμενος Μινυήϊος· ἐπὶ δὲ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εὑρίσκετο ἓν σπήλαιον ἀφιερωμένον εἰς τὰς Ἀνιγριάδας Νύμφας, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ληχεύοντες ἤρχοντο νὰ θεραπευθῶσι, Στράβ.

Ἀνίης, ηνος, ὁ. Ἴδε Ἀνίων.

Ἀνίκητος, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του ἐκ τῆς Ἥβης, Ἀπολδρ. β', 7, 7. — 2) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, Ἀρρίαν.

Ἄνιος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ῥοιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἔρριψεν ἔγγυον ἔτι οὖσαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἥτις ἐλθοῦσα εἰς Δῆλον ἐγέννησεν ἐνταῦθα τὸν Ἄνιον, ὅστις ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐδιδάχθη καὶ τὴν μαντικὴν παρ' αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. Τζετζ.

Ἀνιππος, ὁ. Συρακουσιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀνίων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Ῥασαμάνθους, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δῆλον, Διοδ. Σικ. ε', 80.

Ἀνίων, ωνος, ὁ, Anien. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ εἰσβάλλων πλησίον τῆς Ῥώμης εἰς τὸν Τίβε-

ριν, ταυῦν Τεβερόνε, Στράβ. καὶ Ἀνίης, ηνος, παρὰ Πλουτρ.

Ἀννίβας, α, καὶ ου (ι) Annibal. Τίὸς τοῦ Γίσκου ἐκ Καρχηδόνος, εἷς τῶν Σουφήτων λεγομένων καὶ στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, ἀσπονδος ἀχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἀπέθανεν ὑπὸ λοιμοῦ, ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκράγαντος. — 2) Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, Hannibal, υἱὸς τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀμιλκάρ Βάρκα, ὅστις ἐπολέμησε μὲ πολλὴν δόξαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον, τελευταῖον δὲ νικηθεὶς, καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Προυσίαν βασιλέα τῆς Βιθυνίας ἐφαρμακώθη ἰδιοχείρως τὸ 571 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, Πολυβ. Πλούτ. ὅθεν, Ἀννιβιακὸς, ή, ὸν καὶ Ἀννίβειος, εία, ειον, τοῦ Ἀννίβα, ἡ εἰς τὸν Ἀννίβαν ἀνήκων.

Ἀννίβοι, οἱ. Λαὸς τῆς Σπρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πλιν.

Ἀννίκερις, εως, καὶ ιδος. Ἐπιτηδείος τις ἁρματηλάτης Κυρηναῖος, ὅστις ἐξηγόρασε τὸν Πλάτωνα, ὅτε ἠθελε νὰ πωλήσῃ αὐτὸν Διονύσιος ὁ Τύραννος, Λουκ. — 2) Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἡγησίου, συστήσας ἰδίαν αἵρεσιν τὴν ὁποίας οἱ ὀπαδοὶ ἐκαλοῦντο Ἀννικέρειοι, Διογ. Λαέρ. Β', 86.

Ἄννιος, ὁ Annius. Δήμαρχός τις ἐν Ῥώμῃ.

Ἄννων, ωνος. Hanno. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου. — 2) Τὶς τοῦ Ἀννίβα καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελίας ἐκστρατείαν, ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἔφυγεν εἰς Ἡράκλειαν. — 3) Εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν Ἀννίβα τοῦ μεγάλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐκστρατείαν. — 4) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν περίπλουν τὸν ὁποῖον ἔκαμεν εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ εἰς Φοινικικὴν γλῶσσαν· λέγεται δὲ ὅτι ἔζη περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, Ἀθήν.

Ἀνόπαια, ἡ. Μέρος τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ μία στενὴ ὁδὸς διὰ τοῦ ὄρους τούτου καταντῶσα ἕως τῶν Ἀλπηνῶν ἐν Λοκρίδι, Ἡροδ. 7, 146.

Ἀνοσία, ας, ἡ· ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ, κληθείσης οὕτω διὰ τὸν ἀνόσιον θάνατον τῆς Δαΐδος ὑπὸ τῶν αὐτόθι γυναικῶν.

Ἀνουβείδιον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀνουβίδος, Λουκ.

Ἄνουβις, ιδος, ὁ, Αἰτκ. Ἄνουβιν, Anubis. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, γενηθεῖσα ὡς ἐδοξάζετο παρ' αὐτοῖς ἐκ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν Κυνοκέφαλον, μὲ τὸ νὰ παριστάνετο ἔχουσα κεφαλὴν κυνὸς, καὶ ὅλοι οἱ σκύλοι ἐνομίζοντο ἱεροὶ αὐτῆς· ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτῆς εἰσήχθη καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. Λουκ.

Ἀνταγόρας, ου, ὁ, Ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα Θηβαΐδα ἐπιγραφόμενον, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, Αἴλιαν.

Ἀνταιόπολις, εως, καὶ Ἀνταίου Πόλις, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀνταῖος ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διόδ. Σικ. ὅθεν, Ἀνταιοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀνταῖος, ὁ. Μέγας καὶ φοβερὸς Γίγας υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐξουσιάζων ἓν μέρος τῆς Λιβύας ἔνθα κατῴκει μεσα εἰς ἓν σπήλαιον κειμώμενος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τῆς ἑποίας πάντοτε ἐλάμβανε νέαν ἰσχὺν καὶ δυνάμεις. Ἀπολλ. β', 5, 11. ὅσοι δὲ ξένοι κρχοντο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ παλαίωσι μὲ αὐτὸν, τοὺς ὁποίους νικῶν πάντοτε κατέπινεν ὁνιλεῶς· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις παλαίων μετ' αὐτοῦ τὸν ὑψωσεν ὑψθεν τῆς Γῆς διὰ νὰ τὸν ἐξασθενήσῃ αὐτόν. Πινδ. Ἰσθ. ζ, 37. Ἀπελλ. — 2) Ἡγεμὼν τῆς Λιβύας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἱρασσοιν ἐν Κυρήνῃ, πατὴρ τῆς Βάρκης, τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἠθελε τὸν νικήσῃ τρέχων, Πινδ. Πυθ. 9, 182.

Ἀνταλκίδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, τὸν ὁποῖον ἡ πατρὶς αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν περιβόητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387 πρὸ Χρ. διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις ὑπεχρεοῦντο νὰ μείνασιν ὑποκείμεναι εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι νὰ λάβωσι πάλιν τὴν προτέραν ἀντονομίαν των, Ξενοφ. Ἑλ. ὅθεν, ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου λεγομένη εἰρήνη, Πολύβ.

Ἀνταν̄δρος, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Ἀλεξανδρείας, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρυψε τὰς τρεῖς θεάς· Ἡροδ. 5, 26. ὅθεν, Ἀνταν̄δριος, ὁ κάτοικ. Θεοκ.

Ἀνταν̄δρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις ἐβίαζε τοὺς Καρχηδονίους κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἐπολιόρκουν τὰς Συρακούσας.

Ἀνταν̄δρίδαι, οἱ, Δωρκ. ἀντὶ Ἀντηνορίδαι, Πινδ.

Ἀνταν̄δρα, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου, ταυῦν Τερτόσα, Στέφ. Βυζ.

Ἀντέας, ου, ὁ. Μακεδών τις, Ἀρριαν. — 2) Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, παρὰ Λουκ. Μακροβ. σρατηγ. μέντοι Ἀτέας.

Ἀντεία, ἡ, καὶ Ἀντέα. Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Προίτου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἥτις ἠγάπησε τὸν Βελλεροφόντην, ὅτε οὗτος ἐξεισθὴ ὑπὸ τοῦ Προίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 160. ὑπὸ τῶν Τραγικῶν δὲ καλεῖται αὕτη Σθενεβοία. — 2) = Ἄντιον.

Ἀντεῖας, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἑρμοῦ, Τζέτζ. — 2) Τὶς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἄντιον ἐν Ἰταλίᾳ, Διον. Ἁλ. Στεφ. Βυζ.

Ἀντεμνα, ἡ· καὶ Ἀντέμναι, αἱ, Antemnae. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀνίωνος ποτα-

μοῦ εἰς τὸν Τίβεριν, Στράβ. ὅθεν, Ἀντεμνάτης, ὁ κάτοικ.

Ἀντηνορίδης, ου, ὁ. Τὶὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀντήνορος, Ὁμ. Ἰλ. γ', 123. ἰδίως δὲ ἐτιμῶντο οἱ Ἀντηνορίδαι εἰς Ἥρωας εἰς τὴν Κυρήνην πόλιν τῆς Λιβύας, ὅπου λέγεται ὅτι ἦλθεν ὁ Ἀντήνωρ μετὰ τοῦ Μενελάου καὶ κατῴκησε μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, Πινδ. Πυθ. 5, 110.

Ἀντήνωρ, ορος, ὁ, Δωρκ. Ἀντάνωρ. Τὶὸς τοῦ Αἰτυήτου καὶ τῆς Κλεομήστρας ἐκ Τροίας. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ φρονιμωτέρων γερόντων τοῦ παλατίου τοῦ Πριάμου, ὅστις ὑποδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν Ὀδυσσέα ὅτε οὗτος ἦλθε πρέσβυς διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, καὶ ἦν πάντοτε φίλος τῶν Ἑλλήνων, παρακινῶν ἐπιμόνως καὶ συμβουλεύων πάντοτε ν' ἀποδώσωσι τὴν Ἑλένην καὶ τὰ ἁρπαγέντα μετ' αὐτῆς κλαλά, ὁ δ' καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Τροάδος ἐφείσθησαν μὲ σέβας τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ ἀφῆκαν αὐτὴν πάντη ἀνενόχλητον. Νομευθεὶς τὴν Θεανὼ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κόωντα, Ἰφιδάμαντα, Ἐλικάονα, Λαοδόκον, Ἀγήνορα, Δημολέοντα, Πεδαῖον, Ἀρχέλοχον καὶ Ἀκάμαντα, Ὁμ. Ἰλ. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύαν, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔφερε μέχρι ἀποικίαν Ἐνετῶν ἐκ τῆς Παφλαγονίας καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Πάδουαν, Στράβ. ιβ', ιγ', 5.

Ἀντιάδης, ου, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀγλαΐας θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἀντιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενητίου καὶ μήτηρ τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος, τοὺς ὁποίους ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 56. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰάμονος, γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὀφ. Ἀργ. 187.

Ἀντιγένης, ους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τῇ 93. Ὀλυμπιάδι, Ξενοφ. — 2) Στρατηγός τις τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρριαν.

Ἀντιγόνεια, ἡ, καὶ Ἀντιγονεία, ἡ, Antigonea. Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐπί τινος διαβάσεως τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων, ταυῦν Ἀργυρόκαστρον, Πολυβ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. — 3) Ἑτέρα πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στράβ. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ αἱ πόλεις Μαντινεία, Νικαία, καὶ Ἀλεξανδρεία ἡ Τρωάς, ὅθεν, Ἀντιγονεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀντιγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους· ὅτε ὁ Οἰδίπους μαθὼν τὴν βδελυρὰν καὶ παράνομον μίξιν μετὰ τῆς Ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς ἀφῆκε τὰς Θήβας, ἡ Ἀντιγόνη συνώδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀττικήν, ὕστερον δὲ ἐλθοῦσα εἰς τὴν πατρίδα της πάλιν καὶ θέλουσα νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Κρέοντος θείου της, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλ. γ', 3, 9. Αἰσχύλ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυτίωνος Βασιλέως τῆς Φθίας καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀκτορος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Πηλέα ἐγέννησε τὴν Πολυδώραν· φονευσάσης δὲ ὁ Πηλεὺς ἀκουσίως τὸν πενθερόν αὐτοῦ Εὐρυτίωνα καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ Βασιλείου, ἦλθε πρὸς τὸν Ἄκαστον, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Ἀστυδάμεια ἐρωτευθεῖσα εἰς αὐτὸν, τὸν ἔλαβεν εἰς ἄνδρα, τοῦτο δὲ μαθοῦσα ἡ Ἀντιγόνη ἐγένεν αὐτόχειρ ὑπὸ τῆς λύπης. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Λακεδαίμονος, εἰς ἄκρον ὡραία, ἥτις διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας μεταμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς Πελαργόν, Ὀβιδ. Μετμρ. Ε', 93.

Ἀντιγονίς, ίδος, ἡ, φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀντιγόνου πατρὸς τοῦ Δημητρίου. — 2) Ἀντιγονὶς προσυπακμ. ναῦς, ἡ ναῦς ἥτις ἦτον πρασδιωρισμένη πάντοτε διὰ τὰς κοινὰς ὑπηρεσίας καὶ ἀποστολὰς, Πλουτρχ.

Ἀντίγονος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Φιλίππου ἐπικαλούμενος Κύκλωψ ἢ μονόφθαλμος, διότι εἶχεν ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων στρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, εἷς τὸν ὁποῖον φυτὸς παρέδωκε τὴν ἀρχὴν τῆς μικρᾶς Ἀσίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου θελήσας νὰ κατακτήσῃ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἀσίας καὶ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας καὶ ν' ἀναγορευθῇ Βασιλεὺς ἀνεξάρτητος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου οἱ τινες ἠνώσαν κατ' αὐτοῦ τὰς δυνάμεις των, ἀπέθανε νικηθεὶς ἐν τῇ μάχῃ 301 πρὸ Χρ. τὸν ὀγδοηκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Λουκ. — 2) Ἀντίγονος ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκυονέως, ὅς τις ὑπανδρευθεὶς τὴν χήραν Δημητρίου τοῦ δευτέρου, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας βασιλεύσας δεκατρεῖς χρόνους, οὗτος ἐπολέμησε ἐναντίον τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης συμμαχήσας μετὰ τῶν Ἀχαιῶν· ὁ αὐτὸς ὠνομάζετο ἔτι καὶ Ἀντίγονος Σωτήρ. — 3) Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, υἱὸς Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσεν οὗτος τὸ Βασίλειον τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλλον οἱ Γαλλάται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατεστρέμωσαν ὅλην τὴν Μακεδονίαν· ἀπέθανε δὲ τὸ 239 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐδιώχθη δὶς ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, Λουκ.

Ἀντίγονος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Καρύστου ἐπὶ τῆς Εὐβοίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράψας, Ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγήν, καὶ, Βιογραφίας Φιλοσόφων.

Ἀντιόωρος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Δήμνου παρ' Ἡροδ.

Ἀντικάσιον, τό. Ὄρος ἐπὶ τῆς Σελευκίας χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντικίνωλις, ιδος, ἡ. Μικρός τις λιμὴν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Ἡμωλίδος, Στράβ.

Ἀντικίρρα, καὶ Ἀντίκυρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φωκίδος κειμένη παρὰ θάλασσαν, πρότερον Κυπάρισσος καλουμένη, μὲ λιμένα. Στράβ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας πλησίον τῆς Οἴτης παρ' αὐτῷ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, Ἡροδ. 7, 198, ὅθεν Ἀντικιρρεὺς καὶ Ἀντικυρεύς, ἤτοι, ὁ κάτοικ. Παυσ. Περίφημοι ἦσαν τὸ παλαιὸν αἱ δύο αὗται πόλεις διὰ τὸν ἐν αὐταῖς φυόμενον ἐλλέβορον, πρὸ πάντων δὲ ἐξαίρετος ἦν ὁ περὶ τὴν Θεσσαλικὴν Ἀντίκυραν βλαστάνων, τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐνταῦθα καὶ παρεσκευάζετο ἐπιτηδειότερον εἰς τὴν ἐν Φωκίδι Ἀντίκυραν· ἐπειδὴ δέ τις Ἀντικυρεὺς ὀθεράπευσε ποτὲ τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του διὰ τοῦ ἐλλεβόρου, ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις παροιμ. Ἀντικύραι σοι δεῖ, ἐπὶ τῶν παραφρονούντων λεγομένη, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 51. (Κατ' Εὐσταθ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 520. ἔστι ἡ ὀρθοτρ. γραφ. Ἀντικιρρᾶ, διὰ τὸ κείσθαι ἀπέναντι τῆς Κίρρας λιμένος τῶν Δελφῶν. Στράβ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Ἀντίκυρα, Ἡροδτ. 1, 8. Παυσ.

Ἀντικλεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκολύκου, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Λαέρτην ἐγέννησε τὸν Ὀδυσσέα, διὰ τοῦ ὁποίου τὴν πολυχρόνιον ἀποχώρησιν κατατηκομένη ἀπέθανε πρὸ τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ ἔτι εἰς τὴν Ἰθάκην ὁ Ὀδυσσεύς, Ὁμ. Ὀδ. Α, 85. — 2) Μήτηρ τοῦ Περιφήτου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡφαίστου, Ἀπολλ. γ', 16.

Ἀντικλῆς, ἤτοι, ὁ, Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ.

Ἀντικλος, ὁ. Εἷς, τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων, ὅσοι ἐστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας, εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν δούρειον λεγόμενον ἵππον, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 286.

Ἀντικυρεῖς, ὁ. Κάτοικος καὶ ἐπώνυμον ὄρους τῆς Λυκίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Στράβ.

Ἀντίκυρα, ἡ, ἴδε Ἀντικίρρα.

Ἀντικυρεύς, ἤτοι. Ἕλλην τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀντικύρας ἐν Φωκίδι, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐπενόησε τὴν χρῆσιν τοῦ ἐλλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του, Πτολ. Ἡφαιστ. β'.

Ἀντιλίβανος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀσίας κείμενον μεταξὺ τῆς Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Φοινίκης, καὶ συνεχόμενον νοτιοανατολικῶς μὲ τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου, τοῦ ὁποίου οἱ πρόποδες ἦσαν εἰς ἄφορον καρποφόροι, Στράβ.

Ἀντιλέων, οιτος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλ. β', 7, 8. — 2) Θούριός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, Ξενοφ. — 3) Χλευαστικὸν ὄνομα τοῦ Δημαγωγοῦ Κλέωνος, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1044.

Ἀντίλοχος, ὁ. Τὸς πρεσβύτερος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀναξιβίας, ὅστις, ὡς λέγεται, βρέφος ἔτι ὢν ἐξετέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ὅπου ἔθρεψεν αὐτὸν μία ἔλαφος· μετὰ ταῦτα δὲ ἦν καὶ οὗτος εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ ἐστράτευσε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔδειξεν μεγάλην γενναιότητα καὶ πολεμικὴν ἐμπειρίαν φονεύσας ἱκανοὺς τῶν ἐπιτήμων Τρώων, τελευταῖον δὲ ἐθανατώθη καὶ οὗτος ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 457. Ὀδ. Λ, 468.

Ἀντιμάχη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐρυσθεύς, Ἀπολλ. β', 9, 4.

Ἀντίμαχος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Νικίππης, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐν τῇ μανίᾳ του ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν κατέκαυσεν, Σχόλ. Πινδ. — 2) Εἷς τῶν ἀνδρείων Τρώων, ὅστις παρεκίνει αὐτοὺς νὰ δώσουν τὴν Ἑλένην ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Πάρις διέφθειρεν αὐτὸν ἀφοῦ ἐπολιόρκουν τὸν, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 123. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ἰδαίας θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ τὴν ὁποίαν, αὐτὸς ἐμνηστεύθη, Τγῖν. — 4) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς Ἰωνίας, ζήσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος διὰ τὸ ἐπικὸν ποίημα τὸ ὁποῖον ἔγραψε, Θηβαΐς ἢ μεγαλοφάνεια, Ἀθην. ια' Λουκ.

Ἀντιμενίδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντίμνηστος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντίμοιρος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα, Πλάτ.

Ἀντινόεια, ἡ· = Ἀντινόου πόλις.

Ἀντινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστεροπείας, ἥτις ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας καὶ καταμελίσασα τὸν γέροντα αὐτῆς πατέρα, νομίζουσα ὅτι θέλει ἀνανεώσει αὐτόν, ἐδιώχθη μετὰ τῆς Ἀστεροπείας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀκάστου, ἐλθοῦσα δὲ εἰς Ἀρκαδίαν ἀπέθανε ἐν δυστυχίᾳ, Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κινύρου, ἥρωος τοῦ Ἀλεοῦ, ἥτις εἶχον ἕνα βωμὸν ἐν Ματινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ θεάτρου, Παυσ. η', 8, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πηρέως ἐξ Ἀρκαδίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Παλαίμονα, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἀντίνοος, (ἀττικ. Ἀντίνους). Τὸς τοῦ Εὐπείθους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης καὶ ἐπιβουλος τοῦ Τηλεμάχου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν του, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 46θ. Φ, 287. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250. ἔνθα ὅμως ὀρθοτρ. Ἀντίφονος, γραφτ. — 3) Νέος τις εὐειδὴς, τὸν ὁποῖον ἠγάπα κατ' ὑπερβολὴν ὁ Καῖσαρ Ἀδριανὸς καὶ ὅστις λέγεται, ὅτι πλέων μετ' αὐτοῦ τὸν Νεῖλον ποταμὸν ἔπεσε καὶ ἐπνίγη, πρὸς ἐνθύμησιν τούτου ἔκτισεν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀντινόου πόλιν, ἔνθα ὁ Ἀντίνοος ἐτιμᾶτο ὡς ἥρως μὲ θείας τιμάς, Παυσ. η', 9.

Ἀντινόου πόλις, ἡ· Antinoo. Μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ νέου Ἀντινόου, πρότερον Βήσα λεγομένη. Παυσ. ὅθεν, Ἀντινοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀντιόν, τό, Ἀντεια παρὰ Στέφ. Βυζ. Antium. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Ἀντίο, Στράβ. ὅθεν, Ἀντιάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀντιόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως καὶ τῆς Πολυξοῦς ἢ καὶ· Ὁμ. Ὀδ. Λ, 260. τοῦ Ἀσωποῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀμφίονα καὶ τὸν Ζῆθον· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπωπέως διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἀτιμασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, διήγειρεν εἰς πόλεμον τὸν πατέρα αὐτῆς ἐναντίον του καὶ ὅτι ἀμφότεροι ἐθανατώθησαν μαχόμενοι, Ἀπολλ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ τὴν Ἑλλένην, Ἀστρόν. — 3) Μία τῶν Ἀμαζόνων ἥτις ἐλάγετο θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ ἀδελφὴ τῆς Βασιλίσσης Ἱππολύτης, τὴν ὁποίαν λαβοῦ αἰχμάλωτον ὁ Θησεὺς ὅτε ἐκστράτευσε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόλυτον, Παυσ. α', 41. Πλούτ. Θησ.

Ἀντιόχεια, ἡ. Διάφοροι πόλεις τῆς Ἀσίας ἐκαλοῦντο μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐπισημότεραι αὐτῶν ἦσαν. — 1) Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, μητρόπολις τοῦ Βασιλείου τῆς Συρίας καὶ καθέδρα τῶν Σελευκιδῶν, μία τῶν πρώτων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἤμασαν αἱ μαθήσεις καὶ ἐπιστῆμαι, διαπρέψασα τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐπωνομάσθη Θεόπολις, ταυτὸν δὲ ἐπετοῦτο ἄλλως τῆς πρότερας ἀκμῆς καὶ ἀφανισθεῖσα ὑπὸ διαφόρων πολέμων κατήντησε μικροτάτη πόλις ὑπὸ τὸ ὄνομα Λυτακία, Στράβ. Πτολ. — 2) Ἀντιόχεια τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ἥτις, ἔτι καὶ Πυθόπολις ἐκαλεῖτο, Στράβ. — 3) Ἀντιόχεια ἐν Πισιδίᾳ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας, πρότερον Καισαρεία λεγομένη, ταυτὸν δὲ Ἀλ Σχισχέρ. Στράβ. — 4) Ἀντιόχεια Μαργιανή, ἐπὶ τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Μαργιανῆς κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος, ταυτὸν Μάρου Σχιεχιγάν. — 5) ἡ αὐτὴ καὶ Ἐδεσσα καλουμένη ἐπὶ τῆς Μεσοποταμίας, ταυτὸν Ὄρσα, ἴδε Ἔδεσσα. — 6) = Νίτιβις. — ὅθεν, Ἀντιοχεύς, ἤτοι, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀντιοχικός, ή, όν, τῆς Ἀντιοχείας ἢ ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ὤν.

Ἀντεόχης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἀσπονδος ἀχθρὸς τοῦ Οἰνέως ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλ. α', 8, 8.

Ἀντιοχιανός, ὁ. Ἱστοριογράφος τις ὀλίγου λόγου ἄξιος, παρὰ Λουκ.

Ἀντιοχίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ — 2) Ἡ χώρα περὶ τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντίοχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Ἱπτέα ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτήν, Ὑγῖν. — 2) Τὸς τοῦ Πτερελάου, ὅστις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ διώξας τὸν Ἠλεκτρύωνα ἀπὸ τὸ Βασίλειον τῶν Μυκηνῶν ἐθανάτωσε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Ἀπολλ. β', 4, 8. — 3) Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος καὶ πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἱππότα, Διόδ. Σικ. δ', 37. Παυσ. ε', 10.

Ἀντίοχος, ὁ. Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Δαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον πρώτον Βασιλέα τῆς Συρίας. — 2) Τὸς τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τό 281 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας εἴκοσι χρόνους μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ δικαιοσύνης, ὅστις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη, Λουκρ. — 3) Ἀντίοχος ὁ ἐπιφανὴς θεός, υἱὸς τοῦ προτέρου Ἀντιόχου, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη βασιλεύσας δεκαπέντε χρόνους· οὗτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τῆς Τυραννίας τοῦ Τιμάρχου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Θεός· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικός Δαοδίκης. — 4) Ἀντίοχος ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τριάκοντα ἔξ χρόνους· οὗτος ἐπεχείρησε μίαν εὐτυχῆ ἐκστρατείαν ἐναντίον τῶν Πάρθων καὶ ἐπροχώρησε ἕως τῆς χώρας τῶν Βακτρίων· πολεμήσας δὲ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἐνικήθη καὶ ἐβιάσθη νὰ κάμῃ εἰρήνην ἐπονείδιστον· Στράβ. — 5) Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ὅστις διεδέχθη τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα· οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ ὅτι ἐτυράννησε τὰ μέγιστα τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον κατεκολέμησε τὸν Πτολεμαῖον Ἐπιφανῆ, πολιόρκησας καὶ αὐτὴν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπ' ὅπου ἄμως ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τῶν ἀπειλῶν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανεν ὑπὸ ἀδημονίας. Αἰλ. — 6) Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ, ὅστις καταπρεχόμενος ὑπὸ τοῦ Δημητρίου υἱοῦ τοῦ Σελεύκου Φιλοπάτορος καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐθανατώθη μετὰ τοῦ Ἐπιτρόπου αὐτοῦ Λυσίου. — 7) Ἀντίοχος ὁ Εὐσεβής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθαι. — 8) Ἀντίοχος ὁ Ἀσιατικός, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυσεβοῦς, ζήσας κατ' ἀρχὰς 18 χρόνους ἐν Κιλικίᾳ ἰδιωτεύων, ὕστερον δὲ διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἀποκατεστήθη εἰς τὸν πατρικὸν θρόνου, ὅπου ὅμως βασιλεύσας μόνον δύο χρόνους ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου, ὅτε ἡ Συρία ἔγινε καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπικράτεια. — 9) Ἀντίοχος ἐκ τῆς πόλεως Ἀσκάλωνος ἐν Συρίᾳ, Φιλόσοφος περιπατητικός, ζήσας περὶ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. θεμελιωτὴς τῆς πέμπτης Ἀκαδημαϊκῆς αἱρέσεως λεγομένης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Ἀντιπατρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐλιμείας ἐν τῇ Μακεδονικῇ Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς ἰδίως Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Ἀντιπατρίς, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἰουδαίας

κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρόδου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιπάτρου, ταυτὸν Ἀρσούφ, Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιγ', 15.

Ἀντίπατρος, ὁ, Antipater. Θάσιός τις υἱὸς τοῦ Ὀργέως, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ τὴν κάμψιν τὴν δαπάνην πρὸς ὑποδοχὴν τῶν στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡροδ. 7, 118. — 2) Ἀντίπατρος ὁ Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν Μακεδονίαν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας, ὅτε ἐκστράτευσε κατὰ τῆς Ἀσίας· οὗτος ἐπολέμησε τοὺς Σπαρτιάτας, οἵτινες ἠθέλον νὰ κηρυχθῶσιν ἀνεξάρτητοι· καὶ λέγεται ὅτι ἐφαρμάκωσε καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον διὰ μέσου τῶν δύω του υἱῶν Κασσάνδρου καὶ Ἰόλλα, οἵτινες εὑρίσκοντο παρ' αὐτῷ εἰς τὴν Βαβυλῶνα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου διέμεινεν Ἄρχων τῆς Μακεδονίας καὶ κατεπολέμησε τοὺς Ἕλληνας ἐν Λαμίᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν νὰ ἀποσκαρδῶσι δι' ὅλου τῆς Μακεδονικῆς συμμαχίας καὶ ἐπιρροῆς, Δημ. — 3) Ἔκγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου, γενόμενος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου τὸ 297 πρὸ Χρ. οὗτος ἐφόνευσε τὴν ἰδίαν του μητέρα, ἐπειδὴ αὕτη ἤθελε νὰ συμβασιλεύῃ καὶ ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Ἀλέξανδρος· μετ' ὀλίγους χρόνους ὅμως ἐφονεύθη καὶ ὁ Ἀντίπατρος ὑπὸ τοῦ πεντεροῦ του Δυσιμάχου, καὶ οὕτως ἐξέλειψε δι' ὅλου ἡ γαμετὰ αὕτη τῶν Ἀντιπάτρων. — 4) Ἀντίπατρος ἐκ Ταρσοῦ, μαθητὴς καὶ διάδοχος Διογένους τοῦ ἐκ Βαβυλῶνος, φιλόσοφος στωϊκός, ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κικέρονος, συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδέν, Στράβ.

Ἀντίπαφος, ου, ὁ, Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδας Ἱππολυτῆς, Ἀγίν.

Ἀντίπολις, εως, ἡ, Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος χώρας ἐν Γαλλίᾳ, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πτολ. β', 10. Στραβ. ταυτὸν Antibes.

Ἀντίππος, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19. ἄλλως δὲ καὶ Ἀνθίππος γραφ.

Ἀντίρριον ἄκρον, τό, καὶ, Ῥίον τὸ Μολυκρίον. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ῥίου ἀκρωτηρίου, ταυτὸν Δαρδανέλια τῆς Λεπάνθου, ἢ μικρὰ Δαρδανέλια λεγόμενα, Στράβ. Ῥίον τὸ Μολυκρικόν, παρὰ Θουκ.

Ἀντισθένης, ους, ὁ, Αἰτκ. η καὶ ην. Ἀθηναῖος, κατ' ἀρχὰς μαθητεύσας παρὰ τῷ σοφιστῇ Γοργίᾳ, ὕστερον δὲ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Σωκράτῃ· καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Κυνικῆς αἱρέσεως, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν εἰς τὸ λεγόμενον Κυνόσαργες· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον δύο λόγοι ἐπιγραφόμενοι, Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς, Διογ. Λαερ. 5'. Πλάτ. — 2) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Ξενοφ.

Ἀντισσα, ἡ, Πόλις τῆς νήσου Λέσβου, ὅθεν, Ἀντισσαῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀντίταυρος, ὁ, Συνέχεια τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ὄρους Ταύρου, φερομένη βορειοδυτικῶς διὰ τῆς Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας, Στράβ.

Ἀντιφάνης, ους, ὁ, Ῥόδιος, Ἡωμαϊκὸς ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ζήσας περὶ τὸ 330 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀντιφας, αντος, ὁ, Τιὸς τοῦ Λαοκόωνος ἐκ Τροίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυμβραίου, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀκό ἕνα φοβερὸν ὄφιν ἐν ᾧ ἐθυσίαζον, Ἀγίν.

Ἀντιφάτης, ου, Υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τοῦ Ὀικλέους, πάππος δὲ τοῦ μαντεως Ἀμφιάρεω, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 211. — 2) Βασιλεὺς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ὅστις κατέφαγεν ἕνα τῶν συντρόφων αὐτοῦ· Ὁμ. Ὀδ. Κ, 87. γενικ. Ἀντιφάτου, Ὀδ. Κ, 114. καὶ αἰτ. Ἀντιφατῆα, Ὀδ. Κ, 108.

Ἀντιφελλος, ἡ, Πόλις ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Φελλοῦ, Στράβ.

Ἀντίφημος, ὁ, Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ, Ἡροδ. Θουκ.

Ἀντίφιλος, ου, ὁ, Περίφημός τις Ζωγράφος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, μαθητὴς τοῦ Ἀπηστιδήμου, ὅστις διέβαλε τὸν Ἀπελλῆ εἰς τὸν Βασιλέα Πτολεμαῖον, Λουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος, Πλούταρχ. — 3) Βυζαντινός, Ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας, γράψας 45. ἐπιγράμματα.

Ἀντίφονος, ὁ, Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250.

Ἀντιφος, ὁ, Τιὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 101. Δ, 489. — 2) Τιὸς τοῦ Πυλαιμένος καὶ τῆς Νύμφης Γυγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 864. — 3) Τιὸς τοῦ Βασιλέως Θεσσαλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἦλθον ἐκ τῶν νήσων Κῶ, Κάσου καὶ Νισύρου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 678. — 4) Τιὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης ἀδελφὸς τοῦ Ἄκτορος, Ἀπολδ. α', 7, 3. — 5) Τιὸς τοῦ γέροντος Αἰγυπτίου ἐξ Ἰθάκης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον πιάσας ὁ Κύκλωψ Πολύφημος εἰς τὸ σπήλαιον αὐτοῦ τὸν κατάφαγεν, Ὁμ. Ὀδ. Ἰ, 19.

Ἀντίφρα, ἡ, Κώμη τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀντιφῶν, ῶντος, ὁ, Τιὸς τοῦ Σοφίλου Ῥαμνούσιος, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα ἐπιστήμων ῥητόρων, ὅστις διὰ τὴν ὑπέροχον αὐτοῦ εὐγλωττίαν καὶ ῥητορικὴν ἐπιτηδειότητα ἐφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Δημοκρατίας, διὰ παρακινήσεως τοῦ ὁποίου ἐτύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν βουλὴν τῶν Τετρακοσίων· ὕστερον δὲ κατηγορηθεὶς ὡς προδότης, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔμεινεν ἄταφον· σώζονται αὐτοῦ δεκαέξ λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων· Θουκ. η', 68. — 2) Σοφιστής τις καὶ τερατοσκόπος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. — 3) Τιὸς τοῦ Πυριλάμπου Ἀθηναῖος, Πλάτ. Παρμ. — 4) Ἀθηναῖος, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσους ἐφόνευσαν οἱ τριάκοντα Τύραννοι εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξενοφ. Ἱροδτ.

Ἀντιχάρης, ους, ὁ, Βοιωτός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἐλεῶνος, Ἡροδ.

Ἀντρών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ, ἔτι δὲ καὶ Ἀντρῶνες, οἱ, Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης. Ἄρσενικ. παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Β, 697. Θηλκ. παρὰ Στράβ. καὶ πληθ. παρὰ Δημοσθ. ὅθεν, Ἀντρώνιος, ὁ κάτοικ.

Ἀντρῶνος ὄνος, ὁ, Βράχος τις ἐπικίνδυνος πλησίον τῆς πόλεως Ἀντρῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ, Στρβ.

Ἀντωνῖνος, ὁ, ὁ Εὐσεβὴς ἐπικαλούμενος, Τίος θετὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον, εἰς τῶν δικαιοτάτων καὶ ἀρίστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. — 2) Ἀντωνῖνος, Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 ἕως 180 ἔτους μετὰ Χρ. πολεμήσας ὀκτὼ ὁλοκλήρους χρόνους κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ χρηματίσας εἰς τῶν σοφωτέρων, ἀναρετωτέρων καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων τῆς Οἰκουμένης· ἀπέθανε δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ Κομμόδου· ἔγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν δώδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενα, τῶν εἰς ἑαυτόν, περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας ἐκ τῆς τῶν Στοϊκῶν φιλοσοφίας, Ἡρωδ. — 3) Ἀντωνῖνος Λιβεράλις, συγγραφεὺς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, γράψας, Μεταμορφώσεων συναγωγήν, εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἀντώνιος, ὁ, Antonius. Κοινὸν ὄνομα τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, ἐπισημότεροι τούτων ἀναφέρονται ἐξαιρετ. ἐν τῇ Ἱστορίᾳ· 1) Μάρκος ὁ Ἀντώνιος, υἱὸς Ἀντωνίου τοῦ Κρητικοῦ λεγομένου καὶ τῆς Ἰουλίας, ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Καισάρων, συνοδεύσας κατ' ἀρχὰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα εἰς τὴν κατὰ τῆς Γαλλίας ἐκστρατείαν, εἶτα δὲ καὶ συνυπατεύσας μετ' αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ, καὶ εἰς τῶν μετὰ ταῦτα οἵτινες συνίστουν τὴν λεγομένην τριανδρίαν (triumvirat) εἰς τὴν Ῥώμην. Κιτατρεχθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀκταβιανοῦ, ἐνικήθη κατὰ κράτος εἰς τὴν περιβόητον ναυμαχίαν, ἥτις ἠκολούθησε πλησίον τοῦ Ἀκτίου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκείθεν φυγὼν ἀλεεινῶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς στρατιώτας, ἐσφάγη ἰδιοχείρως. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ τὸ 42 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ἰούλιος Ἀντώνιος, υἱὸς τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, τὸν ὁποῖον ὁ Αὔγουστος ἔκαμεν ὕπατον τῆς Ῥώμης, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀντώνιος, ὁ, Ἐξ Ἄργους, τοῦ ὁποίου εὕρηται ἓν ἐπίγραμμα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 2) Ἀντώνιος Διογένης, ζήσας πιθαν. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου καὶ γράψας, τὰ περὶ Θούλην ἄπιστα, μυθιστορίαν. — 3) Ἐπιχούριος φιλόσοφος καὶ ἰατρός, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ἀνυσις, ιος καὶ εως, ἡ, Πόλις τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἑπτανομίδος, πιθαν. ἡ Ἄνες τῆς Ἱερᾶς γραφῆς, Αἰγυπτιαστὶ Χνὲς, καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη λεγομένη· κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Ἰσειον· ὅθεν, Ἀνύσιος νομός, Ἡρόδοτ. 2, 137, 166.

Ἀνυτη, ἡ, Ἑλληνὶς ποιήτρια ἐκ Τεγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀνθολγ.

Ἀνυτος, ὁ, Εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνέδραψε τὴν Ἦραν εἰς τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν, Παυσ. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀνθεμίονος, εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ πλουσίων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τοῦ Μελίτου ἐκατηγόρησε τὸν Σωκράτην ἐς ἄθεον.

Ἀνωγων, ωνος, ὁ, Τιὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἱλαίρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, Ἀπολδ. γ', 11, 2.

Ἄξενος, Ἰωνικ. = Ἄξεινος.

Ἄξεινοι, οἱ, Οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον, Βίων.

Ἄξεινος Πόντος, ὁ, ταὐτὸν τῷ Εὔξεινος Πόντος. Ἀρχαῖον ὄνομα ταύτης τῆς θαλάσσης, Πινδ.

Ἀξιάκαι, οἱ, Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ.

Ἀξιός, ὁ (Ἄξιος, παρὰ Θουκ.). Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Σκάρδου ἐν Ἰλλυρίᾳ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, ταυτὸν Βαρδάρι, Ὁμ. Ἡρόδοτ. 7, 123. Θουκ.

Ἀξίοχος, ὁ, Τιὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου Ἀθηναῖος, ὅστις ὑπερασπίσθη τοὺς στρατηγοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐγκαλέσθησαν ὡς ὑπεύθυνοι, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν θανατωθέντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Ξενοφ.

Ἀξός, ἡ, Πρωτεύουσα ἑνὸς μικροῦ Βασιλείου τῆς Κρήτης, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Ἐτεαρχος, Ἡροδ. 4, 154. Ὀαξός, Στέφ.

Ἄξυλις κώμη. Κώμη τῆς Λιβύας ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς, Πτολ.

Ἀοιδή, ῆς, ἡ, Μία τῶν τριῶν Ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τὴν Λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Ἀλκεῖδαι εἰς τὴν Βοιωτίαν — Παυσ. ἡ, 37.

Ἄονες, οἱ (α). Οὗτοι ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ὄντες ἐκ τοῦ γένους των Πελασγῶν, Εὐρ.

Ἀονία, ἡ (α)· προτυπαν. γῆ. Ἰδίως ὠνομάζετο οὕτω τὸ ἐρεινὸν μέρος τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ἦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, παρὰ δὲ Ποιητ. ἐκαλεῖτο καὶ ἅπασα ἡ Βοιωτία Ἀονία. Καλλιμ.

Ἀόνιος, ία, ιον, (α) Ἐκ τῆς Ἀονίας, ταυτ. τῷ Βοιωτικός, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1178.

Ἄορνος, ἡ (ἀ-ὄρνις) Πόλις τῆς Ἠπείρου, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Βακτρίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ. — 3) Ἄορνος πέτρα, ἡ, Βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ἓν ὀχυρὸν φρούριον, κατὰ δὲ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔρρεεν ὁ Ἰνδὸς ποταμός, Ἀρρίαν· καὶ, Ἀόρνις, ίδος, ἡ, Διον. Περιηγ. 1151. — 4) Ἄορνος, ὁ, Lacus Averni· Λίμνη τις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Κούμης καὶ Βαίας, ἥτις ἀνέδιδεν,

ὃς λέγεται, τόσον δυσώδεις καὶ φαρμακερὰς ἀναθυμιάσεις, ὥστε καὶ τὰ διιπτάμενα πετεινὰ ἔπιπτον ζαλιζόμενα εἰς αὐτήν· ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἡ λίμνη αὕτη συνείχετο ὑπογείοις καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἅιδην, ὅ ἐ καὶ πολλοὶ τῶν ἐξητῶν θέτουσιν ἐνταῦθα τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ἀναφερομένην εἰς ᾅδου κατάβασιν τοῦ Ὀδυσσέως· ταύτην καλεῖται Lago d' Averno.

Ἀορσοί, οἱ. Λαὸς Σευθικὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, Στραβ. Σ'. πίθαν. οἱ ὕστερον κληθέντες Οὔνοι, Διον. Περ. 730.

Ἀπαισός, ἡ (ᾱ) ἔτι καὶ Παιστός. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαμψάκου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 838. ὅθεν Παισηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀπάμεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ Κιβωτὸς ἐπωνομάζετο, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀκβολῶν τοῦ Μαρσίου ποταμοῦ εἰς τὸν Μαίανδρον, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος βασιλέως τῆς Συρίας, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Ἀπάμειαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Διον. Περ, 918. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Μύρλεια καλουμένη. — 3) Ἀπάμεια ἡ πρὸς Ῥαγαῖς. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῆς πόλεως Ῥαγῶν. — 4) Ἀπάμεια Συριακή· πόλις ἐπίσημος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ᾠκοδομημένη ἐφ' ἑνὸς λόφου μὲ ὁμώνυμον παρὰ αὐτὴν χώραν· ταύτην Ψαμάτ, ὅθεν Ἀπαμεύς, ἔως, ὁ κάτοικ.

Ἀπαρνοι, καὶ Πάρνοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, Στράβ.

Ἀπαρύται, οἱ. Λαός τις τῆς Περσίδος, πίθαν. ὅμορος μὲ τοὺς Γανδαρίους καὶ Δαδίκας, Ἡροδ. 3, 91.

Ἀπάτη, ἡ. Προσωποπ. θεότης τῆς ἀπάτης, παρ' Ἡσ. Θεογ. 224.

Ἀπατούρια, τά. Περίφημος ἑορτὴ τὸ πάλαι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Ἴωσιν, ἑορταζομένη πρὸς ἀνάμνησιν ἀπάτης τινὸς τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν Βοιωτῶν εἰς τινα μονομαχίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐσφετερίσθησαν τὴν χώραν Οἰνόην, κειμένην ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· ἑορτάζοντο δὲ τὰ Ἀπατούρια κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα καὶ διήρκουν τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο Δορπία, ἡ δευτέρα Ἀναρύσις καὶ ἡ τρίτη Κουρεῶτις, καὶ ἐθυσίαζον ἐν πρόβατον καὶ μίαν αἶγαν εἰς τὴν θεὰν Ἀρτεμιν, Ἡροδτ. 1, 147. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 146.

Ἀπατούριος, ὁ. Βυζαντινός τις, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. Δημ.

Ἀπάτουρον, τό. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Ἡμιμαρίου Βοσπόρου μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Στραβ.

Ἀπάτουρος, ἡ, καὶ

Ἀπατουρία, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, διότι διὰ αὐτῆς ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς τοὺς Γίγαντας, ἥτις κρυβεῖσα εἰς ἓν σπήλαιον μετ' αὐτοῦ, εἴλκυσε δι' ἀπάτης πολλοὺς τῶν Γιγάντων ἔνδον, Στράβ. ιά.

Ἀπελλῆς, οῦ, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κῶ ἢ καὶ ἄλλους εἰς τὴν Ἔφεσον, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ὑπερέβη εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν παράδοξον ἑτοιμότητα τοῦ ζωγραφίζειν ὅλους τοὺς λοιπους ἐμετέχουσι τοῦ αἰῶνός του, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος ἐκτιμῶν τὴν μεγάλην ὑπαρχὴν τοῦ ἀνδρὸς, ὃν ἐπέτρεψεν εἰς ἄλλον τινὰ νὰ ζωγραφήσῃ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, εἰμὴ εἰς μόνον τὸν Ἀπελλῆ. — 2) Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα εἰς ἄκραν πενίαν καὶ ἔνδειαν. ὅθεν Ἀπέλλειος, α, ον, τοῦ Ἀπελλοῦ.

Ἀπειραίη, ἡ. Ὁμ. Ὀδ. Η, 8. κατ' Εὐσταθ. = τῷ Ἠπειρωτικῇ.

Ἀπείρηθεν, ἐπίρ. Ἐκ τῆς Ἀπείρου, Ὁμ. Ὀδ. Η, 9. κατ' Εὐσταθ. ἐκ τῆς Ἠπείρου, ἢ ἐκ τῆς στερᾶς.

Ἀπειρος, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Ἤπειρος, Πίνδ.

Ἀπεννῖνος, ὁ, Πολύβ. καὶ Ἀπεννῖνον, τό, Στράβ. Σειρά τις ὀρέων ἐκτεινομένων κατ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς μεγάλης Ἰταλικῆς χερσονήσου, ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἕως τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα καὶ ταῦτα ἀποτελοῦσι συνέχειαν τῶν μεγάλων ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἄλπεων ὀρέων· καὶ Ἀπέννινος, τό, Διον. Περιηγ. 343. ὅθεν Ἀπεννινος, ίνη, ινον, ἐκ τοῦ Ἀπεννίνου.

Ἀπεράντεια, ἡ, Aperantia. Χώρα τῆς Ἠπείρου παρ' αὐτῇ τῇ Θεσσαλίᾳ, Πολύβ.

Ἀπεραντοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπεραντείας, Πολυβ.

Ἀπέσας, αντος, ὁ. Apesantus. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Μυκηνῶν, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Διός, Ἱστ. Θεογ. 331.

Ἀπεσάντιος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς διὰ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀπέσαντος ἐν Ἀργολίδι, Παυσ. β', 15.

Ἀπήμαντος, ὁ. Ἀθηναῖός τις φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ μισανθρωπίαν· κατὰ Πλάτ. πατὴρ τοῦ Κυδίκου.

Ἀπήμιος, ὁ, ταύτ. τῷ ἀπήμαντος, ἀβλαβής, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἔχοντος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἕνα βωμὸν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. β', 33.

Ἀπημοσύνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Κρητὸς ἐκ Κρήτης, τὴν ὁποίαν πλήξας μὲ τὸν πέδα ὁ ἀδελφός αὐτῆς Ἀλθημένης τὴν ἐφόνευσαν, εὑρὼν αὐτὴν ἔγκυον ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολλ. γ', 2, 1.

Ἀπίζα, ἡ (ᾱ) ἴδε Ἄπιος.

Ἄπιος, ία, ιον (ᾱ). Κυρίως, μακρυνός, ἀπέχων, ὅθεν ἐξ ἀπίης γαίης, ἀπὸ μεμακρυσμένην γῆν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 270. Γ, 49. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) Ἀπία (ᾱ) ἡ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἄπιος υἱοῦ τοῦ Φορωνέως, Αἰσχλ. Ἱκετ. 790. Ἀπολλ. — 2) μικρά τις χώρα ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῶν Θηβῶν τῆς Μυσίας, Πολυβ.

Ἀπιδανεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Ἀπίας, ὅθεν, οἱ Ἀρκάδες Ἀπιδανῆς, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 263.

Ἀπιδανός, ὁ, Ἰων. Ἀπιδανός. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ὅς τις εἰσβάλλει εἰς τὸν Πηνειὸν πλησίον τῆς Λαρίσσης, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 703.

Ἀπίδονες, οἱ = Ἀπιδανῆς, Στράβ.

Ἄπις, ιδος, Ἰων. ιος, Αἰτκ. Ἄπιν, ὁ. Τὶς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς νύμφης Δαοδίκης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ Πελοπόννησος Ἀπία, Στέφ. Βυζ. Ἀπολλῆρ. β', 1, 1. — 2) Τὶς τοῦ Τελχῖνος βασιλέως τῆς Σικυῶνος, Παυσ. β', 5 — 3) Τὶς τοῦ Ἀπόλλωνος Ναυπάκτιος, Ἰατρὸς καὶ μάντις, ὅς τις ἐκαθάρισε τὸ Ἄργος ἀπὸ ἄγρια καὶ φθοροποιὰ θηρία, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 278. — 3) Ἄπις, ὁ. Θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, παριστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς βοὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόξαζον ὅτι ἐνυπῆρχεν ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀσίριδος, ὅ ἐ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς τοῦ Ὀσίριδος ὑπερτάτης δυνάμεως, ἤτοι ὡς εἰκὼν παριστάνουσα τὰς τοῦ ἀνικητοῦ διαφόρους καὶ περιοδικὰς μεταβολὰς, προξενούσας τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐφορίαν καὶ ἄφθονον πλουσιότητα, Ἡροδτ. 2, 65. 3, 28. Πλουτρ. Ἰσ. καὶ Ὄσ.

Ἀπίς, ίδος, ἡ (ᾱ) = Ἀπία, Θεοκρ. Εἰδ. κέ, 183.

Ἄπις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ παρὰ τῇ Μαρεωτιδι λίμνῃ, Ἡροδτ. 2, 17.

Ἀπισάων, ονος, ὁ· Τὶς τοῦ Φαυστίου Τρώς, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 578. — 2) Τὶς τοῦ Ἱππάτου Παίων, Ἰλ. Ρ, 348.

Ἀπόβασμοι, οἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Λέρνῃ, Παυσ.

Ἀποδοτοί καὶ Ἀπόδωτοι, οἱ. Λαός τις ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικῶν μεταξὺ Ἀγρυείων καὶ Ἀμφιλοχίων. Ἀποδοτοὶ παρὰ Πολυβ. καὶ Ἀπόδωτοι παρὰ Θουκ. γ', 94.

Ἀπολλόδωρος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. — 2) Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. — 3) Κυζικηνός, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Πλάτ. — 4) Τὶς τοῦ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς ἐν Ἀθήναις, ζήσας περὶ τὸ 145 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. Κατὰ Φώτιον ἔγραψεν οὗτος μίαν ἱστορίαν τῶν Θεῶν εἰς 24 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον τρία ἐπιγραφόμενα, Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκη, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅτι εἶναι μᾶλλον μία ἐπιτομὴ τῶν κατ' ἐαυτὸ βιβλίων του, Πλουτρ. — 5) Ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης ἐκ Περγάμου, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Δουκ. ὅθεν Ἀπολλοδώρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἀπολλοδώρου, Στράβ.

Ἀπολλοκράτης, ους, ὁ. Τὶς Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελίας, Αἰλ. ποικ. ἱστ. β', 41.

Ἀπολλοφάνης, ου, ὁ (ᾱ). Κυζικηνός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι κατέφυγεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λητὼ ἔγκυος οὖσα, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τῆς Ἥρας· καθ' Ὅμηρ. ὃν γεννηθεὶς ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας· οὗτος δὲ μετὰ τὴν γέννησιν παρέλαβεν αὐτὸν ἡ θεὰ Θέμις, ἥτις τὸν ἔθρεψε μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἔτι παῖς ὢν ἐλθὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ φονεύσας τὸν φοβερὸν ὄφιν Πύθωνα ὅς τις διέτριβεν αὐτόθι εἰς ἓν σπήλαιον ἐσύστησεν ἐπὶ τοῦ ἱδίου μέρους τὸ μετὰ ταῦτα τοσοῦτον περίφημον Δελφικὸν ἢ Πυθικὸν μαντεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη Πύθιος καὶ Μαντικός· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ μορφὴν νεαρὰν, εὐειδῆ καὶ ἀνδρικήν, κρατῶν ποτὲ μὲν τόξον καὶ βέλη, ποτὲ δὲ λύραν καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων ὡς θεὸς τῆς μουσικῆς, διὰ τοῦτο καὶ Μουσηγέτης ἐκαλεῖτο, καὶ ἐλογίζετο ἐφευρετὴς τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου Φόρμιγγος λεγομένου, συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ τὰς Μούσας· εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην βοηθήσας μεγάλως τὸν Δία, συγκατηριθμήθη ὑπ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν λοιπῶν πρώτων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὕστερον δὲ φονεύσας τοὺς Κύκλωπας καὶ ἐξορισθεὶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἄδμητον, τοῦ ὁποίου ἐφύλαττε τὰ ποίμνια χρόνον τινὰ, προξενήσας εἰς τὴν χώραν μεγάλην εὐφορίαν καὶ πλουσιότητα. Ἐλθὼν δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος πρὸς τὸν Λαομέδοντα ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ. Ὡς θεὸς δὲ τοῦ ἐπὶ πάσαν τὴν φύσιν διαχεομένου φωτὸς ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡλίου, καὶ πολλάκις συνεχέετο παρὰ τοῖς μεταγενεστέρ· ἡ ἰδέα τοῦ Ἡλιακοῦ φωτὸς μὲ ἐκείνην τοῦ Ἀπόλλωνος παριστανομένου ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὸ εἶδος μιᾶς ἀκτινοβόλου καὶ ἀεκαπαύστου κινουμένης δυνάμεως ἐν τῷ ἀέρι, ἀναζωπυρούσης τὰ πάντα. Ἡ δὲ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς ὅλας τὰ Ἑλληνικὰς πόλεις μία τῶν πλέον ἱερῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀφ' ὅσας εἶχον οἱ ἀρχαῖοι· πρὸ πάντων δ' ἐτιμᾶτο εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν ὅπου ἦν ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσιώτατος αὐτοῦ ναὸς καὶ τὸ Πυθικὸν μαντεῖόν του· ὕστερον δὲ μετέβη ἡ λατρεία αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς τῶν Ῥωμαίων ἀποικίας, παρὰ δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὥρος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, Ἡροδ. 2, 144. Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο οἱ λεγόμενοι Πυθικοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν ἐπὶ τοῦ Κρισαίου πεδίου πλησίον τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, (υ – –, ἐν δὲ ταῖς περιττοσυλλάβοις πτώσ. ἔστι τὸ α καὶ μακρόν.) Αἰτιατκ. Ἀπόλλωνα καὶ Ἀπόλλω, Αἰσχ. Ἱκετ. 229. Ἠλεκτκ. Ἀπολλον.

Ἀπολλώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ, Ἀπολλώνιον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολλωνία, ἡ. Πόλις Ἑλληνικὴ ἐπὶ τῆς Ἰλλυρίας, ἀποικία τῶν Κερκυραίων καὶ Κορινθίων, κειμένη πλησίον τοῦ Ἀφίου ποταμοῦ, ταύτην Πωλίνα, Ἡροδτ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ξένοφ. — 3) Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα δύο Εὐρυχώρους λιμένας καὶ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ταύτην Σωζόπολις, Ἡροδτ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, πατρὶς Διογένους τοῦ Ἀ-

πολλωνείτου. — 5) Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ Στράβ. πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Φρυγίας. — 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη μεταξὺ Καισαρείας καὶ Ἰόπης. — 7) Πόλις τῆς Πισιδίας, κατὰ Στεφ. Βυζ. πρότερον Μόρδαιον καλουμένη· ὅθεν Ἀπολλωνιάτης, Ἰων. Ἀπολλωνιήτης, ου. Θηλ. Ἀπολλωνιᾶτις, ιδος, ἡ· ὁ κάτοικ. τῆς Ἀπολλωνίας.

Ἀ΄πολλωνειάς, ᾶδος, ἡ = Ἀπολλωνία ἐν Πισιδίᾳ. — 2) Μία τῶν πάντε ἐπισήμων πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, ἥτις ὑπῆρχεν ἐνταυτῷ λιμὴν καὶ ἐμπορεῖον τῶν Κυρηναίων, ταυῦν Μάρζα Σούζα, Στράβ.

Ἀ΄πολλωνιᾶται, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσσυρίας παρὰ τῷ Τίγριδι ποταμῷ, Πολύβ. — 2) Λίμνη τις ἐν τῇ Μυσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας.

Ἀ΄πολλωνίδης, ου, ὁ. Λυδός τις παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ὀλύνθῳ ἱππικοῦ, διαβληθεὶς πρὸς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξωρίσθη. Δημ. Φιλ. γ΄. — 3) ἐκ Ἡραχλείας πόλεως τῆς Θράκης, ὀπαδὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, Δημ. — 4) Χῖος, ὅς τις ἐκλέχθη μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου διοικητὴς τῆς νήσου Χίου, ὅτε αὗτη ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 5) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· σώζονται αὐτοῦ ἐπιγράμματά τινα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Μαξίμου τοῦ Πλανούδου.

Ἀ΄πολλώνιον, τό, καὶ Ἀπολλώνειον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. — 2) Ἀπολλώνιον, ἀκρωτήριον τῆς Λιβύης ἐπὶ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαρδινίας, Στράβ. ταυῦν Ζεβίβ.

Ἀ΄πολλώνιος, ὁ. Ἐπικληθεὶς Ῥόδιος, υἱὸς τοῦ Σιλλίως ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Καλλιμάχου, ὅς τις ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ἐδίδαξεν αὐτόθι πολὺν χρόνον τὴν ῥητορικήν· οὗτος συνέγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐπιγραφόμενον, Ἀργοναυτικά, εἰς τέσσαρα βιβλία· ἔζη δὲ περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. — 2) ὁ ἐπικαλούμενος Κρόνος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς Σχολῆς. — 3) ὁ ἐκ Πέργης πόλεως τῆς Παμφυλίας, περίφημος μαθηματικός, διδαχθεὶς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Εὐκλείδου καὶ διαπρᾶξας εἰς τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σχολήν, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. — 4) Ἀπολλώνιος υἱὸς τοῦ Μάλιωνος, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλαβάνδας ἐν Καρίᾳ, φίλος τοῦ Κικέρωνος, καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον, Αἰλ. — 5) Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ἐκ Τυάνων πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἀπαγγελλόμενος τὸν φιλόσοφον, καὶ αὐστηρὸς ὀπαδὸς τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, ὅς τις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Γῆς ἐδείκνυε διὰ τῶν γοητειῶν του μεγάλα τέρατα, θαυμαζόμενος ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν ἑλλήνων καὶ ἀμαθῶν βαρβάρων λαῶν, καὶ ἀποκτήσας πολλοὺς ὀπαδοὺς διὰ τῶν ὁποίων διέδιδεν εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας τὰς παραδόξους καὶ τερατώδεις διδασκαλίας του, εἰς τῶν ὁποίων Δάμις καλούμενος, ἔγραψε καὶ τὸ βίον τοῦ Φιλοσόφου τούτου· λέγεται δὲ ὅτι ἔζησεν ἑκατὸν περίπου χρόνους, κατὰ τὴν αὐτὴν σωτήριον ἑκατονταετηρίδα. Λουκ. Φιλοστρ.

Ἀ΄πολλωνίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη δυτικῶς τῶν Θυατείρων, Στράβ.

Ἀ΄πόμυιος, ὁ. Ἐπίνυμ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, Παυσ.

Ἀ΄ποστροφία, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάσθη ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ τῆς Ἁρμονίας γυναικός τοῦ Κάδμου, Παυσ.

Ἀ΄πουλία, ἡ. Apulia. Χώρα τῆς Κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Ἀυφίδῳ ποταμῷ, ταυῦν Puglia, Στράβ.

Ἀ΄πουλοι, οἱ Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀ΄ππιανός, ὁ. Ἀλεξανδρεὺς ἱστοριογράφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ περὶ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀ΄ππιαρία, ἡ· πόλις τοῖς Μοιτίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως.

Ἀ΄ππιος, ὁ. Ῥωμαϊκ. ὄνομ. ἴδε Κλαύδιος, ὅθεν, Ἄππιος, ία, ιον, τοῦ Ἀ΄ππίου· ἡ Ἀππία ὁδός, ἡ φέρουσα ὁδὸς ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν Καπύην, Στράβ.

Ἀ΄πρίης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ψάμμεως βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὸ 595 — 570 ἔτος πρὸ Χρ. ὅς τις ἀπολέμησε κατὰ τῶν Τυρίων καὶ Σιδωνίων, καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαναστησάντων κατ' αὐτοῦ, Ἡροδ. 2, 169.

Ἀ΄πτερα, ἡ. Apteron. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους αὐτῆς, 60 στάδια ἀπὸ τῶν Κυδωνιῶν, ὅθεν Ἀπεραῖος, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ἄ΄πτερος, ὁ. Ἐπιθ. τῆς θεᾶς Νίκης ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α΄, 22.

Ἀ΄ρα βία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐγέννησε τοὺς πενήκοντα υἱούς, Ἀπολλόδ. β΄, 1, 5.

Ἀ΄ραβία, ἡ. Arabia. Μέγα μέρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ εὐρύχωραν χερσόνησον πρὸς μεσημβρίαν αὐτῆς συνορεύουσαν ἀνατολικῶς μὲ τὸ Περσικὸν κόλπον, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Παλαιστίνην, δυτικῶς μὲ τὸν Ἀράβιον κόλπον καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἐδιαιρεῖτο δὲ ὅλη ἡ Ἀραβία εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἔρημον λεγομένην Ἀραβίαν, εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν, καὶ εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν· ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἅπτ' Ἀραβία καὶ ἓν μέρος τῆς Μεσοποταμίας, Ἡροδ. Στράβ. Ξενοφ. (υ υ υ – πολλα. δὲ καὶ – υ υ – Διον. Περ. 802, 935. συνήθως Ἀράβια.)

Ἀ΄ραβιος, ία, ιον. Ἐξ Ἀραβίας, ἡ τῆς Ἀραβίας, Ἡροδ. ὅθεν, Ἀράβιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀραβίας, Ἡροδ. Ξενοφ.

Ἀ΄ραβικός, ή, όν. Τῆς Ἀραβίας, Διον. Περ. 24.

Ἀ΄ράβιον ὄρος, τό. Ὄρος ἐκτεινόμενον διὰ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, Ἡροδ. 2, 8.

Ἀ΄ραβιος, καὶ Ἄραβις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεδρωσίας ἐν Ἀσίᾳ, ταυῦν Κόρκες λεγόμενος, Ἀρρίαν.

Ἀ΄ραβιος κόλπος, ὁ. Ἓν μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς, Ἡροδ.

Ἀ΄ράβιος χώρος, ὁ. Χώρα τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, Ἡροδ. 2, 19.

Ἀ΄ραβισσα, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀραβίας οὖσα, ἡ ἡ κάτοικος τῆς Ἀραβίας, Τζέτζ.

Ἀ΄ραβῖται, οἱ (Ἄραβιος παρὰ Στράβ.) Λαὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικῶν περὶ τὸν Ἄραβιν ποταμόν, Ἀρρίαν.

Ἀ΄ραβος, ὁ, ταὐτ. τῷ Ἄραψ, Αἰσχύλ. Περσ. 316. ἔνθα ὑπ' ἄλλων Ἄραθος, κυρ. Ὄνομ. ἀναγινώσκεται.

Ἀ΄ραδος, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Φοινίκης, ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν περίφημον ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἰδίους βασιλεῖς, ταυῦν Ῥουάδ· Ἡροδτ. ὅθεν Ἀράδιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀ΄ρακτα. Πόλις τῆς Περσικῆς ὑπαρχίας Σουσιανῆς, Πτολ.

Ἀ΄ραιθυρέα, ἡ. Πόλις καὶ χώρα τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στραβ. ταὐτ. τῇ Φλιασίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. β΄, 571. ὅθεν ἐπίρρ. Ἀραιθυρέηθεν, ἐξ Ἀραιθυρέας, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ΄ρακος, ὁ. Δακεδαιμόνιος, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων καὶ ἡγεμόνων τοῦ στόλου, Ξενοφ. Ἑλ. β΄, 1, 7. ἐν δὲ βιβλ. δ΄, 5, 33. εὑρήκαι Ἄρατος.

Ἀ΄ρακνθίς, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, τιμωμένης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὸ ἐν Αἰτωλίᾳ Ἀράκινθον ὄρος, Στεφ. Βυζ.

Ἀ΄ρακυνθος, Ὄρος τῆς Αἰτωλίας πλησίον τῆς παλαιᾶς πόλεως Πλευρῶνος, Στράβ. Διον. Περ. 431.

Ἀ΄ράξης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὅς τις ῥέων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας, ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, περὶ αὐτὸν δὲ κατῴκουν οἱ Μασσαγέται, πιθαν. ὁ παρὰ Πτολεμ. Ῥᾶ καλούμενος, ταυῦν δὲ Βόλγας. Ἡροδτ. 1, 235. κατ' ἄλλους δὲ ἔστιν ὁ αὐτὸς καὶ Ὄξος ἢ Ἰαξάρτης λεγόμενος. — 2) Ἕτερος ποταμὸς παρ' Ἡροδτ. 4, 40. ῥέων διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ εἰσβάλλων καὶ οὗτος εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ὅς τις ὑπὸ πολλῶν συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου. — 3) Ποταμὸς τῆς Περσίας, πηγάζων ἐκ τῆς Παρθίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, ταυῦν Βέντ Ἐμίρ, Στράβ. — 4) Ἕτερος ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Μεσοποταμίας, παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. δ΄, 4, 29. κατὰ Rennel. ὁ Χαροβας, ταυῦν Καβούρ, ὅθεν Ἀραξηνός, ή, όν. τοῦ Ἄραξου, Στράβ.

Ἀ΄ραξος, ὁ. Λιμενοτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιδος, ταυῦν Κάβο Παπά, Πολύβ.

Ἄ΄ραρ, ος, ὁ. Arar. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐπὶ τῶν Οὐόσγων ὀρέων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥόδανον, ταυῦν Σαονη, Saone, Στράβ. ὁ Ἄραρις, παρὰ Δίον. Κασσ.

Ἀ΄ραρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, κατὰ Mannert ὁ αὐτὸς καὶ Ἀλούτας λεγόμενος, Ἡροδτ. 4, 48.

Ἀ΄ρας, αντος, ὁ. Φλιάσιός τις, ὅς τις ὡς ἐδοξάζετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἐγεννήθη ἐκ τῆς Γῆς καὶ ἔκτισεν ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀχαΐας μίαν μικρὰν πόλιν, ἔνθα ἐπειτα ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Φλιασίων, Εὐστάθ. Ἰλ. β΄, 571.

Ἀ΄ράσπης, ου, ὁ. Νέος τις συγγενὴς Πέρσης εὐνοῦς τοῦ Βασιλέως Κύρου τοῦ μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν φυλακὴν τῆς αἰχμαλώτου βασιλίσσης Πανθείας γυναικὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. ε΄.

Ἀ΄ρατος, Ἰων. Ἄρητος, ὁ. Ἕλλην ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως τῶν Σόλων ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. πλησίον τοῦ Λυσιμάχου Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ηὐνοεῖτο μεγάλως· ἔγραψεν ἓν Ἀστρονομικὸν ποίημα εἰς δύο Βιβλία, τὸ ἕτερον τούτων ἐπιγράφεται Φαινόμενα, τὸ ἕτερον Διοσημεῖα. — 2) Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Κλινίου, γεννηθεὶς τὸ 272 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τῶν περιφήμων καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ Σικυῶνα ἀπὸ τῆς τυραννίας τοῦ Νικοκλέους, καὶ ἑνώσας αὐτὴν μὲ τὸν λεγόμενον Ἀχαϊκὸν δεσμὸν τοῦ ὁποίου ἐστάθη εἷς στρατηγός, πολεμήσας κατὰ τῶν Μακεδόνων· ἀπέθανεν δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ταυρίωνος, Πολυβ.

Ἀ΄ραυσίων, ωνος, ἡ. Arausio. Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν Ναρβῶνι ταυῦν Orange, Στράβ.

Ἀ΄ρεφήν, ῆνος, ὁ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Ὠροποῦ καὶ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Στεφ. Βυζ. ὅθεν Ἀραφηνίς, ίδος, ἴδε Ἀλκί.

Ἀ΄ραχθος, ἡ Arethon, Liv. Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, ταυῦν, Ποταμὸς τῆς Ἄρτης καλούμενος, Πολύβ.

Ἀ΄ραχναῖον, τό. Ὄρος ἐπὶ τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἐπιδαύρου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 319. Παυσ.

Ἀ΄ράχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰδμονος, διδαχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν τέχνην τοῦ ὑφαίνειν καὶ ἐπαρθεῖσα τοσοῦτον εἰς τὴν ἐπιδοσίν της, ὥστε αὐθαδίασε νὰ συνεριθεῦ καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν, ὑπὸ τῆς ὁποίας μεταμορφώθη εἰς ὁμώνυμον ζωύφιον ἀράχνην, Λουκ. Ὀβιδ.

Ἀ΄ραχωσία, ἡ. Χώρα τῆς Περσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀραχώτου ποταμοῦ, συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδίαν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἀράχωτος, Πολύβ. οἱ Ἀραχωτοί, (Ἀραχῶται παρὰ Διον. Περ. 1096.) οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀ΄ράχωτος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐπαρχία Ἀραχωσία, ὅς τις σχηματίζει ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης μίαν ὁμώνυμον λίμνην, ταυῦν Καρρέ λεγόμενος – 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Ἀραχωσίας ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀραχώτου ποταμοῦ, Πτολ.

Ἀ΄ραψ, αβος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ μεγάλης χώρας Ἀραβίας, Ξενοφ. ὅθεν, Ἄραβες οἱ Σκηνῖται, ὅσοι ἔζων βίον νομαδικόν, κυρ. οἱ ἐν Μεσοποταμίᾳ Ἄραβες, Στράβ.

Ἀ΄ρβάκης, ου, ὁ. Μῆδός τις σατράπης, ὅς τις μετὰ τοῦ Βελέσεως ἐπαναστατήσας κατὰ τοῦ Σαρδαναπάλου Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων ἐπολιόρκη-

σεν αὐτὸν τρεῖς χρόνους εἰς τὴν πόλιν Νίνον, ἔνθα ὁ Βατιλεὺς οὗτος ὡς λέγεται ἔβαλε πῦρ καὶ κατεκάη μαθ' ὅλου αὐτοῦ τοῦ παλατίου.

Ἀ'ρβηλος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Οἴμη. Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἀ'ρβηλα, τά. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τιγριδος ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκησε τὸν Δαρεῖον, ταυτὸν Ἀρβελ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας Γαλιλαίας.

Ἀ'ρβις, ιος, ὁ, = Ἀράβιος, παρὰ Στράβ.

Ἀ'ρβεσις, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Ἀρβία ἐπικληθέντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλατρεύετο. Στέφ. Βυζ.

Ἀ'ργαδεῖς, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν τοῦ Ἴωνος διαίρεσιν τῶν κατοίκων, Εὐρ. Ἰων. 158. κατὰ δὲ Ἡροδ. 5, 66. ἐκ τοῦ Ἀργάδης, υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, καὶ κατὰ Ἡλούτ. Σολ. ἀπὸ τοῦ, ἀργαδεῖς, ἤτοι ἀργάται, χειρένακτες.

Ἀ'ργαῖος, ὁ. Τὸς Φιλίππου τοῦ πρώτου, βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Ἡροδ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος κατεπολέμησε πλησίον τῆς Μεζώνης.

Ἀ'ργαῖος, ὁ, Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης, παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 83 ὡς Ἐπίθ. τοῦ Ἀρισταίου.

Ἀ'ργαῖος, ὁ, καὶ Ἀργαῖον ὄρος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, διαχωρίζον τὴν Καππαδοκίαν ἀπὸ τῆς Κιλικίας ἀρτικῶς. Στράβ.

Ἀ'ργαλος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, Παυσ. γ', 1.

Ἀ'ργανθώνιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ταρτησσοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, ὃς τις ἐβασίλευσεν, ὡς λέγεται, 80 χρόνους καὶ ἔζησε 120, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως εἰς τὴν χώραν του μίαν ἀποικίαν τῶν Φοινίκων, Ἡρόδ. Δουε.

Ἀ'ργανθώνιον ὄρος, τό· Ὄρος, τῆς Βιθυνίας παρὰ τῇ πόλει Προύσῃ, καὶ Ἀργανθώνειον ὄρος, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1178.

Ἀ'ργεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους, Ἀπολλ. γ', 6, 1. — 2.) Θυγατηρ τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Τιτσαμενοῦ, γυνὴ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθέα καὶ Προκλέα. Ἡροδ. 6, 52 Ἀπολλ. β', 8, 3 — 3) Γυνὴ τοῦ Ἰνάχου καὶ μήτηρ τῆς Ἰοῦς, Ἡγῖν.

Ἀ'ργεία, ἡ, = Ἀργολίς, ἴδε Ἀργεῖος.

Ἀ'ργεῖος, εία, εῖον. Ἐξ Ἄργους, ἡ εἰς τὸ Ἄργος ἀνήκων, ἡ Ἀργεία χθών, ἡ γῆ τοῦ Ἄργους, Αἰσχύλ. — 2) Ἐπίθ τῆς Ἥρας τιμωμένης ἐξαιρ. ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἄργους, Ὅμ. Ἰλ. ὅθεν, ἡ Ἀργεία, ἡ χώρα τοῦ Ἄργους, ἔτι δὲ καὶ Ἀργολὶς λεγομένη, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, Θουκ. β', 7. — 3) ταύτ. τῷ Ἀμφιλοχίᾳ ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. β', 68.

Ἀ'ργεῖος, ὁ, Ὁ ἐξ Ἄργους, οἱ Ἀργεῖοι, κάτοικοι τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους, Ἡροδ. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ Βασιλείου ἢ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄργους, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. = Ἕλληνες, ὡς κοινὸν ὄνομα.

Ἀ'ργεῖος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκεμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἐν Ὀχαλίᾳ, Ἀπολλ. — 2) Σοφός τις καὶ ἔμφρων Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ πολὺς ὄχλος τῶν Ἀθηναίων κατεφρόνει, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 201.

Ἀ'ργειφόντης, ου, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ἡ φονεύσαντος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς Ἄργον τὸν Πανόπτην, Ὅμ. Ἰλ. Β. 103. Ἀπολλ. β, 1, 3.

Ἀ'ργέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλίλαον, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἀ'ργεννίς, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἡ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀργέννου εὐνοῦχου τοῦ Βατιλέως Ἀγαμέμνονος. Στεφ. Βυζ.

Ἀ'ργεννον, τό, (Ἄργινον, τό, Θουκ. η', 3) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἀλωνήσου, Στράβ. — 2) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, Πτολ.

Ἀ'ργεννος, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδάμαντος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἠθύνοει ἐξαιρέτως ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὅστις ἐνίκησε εἰς τὴν Ἠψισσὸν ποταμὸν ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'ργεννοῦσα, = Ἀργινοῦσα.

Ἀ'ργεντόρατον, τό, Πτολ. β', 9. καὶ Ἀργεντόρα, ἡ· Ζωσιμ. γ'. Argentoratum. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, ταυτὸν Strassburg

Ἀ'ργέστης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς καὶ εἷς τῶν ἀνέμων, Ἡσ. Θεογ. 379.

Ἀ'ργεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων ὅστις εἰσέβαλον εἰς τὸ Ἄντρον τοῦ Φίλλου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τούτου, Ἀπολλ. β', 7, 7.

Ἀ'ργη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἀπολλ. α', 3, 1. — 2) Κόρη τις τῶν Ὑπερβορείων ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, Ἡροδ. 4, 35.

Ἀ'ργης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν Κυκλώπων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νύμφην Φρυγίαν ἐγέννησε τὸν Δευκίωνα, Ἀτρέα καὶ Ἀτρηνέστην, Ἡσ. Θεογ. 140. Στέφ. Βυζ. ἔνθα γενικ. Ἀτρηγος. κεῖται.

Ἀ'ργιλος, ἡ. Πόλις Ἑλληνική τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ἡροδ. ὅθεν, Ἀργίλιος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀ'ργινοῦσα, ἡ· καὶ Ἀργίνουσα. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μιᾶς τῶν τριῶν Ἀργινουσσῶν νήσων λεγομένων, τὴν ὁποίαν Στέφ. ὁ Βυζ. Ἀργινουσσαν καλεῖ· Σχολ. Ἀριστφ. Βατρ. 710.

Ἀ'ργινοῦσαι καὶ Ἀργινοῦσσαι, αἱ. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημοι διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. η', 101.

Ἀ'ργιόπη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν, Ἀπολλ. α', 3, 3. Παυσ. — 2) Θυγατηρ τοῦ

Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Φοινίκης μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Ἀπολλ.

Ἀ'ργιόπεος χῶρος, ὁ. Μέρος τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Μολόεντα ποταμόν, ὅπου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τῆς Δήμητρος, Ἡροδ. 9, 57.

Ἀ'ργιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐίππης τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἀ'ργεππαῖοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατά τινας εἰπαρὰ Πλιν. Ἀριμφαῖοι λεγόμενοι, Ἀλ. Δ, 23.

Ἀ'ργισσα, ἡ. Χωρίον τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Πελασγιώτιδος, ὕστερον Ἄργουρα κληθέν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 737. Στράβ.

Ἀ'ργόθεν, Ἐπίρρ. Ἐκ τοῦ Ἄργους, Λουκ.

Ἀ'ργέλα, ου, ὁ· ἐπίθ. = Ἀργεῖος, Εὐρ. Ῥήσ. 41.

Ἀ'ργολίς, ιδος, καὶ Ἀργολία. ἐπίθ. Ἐκ τοῦ Ἄργους, ἡ εἰς τὸ Ἄργος ἀνήκουσα, ἡ Ἀργολὶς χώρα, Ἡροδ. — 2) Οὐσ. ἡ κάτοικος τοῦ Ἄργους. — 3) Ἀργολίς, κύρ. Ὄνομ. ἡ ἀνατολικὴ ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἥτις πρὸς μὲν ἄρκτον ὡρίζετο ὑπὸ τῆς Ἀχαΐας καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, μεσημβρινῶς δὲ ὑπὸ τῆς Λακωνίας καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης, σχηματίζουσα μίαν ἄλλην χερσόνησον ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἔχουσα εὔφορον καὶ τερπνὴν γῆν, πατρὶς πολλῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, Παυσ. ὅθεν, Ἀργολικός, ἡ, ὄν, τὸ Ἀργολίδος, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ Ἑλληνικός· ὁ Ἀργολικὸς κόλπος, ὁ κόλπος μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Λακωνίας, ταυτὸν Κόλπος τοῦ Ναυπλίου, Στράβ.

Ἀ'ργοναῦται, οἱ (Ἀργώ, ναῦται). Ὁ Πελίας βασιλεύων εἰς ἓν μέρος τῆς Θεσσαλίας Ἰωλκὸν καλούμενον, ἔμαθεν παρὰ τοῦ μαντείου ὅτι ἔμελλε ποτὲ νὰ θανατωθῇ ἀπὸ ἕνα μονοσάνδαλον· ἰδὼν δὲ μίαν ἡμέραν τὸν ἀνεψιόν αὐτοῦ Ἰάσονα διαβαίνοντα τὸν Ἀναυρον ποταμὸν καὶ ἔχοντα μόνον ἓν σανδάλιον, τὸ δὲ ἄλλο κρεμάμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, φοβηθεὶς ὅτι οὗτος θέλει εἶναι ὁ μέλλων φονεύς αὐτοῦ, τὸν ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸ λεγόμενον χρυσοῦν δέρας· τοῦτο δὲ ἦν τὸ δέρμα ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέβη ὁ Φρίξος υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος τὴν θάλασσαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου σφάξας αὐτὸν ἐκρέμασεν αὐτόθι τὸ χρυσοῦν δέρμα του εἰς ἓν ἄλσος τοῦ Ἄρεος, φυλαττόμενον ἀπὸ πυρπνόους ταύρους· ὁ Ἰάσων μὴ δυνάμενος ἀποφύγῃ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ θείου του Πελίου, ἐπροσκάλεσε συμβοηθοὺς καὶ συναγωνιστὰς αὐτοῦ ὅλους τοὺς ἐπισημοτέρους Ἥρωας τῆς τότε ἐποχῆς νὰ συμπαθεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ὀρφεύς· ὅλοι δὲ οὗτοι ὅσοι ἠκολούθησαν αὐτὸν ὠνομάσθησαν Ἀργοναῦται, ἀπὸ τοῦ πλοίου Ἀργὼ καλουμένου, τὸ ὁποῖον διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς κατεσκεύασεν ὁ Ἰάσων· μετὰ πολλοὺς κινδύνους καὶ μακρὰν θαλασσοπορίαν ἔφθασαν οὗτοι εἰς τὴν Κολχίδα χώραν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης υἱὸς τοῦ Ἡλίου· τούτου ἡ θυγάτηρ Μήδεια ἐρωτευθεῖσα εἰς τὸν Ἰάσονα, συνέδραμεν μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς μαγείας της εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τοὺς πυριπνόους ταύρους καὶ ν' ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας, ἐπιθυμήσασα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς Θεσσαλίαν. Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἰάσων ἀπαλλαγεὶς ὅλων ἐκείνων τῶν κινδύνων οἵτινες ἐπαπείλουν τὴν τολμηρὰν ταύτην ἐπιχείρησιν, καὶ λαβὼν μετ' αὐτοῦ τὴν Μήδειαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρων τὸ περιβόητον τοῦτο χρυσοῦν δέρας εἰς τὸν ἐν Ἰωλκῷ θεῖόν του Πελίαν. Ἡ διὰ θαλάσσης αὕτη ἐκστρατεία λογίζεται ἡ ἀρχαιοτάτη, τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησαν κοινῶς οἱ Ἕλληνες κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Ἡρωϊκῆς αὐτῶν ἐποχῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἐφημίσθη τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἐκοσμήθη μὲ πολλὰς παραδόξους καὶ τερατώδεις διηγήσεις. Ἀπολ. Ῥοδ. Ὀρφ. Ἀργ.

Ἄ'ργος, ὁ Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Ἄπιος, τρίτος Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, παραλαβὼν τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν Φορωνέα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Πελοποννήσου καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ Πελοπόννησος Ἄργος· μετὰ τῆς γυναικός αὐτοῦ Κυάδνης ἐγέννησε τὸν Ἰασον, Πείραντα, Ἐπίδαυρον, καὶ Πρίασον, Ἀπολλ. β', 1, 1. Ἡροδ. — 2) Τὸς τοῦ Ἀγήνορος, κατ' ἄλλους τοῦ Ἀρέστορος ἢ τοῦ Ἰνάχου, ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Πανόπτης, ἔχων ἐφ' ὅλου τὸ σῶμά του ὀφθαλμούς· εἷς τῶν ἰσχυροτάτων καὶ φοβερωτάτων τεράτων τῆς ἀρχαιότητος, φονεύσας τὸ τριμερὲς ζῶον ἔχιδναν, τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς ἐν ᾧ ἐφύλαττε τὴν Ἰὼ κόρην τοῦ Ἰναχου, Ἀπολλ. β', 1, 2. ὅθεν παροιμ. ἐξύπνερον τοῦ Ἄργου ὄρχν. Λουκ. — 3) Τὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν τὸ πλοῖον Ἀργὼ καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τοῦ Ἰάσονος, Ἀπολλ. β' Εὐρ. Μηδ. τοῦτον ὁ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 112. καλεῖ υἱὸν τοῦ Ἀρέστορος. — 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ἀπολλ. γ', 4, 4.

Ἄ'ργος, τό. Μία τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ Ἰνάχου, ταυτὸν Ἄργους ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ Ἀχαϊκόν, Ἴασον, Ἱππόβοτον, ἔτι δὲ καὶ Δωρικὸν καὶ Πελασγικόν, καλούμενον, Σοφκλ. Εὐρ. Καθέδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ὅστις συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἄργου υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης καὶ ἔχον τὸ πάλαι ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἥρας, Ἡραῖον λεγόμενον, ἔνθα ἦν τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυκλείτου· ταυτὸν Ἄργος ἐπὶ τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀργολίδος — 2) Πεδίον τι πλησίον τῆς Πόλεως τοῦ Ἄργους, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ βασίλειον τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Α, 30. — 3) ταύτ. τῷ Πελοποννήσῳ.

Ἄ'ργος, ους, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ τὸ

Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, πρωτεύουσα τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. ἔδε Ἀμφίλοχοι. — 2) Ἄργος Ἵππιον, πόλις τῆς Ἰταλίας = Ἀργυρίππη. — 3) Ἄργος τὸ Ὀρεστικόν, Πόλις τῆς Ἠπείρου. — 4) Ἄργος τὸ Πελασγικόν, Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἥτις ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, κατά τινας ἡ μετὰ ταῦτα Λάρισσα κληθεῖσα, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. δὲν ὑπῆρχε πλέον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 681.

Ἄ̓ργουρα, ας, ἡ. Χωρίον τι ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῷ Πηνειῷ ποταμῷ, πρότερον Ἄργισσα λεγόμενον, Στράβ.

Ἄ̓ργυρᾶ, ᾶς, ἡ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἡ νύμφη ἥτις ἠγάπησε τὸν νέον Σελήνονν, καὶ τὴν ὁποίαν μετεμόρφωσεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ὁμώνυμον ποταμόν, Παυσ. ζ', 23.

Ἄ̓ργυρᾶ, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῶν Πατρῶν, Παυσ. — 2) Πηγή τις ἡ ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας παρὰ τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, Παυσ.

Ἀ̓ργυρίππα καὶ Ἀργυρίππη, ἡ, καὶ Ἄργος Ἵππιον, Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ χώρᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διομήδους ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους διὰ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Αἰγιαλείας ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἐσύστησε τὸ βασίλειόν του, ὕστερον Ἀρπὶ κληθεῖσα, Πολύβ. ἔθεν, Ἀργυριππαῖοι, Πολυβ. καὶ Ἀργυριππηναῖοι, οἱ κάτοικ.

Ἀ̓ργυρότοξος, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς φέροντος ἀργυροῦν τόξον, Ὅμ.

Ἀ̓ργυροῦν ὄρος, τό, Argentus Mons. Ὄρος τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς Ταρρακωνικῆς ἐπαρχίας, ταυτὸν Sorra Segura, Στράβ.

Ἀ̓ργυφέη, ἡ. Πόλις τῆς Ἤλιδος ἀπροτείχιστος, Ὁμήρ. Ἥμν. Ἀπολ. 422. ἔνθα κατ' Πίgen Ἀμφιγένεια ἀναγινώσκ.

Ἀ̓ργυφία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ.

Ἀ̓ργώ, οῦς, ἡ. Εἷς ἐκ τῶν σκυλλων τοῦ Ἀκταίονος, Ὑγῖν. — 2) Οὕτως ὠνομάζετο τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα διὰ ν' ἁρπάσωσιν αὐτόθεν τὸ χρυσοῦν δέρας· ἐκλήθη δὲ Ἀργὼ ἀπὸ τὸν Ἄργον, ὅς τις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐκατεσκεύαζεν αὐτό, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ ἀργός, ὅπερ σημαίνει ταχύς, ἐγλίγωρος, Ὅμ. Ὀδ. Μ, 69. ὅθεν Ἀργῶος, α, ον, τῆς Ἀργοῦς, ἢ εἰς τὴν Ἀργὼ ἀνήκων, Εὐρ.

Ἀ̓ργῶος λιμήν, ὁ. Λιμήν τις ἐν τῇ νήσῳ Αἰθαλίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἄραξε τὸ πλοῖον Ἀργὼ, μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 658.

Ἀ̓ρδαλίδες, ων, αἱ καὶ

Ἀ̓ρδαλιώτιδες, ων, αἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀρδάλου ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν εἰς τὴν Τροιζῆνα, Παυσ. β', 31.

Ἀ̓ρδαλος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡφαίστου, ὅστις ἔφερε πρῶτος τὴν τῶν Μουσῶν λατρείαν εἰς τὴν Τροιζῆνα, Παυσ. Στεφ. Βυζ.

Ἀ̓ρδανὶς ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Λιβύῃ Πτολ.

Ἀ̓ρδέα, ἡ, Ardea. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥουτούλων, καθίδρυτο βασιλέως Τούρνου, ἔχουσα ἕνα κεκλειμένον ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἥρας, Πολύβ. ταυτὸν Ardea. ὅθεν, Ἀρδεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ.

Ἀ̓ρδέρικκα, τό. Κώμη τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπί τινος διόρυχος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, δι' ἧς διέρχεται διὰ τριῶν ἐλίξεων διὰ μέσου τῆς Μεσοπαταμίας χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ, Ἡρόδ. 6, 119.

Ἀ̓ρδήσκος, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ποτάμιος θεός, Ἡσ. Θεογ. 345.

Ἀ̓ρδήσκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἀλδήσκος παρὰ Δίον. Περ. 314.

Ἀ̓ρδηττός, ὁ. Μέρος τι πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ Ἰλυσσοῦ ποταμοῦ, ἐνθα οἱ Δικασταὶ ὤμνυον ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀπόλλωνος, Δήμητρος καὶ τοῦ Διός, ὅτι θέλουν κρίνει κατὰ νόμον καὶ δικαίως, Πλουτ. Θησ.

Ἀ̓ρδία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρίας, Στράβ. ὅθεν, Ἀρδιαῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀρδίας, Πολύβ. παρὰ δὲ Πλινίῳ Vardaei, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ ἱστορικὸς οὗτος, ὅτι πολλάκις εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἀ̓ρδικαῖος, ὁ. Σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πλάτ.

Ἀ̓ρδουέννα, ἡ. Arduenna, ἢ Arduennorum silva. Μέγα καὶ πυκνότατον δάσος ἐπὶ τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, Στράβ. Καῖτ.

Ἀ̓ρδυσε, οἱ, παρὰ Πολυβ. γ', 47. Λαὸς τῆς Ἑλβετίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥόδανον ποταμὸν ἀπὸ τῆς Λίμνης Λεμάνης ἕως τῶν πηγῶν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ.

Ἀ̓ρδυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυδίας υἱὸς τοῦ Γύγου, βασιλεύσας τὸ 678 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ.

Ἀ̓ρέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, Ὑγῖν. — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων, Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Ἀ̓ρέθουσα, ης, ἡ. Δωρκ. Ἀρέθοιτα· οὕτως ἐκαλεῖτο πηγή τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτῆς μέρος, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 408. — 2) ἑτέρα πηγὴ ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας παρὰ τὴ λιμένι τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Ἀρεθοῦσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὅτα ἐδίωκεν αὐτὴν ὁ Ἀλφειός. Παυσ. Ὀβιδ. — 3) Πρήνη τις πλησίον τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, Εὐρ. — 4) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στράβ.

Ἀ̓ρείᾳ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεόχου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον, Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Ἀ̓ρεία κρήνη, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ἐφυλάττετο ὑφ' ἑνὸς δράκοντος, Ἀπολλόδ. ἡ Ἀρητειὰς κρήνη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1179.

Ἀ̓ρεία, Ἄρειοι, = Ἀρία, Ἄριοι.

Ἀ̓ρειοπαγίτης, ου, ὁ, καὶ Ἀρεοπαγίτης, Λουκ. Ὁ ὢν τοῦ Ἀρείου πάγου ὤν, δικαστὴς ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ὅθεν Ἀρειοπαγιτικός καὶ Ἀρεοπαγιτικός, ἡ, ὸν, Στράβ.

Ἄ̓ρειος, ὁ, Areus, Suet. Ἀλεξανδρεύς τις σοφὸς, ἱερεὺς τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Μαικήνα, Αἰλ.

Ἀ̓ρειος, εία, ειον. Ἰωνικ. Ἀρήϊος, τοῦ Ἄρεος, ἢ εἰς τὸν θεὸν Ἄρην ἀφιερωμένος· ἔτι καὶ Ἄρειος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρ.

Ἄ̓ρειος πάγος, ὁ. Λόφος τις ἐν Ἀθήναις ἀπέναντι τῆς Ἀκροπόλεως, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ θεοῦ Ἄρεος ὅς τις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐκρίθη ἐνταῦθα, Ἡροδ. 8, 52. — 2) τὸ ἀρχαιότατον καὶ ὑπέρτατον Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, περιφῆμον διὰ τὴν αὐστηρὰν δικαιοσύνην καὶ ὀρθότητα τῶν συνιστούντων αὐτὸ μελῶν, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἐκρίθησαν ἐν αὐτῷ· ἡ ἀρχὴ τῆς συστάσεως αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἐγνωσμένη, κατά τινα δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθη πρῶτον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κέκροπος, κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κραναοῦ· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῷ δικαζόντων συνίστατο ἐξ ἑννέα, κατά τινας δὲ ἐκ πλειοτέρων μελῶν, τὰ ὁποῖα ἔκριναν περὶ μεγάλων ἐγκλημάτων, καὶ ἐθέσαν τὴν περὶ θανάτου ψῆφον ὅτε μετὰ μίαν ἀποψὴ καὶ αὐστηρὰν ἔρευναν ἀπεφάσιζόν τινα ὑπεύθυνον τῆς ποινῆς ταύτης· συναθροίζετο δὲ τὸ μέλη τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰς μέαν εὐρύχωρον οἰκοδομὴν κειμένην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου λόφου, ὅθ' ὅ καὶ ὠνομάζοντο Ἀρειοπαγῖται, Ξενοφ. Ἀπομν. Ἰσοκρ. Ἄρειοπ. Πλουτ.

Ἀ̓ρετῶν, ονος, ὁ. Ὁ ἵππος τοῦ βασιλέως Ἀδράστου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκστράτευσεν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Ἰλ. Ψ, 346. καὶ Ἀρίων Ἀπολλόδ.

Ἀ̓ρέλαται, αἱ, καὶ Ἀρέλατον· τό. Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν Ναρβῶνι οὖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ταυτὸν Arles, Στράβ.

Ἀ̓ρεξίων, ονος, ὁ. Μάντις ἐξ Ἀρκαδίας, Ξενοφ. Ἀνάβ.

Ἄ̓ρεος ἄλσος, τό. Ἄλσος ἀφιερωμένον εἰς τὸν θεὸν Ἄρην ἐν Κολχίδι, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἐφυλάττετο τὸ χρυσοῦν δέρας, Ἀπολλόδ. α', 9, 1.

Ἀ̓ρεσίας, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀ̓ρεστορίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Ἀρέστορος, ὁ Ἄργος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ̓ρέστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ βασιλέως Φορωνέως, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυκήνης θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου τὸν Ἄργον Παυσ. πτην, Ἀπολλόδ. β', 1, 1.

Ἀ̓ρεταῖος, ὁ. Ἐκ Καππαδοκίας, ἰατρὸς, πιθαν. σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ ἀκριβεστέρων παρατηρητῶν τῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, γράψας περὶ αἰτίων καὶ σημείων ἀξέων καὶ χρονίων παθῶν καὶ περὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἀ̓ρέτας, α, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, ὁ πολεμήσας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ περὶ τὸ 63 πρὸ Χρ.

Ἀ̓ρετάων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 31.

Ἀ̓ρεως πεδίον, τό, Campus Martius. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Ῥώμῃ τόπος τις ἀφιερωμένος εἰς τὸν θεὸν Ἄρην, Ἡρωδ. δ', 2. 9.

Ἀ̓ρηγονίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀμπυκος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μόψον, Ὀρφ. Ἀργ. 127.

Ἀ̓ρηΐᾳς, άδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν Ἄρην ἀφιερωμένη, πολεμική, ἡ Ἀρηΐας Βασίλεια, ἡ Ἀμαζών, Κοϊντ. Σμυρ. α', 189.

Ἀ̓ρηΐθοος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ ἀνὴρ τῆς Φιλομεδούσης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μενοίτιον, καὶ Κορυνήτης ἐπικαλούμενος, οἷς πελεμῶν πάντοτε μὲ μίαν κορύνην, Ὅμ. Ἰλ. Η, 8. — 2) Θρᾴξ, ἡνίοχος τοῦ Τύμβου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 485.

Ἀ̓ρηΐλυκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἡγεμόνα τῶν Ποιμένων, Ὅμ. Ἰλ. Ξ. 451. — 2) Εἷς τῶν Τρώων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 308.

Ἀ̓ρήϊος, ία, ειον. Ἰωνικ. ταυτ. τῷ Ἄρειος, τὸ Ἀρήϊον πεδίον, ἐν Λίᾳ τῆς Κολχίδος ἔνθα ἦν τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεος, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1268.

Ἀ̓ρήϊος, ὁ. Τὶς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 146.

Ἀ̓ρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰβάλου, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀφαρεὺς ἐγέννησεν τὸν Ἰδαντα, Λυγκέα καὶ Πέσσον, Ἀπολλόδ.

Ἀ̓ρήνη, ἡ (ᾱ). Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ, ἥτις κατὰ Στράβ. Σέμικοε ὕστερον ἐκαλεῖτο, Ὅμ. Ἰλ. Β, 591. Α, 723, ἀλλαχοῦ δὲ ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ἄλλην τινὰ πόλιν τὴν Μεσσηνίας Ἐρένην, πιθαν. ἡ αὐτὴ καὶ Ἀρήνη, ἡ, Ἡ, 15. ὅθεν Ἀρήνηθεν, ἐξ Ἀρήνης, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Κρήνη τις ἐν Ἤλιδι, πλησίον τῆς πόλεως Λεπρέου, Παυσ. ε', 5.

Ἄ̓ρης, εος, ὁ, παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ Ἄρεως. Τὶς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅστις μυθολογεῖται ὅτι ἐγεννήθη καὶ διέτριβεν ὡς ἐπιπολὺ εἰς τὴν χώραν τῆς Θρᾴκης, ἔνθα καὶ ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων· κατὰ Παυσ. δὲ λέγεται ὅτι ἐνετράφη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς Θηρεὺς καλουμένης. Ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς θεὸς τοῦ πολέμου παριστανόμενος ἀεὶ ὑπὸ ἀγρίου καὶ σοβαρὰν μορφὴν, ἔνοπλος καὶ φονικός· φονεύσας ποτὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος Ἀλιρρόθιον, ὅστις ἤθελε νὰ βιάσῃ τὴν Ἀλκίππην θυγατέρα τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀγλαύρου, καὶ κριθεὶς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις περίφημον Δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἄρειος πάγος, ἀπελύθη τῆς εὐθύνης, Ἀπολλόδ. γ', 14. 2. ὅτε δὲ ἦλθεν εἰς μάχην καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἐχώρισεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς δι' ἑνὸς κεραυνοῦ τὸν ὁποῖον ἔρριψε μεταξὺ τῶν δύω· ἐκ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἐγέννησε τὴν Ἁρμονίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα ὁ Κάδμος, ἐκ δὲ τῆς Ἀτυόχης θυγατρὸς τοῦ Ἄκτορος ἐγέννησε τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰαλμενόν, Ἡσ. Θεογ. 933. Ὅμ. Ἰλ. Β, 512. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐπεκράτησεν, ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄγρια Σκυθικὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἐθυσίαζον εἰς αὐτὸν ἵππους, καὶ ὅσους αἰχμαλώτους ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἤθελον λάβῃ· ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐτιμᾶτο μεγά-

λως ἐνέκαθεν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαγα, οἵτινες ἐδόξαζον αὐτὸν πατέρα τοῦ πρώτου καθιδρυτοῦ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας Ῥωμύλου, Ἀπολδρ. Πλούταρχ.

Ἀ῾ρήτη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἥτις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸ παλάτιόν της, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 54. — 2) Γυνὴ τοῦ Δίωνος ἐκ Σικελίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 47, κατὰ Lünemann.

Ἀ῾ρητιάδης, ου, ὁ, Τὶς τοῦ Ἄρεος, ὁ Κύκνος, Ἡσ. Ἀσπιν. 37. σπαν. τύπ. τοῦ Ἄρης. — 2) = Νίσος ἐκ Δουλιχίου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 395.

Ἀ῾ρητιάς, άδος, ἡ, Τοῦ Ἄρεος, ἡ εἰς τὴν θεὸν Ἄρην ἀνήκουσα, ἡ Ἀρητιὰς κρήνη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1179. ταύτ. τῷ Ἀρεία κρήνη. — 2) ἡ Ἀρητιὰς νῆσος, νῆσος τοῦ Πόντου ἔνθα λέγεται ὅτι ἔζων αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἀ῾ρητος, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄρατος, ὁ, Τὶς τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολδρ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ῥ, 494. (– – υ παρ' Ὁμ. παρὰ δὲ τοῖς Ὕστερ. ποιητ υ – υ.)

Ἀ῾ρθμιος, ὁ, Τὶς τοῦ Πυθωνάκτος ἐκ Ζελείας τῆς ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πρόξενος τῶν Ἀθηναίων, κατηγορηθεὶς ὡς ἄτιμος διότι ἔφερεν Περσικὸν ἀργύριον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Δημ. κατὰ Φιλιπ. γ', σελ. 121.

Ἀ῾ρία, καὶ Ἀρεία, ἡ, Ἀρία, Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας ἥτις ἀπεστέλει μέρος τῆς Ἀριανῆς χώρας, μεταξὺ Βακτριανῆς, Μαργιανῆς, Περσίδος, Γεδρωσίας καὶ Ἰνδίας, ταυτὸν τὸ πρὸς μεσημβρίαν μέρος τῆς ἐπαρχίας Ἀχρασσὰν λεγομένης, μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν· ὅθεν, Ἄριος καὶ Ἄρειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρίας, Ἡροδτ. 3, 93. (Ἀρία παρ' Ἡροδτ. καὶ Στράβ. Ἀρεία παρὰ Λουκ.)

Ἀ῾ριάδνη, ἡ, Δωρκ. Ἀριάδνα. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης· ἀγαπήσασα τὸν Θησέα, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Κρήτην μετὰ τῶν λοιπῶν νέων διά τ' ἀπαλλάξῃ τὰς Ἀθήνας τοῦ ἀπανθρώπου ἐκείνου δασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὁ Μίνως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, συνήργησε δὲ ἑνὸς μέτου, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Μινόταυρον καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λαβυρίνθου. Ἀναχωρῶν δὲ ἐκ τῆς Κρήτης ὁ Θησεὺς ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν Ἀριάδνην, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διονύσου, ὅστις ἀγαπήσας αὐτήν, τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι εὑρῆλεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος κοιμωμένην ἐπί τινος βράχου τῆς νήσου ταύτης ὅπου εἶχεν ἐγκαταλείψει αὐτὴν ὁ Θησεύς. Ἡσ. Θεογ. 947. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 321. Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Ἀ῾ριαβίγνης, εω, ὁ, Τὶς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου, Ἡροδτ.

Ἀ῾ριαῖος, ὁ, Σατράπης τῶν Σάρδεων καὶ ἡγεμὼν τῶν βαρβαρικῶν στρατευμάτων Κύρου τοῦ νεωτέρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκστρατείαν, Ξενοφ. Ἀναβ. ά, 8, 5. κατ' ἄλλους δὲ Ἀριδαῖος.

Ἀ῾ριαμένη, ἡ, Μεγάλη τις ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου κειμένη μεταξὺ Περσίδος, Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ Ὠκεανοῦ, ἥτις ταυτὸν περιλαμβάνει τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Κυχορατᾶν, τὸ Ἀνατολικὸν τοῦ Κοκστᾶν καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Σιγιστᾶν, Στράβ.

Ἀ῾ριανθίδης, ου, ὁ (ι). Τὶς τοῦ Λυσιμάχου Βοιωτός, Θουκ.

Ἀ῾ριανοί, Ἰωνικ. Ἀριηνοί, οἱ, Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀριανῆς ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. Διον. Περ. 1098. Ἀρειανοὶ παρ' Αἰλν.

Ἀ῾ριάντας, εω, ὁ, Εἷς τῶν Βασιλέων τῆς Συρίας παρ' Ἡροδτ.

Ἀ῾ριαπείθης, εω, ὁ, Ἕτερός τις βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, Ἡροδτ.

Ἀ῾ριαράθης, ου, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσίαν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ εὐμένους Περδίκκα, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ με ἀπανθρωπότατον τρόπον. — 2) Τὶς τοῦ προτέρου, ὅστις φυγὼν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἐπανέλαβε πάλιν τὸν πατρικὸν θρόνον του. — 3) Τὶς τοῦ Ἀριαράθου καὶ γαμβρὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ὅστις μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Ἀντιόχου ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Περσέως πόλεμον, εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς, ἥτις ἐκάλεσεν αὐτὸν Φίλον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Ἀ῾ριαράθεια, τά, Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀ῾ριαράμνης, εω, ὁ, Πέρσης τις, παρ' Ἡροδτ.

Ἀ῾ριάσπαι, οἱ, Λαός τις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ἐπικαλουμ. οἱ Εὐεργέται, Ἀρριαν. δ', 6. Στράβ. ιθ'.

Ἀ῾ριάσπη, ἡ, Πόλις τῆς Δραγγιανῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀριάσπων.

Ἀ῾ριάσπης, ου, ὁ, Τὶς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὤχου, φαρμακωθεὶς, ὡς λέγεται, μόνος, φοβούμενος τὸν ἐπαπειλούμενον κατ' αὐτοῦ φόνον τοῦ ἰδίου πατρός του.

Ἀ῾ρίβαζος, ὁ, Τρκανός τις ὅς τις ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως Δαρείου Ὑστάσπου, Αἰλιαν.

Ἀ῾ριβαῖος, ου, ὁ, Βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων καὶ σύμμαχος τῶν Ἀσσυρίων ἐναντίον Κύρου τοῦ μεγάλου, ὅς τις νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ δικάσμενος ἐθανατώθη.

Ἀ῾ριγαῖον, τό, Πόλις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποίαν κατέστρεψεν ὁ Κρατερὸς διὰ προσταγῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, πιθαν. ἡ παρὰ Κρουτ. Acadera λεγομένη, Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 24.

Ἀ῾ρίγνωτος, ὁ, Τὶς τοῦ Αὐτομένους κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, δυσφημιζόμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, Ἀριστοφ. — 2) Πυθαγόρειός τις παρὰ Λουκ.

Ἀ῾ριδαῖος, ὁ, Τὶς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Φιλίννης μιᾶς ὀρχηστρίδος καὶ ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν ὁποῖον τὸν θάνατον βασιλεύσας ἓξ χρόνους ἐθανατώθη ἀνιλεῶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, Λουκ.

Ἀ῾ριζαντοί, οἱ, Λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμόν, Ἡροδτ. 1, 101.

Ἀ῾ρίθωλις, ιος, ὁ, Τύραννος τῆς πόλεως Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, Ἡροδτ.

Ἀ῾ρικία, ἡ, Ἀρίκεια. Πόλις ἀρχαιοτάτη τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Ῥώμης καὶ κειμένη ὀπίσθεν τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ἡ θεὰ Ἄρτεμις μὲ παράδοξους τελετάς, Παυσ. β', 27. ταυτὸν Λεβία· ὅθεν, Ἀρικηνοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀ῾ρικίνη, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἐλατρεύετο εἰς ἕν ἄλσος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Παυσ. Στράβ.

Ἀ῾ρμα, τά, Τόπος τις ἐν Κιλικίᾳ περίφημος διὰ τὸ ὑπ' αὐτὸν εὑρισκόμενον πῦρ, ἔνθα ἐπλάττετο τὸ ὅτι διέτριβεν ὁ Τυφῶν, οἱ δὲ ἐν αὐτῷ κατοικοῦντες Ἄριμοι ἐλέγοντο, Ὁμ. Ἰλ. Β', 783. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγοντο οὕτως οἱ Σύροι ἴδε Ἄριμοι.

Ἀ῾ριμάσποι, οἱ, Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Εὐρώπῃ, εἰς ἄκρον πολεμικόν, παρ' Ἡροδτ. 4, 27. σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦτο μονόφθαλμον, κατὰ δὲ Αἰσχύλ. Προμ. 811. κατοίκουν οὗτοι ἐν τῇ Λιβυκῇ.

Ἀ῾ρίμινον, τό, Ἐπίσημος πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ παραθαλάσσιος, οὖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ταυτὸν Rimini, Πολύβ.

Ἀ῾ριμίνιος, ὁ, Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ὀμβρικῆς, ὅστις εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίνου.

Ἀ῾ρίμνης, εος, ὁ, Πλαταιεύς τις, παρ' Ἡροδτ.

Ἀ῾ρίμας, α, ὁ, Σατράπης τις τῆς Συρίας, Ἀρρίαν.

Ἀ῾ρίμοι, οἱ, Μυθώδης λαὸς τῆς Ἀσίας, ὅστις ἐλέγετο ὑπό τινων μὲν ὅτι κατῴκει ἐν τῇ Μυσίᾳ, ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν Λυδίᾳ, ἐν Κιλικίᾳ, κατὰ Πίνδ. ὁ Στράβ. ὑπολαμβάνει τοὺς ὕστερον ἐν τῇ Συρίᾳ κατοικοῦντας Ἀραμαίους.

Ἀ῾ριοβαρζάνης, ους, ὁ, Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ Φρυγίας, ὅστις ἑνωθεὶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου ἠγείρεν μίαν ἀποστασίαν κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου 363 πρὸ Χρ. ἥτις ὅμως δὲν ἀπέβη εὐτυχής, Ξενοφ. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων στρατηγῶν τοῦ Βασιλέως Δαρείου, ὅς τις πολεμήσας γενναίως μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κατεκόπη ἐν τῇ μάχῃ μὲ τοὺς περὶ αὐτόν, Ἀρρίαν.

Ἀ῾ριοι, οἱ, Ἀρχαῖον κοινὸν ὄνομα τῶν Μήδων, Ἡροδτ. 7, 62. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἴδε Ἀρία.

Ἀ῾ριόμαρδος, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχυλ. Περ. 38. — 2) Τὶς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡροδτ. — 3) Τὶς τοῦ Ἀρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων, Ἡροδτ.

Ἀ῾ριος, ὁ, καὶ Ἄρειος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν Ἀσίᾳ, ταυτὸν Ἐρί, Στράβ. Ἀρριαν.

Ἀ῾ριουσία, ἡ, Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, καὶ, ἡ Ἀριουσία χώρα, ἡ περὶξ τῆς πόλεως Ἀριουσίας γῆ, ἔνθα ἐγίνετο ὁ ἐξαίρετος Χῖος οἶνος, Στράβ.

Ἀ῾ρίσβη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Μέροπος καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσακον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπειτα ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἑκάβην, Ἀπολδρ. γ', 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Δάρδανος καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ πόλις Ἀρίσβη, Στέφ. Βυζ.

Ἀ῾ρίσβη, ἡ, Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀβύδου, Ὁμηρ. Ἰλ. Β, 836. Στράβ. ὅθεν ἐπίρρ. Ἀρίσβηθεν, ἐκ τῆς Ἀρίσβης, Ὁμ. — 2) Ἀρίσβη καὶ Ἄρισβα, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡροδτ. 1, 151.

Ἀ῾ρισταγόρας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀριστα γόρης. Τὶς τοῦ Μαλπαγόρου, γαμβρὸς τοῦ Ἱστιαίου καὶ Τύραννος τῆς Μιλήτου, ὅς τις διήγειρε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, θέλων νὰ ἀποκαταστήσῃ πάλιν εἰς αὐτὰς τὴν προτέραν ἐλευθερίαν των, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσικῶν στρατευμάτων πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Θρᾴκην, ὅπου καὶ ἐχάθη μετὰ τῶν περὶ αὐτόν, Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Τὶς τοῦ Ἡρακλείδου, Τύραννος τῆς Κύμης, Ἡροδτ. — 3) Ἕτερος Τύραννος ἐν Κυζίκῳ, Ἡροδτ. 4, 138. — 4) Τὶς τοῦ Ἀρισταίου, Πρύτανις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Νεμ. 11, 3.

Ἀ῾ριστάγετος, ὁ, Συγγραφεὺς ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, φίλος τοῦ σοφιστοῦ Λιβανίου.

Ἀ῾ριστάιον, τό, Πόλις τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀ῾ρίσταιος, ὁ, Τὶς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κυρήνης θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Ὡρῶν καὶ Χαρίτων, αἵτινες ἔτρεφον αὐτὸν μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἦν δὲ περίφημος κυνηγὸς καὶ ποιμὴν ἐπινοήσας τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, Πινδ. Πύθ. 9, 104. καὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὸ καὶ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς εὐεργετικὸς Ἥρως μὲ θείας τιμάς, καὶ ἐλογίζετο προστάτης τῶν ποιμένων· ὑπανδρευθεὶς τὴν Λυτονόην θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐγέννησε τὸν Ἀκταίονα, ὅς τις κατεσπαρχθῆ ὑπὸ τῶν ἰδίων σκύλων. Ἡσ. Θεογ. 974. Ἀπολδρ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Αἰλ.

Ἀ῾ρίσταιχμος, ὁ, Ἠλεῖός τις, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ.

Ἀ῾ρίστανδρος, ὁ, Περίφημός τις μάντις καὶ οἰωνοσκόπος παρὰ Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ ἐκ Τελμισσοῦ, Ἀρρίαν.

Ἀ῾ρίσταρχος, ὁ, Ἀθηναῖος, ἐκ τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας, συντελέσας τὰ πλεῖστα εἰς καταργησιν τῆς Δημοκρατίας, Θουκ. ή, 90. Ξενοφ. Ἑλλ. καὶ Ἀπομν. — 2) Σάμιος, περίφημος ἀστρονόμος, ζήσας περὶ τὸ 265 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται μία πραγματεία, περὶ Μεγέ-

ϑους καὶ Ἀποστάσεως τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. — 3) Γραμματικὸς ἐκ τῆς νήσου Σαμοθράκης, μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ καὶ διδάσκαλος τῶν παίδων Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, συγγράψας ὀγδοήκοντα περίπου βιβλία περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, τῶν ὁποίων ὅμως οὐδὲν ἐσώϑη οὐδέν. Λουκ.

Ἀ'ριστάκας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀριστέης. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐκ Προικοννήσου, ζήσας περὶ τὸ 580 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράψας ἓν ποίημα περὶ Ἀριμασπῶν, Ἡρόδ. — 2) Ἀριστάκας, Ἡροδ. 7, 137, πιθαν. Ἀριστεύς, ἐσφ. ὁ, Θουκ. ά, 60. υἱὸς τοῦ Ἀδειμάντου στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

Ἀ'ριστείδης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, εἷς τῶν περιφήμων καὶ περικλεῶν στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὅσοι διέπρεψαν ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅστις εἰς τὰς κατὰ τῶν Περσῶν μάχας ἐν Μαραθῶνι, Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς ϑείᾳ μεγάλην ἀνδρείαν καὶ πολεμικὴν σύνεσιν, συνετέλεσεν μεγάλως διὰ τῶν φρονίμων καὶ σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν εἰς τὴν πολιτικὴν εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀποδειχθεὶς ὁ δικαιότατος πάντων τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅμως ᾠδυνηϑείς, ἐξωρίσϑη δὶ' ἐξοστρακισμοῦ ἀπὸ τὰς Ἀϑήνας, ὕστερον δὲ ἐπιστρέψας, ἀπέϑανεν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ, ταφεὶς δὶ' ἐξόδων τοῦ κοινοῦ ταμείου, Πλούτ. Ἀριστ. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Τίός τοῦ Ἀρχέππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 50. — 3) Τίός τοῦ Λυσιμάχου καὶ ἔγγονος τοῦ Περιφήμου Ἀριστείδου τοῦ δικαίου, Πλάτ.

Ἀ'ριστείδης, Αἴλιος· γεννηϑεὶς ἐν Βιϑυνίᾳ τὸ 125 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ζήσας μὲ ϑαυμαστὴν δόξαν ἐν Σμύρνῃ, ἔνϑα ὑπῆρξε καὶ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἐκ τῶν Λόγων αὐτοῦ σώζονται εἰσέτι πενήκοντα τρεῖς καὶ τινες ἐπιστολαί.

Ἀ'ριστεραί, αἱ, Aristera, Πλίν. Μικρά τις νῆσος ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, Παυσ.

Ἀ'ριστεύς, έως, ὁ. Τίός τοῦ Πελλίκου, ναύαρχος τοῦ Κορινϑιακοῦ στόλου, Θουκ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. — 3) ἴδε Ἀριστέας ἀριϑμ. 2.

Ἀ'ριστιππος, ὁ, Θεσσαλός, ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευάδων, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι ἐκστράτευσεν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου, Ξενοφ. Ἀναβ. ά, Πλάτ. — 2) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαϑητὴς τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀϑήναις, καὶ καϑιδρυτὴς τῆς Κυρηναϊκῆς αἱρέσεως· τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε καιρόν τινα αὐτόϑι· μὴ ὑπομένων δὲ τὴν αὐστηρότητα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας καὶ τὴν περὶ τὰ πράγματα μετὰ σκέψεως ϑεωρίαν καὶ ἔρευναν, ἐσύστησεν ἴδιον δόγμα περιορίσας τὴν Εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνϑρώπου εἰς τὴν ὑλικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἡδέος καὶ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ λυπηροῦ· ἐξ ὃ καὶ ἐλϑὼν εἰς Συρακούσας διέτριψε καιρόν τινα ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ τυράννου, ἐντρυφῶν καὶ παραπαίζων, Διογ. Λαερτ. Ξενοφ.

Ἀ'ριστ[illegible], ὁ. Ἕλλην. κύρ. Ὄνομ. ἀνδρὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ς', 99.

Ἀ'ριστόβουλος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Κασσάνδρας ἐν Μακεδονίᾳ, εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου καὶ συνέγραψε τὰς πράξεις μετὰ τὸν ϑάνατον αὐτοῦ, Ἀρριαν. Λουκ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας Πλουτάρχ. — 3) Ἱερεύς, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ ἀφαιρεϑεὶς ὑπὸ Πομπηΐου, ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ἀπήγαγεν μετὰ ϑριάμβου εἰς τὴν Ῥώμην· ἀπελυϑεὶς ἔφερε ὕστερον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος αὖϑις εἰς Ἰουδαίαν καὶ ἀνεκαλύϑη τὴν αὐτόϑι ἐξουσίαν τοῦ Πομπηΐου, ἀπέϑανε καϑ' ὁδὸν τὸ 50 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ'ριστογείτων, ονος, ὁ. Νέός τις Ἀϑηναῖος, συνωμόσας μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἁρμοδίου τινὸς ἐφόνευσεν τὸν τύραννον Ἵππαρχον υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων· ληφϑεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἱππίᾳ ἀδελφοῦ τοῦ Ἱππάρχου ἐπέϑανεν μετὰ βασάνων· εὐγνωμοσύνην οἱ Ἀϑηναῖοι ἀνήγειραν εἰς πρὸς αὐτοῦ χαλκοῦν ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, τιμῆς, Ἡροδ. 5, 55. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀϑηναῖος, φίλος τοῦ Βασιλίππου Φιλίππου τῶν Μακεδόνων, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζονται ἀνωτ. λόγοι τοῦ Δημοσϑένους.

Ἀ'ριστογένης, ους, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀϑηναίων, Ξενοφ.

Ἀ'ριστοδήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολλόδ. γ'.

Ἀ'ριστόδημος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀριστομάχου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν εἰς Πελοπόννησον ἀποστρατευσάντων Ἡρακλειδῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀργίαν, ἐγέννησε τὸν Πρίβιον καὶ [illegible] ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἡροδτ. 6, 52. Ἀπολλόδ. ὁ δὲ Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. 8, καλεῖ αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὅς τις μόνος διεσώϑη μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ. 7, 229. — 3) Ἕτερος Σπαρτιάτης, ἐπίτροπος τοῦ Βασιλέως Λεωνιδάου, Ξενοφ. Ἑλ. — 4) Βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, ὅστις πολεμῶν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπρόσφερεν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ϑυγατέρα εἰς ϑυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ του, ὕστερον δὲ ἐσφάγη αὐτοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, Παυσ. δ', 9. — 5) Μαϑητὴς τοῦ Σωκράτους, ἐπικαλούμενος ὁ μικρός, ἐκ χωρίου Κυδαϑηναίου τῆς Ἀττικῆς, Ξενοφ. — 6) Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀϑήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσϑένους, διαπραγματευτὴς καὶ μεσίτης Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσ. — 7) συγγραφεὺς τις Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων, ἀναφερόμενος παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἀπολλ. Ῥοδ.

Ἀ'ριστόδικος, ὁ Ἐπίσημός τις πολίτης ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ, Ἡροδτ. — 2) Ποιητὴς Ῥόδιος, τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνϑολογίᾳ.

Ἀ'ριστοκλείδας, α, ὁ. Τίός τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ πατὴρ τοῦ Τιμάνου, ἐνεργοῦντος ἐν τῇ Ἀϑηναϊκῇ Πολιτείᾳ τὸ 411 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀριστοτ. Ἀθηναίων Πολιτ. 29, 33.

νους Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Νέμ. 3.

Ἀριστοκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀγαλματοποιῶν ἐκ Κυδωνίας πόλεως τῆς Κρήτης, ζήσας περὶ τὴν πεντηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα, Παυσ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἐν Σπάρτῃ Βασιλέως Πλειστοάνακτος, Θουκ. — 3) Ῥήτωρ ἐκ Περγάμου, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Φιλόστρατος. — 4) Ἀριστοκλῆς Μεσσήνιος, φιλόσοφος περιπατητικός, γράψας κατὰ Σουΐδ. ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας εἰς δέκα βιβλία, καὶ ἓν ὑπόμνημα τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀριστοκοίτης, ὁ· ἴδε Ἀριστοκράτης.

Ἀριστοκράτης, ους, ὁ. Ὁ τελευταῖος Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, λιϑοβοληϑεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, διότι ἐπρόδωκε τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον, Παυσ. — 2) Τίός τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀϑηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις μάχην, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις καὶ οὗτος κατεδικάσϑη εἰς ϑάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του, διότι δὲν ἔϑαψαν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἀποϑανόντων, Θουκ. ά, 24. ἐν δὲ ά, 19. κεῖται ἡμαρτημ. Ἀριστοκοίτης. — 3) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀϑηναίων, Ξενοφ.

Ἀριστόκυπρος, ὁ, Τίός τοῦ Φιλοκύπρου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ, Ἡροδτ.

Ἀριστόλαος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος Ἀϑηναῖος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐζωγράφισε τὸν Περικλέα καὶ Ἐπαμεινώνδα.

Ἀριστόλεως, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου, Δημοσϑ.

Ἀριστομάχη, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ [illegible] Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύϑη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὴν Δωρίδα, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀρετήν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 07. Πλούτ. Δι.

Ἀριστόμαχος, ὁ. Τίός τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος, Ἀπολλόδ. ά, 9, 13. — 2) Τίός τοῦ Κλεοδαίου, ἔκγονος τοῦ Ἄλλου, καὶ πατὴρ του Τημένου, Ἡροσφόντου καὶ Ἀριστοδήμου· οὗτος ἦν ἡγεμὼν τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅτε οὗτοι ἐκστράτευσαν εἰς τὴν Πελοπόννησον τρίτην φορὰν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τισαμενοῦ. Ἡροδτ. 6, 52. Ἀπολλόδ.

Ἀριστομένης, ους, ὁ. Τίός τοῦ Νικομήδους, Μεσσήνιος, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων εἰς τὸν δεύτερον Μεσσηνιακὸν πόλεμον 685 πρὸ Χρ. ὅπου ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν, φρόνησιν καὶ γενναιοψυχίαν, νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς διαφόρους μάχας καὶ ἀποφυγὼν εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν· τελευταῖον δὲ προδοϑεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοκράτους βασιλέως τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἰδὼν μεταπαιωμένας τὰς κατὰ τῆς Σπάρτης γενναίας ἐπιχειρήσεις του, ἐπεμψεν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μέγα μέρος τῶν Μεσσηνίων εἰς τὴν νῆσον Σικελίαν, ὅπου κατῴκησαν τὴν Πόλιν Ζάγκλην καὶ ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσϑη Μεσσήνη. — 2) Ἀριστομένης, ναύαρχος τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, νικηϑεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. — 3) Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Πυθ. 8.

Ἀριστομήδης, ους, ὁ. Ἐκ Θεσσαλίας, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῶν Ἰσσῶν, Ἀρριαν.

Ἀριστόμνηστος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀϑήναις τὸ 416 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστοναῦται, αἱ. Πόλις παρὰ τῇ Ἀχαΐᾳ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ λιμὴν τῆς Πελλήνης, Παυσ.

Ἀριστονίκη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπολλωνος, Ἡροδτ.

Ἀριστόνικος, ὁ. Περίφημός τις Ῥήτωρ καὶ παλαιτικὸς ἐν Ἀϑήναις, ἐκ τοῦ χωρίου Μαραϑῶνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσϑένους, Δημ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Μυτιλήνης ἐν Λέσβῳ, φονευϑεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων Λεσβίων, εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν αὐτὸν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὅτε ἐκυρίευσε τὴν νῆσον ταύτην, Ἀρριαν. — 3) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀριστόνοος, ἀττκ. Ἀριστόνους, ον. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευϑεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Παλαινοῦς, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμνηστεύϑη, Ὑγῖν. — 2) Πολίτης Γελῶος ἐκ Σικελίας, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας εἰς τὴν πόλιν Ἀκράγαντα, Θουκ. στ', 4. — 3) Λαρισαῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀριστόξενος, ὁ. Φιλόσοφος, ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Σικελίᾳ, μαϑητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ εἷς τῶν ἐπιστήμων αὐτοῦ ὀπαδῶν· οὗτος λοιδόρησε [illegible] ἐπραγματεύϑη περὶ Μουσικῆς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι τρία βιβλία ἐπιγραφόμενα, Στοιχεῖα Ἁρμονικά, Αἰλιαν.

Ἀρίστος, ὁ. Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ. — 2) ἐκ Σκλαμῖνος πόλεως τῆς Κύπρου, εἷς τῶν Ἱστοριογράφων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν.

Ἀριστοτέλης, ους, ὁ, Αἰτκ. η — καὶ ην. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Βάττος, ὅστις ἐλϑὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύᾳ πόλιν Κυρήνην, Πινδ. — 2) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀϑήναις, Ξενοφ. — 3) ὁ φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Νικομάχου ἰατροῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀμύντα τοῦ τρίτου, γεννηϑεὶς εἰς τὰ Στάγειρα τὸ 384 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 17 χρόνων ἐλϑὼν εἰς τὰς Ἀϑήνας, ἐμαϑήτευσεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος, μετὰ τὸν ϑάνατον τοῦ ὁποίου ἀπροσκλήϑη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Φιλίππου νὰ διδάξῃ τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν· οὗτος ἐχορήγησε μετὰ ταῦτα εἰς τὸν σοφὸν Ἀριστοτέλην ὅλα τὰ μέσα, ὅσα ἐδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὰς φυσικὰς καὶ ζωολογικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ὁ μέγας οὗτος τῆς φύσεως παρατηρητὴς συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἄφϑονον ὕλην, ἥτις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὰ ἀϑάνατα αὐτοῦ φυσικὰ συγγράμ-

ματα· πεντεκαιεικοστὴς δὲ ὢν, μετέβη αὖθις εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συστήσας ἰδίαν σχολὴν ἐδίδασκεν 13 χρόνους τὴν λεγομένην περιπατητικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τόπον τινὰ τερπνὸν καὶ δενδρόφυτον ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Λύκειον καλούμενον· κατηγορηθεὶς δὲ τελευταῖον ὡς ἄθεος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ αὐτόθεν, ἦλθεν εἰς Χαλκίδα πάλιν τῆς Εὐβοίας, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑξήκοντα δύω χρόνων. Ἄλφα διάφορα συγγράμματα περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς, Ῥητορικῆς, Μεταφυσικῆς, Λογικῆς, καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν συνέβαλον μεγάλως εἰς τὴν κατὰ διαφόρους αἰῶνας νοερὰν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. — 4) Φιλόσοφός τις Κυρηναῖος, Σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόνου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ἰ, 8. — ὅθεν Ἀριστοτελίζω, ὑπαδὸς εἶμι τοῦ Ἀριστοτέλους, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, Στράβ. (τὸ ἄλφα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἐστι κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εἰλήπται καὶ μακρόν.)

Ἀριστοφάνης, ους, ὁ, Αἰτκ. ἡ καὶ ην. Πατὴρ τοῦ Ἀριστοκλείδα, ὅπερ ἴδε, Πίνδ. — 2) Περίφημος ποιητὴς κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς εἶναι ἄγνωστος· γεννηθεὶς ἐκ φύσεως μὲ πολλὴν φαντασίαν, μὲ ἀστείαν καὶ χαρίεντα εὐγλωττίαν καὶ μὲ ἀπεριόριστον κλίσιν εἰς τὸ σκώπτειν καὶ σατυρίζειν τοὺς ἄλλους, ἐπιτηδεύθη πρὸ πάντων τὸ εἶδος τῆς κωμικῆς ποιήσεως, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγων ἐπὶ τῆς σκηνῆς δραματικὴν τινα παράστασιν, ἐνέπαιζε καὶ ἐχλεύαζε πολλάκις μὲ τὰς πλεόνα αἰσχρὰς ἐκφράσεις τὰ ἐλλαττώματα τῶν ἄλλων, ἐγγίζων καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ τῆς θρησκείας τῶν Ἀθηναίων δόγματα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμικῶν δραμάτων ἐσώθησαν μόνον ἕνδεκα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι πολλὰς καὶ περιέργους γνώσεις τῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ τοῦ βίου τῶν συγχρόνων του Ἀθηναίων. — 3) Γραμματικὸς Βυζάντιος, μαθητὴς τοῦ Κρατυσθένους καὶ Καλλιμάχου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστάρχου, ζῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, φύλαξ τῆς αὐτόθι περιφήμου Βιβλιοθήκης· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν ἐσώθη οὐδέν, Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Ἀριστόφαντος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Ἀκαρνάνων ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

Ἀριστοφιλίδης, ου, ὁ, Ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδ. 3, 136.

Ἀριστόφιλος, ὁ, Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 420 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστοφῶν, ῶντος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου, εἷς τῶν περιφήμων ζωγράφων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Γορ. — 2) ἐπίσημός τις ἐν Ἀθήναις ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου, ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους καὶ Τιμοθέου Θουκ. Ξενοφ. — 3) ἕτερός τις Ἀριστοφῶν ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ.

Ἀρίστυλλος, ὁ, Λίσχρος καὶ φαυλόβιος ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλουτ. 314. Ἔκκλ. 674.

Ἀρίστων, ωνος, ὁ. Τύραννος τοῦ Βυζαντίου, Ἡροδτ. — 2) ἑκκαιδέκατος τέταρτος Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, περίφημος διὰ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ φρόνησιν καὶ γενναιοψυχίαν, Ἡροδτ. 1, 67. — 3) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος αὐτοῦ εἰς τὴν γυμναστικὴν, Πλάτ. — 4) φιλόσοφος στωϊκὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ μαθητεύσας παρ' αὐτῷ τῷ φιλοσόφῳ Ζήνωνι· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, ἐσύστησεν ἐνταῦθα ἰδίαν σχολὴν πλησιάζουσαν μᾶλλον εἰς τὴν τῶν Κυνικῶν φιλοσοφίαν, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 33. — 5) Ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Πισσίων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρρ. — ὅθεν, Ἀριστώνειος, α, ον, καὶ τοῦ Ἀρίστωνος, ἡ Ἀριστωνικὴ, Στράβ.

Ἀριστώνυμος, ὁ, Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. β', 33. — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 122. — 3) Βιβλιοθηκάριος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας πολλὰς κωμῳδίας, τῶν ὁποίων οὐδεμία ἐσώθη.

Ἀριφράδης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Λυτομένους, Ἀθηναῖος κιθαρῳδὸς, τὸν ὁποῖον ἐμπαίζει ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀναιδῆ καὶ ἄσωτον, Ἔκκλησ. 129. Λυσικ.

Ἀρίφρων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ξανθίππου καὶ πάππος τοῦ Περικλέους, Ἀθηναῖος, Ἡροδτ. ζ, 66. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου, Πλάτ. Πρωταγ.

Ἀρίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων λυρικῶν ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου· οὗτος λέγεται, ὅτι ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ἓν Κορινθιακὸν πλοῖον, καὶ πηδήσας εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτε οἱ ναῦται ἐπεφάτισαν νὰ τὸν θανατώσωσι διὰ νὰ λάβωσι τοὺς θησαυροὺς του, ἐσώθη ἐφ' ἑνὸς δελφῖνος εἰς τὸ Ταίναρον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, Ἡροδτ. ι, 23. ὅθεν Ἀρίονιος, ία, ιον, τοῦ Ἀρίονος. — 2) = Ἄρειον, ὅπερ ὅρε.

Ἀρχαδία, ἡ, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον ὀρεινὴ, συνορεύουσα πρὸς Ἀνατολὰς μὲ τὴν Ἀργολίδα ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ ὄρους Παρθενίου καὶ Ἀρτεμισίου, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὴν Λακωνίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Ἦλιδα, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ἀχαΐαν καὶ Σικυῶνα, χωριζομένη ἀπ' αὐτῶν διὰ τοῦ ὄρους Λαμπείας καὶ Ἐρυμάνθου, Παυσ. ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἐξέχει πρὸ πάντων τὸ περίφημον ὄρος Κυλλήνη, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἑρμοῦ μὲ τὸ ξύλινον ἄγαλμα αὐτοῦ, Παυσ. ἡ, ἠ. Ἐκλήθη δὲ Ἀρκαδία ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς, βασιλέως τῆς χώρας ταύτης. Οἱ δὲ Κάτοικοι τῆς Ἀρκαδίας ἐλογίζοντο Αὐτόχθονες, μὴ ἀναμιχθέντες οὐδέποτε μὲ ἄλλα ἔθνη ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἦλθον κατὰ καιροὺς καὶ κατῴκησαν εἰς ἄλλα μέρη τῆς Πελοποννήσου, ζῶντες κατ' ἀρχὰς ὡς ἐπὶ πολὺ βίον ἄγριον καὶ κατοικοῦντες εἰς σπήλαια, ὕστερον δὲ κατὰ μικρὸν ἐξευγενιζόμενοι καὶ οὗτοι, ἔκτισαν διαφόρους πόλεις, ἠσθάνθησαν τὰς ἡδονὰς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἀφοσιώθησαν πρὸ πάντων μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν μουσικὴν, ποιητικὴν καὶ ὀρχηστικὴν· ὁ δὲ γενικὸς χαρακτὴρ αὐτῶν ἦν φιλάνθρωπος, βοηθητικὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἐπίμονον εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ γενναῖος εἰς τοὺς πολέμους. ταῦτα Ἀρκαδία, ἀποτελοῦσα ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ Πρωτεύουσαν τὴν Τριπολιτσάν· ὅθεν ἐπίρρ. Ἀρκαδίηθεν, Ἀπολ. Ῥοδ. ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ, Ἀρκάδες, οἱ κάτοικ.

Ἀρκαδικός, ή, όν, Τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ. κατὰ τὸ Ἀρκαδικόν, κατὰ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ συνήθειαν, Ξενοφ.

Ἀρκάς, άδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος, ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἀπίλλωνος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Μαίας, καταταθεὶς βασιλεὺς τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἀρκαδίας καὶ διδάξας πρῶτος τὸν λαὸν αὐτοῦ τὴν ἐργασίαν τῆς γῆς καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδυμάτων· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Κρατοῦς, ἢ κατ' ἄλλους Λεανείρας ἐγέννησε τὸν Ἀζᾶνα, Ἀφειδάντα καὶ Ἔλατον, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐμερίσθησαν μεταξύ των τὴν χώραν, Ἀπολλόδ. ἡ, 8, 2, Παυσ. — 2) οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν πώλων τοῦ Ἀταφόνος, Ὑγῖν. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας, Ὅμηρ.

Ἀρκεσίδης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὁ Ἴασος, Καλλιμ.

Ἀρκεισιάδης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἀρκεισίου, ὁ Λαέρτης πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 270.

Ἀρκείσιος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρωπίας, πατὴρ τοῦ Λαέρτου καὶ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 182. Ἀπολλόδ. α, 9, 16.

Ἀρκεσίλαος, ου, ὁ, Ἴων. Ἀρκεσίλεως, Ἡροδτ. Διορ. Ἀρκεσίλας, α, Πίνδ. Υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἷς τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 495. Ο, 329. — 2) Οὗτος ἐκαλοῦντο οἱ τέσσαρες βασιλεῖς τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύῃ, καταγόμενοι ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βάττου, ἐπισημότερος τῶν ὁποίων ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ὑπῆρχεν Ἀρκεσίλαος ὁ τέταρτος, Ἡροδτ. 2, 160—162. Πινδ. Πυθ. 4, 3. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς πόλεως Πιτάνης ἐν Αἰολίδι, γεννηθεὶς τὸ 316 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Πολέμονος καὶ καθιδρυτὴς τῆς μεσαίας Ἀκαδημίας, Διογ. Λαέρ.

Ἀρχεύς, έως, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ.

Ἀρχή, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἴριδος, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, διότι ἐπολέμησε μετὰ τῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν, Πτολ. Ἡφαιστ. ς'.

Ἄρκη, ἡ, Πόλις τῆς Φοινίκης πλησίον τοῦ ὄρους Λιβάνου, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος μὲ θείας τιμὰς, ὕστερον Καισάρεια παρὰ Λιβάνῳ κληθεῖσα. Στέφ. Βυζ.

Ἀρκόννησος, ἡ, Νῆσος ἀκατοίκητος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Λέσβου, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀσπὶς ἐλέγετο. — 2) ἑτέρα νῆσος πλησίον τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἁλικαρνασσοῦ, Στράβ.

Ἄρκτεύς, έως, ὁ, Στρατηγός τις τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 310.

Ἄρκτος, ὁ, Εἷς τῶν Κενταύρων, πολεμήσας κατὰ τῶν Λαπίθων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Ἀρκτοφόνος, ὁ, Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ὠρίωνος.

Ἄρκτων ὄρος. Ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν Μυσίᾳ, πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 941.

Ἄρκυα, ας, ἡ, Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ἀπολλόδ.

Ἄρμα, ατος, τό, Κώμη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Τανάγρας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Γῆ ἀνοιχθεῖσα κατέπιεν τὸν μάντιν Ἀμφιάραον ὁμοῦ μὲ τὸ ἅρμα αὐτοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 499. — 3) Λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης ἐν Βοιωτίᾳ, Αἰλιαν. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῆς Φυλῆς, Στράβ.

Ἁρμαμίθρης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἁρματίδης, ου, ὁ, Πατὴρ τοῦ Διθυράμβου, Θεσπιεύς, Ἡροδτ. 7, 227. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ς', 2.

Ἁρματοῦς, οῦντος, ἡ, καὶ Ἑρματοῦς, ἐν χειρογρ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἀπέναντι τῆς Λέσβου, Θουκ. ἡ, 101.

Ἅρμαξα, ἡ, Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας

Ἁρμένη, ἡ, Κώμη τις τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Σινώπης, μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ. ἡ Ἀρμένη, παρὰ Ξενοφ.

Ἀρμενία, ἡ, Χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας, τὸ πάλαι σχηματίζουσα ἓν ἐπίσημον βασίλειον, διοικούμενον αὐτονόμως ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπετάχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Μήδων καὶ ἐφρῴδη ἡνώθη μὲ τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον, ἐπαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ἡ Ἀρμενία εἰς δύω μέρη, εἰς μεγάλην Ἀρμενίαν, κειμένην πέραν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ συνορεύουσαν ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀλβανίαν καὶ Ἰβηρίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καππαδοκίαν καὶ μικρὰν Ἀρμενίαν, νοτείως μὲ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ Ἀσσυρίαν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Μηδίαν καὶ Κασπίαν θάλασσαν, καὶ εἶχε πρωτεύουσαν πόλιν τὰ Ἀρτάξατα, καὶ εἰς μικρὰν Ἀρμενίαν, ἥτις καὶ ἡ πρὸς ἑσπέραν Ἀρμενία ἐκαλεῖτο, κειμένην παρὰ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου μεταξὺ Καππαδοκίας, τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας. Ἡροδτ. Ξενοφ. ὅθεν Ἀρμένιος, ία, ιον καὶ Ἀρμενιακὸς, ή, όν, τῆς Ἀρμενίας, ἢ ἐκ τῆς Ἀρμενίας, καὶ Ἀρμενιστί, μὲ Ἀρμενικὸν τρόπον.

Ἀρμένιον σῦρος, τό, Ὄρος τῆς Ἀρμενίας, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ταύρου, πιθαν. τὰ λεγόμενα Μόσχικα ὄρη, Ἡροδτ. 1, 72.

Α᾽ρμένιος, ὁ, Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀρμενίας, Ἡρόδ.

Α᾽ρμίανα, τά, Πόλις τῶν Παρθυαίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Α᾽ρμίνιος, ου, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Γερμανῶν ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, ὅστις ἐζήτησε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Γερμανοὺς ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας, Στράβ.

Α᾽ρμνης, εω, ὁ, Ἔκγονος τοῦ Κύρου καὶ Πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδ.

Α᾽ρμόδιος, ὁ, Ἀθηναῖος, φίλος καὶ συνωμότης τοῦ Ἀριστογείτονος μετὰ τοῦ ὁποίου φονεύσας τὸν τύραννον Ἵππαρχον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων, κατεκόπη ἀπὸ τοὺς φυλακας αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνῃρέθησαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς γενναίας αὐτῶν πράξεως ἀνδριάντας χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἵδε Ἀριστογείτων, Ἡροδ. 5, 55. ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ἓν ἆσμα ἀδόμενον ἐν καιρῷ τραπέζης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁρμοδίου, ὅθεν, τὸν Ἁρμόδιον ἄδειν, Ἀριστφ. Ἀχ. 980.

Α᾽ρμοκύδης, εω, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν ἀοιμωμάτων Φωκέων, ὅστις ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς τὸν Μαρδόνιον στρατηγὸν τῶν Περσῶν φέρων χιλίους ὁπλίτας Φωκεῖς, Ἡροδ. 9, 17.

Α᾽ρμονία, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, γυνὴ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ ὁποίου ἀγέννησε τὴν Σεμέλην καὶ τὴν Ἰνώ, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 195. Ἡσ. Θεογ. 934.

Α᾽ρμονίαι, αἱ, Τόπος τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στράβ.

Α᾽ρμονίδης, ὁ, Πατὴρ τοῦ Φερέκλου, Τρώς, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 60. — 2) Μουσικός τις μαθητὴς τοῦ περιφήμου Τιμοθέου, Λουκ.

Α᾽ρναι, αἱ, Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Χαβρίου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρναίων, Θουκ. δ᾽, 103.

Α᾽ρναῖος, ὁ, Ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, καλούμενος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὕστερον δὲ Ἶρος ὁ αὐτὸς λεγόμενος, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 5. — 2) πατὴρ τῆς Μεγαμήδης γυναικὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλ. β᾽, 4, 10.

Α᾽ρνη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν Αἴολον τὸν δεύτερον καὶ τὸν Βοιωτόν, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ πόλεις Ἄρνη, Παυσ. 9᾽, 40.

Α᾽ρνη, ἡ, Πόλις τῆς Βοιωτίας μὴ προσδιωρισμένη ἀκριβῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 507. Κατὰ Στράβ. ἡ μετὰ ταῦτα Ἀχραίφιον κληθεῖσα, κατὰ δὲ Παυσ. ἡ Χαιρώνεια, κατ᾽ ἄλλους δὲ εἰκάζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος λίμνης. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, Θουκ. α᾽, 12. — 3) = Ἄρναι, ὅθεν Ἀρναῖος, ὁ κάτοικ.

Α᾽ρνισσα, ἡ, Πόλις τῆς Παιονίας, Θουκ. δ᾽, 128.

Α᾽ρνος, ὁ, Arnus. Ποταμὸς τῆς Ἐτρουρίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπενίνων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, ταυτὸν Ἄρνος, Arno. Στράβ.

Α᾽ροεύς, έως, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀχαΐας Ἀράθη, ὕστερον Πάτρας κληθεῖσαν. Παυσ. ζ᾽, 21, 18.

Α᾽ρόη, ἡ, Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀχαΐας, ὕστερον Πάτραι κληθεῖσα, Στεφ. Βυζ.

Α᾽ροάνιος, ὁ, Μικρός τις ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅστις καὶ Ὀλβιος ἐλέγετο, ῥέων διὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Ἠλίδος. Παυσ.

Α᾽ρούερνοι, οἱ, Arverni. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, ταυτὸν Auvergne, Στράβ. Ἀρόερνοι, Στέφ. Βυζ.

Α᾽ρούπεινον, τό, Arupinum. Πόλις τῆς Πελουρίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαπόδων, Στράβ.

Α᾽ρπᾶγιον, τό, Μέρος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μητρῷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Σιδηνῆς, ἐνθα λέγεται ὅτι ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης ὑπὸ τοῦ Διός, Θουκ. ἡ, 101. καὶ Ἁρπαγεία, τά, παρὰ Στράβ.

Α᾽ρπαγος, ὁ, Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας Ἀστυάγους, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκε τὸν νεογεννηθέντα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μανδάνης Κῦρον, διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου διεσώθη ὁ Κῦρος, Ἡρόδ. 1, 80. — 2) Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδ. 6, 28.

Α᾽ρπαλεύς, έως, ὁ, Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολλ. γ᾽, 8, 1.

Α᾽ρπαλίων, ονος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους Παφλαγόνων, φίλος τοῦ Πάριδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 644.

Α᾽ρπαλος, ὁ, Στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ ἡγεμὼν τῆς Βαβυλῶνος, ὅστις λαβὼν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐτοῦ θησαυρῶν ἔφυγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀρρίαν.

Α᾽ρπαλύκη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, ἥτις βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρὸς καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ, ἐσφαξε τὸν ἴδιον ἀδελφόν της καὶ ἐπρόσφερεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα της, εἶτα δὲ μεταμορφωθῆ ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνόν, Παρθεν.

Α᾽ρπάλυκος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλ. — 2) Διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν πυγμαχίαν ἐκ Φαιστέων πόλεως τῆς Φωκίδος, Θεοκρ. Εἰδ. κδ᾽, 114, ἔνθα ὁ Brunk Αὐτόλυκος ἀναγινώσκει.

Α᾽ρπεσσος, ὁ, καὶ Ἄρπαγος, παρὰ Διοδ. Σικ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀρξῆνη, ταυτὸν, Ἄρπασοῦ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ᾽, 7, 18. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Καρίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον, ταυτὸν Δοχειὰ, Στράβ. Κουϊντ. Σμ. 10, 144.

Α᾽ρπινα, καὶ Ἄρπινα Παυσ. ἡ, Πόλις μικρὰ τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, Στράβ.

Α᾽ρπινα, τά, Arpinum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Ῥωμαίου ῥήτορος Κικέρωνος, ταυτὸν Arpino, Πλουτ. Κικ. 8.

Α᾽ρπυια, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἀστοποῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Οἰνόμαον καὶ ἡ᾽

ἡ ἐκλήθη ἡ ἐν Ἤλιδι πέλας Ἄρπινα, Παυσαν. ε᾽, 22. — 2) = Ἄρπινα.

Α᾽ρποκράτης, ους, ὁ, αἰτιατ. η καὶ ην, Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, παριστανόμενος ἀεὶ ὡς ἐν τρυφερὸν ἔτι παιδίον, καθήμενον ἐφ᾽ ἑνὸς ἄνθους τοῦ Λωτοῦ καὶ ἔχον τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χείλη τοῦ στόματος, ὡς εἰκὼν καὶ σύμβολον τῆς σιωπῆς, Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ.

Α᾽ρπυια, ἡ, Εἷς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ὀβιδ.

Α᾽ρπυια, ἡ, πληθ. Ἄρπυιαι, αἱ, Θεαὶ τῆς ταραχῆς, συγχύσεως καὶ ἀνεμοζάλης, λαμβανόμεναι φυσικῶς καὶ ἠθικῶς· παρ᾽ Ἡσ. Θεογ. 267. θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἡ Ἀελλὼ καὶ ἡ Ὠκυπέτη· παρ᾽ Ὅμρ Ἰλ. Π, 150 καὶ ἑτέρα τρίτη Ποδάργη λεγομένη· παριστάνοντο δὲ ὑπὸ τῶν μεταγειστρ. ποιητῶν ὡς παρθένοι ἔχουσαι ἐπ᾽ αὐτῶν πτερά, μὲ πρόσωπον δυσειδὲς καὶ ἐκπληκτικὸν καὶ μὲ ὄνυχας γυπῶν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, πεμπόμεναι πολλάκις ὡς αἱ Ἐρινύες εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, Ἀπολλ. α᾽, 2, 6. καὶ 9, 21.

Α᾽ρπυς, υος, ὁ, Μυθολογούμενος ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται, ὅτι ἔπεσε μία τῶν Ἁρπυιῶν, διωκομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Βορέου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔλαβεν ὁ ποταμὸς τὴν ὀνομασίαν ταύτην, πρότερον Τίγρης καλούμενος, Ἀπολλ. α᾽, 9, 21.

Α᾽ράβια, ἡ, = Ἀραβία.

Α᾽ρᾶ, ἡ, Πόλις μικρὰ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Συρίας, μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Ἐπιφανείας, Πτολεμ.

Α᾽ρέτιον, τό, ἡ μᾶλλον Ἀρήτιον, Arretium. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, παρίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, ταυτὸν Ἀρεζζο, Πολύβ. ὅθεν, Ἀρετῖνοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Α᾽ρέτας, ὁ, πιθαν. Ἀρήϊος· Υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλ. γ᾽, 12, 5.

Α᾽ρέιανά, τά, ἡ Ἀρέιαναι, οἱ, Χώρα τις ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Θουκυδ. η᾽, 104. κατὰ Οὐάρ. καὶ λαός τις οὕτω καλούμενος ἐπὶ τῆς αὐτῆς Χερσονήσου.

Α᾽ρέιανός, Φλκίος. Φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐκ Νικομηδείας πόλεως τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκλέχθη ἡγεμὼν τῆς Καππαδοκίας· σώζεται αὐτοῦ, Ἱστορία τῆς ἀναβάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἑπτά, καὶ, Ἐπικτήτου διατριβῶν βιβλία τέσσαρα.

Α᾽ρέτας, ου, ὁ, Ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀλλ. ποικ. Ἱστορ. ιδ᾽, 48. παρὰ Πλουτρχ. Ταρρίας.

Α᾽ρέιβαιος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἐρεμέρου, βασιλεύς τῶν Αὐγιγιστῶν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκυδ. δ᾽, 79.

Α᾽ρέυβας, α, ὁ, Μακεδών τις, Ἀρρίαν.

Ἀρσακίδαι, οἱ, Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀρσάκου καὶ διάδοχοι τῆς βασιλείας τῶν Πάρθων, Λουκ. Ἡρωδ.

Α᾽ρσάκης, ου, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Παρθῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 991. — 2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ὁ συστήσας τὴν δυναστείαν τῶν Ἀρσακιδῶν ἐν Παρθίᾳ, φονεύσας τὸν Ἀγαθοκλῆν ἡγεμόνα τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάζοντο οἱ λοιποὶ βασιλεῖς καὶ διάδοχοι τοῦ γένους αὐτοῦ Ἀρσάκαι, ὅσοι ἐδυνάστευσαν εἰς τὴν Παρθίαν καὶ Ἀρμενίαν, Λουκ. Στράβ. Ἡρωδ.

Α᾽ρσακία καὶ Ἀρσάκη, ἡ, Πρωτεύουσα πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας, πρότερον Ῥάγα καλουμένη, ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ κληθεῖσα ὑπ᾽ αὐτοῦ Εὐρωπος, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν Πάρθων ὠνομάσθη Ἀρτακία.

Α᾽ρτάμης, ου, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 36. — 2) Πατὴρ τοῦ Ὑστάσπου καὶ πάππος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ πρώτου. — 3) Υἱὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Αἰθιόπων, Ἡρόδοτ. 7, 69. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἄρμνου ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, Ἡρόδτ. 1, 209. — 5) Υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. — 6) Ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἔμπειρος πολιτικός, ὅστις διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐμψυχώσας πολὺ τὸ ἐμπόριον τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, καὶ ἐνισχύσας μεγάλως τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῶν Περσῶν. — 7) Βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας τὸ 245 ἔτος πρὸ Χρ. — 8) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Ἀρρίαν.

Α᾽ρσαμένης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Οὐστίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 68.

Α᾽ρσης, ου, ὁ, Υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρταξέρξου Ὤχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαγώα τὸ 336 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀρρίαν.

Α᾽ρσινόη, ἡ, Δωρικ. Ἀρσινόα. Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος, Ἀπολλ. γ᾽, 7, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀπολλ. γ᾽, 10, 3. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ἥτις ἔσωσεν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀνδροφόνου αὐτοῦ μητρὸς Κλυταιμνήστρας καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὸν Στρόφιον, Πινδ. Πυθ. 11, 25, 54.

Α᾽ρσινόη, ἡ, Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Βερενίκης, κατ᾽ ἀρχὰς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Λυσίμαχος ἡγεμὼν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, εἶτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλάδελφος, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε μὲ ὑπερβολήν. Θεοκρ. Εἰδ. ιδ᾽, 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λυσιμάχου καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἔφερεν αὐτὴν μετὰ θριάμβου εἰς τὴν Ῥώμην· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ὑπ᾽ αὐτοῦ καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας ἀδελφῆς αὐτῆς Κλεοπάτρας.

Α᾽ρσινόη, ἡ, Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀσίᾳ καὶ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν, 1) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου,

ητις καὶ Κλεοπατρὶς ἐλέγετο, κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, κατὰ δὲ Mannert δύο διάφοροι πόλεις, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Ἀρσινοΐτου Νομοῦ, πρότερον Προκοδείλων λεγομένη διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ ζώου προκοδείλου, Ἡρόδοτ. 2, 140, Διοδρ. Σικ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λυβίᾳ, ἥτις καὶ Ταύχειρα ἐκαλεῖτο, Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας πλησίον τοῦ Ἀναμουρίου μὲ λιμένα, Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας. — 6) Ἑτέρα πόλις τῆς Κύπρου ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Λευκόλλας, ταυῦν Φαμαγούστη λεγομένη, Στράβ. — 7) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Κωνώπα καλουμένη, Στράβ. ὅθεν, Ἀρσινοήτης, ου, καὶ Ἀρσινοεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀ'ρσινοΐτης Νομός. Νομός τις ἡ μικρὰ ἐπαρχία τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Ἀρσινόην, Στράβ.

Ἀ'ρσίνοος, ὁ, Ἥγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἐκαμήδης, Ὅμ. Ἰλ. Α, 625.

Ἀ'ρταβαζάνης, ους, ὁ, Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδοτ. 7, 2.

Ἀ'ρταβάζης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Τιγράνου, βασιλεύς τῶν Ἀρμενίων, καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτ. Κράσ. καὶ Ἀρταβάσδης, ου, Στράβ.

Ἀ'ρτάβαζος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην διεσώθη μὲ σαράντα χιλιάδας στρατιώτας εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδοτ. Θουκ. α', 129. — 2) Σατράπης ἐν Ἀσίᾳ Πέρσης, ὅστις ἀποστατήσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου καὶ νικηθεὶς, ἔφυγεν εἰς τὴν Μακεδονίαν πρὸς τὸν βασιλέα Φίλιππον, εἶτα ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔγινε πρῶτος ὑπουργὸς παρὰ Δαρείῳ τῷ Κοδομανοῦ, Δημοσθ. Διοδρ. Σικ. ιε'.

Ἀ'ρταβανος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡρόδοτ. 4, 83. — 2) Τρεῖς τινὲς εὔνους τοῦ Ξέρξου καὶ ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων αὐτοῦ, ὅς τις συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ φονεύσας αὐτόν, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἀρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος, Διοδ. Σικ. — 3) Θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φραάτου, βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τὴν κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην τὸ 126 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ'ρταβάτης, εω, ὁ, Πέρσης, πατὴρ τοῦ Φαρναζάθρου, Ἡρόδοτ. 7, 65.

Ἀ'ρτεβροι, οἱ, Artabri. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἱσπανίᾳ, ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριον καὶ πολεμικόν.

Ἄ'ρταβον ἄκρωτήριον. Τὸ βορειοδυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. καὶ Ἱτολ. καλοῦσι Νέριον.

Ἀ'ρταγέρσης, ους, ὁ, Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνημονος, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβασ. α', 7, 11.

Ἀ'ρταγιγάρτα, ἡ, Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τῶν πηγῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, Πτολ. ε', 13.

Ἀ'ρτάεζος, ὁ, καὶ Ἀρτάοζος, Φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ξενοφ.

Ἀ'ρταζώστρη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου καὶ γυνὴ τοῦ Μαρδονίου, Ἡρόδ. 6, 43.

Ἀ'ρταῖος, ὁ, Πέρσης τις παρ' Ἡροδ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνῶν, Ἡρόδ. 7, 61.

Ἀ'ρτάκαννα, τά, Στράβ. καὶ Ἀρκτόανα, Ἀρίριον, πιθαν. Ἀρτάκανα κατὰ Mannert. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἄρτακε ἐν Περσίδι, ἐπὶ τοῦ Ἀρίου ποταμοῦ, Artacona παρὰ Πλιν. πλησίον τῆς νῦν Ἀρράν λεγομένης.

Ἀ'ρτεμκη, ἡ, Ἀκρωτήριον θασιῶδες ἐπὶ τῆς νήσου Κυζίκου ἐν τῇ προποντίδι, Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τινος νήσου παρὰ τῇ Κυζίκῳ ἢ μᾶλλον προάστειον αὐτῆς τῆς Κυζίκου, ταυῦν Ἀρτάκι, Ἡρόδ. 6, 33. Στράβ. ὅθεν Ἀρτάκιος, ία, ιον, τῆς Ἀρτάκης, καὶ Ἀρτακηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀ'ρτεμίη, προσωνυμ. κρήνη, ἡ, Κρήνη τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λαιστρυγόνων ἐν Ἰταλίᾳ, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 108. — 2) Ἑτέρα κρήνη πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 957. — παρ' Ἡροδ. δὲ καὶ πόλις Ἀσιατική.

Ἀ'ρτεμμης, ους, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Περσ. 316.

Ἀ'ρταμις, Δωρικ. ἀντὶ Ἄρτεμις.

Ἀ'ρταμίτα, = Ἀρτεμίτα.

Ἀ'ρτάνης, ου, ὁ, Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡρόδ. 4, 49. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἀρριαν.

Ἀ'ρτάνης, εω, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου, Ἡρόδ. 7, 224. — 2) Βασιλεὺς τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας περὶ τὸ 77 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Τιγράνου ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ.

Ἀ'ρτάξατα, τά, Πόλις πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀρτάξα καὶ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στράβ. Πλουτρ. ἔτι καὶ Ἀρταξισάτα, τά, Στέφ. Βυζ. ταυῦν Ἀρδαχάτ.

Ἀ'ρταξέρξης, καὶ Ἀρτοξέρξης, ου, ὁ, Οὕτως ἐκαλοῦντό τινες τῶν βασιλέων τῆς Περσίας μετὰ Κῦρον τὸν μεγάλον, ὁ Ἡρόδοτ. 6, 98 ἑρμηνεύων τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ, ὁ μέγας, ἀρήϊος. — 1) Ἀρταξέρξης ὁ πρῶτος, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ἐπικληθεὶς μακρόχειρ διὰ τὰς πολὺ μακρὰς αὐτοῦ χεῖρας, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 465 ἕως 424 ἔτους πρὸ Χρ. μὲ πολὴν σύνεσιν καὶ δικαιοσύνην· πολεμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βιασθεὶς ὑπ' αὐτῶν νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, ἀφῆκε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις ἐλευθέρας, Ἡρόδ. — 2) Ἀρταξέρξης υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόθου, Μνήμων ἐπικαλούμενος διὰ τὸ μέγα αὐτοῦ μη-

μονικόν· κατὰ τούτου πολεμήσας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κῦρος ὁ Νεώτερος, ἀφονεύθη εἰς τὴν ἐν Κουναξᾷ μάχην τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Ἀρταξέρξης οὗτος ἀπὸ τοῦ 405 ἕως τοῦ 362 ἔτους πρὸ Χρ. Ξενοφ. Πλούτρ. — 3) Ἀρταξέρξης ὁ τρίτος, Ὤχος ἐπικληθείς, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 362 ἕως 338 ἔτους πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Βαγώα. Ἀρταξ. Ἡρόδ. Θουκ. Ξενοφ. Ἀρτοξ. Πλάτ. Πλούτ.

Ἀ'ρταξίας, ου, ὁ, Κατ' ἀρχὰς σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν Ἀρμενίᾳ, εἶτα γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, τὸ ὁποῖον ἀνεγώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Ῥώμη· εἶτα δὲ πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀντιόχου Ἐπιφανοῦς καὶ νικηθείς, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ κατεκόπη. Πλουτ.

Ἀ'ρταπάτας, α, καὶ Ἀρτακάτης, ου, ὁ, Εἷς τῶν πιστοτάτων εὐνούχων Κύρου τοῦ Νεωτέρου, Ξενοφ. Ἀναβασ. α', 6, 11.

Ἀ'ρτᾶς, α, ὁ, Ἰαπυγός τις παρὰ Θουκ.

Ἀ'ρταύκτης, εω, ὁ, Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Σηστοῦ καὶ στρατηγὸς τῶν Μοσσυνοίκων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ.

Ἀ'ρταφέρνης, ους, ὁ, Ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Πεισιστρατίδην Ἱππίαν, φυγόντα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατεπολέμησε τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις, κατεδαφίσας ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν Μίλητον, Ἡρόδ. 6, 94. — 2) Υἱὸς τοῦ προτέρου καὶ στρατηγὸς μετὰ τοῦ Δάτιδος εἰς τὴν πρώτην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, γενομένην ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι, ἐσώθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ στρατεύματος εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδ. Αἰσχυλ. Περτ. 21. — 3) Αἰτκ. Ἀρταφέρνην, Πέρσης τις παρὰ Θουκ. δ', 50.

Ἀ'ρταφρένης, = Ἀρταφέρνης, Αἰσχλ. Περσ. 775. Βασιλεύς τις τῶν Περσῶν

Ἀ'ρταχαίης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἀρταίου, στρατηγὸς τῶν Ἰνδῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ. 7, 65.

Ἀ'ρτεμβάρης, ους, ὁ, Μῆδός τις τῶν δοκίμων, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν παίζων Κῦρος ὁ μεγάλος ἐμαστίγωσεν μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συμπαικτόρων, Ἡρόδ. 1, 114. — 2) στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Αἰσχύλ. Περσ. 29.

Ἀ'ρτεμίδες, αἱ, Οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Φοίνιξιν αἱ ἑπτὰ θυγατέρες, τὰς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος μετὰ τῆς Ἀστάρτης, ταὐτὸν τῷ Τιτανίδες, Εὐσεβ.

Ἀ'ρτεμίδωρος, ὁ, Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς πόλεως Ἐφέσου, ζήσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψεν ἕνα Περίπλουν εἰς ἕνδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενον, Γεωγραφούμενα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα διέμειναν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι, Στράβ. — 2) Συγγραφεύς τις Δαλδιανὸς ἐπικαλούμενος, ἐκ Δαλδίδος τῆς ἐν Λυδίᾳ, γράψας Ὀνειροκριτικὸν εἰς πέντε βιβλία, Λουκ.

Ἄ'ρτεμις, ιδος, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθεῖσα καὶ αὕτη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου καὶ λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεότης τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς διαχύεται ἐφ' ὅλην τὴν φύσιν ἐκ τῆς Σελήνης, ὅθ' ὅ καὶ συγχέεται ὑπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἄλλων ποιητῶν μὲ αὐτὴν τὴν Σελήνην. Ὡς θεὰ δὲ τοῦ κυνηγίου διέτριβεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμοὺς, μείνασα ἀείποτε παρθένος, καὶ αὐστηρῶς τιμωροῦσα τοὺς ὅσοι ἤθελον συλλάβει ἀσελγή τινα ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιθυμίαν· κατεστόξευσε τὰ τέκνα τῆς Νιόβης, ἥτις ἐπάρθη, ὅτι ἦν εὐτεκνοτέρα καὶ αὐτῆς τῆς Λητοῦς, μετεμόρφωσε τὸν Ἀκταίονα εἰς ἔλαφον, διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουομένην, καὶ παριστάνετο ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἓν τόξον καὶ μίαν φαρέτραν, συνοδευομένην ὑπὸ τῶν νυμφῶν αὐτῆς καὶ ὅσα ἔχουσα κατόπιν της ἕνα θηρευτικὸν σκύλον· ἐλατρεύετο ἔτι καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς καταχθονίου Ἑκάτης καὶ Εἰλειθυίας. Περίφημος πρὸ πάντων ἦν ὁ ναός αὐτῆς ἐν Ἐφέσῳ, ἔνθα παριστάνετο ὑπ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσεως· ἐπὶ δὲ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐλατρεύετο μὲ ἀνθρωπίνους θυσίας· ὡσαύτως ἐν Ῥώμῃ εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἀνεγερθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τυλλίου, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Diana. Ὅμ. Ἀπολλ. γ', 5.

Ἀ'ρτεμισία, ἡ, Βασίλισσα τῆς Καρίας ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, ἥτις ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ἔχουσα πέντε καλῶς ὡπλισμένα πλοῖα· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν κινδυνεύσασα νὰ αἰχμαλωτισθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, διεσώθη διὰ τῆς παυουργίας της· τελευταίου καταφρονουμένη ὑπὸ τινος νεου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν, ὑπὸ ἀπελπισίας ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ ἐν Λευκάδι ἀκρωτηρίου καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν Σάλασσαν, Ἡρόδοτ. — 2) Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Μαυσώλου βασιλέως τῆς Καρίας ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἠγάπησε τὸν ἄνδρα αὐτῆς τοσοῦτον πολύ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνήγειρε πρὸς ἀνάμνησίν του τὸ περίφημον ἐν Ἁλικαρνασσῷ Μαυσώλειον λεγόμενον μνῆμα, ἔπεσε τὴν κόνιν αὐτοῦ μεμιγμένην μετ' ἄλλων νεκρῶν, καὶ ὑπὸ τῆς λύπης ἀπέθανε μετὰ δύο χρόνους, Δημ.

Ἀ'ρτεμίσια, τά, Ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος, πανηγυριζομένη ἐξαιρ. ἐν Δελφοῖς, ἔνθα ἔθυον εἰς αὐτὴν μίαν τρίγλην ὡσαύτως καὶ ἐν Συρακούσαις, ἔνθα ἐτήρει ἡ τελετὴ αὕτη τρεῖς ἡμέρας. Πτολμ. Ἀρχ. Ι.

Ἀ'ρτεμίσιον, τό, Κυρ. Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· εἶτα ἴδιος ὅρος πλησίον τῆς Οἰνόης ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἷς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· Ἀπολλόδ. — 2) Ἀκρωτήριον καὶ ἄκτη ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κατὰ τὸ ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Περσῶν καὶ Ἑλλήνων, Ἡρόδοτ. 7, 175. Θουκ. — 3) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τοῦ Γλαύκου κόλπου. — 4) Ναὸς καὶ Ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Arlcinum Nemus, Στράβ.

Α'ρτεμίτα, καὶ Ἀρταμίτα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, πανῦν, Σχιεβάν· ὅθεν Ἀρτεμιτηνός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Α'ρτεμίχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλεινίου καὶ τῆς Ἅρπης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόλλων μετεμόρφωσεν εἰς πτηνόν, Ἀντ. Λιβ.

Α'ρτέμων, ωνος, ὁ. Ἀνακτής τις καὶ μαλθακός ποιητὴς λυρικῶν ἀσμάτων, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 850. κατά τινας εἴληπται ὡς ἐπίθετ. τοῦ Κρατίνου. — 2) Μεγαλέμπορός τις ἐκ Φασηλίδος πόλεως τῆς Λυκίας παρὰ Δημοσθ.

Α'ρτέμπατα, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἡρόδ. 4, 59.

Α'ρτέμας, α, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Λυδίας, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβτ.

Α'ρτίπος, ου, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεως, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ἀπαντώμενον, ὡς ἔχοντος ἀρτίους καὶ ἰσχυροὺς τοὺς πόδας, Ὀδ. Θ, 310.

Α'ρτίσκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον, Ἡρόδ. 4, 93. πανῦν Τοῦνσα· πεζαν. Ἀρδήσκος.

Α'ρτούχας, ου, ὁ. Σατράπης Πέρσης, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβτ.

Α'ρτύβιος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν ὑπὸ Δαρείου τὸν Ὑστάσπου, Ἡρόδ. 5, 108.

Α'ρτύντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰταμάρτου στρατηγὸς τῶν Πακτύων ἐπὶ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 7, 66.

Α'ρτύφιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἡγεμὼν τῶν Γανδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 7, 66.

Α'ρυάνδης, ου, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμβύσου, Ἡρόδοτ.

Α'ρυβας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φοινίκων ἐκ Σιδῶνος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ληφθεῖσα ὑπὸ πειρατῶν ἐδούλευε παρ' αὐτοῖς, Ὅμ. Ὀδ. Ο, 425. — 2) γενικ. Ἀρύβου, = Ἀρύμβας.

Α'ρύηνις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου, Ἡρόδ.

Α'ρύμβας, ου (Ἀρύβας παρὰ Πλουτ. καὶ Ἀρύββας Πλουσ.). Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ.

Α'ρύμαγδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ῥέων μεταξὺ Ἀνεμουρίου καὶ Ἀρτινόης, Πτολ. α'.

Α'ρχάγαθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις συνοδεύσας τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν.

Α'ρχαγόρας, ου, ὁ. Δοχαγός τις ἐξ Ἄργους, Ξενοφ.

Α'ρχαιόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, Προκπ.

Α'ρχανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθίας, γαμβρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ἡρόδ. 2, 98.

Α'ρχάνδρον πόλις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀρχάνδρου υἱοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ, ὕστερον δὲ Ἀνδρόπολις λεγομένη, Ἡρόδοτ. 2, 97. πανῦν Σχιαβούρ.

Α'ρχαβέτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κερατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Α'ρχέβιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ δυνατῶν Βυζαντίων, ὁ παραδώσας εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν πόλιν Βυζάντιον, Δημ. πρὸς Λεπτ.

Α'ρχέδημος, ὁ, Δωρκ. Ἀρχέδαμος. Εἷς τῶν ἰσχυρῶν ἐν Ἀθήναις δημαγωγῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. α', 7, 1. τοῦτον κωμῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς νόθον Ἀθηναῖον, Βατρ. 419 καὶ καλεῖ αὐτὸν γλαμυρόν, στίχ. 519. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐπικαλούμενος ὁ Πήληξ παρ' Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. σελ. 531. — 3) Φιλόσοφος τις ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔστειλε πρὸς τὸν Πλάτωνα διὰ νὰ λύσῃ τινὸς ἀπορίας του, Διογ. Ἀναχ. ε'. — 4) Μακεδών τις, Λίλ. εἰδε Ἀρχίδαμος.

Α'ρχεδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἱππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰαντίδου ἐκ Λαμψάκου, Σεμ. Θουκ. ϛ', 59. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Δύναστον, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Α'ρχέδικος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεστιάδος Εὐρυπόλης, Ἀπολλόδ.

Α'ρχελαΐς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἰουδαίας, Πτολ. ε'. 16. — 2) Ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν Καππαδοκίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἁλυος ποταμοῦ, Πτολ.

Α'ρχελαοι, οἱ. Φυλή τις τῶν Σκυθικῶν, Ἡρόδοτ. 5, 68.

Α'ρχέλαος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀναξιβίας, Ἀπολλόδ. β', 1, 5 — 2) Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς, Ἀπολλόδ. β', 4, 5, 4. — 3) Νόθος υἱὸς τοῦ Περδίκκα βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλκέτα Φανεύτας δὲ τὸν γνήσιον υἱὸν τοῦ Περδίκκα καὶ τὸν θεῖον αὐτοῦ μὲ τοὺς υἱοὺς καὶ λοιποὺς συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας, βασιλεύσας 14 χρόνους, φανεὶς ἀείποτε φίλος τῶν σοφῶν, τοὺς ὁποίους ἐζήτει νὰ ἑλκύσῃ εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ, προπάντων δὲ ἐτίμα καὶ ἠγάπα τὸν ποιητὴν Εὐριπίδην τοσοῦτον, ὥστε ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν καὶ τὴν κυβέρνησιν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη καὶ οὗτος τὸ 398 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. Πλάτ. Γοργ. — 4) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Λυκούργου, Πλούτρ. — 5) Καππαδόκης καὶ ἀρχιστράτηγος τοῦ βασιλέως Μιθριδάτου, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας διὰ προδοσίας· τοῦτον πολεμήσας ὕστερον ὁ Ῥωμαῖος στρατηγὸς Σύλλας τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος ἐν Χαιρωνείᾳ, ὥστε ἐβιάσθη νὰ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. — 6) Φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου, ζήσας περὶ τὴν πέμπτην πρὸ Χρ. δεκαετηρίδα, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους, Λουκ. — 7) Ἕλλην ποιητής, Χερσονησίτης ἐπικαλούμενος, ζήσας πιθαν. περὶ τὸ

300 ἔτος πρὸ Χρ., τοῦ ὁποίου σώζονται τρία ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 8) Περίφημός τις τραγικὸς ποιητής, Λουκ.

Α'ρχέμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θεσπιάδος Δηλίας, Ἀπολλόδ. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλόδ. — 3) Ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς ἐκ τῆς νήσου Εὐβοίας, γράψας διάφορα βιβλία περὶ θηρίων καὶ ἄλλων περιέργων ἀντικειμένων τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἀναφερόμενα παρ' Ἀθην. Πλούτ.

Α'ρχέμορος, ὁ, ἢ Ὀλότης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδίκης· τοῦτον ἔτι βρέφος ὄντα τρέφουσα ἡ Ὑψιπύλη καὶ ἐξελθοῦσα ποτὲ τῆς πόλεως εἰς περιδιάβασιν, ἀπήντησε τοὺς ἑπτὰ Ἥρωας ἐκστρατεύοντας κατὰ τῶν Θηβῶν· θέλουσα δὲ νὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς μίαν πηγὴν κειμένην κρήνην, ἀφῆκε τὸ βρέφος ἐπὶ τῆς γῆς ἐναντίον τῆς δοθείσης πρότερον ὑπὸ τοῦ μαντεῖου προρρήσεως, τὸ ὁποῖον εὗρεν ἐπιτρέψασα κατεσπαραγμένον ὑπ' ἑνὸς δράκοντος ἐφόρου τῆς κρήνης ἐκείνης· πρὸς ἀναμνησιν τούτου ἐστήσαν ἐνταῦθα οἱ ἑπτὰ Ἥρωες τοὺς περιφήμους Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Ἀπολλόδ. γ', 6, 4. Σχολ. Πινδ. Πυθ.

Α'ρχεπτόλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 312. — 2) Λακεδαιμόνιός τις ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ προβάλῃ συνθήκας εἰρήνης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 794.

Α'ρχέστρατος, ὁ. Λοκρός τις πατὴρ τοῦ Ἀρχηπτολέμου, Πινδ. Ὀλ. 10. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου καὶ γράψας ἓν διδακτικὸν ποίημα. — 4) Σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φωκίωνος, Δημ.

Α'ρχέτιμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Α'ρχηγέτης, ου, Δωρκ. Ἀρχαγέτας, α. Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Παυσ. ι', 32. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὸν ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας ναὸν αὐτοῦ, Θουκ.

Α'ρχία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰναχου, ὅστις ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φορωνέα· Ἥγιν. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Μελία.

Α'ρχίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀρχίης. Ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλέους ἐκ Κορίνθου, ὅστις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ, Θουκ. ϛ', 3. — 2) Σάμιός τις παρ' Ἡροδ. — 3) Θηβαῖος Πολέμαρχος, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅστις παρέδωκε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν 378 πρὸ Χρ. φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Πελοπίδα, Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου, ἐπικαλούμενος Φυγαδοθήρας, ὡς θηρεύων τοὺς φυγάδας Ἕλληνας μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου, ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν. (τὸ Ἰῶτα ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ Θεοκρ. Εἰδ. κη', 17 εὕρηται καὶ μακρόν.)

Α'ρχίβιος, ὁ. Ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Α'ρχίδαμος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀρχίδημος (Ι). Υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 668 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, Ἡρόδ. 8, 131. — 2) Υἱὸς τοῦ Ζευξιδάμου καὶ ἔκγονος τοῦ Λεωτυχίδου, δέκατος ἕβδομος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, τὸ 469-427 ἔτος πρὸ Χρ., ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἐξερράγη ὁ πρώτος Πελοποννησιακὸς πόλεμος, καθ' ὃν ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 431 ἔτος πρὸ Χρ. διεπόρθησέ τινα μέρη αὐτῆς. Θουκυδ. α', 79. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3, 13. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἀρχιδάμου, εἰκοστὸς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τοῦ 361-338 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Ἀρκάδας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, ἐβοήθησε τοὺς Φωκεῖς εἰς τὴν διαρπαγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Ξενοφ. Ἑλλ. Ἰστορ. — 4) Υἱὸς Εὐδαμίδα τοῦ πρώτου καὶ εἰκοστὸς δεύτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, βασιλεύσας περὶ τὸ 290 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπερασπιζόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Μακεδονικῆς συναστείας, ἐπολεμήθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ ἔσωσε μετὰ βίας αὐτὴν τὴν Σπάρτην, ἐπιπεπολιορκημένην διὰ μιᾶς βιαίου πολιορκίας. — Ὅθεν Ἀρχιδάμιος, ία, ιον, τοῦ Ἀρχιδάμου, Θουκ.

Α'ρχιδίκη, ἡ. Περίφημός τις ἑταίρα ἐκ Ναυκράτεως τῆς Λιβύας, Ἡρόδοτ. 2, 135. Ἀρχεδίκη παρ' Αἰλ.

Α'ρχίλοχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 476. — 2) Ἀρχαῖος Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Πάρου, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα μ' ἐκείνα τοῦ Ὁμήρου ἀναγινώσκοντο εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἑλλήνων συνελεύσεις καὶ ἐθεωρεῖτο εἷς πρὸς τὴν ὑπεροχὴν τῆς ποιήσεώς του δεύτερος μετὰ τὸν Ὅμηρον· τὰ ποιήματά του ὅμως ἦταν πλήρη δεικτικῶν σκωμμάτων καὶ σατυρικῆς κακοηθείας, ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπηγόρευσαν αὐτὰ ὅλ' ὅλου ἀπὸ τὸ κ' ἀναγινώσκωνται εἰς τὴν πατρίδα των· τελευταῖον ἐκφωνήσας ἕνα τῶν ὕμνων του, τὸν ὁποῖον ἐσύνθετε πρὸς ἔπαινον τοῦ Ἡρακλέους, εὗρε μεγάλην ὑποδοχὴν εἰς τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ γενικὴν συνάθροισιν τῶν Ἑλλήνων· ἐφονεύθη δὲ ὑπό τινα Καλόνδαν Νάξιον ἐχθρόν του· ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον τινὰ ἀποσπάσματα. Ἡρόδ. 1, 12.

Α'ρχιμήδης, ους, ὁ. Περίφημος μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τὸ 287 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τῆς μεγάλης καὶ ὑπερόχου αὐτοῦ εὐφυΐας ἀνεκάλυψε πολλὰς αἰτίας τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ ἐπανόησε πρὸ πάντων ἐν τῇ μηχανικῇ ὑψηλοτάτας θεωρίας, ὑποβαλὼν αὐτὰς εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν τάξιν καὶ ὁλότητα. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἠδυνήθη ὁ Ἀρχιμήδης διὰ τῶν κατόπτρων νὰ κατακαύσῃ τὸν στόλον τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐπολιόρκει τὴν πόλιν τῶν Συρακουσῶν· εἰς δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ἐφονεύθη ὑφ' ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ

Μαρκέλλον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θάνατός του ἐπροξένησε βαθεῖαν λύπην. Πλουτ.

Ἀ'ρχῖνος, ὁ, Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ κυριεύσας τὸ φρούριον Ψυλήν, Πλάτ. Δημ. κατὰ Τιμ.

Ἀ'ρχιπποι, ὁ, Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου Μυῤῥινουντίων ἐν Ἀττικῇ, Δημ.

Ἀ'ρχιτέλης, ους, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀχαιοῦ καὶ ἀνὴρ τῆς Αὐτομάτης, Παυσ. — 2) Πατὴρ τοῦ Βυνόμου, Ἀπολλ. β', 7. 6.

Ἀ'ρχύτας, ου, ὁ, Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου, φίλος τοῦ Πλάτωνος καὶ εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μαθηματικῶν, εὑρετὴς διαφόρων χρησίμων μηχανῶν· ὅτε ὁ Πλάτων ἐκπεσὼν τῆς εὐνοίας τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, ἔμελλε νὰ χαθῇ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του, ὁ Ἀρχύτας ἔσωσεν αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν τύραννον μεσιτείας του· Διογ. Λαερτ. — 2) Ἔφορος τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λυσανδρου, Ξενφ.

Ἀ'ρχων ίδης, ου, ὁ, Τύραννός τις ἐν Σικελίᾳ, Θουκ.

Ἀ'σαι, αἱ, Χωρίον τι ἐπὶ τῆς Κορινθίας χώρας, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'σαῖοι, οἱ, Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ.

Ἀ'σανδρος, ὁ, Ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, ὅστις διεχώρισε τὴν Θρᾳκικὴν Χερτόνησον μ' ἓν τεῖχος ἀπὸ τῆς λοιπῆς ἠπείρου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων, Λουκ. Μακρβ. 6. — 2) Σατράπης τῆς Λυδίας, Ἀρρῖαν.

Ἀ'σαρος, = Αἴσαρος.

Ἀ'σβεστος, ὁ, Ὄνομα ἑνὸς κυραμέως, Ὁμ. Ἐπ. ιδ'.

Ἄ'τβολος, ὁ, Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἀπολέμητα κατὰ τῶν Λαπίθων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσ. Ἀσπ. 180. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν πενηκοντα σκύλων τοῦ Λυκαίονος, Ὀβιδ.

Ἀ'σβύσται, οἱ, καὶ Ἀσβῦται παρὰ Πτολμ. Λαός τῆς Ἀφρικῆς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Κυρηναϊκῇ, δυτικῶς τῶν Νασαμώνων, Ἡρόδ. 4, 170. καὶ, ἡ Ἀσβυτὶς γαῖα, ἡ χώρα τῶν Ἀσβυστῶν, Καλλιμ.

Ἀ'σδρούβας, α, καὶ ου, ὁ, Asdrubal. Καρχηδόνιος στρατηγός, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, ὅστις εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Κλαυδίου. — 2) Τίὸς τοῦ Γύσκωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν Ἱσπανίᾳ, νικηθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Μαρκίου. — 3) Τίὸς τοῦ Ἄννωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον, Πολύβ.

Ἀ'σέα, ἡ, Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεγαλοπόλεως, Ξενφ. ὅθεν Ἀσεᾶτης, ου, ὁ κάτοικ. Ξενφ.

Ἀ'σία, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἰαπετὸς ἐγέννησε τὸν Προμηθέα, Ἐπιμηθέα, Ἄτλαντα καὶ Μενοίτιον, Ἡσιόδ. Θεογ. 359. ἀπ' αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐκλήθη Ἀσία ἓν τῶν μεγαλητέρων μερῶν τῆς Γῆς, Ἡρόδ. 4, 45. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀλήνας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ ἕτερον ἐν Λακωνίᾳ, Παυσ. γ', 25.

Ἀ'σία, ἡ (υυ-). Τὸ μέγα μέρος τῆς γηΐνου σφαίρας, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκαλεῖτο μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα Ἀσία, Ἀσίᾳ· πρῶτον δὲ παρ' Ἡροδτ. ἀπαντᾶται ἡ ὀνομασία αὕτη, ἤτοι διαιρεῖ ὅλον τοῦτο τὸ μέρος εἰς ἄνω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσαν τὸ Βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ Μηδίας, 1, 95. καὶ εἰς κάτω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσαν τὴν Ἰωνίαν, Καρίαν, Λυκίαν, Ἡροδ. 1, 177. συνήθως δὲ ἐδιαιρεῖτο εἰς μεγάλην ἢ Ἀνατολικὴν Ἀσίαν, καὶ εἰς μικρὰν ἢ δυτικὴν Ἀσίαν· καὶ ἡ μὲν μεγάλη Ἀσία περιεῖχεν ἀρκτικῶς τὰς χώρας, Κολχίδα, Ἰβηρίαν, Ἀλβανίαν, καὶ Ἀσιατικὴν Σαρματίαν, ἀνατολικῶς τὰς χώρας, Ἰρκανίαν, Μαργιανὴν, Βακτριανὴν, Σογδιανὴν καὶ γενικῶς πᾶσαν τὴν Ἀσιατικὴν Σκυθίαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν, Ἀσσυρίαν, Μηδίαν, Σουσιανὴν, Περσίαν, Καρμανίαν, Παρθίαν, Ἀριανὴν, Δραγγιανὴν, Γεδρωσίαν, Ἀραχωσίαν, τὴν χώραν τῶν Παροπαμισάδων, τὴν Ἰνδίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Σινῶν, μεσημβρινῶς τὴν Συρίαν, Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην, Παλαιστίνην, Ἀραβίαν καὶ τὰς νήσους τῆς μεσημβρινῆς θαλάσσης· ἡ δὲ μικρὰ ἢ Δυτικὴ Ἀσία περιεῖχε τὰς ἐπαρχίας, Μυσίαν, Λυδίαν, Καρίαν, Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Λυκίαν, Παφλαγονίαν, Γαλατίαν, Λυκαονίαν, Πισιδίαν, Παμφυλίαν, Κιλικίαν, Καππαδοκίαν καὶ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου, ὁμοῦ μὲ τὰς περὶξ τῶν παραλίων αὐτῆς Νήσους· ὅθεν Ἀσιανὸς, ή, όν, Θουκυδ. καὶ Ἀσιατικὸς, ή, όν, τῆς Ἀσίας ἢ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀνήκων, Στράβ. Ἀσιάτης, ου, Ἐπιθετ. Ἀσιάτις, ιδος, Ἰων. Ἀσιήτης, Κάτοικ. τῆς Ἀσίας, Εὐρ. — 2) Ἀσία = Μηονία, οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐν Λυδίᾳ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Καΰστρου καὶ τοῦ Τμώλου ὄρους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ὕστερον οὕτως ὅλη ἡ Ἀσία, ἔθε Ἀσίας καὶ Ἄσιος. — 3) Πόλις τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. ς', 3. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. ἐπὶ Λυδίας.

Ἀ'σιάδης, ου, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀσίου, ὁ Ἀδάμας, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 140.

Ἀ'σιανὸς, ή, όν, Τῆς Ἀσίας ἢ ἐκ τῆς Ἀσίας, Θουκ.

Ἀ'σίας, αο, καὶ αω, καὶ ω, Ἰωνικ. Ἀσίης, Τίὸς τοῦ Κότυος καὶ ἔκγονος τοῦ Μένου, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡρόδ. 4, 45, ὅθεν, Ἀσίω ἐν λειμῶνι, Ὁμ. αὐτοθ. λειμῶνες ἐν Ἀσίῳ περὶ τὸν Κάϋστρον ποταμόν, Στράβ.

Ἀ'σιδος, ἄδος, ἡ, Ἀσιατική, Αἰσχύλ.

Ἀ'σιάτης, ὁ, Ὁ κάτοικ. τῆς Ἀσίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'σιάτις, ιδος, ἡ, Ἀσιατική, Αἰσχύλ.

Ἀ'σιήτης, ιδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀσιάτις.

Ἀ'σιναῖος κόλπος, Ὁ μέγας κόλπος τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ τοῦ Ἀκρίτα ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Ταινάρου, ὅστις καὶ κόλπος Μεσσηνιακὸς ἐλέγετο, τανῦν κόλπος τῆς Κορώνης, Στράβ.

Ἀ'σίναρος καὶ Ἀσίναρος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Σικελίας βέων διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν Φρέδδο, Θουκ. ζ', 54. Πλουτ.

Ἀ'σίνη, ἡ, Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο τρεῖς πόλεις ἐν Πελοποννήσῳ. 1) Ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος δυτικῶς τῆς Ἑρμιόνης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 560. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας πλησίον τοῦ Γυθίου, Ἀσίη ἡ Λακωνικὴ λεγομένη, Θουκ. δ', 54. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 1, 25. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, Ἡρόδοτ. Θουκ. δ', 13. ὅθεν Ἀσιναῖος, αία, αῖον, τῆς Ἀσίνης, καὶ Ἀσιναῖοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Ἀ'σιος, ὁ (-υυ). Τίὸς τοῦ Δύμαντος καὶ ἀδελφὸς τῆς βασιλίσσης Ἑκάβης, Φρύξ τὸ γένος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 715. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀρτάκου ἡγεμόνος τῆς Ἀρίσβης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 837. — 3) Ἀρχαῖός τις ποιητὴς Σάμιος, Ἀπολλ. γ', 8.

Ἀ'σιός, α, ον, Τοῦ Ἀσίου, ἴδε Ἀσίας.

Ἀ'σίς, ίδος, ἡ (-υ) = Ἀσιάς, Αἰσχύλ.

Ἀ'σκάλαφος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, γεννηθεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ἄκτορος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰαλμενοῦ, βασιλεὺς τῶν Μινύων, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· εἶτα ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Δηιφόβου, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 512. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Γοργύρας, ὅστις ἐφανέρωσαν εἰς τὸν Πλούτωνα, ὅτι ἡ Περσεφόνη ἔφαγε κόκκους τινὰς ῥοδίου ἐν τῷ Ἅδῃ, καὶ διὰ τοῦτο αὕτη ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ πάλιν πλησίον τοῦ Πλούτωνος, ἡ δὲ Δήμητρα ἔῤῥιψε κατ' ἐπάνω του ἕνα μέγαν λίθον, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, Ἀπολλ. α', 5, 3.

Ἀ'σκαλος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἰμεναίου καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις κυριεύσας τὴν Συρίαν, ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἀσκάλωνα, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'σκάλων, ωνος, ἡ, Πόλις τῆς Συρίας μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀζώτου παραθαλάσσιος, ἔχουσα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ πατρὶς Ἡρώδου τοῦ μεγάλου, Ἀντιόχου τοῦ Ἀκαδημαικοῦ φιλοσόφου, καὶ τῆς Βασιλίσσης Σεμεράμιδος, τανῦν χωρίον Ἀσκαλὰν λεγόμενον, Ἡρόδ. 1, 105. ὅθεν, Ἀσκαλωνείτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀ'σκανία, ἡ, κατὰ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κατὰ δὲ Στράβ. χώρα τις παρὰ τὴ Ἀσκανία λίμνη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, ὅστις ὑπολαμβάνει τὴν ἐν Ἰλ. Β, 826 Ἀσκανίαν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας κειμένην, τὴν δὲ ἐν Ἰλ. Ν, 792 ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας

Ἀ'σκανία λίμνη, ἡ, Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς κώμης Νικαίας, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔῤῥεεν εἰς τὴν Προποντίδα, τανῦν Ἀσκαύ, Στράβ. — 2) Ἑτέρα λίμνη τῆς Φρυγίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλάμβανον οἱ περὶξ κάτοικοι ἱκανὸν ἅλας, Ἀρρῖαν. Ἀναβ. Ἀλεξ.

Ἀ'σκανία, ἡ, Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, παρὰ Πλιν.

Ἀ'σκάνιος, ὁ, Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολλ. φ', 12, 5. — 2) Σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας χώρας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 862. — 3) Τίὸς τοῦ Ἱπποτίωνος ἐκ Μυσίας, σύμμαχος καὶ οὗτος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 793. — 4) Τίὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διεδέχθη τὸ μικρὸν Λαβίνιον βασίλειον ἐν Ἰταλίᾳ, Διον. Ἁλίκ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φέρων μίαν ἀποικίαν Τρώων.

Ἀ'σκληπιάδης, ου, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ Μαχάων, Ὁμρ. Ἰλ. Δ, 204. Πλην. οἱ Ἀσκληπιάδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἀσκληπιοῦ· οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίας μία μεγάλη οἰκογένεια, περίφημος τὸ πάλαι, ἥτις ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἐπαγγέλλετο τὴν ἐπιστήμην τοῦ θεραπεύειν διαφόρους ἀσθενείας καὶ πάθη. Σχολεῖα περίφημα τῆς τέχνης τῶν Ἀσκληπιάδων ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Κῶ καὶ ἐν Κνίδῳ, μὲ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐκ τῶν ἐν Κῷ Ἀσκληπιάδων ἦν καὶ ὁ μέγας Ἱπποκράτης, Πλάτ. Φαῖδρ. Ἀρρῖαν. — 3) Ἀσκληπιάδης ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπαγγελλόμενος τὴν ἰατρὸν καὶ τιμώμενος μεγάλως διὰ τὰς γνώσεις του. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Θρᾴκης, Ἀπολλῶν. — 4) Ἕτερος ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Σάμιος. — 5) Ἐξ Ἀπαμείας τῆς Βιθυνίας, γραμματικός, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας διάφορα γραμματικὰ καὶ ἱστορικὰ συγγράμματα.

Ἀ'σκληπιεῖον, τό, Ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀ'σκληπιεῖος, εία, εῖον, Τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἔθεν, τὰ Ἀσκληπιεῖα, ἑορτὴ πανηγυρικὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρ. δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ, Πλάτ.

Ἀ'σκληπιόδωρος, ὁ, Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς — 2) Φυσικός τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, Σουίδ. — 3) Μακεδών, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρῖαν.

Ἀ'σκληπιός, ὁ, Aesculapius. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κορωνίδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ὡς θεὸς καὶ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας ἔσωζεν πολλοὺς ἀπὸ διαφόρους νόσους καὶ πάθη· παρ' Ὁμήρ. ἀναφέρεται μόνον ὡς ἔμπειρός τις Ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Χείρωνος, ἐκ Τρίκκης πόλεως ἀρχαίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. Β, 731. Δ, 149. τὸν ὁποῖον καὶ Παιήονα καὶ Ἤπιον καλεῖ ὁ ποιητής. Τούτου οἱ δύο υἱοὶ Μαχάων καὶ Ποδαλίριος ἠγεμόνες τῆς Τρίκκης καὶ τῆς Ἰθώμης καὶ ἐπιτήδειοι εἰς τὴν χειρουργικὴν καὶ Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ἦλθον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέροντες μετ' αὐτῶν τριάκοντα πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. αὐτοθ. — Ἔτιμᾶτο πρὸ πάντων ὁ Ἀσκληπιὸς εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον ἐν Ἀργολίδι, ἔνθα ἦν ὁ μέγας αὐτοῦ Ναὸς καὶ τὸ ἱερὸν ἄλσος, περιστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς πράου καὶ τιθασευμένου ὄφεως. (τὸ Ἰῶτα εἰ-

λήπται ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ Ἰλ. Β, 731. ἔστι μακρὸν κατὰ ποίησιν. ἀδεῖαν.)

Ἀ΄σκληπιοῦ πέτρα, ἡ. Βράχος τις τοῦ Ἀσκληπιοῦ λεγόμενος ἐν τῷ Ἰσθμῷ, Εὐρ. Ἱππ.

Ἄ΄σκλον, τό, καὶ Ἄσκουλον, Asculum Picenum. Πόλις τῆ Πικεντίνῃ ἐν Ἰταλίᾳ, Ἄσκλου τόν Πικηνόν παρὰ Στράβ. λεγομένη, ταυῦν Ascoli, Πλουτ. — 2) Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῆ κάτω Ἰταλίᾳ, Asculum Apulum, ταυῦν Ascoli di Satriano, Πλούτ. Πύρρ.

Ἀ΄σκός, ὁ. Γίγας, ὅς τις μετὰ τοῦ Δυκούργου ἔδεσε τόν Βάκχον καὶ ἔρριψεν αὐτόν εἰς τήν Δίλκασιν, ὕστερον δὲ ἐξεδάρη ὑπό τοῦ Ἑρμοῦ, Στεφ. Βυζ.

Ἄ΄σκρα, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπί τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου, Ἡσ. — ὅθεν, Ἀσκραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἄσκρας.

Ἄ΄σκρη, ἡ. Γυνή τις μετά τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τόν Ὀξυλίαν, ὅστις ἔκτισεν ἔπειτα τήν ἐν Βοιωτίᾳ Ἄσκραν, Παυσ. θ΄, 29.

Ἀ΄σκωνδας, ου, ὁ. Παγκρατιαστής τις, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 1186.

Ἄ΄σος, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Κρήτης, κειμένη ἐπί τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀ΄σπάδανα, τά, καὶ Ἄσπαν. Πόλις τῆς Περσίας, πιθαν. ἡ νῦν Ἴσπαχὰν καλουμένη. Πτολ.

Ἀ΄σπαθίνης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡροδ.

Ἀ΄σπεσία, ἡ. Μία τῶν ὡραιοτέρων, εὐφυεστέρων καὶ σοφωτέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐκ Μιλήτου, περίφημος διά τήν εὐγλωττίαν της καὶ τήν περί τά πολιτικά γνῶσίν της, ὑπό τῶν ὁποίων θελχθείς ὁ Περικλῆς, ἔλαβεν αὐτήν εἰς γυναῖκα ἀποβαλών τήν προτέραν του σύζυγον, καὶ αὐτός ὁ Σωκράτης ἐζήτησεν τήν φιλίαν της, ἐπισκεπτόμενος πολλάκις τάς μετά τῶν ἄλλων σπουδαίας διατριβάς της· μετά τόν θάνατον τοῦ Περικλέους ἔλαβεν αὐτήν εἰς γυναῖκα ὁ Λυσικλῆς, Ξενοφ. Πλάτ. — 2) Θυγάτης τοῦ Ἑρμοτίμου, ἐκ Φωκαΐας πόλεως τῆς Ἰωνίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, συνοδεύσασα αὐτόν εἰς τήν κατά τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, πρότερον Μιλτοῦ καλουμένη, Ξενοφ. Ἀναβ. ἔνθα ἡ Φωκαΐς λέγεται, Αἰλ.

Ἀ΄σπάσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν παρά τόν Χοάσπην ποταμόν, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ΄, 23.

Ἄ΄σπενδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Παμφυλίας ἐν τῆ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπί τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ, Θουκ. ταυῦν Μινουγάτ. — ὅθεν Ἀσπένδιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀ΄σπις, ίδος, ἡ, = Ἀκρόνησος. Νῆσος μικρά ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. — 2) Πόλις τῆς Παρχεδονικῆς χώρας ἐν τῆ Ἀφρικῆ ὑπό τῶν Ῥωμαίων Cuspea καλουμένη, Στράβ. — 3) χωρίον καὶ λιμήν εὐρύχωρος τῶν ἐν Ἀφρικῆ Σύρτεων, Στράβ. — 4) Ἄσπις ὄρος, ὄρος ἐπί τοῦ Λιβυκοῦ κόλπου ἐν Ἀφρικῆ.

Ἀ΄σπληδών, όνος, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Βοιωτίας ἐπί τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 511. ἔτι δὲ καὶ Σπληδών, παρὰ Στράβ.

Ἀ΄σπορήνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Θέας, κληθείσης οὕτως ἀπό τοῦ ναοῦ αὐτῆς, ὅστις ἔκειτο ἐπί τοῦ Ἀσπορήνου ὄρους πλησίον τῆς Περγάμου, Στράβ. γ΄.

Ἀ΄σπουργιανοί, οἱ. Λαός τις κατοικῶν παρά τῆ Μαιώτιδι λίμνῃ, Στράβ.

Ἄ΄σσα, ἡ. Πόλις τῆς Σιθωνίας ἐν τῆ Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπί τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου, Ἡρόδ. 7, 122.

Ἀ΄σσακανοί καὶ Ἀσσακηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, κατοικοῦν περί τόν Ἰνδόν ποταμόν ἐν τῷ νῦν βασιλείῳ Ἀσχ- Νάγαρ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ΄, 30.

Ἀ΄σσάρακος, ὁ. Τίός τοῦ Τρωός καὶ τῆς Καλλιρόης, ἔκγονος τοῦ Ἐριχθονίου, πατήρ τοῦ Κάπυος καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 232, 239.

Ἀ΄σσησία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπό τοῦ Ναοῦ τόν ὁποῖον εἶχεν ἐν Ἀσσησῷ πλησίον τῆς Μιλήτου, ὅστις ἐκάη ὑπό τοῦ Ἀλυάττου Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡρόδ. 1, 19.

Ἀ΄σσησός, ἡ. Πόλις μικρά πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἰωνίᾳ, ἔνθα ἦν ὁ Ναός τῆς Ἀσσησίας Ἀθηνᾶς, Ἡρόδ.

Ἀ΄σσίναρος, ὁ, = Ἀσίναρος, ὅπερ ἴδε

Ἄ΄σσος, ἡ, καὶ Ἄσσον, τό, Πτολ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου, Στράβ. ὅθεν, Ἀσσιοι, οἱ κάτοικ.

Ἀ΄σσυρία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, ἥτις ἀρχαιόθεν ἀπετέλει ἓν ἰσχυρόν βασίλειον, περιλαμβάνουσα τήν Βαβυλωνίαν καὶ τήν Μεσοπταμίαν, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθέδραν τῶν παλαιῶν αὐτῆς βασιλέων τήν περίδοξον πόλιν Νινευή ἡ Νῖνον· ὕστερον δὲ ὑποπεσοῦσα εἰς τήν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, ἔγινε καὶ αὕτη Περσική Σατραπεία· ταυῦν Κουρδιστάν, Στράβ. Ἡρόδ. — 2) Ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο Ἀσσυρία μόνον ἡ μεταξύ Ἀρμενίας, Βαβυλωνίας, Μεσοποταμίας καὶ Μηδίας χώρα, σχηματίζουσα καὶ αὕτη ἴδιον βασίλειον. Στράβ. — 3) = Συρία, Ἀρρίαν.

Ἀ΄σσύριος, ία, ιον. Τῆς Ἀσσυρίας ἡ ἐκ τῆς Ἀσσυρίας, πολλάκις δὲ καὶ ἀντί τοῦ Συριακός, Περσικός ἡ Μηδικός· ὅθεν, τά Ἀσσύρια γράμματα, ἀντί τά Περσικά, Θουκ. — 2) Οὐσ. Ἀσσύριος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἀσσυρίας.

Ἄ΄στα, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς χώρας τῶν Λιγύων ἐν τῆ Ἀρατικῆ Ἰταλίᾳ, ταυῦν Asti, — 2) Asta Regia, Πόλις τῆς Ἱσπανίας, Στράβ.

Ἀ΄σταβηνοί, οἱ. Χώρα τῆς Περσίας, κειμένη μεταξύ Ὑρκανίας καὶ Κασπίας θαλάσσης, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκυθῶν.

Ἀ΄σταβόρας, α, ὁ. Ποταμός τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων διά τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου Μερόης καὶ εἰσβάλλων εἰς τόν Νεῖλον, ταυῦν Ἀτβάρ ἡ Μέραβ. Στραβ.

Ἄ΄σται, οἱ. Astii. Λαός τῆς Θράκης, κατοικῶν βορειανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου ἐπί τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.

Ἀ΄σταχηνοί, οἱ. Λαός τῆς Βακτριανῆς χώρας, Στράβ.

Ἀ΄σταχος, ὁ. Τίός τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀλβίας, ἀπό τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν

Βιθυνίᾳ πόλις Ἀστακός, Στέφ. Βυζ. — 2) Θηβαῖος, πατήρ τοῦ Ἰσμάρου, Ἀεάδου καὶ Μελανίππου, οἵτινες ἐπόλεμησαν ἀνδρείως κατά τῶν Ἀργείων εἰς τόν Θηβαϊκόν πόλεμον, Αἰχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 409. Ἀπολλ. — 3) Πέρσης τις παρά Θουκ. η΄, 108.

Ἀ΄στακος καὶ Ἀστακός, ἡ. Πόλις μικρά τῆς Ἀκαρνανίας ἐπί τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, ταυῦν Δραγομέστον, Θουκ. β΄, 30. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῆ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Νικομηδείας, ἥτις καὶ Ὀλβία ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς ἔλαβε τήν ὀνομασίαν καὶ ὁ Ἀστακηνός κόλπος· Στράβ. ὅθεν Ἀστακηνοί, οἱ κάτοικ.

Ἀ΄στάπους, ου, ὁ. Ποταμός τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων δυτικῶς τῆς νήσου Μερόης καὶ συνεχόμενος μετά τοῦ Ἀσταβόρα, ταυῦν Ἀβαβί ἡ Ἀβιάδ, Στράβ.

Ἀ΄στάρτη, ἡ. Θεά τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, τήν ὁποίαν ἔπλαττον θυγατέρα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπό τοῦ Κρόνου, ἐγέννησε διάφορα τέκνα ἐξ αὐτοῦ· ἐλατρεύετο δὲ παρ' αὐτοῖς ἀντί τῆς Σελήνης, Ἀφροδίτης, Παλλάδος καὶ Ἀρτέμιδος, φέρουσα ὅλα τά παράσημα τῶν Ἑλληνικῶν τούτων θεοτήτων, προπάντων δὲ ἡ κυρία αὐτῆς Λατρεία ὑπῆρχεν ἐν τῆ Ἱεραπόλει τῆς Συρίας, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς Ναός, Λουκ.

Ἀ΄στάσπης, ου, ὁ. Στρατηγός τῶν Περσῶν, πιθαν. ταύτ. τῷ Ὑστάσπης, Αἰσχ. Περσ. 22.

Ἀ΄στερία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, μία τῶν Τιτανίδων, ἀδελφή τῆς Λητοῦς καὶ γυνή τοῦ Τιτᾶνος Περσου, μετά τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τήν Ἑκάτην. Ἡσ. Θεογ. 409. Ἀγαπηθεῖσα δὲ ὑπό τοῦ Διός καὶ ἀποφευγουσα αὐτόν ἐρρίφθη εἰς τήν θάλασσαν μεταμορφωθεῖσα εἰς ὄρτυγα, ἀπό τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθη ἐπί τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος Ἀστερία, ὕστερον δὲ Δῆλος κληθεῖσα, Ἀπολλ. α΄, 4, 1. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τόν μνηστῆρα αὐτῆς Χοῖτον, Ἀπολλ. — 3) Οὕτως ὠνομάζετο καὶ μία τῶν Ἀμαζόνων, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπό τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀ΄στερία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου, ἀπό τῆς Τιτανίδος Ἀστερίας κληθεῖσα, ἥτις ἔπεσεν ἐνταῦθα εἰς τήν θάλασσαν, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 224. — 2) Μικρά νῆσος ἐπί τοῦ Ἰωνίου πελάγους μεταξύ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης μέ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· καλεῖται δὲ ἡ νῆσος ὑπό τοῦ Ὁμ. καὶ Ἀστερίς, Ὀδ. Δ, 846. πιθαν. ἡ νῦν Κρησσος λεγομένη, Στράβ.

Ἀ΄στέριον, τό. Πόλις τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 735. Στράβ.

Ἀ΄στέριος, ὁ. Ὁ Μινώταυρος, υἱός τῆς Πασιφάης καὶ τοῦ ἐν Κρήτη Ταύρου, τόν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς, Ἀπολλ. γ΄, 1, 4. — 2) Τίός τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Παλλήνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 176. — 3) Τίός τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφός τοῦ Νέστορος, Ἀπολλ. β΄, 9, 9. — 4) = Ἀστερίων.

Ἀ΄στερίς, ίδος, ἡ, = Ἀστερία, 2. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 846.

Ἀ΄στερίων, ωνος, ὁ. Τίός τοῦ Τευτάμου καὶ τῆς θυγατρός τοῦ βασιλέως Κρηθέως, βασιλεύς τῆς Κρήτης, ὅστις ὑπανδρεύθη τήν Εὐρώπην, τήν ὁποίαν ἔφερεν ἐνταῦθα ὁ Ζεύς καὶ ἄφησε τήν βασιλείαν εἰς τούς τρεῖς υἱούς, τούς ὁποίους ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Διός, τόν Μίνωα, Ῥαδάμανθυν καὶ Σαρπεδόνα, Ἀπολλ. γ΄, 1, 2. ἐκ δὲ τοῦ Ἀστερίωνος ἐγέννησεν ἡ Εὐρώπη μίαν μόνην θυγατέρα τήν Κρήτην, τήν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μίνως, Ἀπολλ. ἔτι δὲ καὶ Ἀστέριος παρ' Ἀπολλ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Τίός τοῦ Κομήτου καὶ τῆς Λυτιγόνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 76. παρ' Ἀπολλ. Α΄, 9, 16. Ἀστέριος.

Ἀ΄στεροδεια, ἡ. Νύμφη τις μήτηρ τοῦ Ἀψύρτου, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 242.

Ἀ΄στεροπαῖος, ὁ. Τίός τοῦ Πελέγοντος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔκγονος τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου εἰς τήν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων ὑπ' αὐτόν τούς Παίονας καὶ φονευθείς ὑπό τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 102. Χ, 137.

Ἀ΄στεροπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηκίνος Βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ ἀδελφή τοῦ Καφάλου, Ἀπολλ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου ἥτις κατεμέλισε τόν γέροντα πατέρα αὐτῆς παρακινηθεῖσα δι' ἀπάτης ὑπό τῆς Μηδείας, Ἀπολλ. α΄, 9, 4.

Ἀ΄στεροπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κεβρήνος καὶ γυνή τοῦ Αἰσάκου, Ἀπολλ. γ΄, 11, 5.

Ἀ΄στήρ, έρος, ὁ. Τοξότης τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, ὅστις τοξεύσας κατά τοῦ Φιλίππου ἐν τῆ πολιορκίᾳ τῆς Ὀλύνθου, ἐξέβαλε τόν ὀφθαλμόν αὐτοῦ, εἶτα δὲ συλληφθείς, ἐκρεμάσθη διά προστάγῆς τοῦ Φιλίππου.

Ἀ΄στουρεοι, οἱ, Astures. Ἔθνος ἄγριον τό πάλαι τῆς Ταρρακωνιτῆς Ἱσπανίας, ἔχον τά αὐτά ἤθη καὶ γλῶσσαν μέ τούς Λουσιτανούς, Στράβ.

Ἀ΄στράβηκος, ὁ. Τίός τοῦ Ἴρβου καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀλώπεκος, Ἥρως ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγειδῶν, τιμώμενος μέ ἴδιον βωμόν. Ἡροδ. 6, 69. Παυσ. πιθαν. πατήρ του Δημαρήτου· σημαίνει δέ ἡ λέξις Ἀστράβακος τόν διοφορβόν, Ἡροδ. 6, 68.

Ἀ΄στραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ θεά τῆς δικαιοσύνης, ἡ αὐτή καὶ Δίκη λεγομένη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μένωος καὶ τῆς Πασιφάης, Διοδ. Σικ.

Ἀ΄στραῖος, ὁ. Τίός τοῦ Ἠρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις ἐγέννησε μετά τῆς Ἠοῦς τόν Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νότον, καὶ ἐπολέμησε κατά τοῦ Διός μετά τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 376. Ἀπολ. — 2) Ποταμός τις ἐν Θράκῃ, ταυῦν Βιστριτζα, Αἰλ.

Ἀ΄στρατεία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπό τό ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς ἓν μέρος τῆς Λακωνίας, ὅθεν ὑπῆρχε καὶ ναός αὐτῆς ἀτιμασθείς ὑπό τῶν Ἀμαζόνων, Παυσ.

Ἀ΄στροάρχη, ἡ, = Ἀστάρτη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Φοινίκῃ ἡ Ἀφροδίτη Οὐρανία, Ἡροδ. α΄, 6, 5.

Ἀ΄στυάγης, ους, ὁ. Τίός τοῦ Κυαξάρου, βασιλεύς τῆς Μηδίας καὶ πατήρ τῆς Μανδάνης ἡ-

τις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Καμβύσου Κῦρον τὸν μέγαν· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διεδέχθη τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κυαξάρης ὁ δεύτερος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μήδων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπέπεσε τὸ Μηδικὸν Βασίλειον ὑπὸ τὴν μεγάλην Περσικὴν μοναρχίαν, Ἡροδ. αἰτκ. Ἀστυάγεια, Ἡροδ. καὶ ἡν Ξενοφ.

Ἀ'στύαλος, ὁ. Εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 29.

Ἀ'στυάνασσα, ης, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἥτις ἔκλεψε τὸν κεστὸν αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλένη εἶχε λάβει παρὰ τῆς Ἥρας, Ποιητ. Ἡφαιστ.

Ἀ'στυάναξ, ακτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐπιλαΐδος, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὅστις καὶ Σκαμάνδριος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 400. ἡν δὲ ἔτι βρέφος ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ὅτε ἠλώθη ἡ Τροία· λέγεται ὅτι διὰ παρακινήσεως τοῦ Κάλχαντος, ἔρριψαν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς ἢ ὁ Μενέλαος ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς Τροάδος καὶ τὸν κατεσύντριψεν, Τζετζ. εἰς Λυκῆρ. 1263.

Ἀ'στυβίης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ.

Ἀ'στύγονος, ὁ. Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Ἀ'στυδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τῶν Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τῆς Κλεοβούλης καὶ μήτηρ τοῦ Τληπολέμου, Πινδ. Ὀλ. 7, 41. ἡ κατ' Ἀπολδρ. β'. 78. καὶ Διοδ. Σικ. μήτηρ τοῦ Κτησίππου. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Πηλέως καὶ καταφρονουμένη ὑπ' αὐτοῦ, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα ὡς ἄπιστον, ἡ ὁποία ὑπὸ τῆς λύσσης ἐκρεμάσθη· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ἀπολδρ. γ', 13, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Γλαύκωνος, Αἰλ.

Ἀ'στυδάμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μορσίμου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους εἰς τὴν Ῥητορικὴν καὶ ποιητὴς Τραγικός, ὡς λέγεται· συγγράψας 240 Τραγῳδίας καὶ νικήσας πολλάκις ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἀ'στυκράτεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀ'στυλος, ὁ. Ἀθλητὴς Κροτωνιάτης, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμήν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρον οἱ Κροτωνιᾶται ἕνα Ἀνδριάντα, Πλάτ.

Ἀ'στύμαχος, ὁ. Πλαταιεύς τις, παρὰ Θουκ. γ', 52.

Ἀ'στυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ αὐτὴ καὶ Χρυσηΐς λεγομένη, Ὁμ. Ἰλ. Α, 370. Εὐστ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὑγῖν. — 3) θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππόνοος ἐγέννησε τὸν Καπανέα, Ὑγῖν.

Ἀ'στύνομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὑγῖν.

Ἀ'στύνοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαέθοντος, πατὴρ τοῦ Σαυδάκου καὶ πάππος τοῦ Κινύρα, Ἀπολδρ. γ', 14, 3. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 144. — 3) Υἱὸς τοῦ Προτιάονος, Τρώς, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 455.

Ἀ'στυόχεια, ἡ. Ἐπικ. = Ἀστυόχη.

Ἀ'στυόχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀτκαλάφου καὶ Ἰαλμένου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 514. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος ἡγεμόνος τῆς Ἐφύρας ἐν Ἠπείρῳ, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τληπόλεμον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 658. Ἀπολδρ. ταύτην καλεῖ ὁ Πινδ. Ὀλ. 7, 43. Ἀστυδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Ἀκτορος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Σιμοεντος Ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρῶα, Ἀπολδρ. γ', 12, 2. — 4) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δεωμέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τήλεφος καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Εὐρύπυλον, Ἀπολδρ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολδρ. γ', 5, 6

Ἀ'στύοχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν. Διοδ. Σικ. δ'.

Ἀ'στυπάλαια, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης, ἀδελφὴ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἀγκαῖον καὶ τὸν Εὐρύπυλον Βασιλέα τῆς νήσου Κῶ, Ἀπολδρ. β', 7, 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 866.

Ἀ'στυπάλαια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους εἰς τὰς Σποράδας κείμενοῦσα, πλησίον τῆς Λέρου, Στρβ. καὶ Ἀστυπάλεια, Πτολ. — 2) Ἄκρα τῆς Ἀττικῆς χώρας πλησίον τοῦ Σουνίου. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Κιλίκας κείμενον ἀρκτικῶς τῆς νήσου Κῶ, Στράβ. — ὅθεν, Ἀστυπαλαιεύς, ἕως, ὁ κάτοικος.

Ἀ'στυπαλαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ἀρχαιόθεν ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, Στράβ.

Ἀ'στύπυλος, ὁ. Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Φ, 209.

Ἀ'στυρα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Μυσίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀδραμυττίου, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ὅθεν Ἀστυρηνός, ή, όν, ἐκ τῶν Ἀστύρων. — 2) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ πλησίον τῆς Ἀβύδου, Στρόβ. — 3) Astura. Νῆσος μικρὰ μὲ πόλιν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀστύρα ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, Πλουτρ.

Ἀ'στυρηνή, ἡ, καὶ Ἀστυρίη, Ξενοφ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸν ἐν Ἀστύροις πόλει τῆς Μυσίας ναὸν αὐτῆς, Στραβ. ιγ'.

Ἀ'συχες, ιος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1052 ἕως 1012 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡροδ. 2, 136.

Ἀ'σφαλιάτος, ὁ, καὶ Ἀσφάλιος. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Βάτραις καὶ ἐν Σπάρτῃ ὡς ἀποτρόπαιος τῶν σεισμῶν, Παυσ.

Ἀ'σφαλτίτης, ου, ὁ· Ἡ λεγομένη νεκρὰ θάλασσα, Mare Mortuum. Λίμνη ἐν Παλαιστίνῃ, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν ἄσφαλτον, ἥτις ἐκδίδεται ἀπ' αὐτῆς καὶ ἥτις πλέει εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της, Διοδ. Σικ.

Ἀσφαλτῖτις, ιδος, ἡ, προσυπακ. λίμνη = Ἀσφαλτίτης.

Ἀσωνίδης, εω, ὁ. Ναύαρχός τις Αἰγινήτης, Ἡροδ.

Ἀ'σωπία, ἡ. Μικρά τις χώρα τῆς ἐπαρχίας Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν. Στράβ.

Ἀσωπίδης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐρατοῦς θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολδρ.

Ἀσώπιοι, οἱ, = Παρασώπιοι. Κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν χώρας ἐν Βοιωτίᾳ, Στράβ.

Ἀσώπιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φορμίωνος, Θουκ. γ', 7.

Ἀσωπίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης, Διοδ. Σικ. ἔτι δὲ = Αἴγινα, Πινδ. — 2) μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μέντορα, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀσώπιχος, ὁ (ᾳ). Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, Πινδ. Ὀλ. 14.

Ἀσωπόδωρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Ἡροδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡροδότου, Θηβαῖος, νικητὴς εἰς τοὺς Ἀγῶνας τῶν Ἰσθμίων, Πινδ. Ἰσθ. 1, 50.

Ἀσωπόλεος, ὁ. Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ. γ', 52.

Ἀ'σωπός, ὁ (ᾳ). Υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεός· κατὰ Παυσ. β', 5. Βασιλεὺς τοῦ Φλιοῦντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Ἀσωπὸς ποταμός· μετὰ τῆς Μετόπης θυγατρὸς τοῦ Λάδοντος ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν καὶ Πέλαγον, τὴν Αἰγιναν, Ἀντιόπην, Σαλαμῖνα καὶ ἄλλας θυγατέρας, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 260. Ἀπολδρ. γ', 12, 6.

Ἀ'σωπός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας θάλασσαν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 572. Ἡροδ. 9, 50. ταυτὸν Ἀσωπός. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς Σικυῶνος, Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, Ἡροδ. 7, 200. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ. Νέμ. 3, 7. ὅθεν Ἀσωπόδε, Ὁμ. Ἰλ. εἰς τὸν Ἀσωπόν καὶ, Ἀσώπιος, ία, ιον, τοῦ Ἀσωποῦ, Πινδ.

Ἀσωπός, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας παραθαλάσσιος, ταυτὸν Ῥάμπανον, Στράβ.

Ἀταβύριον, τό, καὶ Ἀταβυρις, ιος, ὁ, Στράβ. Τὸ ὑψηλότατον ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἦν ὁ Ναὸς τοῦ Ἀταβυρίου Διός, Πινδ. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. — 2) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, Πολύβ.

Ἀταβύριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους ἐν Ῥόδῳ καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Ἀλθημένης υἱὸς τοῦ Καρτρίου βασιλέως τῆς Κρήτης, Διοδ. Σικ. ε', 59. Ἀπολδρ.

Ἀτάλαντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Λρκαδίας· ἀνατραφεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τινων κυνηγῶν, οἱ ὁποῖοι εὗρον αὐτὴν ἐκτεθειμένην ὑπὸ τοῦ πατρός της εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρθένιον ὄρος, ἦλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐτόξευσε πρώτη, ἔφεξῆς δὲ ἔπλευσε μετ' τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· τελευταῖον δὲ ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Μειλανίωνα υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον, Ἀπολδρ. α', 8, 2. γ', 9, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως ἐκ Βοιωτίας, περίφημος διὰ τὴν ὠκυπορίαν της καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν, μετὰ τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμενοι πολλοί, ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν μνηστευθῶσι καὶ νικώμενοι, ἐθανατόνοντο ὑπ' αὐτῆς· ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ Ἱππομένης υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, καὶ ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτῆς εἰς τὸ τρέξιμον, τὴν ὑπερέβη διὰ βοηθείας τῶν χρυσῶν μήλων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ οὕτως ἐνυμφεύθη αὐτήν. Θεοκρ. εἰδ. γ', 41. Ὀβιδ. Συνχέονται δὲ πολλάκις τὰ ὀνόματα τῶν δύο τούτων γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις, ἃς παρ' Ἀπολδρ. α', 9, 2.

Ἀ'ταλάντη. ἡ. Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου κειμένη, ἀπέναντι τῆς παραλίας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων, μὲ μίαν μικρὰν πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ταυτὸν Ταλάντε, Θουκ. β', 32. Στράβ. — 2) Μικρὰ νῆσος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιέως, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐργίνου ποταμοῦ, Θουκ. β'. 100.

Ἀ'ταξ, ακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας ἐν τῇ Ναρβωνικῇ χώρᾳ, ταυτὸν Aude. Στράβ.

Ἀτάραντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν ἀνατολικῶς ἐν τῇ νῦν σύρτεϊ τῆς Βιλάκας, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παρεῖχεν ἄφθονον ἅλας, Ἡροδ. 4, 181-185.

Ἀτάρβης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν πόλεμον, Πολύβ.

Ἀτάρβης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἐν ἱερῷ πτηνὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ε', 17.

Ἀτάρβηχις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Προσωπίτιδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ Ναυκράτεως καὶ Σαΐας καὶ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, πιθαν. ἡ παρὰ Στράβ. Ἀφροδίτης πόλις λεγομένην· ταυτὸν Σχιβίν- Ἑλκούμ. Ἡροδ. 2. 41.

Ἀτάργατις, ἡ, καὶ Ἀτάργατις. Θεὰ τῶν Σύρων, ἡ αὐτὴ καὶ Δερκετὼ καλουμένη, ἥτις κατὰ τοὺς ἐγχωρίους μύθους ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαμαστκοῦ, καὶ μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Σύρων ὡς θεὰ τῆς Θαλάσσης· ἐν Ἱεραπόλει ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀστάρτης, εἰ ὁ καὶ συγχέεται πολλάκις μετὰ τῆς θεᾶς ταύτης, Ἀθην. Στραβ.

Ἀταρνεύς, έως, ὁ. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἀπὶ τῶν παραλίων τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀ-

σίᾳ ἀπέναντι τῆς Λέσβου, οὖσα τὸ πάλαι καθέδρα τοῦ τυράννου Ἑρμείου, Ἡροδ. 6, 28. Στράβ. καὶ Ἀτάρνα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀταρνείτης, Ἴων. Ἀταρνεύς, ου, ὁ κατοικ. Ἡροδτ. Ἐπιγρ. Ἀταρνεῖτις, ιδος, ἡ, ἐξ Ἀταρνέως, ἡ Ἀταρνεῖτις χώρα, Ἡροδτ.

Ἀτάας, α, καὶ Ἀντέας, ου, ὁ, Βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν ἐν τῇ Ταυρίδι, Στράβ. Λουκ.

Ἀτέλλα, ἡ, Atella. Πόλις τῶν Ὀσκίων ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως, ὅθεν Ἀτελλανοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Ἀτέρνον, τό, Aternum. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, τανῦν Pescara, Στράβ.

Ἀτέρνος, ὁ, Aternus. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον διὰ τῆς πόλεως Ἀτέρνου, τανῦν Pescara, Στράβ.

Ἄτη, ἡ (α). Θυγάτηρ τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Θεογ. 230. καθ' Ὅμ. δὲ Ἰλ. Τ, 91, συγάτηρ τοῦ Διός. Θεὰ τῆς βλάβης καὶ ψιθύρου τῶν ἀνθρώπων, πρόξενος καὶ αἰτία τῶν ἀφρόνων καὶ ἐπιβλαβῶν πράξεων καὶ ὅλων τῶν συμβαινόντων δυστυχημάτων παρὰ τοῖς θνητοῖς, οἱ δὲ καὶ παριστάνετο ἀεὶ πλανομένη ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων, μὴ ἐγγίζουσα μὲ τοὺς πόδας της οὐδόλως τὴν γῆν· ὁ Ζεὺς ἐκρήμνισεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἀφ' οὗ ὤμοσεν ὅτι δὲν θέλει ἀφήσει αὐτὴν πλέον γ' ἀναβῇ εἰς τὸν Ὄλυμπον, Ἀπολλ. γ', 12, 3.

Ἄτης λέφος, ὁ, Λόφος τις ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τοῦ Ἰλίου, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔπεσεν ἡ Ἄτη, ὅτε ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, Ἀπολλ. γ', 12, 3.

Ἀτθίς, ιδος, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Κραναοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν Κέκροπα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ χώρα αὕτη Ἀττική, Παυσ. α', 2. Ἀπολλ. γ', 14, 5. — 2) = Ἀττική, Εὐρ. καὶ ἐπιθτκ. ἡ Ἀτθίς, ιδάλεκτος, Στράβ.

Ἀτίλιος, ὁ, Ὄνομα Ῥωμαϊκὸν διαφόρων ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων Πολύβ.

Ἀτιντᾶνες, οἱ, Λαός τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 80.

Ἀτιντανία, ἡ, Ἡ χώρα τῶν Ἀτιντάνων ἐν Ἠπείρῳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀτλαγενής, ές, ὁ, ἡ, Ὁ ἐκ τοῦ Ἄτλαντος γεννηθείς, Ἡσ.

Ἀτλαντείη, ἡ, Μία τῶν Ἀμαδρυάδων, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἄτλαντες, οἱ, Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, τὸ ὁποῖον καθ' Ἡροδτ. ἀπέφευγεν ἀπὸ τὸ νὰ τρώγῃ πᾶν ὁποιονδήποτε ἔμψυχον, βιβ. 4, 184.

Ἀτλαντικός, ή, όν. Τοῦ Ἄτλαντος ἢ εἰς τὸν Ἄτλαντα ἀνήκων, Ἀτλαντικὴ θάλασσα, ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, Ἡροδτ. Ι, 202. καὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, Πολύβ.

Ἀτλάντιος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἑρμαφρόδετος ἐκαλεῖτο, Ὑγῖν.

Ἀτλαντίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἄτλαντος, ὅθεν Ἀτλαντίδες, αἱ ἑπτὰ Θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, αἵτινες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὠνομάζοντο συνηθέστ. Πλειάδες, Ἡσ. — 2) Ἀτλαντίς, ἡ, προσυπκμ. νῆσος. Μεγάλη τις νῆσος ἢ ἠπειρος κειμένη πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Λιβυκῇ ὄρους Ἄτλαντος, ἥτις λογίζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Πλάτ. ὅτι ὁ Σόλων ἤκουσε παρά τινος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων, ὅτι αὕτη ἐκατοικεῖτο πρότερον καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐνικήθησαν ποτὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· τινὲς τῶν νεωτερ. ὑπολαμβάνουσιν ὡς λείψανα τῆς νήσου ταύτης τὰς Ἀζώρας καὶ Βαναρίους νήσους· τινὲς δὲ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων τοῦ μεσαίου αἰῶνος παρίστανον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀτλαντὶς αὐτὴν τὴν Ἀμερικήν.

Ἄτλας, αντος, ὁ, Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ὑψηλοτέρων ὀρέων τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Λιβύης καὶ ἀπέχον ἱκανὸν διάστημα τῆς παραλίας· ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίζετο ὁ Οὐρανός, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Κίων ἤτοι στήλη τοῦ Οὐρανοῦ, Ἡροδτ. 4, 184. ὁ Πτολεμαῖος διαιρεῖ αὐτὸ εἰς δύω μέρη, εἰς μέγα καὶ εἰς μικρὸν Ἄτλαντα· αἱ δὲ κορυφαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμέναι ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν. Ἡροδ.

Ἄτλας, αντος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν Οὐρανόν, διότι ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 507-519. παρ' Ὅμ. δὲ Ὀδ. Α, 53. περιστάνεται ἔχων τὰς μακρὰς κίονας, αἱ ὁποῖαι περιέχουσι καὶ στηρίζουσι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Αἰσχ. Προμ. 347. Μετὰ τῆς Πλειόνης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησαν ἑπτὰ θυγατέρας, αἵτινες Πλειάδες καὶ Ἀτλαντίδες ἐκαλοῦντο. Ἀπολλ. γ', 10, 1. μία τούτων ἀναιρεῖ ὁ Ὅμηρ. τὴν Καλυψώ, Ὀδ. Η, 245. — 2) = Ἀτλαντικὴ θάλασσα, Δίον. Περιγ. 30. — 3) Ποταμός τις ἐν Θράκῃ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν Δρίστρα.

Ἀτλίτης, ου, ὁ, Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, γονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυπόμης, Ὑγῖν.

Ἀτοσσα, ἡ, Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν, ὕστερον δὲ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ. 3, 68.

Ἀτουρία, ἡ, καὶ Ἀτυρία· χώρα τῆς Ἀσσυρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ Στράβ.

Ἀτουατικοί, οἱ, Aduatici. Λαός τις ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ, Δι. Κάσ.

Ἀτουρις, ιος, ὁ, Aturus. Ποταμὸς τῆς Ἀκουιτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν Adour. Πτολ. β', 7.

Ἄτραε, αἱ, καὶ Ἄτρα, τά, Δί. Κάσ. Hatra. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεταξὺ Νισίβεως καὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τανῦν Χατίρ. Ἡροδ. γ', 9. ὅθεν Ἀτρηνοί, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Ἀτραμύττειον, τό, ἐδε Ἀδραμύτειον.

Ἄτραξ, ακος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων

διὰ τῆς Πελασγιωτίδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, Στράβ — 2) Πόλις Θεσσαλική ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἀπέχουσα 80 στάδια τῆς Λαρίσσης, Στράβ. ὅθεν, Ἀτρακίος, ία, ιον, καὶ Ἄτρακος.

Ἀτρεβάτοι, καὶ Ἀτρεβάτιοι, οἱ, Atrebates. Λαός τις ἰσχυρὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Artois χώρᾳ, Στράβ.

Ἀτρείδης, ου, ὁ, Δωρκ. Ἀτρεΐδας. Υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων, Ὅμ. Πλησ. οἱ Ἀτρεῖδαι, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, Ὅμ.

Ἀτρείων, ωνος, ὁ, = Ἀτρείδης.

Ἀτρεστίδας, α, ὁ. Ἀρκάς τις, παρὰ Δημοσθ.

Ἀτρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος βασιλέως τῆς Ἤλιδος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου καὶ ἔγγονος τοῦ Ταντάλου, ὅστις φονεύσας μετὰ τοῦ Θυέστου τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν τὸν Χρύσιππον, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του· ἐλθὼν δὲ εἰς Μυκήνας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλεύοντος Εὐρυσθέως, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου κατεστάθη καὶ κύριος τοῦ Βασιλείου τῶν Μυκηνῶν· παρεγγυθεὶς δὲ ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Θυέστου ὡς ἀτιμάσαντος τὴν ἰδίαν του γυναῖκα, ἐδίωξεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Μυκήνας, ἀφ' οὗ πρότερον ἔσφαξεν τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Τάνταλον καὶ Πλεισθένην καὶ παρέθηκεν αὐτοὺς ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης του. Μετὰ τῆς Ἀερόπης ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, ἢ κατ' ἄλλους τὸν Πλεισθένην πατέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου, τοὺς ὁποίους ἀνέτρεφεν ὁ Ἀτρεὺς καὶ ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα τὸ Βασίλειον τῶν Μυκηνῶν· Ὅμ. Ἀπολλ. β', 4, 6.

Ἀτρία, ἡ, = Ἀδρία.

Ἀτρόμητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ῥήτορος Αἰσχίνου ἐκ Κοθωκιδῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Τρόμης καλούμενος, δοῦλος γραμματέως τινὸς Ἐλπίου, Δημ. Στεφ.

Ἀτρομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Στρατονίκης μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, Ἀπολλ.

Ἀτροπατηνή, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς παλαιᾶς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς ἄκρον ὀρεινὸν καὶ ἄφορον, ὅπερ ἄλλως καὶ Μικρὰ Μηδία ἐλέγετο, τανῦν Ἀδερβιδιχιάν, Στράβ ὅθεν Ἀτροπατηνοί, οἱ, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀτροπατηνῆς.

Ἀτροπάτης, ου, ὁ. Σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ συστήσας τὸ Βασίλειον τῆς Ἀτροπατηνῆς, Ἀρρίαν.

Ἀτροπάτιος, ία, ιον, καὶ Ἀτροπάτιος, ὁ, ἡ, ον. Τῆς Ἀτροπατηνῆς, π. χ. ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία, Στράβ. καὶ Οὐσ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας.

Ἀτροπος, ἡ. Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἥτις ἐπλάττετο ὅτι ἔκοπτε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, Ἡσ. Θεογ. 259.

Ἄτρων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κύκλωπος Ἄργους καὶ τῆς νύμφης Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀτταγῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φρύνωνος, Θηβαῖος Ἡροδτ.

Ἀττάλεια, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ, τανῦν Ἰτάλα, Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, τανῦν Ἀτταλί, Στράβ. ὅθεν Ἀτταλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀτταλίς, ίδος, ἡ. Φυλή τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, Παυσ.

Ἄττταλος, ὁ. Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνεψιὰν Κλεοπάτραν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἠγεμὼν οὗτος, ὅτε ἀπέβαλε τὴν προτέραν του σύζυγον Ὀλυμπιάδα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Βεταιείου διὰ προσταγῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐτωθεὶς μὲ τὸν Εὐμένην καὶ πολεμούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου ἐνικήθη κατὰ κράτος γενόμενος αἰχμάλωτος, Ἀρριαν. — 3) Βασιλεὺς τῆς Περγάμου, ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ὅστις ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, διέξας τοὺς Γαλάτας ἐκ τῆς χώρας, ἐπολέμησεν κατὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ ἦν πάντοτε φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων. — 4) Υἱὸς τοῦ προτέρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐμένους· πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προυσσίᾳ βασιλέως τῆς Βιθυνίας καὶ στερηθεὶς τοῦ θρόνου του, κατέφυγεν εἰς Ῥώμην, ἀπ' ὅπου διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ βασίλειόν του. — 3) Υἱὸς τοῦ Εὐμένους, ὅστις μετὰ μίαν πενταετῆ βασιλείαν γενόμενος παράφρων ἀπέθανεν, ἀφήσας διὰ διαθήκης κληρονόμους τοῦ θρόνου του τοὺς Ῥωμαίους· ὅθεν Ἀτταλικός, ή, όν, τοῦ Ἀττάλου, Στράβ.

Ἀττης, εω, Αἰτκ. Ἄττεα, Δημ. Λουκ. Παυσ. = Ἄττις.

Ἀττική, ἡ. Attica. Ἐπαρχία τῆς ἰδίως Ἑλλάδος κειμένη ἀνατολικῶς καὶ σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, συνεχομένην πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Μεγαρίδα, πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Βοιωτίαν, πρὸς δὲ μεσημβρίαν περιῤῥεομένην ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν Μοψοπία, ὕστερον Ἰωνία καὶ Ἀττική, ἀπὸ τῆς Ἀθηδίος θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Κραναοῦ· παρὰ Στράβ. δὲ = Ἀκτική, ἐκ τοῦ ἀκτή, διότι τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς ἐκτείνετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐσχημάτιζε διάφορα ἀκρωτήρια. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἐλογίζοντο ὁ ἀρχαιότατος λαὸς τῆς Ἑλλάδος, διὸ καὶ ἐκαυχῶντο ὡς αὐτόχθονες, καλούμενοι ἀνέκαθεν Ἀκταῖονες καὶ Ἰάονες, Ὅμ. Ἡροδτ. Στράβ. πρῶτοι δὲ ἐπὶ Κέκροπος ἤρξαντο, νὰ ζῶσι κοινωνικώτερον, νὰ καλλιεργῶσι τὴν γῆν καὶ νὰ κατοικῶσι πόλεις· ὁ δὲ Θησεὺς διῄρεσεν μετὰ ταῦτα ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς τρεῖς κλάσεις, εἰς Εὐπατρίδας, Γεωμόρους καὶ Δημιουργούς· συνίσταντο δὲ ἅπαντες οἱ ἐν Ἀττικῇ ζῶντες ἐκ πολιτῶν, ξένων, μετοίκων καὶ δούλων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἰδίως πολῖται ἀπετέλουν δέκα Φυλάς, ἑκάστη δὲ φυλὴ ἦν διῃρημένη εἰς διαφόρους δήμους, σχηματίζοντας μικρὰς κατὰ κώμας καὶ χωρία κοινωνίας. — Τα-

νῦν ἡ Ἀττικὴ μετὰ τῆς Βοιωτίας ὁποτελεῖ ἕνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ νέου Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθέδραν ὅλου τοῦ Βασιλείου τὰς Ἀθήνας.

Ἀττιχίων, ωνος, ὁ. Χλευαστικόν τι ὑποκοριστικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστῳ. Εἰρ. 213.

Ἀττικός, ή, όν. Τῆς Ἀττικῆς ἢ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀνήκων· καὶ Ἀττικοί, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀττικῆς χώρας, Αἰσχυλ. Ἐυμεν.

Ἀττικός, Πομπώνιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ ἐξόχων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος καὶ τοῦ Καίσαρος, τιμώμενος μεγάλως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μεγάλην του σοφίαν, Λουκ.

Ἀττικωνικός, ή, όν· κατ' ἀστεϊσμ. τύπος τοῦ Ἀττικός, ὅθεν, οἱ Ἀττικωνικοί, παρ' Ἀριστῳ. Εἰρ. 216.

Ἄττις, ιος καὶ ιδος, Αἰτκ. Ἄττιν. καὶ Ἄτυς, Ἄττυς, υος, ἔτι δὲ καὶ Ἄττης. Νέος τις ποιμὴν Φρὺξ, υἱὸς τοῦ Καλαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐρασθεῖσα διὰ τὴν ὡραιότητά του ἡ θεὰ Κυβέλη, ἔκαμεν αὐτὸν ἱερέα τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ναοῦ της· οὗτος δὲ μὴ φυλάξας τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν σωφροσύνην του, ἐνέπεσεν εἰς μανίαν, εὐνουχισθεὶς ἰδιοχείρως, Ἀνακρ. ιγ'. Λουκ.

Ἀτύμνεος, ὁ, ἡ ὀρθτρ. Ἄτυμνος. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κασσιοπείας, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὡραιότητά του μετεχειρίζετο ὡς ἐρωμένον του ὁ Σαρπηδὼν ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος, Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡμαθίωνος καὶ τῆς Πηδάσιος, ἔγγονος τοῦ Τιθωνοῦ, Ἀπολδρ. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου Λύκιος, ὅστις ἦλθεν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μάρριος, Ὅμ. Ἰλ. Π, 317.

Ἄτυς, υος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μόνιου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Λυδοῦ καὶ Τυρρηνοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ γένος τῶν Ἀτυάδων ἐν Λυδίᾳ, Ἡροδτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Κροίσου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἐξ ἀποτυχίας ἐν τῇ θήρᾳ ὁ Ἄδραστος, υἱὸς τοῦ Γορδίου, Ἡροδτ. 1, 34. — 3) = Ἄττις, Παυσ.

Αὐαινος, ὁ. Κωμικ. ἀπιπλαστ. Κύρ. ὄνομα ἐκ τοῦ αὐαίνω, ὅπερ δηλοῖ ξηραίνω, ὁ Αὐαίνου λίθος, ὁ λίθος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηραίνοντο τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, καὶ παροιμ. ἀναμένειν παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον, καταξηραίνομαι ἐν τῷ Ἅδῃ, Ἀριστῳ. Βατρ. 394.

Αὐάρικον, τό, Avaricum. Πόλις τῆς Λικονιτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, τανῦν Bourges, Πτολ.

Αὔας, = Αἴας.

Αὔγαρος καὶ Ἄβγαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀσροηνῶν, Ἡρωδν.

Αὐγεία, = Αὐγη.

Αὐγειαί, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 583. — 2) Πόλις τῆς Λοκρίδος, Ἰλ. Β, 532, ὅθεν, Αὐγειάτης, ὁ κάτοικ.

Αὐγείας, ὁ, Δωρικ. Αὐγέας, ου. Υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Τρμίνης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἠλίου, βασιλεὺς τῆς Ἠλιδος, εἰς καὶ οὗτος τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅσοι ἔπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα. Ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ ἐκαθάρισεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν μεγάλην ἐκείνην κόπρον, ἥτις εἶχε σωρευθῇ πρὸ τριάκοντα χρόνων ἀπὸ μίαν ἀγέλην τριῶν χιλιάδων βοῶν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ βασιλεὺς οὗτος· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην, πολεμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀφανεσθῆ· ὅθεν παροιμ. καθαίρειν τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου, ἐπὶ χαλεπῶν καὶ δυσκόλων ἐπιχειρήσεων λεγομένη. Ὅμ. Ἰλ. Πανσ. Ἀπολδρ. β', 3, 5. παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρηται καὶ ὁ τύπος Αὐγείης, εω, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 172. Αὐγέας, παρὰ Πινδ.

Αὐγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἱέρεια τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον· διωχθεῖσα δὲ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτῆς καὶ φερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναυπλίου εἰς τὴν Μυσίαν, ὑπανδρευθῆ μετὰ τοῦ αὐτόθι Βασιλέως Τευθραντος· Ἀπολδ. γ', 9, 1.

Αὐγηϊάδης, αο, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αὐγείου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 624.

Αὐγίλα, τά. Τόποι τινὲς καὶ πόλις ἐν τῇ Λιβύῃ ἀπέχουσα δέκα ἡμερῶν διάστημα ἀπὸ τῆς Ἀμμωνίας, ἔνθα ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐκ τοῦ Φοίνικος βαλάνων, τὰς ὁποίας παράγει ἐν ἀφθονίᾳ ἡ χώρα αὕτη· τανῦν Αὐγέλα, Ἡροδτ. 4, 182.

Αὐγούστα, ἡ. Ὄνομα Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Αὐγούστα, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο διάφοροι πόλεις κτισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἢ ὑπ' ἄλλων Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Αὐγούστα ἡ Ἐμερίτα λεγομένη, Augusta Emerita. Ἐν τῇ Λουσιτανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἄνα (Γουαδιάνα) ποταμοῦ, τανῦν Merida, Στράβ. — 2) Αὐγουστα Πραιτωρία, Augusta Praetoria, ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τανῦν Aosta, ἐπὶ τοῦ βασιλείου τοῦ Πιεμόντε. Στράβ. — 3) Αὐγούστα Ταυρίνων, Augusta Taurinorum. Πόλις καὶ αὕτη τῆς ἄνω Ἰταλίας, πρότερον Ταυρασία λεγομένη, κληθεῖσα δὲ Αὐγουστα ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, ὅστις ἔφερεν ἐντεῦθεν μέν ἀποικίαν Ῥωμαϊκήν, τανῦν Τουρίνον, πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου τῆς Σαρδινίας, Πτολ.

Αὐγουστος, Ὀκτάβιος. Υἱὸς Γαΐου τοῦ Ὀκταβίου καὶ Ἀτίας θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, γεννηθεὶς τὸ 63 ἔτος πρὸ Χρ. πρῶτος Αὐτοκράτωρ καὶ Μονάρχης ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας· πολεμήσας καὶ ἀρχὰς τὸν Ἀντώνιον καὶ τιμωρήσας τοὺς φονεῖς τοῦ θείου του Καίσαρος Ἰουλίου καὶ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του, ἠδυνήθη βαθμηδὸν διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τῶν μεγάλων ἠθικῶν προτερημάτων, νὰ καταστραθῇ ἀπόλυτος κύριος τῆς μεγάλης ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας 44 ὁλοκλήρους χρόνους, καθ' οὓς ἀπέδειξε πολλὰ καὶ μεγάλα καλὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀποκαταστήσας τὴν κοινὴν ἡσυχίαν εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου.

Αὐθητανοί, οἱ, Ausetani. Λαός τις Ἱσπανικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἱσπανίᾳ ἐπὶ τῶν Πυρηναίων, Πτολ.

Αὐλαία τεῖχος, τό. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας· Ἀρριαν.

Αὐλίρκιοι, οἱ, Aulerci. Λαός τις τῆς παλαιᾶς Κελτικῆς Γαλλίας, διῃρημένος εἰς τρεῖς φυλάς, τῶν ὁποίων ἰσχυρότεροι ἦσαν οἱ Αὐλίρκιοι Ἐβουραϊκοὶ λεγόμενοι, Πτολ. β'. 8.

Αὐλίς, ίδος, ἡ, Αἰτκ. Αὐλίδα καὶ Αὐλιν, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 1488. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας καὶ ἔχουσα δύο λιμένας ἕνα μεγάλον καὶ ἕτερον μικρότερον· ἐνταῦθα συνήχθη ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων, ὅτε ἔμελλον νὰ πλεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγείαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὅμ. τανῦν καλεῖται Βαθύ.

Αὐλοκρήνη, ἡ. Μέρος τι τῆς μεγάλης Φρυγίας περὶ τὴν πόλιν Ἀπάμειαν, ἀπ' ὅπου πηγάζει ὁ Μαίανδρος ποταμός, Πλιν.

Αὖλος, ὁ. Aulus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ.

Αὐλών, ῶνος, ὁ. Χώρατις καὶ πόλις ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας καὶ Ἠλιδος, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ξενφ. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερρονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Θουκ. δ', 103. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, τανῦν Αὐλόνας. — 4) οὕτως ἐκαλεῖτο μία κοίλη πεδιὰς πλησίον τῆς Δαμασκοῦ ἐν τῇ Συρίᾳ, Αὐλὼν ὁ βασιλικὸς λεγόμενος, Στραβ. — 5) Ἓν στενὸν μέρος θαλάσσης μεταξὺ τῶν Χελιδονείων νήσων παρὰ τῇ ἐπαρχίᾳ Παμφυλίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Λουκ. ὅθεν Αὐλώνιος, ία, ιον, τοῦ Αὐλῶνος ἢ ἐκ τοῦ Αὐλῶνος, καὶ Αὐλωνίτης, ὁ κάτοικ. Ξενφ.

Αὐλωνία, ἴδος Καυλωνία.

Αὐλώνιος, ὁ Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Αὐλῶνα ἐν Μεσσηνίᾳ, Παυσ.

Αὐξησία, ἡ. Θεάτις τὴν ὁποίαν ἐλάτρευον οἱ Ἐπιδαύριοι κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου, ὅτε ἀπαλλαχθέντες ποτὲ τῆς ἀφορίας, ἥτις ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χώραν των, ἀνήγειραν πρὸς τιμήν αὐτῆς ἓν ἄγαλμα ἐκ ξύλου ἐλαίας. Ἡροδτ. 5, 82.

Αὐξούμη, ἡ. Auxuma Regia. Πόλις ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, τανῦν Ἀξούμ, Πτολ.

Αὐξοῦμον, τό (Αὐξῖμον, Πλουτ.) Auximum. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικεντίνων, τανῦν Osimo, Στραβ.

Αὐξώ, οῦς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων, Παυσ. θ', 35.

Αὐράνα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη δυτικῶς τῆς Μεσοποταμίας, Πτολμ.

Αὔρας, εω, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μοισίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν, τανῦν Τορτοκάϊ, Ἡροδτ. 4, 49.

Αὔρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λέλαντος καὶ τῆς Περιβοίας, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς ἄκρον ταχύπους, γεννήσασα μετὰ τοῦ Βάκχου δύο διδύμους παῖδας, Νον. Διον.

Αὐρουγκοί, οἱ, Aurunci. Λαός ἀρχαῖος τῆς Ἰταλίας ἄγριος, κατοικῶν περὶ τὸν Λείριν ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ, Στράβ.

Αὔσαρ, αρος, ὁ, Ausar. Ποταμὸς τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Serchio, Στράβ.

Αὐσέας, οἱ, καὶ Αὐτεῖς, Στέφ. Βυζ. Λαός τις ἐν Λιβύῃ περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα, Ἡροδτ. 4, 180.

Αὔσονες, οἱ, καὶ Αὔσωνες Ἔνικ. Οὗτοι ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἀπὸ τοῦ Λείριος ποταμοῦ ἕως τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, οἵτινες πιθαν. ἦσαν ἐκ τῆς μυθικῆς ἀρχῆς καὶ γενεᾶς μὲ τοὺς Ἀβοριγίνας, Ἀριστοτ. Στραβ.

Αὐσανία, ἡ. Ἡ Χώρα τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Αὔσονες, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Αὐσονία καὶ ὅλη ἡ λοιπὴ Ἰταλία, Ἀπολδρ. α', 9, 24. Διον. Ἁλικ.

Αὐσονιεύς, ῆος, ὁ, ποιητ. = Αὔσων, Διον. Περ. 78.

Αὐσονίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Αὐσονίας οὖσα, καὶ ἡ Ῥωμαία ἢ Ῥωμαϊκή, Διον.

Αὐσόνιος, ία, ιον, καὶ Αὐσονικός, ή, όν. Τῆς Αὐσονίας ἢ εἰς τὴν Αὐσονίαν ἀνήκων, Στράβ. ὅθεν, τὸ Αὐσόνιον πέλαγος, ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυρρηνικῆς θαλάσσης, Στράβ. ἔτι δέ, οἱ Αὐσόνιοι ταύτ. τῷ Αὔσονες.

Αὔσων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Τζετζ. ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καλυψοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Αὔσονες, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 553. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Αὐσονίας.

Αὐσχίσαι, οἱ. Λαός τις ἐν Λιβύῃ κατοικῶν Ἀνατολικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἕως τῶν Νασαμόνων, Ἡροδτ. καὶ Αὐχίται, Διοδ. Σικ.

Αὐταριάται, οἱ. Λαὸς Ἰσχυρὸς τῆς Ἰλλυρίας, πιθαν. κατοικῶν περὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, Στράβ. Ἀρριαν.

Αὐτασίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Θερσάνδρου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Πολυνείκους, Θηβαῖος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς Ἡρακλείδας, Παυσ. θ', 5. Οὗτος ἀγέννησε τὸν Θήραν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Θήρα, (Σαντορίνη) Ἡροδτ. 4, 147. Ἀπολδρ. β'. 8, 2.

Αὐτοθαῖς, ίδος, ἡ, ἴδα Θαῖς, Δουκ.

Αὐτοκάνης ὄρος, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος πλησίον τῆς Φωκαίας, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 35. Παρὰ Στράβ. δὲ εὕρηται ἀκρωτήριόν τι Κάνη λεγόμενον, ἀντὶ κατὰ Ἡσιον ὀρθτρ. Ἀκροκάνης ἀναγινωσκομ.

Αὐτοκλῆς, έους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Στομβιχίδου, Ἀθηναῖος, Ξενφ.

Αὐτολάλα, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

Αὐτόλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὅστις εὗρεν ἐκτεθειμένον τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ ἀνέθρεψεν αὐτόν, Παυσ. η', 4, 25.

Αὐτολέων, οντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληγωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Λοκρῶν μάχην ὡς λέγεται, ὑπὸ τινος φάσματος, Νον. διηγ. 18.

Αὐτόλυκος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλόνης, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ· διδαχθεὶς δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν τέχνην τοῦ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν τοὺς ἄλλους δι' ἐπιορκίας, ἐστάθη περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς ποικιλὰς πράξεις του· ἐκ τῆς συγατρὸς αὐτοῦ Ἀντικλείας ἐγεννήθη ὁ Ὀδυσσεύς, Ὅμ. Ὀδ. Τ, 394. ὑπῆρξε δὲ ὁ Αὐτόλυκος καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐγγένησιν ἔτι τὸν περιβόητον κακοῦργον Σίνιν, Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 391. — 3) Υἱὸς τοῦ Δειμάχου ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σινώπην ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 956.

Αὐτόμαλα, τά καὶ Αὐτομάλακα, Στεφ. Βυζ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ, Στράβ.

Αὐτομάτη, ἡ, Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονευσάσα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βούσιριν, Ἀπολδρ.

Αὐτομέδουσα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰόλαον σύντροφον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ.

Αὐτομέδων, οντος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Διώρους ἐκ Σκύρου, ἱπποκόμος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονεύσας τον Ἄρετον ἐν μιᾷ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 209. Ρ, 456. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἐρετρίας, τὸν ὁποῖον Φιλίππος ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐσύστησεν αὐτόθι, Δημ.

Αὐτομένης, ους, ὁ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριφράδου καὶ Ἀριγνώτου, Ἀριστφ. Σφ. 1266

Αὐτόμολοι, οἱ, Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, καταγόμενον ἐξ Αἰγύπτου φυγάδων, Ἡροδτ. 2, 30.

Αὐτονόη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 259. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρισταίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πολύδωρον ἐν Θήβαις· Ἡσ. Θεογ. 975. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. γ', 4, 3, ἀδελφὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀκταίονος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, Ἀπολδρ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Πειρέως, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Παλαίμονα, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 5) Μία τῶν θεραπαινῶν τῆς Πηνελόπης, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 182.

Αὐτόνοος, ὁ, Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 301. — 2) Εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 694. — 3) Ἥρως τις τῶν Δελφῶν, Ἡροδτ. 8, 39.

Αὐτόφονος, ὁ, Ἡγεμὼν Θηβαῖος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 395.

Αὐτοφραδάτης, ου, ὁ, Πέρσης, Σατράπης τῶν Ταπύρων, Ἀρρίαν.

Αὐτοχαρίδας, ὁ, Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ.

Αὐτόχθονες, οἱ, Ἐπικ. Αὐτόχθων. Οὕτως ἐκάλουν ἑαυτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς κατοικοῦντες ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν γῆν καὶ οὐχὶ ἐξ ἀλλοτρίας χώρας ἐλθόντες, Εὐρπ. Ἴων, 589. Πλάτ.

Αὐφίδηνα, ἡ, Aufidena. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίτων, Πτολ. ταυτὸν Alfidena.

Αὐφίδιος καὶ, **Αὔφιδος**, ὁ, Aufidus. Ποταμὸς τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Ὀφάντα, Στράβ. Πολυβ.

Αὔφις, ιδος, ὁ, Ufens. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Ufonte, Στράβ.

Αὐχάται, οἱ, Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τ. πάνιος ποταμοῦ (Βέγα) Ἡροδτ. 4, 5.

Ἀφαιστος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἥφαιστος.

Ἀφαλίτις, ιδος, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν εἰς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Συρίᾳ ἐπί τινος τόπου Ἀφάκα λεγομένου, μεταξὺ Ἡλιουπόλεως καὶ Βύβλου, ἔνθα ἦν καὶ μαντεῖον αὐτῆς, Ζωσιμ. Ἱστορ.

Ἀφαρεύς, έως, ὁ, Υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης ἢ κατ' ἄλλους τῆς Λακόστης, πατὴρ τοῦ Λυγκέως καὶ τοῦ Ἰδα, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Μεσσήνης, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀρήνην καὶ ὑπεδέχθη τὸν Νηλέα, φυγόντα ἐκ τῆς πατρίδος του, Ἀπολδρ. α', 8, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Εἷς τῶν Ἑλλήνων Ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Καλήτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 478. — Ὗδεν, Ἀφαρήϊος, ία, ιον, τοῦ Ἀφαρέως, Θεοκρτ.

Ἀφαρητίδαι, οἱ καὶ Ἀφαρητιάδαι, Ἀπολ. Ῥοδ. Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως, Ἰδας καὶ Λυγκεύς, Πινδ. Νεμ. 10, 112.

Ἀφείδας, αντος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας, Ἡγεμὼν τῆς Τεγέας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀλεοῦ, Ἀπολδρ. β', 9, 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος ἐξ Ἀλυβαντος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, τὸν ὁποῖον ἐπροσπαίσθη ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὅμ. Ὀδ. Ω, 305. ὅθεν, Ἀφειδάντειος, εία, ειον, τοῦ Ἀφειδάντος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀφθίτης νομός, ὁ, Νομὸς τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καλασιρίων μεταξὺ Βουβάστιος καὶ Τάνιος, Ἡροδτ. 2, 166. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Πτολμ. Φθανότην λεγόμενον.

Ἀφέται, καὶ Ἀφεταί, αἱ, Μέρος τι καὶ Ἀκρωτήριον ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας μὲ ἕνα λιμένα, ἀπ' ὅπου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὴν Κολχίδα, Ἡροδτ. Ἀπολοδρ. Στράβ.

Ἀφιδνα, ἡ, καὶ Ἀφίδναι, αἱ, Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Θησεὺς ἔκρυψε τὴν Ἑλένην, ὅτε ἥρπαταν αὐτὴν ἐκ τῆς Σπάρτης. Ἀφιδνα, Ἐπικ. παρὰ Δημ. Στράβ. καὶ Παυσ. Ἀφίδναι, πληθ. παρ' Ἡροδτ. καὶ Πλουτ. ὅθεν Ἀφιδναῖος, ὁ κάτοικ. τῶν Ἀφιδνῶν, Ἡροδτ.

Ἀφνειός, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἄρεος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η', 44.

Ἀφράνιος, ὁ, Afranius. Ὀνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Λουκ.

Ἀφρική, ἡ, Africa. Ἡ ὀνομασία αὕτη, τοῦ πρὸς μεσημβρίαν μεγάλου μέρους τοῦ παλαιοῦ κόσμου, δὲν ἦν ἀγνοουμένη ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἕλλησι Συγγραφεῦσι· πρῶτοι οἱ

Ῥωμαῖοι μετοχειρίσθησαν αὐτήν, ἤτις πιθαν. ὑπῆρξε πελασθεῖσα συνήθως καὶ εἰς διαφόρους λαοὺς τῆς Ἀσίας καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Φοίνικας· ἀντὶ ταύτης τῆς ὀνομασίας ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες Λιβύαν ὅλην αὐτὴν τὴν Ἀφρικήν, ἢ καὶ τινὰ μέρη μόνον αὐτῆς· ἴδε Λιβύα.

Ἀφροδισία, ἡ, Κοίμη τῆς Λακωνίας πλησίον τῆς πόλεως Βοῖας, Θουκ. δ', 56. ἡ Ἀφροδισία, Στέφ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀφροδισιάς, Παυσαν.

Ἀφροδίσια, τά, Ἑορτὴ πανηγυριζομένη εἰς τὰς πλείστας Ἑλληνικὰς πόλεις πρὸς τιμὴν τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ ἑορταζόμενα ἡ θεὰ αὕτη μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τινων μυστικῶν τελετῶν· Πτύχ.

Ἀφροδισιάς, άδος, ἡ, Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Ἀπολλωνίας, Ἡροδτ. 4, 169. ἡ αὐτὴ καὶ Λαιά, ἡ, παρὰ Πτολμ. καλουμένη. — 2) Πόλις μικρὰ ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀκαδικίας, Στράβ. — 3) Μητρόπολις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. — 4) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στραβ. ὅθεν Ἀφροδισιεύς, ὁ κάτοικ.

Ἀφροδίσιον, τό, Ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ξενφ. 2) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας αὐτῆς, Στράβ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας, ὅπερ ἄλλος καὶ Πυρήνης ἄκρον ἐλέγετο ἔχον ἕνα ναὸν τῆς Πυρηναίας Ἀφροδίτης. Στράβ. ταυτὸν Cap de Creux.

Ἀφροδίσιος, ία, ιον, Τῆς Ἀφροδίτης ἢ εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἀνήκων.

Ἀφροδίτη, ἡ (ῑ). Θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τῶν ἐρώτων, παρὰ Ῥωμαίοις Venus καλουμένη, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, Ἡσ. Θεογ. 190. ἢ κατ' Ὅμ. θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Τιτανίδος Διώνης. Μετὰ τὴν γέννησίν της ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν νῆσον Κυθήραν, εἶτα εἰς τὴν Κύπρον ἔνθα διέμεινεν ἱκανὸν χρόνον. Πολλοὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἠγάπησαν αὐτὴν κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὴν λάβωσιν εἰς γυναῖκαν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων ὁ Ἥφαιστος ἐνομίζετο σύζυγος αὐτῆς, μ' ὅλον ὅτι αὐτὴ ἠγάπησεν καὶ τὸν Ἄρην, ποὸ πάντων δὲ συνέλαβε σφοδρὸν πάθος πρὸς τὸν νέον Ἄδωνιν, τοῦ ὁποίου τὸν πρόωρον θάνατον ἐθρήνει πικρότατα· ἐλθοῦσα εἰς ἔριδα μὲ τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν περὶ κάλλους, ἔλαβεν αὕτη τὸ βραβεῖον τῆς ὑπεροχῆς παρὰ τοῦ νέου Πάριδος, ὅστις ἔκρινεν αὐτάς, διὸ καὶ μετὰ ταῦτα ἐφάνη ὑπερασπιστὴς τῶν Τρώων καὶ ἐχθρὰ τῶν Ἑλλήνων· ἐρασθεῖσα δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀγχίσην ἡγεμόνα τῶν Τρώων, ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Αἰνείαν· παριστάνετο δὲ πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὡς γυνὴ ἐξόχου ὡραιότητος καὶ πλήρης διαφόρων χαρίτων, συνοδευομένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ νέων ἐρώτων καὶ ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν πόλιν Πάφον καὶ Ἀμαθοῦντα τῆς νήσου Κύπρου, εἰς τὴν νῆσον Κυθήραν καὶ εἰς τὴν Κνίδον, ἔνθα ἦν τὸ περίφημον αὐτῆς ἄγαλμα· εἰς δὲ τὴν Φοινίκην ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀστάρτη, Ἀπολδρ. α', 3, 1.

Ἀφροδίτης πόλις, ἡ, καὶ Ἀφροδιτόπολις, Πτολ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Λεοντοπολιτικοῦ Νομοῦ, Στράβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς νήσου Προσωπίτιδος μεταξὺ Ναυκράτεως καὶ Ταίος, πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδτ. Ἀτάρβηχις. — 3) Πόλις τῆς Μεσσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἔνθα ἐλατρεύετο ἐξαιρτ. μία λευκὴ βοῦς. Στράβ. ιζ'. — 4) Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα ἑνὸς ὁμωνύμου Νομοῦ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Λυκωπόλεως, Στραβ. ὅθεν Ἀφροδιτοπολίτης, ου, ὁ κατοικ.

Ἀφυτις, εως, ἡ, Πόλις τῆς Παλλήνης ἐν τῷ Θρακικῷ κόλπῳ. Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Ἀφυταῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀχαία, Ἰωνικ. Ἀχαιΐη, ἡ, Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὸ ἄχος, ὅ ἐστι λύπη, τὴν ὁποίαν εἶχεν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης, Ἡροδτ. 5, 61.

Ἀχαΐα, ἡ, Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου ἐκτεινομένη περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια αὐτῆς καὶ συνορεύουσα μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀργολίδα, Ἀρκαδίαν καὶ Ἠλίδα, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Σικυωνίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον καὶ δυτικῶς μὲ τὴν Ἰονικὴν θάλασσαν, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Αἰγιαλὸς καὶ Ἰωνία· διὰ τοῦ Σύβαντος ποταμοῦ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Σικυωνίας, καὶ διὰ τοῦ Λαρίσου ἀπὸ τῆς Ἠλείας· ἡ δὲ γῆ αὐτῆς ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ πετρώδης, ὀρεινὴ καὶ ὀλίγον εὔφορος, καὶ ἐκατῳκεῖτο ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες ἦλθον ἐνταῦθα ἐκ τῆς Θεσσαλίας, Στράβ. ταυτὸν ἡ Ἀχαΐα μετὰ τῆς Ἠλιδος ἀποτελεῖ ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὰς Πάτρας. — 2) Ἀχαΐα ἐκλήθη ἔπειτα καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἀφ' οὗ κατεστάθη ἐπαρχία Ῥωμαϊκή, ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Ἀχαΐα ἡ Φθιῶτις καὶ Φθιῶτις ἡ Ἀχαϊκή, Στράβ. μικρά τις χώρα ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ἄλον, Στράβ. — 4) καὶ τόποι τινὲς ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Θουκ. ά, 115. ἔνθα κατ' ἄλλους Χαλκὶς ἀναγινωσκετ. — 5) Πόλις τῆς Ῥόδου, πιθαν. ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ἰαλυσοῦ, Διοδ. Σικ.

Ἀχαιάς, Ἐπικ. Ἀχαιΐς, άδος, ἡ, Ἡ ἐκ τῆς Ἀχαΐας οὖσα, καὶ Οὐσία, ἡ κάτοικος τῆς Ἀχαΐας

Ἀχαϊκός, ή, όν, ἐπικ. Ἀχαιϊκός. Τῆς Ἀχαΐας, ἢ εἰς τὴν Ἀχαΐαν ἀνήκων, τά Ἀχαϊκὰ ὄρη, ὄρη ἐν Θεσσαλίᾳ τῆς Φθιώτιδος χώρας, Ξενφ.

Ἀχαΐς, ίδος, ἐπικ. Ἀχαιΐς, ίδος, ἡ, Ἡ ἐκ τῆς Ἀχαΐας, Ὅμ.

Ἀχαιμένης, εος, ὁ, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Περσία καὶ Ἀχαιμενία, Ἡροδτ. 3, 11. — 2) Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Σατράπης τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδτ. 7, 12.

Ἀχαιμενίδαι, οἱ, Ἀπόγονοι τοῦ Ἀχαιμένους,

ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως οὕτω μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γεννεῶν τῆς Περσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἕως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαντες καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, Ἡροδ. 1, 125.

Ἀ'χαιός, ά, όν. Τῆς Ἀχαΐας· ὅθεν Ἀχαιοί, οἱ, παρ' Ὁμήρ. Εἰς τῶν ἑπτυρετόρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, κατοικῶν κατ' ἀρχὰς ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας, ἐκεῖθεν δὲ ἐλθοῦν εἰς Πελοπόννησον ἐκατοίκησεν πρῶτον τὴν Λακεδαίμονα καὶ τὸ Ἄργος, ὅτε καὶ συνεξεστράτευσεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὅντες οἱ πλειότεροι καὶ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων ὅλων, ὅθ' ὅ καὶ Ὅμηρ. καλεῖ γεννικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀχαιοὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας· μετὰ ταῦτα δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Λακεδαίμονος καὶ τοῦ Ἄργους ἀπὸ τοὺς Δωριεῖς, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, ἐνομάσαντες αὐτὴν Ἀχαΐαν, διηρημένοι εἰς δώδεκα φυλάς, αἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν κοινὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν διαμείναν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας.— 2) Ἀχαιοὶ οἱ Φθιῶται, κάτοικοι τῆς Ἀχαϊκῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἡροδ. — 3) ἔθνος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων αὐτοῦ, καταγόμενον ἀπὸ τοὺς Ὀρχομενίους, καὶ διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πειρατικόν, Στράβ.

Ἀ'χαιός, ὁ. Τίδς τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Πρηούσης καὶ ἔκγονος τοῦ Ἕλληνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Πελοποννήσῳ Ἀχαιοί, Ἀπολλ. ά, 7, 3. — 2) Τραγικὸς τις ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἐρετρίας, Λουκ.

Ἀ'χαιῶν λιμήν, ὁ, Achaeorum portus. Λιμὴν τῆς Τροϊκῆς χώρας μεταξὺ Σιγείου καὶ Ῥοιτείου ἀκρωτερίου, ταυτὸν Παρκυλίκ- Λιμάν, Στράβ.

Ἀ'χαρδίνα ἡ Ἀκαρδίνα. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους εἰς ἄκρον ἀχυρὰ καὶ καλῶς οἰκοδομημένη, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, Διόδ.

Ἀ'χαρναί, αἱ. Ἐνετ. Ἄχαρνα, ἡ, Στεφ. Βυζ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 60 στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, περίφημος διὰ τοὺς ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας αὐτοῦ· ὅθεν ἐπίθ. Ἀχαρνῆσι, ἐν Ἀχαρναῖς, καὶ Ἀχαρνῆθεν, ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. — 2) ὁ Ἀχαρνεύς, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν, πληθ. οἱ Ἀχαρνῆς, Θουκ. ὅτι δὲ οὕτως ἐπιγράφεται καὶ μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους. — Ἀχαρνικός, ή, όν, τῶν Ἀχαρνῶν ἢ εἰς τὰς Ἀχαρνὰς ἀνήκων, ἡ Ἀχαρνικὴ Μοῦσα, ἐμπαικτικ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 667. ἀντὶ τῆς τραχεῖας καὶ βάρβαρος τῶν Ἀχαρνέων Μοῦσα — Ἀχαρνῆθαι, οἱ, ὑποκορστικ. κατ' ἀστεϊσμ. τύπος παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 323. καὶ Ἀχαρνίτης, ου, Ἰακ. Ἀνθ.

Ἀ'χαρνεύς, έως, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητής, ἀγωνισθεὶς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος, Ὑγῖν.

Ἀ'χάτης, ου, ὁ (ᾱ). Ποταμὸς τῆς Μηδίας, Δίον. παρ 1075. — 2) ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς, ταυτὸν Drillo. — 3) Εἷς τῶν πιστοτάτων φίλων καὶ συντράφων τοῦ Αἰνείου, Κοΐντ. Σμυρν.

Ἀ'χελωΐς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Ἀχελῴου, καὶ πληθ. αἱ Ἀχελωΐδες ἐπιθ. τοῦ Σειρήνων, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀχελῴου, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 896. — 2) Αἱ Ἀχελωΐδες πόλεις, οὕτως ἐκαλοῦντο, ὅσαι πόλεις ἔκειντο ἐπί τινος ὁμωνύμου ποταμοῦ, Αἰσχύλ. Περ. 867.

Ἀ'χελῷος, ἐπικ. Ἀχελῴϊος, ὁ. Τίδς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποτάμιος θεός, Ἡσ. Θεογ. 340. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἥλίου καὶ τῆς Γῆς καὶ πατὴρ τῶν Σειρήνων, ὅστις ἐμυθολογεῖτο ὅτε εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφάς, καὶ μονομαχήσας ποτὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους περὶ τῆς Δηϊανείρας θυγατρὸς τοῦ Οἰνεώς, ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ· ἐκ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην καὶ Ἰποδάμαντα, Ἀπολλ.

Ἀ'χελῷος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Θόαις, ταυτὸν Ἀστροπάταμον, Ὅμ. Ἡροδ. — 2) ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Δύμης, ὅστις καὶ Πεῖρος ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων πλησίον τῆς Λαμίας, Στράβ. — 4) ἄτερος ποταμὸς τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σπύλου καὶ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σμυρναίων, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 616.

Ἀ'χέραι, αἱ, ἴδε Ἀχέρραι.

Ἀ'χερδοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν· Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀχερδούσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἀχερδοῦντος.

Ἀ'χερόντειος, εία, ειον. Τοῦ Ἀχέροντος ἢ εἰς τὸν Ἀχέροντα ἀνήκων, Στεφ. Βυζ.

Ἀ'χερόντειος, ία, ειον. Τοῦ Ἀχεροντος, Ἀχεροντία λίμνη, ἡ. Λίμνη τις τοῦ Ἅδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχύνετο ὁ Ἀχέρων ποταμός, Βύρ. Ἀλκ. 443.

Ἀ'χερούσιος, ία, ειον. Τοῦ Ἀχέροντος, ὅθεν, ἡ Ἀχερουσία λίμνη, ἡ μυθολογουμένη λίμνη τοῦ Ἅδου διὰ τῆς ὁποίας ὁ Χάρων διεβίβαζε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου του, Λουκ. Νεκ. — 2) Λίμνη τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφέχυνοντο οἱ ποταμοὶ Ἀχέριων καὶ Κωκυτός, Θουκ. Στράβ. — 3) Λίμνη τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Mare Mortuo πλησίον τῆς Κύμης.

Ἀ'χερουσιάς, άδος, ἡ, καὶ Ἀχερουσίς, ίδος, ἡ. Τῆς Ἀχερουσίας, Ἀχερουσιάς λίμνη, ταυτ. τῷ Ἀχερουσία λίμνη, Πλάτ. Φαιδ. — 3) ἡ Ἀχερουσιὰς χερρόνησος, χερσόνησος ἢ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Ἡρακλείας ἐν Βιθυνίᾳ μ' ἓν ὑπόγειον σπήλαιον, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατέβη εἰς τὸν ᾅδην, Ξενοφ. Κυρ. Ἀν. ς, 2, 2. ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀχερουσιὰς ἄκρη λεγομένη, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 728.

Ἀ'χέρραι, καὶ Ἀχέραι, αἱ (Ἀκέρραι, Πλουταρ.)

Acerae. Πόλις τῆς Γαλλίας τῆς πέραν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ταυτὸν Acerc, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Acerra, ὅθεν, Ἀχέρραιος, ὁ κάτοικ.

Ἀχέρων, οντος, ὁ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Ἅδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχύνετο ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ὁ Κωκυτός, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 513. Ἡν δὲ οὗτος, ὡς ἐπλάττετο, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 340. τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς ποταμὸν καταχθόνιον διότι εἰς τὴν μετὰ τῶν Τιτάνων μάχην, ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς ὕδωρ.

Ἀχέρων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ῥέων διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης καὶ ἐκβάλλων πλησίον τῆς Ἀμβρακίας εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ταύτου τὸ ὕδωρ ἦν ἀηδὲς καὶ νοσῶδες, Ἡροδ. 8, 47. Θουκ. ταυτὸν Δελίχ. — 2) ἄτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῷον ποταμόν, Στράβ. — 4) Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων πλησίον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὁ Ἀλέξανδρος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, Στράβ. — 5) ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ὅστις ἔτι καὶ Λύκος καὶ Σωσανάτης ἐκαλεῖτο, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 354.

Ἀχίλλειον, Ἰωνικ. Ἀχιλλήϊον, τό. Πόλις μικρὰ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σιγείου ἔνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἡροδ. — 2) χωρίον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Ἀχίλλειος, εία, ειον, καὶ Ἀχείλιος, ὁ, ή, ον, Ἀθην. Τοῦ Ἀχιλλέως ἢ εἰς τὸν Ἀχιλλέα ἀνήκων, Σοφ. ὅθεν, ὁ Ἀχίλλειος δρόμος, γηΐνός τις γλῶσσα ἐξέχουσα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγύμναζε τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ τρέχειν, Ἡροδ. 4, 55. καὶ Ἀχιλλῆος δρόμος, Δίων, Περ. — 2) ἡ Ἀχιλλεία, προσουπακμ. νῆσος καὶ Ἀχιλλέως νῆσος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Λευκὴ νῆσος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου πλησίον τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Στεφ. Βυζ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ νῆσός τις μυθολογουμένη, παρβλ. Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 436. — 3) Ὁ Ἀχίλλειος λιμήν, Λιμήν τις ἐν Λακωνίᾳ δυτικῶς τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, Παυσ. Εὐρ. Ἡλεκ. 291. — 4) ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀξαίρετος, ἄριστος ὡς ὁ Ἀχιλλεύς, π. χ. Ἀχίλλειος μάζα, ἤτοι ἐξαιρέτου ποιότητος, Ἀθην. γ, 29. ἡ Ἀχίλλειος κριθή, Ἀθην. αὐτόθ. καὶ Ἱπποκρ. ὅθεν καὶ, τὰ Ἀχίλλεια, ἤτοι, ἄριστος τοῦ Ἀχιλλέως, = ἐξαίρετος καὶ λευκότατος ἄρτος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 829.

Ἀχιλλεύς, έως, Ἰωνικ. ῆος, ὁ, καὶ Ἀχιλεύς, Αἰτκ. Ἀχιλλεύα, ἐπικ. Ἀχιλλῆα, καὶ Ἀχιλῆ, Εὐριπ. Ἡλεκτρ. 437. Υἱὸς τοῦ Πηλέως βασιλέως τῆς Φθίας καὶ τῆς Θέτιδος θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ. Εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ εὐγενεστέρων Ἡρώων τῆς Τροϊκῆς ἐποχῆς, μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ θέλουσα ἡ μήτηρ του Θέτις νὰ τὸν καταστήσῃ ἀθάνατον καὶ ἄτρωτον, τὸν ἔβύθισεν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, εἶτα παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κένταυρον Χείρωνα διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ. Πληροφορηθεῖσα δὲ ὅτι ἦν πεπρωμένον ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς τὰ παλάτια τοῦ Βασιλέως τῆς Σκύρου Λυκομήδους μεταξὺ τῶν θυγατέρων του καὶ ἄλλων βασιλικῶν γυναικῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε μετὰ τῆς Δηϊδαμείας μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως τούτου τὸν Νεοπτόλεμον· ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι Ἕλληνες τῶν τότε χρόνων ἔμελλον νὰ ἐκστρατεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας, ἀνακαλυφθεὶς διὰ πανουργίας τοῦ Ὀδυσσέως, ἠκολούθησε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, ὅπου φανεὶς ὁ ἀνδρειότερος ὅλων τῶν ἄλλων ἡρώων καὶ στρατηγῶν τῆς πολιορκίας ταύτης, καταστρέψας πολλὰς ἐχθρικὰς πόλεις καὶ φονεύσας πολλοὺς τῶν ἐπισημοτέρων πολεμιστῶν ἐκ τῶν Τρώων καὶ αὐτὸν τὸν ἀνίκητον Ἕκτορα, ἐφονεύθη ὅλίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε ἐμνηστεύετο τὴν νύμφην Πολυξένην θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Πριάμου. Πρὸς ἀνάμνησιν δὲ αὐτοῦ ἤγειραν οἱ Ἕλληνες ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου. Ὅμ. Ἰλ. Ἀπολλ.

Ἀχιλλέως δρόμος, ὁ, καὶ Ἀχιλλέως νῆσος, ἴδε Ἀχίλλειος.

Ἀ'χναι, αἱ, = Ἴχναι, Τόπος ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'χολα καὶ Ἀχόλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Θάψου, ἥτις καὶ Ἀχίλλη ἐλέγετο, Acila, ταυτὸν Ἑλλαία, Στρβ. Ἀππ.

Ἀχραδίνη, ἡ. Acradina. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ὡραιότερον μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, Πλούτ. Στεφ.

Ἀχραδοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, πιθαν. ὁ αὐτὸς καὶ Ἀχερδοῦς λεγόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ὅθεν Ἀχραδούσιος, ὁ κάτοικ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 362.

Ἀχώ, Δωρικ. ἀντὶ Ἠχώ.

Ἀψευδής, οῦς, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 46.

Ἀψίνθιοι, οἱ. Λαός τις κατοικῶν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θράκῃ περὶ τὸν Ἄψινθον ποταμόν, Ἡροδ. 6, 34. καὶ Ἀψίνθιοι, Στέφ. Βυζ.

Ἄψινθος, ἡ. Ποταμὸς τῆς Θράκης, καὶ Ἄψινθος παρὰ Στεφ.

Ἄψινθος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. = Αἶνος.

Ἄψορος, ἡ. Νῆσος καὶ πόλις ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας, ταυτὸν Ὄσαρον, Πτολ. ἴδε Ἄψυρτις.

Ἄψος, ὁ. Apsus. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐπιδάμνου, ταυτὸν Κραβίστα, Πλουτ.

Ἀψυρτίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἀψύρτου, ὅθεν, αἱ Ἀψυρτίδες νῆσοι, δύο νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους πλησίον τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας,

ταιῶν Ὄσερον καὶ Χέρσον λεγόμεναι, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Μήδεια ἔσφαξε τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἄψυρτον, Ἀπολδρ. ά, 9, 24.

Ἄψυρτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰήτου Βχτιλέως τῶν Κόλχων καὶ τῆς Ἰδυίας, ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη φεύγουσα μετὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ φεβουμένη μήπως ὁ πατήρ της τοὺς καταλάβῃ διωκοιν, κατέκοψεν εἰς μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ διέσπειρεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε οὕτω συναθροίζων αὐτὰ ὁ Αἰήτης, δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἐκ καιρῷ τὸ πλοῖον τοῦ Ἰάσονος, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Αἰγιαλεύς, Ἀπολδρ. ά, 9, 23. ἔτι δὲ καὶ Φαέθων ὁ αὐτὸς καλούμενος, Ἀπολδ. Ῥοδ. Δ, 470.

Ἄωος, καὶ Ἀῶος, ὁ, Λοιιβ, ἔτι δὲ καὶ Αἴας, Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, ῥέων μεσημβρινῶς τῆς Ἀπολλωνίας, ταιῦν Vajusa, Πολύβ. Στράβ. καὶ Ἄνιος, ἡμαρτμ. παρὰ Πλουτ. Καισ. 38.

Βαβ

Βαβυλών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Ποταμοῦ, καὶ κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Βήλου. Περιεκύκλωνον δὲ αὐτὴν τείχη ὀχυρά, ἔχοντα 200 πηχέων ὕψος καὶ 50 πλάτος, με 100 χαλκᾶς πύλας ἐπ' αὐτῶν καὶ σχηματίζοντα ἐν μέγα τετράγωνον· ἐν αὐτῇ δὲ ἦσαν οἱ περίφημοι κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμιδος, ὁ μέγας πύργος τοῦ Βήλου καὶ ἄλλαι ἐξαίσιοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί, Αἰσχύλ. Περσ. Ἡροδτ. 1, 178. Κατὰ Niebuhr. φαίνονται ἕως τῆς σήμερον ἐρείπια τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρδ. — Βαβέλ ἀρκτικῶς τῆς νῦν Χελίχ πόλεως. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Νείλου, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια καλοῦνται ἔτι Βαβούλ, Στράβ.

Βαβυλωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Μεσοποταμίας, Σουσιανῆς, Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀραβίας καὶ Περσικοῦ κόλπου, διῃρημένη εἰς δύω μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἰδέως Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν Χαλδαίαν, πολλάκις δὲ ἐνοεῖτο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον ἡ περίξ τῆς πόλεως Βαβυλῶνος χώρα, Ἡροδτ. Ξενοφ.

Βαβυλώνιος, ία, ιον. Τῆς Βαβυλῶνος ἢ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἀνήκων, Ἡροδτ. καὶ Βαβυλώνιος, ὁ, ἡ, ον, Ἀρρίαν. Ἀναβ. ε', 29. ἡ Βαβυλώνιος ἐργασία· καὶ, Βαβυλώνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Πόλεως Βαβυλῶνος καὶ τῆς χώρας Βαβυλωνίας, Ἡροδτ.

Βάβυς, υος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους, Διογ. Λαέρτ. Στράβ.

Βάγα, ἡ. = Οὐάγα, ἡ, Vaga. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πλουτ. ὅθεν, Βαγαῖοι, οἱ κάτοικοι. Ἀππ.

Βαγαδωνία, ἡ. Χώρα τῆς Βαπταδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.

Βαγαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαιρ. ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Βαγαῖος, ὁ. Πέρσης τις παρ' Ἡροδτ. 3, 128. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβάζου, Ξενοφ.

Βαγράδας, α, ὁ, Bagrada. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Καρχηδονίᾳ χώρᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἰτύκης, τανῦν Μείερδα, Στράβ. καὶ Βαγράδας, παρὰ Πολυβ. α', 75, ἀντὶ Μάκαρα.

Βαγώας, α, καὶ ου, ὁ, Βοῦνοῦχος Αἰγύπτιος, καὶ στρατηγὸς ἑνὸς μέρους τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, ὃς τις φαρμακεύσας τὸν Βασιλέα Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Δαρεῖον Κοδομανόν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ ὁ Βαγώας, Ἀρρίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 23.

Βαδάκη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαΐδος ἐν τῇ Σουσιανῇ, πιθαν. = Βαβυτάκη, Στέφ. Βυζ.

Βαδάρα, ἡ. Πόλις τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Βάδρης, ου, ὁ. Πέρσης τις, Ἡροδτ.

Βάζιρα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀσσακηνῶν, τῆς νῦν Βιτχόρ λεγομένης, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 27.

Βαθεῖα, ἡ. Badia. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, πιθαν. = Pax Augusta, τανῦν Badajoz λεγομένη, Πλούτρ.

Βάθιππος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.

Βαθυκλῆς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 594.

Βάθυλλος, ὁ. Ὑποκορστ. τοῦ Παθυκλῆς, Νέος τις τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ ποιητὴς Ἀνακρέων, Ὠδ. 22.

Βαία, ἡ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, Στεφ. Βυζ.

Βαίαι, αἱ. Baiae. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς χώρας Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ λουτρά, ἔχουσα καὶ ὄνα λιμένα, τανῦν χωρίον Baia καλούμενον, Δ. Κασ. Στράβ.

Βαῖος, ὁ. Κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὄρος Βαῖα, καὶ ἡ πόλις Βαῖαι, Στέφ. Βυζ. Στράβ.

Βαιωτεῖς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Συρακούσαις ἡ θεὰ Ἀφροδίτη.

Βαίκυλλα, τά, Baeculla. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς, Πολύβ. Στεφ.

Βαιλών, ίδος Βελών.

Βαιτική, ἡ, Baetica, (Βαῖτις) Μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας κειμένη νοτιοανατολικῶς μεταξὺ Λουσιτανίας, Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Μεσογείου θαλάσσης καὶ Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Ἀνδαλουσίαν καὶ μέγα μέρος τοῦ Βασιλείου τῆς Γρανάδας, Στράβ. = Τουρδετανία.

Βαῖτις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἱσπανίας, ῥέων διὰ τῆς Βαιτικῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν, ὅστις καὶ

Ταρτησσὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, τανῦν Γουαδαλκουϊβίρος, Στράβ. καὶ Βαίτιος, ὁ, Πτολ.

Βαιτουρία, ἡ. Χώρα τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη βορειοδυτικοῖς μεταξὺ τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἄνα, Στράβ.

Βάκις, ιδος, ὁ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον διάφορα ἀρχαῖα μαντεῖα ἐν τῇ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τρία ὡς ἐπισημότερα, ἓν μαντεῖον τοῦ Βάκιδος ἐν Βοιωτίᾳ, ἕτερον ἐν Ἀθήναις, καὶ ἄλλο ἐν Ἀρκαδίᾳ, πρὸ πάντων δὲ περιῃρημότερον ἦν τὸ τῆς Βοιωτίας, Ἡροδτ. 8, 20. Πλάτ Αἰλ. ιβ', 35. ὅθεν Βακίζω, προφητεύω ὡς ὁ Βάκις, Ἀριστ.

Βάκτρα, τά, καὶ Βάκτρα, ἡ, Στράβ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πρότερον Ζαριάσπα καλουμένη, διὰ τῆς ὁποίας ἔῤῥεον ὁ Βάκτρος ποταμός, τανῦν Βαλκ. Στράβ.

Βακτρία καὶ Βακτριανή, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐπεριλαμβάνοντο καὶ αἱ ἐπαρχίαι Ἄρια καὶ Σογδιανή· ἦν δὲ εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ πλουσία, συνιστῶσα ἴδιον Βασίλειον πρὸ τοῦ μεγάλου Κύρου, Στράβ.

Βακτριανός, ή, όν. Τῶν Βάκτρίων, ἢ εἰς τὴν πόλιν Βάκτρα ἀνήκων καὶ, Βακτριανοί, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, καὶ τῆς Βακτρίας χώρας, Ξενοφ. Στράβ.

Βάκτρειος, ία, ειον. Τῆς Βακτριανῆς, τὰ Βάκτρια τείχη, Εὐρ. Βακχ. 15. = Βάκτρα· καὶ Οὐστρ. οἱ Βάκτριοι = Βακτριανοί, Αἰσχ. Περ. Ἡροδτ. 7, 64.

Βάκτρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, Πολυαιν. πιθαν. ὁ Ζαρίασπις, Πτολ. τανῦν Βάλκ.

Βάκχειος, α, ον. Τοῦ Βάκχου ἢ εἰς τὸν Βάκχον ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Βάκχειον, κυρ. ὁ ναὸς τοῦ Βάκχου, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς νήσου Λέσβου, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως, Λουκ. — 2) Τὰ Βάκχεια ἄκρα, μία τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν ναός τις τοῦ Βάκχου, Εὐρ. Φοιν. 236.

Βακχευτής, Βακχεύς, Βάκχη, Βακχήϊος, κ. τ. τ. ἴδε ἐν Λεξικ.

Βακχιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵ τινες ἐβασίλευσαν πολὺν χρόνον εἰς τὴν Κόρινθον, τελευταῖον δὲ καθηρέθησαν ὑπὸ τοῦ Κυψέλου, Ἡροδτ. 5, 92. καὶ Βακχειάδαι, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 19.

Βακχιακός, Βακχιάς, Βακχίς, ἴδε ἐν Λεξικ.

Βάκχις, ιδος, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλήτου καὶ πέμπτος Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι, Παυσ.

Βακχικός, ή, όν. Τοῦ Βάκχου, ὅθεν, τὰ Βακχικά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Βάκχου, Ἡροδτ. 2, 81.

Βάκχιος, ία, ιον, = Βακχικός, ἴδε Λεξικ.

Βάκχος, ὁ, ἴδε Διόνυσος, Σοφ.

Βακχυλίδης, ου, ὁ. Ποιητὴς Λυρικὸς ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέω, ἀνεψιὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα, Αἰλ.

Βακχυλίς, ίδος, ἡ. Κύριον ὄνομα γυναικός, Ἀντιπατ. Σιδ. 22. Ἀνθολ. β', 2.

Βάλαυρος, ὁ, Μακεδ. λεξ. ἀντὶ Φαλακρός, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Βαλβῖνος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, περὶ τὸ 237 ἔτος ἀπὸ Χρ. βασιλεύσας ἕνα μόνον χρόνον, Ἡρωιδ. 7, 10.

Βάλβουρα, τά. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πλησίον τῆς Κιβύρας, Στράβ.

Βαλιαρεῖς, αἱ. Baliares. Δύω νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, ἡ Μαΐορκα καὶ Μενόρκα, Διοδ. Σικ. ἔτι δὲ καὶ Γυμνησίαι λεγόμεναι· καὶ Βαλιαρεῖς, οἱ κάτοικοι. ψημιζόμενοι τὸ πάλαι ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι σφενδονῆται, Πολύβ. πιθαν. ἐκ τοῦ βάλλω ἤτοι ῥίπτω, ὅθεν Βαλιαρικός, ή, όν, τῶν Βαλιαρέων.

Βαλιαρίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Βαλιαρέων νήσων, καὶ, αἱ Βαλιαρίδες νῆσοι, = Βαλιαρεῖς, Στράβ.

Βαλίος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, τοὺς ὁποίους ὁ Ποσειδῶν ἐχάρισεν εἰς τὸν Πηλέα, ὅτε ἐνυμφεύετο τὴν Θέτιν, Ὅμ. Ἰλ. Π, 149. ἀηλοῖ δὲ ἡ λέξις στικτός ἢ πικίλος.

Βάλλαθα, τά. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, Πτολ. ε, 18.

Βαμβύκη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, = Ἱεράπολις, ὅπερ ὅρα.

Βάντεια, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Βαντία, Πλουτ. Bantia. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ πλησίον τοῦ Βηνουσίου, τανῦν χωρίον Santa Maria λεγόμενον.

Βάνος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων οἱ ὁποῖοι κατεσπάραξαν τὸν δυστυχῆ Ἀκταίονα, Ἀπολλ. γ', 4, 4.

Βάραζα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πτολ. ε', 13.

Βαρβάριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Λουσιτανίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθης τοῦ Τάγου ποταμοῦ, τανῦν Cap d Espichel. Στράβ.

Βαρβαρισσός, ἡ. Φρούριον τῆς Συρίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ.

Βάργεσα, τά. Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου, Στράβ. ὅθεν Βαργασηνός, ὁ κάτοικ.

Βάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον, τανῦν Τούτζια.

Βαργούσιοι, οἱ, Burgusii. Λαὸς τῆς Παλαιᾶς Ἱσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Πυρηναίων καὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, Πολύβ.

Βάργυλα, τά καὶ Βαργύλια, τά. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη παραθαλασσίως, Στράβ. ἔτι δὲ ἡ Βαργυλία, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Βαργυλιάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Βάργυλος, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Βελλεροφόντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἵππου Πηγάσσου, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ὠνόμασεν ὁ Βελλεροφόντης τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Βάργυλα.

Βαρδύλης, ου, ὁ Ἀρβιαν. Ἀνάβ. α, 5 καὶ **Βάρδυλις**, ιος, ὁ (Βάρδυλλις παρὰ Πλουτρ.) Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου υἱοῦ τοῦ Ἀμύντα, Λουκ. Μακρβ. 10.

Βάρειον, τό, Barium. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ταυτὶ Bari, Στράβ.

Βάρεις, ἡ, = Οὐέρητον.

Βάρκας, α, ὁ. Κερχηδόνιος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἀμιλκὰρ καὶ ὁ μέγας τῶν Καρχηδονίων στρατηγὸς Ἀννίβας, Πολύβ.

Βαρκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Βάρκης ἢ εἰς τὴν, Πόλιν Βάρκην ἀνήκων, οἱ Βαρκαῖοι ὀχοί, ἄμαξαι τῆς πόλεως Βάρκης, Σοφ. Ἠλεκτ. 727. κατ' ἀναχρονισμὸν μὴ ὑπαρχούσης ἔτι τῆς πόλεως Βάρκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὀρέστου, καὶ, Βαρκαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Βάρκης, Ἡροδ. — ἡ Βαρκαία, ἡ περὶξ τῆς Βάρκης χώρα, Ἡροδ.

Βάρκατις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος Βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, Λουκ. Τοξ.

Βάρκη, ἡ, Barce. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐκγόνου τοῦ Βάττου, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο Πτολεμαΐς, μ' ὅλον ὅτι αὕτη ἦν κυρίως λιμὴν τῆς Βάρκης, ταυτὶ Βάρκα, Ἡροδ. 3, 91. — 2) Κώμη τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ἐποίαν μετῳκίσθησαν οἱ Βαρκαῖοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδ. 4, 204.

Βάρρων, ωνος, ὁ. Ῥωμαϊκ. κύρ. ὄνομα, ἴδε Οὐάρρων.

Βαρσήμιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀρηνῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ, Ἡρωδν. γ', 1, 3.

Βασίας, ου, ὁ. Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ.

Βασίλεια, ἡ, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀθην.

Βασιλεύς, έως, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τροιζῆνι, Παυσ. β, 30.

Βασιληΐδης, εω, ὁ (ι). Πατὴρ τοῦ Ἡροδότου Ἴων, Ἡροδ. 8. 132.

Βασιλίς, ίδος, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν Τάραντον τῆς κάτω Ἰταλίας, Ἡσύχ.

Βασιλώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης Καλλιμ. ἐπ. 21.

Βασσάκης, εω, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, Πέρσης, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου Ἡρότ. 7, 75.

Βασσαρεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Ἡσύχ. ἴδε βάσσαρος καὶ βασσαρίς ἐν Λεξικ.

Βασσαρίδες, αἱ, = Βάκχαι.

Βασσιανός, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἡλιογάβαλος, Ἡρωδν. ε', 3.

Βασσίδαι, οἱ (ι) Ἀπόγονοι τοῦ Βάσσου, μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπισήμων οἰκογενειῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ. Νέμ. 6.

Βάσσος, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Λουκ.

Βαστάρναι, οἱ, Bastarnae. Ἔθνος τῆς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον κατῴκει περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, ἐλθὸν πρότερον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ, Στράβ.

Βαστητανοί, οἱ, Bastitani καὶ Bastuli. Ἔθνος τῆς Ἰσπανίας ἐν τῇ Ταρράκωνικῇ χώρᾳ παρὰ τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ, Πτολ. κατὰ Στράβ. Βαστοῦλοι.

Βάτα, τά. Πόλις μικρὰ μὲ λιμένα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Ποντου, Στράβ.

Βαταβοί, οἱ, Batavi· ἔθνος Γερμανικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν ἀρκτῴαν Γερμανίαν, τὴν νῦν Ὁλλανδίαν καὶ Βελγίαν, Πτολ. ἔτι δὲ καὶ Βατάβουοι.

Βάταλος, ὁ. Αὐλητής, περιβόητος διὰ τὴν ἀχαΐα καὶ ἀσελγῆ αὐτοῦ ἕξιν, ὥστε ἐξέλαβον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ κίναιδος, Λουκ. — 2) ἐμπαικτικὸν ὄνομα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους αἰνιττόμενον τὸ βατταρίζω, διότι εἰς τὴν νεότητα αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο οὐδ' ὅλως νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον Ρ, Δημ. Στεφ.

Βάτεια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων, γυνὴ τοῦ Οἰβάλου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τυνδάρεων, Ἱππακόωντα καὶ Ἰκαρίωνα, Ἀπολδρ. γ', 10, 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Τροίᾳ λόφος Ἰκτεία, Ἀπολδρ. γ', 12. ἔτι δὲ Βατεία, ἡ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 813.

Βατέα, ἡ, καὶ Βατία, ἡ, Ἁρποκρ. Χωρίον τι ἐν Ἱππείῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κασσιοπαίων, Στράβ.

Βατέια, ἡ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ τάφος τῆς Βατείας ἢ Μυρίνης, τὴν ὁποίαν τινὲς ὑπολαμβάνουσι θυγατέρα τοῦ Τεύκρου καὶ γυναῖκα τοῦ Δαρδάνου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 813.

Βάτραχος λιμήν, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, Πτολ.

Βαττιάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βάττου, Πινδ. Πυθ. 5, 36.

Βάττος, ὁ. Ὄνομα διαφόρων Βασιλέων τῆς Κυρήνης ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ καθ' Ἡροδ. 4, 155. σημαίνει κατὰ τὴν τῶν Λιβύων γλῶσσαν Βασιλεύς· ἐπίσημοι τούτων ἦσαν. — 1) Βάττος υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νήσου Θήρας, ὃς τις καὶ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Κύφημου ἑνὸς τῶν Ἀργονυτῶν. Κτὲ δικταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐλθὼν μέλλων ἀποικίαν Θηραίων εἰς τὴν Λιβύαν, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Κυρήνην τὸ 631 ἔτος πρὸ Χρ. ἔνθα καὶ ἐβασίλευσε τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς εἷς τῶν Ἡρώων, Πινδ. Ἡροδ. 4, 115. — 3) Βάττος ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Εὐδαίμων, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπικράτεια αὕτη ἤφθασεν εἰς μεγάλην ἀκμήν, αὐξηθεῖσα διὰ μιᾶς ἄλλης Ἑλληνικῆς ἀποικίας, ἥτις ἦλθεν εἰς ταύτα τὰ μέρη, Ἡροδ. ἔθεν Βάττου σίλφιον, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλούτου καὶ εὐτυχίας μεγάλης, διὰ τὴν ἀφθονίαν τοῦ χόρτου σιλφίου τὸ ὁποῖον ηὔξανεν εἰς τὴν χώραν

ταύτην καὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον, Ἀριστφ. Πλούτ. 926.

Βάτων, ωνος, ὁ. Ἡνίοχος τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, τὸν ὁποῖον σχισθεῖσα ἡ γῆ, κατάπιεν ὁμοῦ μὲ τὴν ἅμαξαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἀμφιάρεων εἰς τὸν ἐν Θήβαις πόλεμον, Ἀπολδρ. γ', 6, 8. Παυσ.

Παῦκις, ιδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φιλήμονος.

Βαῦλοι, οἱ. Bauli. Μέρος τι τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Βαΐα, ταυτὶ Baccolo, Δι. Κασσ.

Βαῦμαι, αἱ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ. ε', 18.

Βδελυκλέων, ωνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 134. ἀπὸ τοῦ βδελύσσω καὶ Κλέων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον περίσταται εἰ ἀντίπαλος τοῦ περιφήμου δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις.

Βέβρυκες, οἱ (Βέβρυξ, κος, ὁ) Λαός τις ἐν Βιθυνίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολδρ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 2 — 2) Λαός τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ Πυρηναῖα ὄρη, Στέφ. Βυζ.

Βεβρύκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἱππόλυτον υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπλδρ. β, 1, 5.

Βεβρυκία, ἡ. Χώρα τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ, καὶ ταυτ. τῷ Βιθυνίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 136. — 2) χώρα τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Βεβρύκων.

Βέλβινα, ἡ. Μικρά τις νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ταυτὶ ἅγιος Γεώργιος, Στράβ. ὅθεν, Βελβινίτης, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Βελβίνης, Ἡροδ. 8, 125. — 2) = Βελεμίνα, Στέφ. Βυζ. ἐκ Παυσαν.

Βέλγαι, οἱ καὶ Βέλγες, Belgae. Ἓν ἐκ τῶν τριῶν πρωτίστων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, συνισταμένοι ἐκ Κελτῶν καὶ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν ἕως τοῦ Ῥήνου, πλησιάζοντες δὲ μᾶλλον εἰς τὰ ἤθη καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Γερμανῶν· ἐδιαιροῦντο δὲ οἱ Βέλγαι εἰς τρία ἄλλα γένη, εἰς Ἰλίους Βέλγας, εἰς Βαταβοὺς καὶ εἰς Ἑλβετοὺς καὶ ἦσαν οἱ ἀνδρειότεροι τῶν λοιπῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐθνῶν, Στράβ.

Βελγικός, ή, όν. Τῶν Βέλγων, καὶ, ἡ Βελγικὴ χώρα, ἓν τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βέλγαι, Gallia Belgica, Στέφ.

Βελεμίνα, ἡ (ι) Κώμη τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ. ή, 35. Βελμίνα παρὰ Πολυβ. καὶ Βλεμίνα παρὰ Στράβ. ὅθεν

Βελεμινᾶτις, ιδος, ἡ, χώρα, Ἡ περὶξ τῆς Βελεμίνης χώρα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ. καὶ Βλεμινᾶτις, Στράβ.

Βελέριον, τό. Bolerium. Τὸ δυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας, ταυτὶ Lands-End, καλούμενον, Διοδ. Σικ.

Βέλεσις, ιος, ὁ Βαβυλώνιος μάντις, ὕστερον Σατράπης τῆς Λυκίας, Ξενοφ.

Βέλιτρα, ἡ Velitrae, πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. ταυτὶ Veletri, Στέφ. Βυζ.

Βέλες, ιος. Θεότης παρὰ τοῖς Γάλλοις Νωρικοῖς καὶ Ἰλλυριοῖς, τὴν ὁποίαν τὰ ἔθνη ταῦτα ἐλάτρευον ὡς ἔφορον τῆς χώρας αὐτῶν καὶ παρίστανον πίθαν. ἐξ αὐτῆς τὸν Ἥλιον· κατά τινας δὲ ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν τῶν Χαλδαίων Βῆλον, Ἡρωδν. ή, 3. ἔτι δὲ καὶ Βέλινον ἢ Βέλενον ὑπ' ἄλλων ἀναγινωσκομ.

Βελεύν, ῶνος, ὁ, καὶ ἡ τῆς Λήθης. Ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας, ταυτὶ Lima, Στράβ.

Βέλλερος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱππόνοος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὗτος Βελλεροφόντης, Ἀπολδρ. α', 9.

Βελλεροφόντης, ου, ὁ, καὶ Βελλεροφῶν ῶντος, Θεοκρ. Υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔκγονος τοῦ Σισύφου, κυρ. Ἱππόνοος καλούμενος ἐκ Κορίνθου. Φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Βελλερον ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Προῖτον βασιλέα τῆς Τιρύνθου, ὅς τις φιλοξενήσας αὐτόν, τὸν ἐκαθάρισεν ἀπὸ τοῦ φόνου, εἰταῦθα δὲ ἐπειδὴ ὁ Βελλεροφόντης δὲν ἐστέρξεν εἰς τὴν ἀσελγῆ ἐπιθυμίαν τῆς Ἀντείας γυναικὸς τοῦ Προίτου, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα της, ἐπέμφθη μὲ γράμματα πρὸς τὸν Ἰοβάτην βασιλέα τῆς Λυκίας πενθερὸν τοῦ Προίτου, ὃς τις θέλων νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ, ἐζήτησε μὲ παντοίους τρόπους νὰ τὸν ἀφανίσῃ, στείλας αὐτὸν τελευταῖον νὰ φονεύσῃ τὸ τρομερὸν θηρίον Χίμαιραν· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν ἵππον Πήγασον, κατεστόξευσε τὴν φοβερὰν Χίμαιραν καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου, ἔγινε διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Λυκίας. Περὶ τὰ τέλη δὲ θέλων ὁ Βελλεροφόντης ν' ἀναβῇ μὲ τὸν Πήγασόν του εἰς αὐτὸν τὸν Ὄλυμπον ἐκρημνίσθη ἀπ' αὐτοῦ, καὶ καθ' Ὅμ. πεσὼν εἰς τὸ ἐν Λυκίᾳ Ἀλήϊον πεδίον, ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον κατηφὴς καὶ περίφοβος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου εἰς τὴν γῆν κατασυντρίφθη, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 155. — Ἡσ. Θεογ. 325.

Βελλόακοι, οἱ, Bellovaci. Εἷς τῶν Ἰσχυροτάτων λαῶν τῶν Βέλγων, κατοικιῶν ἐν τῇ νῦν Bauvais χώρᾳ.

Βελμινᾶτις, ιδος, ἡ· ἴδε Βελεμίνα.

Βελονοπώλης, ου, ὁ. Περιβόητός τις ἐν Ἀθήναις τοκιστής, Ἀριστφ. Πλουτ. 175.

Βέμβινα, ἡ, καὶ Βεμβινος, ἡ. Ἑλληνικ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Νεμέας, Στραβ. ὅθεν, Βεμβιαῖος, ὁ κατοικ. Θεοκρ. Εἰδ. κέ, 202.

Βένδεια, = Βένδις.

Βενδίδειος, εία, ειον. Τῆς Βένδιδος ἢ εἰς την Βένδιν ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Βενδίδειον, ὁ ναὸς τῆς Βένδιδος Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Πειραιᾶ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. καὶ, τὰ Βενδίδεια, ἡ Ἑορτὴ ἥτις ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης περὶ τὸν Ἰούνιον μῆνα ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Βένδις, ιδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἄρτεμις ἐν Θρᾴκῃ, ἥτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀθήναις ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἡσύχ. Λουκ. καὶ Βένδεια, Παλαίφατ.

Βενεβεντός, ή, Ἀπ. καὶ **Βενεουέντον**, καὶ Βενούεντον, τό, **Beneventum.** Πόλις ἐπίσημος τῶν Ἰρπηνῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Διομήδης, ταυτὸν Benevento, Στράβ. ὅθεν, Οὐενεαντανός, Πολύβ, καὶ Βενεβεντῖνος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Βενθεσικύμη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, διατρίβουσα ἐν Λιβύᾳ, Ἀπολλόδ.

Βέργη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Στέφ, Βυζ. ὅθεν, Βεργαῖος, ὁ κάτοικ.

Βέργιον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ταυτὸν Bamberg. Πτολ. β', 11.

Βέργομον, τό, **Bergomum.** Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ταυτὸν Bergamo.

Βεργούλη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης, Πτολ.

Βερεκύνθιος, ία, ιον, ταυτ. τῷ Βερεκύντιος, ὅπερ ὀρθότερ. Καλλ. εἰς Ἄρτμ. 246.

Βρέκυντες καὶ Βερεκύνται, οἱ. Ἔθνος τῆς μεγάλης Φρυγίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἰδης, ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φρύγες ἐν γένει, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Βερεκυντία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Βερεκύντου, ἔνθα ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο. Καλλιμ.

Βερεκυντία, ἡ. Πόλις καὶ χώρα περὶ τὸ ὄρος Βερέκυντον ἐν τῇ Φρυγίᾳ, Στέφ. Βυζ. Στραβ.

Βερεκύντιος, ία, ιον. Τῆς Βερεκυντίας, ἡ τοῦ ὄρους Βερεκύντου. Ὁ Βερεκύντιος Νομός, ἡ περὶ τὸ Βερέκυντον ὄρος χώρα, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἡ Κυβέλη, Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 246.

Βερέκυντος, ὁ. Ὄρος τῆς Φρυγίας παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ ποταμῷ, ἱερὸν τῆς θεᾶς Κυβέλης, Ἡσυχ. ἡ κατὰ Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Φρυγίας. (τὸ Βερέκυντος ἐστὶ κατὰ Στέφ. γενικὴ πτῶσις μιᾶς ἀγνώστου ὀνοματ. ἡ δὲ Αἰτκ. Βερέκυντα εὕρηται παρὰ Στράβ. ιβ', ἐντέλει).

Βερενίκη, ἡ. Μακεδονικ. λέξ. ἀντὶ Φερενίκη. Γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῆς, Καλλιμ. Θεοκρ. ιε', 34. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας Βερενίκης καὶ τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἥτις διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἀγάπην, ἀφιέρωσε τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς της εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης μετάτινα νύκτα τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Πτολεμαῖος κατὰ τῶν ἐχθρῶν του· ἡ κόμη δὲ αὕτη, ἐλέγετο ὅτι συγκατεριθμήθη ὕστερον μεταξὺ τῶν ἀστέρων, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιδ', 10. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Λαοδίκης προτέρας γυναικὸς τοῦ Βασιλέως τούτου. — 4) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λυλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρός.

Βερενίκη, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Βερενίκη, ἡ πρότερον Ἑσπερὶς λεγομένη, ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ χώρᾳ πλησίον τῆς Λίμνης Τριτωνίδος καὶ τῶν Ἑσπερίων λεγομένων κήπων, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἔχουσα τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον. — 3) πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, παρὰ Στράβ. Βερενίκη ἡ κατὰ Σάβας καλουμένη, ἡ Ἐπιθηρίς. — 4) Βερενίκη ἡ Πάγχρυσος, ἑτέρα πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τραγλοδυτῶν, ταυτὸν Σαλάκα. ὅθεν Βερενίκειος, εἶα, ειον, τῆς Βερενίκης ἢ ἐκ τῆς Βερενίκης ὤν· Θεοκρ.

Βερένθη, ἡ Βρένθη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. Πτολ.

Βέρμιον, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν ἄνω Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Βορδαίας καὶ Ἠδωνίδος χώρας, Ἡροδ. 8, 138.

Βερόη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Βάκχος, Νον. Διον. — 2) = Βέροια.

Βέροια, ἡ, καὶ Βεράη, καὶ Βέρροια. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πιερίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Βερμίου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀλιάκμονος, ὕστερον Βερηνόπολις κληθεῖσα· ταυτὸν Βέροια, Θουκ. Στράβ. — 2) μία τῶν μεγαλητέρων Πόλεων ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Ἀντιοχείας, ταυτὸν Ἀλέππον, Στραβ. ὅθεν, Βεροιεύς, εως, Πολυβ. καὶ Βεροιαῖος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Βέρτισκον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας κείμενον περὶ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Πτολ. γ'.

Βέσβικος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Προποντίδος κειμένη ἀντικρὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥυνδάκου ποταμοῦ πλησίον τῆς Κυζίκου, ταυτὸν Καλόλιμνος, Στράβ.

Βεσούβιον, τό, **Vesuvius**, ὄρος τῆς Ἰταλίας, ἴδε Οὐεστούϊον, Στράβ.

Βέσσοι, οἱ, καὶ Βησσοί. Ἡροδ. 7, 111. Λαὸς ἄγριος καὶ λῃστρικὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν βορειοανατολικῶς περὶ τὸ Αἷμον ὄρος, Στράβ. ὅθεν Βεστικός, ή, όν, τῶν Βησσῶν, καὶ Βεσσική, ἡ χώρα ἔνθα κατῴκουν οἱ Βησσοί.

Βεύη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Βεύου ποταμοῦ, Στέφ.

Βεῦος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Βεύης.

Βέχειρος, οἱ. Ἐθνικ. Βέχειρ, ος, ὁ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 394.

Βῆλος, ὁ. Βelus. Θεὸς τῶν Βαβυλωνίων, λατρευόμενος ὑπὸ τὸ ὄνομα Βάαλ ἤτοι κύριος, καὶ Ζεὺς Βῆλος, πρῶτος Βασιλεύς, ὡς ἐδόξαζον οἱ Ἕλληνες, τῶν Βαβυλωνίων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βαβυλῶνα, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ ναός, Ἡροδ. 1, 181. — 2) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, γαμήσας ἐκ τῆς Ἀγχινόης θυγατρὸς τοῦ Νείλου τὸν Αἴγυπτον καὶ Δαναὸν καὶ κατ' Εὐριπ. ἔτι τὸν Κηφέα καὶ Φινέα Ἀπολλ. β', 1, 4. Ἡροδ. 7, 61. Αἰσχλ. — 3) Πρὸ Ἡροδ. 1, 7, Πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν· ὅθεν Βηλίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Βήλου, αἱ Βηλίδες πύλαι, ἀντὶ αἱ πυλαι τῆς Βαβυλῶνος, κληθεῖσαι οὕτως ἀπὸ τοῦ Βήλου ὅς τις ἔκτισε τὴν πόλιν ταύτην, Ἡρόδ. 3, 155.

Βήνακος Λίμνη, ἡ. Benacus lacus. Λίμνη τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας, ταυτὸν Lago di Garda, Στράβ.

Βηρίσιμος, ὁ, **Verissimus.** Υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ἀποθανὼν πολλὰ νέος ἔτι, Ἡρωδ.

Βῆρος, ὁ, **Verus.** Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

Βηρυτός, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης παραθαλάσσιος καὶ ἐμπορική, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, ταυτὸν Βερούτ, Στράβ, Διον. Περ. 911. ὅθεν οἱ Βηρύτιοι, οἱ κάτοικ.

Βήρων, ωνος, ὁ, πληθ. Βήρωνες, **Berones.** Ἀρχαῖος λαὸς τῶν Κελτιβήρων ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, Στράβ.

Βηρωσσός, ὁ. Ἱερεὺς τοῦ ἐν Βαβυλῶνι ναοῦ τοῦ Βήλου, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅς τις συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Χαλδαίων καὶ Βαβυλωνίων, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Ἰωσήπῳ.

Βῆσα, ἡ, καὶ Βῆσσα, Στράβ. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 532. κατὰ Στράβ. πεδίον ὑπαιθὲς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λοκρίων. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν· ὅθεν, Βησαεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Βῆσσος, ὁ. Σατράπης τῆς Βακτρίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, ὅς τις συνομόσας κατὰ τοῦ Βασιλέως τούτου καὶ συλλαβὼν αὐτόν, τὸν ἐφόνευσε μὲ ἀπάνθρωπον τρόπον· εἶτα δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, καὶ γενόμενος αἰχμάλωτος, παρεδόθη εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Δαρείου, ὅς τις τὸν ἐθανάτωσεν ὕστερον ἀπὸ μεγάλας βασάνους, Ἀρριαν. Πλουτ.

Βηστίας, ου, καὶ, α. Bestia. Ὄνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμ.

Βία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Πάλλαντος καὶ τῆς Στυγὸς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Νίκης, Ἡσ. Θεογ. 361. Ἀπολλ. α, 2, 4. Αἰσχυλ. Προμ.

Βιαντιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βίαντος, ὁ Ταλαός, Ἀπολ. Ῥόδ.

Βιάνωρ, ορος, ὁ. Ἐπίκ. Βιήνωρ. Εἷς τῶν Τρώων τὸν ἀκαίου ἐφόνευσεν ὁ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 92. — 2) Εἷς ἐκ τῶν Κενταύρων, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ.

Βιαρχαύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Σουΐδ. ἐν λέξ. Βιάρχης.

Βίας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης ἐκ Πύλου, ἀδελφὸς τοῦ Μελάμποδος, ὅστις διὰ συνεργείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Πηρὼ θυγατέρα τοῦ Νηλέως, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ταλαόν, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 296. Ἀπολλ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ἀπολλ. γ', 12, 5. — 3) Βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πύλλαντος, Ἀπολλ. γ', 5. — 4) Εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Πριήνην ἐν Ἰωνίᾳ, Ἡρόδ. 1, 27. — 5) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον πλησίον τῆς Κορώνης, Παυσ.

Βιβλίνη, ἡ. Χώρα ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θρᾴκῃ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον οἶνον, Στεφ. Βυζ. Ἀθην.

Βίβλινος, η, ον. Ἐκ τῆς Βιβλίνης χώρας, ὅθεν, ὁ Βίβλινος οἶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐξαίρετον καὶ ἡδεῖαν αὐτοῦ ποιότητα, Ἡσ Ἔργ. 588 Εὐριπ. ἡ γραφ. Βύβλινος ἐστὶν ἡμάρτημ.

Βίδερις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Πτολ.

Βίδος, ἡ, **Bidis.** Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Συρακουσῶν, ταυτὸν, St. Giovanni di Bidini, Στέφ. Βυζ.

Βιζώνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις δὶ ἑνὸς σεισμοῦ κατεποντίσθη, Στράβ. Μελ.

Βιθυνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Παφλαγονίας, Εὐξείνου Πόντου, Προποντίδος, Μυσίας καὶ Φρυγίας, Στράβ. ἥτις ὅτι καὶ, ἡ ἐν Ἀσίᾳ Θρᾴκη ἐκαλεῖτο, Ξενφ. πρότερον δὲ Βεβρυκία.

Βιθυνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βιθυνίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀνήκουσα, ἡ Βιθυνὶς Θρᾴκη, Ξενφ. καὶ Οὐσιατ. ἡ κατοικὶς τῆς Βιθυνίας. — 2) = Βιθυνία, Ξενφ. Ἑλ. γ', 2.

Βιθύνιον, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας πέραν τοῦ Ποταμοῦ Τίου, ὕστερον Κλαυδιούπολις κληθεῖσα, ταυτὸν Πόλι.

Βιθυνοί, οἱ. Οἱ Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Ἡροδ. 7, 75. τὸ ἀρχαῖον Θρᾶκες, οἵ τινες κατοικοῦντες πρότερον περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν μετέβησαν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν, Ξενφ. Ἀναβ. 5', 2, 17. ὅτι δὲ καὶ οἱ Βιθυνοὶ Θρᾶκες λεγόμενοι, Θουκ Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 347.

Βιθυνός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Τιτανίδος Θράκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἀσίᾳ Βιθυνία, Στεφ. Βυζ.

Βιλλαῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 791. ταυτὸν Σχιερσδέχ.

Βισάλται, οἱ. Θρακικὸς λαός, κατοικῶν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ ἀρκτικῶς τῆς Βόλβης λίμνης, Ἡροδ. 7, 115.

Βισάλτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Βισαλτίας χώρας. — 2) Ἀβυδηνός τις παρ' Ἡροδ. 6, 26.

Βισαλτία, ἡ. Χώρα τῶν Βισάλτων ἐν Μακεδονίᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν, Θουκ.

Βισάλτιος, ία, ιον. Τῶν Βισάλτων, ἡ Βισαλτίη χώρα, = Βισαλτία, Ἡροδ.

Βισαλτικός, ή, όν. Τῆς Βισαλτίας ἢ εἰς τὴν Βισαλτίαν ἀνήκων, Θουκ.

Βισάνθη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ῥαιδεστὸς κληθεῖσα, ταυτὸν δὲ Ῥοδοστός, Ἡροδ. 7, 137.

Βίσουργις, ιδος, ὁ, **Visurgis.** Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς ἄνω Γερμανίας, ταυτὸν Βεζὲρ λεγόμενον, Στράβ.

Βίστονες, οἱ, ἑνικ. Βίστων, ονος. Εἷς τῶν ἀρ-

χαίων λαῶν τῆς Θράκης, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, κατοικῶν μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ῥοδόπης, Ἡροδ. Εὐρ. Ἄλκ. 485.

Βιστονία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Βιστόνων ἐν Θράκῃ, Ὀρφ. Ἀργ. 78. καὶ Βιστωνία, ἡ, Στέφ. Βυζ.

Βιστόνιος, ία, ιον. Τῆς Βιστονίας, ἡ Βιστονικός, καὶ αὐτὸ τοῦ Θρακικός, ἡ Βιστονική Φόρμιγξ, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 704.

Βιστονίς, ίδος, καὶ Βιττωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Βιστονίας, ἡ Θρακική, Ἀπολ. Ῥόδ. καὶ Οὐσιστ. ἡ κάτοικος τῆς Βιστονίας χώρας, Διον. Περ. 576.

Βιστονίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Τηρέα.

Βιστωνὶς λίμνη, ἡ. Λίμνη ἐκίσημος τῆς Θράκης πλησίον τῶν Ἀβδήρων, ταυτὸν Λάκκας Βούρου λεγομένη, Ἡροδ. καὶ, ἡ Βιστωνὶς λίμνη, Στράβ.

Βίτος, ὁ. Ζωγραφίστης τις παρὰ Δουκ. ἐπ. 21.

Βιτούριγες, οἱ, Bituriges. Ἔθνος τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Λίγηρον ποταμὸν (Loire) καὶ συνιστῶν δύο γένη — 1) Βιτούριγες οἱ Ἰοσκοὶ ἢ ὀρθτρ. Οὐϊτκοὶ Πτολ. Vibisci, κατοικοῦντες περὶ τὴν Βουρδιγάλαν (Burdeaux). — 2) Βιτούριγες οἱ Κοῦβοι, Cubi κατοικοῦντες εἰς τὴν νῦν Bourges περὶ τὸν Λίγηρα ποταμὸν, Στράβ. καὶ Οὐϊτούριγες.

Βίτων, ωνος, ὁ (ι.) Τίὸς τῆς Κυδίππης ἱερείας τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεοβίου, οἵτινες ἀμφότεροι ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξαν τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἔσυραν αὐτὴν ἐως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἥρας, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανον μὲ γλυκύτατον θάνατον, Ἡροδ. 1, 31. – 2) Ὄνομ. Κύρ. Ἑλληνός τινος παρὰ Ξενοφ. (τὸ Ἰώτα ἐστὶ βραχὺ, Λεων, Ταρ. Ἐπ. 30. Ἀνθολ. I, 417.)

Βίζια, ων, ὁ. Σμυρναῖος, ποιητὴς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, Μοσχ. γ', 2. — 2) ὁ Βορυσθενίτης, φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς, Στράβ.

Βλαιανδρος, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ.

Βλασκών, ῶνος, ἡ. Blascon. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ἀπέναντι τῆς νῦν Agde, ἤδη Bresuou καλουμένη, Στράβ.

Βλαῦδος, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Βλέμμινα, ἴδε Βελεμίνα.

Βλέμμυας, οἱ, Στράβ. καὶ

Βλέμμυες, οἱ. Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, συνορεῦον, κατὰ Στράβ. μὲ τὴν Αἴγυπτον καὶ Θηβαΐδα· Θεοκρ.

Βλέπυρος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 327.

Βλεπαῖος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. Μειδ. σελ. 583.

Βλεψιάδημος, ὁ. Ἐνδοξός τις ἐν Ἀθήναις πολίτης, παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 322.

Βλεψιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βλεψίου, μία τῶν ἐπισήμων καὶ περιβλέπτων οἰκογενειῶν ἐν Αἰγίνῃ, Πινδ.

Βλεψίας, ου. Παράσιτός τις, Λουκ. Τίμ. 58.

Βοάγριος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῶν Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θρονίου, ὅς τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. ἐκαλεῖτο Μάνης, Ὁμ. Ἰλ. Β. 533. Στράβ.

Βόγνι, εω, ὁ. Σατράπης τῆς Ἠιόνος ἐν Θρᾴκῃ, Ἡροδ.

Βοαμίλκας, ου, Bomilcar. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ τυράννου Ἀγαθοκλέους πόλεμον, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμπολιτῶν του, διότι ἤθελε νὰ καταστρέψῃ τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν τῶν Καρχηδονίων καὶ νὰ γίνῃ οὗτος μονάρχης ἀπόλυτος.

Βοηδρόμια, τὰ. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, καινηγυριζομένη τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ Βοηδρομιῶνος Μηνὸς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων νίκης, ἡ κατ' ἄλλους τῆς κατὰ τοῦ Εὐμόλπου, Πλουτ. Θησ. κζ'.

Βοηδρόμιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τῶν Βοηδρομίων ἑορτῆς ἐν Ἀθήναις, Καλ. εἰς Ἀπολ. 69.

Βοηδρομιών, ῶνος, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ τρίτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους, ὅς τις ἄρχεται κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ παρ' ἡμῖν Σεπτεμβρίου. Δημ.

Βόηθος, ὁ. Ποιητής τις ἐκ Ταρσοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Στράβ.

Βοία, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη παραπλησίως ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, ταυτὸν Παλαιόκαστρον, Στράβ. καὶ, Βοιαὶ, αἱ. Παυσ. ὁ. 28ον, Βοιάται, οἱ κάτοικ.

Βοιανόν, τό. Bovianum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίτων, ταυτὸν Βοjano, Στράβ.

Βοίβη, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Πελασγιωτιδι χώρᾳ πλησίον τῶν Φερῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 712. Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βοιβεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Βοιβηὶς, ίδος, ἡ τῆς Βοίβης, ἡ Βοιβηὶς λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς πόλεως Βοίβης, ταυτὸν, Βίου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 712. Ἡροδτ. καὶ Βοιβηΐτες, ιδος, ἡ, ἐκ τῆς Βοίβης, Στράβ. — 2) Βοίβειος, ία, ειον, Τῆς Βοίβης ἢ εἰς τὴν πόλιν Βοίβην ἀνήκων, ἡ Βοιβία λίμνη, Εὐρ. — καὶ Βοιβιάς, άδος, ἡ ἐκ Βοίβης, Πινδ.

Βοῖοι, Βόϊοι καὶ Βοιοί, οἱ, Bojoi. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Bourbonais, οἵ τινες ὑπερβάντες τὰς Ἄλπεις ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔνθα κατῴκησαν τὰς πόλεις Βονωνίαν, Ῥαβένναν καὶ Μοδένην. Βοῖοι, παρὰ Πολυβ. Βόϊοι παρὰ Στράβ. καὶ Βοιοί, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βοιόν, Βόϊον καὶ Βοῖον, τό. Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῶν Δωριέων, πλησίον τοῦ Ἐρινεοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Βοιόν, Θουκ. ά, 107. Βέϊον, Στράβ. Διοδ. Σικ. καὶ Βοῖα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βοιά της, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ.

Βοιός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βοίαν· ἐν τῇ Λακωνίᾳ, Παυσ.

Βόϊσκος, ὁ. Ἀθλητής τις Θεσσαλός, Ξενοφ.

Βοιάτειος, α, ον, ἀμφιβαλμ. Θουκ. δ', 76.

Βοιωτία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Λοκρίδα καὶ Φωκίδα, δυτικῶς μὲν τὴν αὐτὴν Φωκίδα καὶ Κορινθιακὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀττικὴν καὶ Μεγαρίδα, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸ στενὸν τῆς μεταξὺ Εὐβοίας θαλάσσης· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν Ἀονία ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ πρώτους κατοίκους Ἄονας, ὕστερον Ὠγυγία ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης, καὶ τελευταῖον Βοιωτία ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ βοῦς, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ἐνταῦθα ὁ Κάδμος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου· τὸ πρὸς ἄρκτον αὐτῆς μέρος ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὸν, ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὔφορον, τὸ δὲ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐκτεινόμενον ἦν ὀπίπεδον, εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ μᾶλλον ὑγρόν, διαφορουσ δὲ ποταμοὶ ἐπότιζον ἀφθόνως τὴν χώραν ταύτην, τῶν ὁποίων ἐπισημότεροι ἦταν ὁ Κηφισσός, ὁ Ἀσωπός, καὶ ὁ Ἰσμηνός· ἐπ' αὐτῆς κεῖται καὶ ἡ περιβόητος Κωπαὶς λίμνη ἔχουσα ὁ γεωγραφ. μίλ. περίμετρον. Πρωτεύουσα δὲ αὐτῆς πόλις ἦσαν τὸ πάλαι αἱ Θῆβαι μὲ τὴν Ἀκρόπολιν Καδμείαν· ταύτῃ ἡ Βοιωτία ἀποτελεῖ μετὰ τῆς Ἀττικῆς ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Βοιωτιάζω καὶ Βοιωτίζω. Φέρομαι ἢ πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βοιωτῶν, ἴδε Δεξκ.

Βοιωτίδιον, τό. Ὑποκορστ. τοῦ Βοιωτός, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 872.

Βοιώτιος, ία, ιον. Τῆς Βοιωτίας ἢ ἐκ τῆς Βοιωτίας ὤν. Ὁμ. Ἰλ. ὅθεν, τὸ Βοιώτειον, ἄστμα τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐπονόμασεν ὁ Τέρπανδρος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 14. καὶ οἱ Βοιώτιοι, ταυτ. τῷ Βοιωτοί, Ὁμηρ.

Βοιωτίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βοιωτίας οὖσα· ἢ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἀνήκουσα, ἡ Βοιωτὶς πόλις, Ξενοφ. καὶ Οὐσιστκ. ἡ Βοιωτὶς, προσωπικ. γυνὴ, ἡ κάτοικ. τῆς Βοιωτίας. — 2) ἡ Βοιωτὶς, ἤτοι γῆ, = Βοιωτία, Ἀπολδρ. γ', 5, 5.

Βοιωτός, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Βοιωτίας, Ὁμ. Ἰλ. – 2) Κύρ. Ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἄρνης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἀδελφὸς Αἰόλου τοῦ νεωτέρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατὰ Διοδρ. Σικ. ὠνομάσθησαν Βοιωτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἄρνης καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Βοιωτίας. – 3) Υἱὸς τοῦ Ἰτωνοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀμφικτύονος, ὅς τις κυριεύσας τὴν χώραν τῆς Βοιωτίας, ἐκάλεσεν αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του, πρότερον Ἀονίαν λεγομένην, Παυσ. θ', – 4) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. Μειδ.

Βόλβη λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, ἥτις καὶ Πρασιὰς ἐκαλεῖτο, Ἡροδτ. ταυτὸν, Σιδηρεκαίσσι. Αἰσχ. Περσ. Θουκ. ά, 58. παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Πόλις Βόλβη.

Βολβιτίνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Βολβιτίνου στόματος τοῦ Νείλου, ταυτὸν Ῥασσετη. ὅθεν, Βολβινίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βολβίτινος, ίνη, ινον. Τῆς Βολβιτίνης ἢ εἰς τὴν Βολβιτίνην ἀνήκων, τὸ Βολβίτινον στόμα, ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Νείλου ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ σχηματίζον μίαν μεγάλην χειροποίητον διώρυχα, Ἡροδτ.

Βολίνα, ἡ (ι.). Νύμφη τις, ἥτις ἀποφεύγουσα τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη· ἀπ' αὐτῆς λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βολίνα, Παυσ.

Βολίνα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. καὶ Βολίνη, ἡ, Στέφ. Βυζ.

Βολιναῖος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βολίνης, Παυσ. ζ'. 23.

Βόλισσος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς, Θουκ. καὶ Βολισσός, ἡ, Στεφ.

Βολογασός, Στέφ. Βυζ. ἴδε Οὐολόγεσος.

Βομβύκη, ἡ. Αὐλητρίδά τις, θυγάτηρ ἢ δούλη τοῦ Πολυβώτου, Θεόκρ. Εἰδ. ί, 26.

Βορεάδης, ου, ὁ. πληθ. Βορεάδαι, οἱ. Δύο υἱοὶ τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαϊς.

Βορέας, ου, ὁ, ἐπικ. καὶ Ἰουν. Βορέης, συνηρμ. Βορῆς, Ἡροδτ. Ἀττκ. Βορρᾶς, Τίὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379. ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν Θρᾴκην, ἐξ ὃ καὶ ὅσοι κατῴκουν ἀρκτικώτερον τῆς Θρᾴκης, ἐκαλοῦντο ἐν γένει ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπερβόρειοι· ἁρπάσας δὲ τὴν Ὠρειθυίαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην, Κάλαϊν καὶ τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Φινέως· ἀδελφοὶ τοῦ Βορέου ἦσαν ὁ Ἕσπερος, Ζέφυρος καὶ Νότος, διὰ τῶν ὁποίων περίφημον εἶ ἀρχαῖοι Ἕλληνες προσωποποιημένους τὰς διαφόρους μεταλλαγὰς τῶν ἀνέμων· πρὸ πάντων ὁ Βορέας ἐλατρεύετο ὡς εὐεργετικώτατος καὶ εὐκραέστατος ἄνεμος, ἔχων καὶ ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ Ἰλλισσοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡροδτ. 7, 189.

Βορεάς, άδος, ἡ· Ἰωνικ. Βορειάς, ποιητκ. Βορηΐς, Βορηΐς, Θυγάτηρ τοῦ Βορέου.

Βορεῆτις, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βορέου ἢ Βόρειος, Διον. Περ. 565.

Βόρειος, α, ον, καὶ Βόρεος, ὁ, ἡ, ον. Βορινὸς ἢ εἰς τὸν Βορέαν ἀνήκων, – 2) ὁ Βόρειος λιμὴν, οὕτως ἐκαλεῖτο λιμήν τις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 2, 4.

Βορηΐδης, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Βορεάδης, Ἀντικ. Θεσ. 36.

Βορηΐας, άδος, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ Βορειάς.

Βορήϊος, ία, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ Βόρειος. Ἐκ τοῦ Βορέου, οἱ Βόρειοι υἱοὶ τοῦ Βορέου, ὁ Ζήτης καὶ Κάλαϊς. — 2) ἀντὶ τοῦ Ἀρκτικός, ἡ Βορηΐη θάλασσα, = Μεσόγειος θάλασσα, Ἡροδτ. 2, 32, 159. ἐν δὲ 4, 37. = Πόντος Εὔξεινος.

Βόρης, ου, ὁ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος. Ἀπολδρ. γ'. 4. 4.

Βοριάδης, ου, ὁ. Εὐρυτάν τις παρὰ Θουκ.

Βορῆαῖος, καὶ Βορῆϊος, α, ον, = βόρειος, αἱ Βορῆϊαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν πλησίον τῶν Προιτίδων πυλῶν, ἥτις καὶ ἄλλως Ὑψισταὶ ἐλέγετο, Αἰσχ.

Βορσίππη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ

Εὐφράτου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο καὶ μία τις θρησκευτικὴ αἵρεσις τῶν παλαιῶν Χαλδαίων, Στράβ. — κατὰ Anville, ἡ νῦν Σεμαβάτ λεγομένη.

Βορυσθένης, ου, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Εὐρώπης, ῥέων διὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, ταυτὸν Νεῖπρος, Dnieper, Ἡροδ. ὅθεν, Βορυσθενείτης, ου, Ἰων. Βορυσθενείτης, Ἡροδ. συνήθ. δὲ ὁ Βορυσθενίτης, Ἑλλν. Βορυσθενῖτις, ιδος, ἡ, ὁ περὶ τὸν ποταμὸν Βορυσθένην κατοικῶν, Ἡρόδ. — 2) = Βορυσθενίς, Στράβ.

Βορυσθενίς, ἡ, Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῶν ἐκβελῶν τοῦ Ὑπάνιος ποταμοῦ εἰς τὸν Βορυσθένην, ἀρχαία, πλουσία καὶ ἐμπορική, τῆς ὁποίας οἱ κατοικοι ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν Μιλήσιοι, Ἡροδ. 4, 78. ἔτι δ' καὶ κτῆσμα Μιλησίων ἐλέγετο, ἔτι δὲ καὶ Ὀλβία καὶ, τὸ Βορυσθενειτῶν ἐμπόριον, Ἡροδ. Πτολ. ὅθεν Βορυσθενειτικὸς, οἱ κατοικ. καὶ Ὀλβιοπολῖται.

Βορυσθενίτης, ου, ὁ, ἴδε Βορυσθένης.

Βοσπορανοί, οἱ, καὶ Βοσπορινοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Βοσπόρου, ἰδίως δὲ οἱ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Στράβ. ἀνήκον οὗτοι μέρος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ μέρος εἰς τὴν Εὐρώπην.

Βοσπόριος, ία, ιον. Τοῦ Βοσπόρου ἢ εἰς τὸν Βόσπορον ἀνήκων, Βοσπόριοι ποταμοί, ὁ Ἑλλήσποντος, Σοφοκλ. καὶ, οἱ Βοσπόριοι = Βοσπορανοί, Στράβ.

Βοσπόρυχος, ὁ. Ἱερεύς τις τοῦ Βυζαντίου, Δημοσθ.

Βοσπορίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Βοσπόρου ὤν, ὁ κάτοικος τοῦ Βοσπόρου, Στέφ. Βυζ.

Βόσπορος, ὁ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφοροι πορθμοί τῆς θαλάσσης, ἐξαιρ. δὲ, ὁ Θρᾴκιος Βόσπορος, ὁ χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν μεταξὺ τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος ἦν 120 σταδίων, τὸ δὲ μεγαλήτερον πλάτος 14 σταδίων, ταυτὸν Κατάστενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἡροδ. 4, 83. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς Βόσπορος, Αἰσχύλ. Πρ. 720. ὠνομάσθη δὲ Βόσπορος ἀπὸ τοῦ βοῦς καὶ πόρος, ὅτε ἡ Ἰὼ θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος ἐπέρασεν αὐτὸν καθημένη ἐπὶ τοῦ βοὸς, Ἀπολλόδ. β', 1. — 2) ὁ Κιμμέριος ἢ Κιμμεριὸς Βόσπορος, τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Μαιῶτις λίμνη μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ταυτὸν, τὸ στενὸν τοῦ Καφφᾶ· ἔλαβε δὲ καὶ τοῦτο τὴν ὀνομασίαν Βόσπορος ἀπὸ τῆς διαβάσεως τῆς Ἰοῦς, Αἰσχ. Ἡροδ. 4, 12. Στράβ. — 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ παράλια τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, τὰ ὁποῖα τὸ πάλαι ἐδιοικοῦντο ἀπὸ ἰδίους βασιλεῖς, Δημ. Λεπτ.

Βόσπορος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κατὰ Πλίν. = Παντικαπαῖον, ἴδε Οὐόλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 467.

Βοστρηνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, Διον. Περ. 913.

Βότρυς, υος, ἡ, Botrus. Πόλις τῆς Φοινίκης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βηρυτοῦ, ταυτὸν χωρίον Βάτρυν, Πολύβ. Στράβ.

Βοττία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Λουδίου ποταμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. συγκατατάττει εἰς τὴν Πιερίαν· ἐκατοικεῖτο δὲ ὑπὸ ἀποίκων Ἀθηναίων, Πολύβ.

Βοττιαία, ἡ = Βοττία, Θουκ. β', 100.

Βοττιαῖς, ίδος, ἡ = Βοττία, Ἡροδ. 7, 123.

Βοττιαῖοι, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Βοττίας, Ἡροδ. Θουκ.

Βοττικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Βοττίαν χώραν ἀνήκων, καὶ, ἡ Βοττικὴ γῆ, = Βοττία, Θουκ.

Βούβαρις, εω, ὁ. Πέρσης τις υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, Ἡροδ.

Βούβαστις, ιος, ἡ. Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, θυγάτηρ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων Ἄρτεμιν, παριστανομένη ὡς θεὰ τῆς Σελήνης καὶ ἔχουσα ὡς παράσημον αὐτῆς τὸ ζῶον γαλῆν· ἐλατρεύετο δὲ μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πομπὴν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἐπροσφέροντο εἰς αὐτὴν καὶ ἀνθρώπινοι θυσίαι, Ἡροδ. 2, 60, 156. Πλουτ. Ἰσ. Ὅσ. — 2) = Βούβαστος, Ἡροδ. 2, 67.

Βούβαστος, ἡ. Πρωτεύουσα τοῦ Βουβαστίτου Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Βουβάστιος, ταυτὸν, Βάστα· Στράβ. ὅθεν, Βουβαστίτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Οὐσστ. ὁ Βουβαστίτης Νομός, Στράβ.

Βουδεία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τῆς εἰς Θεσσαλίᾳ πόλεως Βούδιον κληθείσης. Στεφ. Βυζ.

Βούδειον, τό. Πόλις τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 572, καὶ, ἡ Βουδεία, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βούδειος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄργου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βούδειον ἐν Φθίᾳ, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ.

Βουδῖνοι, οἱ. Λαὸς Νομαδικὸς τῆς Εὐρώπης, διάφορος κατὰ τὰ ἤθη ἀπὸ τοὺς Σκύθας, κατοικῶν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Τανεΐδος ποταμοῦ καὶ συνορεύων ἀρκτικῶς μὲ τοὺς Σαυρομάτας, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Πολλωνῶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γελωοὶ ἐκαλεῖτο, Ἡροδ. 4, 21, 123.

Βούδιοι, οἱ, Λαὸς τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατὰ Λαρχέρον, πρὸ ὀνομάς τῶν πηγῶν τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ, Ἡροδ. 1, 101.

Βούδορον, τό, καὶ Βούδωρον, Στέφ. Βυζ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπέναντι τῶν Μεγάρων, Θουκ. β', 93. — 2) Ἔτι καὶ φρούριον τοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκρωτηρίου, Θουκ. β', 94.

Βούδορος, ὁ. Ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Στράβ.

Βουθρωτόν, τό, καὶ Βουθρωτός, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἠπείρου μὲ λιμένα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγίνετο συνήθως ὁ εἰς Ἰταλίαν διάπλους, ταυτὸν Βούτριντον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βουθρωτίης, ὁ κάτοικ.

Βουκέφαλα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιφήμου ἵππου του Βουκεφάλου, ὅστις ἀπέθανεν ἐκεῖθεν ὑπὸ γήρατος, Ἀρρ. Ἀνάβ. ε', 29. 8. Βουκεφαλία, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Βουκεφάλεια, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Ἄκρα τις ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ.

Βουκεφάλας, α, ὁ, Μακεδ. ἀντὶ Βουκέφαλος. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἠγόρασε δεκατρία τάλαντα, εἴτε διότι ἡ κεφαλή αὐτοῦ ὡμοίαζε μὲ κεφαλὴν βοός, τὸ ὁποῖον συμβαίνει συνήθ. εἰς τοὺς ἐξαιρέτους ἵππους τῆς Θεσσαλίας, ἢ κατὰ Στράβ. διότι εἶχε πλατὺ μέτωπον. Εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, εὑρεθεὶς εἰς πολλὰς μάχας, ἔμαθεν νὰ ὁρμᾷ ἀφόβως εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν, φέρων ἐπ' αὐτοῦ τὸν δεσπότην του, τὸν ὁποῖον καὶ πολλάκις ἔσωσεν ἐκ τῶν ἐπικειμένων κινδύνων· τελευταῖον δὲ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Πώρου μάχην πληγωθεὶς θανατηφόρως καὶ ὢν ἤδη γηραιὸς καὶ ἑξηκονταετὴς, ἀπέθανεν τὸν τριακοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Πλουτ. Ἀλεξ. Ἀρριαν.

Βουκολίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, Ὁμ.

Βουκολικός, ή, όν. Τοῦ Βουκόλου, τὸ Βουκολικὸν στόμα, ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Μενδησίου, πιθαν. τὸ παρὰ Στράβ. Φατμητικὸν στόμα, Ἡροδ. 2, 17. — 2) τὸ Βουκολικὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ, κείμενον δυτικῶς τῶν Λιβυκῶν ὀρέων, Πτολ. δ', 4.

Βουκολίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς, Ἀπολλόδ. γ', 8. 1. — 2) Υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Νύμφης Καλύβης, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀβαρβαρέας νύμφης τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 22. Ἀπολλόδ.

Βουκολίων, ωνος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινοῦς τῆς Μαντινείας, Θουκ. καὶ Βουκολιών, ωνος, ἡ. Παυσ.

Βούκολος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Ἀπολλόδ. γ', 10, 5.

Βουλαγόρας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις Ἀλωπεκεύς, Δημ. Στεφ.

Βουλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Βουλιμεῖς, οἱ, ἴδε Βυλλίονες.

Βοῦλις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νικολάου, Σπαρτιάτης, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ συμπολίτου του Σπαρθίου πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, ἐπρόσφερεν ἑαυτὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον πρὸς ποινὴν ὑπὲρ τῶν φονευθέντων ἐν Σπάρτῃ πρέσβεων τοῦ Δαρείου, ἀλλ' ὁ Ξέρξης ἀπεπέμψαν ἀμφοτέρους ὀπίσω, μὴ θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὴν παράβασιν τοῦ ἐθνικοῦ δικαιώματος, χύνων αἷμα ἀθῶον, Ἡροδ. 7, 134. Ηαρθ. Ἀναχ.

Βοῦλις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀρεινὴ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Παυσ. Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Βουλεία παρὰ Πτολ. ὅθεν, Βουλιεύς, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βουλλίς, ίδος Βυλλίς.

Βούμωδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀστυρίας, ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Γαυγαμήλων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, ταυτὸν Σχιασίρ, Ἀρριαν. θ', 8. καὶ ια', 11. ἔνθα Βούμαδος καὶ Βούμηδος ἄλλως γράφ. Bumodus, Curt.

Βουναῖα, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Βούνου υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἠγειρεν πρὸς τιμήν αὐτῆς ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ, Παυσ. β', 4.

Βοῦνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκιδαμείας, βασιλεύσας εἰς τὴν Κόρινθον ἐν διαστήματι τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀλήτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ κτίσας ἐνταῦθα ἕνα ναὸν τῆς Βουναίας Ἥρας, Παυσ. β'. 3

Βούπαλος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Ἱππώναξ ἐλοιδόρει εἰς τὰ ποιήματά του, Ἀριστφ. Λυσ. 362. ὅθεν Βουπάλειος, ὁ, ή, ον, Φιλετ. Θεογ. 83.

Βούπορθμος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος.

Βουπράσιον, τό. Πόλις ἀρχαία καὶ χώρα τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἥτις ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Βουπρασίου ἡγεμόνος τινὸς ἐγχωρίου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 615. Λ, 755. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο οὕτω μόνον ἡ χώρα· ἔτι δὲ καὶ ποταμός τις αὐτόθι, κατὰ Στέφ. Βυζ. Βουπρασιεύς, ὁ κατοικ.

Βοῦρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλίκης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βοῦρα, Παυσ. ζ', 25.

Βοῦρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, ἥτις ὡς λέγεται κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης· Ἡροδ. Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Βουραῖος, ὁ κατοικ.

Βουρδίγαλα, ἡ. Bourdigala. Πρωτεύουσα τῶν Βιτουρίγων ἐν τῇ Ἀκουιτανικῇ Γαλλίᾳ, περίφημος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στραβωνος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ἐμπόριον, ταυτὸν Bourdeaux, Στράβ.

Βούρινα, ἡ (Βουρίνα). Κρήνη τις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 6.

Βουσαί, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, Ἡροδ. 1, 101.

Βούσιρις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λυσιανάσσης, ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περιβόητος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἀπανθρωπίας καὶ τυραννικὰς πράξεις, ὅστις συλλαμβάνων ὅλους τοὺς ξένους, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν ἐπικράτειαν τον, ἐθυσίαζεν αὐτοὺς εἰς τὸν Δία κατὰ παραγγελίαν μάντεώς τινος Θρᾳττίου ἐκ Κύπρου· τελευταῖον δὲ πιάσας καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐν ᾧ ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν βωμὸν διὰ νὰ τὸν σφάξῃ, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του Ἀμφιδάμαντα, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. Πλουτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Αὐτομάτης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ.

Βούσιρις, ιδος, Ἰων. ιος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, ἔχουσα ἕνα μέγαν ναὸν τῆς Ἴσιδος, εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεον πολλοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν πρὸς λατρείαν τῆς θεοῦ ταύτης, ταυτὸν Βουσίρ, Ἡροδ. 2, 59. Στράβ. ὅθεν, Βουσιρίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπίθ. ὁ Βουσιρίτης Νομός, Ἡροδ.

Βοῦσος, ἡ, Διον. Περ. 457. = Ἔβουσος.

Βουτάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Τελέοντος, ἐπίσημος καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο συνήθως οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ Ἐτεοβουτάδαι, Παυσ. Ἡσύχ. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Βούτης, ἡ, ἴδε Βουτός.

Βουτής, οῦ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τελέοντος καὶ τῆς Ζευξίππης ἢ τοῦ Πανδίονος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παδίονος ἔγινεν ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, παραδόσας καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα. Κατὰ Ἀπολ. Ἰοῦδ. Δ, 915. καὶ Ἀπολλ. Ἅ, 95. ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Ἔρυκα ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας.

Βουτώ, οῦς, ἡ, Αἰτκ. Βουτοῦν. Μία τῶν πρώτων θεοτήτων παρ' Αἰγυπτίοις, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Λητὼ τῶν Ἑλλήνων, τῆς ὁποίας ὁ περίφημος ναὸς καὶ τὸ Μαντεῖον ἦσαν εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς κάτω Αἰγύπτου, Ἡροδτ. 2, 156. Αἰλ.

Βουτώ, οῦς, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου παρὰ τὴ Βουτικὴ λίμνη, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ μαντεῖον τῆς θεᾶς Βουτοῦς ἢ Λητοῦς Ἡρόδτ. 2, 155. ἡ Βούτος, Στράβ. καὶ Βούτη, Αἰλ. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐκτὸς τοῦ Δέλτα πλησίον τῆς Ἀραβίας, πιθαν. ἡ Βουτὼ ἐν Ἰερ. Γραφ. Ἡροδτ. 2, 75. ταυτὸν Ἑλ-Βουεῖβ· ὅθεν Βουτικός, ή, όν, τῆς Βουτοῦς, ἡ Βουτικὴ λίμνη, λίμνη πλησίον τῆς πόλεως Βουτοῦς, Στρβ. καὶ Βουτοίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Βουφάγος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ.

Βουφράς, ἄλος, ἡ Νῆσος ἢ λιμὴν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, μεσημβρινῶς τῆς Πύλου, Θουκ. δ', 118. Κατὰ Μαννert ἄκρα τις ἐξέχουσα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

Βουφόντα, τά. Ἑορτὴ τῶν Διιπολίων, ἴδε Διιπόλια, Ἀριστφ Νεφ 981.

Βουχαίτιον, τό, Στράβ. = Βούχετα, ἡ.

Βούχετα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς χώρας τῶν Κασσιοπέων ἐν τῇ Ἠπείρῳ, Δημ. Ἄλον.

Βραγχίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου, ἔχοντες κατὰ κληρονομίαν τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ἑνὸς ναοῦ καὶ μαντείου κειμένου πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἐλατρεύετο ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ἡροδτ. 1, 158. Στράβ. — 2) Αἱ Βραγχίδαι, ὁ τόπος ὅπου ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, θήλ. παρ' Ἡροδτ. 1, 92, 159. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδαις, καὶ, τὸ ἐν Διδύμοισι, Ἡροδτ. 6, 19. Ἐλέγετο δὲ ὅτι συνεστάθη τὸ μαντεῖον τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βράγχου καὶ ἦν τὸ ἐπισημότερον ἐκ τῶν ἀρχαίων μαντείων μετὰ τὸ ἐν Δελφοῖς.

Βράγχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς Μιλησίας γυναικός, γεννηθεὶς ἐν Μιλήτῳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μάντεων, διδαχθεὶς παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικήν, ἔχων τὸ χρηστήριόν του ἐν Διδύμοις· ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Βραγχιδῶν ἱερέων. Λουκ. Συρ. 38. Παυσ. Στραβ.

Βραισία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα Βασιλέως τῆς Κύπρου καὶ τῆς Μεθάρμης, ἀποθανοῦσα ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀπολδ. γ', 14, 3.

Βραισιαί, αἱ· ἴδε Πρασιαί.

Βρασίδας, ου, ὁ. Περίδοξος στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Τελλίδος, ἀποθανὼν νικητὴς εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει μάχην κατὰ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. ὅθεν, Βρασίδειος, α, ον, τοῦ Βρασίδα, Θουκ.

Βρασίδεια, τά. Ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ τελουμένη δι' ἐτησίων ἀγώνων πρὸς ἀναμνησιν τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Βρασίδα. Θουκ. ε'. Παυσ. Λακό. 14.

Βρασίλλας, α, ὁ. Ὄνομα ἀρχαίου τινὸς Ἥρωος ἐν τῇ νήσῳ Κῷ, Θεοφρ Εἰδ. ζ', 11. ἀμφβλ.

Βραυρών, ῶνος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πιττακοῦ βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θράκῃ, Θουκ.

Βραύρων, ωνος, ὁ. Παλαιός τις Ἥρως ἐν Ἀττικῇ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρών, Στέφ. Βυζ.

Βραυρών, ῶνος, ὁ. Ἡώμη ἀρχαία τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, Ἡροδ. 4, 145. ὅθεν Ἐπίρμ. Βραυρώνιαδε, εἰς τὸν Βραυρῶνα, Ἀριστφ. καὶ, Βραυρῶνι, ἐν τῷ Βραυρῶνι, Στέφ, Βυζ.

Βραυρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Βραυρῶνος ἢ εἰς τὸ χωρίον Βραυρώνα ἀνήκων· ὅθεν, ἡ Βραυρωνία, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ἐν Βραυρῶνι ἀρχαίου αὐτῆς Ναοῦ, Εὐριπ. καὶ, τὰ Βραυρώνια, ἑορτὴ ἥτις ἐπανελαμβάνετο κατὰ πενταετίαν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Βραυρῶνι, καθ' ἣν ἔψαλλον μίαν ῥαψῳδίαν ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου καὶ ἔθυον μίαν αἶγα. Ἀριστφ Λυσ. 840.

Βραχμᾶνες, οἱ, ἑνικ. Βραχμάν, ᾶνος, ὁ. Brammes. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ φυλὴ τῶν ἱερέων καὶ σοφῶν τῶν Ἰνδῶν, ἥτις ἄλλως καὶ γυμνοσοφισταὶ ἐλέγετο, Στραβ. — κατὰ Δουκ. καὶ Ἀρρίαν. ἐσχηματίζον οὗτοι ἐν ἴδιον ἔθνος καὶ κατῴκουν ὡς φαίνεται ἰδιαιτέραν χώραν, οἷς εἰσαρ' Ἰουδαίοις Λευῖται λεγόμενοι, Ἀρρίαν. Ἀναβ. ζ', 7. Λουκ.

Βρένθη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Βρενθιάδου ποταμοῦ, οὖσα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Παυσαν. εἰς ἐρείπια, Παυσ.

Βρέννος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Γάλλων, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὸ 360 ἔτος πρὸ Χρ.

Βρεντέσιον, τό· καὶ Βρεντήσιον, Brundusium. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαλεντινῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ μιᾶς ἀρχαίας ἀποικίας Κρητῶν· ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πολυάνθρωπος καὶ ἐμπορική, ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ὅπ' ὄπου ἐγίνετο συνήθως ἡ ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἤπειρον διάβασις, ταυτὸν Brindisi, Ἡροδτ. 4, 99. Πολύβ. Βρεντήσιον εὕρηται παρὰ Πλουτάρ. καὶ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Βρεντεσινός, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Βρέντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Βρεντήσιον, Brindisi. Στέφ. Βυζ.

Βρατανία καὶ Βρετανία, Britannia. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι τὴν μεγάλην νῆσον, ἥτις περιλαμβάνει ταυτὸν τὸ Βατίλεον. τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, κειμένην ἀρκτικῶς τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀλλοῖων, Albion ἐλέγετο. Ἦν δὲ αὕτη ἡ νῆσος ὀλίγον γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους· Ἕλληνες· πρῶτοι οἱ Φοίνικες ἀρχισαν νὰ πλέωσιν ἀρχαιόθεν εἰς αὐτὴν, μετερχόμενοι ἐμπόριον τοῦ Κασσιτέρου, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον ἀφθονον ἐκ τῆς χώρας ταύτης, ὅθ' ὁ καὶ ὠνομάσθη ὑπ' αὐτῶν Νῆσος Κασσιτερίς, ἡ Κασσιτερίδες νῆσοι· ὕστερον δὲ ἦλθον εἰς αὐτὴν καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, καὶ ἐφεξῆς οἱ Ἕλληνες πλεοντες ἐκ τῶν Γαδείρων· τελευταῖον δὲ ἔγινεν γνωστοτέρα ἡ νῆσος αὕτη διὰ τῆς εἰς αὐτὴν ἐκστρατείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου περὶ τὸ 55 ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἦταν ἔτι εἰς ἄκρον ἄγριοι καὶ ἔχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἤθη καὶ τὸν χαρακτῆρα μὲ τοὺς Κελτοὺς, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς κτηνοτροφίας, καὶ κατοικοῦντες εἰς ποτοπάς καὶ αὐτοελεῖς οἰκίας, ἐνδεδυμένοι μὲ δέρματα θηρίων· ἐπὶ δὲ Καίσαρος Κλαυδίου ἐστερήθη ἐνταῦθα οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἰδίας ἀποικίας, διαιρέσαντες τὴν νῆσον εἰς Ῥωμαϊκὴν Βρετανίαν καὶ εἰς Βάρβαρον Βρετανίαν. Ἡρόδ. Στράβ. δ'. Πτολ. β'. Μέλ. 3. ὅθεν Βρεταν̄ικός, ή, όν, τῆς Βρετανίας ἢ εἰς τὴν Βρετανίαν ἀνήκων· αἱ Βρετανικαὶ νῆσοι, Πολύβ. — 2) Βρεταν̄ίς, ίδος, ἡ, καὶ Βρετανίς, ἡ, τῆς Βρετανίας, ἡ εἰς τὴν Βρετανίαν ἀνήκουσα· (διὰ τοῦ τ εὑρηται παρὰ Πολυβ. Στράβ. Ἡριαδν. ὀρθοτρ. μέντοι δ' ἐνὸς τ, Δωρ. Περ. 566.)

Βρεταν̄ός, καὶ Βρετανός, ὁ. Κάτοικος τῆς νήσου Βρετανίας, Πολύβ. Διον. Περ. 284.

Βρεττία, ἡ. Bruttium. Ἐπαρχία τῆς κάτω Ἰταλίας, ταυτὸν Καλαυρία λεγομένη, Στράβ. — ἔτι δὲ καὶ Βρουττία, ἡ, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Βρεττιακός, ή, όν, τῆς Βρεττίας, καὶ, ἡ Βρεττιανή, = Βρεττία, Πολύβ.

Βρέττιοι, οἱ, Brutii. Ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ Βρεττίᾳ, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῶν Λευκανῶν, Πολύβ. Στράβ. Βρέντιοι, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 363. καὶ Βρούττιοι, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Βρύττιοι, Ἀππιαν.

Βρέττος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Βρεττία, Στέφ. Βυζ

Βρεῦκοι, οἱ, Breuci. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων λαῶν τῆς Παννονίας, κατοικῶν μεταξὺ Βοσνίας καὶ Σαύου ποταμοῦ, Στράβ.

Βρευκόμαγον, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἀπέχουσα δύο μίλια τοῦ Ἀργεντοράτου (Strassburg), ταυτὸν χωρίον Brumpt καλούμενον, Πτολ. β', 6. ἔτι καὶ Βροκόμαγον, Brocomagus, παρ' Ἀμμιαν.

Βριαντική, ἡ. Χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὸν Δίσσον ποταμὸν, νοτειανατολικῶς τῆς Σαμοθρᾴκης, πρότερον Γαλαϊκὴ καλουμένη, Ἡρόδτ. 7, 108.

Βριάρεως, ὁ (υυν—). Γίγας ἑκατόγχειρ, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν θεοὶ ἐκάλουν Βριάρεων, οἱ δὲ θνητοὶ Αἰγαίωνα, Ὅμρ Ἰλ. Α, 403. Ἀπολδ. καὶ Ὀμβριάρεως, Πτδ. Θεογ. 617. καὶ Βριαρεύς, ῆος, Καλλιμ. ἴδε Αἰγαίων. — ὅθεν, Βριάρεω στῆλαι, πρότερα ὀνομασία τῶν Ἡρακλέους στηλῶν, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ε', 3.

Βρίγαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικοῦν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας αὐτῆς μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Βίργου (Bargoin) καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (St. Hellen) Πτολεμ. β', 2.

Βριγάντιον, τό, Brigantium Flavium. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ὡραίων πόλεων τῆς Ταρραγωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ταυτὸν Corunna λεγομένη, Στράβ.

Βρίγες, οἱ, = Βρύγες, ὅπερ ἴδε.

Βριγάντιοι, οἱ, Brigantii. Ἔθνος Γερμανικὸν τῆς Ὀλβηλικίας, κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Κωνσταντίαν λίμνην, Πτολμ.

Βρικεννεῖαι, αἱ. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας πλησίον τῆς πόλεως Λεοντίνης, Θουκυδ. ε', 4. καὶ, Βρικεννία, Στέφ. Βυζ.

Βριλλησσός, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι, κείμενον ἀρκτικῶς· Θουκ.

Βρεμώ, οῦς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης, διὰ τὸ προξενεῖν φόβον καὶ τρόμον εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ διὰ τὸ ἐγείρειν φρίκην ἐν καιρῷ νυκτὸς βρέμουσα καὶ κρότον ποιοῦσα, Σχολ. Ἀπολ. Ἰοῦδ. Γ', 861.

Βρεξία, ἡ, Brixia. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας οὖσα τὸ πάλαι Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ταυτὸν Brescia, Στράβ.

Βρεσαῖος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῆς νύμφης Βρίσης, ἥτις λέγεται ὅτι ἀνέθρεψαν αὐτόν, Στέφ. Βυζ.

Βρισηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βρίσου, ἢ ἄλλως Ἱπποδάμεια καλουμένη, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀγαμέμνων δυναστικῶς τοῦ ἀφήρεσεν, Ὅμ. Ἰλ. Α, 184.

Βρίσης, ους, Ἐπικ. ῆος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἢ κατ' ἄλλους ἱερεὺς ἐν τῇ Λυρνησσῷ πόλει, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς κατεπόρθησε καὶ ἔλαβεν αἰχμάλωτον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βρισηΐδα ἢ Ἱπποδάμειαν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 689. Α, 184

Βρετόμαρτις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κάρμης κόρης τοῦ Εὐβόλου ἐκ Κρήτης· ἥτις λέγεται ἐφεῦρε τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, δι' ὃ ἐπονομάζετο καὶ Δίκτυννα καὶ ἐσυνώδευεν ἀεὶ τὴν Ἄρτεμιν εἰς τὰ κυνήγια· ἐτιμᾶτο δὲ ὑπὸ τῶν Κρητῶν μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα καὶ ἴδιον ναὸν ἐν τῇ πόλει Κυδωνίᾳ, Καλλιμ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Νύμφης Βριτομάρτιος, τὴν ὁποίαν ἔσωσεν διωκομένην ὑπὸ τοῦ Μίνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς αὐτήν· ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ Ἄρτεμις ἐλατρ. ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης καὶ ἐλογίζετο ἄφορος καὶ προ-

στάτες τῶν λιμένων, Παυσ. (τινὲς ἐτυμολογ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ βριτὺ ἤτοι πλήρης εὐλογίας, καὶ μάρτις, κόρη.)

Βρόγγος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Μοισίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, ταυτὸν, Σαῦες, ἢ Μοραύας, Ἡροδτ. 4, 49.

Βρόμιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ κρότου τῶν βροντῶν καὶ κεραυνῶν μεθ' τοὺς ὁποίους ἦλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Σεμέλην, ὅτε αὕτη ἦν ἔγκυος μὲ τὸν Βάκχον, ἢ ἐκ τοῦ κρότου καὶ τῆς βοῆς, τὴν ὁποίαν ἐκαμνον ἐν καιρῷ νυκτὸς αἱ Βάκχαι, περιπλανώμεναι εἰς τὰ ὄρη, Αἰσχύλ. Διοδ. Σικ. ὅθεν, Βρόμιος, ία, ιον· τοῦ Βρομίου ἢ Βάκχου, καὶ, Βρόμιος χάρις, ἡ Ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, Ἀριστφ. Νεφ. 308. — 2) Τιὸς τοῦ Λίγυπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Ἑρωτώ, Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Βροντεύς, έως, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύθη ἡ Πλουτεμνήστρα πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Παυσ. β', 22.

Βρόντης, ου, ὁ. Τὶὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Κυκλόπων, Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολδρ.

Βρούκτεροι, οἱ, Bructeri. Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασίαν ποταμὸν, (Ἔμσ) οἱ τινες πολεμοῦντες ἀεὶ κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἠφανίσθησαν τελευταίον ὑπ' αὐτῶν· Στράβ.

Βρούτος, Δ. Ἰούνιος. Τὶὸς τοῦ Μ. Ἰουνίου καὶ τῆς θυγατρὸς Ταρκουινίου τοῦ πρώτου, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐφονεύθη ὑπὸ Ταρκουινίου τοῦ Σουπέρβου λεγομένου· ὁ Βροῦτος προσποιηθεὶς κατ' ἀρχὰς τὸν παράφρονα, ἀπέφυγε τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ τυράννου, τελευταίον δὲ μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τῆς Λουκρετίας, γυναικὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κολλατίνου, διὰ τὴν προξενηθεῖσαν κατ' αὐτῆς ἄτιμον βίαν, ἀπὸ μέρους τῶν ὑπ' Ῥώμῃ συγγενῶν τοῦ Βασιλέως, συνομόσας μετ' ἄλλων τινῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων καὶ γενόμενος ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν τυράννων ἐπιχειρήσεως, ἐδίωξεν κατὰ κράτος ἐκ τῆς Ῥώμης τοὺς Ταρκουινίους μεθ' ὅλων αὐτῶν τῶν συγγενῶν καὶ ὀπαδῶν, καταργήσας καὶ αὐτὴν τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἐσύστησεν οὗτος πρῶτος τὴν ἐτήσιον Ὑπατικὴν ἐξουσίαν, ὑπατεύσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατίνου, τὸ 510 πρὸ Χρ. Ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν αὐτῶν Ταρκουινίων, οἵτινες ἐζήτουν νὰ ἐπανακτήσωσι τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἐφονεύθη, μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἄρτου υἱοῦ τοῦ Ταρκουινίου Σουπέρβου· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, θρηνούμενος ἔνα ὁλόκληρον χρόνον ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ γυναικῶν. — 2) Βροῦτος ὁ Νεώτερος, Μάρκος Ἰούνιος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου ἐλογίζετο καὶ υἱὸς διὰ τὴν μυστικὴν σχέσιν, τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε μετὰ τῆς Σερουιλίας μητρὸς τοῦ Βρούτου, διὸ καὶ ἠγάπα αὐτὸν μεγάλως κατ' ἀρχὰς ὁ Καῖσαρ, ἐπιτρέψας εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Ἡγεμονίαν τῆς Μακεδονίας· ὕστερον δὲ συνομόσας μετὰ τοῦ Κασσίου καὶ ἄλλους πρὸς τὸ μέρος του πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐξόχων πολιτῶν, ἐπεβουλεύθη τὸν Καίσαρα, ὅτε ἤδη ἐμέλλον οὗτος ν' ἀναγορευθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς Βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὁρμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συνωμοτῶν, κρατῶν ἐν ἐγχειρίδιον εἰς τὴν χεῖρα, τὸν ἔσφαξεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τῶν βουλευτῶν, τὸ 44 ἔτος πρὸ Χρ.

Βρούττια, ἡ, = Βρεττία, Στέφ. Βυζ.

Βρούττιοι, οἱ, = Βρέττιοι, Στέφ. Βυζ.

Βρυάνιον, τό. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, πιθαν. κειμένη πλησίον τοῦ Ἐριγάνου ποταμοῦ, Στράβ.

Βρυάξις, εως, ὁ. Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον διάφοροι κολοσσοὶ γεγλυμμένοι ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ.

Βρύγοι, οἱ, καὶ Βρίγες. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν πλησίον τῆς Μακεδονίας, Ἡροδτ. 6, 45. Στράβ. καθ' Ἡροδτ. 7, 73. Μεταβάντες ἐξ αὐτῶν πολλοὶ εἰς τὴν Ἀσίαν κατῴκησαν ἐν τῇ Φρυγίᾳ χώρᾳ ὀνομασθέντες Φρύγες ἀντὶ Βρύγοι ἢ Βρίγες. — 2) Βρυγοὶ, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας.

Βρύκη, ἡ, = Βεβρύκη, ὅπερ ἴδε.

Βρύλλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Τρεὺς ἐγέννησε τὸν Ὠρίονα, Σχολ. εἰς Ἰλ. Σ, 486.

Βρυσεαί, αἱ. Ἀρχαία πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 583.

Βρύττιος, ία, ιον, = Βρέττιος, Λουκ. Ἀλεξ. 21.

Βρωμίσκος, ἡ, καὶ Βαρμίσκος, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερρονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Βόλβης λίμνης, πιθαν. = Ἀρέσκουσα, Θουκ. δ', 103.

Βύβασσος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βυβάσσιος, ία, ιον, τῆς Βυβάσσου, ἡ Χερρόνησος ἡ Βυβασσία, χώρα τις μικρὰ ἐπὶ τῆς Καρίας, συνεχομένη μὲ τὴν αὐτόθι Χερσόνησον τῆς Κνίδου, Ἡροδτ. 1, 174.

Βύβλινα ὄρη, τά. Ὄρη τῆς κάτω Αἰγύπτου, κληθέντα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βύβλου, Αἰσχύλ. Πέρτ. 817.

Βυβλία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς πόλεως Βύβλου ἐν Φοινίκῃ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναός.

Βύβλινος, ίδα Βίβλινος.

Βυβλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου καὶ τῆς Κιδοθέας, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρὸς τὸν ἰδίον αὐτῆς ἀδελφὸν Καῦνον καὶ ἀποστραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον πηγήν, Ἀντων. Λιβ. 30. Παρθ. Ἐρωτ. ια'.

Βυβλίς, ίδος, ἡ. Πηγή τις πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Βυβλὶς θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 114.

Βύβλος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, ἡ λέγεται, ἡ ἀρχαιοτάτη, κειμένη παραθαλασσίως ἐφ' ἑνὸς λόφου καὶ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀδώνιδος καὶ ὡς καθέδρα τοῦ Κινύρου· ταύτην Δοχιβλὲ, Στράβ. ὅθεν, Βύβλιος, οἱ κάτοικ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ταυτὸν Βάβελ, Στέφ. Βυζ.

Βυζάκιον, τό, = Βυσσάτις.

Βυζάντιον, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ Κωνσταντινούπολις. Ἡ δὲ αὐτὴ ἀρχαία ἀποικία τῶν Μεγαρέων, κτισθεῖσα πρώτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βύζαντος, ὕστερον δὲ αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι συνῆλθον κατὰ καιροὺς εἰς αὐτὴν· ἀπέναντι αὐτῆς ἔκειντο αἱ πόλεις Χαλκηδὼν καὶ Χρυσόπολις (Σκούτερι) ἐπὶ τῆς Ἀσίας, κατὰ δὲ τὴν ἀριστερὰν πλευράν της εὐρίσκετο ὁ λεγόμενος Κεράτιος κόλπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἤραζον συνηθῶς τὰ ἐκ τοῦ Πόντου εἰσπλέοντα φορτηγὰ πλοῖα καὶ ὅστις ἐσχημάτιζε τρεῖς ἄλλους λιμένας· ἐπὶ δὲ τῆς ἄκρας αὐτῆς ἤτις ἐξείχεν ἀνατολικῶς πρὸς τὴν θάλασσαν, ἔκειτο τὸ φρούριον, ἔνδον τοῦ ὁποίου ἦσαν ὁ Ναὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὁ Βωμὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ὅλη δὲ ἡ πόλις ἦν περιτειχισμένη μὲ μεγάλους τετραγώνους λίθους. Διὰ δὲ τὴν προστῳνὴ καὶ ὡραίαν θέσιν τῆς πόλεως ταύτης, ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον εἰς αὐτήν, τὸ ὁποῖον ἔφερε πολὺν πλοῦτον καὶ μεγάλην ἀφθονίαν ὅλων σχεδὸν τῶν φυσικῶν προϊόντων εἰς τοὺς κατοίκους της. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, κατεστάθη τὸ Βυζάντιον Καθέδρα ὅλου τοῦ ἀνατολικοῦ Βασιλείου τῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον καὶ νέα Ῥώμη ἐπωνομάσθη· ταυτὸν δὲ Κωνσταντινούπολις, Σταμπόλ, κατεστάθεν Πρωτεύουσα τοῦ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν Σουλτάνων, ἐξέπεσε πολὺ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ δόξης καὶ μεγαλοπρεπείας, συγκριτικῶς μόνον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς λοιπὰς ἐπισήμους τῶν Εὐρωπαίων ἐμπορικὰς πόλεις, κατοικούμενον τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ὀθωμανοὺς, Ἀρμενίους καὶ ὀρθοδόξους Ἕλληνας. — ὅθεν, Βυζάντιος, ία, ιον, τοῦ Βυζαντίου, ἡ εἰς τὸ Βυζάντιον ἀνήκων, Ἡροδτ. καὶ, Βυζάντιοι, οἱ κάτοικ. — Βυζαντιάς, άδος καὶ Βυζαντὶς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Βυζαντίου, ἢ ἡ ἐκ τοῦ Βυζαντίου οὖσα, Ἀνθολ.

Βύζας, αντος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἠοίσσας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βυζάντιον ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ, ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἔπλευσαν διὰ ταύτης τῆς χώρας, Στεφ. Βυζ. Διοδ. Σικ. δ', 50. — 2) Μεγαρεύς, ὅστις ἔφερεν τὴν πρώτην ἀποικίαν τῶν Μεγαρέων ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν ταύτην κατὰ τὴν γνώμην ἄλλων ἱστορικῶν· Ἡτυχ. Στεφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Βύζης, ου.

Βύζη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρασίνου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν κατάλυσεν ἡ Βριτόμαρτις, ὅτε ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντων. Λιβ.

Βύζηνος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι εἶχε μεγάλην ἑτοιμότητα εἰς τὸ ἐκφραζεσθαι, ὅθεν καὶ παροιμ. Βυζήνου παῤῥησία, Ἐρασμ.

Βύζηρες, οἱ. Ἔθνος τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅμορον μὲ τοὺς Κόλχους, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 396.

Βυλλεακή, ἡ, = Βύλλις, Στράβ.

Βυλλίονες, οἱ, Bullionea. Ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας περὶ τὴν Βύλλιδα, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Βουλίνοι, Στέφ. Βυζ. καὶ Βουλιμεῖς, Δίον. Περ. 387.

Βύλλις, ιδος, ἡ. Βούλλις, Πτολ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, μητρόπολις τῶν Βυλλίονων, Στεφ. Βυζ. καὶ Βυλλιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Βύρσα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος, κτισμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, Στράβ.

Βυρτίνη, ἡ. Κωμικ. πεπλασμένη λέξις ἀντὶ Μυρτίνη, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 449. ἀναφερομένη εἰς τὸν βυρτοδέψην Κλέωνα.

Βυσσάτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία ῥωμαϊκὴ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Τριτωνος καὶ τῆς μικρᾶς Σύρτεως, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ ἐμπορικὴ, ἡ ὁ κατὰ Πόσειν, ἐπωνομάσθη ἡ χώρα αὕτη καὶ Ἐμπορία, Πολυβ. γ', 23. γ. 23. ἔτι δὲ Βυζακία, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Βυζάκιον, τό, Προκόπ.

Βῶλα, ἡ. Vola. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκούων, Στέφ. ὅθεν, Βωλανός, ὁ κάτοικ.

Βωμεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰταλίας συνεχόμενος μὲ τοὺς Ὀφιανεῖς, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Βωμία πλησίον τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας, Θουκ. γ', 95. Στράβ.

Βωμοί, οἱ, καὶ Βωμίαι, α, ὁ. Ὄρος τῆς Λιγουρίας σχηματίζον τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ὀίτης, ταυτὸν Ἄνενας ἄρος, Στεφ.

Βωνονία, ἡ, καὶ Βουωνία, Πλούτ. Bononia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀρχαιοτάτη, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις διέτριβον οἱ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορες τῶν Ῥωμαίων, ταυτὸν Bologna ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα, Στράβ.

Βῶρμος, καὶ Βώριμος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Οὐλίου, Μαριανδυνός, ναυαρχὸς ἐξαιρέτου ὠραιότητος, τὸν ὁποῖον ὡς λέγεται οἱ νύμφαι εἴλκυσαν μέσα εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἔγινεν ἀφανής, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπένθουν οἱ συμπολῖται του μὲ γοερὰ ἄσματα, Ἀθην. Αἰσχ. Περσ. 938.

Βῶρος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Περιήρους καὶ ἀνὴρ τῆς Πολυδώρης ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Π, 177. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, πατὴρ τοῦ Φαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 44.

—

Γ.

Γάβα, ἡ, καὶ Γάβη. Πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη ἀνατολικοῖς τῆς Καισαρείας, Ἰωσήπ.

Γαβαί, αἱ. Πόλις τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη νοτιοδυτικῶς τῶν Πασαργάδων καὶ ἔχουσα, κατὰ Στράβ. παλάτια βασιλικά, Βασίλεια τὰ ἐν Γάβαις λεγόμενα· πεῖραν. ἡ Δαρακαβέρδ, Πτολ. — 2) πόλις ὀχυρὰ

τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς τῶν Μασσαγέτων χώρας, Ἀρρῖαν. Ἀνάβ. Ἄλεξ. δ', 17.

Γαβαῖος, ὁ, Πέρσης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ξενοφ.

Γάβαλα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Συρίας κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς Λαοδικείας μὲ λιμένα, ταυτὸν. Δικχεβιλέ, Στράβ.

Γαβαθά, ἡ. Πόλις τῆς Ἰουδαίας ἀπέχουσα 12, μιλλίαρ. τῆς Ἐλευθεροῦπόλεως, Εὐσέβ.

Γάβαρα, τά. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ πλησίον τῆς Πτολεμαΐδος. Manneri.

Γάβιοι, οἱ. Gabii. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Ῥώμης καὶ Πραινέστου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ λατρεία τῆς Ἀργείας Ἥρας, Στράβ. ὅθεν, Γαβῖται, οἱ κάτοικ.

Γαβίνη, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀργείας Ἥρας λατρευομένης εἰς τὴν τῶν Γαβίων πόλιν. Οὐέργλ.

Γάγγη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Γάγγου ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γαγγαριδῶν, Πτολ.

Γάγγης, ου, ὁ, Ganges. Μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, πηγάζων ἀπὸ τὰ λεγόμενα Ἡμωδὰ ὄρη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας καὶ Σκυθίας, ὧν βαθὺς καὶ μέγας ἐξ αὐτῶν τῶν πηγῶν του, δέχεται δὲ εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμοὺς, καὶ ῥέων Νοτιοανατολικῶς, εἰσβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ λεγόμενον Γαγγητικὸν Κόλπον, διαρρῶν ὅλην τὴν Ἰνδικὴν χώραν εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν καλουμένην καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν. Πτολ. Στράβ.

Γάγγρα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος μικρὰ, ἔχουσα μόνον ἓν ὀχυρὸν φρούριον, ταυτὸν Σχιατρέχ.

Γάδαρα, τά. Πόλις περίφημος τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη καὶ ὅλη ἡ περὶξ χώρα ἕως τῆς Γαλιλαίας Γαδαρίς· κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελευκία, Πολυβ. — 2) Γάδαρα καὶ Γάζαρα καὶ Γάσαρα, πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰόππης. — 3) ἑτέρα πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ὀλίγου λόγου ἀξία, πατρὶς Μελεάγρου τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ, Μελεαγ. Ἐπιγ. ά. ὅθεν Γαδαρεύς, ἕως, ὁ κάτοικ.

Γαδάτας, α, καὶ ου, ὁ. Ἀσσυριόστις, Ξενοφ.

Γάδειρα, τά, Ἰων. Γήδειρα, τά, Gades. Πόλις ἀρχαία ἀποικία τῶν Φοινίκων, ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βαιτικῆς χώρας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, συνεχομένης μὲ τὴν ἠπειρον διὰ μιᾶς γεφύρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ μέγα ἐμπόριον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀντικρυνῶν παραλίων τῆς Εὐρώπης, Ἀφρικῆς, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Βρεττανικῶν νήσων, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἡρακλέους. Ὕστερον κατεστάθη ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Augusta Julia Gaditana, ταυτὸν Κάδιξ, Cadix. Πίνδ. Ἡροδτ. Στράβ. ὅθεν, ἐπίρρ. Γαδειρόθεν, ἐκ τῶν Γαδείρων, Διον. Περ. καὶ Γαδειρεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — Γαδειρικός, ή, όν, τῶν Γαδείρων, Πλάτ. καὶ Γαδειρίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Γαδείρων οὖσα, Στράβ.

Γάδιρα, ἡ. Πόλις τῆς ἐρήμου Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ. ε', 17.

Γαδιτανοί, οἱ, Gaditani. Κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Γαδείρων, Στράβ.

Γαδειτανός, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις εἶχεν ἐν Γαδείροις ἕνα περίφημον ναὸν καὶ ἐλατρεύετο ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Φιλοστρ.

Γαδρωσία, ἡ. Γαδρωσοί, οἱ, κ. τ. τ. ἴδε Γεδρωσία.

Γάζα, ἡ. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀπέχουσα 7 στάδια τῆς θαλάσσης, περίφημος ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα συμβᾶσαν αἱχμαλωσίαν τοῦ Σαμψὼν καὶ τὴν τύφλωσιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φιλισταίων, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς κειμένη μεταξὺ Κυρουπόλεως καὶ τῆς μετὰ ταῦτα Ἀλεξανδρείας, Ἀριαν. δ', 2. — ὅθεν, Γαζαῖος, ὁ κάτοικ.

Γαζίουρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Σκύλακος ποταμοῦ καθέδρα τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς χώρας, Διον. Κασσ. λέ, 11.

Γαζωρία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, λατρευομένης εἰς τὴν πόλιν Γάζωρον ἐν Μακεδονίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γάζωρος, ὁ, καὶ Γέσωρος. Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ταυτὸν Ἀλεσσοροφόρι. Στεφ. Βυζ.

Γαῖα, ἡ, καὶ Γαῖη, ἰωνικ. Ἀττ. Γῆ, παρὰ Ῥωμ. Tellus. Τέκνον τοῦ Χάους, γεννήσασα ἀφ' αὐτῆς τὸν Οὐρανὸν, τὰ Ὄρη καὶ τὸν Οὐρανόν, Ἡσ. Θεογ. 116, 126. ἐκ δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Οὐρανοῦ ἐγέννησε τοὺς Ἑκατόγχειρας, τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Τιτᾶνας, Ἡσ. Θεογ. 135. ἐνομίζετο δὲ ἔμπειρος τῆς μαντικῆς, προεκπέμπουσα εἰς τὸν ἔκγονον αὐτῆς Δία τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην του καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης μητρὸς, Παυσ. ὅθεν, Γαιηΐος, ὁ υἱὸς τῆς Γῆς, Ὅμ. Ὁδ.

Γαιηοῦχος, καὶ Γαιηοῦχα, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, οἷς περιέχοντος τὴν Γῆν διὰ τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης· εἶχε δὲ καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Λακεδαίμονι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. γ', 20.

Γάϊος, ὁ, Gaius ἢ Caius. Ὄνομ. Κύρ. Ἀνδρῶν ἢ οἰκογενειῶν ἐπισήμων παρὰ Ῥωμαίοις. Γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρξεν ἐν Ῥώμῃ, Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἀγρίππα Οὐιψανίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, κατ' ἀρχὰς ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην, ὕστερον δὲ ἐστρατεύσας κατὰ τῶν Πάρθων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπιτρέψαντος νικητὴς εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπέθανε κατ' ὁδὸν τὸν εἰκοστὸν τέταρτον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Γαισάται, οἱ. Gaesatae. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ, ὕστερον δὲ μεταξὺ τῶν Ἀπεννίνων, ὀρέων καὶ τοῦ Πάδου, Πολυβ. β', 22. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω, κατὰ Πολυβ. διότι ἐπολέμουν ὡς μισθωτοὶ τῶν λοιπῶν τῆς Γαλλίας ἐθνῶν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ἢ κατὰ Πλούτ. ἀπὸ τοῦ γαίσου, ὅπερ σημαίνει ἓν εἶδος ἀκοντίου. — Οἱ Γαζῆται, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Γαιζῆται παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Μ.

Γαίσων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Πριήνης εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον, Ἡροδτ. 9, 97.

Γαιτουλία, καὶ Γετουλία, ἡ. Gaetulia. Ἐπαρχία τῆς Μαυρηταν ίας ἐν Ἀφρικῇ ἡ κατὰ Πτολ. μεσημβρινῶς τῆς Μαυρηταν ίας, ἔχουσα θερμότατον κλίμα, Στράβ. — ὅθεν Γαιτουλικός, ή, όν, τῆς Γαιτουλίας ἢ εἰς τὴν Γαιτουλίαν ἀνήκων.

Γαιτοῦλοι, οἱ, καὶ Γαίτουλοι, Στέφ. Βυζ. Gaetuli. Οἱ κάτοικοι τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, οἵτινες ἀρχαιόθεν κατῴκουν μεσημβρινῶς τῆς λεγομένης Τιγγιτανικῆς Μαυρηταν ίας, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτείνθησαν διὰ τῆς Νουμιδίας ἕως τῶν μεγάλων Σύρτεων, ζῶντες βίον σκληρὸν καὶ ἄγριον καὶ σχηματίζοντες ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐθνῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπόγονοι τούτων εἰσὶν οἱ νῦν καλούμενοι Βάρβαροι ἢ Βαρβαρόποι, Στράβ. Προκοπ.

Γάλαβα, τά. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἐδέσσης, ταυτὸν Γελαβέ.

Γαλακτοφάγοι, οἱ. Οὗτοι ἐκαλεῖτο ἓν ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦν ἐντὸς τοῦ Ἰμαίου ὄρους, ἔνθα ταυτὸν κεῖται ἡ χώρα τῶν Μογγόλων ἢ Καλμούκων, Στράβ. παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Ν, 5. εὕρηται ὡς ἐπίθ. τῶν Μυσῶν καὶ Ἱππημολγῶν οἱ τρεφομένων συνήθ. ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων.

Γαλαξίδωρος, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Ξενοφ.

Γαλαξαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. Ὅμ. Ὕμν. Δήμ. 423.

Γαλάτεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἥτις ἀγαπήσασα τὸν ποιμένα Ἀκίδα υἱὸν τοῦ Φαύνου καὶ μὴ στέργουσα οὐδ' ὅλως νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὸ σφοδρὸν πάθος τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, τὸ ὁποῖον οὗτος συνέλαβεν ὑπὲρ αὐτῆς, μετὰ τὸν φόνον τοῦ δυστυχοῦς Ἀκίδος μιγνύουσα τὸ ἀπορρέον αἷμα αὐτοῦ μὲ τὰ δάκρυά της, ἐσχημάτισεν, ὡς ἐλέγετο, τὸν ἐν Σικελίᾳ μικρὸν ποταμὸν Ἄκιν, Ἡσ. Θεογ. 250. Θεοκρ. ς', 6. — 2) = Γαλατία, Λουκ.

Γαλάτη, ἡ (υυ-) = Γαλατία, Διον. Περ. 74.

Γαλάτης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς ἑνὸς τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλέων τῶν Κελτῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Εὐρώπῃ Γαλάται, Διοδ. Σικ. ε, 25.

Γαλάται, οἱ. Galatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Κελλμ. εἰς Ἄρτ. 182. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Γαλλίας, Πολύβ. — Οἱ Ὑπερβόρειοι Γαλάται, Στράβ. οἱ κατοικοῦντες ἐκεῖθεν τοῦ Ἄλπεων Γαλάται, Galli transalpini.

Γαλατία, ἡ. Galatia. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα μὲ τὴν Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Καππαδοκίαν, Πόντου καὶ Παφλαγονίαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Γαλάται λεγόμενοι, ἦσαν τὸ πάλαι ἔθνος ἀνδρεῖον καὶ πολεμικόν, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Κελτῶν, Στράβ. Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ Γαλλογραικία λεγομένη, Στράβ. — 2) Γαλλία ἡ ἐν Εὐρώπῃ, Gallia. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν ὕστερον οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον Γαλλίαν, τὴν νῦν Φρόντζαν France, καὶ μέρος τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, Πολυβ. ὅθεν, Γαλατία ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων, Gallia Cisalpina, κυρ. τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἰταλίας, καὶ Γαλατία ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων, Gallia Transalpina, ἡ νῦν ἰδίως, Γαλλία, Δίων Κασ.

Γαλατικός, ή, όν. Τῆς Γαλατίας ἢ εἰς τὴν Γαλατίαν ἀνήκων, ὅθεν, ὁ Γαλατικὸς κόλπος, Sinus Gallicus, κόλπος τις περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ταυτὸν Κόλπος τοῦ Λυών, Στράβ. καὶ, ἡ Γαλατική, ταυτ. τῷ Γαλατία, Στράβ.

Γαλάτων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος τις τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία εἰκὼν παριστάνουσα τὸν Ὅμηρον πτύοντα καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς περὶ αὐτὸν συνάγοντας ἐπιτηδείως τὰ ἐκπτυόμενα ἀπὸ τοῦ στόματός του, Λουκ. Εἰκ. κεκ. Ἱστ. ιγ', 22.

Γάλβας, α, ὁ. Galba. Σερούϊος Σουλπίκιος Γάλβας, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος πρὸ Χριστοῦ, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλαυδίου Νέρωνος· βασιλεύσας δὲ ὀλίγον καιρὸν μόνον, κατεσφάγη ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐχθρῶν του, τὸ θθ' ἔτος μετὰ Χρ.

Γαλέτης, ου, ὁ. Εὐνοῦς τις καὶ ὀπιστήθιος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, Αἰλ. ποικ. ἱστ.

Γαλεός, ἕως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς ἑνὸς βασιλέως τῶν Ὑπερβορέων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν οἱ ἐν Σικελίᾳ Γαλεῶται, Στεφ. Βυζ.

Γαλεῶται, οἱ. Μάντεις καὶ ἐξηγηταὶ τῶν τεράτων ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Στεφ. Βυζ. κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Γαλέως ἢ Γαλεώτου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἀπὸ τοῦ γαλεός, εἴδους ἰχθύος, ὅπερ, κατά τινα παρὰ Στεφ. Βυζ. εὑρεθέντα στέχ. τοῦ Ἀρχίππου, ἐνομίζετο ὅτι εἶχε μαντικήν τινα ἰδιότητα ἐν ἑαυτῷ. Κατὰ δὲ Ἡσύχ. ὑπῆρχον οἱ Γαλεοὶ μάντεις τινὲς παρὰ τοῖς Σικελοῖς, οἱ ὁ καὶ ὠνομάζετο ἀπ' αὐτῶν ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Τρῖλα ἢ μικρὰ καὶ Μέγαρα Γαλεῶτις, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο πολλοὶ τοιοῦτοι μάντεις· παρὰ Θουκ. 6, 62. καλεῖται αὕτη Γελεᾶτις, πεθαν. μέντοι ὀρθοτρ. Γαλεᾶτις καὶ Ἰωνικ. Γαλεῆτις, ὥσπερ Μαιῶτις, Ἰωνικ. Μαιῆτις.

Γαλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 244.

Γαληνός, Κλαύδιος, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ Περγάμου τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν περὶ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας χρόνον ἱκανὸν ἐν Ῥώμῃ. Τοῦ μεγά-

λου τούτου ἀνδρὲς καὶ φιλοσόφων σάζονται διάφορα συγγράμματα φιλοσοφικά, μαθηματικὰ καὶ πρὸ πάντων Ἰατρικά, περιέχοντα ἄφθονον ὕλην περὶ διαφόρων τῆς Ἰατρικῆς ἀντικειμένων.

Γαληψός, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαρχίας Σιθωνίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ταυτὸν Κυρίλι, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐκρήμνισεν Βρασίδας ὁ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. 7, 122. ἡ γριφὴ Γαψηλὸς παρὰ Θουκ. δ', 107. ἔστιν ἡμαρτμ. — ὅθεν, Γαληψιοι, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Γαλιλαία, ἡ. Galilaea. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης κειμένη πρὸς ἄρκτον τῆς Φοινίκης καὶ Τύρου, τῆς ὁποίας τὸ μεσημβρινὸν μέρος ἐκατοικεῖτο ἀπὸ μόνων Ἰουδαίων, Ἰωσηπ.

Γαλιλαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ ἐπίθετ. Γαλιλαῖος, αία, αῖον, τῆς Γαλιλαίας ἢ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀνήκων, Θουκ.

Γαλανθιάς, άδος, ἡ, καὶ Γαλανθίς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Προίτου, ἥτις παρευρεθεῖσα πλησίον τῆς Ἀλκμήνης, ὅτε αὕτη ἔμελλε νὰ γεννήσῃ τὸν Ἡρακλέα, ἠπάτησε τὴν θεὰν Ἥραν, ἥτις ἐμπόδιζε τὴν γέννησιν αὐτοῦ, ὅτ' ὁ πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἤγειρεν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς ἕνα ναὸν ἐν Θήβαις, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον συνήθως οἱ Θηβαῖοι θυσίας πρὸ τῶν τοῦ Ἡρακλέους, Ἀντ. Διῒ.

Γαλλαϊκή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης, ἥτις ὕστερον Βριαντικὴ ἐκαλεῖτο, ἴδε Βριαντική.

Γαλλία, ἡ, Gallia· παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο ἡ χώρα αὕτη τῆς Εὐρώπης Κελτική καὶ Γαλατία, Γαλλία δὲ ἐλέγετο μετὰ ταῦτα συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐννοοῦν οὗτοι ὅλην τὴν κῶν ἰδίως Γαλλίαν, τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν καὶ μέρος τῆς Ἑλβετίας καὶ ἡ μεν ἰδίως Γαλλία ἤτοι καὶ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία ἐλέγετο, Gallia Transalpina, ὡρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Γερμανίας, τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν Πυρηναίων, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ τοῦ Ῥήνου, οὖσα διῃρημένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὰς τέσσαρας μεγάλας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Ναρβωνίτιδα, Gallia Narbonensis, κειμένην παρὰ τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν Πυρηναίων· εἰς τὴν Ἀκουϊτανικήν, Gallia Aquitanica, μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Πυρηναίων καὶ Ναρβωνίτιδος. — Εἰς τὴν Λουγδουνικὴν ἢ Κελτικήν, Galia Lugdunensis, ἐκτεινομένην ἀπὸ τῶν Ἄλπεων ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, μεταξὺ Λίγυρος (Loire) καὶ τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμῶν — καὶ εἰς τὴν Βελγικὴν Γαλλίαν, Gallia Belgica, μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα παρὰ τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ. Ἡ δὲ λοιπὴ Γαλλία ἥτις περιελάμβανε τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ Γάλλων, ἀσχημάτιζε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία, Gallia Cisalpina, διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Πάδου, ὅστις ὑποδιαιρεῖ αὐτὴν εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Cispadana, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Transpadana· ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἰδίως Γαλλίας ὑπῆρχον οἱ Κελτοί ἢ Γαλάται, περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς παράλια ἦσαν Ἕλληνες καὶ ἀποικίαι τῶν Φωκαέων, συστᾶσαι ἐνταῦθα περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἔκτισαν τὴν περίφημον πόλιν Μασσαλίαν Ἡροδ. 1, 163. Διῒ. 5, 34. — Μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Ῥωμαῖοι κατακτήσαντες τὴν χώραν ταύτην, ἐπόλισαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους ῥωμαϊκὰς ἀποικίας καὶ ἔκτισαν πολλὰς πόλεις ἐπισήμους, Στράβ.

Γαλλικός, ή, όν, Gallicus. Τῆς Γαλλίας ἢ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀνήκων, Στράβ.

Γαλλογραικία, ἡ, Gallograecia = Γαλατία ἡ ἐν Φρυγίᾳ, Στράβ.

Γάλλος, ὁ, = Γαλάτης. Ὁ κάτοικος τῆς Γαλλίας, Στράβ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν, παρὰ Ῥωμαίοις. — 3) ποταμὸς τῆς Φρυγίας πηγάζων πλησίον τῆς πόλεως Μόδρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Βιθυνίας ἑνόεται μετὰ τοῦ Σουγαρίου, ταυτὸν Γάτιπαν, Στράβ. Ἡροδν. ά, 11. — 4) μικρὸς ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ῥέων ἀπὸ τῆς Νικομηδείας εἰς τὴν Νικαίαν καὶ σχηματίζων πολλὰς περιττροφάς. — 5) Πλην. Γάλλος οὗτος ἐλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης, οἵτινες ἐφόρουν τὰ μυστήρια αὐτῆς μὲ ἐνθουσιαστικὰ ᾄσματα καὶ κρότου τυμπάνων καὶ εἶχον ἴδιον κορυφαῖον Ἀρχιγάλλον λεγόμενον, ζῶντες ἐξ ἐλέους, καὶ ἐκτεμνόμενοι οἱ ἴδιοι. Ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Γάλλου ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἔλεγον ὅτι εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, Ἡροδν.

Γάμαλα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀνατολικῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Γαλιλαίας, Ἰωσηπ.

Γάμβριον, τό, καὶ Γαμβρεῖον, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενοφ.

Γαμήλιος, ία, ιον. Ὁ εἰς τὸν Γάμον ἀνήκων, ἰδίως ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ὡς ἐφόρων καὶ προστατῶν τῶν γάμων, Πλουταρ.

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἕβδομος μὴν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἦν ἱερὸς τῆς γαμηλίας Ἥρας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐτυναίθιζον νὰ ἑορτάζωσιν οἱς ἐπὶ πολὺ τοὺς γάμους ἐν Ἀθήναις, Δημ. ἀναλογεῖ δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰανουάριον.

Γανδάριος, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον συνεστρατευσε μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 3, 91. κατὰ δὲ Στράβ. ἦταν οὗτοι Ἰνδοί.

Γανδόωρον, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἑλβετῶν, Πτολ.

Γάνος, ἡ. Πόλις ἡ Φρούριον τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεσημβρινῶς τῆς Βισάνθης, ταυτὸν Γάνος, Ξενοφ. Κυρ. Ἀν. ζ, 5, καὶ Γάνος, Σκύλαξ.

Γενυμήδης, ους, ὁ, αἰτ. ῆ καὶ ᾆν. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρωὸς καὶ ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου, Ἀπολλ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου ἢ τοῦ Ἀσσαράκου, τὸν

ὁποῖον διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὡραιότητα ἥρπασεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἀετόν, ἐν ᾧ ἐφύλαττε τὰ ποίμνια ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Ὄλυμπον, καταστήσας αὐτὸν οἰνοχόον αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν, πρὸς ἀποζημίωσιν δὲ τῆς ἁρπαγῆς τοῦ νέου Γανυμήδους, ἔδωκεν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν Τρῶα πατέρα του τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους ἵππους, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς ὡς λάφυραν, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λαομέδοντος, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 266. Ἀπολλ. ὅθεν, Γανυμήδειος, εία, ειον, τοῦ Γανυμήδους ἢ εἰς τὸν Γανυμήδη ἀνήκων, Ἀνθολ.

Γαραμαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσσυρίας κατοικοῦν μεσημβρινῶς τῶν Ἀρβήλων ἐπὶ τῶν ὀρεινῶν μερῶν τῆς χώρας ταύτης, Πτολ.

Γαράμαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν ἐν μέσῳ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας μεσημβρινῶς τῶν Νασαμώνων, ἀνδρεῖον καὶ πολεμικόν, ἔχοντες δέρμα χονδρὸν καὶ σκληρὸν καὶ πολεμοῦντες πάντοτε μετὰ τῶν Τρωγλοδυτῶν, Ἡρόδτ. 4, 174. Διον. Περ. 217.

Γαραμαντίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἴαρβαν. Οὐίργ.

Γαρέμας, αντος, ὁ, ἔτι δὲ καὶ Ἀμφίδαμας, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Ἀφρικῇ Γαράμαντες, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1494. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Γαραμάντων ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Ἡρόδτ.

Γάργανον, τό, Garganum. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν, Promondorio del Monte Gargano, Στράβ.

Γάργαρα, τά. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Γαργάρου, Στράβ. πρότερον ἡ Γάργαρος λεγομένη. — 2) ταὐτὸν τῷ Γάργαρον.

Γάργαρον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἄνω ναὸν τοῦ Διός, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 292. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ παρὰ τῷ Ἀδραμυττικῷ κόλπῳ, Στράβ.

Γάργαρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ πόλις Γάργαρον ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γαρηττία, ἡ. Περίφημος κρήνη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδτ. Παυσ.

Γαργηττός, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὅθεν Γαργηττοῖ, ἐπίρρ. ἐν Γαργηττῷ καὶ Γαργηττόθεν, ἐκ τῆς Γαργηττοῦ. — Γαργήττιος, ὁ κάτοικ. τῆς Γαργηττοῦ, Πλούτ. Στράβ.

Γαρούνας, ὁ (Γαρουνάς), Garumna. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς δυτικῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν, ταυτὸν Garonne, Στράβ.

Γαυάνης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους, Ἡρόδτ. 8, 137.

Γαυγάμηλα, τά, καὶ Γαυγάμιλα, Στέφ. Βυζ. Κώμη τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου κατὰ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν, Στράβ. Ἀρριαν. Ἀναβ. γ', 8.

Γαῦδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, ταυτὸν Γαβοῦσα, Πλίν.

Γαυλείτης, ου, ὁ. Κάρ τις παρὰ Θουκ. ή, 85.

Γαυλίτης, ου, ὁ. Σάμιος, εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενοφ. Ἀναβ. α', 7, 5. ἔτι δὲ καὶ Γαυλείτης.

Γαῦλος, ἡ. Νῆσος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Σικελίας πλησίον τῆς νήσου Μάλτας, ταυτὸν Γόζον, Διοδ. Σικ. Πτολ. παρὰ Στράβ. εὑρίσκεται ἡμαρτμ. Γαῦδος.

Γαυλών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰουδαίων πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, Ἰωσηπ.

Γαῦρος, ὁ. Ὄρος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Monte Gauro.

Γαύρεον, τό. Διμὴν καὶ φρούριον ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου, πιθαν. Γαβρλέων, Gauroleon, παρὰ Διῒ. Ξενοφ. Διοδ.

Γεδρωσία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίας κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Καρμανίας, Ἀραχωσίας, Ἰνδίας καὶ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς ὁποίας ὄζων οἱ λεγόμενοι Ἰχθυοφάγοι, ταυτὸν Μεκράν. Στράβ. καὶ, ἡ Γεδρωσία, Ἀρριαν.

Γεδρωσοί, οἱ, Γεδρωσοί, Ἀρριαν. Οἱ κατοικοι τῆς Γεδρωσίας ἐπαρχίας τῆς Περσίδος, Στράβ.

Γείλισσα, ἡ. Ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ἥτις παρὰ Πινδ. Ἀρσινόη καλεῖται, Αἰσχλ. Χοηφ. 728.

Γέλα, ας, Ἰων. Γέλη, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥοδίων καὶ διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Γελωνος, ταυτὸν Terra Nuova. Ἡρόδτ. Θουκ. ὅθεν, Γελῶοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Γελαῖοι.

Γέλας, α, ὁ, Gela. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Γέλας, ταυτὸν, Fiume di Terra Nuova, Θουκ. ς, 4. ἔτι δὲ καὶ Γέλα.

Γελάνωρ, ορος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους καὶ τελευταῖος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Φορωνέως, τὸν ὁποῖον ἐξέβαλεν ὁ Δαναὸς ἀπὸ τοῦ βασιλείου, Ἀπολλ. β', 1, 4.

Γελέων, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων φυλῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ Γελέοντες, Ἡρόδ. 5, 66. — Πλουτ. Σολ. 23 ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ γεωργοί, ὀρθότ. δὲ Τελέοντες, ὅπερ ἴδε.

Γέλων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δεινομένους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱέρωνος, εἷς τῶν σοφῶν καὶ ἀγαθῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου υἱοῦ τοῦ Δαρείου· πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μὲ τοὺς Καρχηδονίους, οἵτινες εἰσέβαλλον εἰς τὴν Σικελίαν μὲ μίαν πολυάριθμον δύναμιν καὶ νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ἐνησχολήθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ εὐτυχίας τῶν ὑπηκόων του, ἐμψυχόνων μεγάλως τὴν βιομηχανίαν, τὰς τέχνας καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν γεωργίαν, παρευρισκόμενος ὁ ἴδιος πολλάκις ἐν καιρῷ θέρους εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ συνεργαζόμενος μετὰ τῶν ἄλλων γεωργῶν·

βασιλεύσας δὲ ἑπτὰ χρόνους, ἀπέθανεν ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἱερώνα, Ἡρόδ.

Γελωνοί, οἱ, Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦν περὶ τὸν Τάναϊν ποταμόν, ἐν τῇ νῦν Οὐκρανῇ, καθ' Ἡρόδ. κατήγοντο οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐξ Ἑλλήνων, ὅτοι πολλοὺς χρόνους πρότερον ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὰ ἀρετικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ συνεμίχθησαν μετὰ τῶν αὐτόθι Βουδίνων, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ παραλάττοντες τῶν ἄλλων Σκυθῶν διὰ τῆς γλώττης καὶ τῆς τοῦ βίου διαίτης, Ἡρόδοτ. 4, 108.

Γελωνός, ὁ, Τὶς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐρεβόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθύρτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ Γελωνοί, Ἡρόδοτ. 4, 10. — 2) Γελωνός, ἡ, Πόλις μεγάλη ἐξύλινος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Γελωνῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ, Ἡρόδοτ. 4, 58.

Γεμῖνιος, ὁ, Gaminius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πλούτ.

Γεμῖνος, ὁ, Τόδιος μαθηματικός, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ φαινόμενα ἢ Στοιχεῖα τῆς Ἀστρονομίας.

Γένανοι, οἱ, Gonanni. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Οὐινδελικίᾳ πλησίον τῶν Βρεύνων, Στράβ. δ'.

Γενέθλιον, τό, Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Τροιζῆνος, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Θησεύς.

Γενέσιον, τό, Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη παρὰθαλάσσιος, Παυσ.

Γενέσιος, ὁ, Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀργολίδι ὁμωνύμου κώμης, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ, Παυσ. β', 38.

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ, Θεά τις ἔφορος τῆς γενέσεως, κατά τινας δὲ ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἀριστφ. καὶ Γενετυλλίδες, Ἀριστφ. Θεσμ. 137. κατὰ Σουίδ. θεαί τινες ἢ νύμφαι, αἵτινες συνάδουσι ὡς ἐπὶ πολὺ τὴν Ἀφροδίτην.

Γενέτωρ, ορος, ὁ, Τὶς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας καταγομένου ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Γενηταῖος, αία, αῖον, Ὁ εἰς τὸν Γενήτην λιμένα ἀνήκων, ἡ Γενηταία ἄκρη, ἀκρωτήριον τοῦ Πόντου ἐν τῇ Σκυθίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Γενηταίου Διός, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 378.

Γενήτης, ου, ὁ, Λιμήν τις καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου, ταυτὸν Βόνα, Στέφ. Βυζ.

Γενούα, ἡ, καὶ Γενόα, Στέφ. Βυζ. Genua. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, ταυτὸν Γένουα, Genua ἐπὶ τοῦ βασιλείου τῆς Σαρδινίας, Στράβ.

Γέντιος, ὁ, Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, ὅστις ἐβοήθησε μὲ στρατιωτικὰς δυνάμεις τὸν Περσέα βασιλέα τῆς Μακεδονίας ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, Λίβ.

Γεραιστός, ὁ, Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς νήσου Εὐβοίας πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν αὐτῆς μέρος, ἔνθα ἀνέκαθεν ὑπῆρχε ναός τις καὶ ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, ταυτὸν Γέραιστον, Ὅμ. Ὀλ. Γ, 177. Ἡρόδ. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 1244. ὁ, ἡ Γεραίστιος, ία, ιον, ὁ ἐκ Γεραιστοῦ ἢ ἐκ τοῦ Γεραιστῶν ἀνήκων, Εὐριπ. καὶ Γεραίστιοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Γεραιστοῦ, Στεφ. Βυζ.

Γέραιστος, ὁ, Τὶς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Γεραιστός, Στέφ. Βυζ. — 2) Εἷς τῶν Κυκλώπων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸν τάφον ἐθυτίασαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν θυγατέρα τοῦ Ταλαίου, Ἀπολλ.

Γεράνα, ἡ, Βασίλισσά τις τῶν Πυγμαίων, γυνὴ τοῦ Νικοδάμαντος, ἥτις ἐπειρεμένη εἰς τὸ κάλλος της καὶ καταφρονοῦσα τὰς θεάς, μεταμορφώθη ὑπ' αὐτῶν εἰς γερανόν, Ἀθήν. Ὀβδ. μεταμ.

Γεράνεια, ἡ, καὶ Γερανία, Σουίδ. Ὄρος τῆς Μεγαρίδος μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μεγάρων, ταυτὸν Παλαιοβοῦνι, Θουκιδ. δ', 44.

Γέρας, τό, Φρούριον ὀχυρὸν πλησίον τῆς Σικυώνος, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1, 22. ὀρθότερ. μέντοι Δίρας, ὅπερ ὄρα.

Γέρασα, τά, Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, κατὰ Στέφ. Βυζ. τῆς Κοίλης Συρίας, ταυτὸν Δτχεράσχ. ὅθεν, Γερασηνός, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Γεράστιος, ὁ, Μήν τις παρὰ Λακεδαιμονίοις, Θουκιδ. δ', 119.

Γέργιθες, οἱ, Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Γέργιθος, οἵτινες ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Τευκρῶν, Ἡρόδοτ. 7, 43. — 2) = Γέργις, Στραβ.

Γέργις, ιθος, ἡ, καὶ Γέργιθος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, Ξενοφ. ὅθεν, Γεργίθιος, οἱ κάτοικοι, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 15.

Γέργις, ιθος, ὁ, Πέρτης, υἱὸς τοῦ Ἀρίζου εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν τῆς ξηρᾶς στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδοτ. 7, 82.

Γεργοουία, ἡ, Gergovia. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρουέρνων, ταυτὸν Clermont, Στράβ.

Γερηνία, ἡ, Γέρηνον, τό, καὶ Γέρηνα, τά, Εὐρτάθ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας, ταυτὸν τῷ Ἐνόπῃ, ταυτὸν Ζαρνάτη, Στράβ. ὅθεν Γερήνιος, ία, ιον, τῆς Γερήνης, καὶ Γερήνιοι καὶ Γέρηνοι, οἱ κάτοικ. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. παρβλ. καὶ Heyne, Ἀπολλόδ. σελ. 155.

Γερήνιος, ὁ, Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ Γερηνίας, ἐπίθετ. τοῦ γέροντος Νέστορος ἀναστρεφέντος ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Πύλον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 336.

Γέρηνος, ἡ, = Γερηνία, Ἱπ. Λιθ. 29.

Γέρης, ητος, ὁ, Πένης τις φαλακρὸς ἐν Ἀθήναις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 927.

Γερητοθεόδωρος, ὁ, Κωμικ. τις σύγχρ. λέξις ἐκ τοῦ Γέρης καὶ Θεόδωρος, περιτιθέμενος ἀχρείῳ τινὶ Ἀθηναίῳ, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 604.

Γέριτα, ἡ, Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σύρτεων, ὅπου νῦν κεῖται ἡ Σχιέρτζα, Πτολ.

Γερμανία, ἡ, Germania. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι καὶ Ἱστορικοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικῶς τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Γερμανικοῦ ὠκεανοῦ, καὶ

τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων ποταμῶν τοῦ Ῥήνου καὶ Οὐϊστούλα (Vistula) καὶ τῶν Καρπαθίων ὀρέων. Κατὰ Πτολ. β', 11. Ἡ Γερμανία τὴν μὲν ἀνατολικὴν πλευρὰν ὁριοῦσι ὁ Ῥῆνος ποταμός, τὴν δὲ ἀρκτικὴν ὁ Γερμανικὸς ὠκεανός. — τὴν δὲ μεσημβρινὴν πλευρὰν ὁρίζει τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ τὸ ἀνατολικὸν μέρος. — τὴν δὲ ἀνατολικὴν πλευρὰν ὁρίζει ἡ ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐπιστροφῆς πρὸς τὰ ὑπερκείμενα Σαρματία ὀρη διάστασις· ἣν ὁποίαν ταύτην χώραν καὶ ἰδίως Γερμανίαν τὴν μεγάλην ὠνόμαζον, Germania Magna· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατὰ Στράβ. ζ', ἀπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ὀνόματος Germanus, ὅπερ σημαίνει ἀδελφός, διότι ἀδελφοὺς ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι ὅλους ἐκείνους, ὅσοι κατῴκουν πέραν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, θέλοντες νὰ παραστήσωσιν οὕτω τὴν μετὰ τῶν Γάλλων συγγένειαν αὐτῶν. οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Γερμανίας ἀναφέρονται ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων οἷς αὐτόχθονες, κατοικοῦντες δηλ. ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν χώραν καὶ οὐχὶ ἐλθόντες ἐξ ἀλλοτρίας γῆς· κατὰ Πτολ. ἐσχηματίζον οὗτοι πολλοὺς κατ' ἰδίαν λαοὺς καὶ φυλάς, ἔχοντες ἕκαστοι ἰδιαιτέραν ὀνομασίαν· ἐν γένει δὲ ὅλη ἡ Γερμανία ὑπῆρχε πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, ὀψὲ δὲ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τελευταίας πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἄρχισεν αὕτη νὰ γίνηται ὁπωσοῦν καὶ κατ' ὀλίγον γνωστὴ διὰ τῶν ἐκστρατειῶν, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς διαφόρους χώρας αὐτῆς· ταυτὸν Γερμανία ἢ Ἀλλημανία, Allemagne.

Γερμανικός, ἡ, ὸν, Τῆς Γερμανίας ἢ εἰς τὴν Γερμανίαν ἀνήκων, Στράβ.

Γερμάνιοι, οἱ, Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας ἐν τῇ νῦν Καρμανίᾳ χώρᾳ λεγομένῃ, ὕστερον δὲ ἰδίως Καρμανοὶ κληθέντες, Ἡρόδοτ. 1, 125.

Γερμανός, ὁ, Ὁ κάτοικος τῆς Γερμανίας, Στράβ. Διον. Περ. 285. (τὸ α εὕρηται σπαν. βραχὺ παρὰ τοῖς ὕστερον.)

Γερόνθραι, αἱ, Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη πρὸς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἔχουσα μίαν Ἀκρόπολιν καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἄρεως, ταυτὸν Ἱερῶν, Παυσ. γ', 22.

Γερούνιον, τό, Gerunium. Πόλις τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Cirignola, Πολύβ.

Γερούς, οῦντος, ἡ, πιθαν. Gerunium παρὰ Λιβ. πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, Πολύβ.

Γέρρα, τά, Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Πηλουσίου. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κυρρηστικῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν τὸ ἀρχαῖον Χαλδαῖοι καὶ μετήρχοντο ἐν αὐτῇ μέγα ἐμπόριον, ταυτὸν Ἐλ-Κατίφ. Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Γερραῖος, αία, αῖον, τῶν Γέρρων, ἢ εἰς τὰ Γέρρα ἀνήκων, καὶ, Γερραῖοι, οἱ κάτοικ.

Γέρροι, ὁ, καὶ Γέρρος, οἱ, Ἐπαρχία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Βορυσθένους, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδοτ. ὅθεν, Γέρροι, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας ταύτης, Στέφ. Βυζ.

Γέρρας, ὁ, Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων πλησίον τοῦ Βορυσθένους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὑπάκυριν, ταυτὸν Τρουσκοῦ ἢ Μολοσχνά-βοδι, Ἡρόδοτ. 4, 19.

Γέτας, α, ὁ, Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Ἥρωδν. — 2) Ὄνομα δούλου τινός, Στράβ.

Γέται, ων, οἱ πληθ. Γέται, οἱ, Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν πέραν τοῦ Ἴστρου ὄρους περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Δουνάβεως, ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ νῦν Βουλγαρίᾳ καὶ Δακίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον τομαδικὸν καὶ δοξάζοντες τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, δι' ὃ καὶ Γέται οἱ ἀθανατίζοντες ἐλέγοντο, Ἡρόδοτ. 4, 95. Θουκυδ. Στράβ. ὅθεν, Γετικός, ἡ, όν, τῶν Γετῶν ἢ εἰς τοὺς Γέτας ἀνήκων, καὶ, ἡ Γετική, ἡ χώρα, ἔνθα κατῴκουν οἱ Γέται, Λουκ.

Γετία, ἡ, = Γετική, Στράβ.

Γευσεστράτη, ἡ (α). Γυνή τις Ἀθηναία, Ἀριστ.

Γέφυρα, ἡ, Πόλις τῆς Συρίας, πιθαν. ἡ νῦν Κεσέρ-Μεραδ λεγομένη, Πτολμ. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Τανάγρα κληθεῖσα, Στέφ. Βυζ.

Γεφυραῖοι, οἱ, Ἀρχαῖος λαός, πιθαν. καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Γεφύρας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν Κάδμον εἰς τὴν Βοιωτίαν μετέβη ὕστερον εἰς τὴν Ἀττικήν, Ἡρόδ. 5, 57.

Γήδειρα, τά, = Γάδειρα.

Γῆλαι, οἱ, Gelae καὶ Geli. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Γχιλὰν χώρας, Στράβ. Πλούτ. ὅτι δὲ καὶ Γηλοὶ παρὰ Διον. Περ. 1019.

Γήναβον, τό, Genabum. Πόλις τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Λίγυρος (Loire) ποταμοῦ, μία τῶν ἐμπορικωτάτων ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης πόλεων, ταυτὸν Orleans, Στράβ.

Γηρυονεύς, ῆος, ὁ, ἐπικ. = Γηρυόνης, Ἡσιόδ. Θεογ. 309.

Γηρυόνης, ου, ὁ, καὶ Γηρυών, όνος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 880. Πινδ. Τὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιρρόης, βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐρυθείας, ὅς τις διὰ τὴν τερατώδη καὶ γιγαντείαν αὐτοῦ ἀνδρίαν, ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς τριπώματος, ἔχων ἐξ χεῖρας τοσαύτους πόδας καὶ πτέρυγας· ἐπὶ τοῦ σώματός του· τοῦτον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς, ἥρπασε τὰς βοῦς αὐτοῦ καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, Ἡσιόδ. Θεογ. 287. Ἀπολλόδ. β', 5, 10. Ἡρόδοτ. Πλάτ. Νόμ.

Γιγάντειος, εία, ειον, Τῶν Γιγάντων ἢ εἰς τοὺς Γίγαντας ἀνήκων.

Γίγας, αντος, ὁ, πληθ. οἱ Γίγαντες, Τέκνα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, τέρατα ἐξαίσιου ἀνδρίας καὶ φρικώδους μεγέθους, ἔχοντες ἀντὶ ποδῶν οὐρὰς δρακόντων, Ἡσιόδ. Θεογ. 185. ἐν μέγα πλῆθος τούτων γεννήσασα ἡ Γῆ, παρεκίνησεν αὐτοὺς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Διὸς πόλεμον, οἵτινες βάλλοντες τὰ ὄρη Ὄσσαν, Πήλιον καὶ Οἴτην τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου καὶ μὲ δυναμένας ὁρῦς ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ Ὀλύμπου· ἀλλ' ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν λαβὼν συμβοηθὸν καὶ

τὸν Ἡρακλέα, ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος, Ἀπολλ. α', 6, 1. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν Ταρταρον, ὅπου ἐφυλάττοντο ὁμοῦ μὲ τὸν Κρόνον. Καθ' Ὅμ. Ὀδ. Η, 59. ἦσαν οἱ Γίγαντες ἔθνος ἄγριον κατοικοῦν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ χώρᾳ ἢ ἐν Ἠπείρῳ, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διὰ τὰς παρανομίας των ἠφάνισεν ἐξ ὅλου. Ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ συγγενεῖς τῶν ἐν Τριναχίᾳ Φαιάκων καταγόμενοι ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 120.

Γιγαντοφοντὶς ἰδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τῆς συμβουλῆς καὶ συνεργείας τῆς ὁποίας ἐφόνευσαν ὁ Ζεὺς τοὺς Γίγαντας, φουρν.

Γίγαρτον, τό. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βότρυος, Στράβων.

Γίγων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Γιγωνός, Στέφ. Βυζ. — 2) ἔτι καὶ ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Ἐτυμ. Μεγ.

Γιγωνίς, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα, Gigonum Promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Κροσσαίας χώρας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἐτυμ. Μεγ.

Γιγωνός, ἡ. Πόλις τῆς Κροσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κάμψης καὶ Δισῶν, Ἡρόδ. 7, κδ. Θουκ. ὅθεν, Γιγώνιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Γιλιγάμμαι, οἱ, καὶ Γιλιγάμβαι, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Διβύας χώρας ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἀφρικῇ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς νήσου Ἀφροδισιάσος ἕως τοῦ Πλούτου λιμένος, Ἡρόδ. 4, 169.

Γίλλος, ὁ. Ταραντινός τις φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, Ἡρόδ.

Γινδάνες, οἱ, καὶ Γινδᾶνες, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦντες πρὸς ἀνατολὰς τῶν Μαυῶν, πιθαν. ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ τῆς Τριπόλεως, Ἡρόδ. 4, 176.

Γίνδαρος, ἡ. Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ ὀχυρά, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβον συνήθως λῃσταί, Στράβ.

Γλαβρίων, ωνος, ὁ, Ἀχίλλιος. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων εἰς τὸν κατὰ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου πόλεμον.

Γλάνις, ιδος, ὁ, Clanis. Ποταμὸς τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Chiana, Στράβ. — 2) Clanius. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Γ' Ango, Λουκοφρ. Στέφ. Βυζ.

Γλάνις, ιδος, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα πλάττεται κατ' ἀσταίσμ. παρ' Ἀριστφ. ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βάκιδος, Ἱππ. 1003.

Γλανός, ὁ· ἰδε Γληνός.

Γλαυγανῖται, οἱ, καὶ Γλαῦσαι. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἀρκτικῶς τοῦ Ἀκησίνου ποταμοῦ, νικηθὲν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν. Ἀναβ. ε', 10.

Γλαυκέτης, ου, ὁ. Ἀδηφάγος τις καὶ ἀσελγὴς ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Εἰρ. 1008. — 2) Δημαγωγός τις ἀχρεῖος χαρακτῆρος ἐν Ἀθήναις· Δημ.

Γλαύκη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 30. Ἡσ. Θεογ. 244. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἄλκιν, Ἀπολλ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐρασθεὶς ὁ Ἰάσων ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα μετὰ τὴν Μήδειαν, ἥτις ὑπ' ἄλλων Κρέουσα καλεῖται, Ἀπολλ. α', 9, 28. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κυχρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἀκταῖον ἐγέννησε τὸν Τελαμῶνα. Ἀπολλ. γ', 12, 7. — 5) Μουσική τις γυνὴ ἐκ Λέσβου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Θεοκρ. Εἰδ. δ', 31.

Γλαύκη, ἡ, καὶ Γλαυκία, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Μυκάλης, Θουκυδ. η', 79.

Γλαυκίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Λιβύης, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκατοντετηρίδος. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ταυλαντίων, Ἀρριαν.

Γλαυκίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν ἴδιον μνηστῆρα αὐτῆς Ποτάμονα, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Γλαύκιππος. ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τρίτον χρόνον τῆς 92 Ὀλυμπιάδος.

Γλαυκίς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχύλου, ἴδε Γλαυκοθέα.

Γλαυκοθέα, ἡ. Μήτηρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ποταπῆς καταστάσεως, πρότερον Γλαυκὶς καλουμένη, Δημ. Στεφ.

Γλαυκοδόη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ἀπολλ. α', 2, 7.

Γλαυκονόμη, ἡ. Μία καὶ αὕτη τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 256.

Γλαῦκος, ὁ. Ἐκκαλούμενος Πόντιος καὶ Ἀνθηδόνιος· υἱὸς τοῦ Ἀνθηδόνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης ἐκ Βοιωτίας, κατ' ἀρχὰς ἁλιεὺς καὶ ἐπιτήδειος κολυμβητής, ὕστερον δὲ πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν, συγκατατάχθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν θαλασσίων θεοτήτων, γενόμενος ἐμπειρος μάντις, παρὰ τοῦ ὁποίου, οἷς λέγεται, ἐδιδάχθη ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην, Ἀθήν. Εὐρίπ. Ὀρέστ. 364. Παλαίφ. — 2) ὁ ἐπικληθεὶς Ποτνιεύς, υἱὸς τοῦ Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων ἵππων, τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἐν Ποτνιαῖς κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὅμρ. Ἰλ. Ζ, 154. Ἀπολλ. α, 9, 2. — 3) Τίὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις παῖς ἔτι ὢν καὶ διώκων ἕνα μῦν, ἔπεσεν εἰς ἕνα πίθον πλήρη μέλιτος καὶ ἐπνίγη, ὁ αὐτὸς καὶ Γλαύκων ἐλέγετο, Ἀπολλ. γ', 3, 1. — 4) Τίὸς τοῦ Ἱππολόχου καὶ ἔκγονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγὸς τῶν Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιορκίαν, ὃς τις δὲν ἠθέλησε νὰ πολεμήσῃ μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ τὴν ἀρχαίαν ἐκ ξενίας φιλίαν, ἥτις ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν πατέρων αὐτῶν, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 876. Ε, 119. Πίνδ. — 5) Τίὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολλόδ. — 6) Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος Τελαμωνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Δικτ. Κρητ. δ', 7. — 7) Ἀγαλ-

ματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου εἰς διάφορα τεχνικὰ ἔργα, καὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς πολύτιμος τρίπους μεταξὺ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Ἡρόδ. 1, 25. Παυσ. — 8) Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Καρύστου πόλεως τῆς Εὐβοίας, ὅστις μὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν ἔλαβε δίς τὸ βραβεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας καὶ ὀκτάκις εἰς τοὺς Ἰσθμιακούς, Παυσαν. Δημ.

Γλαῦκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχίδος, Στράβ. — 2) Ἄστρον ποταμοῦ τῆς Καρίας ἐκβάλλων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα Γλαῦκον κόλπον, Στράβ. — 3) ὁ Γλαῦκος κόλπος, κόλπος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας παρὰ τῷ Ἀρτεμισίῳ ἀκρωτηρίῳ, ταυτὸν κόλπος τοῦ Μέκρι λεγόμενος, Στράβ.

Γλαύκων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, ὅστις συνέγραψεν 9 διαλόγους, Διογ. Λαέρτ. β', 124. Ξενοφ. — 2) Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος, Θουκυδ. — 3) Θεῖος τοῦ Πλάτωνος καὶ πατὴρ τοῦ Χαρμίδου Ἀθηναῖος, Ξενοφ. Πλάτ. — 4) κοιτητής τις Ῥαψῳδὸς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἴωνι.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐχούσης γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, Ὅμ. Ἰλ.

Γλαφυραί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γλαφύρα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 712. Στέφ. Βυζ.

Γληνός, ὁ, καὶ Γλανός. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηιανείρας, τὸν ὁποῖον οὗτος μαθὼν ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ κατέκαυσεν, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Γλίσας, αντος, ἡ (ι), καὶ Γλίσσας, Στέφ. Βυζ. Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀκόντου, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐσώζοντο ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 504. Ἡρόδ. Στράβ. ὅθεν, Γλισάντιος, ία, ιον, τῆς Γλίσαντος, καὶ Γλισάντιοι, οἱ κάτοικ.

Γλοῦς, καὶ Γλῶς, ὁ. Τίὸς τοῦ Ταμὼ Αἰγύπτιος, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Κύρου τοῦ Νεωτέρου ἐκστρατευσάντων, Ξενοφ.

Γλυκέρα, ἡ. Περίφημός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρασμία τοῦ Ἁρπάλου καὶ Μιλανδρου, Λουκ.

Γλυκέριον, ἡ, Ὑποκορ. τοῦ Γλυκέρα, Λουκ.

Γλύκη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικῶν παρ' Ἀθηναίοις, Ἀριστφ. Βάτρ. 1344.

Γλυκὺς λιμήν, ὁ, Dulcis Portus. Λιμὴν καὶ πόλις ἐν Ἠπείρῳ, ἔνθα ἡ Ἀχεροῦσία λίμνη εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, ταυτὸν Γλυκύ, Στρβ.

Γλύκων, ωνος, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ γόης Ἀλέξανδρος, ὁ ἐξ Ἀβόνου τείχους, Λουκ.

Γλυμπεῖς, οἱ, Πολύβ. δ', 26, καὶ Γλυπία, τά. Παυσ. Κώμη τῆς Λακωνίας ἔχουσα ἐν φρούριον πλησίον τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος.

Γνάθαινα, ἡ. Ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, Αἰλ. Ἀθην.

Γναθωνίδης, ου, ὁ. Ὄνομα κύριον παρατίτου τινὸς ἀπαντώμενον ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Λουκ. ἐκ τοῦ γενέθλ.

Γνάθων, ωνος, ὁ, = Γναθωνίδης.

Γνάϊος, ὁ, Cnejus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Γνήσιππος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, Ξενοφ.

Γνίφων, ωνος, ὁ. Κύρ ὄνομ. φυλαργύρου τινὸς ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Λουκ. (ἀπὸ τοῦ κνιφός)

Γνωσία, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μενέλαος ἐγέννησε τὸν Ξενόδαμον, Ἀπολλ. γ', 12, 1.

Γνωσίας, α, ὁ. Συρακουσιός τις, Ξενοφ. Ἱερό.

Γνωσίδημος ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, Αἰσχίν.

Γόβαινον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ταυτὸν Cape St. Mahé, Πτολ. β', 9.

Γόγγυλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Ἑλλήνων ἐξ Ἐρετρίας, ὅστις ἐξωρίσθεις τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἔφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὡς δωρεὰν τὰς πόλεις Μυρίναν καὶ Γρύνιον, Θουκυδ. α', 128. — 2) Τίὸς τοῦ προτέρου, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6.

Γολγοί, οἱ, καὶ Γολγόν, τό, Στέφ. Βυζ. Golgi. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου ἀποικία τῶν Σικυωνίων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, ταυτὸν Κοῦκλα, Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 100. καὶ Γόλγος. Δωρικ. = Γόλγους· ὅθεν Γόλγιος, ία, ιον, τῶν Γολγῶν καὶ οὐσ. Γόλγιος, ὁ κάτοικ.

Γόλγος, ὁ. Τίὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Γολγοί, Σχόλ. Θεοκρ.

Γόμφοι, οἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ταυτὸν Σταγοί, Στράβ. ὅθεν, Γομφεύς, ὁ κάτοικος.

Γουνατᾶς, ᾶ, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου, ἴδε Γόννος.

Γουνέδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ἔχουσαι ἴδιον ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Ἤλιδι, Στράβ η'.

Γοννοπαῖος, ου, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν τῇ νήσῳ Δέσβῳ, Σχόλ. Ἀριστφ. Νεφ. 144.

Γόννοι, οἱ, Πολύβ. καὶ

Γόννος, ἡ, Γόννον, τό, Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν πλησίον τοῦ Πηνειοῦ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Λαρίσσης, ταυτὸν Γονοῦσα, Ἡρόδ. 7, 130. Στράβ. ὅθεν, Γόννιος, ία, ων, τῆς Γόννου ἢ εἰς τὴν Γόννον οἰκῶν, καὶ Γόνιος, ὁ κάτοικ. ἔτι δὲ καὶ Γουνατᾶς, ᾶ, συνηθ. παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, οἵτινες κατ' Αἰολ. διάλεκτ. ἐκάλουν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Γόννυν, καὶ διά τινος συγχύσεως μετὰ τῆς λέξεως γόνυ, πληθ. γόνα καὶ γόνατα, προέκυψεν ὁ τύπ. Γουνατᾶς, παραβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Γόννοι.

Γονοῦσα, ποιητικ. Γονόεσσα, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀχαΐας, ἡ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Πελλήνης ἐν Ἀχαΐᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 573. Παυσ. β', 4.

Γονομανοί, οἱ, καὶ Κενομάνοι, Cenomani. Ἔθνος Γαλλικὸν τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, Πολύβ. β', 23. Πτολεμ. γ', 1.

Γόργαθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Φαραῖς, Παυσ. γ'.

30. Οὕτω καλεῖται καὶ ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Λάμαχος κατ' ἀστεϊσμὸν ὑπὸ τοῦ Κωμῳδοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἀχαρν. 1131 ὡς φέρων ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Γοργοῦς.

Γοργεῖος, εία, εῖον, Ἀττικ. Γόργειος. Τῆς Γοργοῦς ἢ εἰς τὴν Γοργὼ ἀνήκων, Ὁμ.

Γόργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἀνδραίμονα ἐγέννησε τὸν Θόαντα ἡγεμόνα τῶν Αἰτωλῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἀπολλ. α', 8, 1. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἱππόθοον, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Γοργίας, ου, ὁ. Περίφημος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς εἰς τὸ Λεόντιον, πόλιν τῆς Σικελίας καὶ ζήσας περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους· μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐδίδασκε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, θαυμαζόμενος μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν τέχνην τῶν λόγων καὶ διὰ τὴν φυσικὴν εὐφράδειάν του, ὥστε καὶ ἀνδριάντα ἔστησαν πρὸς τιμήν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Ἀλκιδάμας καὶ ἄλλοι. Πλάτ. Ξενοφ. — ὅθεν Γοργίειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Γοργίου ἢ εἰς τὸν Γοργίαν ἀνήκων, καὶ Γοργιάζω, ὁμιλῶ ὡς ὁ Γοργίας.

Γοργίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐξ Ἐρετρίας, ἀδελφὸς τοῦ Γογγύλου, ὅστις φυγὼν καὶ οὗτος ὡς ἐξόριστος ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν πόλιν Γάμβριον, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6.

Γοργιππία, ἡ. Πόλις τῶν Σινδῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Γοργολόφας, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν Γοργόνα ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 567. καὶ, ἡ Γοργολόφα, κωμικὸν πεπλασμένον κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1181.

Γοργόνειος, εία, ειον, = Γόργειος, Αἰσχ. Προμ. 799. τὰ Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἤτοι Κισθήνη.

Γόργος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χέρτιος, βασιλεύς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Γοργοφόνη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, διότι ἐφόνευσε τὸ τέρας Μέδουσαν, Ὀρφ. Τμ. 31, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης καὶ γυνὴ τοῦ Περιήρους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀφαρέα, Λεύκιππον, Τυνδάρεων, καὶ Ἰκάριον, Ἀπολλ. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πρωτέα, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Γοργόφονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς ἐξ Ἄργους, Ἀπολλ. β', 4, 5, 6.

Γοργυιεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Παίκχου, λατρευομένου ἐν τῷ χωρίῳ Γοργυία ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Στέφ. Βυζ.

Γοργυθίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Κασσιανείρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 302.

Γόργυλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας ῥέων πλησίον τῆς Σελλασίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐρώταν, Πολύβ.

Γοργύρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀτκάλαφον, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν Περσεφόνην εἰς τὸν Πλούτωνα, Ἀπολλόδ. α', 5.

Γοργώ, οῦς, καὶ όνος, ἡ, αἰτιατ. Γοργὼ καὶ Γόργονα, πληθ. ὀνομστ. Γοργοῦς καὶ Γόργονες, αἰτιατ. Γοργοῦς καὶ Γοργόνας. — Ἦσαν αἱ Γόργονες τρεῖς ἀδελφαί, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, ἡ Εὐρυάλη, ἡ Σθενὼ καὶ ἡ Μέδουσα, Ἡσ. Θεογ. 277. Ὁ Ὅμηρ. ἀναφέρει μόνον μίαν Γόργειαν, τέρας καταχθόνιον, Ὀδ. Α, 633. Ἰλ. Θ, 349. παριστάνοντο δὲ αὗται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς φοβεραὶ καὶ καταπληκτικαὶ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀντὶ τριχῶν ὄφεις καὶ κατοικοῦσαι καθ' Ἡσιόδ. πρὸς τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἑσπερίδων καὶ τῆς νυκτός· κατὰ δὲ τοὺς ἑκατ. μυθογράφους ἐν τῇ Λιβύῃ, ἡ ἐπὶ τῶν Γοργονείων νήσων λεγομένων, καὶ τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀπολιθόνωσι πάντας, ὅσοι τὰς ἔβλεπον· τούτων ἡ ἐπιστημοτέρα καὶ γνωστοτέρα εἰς τὴν παλαιὰν μυθολογίαν ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις καὶ ἐπλάσε Γοργὼ ἀναφέρεται, Ἀπολλόδ. (Γοργώ, οῦς, ἔστι ἀρχ. τύπ. παρ' Ὅμερ. Ἡσ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς. Γοργώ, Γοργόνες, αἰτκ. Γοργὼ καὶ Γοργόνα, ἔστι κοινὸς παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, ὅστις πολλάκις εὑρίσκεται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσ. Πινδάρ. καὶ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς.)

Γοργώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλεομένους ἐκ Σπάρτης καὶ γυνὴ τοῦ Λεωνίδα, Ἡρόδ. 5, 48.

Γοργῶπις, ίδος, ἡ, Γοργῶπες λίμνη. Λίμνη τις πλησίον τῆς Κορίνθου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔπεσε μία τῶν Γοργόνων, Αἰσχ. Ἀγαμ. 313. Ἡσύχ.

Γορδηνία, ἡ, = Γορτυνία, Πτολ.

Γόρδιον, τό, καὶ Γόρδειον, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Γαλατίας ἢ τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ, καθέδρα τὸ πάλαι τοῦ βασιλέως Γορδίου, ὕστερον Ἰουλιόπολις κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα Γόρδιον κόμβον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἔλυσε διὰ τοῦ ξίφους του ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, Ξενοφ. Στράβ. — ὅθεν Γορδιεὺς ὁ κάτοικος.

Γόρδιος, ου, καὶ ίου, Ἰων. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρδιον ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ, ὅστις ἐκ πενίας καὶ χωρικῆς καταστάσεως ὕψωσεν εἰς τὴν βασιλικὴν ἀξίαν κατὰ προηγουμένην τινὰ τοῦ μαντείου ῥῆσιν· πρὸς εὐγνωμοσύνην ἀφιέρωσεν ὁ Γόρδιος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπύρετο, ὅτε παρ' ἐλπίδα ἐκλέχθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ δὲ τῆς ἁμάξης ταύτης ἔδεσεν ἐπιστερεὸν κόμβον μὲ τοσαύτην τέχνην, ὥστε κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐκεῖνος ἐμελλε νὰ

γίνῃ βασιλεὺς ὅλης τῆς Ἀσίας, ὅστις ἠθέλε ποτὲ λύσῃ τοῦτον τὸν κόμβον· ὅτε δὲ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας διέβαινε ἐντεῦθεν, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ λύσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἀχώριστον αὐτὸν εἰς δύο διὰ τοῦ ξίφους του, καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν προῤῥήσιν τοῦ μαντείου, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. β', 3, 1. Λουκ. — 2) Ἕτερος μεταγενέστερος, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, πατὴρ Μίδα τοῦ τρίτου, βασιλεύσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 1, 14. — 3) Βασιλεὺς τῆς αὐτῆς χώρας υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, συγχρονος τοῦ Κροίσου, Ἡρόδ. 1, 35.

Γορδυαία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, ταυτὸν ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς χώρας Κουρδιστὰν λεγομένης, Στέφ. ἔτι δὲ Γοργυηνή, Πτολ.

Γορδυαῖα ὄρη, τά. Ὄρη τῆς Γορδιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ κατὰ Στράβ. χωρίζοντα τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

Γορδυαῖοι, οἱ, Καρδοῦχοι, παρὰ Ξενοφ. Οἱ κάτοικοι τῆς Γορδυανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, ταυτὸν Κούρδοι, Στράβ.

Γόρδυς, υος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ χώρα Γορδυαία, Στέφ. Βυζ.

Γορπιαῖος, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ δωδέκατος μὴν τοῦ ἔτους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Μακεδόσιν, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις Σεπτέμβριον μῆνα, Πλουτ. Θησ. 19.

Γορτυνία, ἡ, καὶ Γορδυνία, Στέφ. Βυζ. Gordonia. Πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας, ταυτὸν, Γαρδίσκα, Θουκ. β', 100.

Γόρτυνα, ἡ, Γόρτυς καὶ Γόρτυν, υνος, ἡ, Gordyna. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγάλων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Δικταίου πεδιάδος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἑκατομβαίου Διός, Ὁμ. Ἰλ. Β, 646. Στράβ. — ὅθεν, Γορτύνιος, ία, ιον, τῆς Γορτύνης, Θουκ. καὶ, Γορτύνιοι, οἱ κάτοικ. — 2) Γορτυνίς, ίδος, ἡ, νύμφη, = Βριτόμαρτις, Καλλιμ.

Γορτύνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Γορτύνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Γορτύνῃ πόλει τῆς Ἀρκαδίας λατρείας αὐτοῦ, Παυσ. η', 5.

Γόρτυς, υνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Στυμφάλου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρτυνα ἐν Ἀρκαδίᾳ. — 2) Υἱὸς τοῦ Τεγεάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἐλθὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς Κρήτην, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Γόρτυναν, Παυσ. η', 53.

Γόρτυς, υνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, Παυσ.

Γοῦθοι, οἱ, Gothi· οἱ Γότθοι. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν περὶ τὸν Οὐίστουλαν ποταμόν, οἵτινες ὅτε Γέται καὶ Σαρμάται καὶ Σκύθαι ἐκαλοῦντο, Πτολμ. Στέφ. Βυζ.

Γουνεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ἡγεμόνων τῶν Ἀκαρνάνων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 747.

Γουραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰουδαίας κατοικοῦν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰουδαῖ, Ἀρριαν. Ἀναβ. δ', 23.

Γραικοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν, Θουκ. β', 96.

Γραῖα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Τανάγρα κληθεῖσα, κατὰ Στράβ. Χωρίον τι πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 498. ὅθεν, Γραῖος, ὁ κάτοικ. καὶ, ἡ Γραϊκή, Θουκυδ. β', 23. ὅπερ Στέφ. Βυζ. ἀντὶ Πειραϊκή ἀνέγνωσ., ἴδε Πειραϊκή.

Γραῖαι, ἡ· πληθ. αἱ Γραῖαι. Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, αἵτινες ἄλλως καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο καθ' Ἡσ. ἦσαν αὗται δύο μόνον, κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. τρεῖς· ὠνομάζοντο δὲ Γραῖαι διότι ἐκ γεννετῆς αὐτῶν παριστάνοντο ἀείποτε ὡς προβεβηκυῖαι καὶ λευκότριχες καὶ κατῴκουν περὶ τὸν δυτικὸν Ὠκεανὸν πρὸ τῶν Γοργόνων, φυλάττουσαι τὴν εἰς αὐτὰς ὁδόν, δι' ὃ καὶ προφύλακες ἐλέγοντο, καὶ εἶχον ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ὀδόντα, μὲ τοὺς ὁποίους ἀναπλήρουν ἀμοιβαίως τὰς χρείας των, ἦσαν δὲ ἡ Πεφρηδὼ καὶ ἡ Ἐνυὼ, Ἡσ. Θεογ. 270. ὁ δὲ Ἀπολλόδ. ἀναφέρει καὶ τρίτην τὴν Δεινώ, Ἀπολλόδ. β', 4, 2.

Γραῖκος, ὁ. (ὄνομ. κύρ. διὰ περιστκμ. ἐπὶ τῆς παραλ.) Υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν καὶ Γραικοί, Στέφ. Βυζ.

Γραικός, ὁ, πληθ. Γραικοί. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Πελασγοί, ὅσοι φυγόντες ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος κατῴκησαν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου, ἐκεῖθεν δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας καὶ ἰδίους λαοὺς, ὅπου συνήθως ὠνομάσθησαν ἔπειτα ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ Γραίκου υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας. Ἀριστοτ. Ἀπολλόδ. α', 7, 3.

Γράμμη, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Δουν.

Γραυεῖον, τό. Μία τῶν ἑπτὰ θυγατέρων, τὰς ὁποίας ὁ Ὀξυλος ἐγέννησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τῆς Ἀμαδρυάδος, Ἀθήν. γ'.

Γρανικός, ὁ, ἐπικ. Γρήνικος. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐναντίον τῶν Περσῶν, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 21. Στράβ. ταυτὸν Ζουσουγχιρλί.

Γράνις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Περτίδος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Βοσαυίρ.

Γραός στῆθος, τό, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 50. κατὰ δὲ Οὐέσσελιγκ Antonini Itinar. σελ. 327. ἀναγινώσκει. Γραίας ἔδος ἐκ Στεφ. Βυζ. παρ' ᾧ εὕρηται ἐν λέξ. Τανάγρα, ὅτι Γραῖά τις ἐκάλεσαν οὕτως ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας, ὅπερ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ γεωγράφου τούτου, τὸ τῆς Θηβαϊκῆς ἔδος, ἐλέγετο· ἦν δὲ τοῦτο λόφος τις κείμενος μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Τανάγρας, παρβ. Schneid. εἰς Ξενοφ. Ἑλ. αὐτόθ.

Γραουίσκιον, τό, Graviscae. Πόλις τῆς Ἐτρουρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μάρτα ποταμοῦ, γενομένη ἔπειτα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, Στράβ.

Γρατίων, ωνος, ὁ Εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, Ἀ-

πολλ. α', 5, 2. ἐπειδὴ δὲ ἀλλαχοῦ οὐχ εὑρηται τοῦτο τὸ ὄνομα, ἀνέγνωσάν τινες ἀντὶ τούτου, Ὀφίων, ἄλλοι δὲ Ἐλατίων καὶ Αἰγίων, παρβλ. Heyne.

Γραικένοι, οἱ, Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 321.

Γρηστωνία, ἡ, ἴδε Κρηστωνία.

Γρῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰτωλίου καὶ ἀπόγονος τοῦ Θήρα, βασιλεὺς τῆς Νήσου Θήρας, Ἡροδ. 4, 159.

Γρύλλος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ξενοφῶντος, Διογ. Λαέρτ. — 2) υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἀποθανὼν εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, Παυσ.

Γρύνεια, ἡ. Ἡροδ. Στέφ. Βυζ. = Γρύνιον.

Γρυνεῖος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὴν ἐν Ἀσίᾳ πόλιν Γρύνιον, ἔνθα ὑπῆρχε περίφημός τις ναὸς αὐτοῦ, Στέφ. Βυζ. — Παυσ.

Γρύνιον, τὸ (υ) Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 1. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Γρύνοι, οἱ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Γρύνειος, εία, ειον, ἐκ Γρυνίου, ἡ εἰ. τὸ Γρύνιον ἀνήκων — καὶ Γρυνίς, ίδος, ἡ ἐκ Γρυνίου οὖσα· Γρυνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Γρῦνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ ἔκγονος τοῦ Τηλέφου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γρύνιον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Γρύττος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ὅς τε κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος διὰ τὰς παρὰ φύσιν πονηρὰς αὐτοῦ καὶ αἰσχρὰς πράξεις, ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου, Ἀριστ. Ἱππ. 877.

Γύαρος, ἡ. Μία τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει Κυκλάδων νήσων, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεμπον συνήθ. μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐξορίστους αὐτῶν, ταινν, Γιοῦρα, τά, Στράβ. Λουκ.

Γυγάδας, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν οἰκ ἀνάθημα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Γύγης βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἡροδ. 4, 14.

Γυγαία λίμνη, ἡ (Γύγης). Περίφημος λίμνη χειροποίητος ἐν Λυδίᾳ περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον ὁλίγον ἀπέχουσα τοῦ Καΰστρου πεδίου, ὕστερον Κολόη κληθεῖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 865. Τ, 305. πέριξ δὲ ὅλης ταύτης τῆς λίμνης εὑρίσκοντο οἱ τάφοι τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Λυδίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερεῖχεν ἐξαιρέτως ὁ τάφος τοῦ Ἀλυάττου. Στράβ. ιγ'. Ἡροδ. 1, 93. — 2) Γυγαία, ἡ. Νύμφη τῆς Γυγαίας λίμνης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Τιλαιμένης ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Μέσθλην καὶ Ἄντεφον ἡγεμόνας τῶν Λυδῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 864. — 3) Θυγατηρ τοῦ Ἀμύντα Βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Πέρσου Βουβάρου, Ἡρόδ. 5, 21.

Γύγης, ου, Ἰων. εω, ὁ (υ) = Γύης. — 2) Υἱὸς τοῦ Δασκύλου, εὔνους καὶ φίλος τοῦ Κανδαύλου βασιλέως τῶν Λυδῶν, ὅς τις κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας βασιλίσσης, ἐφόνευσε τὸν Κανδαύλην καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας περὶ τὸ 716 ἔτος περίπου πρὸ Χρ. βασιλεύσας 38 χρόνους· λέγεται δὲ ὅτι ἐστάθη εἷς τῶν πλουσιωτάτων ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἀσίας, ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διάφορα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολύτιμα ἀναθήματα. Ἡροδ. 4, 14. Πλατ. Πολ. ὅθεν ποροιμ. τὰ Γύγεω ἢ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχειν, Λυκιφρ. 16'. Λουκ. (τὸ υ ἐστι μακρὸν συνήθ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἔσθ' ὅτε καὶ βραχύ.)

Γύζαντες, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς ἀρκτικῆς Ἀφρικῆς ἐν Λιβύῃ κατοικοῦν δυτικῶς τῆς χώρας τῶν Ζαυήκων, κατ' Ἡρόδ. ἦταν οὗτοι πεζοφάγοι καὶ κατασκευάζουν πολὺ μέλι ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν, Ἡροδ. 4, 194. ἔτι δὲ καὶ Βύζαντες, Byzantes οἱ αὐτοὶ καλούμενοι.

Γύης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, Ἀπολλ. α', 1, 1. παρ' Ἡσ. Θεογ. 149. εὕρηται Γύγης, τὴν ὁποίαν γραφὴν ὁ Heyne εἰς Ἀπολλ. ἀποβάλλει.

Γύθειον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Γύθιον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Λακωνίας ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ ὀχυρά, οὖσα τὸ νεώριον τῶν Λακεδαιμονίων καὶ κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, πανὺ Παλαιόπολις Ξενοφ. Πολ. Στράβ. ὅθεν Γυθιάτης, ου, ὁ(ᾱ) ὁ κάτοικ. καὶ Γυθιακός, ή, ὁν· τοῦ Γυθίου, ἡ εἰς τὸ Γύθιον ἀνήκων, Λουκ.

Γυλιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου ἐκ Σπάρτης, περίφημος στρατηγὸς ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, τὸν ὁποῖον ἡ Σπάρτη ἔπεμψεν εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων, ὅτε οὗτοι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ Νικίου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων· νικήσας δὲ εἰς διαφόρους μάχας τοὺς Ἀθηναίους καὶ λαβὼν πολλὰ λάφυρα αὐτῶν, ἐπέστρεψε μὲ δόξαν πολλὴν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὕστερον δὲ ψωραθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτολύκου, ὅτι ἔκλεψε μέρος τῶν πεμπομένων χρημάτων εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐξωρίσθη μὲ καταισχύνην ἐκ τῆς πατρίδος του, Θουκ. 5', 93.

Γῦλις, ιος, ὁ. Πολέμαρχός τις ἐν Σπάρτῃ, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 3, 21. καὶ Γῦλος, ἐν Ἀγησ. Ἐγκωμ.

Γύμνης, ητος, ὁ. Κάτοικος τῶν Γυμνητίων νήσων, Στράβ. ὅθεν, Γυμνητίδες νῆσοι = Γυμνησιαι.

Γυμνήσιαι νῆσοι, αἱ, = Βαλεαρεῖς, αἱ τοῦ Βαλεάρες νῆσοι τῆς Ἱσπανίας, καλούμεναι οὕτως ἀπὸ τὸν περὶ τὴν τοξοτικὴν βίον τῶν κατοίκων αὐτῶν, ἢ κατ' ἄλλους, διότι οὗτοι ἐσυνείθιζον νὰ περιέρχωνται ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ γυμνὸν σῶμα, Στράβ.

Γυμνίας, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Σκυθηνῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· κατὰ d' Anville κειμένη δυτικῶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, κατὰ δὲ Rennel, Πόλις ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὀχθης τοῦ Ἀράξη ποταμοῦ, ταινν Κομαούρ, καὶ κατὰ Μάνερτ πλησίον τῆς νῦν Γόλε πόλεως, ἡ κατ' ἄλλους Γενίς, κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν πηγῶν τοῦ Κύρου ποταμοῦ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 7, 19.

Γυμνοπαιδίαι, αἱ. Ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν ἐν Θυρέᾳ περὶ τὴν 58 Ὀλυμπιάδα, καὶ τῆς κατὰ τῶν Ἀργείων νίκης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑορτὴν ἐσυνείθιζον νὰ χορεύωσιν οἱ παῖδες γυμνοὶ καὶ νὰ ψάλλωσιν ἄσματα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡροδ. Ξενοφ.

Γυμνοσοφισταί, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ παλαιοὶ σοφοὶ τῶν Ἰνδῶν, οἵτινες εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ ζῶσιν ὡς ἐπὶ πολὺ γυμνοὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ νὰ καίωνται ζῶντανοί. Κατὰ Μάνερτ. ἐσχηματίζον οἱ Γυμνοσοφισταὶ οὗτοι ἓν ἴδιον ἔθνος ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, μὴ κατοικοῦντες ὅμως εἰς πόλεις.

Γύνδης, εω, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ταινν Κιρά-σου ἢ Δελτᾶς λεγόμενος.

Γυραί, αἱ (γυρός) Βράχοι τινὲς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐναυάγησαν Αἴας ὁ Λοκρός, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, κατ' Εὐστάθ. ἐκεῖνοι οὗτοι πλησίον τῆς νήσου Μυκόνου, κατὰ δὲ Ποιητ. Σμ. ιδ', 570. πρὸ τοῦ Παφηρέως ἀκρωτηρίου τῆς Εὐβοίας, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 500.

Γυρτών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, Στράβ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 57. ὅθεν, Γυρτώνιος, ία, ιον, τῆς Γυρτώνος, καὶ, Γυρτώνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Γύρτων, ωνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Φλεγύα, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Γυρτώνα, Στέφ. Βυζ.

Γυρτώνη, ἡ, = Γυρτών, Ὁμ. Ἰλ. Β, 738.

Γωβρύας, α, καὶ ου, ὁ, Ἰων. Γωβρύης. Εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν οἵ τινες συνώμοσαν ἐναντίον τοῦ Ψευδοσμέρδις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Καμβύσου, Ἡροδ. 3, 70. — 2) Υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Αἰγύπτων, Ἡροδ. — 3) Εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχιστρατήγων τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'.

Γωγαρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, Στράβ.

Δ.

Δάαι, οἱ. Dahae, πιθαν· οἱ παρ' Ἡροδτ. Δάοι. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες παρὰ τῇ Ὑρκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, κατὰ δὲ Πτολ. ἐν τῇ Μαργιανῇ, συνίστουν δὲ τρία γένη, Ἄπαρνοι, Ξάνθιοι καὶ Πίσσουροι, ζῶντες βίον ἄγριον καὶ λῃστρικόν, τοὺς ὁποίους μήτε οἱ Πέρσαι, μήτε Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι. πιθαν. οἱ Οὐτβέκαι λεγόμενοι, Στράβ. Ἀρδίαν.

Δαβία, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Δαδάκης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ.

Δαδίκαι, οἱ· ἔθνος Περσικόν, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς, Ἡροδτ. 7, 66. – Στέφ. Βυζ.

Δαίδαλα, τά· πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ.

Δαίδαλα, τά. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο ἑορταὶ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ μία ἐπανηγυρίζετο εἰς τὴν πόλιν Ἀλαλκομένας ὑπὸ τῶν Πλαταιέων εἰς ἓν μέγα καὶ πυκνὸν ἄλσος, εὑρισκόμενον αὐτόθι, ἐκ τοῦ ὁποίου κόπτοντες δένδρα τινά, κατεσκεύαζον ἀγάλματα ἐξ αὐτῶν, καλούμενα Δαίδαλα, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαλματοποιοῦ Δαιδάλου· ἡ ἄλλη ἑορτὴ ἐπανηγυρίζετο κοινῶς ὑφ' ὅλων τῶν ἐν Βοιωτίᾳ πόλεων, πρὸς ἀνάμνησιν ἔριδός τινος, ἡ ὁποία συνέβη ποτὲ μεταξὺ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅτε αὕτη ὑπὸ ἀγανακτήσεως ἀφήσασα τὸν Ὄλυμπον, ἦλθεν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὁ δὲ Ζεὺς μὴ δυνάμενος νὰ δυσωπήσῃ αὐτήν, ἔλαβεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του ἓν ἄγαλμα, ἐνδεδυμένον μὲ γυναικεῖα φορέματα, κηρύττων αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ καὶ μέλλουσαν αὐτοῦ σύζυγον· ἡ Ἥρα μὴ ὑπομείνασα τοῦτο, κατεστύντριψε τὸ ἄγαλμα καὶ ἐφιλιώθη αὖθις μετὰ τοῦ Διός, Πλουτ. Παυσ.

Δαιδαλίδαι. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Δαιδαλίδης, ὁ κάτοικος.

Δαίδαλος, ὁ, Daedalus. Υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου ἢ τοῦ Μητίονος καὶ τῆς Λευκίππης καὶ ἀπόγονος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως, σύγχρονος δὲ τοῦ Μίνωος, εἷς τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτέρων ἀνδριαντοποιῶν τῆς Ἑλλάδος, διδαχθεὶς ὡς λέγεται τὴν ἀγαλματοποιΐαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρουσιν οἱ παλαιοὶ ποιηταί, ὅτι ἔδιδεν ζωὴν εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἀγάλματά του, κάμνοντάς τα νὰ κινῶνται μόνα, ἐπινοήσας τὴν ξυάλην, τὸν πρίονα, καὶ ἄλλα διάφορα ἐργαλεῖα τῆς τῶν ἀγαλμάτων ἐργασίας. Φονεύσας δὲ τὸν ἀνεψιόν καὶ μαθητήν του Τάλον, καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα Μίνωα, ὅπου κατεσκεύασεν ὡς λέγεται τὸν περίφημον Λαβύρινθον· ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἴκαρος συνήργησεν εἰς τὰς αἰσχρὰς ἐρέξεις τῆς Πασιφάης γυναικὸς τοῦ Μίνωος, τὰς ὁποίας αὕτη συνέλαβε πρὸς τὸν Μινώταυρον στρατηγὸν τοῦ βασιλέως τούτου, κλεισθεὶς εἰς τὸν Λαβύρινθον ὑπὸ τοῦ Μίνωος, κατεσκεύασεν πτερὰ ξύλινα, τὰ ὁποῖα κολλήσας μὲ κηρὸν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἔφυγεν ἄνωθεν τῆς θαλάσσης καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν αὐτοῦ, ὅστις ὅμως θέλων νὰ ὑψωθῇ ἀπέκεινα τοῦ πατρός αὐτοῦ, πεσὼν ἐπνίγη εἰς τὸ μέρος τῆς θάλασσης τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἰκάριον πέλαγος· παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 592. ἀνεφέρεται ὅτι ἐπενόησεν ἓν ἴδιον εἶδος

χοροῦ, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν εἰς τὴν Ἀριάδνην Θυγατέρα τοῦ Μίνωος. Λουκ. Ὀρχ. 13. Ὁ Παυσ. δὲ λέγει τοῦτο ἔργον τοῦ Δαιδάλου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, Παυσ. θ', 40 Πλάτ. Ἴων. ὁ Δαίδαλος ἀνέδειξε πολλοὺς μαθητάς, τῶν ὁποίων μέγα μέρος ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Σικελίαν, ἔνθα ἡ ἀγαλματοποιία ἔκαμε μεγάλας καὶ πρωΐμους προόδους· ἀπέθανε δὲ ἐπὶ τῆς Νήσου ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως Ἔρυκος καὶ τὸν αὐτόθι ναὸν τῆς Ἀφροδίτης. Ἀπολλ. Διοδ. Σικ. δ', 80. — 2) Νεώτερός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου, Παυσ. ζ', 3. ὅθεν, Δαιδάλειος, εἷα, ειον, τοῦ Δαιδάλου, ἡ εἷς τὸν Δαίδαλον ἀνήκων. (μετεχειρίζοντο δὲ συνήθως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν λέξιν Δαίδαλος καὶ ἐπὶ περιληπτικῆς ἐννοίας, περιστάντες δὲ αὐτῆς μίαν σειρὰν ὅλων ἐκείνων, ὅσοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀναφαινομένης πλαστικῆς τέχνης ἐνησχολήθησαν πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐπιτηδείας αὐτῶν ἐργασίας, εἰς τὸ νὰ φέρωσιν εἰς τελειότητα τὴν τέχνην ταύτην, ἐμψυχόνοντες τρόπον τινὰ τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ προσθέτοντες εἰς τὰ πρότερον ἄμορφα καὶ ἀκατέργαστα ἀγάλματα ὀφθαλμοὺς, χεῖρας, πόδας καὶ λοιπὰ μέλη.)

Δάειρα, συνῃρμ. Δαῖρα, ἡ. Θεάτις ἡ νύμφη λατρευομένη εἰς τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια, κατὰ Παυσ. α', 38, 7. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, γαυνήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Ἐλευσῖνα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἢ Περσεφόνην, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 847.

Δάϊθος, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Δαιμογοργών, ὀνος, ἡ. Δαίμων τις ἐπίγειος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησαν ὁ Οὐρανὸς, ἡ Γῆ καὶ ἡ Θάλασσα, κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Οἰκουμένης, σύμβολον τῆς πρώτης ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Στατ. Θηβ.

Δαῖρα, ἡ, = Δάειρα, ὅπερ ὄρα.

Δαΐς, ἴδος, ὁ. Ἥρων τις κῆρυξ τῶν Τρώων, Μιμ. παρ' Ἀθην.

Δαισιτιᾶται, οἱ, Daesiates. Λαός τις τῆς Ἰλλυρίας, Στράβ.

Δαΐφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 3.

Δαΐφρανης, ους, ὁ. Πέρσης τις, παρὰ Ξενοφ. Κυρπ.

Δαΐφριον, ονος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σταΐας, Ἀπολλόδ.

Δακία, ἡ. Dacia. Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς Εὐρώπης, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατὰ Πτολ. γ', 8. συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὰ Καρπάθια ὄρη, δυτικῶς μὲ τὸν Τιβίσκου (Thois) ποταμόν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Δούναβιν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸν Ἴερασσον ποταμόν (Προῦτον) καὶ περιλαμβάνουσα ἓν μέρος τῆς νῦν Οὐγγαρίας, ὅλον τὸ Βανάτον, ὅλην τὴν Τρανσιλβανίαν καὶ Βουκοβίναν, τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Γαλιτζίας καὶ ὅλην τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαβίαν, ἐλέγετο δὲ Δακία ἡ χώρα αὕτη ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοίκους Δάκους λεγομένους, πρότερον Δάους καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γέτας, Στέφ. Βυζ.

Δακοί καὶ Δάοι, οἱ, πρότερον Δάοι. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ χώρας Δακίας, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους μὲ τοὺς ἐν Σκυθίᾳ Γέτας, σχηματίζοντες κατὰ Πτολ. δεκαπέντε μικροτέρους λαοὺς· οἱ Ῥωμαῖοι ἱστορικοὶ περιστάνουσι τοὺς Δάκους ὡς ἔθνος γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον, ἐπισχολούμενον πρὸ πάντων εἰς ὅσα φορῶσι τὴν εὐτακτον καὶ ἐν ἀνέσει ἀπόλαυσιν τῶν οἰκειακῶν ἀγαθῶν.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ. Κατὰ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1129. Ἦσαν οὗτοι παῖδες τῆς Νύμφης Ἀγχιάλης καὶ συνοδοὶ τῆς Ρυβέλης ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης· συνήθως δὲ παριστάνοντο ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς θεᾶς ταύτης, καὶ ἐλογίζοντο ὡς πολιοῦχοι δαίμονες διαφόρων ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, καταγόμενοι πιθαν. ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Ἴδης. Κατὰ Στράβ. 1, 3. ἦσαν οὗτοι οἱ πρῶτοι οἵτινες κατῴκησαν εἰς τὸ ἐν Κρήτῃ ὄρος Ἴδαν, ὅπου ἐπενόησαν τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν ἀπάλυσιν καὶ ἐργασίαν τῶν μεταλλων· ἐκαλοῦντο δὲ Δάκτυλοι ὡς κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν δακτύλων ἤτοι κορυφῶν τοῦ ὄρους τούτου, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Δακτύλου. Ὁ δὲ Παυσαν. ε', 7. λέγει ὅτι οἱ Δάκτυλοι ἦσαν οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Κρήτῃ Κουρήτας λεγομένους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ῥέα ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διός, καὶ ὅτι ἦσαν πέντε τὸν ἀριθμὸν, ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρονται δεκαπέντε καὶ ὑπ' ἄλλων πάλιν πεντήκοντα ὄντα, Φερεκυδ.

Δάλιος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Δήλιος, Πίνδ.

Δαλίων, ωνος, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Στράβ.

Δαλμάται, οἱ, Ἐνετ. ὁ Δαλμάτης, ου. Dalmatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Δαλματίας χώρας, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Δαλματεῖς καὶ Δελματεῖς, οἱ, Στράβ. Πολύβ.

Δαλματία, ἡ. Dalmatia. Χώρα τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς λεγομένης βαρβάρου Ἰλλυρίας, περιλαμβάνουσα καὶ τὰς πέριξ αὐτῆς κειμένας νήσους· οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Δαλματίας ἦσαν ἔμπειροι ναῦται, καταγινόμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πειρατείαν· ὑποταχθέντες δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐδόθησαν εἰς τὴν γεωργίαν, κτίσαντες ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν πόλεις ἐπισήμους. — ταῦν ὑπὸ τὸ ὄνομα βασίλειον τῆς Δαλματίας ἀποτελεῖ μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Αὐστριακῆς μοναρχίας, Διον. Περ. 95. Στέφ. Βυζ. — ἡ Δαλματέων παραλία, Στράβ. ὅθεν, Δαλματικός, ή, όν, τῆς Δαλματίας, καὶ, ἡ Δαλματική, ταυτ. τῷ Δαλματία, Στράβ.

Δάλμιον, τὸ, καὶ Δελμίνιον, τὸ, Πτολ. Delminium. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας χώρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν ὅλαι αἱ τῆς ἐπαρχίας ταύτης κάτοικοι Δαλμάται, ταῦν Δέλμινον, Delmino, Στράβ.

Δᾶλος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Δῆλος.

Δαμάγητος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἰαλυσοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου, Πινδ. Ὀλ. 7, 31. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. ε', 19. — 3) Πολίτης ἐκ Βυζαντίου παρὰ Δημ.

Δαμάγων, ωνος, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Δαμάρετος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Δημάρατος.

Δαμασία, ἡ. Damasia. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λιαίτων, κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς νῦν Αὐγούστης (Augsburg) τὴν σήμερον κώμη Diessen καλουμένη, Στράβ.

Δαμασίας, ου, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ἀμφιπόλεως περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ῥωμαλαιότητα, Λουκ.

Δαμασίθυμος, ὁ. Τίδος τοῦ Καυδαύλου, βασιλεὺς τῶν Καλυδνίων καὶ εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Καρικοῦ στόλου, πλεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδτ. 7, 98.

Δαμάσιππος, ὁ. Τίδος τοῦ Ἰκάρου καὶ τῆς Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, Ἀπολλ. γ', 10, 6. — 2) Πατὴρ τοῦ Φιλοσόφου Δημοκρίτου ἐξ Ἀβδήρων, Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Δαμασίστρατος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν, ὅς, τις ἔθαψε τὸν Λάϊον βασιλέα τῶν Θηβῶν, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 8.

Δαμασίχθων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης τοξευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 2) Τίδος τοῦ Κόδρου τελευταίου Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ὅς τις ἐλθὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατῴκησεν εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα, Παυσ.

Δάμασκος, ὁ. Τίδος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀλεμήδης, ὅς τις φυγὼν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Δαμασκόν, Στέφ. Βυζ.

Δαμασκός, ἡ, Damascus. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Ἀσίας, διαμείνασα ἄχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ τοῦ Χρυσορρόα ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν ὅπλων καὶ ἄλλων διαφόρων μεταλλων· κεῖται δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου καὶ τῶν Ἀραβίων ὀρέων, διαρρεομένη ἀπὸ ἓν πλῆθος μικρῶν ποταμῶν καὶ ῥυάκων καὶ ἔχουσα πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, ἐξ ὧν καὶ ἐκωνομάσθη ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Ἰουλιανὸν ὀφθαλμὸς τῆς Ἀσίας, Στράβ. ὅθεν, Δαμασκηνός, ή, όν, ἐκ τῆς Δαμασκοῦ ἢ εἰς τὴν Δαμασκὸν ἀνήκων, καὶ Δαμασκηνοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Δάμασος, ὁ. Τίδος τοῦ Ἀμύρεδος, εἷς τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σίριος ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡροδτ. 6, 127.

Δαμάστης, ου, ὁ, = Προκρούστης, Πλουτ. Θησ.

Δαμάστιον, τὸ. Τόπος τις ἐν Ἠπείρῳ περιέχων μεταλλεῖα χρυσοῦ, Στράβ.

Δαμαστορίδης, ου, ὁ. Τίδος τοῦ Δαμάστορος, ὁ Τληπόλεμος ἐκ Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 2) ὁ Ἀγέλαος Ἰθακήσιος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 293.

Δαμάστωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀγελάου ἐξ Ἰθακῆς, Ὁμ. Ὀδ. 221.

Δαμάτας, α, ὁ Στρατηγὸς τῶν Καλουσίων, παρὰ Ξενοφ. Κυρπ. ε.

Δαμάτηρ, Δωρικ. ἀντὶ Δημήτηρ, Πίνδ.

Δαμία, ἡ· ταύτ. τῷ Αὐξησία. Συμβολικὴ θεότης, τιμωμένη ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὡς πρόξενος τῆς εὐφορίας καὶ εὐκαρπίας, Ἡροδτ. 5, 82. Παυσ.

Δαμιδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, δείξας μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀφοβίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαίμων ἐπαπειλεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Δάμις, ιδος, ὁ. Μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, τὸ γένος Βαβυλώνιος, ὅς τις συνέγραψε τὸν βίον καὶ τὰς τερατώδεις πράξεις τοῦ διδασκάλου του Ἀπολλωνίου, Λουκ. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος, φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ, Λουκ. (ἡ γραφ. Δάμις ἔστιν ἡμαρτημ.)

Δάμναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ἔχον πόλιν τὴν Δάμναν ἐπὶ τοῦ Οἰχόβρα ποταμοῦ, Πτολ.

Δάμνιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀρκτῴας Βρεττανίας ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς, Πτολ. β', 3.

Δάμνεππος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ κόλαξ ἀναφερόμενος, ὑπὸ τοῦ Λουκ.

Δαμνώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγήνωρ ἐγέννησε τὸν Φοίνικα, τὴν Ἰσαίαν καὶ Μελίαν, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ. 1185.

Δαμοίτας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 1.

Δαμοκλῆς, έους, ὁ. Αὐλικός τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ τύραννος οὗτος ἀπέδειξε πρακτικῶς, πόσον δυστυχὴς καὶ ἠπατημένος ἤθελεν εἶναι, ἀπολαμβάνων τὴν ὑπ' αὐτοῦ λογιζομένην εὐδαιμονίαν τῶν τυράννων.

Δαμόξενος, ὁ. Περίφημός τις Ἀθλητὴς ἐκ Κορίνθου, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. δ. — 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς Κωμικός.

Δαμοτέλης, ους, ὁ. Ὄνομα κυρ. Ἀνδρός, παρὰ Λουκ.

Δαμότιμος, ὁ, Ἀττικ. Δημότιμος, Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκ.

Δαμόφιλος, ὁ. Ποιητὴς Κυρηναῖος, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ὑπεδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του, Πινδ. Πυθ. 4, 500.

Δαμοφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Μεσσηνίας, Παυσ.

Δάμυλλος, ὁ. Ὄνομα Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Λουκ.

Δάμυσος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, μὲ τοῦ ὁποίου τὰ ἀστᾶ λέγεται ὅτι ἀνέτρεψεν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα, θέλων νὰ καταστήσῃ καὶ τοῦτον ἐπίσης ταχύπουν, Πτολ. Ἡφαιστ. ε.

Δάμων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις Σοφιστὴς καὶ Μουσικός, διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Ἀλκ. — 2) Συρακούσιος μαθητὴς τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Πυθίαν ἀφοσίω-

σιν καὶ ἀκλόνητον ἀγάπην, Παρθ. Περιηγ. Ἀναχ. Β', — 3) = Δήμων. ἀριθμ. 1. Αἰλ.

Δάνα, ἡ, Πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος τῆς Καππαδοκίας, Ξενοφ. Ἀναβ. α', 2, 20. Κατὰ Μαννερτ. ἡ πόλις ἣν ὁποίαν ὁ Πτολ. καλεῖ Ταυάδραν, καὶ οἱ μεταγενεστερ. Κάκουσον, κατὰ Rennel ἡ αὐτὴ καὶ Τυάνα. Ἀρχαιόθεν ἐκαλεῖτο αὕτη Θόανα ἀπό τινος Βασιλέως τῶν Ταυρίων, Ἀρρίαν περιπλ. Πόντ. Εὐξ. γ'.

Δανάη, ἡ, Δωρικ. Δανάα (υ υ –). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου Βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐρυδίκης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς κλείσας εἰς ἕνα πύργον, ἐφύλαττεν αὐστηρῶς, ἀποτρέπων αὐτὴν ἀπὸ πάσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, φοβούμενος τὴν πλήρωσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς αὐτόν, ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν παῖδα τῆς ἰδίας του θυγατρός. Ταύτην ὅμως ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσῆν βροχήν, εἰσεχώρησεν πρὸς αὐτήν, ἥτις καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν περίφημον Ἥρωα Περσέα· πληροφορηθεὶς δὲ τοῦτο ὁ πατήρ, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς μικρὸν πλοῖον μετὰ τοῦ βρέφους καὶ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ἄργους· διασωθεῖσα ἡ Δανάη ἐπὶ τῆς νήσου Σερίφου, ἀνεθρέφεν αὐτόθι τὸν Περσέα, ἕως οὗ οὗτος ἀνδρωθείς, ἐπανῆλθε πάλιν μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὸ Ἄργος, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 319. Ἀπολλ. β', 2, 1. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραφε καὶ μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Δανάην, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἀπεσώθησαν.

Δαναΐδης, ου, ὁ, Πληθ. οἱ Δαναΐδαι (ῑ). Ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ· καὶ = Δαναοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Ἄργους, Εὐρπ. — 2) Τίτος τῆς Δανάης, ὁ Περσεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 239. (υ υ υ –, Ἡσιοδ. – υ υ –).

Δαναΐς, ίδος, ἡ, πληθ. αἱ Δαναΐδες. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, τάς ὁποίας οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ διαφόρων γυναικῶν. Αὗται μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοὺς Αἰγύπτου ἀδελφοῦ τοῦ Δαναοῦ, ἐφόνευσαν αὐτοὺς κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην νύκτα, εἰ ἐπιταγῆς τοῦ πατρός αὐτῶν, ἐκτὸς τῆς Ὑπερμνήστρας, ἥτις οὐν ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα· πρὸς ποινὴν δὲ τῆς παρανόμου αὐτῶν πράξεως, λέγεται, ὅτι μετὰ θάνατον κατεδικάσθησαν εἰς τὸν Ἅδην νὰ ἀντλῶσιν αἰωνίως ὕδωρ χύνουσαι αὐτὸ εἰς τρυπημένον πίθον, Πινδ. Νεμ. 10, 7, Ἀπολλ. β', 1, 5 ἔνθα εὑρήσεις καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ὅθεν παρεμ. εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορεῖν, ἀντὶ τοῦ εἰς μάτην ποιεῖν, Λουκ. Τίμ. 18. — 2) = Ἀργεῖαι, αἱ κάτοικοι τοῦ Ἄργους, Εὐρπ. Ὀρεστ. 874.

Δαναοί, οἱ, Κυρίως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν ὁ Αἰγύπτιος Δαναός, ἐφεξῆς δὲ παρ' Ὁμήρ. ὀνομάζονται γενικῶς καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες Δαναοί, Ὅμ. Ἰλ. Α, 56.

Δαναός, ὁ, Τίδε τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Κατοικῶν κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ Λιβύῃ καὶ ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αἰγύπτου περὶ τῆς Βασιλείας, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Πελοπόννησον, ὅπου διώξας τὸν Γελάνορα, βασιλέα τοῦ Ἄργους, ἐκυρίευσε τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸ 1150. ἔτος πρὸ Χρ. Τούτου αἱ πεντήκοντα θυγατέρες, Δαναΐδες καλούμεναι, μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, ἐφόνευσαν αὐτοὺς εἰς μίαν νύκτα κατὰ προσταγὴν τοῦ πατρός αὐτῶν, ὃς τις ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ οὕτω κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Ἄργους Δαναοί καὶ ὕστερον ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Εὐρπ. Ὀρεστ. 870. Ἡροδ. 2, 91. Ἀπολλ. β', 1, 4.

Δανδάκη, ἡ, Πόλις μικρὰ καὶ ἀσήμαντος ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς Εὐπατορίας. Πτολ.

Δάνδαμις, ιδος, ὁ, Σκύθης τις περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιλίαν πρὸς τὸν Ἀμεζόκην, Λουκ. Τόξ. — 2) Εἷς τῶν παλαιῶν τῆς Ἰνδικῆς σοφῶν, Ἀρρίαν.

Δανδάκη, ἡ, Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη παραθαλασσίως, Πτολ. γ', 6.

Δανδάριοι, οἱ, Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στραβ. ὅθεν ἡ Δανδαρική, ἡ χώρα τῶν Δανδαρίων.

Δανζηλῆται, οἱ, Denseletae, Βελ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν βορειοδυτικῶς περὶ τὸ ὄρος Αἷμον, Στραβ.

Δανούβιος, ὁ, Danubius. Οὕτως ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ὅς τις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐλέγετο Ἴστρος ἀπὸ τῆς Ἀξιουπόλεως ἐν Μοισίᾳ ἄχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Στράβ. καὶ, ὁ Δάνουβις, ιος, Στεφ. Βυζ. ἴδε Ἴστρος.

Δάοι, οἱ, Νομαδικός τις Δαός ἐν Παρθίᾳ περὶ τὴν παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης, πίδαν. ἐν τῇ νῦν Δαχιστὰν χώρᾳ, Ἡροδ. 1, 125, ἢ οἱ αὐτοὶ καὶ Δᾶαι λεγόμενοι. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Δᾶαι, Στραβ.

Δάος, ὁ· καὶ Δάος, Davus. Ὄνομ. δούλου παρὰ τοῖς Ἕλλησι, Στράβ.

Δαούχος, ὁ, Ἡγεμὼν τῶν σκευοφόρων Περσῶν ἐν τῷ στρατεύματι τοῦ μεγάλου Κύρου, πίδαν. ὀρθοτρ. Τάοχος, Ξενοφ. Κυρπ. Β', 3, 29.

Δάοχος, ὁ, Θεσσαλός τις, ὀπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημοσθ.

Δάρα, ἡ, Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων ὠνομάσθη Ἀναστασιούπολις, Προκοπ.

Δαράδαξ, ακος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὅς τις ῥέων πλησίον τῆς Βερβιρισσοῦ, εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμόν· κατὰ Μάνερτ. ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Χαλυβωνίτιδι, τανῦν Σεδοχούρ, ἢ κατὰ Rennel ὁ Φαῖ ποταμός· πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο ἡ καθέδρα τοῦ Σατράπου τῆς Συρίας, Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 4, 10.

Δάραδος, ὁ, Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς ἐνδον Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Σενεγάλας.

Δάραψα, ἡ, Πόλις τῆς ἐν Περσίᾳ ἐπαρχίας Βαστριανῆς, Στραβ. παρ' Ἀρρίαν· τὰ Δράψακα, τανῦν Βαμιάν.

Δαρδανεῖς, οἱ, ἑνικ. Δαρδανεύς, έως, ὁ, Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἐν Ἀσσυρίᾳ, Ἡροδτ. 1, 189. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εἵρηται· πιθαν. κατὰ Ῥεΐσκα, διὰ Δραβῶν, γραφέν, ἤτοι κάτοικοι τῆς πόλεως Δάρνης ἐν Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Πτολεμ. ἴδε Δάρια — 2) Κάτοικοι τῆς Δαρδάνου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Ξενοφ. — 3) ταύτ. τοῖς Δαρδάνιοι, Δαΐς τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, Πολύβ.

Δαρδανία, ἡ, Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἥτις ὡς λέγεται ἐπῆρξε καθέδρα τοῦ Βασιλέως Δαρδάνου, κτισθεῖσα πρώτον ὑπ' αὐτοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 216, διάφορος τῆς Δαρδάνου πόλεως, ἥτις ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα. — 2) Ἡ Δαρδανία χώρα, ἐπαρχία μικρὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ περὶ τὸ Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Δαρδανὶς ἄκρα ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Αἰνείας, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 931. Ἀπολλ. — ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τρωός, Εὐρπ. — 3) χώρα τῆς ἄνω Μοισίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀρβήλου καὶ Σκόδρου, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς νῦν Σερβίας, Πτολ. — ἡ Δαρδανική, Στραβ.

Δαρδανίδης, ου, ὁ, Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, ὁ Πρίαμος, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 303. Ε, 159. Ν, 376. ἔτι δὲ ὁ Ἀγχίσης, Ὅμ. Ὕμν. Ἀφροδ. 178. καὶ πληθ. οἱ Δαρδανίδαι, = Τρῶες.

Δαρδανικός, ή, όν. Τοῦ Δαρδάνου, ἡ Δαρδανική, ταύτ. τῇ Δαρδανίᾳ, ἀριθμ. 3, Στραβ.

Δαρδάνιος, ία, ιον. Τοῦ Δαρδάνου, ἐκ τοῦ Δαρδάνου καταγόμενος ἢ κληθείς, ἡ Δαρδανία, προσυπακμ. πόλις = Τροία, Εὐρπ. Ὀρεστ. 1376. — 2) Οὐσ. ὁ Δαρδάνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Δαρδανίας χώρας, ὑπήκοος τοῦ Αἰνείου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 819. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Τρώς. — 3) ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ ἄνω Μοισίᾳ, Στραβ. καὶ, ὁ Δαρδανεύς καὶ Δάρδανος.

Δαρδανίς, ίδος, ἡ, Δαρδανική, ἔτι δὲ καὶ Τρωϊκή, ὅθεν Οὐσ. ἡ κάτοικ. τῆς Δαρδάνου, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 122. Ξεν. — 2) Κύρ. Ὄνομ. αὐλητρίδος τινὸς ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου, Ἀριστφ. Σφῆκ. 1363. — 3) Ἄκρα τις ἐν τῇ Δαρδανίᾳ χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν, τανῦν Καπο – Βερβιέρι, Στραβ.

Δαρδανίων, ωνος, ὁ, Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, καὶ πληθ. Δαρδανίωνες = Δάρδανοι, Ὅμ. Ἰλ. Η, 414.

Δάρδανοι, οἱ, Κάτοικοι τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 456. — 2) Ἔθνος μέγα τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπὸ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἡ νῦν Σερβία ἐκαλεῖτο πρότερον καὶ Δαρδανία, Στράβ.

Δάρδανος, ὁ, Κατὰ Ἀπολλ. γ', 11, 1. ἦν οὗτος υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε τὸν ἀδελφόν του Ἰάσιον, ὁ Δάρδανος καταταραχθεὶς ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, ἔφυγεν ἐκ τῆς Σαμοθράκης καὶ ἦλθεν εἰς Τροίαν, ὅπου ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Τεῦκρος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Βατίαν, ἀφήσας αὐτὸν καὶ διάδοχον τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατόν του· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Δαρδανίαν, γεννήσας ἐκ τῆς Βατίας τοὺς δύω υἱοὺς τὸν Τρῶα καὶ Ἐριχθόνιον, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 215. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἦλθεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς Τροίαν καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἔφυγεν ὁ Τεῦκρος ἐκ Κρήτης ἐνταῦθα καὶ ἔκτισε πόλεις καὶ κώμας. Ἀπ' αὐτοῦ κατήγοντο οἱ Βασιλεῖς καὶ λοιποὶ ἡγεμόνες τοῦ βασιλείου τῆς Τροίας. – 2) Τίτος τοῦ Βίαντος Τριός, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμηρ.

Δάρδανος, ἡ, τὸ Δάρδανον, Πτολ. Πόλις Αἰολική ἐπὶ τῆς Τροϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 110 στάδια μεσημβρινῶς τῆς ἀρχαίας πόλεως Δαρδανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδίου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, Ἡροδτ. 7, 43. Θουκ. ὅθεν, Δαρδανεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Δαρειογενής, ὁ, ἡ, ές, οῦς, Ὁ ἐκ τοῦ Δαρείου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 6.

Δαρεῖος, ὁ· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι Βασιλεῖς τῶν Περσῶν μετὰ Κῦρον τὸν μεγάλον. – 1) Δαρεῖος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου Σατράπου τινὸς τῆς Περσίδος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενίδων, βασιλεύτας μετὰ τὸν Καμβύσην υἱὸν τοῦ Κύρου τὸ 521. ἕως τοῦ 485. ἔτους πρὸ Χριστοῦ· οὗτος ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν μ' ἕνα πολυάριθμον στράτευμα, καὶ διαβὰς τὸν Ἴστρον ποταμὸν ἐπὶ μιᾶς κινητῆς γεφύρας, ἐβιάσθη μὲ πολλὴν ἀποτυχίαν καὶ φθορὰν τῶν στρατευμάτων του, νὰ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν μ' ἓν μέρος τῆς δυνάμεώς του, ἀφήσας τὸν στρατηγόν του Μεγάβυζον μὲ τὸ ἐπίλοιπον στράτευμα νὰ ὑποτάξῃ τὴν Θράκην καὶ Μακεδονίαν· μετά τινα καιρὸν συγκροτήσας μίαν δύναμιν ἐξ 600 πλοίων καὶ 500,000 ἀνδρῶν, ἔπεμψεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Δάτιδος καὶ Ἀρταφέρνους ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ τὴν ὑποτάξωσιν, ἀφ' οὗ πρότερον ἔστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην πρέσβεις, ζητῶν γῆν καὶ ὕδωρ, τουτεστ. τελείαν ὑποταγὴν καὶ ὑποδούλωσιν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀρχήν. Τὰ στρατεύματα τῶν Περσῶν ἀποβάντα εἰς Μαραθῶνα χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἀπήντησαν μίαν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, συνισταμένην ἐκ μόνων 10,000 ἀνδρῶν τῆς ὁποίας εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν ἦν καὶ ὁ γενναῖος Μιλτιάδης· ἐνταῦθα μετὰ μίαν κρατερὰν μάχην νικηθέντες οἱ ὅλοι οἱ Πέρσαι, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος μὲ ἐπαισθητὴν φθορὰν. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἀντὶ ν' ἀπελπίσῃ τὸν Δαρεῖον, τὸν παρώξυνε μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ἐγείρῃ ἐκ νέου ἄλλα μεγαλήτερα καὶ ἰσχυρότερα στρατεύματα ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ συνεκστρατεύσῃ ὁ ἴδιος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δυνάμεων, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν προετοιμασίαν ταύτην, κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος μετὰ μίαν βασιλείαν 36 χρόνων· ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ξέρξης διεδέχθη ὁμοῦ μὲν τὸν θρόνον τῆς Περσίας καὶ τὴν μελετωμένην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχείρησιν. Ἡροδτ. 1,

183. — 2) Δαρεῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Νόθος ἢ Ὦχος, υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου ἐπικαλουμένου Μνήμονος καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 423 ἕως 405 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἔκαμε συμμαχίαν μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐπολέμησε τοὺς ἀποστατήσαντας Αἰγυπτίους καὶ Ἄραβας· ἀποθανὼν δὲ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην. Θουκ. ἡ, 5 — 3) Δαρεῖος ὁ τελευταῖος, ὁ καὶ Κοδομανός ἐπονομαζόμενος, υἱὸς τοῦ Ἀρτάμου καὶ ἀπόγονος Δαρείου τοῦ Νόθου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας διὰ συνεργείας τοῦ Βαγώα, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν πρότερον βασιλεύοντα Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον· ἐναντίον τοῦ Δαρείου τούτου ἐστρατεύσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος, ἀφαιρέσας τὸ βασίλειόν του καὶ αἰχμαλωτίσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του· ὁ δὲ Δαρεῖος φεύγων ἐπιάσθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Βήσσου σατράπου τῆς Βακτριανῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη ἐλεεινῶς, Ἀρρίαν Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Δαρεῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν παρὰ τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Πέρσας, Ἡροδτ. 3, 92. κατὰ Πτολ. ὑπῆρξεν ἡ Δαρεῖτις, ἰδος, ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐκτεινομένη διὰ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας.

Δαρεῖτις, ἰδος, ἡ. = Δαρεῖται.

Δάρης, ητος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου καὶ πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 9. — 2) Ποιητὴς ἐκ Φρυγίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας καὶ ὅτι ἔγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον ἡ Φρυγία Ἰλιάς, ὅπερ ὅμως φαίνεται πολὺ μεταγενέστερον, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιά, 2.

Δάρνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας, ταυτὸν Δάφνα, Πτολ. ὅθεν Δαρνεῖς, οἱ κάτοικ.

Δάρνις, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας, Ἄμμιαν.

Δασέαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Στέφ. Βυζ.

Δασκυλεῖον καὶ Δασκύλειον, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἐπί τινος αὐτόθι ὁμωνύμου λίμνης, καθέδρα ἑνὸς τῶν Σατραπῶν τῆς Περσίας, ταυτὸν Διάσκυλον· ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ ἐστὶ συνηθεστ. Ξενοφ. Στραβ. Ἀρρίαν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ει εὕρηται παρ' Ἡροδτ. 6, 33. ὅθεν, Δασκυλίτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ.

Δασκυλῖτις, ίδος, ἡ. Τοῦ Δασκυλίου, ἡ Δασκυλῖτις χώρα, χώρα τῆς Βιθυνίας τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν τὸ Δασκύλιον, Θουκ. ά, 129. — 2) — λίμνη, ἡ, Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Δασκυλίου, Στραβ.

Δάσκυλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λύνου, βασιλέως τῆς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 776 Ἀπολδρ.

Δάσκων, ωνος, ὁ. Πόλις ἀχυρὰ πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου, Θουκ. ά, 66. ὅθεν, Δασκώνιος, ὁ κάτοικ.

Δάσκων, ωνος, ὁ. Συρακούσιός τις ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Καμαρίναν, Θουκ. 5', 5.

Δασύλλεος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τοῦ ποίου ἐτιμᾶτο εἰς τὰ Μέγαρα.

Δατάμης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμισσούρους ἐκ Καρίας, στρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ Σατράπης τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅς τις συνομόσας ἔπειτα ἐναντίον τοῦ μονάρχου τούτου, ἐφονεύθη διὰ προδοσίας τοῦ πιστοῦ του Μιθριδάτου, Ἡερ. Νεπ.

Δαταφέρνης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑρτῶν ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ συνομόσας κατὰ τοῦ Βήσσου, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Βασιλέα Δαρεῖον, Ἀρρίαν.

Δᾶτις, ιδος, ὁ, καὶ Δάτις. Μῆδος τὸ γένος, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔστειλε μετὰ τοῦ Ἀρτιφέρνους καὶ μ' ἓν πολυάριθμον στράτευμα Πεισῶν διὰ νὰ κατακτήσωσι τὴν Ἑλλάδα· κατ' ἀρχὰς ἐλθὼν ὁ Δᾶτις εἰς τὴν Εὔβοιαν, κατεπόλησε τὴν πόλιν Ἐρέτριαν, αἰχμαλωτίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς· ἐκεῖθεν δὲ ἀποβὰς εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ γενναίου αὐτῶν στρατηγοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδτ. ὅθεν, Δατισμός, λέγεται ὅτε τις ἐκφράζεται κακῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, κ' ὁ Πέρσης Δᾶτις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 289.

Δάτον, τό, καὶ Δάτος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πθωνῶν, κειμένη πλησίον τοῦ Παγγαίου ὄρους καὶ τῆς πόλεως Φιλίππων, ταυτὸν Κιβάλα, λιμὴν τῶν Φιλίππων — τὸ Δάτον, παρ' Ἡροδτ. καὶ ἡ Δάτος παρὰ Σκύλ. ὅθεν, Δατηνός, ὁ κάτοικ.

Δαῦλαι, αἱ. Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη κατειοανατολικῶς τῆς Νικαίας, ταυτὸν Ἰστιέα.

Δαυλία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη περὶ τὸ Τόμερον ὄρος νοτειοανατολικῶς τῆς Ἀπολλωνίας. — 2) = Δαυλίς.

Δαυλιάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Δαυλίας οὖσα· ἐπίθ. τῆς Ἀηδόνος εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ Φιλομήλα γυνὴ τοῦ Τηρέως Βασιλέως τῆς Δαυλίδος, Θουκ. β', 29.

Δαυλιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Δαυλίδος, οὗτος ἐπωνομάζετο ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνατραφεὶς μικρόθεν πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Δαυλίδος Στροφίου, Αἰσχύλ. Χοηφ. 670. Στράβ.

Δαύλιος, ία, ιον. Τῆς Δαυλίδος, ἡ εἰς τὴν Δαυλίδα ἀνήκων· καὶ Οὐσστ. ὁ Δαύλιος, κάτοικ. τῆς Δαυλίδος, Ἡροδτ. 8, 35. — 2) ἡ Δαυλία = Δαυλίς.

Δαυλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Δαυλίς, Παυσ.

Δαυλίς, ίδος, ἡ, ὕστερον καὶ Δαυλία. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ τόπου καὶ καλῶς ἰσχυροποιημένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐβασίλευε τὸ πάλαι ὁ Τηρεὺς ἀνὴρ τῆς Φιλομήλης καὶ ὅπου συνέβη ἡ μεταμόρφωσις αὐτῶν καὶ τῆς Πρόκνης ἀδελφῆς τῆς Φιλομήλης, ταυτὸν χωρίον Δαυλία λεγόμενον, Ὅμ. Ἰλ.

Β, 520. Θουκ. 6, 29. ἀπὸ ταύτης τῆς πόλεως ἐφέρετο μία στενὴ ὁδὸς διὰ τῶν πρεπόδων τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πρὸς τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ἥτις Σχιστὴ ὁδὸς ἐκαλεῖτο· ἐπὶ ταύτης λέγεται ὅτι ὁ Οἰδίπους ἐφόνευσε τὸν πατέρα αὐτοῦ Λάϊον Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 734, 1411. Δαυλίς, παρ' Ὅμ. Στράβ. καὶ Παυσ. Δαυλία, παρὰ Σοφ. Θουκ. Ἀπολδρ. καὶ τὸ Δαύλιον παρὰ Πολυβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ, πθαν. ἡ παρὰ Θουκ. β', 29. καὶ τὸ Δαύλιον, Στράβ.

Δαυνία, ἡ, Apulia Daunia. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀπουλίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Terra di Barri καὶ ἓν μέρος τῶν Βασιλικάτων ἐπὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, Πολύβ. — ὅθεν Δαύνιος, ία, ιον, τῆς Δαυνίας, καὶ, Δαύνιοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Δαῦνος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάπυγος καὶ Πευκετίου ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Δαυνία, Στέφ. Βυζ.

Δαυρίσης, ου, ὁ. Γαμβρὸς καὶ στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ.

Δαφναγόραι, ων, ὁ. Μουσικός τις, παρὰ Ξενοφ.

Δάφναι αἱ Πηλουσιαι, καὶ Δάφνη, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου ἀπέχον 16 μίλια ῥωμαϊκὰ τοῦ Πηλουσίου, Ἡροδτ. 2, 30. Στέφ. Βυζ. ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Τάφνη, ταυτὸν δὲ Ζαφνάς· — ὅθεν, Δαφναῖοι, οἱ κάτοικ.

Δαφνία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις εἶχεν ἕνα ναὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. ἡ, 25.

Δαφναῖος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἀντιόχειαν μέσα εἰς ἓν ἄλσος ἐκ δαφνῶν.

Δάφνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνειοῦ ἢ κατ' ἄλλους τῆς Γῆς καὶ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, Νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ μετεμορφώθη εἰς τὸ δένδρον τῆς δάφνης, Παυσ. ἡ, 20. Φιλοστρ. — 2) Νύμφη τις τῶν ὀρέων ἥτις ὑπῆρξε πρόμαντις εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρὸ τῆς Πυθίας, Παυσ. ί, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἐκστρατεύσασα μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὰς Θήβας, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐστάλη ὡς δῶρον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅστις ἔκαμεν αὐτὴν περίφημον μάντιν, Διοδ. Σικ. ά, 68. ἄλλως δὲ καλεῖται αὕτη καὶ Μαντώ.

Δάφνη, ἡ. Κώμη πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐν τῇ Συρίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἓν ἱερὸν ἄλσος δαφνῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Δαφναίου Ἀπόλλωνος, Στράβ. — 2) πόλις τῆς Δυκίας, Στεφ. Βυζ. — 3) = Δάφναι· ὅθεν, Δαφνίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Δάφνης.

Δάφνις, ιδος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ τὸν αὐλόν, διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Πανός· εἰς τοῦτον ἐρασθεῖσα Νύμφη τις Ἐχεναὶς λεγομένη, καὶ ζηλοτυπήσασα μετεμόρφωσαν αὐτὸν εἰς λίθον, Θεοκρ. Εἰδ. α', 19. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 18. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἀβύδου, Ἡροδτ.

Δαφναῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀνήκων πρότερον εἰς τοὺς Φωκαεῖς, Θουκ. ή, 24. Στράβ. ὅθεν, Δαφνούντιος καὶ Δαφνούσιος, ὁ κάτοικ.

Δεβρίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, Σκύλ.

Δεῖγμα, ατος, τό. Τόπος ἢ ἀγορὰ ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιέως τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἐξαιρέτοντο ὅλαι αἱ ἐρχόμεναι ἔξωθεν πραγματεῖαι, Ξενοφ. Ἑλ. ά, 1. 21.

Δεινάρχος, ὁ. Κορίνθιος, ῥήτωρ καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους καὶ εὔνους Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων· σώζονται αὐτοῦ τρεῖς λόγοι ῥητορικοί. Δημ.

Δεινιάδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Θουκ.

Δεινίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. πρὸς Λεπτ.

Δείνις, ιος, ὁ. Τίδς τοῦ Μέγα Αἰγινήτης, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ ὡς νέον ἐξωστίου κάλλους, Νεμ. θ, 28.

Δεινοκράτης, ους, ὁ. Ἀρχιτέκτων, ὅστις ἔδωκε τὸν πλάνον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, Λουκ.

Δεινομάχη, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου, Αἰλ.

Δεινόμαχος, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος στωϊκός, παρὰ Λουκ.

Δεινομένης, ους, ὁ. Αἰτναῖος, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, Πινδ. Ἡροδτ. 7, 145.

Δεινώ, οῦς, ἡ. Πίνο. Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, μία τῶν Γραιῶν καὶ ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων, Ἀπολδρ. β', 4, 3.

Δείνων, ωνος, ὁ. Πολέμαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενοφ. — 2) Ἕλλην Ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Περσῶν, Λουκ. Μακρβ. ιε'.

Δειράδες, αἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Δεουτέδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Δεκατηφόρος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Αἰγινήταις, Παυσ. ά, 42.

Δεκέλεια, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, Ἡροδτ. Θουκ. Στράβ. ὅθεν ἐπιῤῥμ. Δεκελειῆθεν, Ἰωνικ. Δεκελῆθεν, ἐκ Δεκελείας, Ἡροδτ. Δεκελειάζω, εἰς Δεκέλειαν, καὶ Δεκελειῆσι, ἐν Δεκελείᾳ, Στεφ. Βυζ. — 2) Δεκελειεύς, έως, Ἰωνικ. Δεκελεύς, έος, ὁ κάτοικ. τῆς Δεκελείας, Ἡροδτ. θ, 73. — 3) Δεκελεικός, ή, όν, τῆς Δεκελείας, ὁ Δεκελεικὸς πόλεμος, οὕτως ἐλέγετο ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου κυριεύσαντες τὴν Δεκέλειαν καὶ ὀχυρώσαντες αὐτὴν, ἐρήμουν καὶ ἠφάνιζον τὴν Ἀττικήν, Δημ.

Δέκελος, ὁ, Ἥρως τις, ὁ ὁποῖος ἐμήνυσεν τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, Ἡροδοτ. 9, 73.

Δεκιήται, οἱ· Deciates. Λαὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λιγύης χώρας ἡ Λιγουρίας, Στράβ.

Δέκιος, ὁ, Decius. Ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος ἦν ὁ ὕπατος Δέκιος Π. ὅστις ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Πύῤῥου Βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 475 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης. Πολύβ.

Δέκιμος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Στράβ.

Δελματία, ἡ, = Δαλματία, Στέφ Βυζ.

Δέλτα, τό, ἄκλιτ. Οὗτος ἐκαλεῖτο τὸ κάτω μέρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Πηλουσιακοῦ Βραχίονος τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ σχηματίζον ἓν μέγα τρίγωνον, ταυτὸν Μαχελὲκ ἡ νῆσος τοῦ Δέλτα, Ἡροδτ. 2, 13. ἢν δὲ τοῦτο τὸ εὐφορώτερον καὶ τερπνότερον μέρος ὅλης τῆς λοιπῆς Αἰγύπτου, ἔχον πολλὰς ἐπισήμους πόλεις ἐν αὐτοῦ, Στράβ. Πλάτ. — 2) Χώρα τῆς Θρᾴκης ἥτις, κατὰ Rennel, σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, εἰς σχῆμα ἑνὸς μεγάλου Τριγώνου, κατὰ δὲ d'Anville, ἡ Τριγωνοειδὴς ἄκρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ Βυζάντιον, ἥτις παρ' Ἀθην. Δελκὼν κέκληται, ταυτὸν Δέρκων· Ξενῳ. Κυρ. Ἀν. ζ', 1, 33. — 3) Νῆσος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Πατταληνὴ ἐλέγετο, Στράβ. Ἀρρν. — 4) Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀρχαῖα μνημεῖα.

Δέλφειος, α, ον. Τῶν Δελφῶν, ὁ Δέλφειος βωμός, παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 496.

Δελφικός, ὁ· Ἐπίθ τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ἐν Δελφοῖς λατρείαν αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ αὐτόθι περίφημον μαντεῖόν του, Ὀβιδ.

Δελφίνη, ἡ. = Δελφύνη, ἡ.

Δελφίνης, ου, ὁ· καὶ Δελφυνη, ἡ (ῡ). Ὄνομα τοῦ δράκοντος Πύθωνος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων εἰς τοὺς Δελφοὺς· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. Διον. Περ. 442. ἔνθα Πύθων.

Δελφινία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις, Πολυδ. η', 10.

Δελφίνιον, τό (– – υυ). Κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις καὶ δικαστήριόν τι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδικάζοντο οἱ ἔνοχοι φόνου τινὸς καὶ δυνάμενοι νὰ ὑπερασπισθῶσι μὲ εὐλόγους αἰτίας τῆς τοιαύτης πράξεώς των. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτίας ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, ὅστις καὶ Ἱερὸς λιμὴν ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Χίου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ταυτὸν Δειμὴν Δέλφινον λεγομένη, ἔχουσα ἕνα ὀχυρὸν πύργον, Θουκ. η', 38.

Δελφίνιος, ὁ (– – υυυ) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις. Ἐκλήθη δὲ οὕτως εἴτε διότι ἐφόνευσε τὸν δράκοντα Δελφίνην, ἢ διότι καθήμενος ἐπίτινος Δελφῖνος ἢ μεταμορφωθεὶς εἰς Δελφῖνα, ἐπροηγεῖτο τῆς ἀποικίας τῶν Κρητῶν ἥτις ἦλθεν καὶ ἐδυστήθη εἰς τινας χώρας τῶν Δελφῶν, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 493. Πλουτ. Θησ. 14.

Δελφοί, οἱ. Πόλις τῆς Φωκίδος, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς Ἑλλάδος πόλεων, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ· εἰς ταύτην εὑρίσκετο τὸ περίφημον καὶ ἀρχαῖον μαντεῖον καὶ ὁ ναὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦν ἡ ἐξαίρετος κρήνη Κασταλία λεγομένη· ἐκτὸς δὲ τῆς πόλεως ἐπανηγυρίζοντο πᾶσαν τριετίαν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἐνταῦθα τὸν δράκοντα Πύθωνα· εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ εὑρίσκοντο μεγάλοι καὶ πλούσιοι θησαυροὶ τοῦ ὁποίου ἀφιέρωσαν κατὰ καιροὺς διάφοροι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας, τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ ἦν κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, ὡσαύτως καὶ ὁ τρίπους ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθημένη ἡ ἱέρεια τοῦ ναοῦ ἐπρόφερε τοὺς χρησμούς. Ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πόλις τῶν Δελφῶν καὶ Πυθώ, ταυτὸν δὲ Καστρί. Ὁμ. Ὕμν. κζ', 14. Πίνδ. — θεν, Δελφοί, Ἐπιχ. ὁ Δελφός, κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, Πινδ. καὶ, Δελφικός, ή, όν, τῶν Δελφῶν ἢ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀνήκων, τὰ Δελφικὰ ἆθλα, ἀντὶ οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες, Σοφ. Ἠλ. 672. καὶ, Δελφίς, ίδος, ἡ, = ἡ Δελφικὴ, ἡ Δελφὶς πέτρα, Στράβ.

Δελφός, ὁ. Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελανδοῦς θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Δελφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις τῶν Δελφῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 16. — 2) Τὶς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, ὅστις, λέγουσιν ὅτι, αὐτὸς πρῶτος ἔκτισε τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Παυσ.

Δελφουσία, = Θέλπουσα, Στέφ. Βυζ.

Δελφύνη, ἡ (ῡ). Θήλυς Δράκων, ἔχων ψύσιν θηρίου καὶ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὁ Τυφῶν ἀφῆκε νὰ φυλάττῃ τὸν Δία πληγωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλ. α', 6, 3. — 2) ὀρθότρ. Δελφίνη, ἡ· παραβλ. Brunk. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. — 3) = Δελφίνης.

Δεξαμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 44.

Δεξάμενος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων κατοικῶν ἐν Βούρῳ πόλει τῆς Ἀχαΐας, Καλλιμ. εἰς Δηλ. 102. ἢ Βασιλεὺς τῆς Ὠλένου ἐν Ἀχαΐᾳ, πατὴρ τῆς Δηϊανείρας ἢ Μνηστιμάχης γυναικὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλ. β', 5, 5.

Δεξιθέα, ἡ. Νύμφη, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Μίνως τὸν Ἐξάνθιον, Ἀπολ. γ', 1, 2.

Δεξίθεος, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 14.

Δεξίνικος, ὁ. Παράσιτός τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 800.

Δέξιππος, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις, Ξενῳ.

Δέρας, τό. Φρούριον τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενῳ. Ἡρόδτ. 7, 1, 22. Schneid. κατ' ἄλλους δὲ Γέρας.

Δέρβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἰσαυρίου, Στράβ.

Δέρβικες καὶ **Δερβίκαι**, οἱ. Ἔθνος τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ὄξου ποταμοῦ, Στράβ. Αἰλ. παρ. Διον. Περ. 738. καὶ Δερκέβιοι.

Δέρβιοι, οἱ, = Δέρβικες, Στέφ. Βυζ.

Δέρδας, α, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀρρίδαίου, ἀξιάδελφος τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἐλυμείας χώρας, Θουκ. α', 57.

Δέρθων, ωνος, ἡ· καὶ Δέρτων, Στέφ. Βυζ. Dertona. Πόλις τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰλλίᾳ, ταυτὸν Tortona, Στράβ.

Δερκέβιοι, οἱ, ἴδε Δέρβικες.

Δερκέτης, ου, ὁ. Ἀγροῖκός τις καὶ γεωργὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1028.

Δερκετώ, οῦς, ἡ· ἡ αὐτὴ καὶ Ἀτάργατις λεγομένη. Θεὰ τῶν Σύρων, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐλάτρευον ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἰχθύος, ἔχοντος κεφαλὴν γυναικός, ἅς σύμβολον τῆς προξενουμένης εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῆς γῆς διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑδάτων ποτίσεως· Διοδ. Σικ. β', 4. Λουκ. Συρ. Θε, Στράβ.

Δερκυλίδας, ου, καὶ Δερκυλλίδας, ὁ, Ξενῳ. ἐπικαλούμενος Σίσυφος. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, νικήσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Σατράπην καὶ στρατηγὸν τῶν Περσῶν Τισαφέρνην, Θουκ. ὀρθότρ. Δερκυλίδας.

Δερκύλος, ὁ (ῡ). Ἀθηναῖος, ἐπαγγελλόμενος τὸν ὑποκριτὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου, Ἀριστοφ. Σφηκ. 78. — 2) Εἷς τῶν δέκα ἀπεσταλμένων πρέσβεων ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον καὶ ἀπαδὸς τοῦ μονάρχου τούτου, Δημοσθ, ἡ γραφ. Δερκυλλος εὕρηται ἐν τῇ τοῦ Ῥεῖσκ. ἐκδοσ. Δημοσθ.

Δέρκυνος, ὁ. Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεβίονος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε οὗτοι τοῦ ἥρπασαν τινὰς τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνου τὰς ὁποίας ἔφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπολλ. β', 5, 10.

Δέρος, ἡ· ἡμαρτημ. γραφ. παρὰ Θουκ. η', 27. ἔνθα νῦν Λέρος κεῖται.

Δερρεάτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος τιμωμένης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν τῇ Λακεδαίμονι, Παυσ. γ', 20.

Δερρίς, ίδος, ἡ, ἄκρα. Ἀκρωτήριον κεῖμενον μεσημβρινῶς τῆς Σιθωνίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ταυτὸν Καβο-Δρέπανον, Στράβ.

Δερσαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Νέστου ποταμοῦ, Ἡροδτ. 7, 110.

Δευκαλιδόης, ου, ὁ, ἀντὶ Δευκαλιωνίδης. Τὶς τοῦ Δευκαλίωνος ὁ Ἰδομενεύς, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 117. — 2) Πληθ. οἱ Δευκαλίδαι, ἀντὶ οἱ Ἕλληνες ἐν γένει, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 266.

Δευκαλίων, ωνος, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Πανδώρας, Ἡσιοδ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 185. βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ ἀφανίσῃ διὰ κατακλυσμοῦ τὴν Ἑλλάδα ὅλην καὶ Θεσσαλίαν, ὁ Δευκαλίων διεσώθη μόνος εἰς μίαν λάρνακα μετὰ τῆς γυναικός αὐτοῦ Πύῤῥας ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὅπου κατὰ συμβουλὴν τοῦ μαντείου θέλοντες νὰ ἀναρθοίσωσιν αὐθις τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔρριψαν πέτρας ὀπισθεν αὐτῶν καὶ ἐξ ἐκείνων μὲν ὅσας ἔρριπτεν ὁ Δευκαλίων ἐγεννήθησαν ἄνδρες, ἐκ δὲ τῶν ὅσων ἔρριπτεν ἡ Πύῤῥα ἐγεννήθησαν γυναῖκες· ὁ Δευκαλίων εἰσήγαγεν πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπηκόους του τὴν θρησκείαν τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὴν λατρείαν τῶν δώδεκα πρώτων θεῶν· ἐκ δὲ τῆς Πύῤῥας ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ἕλληνα καὶ Ἀμφικτύονα καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Κλυμένην, κατά τινας δὲ καὶ τὴν Μελανθώ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Δελφόν, Πινδ. Ὀλ. θ, 66. Ἀπολλ. α', 7, 2. — 2) Τὶς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, πατὴρ τοῦ Ἰδομενεύς, εἰς καὶ οὗτος τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ὅσοι ἦλθον μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ὕστερον δὲ ἔπλευσαν καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 452. Ἀπολλ. γ', 1, 2. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Τρώων τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 442. — 4) πληθ. οἱ Δευκαλίωνες, οἱ υἱοὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ Ἕλλην καὶ Ἀμφικτύων, Θεοκρ. εἰδ. ιε', 141. Λουκ.

Δευκαλίων, ωνος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου πλησίον τοῦ ὀχυρωτηρίου Πύῤῥας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Δευρίοπος, ὁ. Χώρα τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἐριγόνος· ὅθεν Δευρίοποι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Δηϊάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἀπολλ. α', 2, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἀδελφὴ τοῦ Μελεάγρου καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ὡραιότητα καὶ ἠθικὴν φύσιν. Φεύγων ποτὲ μετ' αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Αἰτωλίας καὶ μέλλων νὰ διαβῇ τὸν Ἕβρον ποταμόν, τὴν ἐπιστεύθη εἰς τὸν Κένταυρον Νέσσον, ὅστις ἠθέλησε νὰ τὴν διαβιβάσῃ διὰ τοῦ ποταμοῦ τούτου· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἰδών, ὅτι οὗτος ἐπεθύμει μᾶλλον νὰ τὴν καταπείσῃ εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις του, καὶ παροργισθεὶς, ἐτόξευσεν αὐτὸν μ' ἓν ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ ἐκεῖνα βέλη, τὰ ὁποῖα ἦσαν βεβαμμένα εἰς τὸ αἷμα τῆς Λερναίας Ὕδρας· ἀποθνήσκων ὁ Νέσσος, εἶπεν εἰς τὴν Δηϊάνειραν νὰ λάβῃ μέρος ἐκ τοῦ ἀπορρέοντος αἵματός του καὶ ὅτε ἠθελεν ἰδῇ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς δὲν φυλάττει τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, νὰ τὸ μεταχειρισθῇ προσφέροντάς το εἰς αὐτὸν ὡς ἀλεξητήριον τοῦ πάθους της· μετὰ καιρὸν μαθοῦσα ἡ Δηϊάνειρα, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἠγάπησε τὴν Ἰόλην, ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν ἓν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του ἀλειμμένον μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου τούτου, τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γευό-

μενος παράφρων ἀπὸ τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους ἐξ αὐτοῦ ἠνέχθη, ἐκάη ἑκουσίως ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, ἐκ τοῦ ὁποίου συμβάντος ἡ Δηϊάνειρα ἀπελπισθεῖσα, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, Ἀπολδρ. β', 7, 5. κατὰ Σοφ. Τραχ. 934. ἐσφάγη αὐτὴ μόνη ἐπὶ τῆς νυμφικῆς κλίνης της.

Δηϊδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκομήδους Βασιλέως τῆς νήσου Σκύρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγεννήσαν τὸν Νεοπτόλεμον, ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ Θέτις τὸν ἔκρυψεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ βασιλέως τούτου, θέλουσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Τρώων ἐκστρατείαν, Ἀπολδρ. γ', 12, 8. Βίων Εἰδ. ιε', 9. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐάνδρου, Διοδ. Σικ. ε', 80. παρ' Ὁμήρ. δὲ Λαοδάμεια, ὅπερ ὀρθ. — 3) Γυνὴ τοῦ Πειριθόου βασιλέως τῶν Λαπίθων, ἥτις συνήθως Ἱπποδάμεια ἐλέγετο, Πλουτρ. Θησ. 30.

Δηϊκόων, ωντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μεγάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μανίᾳ του ἐφόνευσεν, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Τίὸς τοῦ Περγάσου ἐκ Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 534.

Δηϊλέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δηϊμάχου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰτολύκου, συνεκστρατεύσας μὲ τὸν Ἡρακλέα ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων καὶ πλανηθεὶς, ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀσίαν περὶ τὴν πόλιν Σινώπην, ἀπ' ὅπου ὕστερον διαβαίνοντες οἱ Ἀργοναῦται, ἔλαβον αὐτὸν ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόντου εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 958.

Δηΐμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 2) Πατὴρ τῆς Ἐναρέτης γυναικὸς τοῦ Αἰόλου, Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 3) Πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ Δηϊλέοντος ἐκ Θεσσαλίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Β', 955.

Δηϊόκης, ου, Ἰων. εω, ὁ. Μῆδος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Φραόρτου καὶ πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Μηδίας, ἀφ' οὗ αὐτὴ ἔγινεν ἐλευθέρα ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν ἀσσυρίων Βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας περὶ τὸ 699 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνὴρ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τοὺς ὑπηκόους του δικαιοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὑψώθη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, Ἡροδτ. 1, 73, 96.

Δηϊονεύς, έως, ἡ. Τίὸς τοῦ Εὐρυτου ἐξ Οἰχαλίας, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ὑπένδρευτα μετὰ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιδος. Πλοῦτρ, Θησ. — 2) = Δηΐων, ἀριθμ. 1, Ἀπολδρ. γ', 15, 1. — 3) Πατὴρ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος, Πινδ.

Δηϊονίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Δηϊονέως, ὁ Κέφαλος, Καλλιμ. Ἴαμ. εἰς Ἄρτ. 209.

Δηϊόπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὑγῖν.

Δηϊόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τριπτολέμου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐμόλπου, Παυσ.

Δηϊοπίτης, ὁ (ι), Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 420. καὶ Δηϊόπτης, Ἀπολδρ. γ', 12, 15.

Δηϊπύλη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀθράντου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους, Ἀπολδρ. α', 9, 13.

Δηϊπυλος, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Διομήδους εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 325.

Δηϊπυρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων Ἡρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλένου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 578.

Δηϊφόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γλαύκου, ζῶσα εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τῆς πόλεως Κύμης ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ὑπηρετοῦσα ὡς ἱέρεια τὸν Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρὸς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐλθὼν ὁ Αἰνείας, ὅτε ἔφευγεν ἐκ τῆς Τροίας, ὡδηγήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὰν Ἅιδην, Οὐίργ. Ἐνειδ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Δημοφίλη.

Δηϊφοβος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱππολύτου ἐξ Ἀμυκλῶν, Ἀπολδρ. β', 6, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων Ἡρώων τῆς Τροίας, φονευσας ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἔλαβεν οὗτος τὴν Ἑλένην εἰς γυναῖκα, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 94. Ἀπολδρ. γ', 11, 5.

Δηϊφονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κύθνου μάντις, ἐκ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας, Ἡροδτ.

Δηϊφόντης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Τρωηδὶ θυγατέρα τοῦ Τημενοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους, διεδέχθη παρ' αὐτοῦ μετὰ θάνατον τὸν θρόνον, Ἀπολδρ. β', 8, 1.

Δηϊφῶν, ῶδα Δημοφῶν.

Δηΐων, ὀνος, ὁ. ἅτε δὲ Δηΐων καὶ Δηϊονεύς, Τίὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, Βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ἐγεννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ἰδομένου τὸν Ἀκτορα, Φύλακον, Κέφαλον καὶ τὴν Ἀστεροπαίαν, Ἀπολδρ. α', 7, 3. 9, 4. καὶ Στραβ. παρβλ. Heyne. Ἀπολδρ. σελ. 99. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Δηλία, ἡ (Δῆλος). Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος γεννηθείσης ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Πλην. αἱ Δηλίαι· αἱ ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου τιμώμεναι θεαί, ἡ Ἄρτεμις, Ἀφροδίτη καὶ Δήμητρα, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 334. — 2) ἡ Δηλία, πρεσβυπαλμ. ναῦς = Δηλιάς, Ξενοφ. Ἀπολ. Σωκρ. γ', 8, 2.

Δήλια, τά, πρεσβυπαλμ. Ἱερό. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. γ', 104. ἴδε Δηλιάς.

Δηλιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν, Ἀπολδρ. β', 3, 1.

Δηλιακός, ή, όν. Τῆς Δήλου ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων, Θουκ.

Δηλιάς, άδος, ἡ. Τῆς Δήλου ἢ ἡ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκουσα, π. χ. αἱ Δηλιάδες κοῦραι, αἱ Νύμφαι τῆς Δήλου, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 157. ἰδίως δὲ ἡ Δηλιάς, = Δηλία, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ναῦς ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀποσταλλόμενοι παρὰ τῶν

Ἀθηναίων, ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅτε ἐπανηγυρίζετο αὐτόθι ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ νὰ προσφέρωσι τὰς θυσίας εἰς τὸν θεὸν τοῦτον, τὰς ὁποίας ἡ Θησεὺς ἔταξεν, ὅτε ἐλθὼν εἰς τὴν Κρήτην καὶ φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἐπέτρεψεν εὐτυχῶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Αὕτη δὲ ἡ Ναῦς ἐλέγετο ὅτι ἦν ἡ αὐτή, ἥτις ἔφερε τὸν Θησέα εἰς τὴν Κρήτην, Πλάτ. Φαίδρ.

Δήλιον, τό· κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος. — 2) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀκοδομημένον κατ' ἐκείνον τῆς νήσου Δήλου· Ἡροδτ. Θουκ. δ', 91. — 3) Χωρίον τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, Στράβ. ὅθεν, Δηλιεὺς, ἑώς, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Δήλιος, ία, ιον. Τῆς Δήλου, ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων· ἡ Δηλία χώρα, = ὄρος Κύνθος ἐπὶ τῆς Δήλου, Αἰσχ. Εὐμ. 9. — 2) ὁ Δήλιος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθέντος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, Θουκ. Καλλιμ. πλησ. οἱ Δήλιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Δήλου, Ἡροδτ.

Δῆλος, ἡ. Νῆσος μικρὰ μεταξὺ τῶν Κυκλάδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἀστερία καὶ Ὀρτυγία καλουμένη. Οἱ μῦθοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτῆς ὅτι, ὅτε ἔμελλεν ἡ Λητὼ νὰ γεννήσῃ τὴν Ἄρτεμιν, μὴν εὑρίσκουσα ἄλλον τόπον ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ τὸ νὰ κατατρέχετο ἀπὸ τὴν Ἥραν, ὁ Ζεὺς ἔκαμε νὰ ἀναφανῇ ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος αὕτη, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Δῆλος, ἤτοι, τότε πρῶτον φανερωθεῖσα· ἐνομίζετο δὲ ἱδίως ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ θάπτηται οὐδεὶς νεκρὸς ἐπ' αὐτῆς. Περίφημος ἦν ὁ ἐνταῦθα ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως σκαιῶς ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν Συγγραφέων. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 16. Ἐτυμ. Μεγ. ἔτι δὲ καὶ Δᾶλος, ἡ, Δωρικ. ταυῦν Δῆλος κοινότερ. Δήλαις, ἀκατοίκητος σχεδόν, περιέχουσα πολλὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων μνημείων τῆς. — 2) Οὕτως ὠνομάζετο ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Δήλου, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ πάλαι ὁ Ναὸς τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυγκροτοῦντο ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν κοινοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, Ἡροδτ.

Δημάγετος, ὁ, ἡ Δημαγέτας. Βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, ὅστις διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντείου νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ὑπανδρεύθη τὴν κόρην τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν, Πινδ.

Δημάδης, ὁ. Ἀθηναῖος, εἷς τῶν περιφήμων ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ αὐτοῦ Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου συνήργει κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ.

Δημαινέτη, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη πρῶτον ὁ Ἥρως Τόξαρις, Λευκ. Σκυθ, β'.

Δημαίνετος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, Ξενοφ.

Δημάρατος, ὁ, Ἰων. Δημήρητος, Δωρ. Δαμάρατος. Ἐκ τοῦ ἀρά καὶ δῆμος. Τίὸς τοῦ Ἀρίστωνος, βασιλεύσ τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, ὅστις καταταχθεὶς ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως αὐτοῦ Κλεομένους καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθος τοῦ Ἀρίστωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου τὸ 491 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως· ὕστερον δέ, ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ. 6, 63. οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, οἱ ἀπὸ Δημαράτου τοῦ Δάσκωνος λεγόμενοι, διέμειναν εἰς τὴν Ἀσίαν πολὺν χρόνον ἀκμάζοντες, Ξενοφ. Ἀναβ. Κύρ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Θουκ. δ', 105. — 3) Κορινθίός τις, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ. — 4) Συγγραφεύς τις Ἕλλην ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου, Ἀπολδρ. α', 9, 19.

Δήμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων, Θουκ. Ξενοφ.

Δημέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους, Θουκ. — 2) Ἕτερός τις Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ὅστις κατεσκεύαζεν ἐπαινωφόρια ἐν Ἀθήναις.

Δημήτηρ, γενικ. Δήμητρος, ἡ, Ἐπικ. Δημήτερος, Αἰτικ. Δήμητρα, ἐπικ. Δημήτερα, συνθ. ἐκ τοῦ γῆ καὶ μήτηρ· παρὰ Ῥωμ. Cerus. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων θεοτήτων τῶν Ἑλλήνων, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Πλούτωνος, λατρευομένη ὡς θεὰ τῶν καρπῶν καὶ τῶν προϊόντων ὅσα παράγει ἡ γῆ ἐκ τῶν κόλπων της, διδάξασα αὐτὴ πρώτον τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, ὃ ὁ καὶ παριστάνετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς σύμβολον τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος· ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἡρπάχθη ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Δημήτηρ περιήρχετο ὅλην τὴν γῆν ζητοῦσα, ἕτε ἐλθοῦσα καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐχορήγησε πολλὰ καλὰ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, διδάξασα αὐτοὺς τὴν νομίμαν καὶ τὴν σύστασιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑορτάζοντο αὐτόθι ἐτησίως τὰ λεγόμενα Ἐλευσίνια, μία τῶν περιφήμων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἑορτῶν τῆς Ἑλλάδος· ἐκαλεῖτο πρὸς τούτοις Θεσμοφόρος, μὲ τὸ νὰ ἔφερεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς νόμους, διὰ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ εἰρήνη καὶ εὐδαιμονία τῆς κοινωνικῆς ζωῆς· ἔτι δὲ καὶ Ἐλευσινία διὰ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς ἀρχαίαν λατρείαν της, Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ὕμν. Δημ. 296. Ἡσ. Θεογ. 452–912, ὅθεν Δημήτριος, ία, ιον, ὁ ἐκ τῆς Δήμητρος ὢν ἢ καταγόμενος.

Δημητρία, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 678

Δημητριάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πα-

γασαίου κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὅστις ἔφερεν ἀποικίας εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν πληθυοχώρων πόλεων καὶ ὑπῆρξε πολὺν χρόνον λιμὴν τῆς Μακεδονίας, ταυῦν πόλις Βῶλος λεγομένη, ἐπίσημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀσσυρίας καιμένη πλησίον τῶν Ἀρβήλων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δημητριεύς, ἑως, ὁ κάτοικ.

Δ η μ ή τ ρ ι ο ν, τό. Ναός τῆς Δήμητρος. Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Δήμητρος πλησίον τοῦ παραλίου, ταυῦν Δημητρία, Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Δημήτριος, ὁ, Ὁ ἐπικληθεὶς Πολιορκητής, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου· εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα χρόνων ἔτι ἐπολέμησε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Εὐμένους, ὅτε ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν καὶ ἀφοβίαν· ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τοῦ Κασσάνδρου ἡγεμόνος τῆς Μακεδονίας, κατέκτησε τὴν χώραν ταύτην τὸ 294 ἔτος πρὸ Χρ. ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τῶν Μακεδόνων, εἰς τὰς ὁποίας ἤμβησε μετὰ θριάμβου πολλοῦ, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι κηρύξαντες αὐτὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρά των, ἀνήγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός του χρυσοῦς ἀνδριάντας καὶ ἴδιον βωμὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα πρῶτον ἀπέβη ἐκ τοῦ πλοίου· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπ' αὐτοῦ, ἐπέμφθη εἰς τὴν Χερσόνησον, ὅπου μετὰ μίαν τριετῆ αἰχμαλωσίαν ἀπέθανεν, ἄρξας ἑπτὰ ὁλοκλήρους χρόνους, Πολύβ. Αἰλ. — 2) Τοῦ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ καὶ ἀδελφοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας· βασιλεύσας δὲ δέκα χρόνους, ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Φίλιππον τὸν προτελευταῖον βασιλέα τῶν Μακεδόνων· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο εὑρίσκετο εἰς διηνεκῆ πόλεμον μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ μὲ ἄλλους πληθυοχώρους βαρβάρους λαοὺς τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Τοῦ Φιλίππου καὶ ἔκγονος τοῦ πρωτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Περσέως τελευταίου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις μετὰ τὴν ἧττταν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Φιλίππου ἦλθεν ὡς ὅμηρος εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰ ἔξοχα αὐτοῦ προτερήματα. — 4) Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, ἐκ Φαληρέως κώμης τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ εὐγλωττίαν διδάσκων πρότερον εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην, ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς πολιτείας καὶ τέλος κατεστάθη ἡγεμὼν ὅλης τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τὸν Κάσσανδρον Βασιλέα τῶν Μακεδόνων τὸ 309 ἔτος πρὸ Χρ. — ἀλλ' μετὰ δέκα χρόνους διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε, δηχθεὶς ἀπὸ ἕνα φαρμακερὸν ὄφιν. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν διεσώθη οὐδέν· Διογ. Λαερτ. — 5) ὁ Φάρτας, ἐκ τῆς Φάρου μιᾶς τῶν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει νήσων, Διοικητὴς τῆς Κερκύρας ὑπὸ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰλλυρίας Τεύταν, ὅστις παρέδωκε τὴν νῆσον ταύτην εἰς τοὺς Ῥωμαίους· Πολύβ. — 6) Περίφημός τις Ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, Λουκ. — 7) Δημήτριος Χαλκονδύλης, Ἀθηναῖος γραμματικός, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ἐδίδασκεν αὐτόθι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· — δ. θεν, Δημητριακός, ή, όν, τοῦ Δημητρίου, Πολυβ.

Δ η μ ο δ ό κ ο ς, ὁ. Ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 43. — 2) Ἀθηναῖος, συντρατηγὸς τοῦ Ἀριστείδου, Θουκ. α', 75. — 3) Φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατὴρ τοῦ Θεάγους ἐξ Ἀναγυροῦντος, ὅστις ἐφθασεν εἰς μεγάλα πολιτικὰ ἀξιώματα ἐν Ἀθήναις, Πλατ. Θεαγ.

Δ η μ ο κ ή δ η ς, ους, ὁ, Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ Κροτώνων πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὅστις διατρίβων πλησίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστασπου, ἐθεράπευσε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἄτοσσαν ἀπὸ μίαν θανατηφόρον ἀσθένειαν· ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Δαρείου τὴν ἄδειαν νὰ ὑπέγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν πέντε Περσῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπέμποντο εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ κατασκοπεύσωσι τὴν θέσιν αὐτῆς, καὶ διαφυγὼν οὕτως ἐκ τῶν συνόρων τῆς Περσίας, ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ εὐτυχῶς εἰς τὴν ποθουμένην πατρίδα του Κρότωνα. Ἡροδτ. 3, 129.

Δ η μ ο κ λ έ η ς, = Δημοκλῆς, Θεογ. 903.

Δ η μ ο κ λ ῆ ς, έους, ὁ, Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Δ η μ ο κ ό ω ν, ωντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυδηνῆς, Τμ. Ἰλ. Δ, 499.

Δ η μ ο κ ρ ά τ η ς, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δυσίου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, σταλεὶς ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Δημοσθένους εἰς τὰς Θήβας, Δημ. Στεφ. — 3) Περίφημός τις ἀθλητής, Αἰλιαν.

Δ η μ ο κ ρ ε τ ο ς, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων κατοίκων τῆς νήσου Νάξου παρ' Ἡροδτ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Λευκίππου, ζήσας περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Νεὸς ἔτι ὢν ἀπεδήμησε περιερχόμενος διαφόρους χώρας πρὸς ἀπόκτησιν νέων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἦλθεν δὲ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐδιδάχθη τὴν γεωμετρίαν παρὰ τῶν αὐτόθι Αἰγυπτίων ἱερέων· ἐπιστρέψας δὲ μετὰ καιρὸν εἰς τὴν πατρίδα του Ἄβδηρα, ἔζη βίον μοναχικὸν, ἀποφεύγων πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὴν θεωρίαν καὶ μελέτην τῆς φύσεως, καὶ ὡς λέγεται γελῶν πάντοτε διὰ τὴν μωρίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅθ' καὶ Γελασῖνος ἐπωνομάσθη· περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Δημόκριτος μεταξὺ τῶν ἄλλων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος ὡς ἐφευρετὴς τοῦ συστήματος τῶν

ἀτόμων, δοξάζων ὡς πρώτην καὶ ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς τοῦ παντὸς φύσεως καὶ ἁρμονίας μίαν διηνεκῆ κίνησιν μικροτάτων καὶ ἀδιαιρέτων ἀτόμων, τὰ ὁποῖα κινούμενα εἰς τὸ ἄπειρον καὶ μέγα διάστημα, ποτὲ μὲν συνέρχονται πρὸς ἄλληλα, ποτὲ δὲ χωρίζονται, Λίλ. ποικ. Ἱστορ. δ', 20. Διογ. Λαερτ. Δημοκρ. Λουκ. ὅθεν Δημοκρίτειος, α, ον, τοῦ Δημοκρίτου καὶ Δημοκρίτειοι, οἱ μαθηταὶ τοῦ Δημοκρίτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Δ η μ ο λ έ ω ν, οντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 395. — 2) Κένταυρός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Πηλεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ. Μετ. ιβ', 356.

Δ η μ ο μ έ λ η ς, ους, ὁ. Αἰτκ. λην καὶ λη. Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπρόβαλλεν εἰς τὸ νὰ στεφανώσωσι τὸν Τήτορα τοῦτον, Δημ. Στεφ.

Δ η μ ό ν η σ ο ι, αἱ, καὶ Δημόνησος, ἡ. Κατ' Ἡσυχ. Δύο μικραὶ νῆσοι ἐπὶ τῆς Προποντίδος πλησίον τοῦ Βυζαντίου, Χαλκῖτις καὶ Πιτυοῦσα, ταυῦν Πρίγκιπες νῆσοι. Κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο μόνον μία Δημόνησος, κειμένη πλησίον τῆς Χαλκηδόνος, ὅθεν Δημονήσιος, ία, ιον, εἰς τὴν Δημόνησον ἀνήκων.

Δ η μ ο ν ί κ η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, μήτηρ τοῦ Εὐήνου, Μόλου καὶ Πύλου, Ἀπολδ. α, 7, 7.

Δ η μ ό ν ι κ ο ς, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐκ Φλύας, Δημ. Στεφ. — 2) Ἀρεοπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος, Δημοσθ. Στεφ.

Δ η μ ο π τ ό λ ε μ ο ς, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 242, 266.

Δ η μ ο σ θ έ ν η ς, ους, ὁ. Αἰτκ. η καὶ ην. Υἱὸς τοῦ Ἀλκισθένους, εἷς τῶν ἀρίστων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Πεμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν μὲ μίαν δύναμιν συνεστημένην ἀπὸ 60 τριήρεις διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Νικίαν εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσίων πόλεμον καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἀπαφράστου νὰ φύγῃ ὅλως δι' ὅλου ἐκ τῆς νήσου, ἀλλ' ἐν τῇ φυγῇ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔχων μόνον 6000 ἄνδρας μετ' αὐτοῦ, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ, τὸν ὁποῖον καὶ ἐθανάτωσαν οἱ Συρακούσιοι ὁμοῦ μὲ τὸν Νικίαν Θουκ. Πλούτ. — 2) Υἱὸς τοῦ Δημοσθένους τὸν θάνατον Παιανιεὺς ἐξ Ἀττικῆς, εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐνδόξων ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 98 Ὀλυμπιάδος, τὸ 385 ἔτος πρὸ Χρ. ἐδιδάχθη τὴν Ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Ἰσαῖον, Ἰσοκράτην καὶ Καλλίστρατον. Ἡ πρώτη αὐτοῦ τῆς εὐγλωττίας ἀπόπειρα ἦν ἡ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων του κατηγορία, οἵτινες ἐσφετερίσθησαν μέγα μέρος τῆς πατρικῆς αὐτοῦ περιουσίας, ἀκολούθως ἄρχισε νὰ δημηγορῇ δημοσίως ὑπερ τῶν κοινῶν συμφερόντων τῆς πολιτείας, ὑπερασπιζόμενος μὲ πολὺν ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του ἐναντίον τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἰδὼν δὲ τελευταῖον τὴν πτῶσιν τῆς πατρίδος του ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν καὶ φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Καλαυρίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ἰδιοχείρως τὸ 322 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐτιμήθησαν τοῦ Δημοσθένους 61 λόγοι ῥητορικοὶ καὶ τινὲς ἐπιστολαί, πλήρεις ὕψους, δεινότητος καὶ πολιτικῆς εὐφυΐας. — Ἡ Αἰτκ. η, εὑρηται παρὰ Πλουταρ. καὶ Λουκ. παρὰ δὲ Θουκ. Αἰλ. καὶ Λουκ. εἰς ην. Δημ. ἔκδ. Beck.

Δ η μ ό σ τ ρ α τ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του Ἀθηναίους εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον. Θουκ. η, 1.

Δ η μ ο τ έ λ η ς, ους, ὁ. Αἰτκ. η, καὶ ην. Κήρυξ τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενφ. — 2) Λουκρός τις ἐξ Ἰταλίας. Θουκ.

Δ η μ ο τ ί ω ν, ωνος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Ξενφ.

Δ η μ ο ύ χ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 456.

Δ η μ ό φ α ν τ ο ς, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις ζήσας μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τριακοντα τυράννων, Δημ. Λεπτ.

Δ η μ ο φ ί λ η, ἡ. Οὕτως ἀναφέρεται ὑπό τινων ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλα, ἥτις ἄλλος Ἱεροφίλη καὶ Δημὼ καλεῖται, Παυσ. Σουΐδ. — 2) Μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν Πάμφιλον, Τ'γῖν.

Δ η μ ό φ ι λ ο ς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διεκόρμου, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιέων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ.

Δ η μ ο φ ῶ ν, Ἀττκ. καὶ Δημοιφόων, κοιν. ῶντος. Υἱὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, τὸν ὁποῖον ἡ Θεὰ Δήμητρ ἀνέθρεψεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα. Θέλουσα νὰ τὸν κάμῃ ἀθάνατον, Ὁμ. Ὕμν. Δημ. παρ' Ἀπολδ. κεῖται ἡμαρτημ. Δηοῦς. — 2) Υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ὅστις ἄλλων καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Παυσ. ί, 25. ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, διεδέχθη τὸν πατρικὸν θρόνον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους, ἦλθον πρὸς αὐτόν, ζητοῦντες βοήθειαν καὶ ἄσυλον· γενομένης δὲ μάχης ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος τὸν Εὐρυσθέα· κατ' Ἀπολδ. ἐφονεύθη ὁ Εὐρυσθεὺς ὑπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐβασίλευσε δὲ ὁ Δημοφῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν τριάκοντα τρεῖς χρόνους. — 3) Υἱὸς τοῦ Δήμωνος καὶ συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, Δημ.

Δ η μ ο χ ά ρ η ς, ους, ὁ (ᾖ). Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, Πλουταρχ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ Λουκιανοῦ· ἐν Μακροβ.

Δ η μ ώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας ἐξ Ἐλευσῖνος τῆς Ἀττικῆς, ἥτις πρώτη ἀπήντησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς της τὴν Δήμητραν κεκαθημένην ἐπίτινος κρήνης, Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 109. — 2) Κατὰ Παυσ. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλα.

Δήμων, ωνος, Δωρικ. Δάμων, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς μένει ἄγνωστος, συγγράψας περὶ παροιμιῶν, Πλούταρ. Θησ. Σουίδ. — 2) Εἷς τῶν συγγενῶν τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, Δημοσθ.

Δημωνάξ, ακτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ δοκιμωτάτων πολιτῶν τῆς Μαντινείας, ὅστις κατὰ διαταγὴν τῆς Πυθίας ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ Κυρήνην, διέθεσε καὶ ἐπακτοποίησε τὴν αὐτόθι πολιτείαν, Ἡροδτ. 4, 161. — 2) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ καὶ καταγόμενος ἐκ πλουσίας καὶ εὐγενοῦς οἰκίας· λέγεται δὲ ὅτι ἔφθασεν εἰς μίαν πολλὰ προβεβηκυῖαν ἡλικίαν, διάγων βίον ἐγκρατῆ, σώφρονα καὶ λιτόν, οὐχὶ δὲ μὲ τὴν αὐτὴν ἐκείνην χαμαρπῆ ῥυπαρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν συνήθως ὅλοι οἱ λοιποὶ τῆς Κυνικῆς φιλοσοφίας ὀπαδοί. Ὁ Λουκιαν. παριστάνει αὐτὸν ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνδρα, Δουκ. βίος Δημωνακτ. (ἡ γραφὴ Δημώναξ ἔστιν ἡμαρτημ.)

Δημώνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Θέρσανδρος ἐγέννησε τὸν Τισσαμενόν, Παυσ. 3, 5. — 2) Ἑταίρατις ἐν Κορίνθῳ, Δουκ.

Δηρουσιαῖοι, οἱ. Λαός τις ἢ φυλὴ τῆς Περσίας, οἵτινες ἔζων οἷς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας, πιθαν. κατοικοῦντες περὶ τὸν Τρίγριδα ποταμὸν καὶ Χράσπην, Ἡροδτ. 1, 105.

Δηρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολλόδ. α, 2, 7.

Δηώ, οῦς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 47, πιθαν. ἐκ τοῦ δῆις, ἤτοι εὐρήσεις· καρβλ. Spanhem. Καλλ. εἰς Δημ. 133. ὅθεν Δηωοῖος, α, ον, ὁ εἰς τὴν Δηώ ἀνήκων, Ἀνθολ. ποιητ.

Δῖα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηϊονέως, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰξίων, ἐγέννησε τὸν Πειρίθοον, Σχολ. Πινδ. Πυθ. ᾠ, 39. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Πειρίθοον ἐκ τοῦ Διός. Ὑγῖν.

Δῖα, ἡ, ἐπικ. Δίη. Οὕτω καλεῖται παρ' Ὁμήρ. ἡ νῆσος Νάξος, ὡς ἱερὰ τοῦ θεοῦ Βάκχου, Ὀδ. Λ, 325. Θεοκρ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, ταυτὸν Σταυδία, Στράβ.

Διαβλίνται, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας. Πτολ.

Διάγων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Διαγόρας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Ῥόδου, υἱὸς τοῦ Δημαγέτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, ἐπίσημος διὰ τὴν μεγάλην του δικαιοσύνην καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην. ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο οἱ μετὰ βασιλεῖς τῆς Ῥόδου Διαγορίδαι. — 2) Ἕτερος Διαγόρας βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξυμνεῖ ὡς Ὀλυμπιονίκην ἐν Ὀλ. 7, 24. τούτου οἱ τρεῖς υἱοὶ Ἀκουσίλαος, Δημάγετος καὶ Δωριεὺς ἔλαβον ὡσαύτως τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρεθεὶς καὶ ὁ γέρων πατήρ των καὶ στεφανούμενος ὑπ' αὐτῶν μετὰ κοινῆς τῶν παρεστώτων Ἑλλήνων εὐφημίας καὶ ἀγαλλιάσεως, ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν του, Παυσ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον εἰς τὰς Ἀθήνας· κατηγορηθεὶς δὲ ὡς ἄθεος ἐβιάσθη νὰ φύγῃ καὶ ναυαγήσας ἀπέθανεν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 320.

Διαδουμενιανός, ὁ, Diadumenus. Υἱὸς τοῦ Μακρίνου Αὐτοκράτωρ ἐν Ῥώμῃ.

Διαδρόμης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δημοφίλου στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων, Ἡρόδτ.

Διαιξίς, εως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 991.

Διακός, ἡ, όν, ἴδε Δῖος.

Διάκρια, ἡ, καὶ Διάκρεια, Στέφ. Βυζ. Τόπος ὀρεινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἕως τῆς Κώμης Βραυρῶνος· οἱ κάτοικ. τοῦ μέρους τούτου ἐκαλοῦντο Διακριεῖς, Ἡσυχ. Στέφ. Βυζ. ἔτι Διάκριοι ἐλέγετο καὶ φυτρία τις Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ἥτις ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πεισιστράτου ἐξήτησεν ἀποκαταστήσῃ αὐθις τὴν Δημοκρατίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἀριστοφ. Σφηκ. 1218.

Διάκριοι, οἱ, ἴδε Διάκρια.

Διάκριτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μελησίππου ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Διακτορίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν κλουκίων καὶ προύχόντων πολιτῶν τῆς Κρανῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκοπάδων, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μνηστήρων εἰς Σικυῶνα πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον Κλεισθένην διὰ νὰ μνηστευθῇ τὴν θυγατέρα του Ἀγαρίστην, Ἡροδτ. 6, 127.

Διάνιον, τό· ταυτ. τῷ Ἀρτεμισία. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τιβέρεως.

Διάσια, τά. Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μειλιχίου Διός, Θουκ.

Διδυμα, τά, καὶ Δίδυμοι, οἱ. Τόπος ἐν Ἰωνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, πρότερον ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι καλούμενον. — Οὐδ. Δίδυμα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἀρτεμισ. οἱ Δίδυμοι, παρὰ Παυσ. ξ', 2. ἄλλως, τὸ ἱερὸν ἐν Διδύμοισι λεγόμενον, Ἡροδτ. 6, 19. Στράβ. Λουκ. ἐκαλεῖτο δὲ ὁ τόπος οὗτος Δίδυμοι, μὲ τὸ νὰ ἦτον ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· ὅθεν, Διδυμαῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τοὺς Διδύμους ἀνήκων καὶ Διδυμαῖον, ὁ ἐν Διδύμοις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Στέφ. Βυζ.

Διδυμεύς, ὁ, καὶ Διδυμεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς ἀδελφοῦ διδύμου τῆς Ἀρτέμιδος, Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1283. πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔκτισαν οἱ Μιλήσιοι τὸν ἐν Διδύμοις μεγαλοπρεπῆ ναόν. Στράβ.

Διδυμεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῶν Διδύμων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος = Διδυμαῖος, Στράβ.

Δίδυμη, ἡ. Μία τῶν Λιπάρων νήσων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὰς δύο ἐπ' αὐτῆς ἐξεχούσας ἄκρας, ταυτὸν, Panaria, κατὰ Μανερτ. κατ' ἄλλους δὲ Salina, Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου, Στέφ. Βυζ. — 3) Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Καλλιμ. ἐπ. ιγ'.

Δίδυμοι, οἱ. = Δίδυμα. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος, ἔνθα ὑπῆρχε περίφημός τις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ.

Διδυμότειχος, τό. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Νικητ.

Διδώ, οῦς, ἡ. Αἰτκ. Διδοῦ. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος Βασιλέως τῆς Τύρου. Ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ὑπάνδρευσε μὲ πλούσιόν τινα καὶ εὐγενῆ Τύριον Σιχαῖον καλούμενον, τὸν ὁποῖον ἐπιβουλευθεὶς ὁ Πυγμαλίων καὶ θέλων ν' ἁρπάσῃ τὰ πλούτη του, ἀφόνευσε δολίως, ἀλλ' ἡ Διδὼ λαβοῦσα τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός της, ἔφυγεν ἐκ τῆς Τύρου μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὰ ἀφρικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἔκτισαν ἐνταῦθα τὴν περίφημον πόλιν Καρχηδόνα, ἐπιγρ. Ἀθ. 507. Λουκ. Διονύσ. Περ. 195. ἐνταῦθα πλάττει ὁ Λατῖνος ποιητὴς Οὐίργιλιος, ὅτι ἡ Διδὼ ὑποδέχθη τὸν Αἰνείαν, ὅτε οὗτος διασωθεὶς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἔπλευσε εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Διέμπορος, ὁ. Βοιωτάρχος, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Θουκ.

Διηνέκης, ους, ὁ. Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν πολεμήσας εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, Ἡροδτ. 7, 226. — (ἐπίθ. διηνεκής.)

Διθύραμβος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ἀπὸ τῶν διθυράμβων ὕμνων τοὺς ὁποίους ἐψάλλον εἰς τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ. — 2) Τίτλος τοῦ Ἀρματίδου Θεσπιεύς, ἀείσας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ. 7, 227.

Διίπολις, ἴδε Διόπολις, τά.

Διίτρεφης, ους, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. ζ', 29. καὶ Διοτρέφης, ἡ, 64. ὅστις ἐκ πενιχρᾶς καὶ εὐτελοῦς καταστάσεως κατατάξθη πολλὰ πλούσιος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 800.

Δικαία, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βιστονῶν, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Ἀβδήρων· κατὰ Κτησιο ταυτὸν Βαυρών, Ἡροδτ. 7, 109. Στράβ. ἐπ. 7 = Δικαιόπολις, παρὰ Σουίδ. — 2) = Δικαιάρχεια, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Δικαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Δικαιάρχεια, ἡ. Στεφ. Βυζ. Ἀνθ. ποιητ. καὶ

Δικαιαρχία, ἡ. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Κυμαίων, ἥτις ὑπῆρξε λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Κύμης, ὕστερον δὲ Πυτεόλη κληθεῖσα, ταυτὸν, Puzzuolo, Στράβ.

Δικαίαρχος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις οὐχὶ μόνον εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἐπέδωκε μεγάλως, ἀλλ' ἔτι ὑπῆρξεν ἐπίσημος ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανά τινα μιᾶς γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος. Πλουτ. Ἀθην. ὁ Κικέρων ἐκθειάζει αὐτὸν μεγάλως ὡς μέγαν φιλόσοφον καὶ ἱστοριογράφον, Κικ. εἰς Ἀττκ. II, 2.

Δικαιόπολις, εως, ἡ, = Δίκαια, ὅπερ ὅρα.

Δικαιόπολις, ιδος, ὁ. Πολίτης τῶν Ἀθηνῶν, εἷς τῶν πρώτων ὑποκρινομένων προτάσεις ἐν τῇ τοῦ Ἀριστοφ. Κωμῳδ. Ἀχαρνεῖς ἐπιγραφομένῃ.

Δίκαιος, ὁ. Τίδος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Θρᾴκης Δικαία, Στέφ. Βυζ.

Δικαῖος, ὁ. Τίδος τοῦ Θεοκύδου, Ἀθηναῖος, Ἡροδτ.

Δίκανος, ὁ. Τίδος τοῦ Βριάρεω καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴτνου, Σχολ. Θεοκρ. α', 65.

Δίκη, ἡ· ταυτ. τῷ Δικαιοσύνη. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, Ἡσ. Θεογ. 902. Λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐθύτητος, καὶ ὡς τιμωρὸς τῆς ἀδικίας καὶ τῶν παρανομιῶν, Ἀπολλόδ. α', 3, 1. Διοδ. Σικ. ε', 72.

Δικταῖος, αία, αῖον. Τῆς Δίκτης ἢ εἰς τὸ ὄρος Δίκτην ἀνήκων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνετράφη, Καλλιμ. εἰς Δία, 5.

Δίκταμνον, τό, Dictynna. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Δικτυναίου ἀκρωτηρίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὗτοι τὸ χόρτον δίκταμνον ἢ δίκταμνος, ταυτὸν Δίκταμνον, Πτολ. — 2) = Δικτύναιον, Πτολ.

Δίκτη, ἡ. Ὄρος τῆς Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς τῆς νήσου, ἱερὸν τοῦ Διός, ταυτὸν Λασθί, Στράβ. Ἀπολλόδ. ὅθεν, Δικταῖος, αία, αῖον, τῆς Δίκτης ὤν, τὸ Δικταῖον ὄρος, = Δίκτη, Καλλιμ. τὸ Δικταῖον ἄντρον, σπήλαιον ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Δίκτης ἐν Κρήτῃ, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ῥέα ἔκρυψε τὸ βρέφος Δία ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον, Λουκ. — 2) Χωρίον τι πλησίον τῆς Σκήψεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Δικτίδιον, τό. Πόλις τῆς Ἀκτῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὅθεν, Δικτιδεῦς, οἱ κάτοικ. Θουκ. ε', 35.

Δίκτυνα, συνηθεστρ. Δίκτυννα, ἡ, Ἐπίθ. τῆς νύμφης Βριτομάρτιδος, κληθείσης οὕτω, διότι διωκομένη ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν, εὑρέθη εἰς τὰ δίκτυα ἁλιέων τινῶν, ἡ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου, Ἡροδτ. 3, 59. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1359. κατ' ἄλλους δὲ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ναοῦ αὐτῆς, κειμένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Δικτυναίου, Διοδ. Σικ. ὅθεν, Δικτύνναιον, ὁ ναὸς τῆς Δικτύνης Ἀρτέμιδος, Στράβ.

Δικτυνναία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πλησίον τῆς Ἀμβρυσσοῦ ἐν τῇ Φωκίδι, Παυσ. ί, 36.

Δικτύνναιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης, κείμενον ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ Δικτύνα Ἄρτεμις εἶχεν ἕνα ναόν, ταυτὸν Κάπο Σπάρτα Στράβ.

Δίκτυς, υος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μάγνητος καὶ μιᾶς Ναϊάδων νυμφῶν, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτου μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζη ἐν τῇ νήσῳ Σερίφῳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν παῖδα Περσέα, ὅτε οὗτος ἐφέρθη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ

τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ἀπολδρ. δ', 9, 6. — 2) Ἀρχαῖός τις ποιητής ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Ἰδομενέως· ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέρεται ἓν σύγγραμμα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι γέννημα ἄλλου τινὸς πολὺ νεωτέρου τοῦ Δίκτυος.

Δίμαλλος, ἡ. Dimallon. Πόλις τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Δίνδυμα, τά, ἴδε Δίνδυμον, τό.

Δινδύμη, ἡ (ῡ). Γυνὴ τοῦ Μαίονος Βασιλέως τῆς Φρυγίας, μετὰ τῆς ὁποίας αὗτος ἐγέννησε τὴν Κυβέλην, Διοδ. Σικ.

Δινδυμήνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ὄρους Δίνδυμον, Στράβ. ιβ'. Στεφ. Βυζ. τὸ ὁποῖον ἦν ἱερὸν αὐτῆς, Ἡροδ. 1, 80.

Δίνδυμον, τό, καὶ πληθ. Δίνδυμα, τά. Ὄρος τῆς μικρᾶς Μυσίας πλησίον τῆς Κυζίκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς Ναὸς τῆς Κυβέλης κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1093. — 2) Ὄρος τῆς Φρυγίας πλησίον τῆς πόλεως Πεσσινοῦντος, ἱερὸν τῆς Κυβέλης, Στράβ. Ἐνικ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Ἀνθ. Στράβ. πληθ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δινδυμηνός, ή, όν, τῶν Δινδύμων, ἡ μήτηρ Δινδυμηνὴ = Κυβέλη, Ἡροδ. 1, 80. καὶ Δινδύμιος, ία, ιον, Ἀπολ. Ῥοδ.

Διογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νερουτοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Φραασίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πραξιθέαν, γυναῖκα τοῦ Βρυχθέως, Ἀπολδρ. γ', 15, 1.

Διογένης, ους, ὁ. Αἰτ. η καὶ ην. Περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης πόλεως τοῦ Ἡόντου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, νέος ἔτι ὤν, ὅπου γενόμενος μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Ἀντισθένους, ἐπηγγέλλετο μετὰ ταῦτα τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, ζῶν βίον πενιχρὸν καὶ ὑπομένων πᾶσαν στέρησιν καὶ κακουχίαν, περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς γυμνὸς καὶ ἀνυπόστατος, διὸ καὶ Κύων ἐπωνομάζετο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· τὰ ἀποφθέγματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα σώζονται παρὰ Διογ. Λαέρτ. φαίνονται πλήρη ἀγχινοίας καὶ εἰρωνικῆς χάριτος περιέχοντα πολλὰς φιλοσοφικὰς ἀληθείας. — 2) ὁ ἐπικαλούμενος Βαβυλώνιος φιλόσοφος Στωϊκός, ἐκ Σελευκείας πόλεως, ἤτις καὶ Βαβυλωνία ἐλέγετο, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 χρόνους, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει συγγράμματά τινα ὁ Κικέρων, ὡς, τέχνην περὶ φωνῆς καὶ τέχνην διαλεκτικήν. — 3) Διογένης ὁ Δαερτιος, ἐκ πόλεως Δαέρτης ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας ὡς συμπεραίνεται περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας βίους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων εἰς βιβλία δέκα. — 4) Περίφημός τις ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ὅς τις κατὰ Σουΐδαν ἐπαλεῖν ἤδιστος Οἰνόμαος, Λίλ. ποιν. Ἱστ. γ', 30. (ἔπαθε διοίκησις).

Διόδοτος, ὁ. Ἔφορος τῶν ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις ὅστις ἐκλέγετο τὸ ἔτος ὅρου ζωῆς. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐκ τῆς κώμης Φορικοῦ, Δημ.

Διόδωρος, ὁ. Τίδος τοῦ Κυράτους, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις καὶ ἔχθρὸς τοῦ Κλέωνος, Θουκ. γ, 41. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος, ὅς τις ὡς λέγεται ἦν τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Στράβ.

Διόδωρος, ὁ. Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. — 3) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 106 Ὀλυμπ. ἔχθρὸς τοῦ Τιμοκράτους, Δημ. — 3) Διόδωρος ὁ περιηγητής. Περίφημος γεωγράφος ἐκ Χάρακος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Λουγούστου, Πλουτ. — 4) ὁ Σικελός, ἐξ Ἀγυρίου πόλεως τῆς Σικελίας, περίφημος ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Λουγούστου, ὅς τις περιελθὼν ἓν μέγα μέρος τοῦ κόσμου καὶ συνάξας πολλὰς ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, συνέγραψε μίαν Ἱστορικὴν Βιβλιοθήκην εἰς 40 βιβλία, ἀρχαμένην ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ φθάνουσαν ἕως τῆς 180 Ὀλυμπ. ἥτις ὅμως δὲν διεσώθη ὁλόκληρος. Τζέτζ.

Δῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης, πιθαν. = Δάοι, Θουκ. β', 96. Diobessi παρὰ Πλίν. ὅθεν, Διακός, ή, όν, τῶν Δίων, Θουκ. ε', 27.

Διόκλεια, τά, ἴδε Διοκλῆς ἀριθμ. 4.

Διοκλείδας, ου, ὁ. Συρακουσιός τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ, 147.

Διοκλῆς, έους, ἐπικ. ῆος, ὁ. Τίδος τοῦ Ὀρσιλόχου, πατὴρ τοῦ Κρηθωνος καὶ Ὀρσιλόχου, βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 510. εἰς τὴν οἰκίαν τούτου κατέλυσε μίαν νύκτα ὁ Τηλέμαχος, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του, Ὀδ. Γ, 488. — 2) εἷς τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ, ὅς τις καὶ Διόκλος ἐλέγετο, Ὅμ. Ὑμ. εἰς Δημ. 473. καὶ 153. εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δημήτηρ ἐδίδαξε τὴν τῶν ἱερῶν λατρείαν. — 3) Συρακούσιος, ὅς τις ἔκαμεν μίαν συλλογὴν νόμων ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα παρεδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἑλληνίδες πόλεις τῆς Σικελίας. — 4) Ἥρως τις τῶν Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην, ὅτε ἐπί τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ ἤθελε νὰ διασώσῃ νέον τινά, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, Ἀριστοτ. Ἀχαρ. 774. Πλουτ. Θησ. 10. ὅθεν Διόκλειος, α, ον, ὁ εἰς τὸν Διοκλῆ ἀνήκων, καὶ, τά Διόκλεια, ἑορτή τις ἐν Μεγάροις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἥρως Διοκλέους, Θεοκρ. ιβ', 29. — 5) Πατὴρ τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. — 6) Ἀθηναῖός τις ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους, Δημ.

Διοκορύστης, ου, ὁ. Τίδος τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδάμειας, Ἀπολδρ. β'. 1, 5.

Διομέδων, οντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. ή, 19.

Διόμεια, τά. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, ἐλθεῖς οὕτως ἀπὸ τοῦ Διόμου ἀγαπητοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστοτ. Ἀθ. 651. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Διομειεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Διομεταλάξων, νος, ὁ. (Διόμεια, ἀλήθω) Κωμικόν τι πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 605. παριστᾶνον φλυαρόν τινα καὶ κοῦφον ἐκ τοῦ Δήμου Διομείας.

Διομήδεια, ἡ, ποιητ. = Διομήδη. Γυνὴ τοῦ Ἰφίλλου καὶ μήτηρ τοῦ Ἰολάου, Τγῶ.

Διομήδειος, α, ον, καὶ

Διομήδειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Διομήδους ἢ εἰς τὸν Διομήδην ἀνήκων, Πλάτ. Στράβ. ὅθεν παροιμ. ἡ Διομηδεία ἀνάγκη, ἀπὸ τοῦ Διομήδους βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ὅς τις ὡς λέγεται ἔχων θυγατέρας ἀσελγεῖς καὶ πορνικάς, ἐβίαζε τοὺς ἄνδρας νὰ ἐνδίδωσιν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις των, Πλάτ. πολιτ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1087. — 2) αἱ Διομήδειοι νῆσοι. Κατὰ Πτολ. Πέντε νῆσοι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλητέρα ἰδίως ἐκαλεῖτο Διομηδεία ἢ Διομήδεως νῆσος, τανῦν Tremiti, Στράβ Διον. Περ.

Διομήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ξούθου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊῶνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰνετόν, Ἄστερα καὶ Κέφαλον, Ἀπολδρ. α, 9, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαπίδου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύκλα, μήτηρ τοῦ Κυνόρτα καὶ Ταιλύδου, Ἀπολδρ. γ', 10, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος βασιλέως τῆς νήσου Λέσβου, τὴν ὁποίαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχεν ὡς ἐταίραντον, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 665.

Διομήδης, ους, ὁ. ἐπικ. αος. Αἰτκ. η' ποιητ. αα. Τίδος τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Κυρήνης, βασιλεὺς τῶν Βιστόνων ἐν Θρᾴκῃ, ἱππὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ἵππους αὐτοῦ, οἵ τινες ἐτρέφοντο, ὡς λέγεται, μὲ τὰ ἀνθρώπινα κρέας ὅλων ὅσων ἐκείνων τῶν ξένων ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἔφερεν τοὺς ἵππους εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀπολδρ. β'. 4, 8. Κύριπ. Ἄλκ. 483. — 2) Τίδος τοῦ Τυδέως βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηιπύλης Θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, συνεστάλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἅλωσιν ταύτης τῆς πόλεως, ἔπειτα λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰγιάλειαν ἄγχονον τοῦ Ἀδράστου διεδέχθη καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους. Ὢν δὲ καὶ οὗτος πρότερον εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐβιάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ἀργείων, Τροιζηνίων καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀργολίδος χώρας· ἐνταῦθα ἐδείξε μεγάλην ἡρωϊκὴν γενναιότητα καὶ φρόνησιν, φονεύσας ὁ ἴδιος πολλοὺς τῶν ἐπισήμων πολεμιστῶν τῆς Τροίας, Καθ' Ὅμηρ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροιάδος ἐπέστρεψεν ὁ Διομήδης εὐτυχὼς ὁμοῦ μὲ τὸν Μενέλαον καὶ Νέστορα εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ μεταγενεστ. ἐπιστρέφων ὁ Διομήδης ἐκ Τροίας, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀπουλίαν χώραν τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Δαῦνον, ὅς τις ὑπεδέχθη αὐτὸν κατ' ἀρχὰς φιλοφρόνως, ὕστερον δὲ τὸν ἐφόνευσεν, ἢ κατ' ἄλλους λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Δαύνου, ἔμεινεν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτίσας τὴν πόλιν Ἄργος, ἥτις ὕστερον Ἄρπι ἐκλήθη. Τζέτζ. Ἀπολδρ. α, 8, 4. — 3) Τίδος τοῦ προτέρου Διομήδους καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Δαύνου, Ἀντ Διβ. 37.

Δίομος, ὁ. Τίδος τοῦ Κολυττοῦ, βάσανος καὶ ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλέους, συγκαταχθεὶς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν θεῶν, Στέφ. Βυζ.

Δῖον, τό. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ἡροδ. 7, 22. Θουκ. δ', 109. Δῖον, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ καὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τοῦ Διός· πλησίον ταύτης τῆς πόλεως εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν τοῦ Ὀρφέως, ἔνθα λέγεται ὅτι διέτριβεν ὁ ποιητὴς οὗτος. Θουκ. δ', 78. Πολύβ. — ὅθεν, Δεύς, έως, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Κηναίου, πλησίον τῶν Διάδων Ἀθηνῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 538. Εὐριπ. καὶ Δία, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Διάς, άδος, ἡ· τοῦ Δίου, Ἀθῆναι αἱ Διάδες, Στέφ. Βυζ.

Διόνιχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δουκ.

Διονῦς, ὑποκορστ. τοῦ Διονύσιος.

Διονύσια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου ἐν Ἀθήναις· ἦν δὲ αὕτη τριπλῆ ἑορτή. 1) τὰ ἐν ἄστει Διονύσια ἢ ἀστικὰ καὶ μεγάλα καλούμενα, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο τὸν Ἐλαφηβολιῶνα μῆνα (Μάρτιον), ὅτε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐδεδέμενοι εἰς τὴν μέθην καὶ λοιπὴν κραιπάλην, περιήρχοντο τὰς ὁδοὺς στεφανωμένοι μὲν κισσοῦ καὶ κλήματα ἀμπέλου. — 2) Τὰ κατ' ἀγροὺς, ἢ τὰ μικρὰ Διονύσια, τὰ ὁποῖα ἑορτάζοντο εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὸν Ποσείδεων μῆνα (Δεκέμβριον) Ἀριστοτ. Ἀχαρ. 203. — 3) τὰ Ἀνθεστήρια ἄπαρ καὶ ἀρχαιότερα Διονύσια ἐλέγοντο, Θουκ. β', 15. πανηγυριζόμενα κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα (Φευρουάριον) καὶ διαρκοῦντα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἐκαλοῦντο ἔτι ταῦτα καὶ Ληναῖα, ὅπερ ὅρα.

Διονυσιακός, ή, όν. Εἰς τὸν Διόνυσον ἢ εἰς τὰ Διονύσια ἀνήκων. Τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον, Θέατρον τοῦ Διονύσου κείμενον εἰς τὸν Πειραιᾶ, Θουκ. ή, 93, παρὰ δὲ Ξενοφ. καὶ, τὸ ἐν Πειραιεῖ θέατρον λεγόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλάκις ἐγίνοντο καὶ αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου, τῶν Ἀθηναίων, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Διονυσιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Διονύσου, ἢ ἢ εἰς τὸν Διόνυσον ἀνήκουσα, Εὐριπ. ὅθεν Οὐσ. Πόλις τῆς Μεσσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης, Πτολ. τανῦν Σχεόχβα. — 2) αἱ Διονυσιάδες προσωπακμ. Νῆσοι, εὐθὺ μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Κρήτης, τανῦν Νῆσοι τῶν Ἰανιτσχιάρων, Διοδ. Σικ.

Διονυσιόδοτος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀττικῆς, Παυσ.

Διονύσιος, ία, ιον, = Διονυσιακός, Ἀνακρ.

Διονύσιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδ. — 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενοφ. Δημ. — 3) Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ προ-

τερος καλούμενος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας τὸ 405 ἕως 368 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πολεμήσας πολλάκις μετὰ τῶν Καρχηδονίων· παριστάνεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστοριογράφων οἷς εἷς τῶν πλέον κενοδόξων, πλεονεκτέρων καὶ ἀσεβεστέρων τυράννων, κατασυλῶν καὶ ὀρπάζων καὶ αὐτοὺς τοὺς θείους ναούς, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἄπειρον πλεονεξίαν του· ἠγάπα εἰς ὑπερβολὴν τὴν κολακείαν καὶ δὲν ἠθέλα ποτὲ ν' ἀκούῃ παρὰ τῶν ἄλλων τὴν ἀλήθειαν. Πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ποτὲ ὁ Φιλόσοφος Πλάτων, ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, διότι δὲν ὡμίλησε πρὸς εὐαρέσκειαν τοῦ Τυράννου. Εἶχον ὁ Διονύσιος δύο γυναῖκας τὰς ὁποίας συγχρόνως ὑπανδρεύθη, τὴν Δωρίδα καὶ τὴν Ἀριστομάχην, ἐκ τῆς πρώτης ἐγένετο τὸν Διονύσιον, ὃς τις ἐβασίλευσεν εἰς τὰς Συρακούσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Ξενοφ. Πολιτ. — 4) Διονύσιος ἐνεωτερὴ δεύτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου Διονυσίου, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ὃς τις προσκαλέσας εἰς τὸν Πλάτωνα διὰ νὰ δώσῃ σοφοὺς νόμους καὶ ἀποκατάστησῃ ἐλευθέρας τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις διὰ συνεργείας τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Δίωνος, ἐφέρθη τελευταῖον ἀπανθρώπως καὶ ὑβριστικῶς πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐβιάσθη ὁ Φιλόσοφος οὗτος μὲ πολλὴν δυσκολίαν νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Συρακουσῶν· μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Συρακούσιοι βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Κορινθίων ἐναντίον τοῦ Τυράννου, ἐξέβαλον αὐτὸν δι' ὅλου ἐκ τῆς Σικελίας, ἐπαναστήσαντες τὴν προτέραν αὐτῶν ἐλευθερίαν διὰ συνεργείας τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Κορινθίων Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς ὁ Διονύσιος εἰς τὴν Κόρινθον, ἔζησεν τὸ σύλλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς πενιχρὰν καὶ εὐτελῆ κατάστασιν, μεσούμενος ὑπὸ πάντων, Ξενοφ. Πλούταρχ. Δίλ. — 5) — ὁ Κυκλόγραφος, συγγραφεύς τις Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, γράφας μίαν ἱστορίαν τῶν μύθων, περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ. Ἀπολλόδ. α, 9, 19 — 6) ὁ περιηγητής, ἐκ Χίου πόλεως ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένης, γεωγράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὃς τις συνέγραψεν εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους ἓν γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, Περιήγησις τῆς Οἰκουμένης. Σχολ. Θουκ. — 7) Ἱστοριογράφος, ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ τῆς Καρίας, ζήσας καὶ οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ διάφορα ἄλλα κριτικὰ καὶ ῥητορικὰ πονήματα μὲ πολλὴν βαθύνοιαν καὶ πολυμάθειαν. — 8) μαθητὴς τοῦ Ἥνωνος ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Ποντῳ, φιλόσοφος στωϊκός, ὕστερον ἐπροσκολήθη εἰς τὴν Ἐπικούρειον αἵρεσιν, Λουκ. — 9) Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγείτης, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Δικαστῶν τοῦ Ἀρειοπάγου, σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων, ὃς τις γενόμενος μετὰ ταῦτα χριστιανός, ἔγραψε διάφορα θεολογικὰ συγγράμματα. — 10), Περίηγμος Ζωγράφος ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου, αὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐπιτήδειον ὁμοίωσιν τῶν ἀνθρωπίνων εἰκόνων, Δίλ. ποικ. Ἱστ. δ', 3.

Διονυσόδωρος, ὁ. Σοφιστής τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου, ζῶν κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς Θουρίους, μετέβη ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν στρατηγικὴν τέχνην, Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 1. Πλάτ. Εὐθ. — 2) Συγγραφεύς τις Ἕλλην ἐκλέξας μίαν συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, Λουκ.

Διόνυσος, ὁ, ποιητικ. Διθύνυσος. (Θεὸς τῆς Νύσας, ἢ ἐκ τοῦ Διὸς καὶ νῦσος = χαῦλος, παραβλ. Νωνν. Διον. θ', 18.) ἔτι δὲ καὶ βάκχος λεγόμενος. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐλθὼν ποτὲ ὁ Ζεὺς μετὰ κρότου τῶν κεραυνῶν καὶ βροντῶν, ἐφόβισεν αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε ἔγκυος ἔτι οὖσα ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος Διόνυσον ἀτελὲς ἔτι ὄν, ἐβαλὼν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς κοιλίας της, τὸ ἔρραψε μέσα εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὸν ὡρισμένον καιρὸν τοῦ νὰ γεννηθῇ, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο ὁ Διόνυσος διθύραμβος, ὡς δὶς γεννηθείς· ἀνετράφη δὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσαι ἐν Θρᾴκῃ, ἀπ' ὅπου καὶ Νυσαῖος ἐπωνομάζετο· ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὡς εὑρετὴς τῆς καλλιεργείας τῶν ἀμπέλων καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ οἴνου, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Οἰκουμένης, ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου, τὴν κατασκευήν του μέλιτος, τὴν σύστασιν τοῦ ἐμπορίου καὶ ἄλλων χρησίμων κοινωνικῶν διατάξεων, ἐξημερώσας καὶ διορθώσας τὰ πρότερον ἄγρια ἤθη αὐτῶν· πρὸ πάντων δὲ ἡ Λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη εἰς Ἀσίαν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἀπ' ὅπου μετέβη ὕστερον εἰς τὰς Θήβας, εἰς τὴν νῆσον Νάξον καὶ Χίον καὶ ἐξῆς διεδόθη καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν, παριστάνετο δὲ παρὰ ταῖς ἀρχαίοις ὡς νέος ὠμόθυμος, εὔθυμος καὶ χαρίεις, ἐστεμμένος μὲ φύλλα ἀμπέλου καὶ μὲ κισσόν, καὶ συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ ἓν πλῆθος Σατύρων καὶ Βάκχων γυναικῶν Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 133. Ἡσ. Θεογ. 947.

Διοπείθης, ους, ὁ. Μάντις τις ἐκ Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Ἀγεσιλάου, Ξενοφ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὃς τις πολλάκις παραφερόμενος· ἐμάντευεν ἐν τῇ μανίᾳ του, Ἀριστοφ. Ὄρν. 988. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὃς τις πολεμήσας κατὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ καὶ τρέψας τοὺς Μακεδόνας εἰς φυγήν, εἰσέβαλεν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν· μὴ ὑποφέρων ὁ Φίλιππος τὸ κίνημα τοῦ στρατηγοῦ τούτου, ἐπροσκλαύσθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης ὑπερασπίσθη αὐτὸν εὐτυχῶς, Δημ. Χερσ. καὶ Στεφ.

Διόπομπος, ὁ. Εἷς τῶν δοκιμωτέρων σταδιοδρόμων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Νομ. σελ. 646.

Διονύσου πόλις, ἡ, Dionysipolis. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Κρουνοὶ καλουμένη. Στέφ. Βυζ. κατὰ Nitsch· ἡ νῦν Βάρνα. ὅθεν, Διονυσοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Διός, γενικ. τοῦ Ζεύς, ἐξ οὗ Δῖος, ία, ἷον, ὡς Δῖον γένος, = Διόνυσος, Ὅμηρ.

Δῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 251. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἡσιόδου, ὅθεν Δίου γένος, Ἡσ. Ἔργ. 297.

Διοσκορίδης, ου, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐξ Ἀναζαρβοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ὃς τις περιελθὼν πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἐνησχολήθη πρὸ πάντων εἰς τὴν βοτανικήν· σώζονται αὐτοῦ Ἰατρικά τινα βιβλία.

Διόσκοροι, οἱ. Οὗτοι ἐκαλοῦντο οἱ δύο ἀρχαῖοι Ἥρωες ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὡς υἱοὶ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Λήδας γυναικός τοῦ Τυνδάρεω, παριστανόμενοι ἀείποτε ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν οἷς ἀχώριστοι, καὶ προστάται τῶν ἐν θαλάσσῃ πλεόντων. Διόσκοροι, ποιητικ. Εὐριπ. καὶ Διόσκουροι, παρὰ τοῖς πεζ. Ἡροδ. Β, 50. ὅθεν, Διοσκούρειον, τό, ναὸς τῶν Διοσκούρων, Θουκ. τὰ Διοσκούρεια, ἑορτὴ Ἥρῳς τιμὴν τῶν Διοσκούρων ἐν Σπάρτῃ, Παυσ.

Διοσκουριάς, άδος, ἡ. Ἡ ὕστερον Σεβαστούπολις κληθεῖσα. Πόλις περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κολχίδος, ἥτις, ὡς λέγεται, ἦν ἀρχαιοτάτη κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, ὅτε οὗτοι ἦλθαν ἐνταῦθα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν, ὕστερον δὲ κατεστάθη ἀποικία τῶν Μιλησίων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. ταῦν Ἰσκουρία, Ἰσγάουρ.

Διόπολις, εως, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦταν. — 1) Ἡ ἐν Βιθυνίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Στεφ. Βυζ. — 2) Ἡ μεγάλη λεγομένη, πόλις τῆς Αἰγύπτου = Θῆβαι, ὅπερ ὅρα, Στεφ. Βυζ. — 3) Ἡ μικρά, Jovis Opidum· πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ταῦν χωρίον μικρὸν Χὰβ λεγόμενον, Στράβ. ὅθεν, Διοσπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Διοσπόλεως.

Διοτίμα, ἡ. Γυνή τις ἐκ Μαντινείας, σοφὴ καὶ εἰδήμων τῶν θείων πραγμάτων παρὰ Πλάτ. Συμπ. Λουκ. Εἰκ. ιή.

Διότιμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Στρομβίχου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν Κορινθίων, Θουκ. α, 45. Ξενοφ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Ἀθηναίων, σύγχρονος τοῦ Χαριδήμου, ὃς τις διὰ τὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, ἠξιώθη τοῦ στεφάνου παρὰ τῶν συμπολιτῶν του, Δημ. Στεφ. σελ. 265.

Διοτρέφης, ους, ὁ· ἴδε Διϊτρέφης.

Διόφαντος, ὁ. Περίφημος Δημαγωγὸς καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ. καὶ Διοφάντης, ους, ὁ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. δ', 6. — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Σικυῶνος, Λουκ. διαλ. Νεκρ. ι. — 3) Ἀλεξανδρεύς, μαθηματικὸς περίφημος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὃς τις πρῶτος συνέγραψε περὶ Ἀλγέβρας. — 4) Ἁλιεύς τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. κα', 1.

Δίπαια, ἡ. Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, Παυσ. ὅθεν, Διπαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδ. 9, 34.

Δίποινος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, κατὰ Παυσ. β', 15. μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Διπόλια, τά, συνήρρ. ἀντὶ Διϊπόλια. Ἀρχαία ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς Πολιέως ἤτοι Πολιούχου κατὰ τὴν 24 ἡμέραν τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνὸς (Ἰουνίου) ἥτις ἄλλως καὶ Βουφόνια ἐλέγετο, μὲ τὸ νὰ ἔδουν εἰς αὐτὴν ἕνα βοῦν, Παυσ. Ἀττικ. 24. ἢ ἐκαλεῖτο Βουφόνια μία μόνον ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ταύτης, καθ' ἣν βάλλοντες ἐπὶ μιᾶς τραπέζης διαφόρους πλακοῦντας, ἔφερον πλησίον ταύτης ἀριθμόν τινα ὡρισμένων βοῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅς τις πρῶτον ἤθελε φάγει ἐκ τῶν παρατεθέντων πλακουντίων, ἐσφάζετο ἀμέσως. Διπόλεια, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 419. ὅθεν, Διϊπολιῶδης, ὁ, ἡ, ές, ους, ὅμοιος μὲ τὰ Διπόλεια, Ἀριστ. Νεφ. 980.

Δίπυλον, τό. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις πυλῶν ἥτις καὶ Θριάσιαι πύλαι ἐκαλεῖτο, φέρουσα πρὸς τὸ Κεραμεικόν, Πλουταρχ. Περικλ.

Δίρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἤλιου καὶ γυνὴ τοῦ Λύκου βασιλέως τῶν Θηβῶν· ἥτις φερομένη ἀπανθρώπως πρὸς τὴν Ἀντιόπην προτέραν γυναῖκα τοῦ Λύκου, ἐδέθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου υἱῶν τῆς Ἀντιόπης εἰς τὰ κέρατα ἑνὸς ἀγρίου ταύρου καὶ περιεσύρθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀποθανούσα ἐλεεινῶς, τὸ δὲ νεκρὸν σῶμά της ἐρρίφθη εἰς μίαν κρήνην, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Δίρκη, ἢ κατ' ἄλλους μεταμορφωθεῖσα αὕτη εἰς τὴν ὁμώνυμον κρήνην, Ἀπολλόδ. γ', 5. — 2) Πηγὴ τις κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, σχηματίζουσα ἕνα ῥύακα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Δίρκη γυνὴ τοῦ Βασιλέως Λύκου, Πινδ. Ἰσθμ. η, 44. Στράβ. ὅθεν Διρκαῖος, α, ον, τῆς Δίρκης, τὸ Διρκαῖον ὕδωρ, = Δίρκη, Αἰσχύλ. ἀπτ. Θῆβ. 271.

Διρφύα, ἡ. ἐπιθ. τῆς Ἥρας ἀπὸ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ ὄρους Δίρφυος.

Δίρφυς, υος, ἡ. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, Εὐριπ. Ἡρ. Μαίν. 182. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Δίρφυος, υα, υον, τῆς Δίρφυος, ἢ ἢ εἰς τὴν Δίρφυν ἀνήκων.

Δίστα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. β', 6.

Δίφιλος, ὁ (-υυ) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. — 2) Δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα ὀλίγην ὑποδοχὴν εὕρισκον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Ἀθην. ή. — 3) Στωϊκός τις φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις, Λουκ.

Διφρίδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 21. καὶ Διφίλας, παρὰ Διοδ. Σικ. ιδ', 97.

Διψακός, ὁ. Τίὸς τοῦ Φυλλίδος ποταμοῦ καὶ μιᾶς Νύμφης ἐκ Βιθυνίας, ὃς τις πρῶτος ὑπεδέχθη τὸν Φρίξον, ὅτε οὗτος ἔπλεεν εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολλ. Ῥοδ. Β, 653.

Δίων, ωνος, ὁ (ι) Ἀθηναῖός τις, τὸν δῆμον Φρεάρριος, Δημ. — 2) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν· εἷς τῶν ἐπισήμων αὐλικῶν καὶ συμβούλων τῶν δύο τυράννων Διονυσίων καὶ θερμὰς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του· ἔχων στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ Πλάτωνος, συνήργησε τὰ πλείστα εἰς τὸ νὰ καταπείσῃ τὸν φιλόσοφον τοῦτον νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Συρακούσας πλησίον τοῦ νεωτέρου Διονυσίου, διὰ νὰ δώσῃ μίαν σαφῆν καὶ ἐλευθέραν νομοθεσίαν εἰς τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατατρεχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου καὶ στερηθεὶς ὅλων του τῶν κτημάτων, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Συρακούσας· συλλέξας δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἴδια στρατεύματα, ἔπλευσε πάλιν εἰς τὴν Σικελίαν, ἀπ' ὅπου ἠδυνήθη νὰ ἀποδιώξῃ πρὸς καιρὸν τὸν Διονύσιον καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν προτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὰς Συρακούσας. Πλούτ. Δι. — 3) Δίων ὁ Κάσσιος, ἐπικαλούμενος Κοκκηϊανός, γεννηθεὶς εἰς τὴν Νικαίαν πόλιν τῆς Βιθυνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, γενόμενος δὶς ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα καὶ διέτριψε πολὺν χρόνον. Ἔγραψε δὲ Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αἰνείου καὶ φθάνουσαν εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἔζη, εἰς ὀγδοήκοντα βιβλία, ἐξ ὧν ὁποίων τινὰ ἐχάθησαν. — 4) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, ἐπικαλούμενος Χρυσόστομος· διατρίβων κατ' ἀρχὰς ἐν Ῥώμῃ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Αὐτοκράτορος Δομιτιανοῦ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Θρᾴκης, ἀπ' ὅπου πάλιν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου, ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραψε δὲ διαφόρους λόγους περὶ παντοίων αὐτοκειμένων, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀγδοήκοντα. Λουκρ.

Διωνάϊος, αία, αῖον. Τῆς Διώνης, εἰς τὴν Διώνην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Διώνης καταγόμενος, ἡ Διωναία, θυγάτηρ τῆς Διώνης, ἡ Ἀφροδίτη, Θεοκρτ. Εἰδ. ιθ', 105.

Διώνδας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος ὅστις ἐκατηγόρει τὸ ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ στεφανώσωσι τὸν ῥήτορα Δημοσθένην, Δημ. Στεφ. σελ. 302.

Διώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. ἢ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων Ἀπολδρ. α', 1, 3. ἢ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς, Θεοκρ. μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀφροδίτην, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 370. παρὰ τοῖς ὕστερ. δὲ ὡς μητρωνυμικὸν Ὄνομ. τῆς Ἀφροδίτης Θεοκρ. Εἰδ. ε', 26. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηϊδῶν, Ἀπολδρ. α', 2, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. Ὑγῖν.

Διώνυσος, ὁ, ἡ = Διόνυσος.

Διωξίππη, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγυπτον, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἀμαζόνων, Ὑγῖν.

Διωξιππος, ὁ. Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐξ Ἀθηνῶν, ὅστις ἀγωνισθεὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἔλαβε πολλάκις τὸν στέφανον τῆς νίκης, ὕστερον δὲ συνεξεστράτευσε μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ι', 22.

Διώρης, εος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰδίαν του ἀδελφὴν Πολυμήλαν, Παρθ. Ἐρωτ. β', — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀμφρυγκέως, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μὲ δέκα πλοῖα, ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν καὶ φονευθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Πείρου στρατηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 622. — 3) Πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος ἡνιόχου τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 429.

Δμήτωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Ὀδυσσεύς, ἐν Ὀδ. Γ, 443.

Δόβηρες, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ περὶ τὸ Παγγαῖον ὄρος, Ἡροδτ. 7, 113.

Δόβηρος, ἡ. Πόλις τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Θουκ. β', 98.

Δοίαντος πεδίον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ἐκτεταμένον πεδίον βορειοδυτικῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειντο αἱ πόλεις Λυκαστία, Θεμισκύρα καὶ Χαλιβία, κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 373. — ὅθεν, Δοιάντιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ Δοίαντος πεδίου ὤν, Ἀπολ. Ῥόδ.

Δοίας, αντος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀκμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ πεδίον τοῦ Δοίαντος, Στεφ. Βυζ.

Δοκέα, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Τουσία, Νικήτ.

Δοκιμία, ἡ, Στράβ. καὶ Δοκίμειον, τό, Πτολ. ε'. Πόλις τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ λίθινα αὐτῆς ἐξουρυττόμενα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων λευκὰ μάρμαρα, ταυτὸν Σεϊδ- Γαζί.

Δολίονες, οἱ, Ἐνικ. Δολίων, ονος (ι). Ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικοῦν ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὴν Κύζικον, μεταξὺ τοῦ Αἰσήπου καὶ Ῥυνδάκος ποταμοῦ, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 951. Ἀπολδρ. — ὅθεν, Δολιόνιος, ία, ιον, τὸν Δολιόνων, Ἀπολ. Ῥόδ.

Δόλιος, ὁ. Δοῦλος τοῦ Λαέρτου πατρὸς τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 735.

Δολίχη, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων, ὕστερον Ἴκαρος κληθεῖσα, Παλλμ. Ἀρτ. 187. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Δολιχαῖος, αία, αῖον, τῆς Δολίχης.

Δολιχίστη, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ ξηρὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ῥόδου, Πτολ. ε', 3. Στέφ. Βυζ.

Δολιχός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Δολίχη νῆσος, Εὐστάθ. Ἰλ. Β, 625, καὶ βασιλεύς τις ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, προς τὸν ὁποῖον ἐλθοῦσα ἡ Δήμητρα, ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν λατρείαν της, Ὅμ. Ὕμ. Δημ. 153.

Δολίων, ονος, ὁ, ἴδε Δολίονες.

Δόλογκοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου, Ἡροδτ. 6, 34.

Δολομηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας, Στράβ. ΙΕ'.

Δόλοπες, οἱ, ἴδε Δόλοψ.

Δολοπηΐς, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Δολόπων οὖσα, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Δολοπήϊος, ία, ιον. Τῶν Δολόπων ἢ εἰς τοὺς Δόλοπας ἀνήκων, Ἀπολ. Ῥοδ. ἴδε Δόλοψ, ἀριθ. 1.

Δολοπία, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Ἡροδτ. 3, 14. Θουκ. ὅθεν, Δολοπικός, ή, όν· τῆς Δολοπίας, Στράβ.

Δολοπίων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος ἐκ Τροίας, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 77.

Δόλοψ, οπος, ὁ. Κάτοικος τῆς Δολοπίας χώρας, πληθ. οἱ Δόλοπες, ἔθνος ἰσχυρὸν καὶ ἀρχαῖον τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Φθίας ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, ὄντες καὶ οὗτοι μέλος τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνελεύσεως, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 484. ὕστερον δὲ κατοικήσαντες περὶ τὸ ὄρος Πίνδον ἐλογίζοντο ἔθνος Ἠπειρωτικόν, Ἡροδτ. Θουκ.

Δόλοψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἀποθανὼν ἐν Μαγνησίᾳ πλησίον τῆς Πιερσίας, εἶχε τὸν τάφον του ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραλίας, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 584. — 2) Υἱὸς τοῦ Λάμπου καὶ ἔκγονος τοῦ Λαομέδοντος, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων τῆς Τροίας Ἡρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 525.

Δόλων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ κήρυκος Εὐμήδου ἐκ Τροίας, δυσειδέστατος εἰς ἄκραν, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων εἰς κατάσκοπος καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως αἰχμάλωτος ἐφονεύθη, Ὅμ. Ἰλ. Κ, 314. Εὐρ. — ὅθεν Δολωνιος, ία, ιον, τοῦ Δόλωνος, καὶ, ἡ, Δολωνία, ὁ φόνος τοῦ Δόλωνος, οὕτως ἐπιγράφεται ἡ δεκάτη Ἠαῳδία τοῦ Ὁμήρου, Αἰλ. ποικ. ἱστορ. ιγ', 14.

Δομετιανός, ὁ, Τίτος Φλάβιος. Υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τίτου, γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς ἀναβάσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τίτου διεδέχθη οὗτος τὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Ῥώμης, βασιλεύσας 15 χρόνους, οἵτινες χαρακτηρίζονται πρὸ πάντων διὰ τῆς μεγάλης ἀμότητος καὶ ἀπανθρωπίας τοῦ τυραννικωτάτου τούτου Μονάρχου· τελευταῖον ἐθανατώθη διὰ συνωμοσίας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς εἰς ἡλικίαν 44 χρόνων.

Δομήτιος, ὁ. Ὄνομα κύριον· ἐπιστήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, Στράβ.

Δομητιούπολις, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀνεμουρίου.

Δονάκων, ωνος, ἡ. Κώμη κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἦν ἡ πρήνη τοῦ Ναρκίσσου λεγομένη, Παυσ. Θ', 31.

Δορίσκος, ὁ. Πεδίον τῆς Θρᾴκης ἐκτεινόμενον παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, ταυτὸν Ῥουμιγλᾳ, Ἡροδτ. 7, 59. — 2) Δορίσκος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου πεδίου ἀρκτικῶς τῆς Αἴνου, ταυτὸν Τοῦσλα, Ἡροδτ. Δημ. Στεφ. σελ. 245.

Δορκάς, άδος, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. δούλης, παρὰ Λουκ.

Δόρκιον, ἡ, Ἑπικρατ. ὄνομ. κύρ. τοῦ Δορκάς.

Δόρκις, ιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔστειλαν πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμάχους μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ βασιλέως Παυσανίου, καὶ ὅστις ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν μετ' ὀλίγον εἰς Σπάρτην, κατὰ θέλησιν τῶν συμμαχικῶν πόλεων τῶν Ἑλλήνων, Θουκ. α', 95.

Δορσάνας, ου, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους μὲ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, Ἡσυχ. ἔτι δὲ καὶ Δασίνας καὶ Δεσίνας γραφόμ.

Δορυκλείδας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς ἐκ Λακεδαίμονος, μαθητὴς τοῦ Διποίνου, Παυσ.

Δορυκλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱππασόωντος ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, Ἀπολδρ. γ', 10, 5. πιθαν. ὁ παρὰ Παυσαν. γ', 15, Δορκεὺς λεγόμενος.

Δόρυκλος, ὁ. Νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 489. — 2) Ἀθλητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τυρίνθου νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πίνδ. Ὀλ. 10, 82.

Δορύλαος, ὁ, Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ὀβίδ. — 2) Στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου, Ἀππιαν.

Δορύλλειον, τό. Πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βάθυος ποταμοῦ, ὀχυρὰ τὸ πάλαι. Στράβ. ιβ'. Πτολ. ε'. Προκόπ. γ', 126. ταυτὸν Ἐσκὶ Σχεήρ.

Δόσκοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ.

Δ'οτάμας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 955.

Δοῦβις, εως, ὁ, καὶ **Δούβιος**, ὁ, Dubis. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄραρον ποταμόν, ταυτὸν, Doubs ἢ Deux. Στράβ.

Δουίλιος, ὁ. Dullius. Ὑπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Σκηπίωνος, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, Πολύβ.

Δουλίχιον, τό. Νῆσος τοῦ Ἰονικοῦ πελάγους κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰθάκης, ἥτις καθ' Ὅμηρ. ἦν μία τῶν Ἐχινάδων νήσων λεγομένων, ἀνήκουσα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Δολίχα· ὑπὸ τῶν νῦν Ἑλλήνων λέγεται Κακάβα πλησίον τοῦ Ἀκρωτηρίου Σκάλα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 625. Ἀπολδρ. ὅθεν, Δουλιχιόνδε, εἰς τὸ Δουλίχιον· καὶ Δουλιχιεύς, έως, ὁ κατοικ. Ὅμηρ.

Δοῦρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ

Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀμμιαν. Μαρκ. 25. κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἰμὰμ Μουχαμὲτ Δούρ.

Δουράνιος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γαρούμναν, ταυτὸν Dordogne.

Δουρίας, α, ὁ, Duria. Ποταμὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον, ταυτὸν Durance. Στράβ.

Δούριος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας (Πορτουγαλλίας) ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Ταῤῥακωνιτῆς Ἱσπανίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, ταυτὸν Duero, Στράβ.

Δοῦρις, ιος, ὁ, Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Πλούτ.

Δουροκόρτορα, τά, Πόλις πρωτεύουσα τῆς Βελγικῆς Γαλλίας καὶ καθέδρα τοῦ ἀνθυπάτου τῆς χώρας ταύτης, ταυτὸν Reims, Στράβ.

Δουρόστολον, τό, Πόλις τοῖς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἡ νῦν Δρίσδα ἢ Σιλίστρια ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, Πτολ. γ, 10.

Δράβησκος, ἡ Ἠθωνική. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ταυτὸν Δράμα, Θουκ. α, 100. Στράβ. Δραβήσκος ἡμαρτμ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Δράβος, ὁ, Dravus· ἐπίσημος ποταμός, ὃς τις πηγάζων ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ῥαιτίας καὶ ῥέων διὰ τῆς Παννονίας καὶ τοῦ Νωρικοῦ εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν, ταυτὸν Δράβ, Drave ἢ Drau, Στράβ. δ'.

Δράγγαι, οἱ, Κάτοικοι τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅθεν, Δραγγιανός, ή, όν, τῶν Δράγγων· καὶ

Δραγγιανή, ἡ, καὶ Δράγγη, Πτολ. ζ', 19. Στράβ. ια', Χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀραχωσίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀριανήν, δυτικῶς μὲ τὴν Καρμανίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Γεδρωσίαν, ταυτὸν Σιγιστὰν ἢ Σιστὰν ἐν τῇ χώρᾳ Καβούλ.

Δρακάνον, τό, Πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς Ἰκαρίας νήσου, Ὁμ. Ἤμν. Διον. 265. Στράβ. καὶ, τὸ Δρόκανον, Στεφ. Βυζ.

Δράκης, ου, ὁ, Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 254.

Δράκιος, ὁ. Εἷς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 692.

Δρακοντίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους ἐδιώριζεν ὁ Λύσανδρος μετὰ τὴν κατὰ τῶν Ἀθηναίων νίκην του, ἀνὴρ ἀντιδανοῦ καὶ πονηροῦ χαρακτῆρος, Ξενφ. Ἑλλ. — 2) = Κέκροψ, υἱὸς τοῦ Δράκοντος, διότι ὡς λέγεται μετεμορφώθη εἰς δράκοντα ἢ εἶχε δύο φύσεις, ἀνθρώπου καὶ δράκοντος, Ἀριστφ. Σφῆκ. 451.

Δρακόντιος, ὁ, Σπαρτιάτης τις, ὅστις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔζη εἰς τὴν πόλιν Τραπεζοῦντα, Ξενφ. Ἀναβ, δ'. 8.

Δρέκυλλος, ὁ. Κομιστὴς ἀνθράκων ἐξ Ἀχαρνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 612.

Δρέκων, οντος, ὁ, Ἀρχαῖος περίφημος Νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, ζήσας περὶ τὸ 612 ἔτος πρὸ Χρ. πρῶτος ὅστις διὰ τὴν βαθεῖαν τοῦ φρόνησιν καὶ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην ἐδιωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων νὰ συντάξῃ μίαν κανονικὴν καὶ γραπτὴν Νομοθεσίαν, ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἠθικὴν διόρθωσιν τῶν συμπολιτῶν του καὶ εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῶν μεγάλων καὶ αὐθαιρέτων καταχρήσεων, αἱ ὁποῖαι συνέβαινον ἀπὸ μέρους τῶν ἰσχυροτέρων τῆς πολιτείας, οἱ Νόμοι του ψηφίζονται διὰ τὴν μεγάλην αὐστηρότητα, μὴ συγχωροῦντες οὐδεμίαν παράβασιν ἀλλ' ἐπιβάλλοντες ποινὴν θανάτου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μικρότατον ἔγκλημα, ὥστε δικαίως ἐλέγετο ὅτι ἦσαν γεγραμμένοι μὲ αἷμα, Πλάτ. — 2) Στρατηγός τις ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξενφ.

Δρασιππίδης, ου, ὁ. Κωμικ. ποιητὴς κύρ. Ὄνομα, σημαῖνον, υἱὸς ἱππότου, Ἀριστο. Σφῆκ. 188.

Δράψακα, τά. Πόλις τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 29. πιθαν. = Δάραψα.

Δρέπανα, τά, καὶ Δρέπανον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Αἰνείας ἔθαψε τὸν γέροντα αὐτοῦ πατέρα Ἀγχίσην, ταυτὸν Trapani. Πολύβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Δρεπανεύς, έως, ὁ, ὁ κάτοικος.

Δρεπάνη, ἡ (ᾰ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος Κέρκυρα διὰ τὸ δρεπανοειδὲς αὐτῆς σχῆμα, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 990. — 2) Κώμη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, Στεφ. Βυζ.

Δρέπανον, τό, = Δρεπάνη, ἀριθμ. 2. Ἐτυμ. Μέγ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἀρκτικῶς, ταυτὸν Δράπανον, Πτολ. — 3) ταὐτ. τῷ Ῥίον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Στράβ. — 4) Ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, ταυτὸν Capo di St. Alessio, Πτολ.

Δρῆσος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου ὑποστρατηγοῦ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 20.

Δρίλαι, οἱ, καὶ Δρίλλαι, Ἀρριαν. Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ βορειοανατολικῇ Καππαδοκίᾳ ἢ μᾶλλον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ Κελδὶρ λεγομένῃ, Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ε', 2, 1. κατὰ Ἀρριαν. ἦσαν οὗτοι οἱ μετὰ ταῦτα Σάννοι κληθέντες.

Δρίλων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας ῥέων καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς, ἔτι καὶ Drinus παρὰ τοῖς Ῥωμ. Συγγρ. λεγόμενος, ταυτὸν Δρίνος, Πτολ. Στράβ.

Δριμύλος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. γλίσχρου τινὸς παρὰ Λουκ.

Δρίμυσσα, ἡ, ἀντὶ Δρυμοῦσσα παρὰ Θουκ.

Δριμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὑγῖν.

Δρογγίλον, τό. Πολίχνιον ἀσήμαντον ἐν Θρᾴκῃ, Δημ. Στεφ. Βυζ. καὶ Δρόγγιλον, Ἁρποκρ.

Δρομάς, άδος, ἡ. Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, ὑπὸ τῶν ἑποίων οὗτος κατασπαραχθῆ, Ὑγῖν.

Δρόμιος, ὁ. Εἷς καὶ οὗτος τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ὑγῖν.

Δρόμος Ἀχίλλειος, ὁ· ἴδε Ἀχίλλειος.

Δρόμων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλων παρὰ Λουκ.

Δρόπικοι, οἱ. Ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσίας, Ἡροδ. 1, 125. ἀλλαχοῦ δὲ οὐκ εὕρηται.

Δρουεντίας, α, ὁ, Druentia. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων εἰσβάλλει εἰς τὸν Ῥόδανον, ταυτὸν Durence, Στράβ καὶ Δρουέντιος, ὁ, Στρβ. Πτολ.

Δρουΐδαι, οἱ, ἴδε Δρυΐδαι.

Δρουσιπάρα, ἡ. Πόλις μακεδόνιος τῆς Θρᾴκης, ταυτὸν Καριστρὰν, Πτολ. γ', 11. παρὰ Σονιδ. Δριξίπορας.

Δρούσος, ὁ, Drusus. Ὄνομ. κύρ. πολλῶν ἐπισήμων καὶ βασιλικῶν γεννεῶν ἐν Ῥώμῃ, τῶν ὁποίων εἷς ἦν ὁ Δροῦσος Λίβιος λεγόμενος, ὁ χειροτονὴς ἐν Ῥώμῃ καὶ Δήμαρχος, πατὴρ τῆς Λιβίας γυναικὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ πάππος τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου, Στράβ.

Δρύαλος, ὁ. Τὸς τοῦ Πευκέως, εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Δρυάς, άδος, ἡ (ᾰ) πληθ. αἱ Δρυάδες. Νύμφαι τῶν δάσεων καὶ τῶν δένδρων, αἵτινες ἐπλάττοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἔζων τόσον χρόνον ὅσον αὐτὰ τὰ δένδρα μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἐνομίζοντο ὅτι κατῴκουν καὶ συναπέθνησκον μὲ αὐτά, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 479.

Δρύας, αντος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν Λαπίθων, ἐκίνησε μεγάλην ἀνδρίαν κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 263. Ἡσ. — 2) Τὸς τοῦ Ἄρεως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ἀπολλόδ. α', 8, 2. Ὑγῖν. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδίκης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 4) Πατὴρ τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, Ἀπολλόδ. γ', 5, 1. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 130. — 5) Τὸς τοῦ Δυκούργου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ ἐφονευσεν, νομίζων ὅτι κόπτει κλῆμα ἀμπέλου, Ἀπολλόδ. γ', 5, 1.

Δρυΐδαι, οἱ, Druidae. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἢ τῶν Κελτῶν, οἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν ὡς οἱ Βραχμάνες παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, φροντίζοντες οὐχὶ μόνον ὅσα ἀνεφέροντο εἰς τὴν τῶν θεῶν λατρείαν καὶ λοιπὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ἀλλ' ἔτι καὶ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν σύταξιν τῶν ἐγχωρίων, λογιζόμενοι οἱ σοφώτεροι καὶ μόνοι πεπαιδευμένοι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς ἀρχαίας Γαλλίας, ἀναδεχόμενοι καὶ αὐτὴν τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων. Ἡ σύστασις τῆς ἱερατείας αὐτῶν φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη καὶ ὀλίγον γνωστὴ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐγχωρίους· τὸ κοινὸν δόγμα αὐτῶν ἦν ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ μετάβασις αὐτῆς μετὰ θάνατον εἰς ἄλλα σώματα, δι' ὃ καὶ κατεφρόνουν μεγάλως τὸν θάνατον· ἐπηγγέλλοντο πρὸς τούτοις τὴν ἀστρολογίαν διὰ τῆς ὁποίας ἐδίδον προφητείας καὶ ἔκαμναν διάφορα ἄλλα τέρατα· πρὸ πάντων δὲ περίφημοι ἦσαν αἱ γυναῖκες ἱέρειαι τῶν Δρυΐδων, τιμώμεναι μεγάλως ὡς μαντικαὶ καὶ χρησμολόγοι. Στράβ. Τακιτ. Καῖσ.

Δρυμαία, = Δρύμος, ἀριθμ. 1, Παυσ.

Δρύμνιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Παμφυλίοις, Λυκοφρ. 336.

Δρύμος, ὁ (ῡ). Ἐπίσημος πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, ταυτὸν Βαβά, Ἡροδ. 8, 33. Δρυμαία, ἡ, παρὰ Παυσ. καὶ Δρυμία, Στεφ. Βυζ. — 2) Πολίχνη μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, Δημ. Δρυμᾶς, παρ' Ἁρποκρ. — 3) Τόπος τις ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους ἐν Εὐβοίᾳ· Στράβ. ὅθεν, Δρυμαῖος, ὁ, ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Δρυμοῦσσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ κόλπῳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Κλαζομενῶν, Θουκ. η', 31. Πολύβ.

Δρύοπες, οἱ, Ἔθνος Δρύοψ. Ἀπὸς Πελασγικὸς, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸ ὄρος Οἴτην πλησίον τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖθεν δὲ διωχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἦλθον εἰς Πελοπόννησον, ὅπου ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἑρμιόνην καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν· Ἡροδ. 8, 31. Ἓν μέρος τούτων μετέβη εἰς τὴν νῆσον Εὔβοιαν καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, Ἡροδ. Θουκ. κατὰ δὲ Στράβ. κατῴκουν οὗτοι περὶ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Θεσσαλίας. Ἐκαλοῦντο δὲ Δρύοπες ἀπὸ τὸν Δρύοπα υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι καὶ κατήγοντο. Παυσ.

Δρυόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Δρύοπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἄμφισσον, ὅτε μεταμορφωθεὶς εἰς χελώνην ἦλθε πρὸς αὐτὴν ἐν ᾧ ἐποίμαινε τὰ πρόβατα τοῦ πατρός της ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, Ἀντών. Λιβ. 32. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Δωρίδος κειμένη δυτικῶς τῆς Δρυμαίας, Σχολ. Πινδ. Πύθ. 1.

Δρυοπίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἴτης, κατά τινας μὲν ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Φθιώτιδος, κατ' ἄλλους δὲ κειμένη ἐν τῇ Δωρίδι, Ἡροδτ. 1, 56. Στράβ.

Δρυός κεφαλαί, αἱ. Στενή τις διάβασις τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος μεταξὺ Πλατειῶν καὶ Ἀθηνῶν, ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν Τραῖς κεφαλαὶ καλουμένη, Ἡροδτ. 9, 39.

Δρύοψ, οπος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος (καὶ τῆς Δίας, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, πατὴρ τῆς Δρυόπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Δρύοπες, ἀρχαῖός τις λαὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ. Ἤμ. Παν. 34. Παυσ. δ', 34. — 2) Νέος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 464. — 3) Κάτοικος τῆς Δρυοπίας χώρας.

Δρῦς, υός, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μεσημβρίας καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Σαμοθρᾳκῶν, Στέφ. Βυζ.

Δρῶοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν ἐκεῖθεν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πλησίον τῶν Ὀδομάντων, Θουκ. β', 101.

Δυμαία, ἡ, ἴδε Δύμη.

Δυμᾶνες, οἱ. Μία τῶν τριῶν ἐν Σπάρτῃ φυλῶν, παραβλ. Δύμας ἀριθ. 3, Παυσ.

Δυμανᾶται, οἱ. Φυλήτες τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡροδ. 5, 68.

Δύμας, αντος, ὁ (ῡ). Πατὴρ τοῦ Ἄσιου καὶ τῆς Ἑκάβης γυναικὸς τοῦ Πριάμου, Ἡγεμὼν ἐν Φρυγίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 719. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἔμπειρος ἁλιαστινός, Ὅμ. Ὀδ. Ζ, 22. — 3) Τὸς τοῦ Αἰγυπτίου βασιλέως τῶν Δωριέων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παμφύλου καὶ Ἄλλου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τούτους τρεῖς ἀδελφοὺς λέγεται ὅτι ἔλαβον τὰς ὀνομασίας αἱ τρεῖς φυλαὶ τῶν Δωριέων, οἱ Ἕλληνες, Δυμᾶνες, καὶ Πάμφυλλοι, Ἀπολλ. β', 8, 3.

Δύμη, ἡ (ῡ). Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως δυτικῶς τῆς Ὠλένου, πρότερον Στράτος ὀνομαζομένη, παρ' Ὅμ. Ἰλ. ταῦν Καμινίτζα, Ὅμ. Ἤμν. Ἀπολ. 425. Ἡροδ. — ὅθεν, Δυμαῖοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Δυμαία, ἡ περὶ τὴν Δύμην χώρα, Στράβ.

Δυναμένη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολλ.

Δυνάστη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἔρατον, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Δύρας, ου, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, Ἡροδ. 7, 198.

Δυρράχιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, οὖσα ἀποικία τῶν Κερκυραίων, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πρότερον ἐκαλεῖτο αὕτη Ἐπίδαμνος, ταυῦν Δουράτζον, Πλουτ. — ὅθεν Δυρραχηνός, ὁ κάτοικ.

Δυρράχιος, ὁ. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελίσσης θυγατρὸς τοῦ Ἐπιδάμνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Ἰλλυρίᾳ πόλις Δυρράχιον, Στέφ. Βυζ.

Δύρτα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρρῖαν. Ἀνάβ. δ', 30.

Δυσκόλαδος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἴστης, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565.

Δυσνομία, ἡ. Συμβολική τις θεότης τῶν κακῶν, ὅσα προξενοῦνται ἐκ τῆς παραβάσεως καὶ καταφρονήσεως τῶν νόμων, καταγομένη ἐκ τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Θεογ. 230.

Δυσπόντιον, τό. Πόλις τῆς Πιτάτιδος χώρας ἐν Ἤλιδι, Στράβ. — ὅθεν Δυσποντεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Δυσπόντιος, ὁ. Τὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Δυσπόντιον, Στέφ. Βυζ.

Δύσωρον, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας κεῖμενον μεταξὺ Χαλκιδικῆς καὶ Ὀδομαντικῆς χώρας, περιέχον μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ἡροδ. 5, 17.

Δωδών, ῶνος, ὁ. Τὸς Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον. — 2) = Δωδώνη — Δωδώνι, Σοφ. Τραχ. 172.

Δωδωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Δωδώνης, ἡ εἰς τὴν Δωδώνην ἀνήκων, Αἰσχύλ. καὶ

Δωδωναῖος, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ ἐν Δωδώνῃ τῆς Ἠπείρου μαντεῖον αὐτοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 233. — 2) ὁ Κάτοικος τῆς Πόλεως Δωδώνης.

Δωδώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀπὸ τῆς ὁποίας, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠπείρῳ πόλις Δωδώνη.

Δωδώνη, ἡ. ποιητκ. Δωδών. Πόλις τῆς Ἠπείρου πρότερον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἶτα δὲ ἐν τῇ τῶν Μολοσσῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τομάρου ἢ Τμάρου, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός. Ἦν δὲ τοῦτο τὸ μαντεῖον τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Δωδώνης, μέτα εἰς ὃν παλαιὸν ἄλσος ἐκ δρυῶν πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Δωδωναίου Διός, τῶν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ἐνταῦθα ὁ Δευκαλίων μετὰ τὸν κατακλυσμόν, ἢ κατ' ἄλλους ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν, οἵτινες κατῴκησαν εἰς τοῦτο τὸ μέρος, Στράβ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 233. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθοῦσα μία περιστερὰ ἐκ τοῦ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου μαντείου, ἥτις ὡς λέγεται εἶχεν ἀνθρώπινον φωνήν, ἐπρόσταξε νὰ συστήσωσιν ἐνταῦθα ἓν μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός, Ἡρόδ. 2, 52. Οἱ ἱερεῖς τοῦ μαντείου τούτου Σελλοὶ καλούμενοι, ἐδίδον τοὺς χρησμοὺς, πότε μὲν παρατηροῦντες καὶ προσέχοντες τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον ἀπετέλει κινουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μία ἱερὰ δρῦς, τὴν ὁποίαν ὁ Σοφοκλ. δρῦν πολύγλωσσον ἢ πολύφωνον λέγει, πότε δὲ τὸν κρότον τινῶν χαλκῶν λεβήτων κρεμαμένων ἐν τῷ ἄλσει. Κατὰ Pouqueville ἔκειτο ἡ Δωδώνη ἔνθα νῦν εὑρίσκεται τὸ χωρίον Προτκύνηστις. Ὅμ. Ἰλ. Β, 750. Κατά τινας ὑπῆρχε καὶ ἕτερον μέρος Δωδώνη καλούμενον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περῤῥαιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β. ἴδε Heyne αὐτόθι. ὅθεν ἐπίῤῥ. Δωδωνήθεν, ἐκ Δωδώνης, Καλλιμ. καὶ Δωρι. Δωδώναθεν, Πινδ. Νεμ. 4, 86.

Δωδωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Δωδώνης οὖσα, Ἡροδ.

Δωδωνίαι, ἡ Δωδωνίαι Νύμφαι. Αἱ Νύμφαι αἵ τινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία, θυγατέρες τοῦ βασιλέως Μελισσέως, Ὑγῖν. κατὰ Φιλοστρ. Εἰκ. ἦσαν αὗται ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διός.

Δωρίδες, αἱ. Αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, = Νηρηΐδες.

Δωριεύς, έως, ὁ, πληθ. οἱ Δωριεῖς. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ πρώτων φυλῶν τῶν Ἑλλήνων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος. Κατῴκουν οὗτοι κατ' ἀρχὰς περὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον, μετὰ ταῦτα μετέβηταν εἰς τὴν πλησίον τῆς Θεσσαλίας χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Δωρίς, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἦλθον ὁμοῦ μὲ τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μικρὰν Ἀσίαν συστήσαντες ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου καὶ Σικελίας, Ἡροδ. Ὅμ. Ὀδ. Τ, 177 παρ' ᾧ οἱ

ἐν Κρήτῃ Δωριεῖς τριχάϊκες κάλληνται, ὡς εἰς τρεῖς λαοὺς διῃρημένοι, οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας κατοικοῦντες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Κρήτης καὶ ἕτεροι ἐν Πελοποννήσῳ· ὅθεν Δωρικός, ή, όν, Ἡροδ. Θουκ. καὶ Δωριακός, ή, όν, ποιητ. ἔτι δὲ καὶ Δώριος, ία, ιον, Πινδ. τῶν Δωριέων ἢ εἰς τοὺς Δωριεῖς ἀνήκων.

Δωριεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Λιβύαν, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων, πλεύσας δὲ εἰς τὴν Σικελίαν καὶ πολεμῶν αὐτόθι κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων, ἐδαπανήθη ὁμοῦ μὲ ὅλους τοὺς σὺν αὐτῷ Σπαρτιάτας, Ἡροδ. 5, 42. — 2) Τὸς τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ῥοδίων, Θουκ.

Δώριον, ή. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Δαιαοῦ, ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κερκήτην, Ἀπολλ. β', 1, 5. — 2) Δώριον, τό. Πόλις τῆς δυτικῆς Μεσσηνίας ἡ Ἤλιος, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ ἀοιδὸς Θάμυρις ἐλθὼν εἰς ἔριδα μὲ τὰς Μούσας ἐτυφλώθη, Ὅμ. Ἰλ. Β, 594, κατὰ Στράβ. ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ Ὀλουρις, κατ' ἄλλους δὲ ὄρος τι ἢ χώρα αὐτόθι, Στράβ.

Δωρίς, ίδος, ἡ. ἐπίθ. Ἡ τῶν Δωριέων, ἡ Δωρὶς νᾶσος = Αἴγινα, Πινδ. καὶ, ἀοιδὰ ἡ Δωρίς, ἡ Δωρικὴ Μοῦσα, Μόσχ. ἔτι δὲ, ἡ Δωρὶς διάλεκτος, ἀντὶ ἡ Δωρικὴ διάλεκτος, Στράβ. — 2) ἡ Δωρὶς, οὐσ. ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Δωριέων.

Δωρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Νηρέως, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηΐδας λεγομένας, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς καὶ Δωρίδες ἐκαλοῦντο, Ἡσ. Θεογ. 241. Ἀπολλ. α', 22. — 2) Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 43. — 3) Μήτηρ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, Αἰλιαν.

Δωρίς, ίδος, ἡ, προσυπακ. γῆ. Μικρά τις χώρα ἐν Ἑλλάδι κειμένη μεταξὺ Φωκίδος, Λοκρίδος, Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας, καὶ συνεστημένη ἐκ τεσσάρων πόλεων ἥ τ' καὶ Τετράπολις ἡ Δωρικὴ ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Δωριεῖς προτοῦ νὰ εἰσβάλωσιν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος ἢ ἀπ' αὐτῶν τῶν Δωριέων, ὅτε εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Ἦν δὲ ἡ Δωρὶς μητρόπολις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων καὶ αὐτῆς τῆς Σπάρτης, Ἡροδ. 8, 31. Θουκ. α', 107. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας κατοικουμένη ὑπὸ ἀποικιῶν τῶν Δωριέων, οἵ τινες ἔκτισαν μέγα ἐμπόριον ἐνταῦθα, Ἡροδ.

Δωρίτις, ίδος, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου καὶ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Καρίας.

Δωρόθεος, ὁ. Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν πεμφθέντων πρέσβεων πρὸς τὸν Φαρνάβαζον Σατράπην τῆς Περσίας, Ξενοφ.

Δῶρος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νυμφης Ὀρσηΐδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, κατοικῶν, κατ' Ἡροδ. 1, 56. περὶ τὸ ὄρος Ὄσσαν, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὸν Παρνασσόν· ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Δωριεῖς, Εὐρ. Ἰων. 1590. Ἀπολλ. α', 7, 2. — 2) Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, πατὴρ τῆς Ξανθίππης, βασιλεύων ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅτε πρῶτον ἦλθεν ἐνταῦθα ὁ Αἰτωλὸς καὶ ἐφόνευσαν αὐτόν, Ἀπολλ. α', 7, 6.

Δωρώ, οῦς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. κωμικ. πλαττόμενον, παριστάνον θεάν τινα τῆς ἀωροδοκίας καὶ διαφθορᾶς, Ἀριστῳ. Ἱππ. 530.

Δωσιάδης, ου, ὁ (ᾰ). Ποιητής τις ἐπιγραμμάτων, Δουκ.

Δωτία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐλάτου ἢ τοῦ Ἀστερίου καὶ τῆς Ἀμφικτυόνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ Δώτιον πεδίον, Στέφ. Βυζαντ.

Δώτιον πεδίον, τό. Πεδίον τῆς Θεσσαλίας κεῖμενον πλησίον τοῦ ὄρους Ὄσσης καὶ τῆς Βοιβαίας λίμνης, Ὅμ. Ἤμν. ιθ', 5. Στράβ. καὶ Δώτιον ἱερόν, Καλλιμ. ἀπ' ὅπου οἱ Θεσσαλεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ Κνίδον. — 2) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐν τῇ περὶ τὸ Δώτιον πεδίον χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Δωτίς, ίδος, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φλεγύα, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεος, Ἀπολλ. γ', 55. κατὰ Heyne κατ' ἄλλους δὲ λέγεται αὕτη Χρύση.

Δῶτος, ὁ. Τὸς τοῦ Πελαγοῦ, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Παφλαγόνων καὶ Ματιηνῶν, Ἡρόδ.

Δωτώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολλ. α', 2, 7.

Ε.

Ἔβλαία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἔβλανα, τά· Eblana. Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) ἡ νῦν Δουβλίνη λεγομένη, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ἡ Δουβλίνη Μανάπια, Πτολ. β', 2.

Ἐβλάνοι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια.

Ἐβόδα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε', 17.

Ἐβοζόλμιος, ὁ· ἴδε Ἀβροζόλμης.

Ἐβοῦρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ (Γουαδαλκουιβίρου) Στράβ.

Ἐβόρακον, τό, Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Βρεττανίας, ὕστερον κατασταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ταύτην ἀπεθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Σεβῆρος Σέπτιμος, Πτολ. β', 3. Εὐτροπ. ταυτὸν York.

Ἐβούρωνες, οἱ· Eburones. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἰουλίχῃ καὶ Λεμβούργῃ, Στράβ.

Ἔβουσος, ἡ, καὶ Βοῦσος, ἡ· Δεον. Περ. Ebusus. Ἡ μεγαλητέρα ἐκ τῶν δύο Πιτυούσσων νήσων τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, τανῦν Ἰβίκα, Στράβ. — 2) καὶ Ἐβουσία, πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη νοτιοανατολικῶς. Στράβ. Πτολ.

Ἑβραῖος, ὁ· = Ἰουδαῖος, Στράβ. Λουκ. ὅθεν, Ἑβραϊκός, ἡ, ὸν, τῶν Ἑβραίων ἢ εἰς τοὺς Ἑβραίους ἀνήκων.

Ἕβρος, ὁ, Hebrus. Μέγας ποταμὸς τῆς Θράκης, ῥέων ἀπ' Ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων πλησίον τῆς πόλεως Αἴνου εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατασπαράχθη ὁ Ὀρφεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων· τανῦν καλεῖται Μαριτζα, Ἡροδ. 4, 90.

Ἔγεστα, ἡ· Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἔρυκος, Θουκ. 5, 38. ἔτι δὲ Αἴγεστα καὶ Σέγεστα λεγομένη, ἅπερ ὄρθ. — ὅθεν, Ἐγεσταῖοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. Θουκ.

Ἔγεστος, ὁ, = Αἴγεστος, ὅπερ ὄρθ.

Ἐγκέλαδος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σιληνοῦ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Εὐριπ. Κύκλ. 7. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις ἔρριψε κατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτνην. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμόνης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἐγνατία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τανῦν Ἐρεῖπια πλησίον τοῦ Torre d'Agnazzo. Στράβ.

Ἐγχελεῖς, οἱ· Ἐθνικ. Ἐγχελεύς, ἑως. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, Ἡροδ. 5, 61. Στέφ. Βυζ.

Ἐγχέλιοι, οἱ, = Ἐγχελεῖς, Στράβ.

Ἔδεσσα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας πρωτεύουσα τῆς Ὀσροηνῆς χώρας, ἥτις καὶ Καλιρρόη ἐκαλεῖτο διὰ τὰς ὡραίας αὐτῆς καὶ καθαρὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, καὶ Ἀντιόχεια παρὰ Πλιν. τανῦν Ὀρφᾶ, Λουκ. — ὅθεν Ἐδεσσαῖοι, οἱ κάτοικ. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠμαθίας, τὸ πάλαι καθέδρα τῶν ἐγχωρίων βασιλέων, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν· ἔτι Αἰδεσσα, Πτολ. καὶ Αἰγαί, Αἰγαία, ἅπερ ὄρθ.

Ἐδούμη, ἡ. Κώμη τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἡ νῦν Νάβλος.

Ἕδρος, ἡ Ἄδρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ ἀκατοίκητος ἐπὶ τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης, Πτολ, β', 2. πιθαν. ἡ νῦν Lambay.

Ἐθελίων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε ἐκ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ἡγίν.

Ἐθοδαία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, Ἀπολλόδ. γ', 56.

Εἰδοθέα, Ἐπικ. Εἰδοθέη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως, ἥτις ἀναντήσασα τὸν Μενέλαον, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἶπεν εἰς αὐτὸν πῶς δύναται νὰ βιάσῃ τὸν πατέρα της εἰς τὸ νὰ τὸν προμηνύσῃ περὶ τῆς εἰς Σπάρτην ἐπιστροφῆς του, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 366. ἴδε Θεονόη.

Εἰδομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἱέρητος ἢ τοῦ Ἀβάντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμυθάονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν, Ἀπολλόδ. α', 9, 11. — 2) Εἰδομένη, ἡ, Idomena, Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἠμαθίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Θουκ. β', 100.

Εἰδοί, οὖς, ἡ· = Εἰδοθέα, Εὐριπ. Ἑλ. 11.

Εἴζηλος, ὁ· Eizalus. Φρούριόν τι τῆς νήσου Σικελίας κείμενον μεταξύ, Στέφ. Βυζ. τανῦν Isnello.

Εἰλατίδας, α, = Ἐλατίδης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου, ὁ Λίμυτος, Πινδ. Ὀλ. 6, 53. ἢ ὁ Ἰσχυς, Πινδ. Πύθ. 3, 55.

Εἰλείθεια, ἡ, Δωρικ. Ἐλείθυια καὶ Ἐλευθώ, Πινδ. Πίθυα. Θεά τις λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔφορος τῆς γέννας καὶ βοηθὸς τῶν τικτουσῶν γυναικῶν, ἀπαλλάττουσα αὐτὰς ἀπὸ τὰς ἐν τῷ τίκτειν ὀδύνας· καὶ συνεργοῦσα εἰς τὴν ταχεῖαν ἀποκύησιν τῶν νηπίων. Καθ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐγεννήθη αὕτη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· ἡ δὲ λατρεία αὐτῆς ἦλθεν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερβορείων λαῶν τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς περὶ αὐτὴν νήσους, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅπου πλάττεται ὅτι ἐσπευσεν εἰς βοήθειαν τῆς Λητοῦς, ὅτε αὕτη ἐγέννα αὐτόθι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, δι' ὃ καὶ Ἐλευθὼ ἰδίως ἐλέγετο ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἤτοι ἔρχομαι· ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Λύσινος, πραΰμητις, ὀδύνων ἐπαρωγὸς καὶ λεχέων ἐπίκουρος, Ὀρφ. παρ' Ὅμ. ἀναφέρουσι ὑπὸ τὸ ὄνομα Εἰλείθεια καὶ ἄλλαι θεαὶ ἔφοροι τῆς γέννας, ὡς. Θυγατέρες τῆς γαμηλίου Ἥρας· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἐλατρεύετο ἡ Εἰλείθεια ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλιμ. Ἄρτ. 22.

Εἰλέσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη εἰς ἓν ἑλώδες μέρος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 499.

Εἰλήθυια, ἡ, = Εἰλείθεια, νεωτερ. τύπ. Ἀνθολ.

Εἴλως, ωτος, ὁ, καὶ Εἰλώτης, ου, ὁ. Ὁ πάτριος τῆς πόλεως Ἕλους ἐν Λακεδαίμονι· Πλιν. οἱ Εἵλωτες, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν οἱ τινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν τῆς Λακεδαίμονος, ὑποδουλοι ὅλως δι' ὅλου εἰς τὴν πολιτείαν τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν, ἐργαζόμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν καὶ φροντίζοντες τὰ ἐν χωρίοις πράγματα. Ἡ ὑποδούλωσις αὐτῶν ἄρχιτο πρῶτον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀγέσος υἱοῦ τοῦ Εὐρυσθένους, 140 χρόνους μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον· κατὰ καιροὺς δὲ ἐπληθύνθησαν τοσοῦτον, ὥστε πολλάκις ἐζήτησαν διὰ τῶν ὅπλων τὸν ν' ἀποτινάξωσι τὸν ζυγόν των· εἰς τοῦτους προσετέθησαν ἔπειτα καὶ οἱ αἰχμάλωτοι τῆς Μεσσήνης μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐσυμποσεῖτο ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν περίπου 330,000. Ἐν καιρῷ ἐκστρατείας ἔπαμπον ἡ πολιτεία τῶν Λακεδαιμονίων μόνα μέρος αὐτῶν εἰς τὸν πόλεμον, οἱ τινες ἐχρησίμευον διὰ μόνου τοῦ πλήθους των εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν ἀποτελοῦντιον τὸ μικρότερον μέρος τοῦ στρατεύματος· ἀπηγόρευον δὲ αὐτοὺς ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὸ νὰ μανθάνωσι ὁποιανδήποτε ἐλευθέραν τέχνην. Θουκ. Στράβ. Εἰλῶται, παρ' Ἡρόδ. 6, 58. Θουκ. α', 101. — ὅθεν Εἰλωτικός, ἡ, όν, εἰς τοὺς Εἵλωτας ἀνήκων, Πλάτ.

Εἰνοδία, Εἰνόδιος, ἴδε Ἐνοδία, Ἐνόδιος.

Εἰόνη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 255.

Εἰρεσιαί, αἱ. Πόλις τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Ὀλ. 32. Ireniae παρὰ Λιβ. κατὰ Λιβ. κατὰ Πιχεν ἢ τοῦ Πλιν. νῆσος Irrasia ἐν τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ.

Εἰρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, Ἡσ. Θεογ. 902. Ἀπολλόδ. λατρευομένη μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθήναις ὡς θεὰ καὶ προστάτις τῆς εἰρήνης, παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἕνα κλάδον φοίνικος εἰς τὴν χεῖρα, Πλούτ. Κίμ. 12. Ἀριστφ. Εἰρ. — 2) Οὗτος ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εἰρετή, ἡ = Ἐρετή, ὅπερ ὄρθ.

Ἑκάβη, ἡ. Hecuba. Θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀσίου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 717. κατ' Εὐρ. Ἑκ. 3. θυγάτηρ τοῦ Κισσέως. Αὕτη ἦν δευτέρα γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε, καθ' Ὅμ. δεκαεννέα υἱούς, τῶν ὁποίων πρωτότοκος ἦν ὁ Ἕκτωρ. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπέθανεν ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ἀφ' οὗ πρότερον ἴδεν τὴν νεωτέραν αὐτῆς θυγατέρα Πολυξένην σφαγεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, Εὐριπ. Ἑκ. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ.

Ἑκάβης μνημεῖον, τό, = Κυνὸς σῆμα, ὅπερ ὄρθ.

Ἑκαέργη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς τὴν Ἰουλίδα πόλιν τῆς νήσου Κέω, Ἀντ. Λιβ. 1. — 2) Μία τῶν δύο κορῶν τὰς ὁποίας καθ' Ἡροδ. ἔπεμψαν οἱ Ὑπερβόρειοι εἰς τὴν Νῆσον Δῆλον διὰ νὰ προσφέρωσι θυσίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα· παρὰ Παυσ. καλοῦνται αὗται Ὑπερόχη καὶ Λαοδίκη. — 3) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ ἀδελφὴ τῆς Οὐπιδεᾶς, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 292.

Ἑκάεργος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗ μακρόθεν βάλλοντος διὰ τοῦ τέξου, Ὅμ. Ἰλ.

Ἑκάλη, ἡ (ε). Χωρίον καὶ ἄστυ τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στεφ. Βυζ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, παρ' Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. ἔνθα κατὸ Heyne βέλτιον Ἀκάλλη γραφ. — 3) Γραία τις γυνὴ ἐν Ἀττικῇ, ἥτις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Θησέα νέον ἔτι ὄντα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Θησέως ὁ Ζεὺς Ἑκάλειος ἢ Ἑκαλήσιος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἑτησίως μίαν θυσίαν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Ἑκάλης, Ἑκαλήσιον ἱερὸν λεγομένην. Πλουτ. Θησ. 14. Καλλιμ. λείψ.

Ἑκαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν Τένεδον, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 524.

Ἑκάταιος, α, ον. Τῆς Ἑκάτης ἢ εἰς τὴν Ἑκάτην ἀναφερόμενος, ἴδε Ἑκάτη.

Ἑκαταῖος, ὁ λογοποιός. Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, ζήσας πρὸ πάντων χρόνων τοῦ Ἡροδότου· λέγεται ὅτι συνέγραψε μίαν περιήγησιν τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρόδοτος ἐξήντλησε πολλὰς ἰδίας περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσιν ἔτι μίαν Θεογονίαν, τῆς ὁποίας Στεφ. ὁ Βυζ. ἀναφέρει τὸ τέταρτον βιβλίον. Ἡροδ. 5, 125. — 2) Ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, ὅστις λέγεται ὅτι συνέγραψε περὶ τῶν Ὑπερβορείων, Πλούτ.

Ἑκάτη, ἡ (ε) Θεότης κατοχθόνιος, παριστανομένη ὡς ἀρχαιότατον σύμβολον τῆς Σελήνης, δι' ὃ καὶ συνεχέετο πολλάκις μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐπλάττετο δὲ θυγάτηρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας, συγκαταττομένη καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν Τιτάνων. Κατὰ δὲ Βακχυλ. ἡν θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Πολεμήσασα ὑπὲρ τοῦ Διὸς εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην ἐφόνευσε τὸν Κλύτιον, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ Ζεὺς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἰσχύῃ ἐφ' ὅλης τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ νὰ τιμᾶται μεγάλως μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, Ἡσ. Θεογ. 409—426. διὸ καὶ τριπλῆ Ἑκάτη ἐπεκαλεῖτο καὶ ἐλαγίζετο παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς τριφυὴς θεότης, εἰς μὲν τὸν Οὐρανὸν παριστάνουσα τὴν Σελήνην, ἐπὶ τῆς Γῆς τὴν Ἄρτεμιν καὶ ἐν τῷ Ἅδῃ τὴν Περσεφόνην. Εἰς τὰς τελετὰς τῶν μυστηρίων ἐπαριστᾶτο ἀείποτε ἔχουσα μαγικὴν δύναμιν. Ἰδίως δὲ ἐλατρεύετο ὡς ἔφορος τῶν καθαρισμῶν, τοῦ πλούτου, τῆς τιμῆς καὶ πάσης εὐθαιμονίας, καὶ πρὸ πάντων ἐτίμων αὐτὴν οἱ Κάτοικοι τῆς νήσου Αἰγίνης, ἑορτάζοντες πρὸς τιμήν της ἐτησίως τὰ Ἑκατήσια λεγόμενα, Παυσ. οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις πλούσιοι ἐπρόσφερον ἀνὰ πᾶσαν νεομηνίαν εἰς θυσίαν αὐτῆς φαγητὰ ἐξ ὠῶν, κρομμύων καὶ ἄλλων τοιούτων ἐκθέτοντες αὐτὰ εἰς τὰς τριόδους τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ καὶ ἀνδρεῖς, ταῦτα δὲ ἐκαλοῦντο δεῖπνος τῆς Ἑκάτης. Λουκ. Ἀριστφ. Πλουτ. 594. — Ὅθεν Ἑκάταιος, αία, αιον, ὁ τῆς Ἑκάτης ἢ εἰς τὴν Ἑκάτην ἀνήκων καὶ Ἑκαταῖον ἢ Ἑκαταῖον, τό, ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἑκάτης, τὰ Ἑκάταια, αἱ εἰς τὴν Ἑκάτην προσφερόμεναι θυσίαι.

Ἑκατόγχειρες, οἱ, Centimani. Τίοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεως, Γύης καὶ Κόττος, ἔχοντες ἕκαστος ἑκατὸν χεῖρας καὶ πεντήκοντα κεφαλάς, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὴν δύναμιν ὅλους τοὺς θνητούς· τούτους ἔλαβεν ὁ Ζεὺς βοηθοὺς εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην, Ἀπολλόδ. α', 1, 1.

Ἑκατόμβαιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, Ἡσύχ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Γορτύνην πόλιν τῆς Κρήτης, Ἡσύχ.

Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον, καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ λεγόμενα Ἑκατόμβαια πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας, Δημ.

Ἑκάτομνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας, Ἀρριαν.

Ἑκατόμπεδον, τό. Πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, Πτολ.

Ἑκατόμπολις, εως, ἡ. Ἐπίθ. τῆς νήσου Κρήτης, διὰ τὰς ἑκατὸν πόλεις, τὰς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὸ πάλαι ἐπ' αὐτῆς.

Ἑκατόμπυλος, ἡ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βατιλέων τῆς χώρας ταύτης. Κατὰ Πολύβ. ἰ, 25. ἐκλήθη Ἑκατόμπυλος, διὰ τὰς πολλὰς ὁδοὺς αἱ ὁποῖαι ἀπ' αὐτῆς φέρουσιν εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας, Στράβ. ἔτι δὲ Ἑκατοντάπυλος, ἡ, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Ἑκατόμπολις, εως, Ἀππιαν. Κατὰ Μαννερτ. ἡ θέσις τῆς πόλεως ταύτης δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη, μὲ τὸ νὰ ἠφανίσθη πολλὰ προτίμως. — 2) Πόλις τῆς Λιβύας, Διοδ. Σικ.

Ἑκατόννησοι, αἱ. Σωρός τις μικρῶν νήσων, κατά τινας μὲν 20 κατ' ἄλλους δὲ 40, κειμένων μεταξὺ τῆς νήσου Λέσβου καὶ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταῦν Μοσχονήσιαι· κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ Ἕκατος ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἑκατοντάπυλος, ἡ, = Ἑκατόμπυλος, ἀριθμ. 1. καὶ 2. Πολύβ.

Ἑκατονταχειρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, Παλαίφ.

Ἑκατώνυμος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς πόλεως Σινώπης, Ξενοφ.

Ἐκβάτανα, τά, Ἰων. Ἀγβάτανα. Πρωτεύουσα τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ καὶ καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα διέτριβον ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας· ἦν δὲ μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἀσίας, κτισθεῖσα κατ' Ἡροδ. ὑπὸ τοῦ Δηϊόκους πρώτου βασιλέως τῶν Μήδων, καὶ περιεχομένη ἀπὸ ἑπτὰ τείχη, τῶν ὁποίων αἱ ἐπάλξεις ἦσαν ποικίλως χρωματισμένοι· τὰ δὲ ἐν αὐτῇ Παλάτια τῶν βασιλέων ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ὡς μία τῶν μεγαλοπρεπεστάτων καὶ ὀχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ οἰκοδομῶν, Ἡροδ. Πολύβ. πιθαν. ἔκειτο ἡ πόλις αὕτη ἐνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ Ἀμαδάν. — Ὅθεν, Ἐκβατηνός, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἐκβάσιος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον συνήθειαν νὰ προσφέρωσι θυσίαν τινά, ὅτα ἀπέβαινον ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 966.

Ἐκδικος, ὁ. Ναύαρχός τις Λακεδαιμόνιος, παρὰ Ξενοφ.

Ἐκδίππα, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, ταῦν Ζιβ. ἢ Δσίβ. Ἰωσηπ. ιδ'.

Ἐκκριτος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Εἰλώτων ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Ἐκνομος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον περὶ τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, Πολύβ.

Ἐκτῆνες, καὶ Ἑκτῆναι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Βοιωτίας, τῶν ὁποίων βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Ὠγυγος, ὕστερον δὲ ἠφανίσθησαν ὑπὸ λοιμοῦ τινος, Παυσ. θ', 5.

Ἕκτωρ, ορος, ὁ. Hector. Ὁ ἀνδρειότερος καὶ φοβερώτερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἰλίου, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὸς τοῦ Πάριδος καὶ ἀντίρ τῆς Ἀνδρομάχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τῆς Τροιάδος, εἰφάνη ὁ μόνος ὑπερασπιστὴς αὐτῆς, δείξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς διαφόρους μάχας, φονεύων πολλοὺς τῶν ἐπισήμων ἡγεμόνων Ἑλλήνων καὶ ἐμβάλλων μέγαν φόβον εἰς τὰ στρατεύματα αὐτῶν. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀνδροφόνον, δῖον καὶ θεοφιλῆ, Ἰλ. Α, 242. Ε, 211. 601. πληγωθεὶς βαρέως εἴτε τινα φοβερὰν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος καὶ κινδυνεύων ἀποθάνῃ, ἐπανέλαβεν αὖθις τὰς δυνάμεις του διὰ συνεργείας τοῦ Διός καὶ Ἀπόλλωνος, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 350. — 439. τελευταῖον φονεύσας τὸν Πάτροκλον φίλον καὶ συγγενῆ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τούτου εἰς μίαν φοβερὰν συμπλοκὴν ἀμφοτέρων, τοῦ ὁποίου τὸ νεκρὸν σῶμα ἐσύρα τρὶς περὶ τὸ πτῶμα τοῦ φίλου του Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Χ. κατὰ δὲ τοὺς Τρωικοὺς ποιητὰς περιέφερε τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος τρὶς πέριξ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ἕως ὅτου ὁ γέρων Πρίαμος ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐξαγόρασεν αὐτὸ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 58. Μετὰ καιρὸν πολὺν ὕστερον οἱ Θηβαῖοι κατὰ διαταγήν τινα τοῦ μαντείου, ἔφερον τὴν κόνιν τοῦ Ἕκτορος εἰς τὰς Θήβας, ἔνθα ἐλάτρευον αὐτὸν μὲ θείας τιμάς, Παυσ. θ', 18.

Ἐκφαντος, ὁ. Θάσιός τις, ὅστις παρέδοκεν εἰς τὸν Ἀθηναῖον Θρασύβουλον τὴν νῆσον Θάσον, Δημ. Δεπτ. 474.

Ἐλαία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τὸν λιμένα μετεχειρίζοντο οἱ ὕστεροι βασιλεῖς τῆς Περγάμου ὡς νεώριον πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδ. Ἀργιρόεσσα λεγομένη, Πολύβ. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βιθυνίας, Αἰλ. Στέφ. Βυζ. — 3) Λιμήν τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, ταῦν Πόρτο Φανάρι, ὅθεν, Ἐλαιάτης, ου, ὁ, ὁ κάτοικ. Θηλυκ. Ἐλαιάτις, ιδος, ἡ.

Ἐλαιαγάβαλος, ὁ. Heliogabalus. Ὁ Ἥλιος, λατρευόμενος ὡς θεὸς ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Ἡρωδιαν. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἀντωνῖνος ὁ Βασσιανός, Ἡρωδιαν. ε', 5, 7.

Ἐλαιᾶτις, ιδος, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν πέριξ τοῦ λιμένος τῆς Ἐλαίας, Θουκ. α', 46, ἔνθα ὁ Berkel. Ἐλαιοῦντις ἀδιόρθωσεν ἐκ τοῦ Ἐλαιούς.

Ἐλαιοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας αὐτῆς μὲ ἕνα λιμένα· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἦν ὁ τάφος τοῦ Πρωτεσιλάου, Ἡροδ. Θουκ. καὶ Ἐλεοῦς, Ξενοφ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Πτολ. — Ὅθεν, Ἐλαιούσιοι, οἱ κάτοικ.

Ἐλαματοῦς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐλαματαίου ὄρους ἐπικληθέντος.

Ἐλαχάταιον, τό. Ὄρος τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ μεγάλου ὄρους Πίνδου.

Ἐλάρα, ἡ (υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ὀρχομενοῦ ἢ τοῦ Μινύα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν φοβερὸν Γίγαντα Τιτυόν, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεφύη ἐκ τῆς γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρύφθη ἡ Ἐλάρα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς Ἥρας, Ἀπολλόδ. α, 4, 1. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 762.

Ἐλασος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 696.

Ἐλάτεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ μὲ μίαν Ἀκρόπολιν, ταῦν χωρίον Ἐλάτα, Ἡροδ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ταῦν Βαβά, Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπρωτῶν, ἐπὶ τοῦ Κωκυτοῦ ποταμοῦ, Δημ. Ἀλοννησ. 84. ἔτι δὲ Ἐλάτρεια παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν, Ἐλατεύς, έως, ὁ κατοικ. τῆς Ἐλατείας.

Ἐλατίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, Ἀπολ. Ῥοδ. 41.

Ἐλατιονίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐλατίονος, ὁ Ἰτυς, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 210.

Ἐλατος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολλόδ. β', 5, 4. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀζᾶνος καὶ τοῦ Ἀφείδαντος. Ἐλθὼν εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς ὑπερασπισιν τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, ἔμεινεν αὐτόθι, κτίσας τὴν πόλιν Ἐλάτειαν. Ἐκ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον, Λίμνοτον, Κύλλην, Πηρέα καὶ Ἴσχυν, Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Παυσ. ί, 34. — 3) Ἡγεμόν τις τῶν Λαπίθων ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ Ἱππείας θυγατρὸς τοῦ Ἀνθίππου τὸν Καινέα καὶ Πολύφημον, οἵτινες ἦλθον μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας, Ὅμ. Ἰλ. Α, 264. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθ. κατὰ δὲ Πιν. Πύθ. 3, 55. ἦν ὁ Ἔλατος οὗτος καὶ πατὴρ τοῦ Ἴσχυος. — 4) Σύμμαχός τις τῶν Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Πηδάτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 33. — 5) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος. Ὅμ. Ὀδ. Χ, 267.

Ἐλάτρεια, ἡ, ἴδε Ἐλάτεια ἀριθμ. 3.

Ἐλατρεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ἀλκινόου, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ἐλαττωνός, ὁ. Ἱπποκόμος τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, μετὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔγινεν ἄφαντος ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τὴν ἐν Θήβαις πολιορκίαν, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο Βάτος, Ἀπολλόδ, γ', 6, 8.

Ἐλαφηβόλεια, τά, προσυπακ. ἱερά. Ἑορτή τις κυνηγετική, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς ἐλαφηβόλου Ἀρτέμιδος, Ὅμ. Ὕμν. Ἄρτ. 10, 2.

Ἐλαφηβόλος, ἡ. Σύνθετος ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θηρευούσης τὰς ἐλάφους, Ὀρφ. Ὕμν. Ἄρτ. 10. Καλλιμ. Ἄρτ.

Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ' ὃν ἐωρτάζοντο τὰ ἐλαφηβόλια, ἀναλογῶν μὲ τὰ μέσα τοῦ παρ' ἡμῖν Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, Θουκ.

Ἐλαφιαία, ἡ. Ἐπίθ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἠλίδα ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. ς', 22.

Ἐλάφιον, τό. Γυνή τις ἐν Ἠλίδι, ἡ ὁποία ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρξε τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας αὕτη ὠνομάσθη, κατά τινος, Ἐλαφιαία. — Παυσ. ς', 22. — 2) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Θεσμῷ. 1173.

Ἐλαφος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, εἰσέβαλλε εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐλβώ, οῦς, ἡ. Νῆσος βαλτώδης τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατμητικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφυγαν ὁ βασιλεὺς Λύσις, ὅτε οἱ Αἰθίοπες ἐκυρίευσαν τὴν Αἴγυπτον καὶ διέμεινεν αὐτόθι κεκρυμμένος 50 χρόνους, ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἑλεαρχία, Ἡροδ. 2, 140. Θουκ.

Ἐλέα, ἡ. Στράβ. ς. πρότερον Τέλη, Ἡροδ. καὶ Ἔλλη. Elea, ὕστερον Velia. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἔλου ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φωκαέων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν πλουσιότητα τῶν κατοίκων τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσοφοι Ζήνων καὶ Παρμενίδης, οἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα τὴν λεγομένην Ἐλεατικὴν σχολήν· ἔτι δὲ Βελέα, καὶ αἱ Οὐελίαι· ταῦν Castell a Mare della Bruca. Ἡροδ. 1, 167. Στράβ. ὅθεν, Ἐλεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ. Θηλυκ. Ἐλεᾶτις, ιδος, ἡ. Πλάτ. καὶ Ἐλεατικός, ἡ, όν, τῆς Ἐλαίας, ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης = ὁ φιλόσοφος Ζήνων, Πλάτ.

Ἐλεημιῶται, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 99. ἴδε Ἐλίμεια.

Ἐλεῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἔλος ἐν Δακωνίᾳ, Ἀπολλόδ. β, 4, 7. Στράβ. ἡ.

Ἑλένη, ἡ. Helena. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεω, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος, Πολυδεύκους καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, περίδοξος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ταύτην ἠθέλον νὰ λάβωσιν εἰς γυναῖκα πολλοὶ τῶν Ἐπισήμων Ἡρώων καὶ βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὁ πατὴρ αὐτῆς Τυνδάρεως ἐκλέξας διὰ λαχνοῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τὸν Μενέλαον, τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ Βασίλειον τῆς Σπάρτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλένη ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην. Μετά τινα καιρὸν ἐλθὼν εἰς τὴν Σπάρτην Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου καὶ ἐρασθεὶς εἰς τὴν Ἑλένην, ἥρπασεν αὐτὴν κρυφίως μὲ πολλοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν. Ἡ ἁρπαγὴ αὕτη τῆς ὡραιοτάτης τῶν γυναικῶν καὶ συζύγου ἑνὸς τῶν τότε ἰσχυροτέρων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἔκίνησεν ὅλους τοὺς λοιποὺς Ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς Ἕλληνας νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὴν τόσον ψηφιζομένην ἐκείνην ἐναντίον τῶν Τρώων ἐκστρατείαν, καὶ τὴν ἐκκαετῆ

πολιορκίαν τῆς πόλεως Τροίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν πολλοὶ τῶν ἀρίστων καὶ ἀνδρείων Ἡρώων τῆς τότε ἐποχῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν καὶ τελείαν καταστροφὴν τῆς Τροάδος, ἔλαβεν ὁ Μενέλαος πάλιν τὴν Ἑλένην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην· καθ' Ὅμ. δὲ ἀναχωρῶν ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς Τροάδος μετὰ τῆς Ἑλένης, ἦλθεν πρῶτον εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, ἀπ' ὅπου μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἐπέστρεψεν αὐθις εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Ὀδ. Γ, 278. Δ, 80. Πίνδ. Πύθ. 5, 110. — 2) Θυγάτηρ τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Πάριδος, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἡ Ἑκάβη, ὅτε ἀποδιδεῖτο ἡ Τροὰς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, Πτολ. Ἡφαιστ. δ', 319.

Ἑλένη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Κραναὴ λεγομένη, Ὅμ. Ἰλ. Β, 445. Εὐρ. Ἑλ. 1676. Στράβ. ταύτην Μακρονῆσι. — 2) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπὲ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, Κωνστ. εἰς Ἰλ. Β, 445.

Ἑλένος, ὁ. Τὶός τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος μάντις καὶ εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων ἡρώων τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος του ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἦλθεν εἰς τὴν Ἤπειρον μετὰ τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀνδρομάχην χῆραν τοῦ Ἕκτορος, ἔμεινεν μέχρι τέλους αὐτόθι ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς χώρας τῶν Μολοσσῶν. Στεφ. Βυζ.

Ἑλεός, ὁ. Θεότης τις παρ' Ἀθηναίοις, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου κατέφευγαν πολλοὶ δυστυχεῖς καὶ καταδιωκόμενοι, ζητοῦντες ἔλεος καὶ βοήθειαν παρὰ τῶν πολιτῶν, Ἀπολλ. γ', 7, 1, β', 81. Παυσ. α', 17.

Ἑλεός, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς πόλεως Μιλήτου, Θουκ. η', 26. Πλίν.

Ἑλεοῦς, οῦντος, ὁ, = Ἐλαιεύς.

Ἑλεούσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, τανῦν Ἐλίσα, Στράβ. — 2) Νῆσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σεβαστήν, Στράβ. — 3) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ῥόδου, Πτολ. ἔ.

Ἑλευθεραί, αἱ. Πόλις τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, πρότερον εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀνήκουσα, Ξενοφ. Στράβ. — Ὅθεν, Ἐλευθερεύς, έως, ὁ κάτοικος καὶ ἐπιθ. ἀθλητ. Ἐλευθερίς, ίδος, ἡ, πέτρα, βράχος τις τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν, Εὐρ. Ἰκετ. 961. — 2) Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη δυτικῶς τῆς Γορτύνης, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων, Στέφ. Βυζ.

Ἐλευθέριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Πλαταιάς, ἔνθα ἑορτάζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐλευθέρια λεγόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο καὶ δημόσιοι ἀγῶνες πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐνταῦθα κατὰ τῶν Περσῶν νίκης, Πίνδ. Ὀλ. 12, 1. Πλάτ.

Ἐλευθήρ, ῆρος, ὁ. Τὶός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λιθούσης θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ἐλευθερὰς ἐν Βοιωτίᾳ, Ἀπολλ. γ', 10, 1. Παυσ. θ', 20. — 2) = Ἐλευθεραί, πόλις τῆς Βοιωτίας τὸ πρότερον, Ἡσ. Θεογ. 54.

Ἐλεύθερος, ὁ. Εἷς τῶν Κουρητῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐλευθεραὶ ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἐλεύθυια, καὶ Ἐλευθώ, = Εἰλείθυια.

Ἐλευθερούπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰουδαϊκῆς Παλαιστίνης, κτισθεῖσα πρῶτον τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, κειμένη μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀσκάλονος, Ἱερ.

Ἐλευσινιακός, ἡ, όν. Τῶν Ἐλευσινίων ἢ εἰς τὰ Ἐλευσίνια ἀνήκων, Στράβ.

Ἐλευσινιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς θεᾶς Δήμητρος, Στράβ.

Ἐλευσινίδης, ου, ὁ. Τὶός τοῦ Ἐλευσῖνος, ὁ Κελεός, Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 105. ἔνθα τὸ ι ἐστὶ βραχύ.

Ἐλευσίνιος, ία, ον (ῑ). Τῆς Ἐλευσῖνος· τὸ Ἐλευσίνιον, ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἐν Ἀθήναις καὶ Ἐλευσίνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἐλευσῖνος, Θουκ. — αἱ Ἐλευσίνια τελεταί, τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια τῆς Δήμητρος, Λουκ. καὶ, Ἐλευσίνια, τά. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἑορτῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος μὲ μυστηριώδεις τελετὰς καὶ ἱεροπραξίας. Πρῶτος ὅστις ἐσύστησε τὴν ἑορτὴν ταύτην εἰς τὴν Ἀττικήν, λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Εὐμολπος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ σύστασις αὐτῆς τῆς ἑορτῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ τελουμένων μυστηρίων ἦν ἀρχαιοτάτη παρ' αὐτοῖς τοῖς Αἰγυπτίοις, κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐσύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσίνια, Διοδῳ. Σικ. ἀ. — κατά τινας δὲ πάλιν λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔφερεν αὐτὰ ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐπανηγυρίζοντο δὲ ταῦτα μὲ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἐξαιρετ. ἐν τῇ Ἀττικῇ διειρούμενα εἰς μικρὰ καὶ εἰς μεγάλα Ἐλευσίνια, καὶ τὰ μὲν μικρὰ Ἐλευσίνια ἑωρτάζοντο ἐτησίως κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα (Φευρουάριον) τὰ δὲ μεγάλα κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα (Σεπτέμβριον), τὰ ὁποῖα διήρκουν ἐννέα ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἑκάστη δὲ ἡμέρα εἶχεν ἰδίαν τινὰ ἐπίκλησιν· Ἡ μύησις τῶν μυστηρίων τούτων ἐγίνετο συνήθως ἐν καιρῷ νυκτός, οἱ δὲ μυούμενοι ἐλέγοντο Μύσται ἢ Ἐπόπται· τὸ κύριον σκοπούμενον τῶν μυστηριωδῶν τούτων τελετῶν, ὑπῆρχεν ἡ δόξα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἡ βεβαία ποποίησις περὶ τῆς μετὰ θάνατον κρίσεως καὶ ἀποδόσεως, καὶ μία ἀμεμπτος καθαρότης τῆς συνειδήσεως καὶ ἀπαλλαγὴ ὅλων τῶν προτέρων ἀνομημάτων, ὅσα τυχὸν εἶχον πράξει οἱ μυούμενοι. Πολλοὶ τῶν ἐπιτήμων ἀρχαίων Ἡρώων καὶ βασιλέων τῆς Ἑλλάδος ἔγιναν μύσται τῶν Ἐλευσινίων τελετῶν, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἡρακλῆς.

Ἐλευσῖνος, ὁ, = Ἐλευσίς, ὁ.

Ἐλευσίς, ῖνος ὁ (ὕστερον Ἐλευσίν, ίδος Γραμ.

Ἑλλ. Βουτμ. § 41, 4). Πόλις καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο αἱ τελεταὶ τῶν Ἐλευσινίων μὲ πολλὴν πομπήν, συνοδευόμεναι ἑτησίως ὑφ' ὅλων τῶν Ἀθηναίων ἀπ' αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν· ταύτην Ἐλευσῖνα, Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 97. Πίνδ. Ἡρόδ. — ὅθεν ἐπίρρ. Ἐλευσῖνάδε καὶ Ἐλευσῖνάδε, εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, Ξενοφ. Δημοσθ.

Ἐλευσίς, ίνος, ὁ. Τὶός τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Δαείρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, Ἀπολλ. α', 5, 1. οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν πόλιν Ἐλευσῖνα ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυσ. α', 38.

Ἐλεφαντίνη, ἡ (ῑ). Νῆσος τῆς Θηβαΐδος χώρας, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Νεῖλος ἐνταῦθα ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ μικροῦ καταράκτου ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Γεζυρετ-Ἀσσουάν. Ἡρόδ. 2, 17. Στράβ.

Ἐλεφαντίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλ. β', 1, 4.

Ἐλεφήνωρ, ορος, ὁ. Τὶός τοῦ Χαλκώδοντος καὶ τῆς Μελανίππης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν Ἀβάντων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 540. Ἀπολλ. γ', 9, β.

Ἐλεών, ῶνος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Τανάγρας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 500. ὁ Ἐλεών, Στράβ. — ὅθεν, Ἐλεώνιος, ὁ κάτοικος τοῦ Ἐλεῶνος, Ἡρόδοτ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, πιθαν. = Ἠλώνη, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 266. ἡ πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἥτις κατὰ Στράβ. ὀρθῤ. Νεῶν καλεῖται, ὅπερ ὄρα.

Ἐλεχάων, ονος, ὁ (ᾰ). Τὶός τοῦ Λυκήνορος καὶ ἀνὴρ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 124.

Ἑλίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Σηλινοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀχαΐας, γυνὴ τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Ἑλίκη, Παυσ. ζ', 1. Στράβ. Βυζ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ὑγῖν.

Ἑλίκη, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Ἴων καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός αὐτοῦ Ἑλίκης· εἰς ταύτην ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Ποσειδῶν, ἔχων ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ Ἑλικώνιος Ποσειδῶν ἐπωνομάζετο· ἠφανίσθη δὲ ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ ἕνα σφοδρὸν σεισμὸν τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 101 Ὀλυμπ. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 575. Στράβ. — ὅθεν ἐπίρρ. Ἑλίκηθεν, ἐκ τῆς Ἑλίκης, Θεόκρ. — καὶ Ἑλικεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Ἑλίκης, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Πσδ. Ἀσπ. 475. Στράβ.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ, Helicon. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Βοιωτίας, κείμενον δυτικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Θεσπιῶν ἕως τῆς Φωκίδος· ἐνταῦθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, ὅτι εἶχον αἱ μοῦσαι τὴν κατοικίαν των, διὸ καὶ Ἑλικωνιάδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο· ἐνομίζετο δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς καὶ ἄλσος τῶν Μουσῶν καὶ μία πηγὴ Ἀγανίππη καλουμένη· εἰς τοῦτο λέγεται ὑπό τινων ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔφαλλε κατ' ἀρχάς· ταύτην λέγεται Ζαγάρα. Ἡσ. Θεογ. 2. Ὅμ. Ὕμν. Ποσ. 21.

Ἑλικωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἑλικῶνος, ἡ ἡ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος οὖσα. Ἡσ. Θεογ. 1. καὶ Ἑλικωνιάδες αἱ, Ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, ἔνθα συνήθως διέτριβον.

Ἑλικωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἑλικῶνος, ἡ ἡ εἰς τὸ ὄρος Ἑλικῶνα ἀνήκουσα, ἡ Ἑλικωνὶς κρήνη, = Ἀγανίππη ἡ Ἱπποκρήνη. Ἀνθολ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Θαλίαν, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἑλικώνιος, ία, ον. Τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἢ εἰς τὸ ὄρος Ἑλικῶνα ἀνήκων, αἱ Ἑλικώνιαι παρθένοι, ταὐτὸν τῷ Μοῦσαι, Πινδ. Ἰσθμ. 127. — 2) ὡς οὐσιαστ. ἀνώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 404. ἀπὸ τῆς Ἑλίκης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν εἶχεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν, Ἡρόδοτ. 1, 148, Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δῆλ. 101 Στράβ. ἢ ὀρθῤ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, παρβλ. Ὅμ. Ὕμν. Ποσειδ. 21, 3. καὶ Παυσ. θ', 29.

Ἐλίμεια, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀλιακμόνος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκουσαν, Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἐλιμία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 2, 18. καὶ Ἐλιμιῶτις, ίδος, ἡ, παρ' Ἀρρίαν.

Ἐλιμειῶται, οἱ, καὶ Ἐλειμιῶται, Θουκ. β, 80. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν Μακεδονικῶν λαῶν. (Ἐλιμειῶται, οἱ, Πτολ. οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἐλιμείας καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἴδε Ἐλιμία.)

Ἐλιξ, ικος, ὁ. Τὶός τοῦ Λυκάονος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Ἐλιξος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Μεγαρέων, Θουκ. α', 85. Ξενοφ. — 2) Μικρός τις ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.

Ἑλισάρνη, ἡ, = Ἀλισάρνα, ὅπερ ὄρα.

Ἐλισσούς, ούντος, ὁ, = Ἐλίσσων, Θεοκρ. Εἰδ. κε', 9.

Ἐλίσσων, οντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἠλιδος ῥέων πλησίον τῆς Κυλλήνης, Στράβ. — 2) Ἕτερος μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων διὰ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, τανῦν Ἀσουτάρι, Παυσ. — 3) Ἐλίσσων, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. — Πλυσ. Ἀρχ. 3.

Ἐλίσυκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Λιγυρίας ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡρόδ. 7, 165.

Ἕλλα, Ἕλλαν, Ἑλλανίς, Ἑλλάνιος, κ. τ. τ. Δωρικ. ἀντὶ Ἕλλη, Ἕλλην, κ. τ. τ.

Ἑλλαδικός, ή, όν. Τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνικός, Στράβ.

Ἑλλανικός, ή, όν, Δωρικ. ἀντὶ Ἑλληνικός,

Ἑλλανικος, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, γενηθεὶς περὶ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 7η Ὀλυμπ.

12 χρόνους περίπου πρὸ τοῦ Ἡροδότου· ἔγραψε μίαν Ἀττικὴν ἱστορίαν καὶ εἰδήσεις περὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος χωρῶν. Θουκυδ. α', 97. — 2) Νεώτερός τις ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, ὅστις κατὰ Σουΐδ. συνέγραψε Περίοδον γῆς, καὶ Ἱστορίας. Τούτον τὸν Μιλήσιον συγχέουσι πολλοὶ μετὰ τοῦ ἐκ Μιτυλήνης. (Ἑλλάνικος, παρὰ Θουκ. Πλουτ. Λουκ. διὰ δὲ τοῦ μακροῦ Ἰῶτα γραφόμ. παρὰ Τζέτζ. Κατὰ Πασσβ. καὶ — — υυ.)

Ἑλλάς, άδος, ἡ, Hellas. Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἐν μικρὸν μέρος τῆς Θεσσαλίας, μεταξὺ τοῦ Ἐνιπέως καὶ τοῦ Ἀσπροῦ ποταμοῦ, κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἑλλάς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμ. πολλάκις συγχέει μετὰ τῆς Φθίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Θεσσαλίας. Εἰς ταύτην τὴν χώραν ἐβασίλευε μετὰ ταῦτα ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὀνομάζονται ἰδίως παρ' Ὅμρ. Ἕλληνες. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 683. Π, 395. Στράβ. ἡ. ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἅπασα ἡ λοιπὴ Θεσσαλία, Ἡρόδτ. 1, 56. Θουκυδ. α', γ'. — Ἔπειτα δὲ ἐκαλεῖτο Ἑλλὰς ἕως τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅλη ἡ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειντο αἱ διάφοραι ἐλευθεραι ἐπικράτειαι τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ταύτην περιληπτικὴν ὀνομασίαν μεταχειρίζεται ἐπὶ ὅτε καὶ ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν Ἑλλάς, ἐν οἷ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄργος ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς ὅλην τὴν ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου χώραν. Ὀδ. Α, 344. Δ, 726, 816. Λ, 496. ἔτι γενικωτ. Ὀδ. Ο, 80. καὶ Ἡρόδτ. Θουκ. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον χρόνοις καὶ ἐξαιρτ. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἐκάλουν Ἑλλάδα γενικ. ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις περιέχεται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους, σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπεριλαμβάνετο καὶ αὐτὴ ἡ Πελοπόννησος. Ἀπὸ τὴν γενικὴν ταύτην ὀνομασίαν περιέχει ἡ χώρα αὕτη ὅλας ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας, ὅσαι ἔκειντο μεταξὺ Θρᾴκης, Ἰλλυρίας, Ἰονίου πελάγους καὶ Αἰγαίου πελάγους, τὴν νῆσον Κρήτην, Εὔβοιαν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς μικροτέρας νήσους, κειμένας ἐπὶ τῶν δύο τούτων θαλασσῶν. Ἀπὸ τοῦτο δὲ τὸ γενικὸν ὄνομα θεωρουμένη ἡ Ἑλλὰς, ἐδιαιρεῖτο εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἀρκτῴαν Ἑλλάδα, ἥτις περιελάμβανε τὴν Μακεδονίαν, Θεσσαλίαν καὶ Ἤπειρον· εἰς τὴν μεσαίαν Ἑλλάδα, ἥτις καὶ ἰδίως Ἑλλὰς ἐλέγετο, περιλαμβάνουσαν τὴν Μεγαρίδα, Ἀττικὴν, Βοιωτίαν, Φωκίδα, Λοκρίδα, Αἰτωλίαν καὶ Ἀκαρνανίαν· εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἑλλάδα περιλαμβάνουσαν ὅλην τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς τὰς νήσους. — Ἰδίως δὲ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας καὶ ὅλη ἡ νῆσος τῆς Σικελίας, ἔνθα εὑρίσκοντο ἀνέκαθεν διάφοροι Ἑλληνικαὶ ὑποικίαι καὶ ἐπίσημοι πόλεις. Πολυβ. Ταυτὸν Ἑλλὰς ἡ Γραικία, Graecia, συνιστῶσα τὸ νέον Ἑλληνικὸν βασίλειον, περιλαμβάνει ὅλην τὴν πάλαι μεσαίαν Ἑλλάδα, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους, οὐσιαδῶς μικροτέρας ἀπορχίας.

Ἑλλάς, άδος, ὁ· ποιητ. = Ἑλληνικός, Αἰσχύλ. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστκ. προσωπακμ. γυνὴ, ἀντὶ τῆ Ἕλληνις, Εὐριπ.

Ἑλλάς, ἡ, Θηλκ. κύρ. ὄνομ. Μήτηρ τοῦ Γοργίονος ἐξ Ἐρετρίας, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 8, 8.

Ἕλλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, ἥτις καταρρεχομένη ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτῆς Ἰοῦς, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Φρίξου· διαβαίνουσα δὲ τὴν θάλασσαν καθημένη ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κολχίδα, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς ἐκεῖνο τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ὀνομάζεται ἄχρι τοῦ νῦν Ἑλλήσποντος μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἄλλως Δαρδανέλλια. Ἀπολδρ. α', 9, 1. Διοδρ. Σικ. δ', 48. ὁ τάφος αὐτῆς εὑρίσκετο εἰς τὴν Πακτύαν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, Ἕλλης τάφος καλούμενος, Ἡρόδτ. 7, 58.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Ξούθου καὶ Αἰόλου· διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθίας, ὠνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους τούτου Ἕλληνας· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσαν οἱ υἱοί του ἐνταῦθα, κυριεύσαντες καὶ ἄλλα μέρη τῆς Θεσσαλίας, οἱ δὲ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰσῆλθον ὕστερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες τὸ πλείστον μέρος αὐτῆς. Ἡρόδτ. Ἀπολδρ. α', 7, 2. Πινδ. Πυθ. 4, 7, 5, 3 — 2) Υἱὸς τοῦ Φθίου καὶ τῆς Χρυσίππης, ὅστις κατὰ Στέφ Βυζ. λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἑλλάδα ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἕλλην, ηνος, ὁ· πληθ. Ἕλληνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας καὶ νῦν Ἑλλάδος. Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν λαός τις τῆς Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἠπείρου διὰ τὸν αὐτόθι συμβάντα κατακλυσμὸν, κατῴκησε περὶ τὸ ὄρος Παρνασσὸν καὶ Φωκίδα, ὕστερον δὲ ἐνομάσθησαν Ἕλληνες ἰδίως ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος οἱ ἐν Φθίᾳ κάτοικοι· μετὰ καιρὸν κατεστάθη τὸ ὄνομα τοῦτο κοινὸν εἰς ὅλους τοὺς ἐν τῇ ἰδίως Ἑλλάδι καὶ Πελοποννήσῳ λαοὺς· ἐδιαιροῦντο δὲ οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι κατοικοι τῆς Ἑλλάδος εἰς τέσσαρας μεγάλας φυλὰς ἢ γένη, εἰς Αἰολεῖς, Δωριεῖς, Ἴωνας καὶ Ἀχαιοὺς, κληθέντας οὕτως ἀπὸ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ἕλληνος, τὸν Αἴολον καὶ Δῶρον, καὶ ἀπὸ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ξουθοῦ καὶ ἐγγόνους τοῦ Ἕλληνος, τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν· τούτων οἱ μὲν Αἰολεῖς κατοικοῦντες τὸ πρῶτον τὴν Θεσσαλίαν, ἐκτάνθησαν ἕως τῆς Πελοποννήσου, κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν Ἦλιδα καὶ Ἀρκαδίαν, οἱ δὲ Δωριεῖς εἰσβαλόντες ἀργότερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κατῴκησαν καὶ οὗτοι τὴν Ἀργολίδα, Σπάρτην, Μεσσηνίαν καὶ Κόρινθον, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ἀποκατεστάθησαν περὶ τὰ ἀρχικὰ

παράλια τῆς Πελοποννήσου, ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὴν αὐτόθι χώραν Ἀχαΐαν, εἰς δὲ τὴν χώραν τῆς Ἀττικῆς διέμεναν οἱ Ἴωνες, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον καταφύγει, διωχθέντες πρότερον ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν· τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἰδίως Ἑλλάδος ἕως τῆς Θεσσαλίας κατεῖχετο ὡς ἐπὶ πολὺ ἀπὸ Αἰολικὰς φυλὰς, αἵτινες συνήθως ὡμίλουν τὴν λεγομένην Αἰολικὴν διάλεκτον. Ὡσαύτως καὶ οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἰονίου πελάγους ἔχοντες τὴν ἀρχὴν των ἀπὸ τῶν φυλῶν τούτων καὶ ὁμιλοῦντες τὰς αὐτὰς διαλέκτους μὲ τοὺς ἐν τῇ στεραᾷ Ἑλλάδι λαούς, ἐλέγοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ κοινὸν ὄνομα Ἕλληνες. Ὅμ. Ἰλ. Β, 684. Ἡροδτ. Θουκυδ. Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 2) οἱ ἐπίθ. ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός, Πίνδ. καὶ Θηλκ. = Ἑλληνὶς, Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 495. Λουκ.

Ἑλληνικός, ή, όν. Τῶν Ἑλλήνων, εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀνήκων, Ἡροδτ. Εὐρπ.

Ἑλληνίος, ία, ιον, = Ἑλληνικός, Ἡρόδτ.

Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ, Ἡ ἐκ τῆς Ἑλλάδος οὖσα, ἢ ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνήκουσα· καὶ οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος, Εὐρπ.

Ἑλλήσποντος, ὁ, Πόντος τῆς Ἕλλης· οὕτως ὠνομάσθη τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, τὸ νῦν συνήθ. στενὸν τῶν Δαρδανελλίων λεγόμενον, ἀπὸ τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἥτις ἔπεσεν ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ καὶ ἐπνίγη, ὅτε ἔφευγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Φρίξου εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 845. Ἀπολδρ. α', 9, 1. ἐπὶ τοῦ στενοῦ τούτου ἔστησε μίαν γέφυραν ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὅτε διεβίβαζε τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, Ἡρόδτ. — 2) Ἡ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον χώρα, ὅθεν. Ἑλλησπόντιος, ία, ιον, τοῦ Ἑλλησπόντου ἢ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀνήκων, καὶ, οἱ Ἑλλησπόντιοι, οἱ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κατοικοῦντες, Ἡρόδτ. 4, 89. — Ἑλλησποντικός, ή, όν, τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ Ἑλλησποντικαὶ πόλεις, αἱ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κείμεναι πόλεις, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'.

Ἑλλοί, = Σελλοί, Πίνδ.

Ἑλλόμενον, τό. Λιμήν τις ἐπὶ τῆς νήσου Λευκάδος, ταυτὸν Κλίμενον, Θουκυδ. γ', 94, κατὰ Πέππον, ἔνθα πρότερον Ἑλλόμενον ἔκειτο.

Ἑλλοπία, ἡ, Μικρά τις χώρα κειμένη ἀρκτικῶς τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Κεναίου ἀκρωτηρίου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἕλλοπος υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, ὅστις, ὡς λέγεται, ἔκτισεν ἐνταῦθα καὶ μίαν πόλιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα· ἡ Ἑλλοπίη μοίρη, παρ' Ἡροδτ. 8, 23. Στράβ. Τροπικ. δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν Ἑλλοπία καὶ ὅλη ἡ νῆσος Εὔβοια, Στράβ. — 2) Χώρα τῆς Ἠπείρου πλησίον τῆς Δοδώνης, Ἡσδ. Δείψ. 39. ἡ γρ. Ἑλλοπία παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμαρτημ.

Ἑλλοπιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλοπίας ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, καὶ τροπικ. = Εὐβοεύς, Καλλιμ. εἰς Δηλ. 20.

Ἑλλοψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπία χώρα, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Ἑλλώτις, ος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Εὐριάπης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἔνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἡ ἑορτὴ Ἑλλώτια λεγομένη, Ἡσύχ.

Ἑλμαντική, ἡ. Πόλις τῆς Λουσιτανίας, (Πορτουγαλίας), ταυτὸν τῷ Σαλλμαντική, ὅπερ ὄρα, Πολύβ.

Ἕλος, ους, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακεδαίμονος κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, ἥτις, ὡς λέγεται, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἕλεου υἱοῦ τοῦ Πέρσου, ἢ κατ' ἄλλους ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὰ πολλὰ περὶ ταύτην ἕλη καὶ βαλτοώδη μέρη, Ὅμ. Ἰλ. Β, 584. Θουκ. Ἡ πόλις αὕτη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, κατῴκησεν εἰς κώμην μικράν, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἔγιναν δοῦλοι τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Λακεδαιμονίων, περιπαιοῦμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν, — ὅθεν, Ἕλοιοι καὶ Εἵλωτες, οἱ κάτοικ. τοῦ Ἕλους, ἴδε Εἵλωτες. — 2) Κώμη ἢ χώρα μικρὰ τῆς Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ περὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 594. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἄγνωστος. — 3) Πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἀπολδρ. β', 4, 7.

Ἑλουήτιοι, οἱ, Helvetii. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀραρίου, Ῥήνου, καὶ Ῥοδάνου ποταμῶν, τῶν Ἄλπεων καὶ τῆς λίμνης Λεμάνης, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 9, 11. κατὰ Ἰούλ. Καισ. ἦταν οὗτος διῃρημένος εἰς 12 πόλεις, συνιστῶντες ὅλος ὁμοῦ περίπου 263,000 ψυχάς, εἰς ἄκρον ἀνδρεῖοι καὶ πολεμικοί, ταυτὸν Ἐλβετοί.

Ἕλουοι, οἱ, Helvii. Μικρός τις λαὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥόδανον ποταμόν, Στράβ.

Ἑλπήνωρ, ορος, ὁ, κλητκ. Ἑλπῆνορ. Σύντροφος τοῦ Ὀδυσσέως μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοῖρον, Ὅμρ. Ὀδ. Κ, 552. ὕστερον δὲ πεσὼν ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ παλατίου αὐτῆς καὶ συντριφθεὶς ἀπέθανεν, Ὅμ. Ὀδ. αὐτόθι.

Ἑλπίας, ου, ὁ. Γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦν δοῦλος ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, Δημ.

Ἕλυμα, τό. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας, πρωτεύουσα τῆς Ἐλιμειωτιδὸς χώρας, Πτολ. κατὰ τινας ἡ νῦν Ἀρνασοὺτ-Βελιγράδ.

Ἐλυμαΐς, ίδος, ἡ, Elymais. Χώρα τῆς Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ἡ Ἐλὰμ τῆς θείας Γραφῆς, ταυτὸν Δουριστὰν, Πολύβ. — 2) Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, ἥτις καὶ Ἐλυμαΐτις, ιδος, ἐλέγετο, Στράβ. — ὅθεν Ἐλυμαῖος, αία, αῖον, τῆς Ἐλυμαΐδος, ἡ Ἐλυμαία, = Ἐλυμαΐς, καὶ Ἐλυμαῖοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἐλυμειώτης, ιδος, ἡ, = Ἐλιμειώτις, Ἀρριαν.

Ἐλυμία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 5, 13.

Ἐλυμοι, οἱ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων λαῶν τῆς νήσου Σικελίας, κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Ἔρυξ καὶ Σέγεστα· κατά τινας μὲν ὑπῆρχον οὗτοι ἀρχαιότεροι τῶν Τρώων ἀποίκων, κατ' ἄλλους δὲ καὶ κατὰ Οὐίργ. καταγόμενοι ἐκ τῶν Τρώων, Θουκ. ς', 2. Ἀπολδρ.

Ἔλυμος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν Τρώων, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ἀνέστου, Διον. Ἁλ. α', 52. κατὰ Στράβ. ἢν οὗτος εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Αἰνείου.

Ἕλυρος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης, Παυσ.

Ἕλωρος, ὁ, Elorus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, ταυτὸν Aiollari ἢ Abiso. Ἡρόδ. Θουκ. — 2) Ἕλωρος, ἡ, πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ταυτὸν Coretina. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἑλωρῖνος, ίνη, ῖνον, τῆς Ἑλώρου, ἡ Ἑλωρίνη ὁδός, οὕτως ἐκαλεῖτο μία ὁδὸς ἐν Σικελίᾳ φέρουσα ἀπὸ τοῦ Παχύνου ἀκρωτηρίου πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑλώρου ποταμοῦ, Θουκ. ζ, 66. ἔτι δὲ καὶ Ἕλωρος, Helorus εὕρηται ἐν ἀρχαίοις ἐκδόσεσι.

Ἐμβαδίων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός τινος πένητος, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 631. ἀντὶ ἐμβαδ' ἔχων.

Ἐμβάσιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπρόσφερον θυσίαν ἐπὶ τοῦ παρολίου, ὅτε ἔμελλον νὰ ἀποπλεύσωσι διά τινα τόπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 359.

Ἔμβατον, τό. Ὁ μεταξὺ τῆς νήσου Χίου καὶ τῶν Ἐρυθρῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πορθμὸς τῆς θαλάσσης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἔμβατα ἐλέγετο, Θουκ. γ', 29, 32. Στέφ. Βυζ.

Ἐμβόλιμα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρρίαν. Ἀναβασ. δ', 18.

Ἔμεσα καὶ Ἔμεσος, ἡ, ἔτι δὲ Ἔμισα. Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ Ἡλιογαβάλου ἢ τοῦ Ἡλίου παρὰ τοῖς Φοίνιξι, ταυτὸν, Χίμς, Πτολ. ιβ', 15. Ἡρωιν. ὅθεν, Ἐμεσηνός, ὁ κάτοικ.

Ἐμμενίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὅστις φονεύσας τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ἀκραγάντος ἐν Σικελίᾳ, διέμεινεν αὐτόθι ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἐμμενίδαι, Πινδ. Ὀλ. 3, 68. Πυθ. 6, 5.

Ἐμπεδίας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ἐμπεδοκλῆς, έους, ὁ. Περίφημος Πυθαγορικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου· μιμούμενος καθ' ὅλον τὸν βίον καὶ τὰ δόγματα τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας, ἦν πρὸ πάντων ἀσπονδος ἐχθρὸς τῶν τυράννων καὶ πάσης δεσποτικῆς ἀρχῆς, δι' ὃ καὶ οἱ συμπολῖται αὐτοῦ Ἀκραγαντῖνοι ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν τὸ στέμμα τῆς βασιλείας, τὶ ὁποῖον ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἀπέβαλε, καταργήσας ὅλως δι' ὅλου πᾶσαν Ἀριστοκρατικὴν δύναμιν καὶ ἐπίδοσιν, καὶ ἀποκαταστήσας τὴν Δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ὅσα ὁ Ἐμπεδοκλῆς συνέγραψεν, ἦσαν εἰς ποιητικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέβαλε πρὸ πάντων τῶν ἄλλων φιλοσόφων μιμήσεις ἐξαιρετ. τὸ πνεῦμα τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ποιημάτων σώζονται μόνον λείψανά τινα ἐκ τοῦ περὶ φύσεως τιτλοφόρου βιβλίου τοῦ.

Ἐμπορεῖα, τά, Emporia. Πόλις. = Ἐμπόριον ἐν Ἀφρικῇ, ἡ μικρά τις χώρα ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς ἀπέναντι τῆς Ἱσπανίας, Πολύβ.

Ἐμπορεῖον καὶ Ἐμπόριον, τό, Emporiae. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν ἢ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Φωκαέων, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἠλοδιανοῦ (Λεβρεγάτου ποταμοῦ), ταυτὸν, Castello d'Ampurias., Πολυβ. — ὅθεν, Ἐμπορίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἐμπόριον, τό, = Ἐμπορεῖον, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἐμπόριον Βαρβαρικόν, Λιμὴν τῆς Ἰνδίας, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, Ἀρρίαν. περιπλ. — 3) Λιμήν τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρυττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἐμπουσα, ἡ. Τέρας καταχθόνιον, φόβητρον τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον παριστάνετο συνῆθ. βεβαμμένον μὲ αἷμα, ἔχον μόνον ἕνα πόδα, καὶ μεταβαλλόμενον εἰς διαφόρους μορφάς· ἐλέγετο δὲ ὅτι ἐπέμπετο ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ νὰ φοβήσῃ τοὺς ὁδοιποροῦντας, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 295. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1049. — 2) Ἀσελγής τις ἑταίρα, Δημοσθ. Στεφ.

Ἐναίσιμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὀβιδ. μεταμ. Β, 362.

Ἐναρέτη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Δηιμάχου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου, Ἀπολδρ. α', 7, 2.

Ἐναρηφορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. γ', 10, 5. ἡ γραφ. Ἐνάρσφορος (ἐνα-φέρω) ἔστι μᾶλλον ἠμαρτημ.

Ἐνδαίς, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Ἐνδηΐς, Πίνδ.

Ἐνδηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, γυνὴ τοῦ Αἰακοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, τοὺς ὁποίους αὕτη κατέπεισε νὰ φονεύσωσι τὸν Φῶκον ἕτερον υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ψαμάθης, Ἀπολδ. γ', 2, 6. Παυσ β', 29. Πίνδ. Νέμ. 5, 21.

Ἐνδοξος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων φίλος καὶ ξένος τοῦ Ἀλκιβιάδου, Θουκ. η', 5.

Ἔνδοιος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου, Παυσ.

Ἐνδυμίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Αἰθλίου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλύκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἦλιδα τῆς Πελοποννήσου, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα λέγεται ὅτι ἠγάπησεν ἡ Ἑλένη· ὢν δὲ εἰς ἄκρον δίκαιος, ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ Διός, ὥστε αὐτὸς ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀθανασίαν καὶ ἀεὶ ὑπνεῦν ὕπνον, κατ' ἄλλους δέ, ἐλθὼν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἥραν, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς παντοτινὸν ὕπνον. Ἀπολδρ. α', 7, 6. Παυσ. Κατά τινα δὲ μεταγενεστέραν διήγησιν θεότριβαν ὁ Ἐνδυμίων εἰς τὴν Καρίαν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου, ὅπου εὑροῦσα αὐτὸν ἡ Σελήνη κοιμώμενον μόνα εἰς ἓν σπήλαιον, ἠράσθη εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ κοι-

μᾶται αἰωνίως, Θεοκρ. Εἰδ. γ', 50. Λουκ. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστεροδίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παίονα, Ἔπειον καὶ Αἰτωλόν, Παυσ. ε, 1.

Ἐνετοί, οἱ, Heneti. Ἔθνος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Παρθένιον ποταμόν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 852. οὗτοι λέγονται ὅτι ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀντήνορος καὶ κατῴκησαν εἰς τὰ ἀρτικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἐνετοί, παρὰ Στράβ. — 2) — Veneti. Ἔθνος τῆς ἄνω Ἰταλίας, τὸ ὁποῖον κατά τινας μὲν ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγόνων, κατὰ δὲ Ἡρόδ. 1, 169 ὑπῆρχεν ἔθνος Ἰλλυρικὸν ὅπερ καὶ πεῖσαν τρ. ὁ δὲ Στράβ. λέγει τοὺς Ἐνετοὺς τούτους ἔθνος Γαλλικόν. — ὅθεν Ἐνετικός, ή, όν, τῶν Ἐνετῶν, ἡ Ἐνετική, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν, περίφημος τὰ πάλαι διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀρίστους ἵππους, Στράβ. (φιλούμ. εὕρηται παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. δυσνυμ. παρ' Εὐρ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Οὐενετοί, Πολύβ.

Ἐνετός, ή, όν, = Ἐνετικός, ὅθεν, πῶλοι Ἐνεταί, Εὐρεπ. Ἱππολ. 230. Οἱ ἵπποι οὗτοι ἦσαν περίφημοι τὸ πάλαι, τοὺς ὁποίους ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀναφέρει κατ' ἀντιχρονισμόν τινα, ἢ ὡς ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγονικῶν ἵππων κατεγομένους, ἔτι Στράβ. ε', 1, 4.

Ἐνιῆνες, οἱ, = Αἰνιάνες, ὅπερ ἴδε.

Ἐνιπεύς, έως, ὁ. Ὀλυμπιονίκης τις ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ἐν Ὀλ. 10, 86.

Ἐνιπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετον ποταμοῦ ῥέων διὰ τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανόν, ταυτὸν Καρίσσα, Ἡρόδοτ. 7, 129. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σαλμώνης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, ταυτὸν Ἐνιπέος. Στράβ. εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὁ Ποσειδῶν, ὅτε ἐγέννησεν ἐκ τῆς Τυρῶς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως τὸν Νηλέα καὶ Πελίαν, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 238.

Ἐνιπώ, οῦς, ἡ. Δούλη τις, μήτηρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου, Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ι, 13.

Ἐνίσπη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἐπί τινος ὄρους. Ὅμ. Ἰλ. Β, 606.

Ἔννα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Σικελίας κειμένη μεσογείως, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, εἰς ταύτην λέγεται ὅτι συνέβη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλουτωνος, ταυτὸν, Castro Giovanne. Καλλιμ. Πολύβ. — ὅθεν, Ἐνναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἐννεάκρουνος, ἡ. Πηγή τις περίφημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο δι' ἑννέα κρουνῶν εἰς τὴν πόλιν ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Καλλιρόη, Ἡρόδ. 6, 137. Θουκ.

Ἐννέα Ὁδοί, αἱ. Τόπος τῆς Θρᾴκης, ἔνθα ὕστερον ἔκειτο ἡ πόλις Ἀμφίπολις, Ἡρόδ. 7, 114.

Ἔννομος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν σύμμαχος τῶν Τρώων, μέγας οἰωνοσκόπος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 128.

Ἐνοδία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἑκάτης καὶ Περσεφόνης, μὲ τὸ νὰ θεότριβον, ὡς ἐλογίζετο, συνῆθ. εἰς τὰς τριόδους, Εὐρ. Ἑλλ. 570. Λουκ. Ἐνοδίας, ου, ὁ, ἴδε Εὐοδίας.

Ἐνόδιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς φύλακος τῶν ὁδῶν, Ἡσύχ.

Ἐνόπη, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἑπτὰ πόλεων, τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 15. ἡ αὐτὴ καὶ Γηρήνεια καλουμένη, Στράβ.

Ἐνοσίδας, καὶ Ἐννοσίδας, α, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κινοῦντος καὶ σείοντος τὴν Γῆν, Πίνδ.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, = Ἐνοσίδας, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Α, 751.

Ἐνουδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, Παυσ.

Ἐνυδία, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μεγαπίδην, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐντελλα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας κειμένη τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Ἱρμισσοῦ ποταμοῦ, ταυτὸν Entella, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐντελῖνοι, οἱ κάτοικ.

Ἐντιμος, ὁ. Κρής, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν, Θουκ. δ', 4.

Ἐνυάλιος, ὁ (ῡ). Ἐπικ. τοῦ Ἄρεος ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς, ἥτις κατά τινας εἰομίζετο μήτηρ αὐτοῦ, Ὅμ. Κατὰ δὲ Διον. Ἁλ. ἦν ὁ Ἐνυάλιος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἐνυοῦς. — 2) Τόπος τις πλησίον τῶν Μεγάρων, Θουκ. δ', 67. ἔνθα ὁ Ποιμ. τὸ Ἐνυάλιον, προστυπ. ναός, ἀναγινώσκει.

Ἐνυεύς, ῆος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Σκύρου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς κατέκτησεν, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 668.

Ἐνυώ, οῦς, ἡ (ἐκ τοῦ ἐνύω, φονεύω). Θεὰ τοῦ πολέμου, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις Bellona καλουμένη σύντροφος τοῦ Ἄρεως εἰς τὰς μάχας, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 592. — 2) Μία τῶν Γραιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 275. Ἀπολδ.

Ἐξάδιος, ὁ (-υυν) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λαπίθων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Γρυναῖον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 180. Ὅμ. Ἰλ. Α, 264.

Ἐξαίνετος, ὁ. Εἷς τῶν Ὀλυμπιονίκων νικήσας σταδίῳ τῇ 91. Ὀλ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β'. 8.

Ἐξαμπαῖος, ὁ. Πηγήτις ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀλαζόνων, ἐκβάλλουσα εἰς τὸν Ὑπανιν (Βόγα) ποταμόν· ταύτης τὸ ὕδωρ ἦν πικρὸν καὶ ἀηθές, ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἱρικὴ Ὁδοί. Ἡρόδ. 4, 52.

Ἐξάπολις, εως, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Δωριέων, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἓξ Δωρικὰς πόλεις, τὴν Λίνδον, Ἰάλισσον, Κάμιρον, Κῶ, Κνίδον καὶ Ἁλικαρνασσόν, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Πεντάπολις ἐξαιρεθείσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἐκ τῶν λοιπῶν πόλεων, Ἡρόδ. 1. 144.

Ἐξαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ.

Ἐξηκεστίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ νομοθέτου Σόλωνος. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις ἐκ Καρίας, ὅστις ὢν πρότερον δοῦλος, ἠ-

δυνήθη νὰ φθάσῃ τὸν βαθμὸν Ἀθηναίου πολίτου, Ἀριστφ. Ὀρ. 767.

Ἐξήκεστος, ὁ. Συρακουσιός τις, παρὰ Θουκ. — 2) Ἰατρός τις ἀλλογενής ἐν Ἀθήναις, ὅστις πιθαν. ἐκλήθη οὗτος ἀπὸ τὸ ἐξάκεσις ἤτοι ἴασις, Δημ. Παραπρ.

Ἐξέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρύθραν, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἐορδαία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας κειμένη βορειοδυτικῶς, Πολύβ. Στράβ. ὅθεν, Ἐορδαῖος, ἡ, ὸν, τῆς Ἐορδαίας, ὁ Ἐορδαῖος ποταμός, πιθαν. = Ἄψος. Ἀρρῖαν. Ἀνβ. α', 5, 9.

Ἐόρδια, ἡ, = Ἐορδαία, Θουκ. β', 99.

Ἐορδοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας, κατοικοῦν ἐν τῇ Ἐορδαίᾳ χώρᾳ, Ἡρόδ. Θουκ.

Ἐπάκρια, ἡ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κέκροπος, ὅθεν, Ἐπακριεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἐπάκριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς πρὸ Ἀκραῖος.

Ἐπακταῖος, ὁ (ἀκτή). Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τοῖς Σαμίοις.

Ἐπάκτιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Ἀκτιος, Ὀρφ. Ἀργ. 1269.

Ἐπάλτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐπαμεινώνδας, καὶ Ἐπαμινώνδας, ου, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων καὶ σοφωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Πολύμνιδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καφισίᾳ, γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας εἰς ἐνδεῆ καὶ ἐυτελῆ κατάστασιν· προσκοληθεὶς δὲ ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας εἰς τινα Πυθαγόρειον φιλόσοφον Λύσιν καλούμενον, ἐμόρφωσε τὴν ψυχήν του καὶ ἐπλούτισε τὸ πνεῦμά του μ' ὅλας ἐκείνας τὰς ὑψηλὰς ἰδέας καὶ ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα ἔμελλον ποτὲ νὰ ἀναδείξωσιν αὐτὸν θερμὸν ὑπερασπιστὴν τῆς ἐλευθερίας καὶ δόξης τῶν Θηβαίων, εἰς τὴν ὁποίαν οὐτοι μετὰ ταῦτα ἔφθασαν· σταλεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Σπάρτην ὡς πρέσβυς τῶν Θηβῶν διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν προβληθεῖσαν εἰρήνην μετὰ τῆς πατρίδος του, ἔδειξεν εἰς τὴν αὐτόθι συνέλευσιν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων μεγάλην ῥητορείαν πνέουσαν ὑπέροχα αἰσθήματα πατριωτισμοῦ καὶ ἐλευθερίας· μετὰ ταῦτα δὲ διωρισθεὶς στρατηγὸς 6,000 Θηβαίων ἐναντίον διπλασίου στρατεύματος Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἤθελον νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ ἀπαντήσας αὐτοὺς εἰς τὰ Λεύκτρα, ἐσυγκρότησε τὴν περίφημον ἐκείνην μάχην 371 πρὸ Χρ. εἰς τὴν ὁποίαν νικηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται, ἔχασαν τὸν βασιλέα αὐτῶν Κλεόμβροτον καὶ 4,000 ἄνδρας καὶ ἡττις ἐπέφερε τὴν μεγαλητέραν δόξαν εἰς τὰς Θήβας· μετὰ δύο χρόνους ἐκλέχθη ὁ Ἐπαμινώνδας Βοιωτάρχος μετὰ τοῦ Πελοπίδα, μὲ τὸν ὁποῖον εἰσβαλὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐπανέστησε πολλὰς πόλεις συμμάχους, πρότερον οὔσας τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπανέφερε τοὺς πρὸ πολλῶν χρόνων διωχθέντας ἐκ τῆς πατρίδος των Μεσσηνίους, ἀποκαταστήσας ἐκ νέου τὰς πόλεις των καὶ τελευταῖον ἐπαρρησιάσθη μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ πρὸ τῆς ἰδίας πόλεως Σπάρτης, τὴν ὁποίαν ὑπερασπίσθη γενναίως ὁ τότε Βασιλεύων Ἀγησίλαος. Ὅτε δὲ ἡ Σπάρτη συμμαχήσασα μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπεφάσισε νὰ ταπεινώσῃ ὅλως δι' ὅλου τὴν ἤδη αὐξανομένην ὑπεροχὴν τῶν Θηβῶν, ἐκστρατεύσας ἐκ νέου ὁ Ἐπαμινώνδας ἐπὶ κορυφῆς ἑνὸς στρατεύματος 33,000 ἀνδρῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπήντησαν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ὅλην ὁμοῦ ἑνωμένην τὴν ἐχθρικὴν δύναμιν τῶν συμμάχων· ἐνταῦθα συγκροτήσας περὶ τὴν πόλιν Μαντίνειαν μίαν φοβερὰν μάχην, ἔτρεψε τὴν Φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων εἰς φυγήν, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐδίωκεν αὐτὴν μὲ μέγαν φόνον τῶν ἐχθρῶν, πληγωθεὶς ἀπὸ ἓν θανατηφόρον βέλος, ἀπέθανεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ νίκης τὸ 362 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔλαβον οἱ Θηβαῖοι μετὰ μίαν σφοδρὰν καὶ αἱμοβόρον μάχην, τὴν ὁποίαν ἐβιάσθησαν νὰ ὑπομείνωσιν ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν. Ξενφ. Ἑλ. Πλούτ. Πελ. ἡ γραφ. Ἐπαμεινώνδας φαίνεται ὀρθογρ. παρὰ Στράβ. καὶ Ἀρρῖαν.

Ἐπαρδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μηδίας βέων πλησίον τῆς χώρας τῶν Μάρδων, Ἀρρῖαν. Ἀνβ. δ', 12.

Ἐπάριτοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν πλῆθος ἢ ἀριθμὸς ἐκλελεγμένων πολεμιστῶν ἐκ τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Ἀρκαδίας, Ξενφ. Ἑλ. ζ', 4, 33.

Ἔπαφος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, τὸν ὁποῖον αὕτη, περιπλανηθεῖσα πρότερον [πολὺν χρόνον, ἐγέννησε ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἀφ' οὗ ἐπανέλαβεν αὖθις τὴν ἀνθρώπινον μορφήν της. Γενόμενος δὲ ὁ Ἔπαφος, ὡς λέγεται, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μέμφιν θυγατέρα τοῦ Νείλου, κτίσας τὴν περίφημον πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του Μέμφιν· ἐγέννησε δὲ μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα τὴν Λιβύαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη. Ἀπολλ. β', 1, 3. καθ' Ἡροδ. ὑπῆρχεν ὁ Ἔπαφος οὗτος ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις Ἄπις καλούμενος. παρβλ. Αἰσχύλ. Προμ. 857.

Ἐπειγεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγακλέους, Μυρμιδὼν τὸ γένος, ὅστις πράξας φόνον τινὰ καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Πηλεα ἐν Φθίᾳ, ἦλθεν ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας Ὁμ. Ἰλ. Π, 570.

Ἐπειοί, οἱ. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἀρχαίτεροι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἀπὸ τοῦ Ἔπειοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐδυμίωνος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 619.

Ἔπειός, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐδυμίωνος, ὅστις διεδέχθη τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἤλιδος, Παυσ. ε', 1. — 2) Τίὸς τοῦ Πανοπέως, ἔμπειρος εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ τεκτονικὴν εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ὅστις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν τὸν δούρειον ἵππον, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 664. Ὀδ. Θ, 493. Παυσ. β', 29. κατὰ Στησίχ. ἦν ὁ Ἔπειὸς ἁπλοῦς τις ὑπηρέτης καὶ ὑδροφόρος τῶν Ἀτρειδῶν εἰς τὸ ἐν Τροίᾳ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον.

Ἐπευφρατίδιος, ὁ. Ὁ πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἢ περὶ τὸν Εὐφράτην κατοικοῦν, Λουκ.

Ἐπήρατος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων, Ξενφ

Ἐπήρητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀφείδαντος βασιλέως τῆς Ἀλύβαντος, τὸ ὁποῖον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 306.

Ἐπιάλτης, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἐφιάλτης.

Ἐπιγένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιφῶντος, Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. Πλούτ. — 2) Ὅμοιμ. Νεανίου τινὸς ἐν Ἀθήναις Ἀριστφ. Ἐκκλ. 962.

Ἐπίγονος, ὁ. Μαθητάκός τις καὶ ἡδυπαθὴς Ἀθηναῖος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 167. — 2) πληθ. Οἱ Ἐπίγονοι, οὕτως ὠνομάζοντο οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ περιφήμων Ἡρώων, οἵτινες ἀπέθανον εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, Ἀπολλ. γ', 7, 2. Παυσ. β', 5, 9. Ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ Ἐπίγονοι, ὁ Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος υἱοὶ τοῦ Ἀμφιάρεω, ὁ Αἰγιαλεὺς υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Πρόμαχος υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, ὁ Σθένελος υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Θέρσανδρος υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ὁ Εὐρύαλος, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, Ἀπολλ. οἵ τινες καὶ οὗτοι ἐκστρατεύσαντες μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον, ἐκυρίευσαν κατὰ κράτος τὰς Θήβας. Πινδ. Στρβ. Ἡροδτ. 5, 61.

Ἐπιδάμνιος, ὁ. Πατὴρ τῶν θεραπαινίων τῆς Ἀφροδίτης, τὰς ὁποίας αὕτη μετεχειρίζετο εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος ἐρωτά της, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐπίδαμνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ὕστερον Δυῤῥάχιον κληθεῖσα, ὅπερ ὄρα· τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς Ὄνομα ἐνομίζετο παρὰ Ῥωμαίοις ὡς ἐπάρατον, Ἡροδτ. — ὅθεν Ἐπιδάμνιος, ία, ιον· τῆς Ἐπιδάμνου, καὶ, Ἐπιδάμνιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἐπιδάμνου, Ἡροδτ.

Ἐπίδαος, ὁ. ἴδε Ἐπίλας.

Ἐπιδαύρεος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐπιδαύρου, ἔνθα ἐλατρεύετο, Ὀβιδ.

Ἐπίδαυρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐπίδαυρος, Ἀπολλ. β', 1, 2. Παυσ. β', 26.

Ἐπίδαυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῆς νήσου Αἰγίνης· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀρακριαίου, ἔκειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συνέῤῥεον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος οἱ πάσχοντες διὰ ν' ἀναλάβισιν ἐν αὐτῷ τὴν πρότερον ὑγείαν των, περὶ δὲ τὸν ναὸν εὐρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄλσος τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττον αὐστηρῶς ἀπὸ πάντα μολυσμόν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Ἀριῶν ἐκ τῆς Ἀσίας, δι' ὃ καὶ Ἐπίκαρος ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖτο τὸ πάλαι μέγα Ἐμπόριον. ταύτην Ἐπίδαυρος ἡ Πίδαυρος· παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 561. καίται, ὁ. Ἐπίδαυρος, ἄλλως δὲ ἀείποτε ἄηλκ. Ἡροδτ. 5, 86. Θουκ. — 2) Ἐπίδαυρος ἡ Διμηρά (Διμήν)· πόλις Ἐπίσημος τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἔχουσα ἀξιόλογον λιμένα καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαυρίων, Ἡροδτ. Θουκ. 5', 56. ταύτν παλαιὰ Μονοβασία. — 3) Πόλις τῆς Δαλματίας, ταυτν Ragusa vecchia, Στράβ. — ὅθεν Ἐπιδ. Ἐπιδαυρόθεν, ἐξ Ἐπιδαύρου, Πινδ. — Ἐπιδαύριος, ία, ιον, τῆς Ἐπιδαύρου ἢ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον ἀνήκων, Θουκ. — Ἐπιδαύριοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἐπιδαύρου, Ἡροδτ. καὶ, ἡ Ἐπιδαυρία, ἡ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον χώρα, Θουκ.

Ἐπιδήλιον, τό. Πόλις μικρὰ παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας, ἔχουσα τὰ πάλαι ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Στράβ. Παυσ. γ', 21.

Ἐπιδήλιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ναὸν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέας.

Ἐπιδότης, ου, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ἔχοντος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἴδιον ναὸν ἐν Μαντινείᾳ, Παυσ. η', 9. καὶ ἄλλοι θεοὶ ἐλατρεύοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, Παυσ. β', 27.

Ἐπιεικία, ἡ. Ὄρος κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἑλ. δ', 2.

Ἐπίζηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὅστις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, Ἡροδτ.

Ἐπιθαλαμήτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Εὐβοίᾳ, Ἡσύχ.

Ἐπικάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 271. ἄλλως Ἰοκάστη, λεγομένη, ὅπερ ὄρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος, Ἀπολλ. α', 7, η. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἐπικέρδης, ους, ὁ. Ἀνήρ τις Κυρηναῖος, ὅστις ἔδωκε βοήθειαν εἰς τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους, Δημ. Λεπτ. σελ. 469.

Ἐπικλῆς, ῆος, ὁ. Δύκιος ἡγεμών, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἑταῖρος τοῦ Σαρπεδόνος, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 378. — 2) — γενικ. Ἐπικλέους, πατὴρ τοῦ Πρωτέου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θουκ.

Ἐπικνημίδιοι, ἴδε Λοκροί.

Ἐπικούριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν εἰς τὴν Βάσσαν κώμην τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔσωσε ποτὲ τοὺς Ἀρκάδας ἀπὸ ἕνα φθοροποιὸν λοιμόν, Παυσ. η', 41.

Ἐπίκουρος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων φιλοσόφων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καθιδρυτὴς τῆς λεγομένης Ἐπικουρίου αἱρέσεως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Γαργηττὸν κώμην τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ πενιχῶν γονέων· ἡ μήτηρ αὐτοῦ Χαιρεστράτη ἐπηγγέλλετο τὴν μαντικὴν τέχνην διὰ τῆς ὁποίας ἔζη. Ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν νῆσον Σάμον, ἔμεινεν αὐτόθι ἕως εἰς τὸν 18 χρόνον τῆς ἡλικίας του,

οτε ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεσκέφθη τὰ αὐτόθι διάφορα σχολεῖα τῆς Φιλοσοφίας, περὶ δὲ τὸν 32 χρόνον τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἐσύστησεν εἰς τὴν αὐτόθι πόλιν Μιτυλήνην ἴδιον σχολεῖον τῆς Φιλοσοφίας, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε μέχρι τέλους τὴν φιλοσοφίαν του εἰς ἔνα μικρὸν κῆπον, ἀπαθανὼν εἰς ἡλικίαν 72 χρόνων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον δόγμα τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου ἦν ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἡδέος, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἐστήριζε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀποφυγὴ παντὸς πόνου καὶ ἀλγηδόνος· μόνη δὲ ἡ αἴσθησις ὑπάρχει τὸ ἀληθὲς μέτρον καὶ μέτρον πρὸς εὕρεσιν πάσης ἀληθείας. Ἔγραψεν ὁ Ἐπίκουρος διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα συνιστῶντα 300 περὶ που βιβλία, τῶν ὁποίων ὅμως δυστυχῶς δὲν ἐσώθη κἀνέν, ἐκτὸς μόνον ὅσα ἀναφέρει Διογένης Λαέρτιος εἰς τὸν βίον τοῦ Φιλοσόφου τούτου. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Πάχητος, Θουκ. — ὅθεν, Ἐπικούρειος, α, ον, εἰς τὸν Ἐπίκουρον ἀνήκων ἢ ἐκ τοῦ Ἐπικούρου ὤν, Λουκ. καὶ, Ἐπικούρειοι, οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου, Λουκ.

Ἐπικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐξοριστεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ μίαν αὐτοῦ πρεσβείαν, Δημ. Παραπρ. πιθαν. ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. κωμῳδεῖ ἐν Ἐκκλ. 71. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρηβίων, Δημ. Παραπρ. — 3) Φίλος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, Πλάτ. — 4) Ποιητὴς Κωμικὸς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, Ἀμβρακιώτης τὴν πατρίδα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἐζῆ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς γνωστή· σώζονται τούτου λείψανά τινα μόνον τῶν διαφόρων κωμῳδιῶν του.

Ἐπίκτητος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκός, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἱεραπόλιν τῆς Φρυγίας, κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἐπαφροδίτου ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ζῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Δομετιανοῦ, ἀπὸ ὅπου ἐξορισθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτόθι φιλοσόφων, ἦλθεν εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ὅπου ἐδίδαξε χρόνον τινὰ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν· ὕστερον δὲ ἐπανελθὼν αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην, ἐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Φιλοστόργου τούτου ἓν ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ὅμως νομίζεται ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Ἀρριανοῦ. Λουκ.

Ἐπικυδείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐπικύδους, ὁ Γλαῦκος, Ἡροδ. 6, 86.

Ἐπικύδης, ους, ὁ (υ). Συρακούσιος σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἀνίβα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψεν μετὰ τοῦ Ἱππο κράτους πρέσβυν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσῶν Ἱερώνυμον διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τῆς Ῥώμης. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν πατὴρ τοῦ Γλαύκου, Ἡροδτ. 6, 86.

Ἐπικυδείδας, ου, ὁ (ε). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. ε', 12. Ξενοφ.

Ἐπίλαος, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἐπίλαος, ὁ. Τὶς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλ. α', 9, 9. (ἡ γραφ. Ἐπίδαος, ἔστιν ἡμαρτ.)

Ἐπιμαθεύς, Δωρκ. ἀντὶ Ἐπιμηθεύς, Πινδ.

Ἐπιμένης, ους, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἐπιμενίδης, αν, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαιστίου καὶ τῆς Νύμφης Βλίτης, ἢ κατ' ἄλλους Βλάψης, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κνωσσὸν πόλιν τῆς Κρήτης, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, Πλάτ. περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Θεῶν εὐνοιαν, ζήτας ὡς λέγεται 150 ἀλοκλήρους χρόνους. Νέμων ποτὲ τὰ πρόβατα ἐπίτηδες λειμώνος τῆς νήσου Κρήτης καὶ πλανηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς ἓν σπήλαιον, ὅπου λέγεται ὅτι ἐκοιμήθη 52 χρόνους, ἐγερθεὶς δὲ καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, εὗρεν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ γέροντα ἤδη καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν τότε συμπολιτῶν του, ἐλογίσθη ὡς θεόπνευστος καὶ θεοφιλής, ἐξ οὗ καὶ ἐσυμβουλεύοντο αὐτὸν εἰς πᾶσαν κατεπείγουσαν περίστασιν, ἐκτιμῶντες τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς ἱεροὺς χρησμούς. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐπροσκάλεσαν αὐτὸν ποτὲ διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν πόλιν των ἀπὸ μίαν ἐπισυμβᾶσαν λοιμώδη ἀσθένειαν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως. Πλάτ. Νομ. σελ. 642. Εἰς τοῦτον ἀπεδίδοντο διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔγραψε μετὰ τὴν ἔγερσιν ἐκ τοῦ πολυχρονίου ὕπνου του. Πλούτ. Νουθ. Στράβ. ι'. Διογ. Λαέρτ.

Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Ὠκεανίνης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, Ἡσ. Θεογ. 508. καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πανδώραν, ἥτις ἔφερεν εἰς αὐτὸν ὡς προῖκαν μίαν κιβωτόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ κακὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ἐπιμηθεὺς τὴν Πύρραν γυναῖκα τοῦ Δευκαλίωνος, Ἀπολλ. α', 7, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλας δύω θυγατέρας τὴν Πρόφασιν καὶ Μεταμέλειαν, Πινδ. Πυθ. 5, 7.

Ἐπιμηλιάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ὡς καὶ αἱ Δρυάδες, Παυσ. η', 4.

Ἐπίμηλιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ θεὸς οὗτος ἕνα βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Κορωνείας, Παυσ. θ', 34.

Ἐπίπολαι, αἱ. Τόπος ἀπότομος καὶ βραχώδης τῆς νήσου Σικελίας ἀρκτικῶς τῶν Συρακουσῶν, τὸν ὁποῖον ὕστερον περιτειχίσας ὁ τύραννος Διονύσιος, ἤνωσεν αὐτὸν μετὰ τῆς πόλεως· ἐν αὐτῷ εὑρίσκονται αἱ Λατομίαι εἰς τὰς ὁποίας ἐκλείοντο οἱ καταδικαζόμενοι, Θουκ. ε', 75.

Ἐπιπόλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τραχίνος, ἥτις ἐνδυομένη μὲ ἀνδρικὰ φορέματα, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Τροίαν, ἀλλ' ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους ἐλιθοβολήθη, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐπιπυργιδία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰ Ἄβδηρα, οἷς ἐφορος καὶ προστάτις τῶν πύργων τῆς πόλεως, Ἡσύχ.

Ἐπισθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Θρᾴκης, Ξενοφ. — 2) Ὀλυνθίος τις παρὰ Ξενοφ.

Ἐπίστροφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης ἔκγονος τοῦ Εὐβούλου, ἑλὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων 40 πλοῖα ἡγεμόνα τῶν Φωκέων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 516. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζώνων ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύβης σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 856. — 3) Υἱὸς τοῦ Εὐήνου, ἀδελφὸς τοῦ Μύνητος ἐξ Λυρνησσοῦ τῆς Κιλικίας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, ἐφονεύθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 692.

Ἐπίστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιτήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 692.

Ἐπιτάδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρίας, Θουκ. δ', 8.

Ἐπιτάλιον, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ (Τριφυλία) ταυῦν Ζούνχιον· — ὅθεν, Ἐπιταλεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἐπιταλίου, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2.

Ἐπιτελέθας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Τορώνῃ, Θουκ.

Ἐπιφάνεια, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι Χαμάτ χώρας μεταξὺ τῶν ὀρέων Λιβάνου, Ἀντιλιβάνου καὶ Σενίρ, κειμένη δυτικοῖς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ἥτις καὶ νῦν φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα. Στέφ. Βυζ. — 2) πόλις τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας πρότερον Οἰνιανδος καλουμένη, ταυῦν δὲ Σουρψευδάρ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐπιφανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ἥζιο. — 2) Ἀθηναῖός τις, Δημ.

Ἐπίχαλκος, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, Θεοκρ.

Ἐπεχάρης, ους, ὁ (ᾱ). Σικυώνιος, ὀπαδὸς καὶ φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημ.

Ἐπίχαρμος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ἀκμάσας περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. ζῶν ἐν Συρακούσαις. Ἐνησχολήθη δὲ οἷς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἐξαιρ. εἰς τὴν δραματοποιΐαν, τοῦ ὁποίου αἱ κωμῳδίαι ἐθαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τύπος ἀληθοῦς καὶ φιλοκάλου μιμήσεως· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 97 χρόνων, Πλάτ. Θεαιτ. Ξενοφ.

Ἐπόκιλλος, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἔποχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀλεοφίλης ἢ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας, Ἀπολλ. γ', 2.

Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, οἱ. Οὗτοι ὠνομάζοντο οἱ ἑπτὰ Ἥρωες τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, θέλοντες ν' ἀποκαταστήσωσι τὸν Πολυνείκην υἱὸν τοῦ Οἰδίποδος εἰς τὸν αὐτόθι πατρικὸν θρόνον· ἦσαν δὲ οὗτοι, ὁ Ἱππομέδων, Τυδεύς, Παρθενοπαῖος, Πολυνείκης, Ἀμφιάραος, Καπανεύς καὶ Ἄδραστος, οἱ δὲ κατ' αὐτὸν πολεμήσαντες ὑπὲρ τῶν Θηβαίων Ἥρωες ἦσαν, ὁ Ἐτεοκλῆς, Μελάνιππος, Πολυφόντης, Μεγαρεύς, Ἅπερβος, Λύκων καὶ Λαοθόης. Μία σωζομένη τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἐπιγράφεται ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Ἀπολλ. γ', 6, 8. Σοφ.

Ἑπτάπορος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20.

Ἑπτάκα, ἡ. Γυνὴ τῶν βασιλέως τῶν Κιλίκων Συεννέσσως, ἥτις ἦλθεν πρὸς προϋπάντησιν τοῦ νεωτέρου Κύρου, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, Ξενοφ. Ἀν. α'.

Ἐπωπεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ναυπάκης, ἀδελφὸς τοῦ Λίβυος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔγεινεν ἡγεμὼν τῆς Σικυώνος· πολεμήσας δὲ μετὰ τοῦ Νυκτέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον τὴν θυγατέρα ἤρπασεν, καὶ πληγωθεὶς βαρέως ἀπέθανε, Ἀπολλ. γ', 5, 5. Κατὰ δὲ Παυσ. β', 1. ὑπῆρξεν ὁ Ἐπωπεὺς υἱὸς τοῦ Ἁλιώνος.

Ἐπωπεύς, έως, ὁ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης, Ἑρόδοτ. Πλίν. Ἐπωπεὺς Στράβ.

Ἐραί, αἱ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῆς Χερρονήσου τῶν Ἐρυθρῶν ἀπέναντι τῆς Χίου, Θουκ. η', 17. Στράβ.

Ἔρανα, ἡ. Κώμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας, πιθαν. ταυῦν παλαιὸς Ναυαρῖνος· κατά τινας δὲ ταύτ. τῇ παρ' Ὁμ. Ἀρήνῃ. Στράβ.

Ἐρασίκλεια, ἡ. Γυνὴ τις Ἀθηναία, Λουκ.

Ἐρασινίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Ξενοφ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1196. — 2) Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἐρασίνοι, ὁ. Ἀργεῖος, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας ἦλθε καὶ κατέλυσαν ἡ Ἐριτόμαρτις, ὅτε ἔφθασαν ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντών. Λιβ. 40. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Λυσίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἐρασίνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς λίμνης Στυμφαλίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ γίνεται ἀφαντος ὑπὸ τὴν γῆν ἐπί τι διάστημα, ὕστερον δὲ ἀναφαινόμενος πάλιν ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος χώρας καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Φρύξον ποταμόν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ταυῦν Κεφαλάρι, Ἡροδτ. 6, 76. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1033. — 2) ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀχαϊκῆς πόλεως Βούρας, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς ὀλίγου λόγου ἄξιος, Στράβ.

Ἐράσιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἐρασίξενος, ὁ. Περιβόητός τις Οἰνοπότης παρ' Αἴλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Ἐρασίστρατος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, Ξεν. Ἑλ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαίακος, Θουκ. ε', 4. —

3) Περιφημότατος Ἰατρὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πτολεμαίου Δίγου, Δουκ.

Ἐρατοκλείδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαλίου ἐκ Κερκύρας, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Θουκ. α', 24.

Ἔρατος, ὁ. Τὶός τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δυνάστης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἐρατοσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα Τυράννων, Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Περίφημος Γραμματικὸς, γεωγράφος καὶ ποιητὴς, ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐν Ἀθήναις. Ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, ἐχρημάτισεν αὐτόθι φύλαξ τῆς περιφήμου Βιβλιοθήκης τῶν Πτολεμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων, συγγράψας διαφόρους πραγματείας γεωγραφικὰς, γραμματικὰς καὶ μαθηματικὰς, τῶν ὁποίων τινὲς ἐσώθησαν· Πλούτ. Στράβ. Δουκ. Μακροβ. 27.

Ἐρατώ, ους, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἐλογίζετο ἔφορος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως, Ἡσ. Θεογ. 72. καὶ ἐφευρετὴς τῆς τέχνης τοῦ χοροῦ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 247. Ἀπολδρ. — 3) Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀζᾶνην, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον, Παυσ. η', 4.

Ἐρβησσός, ἡ, Herbessus. Πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας, κειμένη δυτικῶς τῶν Συρακουσῶν, πανὺν la Grotta, Πολύβ. καὶ Ἔρβησσος, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐρβησσαῖος, ἔως, ὁ κάτοικ. τῆς Ἐρβησσοῦ, Πολύβ. καὶ Ἐρβησσῖνος, Στέφ. Βυζ.

Ἔρβιτα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὑπορείας τοῦ Ἡραίου ὄρους, πανὺν Erba Spina, Πτολ. γ', 4. Διοδ. Σικ. ιδ', 79.

Ἐργάνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γυναικείων ἐργασιῶν, Παυσ. α', 24.

Ἐργαστηρία, ἡ. Κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ Κυζίκου καὶ Περγάμου, Γαλην.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Σαμίοις, Ἡσύχ.

Ἐργέτεον, τό, Hergetum. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας. Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Σεργέντιον, τό. Πολύβ.

Ἐργῖνος, ὁ. Τὶός τοῦ Κλυμένους καὶ τῆς Βουζύγης βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἐλθὼν δυναστεύων τῶν Θηβῶν ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Κρέοντος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ πολεμήσας τοὺς Θηβαίους, ἔβλεπεν αὐτοὺς νὰ πληρώνωσιν ἐτησίως εἰς τοὺς Ὀρχομενίους ἕνα φέρον ἐξ ἑκατὸν βοῶν, ὅπως οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθέρωσεν αὐτοὺς μετ' οὐ πολύ· Ἀπολδρ. β', 4, 11. Ὁμ. Ἴλ. Ἀπολ. 297. Τὶοὶ τοῦ Ἐργίνου λέγουσιν ὅτι ἦταν ὁ Τροφώνιος καὶ ὁ Ἀγαμήδης, Παυσ. θ', 37. — 2) Τὶὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Μιλήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν οἵτινες ἔπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολδρ. α', 9, 16. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Ἐργῖνος οὗτος εἷς καὶ ὁ αὐτὸς μὲ τὸν πρότερον υἱὸν τοῦ Κλυμένους, Πινδ. Ὀλ. 4. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185.

Ἐργίσκη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Θρᾴκης, Δημ.

Ἐργοκλῆς, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις, Δημ.

Ἐργοτέλης, ους, ὁ. Τὶός τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς πόλεως Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας σταδίῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Πινδ. ἐξυμνεῖ ἐν Ὀλ. 12.

Ἐργόφιλος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Ἔρεβος, εος, τό. Τέκνον τοῦ Χάους, Ἡσ. Θεογ. 123. τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς τὴν Μοῖραν, τὸ Γῆρας, τὸν Μόρον ἢ θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὴν Νέμεσιν καὶ ἄλλα τοιαῦτης φύσεως τέκνα, ὅσα παριστάνουσι σχέσιν τινὰ μὲ αὐτὸ τὸ τῆς νυκτὸς σκότος. — 2) Ἔτι δὲ καὶ τόπος τις σκοτεινὸς ἐν τῷ Ἅδῃ, διὰ τοῦ ὁποίου διέβαινον αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἀμέσως ὅτε ἐχωρίζοντο τῶν σωμάτων, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 368.

Ἐρεθύμιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Λυκίοις, οἵτινες ἐπαναγγύριζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐρεθύμια λεγόμενα, Ἡσύχ.

Ἐρεμβοί, οἱ. Ἔθνος Ἀραβικὸν, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅμ. Ὀδ. Δ, 84. ἀναφέρει μετὰ τοὺς Αἰθίοπας καὶ Σιδωνίους· κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων Γεωγράφων, κατῴκουν οὗτοι ἀνατολικῶς τῆς Αἰγύπτου ἐν τῇ Ἀραβίᾳ καὶ ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Τρωγλοδύτας· (ἀπὸ τοῦ εἰς ἅδραν ἐμβαίνειν). Κατ' ἄλλους δὲ κατῴκουν· περὶ τὴν Φοινίκην ἢ πιθαν. ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου.

Ἔρεσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μάκαρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λέσβῳ πόλις Ἔρεσος, Στέφ. Βυζ.

Ἔρεσσος καὶ Ἔρεσσος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, πανὺν Ἔριστσι· Θουκ. γ', 18. Ἔρεσσός, ἡ, παρὰ Στράβ. αὕτη ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου· ἡ δὲ ἑνὸς σ γραφ. ἔστιν ὀρθοτρ. παραβλ. Dulcr Θουκ. γ', 18. καὶ Δημ. Βεαlior σελ. 213. — Ὅθεν, Ἐρέσιος, ία, ιον, τῆς Ἐρέσου, Θουκ. καὶ, Ἐρέσιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐρέσου, Θουκ.

Ἐρετμούς, ούς, ὁ. Εἷς τῶν νέων Φαιάκων, οἵτινες ἠγωνίσθησαν ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Ἐρέτρια, ἡ, καὶ Εἰρέτρια, Ὁμηρ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν ὅτε πρῶτον εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἥτις ὅμως ἐπανεκτίσθη πάλιν. Εἰς ταύτην ἀγεννήθη ὁ φιλόσοφος Μενέδημος ὁ συστήσας τὴν λεγομένην Ἐρετριακὴν σχολὴν· πανὺν Παλαιόκαστρον, Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πιθαν. ἡ νῦν Ἀρμιρὸς λεγομένη, Δημ. Στράβ. — ὅθεν Ἐρετριεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. — Ἐρετριακός, ή, όν, τῆς Ἐρετρίας, Ἡροδτ. ἡ Ἐρετριακὴ· ἡ περὶ τὴν Ἐρέτριαν χώρα· οἱ Ἐρετριακοὶ Φιλόσοφοι, οἱ ἐκ τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς τοῦ Μενεδήμου μαθηταὶ τοῦ Πλάτωνος· καὶ Ἐρετριακός, = Ἐρετριακός, Στέφ. Βυζ. — Ἐρετριάς, άδος, καὶ Ἐρετρὶς, ίδος, ἡ ἐκ τῆς Ἐρετρίας οὖσα.

Ἐρετριεύς, έως, ὁ. Τὶὸς τοῦ Φαέθοντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις, Ἐρέτρια, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 537.

Ἐρευθαλίων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἱππομέδοντος, ὅστις πολεμήσας θαυστίον τῶν Πυλίων, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 136, 149.

Ἐρεχθείδης, ου, ὁ, Δωρκ. Ἐρεχθείδας. Τὶός τοῦ Ἐρεχθέως, καὶ Ἐρεχθεῖδαι, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀριστφ. Ἱππ. 1615. Πιν. Ἡρόδ.

Ἐρεχθεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, Ἡροδτ. 8, 55. Παυσ. α', 26.

Ἐρεχθεύς, έως, ὁ. Τπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος καὶ Ἐριχθόνιος ἐλέγετο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. ἐὰν κατωτέρω ἐν λέξει Ἐριχθόνιος, ὁ δὲ ἕτερος Ἐρεχθεὺς ὁ δεύτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Ζευξίππης, ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἐριχθονίου, καὶ ἔκτος Βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Κέκροπος· λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πραξιθέαν, ἐγέννησε Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ θυγατέρας τὴν Πρόκριν, Χθονίαν, Κρέουσαν καὶ Ὀρείθυιαν, αἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου ἐθυσιάσθησαν ἑκουσίως εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῶν Ἐλευσινίων, Θουκ. β', 15. Ἀπολδρ. γ', 14, 8. πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τούτων τοῦ Ἐρεχθέως ἐορταζον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ ταῦτα τὰ Νηφάλια λεγόμενα, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 101. Ἐκεραυνώθη δὲ ὁ Ἐρεχθεὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατὰ παράκλησιν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Εὔμολπον ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ. Ὑγῖν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ Ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει καλούμενος Ἐρεχθεῖον, Παυσ.

Ἐρεχθηΐς, ίδος, ἡ. Ὡς Πατρωνυμ. Ὄνομ. θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Ἐπιθετικ. τοῦ Ἐρεχθέως ἢ εἰς τὸν Ἐρεχθέα ἀνήκων, — ἡ Ἐρεχθηΐς θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο κρήνη τις ἐν Ἀθήναις, εὑρισκομένη μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἤρχετο ὑπογείως εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔκαμεν αὐτὴν ν' ἀνεφανῇ κτυπήσας τὴν γῆν μὲ τὴν τρίαινάν του, ὅτε ἐφιλονείκησεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Ἀπολδρ. γ', 14, 1. Ἡροδτ. 8, 62. — 3) Ἡ Ἐρεχθηΐς φυλὴ, μία τῶν δέκα φυλῶν εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν διῃρημένοι οἱ κάτοικοι ὅλης τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἐρεχθέως τοῦ δευτέρου, Δημοσθ.

Ἐρημήσιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡσύχ.

Ἐρίβοια, ἡ (ι), = Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος, Πινδ. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16.

Ἐριβώτης, ου, ὁ. Τὶὸς τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Α, 71. οὗτος λέγεται ὅτι ἦν ἔμπειρος καὶ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, θεραπεύσας τὸν Ὀιλέα ἀπὸ τὰς πληγὰς τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκ τῶν Στυμφαλίδων ὀρνίθων, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1032.

Ἐρίγων, ωνος, καὶ Ἐριγόν, όνος, ὁ (ι). Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀξιόν, πανὺν Φερίνας· — διὰ τοῦ ω παρὰ Στράβ. διὰ τοῦ ο παρ' Ἀρριαν.

Ἐριδανάτας, ου, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Τάραντον, Ἡσύχ.

Ἐριδήμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἡσύχ.

Ἐριδακίς, ίδος, ἡ (υ-υ-). Ὄνομ. κυρ. καρασίου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. γ', 35.

Ἐρίθιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Πτολ. Ἡφαιστ. ε'.

Ἐρίκεια, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν· — ὅθεν, Ἐρικειεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἐρικούσα, ἡ. Μία τῶν ἑπτὰ νήσων τοῦ Αἰόλου ἄλλως Ἀιπάρων λεγομένων, πανὺν Alicudi, Στράβ. — 2) νῆσος μικρὰ κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Κερκύρας, Πλιν. πιθαν. ἡ νῦν Βαρκούσα λεγομένη.

Ἐρινεός, ὁ. Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Δωρικῆς Τετραπόλεως περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, Ἡροδτ. 8, 43. Θουκ. α', 107. Erineum, Πομπ. Μέλ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λυρίσσης, πανὺν Ἐρινεό· Στράβ. καὶ Ἐρίνειος, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐρινεύς, έως, καὶ Ἐρινεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Ὁ Ἐρινεὸς λιμὴν, Πτολ. Λιμήν τις πλησίον τῶν Τυκοῖν ἐν Ἀχαΐᾳ τῆς Πελοποννήσου, Θουκ. ζ', 34. — 4) Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Πλούτων ἁρπάσας τὴν Περσεφόνην, κατεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἅδην, Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 143. Β. Παυσ. α', 38. — 5) Ποταμός τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, πιθαν. ὁ Ὀρινος παρὰ Πτολ. πανὺν Miranda. Θουκ. 7, 80. (παρ' Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Στράβ. εὕρηται μόνον ἡ Λιτιαιν. καὶ Γενν. τοῦ Ἐρινεοῦ τῶν δύο τούτων πρώτων πόλεων· ἡ δὲ Ὀνομαστ. Ἐρινεὸς εὕρηται παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολ. ἅπαξ δὲ παρὰ Στράβ. εἰς θηλυκ. γένος, ἡ Ἐρινεός. — παρὰ δὲ Τυρτ. εὕρηται Ἀρσεν· ὁ Ἐρινεός, ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Λιμήν.)

Ἐρινύς, ύος, ἡ, Πληθ. Ἐριννύες, συνήθεμ. Ἐριννῦς· Τὸ Ἑνικ. εὕρηται παρ' Ὁμηρ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἐπικ. συνηθέστερον μέντοι τὸ πληθυντικὸν αἱ Ἐριννύες καὶ Εὐμενίδες λεγόμεναι, παρὰ Ῥωμαίοις Furiae. Θεαὶ τιμωρηταὶ πάσης κακουργίας καὶ ἀνοσίου πράξεως, διατρίβουσι εἰς τὸν Τάρταρον, ἔνθα ἐβασάνιζον τὰς ψυχὰς ὅλων ἐκείνων, ὅσοι ἔπραξαν παράνομα καὶ ἄδικα ζῶντες. Ἦσαν δὲ αὗται κατ' Ἡσ. Θεογ.

19, τέκνα τῆς Γῆς, τά ὁποῖα αὐτη παρήγαγεν ἀπό τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ· κατά δὲ Αἰσχύλ. ἦταν θυγατέρες τῆς Νυκτός καί κατ' Εὐριπ. τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Νυκτός· ὁ δὲ ἀριθμός αὐτῶν ὑπῆρχεν ἀδιόριστος παρά τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις· ὁ Εὐριπίδης πρῶτον, Τρωιάδ. 457. ἀναφέρει αὐτάς τρεῖς τόν ἀριθμόν οὖσας, ὁ δ' Ἀπολλόδ. α', 1, 3. καλεῖ αὐτάς Τισιφόνην, Ἀληκτώ καί Μέγαιραν· παριστάνοντο δὲ ὑπό τῶν ἀρχαίων οὐχί μόνον ὡς καταχθόνιοι τιμωροί τῶν κακῶν, ἀλλά καί ἐν αὐτῷ τῷ βίῳ βασανίζουσαι πολυειδῶς τούς ἀσεβεῖς καί ἀνόσια πράττοντας, ἐμβάλλουσαι εἰς αὐτούς μανίαν καί καταπαράττουσαι τήν ψυχήν των μ' ψριικώδεις ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως· τό πρόσωπον αὐτῶν ἐπλάττετο δυσειδέστατον καί φρικῶδες, αἱ δέ κεφαλαί των ἔχουσαι ἀντί τριχῶν ὄφεις, εἰς τάς χεῖρας των ἔκρατουν ἀναμμένας λαμπάδας καί μάστιγας ἐξ ὄφεων πεπλεγμένας· ἐλατρεύοντο δέ ὑπό τῶν Ἑλλήνων καί Ῥωμαίων μέ θείας τιμάς, ἔχουσαι πολλαχοῦ ἱδίους βωμούς καί ἱερά, Παυσ. (τό υ ἐν τῇ ὀνομαστικ. ἐστι μακρόν, εἰς δέ τήν γενικ. καί δοτικ. βραχύ.)

Ἐριούνιος, ὁ (ἔρι, οὐνίημι) ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, κληθέντος οὕτως ἀπό τῆς ὠφελείας τήν ὁποίαν ὁ θεός οὗτος παρεῖχεν εἰς ἄλους, ὅσοι τόν ἐλάτρευον, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 72. Φουρν.

Ἔρις, ιδος, ἡ. Δίτκ. Ἔριν καί Ἐριδα. Κατ' Ἡσ. Θεογ. 223. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός, κατά δέ Ὅμ. ἀδελφή καί σύντροφος τοῦ Ἄρεος· ἐγέννησε δέ ἀφ' ἑαυτῆς τόν πόνον, τήν λήθην, τήν ὑπομένην, τόν φόνον καί ἄλλα τοιαῦτα ψυχοποιά τέκνα, καί ἐλογίζετο παρά τοῖς Ἀρχαίοις ὡς μία θεότης πρόξενος τῆς μεταξύ τῶν θνητῶν διχοστασίας, πολέμων καί ψευδῶν, διό καί παριστάνετο συνήθως φέρουσα εἰς τήν χεῖρά της τό σημεῖον τῆς μάχης. Αὕτη ἔγινεν ἡ πρώτη αἰτία τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Τρωϊκοῦ πολέμου, ὅτε ἔρριψε τό χρυσοῦν μῆλον ἐπί τῆς τραπέζης τῶν θεῶν, φέρον τήν ἐπιγραφήν, ᾗ καλή λαβέτω. Λουκ. παρά Ῥωμ. ἐκαλεῖτο Discordia.

Ἐρισίχθων, ὀρθογρ. Ἐρυσίχθων ὅπερ ὅρα.

Ἐρισαθεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπό τό ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τήν Ἀττικήν. Ἡσύχ.

Ἐρίτιμος, ὁ. Κορινθιός τις νικήτας εἰς τούς Ἰσθμικούς ἀγῶνας, Πίνδ.

Ἐρίτιμος, ἡ (ῡ) Θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ καί τῆς Λυσιμάχης θυγατρός τοῦ Ἄβαντος, Ἀπολλόδ. α', 9, 13. Ταύτην λαβών εἰς γυναῖκα ὁ μάντις Ἀμφιάρεως, ἐπροσόδη ὑπ' αὐτῆς εἰς τόν Πολυνείκην, ὅς τις τῇ ἐπρότεψεν ἓν χρυσοῦν περιτραχήλιον καί οὗτος ὁδιέτη νά συνεκστρατεύσῃ μετά τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων εἰς τόν κατά τῶν Θηβῶν πόλεμον ὅπου καί ἀπέθανεν· πρός ἐνδείκνυσιν δέ τῆς προδοσίας ταύτης, ἐφόνευσεν αὐτήν ἔπειτα ὁ υἱός της Ἀλκμαίων κατά παραγγελίαν τοῦ ἰδίου πατρός του Ἀμφιάρεω, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 326. Ἀπολλόδ. γ', 6, 2.

Ἐρίχθονιος, ὁ, ἄλλως καί Ἐρεχθεύς καλούμενος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. Υἱός τοῦ Ἡφαίστου καί τῆς Ἀτθίδος, ἢ κατ' ἄλλους ἀρχαιοτρ. ποιητ. υἱός τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεύς τῆς Ἀττικῆς, ὅς τις ἐπλάττετο ὅτι εἶχε πόδας δράκοντος ἢ τελείαν μορφήν δράκοντος, Γῆν. ἀνετράφη δέ ὑπό τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τόν ἐν Ἀκροπόλει ναόν της, καί αὐξηθείς, ἐδίωξε τόν Ἀμφιτύονα ἐκ τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηναῖων καί ἔγινεν αὐτός βασιλεύς, συστήσας τά περίφημα Παναθήναια ἑορταζόμενα πρός τιμήν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀπολλόδ. γ', 14, 6. ὁ Ἐρίχθονιος οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τόν Ποσειδῶνα καί τήν Ἀθηνᾶν, ὅτε οὗτοι ἠθέλησαν νά γίνωσι ἔφοροι θεοί τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, καί ὅτε ἔδωκεν τήν ψῆφον τῆς ἐκλογῆς ὑπέρ τῆς Ἀθηνᾶς, Εὐρίπ. Ἰων. 268. Ἀπολλόδ. μετά τῆς γυναικός αὐτοῦ Παστείας μιᾶς τῶν Ναϊάδων ἐγέννησε τόν Πανδίονα, ὅς τις διεδέχθη αὐτόν μετά θάνατον, Ἀπολλόδ. γ', 14. — 2) Υἱός τοῦ Δαρδάνου καί τῆς Βατείας βασιλεύς τῆς Τροίας, περίφημος διά τά μεγάλα αὐτοῦ πλούτη· ἐκ τῆς Ἀστυόχης θυγατρός τοῦ Σιμόεντος ἐγέννησε τόν Τρῶα, Ὅμ. Ἰλ. Υ, 230. Ἀπολλόδ. γ, 12, 2.

Ἐρεώπις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσονος καί τῆς Μηδείας, Παυσ. β', 3 — 2) Γυνή τοῦ Ὀιλέως βασιλέως τῶν Λοκρῶν καί μήτηρ Αἴαντος τοῦ Ὀιλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 697.

Ἔρκτη, ἡ. Φρούριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς τῆς νήσου ἐπί τινος ὀμωνύμου ὄρους πλησίον τῆς Παλέρμου, Διοδ. Σικ. καί, ἡ Κίρκτη. Πολύβ. τανῦν Monte Peregrino.

Ἐρκύνα, ἡ. Μικρός τις ποταμός ἐν Βοιωτίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λιβαδείας, πηγάζων ἐκ τοῦ ἄντρου Τροφωνίου, Παυσ. θ', 39.

Ἐρκυναῖος, α, ον, = Ἐρκύνιος, Διον. Περ. 286.

Ἐρκύνιος δρυμός, ὁ, Hercynia Sylva. Μέγας τις δρυμός τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐκτεινόμενος ἀπό τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς ὁρίων, ἕως τῶν βορείων καί μεσημβρινοανατολικῶν, κατά Καισ. ἀπό τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Ἀνάρτου, κατά δέ Τακιτ. Γερμ. 28. ἀπό τῆς Σημάνης ὕλης ἕως τῆς ἄνω Οὐγγαρίας, Στράβ. 7, 293. ὁ Ὀρκύνιος δρυμός, Πτολ. β', 11. ἔτι δέ ὁ Ἐρκύνιος σκόπελος, Hercynius Mons, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 640. τανῦν Harz ἢ ἡ Hartwald.

Ἐρίος, ὁ. Ποταμός τῆς Κελτικῆς ἢ Λουγδουνικῆς Γαλλίας ῥέων παραθαλασσίως, τανῦν Auray. Πτολ. β', 8.

Ἐρμαγόρας, ου, ὁ. Ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλως Ἑρμῆς Ἀγοραῖος, λεγόμενον, Λουκ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Ῥήτωρ Ἕλλην ἐκ Τήμνου πόλεως τῆς Αἰολίδος, ἀκμάσας ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Στράβ.

Ἑρμαία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ζευγιτανῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Κερκηδόνος, τανῦν Capo Bono, Πολύβ. Στράβ. διάφορον τοῦ λεγομένου τό καλόν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὅρα. — 2) ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ αὐτῇ Λιβύῃ, τανῦν Ripa Alba, Πτολ.

Ἑρμαῖον, ὀστν. Ἑρμαιον, τό, κυρ. Ναός τοῦ Ἑρμοῦ, Θουκ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Μέρος τι τῆς

Ἀρκαδίας, Παυσ — 3) ἀκρωτήριόν τι ἢ μέρος ὀχυρόν ἐπί τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ὅπου εὑρίσκεται τό μικρότατον πλάτος τούτου, Πολύβ - 4) Ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπί τῆς νήσου Σαρδινίας, τανῦν Malagrii. Πτολ. γ', 3. — 5) τό Ἑρμαῖον λέπας ἢ ὄρος, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λήμνου, Αἰσχ. Ἀγαμ. 294.

Ἑρμαῖος, αία, αῖον, Ἀττκ. Ἕρμαιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τόν Ἑρμῆν ἀνήκων ἢ τοῦ Ἑρμοῦ ὤν, ἱερός τοῦ Ἑρμοῦ. ὅθεν Ἑρμαῖος λόφος, ὁ. Δόφοστις ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ κείμενος ὀπισθεν τῆς πόλεως ἐπί τοῦ Νηΐου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 471.-2) Ἑρμαῖα, τά, ὄνομα διαφόρων ἑορτῶν καί πανηγύρεων πρός τιμήν τοῦ Ἑρμοῦ, τελουμένων εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος· πρό πάντων δέ περίφημα ἦταν τά ἐν Ταναγρᾳ τῆς Βοιωτίας πανηγυριζόμενα Ἑρμαῖα πρός τιμήν τοῦ Κριοφόρου Ἑρμοῦ, Παυσ. Βοιωτ.

Ἑρμαιώνδας, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρά Θουκ. γ', 5.

Ἑρμαφρόδιτος, ου, ὁ. Υἱός τοῦ Ἑρμοῦ καί τῆς Ἀφροδίτης, ἀνατραφείς ὑπό τῶν Νυμφῶν ἐπί τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης. Λουσάμενος ποτέ εἰς μέχυ καθαρόν πηγήν πλησίον τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ἠγαπήθη ὑπό τῆς Νύμφης Σαλμακίδος τοσοῦντον, ὥστε μή δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τούς ἀγκαλισμούς αὐτῆς, μετεμορφώθη ὑπό τῶν Θεῶν εἰς ἓν σῶμα μετ' αὐτῆς, ὅθεν καί Ἀνδρόγυνος ἐπωνομάσθη, Ὀβίδ. μεταμ. 4, 287. Λουκ.

Ἑρμείας, ου, ὁ, ἐπικ. ἀντί Ἑρμῆς. Ὁμ. Ἰλ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Τύραννος τῆς Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, φίλος καί μαθητής τοῦ Φιλοσόφου Πλάτωνος καί Ἀριστοτέλους, Λουκ.

Ἑρμέω πόλις, ἴδε Ἑρμούπολις.

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ. Ἑρμέας καί Ἑρμείας, ποιητικ. ἐπί δέ Ἑρμείης καί Ἑρμάων, ονος, παρά Ῥωμ. Mercurius. Υἱός τοῦ Διός καί τῆς Μαίας θυγατρός τοῦ Ἄτλαντος, γεννηθείς ἐπί τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτοῦ λατρεία. Ἡσ. Θεογ. 938. Παυσ. ἡ, 17. τήν ἰδέαν τῆς Θεότητος ταύτης παρέλαβον οἱ Ἕλληνες ἀπό τούς Αἰγυπτίους, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀναφέρει τόν περίφημον καρ' αὐτοῖς Ἑρμῆν Τρισμέγιστον λεγόμενον· ἐλατρεύετο δέ ὁ Ἑρμῆς ὡς ἄγγελος τῶν Θεῶν, καί ὑπηρέτης τῶν διαταγῶν αὐτῶν, φέρων εἰς τόν Ἅιδην καί τάς ψυχάς τῶν ἀποθνησκόντων· Ἐλογίζετο ὅτι ἔφορος καί προστάτης τοῦ ἐμπορίου, τοῦ κέρδους, τῆς κλοπῆς καί πάσης ὁποιαδήποτε πανούργου καί δολίου ἐπιχειρήσεως, ἀφορώσης εἰς ἰδίαν τινά ὠφέλειαν καί ἀπόλαυσιν, διό καί ἐμυθολογεῖτο ὡς ἐπιτηδειότατος κλέπτης, ἁρπάσας ἔτι βρέφος ὢν τάς πευτήκοντα βοῦς, τάς ὁποίας ἔνεμεν ὁ Ἀπόλλων ἐπί τοῦ ὄρους Πιερίας· ἐφεξῆς δέ τόν κεστόν τῆς Ἀφροδίτης καί τά βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος πρῶτος δέ ἐφεῦρε καί τήν κατασκευήν τῆς λύρας, προσαρμόσας χορδάς εἰς τό σέρμα μιᾶς χελώνης, τάς ὁποίας κρούων δι' ἑνός πλήκτρου, ἀπετέλει μελῳδίαν τινά· ἐπαριστάνετο δέ συνήθως κρατῶν εἰς τήν χεῖρά του ἓν κηρύκειον καί ἔχων ἐπί τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἓν πτερωτόν κάλυμμα πέτασον λεγόμενον, εἰς δέ τούς πόδας του ὡσαύτως πτερωτά πέδιλα· ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἀπαυταχοῦ κοινή εἰς τούς Ἕλληνας, Αἰγυπτίους καί Ῥωμαίους, καί εἶχεν εἰς διαφόρους πόλεις ἰδίους ναούς καί ἀγάλματα, πρό πάντων δέ εὑρίσκετο ταῦτα συνήθως εἰς τάς δημοσίους ἀγοράς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ὅθ' ὁ καί Ἑρμῆς Ἀγοραῖος ἐπωνομάζετο. Ὁμ. Ὀδ. Ω. Παυσ. Λουκ. διαλ. Θε.

Ἑρμησιάναξ, κτος, ὁ. Ποιητής Ἕλλην ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀκμάσας ἐπί τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καί τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε ἐλεγεῖα εἰς τρία βιβλία, τῶν ὁποίων ἓν ἀπόσπασμα διεσώθη παρ' Ἀθη. ιγ. Παυσ. Ἀττικ. 9.

Ἑρμῖνος, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικός, σύγχρονος τοῦ Δημοίνακτος καί διδάσκαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισιέως, Λουκ. Φαβρικ. Ἑλ. Βιβ. III. σελ. 495.

Ἑρμιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καί τῆς Ἑλένης, τήν ὁποίαν αὕτη ἐγέννησεν εἰς τήν Σπάρτην, ἡνίκα ἔτι νά φύγῃ μετά τοῦ Πάριδος εἰς τήν Τροίαν. Ὕστερον δέ ἔλαβεν αὐτήν εἰς γυναῖκα ὁ Ὀρέστης υἱός τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 5. Εὐρ. Ὀρέστ. — 2) Ἑρμιόνη καί Ἑρμιών, ονος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παρκθαλασσίως, ἔχουσα ἓνα λιμένα καί ναόν τῆς Δήμητρος καί Περσεφόνης. Κατῳκεῖτο δέ ἀρχαιόθεν ὑπό Καρῶν, ὕστερον ἐκυριεύθη ἀπό τοῦ Εὐρυσθέα, ἐπί δέ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξουσιάζετο ἀπό τόν Διομήδην· τανῦν Καστρί. Ὁμ. Ἰλ. Β, 560. Παυσ. ὅθεν, Ἑρμιονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. — 2) Ἑρμιόνιος, ία, ιον, τῆς Ἑρμιόνης ἢ εἰς τήν Ἑρμιόνην ἀνήκων, Στράβ. - 3) Ἑρμιονιακός, ή, όν = Ἑρμιόνιος. — 4) Ἑρμιονίς, ίδος, ἡ, τῆς Ἑρμιόνης, ἡ Ἑρμιονίς, ἡ περί τήν Ἑρμιόνην χώρα. Θουκ. β', 56.

Ἑρμιονικόν ἀκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας, ἐπί τῶν παραλίων τῆς Ἑρμιόνης, Στράβ.

Ἑρμιονικός κόλπος, ὁ. Μικρός τις κόλπος κείμενος περί τά παράλια τῆς Ἑρμιονίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἑρμίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βοιωτοῦ, μετά τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ὀρχομενός ἐγέννησε τόν Μινύαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Ἑρμίππος, ὁ. Πολίτης τῆς Ἀταρνέως Αἰολικῆς πόλεως, κήρυξ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου, Ἡρόδ. — 2) Ποιητής κωμικός Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους καί ἀδελφός τοῦ Μυρτίλου, τοῦ ὁποίου εὕρηνται ἐλάφρα λείψανα εἰς τούς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ἀριστοφ. Νεφ. 551. Ἀθην. — 3) Φιλόσοφος Ἕλλην ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπί τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καί συγγράψας μίαν διεξοδικήν Ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρου, Διογ. Λαερτ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, γράψας μίαν πραγματείαν περί Οὐρανίων φαινομένων καί βίους τῶν Ἐπισήμων Φιλοσόφων. Διογ. Λαέρτ. β', 55.

Ἑρμίστεον, τό. Πόλις τῆς Θουριακῆς Χερσονή-

σου κειμένη, κατὰ Πλίν. ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Ἑ῾ρμιόνη, ονος, ὁ. Τὸς τοῦ Εὔροπος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Ἀργολίδι πόλιν Ἑρμιόνην. Παυσ. β', 34. — 2) Ἀρχαιάτρ. καὶ σπαν. τύπ. τοῦ Ἑρμίονη, Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 608. Πολύβ.

Ἑ῾ρμογένης, ους, ὁ, Αἰτκ. -η καὶ -ην. Τὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίᾳ, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος· κατὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 384. ἔζη ὁ Ἑρμογένης οὗτος εἰς ἐνδεὴ καὶ πενιχρὰν κατάστασιν, διότι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Καλλίας ἐσφετερίσθη ὅλην τὴν πατρικὴν των περιουσίαν. Ξενφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαιδ. — 2) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Ταρσοῦ, ζήσας περὶ τὸ 161 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν ἔτι δεκαπέντε χρόνων, ἐθαυμάζετο διὰ τὴν μεγάλην του εὐγλωττίαν, συγγράψας περὶ ῥητορικῆς τέχνης βιβλία πέντε· κατὰ δὲ τὸν εἰκοστὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας του ἔχασεν ὅλας δι' ὅλου τὸ μνημονικόν του, ἀποθανὼν εἰς βαθὺ γήρας. Λουκ.

Ἑ῾ρμόδωρος, ὁ, Ἐπικούρειος Φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅς τις λέγεται ὅτι ἀπέθανε κερκυνωθείς. Λουκ.

Ἑ῾ρμοκλῆς, έους, ὁ. Εἰκονογλύπτης τις Ῥόδιος, Λουκ.

Ἑ῾ρμοκράτης, ους, ὁ, Αἰτκ. -η καὶ -ην. Τὸς τοῦ Ἑρμίονος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅς τις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ ματαιώσῃ τὰς κατὰ κῶν Συρακουσῶν πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. Ξενφ. — 2) Εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. Ἀπομν. α, 2, 48.

Ἑ῾ρμόλαος, ὁ. Μακεδὼν, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ Καλλισθένους καὶ εἷς τῶν ἀξιωματικῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅς τις συνομόσας μετ' ἄλλων τινῶν νέων κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐφονεύθη λιθοβοληθείς, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 13, 5.

Ἑ῾ρμόλυκος, ὁ. Τὸς τοῦ Εὐθύνου Ἀθηναῖος παγκρατιαστής, ὅς τις εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ γενομένην μάχην κατὰ τῶν Περσῶν ἔλαβε τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀνδρίας, Ἡροδ. 9, 105.

Ἑ῾ρμόνδοροι, οἱ, Hermunduri. Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄλβαν ποταμόν, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἑρμούνδουροι, Δι. Κασ.

Ἑ῾ρμονθίς, καὶ Ἑρμουθίς, ἡ, Πόλις τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ἐνταῦθα ἐλατρεύετο προ πάντων ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεύς· τινὲς χωρίον Ἑρμεὶτ λεγόμενον Στράβ. ἐν. Πτολ. δ', 5. ὅθεν, Ἑρμονθίτης, ὁ κατοικ.

Ἑ῾ρμονθίτης, ου, ὁ. Νομὸς τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, ἢ ἄλλως Θηβαΐδος λεγομένης.

Ἑ῾ρμόπολις, ιδος, ἡ Ἑρμεῖα πόλις, Ἡροδ. καὶ Ἑρμούπολις, Στέφ. Βυζ. ἡ μεγάλη λεγομένη, Mercurii Oppidium, Πλιν. Πρωτεύουσα τοῦ Ἑρμοπολίτου Νομοῦ ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ ἢ ἄλλως Ἑπτανομίδι λεγομένῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, Ἡροδ. 2, 67. Πτολ. ταυῦν Ἀχμουνεῖα. — 2) Ἑρμόπολις ἡ μικρά. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Ἀλεξανδρινιτικοῦ Νομοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Μαρεωτίδος Λίμνης, ταυῦν Δαμαντοῦρ, Στράβ. Πτολ. δ', 5. ὅθεν, Ἑρμοπολίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. — 3) Ἑρμοπολιτικὴ, ἡ, ὁν· τῆς Ἑρμοπόλεως ἢ εἰς τὴν Ἑρμόπολιν ἀνήκων, Στράβ.

Ἑ῾ρμοπολιτικὴ φυλακή, ἡ, Hermopolitana Custodia. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑπτανομίδος Αἰγύπτου κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἔνθα ἐπληρόνατο τὸ τελώνιον τῶν εἰσαγομένων πραγματειῶν ἐκ τῆς ἄνω Αἰγύπτου. Στράβ.

Ἑ῾ρμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς Αἰολίδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, ταυῦν Σαραβάτ, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 392. Ἡροδ. εἰς τοῦτον τὸν Ἕρμον χύνεται ὁ Πακτωλὸς ποταμός. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 343. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἑ῾ρμος, ους, τό, Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν· ὅθεν Ἑρμεῖος, ὁ κατοικ. ἐπίρρ. Ἑρμῆσε, εἰς Ἕρμος, καὶ ἐν Ἑρμοῖ, Στέφ. Βυζ. Πλευταρχ. Θησ. ιά.

Ἑ῾ρμότιμος, ὁ. Εὐνοῦχός τις τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡροδ. — 2) Φιλόσοφός τις ἀρχαῖος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς Κλαζομένιος. Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δυναμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ὕστερον νὰ ἐπαναστρέφῃ πάλιν εἰς αὐτό, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἔγίνωσκεν ὅλα ἀκεῖνα, ὅσα αὐτὸς εἶχεν ἰδεῖ εἰς τοὺς πλείον ἀπωτάτους τόπους· ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἀφῆκεν τὸ σῶμα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ διὰ μόνης τῆς ψυχῆς του πάλιν εἰς αὐτό, οἱ ἐχθροί του ἔλαβον αὐτὸ παρὰ τῆς γυναικος του καὶ τὸ κατέκαυσαν, ἐστοτε δὲ ἐτιμήθη ὡς Ἥρως ὑπὸ τῶν Κλαζομενίων, Λουκ.

Ἑ῾ρμοτύβιος, οἱ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡροδ. 2, 164. ὅπερ κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων γλῶσσαν δηλοῖ πολεμικός.

Ἑ῾ρμούπολις, ἴδε Ἑρμόπολις.

Ἑ῾ρμόφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μιλησίων ὅτε οὗτοι ἀπεστάτησαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰώνων κατὰ τοῦ Ξέρξου, Ἡροδ.

Ἑ῾ρμων, ωνος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους στρατηγοῦ τῶν Συρακουσίων, Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. ἡ, 92. — 3) Μεγαρεύς, Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. Ἑλλ.

Ἑ῾ρμῶναξ, κτος, ὁ. ὅθεν, ἡ κώμη Ἑρμώνακτος λεγομένη. Πόλις τοῦ Εὐξείνου. Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τύρα ποταμοῦ, Στράβ. Πτολ.

Ἑ῾ρμώνασσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Κορυκονδάμης, ταυῦν Ματρίγα, Στραβ. Διον. Περ. 552.

Ἑ῾ρμωνθίς, ιος, ἡ, Hermunthis, ἴδε Ἑρμονθίς.

Ἑ῾ρμωτον, τό. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῶν Κολωνῶν, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α, 12.

Ἑ῾ρνικοι, οἱ, Hernici. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου πλησίον τῶν Οὐόλσκων, Στέφ. Βυζ.

Ἑ῾ροιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν. ὅθεν, Ἑροιάδης, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. Ἡσύχ.

Ἕ῾ρος, ὁ. Ἀρχαῖος τύπ. ἀντὶ Ἔρως, Ἡσ. Θεογ. 120.

Ἕ῾ρση, ἡ. Horse. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου καὶ Πανδρόσου· ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κέφαλον. Ἀπολδρ. γ', 13, 3. — 2) Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ.

Ἑ῾ρύαλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 411.

Ἑ῾ρύθεια, ἡ, (ῡ). Μία τῶν Ἑσπερίδων, αἵ τινες ἐφύλαττον τὰ περίφημα χρυσᾶ μῆλα, Ἀπολδρ. β', 5, 11, καὶ Ἐρυθηΐς, ίδος, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Γηρυόνου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Ἐρύθεια, Στεφ. Βυζ. Παυσ.

Ἑ῾ρύθεια, ἡ. Erithia. Ὕστερον Ἀφροδισιάς. Νῆσος μικρὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' ἑνὸς στενοῦ πορθμοῦ θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι κατῴκει ὁ Γηρυόνης. ταυῦν νῆσος Δέον ἡ la Carcara, λεγομένη, Ἡσ. Θεογ. 290. Ἡροδ. 4, 8. Ἀπολδρ. β', 5.

Ἑ῾ρυδῖνοι, οἱ. Τόπος ἐρεινὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἡ κατὰ Στράβ. δύο λόφοι ἐξέχοντες εἰς τὴν θάλασσαν, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῶν χρώματος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 855.

Ἑ῾ρυθρά, ἡ, = Ἐρυθραί.

Ἑ῾ρυθρὰ Βῶλος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἡ θέσις μένει ἄγνωστος, Ἡροδ. 2, 111. Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Διοδῶρ. Σικ. α, 59 καλεῖται Ἱερὰ βῶλος.

Ἑ῾ρυθρὰ θάλασσα, ἡ. Erythraeum mare. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅλην ἐκείνην τὴν θάλασσαν ἥτις ἐκτείνεται μεσημβρινῶς τῆς Ἀσίας, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦς καὶ Ἰνδικὴν θάλασσαν ἔλεγον· οὕτως ὁ Ἡρόδ. ὀνομάζει Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἓν μέγα μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν νοτίων παρακλίων τῆς Ἀραβίας ἕως τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριεχεται ὁ Περσικὸς καὶ Ἀραβικὸς κόλπος, Ἡροδ. 1, 1. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ, ἡ νοτία θάλασσα, Ἡροδ. 4, 37. ὁ δὲ Ξενφ. Κυρπαιδ. φαίνεται ὅτι ὑπολαμβάνει ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μόνον τὸν Περσικὸν κόλπον. Ὠνομάζετο δὲ αὕτη ἡ θάλασσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου καὶ πρώτου βασιλέως Ἐρύθρα ὅστις ἐξουσίασε τὰ περὶ αὐτὴν μέρη, ἢ ὡς ἄλλοι τινὲς εἰκάζουσιν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ ἐρυθρᾶς ἄμμου. ὅθεν, Ἐρυθραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ, Ἐρυθραῖοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν· ὁ Ἐρυθραῖος Πόντος, Διον. Περ. 711. = Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Ἑ῾ρυθραί, αἱ (σπαν. Ἐνικ. ἡ Ἐρυθρά, Στέφ. Βυζ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 499. Ἡροδ. Θουκ. — 2) Μία τῶν δώδεκα πρώτων Ἰωνικῶν πόλεων, κειμένη ἐπὶ μιᾶς Χερσονήσου ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου, οὖσα τὸ πάλαι ἀποικία τῶν Βοιωτῶν καὶ παρὰ τῆς περιφήμου Ἐρυθραίας Σιβύλλης. Ἡρόδ. 1, 142. Θουκ. ὅθεν, Ἐρυθραῖος, α, ον, ἐξ Ἐρυθρῶν, ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλη, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — Ἐρυθραῖοι, οἱ κάτοικ. τῶν Ἐρυθρῶν, Ἡροδ. καὶ, ἡ Ἐρυθραία, ἡ περὶ τὰς Ἐρυθρὰς χώρα, Θουκ.

Ἑ῾ρυθραῖον ἄκρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων, ταυῦν, Κάβο Τόσσον ἢ Σάκρον, Πτολ.

Ἑ῾ρυθραῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἐρυθρῶν ἐν Ἰωνίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ ναός, Παυσ.

Ἑ῾ρύθρας, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεύς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, Στέφ. Βυζ. —

Ἑ῾ρυθρὴ Βῶλος, Ἐρυθρὴ θάλασσα, ἴδε Ἐρυθρὰ βῶλος, κ. τ. τ.

Ἑ῾ρύθριος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, Ἀπολδρ. α, 9, 2.

Ἑ῾ρυθρος, ὁ. Τὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔστειλε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἐκ Κρήτης, κτίσας τὴν πόλιν Ἐρυθρὰς, Παυσ. η, 3. — 2) Τὸς τῶν Λεύκωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀθάμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἐρυθραί, Παυσ. β', 21. — 3) Τὸς τοῦ Περσέως ὅς τις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μέρη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ θάλασσα αὕτη ἐκλήθη Ἐρυθρά.

Ἑ῾ρύκη, ἡ. Φρούριόν τι ὀρεινὸν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Στέφ. Βυζ.

Ἑ῾ρυκίνη, ἡ (ῑ). Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὄρους Ἔρυκος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἕνα περίφημον ναόν, κτισθέντα ἐνταῦθα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου· ἐλατρεύετο δὲ ἔτι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ψωφίδα, Παυσ. Ἀρκ. 24.

Ἑ῾ρυμάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βηροσοῦ, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Σάββης μιᾶς τῶν Σιβύλλων, Πλυτ. ι, 13.

Ἑ῾ρυμάνθιος, ὅς, καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος. Ἀγριόχοιρός τις ἐν Ἀρκαδίᾳ προξενοῦν μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς τὴν χώραν ταύτην, καταρημόνων ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ χωρία καὶ ἀγρούς, εἰς τοῦτον σταλεὶς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους, ἐθήρευσεν αὐτὸν ζῶντα καὶ τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του εἰς τὰς Μηκύνας. Ἀπολδρ. β', 5, 3.

Ἑ῾ρύμανθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐθήρευσε τὸν Ἐρυμάνθιον Κάπρον, ταυῦν Ξιρία, Ὅμ. Ὀδ. Ζ, 103. Ἀπολδρ. β', 5. — 2) Ποταμός τις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλ-

φειόν, Καλλιμ. Στράβ. ὄθεν, Ἐρυμάνθιος, ία, ιον, τοῦ Ἐρυμάνθου, ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος, Ἀπολλ. — 2) Ἐρυμανθίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Ἐρυμάνθου.

Ἐ'ρύμανθος, ὁ, Τὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ πατὴρ τοῦ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας Ἐρύμανθος, Παυσ. ἡ, 24. — 2) Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της Ἀδώνιδος, λουομένην εἰς μίαν πηγήν, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων μεταμορφωθεὶς εἰς ἄγριον χοῖρον, ὥρμησε κατὰ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τὸν ἐθανάτωσε, Ptολ. Ἡφαιστ. ά.

Ἐ'ρύμας, αντος, ὁ (ῡ) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὅμ. Ἰλ. Π, 345. — 2) ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐ'ρυμναί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας κειμένη παραθαλασσία, Στράβ.

Ἐ'ρυξ, υχος, ὁ. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολλῶν. β', 5, 10. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Βούτου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, κατασταθεὶς βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἔκτισε τὴν πόλιν Ἔρυκα ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἤγειρε καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀφροδίτης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μὲ τὰς βοὺς τοῦ Γηρυόνου. Διοδ. Σικ. δ', 85. Ἀπολλ. β', 5, 10.

Ἐ'ρυξ, κος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου, ταυτὸν Monte di Trapano. Ἡροδ. Θεοκρ. ιέ, 101. ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐτρέφοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Διοδώρου καὶ Πολυβίου ὑπὲρ τὰς χιλίας ἑταῖραι, πρὸς τιμὴν καὶ λατρείαν τῆς Ἐρυκίας Ἀφροδίτης. Πολυβ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἔρυκος ὄρους, Θουκ. Ζ', 2. Στράβ. ὄθεν, Ἐρυκῖνος, ίνη, ῖνον, τοῦ Ἔρυκος καὶ, Ἐρυκῖνοι, οἱ κάτοικοι. Ptολ. ἡ Ἐρυκίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔρυκην χώρα; Ἡροδ. 4, 45. (κατὰ Στέφ. Βυζ. ἔστι καὶ ἡ πόλις Ἐρυξ ἀρσενικ. γένους.)

Ἐ'ρυξίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων, οἵ τινες ἐκλέγοντο πρότερον κατὰ δεκαετίαν, Διοδ. Σικ. — 2) Ἰατρός τις Ἀθηναῖος, Δημοσθ.

Ἐ'ρυξιδαΐδαι, α, ὁ, (ῑ) Πατὴρ τοῦ Φιλοχαρίδα πρέσβεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. ὁ, 119.

Ἐ'ρυξίμαχος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀκουμενοῦ, περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον πολλάκις ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του, Πλάτ. Συμπ. σελ. 176. Β.

Ἐ'ρυξις, εως, ὁ. Τὸς τοῦ Φιλοξένου, δυστροπός τις καὶ βδελυρὸς ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Βατρ. 944.

Ἐ'ρυξώ, ούς, ἡ, Γυνὴ Ἀρκεσιλάου τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Κυρήνης, Ἡροδ. δ', 160.

Ἐ'ρυσίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελώου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀκαρνανίᾳ, πόλις Ἐρυσίχη, Στέφ. Βυζ.

Ἐ'ρυσίχη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαρνανίας, ὕστερον Οἰνιάδαι κληθεῖσα, Στράβ. ὀρθότερ. δὲ Ἐρυσίκη, Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Ἐρυσιχαῖος, ὁ κάτοικος, Στράβ. ἐξ Ἀλκμ.

Ἐ'ρυσίχθων, ονος, ὁ (ἐρύω, χθών.) Τὸς τοῦ Τριόπα βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, Καλλιμ. Ἄρτ. 24 ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος, τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐτιμώρησε, πέμψασα εἰς αὐτὸν σφοδρὰν πεῖναν, διότι ἔκοψε μίαν ἱερὰν δρῦν ἐκ τοῦ ἄλσους αὐτῆς· κατακαλώσας δὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πρὸς χορτασμόν του, κατήντησε νὰ καταφάγῃ καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ μέλη, ἕως ὅτου ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. Λίλ. ποικ. Ἱστ. ά, 27. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ Λίθιον ἐπωνομάζετο, Λυκοφρ. 1386. ἔτι δὲ Ἐριτίχθων, ονος, Πλαίφ. — 2) Τὸς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ὅς τις ἐπιτρέψων ἐκ τῆς νήσου Δήλου, ἀπέθανε κατ' ὀδόν, μὴ ἀφήσας κανὲν τέκνον. Ἀπολλῶν. γ', 13, 2. Παυσ. ά, 3, 29.

Ἐ'ρυτος, ὁ, = Εὔρυτος. Τὸς τοῦ Ἑρμοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Πίνδ. Πύθ. 4, 319.

Ἐ'ρχεια, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, πιθαν. μεταξὺ Ἀφιδνῶν καὶ Μελίτης εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Ξενοφῶν, Ἡσυχ. ὄθεν Ἐπίρμ. Ἐρχιαῖοι, εἰς τὰς Ἐρχείας, Πλάτ. καὶ Ἐρχιεύς, ὁ κάτοικος, Δημ. ἡ γραφ. Ἐρεχθίς, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἔστιν ἡμαρτημ.

Ἐ'ρχομενός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Ἡσ. λείψ. ιέ.

Ἐ'ρωδιός, ὁ. Τὸς τοῦ Μελανθοῦς καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁμώνυμον πτηνόν, Ἀντων. Λιβ.

Ἐ'ρως, ωτος, ὁ. Ἔρωτ. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων θεοτήτων, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς Νυκτός, Ὀρφ. κατὰ δὲ Ἡσιοδ. τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ· παρ' Ὅμ. οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως οἷς κύρ. ὄνομ. ὁ Ἡσ. Θεογ. 116. καλεῖ αὐτὸν κάλλιστον μεταξὺ πάντων ἄλλων ἀθανάτων, γεννηθέντα ἐκ τοῦ Χάους καὶ ἕνα τῶν ἀρχαιοτάτων θεῶν· ἐλογίζετο δὲ ὡς ἔφορος τῆς ἀγάπης καὶ πάσης ἐρωτικῆς κοινωνίας καὶ ἑνώσεως· ἐν δὲ τῇ Κοσμογονίᾳ τῶν ἀρχαίων παρίσταται ὁ Ἔρως ὡς μία δύναμις ὑπερτάτη, διὰ τῆς ὁποίας συνδέονται καὶ συντηροῦνται τὰ διάφορα ἐν τῇ φύσει ὄντα, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς ἄλληλα ἀμοιβαία ἀναφορὰ καὶ συγγένεια παρηγαγε τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ πρωτογόνου ἀγάπης, τῆς ὁποίας σύμβολον ὑπῆρξεν ὁ θεὸς Ἔρως, ὁ Πλατ. συμπ. ἀναφέρει δύο Ἔρωτας, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἀρχαιότερος ἦν υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὁ δὲ ἕτερος τῆς Πανδήμου ἢ κοινῆς λεγομένης Ἀφροδίτης· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Λυρικοῖς ποιηταῖς, παρίσταται ὁ Ἔρως υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, παῖς ὡραῖος καὶ μικρὸς τὴν ἡλικίαν, ἔχων πτερά, τόξα καὶ λαμπάδα εἰς τὰς χεῖρας, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἦν μεγάλη παρ' αὐτοῖς τοῖς θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. Ἀνακρ. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχε πρὸ πάντων ἐπίτιμος εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας, ἔνθα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμήν αὐτοῦ τὰ Ἐρώτια ἢ Ἐροτίδια λεγόμενα ἀνὰ πᾶσαν πανδημεί, Παυσ. 5', 27.

Ἐρωτιανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεύς, ζήσας ἐπὶ

τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, ὅς τις ἔγραψε μίαν συλλογὴν τῶν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἔρωχος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Χαράδρας, Ἡράκλ. 8, 23. Παυσ.

Ἑσπερία, ἡ, ἴδε Αἰσπερία.

Ἑσπέρη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1427.

Ἑσπερία, ἡ, προσυπακμ. γῆ, = Ἰταλία, Διον. Ἁλ. καὶ Ἑσπεριώτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἑσπερίδες, αἱ, ὁρα Ἑσπερίς.

Ἑσπέριος, ία, ιον, ταυτ. τῷ δυτικός. Ὁ πρὸς Ἑσπέραν κείμενος, ἡ Ἑσπερὶς ἅλς, ἡ δυτικὴ ἠιόι Μεσόγειος θάλασσα, Διον. Περ. 45. καὶ, ἡ Ἑσπερὶς χθών, = Ἑσπερία, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 311. —

Ἑσπέριος Δράκων. Ὁ Δράκων ὃς τις ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, υἱὸς τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 333. Κατὰ δὲ Ἀπολλῶν. β', 5, 11. καὶ Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. 1366, ἦν υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἔχιδνης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε νὰ λάβῃ τὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων.

Ἑσπερίς, ίδος. Ἐπιθ. = Δυτική. — 2) Οὐσ. Κύρ. Ὄνομ. Πόλις τῆς Λιβύης, ὕστερον Βερενίκη κληθεῖσα, ἔτι δὲ καὶ, αἱ Ἑσπερίδες, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Ἑσπεριτής, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. — 3) πληθ. αἱ Ἑσπερίδες Νύμφαι. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 215. Θυγατέρες τῆς Νυκτός, κατοικοῦσαι πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ περὶ τὰ ἔσχατα δυτικὰ μέρη τῆς γῆς ἢ περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα, ἢ δ' καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. δ', 27 ἐνομίζοντο θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος· ἦσαν δὲ αὗται τρεῖς ἀδελφαί, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1427, κατ' ἄλλους δὲ τέσσαρες, ἡ Αἴγλη, Ἀρεθοῦσα, Ἐρυθία καὶ Ἑσπέρη, Ἀπολλῶν. β', 5, 11. Φυλάττουσαι μέσα εἰς ἕνα κῆπον τὰ λεγόμενα χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων· οὗτος δὲ ὁ κῆπος ἐπλάττετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῇ Λιβύῃ, εἰς ἓν ἱερὸν ἄλσος κείμενον πρὸ τῆς Βερενίκης πόλεως τῆς Κυρήνης, τὰ δὲ ἐν αὐτῷ μῆλα ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Ἥρας, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τῆς γῆς εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της, Ἀπολλῶν. Ἐρατοσθ. Ἀθην. γ'. Ὁ Ἡρακλῆς σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυθέως διὰ νὰ φέρῃ τὰ μῆλα ταῦτα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ φονεύσας τὸν αὐτόθι Ἑσπέριον Δράκοντα φυλάττοντα αὐτά, τὰ ἥρπασε. — 4) Αἱ Ἑσπερίδες νῆσοι, κυρ. ἐλέγοντο αἱ νῆσοι εἰς τὰς ὁποίας κατῴκουν αἱ Ἑσπερίδες· κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς νήσους τῶν Μακάρων· κατὰ δὲ Δίον. Περ. 563. = αἱ Κασσιτερίδες νῆσοι.

Ἑσπερίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑσπέρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὸς Νύμφας Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. δ', 27.

Ἑσπερος, ὁ. Τὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, Ἡσ. Θεογ. 381, ἢ κατ' ἄλλους ἀδελφὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδας, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄτλας καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὰς Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. ἐλέγετο δὲ ὅτι ἦν ἔμπειρος ἀστρονόμος καὶ ὅτι ἀναβὰς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος διὰ νὰ παρατηρήσῃ τοὺς ἀστέρας, ἠρπάγη ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας, γενόμενος ἀφανής, οἱ δὲ συμπολῖται αὐτοῦ τὸν ἐτίμησαν μὲ θείας τιμάς.

Ἑσπεριται, οἱ. Οἱ κάτοικοι χώρας τινὸς κειμένης πλησίον τῆς μεγάλης Σύρτεως ἐν Λιβύᾳ, ἥτις ὡς λέγεται ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος, ἐξ ὃ καὶ ἐνταῦθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εὑρίσκετο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων, Στράβ. οἱ Εὐεσπερῖται, Ἡροδ. 4, 198 ὅπερ ὄρα. — 2) ἔθνος τῆς Ἀτλίας κατοικοῦν περὶ τὰ μεσημβριά μέρη τῆς Ἀρμενίας, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. ζ', 8, 25.

Ἑστία, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. Ἰστίη, παρὰ Ῥωμ. Vesta Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διός καὶ τῆς Ἥρας, Ἡσ. Θεογ. 453. Λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τοῦ πυρός, ἐδίδαξε πρώτη τοὺς ἀνθρώπους τὴν οἰκονομίαν καὶ λοιπὴν περιποίησιν τοῦ οἴκου, τὴν σύστασιν τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἡσύχου κοινωνίας καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῶν πόλεων, ἐξ ὃ καὶ ἐλογίζετο κοινῶς ὡς προστάτις καὶ ἔφορος τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, τιμωμένη ἐξαιρέτως μὲ προσφορὰς τῶν πρώτων ἀπαρχῶν εἰς πᾶσαν δημόσιον τελετὴν καὶ πανήγυριν, ὅθεν παροιμ. κάθ' Ἑστίας ἀρχεσθαιν ἤτοι πρώτην ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Ἀριστ. Ὀμ. Ἅμν. 23. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 247. Α. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐσυγχέετο τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς ταύτης μὲ τὸ τῆς Κυβέλης, Γαίας καὶ Δήμητρος. (παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἐστὶ τὸ Ἰῶτα ἀεὶ βραχύ, παρὰ δὲ Ἡσ. μακρόν.) — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολλῶν. β', 5, 11. ἔνθα ἡ γραφ. φαίνεται μᾶλλον ἡμαρτημ.

Ἑστίαια, ἡ. Ἐπικ. Ἰστιαία, Ἰων. Ἰτιαία. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, ὕστερον Ὠρεὸς κληθεῖσα, Θουκ. ζ, 57. Ξενοφ. Ἰστίαια παρ' Ὅμ. καὶ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, Ἀπολλῶν. γ', 7, 3. — 3) Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, Στέφ. Βυζ. — ὄθεν Ἑστιαιεύς, ἑώς, ὁ κάτοικ. Θουκ. ἴδε Ἰστίαια.

Ἑστιαιῶτις, ιδος, ἡ, Ἰων. Ἰστιαιῶτις. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας κειμένη βορειοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης. Κατὰ Στράβ. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὴν ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἑστιαίας, οὖσα ἀποικία τῶν αὐτόθεν ἐλθόντων Ἑστιαιέων. — ὄθεν, Ἑστιαιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας. — 2) Μικρὰ τις χώρα ἐπὶ τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν πόλιν Ἑστίαιαν, ἴδε Ἰστιαιῶτις, κατὰ Στράβ.

Ἑστιάς, άδος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης ὀλίγον ἀπέχον τοῦ Βυζαντίου.

Ἑστιόδωρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἑστίωνες, οἱ, Estiones. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν περὶ τὴν πόλιν Καμβόδουνον, Στράβ.

Ἑταῖρα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξόχως ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Ἀθην. ιγ', 4.

Ἑτέαρχος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίμης καὶ πάππος τοῦ Βάττου πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων. Ἡ-

ροδτ. 4, 153. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου, κατήργησαν οἱ Ἡρῆτες τὴν Μοναρχικὴν πολιτείαν, εἰσάξαντες ἀντ' αὐτῆς τὴν Δημοκρατικήν. — 3) Βασιλεὺς τῶν Ἀμμωνίων ἐν τῇ Λιβύᾳ, Ἡροδτ. 2. 32.

Ἐτεοβουτάδης, ου, ὁ, πληθ. οἱ Ἐτεοβουτάδαι. Ἐπίσημός τις καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς· κατήγετο δὲ ἀπὸ τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος, ὅθ' ὅ καὶ Βουτάδαι ἰδίως ἐλέγετο, τὸ δὲ ἐτεός δηλοῖ γνήσιος· ἴδε καὶ Βούτης. Δημ.

Ἐτεόκλειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ἐτεοκλέους ἢ εἰς τὸν Ἐτεοκλέα ἀνήκων· αἱ Ἐτεοκλειοι θύγατερες, αἱ Χάριτες, διότι πρώτον ὁ Ἐτεοκλῆς εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν, Θεοκρ. εἰδ, κστ'. 104. ἴσε Ἐτεοκλῆς.

Ἐτεοκλήειος, η, ον, = Ἐτεόκλειος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 386.

Ἐτεοκλῆς, έους, ποιητικ. καὶ Ἰων. Ἐτεοκλέης, ῆος, ὁ, Τὸς τοῦ Ἀνδρέως καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Λεύκωνος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἐν μέρει αὐτόθι Ἐτεοκλεία· οὗτος εἰσήγαγεν πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων. Παυσ. 9', 34—35. Θεοκρ. — 2) Τὸς τοῦ Οἰδίπους καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις μετὰ τοῦ Ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυνείκους ἔβλεπε τὸν γέροντα πατέρα αὐτοῦ νὰ ἀρήσῃ τὰς Θήβας· ἀναβὰς δὲ εἰς τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ συμβασιλεύῃ ἀναλλάξ ἀπάπαν ἔτος μετὰ τοῦ Πολυνείκους, δὲν ἀφῆκε πλέον τὸν ἀδελφόν του νὰ βασιλεύσῃ, διὰ τὸ ὁποῖον ἀδίκημα ὁ Πολυνείκης βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Ἀδράστου, ἐκστράτευσεν ὕστερον κατὰ τῶν Θηβῶν διὰ νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἐκεῖθεν δὲ μονομαχήσαντες οἱ δύο ἀδελφοί, ἐσφάγησαν συγχρόνως, Ὁμ. Ἀίσχ. Εὐριπ. Φοιν. 57. Ἀπολδρ. γ', 58. Παυσ. 9', 5.

Ἐτέοκλος, ὁ, Τὸς τοῦ Ἴφιος ἐξ Ἄργους, Παυσ. ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπὶ Ἡρῴων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐθανατώθη ἐπαυσα ὑπὸ τοῦ Λεάδου, Ἀπολδρ. γ', 6, 8. Αἰσχ. Ἑπτ. Θῆβ.

Ἐτεόκρητες, οἱ. Μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου Κρήτης, λογιζόμενοι ὡς αὐτόχθονες καὶ μὴ κατάγομενοι ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 176. κατῴκουν δὲ οὗτοι κατὰ Στράβ. περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς νήσου, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Πρησόν.

Ἐτεόνικος, ὁ. Λακεδαιμονιόστις, ὑποστρατηγὸς τοῦ Ἀστυόχου, ὕστερον δὲ σταλεὶς ὡς ἁρμοστὴς εἰς τὴν νῆσον Θάσον, Θουκ. Ξενοφ. — 2) Ἀθηναῖος, Πατὴρ τοῦ Καλλιστράτου, Δημ.

Ἐτεωνεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Βοηθοῦ, εἷς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν, μυστικὸς ὑπουργὸς τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ Ὀδ. Ε, 23.

Ἐτεωνός, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ἐλεωνος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἐτεωνὸν ἐν Βοιωτίᾳ, Εὐστάθ. — 2) Ἐτεωνός, ὁ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ποταμοῦ, ὕστερον Σκάρφη κληθεῖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 497. Στράβ. — Θεν, Ἐτεωνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἐτιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ὠνόμασε τὴν ἐν Δακωνίᾳ κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν Ἐτιάδα Παυσ. γ', 22.

Ἐτιάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Δακωνίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, ὅτε οὗτος ἀνεχώρει ἐκ τῆς Τροίας· πιθαν. ἡ νῦν Βάτικα καλουμένη Παυσ.

Ἑτοιμοκλῆς, έους, ὁ, Ἕλλην. κύρ. Ὄνομ. Ἀνδρός, Λουκ.

Ἑτρουρία, ἡ, = Τυρρηνία, Στράβ.

Ἑτρούσκοι, οἱ. Ἐτρυσκοί. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας, ταύτ. τῷ Τυρρηνοί, Στράβ.

Ἐτυμανδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Εὐεργέτων, τανῦν Χινδμένδ. Ἀρρ αν. Ἀνάβ. δ', 6.

Ἐτυμοκλῆς, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, Ξενοφ.

Εὖα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνωνος, Παυσ.

Εὐάγγελος, ὁ. Παθαριστής τις ἐκ Ταράντου, Λουκ.

Εὐαγόρας, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Νηλέως φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 2) Τὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολδρ. γ', 12. 5. — 3) Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περσικοῦ πολέμου, ὑποκείμενος ὡν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, — 4) Τὸς τοῦ Νικοκλέους καὶ βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Τευκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι ἐβασίλευσαν πολλοὺς χρόνους κατὰ διαδοχὴν εἰς τὴν Σαλαμῖνα. Πρὸς τούτον τὸν Εὐαγόραν κατέφυγεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κόνων μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἔσωσεν αὐτὸν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαναστατήσας ὁ Εὐαγόρας κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε γενναίως τὰς μεγάλας αὐτῶν δυνάμεις, ἕως οὗ τελευταῖον πολιορκηθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν Σαλαμῖνα, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐθανατώθη. Ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης ἔγραψεν ἕνα ἐπιτάφιον λόγον ὑπὲρ τοῦ Εὐαγόρα τούτου, ἐπιγραφ. ἐγκώμιον Εὐαγόρου. Ξενοφ. Δημ. — 5) Λακεδαιμόνιος. ὅστις νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας διὰ τοῦ τεθρίππου, ἐθεώρει μεγαλοπρεπῶς τοὺς ἵππους του, Ἡροδτ. 6, 103. — 6) Ἑταῖρός τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενοφ.

Εὐαγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ Θεογ 357. Ἀπολδρ. α, 2, 7.

Εὔαγρος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Κένταυρον Γρῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ.

Εὐάδνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πιτάνης, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἴαμον· ἀνετράφη δὲ ὡς λέγεται εἰς τὴν πόλιν Φαιστάνην ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ τοῦ Δίπυτου υἱοῦ τοῦ Ἐλάτου, Πίνδ. Ὀλ. 6, 50. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἄργου βασιλέως τῆς Ἀργολίδος καὶ μήτηρ

τοῦ Ἰάσου, Περιάνθου, Ἐπιδαύρου καὶ Κριάσου, Ἀπολδρ. β', 1, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Καπανέως, πρότερον Ἰανείρα καλουμένη. Εὐριπ. Ἱκετ. 987. Ἀπολδρ. 3, 7, 1. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Πελίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάσων ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν Κάναυτα βασιλέα τῆς Φωκίδος, Διοδ. Σικ. δ', 54.

Εὔαθλος, ὁ. Ουτιδανὸς Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις καὶ συκοφάντης, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 710. — 2) Ἀθλητής τις σταδίου ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Εὐαιμονίδης, ὁ. Τὸς τοῦ Εὐαίμονος, ὁ Εὐρύπυλος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 76.

Εὐαίμων, ονος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 2) Πατὴρ τοῦ Εὐρυπύλου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 736.

Εὐαίνετος, ὁ. Τὸς τοῦ Καρήνου Λακεδαίμων, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, εἷς τῶν στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. Ἡροδτ. 7, 173.

Εὐαίων, ονος, ὁ, Πιθαν. ἐπιπλαστ. κύρ. Ὄνομ. ποιητοῦ τινος καὶ παρασίτου Δημαγωγοῦ ἐν Ἀθήναις, κωμῳδουμένου ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἐκκλ. 408. — 2) Ἀθηναῖός τις παταθικασθεὶς δι' ἔγκλημα φόνου, παρὰ Δημ. Μειδ.

Εὐάλας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Θουκ. ἡ, 21.

Εὐάλκης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, υἱὸς καὶ φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησιλάου, Ξενοφ. Ἑλ. δ', 1, 400. Πλούτ. ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀγίδος καλεῖ αὐτὸν ἀθλητήν.

Εὐαλκίδης, ου, ὁ (ι) Ἐρετριεύς, στρατηγὸς ἐν Ἐφέσῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων, Ἡροδτ. 5, 102,

Εὐαμερίων, ονος, ὁ. Ἐπιθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σικυῶνι ὁ Ἀσκληπιός. Εἰς τὴν Πέργαμον ἐπωνομάζετο οὗτος Τελεσφόρος καὶ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον Ἀκέστιος, Παυσ. β', 11, 7.

Εὐάνδρη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων, Κοΐντ. Σμ. ἀ, 43.

Εὐανορίδης, ου, ὁ, Ἠλεῖός τις παρὰ Λουκ.

Εὔανδρος, ὁ. Evander. Τὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Νυμφῶν Θέμιδος καλουμένης, Διον Ἀλ. α', 3. Παυσ. ἡ, 43. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ. Ἐξηκοντα χρόνους περίπου πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας, ἐλθὼν ὁ Εὔανδρος οὗτος μὲ μίαν μικρὰν ἀποικίαν Ἀρκάδων ἐκ Παλλαντίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἤρξεν κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Παλάντιον. Διον. Ἀλ. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἀγρίων κατοίκων ἐκείνου τοῦ μέρους ὡς μάντις καὶ θεόπνευστος, συνεργήτας εἰς τὴν ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἠθῶν των, ὅστις καὶ μετὰ ταῦτα ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς Ἥρως, ἔχων ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίου ἐν Ῥώμῃ, Διον. Ἀλ. ἀ, 32. Λιβ. — 2) Τὸς τοῦ Σαρπηδόνος βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Δηϊδάμειαν θυγατέρα τοῦ Βελλεροφόντου ἐγέννησε τὸν νεώτερον Σαρπηδόνα, Διοδ. Σικ. ἑ, 80. — 3) Τὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12. — 4) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.

Εὐάνεμος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον Ἐλατρεύετο ἐν Σπάρτῃ. Παυσ. γ', 5.

Εὐάνθης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 998.

Εὐανθία, ἡ. ἴδε Οἰάνθη.

Εὐαρέτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Ἱπποδάμειαν, Ὑγῖν.

Εὐάρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 259.

Εὐάρχιππος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ.

Εὔαρχος. ὁ. Τύραννος τῆς Ἀστακοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β', 30. — 2) Χαλκιδεύς, ὅστις ἔφερε μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. Θουκ. ζ, 3.

Εὔας, α, ὁ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Σελλασίας ἐν Δακωνίᾳ, σχηματίζων μετά τινος ἄλλου λόφου τοῦ Ὀλύμπου, μίαν στενὴν διάβασιν, Πολύβ.

Εὐάσπλα, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐμβάλλων, εἰς τὸν Κωφῆνα, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 24.

Εὐβάτας, ου, ὁ, ἔδε Εὐβάτας.

Εὔβοια, ἡ. Μεγάλη νῆσος ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' ἑνὸς στενωτάτου πορθμοῦ τῆς Θαλάσσης, στενοῦ τῆς Εὐρίπου καλουμένου, ἐκτείνεται δὲ ἡ νῆσος αὕτη ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος καὶ Θεσσαλίας, ἔχουσα ἐν μῆκος 1200, σταδίων. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀονία καὶ Ἀβαντία ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Ἀόνων καὶ Ἀβάντων, ὕστερον δὲ Εὔβοια ἀπὸ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἡ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ παχέων βοσκημάτων. Ἐπίσημοι πόλεις τὸ πάλαι ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ, ἡ Χαλκίς, Ἐρέτρια, ἡ Οἰχαλία, Κάρυστος καὶ ὁ Ὠρεός, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐμπειρότατοι ναῦται καὶ ἐπιτήδειοι ἐργάται τῶν μετάλλων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, Ἀριστοτ. Θουκ, γ', 89. Στράβ. ἐ. ἀρχαιόθεν ἐδιοικεῖτο ἡ Εὔβοια ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ἐσυστήθησαν ἐπ' αὐτῆς διάφοροι δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι ἀνεξάρτητοι πρὸς ἀλλήλας, οὖσαι τὸ πλεῖστον σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδιδον ἐτησίως ταντόντινα φόρον. Αἰσχίν· τανῦν Εὔβοια, ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων Negreponte, σχηματίζουσα μετὰ τῶν Βορείων Σποράδων νήσων ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. — Ὅθεν Ἐπιρμ. Εὐβοίηθε, εἰς τὴν Εὔβοιαν Καλλιμ. — Εὐβοιεύς, συνθεστρ. Εὐβοεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. Θουκ. — Εὐβοϊκός, ή, όν, καὶ Εὐβοεικός, ή, όν, τῆς νήσου Εὐβοίας ἢ εἰς τὴν Εὔβοιαν ἀνήκων. Θουκ. Εὐριπ. καὶ Εὐβοῖς, ίδος, ἡ, Εὐβοϊκή, Σοφοκλ. ἡ Εὐβοὶς ἀκτή, Εὐριπ. Ἡρακλ. 83.

Εὔβοια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ὁ μέγας ναὸς τῆς Ἥρας,

Ἡρῶων λεγόμενος, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Μυλῶν, Ἡροδτ. 7, 156. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἤδη καταδαφισμένη. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Εὔβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ νῆσος Εὔβοια, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. — 2) μία τῶν Θυγατέρων τῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὄλυμπον, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίονος, ἥτις λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὴν Ἥραν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶντης, Παυσ. β', 17.

Εὐβότας, ου, ὁ. Νυρηναῖος, νικήσας σταδίῳ εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τῇ 93 Ὀλυμπ. Εὐβότας παρὰ Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι, 2. καὶ Εὐβώτας, Παυσ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὡς δίδοντος καλὰς βουλάς, Ὀρφ. Ὕμν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου ἢ τοῦ Χθονίου Διονύσου, Νικανδρ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Τροχίλου καὶ τῆς Ἐλευσίνης, ἀδελφὸς τοῦ Τριπτολέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη παρὰ τῆς Δήμητρος τὴν γεωργίαν, Παυσ. ά, 14. — 2) Τίὸς τοῦ Δυταύλου, Παυσ.

Εὐβούλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονευσάσα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Δήμαρχον, Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λέου ἐν Ἀθήναις, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μὲ τοὺς λοιποὺς δύο αὐτῆς ἀδελφὰς τὴν Πρᾳξιθέαν καὶ Θεόφην ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν δι' ὃ καὶ ἐτιμήθησαν αὗται ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μὲ θείας τιμάς, οἵτινες ἀνήγειρον δι' αὐτὰς ἴδιον ἱερὸν τὸ Λεωκόριον λεγόμενον, Ζουνίδ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιθ', 23.

Εὐβουλίδης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος ἐκ τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους· οὗτος ἐπενόησε τοὺς ἑπτὰ σοφιστικοὺς συλλογισμοὺς λεγομένους. Διογ. Λαερτ. — 2) Ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις, Παυσ.

Εὔβουλος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενοφ. — 2) Περιβόητός τις Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, Διαφλύστιος τὸν δῆμον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρὸ πάντων ἀνέδειξεν ἐκδουλεύνεις εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ κοινοῦ ταμείου καὶ ἐπέμφθη εἰς πολλὰς πρεσβείας ὑπὸ τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. παρβλ. καὶ Ουάλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 498. Λουκ. — 3) Ἕτερος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Μνησιθέου, Δημ. Στεφ. ὅστις καὶ Κύπριος ἠμαρτημ. αντὶ Κυθήριος λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ δήμου Κυθήρου, παρβλ. Οὐάλφ. Λεπτ. σελ. 245.

Εὐβώτη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου, Ἀπολ. 6, 7, 8.

Εὐδαίμων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπεράδης, Τγῖν. — 2) Ἡ Εὐδαίμων, ὄνομ. πολεως κατ' ἀστεισμ. πεπλασμένης, ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 144.

Εὐδαμίδας, ὁ (ι). Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιβίδα, ἡγεμὼν ἑνὸς στρατεύματος τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Θρᾴκῃ, Ξεν. — 3) Παρίνδιός τις, Δουκ.

Εὐδάμιππος, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, Θεοκρ. Εἰδ. β', 77.

Εὔδαμος, ὁ. Δωρκ. αντὶ Εὔδυμος. Κατὰ τὸν Σχολιτ. Ἀριστφ. Ὄνομα βασκανολόγου τινός, ὅστις μὲ ἐπῳδὰς καὶ ἄλλας διαφόρους μαγείας ἀπεδίωκεν ὡς ἔλεγε τὰ πονηρὰ δαιμόνια καὶ ἐπροφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ ὄμματα ὀφεων καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ καὶ ἀπροσδόκητα συμβάντα, Ἀριστφ. Πλουτ. 885.

Εὐδάνημος, ὁ. Ἥρως τις, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο εἰς βωμὸς ἐν Ἀθήναις, Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 16. Πλησ. οἱ Εὐδάνεμοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Εὐδανέμου, Μουσ. Ἀττ. IV.

Εὔδημος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Δήμου, διότι ἐπρότεινεν ἔδικον καὶ ἀξέμιτόν τινα νόμον. Δημ. Τιμοκ. σελ. 748. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς Ῥόδιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Γεωμετρίας καὶ Ἀστρολογίας, ἥτις δὲν διεσώθη, Πλουτ.

Εὐδίκας, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, πιθαν. = Ἔνδιος. — 2) Τὶς τοῦ Ἀπημάντου Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν διαλογομένων προσώπων ἐν τοῖς τῷ Πλάτωνος Διαλογ. Ἱππ. — 3) Φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσε νὰ εἰσβάλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Δημ. Στεφ. σελ. 241.

Εὐδοκία, ἡ. Πρότερον Ἀθηναὶς καλουμένη, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα καὶ ἔξοχα αὐτῆς πρωτεύματα, εἰς τὴν ὁποίαν τινὲς ἀποδίδουσιν ἓν ποίημα συνεστάμενον ἐκ 2343 ἑξαμέτρων στίχων, Ὁμηροκεντρα ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν ὑπὸ Ἀλδου 1551. — 2) Εὐτεκία ἢ Εὐδοξία ἢ Μακρεμβολίτισσα καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ὀγδόου, ἀκμάσασα περὶ τὴν δεκάτην ἀπὸ Χρ. Κιατοστεατηρίδα· συνέγραψεν ἓν λεξικὸν ἱστορικομυθολογικόν, Ἰωσὴφ ἐπιγραφόμενον, περιέχον πολλὰ ἀντικείμενα τῆς γενεαλογίας τῶν ἀρχαίων Ἡρώων καὶ Θεῶν καὶ ἓν πλῆθος ἀνεκδότων ἐκ τῶν παλαιῶν συγγραφέων.

Εὔδοξος, ὁ. Τὶός τοῦ Αἰσχίνου ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, Φιλόσοφος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτα, Πλάτωνος καὶ Φιλίστωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 366 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ἐνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν Μαθηματικήν, Ἀστρονομίαν καὶ Ἰατρικήν, δι' ὃ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς εἷς τῶν πρώτων ἀρχαίων Μαθηματικῶν καὶ Ἀστρονόμων· διατρίψας δὲ πολὺν χρόνον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔφερεν ἐκεῖθεν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς γνώσεις περὶ τῆς κινήσεως τῶν Πλανητῶν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν διεσώθη κἀνὲν ἐκτὸς ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐξήντλησεν ὁ Ἄρατος ὡς ὕλην τοῦ ποιήματός του. Στράβ. Διογέν.

Λαερτ. 8, 86. — 2) Ἕτερος Εὔδοξος Κυζικηνός, Γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπιχειρίσθη τὴν εἰς τὰς Ἰνδίας ἀποστολήν, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρώτους ἀδάμαντας λίθους εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδήσεις, Στράβ.

Εὐδώρα, ἡ, Ἐπικ. Εὐδώρη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 360. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 244. Ἀπολδρ. ά, 2, 7.

Εὔδωρος, ὁ. Τὶός τοῦ Ἕρμοῦ καὶ τῆς Πολυμήλης θυγατρὸς τοῦ Φυλαντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἀνετράφη ἐν Θεσσαλίᾳ· ὕστερον δὲ ἦλθεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, εἰς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 179. — 2) Διδάσκαλος τῆς Παλαίστρας ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Μέμ. σελ. 94. πρότερον Εὐόδωρος γραφόμ.

Εὐέλθων, ονος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, βασιλεύσας κατὰ τὸ 527 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Πέρσαι ὑπέταξαν τὴν νῆσον Κύπρον, Ἡροδτ.

Εὐελπίδης, ου, ὁ. Πεπλασμένον κωμικ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 645.

Εὐεργέτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου, Στράβ.

Εὐεργέται, οἱ. Ἐπίθετ. τῶν Ἀριασπῶν ἔθνους τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κληθέντων οὕτω διότι ἐχορήγησαν τροφὰς καὶ ἄλλα ἐφόδια εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἀρχαίου Κύρου ἐν καιρῷ πολέμου, Στραβ. Ἀρρίαν.

Εὐεργίδης, ου, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς τῶν συνιστώντων τὸν χορὸν προσώπων παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 234.

Εὐεσπερίδες, αἱ, = Ἑσπερίς, ἀριθμ. 1. Ἡρόδτ. 4, 17. Στεφ. Βυζ.

Εὐεσπερῖται, οἱ, ἐνικ. Εὐεσπερίτης, ου, ὁ, = Ἑσπερῖται. Ἔθνος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ, Ἡροδτ. 4, 178. Θουκ.

Εὐετίων, ωνος, ὁ (ι). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὁ πολιορκήσας τὴν Ἀμφίπολιν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκ. ζ'. 9.

Εὐήγορος, ὁ. Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἕνα νόμον ὁ Δημοσθένης κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Εὐήμερος, ὁ, Evhemerus. Ἕλλην ποιητής, ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ἐκ τῆς πόλεως Μεσσήνης ἢ Ἀκράγαντος ἐν Σικελίᾳ, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζη· ὠνομάσθη δὲ Ἄθεος, διότι ἠθέλησ ν' ἀποδείξῃ εἰς ἓν σύγγραμμά του, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων ἦσαν θνητοί. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 31.

Εὐηνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Φρίξος· κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Χαλκιόπη ἢ Ὀφιοῦσα. Φερεκ.

Εὐηνίη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου, ἡ Μάρπισσα, Ὁμ. Ἰλ. I, 557.

Εὐήνιος, ὁ. Μάντις τις ἐξ Ἀπολλωνίας, Ἡρόδ.

Εὐηνορίδης, ου, ὁ. Τὶός τοῦ Εὐήνορος, ὁ Λειώκριτος, Ὁμ. Ὀδ. X, 294.

Εὔηνος, καὶ Εὐηνός, ὁ. Τὶός τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποταμίος θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ, Ἡσ. Θεογ. 345. — 2) Τὶός τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημονίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τῆς περιφήμου Μαρπήσσης, τῆς ὁποίας πολλοὺς μνηστῆρας ἐφόνευσεν ὁ Εὔηνος, τελευταῖον δέ, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Ἴδας, διώκων αὐτὴν ὁ πατὴρ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν καταλάβῃ, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Λυκόρμαν ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ ἐπνίγη, ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Εὔηνος. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάπα καὶ ὁ Ἀπόλλων τὴν Μάρπησσαν, ἦλθεν εἰς μάχην μὲ τὸν Ἴδαν ὑπὲρ αὐτῆς, τοὺς ὁποίους διεχώρισεν ὁ Ζεύς, ἐπιτρέψας τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς τούτων τῶν δύο ἐρασταῖν εἰς τὴν Μάρπησσαν, ἥτις ἐκλεξεν ὡς σύζυγον τὸν Ἴδαν. Ὁμρ. Ἰλ. I, 557. Ἀπολδρ. ά, 7, 8. — 3) Τὶός τοῦ Σαληπίου, βασιλεὺς τῆς Λυρνησσοῦ ἐν Κιλικίᾳ, πατὴρ τοῦ Μύνητος καὶ Ἐπιστρέφου, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ἀχιλλεύς, ὅτε ἐπέρθησε τὴν πόλιν των. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 693. — 4) Ποιητὴς Ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Πάρου, σύγχρονος τοῦ Ἐμπεδοκλέους. — 5) Ἕτερος ποιητὴς Ἐλεγείων, Πάριος καὶ οὗτος, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαιδ. σελ. 60.

Εὔηνος, ὁ. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Λυνόρτας καλούμενος, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Βωμία καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, ταυτὸν Φίδαρι, Σοφ. Θουκ. Ἀπολδρ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων ἀρκτικῶς τῆς πόλεως Πιτάνης εἰσέβαλλε εἰς τὴν θάλασσαν, Στράβ.

Εὐήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἰθακησίων, πατὴρ τοῦ Λειωκρείτου, Ὁμρ. Ὀδσ. B, 242. — 2) Εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀνὴρ τῆς Λευκίππης καὶ πατὴρ τῆς Κλειτοῦς, Πλάτ. Κριτ.

Εὐηρείδης, ου, ὁ. Τὶός τοῦ Εὐήρους, ὁ Τειρεσίας, Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 70, Καλλιμ.

Εὐήρης, ους, ὁ. Τὶός τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Παρθενόπης θυγατρὸς τοῦ Στυμφάλου, Ἀπολδ. β', 7, 8. — 2) Τὶός τοῦ Πτερελάου, ὅστις παρευρεθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Τηλεβόων, τὸν ὁποῖον οὗτοι εἶχον ἐναντίον τῶν υἱῶν τοῦ Ἠλεκτρύονος, διεσώθη μόνος ἔχων καὶ τὰ ἐκ τῆς μάχης λάφυρα, Ἀπολδρ. β', 8. — 3) Πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Τειρεσίου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς νύμφης Χαρικλοῦς, ἀπόγονος τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου, Ἀπολδρ. γ'. 6, 7.

Εὔθηρος, ὁ. Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, καταντήσας πένης διὰ τοῦ πολέμου, Ξενοφ. Ἀπομ.

Εὐθύδημος, ὁ. Ἀθηναῖος, χρηματίσας πρέσβυς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὕστερον δὲ ἐκλέχθη στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, Θουκ. ε', 19. ζ', 16. — 2) Σοφιστὴς ἐκ Θουρίων πόλεως τῆς Ἰταλίας, γεννηθεὶς δὲ πρότερον εἰς τὴν νῆσον Χίον, ἀδελφὸς τοῦ Διονυσοδώρου· ζήσας χρόνον τινὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐδίδαξεν αὐτοῦ τὴν τα-

κτικήν· Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὑρηται ἐπιγραφόμενος εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, Πλάτ. Κρατύλ. 386. Δ. — 3) Τίδς τοῦ Κεφάλου ἐκ Συρακουσσῶν, ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου καὶ τοῦ περιφήμου ῥήτορος ἐν Ἀθήναις Λυσίου, Πλάτ. Πολιτ. α', 4. — 4) Ὁ ἐπικληθεὶς Καλός, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Συμπσ. 122. Β, Ξενοφ. Ἀπομ. δ', 2 — 5) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Φιλάσιος, σταλεὶς ὡς πρέσβυς τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον, Δημ. Ξενοφ. σελ. 282.

Εὐδύδεκος, ὁ, Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, Λουκ.

Εὐδυκλῆς, έους, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέχθη τὸ ψήφισμα περὶ τῆς στεφανώσεως τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. σελ. 236. — 3) Πατὴρ τοῦ Κορινθίου Ξενοκλείδα, Θουκυδ. α', 46.

Εὐδυκράτης, ους, ὁ (ῡ). Ὀλυνθιός τις, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν ἰδίαν πατρίδα τοῦ Ὀλυνθου εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, Δημ. Χερσ. σελ. 99. — 2) Ἀγαλματοποιός, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Λυσίππου, Πλιν. 34, 8.

Εὐδυμένης, ους, ὁ, Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Λιγύῃ κατοίκων, θεῖος τοῦ Πυθέα καὶ Φυλακίδου Ὀλυμπιονίκων, ὑμνουμένων ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Πίνδ. Ἴσθμ. 6, 84. — 2) Μαντσαλιώτης, πεμφθεὶς διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐν Ἀφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἄννωνος, τὸ 340 ἔτος πρὸ Χρ. Στράβ.

Εὐδυμία, ἡ, Θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀνήγειρεν ὁ τύραννος Διονύσιος ἕνα ἀνδριάντα, Ἀθήν. ε', 4. Πτολ. βιβλ.

Εὐδυμος, ὁ, Τίδς τοῦ Ἀστυκλέους ἢ τοῦ Ποταμίου Θεοῦ Κακίνου ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, περίφημος ἀθλητὴς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρον οἱ Ἕλληνες ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῷ τόπῳ τῆς νίκης. Οὗτος λέγεται ὅτι ἠλευθέρωσε τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Τεμέσσης ἀπό τινα πονηρὸν δαίμονα Πολίτην καλούμενον, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάζοντο οὗτοι νὰ θύωσι κατ' ἔτος μίαν ὡραίαν κόρην, νικήσας αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ. Ἔζησε δέ, ὡς λέγουσιν, ὁ Εὔθυμος οὗτος πολλοὺς χρόνους καὶ τελευταῖον ἔγινεν ἀφανής, Παυσ. ς', 6. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 18. Στράβ.

Εὐδυνος, ὁ, Ἀθλητὴς Σάμιος, παρὰ Δημ. Μειδ. σελ. 537.

Εὐδύφρων, ονος, ὁ, πιθαν. Μάντις τις ἐν Ἀθήναις, ἐπαγγελλόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιστήμην, ἄλλως δὲ καταγέλαστος καὶ οὐτιδανὸς ἄνθρωπος. Εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος ἐπιγράφεται Εὐθύφρων ἢ περὶ Εὐσεβείας, Πλάτ. Εὐθ. 3.

Εὐίππη, ἡ, Οὕτως ἐκαλοῦντο δύο ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἥτις καὶ Μελανίππη ἐκαλεῖτο. Εὑρεθεῖσα ποτὲ ἔγκυος ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ θηρευομένη ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτῆς, μετεμορφώθη εἰς ἕνα ἵππον, Ἰούλ. Πολυδ. δ', 141.

Εὐίππη, ἡ, Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ.

Εὔιππος, ὁ, Τίδς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος ἐξ Αἰτωλίας, Ἀπολλόδ. α', 7, 10. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 407.

Εὐκαμπίδας, α, ὁ (ῑ). Ἀρκὰς, ὀπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, Δημ. Στεφ. σελ. 324. Reh. ἔνθα καὶ Εὐκλείδας γραφ.

Εὐκαρπία, ἡ, Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γενόμενον ἄφθονον οἶνον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ἔθν., Εὐκαρπεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Εὐκλέης, Ἰωνν. ἀντὶ Εὐκλῆς.

Εὐκλεία, ἡ, Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Θήβαις καὶ ἐν Κορίνθῳ διὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἑλλήνων, Παυσ. α', 14. — καὶ, τὰ Εὐκλεια, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Εὐκλείας, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 2.

Εὐκλείδης, ου, ὁ, Πολίτης τῆς Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ἔκτισε μετὰ τοῦ Σίμου τὴν πόλιν Ἱμέρας, τὸ 645 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκ. ς', 5. — 2) Τίδς τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τὸν τύραννον Γέλωνα, Ἡρόδ. ζ, 155. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, Ξενοφ. Ἑλλ. μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τυράννων, ἐκλέχθη ἀμέσως πρῶτος ἐν Ἀθήναις ἄρχων τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 94 Ὀλυμπ. Ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας αὐτοῦ ἐξεδόθη τὸ ψήφισμα τῆς κοινῆς ἀμνηστείας περὶ ὅλων, ὅσα ἐλέχθησαν ἢ ἐπράχθησαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν τριάκοντα τυράννων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπετρέπετο εἰς κἀνένα τῶν Ἀθηναίων νὰ ἐγκαλέσῃ ἄλλον τινὰ περὶ ὁποίας δήποτε προγεγενημένης παρανομίας, οὔτε κἄν ν' ἀναφέρωσι πλέον εἰς τὰς συνομιλίας των περὶ τῶν τοιούτων, Δημ. κατὰ Τιμάρ. σελ. 404. ὅθεν παροιμ. »Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζειν», Λουκ. Κατάπλ. 5, καί, »Λήθη τις ἔστω, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων», Λουκ. Ἑρμ. 75. — 4) Μάντις ἐκ Φιλοῦντος πόλεως τῆς Ἀχαΐας, πιθαν. καὶ ζωγράφος τις, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 8, 1. — 5) Φιλόσοφος Μεγαρεύς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ζηλωτὴς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὅς τις διὰ ν' ἀκούῃ τὸν σοφὸν τοῦτον διδάσκαλον, ἤρχετο καθεκάστην νύκτα ἐκ τῶν Μεγάρων εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνδεδυμένος μὲ γυναικεῖα φορέματα διὰ τὸν νόμον, τὸν ὁποῖον ἐξέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ποινῇ θανάτου εἰς τὸν ὅστις ἐκ τῶν Μεγαρέων ἤθελε πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς. Οὗτος ἐστύτησε μετὰ ταῦτα τὴν περίφημον Μεγαρικὴν ἢ Ἐριστικὴν σχολὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδιδάσκετο πρὸ πάντων ἡ διαλεκτικὴ τέχνη, ἥτις πολλάκις ἔφθανε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πλέον ἐριστικὰς ἀμφισβητήσεις. Πλάτ. — 6) Περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν

Αἰγύπτῳ, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, πατὴρ τῆς Γεωμετρίας· ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸς Ἀθήνας, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Πτολεμαίων, ἐδίδαξεν αὐτόθι μετὰ πολλῆς φήμης τὴν γεωμετρίαν· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μαθηματικῶν συγγραμμάτων σώζονται ἔτι τινὰ περιέχοντα πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ βαθείας παρατηρήσεις.

Εὐκλῆς, έους, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Θουκυδίδου εἰς τὴν Θρᾴκην, Θουκδ. δ', 104. Ὕστερον δὲ χρηματίσας καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 88 Ὀλυμπ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων υἱὸς τοῦ Ἵππωνος, πολεμήσας ἐναντίον τοῦ Νικίου. Θουκδ Ξενοφ.

Εὐκράτη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 243.

Εὐκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρωτάτοχος τοῦ περιφήμου Κλέωνος, ὢν πρότερον ἔμπορος ἀλφίτων καὶ στυππείων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 129 Λυσ. 102. — 2) Ῥήτωρ τις ὀλίγου λόγου ἄξιος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 3. — 3) Φιλόσοφός τις, παρὰ Λουκ. Ψευδοφ.

Εὐκρατίδης, ου, ὁ, Ἡγεμὼν τῆς Βακτριωνῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.

Εὐκρατιδία, ἡ, Πόλις τῆς Βακτριανῆς, Στράβ.

Εὐκριτος, ὁ, Τοκιστής τις, παρὰ Λουκ. Συμπ. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 1.

Εὐκτήμων, ονος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις ὕστερον ὑπῆρξε καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ τρίτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. Θουκ. Ξενοφ. — 2) Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν δῆμον Λουστεύς, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις κατὰ παρακίνησιν τοῦ Μειδίου ἐκατηγόρησε τὸν Δημοσθένην ὡς δειλὸν καὶ χαῦνον, Δημ. Μειδ. σελ. 548.

Εὐλαῖος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς, ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Σούσης ἑνοῦται μὲ τὸν Πασιτίγρητα. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ζ', 7. ὁ Ἡρόδ. καλεῖ αὐτὸν Χοασπην ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ Γραφῇ λέγεται Οὐλαί. ταυῦν Καροῦν ἢ Γοστέρ, κατ' ἄλλους δὲ ταυῦν Κ ῥρᾶχ, ἐνθ Χοάσπης.

Εὐλιμένη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 264. Ἀπολλόδ.

Εὔμαιος, ὁ, Τίδς τοῦ Κτησίου καὶ μιᾶς Φοινίσσης γυναικός, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σύρου· ἔτι παῖς ὢν ἁρπαχθεὶς μετὰ τῆς μητρός αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην καὶ ἐπωλήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις ἀνέθρεψεν αὐτὸν μετὰ τῆς θυγατρός του Κτιμένης· ὕστερον δὲ ἐποίμαινε τοὺς χοίρους εἰς τοὺς ἀγροὺς ἕως οὗ ἐπιστρεψεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδσ. Ο, 402-483. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. γ', 23. κατὰ Περιζ. Εὐμένης γραφ.

Εὐμάρας, α, ὁ (---). Συβαρίτης, κύριος ἑνὸς κοιμνίου, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 10, 37.

Εὐμαχος, ὁ, Τίδς τοῦ Χρύσιος, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὐμείδη, ἡ, Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ.

Εὐμείδης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμειδής). Τίδς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατερων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ.

Εὐμένεια, ἡ, καὶ Εὐμενία, ἡ, Στράβ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου. — 2) Πόλις τῆς Καρίας. Στέφ. Βυζ.

Εὐμένης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμενής). Ἀθηναῖος, πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι κατὰ τῶν Περσῶν μάχην, Ἡρόδ. — 2) Περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Καρδίαν πόλιν τῆς Θρᾴκης καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου ἦν καὶ μυστικὸς γραμματεύς· νυμφευθεὶς ἔπειτα τὴν Βαρσίνην, ἐσυγγενεύθη καὶ μὲ αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας· μετὰ δὲ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου οἰκειωθεὶς τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Περδίκκα, ὅστις ἐτίμα ἐξαιρέτως τὸν Εὐμένην διὰ τὴν βαθείαν του φρόνησιν, κατεστάθη Ἡγεμὼν ὅλης τῆς Καππαδοκίας καὶ Παφλαγονίας ἕως τῆς Τραπεζοῦντος· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Περδίκκα πολεμούμενος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ ἐγκαταλελειμμένος ὑφ' ὅλων τῶν ἄλλων συμμάχων καὶ ὑποστρατηγῶν του, ἐλήφθη αἰχμάλωτος μετὰ μίαν σφοδρὰν μάχην, ἥτις ἐσυγχροτήθη πλησίον τῶν Σούσων ἐν τῇ Περσίᾳ καὶ κατεσφάγη ὑπό τινων Μακεδόνων. Οὗτος συνέγραψε καὶ μίαν Ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐπαινουμένην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἱστορικῶν. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου Ἡγεμὼν τῆς Περγάμου, ὅστις κατακτήσας πολλὰ μέρη τῆς Ἀτταλίας, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν μόλις 22 ἐτῶν, ἀφήσας τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν Ἄτταλον τὸν πρῶτον. — 4) Εὐμένης ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀττάλου βασιλεῦς τῆς Περγάμου· ὢν σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων κατ' ἀρχὰς, ἐπολέμησεν ὑπὲρ αὐτῶν ἐναντίον Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς, καταστὰς οὗτος εἷς τῶν ἰσχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ βασιλέων· ὕστερον δὲ γενόμενος ὕποπτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὅτε οὗτοι ἐπολέμουν ἐναντίον τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καὶ μὴ δυνηθεὶς ἐκ νέου νὰ ἑλκύσῃ τὴν φιλίαν αὐτῶν, ὑπέπεσεν ὅλως δ' ὅλον εἰς τὴν ὀργὴν καὶ καταδίωξιν αὐτῶν, ὅτε καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας 39 χρόνους, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἄτταλον.

Εὐμενίδες, αἱ, Οὕτως ἐπωνομάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατ' εὐφημισμὸν αἱ Ἐρινύες, Αἰσχύλ.

Εὐμήδης, ους, ὁ, Τίδς τοῦ Μέλαντος ἐξ Ἰταλίας, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλόδ. α', 8, 5. — 2) Κῆρυξ τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐκ Τροίας, πατὴρ τοῦ Δόλωνος, Ὅμ. Ἰλ. Κ, 314. — 3) Ἱερεὺς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει, ὅστις λέγε-

ται ὅτι ἔσωσε τὸ Παλλάδιον, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Καλλιμ. Ἴαμν. εἰς Παλ.

Εὔμηλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκήστιδος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν ἐκ τῆς χώρας τῶν Φερῶν, ἐλθὼν μὲ ἑνδεκα πλοῖα εἰς τὴν παλιοριχίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 711. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφθίμην θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης, Ὁμρ. Ὀδ. Δ, 797. — 2) Τίος τοῦ Μέροπος, καὶ πατὴρ τῆς Βύσσης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτικόρακα, Ἀντ. Λιβ. 15. — 3) Πατὴρ τοῦ Βότρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν οὗτος μ' ἕνα ἀκοντίον, Ἀντ. Λιβ. 18. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κορίνθου, ἀκμάσας περὶ τὰ 768 ἔτη πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας μίαν Τιτανομαχίαν, Ἀπολλ. γ', 8, 1. παρβλ. Heyne III, σελ. 983.

Εὐμήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, κερατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Εὐμόλπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολλ. α', 2, 7.

Εὐμολπίδης, ου, ὁ (ι). Τίος τοῦ Εὐμόλπου, Πλησ. οἱ Εὐμολπίδαι, ἐκαλεῖτο οὗτοι μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτέρων γενεῶν ἐν Ἀθήναις καταγομένη ὑπὸ τοῦ Εὐμόλπου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας μόνης ἐχειροτονοῦντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος· αὕτη ἐφύλαττε καὶ τοὺς ἀγράπτους νομοὺς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἔχουσα τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ καὶ νὰ καταδικάζῃ τοὺς ὅσοι ἀθετοῦσαν ἢ ἐβεβήλουν τὴν ἱερότητα τῶν μυστηρίων τούτων, Θουκυδ. 8, 53. Κορν. Νεπ. Ἀλκ. 4 - 7. — 2) Ὄνομα κύρ. στρατηγοῦ τινος τῶν Πλαταιέων, Θουκδ. γ', 20.

Εὔμολπος, ὁ (εὖ, μέλπω). Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διάφοροι ἄνδρες, οἵτινες ἐνομίζοντο ὡς καθιδρυταὶ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. — 1) Ὁ ἀρχαιότερος τούτων ὑπῆρχεν, ὡς πλάττεται, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ἥτις ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Εὔμολπον βρέφος ὄντα, φοβουμένη μήπως ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τοῦ πατρός της, τὸν ὁποῖον λαβὼν ὁ Ποσειδῶν, ἔφερεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ὅπου ἀνατράφη ὑπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης· αὐξηθεὶς δὲ ἔφυγεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Θρᾴκην πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Τεγύριον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτόν, ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τῆς βασιλείας του. Προσκληθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσινίων εἰς βοήθειαν ἐναντίων τῶν Ἀθηναίων, ἦλθε μ' ἓν στράτευμα Θρᾳκῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ τότε βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως, ὅτε καὶ ἔχασεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν ἰδιόν του υἱὸν Ἴσμαρον, Παυσ. α', 5, 27, 38. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Εὔμολπος. Οὗτος λοιπὸν ὁ ἐκ Θρᾴκης Εὔμολπος ἐνομίζετο κοινῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμύησεν αὐτὸς καὶ τὸν Ἡρακλέα, Ἀπολλ. β', 5, 12. Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1108. Θουκ. β', 15. Εὐρπ. καὶ ἀπὸ τούτου κατήγετο ἡ ἐν Ἀθήναις γενεὰ τῶν Εὐμολπιδῶν λεγομένων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος. Παρ' Ὁμ. Ἡμ. Δημ. 154 ἀναφέρεται ὁ Εὔμολπος ὅτι ἦρξε τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ, σύγχρονος ὢν τοῦ Τριπτολέμου, διδαχθεὶς παρὰ τῆς ἰδίας Δήμητρος τὰ μυστήρια αὐτῆς, Παυσ. β', 14. — 2) Ἕτερος Εὔμολπος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Μουσαίου καὶ καθιδρυτὴς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, Παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 108. ὑπῆρξεν εἷς Εὔμολπος υἱὸς τοῦ Φιλάμμονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μουσικήν.

Εὔμων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Εὐνάπιος, ὁ. Ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας, διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἰατρικὴν περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης καὶ ἀρχὰς τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος· σώζονται αὐτοῦ, Βίοι φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν μὲ ὀλίγην ἀκρίβειαν γεγραμμένοι.

Εὐνείκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 247. ὀρθότερ. μέντοι Εὐνίκη, ἡ, Ἀπολλῦρ. α', 2. 7. Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 45.

Εὔνηος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης βασιλίσσης τῆς νήσου Λήμνου, ὅστις ἐξηγόρασε παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ψ, 747. Ἀπολλῦρ. α', 9, 17. — ἔτι καὶ Εὔνεως, καὶ Εὐνεύς, Στράβ.

Εὐνίκη, ἡ, ἴδε Εὐνείκη.

Εὐνικος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν.

Εὐνόα, ἡ. Ὄνομα δούλης τινός, Θεοκρ. Εἰδ. ιδ, 2.

Εὐνομία, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, ἀδελφὴ τῆς Δίκης καὶ Εἰρήνης, Ἡσιόδ. Θεογ. 901. Ἀπολλῦρ. α, 3, ἱ. παριστάνουσα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις τὴν ἐκ τῶν νόμων Εὐταξίαν καὶ ἁρμονικὴν συντήρησιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Εὔνομος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρχιτέλους, ὅστις ὑπηρετῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐφιλοφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ἐν ᾧ ἔχυνεν ὕδωρ διὰ νὰ νίψῃ τὰς χεῖρας του, ἐραπίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοσοῦτον βαρέως διὰ τὴν ἀνεπιτηδειότητά του, ὥστε ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός, Ἀπολλῦρ. β', 7, 6. Ἀθην. 9'. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1212. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου καὶ Λυκούργου, Πλάτ. Λυκ. 2. καθ' Ἡρόδοτ. 8, 31. ἢν ὁ Εὔνομος πατὴρ τοῦ Χαριλάου. — 3) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, Ξενοφ. — 4) Κήρυξ τις τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. — 5) Ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, Λουκ.

Εὔναστος, ὁ. Ἥρως τις ἐν Τανάγρᾳ, υἱὸς τοῦ Ἠλιέως καὶ ἔκγονος τοῦ Κηφισσοῦ, ἔχων αὐτάρεσε ἐν ἱερὸν ἄλσος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ κόμμια γυναῖκα.

Εὐξάνθιος, ὁ. Τίος τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Δεριάδος, Ἀπολλῦρ. γ', 1, 2.

Εὔξεινος, ὁ, ἡ, ον, Δωρκ. Εὔξενος. Πόντος Εὔξεινος. Οὕτως ὠνομάσθη ἡ νῦν Μαύρη θάλασσα λεγομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅτε οὗτοι ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν, πρότερον Ἄξεινος καλουμένη, Ἡρόδοτ. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην κατ' εὐφημισμὸν διὰ τὸ ἄγριον καὶ τρικυμιώδες αὐτῆς καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα ναυάγια, καὶ, τὸ Εὔξεινον πέλαγος, Πίνδ. — ἡ Εὔξεινος θάλασσα, Διον. Περ. 21.

Εὐξενίδης, ου, ὁ (ι). Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς κωμῳδίας, Σουίδ. — 2) Οἱ Εὐξενίδαι, ἐπίσημός τις καὶ εὐγενὴς γενεὰ ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πίνδ.

Εὔξενος, ὁ, = Εὔξεινος, Πίνδ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ, Ξενοφ. Ἑλ. δ', 2.

Εὐξίθεος, ὁ. Ἠλεῖός τις, ὁπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, Δημ. Στεφ.

Εὐοδεύς, έως, ὁ. Ἐπάγμ. ἑνὸς λοχαγοῦ, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ, 4, 18. κατ' ἄλλους δὲ Ἐνοδίας ἢ Ἐνοπεύς.

Εὐόδεος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὡς ἄφορος τῶν ὁδῶν, Φουρνιτ.

Εὐόδωρος, ὁ· ἴδε Εὔδωρος.

Εὐπάτειον, τό. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ.

Εὐπαιδας, α, ὁ. Ἐπιδαυρίός τις, Θουκ. δ', 119.

Εὐπάλαμος, ὁ. Τίος τοῦ Μετίωνος καὶ τῆς Ἀλκίπης πατὴρ τοῦ περιφήμου Δαιδάλου, εὑρετὴς τῆς ἀγγύρας, Ἀπολλῦρ. γ'. 15, 5.

Εὐπαλία, ἡ, = Εὐπάλιον, Στέφ. Βυζ.

Εὐπαλίνος, ὁ. Τίος τοῦ Ναυστρόφου Μεγαρεὺς ἀρχιτέκτων, ὁ κατασκευάσας ἐν μέγα ὀρυγμα ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὠχετεύετο ἐπὶ διάστημα ἑπτὰ σταδίων φερόμενον ἔως τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 3, 60.

Εὐπάλιον, τό. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ναυπάκτου, ἔχουσα ἕνα λιμένα Ἐρυθραὶ καλούμενον, Θουκυδ. Στράβ. πρότερον ἐκαλεῖτο Εὐπόλιον, παρὰ Θουκ. γ', 96. — ὅθεν, Εὐπαλιεύς, ὁ κάτοικος.

Εὐπατόριον, τό, καὶ Εὐπατορία, ἡ. Πτολμ. α. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Μιθριδάτης Εὐπάτωρ, ὅτε ἐπολέμει κατὰ τῶν Σκυθῶν, τανῦν Κοσλόβη. — 2) Πόλις τοῦ Ποντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὕστερον Μαγνόπολις κληθεῖσα, Στράβ.

Εὐπάτωρ, ορος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ περιφήμου Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

Εὐπείθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἰθάκῃ κατοίκων, πατὴρ τοῦ Ἀντινόου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 362, 425.

Εὐπλοια, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης θεωρουμένης ὡς Θαλασσίου θεᾶς, Παυσ. α', 1.

Εὐπολέμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μυρμιδόνος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Αἰθαλίδην. Ὀρφ. Ἀργ. 131.

Εὐπόλεμος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομα, παρὰ Πλάτ. Κρατ. σελ. 394.

Εὐπόλιον, τό, ἴδε, Εὐπάλιον.

Εὔπολις, ιδος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀριστφ. Νεφ. 547.

Εὐπόμπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 261.

Εὐπορία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Πτολ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Εὐπορισύς, ίδος, ὁ κάτοικος.

Εὐπυρίδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. Ἡσύ. — ὅθεν, Εὐπυρίδης, ὁ κάτοικος.

Εὐριπίδειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Εὐριπίδου ἢ εἰς τὸν Εὐριπίδην ἀνήκων, καὶ τὸ Εὐριπίδειον, ἤτοι τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου, Πλάτ. Λουκ.

Εὐριπίδης, ου, ὁ (— ∪ — ἐκ τοῦ Εὔριπος). Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἠλεκτρυόνης, Ὑγῖν. μυθ. 14. — 2) Εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος, τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 75. Ὀλυμπ. 479 πρὸ Χρ. τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐνικήθησαν διὰ θαλάσσης οἱ Πέρσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν ῥητορείαν ὑπὸ τοῦ Προδίκου καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Ἀναξαγόρα, ὕστερον δὲ ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, ἄρχισεν εἰς ἡλικίαν ἤδη δεκαοκτὼ χρόνων νὰ ἀμιλλᾶται μετὰ τοῦ περιφήμου Σοφοκλέους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον, εἰς τοῦ ὁποίου μόνου τὰς δραματικὰς παραστάσεις ἤρχετο ἀδιαλείπτως καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Σωκράτης· αἱ τραγῳδίαι τοῦ Εὐριπίδου περιεῖχον πολλὰς φιλοσοφικὰς ἀληθείας καὶ ἀξιώματα ἠθικά, διὰ τῶν ὁποίων τούτων ἤθελεν ὁ μέγας οὗτος ποιητὴς νὰ καταστήσῃ τὴν θεατρικὴν σκηνὴν μᾶλλον σχολὴν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐσχήμου ἐκείνης ῥητορείας, ἥτις διεπρέπεν πρὸ πάντων εἰς τὰ δράματά του. Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τιμώμενος καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως, ἀπέθανεν ἐν τῇ αὐλῇ αὐτοῦ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς οὗτος τῷ ἀνήγειρεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον πλησίον τῆς μητροπόλεως τῶν Μακεδόνων. Ἀριστ. Πλάτ. ἐκ τῶν 75 ἢ κατ' ἄλλους 93 αὐτοῦ τραγῳδιῶν, ἐσώθησαν μόνον δεκαεννέα, καὶ τινα ὀλίγα λείψανα ἐκ τῶν ἄλλων, ὅσαι ἠφανίσθησαν. — 3) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 500 ταλάντων διά τινα νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόβαλεν, Ἀριστ. Ἐκκλ. 820.

Εὐριπίδιον, τό. Ὑποκορισ. τοῦ, Εὐριπίδης, Ἀριστφ. Ἀχαρν.

Εὔριπος, ὁ. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν νῆσον Εὔβοιαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἦν τοσοῦτον στενὸν περὶ τὴν πόλιν Χαλκίδα, ὥστε ἐνταῦθα συναίγετο ἡ νῆσος διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ἠπείρον· περίεργον ὑπάρχει ἐξαιρετ. τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης διὰ τὴν ἐν αὐτῷ συμβαίνουσαν ἀλλεπάλληλον παλίρροιαν τῶν ὑδάτων της· τανῦν στενὸν τῆς Εὐρίπου, Ὁμ. Ἴλ. Ἀπολ. 222. Ἡρόδοτ.

Εὐρυάδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 267.

Εὐρυάλη, ἡ. Μία τῶν Γοργόνων, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς. Ἡσιόδ. Θεογ. 270. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ

τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ὠρίωνα, Ἀπολλ. α', 4, 3. Ἐρατοσθ. 32.

Εὐρύαλος, ὁ, Τίὸς τοῦ Μηκιστέως, εἷς τῶν περιφήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν. Ἀπολλ. γ', 7, 2. ἔτι δὲ καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλ. α', 9, 16. Ὕστερον δὲ ἐκστράτευσεν ὑπὸ τὸν Διομήδην εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὡς ἡγεμὼν τῶν Ἀργείων, ὁπου ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, Ὁμρ. Ἰλ. Β. 566. Ζ, 20. — 2) Τὶς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλ. α, 8, 5. — 3) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Οἰνόμαος, Παυσ. ε', 21 — 4) Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ἐτυγαρότησεν ὁ Ἀλκίνοος, ὅτε ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν νῆσον αὐτοῦ, Ὁμ. Ὀδυσ. Θ, 115. — 5) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡσύχ.

Εὐρυάναξ, ακτος, ὁ. Τὶς τοῦ Δωριέως, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς ἐν Σπάρτῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ τοῦ Παυσανίου εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ἡρόδ. 9, 10.

Εὐρυάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πακτωλοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα, Λυκόφρ. 52.

Εὐρυβάτης, ου, ὁ. Κήρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 184. Ὀδσ. Τ, 244. — 2) Ἕτερος κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐστάλη μετὰ τοῦ Ταλθυβίου διὰ νὰ λάβῃ τὴν Βρισηΐδα ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα, Ὁμρ. Ἰλ. Α, 320. — 3) = Ἐριβώτης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγινητῶν, ὅτε αὐτοὶ ἐπολέμηταν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σωφάνους τοῦ Δεκελέως, Ἡρόδ. 6, 92.

Εὐρύβατος, ὁ. Τὶς τοῦ Εὐφήμου, ὅστις ἐλέγετο ὅτι κατάγεται ἀπὸ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Ἀντ. Λιβ. 8. — 2) Κυβερνήτης τῶν νηῶν ἐκ Κερκύρας, παρὰ Θουκ. — 3) Ὄνομα προσώπου τινὸς καὶ δολίου ἀνδρός, ἀναφερομένου εἰς διάφορα τῶν ἀρχαίων συγγράμματα. Ἦν δὲ οὗτος, ὡς ὑπό τινων ἑρμηνεύεται, Ἐφέσιος τὸ γένος, διατρίβων πλησίον τοῦ βασιλέως Κροίσου, εἶτα φυγὼν ἦλθε πρὸς τὸν Κῦρον· ἀναφέρεται δὲ οὗς ἐπὶ πολὺ μετ' ἄλλου τινὸς Φρυνώνδα λεγομένου, τῶν ὁποίων ἀμφοτέρων ἡ ἀπιστία καὶ δολιότης ὑπῆρχεν ἐν παροιμίαις. Πλάτ. Πρωτ. 327. Δημ. Στεφ.

Εὐρυβία, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτάνος Κρίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀστραῖον, Πάλαντα καὶ Πέρσην, Ἡσί. Θεογ. 375. Ἀπολλ. α', 3, 2. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πολύλαον, Ἀπολλ. β', 7, 8. — 3) Μία τῶν γενναίων καὶ ἀνδρειοτέρων Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16.

Εὐρυβιάδης, ου, ὁ (-υυυ-). Σπαρτιάτης, Ἀρχιστράτηγος τῆς Ἑλλαστίου συμμαχικῆς δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Θεμιστοκλῆς ἐβίασε νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν μετὰ τοῦ στόλου, ὅτε ὁ Εὐρυβιάδης ἐκινδύνευσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Πελοποννήσου διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων, Ἡρόδ. 8, 2. Πλούτ.

Εὐρύβιος, ὁ (-υυυ). Τὶς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολλ. α', 9, 9. — 2) Τὶς τοῦ Εὐρυσθέως, θανατωθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας πολεμῶν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλ. β', 8, 1.

Εὐρυβώτας, α, ὁ. Ἡρώς, στρατηγὸς τῶν τοξοτῶν παρὰ τῷ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ, Ἀρριαν.

Εὐρυγάνεια, ἡ (ᾳ). Θυγάτηρ τοῦ Τπέρφαντος, τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεται, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰδίπους μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἰσμήνην, Ἀντιγόνην, τὸν Κρεοντιάδη καὶ Πολυνείκην, Ἀπολλ. γ', 5, 8.

Εὐρυγύης, ὁ. Τπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ἀθήναις ἀγῶνες τινὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀνδρόγεω, Ἡσύχ.

Εὐρυδάμας, αντος, ὁ (ᾳ). Εἷς τῶν πενηκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φέρητης, Ἀπολλ. β', 1, 5. — 2) Τὶς τοῦ Ἀτειμένου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 67. — 3) Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἀρχαίων Ἡγεμόνων, πατὴρ τοῦ Ἄβαντος καὶ Πολυείδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ὁμ. καλεῖ γέροντα Ὀνειροπόλιν, Ἰλ. Ε, 149. — 4) Εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπιστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 296. Χ, 283. — 5) Περίφημος τις ἀθλητὴς ἐκ Κυρήνης, θαυμαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ Στωϊκὴν ἀπάθειαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 20.

Εὐρυδάμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀσωτυχίδου, Ἡροδτ. 6, 71.

Εὐρυδίκεια, ἡ. ποιητκ. Ἀντὶ Εὐρυδίκη, Μοσχ. Ἐπ. Βί. 131.

Εὐρυδίκη, ἡ. Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ περιφήμου Μουσικοῦ Ὀρφέως· δακνομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρισταίου καὶ θέλουσα ν' ἀποφύγῃ αὐτόν, ἐπληγώθη τρέχουσα ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως καὶ ἀπέθανεν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ὀρφεὺς κατεβὰς εἰς τὸν ᾅδην, ἐκίνησε διὰ τῆς μελῳδίας του τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ νὰ φέρῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὴν προσφιλῆ του Εὐρυδίκην, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως τοῦ νὰ μὴ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω νὰ ἰδῇ ὅτε αὐτὴ τοῦ ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς μὴ ὑπομείνας καὶ στραφεὶς διὰ νὰ ἰδῇ ἐὰν τῷ ὄντι τὸν ἠκολούθει, ἔχασεν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, Ἀπολλ. α', 3, 2. Ὀβιδ. μεταμορ. Χ, — 2) Μία τῶν πενηκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυβοῦς, φονευσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πάνδιον, Ἀπολλ. β', 1, 5. Ὑγῖν. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Ἱππομέδοντος, ἐγέννησε τὸν Λαοδαμάντα. Ἀπολλ. γ', 12, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Λακεδαίμονος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκρισίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Δανάην μητέρα τοῦ Περσέως, Ἀπολλ. β', 2, 1. Παυσ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Πλημμέου καὶ

γυνὴ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 452. — 6) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ἀρχεμόρου, Ἀπολλ. γ', 6, 4 — 7) Γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, Σοφ. Ἀντιγ. 1194. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τῆς Πολυδώρας, Σχολ. Ἰλ. Β, 321. — 9) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντα καὶ γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀριδαίου ἀδελφοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐξ ἄλλης μητρός· πολεμηθεῖσα μετὰ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Φιλίππου ὑπὸ τοῦ Πολυπέρχοντος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ νικηθεῖσα εἰς μίαν μάχην, ἐφονεύθη ἀπανθρώπως. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 36. ἐνθα ἡμαρτμ. γράφεται τοῦ Φιλίππου.

Εὐρύηλος, ὁ. Εὐryalos, Λιβ. Φρούριον κείμενον ἐπίτινος λόφου πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελοῦν ἓν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν, ταῦν Belvedere, Θουκ. 5', 97. ἐνθα πρότερον τὸ Εὐρύηλον ἔγραφ. ἐν δὲ βιβ. ζ', 2 καὶ 43. ὁ Εὐρύκλος.

Εὐρύθεμις, ιδος. ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ὠλεοβόλας καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ Θεστίου, Ἀπολλ. α', 7, 10.

Εὐρυθόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν τινὲς ἀναφέρουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Οἰνομάου καὶ μητέρα τῆς Ἱπποδαμείας, Ἀπολ. Ῥοδ. Σχολὶ Α, 752.

Εὐρύκαπις, ας, ὁ. Τὶός τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Κλυτίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Εὐρύκη, ἡ (υ) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Τελευταγόρου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Εὐρύκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὄπος Πεισηνορίδου, τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὴν ὁποίαν ὁ Πατὴρ αὐτοῦ Λαέρτης ἔτι παῖδα οὖσαν ἠγόρασεν, καὶ ἥτις μετὰ ταῦτα ἀνέθρεψεν τὸν Τηλέμαχον· αὕτη πρώτη ἔδωκεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Α, 429. Ψ, 1, 5, 177. 289.

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ. Μάντις Ἀθηναῖος, ὅς τις ὡς ἐλέγετο, ὀφαρὶν ἐντὸς τοῦ σώματός του ἕνα δαίμονα, οὗ ἐγγαστρίμυθος, δι' ὃ ἅπαντες οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Εὐρυκλεῖς, Ἀριστοφ. Σφ. 1014. Πλάτ.

Εὐρυκρατίδης, εω, ὁ (ῑ) Τὶός τοῦ Ἀναξάνδρου καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν, Ἡροδτ. 7, 204.

Εὐρυκράτης, εος, ὁ. Τὶός τοῦ Πολυδώρου, πατὴρ τοῦ Ἀναξάνδρου, βασιλεύς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀγιδος, Ἡροδτ. 7, 204.

Εὐρυκύδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κυδιμίππου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ἔλεα, Παυσ. ε', 1.

Εὐρυλέων, οντος, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ υἱὸς τοῦ Λίνειου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅς τις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως συνῆθ. Ἀτκάνιος λεγόμενος, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. α', 65. — 2) Σπαρτιάτης, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἔφυγον μετὰ τοῦ Δωριέως εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων, ἐκυρίευσε τὴν Μινώαν πόλιν τῶν Σελινουσίων. Ἡροδτ. 5, 46.

Εὐρύλοχος, ὁ. Τὶός τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτονάης, Ἀπολλ. β', 1, 5 — 2) Συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν Ἀστυμέδουσαν εἶχεν εἰς γυναῖκα, καὶ ὅς τις ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ μετὰ ταῦτα κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ᾅδην. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 205. Λ, 23. τελευταῖον ἔγεινεν αἴτιος τοῦ νὰ σφάξωσιν οἱ λοιποὶ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως τὰς βοῦς τοῦ Ἡλίου ἐν Σικελίᾳ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἠφανίσθη μετ' αὐτῶν, Ὀδ. Μ, 339. — 3) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων πλησίον τῆς Ναυπάκτου, Θουκ — 4) Φιλόσοφος Σκεπτικός, μαθητὴς τοῦ Πύῤῥωνος. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, Δημ.

Εὐρύμαχος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὅς τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἐφονεύθη, Παυσ. ε', 21. — 2) Τὶός τοῦ Πολύβου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὁ πλουσιώτερος καὶ ἐπιτηδειότερος τῶν λοιπῶν ἐν Ἰθάκῃ προὐχόντων νέων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ὀδ. Α, 399. Χ, 44. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀντήνορος, Παυσ. ι', 27. — 4) Τὶός τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, ὅς τις εἰσβαλὼν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδα εἰς τὴν πόλιν τῶν Πλαταιῶν, ἐκυρίευσεν αὐτάς, ἀλλὰ ληφθεὶς ἀπὸ τοὺς Πλαταιεῖς ἐφονεύθη, Θουκ. γ', 2. Ἡροδτ.

Εὐρυμέδη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Γλαύκου βασιλέως τῆς Κορίνθου, μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, Ἀπολλ. α', 9, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, Ἀντ. Λιβ. 2.

Εὐρυμέδουσα, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ὑπηρετοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ναυσικάαν, Ὁμ. Ὀδ. Η, 8.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ. Τὶός τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καβείρας μιᾶς τῶν Νυμφῶν τῆς Θρᾴκης, δι' ὃ καὶ εἷς τῶν Καβείριον ἐλέγετο. Νόνν. Διον. ιδ', 21. — 2) Πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλεύς τῶν Γιγάντων ἐν Ἠπείρῳ, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναυσίθοον, Ὁμ. Ὀδ. Η, 58. — 3) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Περίας, βασιλεύων ἐν τῇ Πάρῳ ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐλθὼν ἐντεῦθεν, πλεῖον κατὰ τῶν Ἀμαζόνων· ἐπειδὴ δὲ οἱ παῖδες τοῦ Μίνωος ἐφόνευσαν δύω ἐκ τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Εὐρυμέδοντα καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολλ. β', 5, 9. — 4) Τὶός τοῦ Πτολεμαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἀγεμέμνονος, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 228. Παυσ. β', 16. — 5) Τὶός τοῦ Θουκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, ὕστερον δὲ καμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ἐναντίον τῶν Συρακουσίων, ἐφονεύθη μαχόμενος αὐτόθι πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Θουκ.

ζ', 52 — 6) Εὐρυμέδων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὃς τις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀσπένδου, ἐκβάλλει εἰς τὸν Κόλπον τῆς Ἀτταλίας, ταυῦν, Ἱέρκον. Ἐνταῦθα ὁ Κίμων ἐνίκησε διὰ θαλάσσης τοὺς Πέρσας, Θουκ. α', 100.

Εὐρυμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παραθαλασσία, ταυῦν Καρίτζα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α 59. Στέφ. Βυζ.

Εὐρυμένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολάρ. α', 9, 9.

Εὐρυμίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρύμου, Τήλεφος, Ὅμ. Ὀδ. Ι, 509.

Εὐρυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡτ. Θεογ. 905. ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διός τὰς τρεῖς Χάριτας, Ἀπολάρ. α', 3, 1. αὐτὴν λέγεται ὅτι ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Θέτιδος τὸν Ἥφαιστον ὅτε ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ· ἐν δὲ ταῖς τῶν Ἀρχαίων Θεογονίαις ἀναφέρεται ὅτι ἡ Εὐρυνόμη ἐβασίλευεν εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ὠφίωνος πρὸ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, καὶ ὅτε ὅτε ἐνίκησεν ὁ Κρόνος τὸν Ὠφίωνα, ἐρρίφθη αὐτὴ ὑπὸ τῆς Ῥέας εἰς τὸν Τάρταρον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 503. — 2) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Θρᾴκης, Ἀπολάρ. γ', 2, 9. — 3) Ταμίη ἡ Θαλαμηπόλος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 195. — 4) Γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μήτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους, Ὑγῖν. μύθ. 69. — 5) Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Διός, Ἀπολάρ. γ', 12, 6.

Εὐρύνομος, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Αἰγυπτίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὅμ. Ὀδ. Β, 22. 242. — 2) Εἷς τῶν καταχθονίων Δαιμόνων, βασανίζων τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐν τῷ Ταρτάρῳ, Παυσ. ε', 28 — 3) Εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ.

Εὐρυπτόλεμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πεισιάνακτος Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὃς τις ἔλεισε μίαν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φαρναβάζου σατράπου τῆς Περσίας, εἶτα ὑπαρχοπίσθη μετὰ τοῦ Ἀξιόχου ἐν Ἀθήναις τοὺς δέκα στρατηγούς, οἵτινες ἀνεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ θανάτου, διότι δὲν ἔθαψαν τοὺς ἐν Ἀργινουσαις πεσόντας νεκρούς, Ξενοφ. Ἑλ. α', 4, 19.

Εὐρυπύλη, ἡ, (ῡ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ἀρχεδίκου, Ἀπολάρ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἠλέκ. Ἡσ. 15.

Εὐρύπυλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐαίμονος καὶ τῆς Ὤπος, ἡγεμὼν τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 736. ἐνταῦθα ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 76 Ζ. 36. Ἀπολάρ. γ', 10, 8. παρὰ Πινδάρῳ καὶ τοῖς ὕστερον ἀναφέρεται ὁ Εὐρύπυλος οὗτος ὅτι ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λιβύαν, Πινδ. Πυθ. 4, 57. Καλλιμ. Ἄρτ. Ἀπολ. 92. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Μαρόπων ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα του Χαλκιόπην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Ἀπολάρ β', 7, 1. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλίους καὶ τῆς Εὐβοίης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολ. β' 7, 8. — 4) Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τημένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγελάου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν ἴδιον πατέρα του. Ἀπολάρ. β', 8, 5. - 5) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, Ἀπολάρ. α', 8, 1. — 6) Τίὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς Ἀστυόχης ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν περὶ τὸν Κάϊκον ποταμόν, εἷς τῶν Ἀνδρειοτέρων πολεμιστῶν τῆς Τροίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, παρακινηθεὶς ὑπὸ τῶν δώρων τὰ ὁποῖα οὗτος ἔπεμψεν εἰς τὴν μητέρα του Ἀστυόχην· ἐν μιᾷ μάχῃ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 520. Παυσ. γ' — 7) Τίὸς τοῦ Δεξαμενοῦ βασιλέως τῆς Ὠλένου ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐσυνώδευσε τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον ἐπὶ Λαομέδοντος, Παυσ. ζ', 19.

Εὐρυπωντίδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Σπάρτῃ μία τῶν Ἐπιτίμων γενεῶν, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Εὐρυπωντος ἐγγόνου τοῦ Προκλέους ἀρχαίου βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, Παυσ. γ', 7, 1. Πλουτ. Λυσ. 24. παρὰ Πλουταρ. αὐρηται ἡμαρτ. Εὐρυτιωνείδαι καὶ Εὐρυτιωνίδαι, παρβλ. Valck. Θεοκρ. σηματ. 267.

Εὐρυπῶν, ωντος, ὁ, Ἰων. Εὐρυφῶν. Τίὸς τοῦ Ζόου, ἔκγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Πρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Εὐρυπωντίδαι, μία τῶν Εὐγενεστέρων ἐν Σπάρτῃ οἰκιῶν, Ἡροδτ. 8, 131. παρ' ἄλλοις Ἱστοριογρφ. εὑρηται ἡμαρτ. Εὐρυτίων γραφομ.

Εὐρυσάκης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου καὶ τῆς Τεκμησσῆς, βασιλεύσας εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ὅπου ὕστερον ἔλαβεν θείας τιμὰς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Φυλαῖος παραχώρησε τὴν ἀρχὴν τῆς νήσου Σαλαμῖνος εἰς τοὺς Ἀθηναίους, Σοφ. Αἴ. Μαστ. 340. Παυσ. α', 35

Εὐρυσθένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργίας, ἀδελφὸς τοῦ Προκλέους, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐκυρίευσαν ὅτε εἰσέβαλον μὲ τοὺς λοιπούς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον, Ἡροδτ. 6, 52. Ἀπολάρ. β', 8, 6. — 2) Εἷς τῶν πενηκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς Δαναΐδος, Ὑγῖν.

Εὐρυσθεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ· γεννηθεὶς πρὸ τοῦ Ἡρακλέους μῆνας τινάς, ἔπρεπε κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ὅλους τοὺς ἄλλους ὅσοι κατήγοντο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Περσέως, διὸ καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν Ἡρακλέα νὰ ἐντελέσῃ τὰ δώδεκα περίφημα ἄθλα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἔμελλεν οὗτος νὰ μένῃ τοῦ λοιποῦ πάντῃ ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ὑποταγὴν πρὸς τὸν Εὐρυσθέα· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους θέλων ὁ Εὐρυσθεὺς νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Ἥρως τούτου, κατεδίωκεν αὐτοὺς πανταχοῦ, οἵτινες τελευταῖον καταφυγόντες πρὸς τὸν Θησέα βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, ἐζήτουν τὴν βοήθειάν του· ἐνταῦθα πολεμῶν ὁ Εὐρυσθεὺς μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ νικηθείς, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱούς του, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 639. Ἀπολάρ. β', 8, 1. Στράβ. ιγ'.

Εὐρύστερνον, τό. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐν Ἀχαΐᾳ ἀρχαιότατός τις ναὸς τῆς Γῆς, Παυσ. ζ', 20.

Εὐρυτᾶνες, οἱ. Ἐθν. Εὐρυτάν, ᾶνος. Ἰσχυρός τις καὶ ἄγριος λαὸς ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας, κατοικῶν ὀρατικῶς τὴν Ναυπάκτου, ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς γέρων ἤδη ὢν ἐτελεύτησε, Θουκ. γ', 94. Στραβ.

Εὐρύτειος, εία, ειον. Τοῦ Εὐρύτου ἢ εἰς τὸν Εὐρυτον ἀνήκων, ἡ πόλις Εὐρυτεια = Οἰχαλία, Σοφ. Τραχ 260. ἴδε Εὔρυτος, ἀριθμ. 4.

Εὐρυτέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λεύκιππον, Ἀπολάρ. β', 7, 8.

Εὐρύτη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Ἱπποδάμαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πορθάονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄγριον, Μέλανα, Ἀλκάθοον, Δευκοπέα καὶ Οἰνία, Ἀπολάρ. α', 7, 10.

Εὐρυτίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἴφιτος, Ὅμ. Ὀδ Φ, 14.

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ (ῑ) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις εὐρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου καὶ θέλων ὑπὸ μέθης ν' ἀτιμάσῃ τὴν νύμφην αὐτοῦ, κατετραυματίσθη ὑπὸ τῶν Λαπίθων, Ὅμ. Ὀδ. Φ, 285. ὕστερον δὲ εὑρὼν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ὠλενον ἐν Ἀχαΐᾳ, τὸν ἐφόνευσε ἀπαλλάξας τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Δεξαμενοῦ, τὴν ὁποίαν βιαίως ἤθελε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἐρυθείας, ὅς τις ποιμαίνων τὰς βοῦς τοῦ πενθεροῦ του Γηρυόνου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἦλθε ν' ἁρπάσῃ αὐτάς. Ἀπολάρ. β', 5, 10. Ἡσ. Θεογ. 293. — 3) Τίὸς τοῦ Ἴρου καὶ τῆς Δημανάσσης, ἔκγονος τοῦ Ἄστορος, Ἀπολάρ. α', 8, 2. ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄστορος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιγόνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πηλεύς, ὅτε φονεύσας τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ του Πηλέως, Ἀπολάρ. γ', 13, 1. ὅτι δὲ Εὔρυτος, παρὰ Λυκοφρ. 175. — 4) Ἔκγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, Πλούτ. Λυκ. ὀρθοτρ. μόνοι Εὐρυπῶν, ἅπερ ὄρα.

Εὐρύτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ πατὴρ τῆς Γαλαθείας, Ἀντ. Λιβ. 17.

Εὔρυτος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Διόνυσος ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ μὲ τὸν θυρσόν, Ἀπολ. α', 6, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολάρ. α', 9, 16. καὶ Ἔρυτος κατ' ἀποκοπ. παρὰ τοῖς ποιηταῖς, Πινδ. Πυθ. 4, 319. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 51. — 3) Τίὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Κτεάτου καὶ πατὴρ τοῦ Θάλπιος ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Αὐγείου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ὅμ. Ἰλ. Β, 621. Ἀπολάρ. β', 7, 2. κατὰ δὲ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. ὑπῆρξεν οὗτος ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὴν τοῦ Ὁμήρου διήγησιν. — 4) Τίὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ ἢ καθ' Ὅμ. ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἰόλης καὶ τοῦ Ἴφιτου, περίφημος εἰς τὴν τοξοτικὴν τέχνην εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' εἰς τὸν ὁποῖον μὴ θελήσας νὰ δώσῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἰόλην, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἀπολάρ. β', 4, 8. καθ' Ὅμ. ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς ἄμιλλαν περὶ τῆς τέχνης τοῦ τοξεύειν, Ὀδ. Θ, 220. — 5) Τίὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολάρ. γ', 10, 5. — 6) Σπαρτιάτης, εἷς ἐκ τῶν τριακοσίων μετὰ τοῦ Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις πολεμησάντων, ὅστις μόνος μετὰ τοῦ Ἀριστοδήμου διασωθείς, καὶ ὢν βεβλαμμένος τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ θελήσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην, ἐρρίφθη μεταξὺ τοῦ διαβαίνοντος πλήθους τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη, Ἡροδτ. 7, 229. ὅθεν Ἐπίθ. Εὐρύτειος, εία, ειον, τοῦ Εὐρείτου.

Εὐρυφάεσσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ, Ὅμ. Ὕμν. λδ, 4—6.

Εὐρυφῶν, ωντος, ὁ, Δωρκ. Εὐρυπῶν. Τίὸς τοῦ Προκλέους, καθ' Ἡρόδτ. 8, 131, ἴδε Εὐρυπῶν.

Εὐρύωψ, οπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Τερψικράτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολάρ. β', 7, 8.

Εὔρωμος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰρίου ὄρους καὶ Εὐρωπὸς παρ' Ἡροδτ. — ὅθεν, Εὐρωμεύς, έως, ὁ κατοικ. Πολύβ. Στράβ.

Εὐρώπα, ἡ, Δωρκ. αντὶ Εὐρώπη.

Εὐρωπαῖος, αία, αῖον. Τῆς Εὐρώπης, ἡ ἐκ τῆς Εὐρώπης ὤν, Στράβ.

Εὐρώπεια, ἡ, ποιητκ. αντὶ Εὐρώπη, Μόσχ. Εἰδ. β', 7.

Εὐρώπειος, εία, ειον, Ἰων. Εὐρωπήϊος. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων, Ἡροδτ. 7, 74. — Οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς Εὐρώπης.

Εὐρώπη, ἡ, ποιητκ. Εὐρώπεια. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ 357. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος, Ὅμ. Ἰλ. Ξ 321. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, Ἀπολάρ. γ', 1, 1, Λουκ. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς ταῦρον, ἥρπασεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν νῆσον Κρήν-

την, ὅπου ὑπανδρευθεῖσα ὕστερον μετὰ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Ἀστερίωνος, ἐγέννησε τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν. Ἡροδ. 1, 173. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν οὗτοι υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀστερίωνος, Ἀπολδρ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τιτυοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Εὔφημον, Πίνδ. Πύθ. 4, 46.

Εὐρώπη, ἡ, Europa. Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἠπείρων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, περὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς τῶν Ἑλλήνων ἀμυδρὰς μόνον γνώσεις εἶχον· πρῶτον εὕρηται παρ' Ὁμ. Ἔμν. Ἀπόλ. 251, ἔνθα ὁ ποιητὴς καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐρώπη μόνην τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα· κατ' ὀλίγον ἄρχισαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες νὰ λαμβάνωσι γνώσεις τινὰς περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ μέρους τούτου τοῦ Κόσμου. Πρῶτοι δὲ οἱ Φοίνικες περιέπλευσαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, ψάσαντες ἕως τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, παρὰ τῶν ὁποίων ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσι τίποτε περὶ αὐτῆς διὰ τὸν ἰδιοτελῆ τῆς ἐμπορίας αὐτῶν σκοπὸν καὶ κέρδος. Καθ' Ἡρόδοτον, ἡ ἔκτασις τῆς Εὐρώπης ὑπερέβαινεν ἐκείνην τῶν δύο λοιπῶν μεγάλων μερῶν τοῦ Κόσμου ὁμοῦ λαμβανομένων, ὅστις ὁρίζει αὐτὴν μεσημβρινῶς μὲν διὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ὑπὸ τῆς ὁποίας χωρίζετο ἀπὸ τῆς Λιβύης, διὰ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ Φάσιδος ποταμῶν καὶ διὰ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ὁπὸ τῆς Ἀσίας, ἀνατολικῶς θέτει ὡς σύνορον αὐτῆς τὸν Τάναϊν ποταμόν, τὰ δὲ πρὸς ἄρκτον σύνορα ἦταν πάντη ἄγνωστα εἰς αὐτόν· ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιεχομένων μερῶν τὰ πλεῖστα ἀκριβῶς ἐγνωσμένα εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ἱστορικὸν ἦσαν, ἡ Θρᾴκη, ἡ Ἑλλάς, αἱ περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον χῶραι, τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν καὶ Τυρρηνῶν, τὰ παράλια τῆς Ἰβηρίας ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀπέκεινα τὰ Γάδειρα καὶ ἡ Ταρτησσός· μετὰ τὸν Ἡροδ. ὁ Ἀριστοτέλης εἶχον ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ἔθνων αὐτῆς διαφόρων χωρῶν. Ἀλλ' αἱ κατακτήσεις τὰς ὁποίας ὕστερον ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐχορήγησαν ἀφθονωτέρας καὶ ἀκριβεστέρας γνώσεις εἰς τὸν Στράβωνα καὶ Πτολεμαῖον, οἵτινες μᾶς δίδουσιν ἱκανὰς πληροφορίας περὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν διαφόρων ἐν τῇ μεσαίᾳ Εὐρώπῃ κατοικούντων Λαῶν καὶ τῶν πόλεων αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν Ἀρκτικῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν τὰ ὁποῖα ἔμενον ἔσχατ' ἄγνωστα, ἔνθα καὶ αὐτὴ ἡ Σουηδία ὑπελαμβάνετο ὡς μία μεγάλη Νῆσος. Ἤδη καὶ τὰ σύνορα αὐτῆς ἔλαβον κάπποιον ἀκριβέστερον προσδιορισμόν, ὄντα πρὸς μὲν ἀνατολὰς ὁ Τάναϊς ποταμός, ἡ Μαιῶτις λίμνη, ὁ Εὔξεινος Πόντος, ὁ Ἑλλήσποντος καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν ἡ Μεσόγειος θάλασσα, πρὸς δυσμὰς ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ ἀρκτικὸς ἢ Ὑπερβόρειος Ὠκεανός· αἱ ἐν ὅλῃ τῇ παρ' αὐτοῖς Εὐρώπῃ περιεχόμεναι χῶραι ἦσαν, ἡ Ἱσπανία, ἡ Γερμανία, ἡ Ῥαιτία, ἡ Οὐϊνδελικία, τὸ Νωρικόν, ἡ Παννονία, ἡ Δακία, ἡ Ἰλλυρία, ἡ Σαρματία, ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Σκυθία, ἡ Μοισία, ἡ Θρᾴκη, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἤπειρος, ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Πελοπόννησος, αἱ δὲ περὶ αὐτὴν Νῆσοι ἦσαν, ἡ Βριττανία, Ἰβερνία, ἡ Θούλη, ἡ Σκανδιναυία, ἡ Σαρδώ, ἡ Κύπρος, ἡ Κρήτη, ἡ Εὔβοια καὶ αἱ Κυκλάδες. Οἱ ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Εὐρώπης ὑπῆρχον Λαοὶ τῆς Ἀρκτῴας, Ἀσίας, οἵ τινες ἦλθον ἀνέκαθεν καὶ κατῴκησαν μέρος ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης καὶ μέρος ἀπὸ τῆς Βορείου, κατανότρ. δὲ φαίνεται ὅτι κατῳκήθη πρῶτον τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, ἀλλ' ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τούτου τοῦ μέρους. Πρὸ τῆς μεταβάσεως ἔτι τῶν Πελασγῶν εἰσέβαλεν ἐκ τῆς Ἀρκτῴας Ἀσίας ἓν πλῆθος ἀγρίων λαῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατοικήσαντες περὶ τὰ μεσημβριώτατα αὐτῆς μέρη, ἔνθα ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Λέλεγες, Κουρῆτες Καύκονες κ. τ. τ. ἓν ἄλλο πλῆθος ἀγρίων λαῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῆς Ἀσίας διελθὸν διὰ τῆς Θρᾴκης, ἔφθασεν ἕως τὰ μέρη τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀποκατασταθὲν ἐνταῦθα, ἀπ' ὅπου ἀκολούθως μετέβη καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἱσπανίας. Τὸ ὄνομα Εὐρώπη ἐδίδετο εἰς τὰ μέρη τοῦτο τῆς γῆς κατά τινας μὲν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Φοινίκης, ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ λευκὸν καὶ ξανθὸν χρῶμα τοῦ σώματος τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων, καὶ κατ' ἄλλους ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως Εὐρώπου καλουμένου. Στράβ. Πτολ. Πομπ. Μέλ. Πλιν.

Εὐρώπειος, ία, ειον. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων.

Εὐρωπίς, ίδος, ἡ· ἰδικότρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Εὐρώπιος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρωπός καὶ Εὔρωπος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἐπαρχίας Ἠμαθίας, Θουκ. β', 100. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κομμαγηνῇ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, πανοῦ Νεστόρ. Λουκ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Δούρας, Πολύβ. — 4) Πόλις τῆς Παγαίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, πρότερον Ὑάγεια καλουμένη, ὕστερον δὲ καὶ Ἀρπαυία, Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Καρίας, ἄλλως Εὔρωμος λεγομένη, Ἡροδ. 8, 132. ὅθεν, Εὐρωμεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Εὔρωπος, ὁ. Τὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὀρίθυίας θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὔρωπος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρώτας, α, ὁ. Τὸς τοῦ Μόλητος βατιλέως τῆς Λακωνίας καὶ ἔκγονος τοῦ Λίλαγος, ὅς τις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, τὴν ὁποίαν ὑπανδρεύθη ὁ Λακεδαίμων, ἀπὸ τούτου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ὁ διὰ τῆς

Λακωνίας ῥέων ποταμὸς Εὐρώτας, Ἀπολδρ. γ', 10, 3 Παυσ. γ', 1.

Εὐρώτας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Πελοποννήσου, ὅς τις ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς χώρας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθείου εἰς τὸν Λακωνικὸν Κόλπον· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Σπάρτη, ταύτην Βασιλεοπόταμον. Πίνδ. Θεογν. 7δ5. Θουκ. β', 139. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, παρ' Ὁμήρ. καλεῖται Τιταρήσιος, Εὐρίπ. Ἀνδρ. 802. Στράβ.

Εὐρωτώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Εὐσέβεια, ἡ. Ἡ πρὸς τῷ Ταύρῳ = Τύανα, τά, ὅπερ ὄρα. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, Στράβ. — 2) = τὰ Μάζακα, Πόλις τῆς Καππαδοκίας, ὄρα Μάζακα, Στράβ.

Εὐσέβιος, ὁ. Καισαρεὺς Χριστιανός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καὶ συγγράψας διάφορα ἱστορικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία. Ἔς τις ἄλλως καὶ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐπωνομάζετο.

Εὔσειρος, ὁ Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰδοθέας, πατὴρ τοῦ Θηρέμβου, Ἀντ. Λιβ. 22.

Εὐσήνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, Ἀρρίαν.

Εὐσθένης, ους, ὁ. Σοφιστής τις παρὰ Θεοκρτ. Ἐπ.

Εὐστάθιος, ὁ. Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὴν δωδεκάτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συγγράψας παρεκβολὰς εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου, περιεχούσας μεγάλην πολυμάθειαν καὶ ἄφθονον ὕλην πρὸς μελέτην τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων. — 2) Εὐστάθιος Ἀντιοχεύς, Ἐπίσκοπος, τοῦ ὁποίου σώζονται ὁμιλίαι τινὲς Ἐκκλησιαστικαί.

Εὔστροφος, ὁ. Ἀργεῖος, σταλεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Θουκ.

Εὔσωρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡγεμὼν τῆς Θρᾴκης, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 8. — 2) Πατὴρ τῆς Αἰνήτης, γυναικὸς, τοῦ Αἰνέου καὶ μητρὸς τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 959.

Εὐταία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μαντινείας. Ξενοφ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Εὐταιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Εὐτέρπη, ἡ. Θυγάτηρ, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θεογ. 77. ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ τὸν Τήνων, Ἀπολδρ. α', 3, 4.

Εὐτρήσιοι, οἱ. Κάτοικοι μέρους τινὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, διῃρημένοι εἰς πολλὰ χωρία, Ξενοφ. Ἑλ. ζ, 1, 29. Παυσ. η, 27.

Εὐτρήσιον, τό. Κώμη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Εὔτρησις, ιος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 502. Στράβ. ὅθεν, Εὐτρησίτης, ου, (ι) ὁ Κάτοικ. — 2) Εὐτρησίτης, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ μαντεῖον τὸ ὁποῖον εἶχον ἐν Εὐτρήσει κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Εὐτύχης, ους, ὁ (ῡ). Τὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, Ἀπολδ. γ', 1, 2.

Εὐτυχίδας, α, ὁ. Σταδιοδρόμος τις παρὰ Λουκ. Ἐπιγρ.

Εὐτυχίδης, ου, ὁ (ῡ) Περίφημός τις ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, Παυσ.

Εὐτυχίς, ίδος, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. Γυναικός, παρὰ Θεοκρ.

Εὐφαμίδας, ου, ὁ (ῑ). Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὔφαμος, Δωρκ. ἀντὶ Εὔφημος.

Εὐφάνης, ους, ὁ (ᾱ). Αἰγινήτης, προπάτωρ τοῦ Τιμασσάρχου, Πίνδ. Νεμ. 4, 89.

Εὐφημίδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Εὐφήμου, Ἡροδ. 4, 150.

Εὐφήμιος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους φέ τὴν ἐπιτήδειόν του παρασιτίαν καὶ κολακείαν, Σφηκ. 619.

Εὔφημος, ὁ. Δωρκ. Εὔφαμος. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Δωρίδος, γεννηθεὶς πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, βασιλεύσας ὕστερον εἰς τὴν περὶ τὸ Ταίναρον χώραν, ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Δαοδόμου· ἢν δὲ οὗτος εἰς τὸν Ἀργοναυτῶν, ὅσοι ἔπλευσαν μὲ τὸν Ἰάσονα εἰς τὴν Κολχίδα, μυθολογούμενος ὅτι ἠδύνατο νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ξηρᾶς· ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ὁ Βάττος ὅς τις ὕστερον ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύῃ πόλιν Κυρήνην. Πίνδ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 179. — 2) Τὸς τοῦ Τροιζήνου, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῶν Κικώνων, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 646. — 3) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων σταλεὶς πρὸς τοὺς Συρακουσίους. Θουκ.

Εὐφήτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Ἐφύρης ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 532.

Εὐφίλητος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Εὔφορβος, ὁ. Τὸς τοῦ Πανθόου, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ ταχυτέρων Τρώων, πληγώσας τὸν Πάτροκλον ἐν τῇ μάχῃ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 806. ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι ἔζησε ποτὲ ἐν τούτῳ τῷ Εὐφόρβῳ, ὃ ὃ καὶ Ἔφορβος ἐκαλεῖτο, Λουκ. Ἀλεκτ. 4. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἐρετριέων, ὅστις παρέδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα, Ἡροδ. 6, 101.

Εὐφορίδης, ου, ὁ (ῑ) Ἀνθρακοποιός τις ἐξ Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστφ. Ἀχ. 612.

Εὐφορίων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἑλένης ἐπὶ τῶν νήσων τῶν Μακάρων, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ ἔχων πτερὰ ἐπὶ τοῦ σώματός του ὡς ἐπλάττετο, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐθανάτωσεν ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ, μὴ δυνηθεὶς γὰ τὸν καταπείσῃ εἰς τὰς ὀρέξεις του, Πτολ. Ἡφαιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Αἰσχύλου, Ἀθηναῖος, Ἡροδ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐ-

βοίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα πλήρες μυθικῶν διηγήσεων. Λουκ.

Εὐφράνωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτελοῦς, Πλούτ.

Εὐφράτας, α, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Ξενφ. Κυρπ.

Εὐφρᾴτης, ου, ὁ, Ἰων. Εὐφρήτης. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς Δυτικῆς Ἀσίας καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Τίγριδος τὴν μεταξὺ αὐτῶν χώραν Μεσοποταμίαν λεγομένην· αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς σειρᾶς τοῦ ὄρους Ταύρου· πλημμυρῶν δὲ ἐν καιρῷ θέρους ἐπροξένει μεγάλην εὐφορίαν εἰς ὅλας τὰς περὶ αὐτὸν χώρας καὶ πολλαὶ πλουσιαὶ διάρυχας αὐτοῦ ἄφεραν εἰς διάφορα μέρη τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μεσοποταμίας. Ἐνούμενος δὲ μὲ τὸν Τίγριν ποταμόν, ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, ταυτὸν Εὐφράτης, βαρβαριστὶ Ῥοράτ ἢ Φράτ. Ἡροδτ. 1, 180. Ξενφ. Κυρ. παιδ. α, 4. Στράβ. Πτολ.

Εὐφρόνιος, ὁ. Εἷς τῶν πλουσίων Ἀθηναίων ἐκ τοῦ Δουνίου τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ.

Εὐφροσύνη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσ. Θεογ. 909. Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ὑγῖν.

Εὔφρων, ονος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Σικυῶνος, ὅστις οἰκειώθη τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, Ξενφ. Ἑλ. Ἑλ. ζ', 1.

Εὐχαρίδης, ου, (-υυ-). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς κοινῆς τύχεως, Ἀριστφ. Σφ. 700.

Εὔχειρος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Κορίνθιος, μαθητὴς τοῦ Σνάδρα, Παυσ.

Εὐχήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυείδου καὶ ἔκγονος τοῦ Κοιράνου, ἡγεμὼν Κορίνθιος, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 663—672. Κατὰ δὲ Παυσ. ἦν υἱὸς τοῦ Κοιράνου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυείδου ἐκ Μεγάρων. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱφιμεδούσης, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Εὐωνυμία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν· ὅθεν, Εὐωνυμεύς, έως, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ. Ἀνακρ.

Εὐώνυμος, ἡ, = Εὐωνυμία, Στεφ. Βυζ. — 2) — ἡ Μία τῶν Αἰπάρων νήσων ἐπὶ τῆς Μετωγείου θαλάσσης, τὴν ὁποίαν ὁ Διοδ. Σικ. καὶ Περιπ. Μέλ. καλοῦσιν Ὀστεωδίη, ἥτις ἦν ἡ μακροτέρα τῶν ἄλλων, ταυτὸν Lisca Bianca, Στράβ.

Εὐώνυμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος Εὐωνυμία, Στέφ. Βυζ.

Εὐῶπις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Τροιζῆνος, ἥτις ἐρωτηθεῖσα εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν καὶ αἰσχυνομένη τὸν πατέρα της μετὰ τὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ἀνακάλυψιν τοῦ βδελυροῦ πάθους της, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, Παρθ. Ἐρωτ. 31.

Ἐφάρμοστος, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ὀποῦντος πόλεως τῶν Λοκρῶν, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, τῇ 81. Ὀλυμ. Πινδ. Ὀλ. 9.

Ἐφεσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, Ξενφ. Στράβ.

Ἔφεσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καύστρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὸς πρῶτος τὸν ἐν Ἐφέσῳ μέγαν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἐνόμασε καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Ἔφεστον, Παυσ. ἡ, 2.

Ἔφεσος, ἡ. Μία τῶν ὀπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μητρόπολις ὅλης τῆς Ἰωνίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ὄχθολῶν τοῦ Καϋστρου ποταμοῦ, ὅνθα ἦν καὶ ὁ Κύρυκος αὐτῆς λιμήν· τὸ πάλαι ἀπετέλει αὕτη μίαν τῶν Ἐμπορικωτέρων πόλεων ὅλης τῆς Ἀσίας καὶ ἦν πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ἔνθα συνήρχοντο ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Ἀσίας διὰ νὰ πανηγυρίσωσιν ἑορτὴν μὲ πανδήμους ἀγῶνας τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης· τὸ ἐν τῷ ναῷ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς ἦν ἐξ ἐβένου, κοσμοστολίου μετέθους, παριστάνον αὐτὴν ἔχουσαν ἐφ' ὅλον τὸ σῶμά της μαστοὺς· κατηφανίσθη δὲ ὁ περίφημος οὗτος ναὸς ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τὸ 263 ἔτος ἀπὸ Χρ. ταυτὸν χωρίον Ἀγιασουλοὺκ λεγόμενον, Ἡροδτ. Στραβ. — Ὅθεν Ἐφέσιος, ία, ον, τῆς Ἐφέσου ἢ εἰς τὴν Ἔφεσον οἰκήσας, Ἡρόδτ. καὶ Ἐφεσία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔφεσον χώρα. — Ἐφέσιοι, οἱ κατοικ. Ξενφ.

Ἐφιάλτειον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κυρπάθου, ἐκτεινόμενον βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ἐφιάλτης, ου, ὁ, Ἰων. Ἐπιάλτης. Εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλ. α, 6, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀλωέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὠτου, γεννηθεὶς ὡς λέγεται ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας. Οὗτος θέλων νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὴν Ἥραν, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολδρ. α, 7, 4. — 3) Τραχινία τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυδήμου, ὁ προδώσας τὴν Ἑλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Πέρσας, ὅτε ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς μίαν ἄλλην ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων διὰ νὰ ἐφορμήσωσιν ἀπὸ τὰ ὀπίσθεν τῶν ἐν Θερμοπύλαις μαχομένων Ἑλλήνων, Ἡροδτ. 7, 213. — 4) Υἱὸς τοῦ Σοφωνίδου, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, εἰς ἄκρον κένος, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ.

Ἔφορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἱστοριογράφων Ἑλλήνων, γεννηθεὶς ἐν Κούμαις τῆς Αἰτωλίας καὶ χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους ἐν Ἀθήναις· συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ καταντῶσαν ἕως εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς οὗτος ἔζη, διηρημένην εἰς τριάκοντα βιβλία· πολλοὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἱστορικῶν ἀναφέρουσι διάφορα χωρία τοῦ συγγραφέως τούτου ὡς μαρτυρίας ἀξιοπίστους ἱστορικῶν συμβάντων Διοδρ. Σικ. Πολύβ. Πλουτρ.

Ἐφουδέων, ωνος, ὁ. Παγκρατιαστὴς ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Ἀριστφ. Σφ. 1186.

Ἐφράξος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, ἀντιπολιτευόμενος κατὰ τῶν ὀπαδῶν Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας· ὅτε δὲ ὁ Φίλιππος ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Ὠρεόν, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιπεπιλουμένην ἐκδίκησιν τοῦ βασιλέως τούτου, ἀφονεύθη ἰδιοχείρως, Δημ. κατὰ Φιλιπ. γ', σελ. 126.

Ἐφυδατία, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἥρπασαν τὸν Ἄλωα, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1239.

Ἐφυδριάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς τῶν ὑδάτων, Παρθ. Ἐρωτ. 14.

Ἐφύρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, κατοικήσασα τὸ πρῶτον ἐν Κορίνθῳ, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο τὸ ἀρχαῖον Ἐφύρα Παυσ. β', 1.

Ἐφύρα, ἡ (ῡ) Ἰων. Ἐφύρη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ πόλις Κόρινθος ἀπὸ τῆς Ἐφύρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Σίσυφος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 152. — 2) Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Σελλήεντος ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 659. Ο, 531. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Φαρσάλου, ὕστερον Κρανὼν κληθεῖσα. Ὁμ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ἠπείρου κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, ὕστερον Κίχυρος ὀνομασθεῖσα, κειμένη καὶ αὕτη ἐπί τινος Σελλήεντος ποταμοῦ αὐτόθι. Θουκ. α, 46. Στράβ. Ἀπολδρ. β', 7, 6. — 5) Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἀγραΐκῃ χώρᾳ, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν, Ἐφυρηνός, εἰς τὴν Ἐφύραν, Καλλιμ. καὶ, Ἔφυραι, οἱ κατοικ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Αἰτωλίᾳ Ἐφύρας, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 301. Στράβ. — Ἐφυραῖοι, οἱ κατοικ. τῶν λοιπῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα πόλεων, Πίνδ. Πύθ. Στέφ. Βυζ. — Ἐξ Ἐφύρης ἀνίουτα, Ὁμ. Ὀδ. Α, 259. Ἔνθα οὐκ ἔστιν ἀκριβῶς προσδιορισμένον ὁποῖαν Ἐφύραν ἐννοεῖ ὁ Ποιητής, κατὰ Στράβ. ἢν αὕτη ἡ ἐν Ἤλιδι Ἐφύρα, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Β, 328. διότι, καθ' Ὅμ. Ἰλ. Λ, 741. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπειῶν ηὕξανον πολλὰ μαγικὰ βότανα· ἴδε Θεοκρ. Εἰδ. β, 16. Ὁ δὲ Nitsch καὶ Mannert, ὑπολαμβάνουσι τὴν ἐν Θεσπρωτίδι Ἐφύραν, διότι δι' αὐτῆς ἐπέστρεφον εἰς τὴν χώραν τῶν Ταφίων.

Ἐχέδωρος, Ἰων. Ἐχείδωρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων πλησίον τοῦ Ἀξιοῦ εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡροδτ. 7, 124. Ἀπολδρ.

Ἐχεῖαι, αἱ. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.

Ἐχεκλῆς, έος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀκτορος, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ὡραίαν Πολυμήλην θυγατέρα τοῦ Φυλάντος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὔδωρον. Ὁμ. Ἰλ. Π, 189.

Ἐχεκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 474. — 2) Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 692.

Ἐχεκρᾴτης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἠετιωνεὺς Λαπίθης τὸ γένος καὶ πάππος τοῦ Κυψέλου τυράννου τῆς Κορίνθου, Ἡροδτ. 5, 92. — 2) Ἀθηναῖος, Φλιάσιος τὸν δῆμον, φίλος τοῦ σοφοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 57.

Ἐχεκρατίδης, ου, ὁ (ῑ) Πατὴρ τοῦ Ὀρέστου, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, Θουκ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Τίμωνος, Λουκ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν, φίλος τοῦ Φωκίωνος, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλεξανδρος ἀφῆκεν ἐλεύθερον διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ τοῦ Φωκίωνος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α, 25.

Ἐχεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀεροπου, ἔγγονος τοῦ Κηφέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ὅστις μονομαχήσας μὲ τὸν Ὕλλον υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους, ἐφόνευσεν αὐτόν· γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Τιμάθα θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω. Ἡροδτ. 9, 26. Ἀπολδρ. γ', 10, 6, Παυσ. α, 41.

Ἐχέμων, ονος, ἐπικ. Ἐχέμμων, Οὐδολφ. ἐν Ἰλ. Ε, 160. καὶ Ἐχήμων, Ἡουηο αὐτόθι. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 16. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Ἐχένηος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων γερόντων Φαιάκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ συνετὸν καὶ λόγιον, Ὀδ. Η, 155. Α, 341.

Ἐχέπωλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θαλύσου, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 458. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, ἡγεμὼν τῶν Σικυωνίων, παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀγαμέμνων ἔλαβε δῶρον ἕνα ὡραῖον ἵππον Αἰθὴν καλούμενον, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 296.

Ἐχέστρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγίδος καὶ πατὴρ τοῦ Λεσβώτου, βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, Παυσαν.

Ἐχετιμίδας, α, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ταύρου, Λακεδαιμόνιος, Θουκ. δ', 119.

Ἐχέτλα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς παλαιᾶς Γέλας, ταυτὸν Ochula, Πολύβ. — Ὅθεν, Ἐχετλιάτης, ου (ᾰ) ὁ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἐχετλος, ὁ. Ἥρως τις τιμώμενος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ δικταγὴν τοῦ μαντείου, ὅστις λέγεται ὅτι φονεύσας μὲ τὸ ἀροτρόν του πολλοὺς τῶν βαρβάρων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἐγίνεν αἰφνης ἀφανής. Παυσ. Ἀττκ. 32.

Ἐχετος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ σκληρὸς τύραννος ἐν Ἠπείρῳ, υἱὸς τοῦ Ἐξηνόρος καὶ τῆς Φλογέας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἔκοπτε τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα ὅλων τῶν ξένων ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν του καὶ ἔῤῥιπτεν αὐτὰ εἰς βορὰν τῶν σκύλων του· πρὸς τούτοις ἤθελε νὰ πέμψῃ ὁ Ἀντίνοος εἰς τὸν μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης, τὸν πύκτην Ἶρον διὰ νὰ πάθῃ τὰ αὐτὰ μὲ τοὺς λοιποὺς ξένους τοῦ Ἐχέτου. Ὁ αὐτὸς λέγεται ὅτι ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἰδίας του θυγατρὸς

καὶ ἔρριψεν αὐτὴν εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακήν, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 85. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1093.

Ἐχέφρων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 413. Ἀπολλόδ. α, 9, 9. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμήθου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ψωφίδος ἐν Σικελίᾳ, καὶ οἵτινες ἐλθόντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὠνόμασαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτῶν τὴν αὐτόθι πόλιν Ψωφίδα, Παυσ. η, 24.

Ἐχιδνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιρρόης, ἢ κατά τινας τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Φόρκυος, τέρας φοβερόν, πλαττομένη μὲ μορφὴν νέας κόρης καὶ ὀφέωντος, διατρίβουσα εἰς ἓν βαθὺ σπήλαιον ἐν τῇ Συρίᾳ, ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης, τρώγουσα ὠμὰς σάρκας καὶ μὴ γηράσκουσα οὐδέποτε· μετ' αὐτῆς συνέζη ὁ φοβερὸς Τυφῶν ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὄρθρον, Κέρβερον, τὴν Λερναίαν Ὕδραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα καὶ τὸν Νεμαῖον Λέοντα, Ἡσ. Θεογ. 309—326. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλα τοιαῦτα φρικώδη τέρατα ἐκ τοῦ Τυφῶνος, Ὑγῖν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 1252. κατὰ δὲ Ἡροδτ. 4, 8. διέτριβεν αὕτη εἰς τὴν Ὑλαίαν χώραν τῆς Σκυθίας, καὶ κατ' Ἀριστφ. ἐν αὐτῷ τῷ Ἅιδῃ. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ὑγῖν. μύθ. 181.

Ἐχινάδες, αἱ, ἐνικ. Ἐχινάς, άδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο πέντε ἢ κατά τινας ἕνδεκα μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰονίας θαλάσσης, κείμεναι πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ εἰς τὴν αὐτόθι θάλασσαν, δι' ὃ καὶ ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ἐλέγοντο αὗται Νύμφαι θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου. Ἐκλήθησαν δὲ Ἐχινάδες ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἐχίνων, οἱ ὁποῖοι γίνονται περὶ αὐτάς, πανοῦν κουρζολάροι, Ὅμ. Ἰλ. Β, 625. Ἡροδτ. 2, 10. Θουκ. β', 102.

Ἐχῖναι, αἱ, = Ἐχινάδες, ἐνικ. Ἐχίνη, ἡ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 625 Εὐριπ.

Ἐχῖνος, ὁ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου, Δημ. Φιλιπ. 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ καὶ σχηματίζουσα ἐν ἀκρωτήριον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, πανοῦν Ἀχίνα, Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, ὁ Ἐχινεύς, οῦντος, Ἀριστφ. καὶ Ἐχιναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἐχίνου.

Ἐχινοῦς, οῦντος, ὁ, = Ἐχῖνος, ἀριθμ. 2 Ἀριστφ. Ἀυσ. 1171.

Ἐχίος, ὁ. Ἕλλην, πατὴρ τοῦ Μηριόνου, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 333. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Ἕτερος Ἕλλην ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 339.

Ἐχίων, ονος, ὁ (1) Εἷς τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων ἑνὸς δράκοντος, τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, Ἀπολλόδ. γ', 4, 1. ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνδρειότατος τῶν ἄλλων ὅλων, δι' ὃ καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγαύην θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πενθέα, Εὐριπ. Βάκχ. 210, Παυσ. θ', 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζη ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ἐν Θρᾴκῃ, ἐξελθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ὕστερον πλεύσας εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, Ὀρφ. Ἀργ. 134. Πινδ. Πυθ. 4, 316. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 56.

Ἑωσφόρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ὁ πρωϊνὸς ἀστήρ, Lucifer. Ἡσ. Θεογ. 381.

Ζ.

Ζάβα, ἡ, καὶ **Ζάβαι**, αἱ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ ταῦ μεγάλου Ἀκρωτηρίου λεγομένου, ταυῦν Λιγόρ. Ptol. ζ', 2. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη παρὰ τῇ ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίᾳ, μία τῶν νῦν Μαλδίβιων λεγομένων, Ptol. ζ', 4.

Ζάβατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσίας, ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῆς Ἀσσυρίας χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριν, ἄλλως καὶ Λύκος λεγόμενος παρὰ Πολύβ. Ptol. Στράβ. ταυῦν δ' μέγας Ζάβ, Ξενφ. Ἀναβ. β', 5, 1.

Ζαβράμ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, Ptol.

Ζάγκλη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Μεσσήνη, ἀπὸ τὸ δρεπανοειδές αὐτῆς σχῆμα, ζάγκλον παρὰ Σικελοῖς δηλοῦν τὸ δρέπανον, Ἡροδ. 7, 164. Θουκ. ζ', 4. παρβλ. Μεσσάνα. — Ὅθεν Ζαγκλαῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ζάγκλης ἢ Μεσσήνης.

Ζαγρεύς, έως, ὁ. Μυστηριώδες ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου ἢ τοῦ Διονύσου, κατὰ Creuzer τοῦ αὐτοῦ καὶ Ὀσίριδος λεγομένου, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, Νόνν. Διον. ς', 165.

Ζάγρος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀσίας, σχηματίζον συνέχειάν τινα τοῦ Ταύρου καὶ χωρίζον τὴν Μηδίαν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, ταυῦν Ἀγιαγχί. Πολύβ. καὶ τὸ Κάγριον ὄρος, Στράβ.

Ζαδράκαρτα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἑρκανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. γ', 23, 11 ἔτι δέ, ἡ Σύριξ, καλουμένη, ταυῦν Ἀβί-σεούν.

Ζαδριάδης, ὁ, Σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Ἀντιόχου ἀναγορευθεὶς ἀνεξάρτητος καὶ συστήσας ἴδιον βασίλειον βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ζάκυνθα, ἡ, Saguntum. Πόλις τῆς Ταρράκωνικῆς Ἱσπανίας, Πολυβ. Στέφ. Βυζ. ὕστερον, Σάγουντον, τό, κληθεῖσα, Στράβ. — ὅθεν, Ζακυνθαῖοι, οἱ κάτοικ.

Ζάκυνθος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων, ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἤλιδος, οὖσα τὸ ἀρχαῖον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 634. Ἡροδ. Θουκ. ταυῦν Ζάκυνθος, ἡ, Zante. — ὅθεν Ζακύνθιος, ία, ιον, τῆς Ζακύνθου ἢ εἰς τὴν Ζάκυνθον ἀνήκων, καὶ Ζακύνθιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. — 2) Πόλις ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου Ζακύνθου, Στράβ. — 3) = Ζάκανθα, κατὰ Στέφ. Βυζ. (ἐν τῇ Ὁμ. Ὀδ. Δ, 246. Π, 123. εὕρηται κατ' ἀρσενικ. γέν. ὑλήεντι Ζακύνθῳ· ἔνθα ὅμως τὸ ὑλήεντι λαμβάνεται καὶ κατὰ θηλ. τύπ. παρβλ. Εὐσταθ. Ὀδ. Α, 93.)

Ζάκυνθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, Παυσ. Ἀρκ. 24.

Ζαλάκη, ἡ, Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Ἀμάρδου ποταμοῦ, Ptol. ς', 2.

Ζάλευκος, ὁ. Περίφημος καὶ σοφὸς Νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 650 ἔτος πρὸ Χρ. ὢν ἀρχαιότερος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα, μ' ὅλον ὅτι τινὲς ἀποδεικνύουσιν αὐτὸν ἕνα τῶν Πυθαγορείων μαθητῶν· ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει περὶ τοῦ Νομοθέτου τούτου, ὅτι κατ' ἐπιταγήν τινα τοῦ μαντείου ἐκλέχθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ θέσῃ νόμους εἰς αὐτούς· ὧν πρότερον ἁπλοῦς κοσμήν, τούτους δὲ ἔλεγον ὅτι παρέλαβεν ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ· τινὲς τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Κριτικῶν ἀμφιβάλλον περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ζαλεύκου τούτου. Ἐκ τινων δὲ διασωθέντων λειψάνων τῶν νόμων τούτων, κρίνεται ὅτι αἱ νομοθετικαὶ αὐτοῦ διατάξεις ἦσαν πολλὰ αὐστηραί. Αἰλ. Στράβ. Στοβ. Λογ. Διοδ. Σικ. ιβ', 20.

Ζαληκός, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων παραθαλασσίως. Ptol.

Ζάλμοξις, ιος, ἴδε Ζάμολξις.

Ζάμα, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἀπέχουσα πέντε ἡμερῶν διάστημα τῆς Καρχηδόνος, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Σκηπίωνος Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβα. Πολύβ. ιέ, 5. — 2) Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Ptol. ε', 18. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Νουμιδίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἰουβᾶ. Zama Regia, ταυῦν Ζοβαρίν, Στράβ.

Ζάμολξις, ιδος, καὶ εως, ὁ. Μαθητὴς καὶ δοῦλος τοῦ Φιλοσόφου Πυθαγόρου, Θρᾷξ τὸ γένος, λογιζόμενος ὡς πρῶτος Νομοθέτης τῶν Θρᾳκῶν καὶ Γετῶν, οἵτινες ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν θείας τιμάς, λατρεύοντες αὐτὸν ὡς δαίμονα καὶ προσφέροντες εἰς αὐτὸν ἀνθρωπίνους θυσίας· κατ' Ἡροδ. δὲ, ὑπῆρξεν ὁ Ζάμολξις οὗτος ἀρχαιότερος τοῦ Πυθαγόρου· κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον οὗτος Ἕλλην τὸ γένος, διδάξας τὰ μυστήρια τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Θρᾷκας καὶ Γέτας, καὶ εἰσάξας εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν τῆς ἀποθανατίσεως, Ἑλλην. παρὰ Σουίδ. — ὅτι δὲ Ζάλμοξις, ἴος, ὁ· παρὰ Ἡροδ. 4, 94. — οἱ Ζαμόλξιδος Ἰατροί, ἐκαλοῦντο οὕτω Θρᾷκες τινὲς Ἰατροί, οἵτινες ἐπηγγέλλοντο ὅτι θεραπεύουσι διάφορα πάθη διὰ τῶν ὑπνῳδῶν, Πλάτ. Χαρμ. σελ. 158. (Γενικ. Ζαμόλξιδος, παρὰ Πλάτ. Λουκ. καὶ -σως παρὰ Στράβ.)

Ζάν, ανός, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ζήν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 571.

Ζάρα, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στράβ.

Ζαραγγοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, κατοικοῦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Ζ', 27.

Ζαράμα, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Μηδίας κειμένη μεσογείως, Ptol. Ζ', 2.

Ζάρηξ, κος, καὶ **Ζάραξ**, ακος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — Ζάρηξ, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ζάραξ παρὰ Παυσ.

Ζαρίασπα, ἡ, Στράβ. **Ζαριάσπη**, Στέφ. Βυζ. καὶ, τὰ **Ζαρίασπα**, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 1, 7. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Βακτριανῆς χώρας· = Βάκτρα.

Ζαριάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, = Βάκτρος, Στράβ. καὶ Ζαρίασπις, Ptol.

Ζαύηκες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν δυτικῶς τῶν Μαξύων. Ἡροδ. 4, 193. Στέφ. Βυζ.

Ζέα, ἡ. Μικρός τις κόλπος ἐν τῷ λιμένι Πειραιεῖ τῆς Ἀττικῆς, Ἡσύχ.

Ζέλεια, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἴδης ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ὁ Ὅμηρ. καλεῖ ἀφνειούς, Ἰλ. Β, 824. Δ, 103. Δημ. ἔτι δὲ καὶ, Ζέλη κατὰ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζελείτης, ου, ὁ κάτοικ. Δημ. καὶ, Ζελειάτης, Στέφ. Βυζ. (κατά τινας ἀναγινώσκεται παρ' Ὅμηρ. καὶ Δέλεια διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, παρβλ. Θειρσ. Ἑλλ. Γραμ. §. 146. 6.)

Ζεύγμα, ατος, τό. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου ἔνθα ἐγίνετο καὶ ἡ διάβασις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου, ταυῦν Βίρθα. Πολύβ. Στράβ.

Ζευξίδαμος, ὁ, Ἰωνικ. **Ζευξίδημος**. Υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης, Ἡροδ. 6, 71. Θουκ. β', 43.

Ζευξίδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ.

Ζευξιδία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἥρας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ἀρχαῖον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος.

Ζευξίππη, ἡ. Νύμφη, ἀδελφὴ τῆς Πασιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πανθίονος βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους καὶ γυνὴ τοῦ Τελέοντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Βούτην, Ἡσίν.

Ζεύξιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς ἐν Σικυῶνι, Παυσ. Κορ. 6. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ. Ξενφ. — 3) Ζωγράφος τις ἐξ Ἡρακλείας, κατοικήσας εἰς τὰς Ἀθήνας, Πλάτ. Πρωτ.

Ζεῦξις, ιδος, ὁ· Αἰτκ. Ζεῦξιν. Εἷς τῶν περιφημοτέρων Ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἡράκλειαν πόλιν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου· αἱ εἰκόνες τοῦ μεγά-

λου τούτου τεχνίτου ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, οἱ δ' καὶ κατ' ἀρχὰς ἐσύναξεν μεγάλα πλούτη ἐξ αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐπρόσφερεν αὐτὰς δωρεάν. Μία τῶν ἐξοχωτέρων καὶ ἀρίστων αὐτοῦ εἰκόνων ὑπῆρχεν ἡ Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν ὡς λέγεται διὰ τοὺς Κροτωνιάτας οἵτινες ἀνέθηκαν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Λακινίας Ἥρας. Ξενοφ. Πλάτ. Γορ. σελ. 453.

Ζευξώ, οὗς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 352.

Ζεύς, ὁ· γενικ. Διός, ὁστικ. Διΐ (Δί, παρὰ Πινδ.) αἰτικ. Δία, κλητικ. Ζεῦ· ποιητικῶς δέ, Ζηνός, Δωρικ. Ζανός, δοτικ. Ζηνί, αἰτικ. Ζῆνα, κ. τ. τ. Ὁμοιστ. Πλησ. Δίες καὶ Ζῆνες· Πλούταρ. παρὰ Ῥωμ. Jupiter. Ὁ ὑπέρτατος καὶ πρῶτος τῶν Θεῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἀνατραφεὶς ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους τῆς Ἰδης, Ἡσ. Θεογ. 468. Διοδ. Σικ. ε', 70. ἦν δὲ νεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον μόνον ὁ Πατήρ του Κρόνος δὲν κατέπιεν ὡς εἶχεν συνήθειαν νὰ καταπίῃ ὅλα τ' ἄλλα τέκνα, ὅσα ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ῥέας· διάφοροι λαοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείκνυον τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας ὡς τόπον τῆς γεννήσεως τοῦ Θεοῦ τούτου, οἱ Βοιωτοὶ τὰς Θηβας, οἱ Αἰτωλοὶ τὴν Ἤλειον, οἱ Μεσσήνιοι τὴν Μεσσηνίαν, καὶ ἄλλοι ἄλλας, Παυσ. δ', 33. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 574. βρέφος ἔτι ὄντα παρέλαβον αὐτὸν αἱ δύω θυγατέρες τοῦ Μελίσσου βασιλέως τῆς Κρήτης, Ἀμάλθεια καὶ Μελίσση, αἵτινες τὸν ἔθρεψαν μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγὸς ἥτις καὶ αὐτὴ ὠνομάσθη Ἀμάλθεια. Ἀύξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς ἐδίωξεν τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἔκαμε νὰ ἐκβάλῃ τὰ λοιπὰ τέκνα ὅσα κατέπιεν δι' ἑνὸς φαρμάκου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν παρὰ τῆς Μητιδος, καὶ οὕτως ἔλαβε διὰ κλήρου ὁ μὲν Ποσειδῶν τὴν βασιλείαν τῆς Θαλάσσης, ὁ δὲ Πλούτων τὴν βασιλείαν τοῦ Ἅιδου, αὐτὸς δὲ κατεστάθη κύριος ὅλου τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ Ἥραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἥφαιστον, ὃ ὃ καὶ ὁ Ὅμηρ. καλεῖ αὐτὸν βασιλέα καὶ πατέρα Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς ὑπερτάτας καὶ ἀμεταθέτους βουλὰς ἐκρέμαντο αἱ τύχαι τῶν θνητῶν· ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εἶχε τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἔνθα παρέδρευον περὶ αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ δώδεκα πρῶτοι θεοί. Ὅτε οἱ Γίγαντες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, διὰ παρακινήσεως τῆς μητρός αὐτῶν, ἠθέλησαν νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν εἰς τὸν Ὄλυμπον, ὁ Ζεὺς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, κατεκεραύνωσεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον· παροργισθεὶς δὲ καὶ διὰ τὰς παρανομίας καὶ ἀδίκους πράξεις τῶν θνητῶν καὶ ἀπεφασίσας νὰ ἐξολοθρεύσῃ εἰ ὅλου τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐπροξένησεν ἔκα μέγα κατακλυσμόν, ὅστις κατεπόντισεν ὅλα τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ Θεσσαλίᾳ μέρη, μόνος δὲ ὁ Δευκαλίων διεσώθη μετὰ τῆς γυναικός αὐτοῦ Πύρρας περὶ τὸ 1500 ἔτος πρὸ Χρ. ἀναναεώσας αὐθις τὴν γενεὰν τῶν ἀνθρώπων. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ζεὺς τὴν Μῆτιν θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι κατάπιεν ἔγκυον οὖσαν, ὕστερον δὲ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐκ δὲ τῆς Θέμιδος ἐγέννησε τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοῖρας καὶ ἐκ τῆς Λητοῦς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, ὡσαύτως καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε διαφόρους παῖδας, ἐκ μὲν τῆς Ἀλκμήνης τὸν Ἡρακλέα, ἐκ τῆς Δανάης τὸν Περσέα, ἐκ τῆς Σεμέλης τὸν Διόνυσον, ἐξ ἄλλων ἄλλους, οἵτινες ἐλέγοντο ἰδίως τέκνα Διός καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς Ἥρωες καὶ Ἡμίθεοι. — Ἡ ἰδέα τῆς ὑπερτάτης ταύτης Θεότητος παρίστανε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀρχαίαν τινὰ Εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσεως καὶ μίαν ἀνωτάτην Οὐσίαν πηγὴν τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν περὶ τὴν γῆν αἰθέρα ὡς οὐράνιον πῦρ καὶ ἀρχικὸν στοιχεῖον περιλαμβάνον καὶ ζωογονοῦν ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα, ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ὀνομάζει τὸν Δία αἰτίαν τῆς ζωῆς, κύριον καὶ βασιλέα. Κρατύλ. σελ. 396. Ἐλατρεύετο δὲ κοινῶς εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἔχων ἀπανταχοῦ ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ θυσιαστήρια, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ μέγας ναός, ἔνθα ἦν καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἔργον τοῦ ἐνδόξου τῆς ἀρχαιότητος ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο αὐτόθι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν οἱ περιβόητοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Εἰς δὲ τὴν Δωδώνην ἐν Ἠπείρῳ εἶχεν καὶ ἔλαιον μαντεῖον, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον εὑρίσκοντο διάφοροι μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Ζεὺς Καπιτώλιος ἐπωνομάζετο, παριστάνετο δὲ συνήθως καθήμενος ἐφ' ἑνὸς θρόνου κρατῶν ἐν σκήπτρον εἰς τὴν χεῖρα, πλησίον τοῦ ὁποίου ἵστατο εἰς ἀετὸς μὲ ἀναπεπταμένας πτέρυγας καὶ ἐλογίζετο ὡς ἔξορος καὶ προστάτης τῆς ξενίας καὶ πάσης ἀμοιβαίας καὶ κοινωνικῆς ἀγάπης καὶ ἁρμονίας, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο συνήθ. Ζεὺς ξένιος, ἐλευθέριος, ὅρκιος, κ. τ. τ. Ἡσ. Θεογ. 466. Ὁμ. Ἰλ. Ὀδ. Ἀπολλ. Λουκ.

Ζεφύριον, τό (Ζέφυρος). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Ἰρεττίου πλησίον τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀφ' οὗ Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, ταυτὸν Cap Bergano, Στράβ. καὶ, ἡ Ζεφύριον ἄκρη, Διον. Περ 364. — 2) Ἀκρωτήριον καὶ πόλις μικρὰ ἐν Κιλικίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων ἀνατολικὸν Ἀνεμούριον καλεῖ ταυτὸν Ζάφρα. — 3) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον δυτικῶς μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Πάφου; Στράβ. — 4) Ἀκρωτήριον καὶ κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, Στράβ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ ἐν Αἰγύπτῳ. — 5) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασονίου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Ποντῳ, Σχυλ.

Ζεφυρῖτις, ιδος, ὁ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου ὅπερ ἦν ἱερὸν αὐτῆς, Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρσινόης, μητρὸς τῆς Βερενίκης, Καλλιμ. Ἐπιγρ.

Ζέφυρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379. ἔστιν λέγεται ὅτι ἠγάπησε τὸν ὁμώνυμον Ὑάκινθον, τὸν ὁποῖον ὅμως ὁ Ἀπόλλων ἐβασανάτωσε διὰ τοῦ δίσκου καταφρονηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. α', 3, 3. ἔλαβεν δὲ εἰς γυναῖκα μίαν τῶν τριῶν Ὡρῶν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Καρπωνα· ἐπαριστάνετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν ὡς ἔφορος τῆς Ἀνοίξεως, ἔχων τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐν Θράκῃ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 5. ὅτι δὲ καὶ ὡς ἄνεμος πνέων ἐκ τοῦ δυτικοῦ Ὠκεανοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 567. ἐκ τῆς Ποδάργης μιᾶς τῶν Ἁρπυίων ἐγέννησε τὰς ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Π, 151.

Ζήθος, ὁ. Τίὸς ταῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος, ὅστις θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἐφόνευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν Λύκον καὶ τὴν Δίρκην, ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνόμασε τὴν κυριευθεῖσαν πόλιν Θήβας, Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. καθ' Ὁμ. Ὀδ. Σ, 523. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀηδόνα κόρην τοῦ Πανδάρεω.

Ζῆλα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως Ἀμασείας· ἐνταῦθα ἐπολέμησεν ὁ Καῖσαρ τὸν Φαρνάκην βασιλέα τοῦ Πόντου· ταυτὸν Ζέλε, Στράβ.

Ζήλαρχος, ὁ. Ἀγορανόμος τις παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ε, 7.

Ζῆλος, ὁ. Τίὸς τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, Ἡσ. Θεογ. 384.

Ζηνοβία, ἡ. Βασίλισσα τῆς Παλμύρας, γυνὴ τοῦ Ὀδαινάτου, καταγομένη ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέων Πτολεμαίων, ἥτις συνοδεύουσα τὸν ἄνδρα αὐτῆς εἰς διαφόρους κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, θαυμασθεῖσα διὰ τὰ ἔξοχα αὐτῆς προτερήματα καὶ διὰ τὴν πολυμάθειάν της· πρὸ πάντων δὲ ηὔξησε τὸ βασίλειον αὐτῆς μὲ νέας κατακτήσεις, κυρεύσασα τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐν μέγα μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας· ἀλλὰ πολεμηθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, ἐσύρθη εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του, ἔνθα ἔμεινε μέχρι τέλους· ἐβασίλευσε δὲ ἀπὸ τοῦ 267—273 ἔτους μετὰ Χρ.

Ζηνοβία, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ αὐτόθι ἐπαρχίᾳ Χαλυβωνίτιδι ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Ζηνοβίας, ταυτὸν Ζελίβι. Προκοπ.

Ζηνοβίου ἑπτὰ νησία, τά· Πτολ. ε'. Μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῶν νοτιοανατολικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας.

Ζηνοδότιον, τό. Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας κείμενον ἀρκτικῶς, κτισθὲν ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, Στεφ. Βυζ.

Ζηνόδοτος, ὁ. Γραμματικὸς ἐξ Ἐφέσου, μαθητὴς τοῦ γραμματικοῦ Φιλήτου καὶ φύλαξ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιφήμου βιβλιοθήκης ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· κατὰ Σουίδ. ἦν οὗτος ὁ πρῶτος ὅστις ἐπεχειρίσθη τὴν διόρθωσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων· Λουκ.

Ζηνόδωρος, ὁ. Περίφημος, ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσσαῖον ἀνδριάντα θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν. Πλιν.

Ζηνόθεμις, ιδος, ὁ. Πλοιαρχός τις ἐκ Μασσαλίας, πρὸς τὸν ὁποῖον εὕρηται εἰς τοὺς Δημοσθενικοὺς λόγους. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ. Συμ. Λαπ. — 3) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Μασσαλίας, φημιζόμενος διὰ τὴν καθαρὰν αὐτοῦ φιλίαν, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Ζηνοφάντης, ου, ὁ. Παράσιτός τις, Λουκ. Διαλ. Νεκ. ζ'.

Ζήνων, ωνος, ὁ. Ἐξ Ἐλέας πόλεως τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου καὶ Μελίσσου καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 79. Ὀλυμπ. καὶ ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐλογίζετο δὲ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ὅστις ἐπενόησε τὴν διαλεκτικὴν τέχνην καὶ δι' αὐτῆς ὁ πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς σκεπτικῆς φιλοσοφίας. Κατὰ Σουίδ. ἀν εἷς ἐξ ἐκείνων, ὅστοι συνώμοσαν κατὰ τοῦ Τυράννου τῆς πόλεως Λιμάγαντος καὶ ἀνακαλυφθεὶς ἐθανατώθη ἀπανθρώπως, ὑπομείνας τὰς μεγαλητέρας βασάνους. Πλατ. Ἀλκ. — 2) Ζήνων ὁ Κιτιεύς, φιλόσοφος καὶ ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως γεννηθεὶς εἰς τὴν πόλιν Κίτιον ἐν Κύπρῳ καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ ἐμπορικὰ τέλη καὶ ἀγαπήσας τὴν φιλοσοφίαν, ἔμεινεν αὐτόθι μαθητεύων παρὰ τῷ Ξενοκράτει, Στίλπωνι καὶ Κράτητι, τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ ἀρετήν του ὑφ' ὅλου τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων· μετὰ ταῦτα δὲ ἐδίδαξεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἰδίαν του φιλοσοφίαν, ἥτις ἐπονομάσθη Στωϊκὴ ἀπὸ μιᾶς αὐτόθι στοᾶς εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐδίδασκεν· μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἀρίστων, Ἀθηνόδωρος, Περσαῖος, Ἥριλλος καὶ ἄλλοι· ἀφάσας δὲ εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων ἀπέθανεν ἑκουσίως ἀποκαρτερήσας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνήγειραν πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἀνδριάντας ἐν Ἀθήναις· ἐκ δὲ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου δὲν διεσώθη οὐδέν· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ ἦν ἡ ἀρετή, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς μόνην ἐντέλειαν ὅλων τῶν σκέψεων γνώσεων καὶ πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, δι' ὃ καὶ ἡ φιλοσοφία του ἐδιαιρεῖτο εἰς τρία κύρια μέρη εἰς λογικήν, φυσικὴν καὶ ἠθικήν· Διογ. Λαέρτ. Πλούτ. Λουκ. — 3) Εἷς τῶν τοῦ Ἀρειοπάγου μελῶν ἐν Ἀθήναις Φλυεὺς τὸν δῆμον, Δημ.

Ζήρυνθος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θράκης πλησίον τῆς Αἴνου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης, Λυκοφρ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζηρύνθιος, ία, ιον, τῆς Ζηρύνθου· καὶ Ζηρυνθία, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁ-

ποίαν ἐπρόσφερον θυσίας σκύλων πλησίον τοῦ ἄντρου τῆς Ζηρύνθου.

Ζήτης, ου, ὁ, Δωρικ. Ζήτας. Τίδε τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας ἀδελφός τοῦ Καλαΐδος, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα ὁμοῦ μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναῦτας καὶ ἐδίωξαν τὰς Ἁρπυίας ὅτε αὗται ἤρχοντο καὶ ἠνώχλουν τὸν Φινέα· ἐλέγοντο δὲ ὅτι ἦσαν πτερωτοὶ καὶ ἐφέροντο πολλὰ ταχέως διὰ τοῦ ἀέρος· τελευταῖον δὲ ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῆς νήσου Τήνου. Ἀπολλ. γ', 15. 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 295.

Ζοίτειον, τό, καὶ Ζοιτία, ἡ. Χωρίον τι ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στέφ. Βυζ. Παυσ.

Ζοιτία, ἡ, = Ζοίτειον.

Ζομβίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας, Στέφ. Βυζ.

Ζούχις, ίδος, ἡ. Πόλις καὶ λίμνη τῆς Λιβύας πλησίον τῶν Σύρτεων, Στέφ. Βυζ.

Ζύγαινα, ἡ. Μία τῶν νήσων ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, Πτολ. ε'.

Ζυγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὡς ἐφόρου τῶν γάμων, Λατ. Juga. Ἡσύχ.

Ζυγοί, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἀπὸ τοῦ ὄρους Καυκάσου ἕως τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ἡνιόχων, Στράβ. ια', ἔτι δὲ καὶ Ζύγιοι, Διον. Περ. 687.

Ζωβία, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν, Δημ.

Ζωβίδαι, οἱ (ῑ). Ἔθνος τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ Στέφ.

Ζωΐλος, ὁ (ῑ). Ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς Ἕλλην ἐξ Ἀμφιπόλεως ἐν Μακεδονίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ὢν εἰς ὑπερβολὴν φιλόψογος καὶ φθονερός, ἐπωνομάζετο ῥητορικὸς κύων, καὶ Ὁμηρομάστιξ, γράψας μίαν κατηγορίαν τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου· ἐκατηγόρει δὲ αὐτὸν τὸν Πλάτωνα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπιστήμους ἄνδρας· τελευταῖον δὲ ἀποδειχθεὶς κατηρακτόνος, κατεδικάσθη εἰς θάνατον λιθοβοληθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ.

Ζωναρᾶς, ὁ. Ἕλλην ἱστοριογράφος τῆς ἑνδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγγράψας Χρονικὰ ἀπὸ Κτίσεως κόσμου ἕως τοῦ 1118 ἔτους.

Ζώνη, ἡ. Πόλις καὶ Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, Ἡροδ. 7, 59. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 28.

Ζωπυρίων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 13.

Ζώπυρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ὅστις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βαβυλῶνος κατακόψας τὰ μέλη του, καὶ προσποιούμενος ὅτι καταδιώκεται ὑπὸ τοῦ Δαρείου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι ἐχθρούς, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκλαχθεὶς ἀμέσως ἡγεμὼν τῶν στρατευμάτων, ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἀπατήσας οὕτω τοὺς Βαβυλωνίους, διὰ τὴν ὁποίαν ταύτην ἐκδούλευσιν ὁ Δαρεῖος ἐτίμησεν αὐτὸν μὲ τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα, Ἡροδ. 3, 153. — 2) Ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ἠντιμάλησε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 9, 160. — 3) Ζώπυρος ὁ Θρᾷξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους ἐν Ἀθήναις καὶ παιδαγωγὲς τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πλάτ. Ἀλκιβ.

Ζωρόμβος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ. ζ', 8.

Ζωροάστρης, ου, ὁ, καὶ Ζερδουσχτ. Ὁ πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς θρησκείας τῶν Περσῶν· παρὰ Πλάτωνι ἀναφέρεται πρώτου ὡς υἱὸς τοῦ Ὠρομάζου· ἦν δὲ σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἢ κατ' ἄλλους ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, χρηματίτας εἰς τῶν ἀρχαίων σοφῶν Νομοθετῶν τῆς Ἀσίας, γράψας διάφορα περὶ θρησκείας βιβλία, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰσέτι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζένδ-Ἀβέστα, καὶ τὰ ὁποῖα ἔγιναν γνωστὰ εἰς τοὺς νῦν Εὐρωπαίους περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Κατά τινας δὲ ὑπῆρξεν ὁ Ζωροάστρης οὗτος βασιλεὺς τῶν Βακτρίων σύγχρονος τοῦ Δαρείου. Πλάτ. Ἄλκ. Λοιπ. Νεκυομ. 6.

Ζώσιμος, ὁ. Κόμης ἐν Κωνσταντινουπόλει ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς βιβλία ἕξ, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ 410 ἔτους.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Φαληρέως καὶ τοῦ Σουνίου, Ἡροδ. 8, 107. Ξενοφ. — ὅθεν, Ζωστήριος, ὁ κάτοικος.

Ζωστηρία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν Θήβαις ἓν ἄγαλμα αὐτῆς, Παυσ. Βοιωτικ. 17.

Ζωστήριος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ζωστήρος ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἁλιεῖς ἐπρόσφερον θυσίας εἰς αὐτόν. Στέφ. Βυζ.

Βατρ. 304. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ. Ἀρρίαν.

Ἡγεμόνη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἥρωες ἀνέφερον πολλάκις τὰς εὐτυχεῖς ἐκβάσεις τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων, Καλλιμ. Ἄρτ. 227. — 2) Μία τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων αἵτινες ἐλατρεύοντο τὸ πρῶτον ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις, Παυσ. θ', 35.

Ἡγεμών, ὀνος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Θάσου, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθην. ιά, 16. Φαβρ. Ἑλ. βιβ. II, 448. — 2) Πατὴρ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος Χαιρώνδου, Δημ. Στεφ. — 3) Ἕτερος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Ἀρρίαν. Ἀναβ. ε', 19.

Ἡγορία, ἡ· Egeria. Νύμφη τις λατρευομένη ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μετὰ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ὁ Νουμᾶς Πομπίλιος συνήρχετο ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Διον. Ἁλ. Πλουτ. Νουμ. κατά τινας δὲ ὑπῆρξεν αὐτὴ γυνὴ τοῦ βασιλέως Νουμᾶ, Ὀβιδ.

Ἡγέστρατος, ὁ. Πλοιάρχός τις ἐκ Μασσαλίας, Δημοσθ.

Ἡγήμων, ονος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, Δημ. Στεφ.

Ἡγησανδρίδας, ου, ὁ (ι) ορθτρ. Ἀγησανδρίδας. Τὸς τοῦ Ἡγησάνδρου ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 132. — 2) Στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐκ Θεσπιῶν, Θουκ. ζ, 19.

Ἡγησίας, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ἀγησίας. Φιλόσοφος Κυρηναῖος ἐκ τῆς παλαιᾶς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος, ὅστις διὰ τὸν μελαγχολικὸν καὶ κατηφῆ αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐθεώρει πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὡς δυστυχίας, αἱ ὁποῖαι δὲν θέλουν ἔχει ποτὲ ἓν εὐτυχὲς πέρας ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ζῇ· ὡμίλει δὲ μὲ τοσαύτην ποιθὼ καὶ ἀκρίβειαν περὶ τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων, ὥστε πολλοὶ ὅσοι τὸν ἤκουον ἀπελπιζόμενοι καὶ βδελυττόμενοι τὴν παροῦσαν ζωὴν ἐγίνοντο αὐτόχειρες, δι' ὃ καὶ ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέως Πτολεμαίου τὸ νὰ μὴν ὁμιλῇ εἰς τὸ ἑξῆς ὑπηρεσίως οὔτε νὰ γράφῃ. Διογ. Λαέρτ. β', 8. — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Μαγνησίας, ἐπιτιμώμενος διὰ τὸν πολλὰ ἐπιτετηδευμένον ἀττικισμόν του, Λουκ.

Ἡγησικλέης, ους, ὁ· Ἰων. ἀντὶ Ἀγασικλῆς, ὅπερ ὅρα. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Λεόντος, πατὴρ τοῦ Ἀρίστωνος, Ἡροδ. 1, 65, 67.

Ἡγησίλεως, ὁ· Ἰων. ἀντὶ Ἀγησίλαος, ὅπερ ὅρα.

Ἡγησιππίδας, ου, ὁ· Ἰων. ἀντὶ Ἀγησιππίδης, ὅπερ ἴδε.

Ἡγήσιππος, ὁ, Ἕλλην κωμικὸς ποιητὴς τῆς μεταίας κωμῳδίας ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται δύο κωμῳδίαι Ἀδελφοὶ καὶ Φιλέταιροι παρ' Ἀθην. — 2) Περίφημος Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ.

Ἡγησιπύλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ὀλόρου ἐκ Θρᾴκης καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδ. 6, 39.

Ἡγησίστρατος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ἀγησίστρατος. Τὸς γνήσιος τοῦ Πεισιστράτου τυράννου ἐν Σιγείῳ, Ἡροδ. 5, 94. — 2) Μάντις Ἠλεῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Τελλιαδῶν πλησίον τοῦ στρατηγοῦ τῶν Περσῶν Μαρδονίου, ὅστις ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ δεθεὶς εἰς φυλακὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξέφυγεν κόψας ἓν μέρος τοῦ δεδεμένου ποδός του καὶ ἔφθασεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν Τεγέαν, Ἡροδ. 9, 37. — 3) Τὸς τοῦ Σαμίου Ἀρισταγόρου, Ἡροδ. 9, 90.

Ἡγητορία, ἡ. Νύμφη τις ἐν Ῥόδῳ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ὄχιμος ἐγέννησε τὴν Κυδίππην, Διοδ. Σικ. ε', 57

Ἡγητορίδης, ου, ὁ (ι). Πολίτης τῆς νήσου Κῶ, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ληφθεῖσαν αἰχμάλωτον ὑπὸ τῶν Περσῶν, εἶχεν ὡς παλλακίδα ὁ Φαρανδάτης. Ἡροδ. 9, 76.

Ἡγίης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ἀγίας. Ἀδελφὸς τοῦ μάντεως Τισαμενοῦ ἐξ Ἤλιδος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Σπαρτιᾶται παρεχώρησαν τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, Ἡροδ. 9, 33.

Ἡγις, ιος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ἄγις, ὅπερ ὅρα.

Ἡδύλειον, τό. Σειρὰ τις ὄρους ἐν Φωκίδι φερομένη ἕως τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Δημ. Παραπρ. σελ. 387. Πλουτ. Συλ. 16. (ἡ γραφ. Ἡδύλιον ἔστιν ὀλιγτρ. ὀρθή.)

Ἡδύλος, ὁ (ἐκ τοῦ ἡδύς). Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Μελαγρ. Ἐπιγρ. Ἀθην. δ'.

Ἡδυφῶν, ῶντος, ὁ. Hudyphnus. Πλιν. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαΐδος εἰσβάλλων εἰς τὸν Παστίγριν Στράβ.

Ἡδωνες, οἱ, = Ἠδωνοί. Θουκ. δ', 109, 102. ὀρθρτ. μέντοι παρὰ Θουκ. γραφ. ἐστὶ Ἠδωνεῖς οὐχὶ δὲ Ἠδωνοὶ καὶ Ἠδῶνες.

Ἡδωνίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθτκ. Τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν, ἡ ἡ ἐκ τῶν Ἠδωνῶν οὖσα, = Θρᾳκική. Αἰσχ. Περσ. 493. — 2) Οὐσιτκ. ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ. — 3) Χώρα τῆς Θρᾴκης κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμῶν, Πτολ.

Ἠδωνοί, οἱ, Edoni. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν, Ἡροδ. 7, 100. Θεοκρ. Ἀπολλόδ. καὶ Ἠδωνες παρὰ Θουκ. καὶ Πτολμ. — ὅθεν, Ἠδωνικός, ή, όν, τῶν Ἠδωνῶν. Θουκ.

Ἠδωνός, οῦ, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Θρᾴκῃ Ἠδωνοί. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπιθτκ. ταύτ. τῷ Ἠδωνικός, Ἠδωνὴ χείρ, Εὐρ. Ἑκάβ. 1143.

Ἠέλιος, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Ἥλιος, Ὅμ.

Ἠερίβοια, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Ἐρίβοια. Δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλωάως καὶ μητρυιὰ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 385.

Ἠέροπος, ὁ· Ἰων. ἀντὶ Ἀέροπος, ὅπερ ὅρα.

Η.

Ἡβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἡσ. Θεογ. 922, θεὰ τῆς νεότητος, ὑπηρετοῦσα τοὺς λοιποὺς θεοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, ὅτε εὐωχοῦντο χύνουσα εἰς αὐτοὺς τὸ νέκταρ· ταύτην ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα, ὅτε μετέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλεξιάτην καὶ Ἀνίκητον, ἀντ' αὐτῆς δὲ ἐδεώρισεν ὁ Ζεὺς τὸν νέον Γανυμήδην νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ συμπόσιον τῶν θεῶν· Ὅμ. Ἰλ. Δ, 2. Ε, 722. ἐλατρεύετο δὲ ἐν Ἀθήναις πρὸ πάντων, ἔνθα εἶχεν ἓν ἱερὸν κοινὸν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, Παυσ. Ἀττκ. 19.

Ἡβων, ωνος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, ὡς σύμβολον τῆς βλαστήσεως καὶ καρποφορίας τῶν ἀγρῶν, Μακροβ.

Ἠγέλοχος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Εὐριπίδου Ὀρέστην τὴν ἄτοπον ἐκφώνησιν τοῦ, γαλήν' ὁρῶ, διὰ τοῦ γαλῆν ὁρῶ, ἐπροξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρεστῶτας θεατάς, δι' ὃ καὶ κατεγελάσθη πολλάκις ὑπὸ τῶν Κωμικῶν. Ἀριστφ.

Η'ετίθης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Ἡετωνίδης. Τὶὸς τοῦ Ἠετίωνος, = Κύψελος, Ἡροδ. 5, 92.

Η'ετίων, ωνος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ἐχεκράτους, Λαπίθης τὸ γένοι, ἀπόγονος τοῦ Καινέως καὶ πατὴρ τοῦ Κυψέλου τυράννου τῆς Κορίνθου· Ἡροδ. 2, 92. Παυσ. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Θηβῶν ἐπὶ τοῦ Πλακίου ὄρους ἐν Βιλικίᾳ πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφόνευσε μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν ταύτην· Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 415. — 3) Τὶὸς τοῦ Ἰάσονος βασιλεὺς τῆς Ἴμβρου, φίλος καὶ ξένος τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐξηγόρασεν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα τὸν Δυκάονα υἱὸν τοῦ Πριάμου καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρίσβην, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 40. — 4) Συγγραφεύς τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, Καλ.

Η'ετιώνεια, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς χώρας ὑπὸ τὸν ὁποῖον περιείχετο ἀρκτικῶς ὁ Λιμὴν Πειραιεύς. Θουκ. η', 90. Δημ. Στεφ.

Η'ετιώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠετίωνος, ἡ Ἀνδρομάχη γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, Κοΐντ. Σμυρ. α', 115.

Η'θοκλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Η'θονες, αἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σενλαίου, ἥτις ὑπῆρχεν ὡς λιμὴν τῶν Μυκηνῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 565. Στράβ.

Η'ονεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἑκατὸν στρατευσάντων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Η, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Γήσου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Διομήδης εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Η, 435.

Η'τόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 255.

Η'τών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, οὖσα λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως· ταύτην Κοντέσσα ἡ Ῥενδίνα, Ἡροδ. 7, 25. Θουκ. α', 98. — ὅθεν, Ἠονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Η'λεία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον ἡ θεὰ αὕτη ἴδιον ναὸν εἰς τὴν Τεγέαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Στράβ. η'. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐχούσης ἴδιον ναὸν ἐν Λακεδαίμονι εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτουν μόνον Ἀρκάδες ἱερεῖς, Στράβ. η'.

Η'λεία, ἡ, = Ἦλις.

Η'λεῖος, εία, εῖον, καὶ Ἡλεῖος, ὁ, ἡ, ον, Στέφ. Βυζ. Δωρικ. Ἀλεῖος. Τῆς Ἤλιδος ἢ εἰς τὴν Ἦλιδα ἀνήκων· — ὅθεν, ἡ Ἠλεία χώρη, Ἡροδ. καὶ ἡ Ἠλεία, ἡ ἐπαρχία τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ· — οἱ Ἠλεῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἤλιδος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 671. καὶ, Ἠλειακός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν Ἦλιδα ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἤλιδος ὤν, Στράβ.

Η'λεῖος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυκύδης, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν, πατὴρ τοῦ Αὐγείου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Ἐπειοὶ Ἠλεῖοι, Παυσ. α', 1. Σχολ. Ἰλ. Δ, 687. — 2) Τὶὸς τοῦ Ταντάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχία Ἦλις. Στέφ. Βυζ.

Η'λέκτρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἀπολλ. α', 2, 2. γυνὴ τοῦ Θαύμαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἶριν καὶ τὰς Ἁρπυίας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 418. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονευσάσα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Περισθένην, Ἀπολλ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, Ἀπολλ. γ', 12, 1. μία τῶν ἑπτὰ Πλειάδων, μετὰ τὸ ὁποῖας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον καὶ Ἰασίωνα καὶ μετέστησεν αὐτὴν ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἀπολλ. Ἐρατοσθ. καταστρ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ὠραιότητος αὐτῆς πρότερον Λακεδαίκη λεγομένη· αὕτη ἔσωσε τὸν μικρὸν ἀδελφόν της Ὀρέστην, ὅτε ὁ Αἴγισθος φονεύσας τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐζήτει νὰ φονεύσῃ καὶ αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἔστειλε πρὸς τὸν Στρόφιον βασιλέα τῆς Φωκίδος, ὅθ' ὅπου καὶ ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς αὐστηρὰν φυλακήν, μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ της. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγίσθου ἔδωκεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον καὶ συγγενῆ αὐτοῦ Πυλάδην, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Στρόφιον. Σοφκλ. Ἠλεκτ. Εὐρ. Ὀρέστ. 23. Εὐσταθ. Ἰλ. Ι, 145. — 5) Ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Θήβαις Ἠλέκτραι πύλαι, Παυσ. θ', 8. — 6) Μία τῶν θεραπαινῶν τῆς Ἑλένης, Παυσ. ι', 25.

Η'λέκτραι πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἑπτὰ Θήβας τῆς Βοιωτίας πυλῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως, ἥτις ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς Ἠλέκτρας ἀδελφῆς τοῦ Κάδμου, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 425. Εὐρ. Φοιν. 1129. παρβλ. καὶ Σχολ. αὐτόθ.

Η'λέκτρα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ κώμην.

Η'λεκτρίς, ίδος, ἡ, προσυπακμ. νῆσος, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 580. συνηθ. πληθ. αἱ Ἠλεκτρίδες νῆσοι. Νῆσοι μικραὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ἔνθα λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς αἰγύρους αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος. Κατὰ Στράβ. μὲν ἀνεφέροντο αἱ νῆσαι αὗται μόνον παρὰ τοῖς μυθοποιοῖς, κατ' ἄλλους δὲ εἰσὶν αἱ αὐταὶ νῆσοι ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖται νῦν ἡ πόλις Ἐνετία.

Η'λεκτρύων, ωνος, καὶ ονος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξὼ θυγατέρα τοῦ Ἀλκαίου ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἀλκμήνην καὶ πολλοὺς υἱούς· ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, ὅθ' ὅ καὶ ἐβιάσθη ὁ Ἀμφιτρύων νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Μυκηνῶν μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Θήβας. Ἀπολλ. β', 4, 5. 6. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 746. (Ἠλεκτρύων, ωνος, Ἡσ. Ἀσπ. 30. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 748. καὶ Ἠλεκτρύων, ονος, Ἀπολλ. β', 4, 5.)

Η'λεκτρυώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς

Ῥόδης, ἀποθανοῦσα ὅτι παρθένος, τὴν ὁποίαν ἔφειτα οἱ Ῥόδιοι ἐτίμων ὡς ἡμίθεον. Διόδ. Σικ. ε', 56. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, = Ἀλκμήνη, Ἡσ. Ἀσπ. 16.

Η'λιάδης, ου, ὁ (-υν-). Τὶὸς τοῦ Ἠλίου, Δουκ.

Η'λιάς, άδος, ἡ (-υν). Θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου πληθ. αἱ Ἠλιάδες. Θυγατέρες τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος, ἡ Φαέθουσα, Λαμπετία καὶ Φοίβη, Ὀβιδ. μεταμορ. Β, 325. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν αὗται ἑπτά. Ἐγένν. αἱ ὁποῖαι λέγονται ὅτι θρηνοῦσαι τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Φαέθοντος ὅτε οὗτος ἔπεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τὴν ἅμαξαν τοῦ Ἠλίου καὶ ἐθανατώθη, ὑπὸ τῆς ὑπερβολικῆς λύπης μετεμορφώθησαν εἰς δένδρα αἰγείρους παρὶ τὸν Πάδον ποταμόν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 604 Λουκ.

Η'λιοδώρα, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἕλλησι. Μελεαγ. Ἐπιγ. 102.

Η'λιόδωρος, ὁ. Γραμματικὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἐμέσης ἐν Φοινίκῃ, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ χρηματίσας ἐπίσκοπος τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Συνέγραψε μίαν μυθιστορίαν εἰς πεζὴν φράσιν Αἰθιοπικὰ ἐπιγραφομένην διηρημένην εἰς δέκα βιβλία. Λουκ. — 2) Ἕλλην ῥήτωρ, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ὀρατίου, σατ. Ι, 5, 2. ἄλλως δὲ πάντη ἄγνωστος. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην, ὅς τις καὶ Περιηγητὴς ὠνομάζετο, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου καὶ Ἁρποκρατίωνος.

Η'λιος, ου, ὁ, ποιητ. Ἠέλιος, Δωρικ. Ἅλιος, παρὰ Ῥωμ. Sol. Τὶὸς τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, εἷς τῶν Τιτάνων καὶ ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 370. κοιν. Ὅμ. δὲ, ὁ Ἥλιος ἦν ὁ αὐτὸς καὶ Ὑπερίων· παρὰ τοῖς ἀρχαιοτ. ποιηταῖς, ὑπῆρχεν ὁ Ἥλιος διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὸς τοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν φύσιν διαχεομένου ἡλιακοῦ φωτός, φερόμενος ἐπὶ τῆς ἁμάξης αὐτοῦ συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Ὀρφ. Ὕμν. ζ', παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συγγραφεῦσι μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἥλιος καὶ Φοῖβος. Ἐκ τῆς Πέρσης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησεν ὁ Ἥλιος τὸν Αἰήτην καὶ τὴν Κιρκάνην, ἐκ δὲ τῆς Νεαίρας τὰς Νύμφας Φαέθουσαν καὶ Λαμπετίαν καὶ ἐκ τῆς Ῥοδῆς θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης ἐγέννησε τὸν Φαίθοντα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 136. Μ, 132. Ἐθεωρεῖτο δὲ ἀεὶ ἡ λατρεία τοῦ Ἡλίου ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ῥώμῃ ὡς μία λατρεία Ἀσιατικῆς Θεότητος, ὅθ' ὅ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς ἀλλεόφυλοι. Παυσ. β', 4. ἡ, 31. Πρὸ πάντων δὲ ἐτιμᾶτο ὁ Ἥλιος ἐπὶ τῆς Νήσου Ῥόδου καὶ καθ' ὅλην τὴν Συρίαν, ἐπ' ὄνομ. ἡ λατρεία αὐτοῦ μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἡρωδ.

Η'λιούπολις, εως, ἡ, καὶ Ἠλίου πόλις, Heliopolis. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Διβάνου ὄρους, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἡλίου καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Εὐσεβής· ταύτην Βααλβέκ. Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐκτὸς τοῦ Δέλτα κειμένη, ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ὀν καλουμένη, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἡλίου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔρρεεν μία διώρυξ τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ὁ Ἡρόδοτος 2, 2, καλεῖ τοὺς Ἠλιουπολίτας τούτους ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς Αἰγύπτου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγοντο πάντοτε δέκα πάρεδροι τοῦ ἀνωτάτου ἐν Αἰγύπτῳ κριτηρίου· ἐνταῦθα ἐλθόντες ὁ Πλάτων καὶ Εὔδοξος ἐδιδάχθησαν τὴν ἀστρονομίαν· ταύτην καλεῖται ἡ Ἡλιούπολις Ματαρέ. Ἡρόδοτ. 2, 8. 9. Στράβ. ὅθεν, Ἠλιουπολίτης, ου (ε.) ὁ κατοικ. Ἡρόδοτ. καὶ Ἠλιοπολίτης, Στέφ. Βυζ.

Η'λις, ιδος, ἡ, Δωρικ. Ἅλις. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος κειμένη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀχαΐαν, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Μεσσηνίαν καὶ δυτικῶς μὲ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, οὖσα ἡ δυτικωτάτη χώρα τῆς Πελοποννήσου· διαιρεῖτο δὲ τὸ πάλαι εἰς τρία μέρη ἢ μικροτέρας ἐπαρχίας, αἵτινες κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐσχημάτιζον ἰδίας βασίλεια, εἰς τὴν ἰδίως Ἦλιδα ἤτις καὶ κοίλη Ἦλις ἐλέγετο, εἰς τὴν Πυλάτιδα καὶ εἰς τὴν Τριφυλίαν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 626. ἀρχαιόθεν ἐκατοικεῖτο ἡ Ἦλις ὑπὸ τῶν Καυκώνων καὶ Ἐπειῶν, τῆς ὁποίας ἀρχαῖος βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Πέλοψ· κατὰ δὲ Ἡροδ. ἐκατοίκησαν ἐπὶ τῆς Ἤλιδος καὶ οἱ Μινύαι Αἰολικὸς λαὸς διώξαντες τοὺς Καύκωνας καὶ κτίσαντες ἴδ' ἰδίας πόλεις. Ἡροδ. 148, 6, 137. ἐπαινοῦντο δὲ τὸ πάλαι οἱ Ἠλεῖοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοπονίαν καὶ τὴν περιποίησιν τῆς γῆς των, καὶ ἐσχημάτιζον ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἤλιδος ἑκτὸ φυλάς, αἵτινες ἐδιοικοῦντο ὑφ' ἑνὸς συμβουλίου ἐξ 90 μελῶν. Παυσ. ε, Ἀριστλ. ταῦν Ἦλις, ἀκοτελοῦσα μετὰ τῆς Ἀχαΐας ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὰς Πάτρας. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἤλιδος, κειμένη πλησίον τῆς Ὀλυμπίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ ὕστερον κατασταθεῖσα μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων ἔχουσα ἐν αὐτῇ μέγα πλῆθος λαμπρῶν οἰκοδομῶν ἐξ ὧν περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡροδ. 6, 70. Διοδ. Σικ. Θουκ. (Αἴτκ. Ἤλιδα καὶ Ἦλιν, παρὰ τοῖς Γραμματικ. διάφορα ἀλλήλων, ἡ μὲν Αἴτκ. Ἤλιδα σημαίνουσα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἤλιδος, ἡ δὲ Ἦλιν τὴν ἐν αὐτῇ πρωτεύουσαν πόλιν Ἤλιδα, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 275. Ἦλιν, ἀναφερομ. εἰς τὴν πόλιν παρὰ Θουκ. ε', 47. Ἡροδ. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2, 23, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν παρ' Ἀπολλόδ. ε', 9, 7.) ὅθεν Ἠλεῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἤλιδος.

Η'λύσιον πεδίον, τό, Vallis Elysia. Οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τόπος τις ἐπὶ τῆς Γῆς χαριέστατος, τερπνὸς καὶ πλήρης πάσης ἀπολαύσεως εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων καὶ Ἐναρέτων ἀνθρώπων διὰ νὰ ἀπολαμβάνωσι μίαν αἰώνιον μακαριότητα, ὅς τις καὶ, νῆσοι τῶν Μακά-

ρων ἐκαλεῖτο. Ἡσ. Ἔργ. 169. Πίνδ. Ὀλ. 2, 129. παρ' Ὁμήρ. τερπνόν καὶ κατάψυχον πεδίον κείμενον κατὰ τὰ δυτικὰ ἄκρα τῆς Γῆς πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν συνείχετο οὐδ' ὁλως μὲ αὐτὸν τὸν Ἅδην. Ἐνταῦθα θέτει ὁ Ποιητὴς τοὺς ἀποθανόντας Ἡρωάς του διάγοντας βίον εὐδαίμονα, ἄφροντεν καὶ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, Ὀδ. Δ, 567.

Ἠλώνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ῥυράντα ποταμοῦ, ὕστερον Λειμώνη κληθεῖσα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 739. Στράβ.

Ἡμά, ἡ. Ἀττ. Ἡμέρα = Αἰμονα, ὅπερ ὅρα.

Ἡμαθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἐργόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 226. καλεῖ καὶ Μυγδονίαν, ὅπερ ἴδε. ὅθεν Ἡμαθιεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἡμαθίς, ίδος, ἡ, τῆς Ἡμαθίας ἡ ἐκ τῆς Ἡμαθίας οὖσα, Ἀεθολ.

Ἡμαθίδες, αἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας, αἱ ὁποῖαι φιλονεικήσασαι μὲ τὰς Μούσας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος περὶ μουσικῆς καὶ νικηθεῖσαι μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά, Ἀντ. Λιβ. 9.

Ἡμιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, ἔκγονος τοῦ Βάκχου, ἥτις ἀποκοιμηθεῖσα ἐν ᾧ ἐφύλαττε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὴν ἄμπελον τὴν ὁποίαν ἐφύτευσε κατὰ πρῶτον ὁ πατήρ της, καὶ εὑροῦσα αὐτὴν μετὰ τὴν ἔγερσίν της ὅλως καταφαγωμένην ὑπὸ χοίρων, ἐρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ ἀθημονίας. Διοδ. Σικ. ε, 62.

Ἡμιθέων, ωνος, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, Ἀπολλ. γ', 12, 4. Ἡσ. Θεογ. 984. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 27.

Ἡμιθέων, ωνος, ὁ, (ι). Συγγραφεύς, ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἑνὸς βιβλίου πλήρους ἀναιδείων καὶ αἰσχροτήτων παρὰ Λουκ.

Ἡμικύνες, οἱ, Μυθολογούμενον ἔθνος παρὰ Στράβ. ἐξ Ἡσ.

Ἡμωδὰ ὄρη τά. Emodi Montes. Ὄρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν τοῦ Ταύρου φερομένην διὰ τῶν συνόρων τῆς Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, τανῦν Χιμαλέχ. Στράβ. καὶ Ἡμωδὸν ὄρος, τό. Διον. Περ. 746.

Ἡνιόχη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας παριστανομένης ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ταῶν, Παυσ. ε', 39. — 2) Γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, Ἡσ. Ἀσπ. 83. ἥτις καὶ Εὐρυδίκη παρὰ Σοφκλ. φέρεται, ἴδε Εὐρυδίκη.

Ἡνίοχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐκεῖ τῶν ἀρκτικῶν παρκλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἵτινες ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου τῶν Διοσκούρων, Στράβ.

Ἡνιεύς, οῦ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλεινέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 168.

Ἡνθηνίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ταλαθίου τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γερκίστου ὅτε συνέβη νόσος εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἀπολλ. γ', 15, 8.

Ἡνιοπεύς, ῆος, καὶ έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θηβαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 120.

Ἡνοψ, οπος, ὁ. Ποιμήν τις ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν τὸν Σάτνιον, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 445. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἰλυτοθήμου, ὅπερ ὅρα.

Ἡπειον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι, κειμένη μεταξὺ Ἡραίας καὶ Μακίστου, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 30. Ἔπειον, παρὰ Ἡροδοτ. Λίπειον, Πολύβ. καὶ Λίπυ, ὅπερ ὅρα. ὅθεν, Ἠειρεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἤπειρος, ἡ· παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀρχαίοις ποιητ. ὡς πρωτηγορ. Ὄνομ. σημαῖνον ξηρὰν πρὸς διαφορὰν τῶν νήσων· ἔτι δὲ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. καὶ Ἄπειρος λεγομένη· ἡ ἰδίως χώρα τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίλευεν ὁ Ἔχετος, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 85. Φ, 308. — 2) ἡ Λευκάδα ἡ Ἀκαρνανία, Ὁμ. Ἰλ. Β. 635, ἥτις καὶ Ἤπειρος μέλαινα παρὰ τῷ αὐτῷ καλεῖται, Ὀδ. Ξ, 97. Φ, 109. τὴν ὁποίαν τινὲς τῶν ἀρχαίων ὑπομνηματιστῶν ὑπέλαβον ἀντὶ τῆς νήσου Σάμου ἢ Κεφαλληνίας. — 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλλὰς ἡ ἓν μέρος τῆς Ἑλλάδος, π. χ. ἡ Ἀττική, Ὁμ. Ἴλ. Δημ. 130. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐλαμβάνετο ποτὲ μὲν ἀντ' αὐτῆς τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἀττικῆς χώρας, πότε δὲ ἀντὶ τῆς ἀπέναντι στεραᾶς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Θουκ. α', 46. ἡ, 14. Πλάτ. Κριτ. σελ. 110. — 4) Παρὰ τοῖς ὕστερον λαμβανομένη ἡ Ἤπειρος ὡς κύρ. Ὄνομα, ὑπῆρχαν ἡ χώρα τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος ἥτις ὡρίζετο πρὸς μὲν ἄρκτου ὑπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρέων, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Ὄρους Πίνδου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς θαλάσσης καὶ ἐπεριλάμβανε τὸ πάλαι τὰς χώρας Χαονίαν, Θεσπρωτίαν, Μολοσσίδα καὶ Καστρισίαν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ἡ Ἤπειρος τὸ ἀρχαῖον εἰς ἡ πρώτη καὶ μητρικὴ χώρα τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦλθον οἱ πρῶτοι Ἕλληνες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Φωκίδα. Ἄχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐλογίζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἴτέτι βάρβαροι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ χώρα αὐτῶν ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινή, ὀλίγον εὔφορος καὶ μόνον περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ὁπωσοῦν καλλιεργημένη· ἐδιοικοῦντο δὲ ἀνέκαθεν ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος ἐστάθη ὁ Πύρρος. Θουκ. γ', 114. Ξενοφ. Ἑλ. Π', 1, 7. Πολύβ. τανῦν Ἤπειρος, κοινοτρ. Κάνινα. ὅθεν Ἠπειρώτης, ου, θηλκ. Ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ. Κάτοικ. τῆς Ἠπείρου· καὶ, Ἠπειρωτικός, ή, όν, εἰς τὴν Ἤπειρον ἀνήκων, Στράβ.

Ἠπεδανός, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀπεδανός, Ἡροδ.

Ἠπιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μαχάονα, Παυσ. β', 29. ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης. Ἀνθ. λ.

Ἠπυτίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠπύτου, ὁ Περίφας, εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 323.

Ἤρ, Ἥρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλίας

ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγοῦντο ὅτι, μείνας νεκρὸς δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἶτα φερόμενος ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀνεστήθη πάλιν καὶ ἐδιηγήθη εἰς τοὺς παρεστῶτας διάφορα παράδοξα συμβάντα, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσιαστώσεώς του εἶδεν. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 614. Πλούταρχ.

Ἥρα, ἡ, Ἰωνικ. Ἤρη, παρὰ Ῥωμ. Juno Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄρην τὸν Ἥφαιστον, τὴν Ἥβην καὶ τὴν Εἰλείθειαν, βασίλισσα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 432. Ἡσ. Θεογ. 454, 927. ὡς τόπος δὲ τῆς γεννήσεως αὐτῆς τῆς θεᾶς ἐθεωρεῖτο ἀξαιρ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Ἄργος, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτῆς λατρεία, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 8. Ε, 908. Στράβ. 3', κατ' ἄλλους δὲ ἡ νῆσος Σάμος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 187. καὶ κατ' ἄλλους πάλιν ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ Κόρινθος, Παυσ. ζ', 4. ἀνετράφη δὲ πρῶτον ὑπὸ τῆς Τηθύος καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ὀβιδ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πρώτη καὶ ἀρχικὴ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν εἰς τὴν Φοινίκην ἀπ' ὅπου μετέβη διὰ τῶν Φοινικικῶν ἀποικιῶν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ συνοίκησις αὐτῆς μετὰ τοῦ Διός, ἥτις ἰδίως Ἱερὸς γάμος ἐλέγετο, πλάττεται ὅτι ἔγινεν ἐπὶ τῆς Νήσου Κρήτης μετὰ μεγαλοπρεποῦς τελετῆς, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, Διοδ. Σικ. ε', 72. παριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς μεγαλοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανος θεά, ἔχουσα χαρακτῆρα ἐμβριθῆ, φίλαυτον καὶ πλήρη ζηλοτυπίας, ἔφορος τοῦ συμπαντοῦς καὶ κοσμίου τῶν γυναικῶν πολιτεύματος καὶ αὐστηρὴ προστάτις τῶν γάμων καὶ τῆς ἱερότητος αὐτῶν· πολλάκις δὲ περίστατται ὡς μία ἀπατηλὴ καὶ φίλαρχος θεά, θέλουσα ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Δία. Εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον φαίνεται ἀεὶ ἐχθρὰ τῶν Τρώων καὶ φίλη τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ πρὸς τὸν νέον Πάριν μῖσός της, ὃ καὶ βοηθεῖ τοὺς Ἕλληνας μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Ὁμ. Ἰλ. Δ. 26. Η, 208. Τ, 33. εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐτιμᾶτο μεγαλοπρεπῶς ἡ θεὰ αὕτη, πρὸ πάντων δὲ ἐπίσημος ὑπῆρχεν ἡ λατρεία αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς Ἡραῖον καλούμενος, εἰς δὲ τὴν Ἤλιδα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμήν αὐτῆς ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν τὰ Ἡραῖα λεγόμενα· τὸ πτηνὸν ταὼς ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτῆς, εἰκονιζομένη ὡς ἐπὶ πολὺ ἔχουσα τοῦτο ὡς ἔξοχον παράσημον, ἢ συρομένη ἐφ' ἁμάξης ὑπὸ δύο ταῶν.

Ἡραία, ἡ (Ἡραῖος). Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ποταμῷ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, τανῦν Ἀγιάνι ἢ Ἴρι. Ξενοφ. ὅθεν Ἡραιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. Στέφ. Βυζ.

Ἡραῖα ὄρη, τά, Joinii Montes. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ χωρίζον αὐτὴν κατὰ μέρος ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, τανῦν Monti Sori. Διόδ. Σικ. δ, 86.

Ἡραιεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Ἡραῖον, τό. Ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἥρας. Οὕτως ἀνομάζετο ὁ περίφημος ἀρχαῖος ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου κείμενος μεταξὺ τῆς πόλεως Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθι ὄρους Εὐβοίας, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς καθήμενον ἐφ' ἑνὸς θρόνου μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστεφανωμένην, τὸ ὁποῖον ἦν ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πολυκλείτου, κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καὶ Ἐλεφαντίνου ὀστοῦ· ὑπηρετεῖτο δὲ ὁ ναὸς οὗτος ὑπὸ μιᾶς ἱερείας, ἔνθα μία ὑπῆρξε καὶ ἡ μήτηρ τῶν δύο νέων Ἀργείων Κλεοβίος καὶ Βίτωνος ἡ Κυδίππη, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔτυραν ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξάν της ἀπὸ τοῦ Ἄργους ἕως τοῦ ναοῦ τούτου, Ἡροδοτ. 1, 31. Θουκ. β', 2. Στράβ. κατὰ Larcher ὑπῆρχε καὶ ἕτερος ναὸς τῆς Ἥρας πλησίον τοῦ Ἄργους διάφορος τούτου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει εἰς ἱερεύς, Ἡροδοτ. 6, 81. — 2) Ἕτερος Ναὸς τῆς Ἥρας πρὸ τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν πλησίον τῆς κρήνης Γαργαφίας, Ἡροδοτ. 9, 52. Θουκ. γ', 68. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Κορινθίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἰς Ναὸς τῆς Ἥρας ἀντικρυ τῆς πόλεως Σικυῶνος, ἡ ἄκρα τό Ἡραῖον λεγόμενον. Θουκ. δ, 73. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 5, 5. — 4) Ἀρχαῖος καὶ περίφημος ναὸς τῆς Ἥρας ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ῥοίκου, Ἡροδοτ. 3, 60. Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη πλησίον τῆς Περίνθου, Ἡροδοτ. δ', 90. παρὰ τοῖς ὕστερον συνῆψ. τὸ Ἡραῖον τεῖχος καλούμενον, ὅθεν, Ἡραῖοι καὶ Ἡραιοτειχῖται, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἡραῖος, αία, αῖον. Τῆς Ἥρας ἢ εἰς τὴν Ἥραν ἀνήκων.

Ἡρακλέης, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἡρακλῆς.

Ἡράκλεια, ἡ, προσυπακμ. πόλις. Πόλις τῆς Πιττάτιδος χώρας ἐν Ἤλιδι κειμένη ἐπὶ τοῦ Μυθαρίου ποταμοῦ, καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον Τραχὶς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ὁ Ἡρακλῆς καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἡράκλεια ἡ ἐν Τραχῖνι, Θουκ. δ', 78. ἡ ἡ Τραχινία, Ξενοφ. Ἑλλην. α', 2, 18. ἴδε Τραχίς. — 3) Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, οὖσα ἀποικία τῶν Θουρίων καὶ Ταραντίνων κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἀκίριος ποταμοῦ· οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν περίφημοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν πίστιν καὶ εἰλικρίνειαν, ὅθ' ὅ καὶ ὁ Ἡσίοδος ὀνομάζει ταύτην τὴν πόλιν δικαιοτάτην. Ἐνταῦθα ἔζησα χρόνον ἱκανὸν ὁ Φιλόσοφος Πυθαγόρας, συστήσας καὶ ἰδίαν σχολὴν εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πλείστοι τῶν μαθητῶν του ἐμορφώθησαν· ἦν δὲ καὶ πατρὶς τοῦ περιφήμου Ζωγράφου Ζευξίδος· τανῦν Policaro· ἔτι δὲ καὶ Ἡρακλεόπολις Στράβ. — 4) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Ἅλυκος ποταμοῦ, πρότερον Μινῴα καλουμένη, ἀποικία τῶν Κρητῶν· ἔτι, Ἡρακληῆ ἢ ἐν Σικελίᾳ καὶ Μινῴᾳ λεγο-

μένη, Ἡροδ. 5, 43, 46. Πολύβ. — 5) Ἡρακλεία ἡ Ποντική. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, οὖσα ἄποικία τῶν Μιλησίων. Στράβ. ἡ κατ' ἄλλους τῶν Μαριανδυνῶν· ταύτην Ἡρακλῆ ἡ Ἐρυτρῆ, Ξενοφ. Ἀνάβ. 5', 2. Ἀρρίαν. — 6) Πόλις ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἐν Θράκῃ, πρότερον Περινθος καλουμένη, ὅπερ ὄρα, ταύτην Ἡράκλεια. Πτολ. — 7) Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ, Στράβ. — 8) Πόλις τῆς Δυχνηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἐργόνος ποταμοῦ, ταύτην Ἡράκλεια. Στράβ. — 9) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κασσιωτίδος ἐν Συρίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα ἀρκτικῶς τῆς Λαοδικίας, ἔνθα νῦν κεῖται ἡ Μείυτα. Πτολ. ε', 15. — 10) Ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κυρρηστικῆς κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ἱεραπόλεως, ἔχουσα ἔνα ναὸν τῆς Κυρρηστίας Ἀθηνᾶς πλησίον αὐτῆς. Στράβ. ιε'. Πτολ. ε'. — 11) Πόλις ἐπίσημος τῆς Σιντίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθης τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις καὶ ἰδίως Σιντία ἐκαλεῖτο, ταύτῃ Ἰσκὰρ ἢ Ζηνόβα. Στεφ. Βυζ. Πλιν. 10. — ὅθεν. Ἡρακλεώτης, ου, θηλκ. Ἡρακλεῶτις, ἰδος· ὁ κάτοικος τῆς Ἡρακλείας, ἢ ὁ ἐξ Ἡρακλείας ὤν, Θουκ. Ξενοφ. Πλάτ. ἔνι Ἡρακλειώτης, Στέφ. Βυζ. ἡ Ἡρακλεῶτις, ιδος, ἡ περὶ τὴν Ἡράκλειαν χώρα ἐν Πόντῳ. Θουκ. Ξενοφ. — 12) Ἡρακλεωτικός, ή, όν. Τῆς Ἡρακλείας ἢ εἰς τὴν πόλιν Ἡράκλειαν ἀνήκων.

Ἡ'ρά κ λ ε ι α, τό. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀνὰ πᾶσαν πενταετηρίδα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, Θουκ. Πολυδ. Ὀνομαστ. ἡ, 9. — 2) Ἑτέρα ἑορτὴ τοῦ αὐτοῦ Ἡρακλέους πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Θηβαίων, καθ' ἣν ἀπρόσωπον εἰς αὐτὸν ὡς ἀπ' ἀρχὰς μῆλα, ἃ ὁ καὶ ὑπωνομάζετο ὑπ' αὐτῶν Μήλων. — 3) ἔτι δὲ ἐν Σικυῶνι ἀφορτάζοντο τὰ Ἡράκλεια διακοσιοῦντα δύω ὁλοκλήρους ἡμέρας.

Ἡ'ρ α κ λ ε ί δ η ς, ου, Ἰων. Ἡρακληΐδης. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 653. ὁ Τληπόλεμος. Πλην. οἱ Ἡρακλεῖδαι, οἱ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους, οἵ τινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἥρως τούτου διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως κατέφυγον ἱκέται εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις βωμὸν τοῦ Ἐλέου καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσαν νικήσαντες κατὰ κράτος. Ἀπολλόδ. β'. 8. 1. Διοδ. Σικ. δ', 59. ἔτι δὲ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, οἵ τινες ὀγδοήκοντα χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐκυρίευσαν τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διώξαντες ἐντεῦθεν τοὺς Ἀχαιούς· κληρώσαντες δὲ τὰς διαφόρους ἐν αὐτῇ χώρας ἔλαβον εἰς μερίδα, ὁ μὲν Τήμενος τὸ Ἄργος, τὰς Μυκήνας καὶ τὴν Σικυῶνα, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης τὴν Λακεδαίμονα· ἀπὸ τούς ὁποίους τούτους δύω διέμεινον πολλοὺς αἰῶνας καὶ δύω οἰκίαι τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης· μόνη δὲ ἡ Ἀρκαδία δὲν ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν Ἡροδ. 6, 52. Ἀπολλόδ, β', 8. Παυσ. Πλάτ.

Ἡ'ρ α κ λ ε ί δ η ς, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Υἱὸς τοῦ Ἰβανόλιδος, Μυλασσεύς, στρατηγὸς τῶν Καρῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, Ἡροδ. 5, 121. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀριστογένους, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενοφ. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἀνσιμάχου, στρατηγὸς καὶ οὗτος τῶν Συρακουσίων μετὰ τοῦ Ἱππο κράτους ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. 5', 73. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πεσὼν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ἐκ τῆς πόλεως Ἡλαιζομενῶν, Πλάτ. Ἰων. σελ. 541. Αἰλ. — 5) Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Εὐθύφρονος ἐξ Ἡρακλείας πόλεως τοῦ Ποντου, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, ψηφιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ κριτικῶν ὡς ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλοσοφικὴν πολυμάθειαν· ἀπέθανε δὲ ὡς λέγεται, κεραυνωθεὶς μέσα εἰς τὸ θέατρον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. Στράβ. ζ'. Πλουτ. Διογ. Λαέρ. ε', 86. ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν μέχρι τοῦ νῦν ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα περὶ Πολιτειῶν παρὰ Πλουτάρχ. ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς καὶ Ἡράκλειτος. — 6) Ἡρακλείδης ὁ Ἐρυθραῖος, ἰατρὸς ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ ἅπαντα τοῦ Ἱπποκράτους, Γαλλην. Διογ. Λαερ. — 7) Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου Νέρωνος, μαθητὴς τοῦ Διδύμου, συγγράψας ἐν ποίημα Λέσχαι ἐπιγραφόμενον εἰς Σαπφικὰ μέτρα, Φαβρ. Κλ. Βιβλ. Ἑλλ. Π, σελ. 122. — 8) Ἕτερος Ἡρακλείδης ἰατρὸς ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Ταράντου, ὀπαδὸς τῆς Ἐμπειρικῆς σχολῆς, ζήσας περὶ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. ὅς τις ἐπραγματεύθη μὲν πλειοτέραν ἀκρίβειαν τὰ περὶ Ἰατρικῆς ὕλης ἀπὸ τοὺς πρὸ αὐτοῦ Ἰατρούς, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ περὶ διαιτητικῆς, Γαλλην. ἐν γένει δὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ὕστερον Συγγραφέων ὡς εἷς τῶν ἀκριβεστέρων καὶ σοφωτέρων παρατηρητῶν, συγγράψας μὲ πολλὴν καταλληλότητα περὶ συνθέσεως καὶ κατασκευῆς φαρμάκων Γαλν.

Ἡ'ρ ά κ λ ε ι ο ν, τό, Ἰων. Ἡρακλήϊον, κυρ. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους. — 2) ὡς ὄνομ. Κύρ. = Ἡράκλεια, πόλις τῆς Σικελίας, Στράβ. — 3) Herculanum. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας Καμπανίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ὄσκων, ὕστερον δὲ κατοικηθεῖσα ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ τελευταίον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, Στράβ. ε'. Περὶ τὸ 79 ἔτος μετὰ Χρ. ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τίτου Οὐεσπασιανοῦ κατεκοντίσθη ἡ πόλις αὕτη ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ Ἡφαιστίου ὄρους Οὐεσουβίου· πρῶτον δὲ περὶ τὸ 1698 ἔτος ἀνεκαλύφθη ἐνθα νῦν κεῖται ἡ κώμη Πόρρετζι, καὶ περὶ τὸ 1738 ἀνεσκάφη εἰ ἐπιστασίας τῆς Νεαπολιτανικῆς κυβερνήσεως, ὅπου εὑρέθησαν ὑπὸ τὴν γῆν ἓν μέγα θέατρον, εἷς ναός, ἓν ἀγάλμα τοῦ Διός καὶ διάφορα ἄλλα πολυτελῆ ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου, ἀγγεῖα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πολλὰ ἀπηνθρακωμένα χειρόγραφα ἐκ παπύρου. παρβλ. Herculanensium Voluminum p. 1, 11 Oxoniae 1824. — 4) Ἡρακλεῖον ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐκ τῆς μεσημβρινωτάτης ἄκρας τῆς Βρεττίας χώρας, Στράβ. ταύτην Capo di Spartivento. — 5) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Κρήτης, ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Κνωσσοῦ, Στράβ. — 6) Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κανώβου καὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Στράβ. ιζ'. — 7) Ἄκρα τις τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, ταύτην Τσερτχεμβί, Στράβ.

Ἡ'ρ α κ λ ε ι ο ξ ά ν θ ι α ς, ου, ὁ. Κωμικὴ πεπλασμένη σύνθετ. λέξις, ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς καὶ Ξανθίας, ἀντὶ δούλος τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 499.

Ἡ'ρ ά κ λ ε ι ο ς, ία, ειον, καὶ

Ἡ'ρ ά κ λ ε ι ο ς, ὁ, ἡ, ον. Ἰων. Ἡρακλήϊος. Τοῦ Ἡρακλέους ἢ εἰς τὸν Ἡρακλέα ἀνήκων· ἡ Ἡρακλεία λίθος, ταύτ. τῷ Μαγνῆτις λίθος. Πλατ. Ἰων. Λουκ. οἱ Ἡράκλειοι παῖδες, = Ἡρακλεῖδαι, Εὐρ. Ἡρακλ. 458. αἱ Ἡράκλειοι στῆλαι, Τὸ στενὸν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς· σχηματίζονται δὲ τοῦτο ὑπὸ δύω ὀρέων ἐκτεινομένων πρὸς τὴν θάλασσαν, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Ἄβυλα καλούμενον, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι Ἰσπανίας Κάλπη, ταῦτν συνῆδ. Πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ. Πολύβ. Παλαίφ. Αἰλ, καὶ, αἱ Ἡρακλῆϊαι στῆλαι, Ἡροδ. 4. 42. Πλουτ. ἔτι δὲ, αἱ Ἡρακλέους στῆλαι, Πλάτ. Στράβ, καὶ, ὁ καθ' Ἡρακλέους στηλας πόρος, fretum Herculeum, ὁ πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ. Πολύβ. Ἐπίρ. Ἡρακλεῖος, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστ. Λουκ.

Ἡ'ρ α κ λ ε ῖ ο ς, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ἐκβάλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ταύτ., Ἱερᾶκε.

Ἡ'ρ ά κ λ ε ι τ ο ς, ὁ. Εἷς τῶν ἐξόχων Ἑλλήνων φιλοσόφων τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἔφεσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας τῇ 69 Ὀλυμπ. σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, καὶ ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκιῶν τῆς πατρίδος του. Κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Ξενοφάνει καὶ τῷ Πυθαγορείῳ Ἱππάσῳ, εἶτα ἀπεδήμησεν περιερχόμενος διάφορα μέρη τοῦ κόσμου· ἦν δὲ ἐκ φύσεως ἀνὴρ σκυθρωπὸς καὶ εἰς ἄκρον μελαγχολικῶς χαρακτῆρος, φαινόμενος ἀείποτε πρὸς τοὺς ἄλλους αὐστηρὸς καὶ ἀπρόσιτος, ἀποφεύγων πᾶσαν κοινωνίαν ἀνθρώπων, ἐξ ὃ καὶ ἐπλάττετο ὅτι ἐθρήνει πάντοτε βλέπων τὴν μεταβολὴν τῶν ἄλλων, ἐπωνομασθεὶς διὰ τοῦτο Κλαυσῖνος. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον περὶ φύσεως τῶν ὄντων τὸ ὁποῖον ἀπραγματεύετο ἰδίως καὶ περὶ τῆς τῶν θείων λατρείας καὶ περὶ πολιτειῶν, εἰς φράσιν ὅλως ἐξ ὅλου ἀσαφῆ καὶ αἰνιγματώδη, τὸ ὁποῖον ἀνέθηκεν εἰς τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ ὅπου μετὰ καιρὸν ἠφανίσθη· ἐξ ὅσων δὲ διαφυλάχθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι περὶ τοῦ Ἡρακλείτου, φαίνεται ὅτι ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ ἦν μᾶλλον μία μεταφυσικὴ θεωρία τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, παραδεχομένη δύω πρώτας καὶ κυρίας ἀρχὰς τῶν πραγμάτων τὴν ἰδέα καὶ ἁρμονίαν ὡς οὐσιώδη συστατικὰ τῆς ὕλης, ὅτα εἰς αἰώνιον πρὸς ἄλληλα κίνησιν· τὸν δὲ ἀνθρώπινον νοερὸν λόγον ἔλεγεν ἀπόρροιαν ἐνὸς ἀρχικοῦ καὶ καθαροῦ πυρὸς τὸ ὁποῖον ἐθεμελίωσεν ὡς πρώτην πηγὴν τῆς τῶν ὄντων διατηρήσεως καὶ ζωῆς· ὡς μόνην δὲ καὶ ἀναρχὴ ἀλήθειαν παρεδέχετο πᾶν ὅτι ὅλοι κοινῶς οἱ ἄνθρωποι ἐδόξαζον ὡς ἀλήθειαν· ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτης παρεδέχθη πολλοτάκις φιλοσοφικὰς γνώμας τοῦ Ἡρακλείτου, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῶν Κοσμοφυσικῶν. Διογ. Λαερτ. Πλάτ. Συμπ. Αἰλ, ποικ. Ἱστ. ἡ, 13. — ὅθεν Ἡρακλειτίζω, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου εἰμί, ἢ μιμοῦμαι τὸν Ἡράκλειτον καὶ, Ἡρακλείτειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἡρακλείτου ἢ εἰς τὸν Ἡράκλ. ἀναφερόμενος. Πλάτ.

Ἡ'ρ ά κ λ ε ο π ό λ ι ς, εως, ἡ Heracleopolis = Ἡρακλεῖα. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου Νομοῦ, ἥτις καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη ἐλέγετο. Στέφ. Βυζ. Πτολ. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ μιᾶς νήσου ἥτις ἐσχηματίζετο ὑπὸ τοῦ Νείλου καὶ τῆς Μοίριδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ Πλίν. ὑπῆρχε καὶ ὁ περίφημος λαβύρινθος. Ἡροδ. 2, 137. Στράβ. εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύετο μὲ θείας τιμὰς τὸ ζῶον Ἰχνεύμων — 3) Ἡρακλέους πόλις μικρὰ, ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη δυτικῶς τοῦ Πηλουσίου στόματος τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Σεθροϊτίδος Νομοῦ. Στράβ. Πτολ. δ', 5.

Ἡ'ρ α κ λ έ ο υς ἱερόν, τό. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐν Αἰγύπτῳ, περὶ τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐσχηματίσθη μία κώμη, τὸ Ἡράκλειον λεγομένη, ἥτις ὑπῆρχεν ὡς προάστειον τῆς πόλεως Κανώβου, Ἡροδ. 2, 113.

Ἡ'ρ α κ λ έ ο υ ς λιμήν, ὁ. Λιμήν τις πλησίον τῆς πόλεως Ἀλυζίας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Στράβ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κόσσης, Herculis portus. Στράβ.

Ἡ'ρ α κ λ έ ο υ ς Νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Σαρδινίας, Πτολ. γ', 3. κατὰ Πλίν. ἦσαν δύω νῆσοι αὐτόθι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, αἱ νῦν Asinara καὶ Pianna.

Ἡ'ρ α κ λ ῆ ι ο ς, εία, ειον, Ἐπικ. ἀντὶ Ἡράκλειος, Ἡροδ.

Ἡ'ρ α κ λ η ΐ δ η ς, ἀντὶ Ἡρακλείδης, Ἡροδ. 7, 208.

Ἡ'ρ α κ λ η ΐ ο ς, ίη, ιον, Ἰων. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἡράκλειος, Ἡροδ.

Ἡ'ρ α κ λ ῆ ς, Ἰωνικ. Ἡρακλέης, γενικ. Ἡρακλέους, ἐπικ. ῆος Ἰωνικ. έος, Αἰτ. κλῆθ. Ἡρακλέα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 740. παρὰ Ῥωμ. Hercules. Ὁ ἐπιστημότερος καὶ ἀνδρειότερος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἡρώων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμή-

νης θυγατρὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ γυναικὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἀπόγονος τοῦ Περσέως καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀλκαίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἀλκείδης ἐκαλεῖτο. Βρέφος ἔτι ὢν ἐν σπαργάνοις ἐφόνευσε δύο φοβερὰς δράκοντας, τοὺς ὁποίους ἡ Θεὰ Ἥρα, ἐχθρευομένη ὅλα τὰ ἄλλα τέκνα τοῦ Διός, ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν θανατώσουσιν. Ἀνατραφεὶς, ὡς λέγεται, ὑπὸ διαφόρων ἐμπείρων παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων τῆς τότε ἐποχῆς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χείρωνος εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην, κατεστάθη ἀνὴρ ἐξαίσιος καὶ τερατώδους ἀνδρίας· πρῶτον δὲ ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρξεν ὁ φόνος τοῦ ἐν Κιθαιρῶνι Λέοντος, ὅτε ἐποίμαινε τὰ πρόβατα τοῦ πατρός αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεσπίου, μὲ τοῦ ὁποίου τὰς πεντήκοντα θυγατέρας, Θεσπιάδας καλουμένας, ἐγέννησε πεντήκοντα δύο παῖδας. Ἀπολλόδ. β', 4, 9 10. Διόδ. Σικ. δ', 29. ἀκολούθως δὲ κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς νεαροὺς χρόνους τῆς ἡλικίας του ἔλαβεν εἰς βοήθειαν τῶν θεῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Γιγάντων μάχῃ ἐθαυμάτωσεν ἰδιοχείρως ἐν μέγα μέρος αὐτῶν, Ἀπολλόδ. α', 7, 1. Ἀλλὰ κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ τοῦ Διὸς ὢν ὑποκείμενος εἰς τὸν ἐξάδελφον αὐτοῦ Εὐρυσθέα βασιλέα τῶν Μυκηνῶν, ἐβιάσθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ πράξῃ τὰ δώδεκα ἐκεῖνα περίφημα ἄθλα, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον δόξαν καὶ εὐκλειαν τοῦ ἀχαλοῦ τούτου Ἥρως· πρῶτον λοιπὸν ἐφόνευσε κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως τὸν ἐν Νεμέᾳ φοβερὸν λέοντα. β) ἐθανάτωσε τὴν Δερναίαν ὕδραν. γ) ἔφερεν ζῶντα τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον εἰς τὰς Μυκήνας. δ') ἐθήρευσε τὴν Κερυνῖτιν ἔλαφον ε') ἐκαθάρισε τὴν πρὸ πολλῶν χρόνων σεσωρευμένην κόπρον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Αὐγείου. ϛ') ἐτόξευσε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας. ζ) ἥρπασε τὰς ἵππους τοῦ Διομήδους βασιλέως τῆς Θρᾴκης, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Διομήδην. η) ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνας καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα τὸν ζωστῆρα τῆς Ἱππολύτης βασιλίσσης αὐτῶν. θ) ἔπιασε ζῶσας τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου καὶ ἔφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. ι) ἐθήρευσε τὸν ἐν Κρήτῃ φοβερὸν ταῦρον. ια') ἥρπασε τὰ χρυσᾶ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων, ἐνθα ἐφυλάττετο ὑφ' ἑνὸς ἀγρύπνου δράκοντος. καὶ ιβ') καταβὰς εἰς τὸν Ἅδην ἔφερε ζωντανὸν τὸν κύνα Κέρβερον εἰς τὸν κόσμον. Ἀπολοδ. β', 5, 2, 4, 8. Διοδ. Σικελ. Θεοκρ. Εἰδ. Καθ' ὅλας δὲ ταύτας τὰς δεινὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ὑποχρεώθη νὰ ἐκτελέσῃ, ἐδείξε διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀνδρίας καὶ ἡρωϊκῆς συνέσεως πολλὰς ἄλλας φιλανθρώπους καὶ σωτηριώδεις ἐγκαθιδρύσεις, ἀπαλλάττων τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ παντοῖα φοβερὰ τέρατα καὶ κακούργους ληστὰς, οἵτινες ἐπαπείλουν καὶ καταφόβιζον τότε διὰ τῆς ἀπαραμαχήτου αὐτῶν δυναστείας διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας. Ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν τύραννον Βούσιριν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀμφιδάμαντος, οἵτινες ἔσφαζον ἀνελεῶς ὅλους τοὺς ἐρχομένους αὐτόθι ξένους, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. ἀνέστησεν ἐκ τοῦ ᾅδου τὴν ὡραίαν Ἄλκηστιν ἀποθανοῦσαν ἐκουσίως δι' ἀγάπην τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Ἀδμήτου, ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Τροίαν ἠλευθέρωσε τὴν Ἡσιόνην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος δέσμιον οὖσαν ἐπί τινος βράχου διὰ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ ἓν φοβερὸν θαλάσσιον τέρας κατὰ θέλησιν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολόδ. β', 5, 9. διαβαίνων καὶ διὰ τοῦ Καυκάσου ὄρους ἔλυσε τὸν Προμηθέα ἀπὸ τὰ δεσμά, τοῦ ὁποίου τὸ ἧπαρ κατέτρωγεν εἷς ἀετὸς διὰ προσταγὴν τοῦ Διός, τὸν δὲ Θησέα ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης φυλακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Ἀϊδωνέως βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅτε ἦλθε ν' ἁρπάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Περσεφόνην μετὰ τοῦ Πειριθόου. Πλουτ. Θησ. Ἀπολλ. β', 5, 12. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπεχείρισθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἰάσονος, συγκατηριθμήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡρώων· δι' ὅλας δὲ ταύτας καὶ ἄλλας πολλὰς γενναίας αὐτοῦ πράξεις καὶ ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ὑπέμεινε, φανεὶς μέγιστος εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, ἠξιώθη καὶ ζῶν ἔτι θείων καὶ μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μετὰ θάνατον ἐδοξάσθη ὡς μία τῶν πρώτων ἐν Ὀλύμπῳ Θεοτήτων, ὅπου ἐπλάττετο ὅτε ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θεὰν Ἥβην. Ἡ τελευταία δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ πράξεων ἦν ὁ φόνος τοῦ Νεσσαύρου Νέσσου, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν, ὅτε οὗτος ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἡρακλέους Δηϊάνειραν· ἀλλ' οὗτος ὁ φόνος ἐπέφερε μετ' οὐ πολὺ τὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος, ὅτε ἡ Δηϊάνειρα μαθοῦσα τὴν πρὸς τὴν Ἰόλην ἀγάπην τοῦ Ἡρακλέους καὶ νομίσασα ὅτι θέλει ἀνακαλέσει αὐθις τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔστειλεν εἰς αὐτὸν ἐν ἐκ τῶν φορεμάτων του ἀλειμμένον ἀπὸ τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ πληγωθέντος ἐκείνου Κενταύρου, τὸ ὁποῖον ἐνδυθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, πόδαν-θη ἀμέσως ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα καταφλεγόμενον ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ τούτου μιάσματος· ἔθελε μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑπομείνῃ τὴν θνητὴν ταύτην κατάστασιν, ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐκάη. Ἀπολλ. β', 7, 7. Διόδ. Σικ. δ', 39-40. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηϊανείρας θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως ἐγέννησε τὸν Ὕλλον, ἐκ δὲ τῆς Ὀμφάλης βασιλίσσης τῆς Λυδίας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐδούλευσε τρεῖς χρόνους κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐγέννησε τὸν Ἀγέλαον, ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν διάφορα τέκνα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα παῖδες τοῦ Ἡρακλέους ἢ Ἡρακλεῖδαι κατῴκησαν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀφῆκαν μίαν μεγάλην σειρὰν ἀπογόνων. Ἀπολλ. παριστάνετο δὲ συνῆθ. ὁ Ἡρακλῆς ἐνδεδυμένος μίαν λεοντὴν καὶ φέρων ῥόπαλον εἰς τὴν χεῖρα, μὲ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ μὲ εὐρεῖς χαρακτῆρας τοῦ σώματος· ἐκτὸς δὲ τῆς Ἑλλάδος, ἔνθα ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ αὐτοῦ, ἡ λατρεία τοῦ ἥρωος τούτου ἐσωτήθη πρωΐμως ἤδη καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τοῦ Κυάνθρου. Διον. Ἁλικ. α', 39.

Ἡράκων, ωνος, ὁ, Μακεδόντις, παρ' Ἀρρ. Ἀνάβ.

Ἡράσσα, ἡ, καὶ Ἤρασσα. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας τῶν Κασπείρων ἐν τῇ Ἰνδίᾳ κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Ναμάδου ποταμοῦ. Πτολμ.

Ἥρη, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Ἥρα, Ὁμ. Ἰλ.

Ἥρητον, τό, Erotum. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Monte Rotondo. Στράβ. καὶ Ἤρητος, ἡ, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἠρητῖνος, ὁ κάτοικος.

Ἠριγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, ὑποδεχθεῖσα εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τὸν Διόνυσον καὶ ἀγαπηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐγέννησε τὸν Σταφυλον· ὕστερον δὲ μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὑπὸ τῆς λύπης ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολλόδ. γ', 14, 7. Ὑγῖν. μύθ. 130. Λουκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰγίσθου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀρέστης ἐφόνευσε μετὰ ταῦτα, ἢ κατ' ἄλλους ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα, Παυσ. β, 18. Ὑγῖν.

Ἠριδανός, ὁ, Eridanus. Μυθώδης τις ποταμὸς κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἠριδανοῦ ἢ Φαέθοντος υἱοῦ τοῦ Ἡλίου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔπεσεν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 338. ὑπῆρχεν ὁ Ἠριδανὸς υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ καθ' Ἡρόδ. 3, 115. ἐλέγετο ὅτι εἰσβάλλει εἰς τὴν βόρειον θάλασσαν καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ παρήγετο τὸ ἤλεκτρον. Ἀκολουθοῦς δὲ ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Πάδος ποταμὸς (Po). Εὐρ. Ἱππ. 732. Πολύβ. κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ῥόδανος ἢ ὁ Ῥῆνος, Ἀππιαν. ὁ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 628. λέγει ὅτι ὁ Ῥόδανος εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἠριδανόν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀντικῆς πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἰμηττοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἐριδανὸς γραφόμενον, Στράβ.

Ἤριννα, ἡ. Περίφημος ἀρχαία ποιήτρια τῶν Ἑλλήνων, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς, Πλούτρχ.

Ἠριππίδας, ου, ὁ (ξ). Λακεδαιμόνιος ναύαρχος, Ξενοφ. Ἱροδότ.

Ἡρόδικος, ὁ, Σηλύβριος, γεννηθεὶς δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ζήσας περὶ τὸ 440 ἔτος πρὸ Χρ. κατ' ἀρχὰς ἦν διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης ἐν Ἀθήναις, εἶτα δὲ ἐπηγγέλθη αὐτόθι τὸν ἰατρόν, βιασθεὶς διὰ τὴν ἀσθενῆ αὐτοῦ κρᾶσιν νὰ γυμνάσῃ ἐπὶ πολὺ τὸ σῶμά του, ἐπ' ὃ καὶ ὑπέσχετο ὅτι θεραπεύει πολλὰς νόσους διὰ τῆς συνεχοῦς τοῦ σώματος ἐξασκήσεως. Ὁ Πλάτων καλεῖ αὐτὸν σοφιστὴν, Πρωταγ. καὶ ἰατρὸν, Γοργ. Φαῖδρ. Λουκ. — 2) Ἡρόδικος ὁ Λεοντῖνος, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου σοφιστοῦ Γοργίου, ὅστις καὶ οὗτος ἐπηγγέλλετο τὸν ἰατρὸν ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 448. Β.

Ἡρόδοτος, ὁ Λογοποιός. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν Ἑλλήνων ἱστοριογράφων καὶ πατὴρ τῆς ἱστορίας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἁλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Καρίας τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 94 Ὀλυμπ. 484 πρὸ Χρ. Περιελθὼν ἐν μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, Εὐρώπης, Αἰγύπτου καὶ Λιβύας συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἄφθονον ὕλην, μὲ τὴν ὁποίαν συνέταξε τὸ μέγα τῆς ἱστορίας αὐτοῦ σύγγραμμα εἰς ἐννέα βιβλία, τὰ ὁποῖα ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐννέα Μοῦσαι εἰς ταῦτα παρίσταται μία ἁρμονικὴ καὶ συνεχὴς περιγραφὴ τῶν διαφόρων ἐγνωσμένων ἐθνῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱστορικοῦ τούτου, ἡ σύστασις πολλῶν καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων μοναρχιῶν ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα διαφόρων λαῶν καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀκριβὴς καὶ ἐμπεριστατος διήγησις τῶν πολέμων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν περὶ τὸ 446 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνέγνωσαν ὁ Ἡρόδοτος ἓν μέρος τῆς ἱστορίας του εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος ἀνέγνωσεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 444 ἔτος πρὸ Χρ. εὐρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἑλλήνων. Πλούτ. Λουκ. — 2) Ἀθλητής τις Θηβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Ἰσθμ. 1. — 3) Ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀγαθήνου, μετελθὼν τὴν ἰατρικὴν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ. Γαλλην. — 4) Τὸς τοῦ Βασιλείου, Ἴων τὴν Πατρίδα, Ἡροδτ. — ὅθεν Ἡροδότειος, εία, ειον, τοῦ Ἡροδότου ἢ εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀνήκων. Στράβ.

Ἡρόδωρος, ὁ Ποντικός. Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ τῆς πόλεως Ἡρακλείας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, περίφημος διὰ τὰ δύο αὐτοῦ συγγράμματα, τὰ Ἀργοναυτικὰ, καὶ, τὰ καθ' Ἡρακλέα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπολλώνιος ἐξήντλησε πολλὴν ὕλην διὰ τὸ Ἀργοναυτικὸν αὐτοῦ ποίημα. Ἀπολλ. α, 9, 14. Ἀθήν. ιδ', 15. Τζετζ.

Ἡρομένης, ους, ὁ, Μακεδών τις, παρ' Ἀρριαν.

Ἡροκύθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, ψευδώνυμος, Δημ. Στεφ.

Ἡροσκάμανδρος, ὁ, Ἀθηναῖος, Πλάτ. Θεαγ. σελ. 129. Β.

Ἡρόστρατος, ὁ, Ἐφέσιος, ὅστις ἐπιθυμῶν μεγάλως νὰ καταταχθῇ καὶ οὗτος ἔνδοξος διά τινος κατορθώματος, ἔκαυσε τὸν Ἐφέσιον περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τὴν αὐτὴν νύκτα, καθ' ἣν ἡ Ὀλυμπιὰς ἐγέννησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδραν. Ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ συνέλευσις τῶν Ἰώνων, ἀφ' οὗ ἐτιμώρησε τὸν αἴτιον τοῦ δυστυχήματος τούτου μὲ ὀδυνηρὸν θάνατον, διέταξε τὸ νὰ μὴν ἀναφέρηται ὑφ' οὐδενὸς τὸ ἐπαχθὲς ὄνομάτου. Στράβ.

Ἡρόφαντος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Παρίου ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ, εἷς τῶν Ἰώνων στρατηγῶν, οἵτινες συνεκστράτευσαν μετὰ τοῦ Δαρείου κατὰ τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. 4, 138.

Ἡροφίλη, ἡ. Μία τῶν ἀρχαιοτάτων Σιβύλλων, θυγάτηρ τοῦ Ἀπολλίνος ἢ τοῦ Κητοφάγου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἥτις καὶ προεμήνυσε τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας. Παυσ. 1, 12.

Ἡρόφαντος, ὁ. Περίφημος ἰατρὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πρὸ πάντων ἐπιδοῦσας μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πλεύταρχ. Γλλην. — 2) Πυθικός τις φιλόσοφος, παρὰ Λουκ.

Ἡ'ρώ, οῦς, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης Ἰδαλίας ἐν Σηστῷ πόλει τῆς Θρᾴκης, περίφημος διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα καὶ σωφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας νέος τις Λέανδρος ἐκ τῆς ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Ἀβύδου, διέβαινε πολλάκις τὸν Ἑλλήσποντον κολυμβῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἤρχετο διὰ νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἕως ὅτου καταληφθεὶς ποτὲ ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας ἐπνίγη, ἡ δὲ Ἡρὼ εὑροῦσα τὸ σῶμα αὐτοῦ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν καταμελιτισμένον, ὑπὸ τῆς λύπης ἐρρίφθη ἐκ τοῦ Πύργου αὐτῆς καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν. Μουσ. Στράβ. — 2) = Ἡρώων πόλις. Στέφ. Βυζ. πιθαν. δὲ βέλτιον Ἡροίπολις ἀναγνωστέα.

Ἡ'ρων, ωνος, ὁ. Αἰγύπτιός τις, παρὰ Λουκ.

Ἡ'ρώδας, α, ὁ. Συρακουσιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Ἡ'ρώδης, ου, ὁ Ἀττικός. Περίφημος σοφιστὴς ἐκ Μαραθῶνος κώμης τῆς Ἀττικῆς, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως, ἔψθασε δὲ εἰς τὰ μεγαλήτερα τῆς Ῥώμης πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐκλαχεῖς καὶ ὕπατος τῶν Ῥωμαίων τὸ 143 ἔτος πρὸ Χρ. μετὰ τοῦ Βελλικίου· καὶ ἐθαυμάσθη μεγάλως διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ φιλοσοφικὰς αὐτοῦ γνώσεις, πρὸ παντων δὲ διὰ τὴν ἔξοχον ῥητορείαν του, χρηματίσας διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις πολλῶν ἐνδόξων καὶ ἐπιστήμων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν Ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα 76 ἔτων τὴν Ἠλικίαν· ἐξ ὅλων δὲ τῶν συγγραμμάτων τοῦ σοφοῦ τούτου ἐσώθη μόνον εἰς λόγος, περὶ πολιτείας καὶ τινα ἐπιγράμματα. Λουκ.

Ἡ'ρωδιανός, ὁ Αἴλιος. Τιὸς Ἀπολλωνίου τοῦ Γραμματικοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας· διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰ Γραμματικὰ ἦλθεν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου τοῦ Ἀντωνίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. VI. σελ. 278. — 2) Ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὴν τρίτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐν Ῥώμῃ, ψθάσας εἰς διάφορα αὐτόθι πολιτικὰ ἀξιώματα· συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ ψθάνουσαν ἕως τοῦ νεωτέρου Γορδιανοῦ.

Ἡ'ρων, ωνος, ὁ. Περίφημος μαθηματικός, Νεώτερος ἐπικαλούμενος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου. — 2) Ἕτερος Ἥρων μαθηματικὸς Ἀλεξανδρεύς, συγγράψας μίαν πραγματείαν περὶ πολιορκητικῆς τέχνης, καὶ, περὶ τῶν τῆς Γεωμετρίας καὶ στερεομετρίας ὀνομάτων, καὶ, εἰσαγωγὴν τῶν γεωμετρουμένων. — 3) Ἀρχαιότερος τῶν προτέρων ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, ἐφευρετὴς τῶν ὑδραυλικῶν μηχανῶν. Συνέγραψεν εἰσαγωγὰς μηχανικάς, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὡς τὸ πληρέστερον σύγγραμμα τῶν ἀρχαίων περὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐπιστήμης ταύτης· ἔτι δὲ καὶ ἄλλα διάφορα ἐκ τῆς μαθηματικῆς ὕλης.

Ἡ'ρως, ωος, ὁ. Ἰατρός. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 419. Ὑπῆρξεν ὁ αὐτὸς καὶ Τοξαρις λεγόμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυον οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος Ἰατρός· κατὰ Schäfer, ὁ αὐτὸς ὅστις ἀναφέρεται ἐν τῷ περὶ Στεφ. Δημοσθ. λόγῳ Καλαμίτης ἥρως καλούμενος, ἴδε Καλαμίτης καὶ Τόξαρις. (κατὰ Bocker γενικ. Ἥρω.)

Ἡ'ρώων πόλις, εως, ἡ, Heroum oppidum. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη πλησίον τοῦ ἐνδοτέρου κόλπου τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἰνδίας. Στράβ. ιέ, καὶ Ἡρώ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡρωοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς τῶν Ἡρώων πόλεως.

Ἡ'σίοδος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ ἐπισήμων ποιητῶν τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ὅμηρον, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κύμην πάλιν τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἄσκραν, ἀφ' ἧς καὶ Ἀσκραῖος ἐπωνομάζετο. Ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Κατὰ τὸ Ἀρουνδέλειον μάρμαρον ἔζη ὁ Ἡσίοδος περὶ τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν χρόνους τοῦ Ὁμήρου 944 πρὸ Χρ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξε πολὺ νεώτερος τοῦ Ὁμήρου· περὶ τὴν ἐσχάτην δὲ ἡλικίαν του ἐλθὼν εἰς τοὺς Λοκρούς καὶ καταλύσας μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Τροΐλου εἰς τὴν οἰκίαν Μιλήτου τινός, ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς παῖδας τούτου, οἵτινες ἐνόμισαν ὅτι ἠτίμασε τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν, τὸ δὲ σῶμά του ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον εὗρον ἔπειτα οἱ Λοκροὶ τιμωρήσαντες τοὺς φονεῖς αὐτοῦ· ἐκ τῶν ἑκακοκτὸ αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ τούτου τρία μόνον ἐπιγραφόμενα, Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμεραι, καὶ Ἀσπὶς Ἡρακλέους, γραμμένα ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς Ἰωνικὴν γλῶσσαν, Πίνδ. Ἡροδτ. — ὅθεν Ἡσιόδειος, εία, ειον. τοῦ Ἡσιόδου ἢ εἰς τὸν Ἡσίοδον ἀναφερόμενος, Πλάτ.

Ἡ'σιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχ. Προμ. 560. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Λευκίππης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς, κατὰ προσταγὴν τοῦ μαντείου, ἔδωσεν εἰς ἅνα παραθαλάσσιον βράχον διὰ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸν τέρας, τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀπάτης, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν ἀπὸ μέρους τοῦ βασιλέως τούτου, ὅτε ἔκτισε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τείχη τῆς πόλεώς του· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπιστρέφων τότε ἐκ τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείας του καὶ εὑρὼν αὐτὴν οὕτως ἐκτεθειμένην, τὴν ἠλευθέρωσε φονεύσας τὸ θαλάσσιον τέρας· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἤθελεν οὐδὲ εἰς τοῦτον νὰ ἀποδώσῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβήν, ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τῆς Τροίας μ' ἕνα στόλον καὶ πορθήσας αὐτήν, ᾐχμαλώτισε τὴν Ἡσιόνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ Τελαμῶνα. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. Διοδ. Σικ. δ', 43. — 3) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους, Ἀπολλόδ. β', 1.

Ἡ'σκυλῖνος λόφος, ὁ, καὶ τὸ Ἐσκυλῖνον, Esquilinus collis. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ὅστις ἀπεστίλεε τὸ πέμπτον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἷς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἓν ἀρχαῖον ἀμφιθέατρον. Στράβ. Λιβ.

Ἡ'σσός, ἡ. Πόλις τῆς Δωρίδος κειμένη πλησίον τῆς Οἰάνθης, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἥσσιος, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Ἡ'συχεία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Οἰστρέβλην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἡ'σύχιος, ὁ. Ἀλεξανδρεύς, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἢ κατ' ἄλλους τῆς πέμπτης· συνέγραψεν ἓν λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον, ἠρανισμένον ἐκ διαφόρων ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, τὸ ὁποῖον ὅμως διεσώθη πάντη κακολοβωμένον καὶ νενοθευμένον μὲ πολλὰς διαφόρων ἄλλων παρεισάξεις καὶ ἑρμηνείας. — 2) Ὁ ἐπικληθεὶς Ἔνδοξος, ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ συγγράψας ἐν χρονικὸν εἰς ἓξ τμήματα, τῶν ὁποίων μόνον τὸ ἕκτον τμῆμα εἰς ἀπόσπασμα διεσώθη.

Ἡ'τία, ἡ, καὶ Ἤτις. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Βοίας. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἠτιος, ὁ κάτοικ.

Ἡ'φαιστεῖον, τό. Ἰωνικ. Ἡφαιστήϊον. Ναὸς τοῦ θεοῦ Ἡφαίστου, Ἡρόδτ.

Ἡ'φαιστία, ἡ, καὶ Ἡφαιστιάς, άδος, Πτολμ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, ταυῦν Ζωστήρι, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιεύς, έως, ὁ κάτοικος, Ἡρόδτ. 6, 140. — 2) Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιάδης, ου, ὁ κάτοικος.

Ἡ'φαιστίνη, ης, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν οὗτος ἓξ υἱούς, Ἀπολλόδ. β', 1.

Ἡ'φαιστίων, ωνος, ὁ. Φίλος καὶ εὔνους Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν του, ὅστις ἐντῇ ἐπιστροφῇ ἀσθενήσας βαρέως εἰς τὴν πόλιν Ἐκβάτανα ἀπέθανε, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ὁ Ἀλέξανδρος ἐν μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον, δαπανήσας, ὡς λέγεται, 12,000 τάλαντα. Πλουτ. Διοδρ. Σικ. Ἀρριαν. Ἀναβ. — 2) Ἡφαιστίων καὶ Ἠφαιστίων καλούμενος, Ἀλεξανδρεύς, ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραψε, περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας λόγοι ἑπτά, τῶν ὁποίων σώζεται παρὰ Φωτίῳ μία ἐπιτομή. — 3) Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ οὗτος διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρίου· συνέγραψεν ἓν ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων, τὸ ὁποῖον διεσώθη. Σουίδ.

Ἡ'φαιστόπολις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἰάδμονος ἐκ τῆς νήσου Σάμου, Ἡρόδτ. 2, 134.

Ἡ'φαιστος, ὁ, Δωρικ. Ἄφαιστος, παρὰ Ῥωμ. Vulcanus. Τιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ὁμ. Ὀδυσ. Θ, 112. κατὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 927. ἦν παῖς τῆς Ἥρας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησε μόνη, ὅτε ὁ Ζεὺς ἔκβαλεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν· λέγεται δὲ ὅτι μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθη εἰς ἄκρον δυσειδής, ὁ Ζεὺς ἔρριψεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, ἡ δὲ Θέτις καὶ Ἐρυνόμη ἔλαβον αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιόν των, ὅπου διέμειναν ἐννέα χρόνους. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 395. ἐκρημνίσθη δὲ καὶ δευτέραν φορὰν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διότι ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἥραν κατ' αὐτοῦ, ὅτε λέγεται ὅτι πεσὼν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου ἐκωλάσθη. Ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ ὅλων τῶν μηχανικῶν τεχνῶν, ὅσαι ἀπαιτοῦσι τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἐργασίαν καὶ ἐξαιρ. τῶν ἐκ μετάλλων ἐργασιῶν, δι' ὃ καὶ ἐπλάττετο ὅτι κατεσκεύαζε μετὰ τῶν Κυκλώπων τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, ὅτι ἐξηργάσθη τὴν ἀμφαν τοῦ Ἡλίου, τὴν ἀσπίδα καὶ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως, τὰ δεσμὰ τοῦ Προμηθέως, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος ἐδέθη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὄρους καὶ ἄλλα διάφορα τεχνικὰ ἀριστουργήματα. Ὁμρ. Ἰλ. Σ, 478. Αἰσχύλ. Προμ. 2. Ἀπολλ. α', 7, 1. Πρῶτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ἥφαιστος τὴν Ἀγλαΐαν μίαν τῶν Χαρίτων, εἶτα τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐγέννησε κανὲν τέκνον. Ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα ἀρχαιόθεν ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ Ἥφαιστος ὡς ἓν ἀρχικὸν πῦρ καὶ ψυχὴ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φθᾶς. Ἡρόδτ. 2, 99. 101. 141. Διόδρ. Σικ. α', 13. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ τοῦ Θεοῦ τούτου, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ λεγομένη Λαμπαδοφορία, Παυσ. α, 30. εἰς δὲ τὴν Ῥώμην κατὰ τὴν 27 τοῦ Αὐγούστου μηνὸς ἑορτάζοντο τὰ λεγόμενα Volcanalia. Οὐάρ. — ὅθεν Ἡφαίστειος, εία, ειον, τοῦ Ἡφαίστου ἢ εἰς τὸν Ἥφαιστον ἀνήκων.

Ἡ'φαίστου ἀγορά, ἡ, Vulcani forum. Οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενος πλησίον τῆς Νεαπόλεως, ταυῦν Solfatara. Στράβ.

Ἡ'χώ, οῦς, ἡ. Δωρικ. Ἀχώ, Ἐολικ. Μία τῶν Νυμφῶν, ἥτις ἐπλάττετο εἰς ἄκρον λάλος καὶ καὶ τοσοῦτον δυσειδής, ὥστε ἔμεναν ἀείποτε κεκρυμμένη μέσα εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς βράχους χωρὶς ποσῶς νὰ φαίνηται, μόνη δὲ ἡ λαλιά αὐτῆς ἠκούετο· ἠγάπησε δὲ αὐτὴν ὁ θεὸς Πάν. Βιων. Εἰδ. α', 38. Πτολ. Ἱερακιστ. Λουκ.

Ἡ'ώνη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμήστριον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἡ'ώς, οῦς, ἡ. Δωρικ. Ἀώς, Aurora. Θεὰ τῆς αὐγῆς ἡ διαχέουσα πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τὸ πρῶτον ὄρθριον φῶς ἐπὶ τῆς γῆς· κατὰ Ἡσ. Θεογ. 378. ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀστραίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ζέφυρον, Βορέαν, Νότον, Ἕσπερον καὶ τοὺς Ἀστέρας· ἐφέρετο δὲ ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δύο ἵππων ἐκ τοῦ βάθους τοῦ Ὠκεανοῦ, διαχέουσα τὸ φῶς εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς καὶ ἀθανάτους, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 23, 246. Ψ. 243. ἥτις καὶ Ῥοδοδάκτυλος ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ καλεῖται. Ἐρασθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ

τοῦ Μέλιννα καὶ Ἡμαλίσσης. Ὀνομ. Ἰλ. Α, 1.
πολλάκις ἀναφέρεται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἤμαθα,
ὡς φέρουσα σφάγιον τοῦ ἡλιερείου ψωμί.

Θ.

Θάββα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Θάγουρος, οἱ. Ἀρχαῖός τις λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Θάγουρον, τό. Ὄρος τῆς Σηρικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀποτελοῦν μετημβρινὸς τὴν συνέχειαν τῶν νῦν Μογγολικῶν ὀρέων.

Θαῖς, ἴδος, ἡ. Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, ὅστις διὰ παρακινήσεως αὐτῆς κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, Πλουτ. Ἀθην. σελ. 576.

Θαλάμαι, αἱ. Φρούριον τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 26. καὶ Θαλάμαι, Πολυβ. δ', 75. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἥτις ὕστερον ἀνῆκεν εἰς τὴν Λακωνίαν, κειμένη παραθαλασσίας· ταυτὸν Πρασταιάς. Στέφ. Βυζ. Παυσ. γ', 1. καὶ, Θάλαμαι, οἱ νῦν Βοιωτοὶ καλούμενοι, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Θαλαμάτης, ου, ὁ κάτοικος.

Θάλα ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο μία τῶν πηγῶν τοῦ Νίγειρος ποταμοῦ, Πτολ.

Θάλασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Ἡμέρας καὶ γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσιόδ. Θεογ. 131. κατά τινας δὲ = Τηθύς, Λουκ. Διαλ. 11.

Θάλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὅμηρ. Ἰλ. Σ, 39. καὶ Θαλίη, Ἡσιόδ. Θεογ. 248. κατ' Οὐλῴ. Ἀλίη. — 2) Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἔφορος τῆς Κωμῳδίας καὶ τῆς βακχικῆς ποιήσεως. Ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγέννησεν αὕτη τοὺς Κορύβαντας, Ἡσιόδ. Θεογ. 77. Ἀπολλόδ. α', 3, 4.

Θαλῆς, ὁ, γενικ. Θάλεω, Ἡρόδοτ. Πλάτ. — δοτικ. Θαλῇ, αἰτιατικ. Θαλῆν. Ἡρόδοτ. Πλάτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστερ. καὶ Θάλητος, Θάλητι, Θάλητα, Πλούταρχ. Στράβ. Παυσ. καὶ γενικ. Θαλοῦ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ περιφήμων Ἑλλήνων φιλοσόφων ἐκ Μιλήτου πόλεως τῆς Ἰωνίας, υἱὸς τοῦ Ἐξαμίου καὶ τῆς Κλεοβούλης, γεννηθεὶς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 35 Ὀλυμπιάδος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα. Εἰς παραλθοῦσαν ἤδη ἡλικίαν περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, ἐσύνδεξε διαφόρους φιλοσοφικὰς καὶ κοσμοφυσικὰς γνώσεις καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν περίδοξον Ἰωνικὴν σχολήν, διδάξας πολὺν χρόνον τὴν φιλοσοφίαν του μὲ μεγάλην ψήμην καὶ δόξαν. Πρῶτος οὗτος ἐξέθηκε τὰς φιλοσοφικὰς του ἰδέας καὶ τὰς περὶ φύσεως παρατηρήσεις εἰς ἔκφρασιν καθαρὰν καὶ συστηματικήν, ἀφήσας τὴν διὰ συμβόλων καὶ εἰκόνων παράστασιν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πρὸ αὐτοῦ φιλόσοφοι συνήθως ἐκφράζοντο. Αἱ φιλοσοφικαὶ διδασκαλίαι τοῦ Θαλοῦ διετηρήθησαν χρόνον ἱκανὸν δι' ἀπλῆς μόνης παραδόσεως, ἕως οὗ οἱ μετὰ ταῦτα φιλόσοφοι καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀριστοτέλης, μετέδωκαν αὐτὰς καὶ ἐγγράφως. Ἀπέθανε δὲ εὐρρθεὶς ποτὲ θεατὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς ἡλικίαν 92 χρόνων· οἱ συμπολῖται του Μιλήσιοι ἐτίμησαν αὐτὸν μὲ ἀνδριάντα. Διογ. Ἀμάρ. Θαλ. Ἡρόδοτ. 1, 74. — 2) = Θαλήτας, ὅπερ ἴδε. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 50.

Θαλήτας, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐπροσκάλεσαν ποτὲ οἱ Σπαρτιᾶται διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τοὺς παρωργισμένους θεοὺς διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ᾀσμάτων του πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐπισυμβάσης ἐν Σπάρτῃ νόσου. Πλουτ. Ἀθηνιε', καὶ Θαλῆς παρὰ Παυσ. α', 14, 3.

Θαλία, ἡ (υυ-). Μία τῶν τριῶν Χαρίτων, παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 907. Πίνδ. καὶ Θάλεια, Ἀπολλόδ. α', 3, 1. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 245. ἴδε Θάλεια.

Θάλκιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρύτου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 620.

Θάλπουσα, ἡ, = Θέλπουσα. Στέφ. Βυζ.

Θαλύσια, τά, πρωτοπακμ. ἱερά (υ-υυ). Ἑορτὴ μετὰ θυσιῶν, τελουμένη ὑπὸ τῶν γεωργῶν μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν γεννημάτων, Ὅμηρ. Ἰλ. Ι, 534. ὕστερον δὲ ἐπανηγυρίζετο ἰδίως πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος, Θεοκρ. ζ', 3.

Θαλυσιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, ὁ Ἐχέπωλος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 458.

Θαμαναῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θεσσαλίας, κατοικοῦν πλησίον τῶν Παρδουχίων ὀρέων. Ἡρόδοτ. 3, 93. Στέφ. Βυζ.

Θάμαρ, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὕστερον Παλμύρα κληθεῖσα, ὅπερ ἴδε, Ἰώσηπ.

Θαμάρω, ἡ. Πόλις τῆς ἀντικῆς Ἰουδαίας ἐν Παλαιστίνῃ, Πτολ. ε', 16.

Θάμβος, τό. Ὄρος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ. δ'.

Θαμβράδας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σακῶν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ε', 3, 38.

Θαμισμασάδας, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ποσειδῶν παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἡρόδ. δ', 59.

Θαμυνήρια, τά. Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Καδουσίων, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 1, 13.

Θαμοῦς, οῦ, ὁ. Ἀρχαῖός τις μυθολογούμενος βασιλεὺς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, ὅστις ὕστερον ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμοῦς καὶ Ἀμμῶν. Πλάτ. Ψευδ. σελ. 274. Δ.

Θαμύρας, ου, ὁ, = Θάμυρις. Πλάτ. Πολιτ. 620. καὶ Νομ. σελ. 819. Ε.

Θάμυρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ, αἰτιατικ. Θάμυριν (υυυ). Υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀγριόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ ὑμνῳδὸς ἐκ Θρᾴκης, μαθητὴς τῆς αὐτόθι περιφήμου σχολῆς τοῦ Λίνου, Ἀπολλόδ. α', 3, 3. Οὗτος λέγεται ὅτι θελήσας ποτὲ νὰ φιλονεικήσῃ μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἐτυφλώθη, λησμονήσας παντοίασι καὶ αὐτὴν τὴν μουσικὴν τέχνην του. Ὅμ. Ἰλ. Β, 595. Παυσ. δ', 33.

Θανάκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μεγασσάρου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα, Ἀπολλόδ. γ', 14, 3.

Θάνατος, ὁ (υυυ-). Τέος τῆς Νυκτός, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ὕπνου, Ἡσιόδ. Θεογ. 216—759. λογιζόμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἐν φοβερὸν καὶ καταπληκτικόν ὄν, μισούμενον ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ὅμ. Ἰλ. 853. Γ, 672.

Θανύρας, ου, ὁ. Τὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύαν τὸ 458 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδοτ. 3, 15.

Θαργηλία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Λουκ. — 2) Μιλησία, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Ἀντιόχου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου κατεστάθη αὕτη βασίλισσα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεχθεῖσα τὸν Ξέρξην βασιλέα τῶν Περσῶν, ὅτε οὗτος ἐξεστρατεύετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρ' Ἀθην. γ' περίφημον διὰ τὴν ὡραιότητά της.

Θαργήλια, τά. Μία τῶν ἐπισήμων ἑορτῶν ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη κατὰ τὸν Θαργηλιῶνα μῆνα πρὸς τιμὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις διήρκει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, Δημ.

Θαργηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἑνδέκατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὰ μέσα τῶν παρ' ἡμῖν Μαΐου καὶ Ἰουνίου μηνῶν, Δημ.

Θαρρήξ, ηκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Θάρσυ, οπος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πατὴρ τοῦ Ἀλκέτα, Θουκ. β', 80. καὶ Θάρροπος, ου, ὁ. Παυσ. α', 11. Πλούτ. Πυρ.

Θαρυβις, ιος, ὁ. Ἐκ Λυρνησσοῦ, στρατηγὸς τῶν Λυδῶν, Αἰσχύλ. Περ. 50, 323.

Θαρύπας, ου, ὁ. Ἡρωμένος τοῦ στρατηγοῦ Μέμνονος τοῦ Θετταλοῦ, Ξενοφ. Ἀναβ. β', 6.

Θάσεύς, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Θησεύς. Θεοκρ.

Θάσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχαν ἕνα ναὸν ἐν Τύρῳ, Ἡρόδοτ. 2, 44. εἰς δὲ τὴν Ὀλυμπίαν εὑρίσκετο ἓν κολοσσιαῖον ἄγαλμα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. ε', 25.

Θάσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ κατὰ Παυσ. ε', 25. τοῦ Ἀγήνορος, ὅστις σταλεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τρὶς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν νῆσον Θάσον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο, Ἡρόδοτ. 6, 47. Ἀπολλόδ. γ', 1, 1.

Θάσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐκτίσθη ὑπὸ Φοινίκων, εἶτα ὑπὸ τῶν Παρίων. Ἡν δὲ τὸ πάλαι περίφημος ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ ἄφθονα αὐτῆς μεταλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ μαρμάρου· ταυτὸν Θάσος, Ἡρόδοτ. 2, 44, 6. 147. Διον. Περ. 523. — ὅθεν, Θάσιος, ία, ιον, τῆς Θάσου ἢ ἐκ τῆς Θάσου ὤν, ὁ Θάσιος οἶνος, ἐξαίρετος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἄξοχον αὐτοῦ ποιότητα, Ἀριστοφ. Πλουτ. 1023. καὶ Θάσιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Θάσου. Ἡρόδοτ.

Θαυμακία, ἡ. Πόλις τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Μεθώνης καὶ Μελιβοίας ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 716. οὐχὶ δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Θαμακοί.

Θαυμακοί, οἱ. Φρούριον ἢ μᾶλλον πόλις τῆς αὐτῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ λόφου μὲ θαυμάσιον καὶ τερπνὴν θέαν παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, ταυτὸν Ταιμάκε. Στράβ. — καὶ, Θαυμακοί, οἱ κάτοικοι. Στέφ. Βυζ.

Θαύμακος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πολυντος, ἀκτίσας τὴν πόλιν Θαυμακίαν ἐν Θεσσαλίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Θαύμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἶριν καὶ τὰς Ἅρπυιας. Ἡσιόδ. Θεογ. 235, 265. Ἀπολλόδ. α', 2, 6. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις εὑρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου διεσώθη φεύγων. Ὀβιδ. XII, 303.

Θάψακος, ἡ. Πόλις ἀρχαία, περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἔνθα ἦν μία μεγάλη γέφυρα ἐπὶ τῆς ὁποίας διέβαινον, ὅσοι ἤθελον νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ἄνω Ἀσίαν. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ Τιφσὰχ ἀναφερομένην· κατὰ Πλίν. ὠνομάσθη ἡ πόλις αὕτη ὕστερον Ἀμφίπολις ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ταυτὸν δὲ Δαίρ ἢ Δεῖρ. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 4, 11. Στράβ. Ἀρρίαν. — ὅθεν, Θαψακηνοί, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Θάψος, ἡ. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου τῆς νήσου Σικελίας πρὸς ἀνατολὰς ταυτὸν Isola degli Magnisi. Θουκ. ς', 4. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βυσσαΐτιδος χώρας ἐν Λιβύᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Θάψιοι, οἱ κάτοικοι.

Θεάγγελα, τά. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὡς δωρεὰν εἰς τὴν Ἄδαν βασίλισσαν τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 24.

Θεαγένης, ους, ὁ, αἰτιατικ. -ην καὶ -γην. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου δημαγωγοῦ Κύλωνος, συστασιασθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Μεγάροις. Θουκιδ. α', 126. — 2) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκυδ. α', 19, 24. καὶ Θεογένης, παρὰ τῷ αὐτῷ δ', 27. — 3) Λοχαγός τις Δωρός, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 4, 18. ἔνθα τῶν Θεογένης γέγραπτ. — 4) Ἀθλητής, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ψηφιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ καὶ ἐξαίσιον ῥώμην, νικήσας, ὡς λέγεται, ὑπὲρ τὰς 1400 φορὰς εἰς τοὺς διαφόρους ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας, ὅιὸ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ πατρίδι αὐτοῦ μὲ θείας τιμὰς καὶ μὲ ἀνδριάντας. Παυσ. Ἠλιακ. 11. Δουκ. Συμπ Θε. 12. — 5) Ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας,

ζήτας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Καμβύσου καὶ συγγράψας ἑρμηνείας εἰς τὸν Ὅμηρον. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 525. — 6) Κυνικός τις φιλόσοφος ὁπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νιγρίνου, Λουκ. — 7) Πόντης τις Ἀθηναῖος, χυδαῖος καὶ ἁπλοῦς τὰ ἤθη, κωμῳδούμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ ὄνομα χηναλώπηξ· ἤθελε δὲ νὰ δεικνύεται ὡς πλούσιος, καὶ ὢν εἰς ἄκρον ἀεισιδαίμων ἐσυμβουλεύετο περὶ τοῦ τυχόντος πράγματος τὰ ἀγάλματα τῆς θεᾶς Ἑκάτης. Ἀριστφ. Λυσ. 63. Ὄρν. 1127. κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀριστφ. Ὄρν. 822. ὑπῆρξαν ἐν Ἀθήναις δύο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Θεάγης, ους, ὁ, αἰτιατ. -γη. Τίὸς τοῦ Δημοδόκου ἑνὸς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ἀδελφὸς τοῦ Παράλου καὶ μαθητής τοῦ Σωκράτους, ὅστις μὴ δυνάμενος διὰ τὴν ἀπθενῆ κρᾶσίν του νὰ μετέλθῃ τὰ ἐν τῇ πατρίδι του πολιτικὰ ἀφωσιώθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ὅστις δὲν νομίζεται ὡς γνήσιος ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πλάτ. Λέλ. ποικ. Ἱστρ. δ', 15.

Θεαῖος, ὁ, καὶ Θειαῖος, Heyn. Τίὸς τοῦ Οὐλία Ἀργεῖος, νικήσας δίς εἰς τοὺς Ἑκατομβαίους ἀγῶνας ἐν Ἄργει. Πίνδ. Νεμ. 10, 55.

Θεαίτητος, ὁ (αἰτέω). Τίὸς τοῦ Εὐφρονίου Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φαίρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ.

Θεανδρίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων οἰκιῶν ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πίνδ Νεμ. 4, 118·

Θεανώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Φάντην. Ἀπολλ. β', 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 298. — 3) Γυνὴ τοῦ Μεταπόντου βασιλέως τῆς Ἰκάρου. Τγῖν. — 4) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ μήτηρ τοῦ Τηλαύγους, Μνησάρχου καὶ τῆς Μυίας, Διογ. Λαέρ. η', 43. οὖσα καὶ αὕτη ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Σουίδ. ὑπομνήματα φιλοσοφικά, ἀποφθέγματα καὶ τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 884. — 5) Λυρικὴ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναφέρονται παρὰ τῷ αὐτῷ Σουίδ.

Θεάριον, τό, Δωρκ. ἀντὶ Θεοίριον (ᾳ). Τόπος τις ἱερὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὅστις ἦν διωρισμένος διὰ τοὺς αὐτόθι Θεωροὺς ἢ ἱερεῖς αὐτοῦ. Πίνδ. Νεμ. 3, 122.

Θεάριος, ὁ, Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀνήγαιρον ὁ Πιτθεὺς ἕνα ναὸν ἐν Τραιζῆνι πρὸς τιμὴν τούτου, τὸν ὁποῖον ὁ Παυσ. ἀναφέρει ὡς ἀρχαιότατον. Κορινθ. λά, 8.

Θεαρίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σωγένους ἐξ Αἰγίνης, Πίνδ. Νεμ. 7, 10, 85. — 2) περίφημός τις ἀρτοποιὸς ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Γοργ. σελ. 518.

Θεασίδης, αυ, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Λεωκρέπους, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ δοκίμων πολιτῶν, Ἡρόδτ. 6, 85.

Θέη, ἡ, = Θεία, κατὰ Ἡσιόδ. ἐν Ὅμρ. Ὕμν. Δημτ. 64. ἀντὶ Θείας.

Θεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ. Ἡσιόδ. Θεογ. 135. 371. Πίνδ. Ἴσθμ. 5, 1. Ἀπολλ. α', 1, 3.

Θείας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βήλου καὶ πατὴρ τῆς Σμύρνης, ἥτις ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ἄλλως Κινύρας λεγόμενος. Ἀπολλῶν. γ', 14, 4. Ἀντ. Λιβ. 34.

Θεῖβαι, αἱ, Βοιωτκ. ἀντὶ Θῆβαι, Ἀριστ.

Θειοδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, πατὴρ τοῦ Ὕλα, τὸν ὁποῖον νικήσας ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὸν υἱόν του Ὕλαν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1213. Ἀπολλῶν. β', 7, 7.

Θεισόα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπίσημος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ. Παυσ. Ἀρκ. 38. Στέφ. Βυζ.

Θέλδα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολ. ε', 18.

Θέλδη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, Πτολ. ε', 1.

Θελμινισσός, ἡ. Πόλις τῆς Ἰδίας Συρίας, κειμένη μεσογείως, Πτολμ. ε', 15.

Θελξιόνη, ἡ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, παρὰ Κικ. περὶ Φυσ. Θε. III, 21.

Θελξίων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ φονεύσας τὸν Ἄπιν βασιλέα τοῦ Ἄργους. Ἀπολλῶν. β', 1, 1. κατὰ Παυσ. β', 5. ὑπῆρξεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄπιος.

Θέλπουσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, Παυσ. η', 25. ἔτι δὲ καὶ Τέλφουσα, ὅπερ ὄρα.

Θεμελιοῦχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κρατοῦντος τὰ θεμέλια τῆς Γῆς. Φουρ τ. 22.

Θέμις, ἐπικ. ιτος, Ἀττκ. Θέμιτος, κοιν. Θέμιδος, Ἀπολλῶν. Ἰωνκ Θέμιος, παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. σελ. 232. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας, Ἡσιόδ Θεογ. 135. 901. ἐλογίζετο δὲ αὕτη ἀρχαιόθεν ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν μαντείων καὶ πρώτη ἤτις ἔδιδε τοῖς χρησμοὺς εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. παρ' Ὅμ. δὲ παρίσταται ἀεὶ ὡς πάρεδρος τοῦ Διός, συγκαλοῦσα καὶ λύουσα τὰς ἀγορὰς τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν καὶ διατηροῦσα τὴν εὐταξίαν εἰς τὰς τῶν θεῶν εὐωχίας. Ὅμρ. Ἰλ. Τ, 4. Ὀδσ. Β, 68. Ὕμν. Διός. ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐνομίας, ἔφορος τῆς περὶ τὸν κοινωνικὸν βίον αὐταξίας καὶ ἁρμονικῆς συντηρήσεως. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, γυνὴ τοῦ Ἀκάνθου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου. Ἀπολλῶν. γ', 12, 3.

Θεμιστύρα, ἡ (υι, Ἰωνικ. Θεμιστύρη. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐν τῇ ὁμωνύμῳ αὐτόθι χώρᾳ· ἦν δὲ ἡ πόλις αὕτη ἀρχαιοτάτη καὶ καθέδρα τῶν Ἀμαζόνων, κτισθεῖσα κατὰ Διόδρ. Σικ. β', 44. ὑπὸ τῆς πρώτης γυναικός, ἥτις ἐσύστησε κατ' ἀρχὰς ἐνταῦθα τὸ Ἀμαζονικὸν βασίλειον. Ἡρόδ. 4, 36. Αἰσχύλ. Προμ. 725. — ὅθεν Θεμισκύρειος, α, ον. Τῆς Θεμισκύρας ἢ εἰς τὴν Θεμισκύραν ἀνήκων.

Θεμισκύρειος ἄκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πλησίον τῆς πόλεως Θεμισκύρας, = Ἡράκλειον. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 371.

Θεμίστιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Λεγίῳ τῇ πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Λάμπονος καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. Πινδ. Νεμ, 5, 91. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐγενίου ἐκ Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας 40 ὁλόκληρα ἔτη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐδίδαξε μὲ πολλὴν ψήμην τὴν Πλατωνικὴν καὶ Περιπατητικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐτιμήθη μελάλλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν μόνον τριάκοντα τρεῖς λόγοι καὶ παραφράσεις τινὲς διαφόρων Ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI. σελ. 790.

Θεμιστογένης, ους, ὁ. Συρακουσίός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Ξενοφῶν ἀναφέρει ὡς συγγραφέα μιᾶς ἱστορίας τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐν Ἑλλην. γ', 1, 2. πιθαν. τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν διεσώθη οὐδ' ὅλως.

Θεμιστοκλῆς, Ἰωνκ. Θεμιστοκλέης, γενκ. έους, Ἰωνκ. εος καὶ ήος. Τίὸς τοῦ Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, εἷς τῶν περιφημοτέρων στρατηγῶν καὶ ἐμπειροτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν γενναιότητα, τὴν σύνεσιν καὶ τὸν πατριωτισμὸν ὀχρεώστει ἡ Ἑλλὰς τὸ πλεῖστον τῆς σωτηρίας της, ὅτε ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Ξέρξης εἰσέβαλεν μὲ ἀναρίθμητα στρατεύματα, ἐπαπειλῶν αὐτὴν μὲ παντελὴ ἀφανισμὸν καὶ ὑποδούλωσιν. Ἐξ αὐτῆς ἔτι τῆς παιδικῆς ἡλικίας του ἐδείκνυεν ὁ Θεμιστοκλῆς χαρακτῆρας μιᾶς ἐξόχου φύσεως καὶ μεγαλοφυΐας· ὕστερον δὲ ἀρχίσας τὸ στάδιον τοῦ πολιτικοῦ βίου του καὶ ὢν θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων ἀντεπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ δικαίου Ἀριστείδου, ὅστις ἐφαίνετο μᾶλλον ἀριστοκρατικός, ἐξ οὗ καὶ συνήγγιζεν τὰ πλεῖστα εἰς τὸν ἐξοστρακισμὸν τοῦ ἐναρέτου τούτου πολίτου. Ἡ ἐν Μαραθῶνι νίκη τοῦ περικλεοῦς Μιλτιάδου κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, συμπολεμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων, ἐνέπνευσεν ἤδη εἰς τὴν ψυχήν του τὸν μέγαν ἐκεῖνον σκοπὸν τοῦ νὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ λαμπρύνῃ τὴν ἰδίαν του πατρίδα διὰ τῶν γεννάιων κατορθωμάτων του, πεπεισμένος ὅτι οἱ ἄπαξ νικηθέντες ἐχθροί της δὲν θέλουν οὐδ' ὅλως ἀπαυδήσει ἀπὸ τὸ νὰ ἐπαναλάβωσιν αὖθις τὸν κατ' αὐτῆς πόλεμον· ὅθεν παρασταθεὶς πολλάκις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων ἔκαμεν αὐτοὺς διὰ τῆς συνετῆς αὐγλωττίας του προσεκτικοὺς καὶ τοὺς κατέπειτον εἰς τὸ νὰ συγκροτήσωσι πρὸ πάντων μίαν ἰσχυρὰν θαλάσσιον δύναμιν συνιταμένην ἐξ 100 πλοίων. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ εἴδησις εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τῆς νέας καὶ φοβερᾶς τῶν Περσῶν ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων των, παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του νὰ ἀφήσωσι δι' ὅλου τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβιβάσωσιν εἰς τὰ πλοῖα, μεταβιβάζοντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ἡ συμβουλὴ αὕτη τοῦ Θεμιστοκλέους συνετέλεσαν μόνη εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος συγκροτηθεῖσα φοβερὰ ναυμαχία μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀπέδειξε προφανῶς, πόσον ἡ γενναιότης καὶ σοφὴ ἐπιχείρησις τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς συνέβαλεν εἰς τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης θαλασσίου δυνάμεως τῶν ἐχθρῶν καὶ εἰς τὴν ἐξ ὁλοκλήρου καταδίωξιν τῶν Περσῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος· μετὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς τελευταίαν κατὰ τῶν βαρβάρων νίκην τῶν Ἑλλήνων ὁ Θεμιστοκλῆς ἔσπευσεν εἰς τὸ νὰ ἀνοικοδομήσῃ αὖθις τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἐγείρῃ τὰ μακρὰ τείχη τοῦ Πειραιέως, διὰ τῶν ὁποίων ἤνωσε τὴν πόλιν μὲ τὸν λιμένα τοῦτον, ἀποδείξας εἰς τοὺς Σπαρτιάτας ὅτι ἡ σωτηρία καὶ ἀσφάλεια ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου ὑπῆρξεν ἡ ἐνίσχυσις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ αὔξησις τῆς θαλασσίου δυνάμεώς της. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ὡς συνέχοχος τοῦ Παυσανίου κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ φθονηθεὶς μᾶλλον διὰ τὴν μεγάλην του δόξαν ἀπὸ πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν του, ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ μὴ εὑρίσκων πλέον οὐδεμίαν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς του εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Ἀρταξέρξην, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορήγησε μεγάλας ἀπολαύσεις. Ἐκλέξας δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς τὴν πόλιν Μαγνησίαν πρὸς κατοικίαν του, ὑπέθανεν ἐνταῦθα τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 77 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν ἑξήκοντα ἕξ χρόνων, μὴ δυνηθεὶς ὡς λέγεται νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Μέγαν βασιλέα, ὅτι θέλει γίνῃ στρατηγὸς τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος Περσικῶν στρατευμάτων· τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐφέρθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας κρυφίως ὑπὸ τῶν φίλων του. Σώζονται 21 Ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ὁ Θεμιστοκλῆς ἔγραψεν ἐν καιρῷ τῆς ἐξορίας του πρὸς διαφόρους φίλους του. Θουκ. 1, 135. Ἡροδ. Πλούτ. Θεμιστ.

Θεμιστονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηΰκος καὶ γυνὴ τοῦ Κύκνου. Ἡσ. Ἀσπ. 356.

Θεμιστώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως ἑνὸς τῶν Λαπίθων καὶ γυνὴ τοῦ Ἀδάμαντος, Ἀπολλῶν. α', 9, 2.

Θεμίσων, ωνος, ὁ (ῑ). Τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἐρετρίας, ὅστις ἀφήρεσεν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τὴν Ὠρωπόν. Δημ. Στεφ. σελ. 259. — 2) Ἐπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδήτου βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅστις ἐδιώκει κατὰ τοῦ Ἀρισταίου τὰ πράγματα τῆς πολιτείας ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰνοποσίας τοῦ ἡγεμόνος τούτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41. — 3) Περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἔτος πρὸ

Χρ. ἐκ Λαοδικίας, καθιδρυτής τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης Σχολῆς.

Θεμισώνιον, τό. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, κατ' ἄλλους δὲ πόλις τῆς Φρυγίας νοτιοανατολικῶς τῆς Λαοδικίας, κατοικουμένη ὑπὸ Πισιδῶν. Στράβ. — ὅθεν, Θεμισώνιος, ὁ κάτοικ.

Θέμμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας κειμένη δυτικῶς τῆς Μεσοποταμίας. Πτολ. ε', 17.

Θεναί, αἱ καὶ Θέναι, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, ἔχουσα ἐν ἱερῷ ἄλσος. Καλλιμ. Ἔμν. εἰς Δι. 43.

Θεογαμία, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Σικελῶν πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης ὅτε ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Πλούτων.

Θεογείτων, ονος, ὁ. Θηβαῖός τις φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Θεογένης, ους, ὁ = Θεαγένης, ἀριθμ. 2. Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔστειλαν πρὸς τὸν Σατράπην τῆς Περσίας Φαρνάβαζον, ἅτε δὲ καὶ εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 3. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰ ἁπλᾶ καὶ χυδαῖα του ἤθη, Βίρ. 938.

Θεόγνητος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται λείψανά τινα τῶν κωμῳδιῶν του παρ' Ἀθηναίῳ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II, σελ. 500. — 2) Νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ. Πυθ. 8, 49.

Θέογνις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς γνωμικὸς ἐκ Μεγάρων πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς λέγεται ἐχρημάτισεν οὗτος διδάσκαλος τοῦ Φιλοσόφου Πυθαγόρα, φράσας εἰς πολλὰ προβεβηκὸς γήρας. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται Γνῶμαι ἢ Παραινέσεις τινὲς ἐκ 1238 στίχων εἰς ἐλεγεῖον μέτρον. Θεογν. 23. Πλατ. Νομ. σελ. 631ι. — 2) Εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, Ξενοφ. — 3) Τραγικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος, ὅστις διὰ τὸ ἀηδὲς τῶν δραματικῶν του ποιήσεων ἐπωνομάσθη Χιών, πολλάκις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 190. Θεσμ. 177. — 4) Συγγραφεύς τις Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ ἐν σύγγραμμα, περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν, ἐπιγραφόμενον.

Θεογονία, ἡ. Οὕτως ἐπιγράφεται ἓν ἐκ τῶν τριῶν σωζόντων ποιημάτων τοῦ Ἡσιόδου, πραγματευόμενον τὴν ἀρχὴν καὶ γένεσιν τῶν θεῶν καὶ Ἡρώων τῆς παλαιᾶς μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ὁποίου ἡ γνησιότης ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων κριτικῶν· παρβλ. Ἑρμαν. Ἔμν. Ὁμ. καὶ Creuz. Συμβολ. καὶ Μυθ. τόμ. β'. σελ. 218.

Θεοδάμας, αντος, ὁ. Τὶς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων. Γῆν.

Θεοδέκτης, ου, ὁ. Ἐκ Φασηλίδος πόλεως τῆς Παμφυλίας, φιλόσοφος περιπατητικὸς καὶ Ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους· κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν οὗτος καὶ 50 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι ἀποσπάσματά τινα· ἔγραψεν ἔτι καὶ μίαν ἀπολογίαν τοῦ Σωκράτους. Ἀριστοτ. Ῥητ. β', Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 322.

Θεοδοσία, καὶ Θευδοσία, ἡ. Δημ. Λεπτ. σελ. 546. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου (Κριμαίας) κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Χάραξ, μὲ ἐξαίρετον λιμένα· τανῦν Καφφᾶς, ἡ Θεοδόσια. Στράβ. Ἀρρίαν. Περιπ. — ὅθεν, Θεοδόσιος, ὁ κάτοικ.

Θεοδόσιος, ὁ. Συγγραφεὺς μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος, γράψας, Σφαιρικὰ εἰς τρία βιβλία καὶ, περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν βιβλία δύο, τὰ ὁποῖα ἀμγότερα διεστώθησαν· Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. N, σελ. 21. — 2) Ἕτερος Θεοδόσιος Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Θεοδοσιούπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, εἶτα ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ· περίφημος διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον. Προκόπ. Μαυρτ.

Θεοδότας, ου, ὁ. Περίφημός τις στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας, Ῥόδιος, Λουκ.

Θεοδότη, ἡ. Περιβόητος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σωκράτης· συνδιελέχθη ποτέ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 11. ἀκολούθως ἐχρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐκήδευσε μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἀθην. ιγ'. σελ. 574.

Θεόδοτος, ὁ. Τὶς τοῦ Θεοστοκλέους Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 33. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Πτολεμαίου Διονύσου· τοῦτον εὑρὼν μετὰ ταῦτα ὁ Βροῦτος εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ἐθανάτωσε μετὰ δεινὰς βασάνους. — 3) Ἀθηναῖός τις, Ἰσοτελής, παρὰ Δημ.

Θεοδωρίς, ίδος, ἡ. Γυνή τις φαρμακὶς ἐκ τῆς νήσου Λήμνου. Δημ.

Θεόδωρος, ὁ. Τὶς τοῦ Τηλέκλους, περίφημος γλύπτης ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὅστις κατεσκεύασε τοὺς κρατῆρας τοῦ Προέσου τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς οὗτος ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔτι δὲ καὶ τὴν περίφημον χρυσόδετον σφραγῖδα τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡροδ. 1 51. 3, 41. Πλατ. Ἴων σελ. 533. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς καὶ Ὑποκριτὴς δραμάτων, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Πολιτ. ζ'. Παυσ. Ἀττ. 4, 37. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 40. — 3) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Προκλέους, ὅπερ ὅρα. Θουκ. — 4) Περίφημος Σοφιστὴς καὶ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐκ Βυζαντίου, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων καλεῖ διὰ τοῦτο, λογοδαίδαλον Βυζάντιον. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 265. — 5) Σοφιστής τις ἐκ Κυρήνης, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, διδάξας αὐτόθι τὴν Γεωμετρίαν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ Σωκράτης καὶ Πλάτων. Ξενοφ. Ἀπομ. δ', 2. Πλατ. Θεαιτ. σελ. 145. — 6) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, ἐπικληθεὶς Ἄθεος, μαθητὴς τοῦ Κράτητος καὶ τοῦ Ἀριστίππου, ὅτι

τις ἀφωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἀθεΐαν του, ζητῶν ν' ἀναιρέσῃ τὴν ὕπαρξιν τῶν θεῶν καὶ καταγελῶν τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν· ἐθεώρει δὲ πᾶσαν θρησκείαν καὶ ἀρετὴν ὡς μίαν ἀξιογέλαστον μανίαν τῶν ἀνθρώπων, ὑπερασπιζόμενος ἀξιερ. πᾶσαν ἀναισχυντίαν καὶ ἀνομίαν μὲ σοφιστικὴν θρασύτητα καὶ ἐλευθερίαν. Διογ. Λαερτ. β', 8. — 7) Συρακούσιος, συγγραφεὺς μιᾶς πραγματείας περὶ Τακτικῆς καὶ μιᾶς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. IV. σελ. 344. — 8) Περίφημός τις ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Παραπρεσβ. — 9) Εἷς τῶν Ἐπισήμων καὶ ἰσχυρῶν ἐν Ἐρετρίᾳ πολιτῶν, ὅστις ἀφήρεσε μετὰ τοῦ Θεμιστωνος τὴν πόλιν Ὠρωπὸν ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Δημ. Στεφ. σελ. 259.

Θεοκλῆς, έους, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σπάρτης, μαθητὴς τοῦ Διποίνου καὶ Σκυλλίδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας ἕνα Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἠλείας ἐκ κέδρου κατεσκευασμένον. Παυσ. Ἠλ. β'. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος, φημιζόμενος διὰ τὴν πρὸς τοὺς κόντας μεγαλοψυχίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — 2) = Θουκλῆς.

Θεοκλύμενος, ὁ (ῡ). Τὶς τοῦ Πολυφείδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους διά τινα πραχθέντα ὑπ' αὐτοῦ φόνου, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην πρὸς τὸν Τηλέμαχον, Ὀμ. Ο, 223. ὢν δὲ ἄμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, εἶπεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἄφιξιν τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην καὶ ἀπρομήνυσε τὸν ἀφανισμὸν τῶν μνηστήρων της. Ὀδ. Ο, 528. Ρ, 151. Τ, 350. — 2) Τὶς τοῦ Πρωτέως καὶ ἀδελφὸς τῆς Θεονόης. Εὐρ. Ἡλ. 9.

Θεοκρίνης, ους, ὁ. Ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ.

Θεόκριτος, ὁ. Περίφημος ποιητὴς Βουκολικῶν ποιημάτων, Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Προξαγόρα καὶ τῆς Φιλίνης, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἱέρωνος τυράννου τῶν Συρακουσῶν· συνέγραψεν εἰδύλλια εἰς διάλεκτον δωρικὴν τῶν ὁποίων ἐσώθησαν τριάκοντα· ἔτι δὲ σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοκρίτου ἓν ποίημα, Σύριγξ ἐπιγραφόμενον καὶ τινα ἐπιγράμματα. — Ἀλθολ. α', 263. — 2) Θεόκριτος ὁ Χῖος. Σοφιστὴς ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συγγράψας μίαν Ἱστορίαν τῆς Λιβύας καὶ τινας Ἐπιστολάς. Στράβ. ιδ'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. III. σελ. 775.

Θεόλυτος, ὁ. Ἀκαρνάν τις, παρὰ Θουκ. β', 103.

Θεομήστωρ, ορος, ὁ. Τύραννος τῆς Σάμου διωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου, διότι ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡροδ. 3, 85.

Θεονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Ψαμάθης, πρότερον Εἰδὼ καλουμένη. Εὐρ. Ἡλ. 11. — παρ' Ὁμήρ. Εἰδοθέα, ὅπερ ὅρα.

Θεοξένιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὡς θεοῦ τῆς ξενίας ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, ὅνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Θεοξένια λεγομένη. Παυσ. Ἀχ. 27.

Θεόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, τὸν δῆμον Ἀλωπεκεύς, παρὰ Δημ. — 2) Ἄγνωστός τις συγγραφεύς, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψε μίαν ἱστορίαν περὶ τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος. Λουκ. Σκύθ. 8.

Θεόπομπος, ὁ. Τὶς τοῦ Νικάνδρου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Εὐριτιωνιάδων, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742 ἔτος πρὸ Χρ. δείξας μεγάλην ἀνδρίαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. — 2) Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ στρατηγὸς Λύσανδρος. Ξενοφ. Ἑλ. — 3) Τὶς τοῦ Δαμασιστράτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, περίφημος ῥήτωρ καὶ Ἱστορικός ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε λόγους ἱστορικοὺς εἰς 58 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον λείψανά τινα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι ἐσπαρμένα. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 2. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II. σελ. 809. — 4) Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ Τραγικοῦ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα κωμικὰ δράματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II, σελ. 501.

Θεόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Δέω, ἀδελφὴ τῆς Εὐβουλῆς· καὶ Πραξιθέας, αἵτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, εἰ ὁ καὶ ἐτίμησαν αὐτὰς οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεγείραντες ἴδιον ναὸν Λεωκόριον καλούμενον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Θεόπολις, εως, ἡ = Ἀντιόχεια ἡ ἐν Συρίᾳ. Προκοπ.

Θεοσδοτίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατὴρ τοῦ Θεοδότου καὶ Νικοστράτου. Πλατ. Ἀπολ. σελ. 33. ἔνθα ἄλλως Ζωτίδου εὕρηται γεγραμμ. — 2) Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ. κατὰ Μειδ.

Θεότιμος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογν. 880.

Θεοφάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βισάλτου ἐκ Θράκης, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἄκραν ὡραιότητά της ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Χρυσόμαλλον. Ὑγῖν.

Θεοφάνης, ους, ὁ. Ποιητὴς καὶ Ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, φίλος καὶ σύνους τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις ἐξιστόρησεν εἰς ἔμμετρον γλῶσσαν. Λουκ. Στράβ.

Θεοφάνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκτῴας μικρᾶς Ἀσίας, εἰσβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Πτολ. ε'. ἔτι δὲ καὶ Θεοφάνιος ὁ αὐτὸς καλούμενος.

Θεόφιλος, ὁ. Ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐξ Ἐπιδαύρου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανά τινα ἐκ τῶν δραματικῶν ποιημάτων. Εὐσταθ.

Θεόφραστος, ὁ, καὶ Θεόφραστος. Εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων καὶ πολυμαθῶν ἀνδρῶν τοὺς ὁποίους ἀνέδειξεν ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἀξιομνημό-

ναυτον ἐπαχὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς δόξης της. Γενηθεὶς εἰς τὴν Ἐρεσσὸν πόλιν τῆς Λέσβου τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. ἐστάλη νέος ἔτι ὢν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ διδαχθῇ αὐτοθι τὴν φιλοσοφίαν· προσκληθεὶς δὲ πρὸ πάντων εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ ἐξόχου τούτου φιλοσόφου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται ὠνομάσθη Θεόφραστος διὰ τὴν εὐφράδειαν καὶ εὐγλωττον αὐτοῦ ἐκφρασιν, πρότερον Τύρταμος καλούμενος· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Ἀριστοτέλους διεδέχθη ὁ Θεόφραστος τὴν σχολὴν ἐν Ἀθήναις τὸ 321 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐδίδαξε μὲ πολλὴν φήμην καὶ κλέος τὴν φιλοσοφίαν του, φθάσας εἰς πολλὰ προβεβηκὼς γήρας· κατά τινας μὲν λέγεται ἔτι ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ 99. Κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου καὶ προκατόχου του Ἀριστοτέλους ἀφῆκεν ὁ Θεόφραστος διάφορα συγγράμματα ποικίλης ὕλης, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἱκανὰ ἐξ αὐτῶν καὶ οἱ ἠθικοὶ αὐτοῦ Χαρακτῆρες. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 38. Στράβ. ιγ'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 445.

Θεράμβω, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 123. Ἔτι δὲ καὶ, Θράμβος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Θεράπνη, ἡ, Δωρικ. Θεράπνα. Θυγάτηρ τοῦ Λέλεγος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Θεράπνη. Παυσ. Λακ. 19.

Θεράπνη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἐγεννήθησαν οἱ δύω ἀδελφοὶ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης καὶ ὅτι ἐπάφησαν ἀϊσαύτως εἰς αὐτὴν ὁ Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη, ὅτι ὁ καὶ ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἐνταῦθα ἐν ἱερὸν τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἡροδτ. 7, 61. Πένδ. Πύθ. 11, 95. Νεμ 106. καὶ, Θεράπναι, αἱ, παρ' Ἰσοχρτ. — ὅθεν Θερapναῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τὴν πόλιν Θεράπνην ἀνήκων· καὶ Οὐσιστκ. Θερapναῖος, ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 163.

Θερμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Θέρμης ἢ εἰς τὴν πόλιν Θέρμην ἐν Μακεδονίᾳ ἀνήκων· ὁ Θερμαῖος κόλπος· ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ἐν Μακεδονίᾳ, ταυτὸν Κόλπος τῆς Θεσσαλονίκης, Ἡροδτ. 7, 123.

Θέρμα, τά, Στράβ. καὶ Θέρμον, τό. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στράτου, ἔχουσα θερμὰς πηγάς· κατὰ Πολύβ. «Τόπος ἐν τοῖς Θέρμοις προσυπακμ. λουτροῖς· — ὅθεν Θέρμιος, ὁ κάτοικ. — 2) Θέρμα, τά, Στέφ. Βυζ. = Θέρμαι ἐν τῇ Σικελίᾳ.

Θέρμαι, αἱ, τῶν Ἱμεραίων, Thermae Himeraeae. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος μὲ θερμὰς πηγὰς Τάσιον πλησίον τῆς Ἱμέρας, ταυτὸν Termini. Πολύβ. α', 24, ἐν δὲ κεφ. 40. καλεῖται αὕτη Θέρμη, ἔνθα ὀρθοτρ. ἀναγιοκτ. Θέρμας ἢ Θερμά· — ὅθεν, Θερμίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Θέρμη, ἡ· Thermа. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μυγδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἀρχαιόθεν Δαλία καὶ Ἡμαθία καὶ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην τοῦ Ἡροδτ. 7, 124. Στράβ. ταυτὸν Θεσσαλονίκη, Salonichi. — ὅθεν, Θερμαῖος, ὁ κάτοικ.

Θερμησία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη δύω ναοὺς ἐν Τροιζῆνι τῆς Πελοποννήσου. Παυσ. Κορινθ. 34.

Θέρμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου. Παυσ. Ἠλιακ. 15.

Θέρμισσα, ἡ. Μία τῶν Λιπάρων νήσων, ἄλλως Ἱερὰ καλουμένη· ταυτὸν Volcania· — Στράβ.

Θερμοπύλαι, αἱ (ῡ) (θερμαί, πύλαι). Ἐν Στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης, φέρον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα· πρὸς τὴν δυτικὴν αὐτοῦ πλευρὰν ὑψόνετο μία σειρὰ ἀποτόμων καὶ δυσβάτων βράχων τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, πρὸς δὲ τὴν ἀνατολικὴν ἔκειτο ἡ θάλασσα καὶ βαθέα ὅλη καταλυζόμενα ὑπὸ τῆς θαλάσσης· τὸ μῆκος τοῦ στενοῦ τούτου ἦν 48 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ παραλλάττον· ὠνομάσθη δὲ Θερμοπύλαι ἀπὸ τὰς ἐνταῦθα θερμὰς πηγάς, αἵτινες ἐνομίζοντο ἱεραὶ τοῦ Ἡρακλέους. Περίφημος ὑπῆρχεν ἡ ὁδὸς αὕτη διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἔνδοξον μάχην τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἀναντίον τῶν πολυαρίθμων Περσικῶν στρατευμάτων καὶ τὸν περικλεῆ θάνατον τοῦ Λεωνίδα βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 7, 177. Θουκ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Πύλαι καλούμενον.

Θέρμος, ἡ, = Θέρμα. Στέφ. Βυζ.

Θερμουθίς, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἴσιδος, παρ' Αἰγυπτίοις· κατ' Αἰλ. ζῴ. ἱστορ. ι', 31. ὑπῆρχε φαρμακερός τις ὄφις, περιελιττόμενος ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἴσιδος καὶ τὸν ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἐστέβοντο ὡς ἱερὸν ζῷον.

Θέρμυδρα, τά, καὶ Θερμυδραί, αἱ (Θερμός, ὕδωρ). Λιμὴν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτόθι Λίνδον πόλιν. Στέφ. Βυζ. Ἀπολδρ. β', 5, 11.

Θερμοδόων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἀμαζονικῶν ὀρέων καὶ γενόμενος πλεουστός, ἐκβάλλει εἰς τὸν Κύξεινον Πόντον· παρὰ τὰς ὄχθας αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι κατῴκουν τὸ πάλαι αἱ Ἀμαζόνες· ταυτὸν Τερμόδ. Αἰσχ. Προμ. Ἡροδτ. β', 104. Ξενοφ. Πλίν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ῥέων πλησίον τῆς Τανάγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πλουτάρχου Λίμων καλούμενος. Πλουτ. 9, 43. Πλούτ.

Θέρμων, ωνος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. η', 11.

Θερσαγόρας, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκμ.

Θέρσανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν πρῶτον κα-

τὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λεγομένων Ἐπιγόνων καὶ πολεμήσας ἀνδρείως ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ ἔλαβε τὸν ἀδέλφιδον καταχρατηθέντα θρόνον τοῦ πατρός του· ἔλαβεν δὲ ἔπειτα καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, θανατωθὴ μαχόμενος μετὰ τοῦ Τηλέφου. Πίνδ. Ὀλ. 2, 76-81. Παυσ. Βοιωτκ. 5. — 2) Τὸς τοῦ Σισύφου. Παυσ. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων Πολιτῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας. Ἡροδτ. 9, 16.

Θερσίλοχος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν Ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 209.

Θέρσιππος, ὁ. Μακεδών, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον.

Θερσῖται, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν ἐν τῇ δυτικῇ Ἱσπανίᾳ, Πολύβ, Στέφ. Βυζ.

Θερσίτης, ου, ὁ (ῑ) [θέρσος]. Υἱὸς τοῦ Ἀγρίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ δυσειδέστατος καὶ ἀσχημότερος ὅλων τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων καὶ εἰσέτι ὁ πλέον θρασύστομος καὶ προπετής· Ὅμ. Ἰλ. Β, 212. ἀντεφέρετο δὲ ἀεί ποτε κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἀγαμέμνονος καὶ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐμαστιγώθη ποτέ, κλαύσας ὡς ἂν μικρὸν βρέφος· λέγεται δὲ ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ ταῦτα, διότι ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀμαζόνος Πενθεσιλείας, θανατωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Τρέτζ. Δυκφρ 999.

Θεσμία, ἡ, καὶ Θεσμοφόρα· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη διαφόρους ναοὺς καὶ πρὸς τιμήν της ὁποίας ἐορτάζοντο τὰ λεγόμενα Θεσμοφόρια.

Θεσμοφόρια, τά. Μία τῶν ἐπισήμων ἑορτῶν, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Θεσμίας Δήμητρος εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, Θήβας καὶ Συρακούσας, συσταθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως· ἐτελοῦντο δὲ τὰ Θεσμοφόρια ταῦτα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 14 ἡμέραν τοῦ Πυανεψιῶνος μηνὸς καὶ διήρκουν πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας ὑπὸ μόνων ἐλευθέρων Ἀθηναίων γυναικῶν, εἰς δὲ τοὺς ἄνδρας δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ὅλως συγχωρημένον νὰ μαθέξωσι τῆς τελετῆς ταύτης· αὗται αἱ τελοῦσαι τὴν μυστηριώδη ταύτην ἑορτὴν γυναῖκες ἐκλεγόμεναι ὑφ' ἑκάστου δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἐκαλοῦντο Θεσμοφοριάζουσαι, αἵ τινες ἔπρεπε νὰ διαθέτωσιν ἑαυτὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν τελετῶν τούτων εἰ ἁγνισμὸν καὶ καθαριότητος, ἀπέχουσαι ἀπὸ πᾶσαν σαρκικὴν ἀπόλαυσιν. Αἱ ἱεροτέραι τελεταὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης ἐγίνοντο ἐν καιρῷ νυκτός, ὅτε ἑκάστη τῶν θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν ἔφερε μίαν λαμπάδα ἀναμμένην εἰς τὴν χεῖρα, ἐκφωνοῦσαι εὐχὰς καὶ ὕμνους πρὸς τὴν Δήμητραν, Περσεφόνην, Πλούτωνα καὶ Καλλιγένειαν, καὶ σχηματίζουσαι ἓν εἶδος χοροῦ ὁλκὰς λεγόμενον ὅμοιον μ' ἐκεῖνο τῶν Περσῶν· κατ' Ἡροδτ. 2, 171. ἔφερον πρῶτον τὴν τελετὴν ταύτην, ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, παρὰ τῶν ὁποίων τὴν ἐδιδάχθησαν αἱ Πελασγιώτιδες γυναῖκες.

Θεσμοφοριάζουσαι, αἱ. Οὕτως ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τῆς ὁποίας ἐφάπτεται καὶ χλευάζει τὸν τραγικὸν Εὐριπίδην.

Θέσπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θεσπιαί· Παυσ. θ', 26. — 2) = Θεσπιαί, αἱ, ὅπερ καὶ συνηθεστρ. τύπ. ἐστί, Ἡροδτ. 8, 50. Ὅμ. Ἰλ. Β, 498. (κατὰ Οὐολφ. καὶ Θέσπια διὰ μακροῦ ι ἀναγινωσκ.)

Θεσπιάδαι, οἱ. Οἱ πεντήκοντα δύω υἱοὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου· τούτους μετῴκισεν ὕστερον ὁ Ἰόλαος εἰς τὴν νῆσον Σαρδώ. Διοδ. Σικ. δ', 29. Παυσ. ι', 17.

Θεσπιάδες, αἱ· Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τῆς πόλεως Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ πρῶτον ἡ λατρεία αὐτῶν. Παυσ. θ', 27.

Θεσπιαί, αἱ (σπαν. Ἐνικ. Θέσπια). Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, κατὰ Στράβ. οὖσα ἀποικία Θρᾳκῶν, κατ' ἄλλους δὲ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Θεσπίου ἢ τῆς Θεσπείας. Εἰς ταύτην ὑπῆρχε εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ἔρωτος μὲ τὸ ἀρχαῖον λίθινον αὐτοῦ ἄγαλμα, καὶ ἕτερος τοῦ Ἡρακλέους· ταυτὸν Νεοχωρίον· Ξενοφ. Ἑλ. ε', 4, 10. Δημ. Στράβ. — ὅθεν, Θεσπιάδης, ου, ὁ· ὁ κάτοικ. τῶν Θεσπιῶν. Ἀντιπ. Σιδ. λα', 3. ποιητκ. καὶ Θεσπιεύς, έως, πεζ. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Θεσπιάς, άδος, ἡ, ἡ ἐκ Θεσπιῶν οὖσα ἢ τῶν Θεσπιῶν. — 3) Θεσπικός, ή, όν, τῶν Θεσπιῶν ἢ εἰς τὰς Θεσπιάς ἀνήκων, ἢ Θεσπικὴ, ἡ περὶ τὰς Θεσπιὰς χώρα. Θουκ. δ', 76.

Θεσπιάς, άδος, ἡ. Ἑταῖρά τις παρὰ Λουκ.

Θέσπιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, γεννήσας ἐκ τῆς Μεταμήδης πεντήκοντα θυγατέρας αἵτινες Θεσπιάδες ἐκαλοῦντο· ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθερώσας αὐτὸν ἀπό τινος φοβεροῦ λέοντος ζῶντος ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Κιθαιρῶνος, ἐγέννησε ἐκ τῶν πεντήκοντα αὐταῖν θυγατέρων 52. υἱούς· Ἀπολδρ. β', 7, 8. Παυσ. θ', 27. ἡ γραφ, Θέστιος καὶ Θεστιάδες ἔστιν ἡμαρτμ. Ἀπολδρ. β', 4, 10.

Θέσπις, ιδος, ὁ. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν τραγικῶν Ἑλλήνων ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, Ἰκάριος τὸν δῆμον, ζήσας τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος πρῶτος εἰσήγαγον εἰς τὸν χορὸν τὸ λεγόμενον ἐπεισόδιον, ἤτοι ἕνα ὑποκριτὴν ὅστις μετὰ τὴν παύσιν τῶν χορικῶν ἀσμάτων ἀπαγγέλλετο μῦθον τινα ἢ τὴν διήγησιν τοῦ θεοῦ Βάκχου ἢ ἄλλου τινὸς ὑμνουμένου Ἥρωος· μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος ὑπῆρξεν ὁ Φρύνιχος, ὅστις ἀνεκένασε τὴν ἀρχικὴν ταύτην δραματικὴν ἀπαγγελίαν, εἰσάξας καὶ ἓν πρόσωπον γυναικός. Ἀριστφ. Σφ. 1470. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. II, σελ. 160. — 2) Περίφημός τις κυνηγὸς παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ πρώτῳ ἐν Αἰγύπτῳ. Λουκ. Προμ.

Θεσπρωτία, ἡ. Μικρά τις ἐπαρχία ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Χαονίας παρὰ τῇ

θαλάσσῃ. Στεφ. Βυζ. καὶ Θεσπρωτίς, ίδος, ἡ, παρὰ Θουκ. α', 30.

Θεσπρωτοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἕνα ἐκ τῶν τριῶν λαῶν ὅσοι κατῴκουν ἀνέκαθεν τὴν Ἤπειρον· ἐλογίζοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ὡς ἐθνος εἰσέτι ἄγριον καὶ βάρβαρον. Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 315. Ἡρόδτ. 8, 46. — ὅθεν· Θεσπρωτός, ὁ, ἡ, όν. Ὁ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Θεσπρωτίας ἀνήκων ἢ Θεσπρωτικός, Αἰσχ. Εὐρ. Φοιν. 983. — 2) Θεσπρωτίς, ίδος, ἡ· ἡ τῶν Θεσπρωτῶν χώρα, Θουκ. α', 46. καὶ ἡ κάτοικος τῆς Θεσπρωτίας. — 3) Θεσπρωτικός, ή, όν· καὶ Θεσπρωτικός, τῶν Θεσπρωτῶν. Στράβ.

Θεσπρωτός, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. Ἀπολδρ. γ', 81. — 2) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Θυέστης μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας, τὴν ὁποίαν ἀπατηθεὶς ἔπειτα ὁ Ἀτρεὺς ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. Τγῖν.

Θεσσαλία, ἡ, Ἀττκ. Θετταλία. Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ πάλαι τὴν Ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας, ἀνατικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Πίνδου τὸ ὁποῖον τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς ἰδίως Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὄρους Οἴτης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἐκλήθη δὲ Θεσσαλία ἀπὸ τοῦ Θεσσαλοῦ υἱοῦ τοῦ Αἵμονος ἢ υἱοῦ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας· Στράβ. 9'. Στεφ. Βυζ. παρ' Ὅμηρ. οὐχ εὕρηται τὸ ὄνομα Θεσσαλία οὐδαμοῦ· φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι ἀρχαιόθεν ἐκαλεῖτο αὕτη ἐν γένει ἢ καὶ κατὰ μέρη μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλλάς, Αἰολίς, Πυῤῥαία, Αἱμονία καὶ Πελασγία, καὶ ὅτι μόνον ἓν μέρος αὐτῆς τὸ περὶ τὴν Θέλατσαν ἐκτεινόμενον ὠνομάζετο ἰδίως Θεσσαλία, ὡς ἀπὸ τοῦ θέω καὶ ἅλιος. Ἡ δὲ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις αὐτῆς ἐσυμποσεῖτο περὶ που 450 τετραγ. Γεωγρ. μιλίων, ἔχουσα γῆν ἔφορον μὲ εὐρυχώρους καὶ τερπνὰς πεδιάδας· διαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ἅλη ἡ Θεσσαλία εἰς τέσσαρας μικροτέρας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Φθιώτιδα, Ἑστιαιώτιδα, Θεσσαλιώτιδα καὶ Πελασγιώτιδα. Ἡρόδτ. 7, 129. Στράβ. 9'. Πτολ. γ', 13. κατ' ἄλλους δὲ εἰς Φθιώτιδα, Θεσσαλιώτιδα, Μαγνησίαν καὶ Περραιβειαν. — Λιβ. 33 Θετταλία, Ἀττκ. πρώτον παρὰ Ξενοφ. Πλάτ. Δημ. τανῦν Θεσσαλία, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βατιλείου.

Θεσσαλικός, ή, όν. Τῆς Θεσσαλίας ἢ εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀνήκων, Ἡροδτ. Θεοκρ. καὶ, Θετταλικός, ή, όν, Ξενοφ. Πλάτ.

Θεσσαλίς, ίδος, ἡ. Ἐπιθετκ. ἡ τῆς Θεσσαλίας οὖσα, Θεσσαλίκυνη, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 305. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Θεσσαλίας, καὶ Θετταλίς, ίδος, Ἀττκ. Πλατ. Γορ. σελ. 513. ἀντὶ φαρμακὶς, αἱ γὰρ Θεσσαλίδες γυναῖκες ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειαι μάγισσαι καὶ φαρμακίδες. Ἀριστφ. Νεφ. 749.

Θεσσαλίσκος, ὁ. Θηβαῖός τις παρ' Ἀρρίαν.

Θεσσαλιῶτις, ίδος, ἡ. Μία τεσσάρων μικρῶν Ἐπαρχιῶν τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας, κειμένη μεταξὺ Ἑττιαιώτιδος καὶ τοῦ ὄρους Πίνδου. Ἡροδτ. 1, 57. Στράβ.

Θεσσαλοί, οἱ. Ἀττκ. Θετταλοί. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἑλλάδι. Οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι λαοὶ τῆς χώρας ταύτης ἐκαλοῦντο Αἱμονιεῖς, ὕστερον δὲ ἐλθόντες οἱ Πελασγοὶ ὑπὸ τὴν ἐθνηγίαν τοῦ Φθίου, Ἀχαιοῦ καὶ Πελασγοῦ καὶ διώξαντες αὐτοὺς, ἐσυστήθησαν ἐνταῦθα διαμοιράσαντες ὅλην τὴν χώραν μεταξύ των καὶ κτίσαντες τὴν πόλιν Λάρισσαν ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ Πελασγικὸν Ἄργος· περὶ δὲ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ Ἕλληνος, ἐβίασαν τοὺς Πελασγοὺς τούτους νὰ παραχωρήσωσι μέρη τινὰ τῆς χώρας των, ἔνθα πρῶτον ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἐσύστησεν ἴδιον βασίλειον ἐν τῇ Φθιώτιδι, ὅπου ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἑλλάδα· οἱ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ Αἴολος, Δῶρος καὶ Ξοῦθος ἐκτάνθηταν ὕστερον εἰς πλειότερα μέρη τῆς Θεσσαλίας. Ἦσαν περίφημοι τὸ πάλαι οἱ Θεσσαλοὶ ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι καὶ ἀνδρεῖοι ἱππεῖς, ἐπιτυχόντες, οἷς λέγεται, πρῶτοι τὴν χρῆσιν τῶν ἵππων· ἀλλ' οὐχ ἧττον διαβόητοι ἦσαν διὰ τὸν κόμπον καὶ ἀστατον αὐτῶν χαρακτῆρα, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν δεισιδαιμονίαν καὶ περὶ τὰς μαγείας καὶ γοητείας πίστιν των. Πινδ. Ἡροδτ. 7, 132. Πλάτ. Κριτ. σελ. 54.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Θεσσαλίδος Φητίδος καλουμένης· ταύτην ἔλαβεν ὕστερον γυναῖκα ὁ Κάσσανδρος ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλέξανδρον· ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς λέγεται κατά τινας ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Θεσσαλονίκη. — Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, πρότερον Θέρμη καλουμένη, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός αὐτοῦ Θεσσαλονίκης· ταυῦν Θεσσαλονίκη, Salonichi.

Θεσσαλός, ή, όν· Ἀττκ. Θετταλός· Ἐπιθετκ. τῆς Θεσσαλίας ἢ ἐκ Θεσσαλίας ὤν· αἱ Θεσσαλοὶ ἵπποι, Σοφ. Ἠλ. 702.

Θεσσαλός, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χαλκιόπης, βασιλεὺς τῶν νήσων Κελυδνῆς καὶ Νισύρου, τοῦ ὁποίου οἱ δύω υἱοὶ Φειδίππος καὶ Ἄντιφος ἐξεστράτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας· Ὅμ. Ἰλ. Β, 679. καὶ, Θετταλός, παρ' Ἀπολλ. — 2) Τίος τοῦ Αἵμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ Χώρα Θεσσαλία· Στραβ. 9'. — 3) Τίος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, ὅστις σωθεὶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς παιδοκτόνου μητρός του, ἀνατράφη ὑπὸ τῶν Κορινθίων, εἶτα ἐκυρίευσε τὴν Ἰωλκὸν, Διοδ. Σικ. δ', 55. — 4) Τίος τοῦ Πεισιστράτου, Θουκ. α', 20. — 5) Τίος τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους, ἰατρὸς

καὶ οὗτος· κατὰ Γαλλ. ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελάου.

Θέσταλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐπικάστης θυγατρὸς τοῦ Λυγείου. Ἀπολλ. β', 7, 8. ἀμφιβλμ.

Θεστία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Ἀχελώου καὶ Εὐήνου ποταμῶν. — ὅθεν, Θεστιεῖς, οἱ κατοικ. Πολύβ. ε', 7.

Θεστιάδης, ου, ὁ (-νυ). Τίὸς τοῦ Θεστίου, ὁ Ἰφικλος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 261.

Θεστιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, ἡ Ἀλθαία. Αἰσχλ. Χοηφ. 602, καὶ, ἡ Δήιδα. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ 49.

Θέστιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημανάσσης, ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος. Ἀπολλ. ά, 7, 7. Βασιλεύσας εἰς τὴν Πλευρῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Λαοφόντην ἢ κατ' ἄλλους τὴν Δηιδάμειαν ἐγέννησε τὴν Ἀλθαίαν, Ἀγριόπην καὶ υἱοὺς τοὺς Ἰφικλον, Εὐίππον καὶ Φλέγιππον. Εἰς τούτον κατέφυγον ἐκ Σπάρτης ὁ Τυνδάρεως καὶ Ἰκάριος. Παυσ. γ', 1, (συχνάκ. ἡμαρτμ. Θέστιος γραφομ. ὅπερ ὄρα.)

Θεστόρειος, ὁ. ἴδε Θέστωρ.

Θεστορίδης, ου, ὁ (1) Τίὸς τοῦ Θέστορος, ὁ Πάλχας, Ὅμ. Ἰλ. Α, 69.

Θέστυλις, ιδος, ἡ. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 19.

Θέστωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρμονος εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ μάντεως Κάλχαντος, τῆς Λευκίππης καὶ Θεονόης. Τγῖν. 190. τοῦτου ἡ θυγάτηρ ἁρπαγεῖσα ὑπὸ λῃστῶν ἐπωλήθη εἰς τὸν ἐν Καρίᾳ βασιλέα Ἴκαρον, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα πωληθεὶς ὡς δοῦλος καὶ ὁ Θέστωρ, ἠλευθέρωσεν αὐτὴν παρθεὶς εἰς τὴν πατρίδα του ὑπὸ τοῦ Ἰκάρου μὲ πλούσια δῶρα. Τγῖν. — 2) Τίὸς τοῦ ἐνόπος Τροῖς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 401.

Θετιδεῖον, τὸ, καὶ Θετίδειον. Ἱερὸν τῆς Θέτιδος πλησίον τῆς πόλεως Φαρσάλου ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔτι δὲ καὶ, Θέτιδος Ἀνάκτορον λεγόμενον, Εὐριπ. διὰ τοῦ ει γραφομ. παρὰ Εὐρ. Ἀνδρ. 20 Πινδ. καὶ Πολυβ. διὰ δὲ τοῦ ε παρὰ Στράβ.

Θετίδιον, τὸ, = Θετιδεῖον.

Θέτις, ιος, καὶ ιδος, Θέτιν, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία καὶ αὕτη τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 244. τὴν ὁποίαν ἀναθρέψασα ἡ Ἥρα, ἔδωκεν ὡς γυναῖκα εἰς τὸν Πηλέα βασιλέα τῶν Μυρμιδόνων· εἰς τοὺς γάμους δὲ αὐτῆς πλάττεται ὅτι παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐκτὸς τῆς Ἔριδος, ἥτις θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν τοιαύτην περιφρόνησιν, ἔρριψε τὸ περίφημον ἐκεῖνο μῆλον διὰ τοῦ ὁποίου διήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τῶν τριῶν θεῶν. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 432. Ω, 60. ἐκ τοῦ Πηλέως ἐγέννησεν ἡ Θέτις τὸν ἀνδρεῖον Ἀχιλλέα, διὰ τὸν ὁποῖον παροξυνθεῖσα ἔπειτα μετὰ τοῦ Πηλέως θέλουσα νὰ κάμῃ αὐτὸν ἀθάνατον, ἀφῆκε τὴν οἰκίαν της δι' ὅλου καὶ ἔζη πλησίον τοῦ γέροντος πατρός της Νηρέως. Ἀπολλ. γ', 13. 6, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 866. Λυκρ. 178. ἡ γαυν. Θέτιδος, εὕρηται παρ' Ὅμ. Εὐρ. Πλάτ. Θέτιος παρὰ Πινδαρ. Δοτκ. Θέτι, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 406. Ἡροδτ. Κλητκ. Θέτι, Ὅμ. παρβλ. Ἀπολλ. γ', 13, 5.

Θετταλία, Θετταλικός, Θετταλίς, Θετταλιῶτις, Θετταλός, Ἀττ. πρώτον παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. 621. Ξενοφ. Πλάτ. ἀντὶ Θεσσαλία, Θεσσαλικός, κ. τ. τ.

Θευ, ἀρχικὴ συλλαβὴ συνήθ. παρὰ τοῖς Δωριεῦσι ἀντὶ τῆς Θεο, π. χ. Θευδόσιος, Θεύδοτος, κ. τ. τ. ἀντὶ Θεοδόσιος, Θεόδοτος.

Θευγενίς, ιδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἰατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου. Θεοκρ. Εἰδ. κή, 13.

Θεύδ, ὁ, καὶ Θέθ ἢ Θαυθ. ἄκλιτ. Θεότης παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἔφορος τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτῶν γνώσεων καὶ ἐξαιρ. τῆς Ἀστρονομίας, διὰ τῆς ὁποίας περίστατον αὐτὴν τὴν τάξιν καὶ κίνησιν τῶν ἀστρίων καὶ ἐλατρεύετο ὡς εὑρετὴς τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῆς Γεωμετρίας, ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἑρμῆν. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 274. Διοδ. Σικ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, 12. σελ. 89. Creuzer. Συμβολκ. Ι. σελ. 363.

Θέωλος, ὁ. Οὗτος ἐπροφέρετο ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἢ λέξις Θέωρος, μὴ δυναμένου καθαρῶς νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον ρ. Ἀριστφ. Σφ. 45.

Θέων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Σάμου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. — 2) Ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη ὑπάρχει ἀπροσδιόριστος· συνέγραψε τέχνην περὶ προγυμνασμάτων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 97. — 3) Φιλόσοφος Πλατωνικὸς ἐκ Σμύρνης, ζήσας περὶ τὸ 116 ἔτος ἀπὸ Χρ. συνέγραψε, περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρησίμων εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. IV, σελ. 35. — 4) Θέων ὁ Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος, πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σωζονται ἐπιγράμματά τινα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλήκτοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 496. — 5) Ἕτερος φιλόσοφος στωϊκὸς Ἀλεξανδρεύς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγράψας κατὰ Σουΐδ. Περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν.

Θεῶν Σωτήρων λιμήν, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ κατά τινας ἐν Αἰθιοπίᾳ.

Θέωρος, ὁ, Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὴν ἐπιορκίαν καὶ ῥυπαρὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 397. Σφκ. 43.

Θήβα, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Θήβη. Πινδ.

Θῆβαι, αἱ, ποιητκ. Θήβη, Βοιωτκ. Θεῖβαι. Thebae. — 1) Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τῆς Θηβαΐδος, κειμένη ἐπὶ τῶν δύω ὄχθων τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἔχοντος ἐνταῦθα 1300 ποδῶν πλάτος, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος καλεῖ, ἑκατόμπυλον, οὖσα ἀρχαιόθεν καθέδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ Διὸς πόλις κληθεῖσα. Ὅμ. Ἰλ. Ι. 381—384.

Ὀλ. Δ, 126. Ἡροδ. 2, 15. ἡ περίμετρος ταύτης τῆς μεγάλης πόλεως ὑπῆρχε κατὰ Στράβ' 80 Ἑλληνικῶν σταδίων ἤτοι δύω γεωγρ. μιλ. τῆς ὁποίας τὰ ἀρείκια ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν της ἀναφέρονται παρότε Διοδ. Σικ. καὶ Στράβ. ταῦν κεῖται ἐπὶ τοῦ αὐτόθι τόπου δύο χωρία Ἀράβων Δουξόρ. καὶ Καρνάκ λεγόμενα. — 2) Μία τῶν ἐπιστήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἰδίως Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς Βοιωτίας, τῆς ὁποίας ἡ Ἀκρόπολις, Καδμεία καλουμένη, ἐκτίσθη πρώτον ὑπὸ τοῦ Φοίνικος Κάδμου, ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων ἐ500 πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ ὁ Ἀμφίων ἔκτισε περὶ τὴν Καδμείαν τὴν ἰδίως πόλιν Θήβας, περικυκλώσας αὐτὴν μ' ἑν τεῖχος ἔχον ἑπτὰ πύλας, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἑπτὰ αὐτοῦ θυγατέρων, Ὁμ. Ὀλ. Α. 263. κατὰ Δικαίαρχον εἶχεν ἡ πόλις τῶν Θηβῶν μίαν περίμετρον 43 σταδίων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἦν ἡ μεγάλη ἀγορὰ λεγομένη, ἔνθα ἵσταντο τὰ ἀγάλματα ὅλων τῶν ἐνδόξων Θηβαίων ἀνδρῶν, μεταξὺ δὲ τῆς ἀκροπόλεως καὶ τῆς Ὠγυγίας πύλης εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος καὶ ὁ τοῦ Ἡρακλέους Προμάχου. Περίδοξος πρὸ πάντων ἐχρημάτισεν ἡ πόλις τῶν Θηβῶν διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν τοῦ περικλεοῦς ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῶν γενναίων στρατηγῶν Ἐπαμεινώνδα καὶ Πελοπίδα, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτων ἐδοξάσθη οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἐνταῦθα γέννησιν τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ τελευταίου βασιλέως Ξάνθου κατεστάθησαν αἱ Θῆβαι πόλις ἐλευθέρα ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ἐπαμεινώνδα καὶ Πελοπίδα ἤφθασαν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης τῆς. — 3) Θῆβαι αἱ Φθιώτιδες. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη παραθαλαττίως, ὕστερον δὲ Φιλιππούπολις κληθεῖσα, ταῦν Ἀρμυρόν. Πολυβ. ε, 100. Στράβ. — Ὅθεν Ἐπιρμ. Θήβαζε, καὶ ποιητκ. Θήβανδε, εἰς τὰς Θήβας, πρὸς τὰς Θήβας. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 279. Θήβηθεν, ἐκ τῶν Θηβῶν καὶ Θήβηφιν, ἐν Θήβαις. Ὁμ.

Θηβαιεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Θηβῶν, Θηβαϊκός. Ζεὺς ὁ Θηβαιεύς, ὁ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 1, 182.

Θηβαϊκός, ή, όν. Ὁ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκων ἢ τῶν Θηβῶν ὤν. — 1) ἡ Θηβαϊκή, προσυπακμ. χώρα, ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα. Στράβ. καὶ, ἡ Θηβαϊκὴ λίμνη, λίμνη τις κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Αἰλ. — 2) Ὁ Θηβαϊκὸς Νομός, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Νομὸς ἢ μικρὰ ἐπαρχία τοῦ ὁποίου μητρόπολις ἦσαν αἱ Θῆβαι, Ἡροδ. 2, 4. ἔτι δὲ καὶ Θηβαῖος Νομός.

Θηβαῖος, αία, αῖον. Ἐπιθ. τῶν Θηβῶν ἢ ἐκ Θηβῶν ὤν, — 2) Οὐσιαστκ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Θηβαΐς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ἐπιθ. ἡ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκουσα καὶ Οὐσιαστκ. Ἐν τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν εἰς τὰ ὁποῖα ἦν τὸ πάλαι διηρημένη ἅπασα ἡ Αἴγυπτος καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεκαλεῖτο τὴν ἄνω Αἴγυπτον λεγομένην, κειμένην πρὸς μεσημβρίαν· ἐδημοκρατεῖτο δὲ ἡ Θηβαὶς εἰς δεκατέσσαρας Νομούς, ἔνθα ἦν καὶ ἡ ἀρχαία μητρόπολις τῆς Αἰγύπτου· ταῦν καλεῖται τοῦτο τὸ μέρος Σαΐδ. Ἡροδ. 2, 28. — 2) ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα, Θουκ. γ', 58. — 3) Ἐπικόντι ποίημα ἀρχαῖον πραγματευόμενον τοὺς Θηβαϊκοὺς πολέμους. Ἀπολλόδ. ά, 8, 4.

Θήβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἀδελφὴ τῆς Αἰγίνης καὶ γυνὴ τοῦ Ζήθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θῆβαι. Πιοδ. Ἡροδ. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προμηθέως καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Θήβη, Στέφ. Βυζ.

Θήβη, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ Πλάκιον ὄρος, ἀφ' οὗ καὶ Ὑποπλακία ἐκαλεῖτο· εἰς ταύτην ἐβασίλευεν ὁ Ἠετίων πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης· ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν πόλιν ταύτην ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 397. Χ, 479. παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται μόνον, Θήβης πεδίον, αὐφορὸς τις καὶ τερπνὸς τόπος μεσημβριινὸς τοῦ ὄρους Ἴδας πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ἡροδ. 7, 42. Ξενο. Ἀνάβ. ζ', 8, 7. — 2) ποιητ. ἀντὶ Θῆβαι.

Θήνα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρείας χώρας. Πτολ. ε, 16.

Θήρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Ἑτερῶν. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγετο αὕτη Εἰδοθέα.

Θήρα, ἡ, Ἰωνκ. Θήρη. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Καλλίστη λεγομένη· ὠνομάσθη δὲ Θήρα ἀπὸ τινος Λακεδαιμονίου Θήρα, ὅστις ἔφερεν εἰς αὐτὴν μίαν ἀποικίαν· ταῦν Σαντορήνη. Ἡροδτ. 4, 147. Πίνδ. — ὅθεν ἐπιθρμ. Θήρανδε, εἰς τὴν νῆσον Θήραν. Πιοδ. καὶ, Θηραῖος, αία, αῖον, τῆς Θήρας ἢ εἰς τὴν νῆσον Θήραν ἀνήκων. Πιοδ. ὅτι δὲ καὶ ὁ κάτοικος τῆς Θήρας. Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λυκίας. Πτολ.

Θήραγρος, ὁ. Τὸς τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ἔσφαξεν ἡ ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴ Ἀρπαλύκη, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ πατρός αὐτῆς. Παρθ. Ἐρωτ. 13.

Θηραμένης, ους, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγνωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Προδίκου· διὰ τὸν ἄστατον καὶ εὐμετάβολον αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐπωνομάσθη Κόθορνος, Θουκ. ἡ, 68. μετὰ τὴν δυστυχῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θηραμένης συνευνοηθεὶς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ὅπου εἶχε πεμφθῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, συνήργησεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, ἐξ ὧν εἷς ἦν καὶ οὗτος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κριτίου ἑνὸς τῶν τριάκοντα καὶ τούτου ὡς στασιώδης καὶ προδότης τῆς κοινῆς τῶν τυράννων τούτων ἐξουσίας, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν

ὅπου ἀπέθανε διὰ τοῦ κωνείου. Ὁ Ῥωμαῖος Κικέρων ἐπαινεῖ τὸν Θηραμένην τοῦτον ὡς μέγαν καὶ δεινὸν Ῥήτορα, Ξενο. Ἑλ. β', 3, 31. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ἡ, 26.

Θήρας, α, ὁ. Τὸς τοῦ Αὐτεσιώνος, ἀπόγονος τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν εἶχεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλείδης Ἀριστόδημος πατὴρ τοῦ Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· μὴ εὐαρεστούμενος δὲ νὰ ζῇ εἰς τὴν Σπάρτην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην, φέρων μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Θήρα, Ἡροδτ. 4, 147. Heyn. Ἀπολλ. σελ. 511.

Θηρασία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐκ τῶν Σποράδων κειμένη πλησίον τῆς Κρήτης, Στράβ.

Θηρεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι εἰσέβαλον εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τούτου. Διον. Σικ. ὁ', 12.

Θηρικλῆς, έους, ὁ. Περίφημός τις σκευοποιὸς ἢ κεραμεὺς ἐν Κορίνθῳ, κατασκευάζων διάφορα εἴδη ἀγγείων ἐκ πηλοῦ ἢ ξύλινα, Ἀθην. Δουκ. ὅθεν, Θηρικλειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Θηρικλέους, ἢ ὑπὸ τοῦ Θηρικλέους ἐξειργασμένος· τὰ Θηρικλεια, προτυπακμ. ποτήρια, καὶ, αἱ Θηρίκλειοι, κύλικες, ἔχοντα πλατὺ ἔδαφος. Ἀθην, σελ. 470. Δουκ. Λεξιφ. 4.

Θηρίμαχος, ὁ (μάχη) [ῑ]. Τὸς τοῦ Ἡρακλίους καὶ τῆς Μεγάρας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μανίᾳ του, Ἀπολλόδ. β', 4, 11. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενο.

Θηριππίδης, ου, ὁ (ῑ) Ἀθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Δημ.

Θῆρις, ίδος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀρισταίου ἐκ Κρήτης, Καλλιμ. Ἐπ. ιβ'.

Θηρώ, οῦς, ἡ. Τροφὸς τοῦ Ἄρεος, Παυσ. Λακ. 19. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Χαίρωνα. Παυσ.

Θήρων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰνησιδάμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοκράτους, τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν. Νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἀπήνη. Ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ αὐτὸν εἰς τὸν δεύτερον τῶν Ὀλυμπικῶν Ὕμνων τοῦ. Ἡροδτ. 7, 165.

Θησειδής, ου, ὁ, ποιητκ. Θησηΐδης. Τὸς τοῦ Θησέως — πλῆθ. οἱ Θησεῖδαι, οἱ Ἀθηναῖοι. Εὐρεπ. Τροιαδ. 31.

Θησεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Θησέως ἢ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκων, καὶ, Θησεῖον, τό, Ναὸς τοῦ Θησέως ἐν Ἀθήναις· ὁ περιφημότερος ἦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, ὅστις ὑπῆρχεν ἄσυλον τῶν ἐν Ἀθήναις δούλων καὶ ἄλλων αὐτεξούσιων καταστάσεως ἀνθρώπων. Θουκ. Ἀριστ. — Τὰ Θησεῖα, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θησέως τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἑκάστου μηνός, καθ' ἣν ἔθετον οἱ Ἀθηναῖοι δεῖπνους καὶ ἄλλας πρὸς τέρψιν ἀπολαύσεις διὰ τοὺς πτωχούς· αἱ δὲ προσφερόμεναι ἐν αὐτῇ θυσίαι ἐκαλοῦντο Ὀγδόδια. Ἀριστφ. Πλουτ. 626. Πλουταρχ.

Θησεύς, έως, ποιητκ. Θησῆος, ὁ, Δωρκ. Θασεύς. Εἷς τῶν περιφήμων βασιλέων καὶ Ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως, ἢ κατὰ τὴν τότε κοινὴν δόξαν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Τροιζῆνα πόλιν Ἀργολίδος καὶ ἀνατραφεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ πάππου του Πιτθέως· ὅτε ἦλθεν εἰς μειρακιώδη ἡλικίαν ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Τροιζῆνος διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν πατέρα του Αἰγέα, ἐθανάτωσε καθ' ὁδὸν τὸν φοβερὸν λῃστὴν Προκρούστην, Σίνιν, Περιφήτην καὶ τὸν κακοῦργον Κερκύονα. Ἀπολλόδ. γ', 16, 1. Διοδρ. Σικ. δ', 61. Πλούτ. Θησ. 8, 9. — Εἰς Ἀθήνας δὲ εὑρὼν τὸν πατρικὸν θρόνον καταχρώμενον ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἐχθροὺς αὐτοῦ Παλλαντίδας, ἐπανέκτησεν αὐτὸν αὖθις ἐλευθερώσας τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Μαραθώνιον Ταῦρον. Πλουτ. 18. Παυσ. ά, 27. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν ἀποκεφάλιστον ἐκεῖνον φόρον, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς αὐτὴν ὁ βασιλεὺς Μίνως, ἐφόνευσεν τὸν τρομερὸν Μινώταυρον ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ καὶ ἁρπάσας τὴν Φαίδραν θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐβασίλευσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μὲ πολλὴν πρᾳότητα καὶ πολιτικὴν σύνεσιν, ἑνώσας ὅλους τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν τὰς Ἀθήνας, πρότερον ὄντας διεσπαρμένους καὶ κατοικοῦντας εἰς κώμας καὶ χωρία τῆς Ἀττικῆς καὶ συστήσας τὴν περίφημον ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων Πλουτ. 28. Θουκ. β', 15. Στράβ. συνεκστρατεύσας δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Ἀντιόπην ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἱππόλυτον καὶ Δημοφῶντα, Παυσ. α, 2. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πειριθόου, ἥρπασε τὴν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τινδάρεω παλλὰ νέαν ἔτι οὖσαν καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ὁποία ἔπειτα ἐλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Κάστορος καὶ Πολυδεύκους· μετὰ ταῦτα θέλων ὁ Θησεὺς νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν φίλον αὐτοῦ Πειρίθοον, λέγεται ὅτι κατέβη εἰς τὸν Ἅιδην διὰ ν' ἁρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἐφυλάκισεν αὐτόν, ἕως οὗ ἠλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. β', 5, 12. περὶ τὰ τέλη δὲ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τῶν συμπολιτῶν καὶ ὑπηκόων του, ἦλθεν εἰς Σκύρον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Λυκομήδην, ἔνθα εἶχεν ἴδια πατρικὰ κτήματα· ἀλλ' ὁ Λυκομήδης προσποιηθεὶς ὅτι θέλει νὰ δείξῃ ταῦτα εἰς αὐτὸν ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου, τὸν ἔκρημνισεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου ἔπνιγη. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κίμωνος ἔφερον πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἥρωος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μαντείου. — Ἐκ τῆς Φαίδρας ἐγέννησεν ὁ Θησεὺς τὸν Ἀκάμαντα, καὶ ἐκ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σί-

νιος τὸν Μελάνιππον, Ὅμ. Ἰλ. Α, 265. Ἀπολδ. γ', 15. 7. Παυσ. β', 22. (Γενν. Θησέως, καὶ ἐισυλλ. προφερμ. παρ' Αἰσχλ. Εὐριπ. ποιητ. Θησέες καὶ Θησῆος, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 997. πλησ. οἱ Θησέες, Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 159.)

Θησηϊάδης, ποιητκ. ἀντὶ Θεσεΐδης.

Θησηΐς, ἴδος, ἡ. Ἡ ἐκ Θησέως καταγομένη ἢ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκουσα. — Ἡ Θησηΐς, προσυπακμ. κόμη· ἐν εἴδος κουρεύματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πλουτ. Θησ. 5.

Θήστη, ἡ. Κρήνη τις ἐν Λιβύᾳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἰράσης, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, διάφορος τῆς Κυρῆς λεγομένης, Ἡρόδ. 4, 158, 159.

Θήχης, ὁ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κείμενον μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Κερασούμης ἀνήκον εἰς τὰ λεγόμενα Μοσχικὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἴδον πρῶτον τὴν θάλασσαν οἱ ἐπιστρέφοντες μετὰ τοῦ Ξενοφῶντος Ἕλληνες ἐκ τῆς δυστυχοῦς ἐκστρατείας Κύρου τοῦ Νεωτέρου· κατὰ Rennell ταυτὸν καλεῖται Τεκ-Καστέλ ἢ κατ' ἄλλους Τεχιέχ, διάφορον ἀπὸ τὸ ἱερὸν ὄρος τοῦ Ἀπολ. Ῥοδ. ἐν Β, 1015. τὸ ὁποῖον τοῦτο ἔκειτο παραθαλασσαίως, Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. δ', 7, 21.

Θιαγόλη, ἡ. Μία τῶν νήσων, τὰς ὁποίας σχηματίζει ὁ Ἴστρος ποταμὸς περὶ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, πλησίον τῆς νῦν Κιλίας λεγομένης, ἔτι δὲ παρὰ Πτολ. καλεῖται οὕτω καὶ τὸ μακρὸν στόμιον τοῦ Παταμοῦ τούτου.

Θίβραχος, ὁ. Πολέμαρχός τις Ἀθηναῖος, Ξενοφ.

Θίβρων, ωνος, ὁ (ἐκ τοῦ θιβρός, Δωρικ. ἀντὶ θερμός.) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 4. ἔτι δὲ καὶ Θίμβρων, ἐν ταῖς ἀρχ. ἐκδόσ.

Θίγιπα, τό. Πόλις μεσόγειος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Σαλ.

Θινῶδες ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Αἰγύπτου κείμενον περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Νείλου ποταμοῦ.

Θίσβη, ἡ, καὶ Θίσβαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη μεταξὺ Κρεούσης καὶ Θεσπιῶν, ἥτις παρ' Ὅμ. καλεῖται πολυτρήρων διὰ τὰς πολλὰς τρύπας αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τοὺς παρὰ τῇ θαλάσσῃ βράχους, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐφώλευον πολλαὶ περιστεραί. Ἔνια εὑρηται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 502. πλησ. δὲ παρὰ Ξενοφ. Στράβ. κιδαν. = Σόφαι.

Θίσβη, ἡ. Ὠρείας Νύμφη ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θίσβη. Παυσ. Βοιωτ. 32.

Θμοῦις, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ταυτὸν Τεμοῦ. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Θμουῖτης Νομός, εἷς τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδ. 2, 166.

Θοαί, αἱ, νῆσοι. Μικραί τινες βραχώδεις νῆσοι κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ περὶ τὴν Ἀκαρνανίαν. Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 299. παρὰ Στράβ. δὲ καλοῦνται αὗται, αἱ Ὀξεῖαι, ὅπερ ὄρα.

Θόαυα, τό. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Πέτρας, Πτολ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τυάνης ἐν Καππαδοκίᾳ, ὅπερ ὄρα.

Θοαντιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος, ἡ Ὑψηπύλη. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 637.

Θόας, αντος, ὁ (θοός). Τίος τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ τῆς Γόργης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Αἰτωλῶν ἔχων 40 πλοῖα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 638. — 2) Τίος τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, βασιλεὺς τῆς νήσου Λήμνου καὶ πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης· τοῦτον ἔσωσεν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ὅτε αἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς ἄνδρας των, πέμψασα αὐτὸν κρυφίως μέσα εἰς ἓν πλοῖον εἰς τὴν Οἰνόην, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 230. Ἀπολλδ. α', 17. — 3) Τίος τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. Ἀπολδ. — 4) Τίος τοῦ Βορυσθένους, βασιλεὺς τῆς Ταυρίδος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπροσφέρεν ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν ἄλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους, Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. — 5) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 311. — 6) Τύραννος τῆς Ἤρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, πιστὸς τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου. Δημ. — 7) ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Θόη, ἡ (ἐπίθτ. θοή). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 245.

Θόλος, ὁ. Οἰκοδομήτις στρογγύλη ἐν Ἀθήναις ἔνθα εἰστιῶντο οἱ Πρυτάνεις. Πλάτ.

Θοραί, αἱ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Λάμπρας καὶ Αἰγιλίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. — ὅθεν, Θορεύς, έως, ὁ κατοικ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Θορικός, ὁ, καὶ Θόρικος, Θουκ. Στράβ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πολεων τῆς Ἀττικῆς, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ κατεστάθη καὶ αὕτη εἷς τῶν ἐν Ἀττικῇ δήμων ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν· ταυτὸν, Πόρτο Μανδρί, λεγόμενος. Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 126. Ἡροδτ. Στράβ. — ὅθεν, Θορικόνδε, εἰς τὸν Θορικόν, Ὅμ. αὐτόθ. Θορικοῖ, ἐν Θορικῷ, Στέφ. Βυζ. — Θορίκιος, ία, ιον, τοῦ Θουρικοῦ ἢ εἰς τὸν Θορικὸν ἀνήκων. Ὁ Θορίκιος πέτρος, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1595. καὶ Οὐσιατκ. ὁ κάτοικ. τοῦ Θορικοῦ, Δημ. ἔτι δὲ καὶ Σορικεύς, έως, ὁ. Στέφ. Βυζ.

Θόρναξ, ακος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχον ἐπὶ τοῦ Θόρνακος ὄρους ἐν Λακωνίᾳ. Ἡσύχ. — 2) ἡ Θόρναξ, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Βουφάγον, Παυσ. Λακ. 27.

Θόρναξ, ακος, ὁ. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης, ταυτὸν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς πόλεως Μιστρᾶς ἔτι δὲ καὶ ὄρος Θόρναξ κείμενον πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ Ναὸς τοῦ Θόρνακος Ἀπόλλωνος. Ἡροδτ. 1, 69. Παυσ.

Θουδίππος, ὁ. Ἀθηναῖος, κατοικισθεὶς εἰς

Θάσον μετὰ τοῦ Φωκίωνος. Πλούτ. Φωκ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ, 40.

Θουκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Δημοσθένους, γ', 80. — 2) Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔκτισεν τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. σ', 3.

Θουκρέτος, ὁ, = Θεόκριτος. Λουκ.

Θουκυδίδης, ου, ὁ ((ι). Τίος τοῦ Μηλησίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, Ἀλωπεκεὺς τὸν δῆμον· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἀντεπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, δι' ὃ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας δι' ἐξοστρακισμοῦ. Θουκ. α', 117, Πλάτ. Λάχ. — 2) Τίος τοῦ Μηλησίου καὶ ἐκγονος τοῦ προτέρου Θουκυδίδου, φίλος τοῦ Νικίου καὶ εἷς τῶν ἐξαιρετωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λάχ. σελ. 179. — 3) Περίφημος ἱστορικὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλώρου καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Ἀντιφῶντος, νεώτερος μὲ 16 χρόνους τοῦ Ἡροδότου, γεννηθεὶς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐκστρατεύσας ὁ Θουκιδίδης εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Ἀμφίπολιν, ἀπολέμητα γενναίως κατὰ τοῦ Βρασίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη ἐνηρεμίσθη δι' ἀφόδου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκιδίδης ὀξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Θρᾴκην, ἔνθα συνέγραψε τὴν κατὰ πάντα ἀξιέπαινον καὶ πολύτιμον ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς ὀκτὼ βιβλία μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας, φιλαληθείας καὶ ἀμεροληψίας· κατά τινας λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος. Θουκ. δ', 104. Ἀριστοτ. Ἀχ. 103. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π, σελ. 721. — 4) Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου, φίλος καὶ ξένος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ή, 92. (— ∪ —, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ — ∪ ∪ —.)

Θούλη, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι χώραν τινὰ κειμένην ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ἀρκτικῶς πέραν τῶν Βρεττανικῶν νήσων· κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρχαίου γεωγράφου Πυθέα ἐκ Μασσαλίας, ὅς τις ἔπλευσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν χώραν ταύτην, εἰκάζεται ὅτι ὑπῆρχεν αὕτη ἡ λεγομένη Σκανδιναβία ἢ ἡ νῦν Σουηκία καὶ Νορβεγία, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀρχαῖοι ἐξελάμβανον ὡς μίαν νῆσον τοῦ ἀρκτικοῦ Ὠκεανοῦ· κατ' ἄλλους δὲ ὑποτίθεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Ἰσλανδία, Στράβ. Διον. Περ. 58. καὶ κατὰ Πτολ. μία τῶν νῦν λεγομένων Σχιετλανδικῶν νήσων.

Θούμαντις, εως, ὁ (Μάντις) Πένης τις μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Ἱππ. 1268.

Θούμνα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Κυδαίμονος Ἀραβίας, Πτολ.

Θουρία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· κατὰ Στράβ. ἡ τοῦ Ὁμήρ. Λίπεια, κατὰ δὲ Παυσ. Ἀνθεία. ὅθεν, ὁ Θουριάτης κόλπος, = Ἀσιναῖος, Παυσ. καὶ, Θουριάτης, ου, ὁ κάτοικ. (α) Θουκ. ά, 101.

Θούριοι, οἱ, Thurii, Thurino. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίου Κόλπου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Σύβαρις καλουμένη, ὅπερ ὄρα· γενομένη δὲ ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὠνομάσθη Copino, ταυτὸν δὲ Terra nuova. Θουκ. ζ', 35. Στράβ. ἔτι δὲ, Θουρία, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Θούριον, τό, Διοδ. Σικ. Στεφ. Βυζ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπό τινος κρήνης Θουρίας λεγομένης· Διοδ. Σικ. — ὅθεν, Θούριος, ία, ιον, Ὁ ἐκ τῶν Θουρίων ὢν ἢ εἰς τοὺς Θουρίους ἀνήκων, π. χ. ἡ Θουρία ναῦς, Ξενοφ. καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Θουρία, ἡ περὶ τοὺς Θουρίους χώρα. Θουκ. Ζ', 61. καὶ, Θούριοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Θουρίων. Θουκ Πλάτ. — 2) Θουρῖνος, ίνη, ῖνον καὶ Θουριακός, ή, όν, τῶν Θουρίων· ὁ Θουρῖνος οἶνος. Στράβ. — 3) Θουριάτης, ου, ὁ, ἤγλ. Θουριάτις, ιδος, ἡ. Κάτοικ. τῶν Θουρίων. Στέφ. Βυζ. ἡ Θουριάτις γῆ. Θουκ. ζ', 35. ἔνθα κατὰ Στέφ. Βυζ. ἡ Θουριάς, ἀναγινωσκτ. — 4) Θουριεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῶν αὐτῶν Θουρίων παρ' Ἀρρίαν.

Θουρεδμαντις, εως, ὁ (θούριον, μάντις), Μάντις τις παρὰ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. Ἀριστφ. Νεφ. 329. Ἡσύχ. κατὰ τὸν Σχολστ. ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην ὑπολαμβάνον κυρ. τὸν μάντιν Λάμπωνα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὀξηγίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τὴν εἰς Θουρίους ἀποικίαν τῶν.

Θουφάνης, ους, ὁ (ε) Κόλαξ τις καὶ ἀπατεὼν ἐν Ἀθήναις, φατριαστὴς τοῦ Κλέωνος, Ἀριστφ. Ἱππ. 1102.

Θούφραστος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ σοφιστὴς ἐν Ἀριστφ. Σφ. 1293.

Θόων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολδ. α, 6, 2. — 2) Τίος τοῦ Φαίνοπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξάνθου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὅμ Ἰλ. ε, 152-3) ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 422. — 4) Εἷς τῶν Φαιάκων ὅς τις ἠγωνίσθη εἰς τοὺς θοδέντας ἀγῶνας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου, ὅτε οὗτος ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 72. — 5) Ἕτερος τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 545. — 6) = Θῶν, ἡ Θῶνις, ὅπερ ὄρα.

Θόωσα, ἡ (θοός) Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ μήτηρ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ὀδ. Α, 72.

Θοώτης, ου, ὁ. κλητ. Θοῶτα. Κήρυξ τοῦ Μενεσθέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 342.

Θράκα, ἡ. Μία τῶν Τιτανιδῶν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Βιθυνόν. Στέφ. Βυζ.

Θρᾴκαι, αἱ. Τόπος τις ἄγνωστος πλησίον τῆς Νάξου ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Hoffmann καὶ Bradow παρὰ Θουκ. Ζ', 74. ἔνθα Θρᾴκας Αἰτκ. ἐκ τῆς Ὀνομαστ. Θρᾴκαι ἀναγινωσκτ. κατ' ἄλλους δὲ πάντη ἄκυρος καὶ ἐξαληπτέα λέξις.

Θρᾶκες, οἱ, ἴδε Θρᾷξ.

Θρᾴκη, ἡ, Ἐπικ. Ἰωνικ. Θρήκη καὶ Θρηΐκη. Thracia. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη νοτιοανατολικῶς αὐτῆς καὶ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, δυτικῶς, μὲ τὸν Νέστον ποταμὸν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν κάτω Μοισίαν καὶ μὲ τὰ ὄρη τοῦ Αἵμου. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὑπῆρχον τὰ ὅρια καὶ ἡ ἔκτασις τῆς χώρας ταύτης ἀμυδρῶς προσδιωρισμένα· παρ' Ὅμ. ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλη ἡ ἐπέκεινα τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη χώρα τῆς Εὐρώπης, Ἰλ. Β, 845. ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ ποιητὴς ὡς ἰδίαν μέρη τὴν Πιερίαν, Ἠμαθίαν καὶ Παιονίαν, κατοικούμενα ὑπὸ τῶν Παιόνων καὶ Κικόνων. Ὁ δὲ Ἡροδ. 4, 93, συγκαταριθμεῖ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς Θρᾴκης τοὺς Γέτας καὶ Δάκας· κατὰ Στράβωνα, Σκύλακα καὶ Πλίνιον, ἐκτείνετο ἡ Θρᾴκη ἀπὸ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ ἕως τοῦ Στρυμόνος· ἐκατωκεῖτο δὲ τὸ πάλαι ἡ Θρᾴκη ἀπὸ πολλοὺς κατ' ἰδίαν λαοὺς, ἔχοντας ἴδια ἔθιμα καὶ νόμους παραλλάττοντας πρὸς ἀλλήλους. Ἡροδτ. 5, 3. Ἦν δὲ περίφημος ἡ χώρα αὕτη διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν πλουσιότητα τῶν ἐν αὐτῇ μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ, μολύβδου καὶ ἄλλων φυσικῶν προϊόντων, πρὸ πάντων δὲ διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἵππους. Ἀρχαιόθεν ἐδουλοῦτο ἡ Θρᾴκη ὑπὸ ἰδίων ἐγχωρίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπέπεσεν εἰς τὴν τῶν Μακεδόνων ἐξουσίαν καὶ τελευταῖον κατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Κατὰ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς ἦσαν ἐπίσημοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι συσταθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων ἤδη χρόνων, ἐξ ὧν ἀκμαιότεραι ὑπῆρξαν ἡ Ἡράκλεια καὶ τὸ Βυζάντιον· τανῦν Θρᾴκη, κοινοτρ. Ῥουμελὴ, ἐπαρχία τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται καὶ ἡ καθέδρα τῶν Σουλτάνων Κωνσταντινούπολις· ἔτι δὲ, Θρηϊκίη, ἡ, παρ' Ἡροδτ. 1, 168.

Θρᾴκη ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ ἡ Βιθυνὶς Ἀσία ἐλέγετο. Ἐν μέρει τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τῆς Ἡρακλείας ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἐπαρχίας Βιθυνίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 4, 1, ἔτι δὲ ταύτ. τῷ Βιθυνία, ὅπερ ὅρα.

Θρᾴκιον, τό, Τόπος τις πλησίον τῆς Θρᾳκικῆς κώλης ἐν Βυζαντίῳ, ἔνδον τῆς πόλεως. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', 1, 24. Ἑλ. ά, 3, 20.

Θρᾴκιος, ία, ιον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Θρήκιος καὶ Θρηΐκιος. Τῆς Θρᾴκης ἢ ἐκ τῆς Θρᾴκης ὤν· αἱ Θρᾴκαι πύλαι, Θουκ. ἐν τῇ Ἀμφιπόλει· αἱ Θρᾴκαι κῦμαι, Ξενοφ. Ἀνάβ. καὶ, ὁ Θρᾴκιος βόσπορος, = Βόσπορος. Δημ. Χερσ. σελ. 100. Ἀπολδρ. β', 1, 3.

Θρᾳκιστί. Ἐπίρμ. κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὴν διάλεκτον τῶν Θρᾳκῶν.

Θράμβος, ἡ, ἴδε Θεράμβα.

Θρᾷξ, κός, ὁ, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Θρήϊξ καὶ Θρῆξ. Πληθ. Θρᾷκες, Thraces. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπαρχίας Θρᾴκης ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἐκαλοῦντο οὗτοι παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Ἱωγράφοις καὶ Ἱστοριοποιοῖς εἰς διάφορα ἔθνη καὶ λαοὺς, ἐπωρούμενοι ὡς ἓν ἀνδραῖον καὶ πολεμικὸν ἔθνος, ἀλλ' ὅτι κατὰ μέρος βάρβαροι καὶ ἐξηγριωμένοι, διατηρήσαντες ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸν τραχὺν καὶ ἄγριον αὐτῶν χαρακτῆρα· ἐπισημότεροι τῶν ἐν Θρᾴκῃ λαῶν ἦσαν, οἱ Ὀδρύσαι, Τριβαλλοὶ, Κρόβυζοι, Βρύσαι, Θύνοι, Γέται, Λορσοι, Σίθωνες, Κίκονες, Βίστονες καὶ ἄλλοι. Ἡροδτ. 4, 94. Θουκ. β', 96. οἱ δὲ ἐν Ἀσίᾳ Θρᾷκες ἦσαν οἱ Θυνοὶ καὶ οἱ Βιθυνοί. Θρᾷκες οἱ Βιθυνοί. Ἡρόδτ. 3, 90. Ξενοφ. Ἀνάβ. ς', 4, 2. (περὶ τοῦ τόνου Θρᾷξ καὶ Θρᾷξ παραβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμ. §. 41. 9. σημ. 14. σελ. 171.)

Θρασιμένη λίμνη, ἡ. Trasimenus lacus. Λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ· ἴδε Τρασιμένη. Πολύβ.

Θράσιος, ὁ (ᾳ) Εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 210. — 2) Μάντις ἐκ Κύπρου, ἄλλως Φράσιος λεγόμενος, ὅπερ ὅρα.

Θρᾷσσα, ἡ. Ἀττκ. Θρᾶττα, Ἰωνικ. Θρῆσσα, Θρηΐσσα, ποιητ. Θρέϊσσα. Ἡ ἐκ τῆς Θρᾴκης οὖσα, ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης, καὶ Ἐπιθτ. ἡ Θρᾷσσα τροφὸς, Θεοκρ. Εἰδ. β', 70.

Θρᾷσσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Τηρήνης, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππότης ἐγέννησε τὸν Πολυφόντην. Ἀντ. Λιβ. 21.

Θρᾶσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄνλου βασιλέως τῆς Δήλου, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων. Ἀγῖν.

Θρασυάλκης, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἕλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος παρὰ Στράβ. βιβλ. ά.

Θρασύβουλος, ὁ. Τύραννος τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 625. ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου, περίφημος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥστε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων ἔπεμπον διὰ νὰ ζητήσωσι συμβουλὰς παρ' αὐτοῦ περὶ τῶν μέσων τῆς διατηρήσεώς των. Ἡροδτ. 1, 20. — 2) Ἕτερος τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας περὶ τὸ 465 ἔτος πρὸ Χρ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν διωχθεὶς μετὰ ὀκτὼ μῆνας ὑπὸ τῶν Συρακουσίων· ἦλθεν εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὺς ὅπου ἔζησε τοῦ λοιποῦ ἰδιωτεύων· μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ τυράννου τούτου καταργήσαντες οἱ Συρακούσιοι ὅλ' ὅλου τὴν μοναρχικὴν πολιτείαν, ἐσύστησαν τὴν δημοκρατίαν. Πολύβ. — 3) Υἱὸς τοῦ Ξενοκράτους ἐξ Ἀκραγαντος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ. Πυθ. 8, 15, 44. Ἰσθμ. 2, 1, 45. — 4) Υἱὸς τοῦ Λύκου Σταιρεύς, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ φίλος τῆς Δημοκρατίας, ἐλευθερώσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ὁ Λύσανδρος μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγοὺς ποταμούς, ὅς τις καὶ πρότερον ἔδειξε πολλὰς γενναίας πράξεις ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, νικήσας δὶς τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Ἀγιν, προχωρήσαντα ἕως τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν· τελευταῖον δὲ σταλεὶς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μ' ἕνα στόλον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν Σπάρτην, ἐφονεύθη ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ τῶν Ἀσπενδίων. Θουκ. ή, 75. Ξενοφ. — 5) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Κολυττεὺς τὸν ὄημον. Ξενοφ. Ἑλ. ά, 1, 26. Δημ. Στεφ. σελ. 301. — 6) Υἱὸς τοῦ Περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θρασυβούλου τοῦ Στειριέως. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 431.

Θρασύδαιος, ὁ, Ἰωνικ. Θρασυδήϊος (δᾷος) Υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου ἐκ Λαρίσσης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ Θιόρακος. Ἡροδτ. 9, 58. — 2) Θηβαῖός τις υἱὸς τοῦ Θήρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. Πίνδ. Πύθ. 11. — 3) Ἐπίσημός τις Δημαγωγὸς ἐξ Ἤλιδος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. β', 2, 27. παρὰ δὲ Παυσ. γ', 8. κεῖται ἡμαρτμ. Θράσυδρος — 4) Θεσσαλὸς, φίλος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. Στεφ. σελ. 324. Reisk. ἐν δὲ τῇ τοῦ Becker. ἐκδοσ. κεῖται Θρασύλαος.

Θρασυκλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. ἐ, 19. — 2) Πλουσιός τις Κορίνθιος. Λουκ.

Θρασύκλος, ὁ, Εὐγενής τις Ἀργεῖος ἀναφερόμενος παρὰ Πίνδ. Νεμ. 10, 74.

Θρασύλαος, ὁ, ἴδε Θρασύδαιος, ἀριθμ. 4.

Θρασύλλος, ὁρθτρ. Θρασύλος, ὁ. Ὑποκορστ. τοῦ Θρασυκλῆς, Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ά, 54. — 2) Εἷς τῶν δέκα Ἀθηναίων στρατηγῶν οἵ τινες μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν κατηγορηθέντες εἰς ἔνοχοι θανάτου, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Δήμου. Θρασύλλος, Θουκ. ή, 73. Πλάτ. Θεαγ. 129. D. Πλούτ. Θρασύλος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ά, 1, 8, ἔκδ. Schneid. — 3) Περίφημος Μαθηματικὸς, ἀστρολόγος καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τιμήθη καὶ ἠγαπήθη μεγάλως διὰ τὰς βαθείας αὐτοῦ ἀστρολογικὰς γνώσεις· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ὅμως δὲν ἐσώθη κανένα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III. σελ. 651. IV, 166.

Θρασύλοχος, ὁ, Μεσσηνιός τις, ἀπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Δημ. — 2) Ἀθηναῖός τις, ἀδελφὸς τοῦ Μειδίου. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 540.

Θρασύμαχος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Γοργίου, δεινὸς εἰς τὴν ῥητορίαν, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐπενόησε καὶ τὸν ῥητορικὸν ἀρισμόν. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 275. Πολιτ. Ι, σελ. 328.

Θρασυμήδης, ους, ὁ, Υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὅς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 81. Κ, 255. ἐπέστρεφε δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα του. Ὀδ. Γ, 39, 442. — 2) Σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος βασιλέως τῆς Λυκίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 46. κατ' ἄλλην γραφ. ἐκαλεῖτο οὗτος Θρασύμηλος καὶ ἦν ἡνιοχοῦμος τοῦ Σαρπηδόνος.

Θρασυμηλίδας, α, ὁ, (ᾳ) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. δ', 11.

Θρασύμηλος, ὁ = Θρασυμήδης, ἀριθμ. 2.

Θράσων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. σελ. 272.

Θρασωνίδας, ου, ὁ (ᾳ) Ἠλεῖός τις, ὅς τις ἀπεκατέστησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ἠλίδα. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 15.

Θρασωνίδης, ου, ὁ. Πλουσιός τις Κορίνθιος. Λίλ.

Θραῦστος, ἡ, ἡ Θραῦστον, τό. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἀκρωρείας, Ξενοφ. Ἑλ. ζ', 4, 14. ἡ Θραῦστος, παρὰ Διοδ. Σικ. ιδ', 17.

Θρέϊσσα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Θρᾷσσα. Θεοκρ. Ἐπ. ιή, 1.

Θραψίππας, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8. κατ' ἄλλους, Θρέψιππος, παρβλ. Heyne σελ. 487.

Θρηΐκη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκη. Ἡροδτ. 4, 99.

Θρηϊκίη, ἡ, Προσωπικὴ, γῆ. Ἰωνικ. καὶ ποιητικ. ἀντὶ Θρηϊκὴ. Ἡρόδτ. 1, 168. (-υυ-) Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 614.

Θρηϊκιος, ία, ιον, ποιητκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκιος. Τῆς Θρᾴκης ἢ εἰς τὴν Θρᾴκην ἀνήκων, ὁ Θρηϊκιος πόντος, ἡ Θρακικὴ θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περιβρέχον τὰ παράλια τῆς Θρᾴκης. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 195. τὸ Πέλαγος τὸ Θρηϊκιον, ἤτοι ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ἕως τῆς Σαμοθρᾴκης. Ἡροδτ. 7, 176. Ἡσ. (-υυυ παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. παρὰ δὲ Ἀλεξανδρ. ποιητ. καὶ -υυ Ἀπολ. Ῥοδ. 1, 1110.)

Θρῄξ, ῆκος, ὁ, ποιητκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷξ. ὁ κάτοικ. τῆς Θρᾴκης. Ὅμ. Ἡροδτ. (τὸ ι ἐστὶ δίχρονον· παρ' Ὁμήρ. δὲ βραχύ, Θρήϊκες. Ὅμ. Ἰλ. Β, 844. παρὰ δὲ τοῖς μεταγεστρ. ποιητ. εἴληπται πότε μακρόν, ὡς παρ' Ἀπολδ. Ῥοδ. 637. Θρῄκες, καὶ 632. Θρῄξ κατ.)

Θρῆκη, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκη. Ὅμ. Ἡτ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Τραγῳδ. Αἰσχύλ. καὶ Εὐρ. ὅθεν Ἐπίρμ. Θρήκηθεν, ἐκ Θρᾴκης, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 5 καὶ Θρήκηνδε, εἰς τὴν Θρᾴκην. Ὅμ. Ὀδ. Η, 361.

Θρῆκιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκιος, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 665. Εὐριπ.

Θρῆξ, κός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷξ. Ὁ κάτοικος τῆς Θρᾴκης Ἡροδτ. 1, 28. ἔτι δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς.

Θρῆξ, κός, ἡ. Φρούριον λῃστρικὸν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ πλησίον τοῦ φρουρίου Ταύρου. Στράβ. ις'.

Θρῆσσα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷσσα. Ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης, Ἡροδτ. 4, 33, ἔτι δὲ καὶ Ἐπιθτκ. Εὐριπ. Ἄλκ. 967.

Θρία, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν· ἔτι δὲ Θριαί, αἱ, καὶ Θριώ, ἡ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἠπειρῶτ. Θριώζε, εἰς τὴν Θρίαν, Θουκ. α', 114. Θριάσι ἢ Θριᾶσιν, ἐν Θρίᾳ. Ξενοφ. Θριῶθεν, ἐκ Θρίας. Στέφ Βυζ. Θριάσιος, ία, ιον, τῆς Θρίας ἢ εἰς τὴν Θρίαν ἀνήκων, τὸ Θριάσιον πεδίον. Εὔφορός τις πεδιὰς ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Θρίας καὶ Ἐλευσῖνος. Ἡροδτ. 8. 65. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς, Θριάσιον, Πλουτ. αἱ Θριασίαι πύλαι, μία τῶν δώδεκα πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, φέρουσα πρὸς τὴν Θρίαν, ἥτις ἡ αὐτὴ καὶ Δίπυλον ἐκαλεῖτο. Ἡσύχ.

Θριαί, αἱ. Νύμφαι τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, αἵτινες ἀνέθρεψαν, ὡς λέγεται, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπενόησαν τὴν τέχνην τοῦ νὰ μαντεύωσι διὰ λιθαρίων ῥιπτομένων μέσα εἰς μίαν κάλπην. Ὅμ. Ἥμν. Ἑρμ. 552. Heyne εἰς Ἀπολλ. γ', 10, σελ. 690.

Θρινακίη νῆσος, ἡ, ἀντὶ Θρινακρία, ἡ Τρινακρία. Νῆσος ἔχουσα τρεῖς ἄκρας ἢ ἀκρωτήρια. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 107 κατὰ τὰς Ἑρμηνείας τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Σικελία, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς τρία ἐπίσημα ἀκρωτήρια, τὸ Πέλωρον, Πάχυνον καὶ Λιλύβαιον, καὶ Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 965. ἴδε Τρινακρία, κατὰ τὴν Εἰκασίαν τοῦ Völker. Ὁμηρ. Γεωγρ. σελ. 119. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη διάφορος τῆς Σικελίας, χωριζομένη ἀπὸ μὲν τῆς Ἰταλίας διὰ τῆς Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως, ἀπὸ δὲ τῆς Σικελίας δι' ἑνὸς ἄλλου στενοῦ θαλάσσης. (Κατὰ Στράβ. ς', παρελείφθη τὸ ρ εὐφωνίας χάριν.)

Θρισῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου πρότερον εἰς τὴν Ἀχαΐαν ἀνήκουσα, ὕστερον δὲ ἐνωθεῖσα μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠλιδος. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Θριεύσιος, ὁ κάτοικος.

Θρόανα, τά. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου. Πτολ.

Θρόασκα, ἡ. Πόλις τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πτολ. ς', 8. ταύτην Δειδόρατ.

Θρόνιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ, ἀναφερομένη παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 533. Θουκ. ὅθεν, Θρόνιος, ία, ιον· τοῦ Θρονίου ἢ εἰς τὸ Θρόνιον ἀνήκων, καὶ, Θρονιάς, άδος, ἡ. Ευρπ. Ἰφ. Αὐλ. 235. οὐσ. Θρόνιος καὶ Θρονιαύς, έως, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Λοκρῶν ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἡροδτ. Παυσ.

Θρόνοι, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου καὶ ὁμώνυμον παρ' αὐτῇ ἀκρωτήριον. Πτολ.

Θρυόεσσα, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Θρύον. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 711.

Θρύον, τό (υ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἀκροτάτη τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἤτις καὶ Θρυόεσσα ἐλέγετο, παρ' Ὅμ Ἰλ. Β, 592. Λ, 711. κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ καὶ Ἐπιτάλιον καλουμένη· ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τῶν αὐτόθι φυομένων θρύων, εἴδους φυτοῦ. Στράβ. ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον μὲ τὸ νὰ διέβαινον ἐνταῦθα πεζῇ, ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις αὕτη καὶ πόρος Ἀλφειοῦ, ὅθεν, Θρυέτης, ου, καὶ Θρυούντιος, ὁ κάτοικ.

Θυαμία, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1.

Θύαμις, ιδος, ὁ (υ υν). Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσπρωτίας χώρας· ταύτην Κάλλαμα. Θουκ. α', 46. Στράβ.

Θύεμος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενον ἐκ τοῦ Πίνδου ἐκτείνεται διὰ τῆς Ἀκαρνανίας. Θουκ. γ', 106.

Θυάτειρα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, κατὰ Πλίν. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀνακαινισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, πρότερον δὲ Πελοπία καλουμένη, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Στράβ. καλεῖ ἀποικίαν τῶν Μακεδόνων· ταύτην Ἀχχιτάρ. Πολύβ. Στράβ. ὅθεν, Θυατειρηνοί, οἱ κάτοικ. τῶν Θυατείρων. Στέφ. Βυζ.

Θύεσσος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας καὶ ἑτέρα ἐν Βιθυνίᾳ, ἀμφότεραι μὴ ἀκριβῶς προσδιοριζόμεναι. Στεφ. Βυζ.

Θυέστης, ου, ὁ. ποιητκ. Θυέστα. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας καὶ ἔγγονος τοῦ Ταντάλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως· ἀγαπήσας δὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀερόπην, ἐλεώχθη ἐκ τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐπανεκαλέσας αὐθις ὁ Ἀτρεύς, ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν ἐπὶ τραπέζης ὡς φαγητὸν τὸν σφαγέντα υἱόν του· ἐξ ἀγνοίας δὲ συνευρεθεὶς ὁ Θυέστης καὶ μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Πελοπίας, ἀγάγησε τὸν Αἴγισθον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτάφη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 517. Ἰλ. Β, 106. Ἀπολλ. β', 4, 6. Παυσ. Κορ. 18. ἡ Ὀνομαστκ. Θυέστα, εὑρηται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 106. πλησ. Θυέσται, παρ Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 11. ὁ ἡ Θυέστου δαῖτα Αἰσχ. 1253. «Τὰ Θυέστου δεῖκνυε Εὐριπ. Ὀρ. 1008. ὅθεν, Θυέστειος, εία, ειον, τοῦ Θυέστου ἢ ἐκ τοῦ Θυέστου καταγόμενος. Ἀριστ.

Θυία, ἡ. Τόπος πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Δελφῶν ἐν Φωκίδι, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Θυίαν. Ἡροδτ. 7, 178.

Θυία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ ἱέρεια τοῦ Βάκχου, ἥτις λέγεται ὅτι πρώτη ἐσύστησε τὰ Ὄργια λεγόμενα, πανηγυριζόμενα ὑπὸ τῶν Βακχῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθησαν Θυίαι καὶ Θυιάδες, Παυσ. Φωκ. 5. Ἡρόδτ.

Θυῖα, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Βάκχου ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι παρευρίσκετο καὶ αὐτὸς ὁ Θεός. Ποττερ. Ἀρχ.

Θύμβρα, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ Θύμβρη. Στέφ. Βυζ.

Θυμβραῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Θύμβρης ἐν Τροίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἐν ἱερὸν ἄλσος καὶ ναὸς αὐτοῦ. Εὐρ. Τηρ. 231. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 320.

Θύμβραρα, τό. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Σαρδέων ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ ποταμοῦ. Ξενοφ. Κυρ. Π. 1, 2, 11. κατὰ Zeune καὶ Schneid. ἐκ τῶν Χειρογρ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Θύμβρη, ἡ. Πολίχνη καὶ πεδίον τῆς Τρωϊκῆς χώρας κείμενον περὶ τὸν Θύμβριον ποταμόν, ἀπ' ὅπου ἐκτείνετο τὸ Στρατόπεδον τῶν συμμάχων τῆς Τροίας, ἕως τοῦ Ἀδραμυττηνοῦ Κόλπου· κατὰ Δημητρ. ἀπεῖχε τοῦτο 50 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ νέου Ἰλίου· ταύτην χωρίον Ἐνατ. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 430. ὅθεν, Θυμβραῖος, αία, αῖον, τῆς Θύμβρης ἢ εἰς τὴν Θύμβρην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Θύμβρης.

Θυμβρία, ἡ. Κώμη τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια ἀνατολικῶς τῆς Μυοῦντος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄντρον Φαρνάκιον λεγόμενον, ἀναλίσκον φθοροποιὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.

Θύμβριον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ κρήνη τοῦ Μίδα, ταύτην Ἀκτιχιχέρ. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 2, 13.

Θύμβριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θύμβρης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον. Στέφ. Βυζ.

Θύμβρις, ιδος ἡ. Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Πανός. Ἀπολλόδ. α', 4, 1.

Θύμβρις, ιδος, καὶ ιδος, ἡ, = Τίβερις, Πλουτ. Διον. Περ. 352. Λιβολ. — 2) Πηγή τις καὶ ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, κατά τινας ῥύαξ φερόμενος διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῶν τειχῶν τῆς Νεαπόλεως ἐν Συρακούσαις. Θεοκρ. Εἰδ. α', 118. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. α', 4, 1. τινὲς τῶν ἐξηγητῶν ἐξέλαβον ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἓν μέρος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης.

Θυμοιτάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου Ἥρωος Θυμοίτου καλουμένου. Ἁρποκρ. Σουΐδ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφήκ. 1134. ἡ γραφὴ Θυμαιτάδαι παρὰ Στεφ. Βυζ. φαίνεται ἡμάρτημ. ὅθεν, Θυμοιταδῆς, ου, ὁ κάτοικ. Ἐπίθετκ. Θυμοιτίς, ίδος, ἡ, τῶν Θυμοιτάδων ἢ εἰς τοὺς Θυμοιτάδας ἀνήκουσα. Ἀριστοφ. αὐτόθ.

Θυμοίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων βουλευτῶν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 146. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Σουΐδ.

Θυμοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων. παρὰ Brunk ἐν Ἀναλεκτ. Π. σελ. 259.

Θυμοχάρης, ου, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. η', 98. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1. ἄλλως καὶ Θυμόχαρις γράφεται.

Θυνηΐς, ίδος, ἡ. (Θυνοί) τῶν Θυνῶν· ἡ Θυνηΐς νῆσος = ἡ Θυνία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 350.

Θυνία, ἡ (Θύνιος) προσυπακμ. γῆ. Ἡ ἀρκτικὴ παραλία τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικουμένη ὑπὸ Θυνῶν. Στέφ. Βυζ. — 2) ἡ Θυνία νῆσος. Νῆσος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἑπτὰ σταδίων περίμετρον. Στράβ. ἔτι δὲ Θυνιάς, Ἀπολλωνιὰς καὶ Δαφνοῦσα καλουμένη, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀργοναῦται ἀφιέρωσαν εἰς τὸν θεὸν Ἀπόλλωνα· ταύτην Κιρπέχ. Μάννερτ. Γεωγρ. VI, 3.

Θυνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Θυνίας ἡ εἰς τὴν Θυνίαν ἀνήκουσα, Θυνιὰς Νύμφη, Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 485. καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Θυνιάς, ἡ νῆσος Θυνία ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Στεφ. Βυζ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 673. — 2) προσυπακμ. γῆ, καὶ, τὸ Θυνῶν πεδίον, Ξενοφ. οὕτως ὠνομάζετο ὅλον τὸ παράλιον μέρος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας καὶ φθάνον ἕως τῆς Σαλμυδησσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Θυνοὶ καὶ ἔνθα ἔκειτο ἓν ὁμώνυμον Ἀκρωτήριον· ταύτην Ἰνάθα ἡ κοινῆ. Νικάνδρ. Στράβ.

Θυνίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῶν Θυνῶν — ἡ Θυνὶς γαῖα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 460. = ἡ Θυνιάς, ἡ ἐν τῇ Θρᾴκῃ χώρα τῶν Θυνῶν.

Θυνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἀρχαιόθεν περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἶτα μεταβὰν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατῴκησε τὰ ἀριστερὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. Ἡροδτ. 1, 28. 7. 75. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 528.

Θῦος, ου, ὁ. Παφλαγών τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του ἀδεσποφαγίαν, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Θυραῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Θυραία. Παυσ. Ἀρκ. 35.

Θυρέα, ἡ. Ἰωνκ. Θυρέη. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκαλέμησαν πολὺν χρόνον πρὸς ἀλλήλους οἱ Σπαρτιᾶται καὶ Ἀργεῖοι. Ἡρόδ. 1, 82. Θουκ. Πλησ. Θυρεαί, αἱ, Στράβ. Πλούτ. καὶ, ἡ Θυραία, Διόδ. Σικ. ὅθεν Θυρεάτης, ου, ὁ, (ᾱ) ὁ κάτοικ. τῆς Θυρέας. — 2) Θυρεᾶτις, ιδος, ἡ, τῆς Θυρέας ἢ εἰς τὴν Θυρέαν ἀνήκων· ἡ Θυρεᾶτις γῆ, ἡ περὶ τὴν Θυρέαν χώρα. Θουκ. β', 27.

Θυρεαί, αἱ, = Θυρέα.

Θύρεον, καὶ Θύριον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς Λευκάδος. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Θυριεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 2, 37.

Θυρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. α', 8, 1.

Θυρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Κύκνον, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ.

Θυρίδες, αἱ. Ἀπότομος ἐξέχουσα ἄκρα τοῦ ὄρους Ταϋγέτου ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, ταῦτ. Καπ-Δρόσα. Στράβ. Παυσ. ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τὰς πολλὰς ὀπὰς καὶ σπήλαια τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς περὶ τὴν θάλασσαν.

Θύρσις, ιδος, ὁ. Ὄνομα βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Θυσσαγέται, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, τρεφόμενον ἐκ τῆς θήρας τῶν ζώων καὶ κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, καθ' Ἡροδτ. 4, 22. ταύτην ἡ χώρα τοῦ Ἀστραχανίου.

Θύσσος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Χερσονήσου Ἀκτῆς. Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. Θύσσα, Στράβ.

Θύστρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχείας Βυσσάτιδος ἐν τῇ Ἀφρικῇ, κειμένη Ἑλ-Ἰεμμέ. Ἡροδτ. 7, 6. —

Θυτεῖον, τό. (θύω) Μέρος τι τοῦ Κιρραίου πεδίου ἐν Φωκίδι. Αἰσχνίν.

Θυωνεύς, ὁ. Τίς τοῦ Βάκχου καὶ πατὴρ τοῦ Θόαντος, βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσβου. Ἀκρ. παρ' Ὁρατ. Ὠδ. α', 17.

Θυώνη, ἡ (θύω). Ἐπίθ. τῆς Σεμέλης, κληθείσης οὕτως ὅτε ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Βάκχου εἰς τὸν Ὄλυμπον. Πίνδ. Πύθ. 3, 177. Ἀπολλ. γ', 5, 3.

Θυώνιχος, ὁ. Σικελός τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 1.

Θῶν, ῶνος, ὁ (κατ' Εὐστάθ. ἢ Θέων, ὁ ὠνοῦ, ἢ βέλτιον ἐκ τοῦ Θῶνις, Θώνιος καὶ κατὰ συγκοπ. Θῶνος.) Αἰγύπτιός τις, κατοικῶν περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμιον τοῦ Νείλου ἐν Αἰγύπτῳ, ὑποδεχθεὶς ἐνταῦθα τὸν Μενέλαον μετὰ τῆς Ἑλένης, ὅτε οὗτοι ἐπέστρεφον ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 227. παρ' Ἡροδτ. 2, 113. καλεῖται οὗτος Θῶνις, φύλακας ἢ ἐπιστάτης τοῦ Κανωβικοῦ στόματος ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πρωτέα· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. α', 19. κτίσας μίαν παραθαλάσσιον πόλιν Θῶνιν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν· παρβλ. Εὐσταθ. Ὅμ. Ὀδ.

Θῶνις, ιος, ὁ, = Θῶν. — 2) ἡ Θῶνις. Μυθολογουμένη πόλις ἐν Αἰγύπτῳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θῶνος. Διοδ. Σικ. Στράβ.

Θῶρᾶξ, ακος, Ἰων. Θώρηξ. Θεσσαλός τις καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευάδων. Πίνδ. Πυθ. 10, 100. — 2) Λαρισσαῖός τις, παρ' Ἡροδτ. — 3) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 1.

Θωρυκίων, ωνος, ὁ (-υυ-) Δασμοτελώνης τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 363.

Θωσπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ε', 13.

Θώσπιτις Λίμνη. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

βάλλει εἰς τὸν Ἰορδάνην, τανῦν Badi-Zérka. Εὐσέβ.

Γάδαρα, ἡ. Πόλις τῆς Λιβουρνικῆς χώρας ἐν τῇ Δαλματίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Πλιν. καὶ Πτολ. ἀναφέρουσιν ὡς Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰάδερα κολωνία, Πτολ. β', 17. Πλιν. γ', 19. τανῦν Zara Vecchia.

Γάδμων, ονος, ὁ. Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοπόλεως, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐχρημάτισαν δοῦλος ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος· Ἡροδτ. 2, 134.

Γάζυγες, οἱ. (α) Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Σαρματίας ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ, Στράβ. Ἀρρίαν. ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατῴκουν οὗτοι ἐξαιρ. τὰ περὶ τὸν Δούναβιν μέρη ἐν τῇ νῦν Πολωνίᾳ καὶ Γαλιτζίᾳ, καὶ ἓν μέρος αὐτῶν ἐκαλοῦντο Βατίλειοι· ἀρκτικῶς δὲ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας κατεῖχον οἱ Ἰάζυγες οὗτοι ἐν μέγα μέρος ἐπὶ πολὺν χρόνον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μετεχειρίζοντο αὐτοὺς ὡς μισθωτοὺς εἰς διαφόρους ἐκστρατείας των· ὁ Πτολεμαῖος λέγει ὅτι κατῴκουν κατὰ πόλεις, ἐξ ὧν ἀπαριθμεῖ διαφόρους. Στράβ.

Γαῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 22.

Γαλχος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, τὸ ὁποῖον συνήθως εἶχεν ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ἀττικῇ τελουμένων Ἐλευσινίων μυστηρίων, ὅτε τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐφέρετο ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, συνοδευόμενον ἀπὸ διαφόρων ᾀσμάτων Εὐρ. Κυκλ. 69. Ἡσύχ. — 2) Ἆσμα ᾀδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου ἐν Ἀττικῇ. Ἡρόδτ. 8, 65. Ἡσύχ.

Γάλεμος, ὁ (υ – υυ) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Καλλιόπης, ἔφορος ἢ ἐφευρετὴς τῶν ἐλέγων καὶ πενθίμων ᾀσμάτων, Ἀθην. ιδ', 3. Ἡσύχ.

Γαλκός, ἡ, = Ἰαωλκός. Θεοκρ.

Γάλμενος, ὁ (ῑ). Τὶὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀσκαλάφου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ὀρχομενίων φέρων τριάκοντα πλοῖα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 512. Ἀπολδρ. γ', 10, 8.

Γάλυπσος, Ἰωνικ. Ἰήλυσος, ὁ (υ – υ υ). Τὶὸς τοῦ Περκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ἔκγονος τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καμίρου καὶ Λίνδου, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοίρασε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου Ῥόδου, ἔνθα ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Ἰαλυσόν. Πίνδ. Ὀλ. 1, 136. Διοδ. Σικ. ε', 57. Λίλ.

Γάλυσος, Ἰωνικ. Ἰήλυσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰαλύσου ἐκγόνου τοῦ Ἡλίου· τανῦν Ἰαλυσό. — Ἰήλυσός, Ὁμ. Ἰλ. Β, 656. Διον. Περ. 508. Θουκ. καὶ Ἰαλυσός, Στρβ Διοδρ. Ἰήλυσσος δὲ, παρ' Ἡροδτ. 1, 144. καὶ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἰαλύσιοι, οἱ κατοικ. τῆς πόλεως Ἰαλυσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Γάμβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς γεννηθεῖσα εἰς τὴν Θρᾴκην, θεράπαινα τῆς Μετανείρας γυναικὸς τοῦ Ἱπποθόοντος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ἡ Δήμητρα, ὅτε πενθοῦσα, ἐζήτει τὴν κόρην της Περσεφόνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις

διὰ τῶν ἀστεισμῶν τῆς Ἰάμβης ἐκινήθη εἰς γέλωτα. Ὁμ. Ὕμν Δημ. 195. Ἀπολδρ. ά, 5, 1.

Γαμβλιχος, ὁ. Φιλόσοφος τῆς Ἐκλεκτικῆς σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Χαλκίδα πόλιν τῆς κοίλης Συρίας ἐκ μιᾶς ἐπισήμου οἰκίας καὶ ζήσας περὶ τὴν τετάρτην μετὰ Χρ. Ἑκατοντετηρίδα, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου, μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Πορφυρίου, ψημιζόμενος πρὸ πάντων ὡς τερατοποιός· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν τινά, συντείνοντα πρὸς γνῶσιν τῆς τότε ἀνατολικῆς Φιλοσοφίας. Ἀνθολ.

Γαμενός, ὁ. Εἷς τῶν Ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 139.

Γαμίδαι, (ῑ) οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημοι διὰ τὴν μαντικὴν αὐτῶν τέχνην. Πίνδ. Ἡροδτ 5, 44.

Γέμισσα, καὶ Ἰαμησά, παρὰ Πτολ, β', 3. ἄλλως Τάμεσα, παρὰ Διον. Κάσ. μ', 3. Ὁ νῦν Τάμεσις, μέγας ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας. (Tomse.)

Γαμνεῖα, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἀρκτικῶς, πολυάνθρωπος τὸ πάλαι κατοικουμένη καὶ ὑπὸ πολλῶν Ἰουδαίων. Ἰώσπ. Πλιν.

Γεμος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυδάννης, ἀνατραφεὶς ὡς πλάττεται ὑπὸ δύο ὀφεῶν, καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν καὶ γινώσκειν τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν θυμάτων. Πίνδ. Ὀλ. 6, 120. Παυσ. στ', 2. ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Ἰαμιδῶν ἐν Ἤλιδι.

Γένασσα, ἡ (υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 47.

Γένετρα, ἡ, (υυ-υ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ὁμ. Δημ. 421. Ἡσ. Θεογ. 356. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 47.

Γένθη, ἡ (υ-υ) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 349. σύντροφος καὶ συμπαίκτωρ τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 421.

Γανος, ὁ. Ἀρχαία Θεότης τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ἀποίας παριστάνετο αὐτὴ ἡ τοῦ Παντὸς Φύσις μὲ ὅλας τὰς ἐν αὐτῇ συμβαινούσας μεταπτώσεις καὶ ἀλλοιώσεις, ἔτι δὲ καὶ ὡς σύμβολον τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις εἰκονίζετο μὲ δύο πρόσωπα, καθήμενη ἐφ' ἑνὸς ἀκτινοβολοῦντος θρόνου, καὶ ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν ἐν Ῥώμῃ, τὸν ὁποῖον ἠνοιγον μόνον ἐν καιρῷ πολέμου. Πλουτ. Νουμ. Ἀθην.

Γαξάρτης, ου, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνέχεον πολλάκις μὲ τὸν Τάναϊν, ὁ δὲ Στράβ. ἡμαρτημ. ἐκλαμβάνει τὸν Ὑπανιν ἀντὶ τοῦ Ἰαξάρτου, Στράβ. ιά. τανῦν Συρ-Δαρία. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 30.

Γέονες, ἀντὶ Ἴωνες, (υ-υυ) Ἔνικ. Ἰέων, σπαν. ἅπαντμ. παρ' Ὁμήρ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Μεγάρων, Ἰλ. Ν, 685. Στράβ. οἱ Πέρσαι δὲ ἐκάλουν Ἴωνας ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Αἰσχλ. Πέρσ. 176, 561. — Ἔνικ. Ἰέων παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιστ'. 57.

Γαόγεος, ία, ίον, ποιητικ. ἀντὶ Ἰώνιος, οἱ Ἰαόνιοι νόμοι. Αἰσχ. Ἱκετ. 72.

Γαπετιονίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἰαπετοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ἰάπετοῦ καταγομένη. Πίνδ. Ὀλ. 9, 81.

Γαπετιονίδης, ου, ὁ (– υυ – υυ) ἀντὶ Ἰαπετίδης. Τὶὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, ὁ Προμηθεύς. Ἡσ. Θεογ. 528.

Γαπετός, ὁ (– υυυ) Τὶὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησε τὸν Ἄτλαντα, Προμηθέα καὶ Ἐπιμηθέα. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 479. Ἡσ. Θεογ. 507. κατ' ἄλλους δὲ γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἀσία Ἀπολδρ. — πληθ. οἱ Ἰαπετοί, ὡς τὸ Κρόνοι, ἀντὶ οἱ εἰς ἔσχατον καὶ ἀσθενὲς γῆρας φθάσαντες. Ἀριστφ. Νεφ. 994. Λυκ. Διαλ. Θ. β'.

Γάποδες, οἱ, Japydes. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦν κατ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν Ἰουλιακῶν λεγομένων Ἄλπεων καὶ ὂν διῃρημένον εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἀππ. Στράβ.

Γάπυγες, οἱ. Ἰωνικ. Ἰήπυγες, (υ – υυ) Japygos. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Ἰαπυγίας ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. Στράβ. Ἰήπυγες, Ἡροδτ. (Κατὰ Πασσάβ. γενικ. Ἰηπυγέων ἀντὶ Ἰήπυγων παρὰ Διον. Περ. 379.) — ὅθεν Ἰαπύγιος, ία, ιον. Ἰωνικ. Ἰηπύγιος. Τῆς Ἰαπυγίας ἢ εἰς τὴν Ἰαπυγίαν καὶ Ἰάπυγας ἀνήκων, π. χ. ἡ Ἰαπυγία γαῖα, Διον. Περ. 481. = Ἰαπυγία. — ἡ Ἰαπυγία ἄκρα, Japygium Promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καλαβρίᾳ χώρᾳ, τανῦν Capo Rizzuto, ὅπερ καὶ, ἡ Σαλεντίνη, ἐλέγετο. Θουκ. στ', 29. Στράβ.

Γαπυγία, ἡ. Ἰωνικ. Ἰηπυγίη, Japygia. Ἐπαρχία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας· ἤδη Terra d' Otranto. Ἡροδτ. 3, 138. Πολύβ.

Γάπυξ, υγος, ὁ, Ἰωνικ. Ἰήπυξ. Τὶὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅτις ἐλθὼν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του ἓν μέρος αὐτῆς Ἰαπυγίαν. Στραβ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἰαπυγίας χώρας, ἴδε Ἰάπυγες.

Γάρβας, α, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γετουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, λογιζόμενος υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος. Οὐίργ. Αἰν. IV, 198. οὗτος βιάσας τὴν Δειδώ, ὡς λέγεται, διὰ νὰ λάβῃ αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας της. Ἰουστιν.

Γαρδάνης, ου, ὁ, = Ἰάρδανος. Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος. Στράβ.

Γάρδανος, ὁ (ῑ). Βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μιᾷ Ἀσίᾳ, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. Ἡροδτ. 1, 7. Ἀπολδρ. β', 6, 3. Παλαίφ. κατὰ Γενκ. ἐξ ἧς πιθαν. καὶ ὁ τύπ. Ἰαρδάνης, ἐν χρήσει.

Γάρδανος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Φειᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Π, 135. Γενκ. παρὰ δὲ Παυσ. ά, 5. εὕρηται εἰς Ὀνομστ. ἔνθα ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ Ἀκίδα ῥέοντος διὰ τῆς Χάας εἰληπται. Στέφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Κύδωνες. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 292.

Ι.

Γαβαδίου νῆσος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀσίας, κατὰ Πτολμ. κειμένη ἐν τῷ Γαγγητικῷ κόλπῳ· τινὲς τῶν νεωτέρων Γεωγρ. ὑπέλαβον ταύτην ἀντὶ τῆς νῦν Ἰάβας· κατὰ Nitsch. ἡ νῦν Σουμάτρα λεγομένη, καὶ κατὰ Mannert. ἡ νῆσος Βάγκα, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Σουμάτρας.

Γάβρουδα, ἡ. Πόλις τῆς κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Πτολ. ε', 15. πιθαν. ἡ νῦν Ἐβουδ.

Γαβάκ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης, ὅς τις ῥέων πλησίον τῆς Φιλαδελφείας πόλεως, εἰσ-

Ἰάς, άδος, ἡ (υυ). Ἐπίθετ. ἀντὶ Ἰωνική· ἡ Ἰάς πόλις. Ἡροδτ. — 2) Οἰστετ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰωνίας. Ἡρδτ. 1, 92. — 3) ἡ Ἰωνική διάλεκτος, Δουκ. καὶ ἐπίρρ. Ἰαστί, Πλάτ.

Ἰασίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τιός τοῦ Ἰασίου, ὁ Ἀμφίων, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 282.

Ἰάσιος, ου, ὁ (-υυυ). Βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος. Ὁμ. Ὀδ. — 2) Τιός τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Μινύου ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα. Καλλ. Ἔτμ. Ἀρτ. 215. Ἴασος, παρ' Ἀπολδρ. γ', 9, 2. καὶ Ἰασίων. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 1. — 3) = Ἰασίων, παρ' Ἡσ. Θεογ. 970.

Ἰασίων, ωνος, ὁ (-υυυ). Τιός τοῦ Διός καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἀδελφός τοῦ Δαρδάνου, τὸν ὁποῖον ἀγαπήσασα ἡ Δήμητρα διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα ἐγέννησε τὸν Πλοῦτον καὶ Κόρυτον· καθ' Ὅμ. Ὀδ. Ε, 125. ἐκεραυνώθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδρ. γ', 12, 1. Διον. Ἁλικ. ά, 61. Εἰκάζεται δὲ ὡς ἐκ τοῦ μύθου τούτου ὅτι ὁ Ἰασίων ἐδίδαξε πρῶτον τὴν γεωργίαν ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἐκ ταύτης προέκυψεν ὡς τέκνον ὁ πλοῦτος παρὰ τοῖς αὐτόθι ἐγχωρίοις. Ἡσιοδ. εἰς Ἀπολδρ. σελ. 736. Ἰάσιος, παρ' Ἡσιοδ. — 2) = Ἰάσιος, ἀριθμ. 2. Λίλ. (Ἴασος, Ἰάσιος καὶ Ἰασίων εἰσὶ κατὰ διαφορὰν τύποι.)

Ἰασονίδης, ου, Ἰησονίδης, (υ-υυ-). Τιός τοῦ Ἰάσονος, ὁ Εὔνεος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 468.

Ἰάσονιος, ία, ον (υ-υυυ). Τοῦ Ἰάσονος ἢ εἰς τὸν Ἰάσονα ἀνήκων. — ὅθεν, ἡ Ἰασονία ἀκτή. Ἀκρωτήριον τοῦ Εὐξείνου Πόντου πλησίον τῆς Ζιγώπης εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἤραξεν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ὅτε ἔπλευσε εἰς τὴν Κολχίδα· ταυτὸν Ἴασον ἢ Καπὸ Βόνα. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. στ', 2, 1. ἡ ἄκρα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἀρρίαν. — τὸ Ἰασόνιον ὄρος. Ὑψηλὴ καὶ ἐκτεταμένη συνέχεια ὀρέων ἐν Μηδίᾳ τῆς Ἀσίας φερομένη βορειοδυτικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν. Στράβ. Πτολ. στ', 2.

Ἴασος, ὁ (-υυ) = Ἰάσιος, ἀριθμ. 2. Ἀπολδρ. γ', 9, 2. — 2) Τιός τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Ἐδάνης καὶ ἀπόγονος τοῦ Φορωνέως, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀγήνορος. Ἀπολδρ. β', 1, 2. ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη τὸ Ἄργος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἴασον. Ἔκγονος τοῦ Ἴασου τούτου ὑπῆρξεν Ἄργος ὁ πανόπτης καὶ τούτου υἱὸς Ἴασος ὁ δεύτερος. Ἀπολδρ. — 3) Τιός τοῦ Πανόπτου Ἄργου καὶ τῆς Ἰτμήνης, ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἴασου καὶ πατὴρ τῆς Ἰοῦς. Ἀπολδρ. β'. 1, 3. — 4) Ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Σφήλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀνείου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 332.

Ἴασος, ὁ, ἡ· ον (-υυ). Ἐπίθ. τοῦ Ἰάσου ἢ εἰς τὸν Ἴασον ἀνήκων· τὸ Ἴασον Ἄργος, ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις τοῦ Ἄργους, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλεύσαντος Ἰάσου τοῦ πρώτου. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 245.

Ἴασσός, ἡ, καὶ Ἴασος, Θουκ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἰασικοῦ κόλπου μὲ λιμένα, ταυτὸν Ἀσέμ-Καλεσί. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Ἰασσεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. — Ἰασικός, ή, όν, τῆς Ἰασσοῦ, ὁ Ἰασικὸς κόλπος. Κόλπος θαλάσσης περὶ τὰ ἀντικὰ παράλια τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Θουκ. ή, 28. ταυτὸν Κόλπος τοῦ Ἀσέμ-Καλεσί. (Ἰατσός, Πολύβ. ιζ', 2. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἀππιαν. Ἴασος, Θουκ. ή. 28. Ἀθην.)

Ἰάσται, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας, κατὰ Πτολ. κατοικοῦντες ἀρκτικῶς ἄνωθεν τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ἰασώ, οῦς, ἡ (ἰάομαι) [υ--] Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὑγείας, θεὰ τῆς ἰάσεως τῶν ἀσθενούντων Ἀριστοφ. Πλουτ. 701.

Ἰάσων, ονος, ὁ, Ἰωνικ. Ἰήσων, κλητικ. Ἴασον. Τιός τοῦ Αἴσονος ἐξ Ἰωλκοῦ πόλεως τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Πολυμήδης. Ἀπολδρ. ά, 9, 16. ἢ Ἀλκιμήδης, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 233. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ θείου αὐτοῦ καὶ βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ Πελίου ἠναγκάσθη νὰ ἐπιχειρήσῃ, λαβὼν συναγωνιστὰς τὴς ἐπικινδύνου ἐπιχειρήσεώς του τοὺς ἀρίστους ἥρωας τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ· ἡ ἁρπαγὴ τοῦ ἐν Κόλχοις φυλαττομένου χρυσοῦ δέρατος ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἔγινεν ἡ περίδοξος καὶ τοσοῦτον διαφημισθεῖσα Ἀργοναυτικὴ ἐκείνη ἐκστρατεία, ἔτι Ἀργοναῦται. Διὰ συναργείας τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Κόλχων ἠδυνήθη ὁ Ἰάσων νὰ ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο δέρας καὶ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν Ἰωλκὸν πρὸς τὸν θεῖόν του Πελίαν, λαβὼν μετ' αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ τὴν Μήδειαν, τὴν ὁποίαν ἐγκαταλείπων μετὰ ταῦτα, ἐνυμφεύθη τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ ἐν Κορίνθῳ βασιλέως Κρέοντος, ἀφ' οὗ πρότερον ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ θείου τοῦ φονεύσας αὐτὸν διὰ τῆς πανούργου συνεργείας τῆς Μηδείας. Ἀπολδρ. ά, 9, 23. Ἐκ τῆς Μηδείας ὁ Ἰάσων ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Τίτταιδρον καὶ τὴν Ἀλκιμένην, τοὺς ὁποίους ἡ ζηλότυπος καὶ καταφρονηθεῖσα Μήδεια ἔσφαξεν ἀνιλεῶς, ἐκδικουμένη οὕτω κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ Ἰάσονος. Διοδ. Σικ. δ', 54, τελευταῖον δὲ κινήσασα εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἰάσονα διὰ τῶν ἐπιβουλῶν της, τὸν ἠνάγκασε νὰ γίνῃ αὐτόχειρ. Διοδ. Σικ. τῆς ἐκστρατείας ταύτης τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα τὴν διήγησιν περιγράφει ὁ Ἀπολλώνιος Ῥόδιος εἰς ἓν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον Ἀργοναυτικά. — 2) Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ σύνεσιν, πολιτικὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην καὶ πραότητα· σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδα, καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐβοήθει τοὺς Θηβαίους εἰς τὰς κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων μάχας, τελευταῖον δὲ συνέλαβε τὸν μέγαν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ μέγα βασίλειον τῶν Περσῶν, ἀλλὰ μία γενομένη κατ' αὐτοῦ συνωμοσία ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Πολυδώρου καὶ Πολύφρονος, τοὺς ἀφήρεσε τὴν ζωὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων καὶ ἐνδόξων

αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων. Ξενοφ. Ἑλ. στ', 1. — 3) Ἕλλην Γραμματικὸς ἐξ Ἄργους, νεώτερος τοῦ Πλουτάρχου· κατὰ Σουΐδ. συνέγραψε, περὶ Ἑλλάδος βιβλία τέσσαρα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. VI. σελ. 370.

Ἰατροκλῆς, έους, ὁ (κλέος). Ἀθηναῖος, ὁπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημοσθ.

Ἰάχη, ἡ (υυ-). Νύμφη τις σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 419.

Ἰάωλκος, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ Ἰωλκός, (υυ-ύ) Ὁμ. Ἰλ. Β. 712. Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1091.

Ἰάων, ονος, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἴων. (-υ--) ἴδε Ἰάονες. — 2) Ποταμὸς τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν. Καλλιμ. Ἔτμ. εἰς Δι. 21. Διον. Περ. 415.

Ἰβάνωλις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἡρακλείδου ἐκ Μυλάσων πόλεως τῆς Καρίας. Ἡροδτ. 5, 121.

Ἴβηρ, ηρος, ὁ (ῑ.) Ὁ κάτοικος τῆς Ἰβηρίας, ἴδε Ἴβηρες. — 2) Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἱσπανίας πηγάζων ἐκ τῆς Καταβριακῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ταυτὸν Ἔβρος (Ebro) Πολύβ. β', 13. Στράβ. οὐχὶ δὲ Ἴβηρος.

Ἴβηρες, οἱ. Iberi. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἐπίσημον τῆς Ἱσπανίας, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Γαλλίᾳ Κελτῶν καὶ κατοικοῦντες ἐντεῦθεν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν εἴχον οὗτοι ἀνέκαθεν μεγάλας καὶ ὀχυρὰς πόλεις, καὶ διῆγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικὸν καὶ ληστρικόν, ὄντες διῃρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἡροδτ. 7, 165. Θουκ. Ἀππ. Ἱσπ. 73. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰβηρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Ἰβηρικός, ή, όν, τῶν Ἰβήρων. Πολύβ. ἡ Ἰβηρική = Ἰβηρία ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Στράβ. Ἰβηριάς, άδος καὶ Ἰβηρίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῆς Ἰβηρίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Ἰβηρίαν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Ἰβηρία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡ Ἱσπανία ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἴβηρος ποταμοῦ. Ἡροδτ. 1, 163. Θουκ. ἐξελάμβανον δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ἱσπανίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παραθαλασσίως ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἕως τῶν Πυρηναίων ὀρέων· τὸ δὲ ἐπέκεινα τῶν Ἡρακλείων στηλῶν λοιπὸν μέρος τῆς Ἱσπανίας ἐκάλουν Ταρτησσόν· παρβλ. Mannert. Γεωγρ. Ι, σελ. 218. — 2) Ἐπαρχία τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κολχίδος, μεγάλης Ἀρμενίας, Ἀλβανίας καὶ Σαρματίας καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ Ταύρου ὄρους, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἐκτείνοντο εὐρύχωρα καὶ καρπαφόρα πεδία διαῤῥεόμενα ἀπὸ ἓν πλῆθος ποταμῶν· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες Ἴβηρες ἔζων τὸν αὐτὸν βίον μὲ τοὺς Ἀρμενίους καὶ Μήδους· ταυτὸν Γεωργία ἡ Ἀτσχὶ-Βάσχ. Στράβ.

Ἴβυκος, ὁ (-υυ). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, ὅς τις ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Σάμον ἐπὶ τῆς τυραννίας τοῦ Πολυκράτους, ἔζησεν αὐτόθι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς του· λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν εἰς μίαν του ἀδοιπορίαν καὶ μέλλων νὰ θανατωθῇ ἀπανθρώπως ὑπ' αὐτῶν, ἴδε κατὰ τύχην γερανοὺς πετώντας τοὺς ὁποίους ἐπεκαλέσθη νὰ ἐκδικηθῶσι ποτὲ τὸν θάνατόν του, τὸ ὁποῖον καὶ συνέβη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου ἐλθόντες οἱ φονεῖς αὐτοῦ εἰς μίαν ὁμήγυριν καὶ ἰδόντες μακρόθεν τινὰς γερανοὺς ἐγέλασαν, εἰπόντες πρὸς οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ Ἴβυκου! ληφθέντες δὲ καὶ βασανισθέντες ἐμαρτύρησαν τὴν κακουργίαν τοι· κατὰ Σουΐδ. ἔγραψεν ὁ Ἴβυκος ἰοῦτος Λυρικὰ ποιήματα εἰς διωρικὴν Διάλεκτον βιβλία τέσσαρα, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 167. Πλάτ. ὅθεν, Ἰβύκειος, α, ον, τοῦ Ἴβυκου, ὁ Ἰβύκειος ἵππος, Πλάτ. Παρμ. σελ. 137. παροιμ. ἐπί τινος γεγηρακότος ἵππου λεγομένη, μὲ τὸν ὁποῖον παραβάλλει ἑαυτὸν ὁ Ἴβυκος εἰ. τὰ ποιήματά του.

Ἰγγαυνοί, οἱ. Ingauni Ligures. Λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας, κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Λιγυρίας, ἐν τῇ νῦν Γένουᾳ. Στράβ.

Ἴδα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Ἴδη, ὅπερ ὄρα.

Ἰδαία, ἡ (Ἰδαῖος) ἐπίθ. τῆς Κυβέλης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης· ὅτι δὲ, ἡ Ἰδαία μήτηρ. Εὐριπ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Θυγάτηρ τοῦ Δαρδάνου καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Φινέως, διὰ παρακινήσεως τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τοὺς δύο αὐτοῦ παῖδας ἐκ τῆς πρώτης γυναικός του Κλεοπάτρας. Ἀπολδρ. γ', 15, 3. — 3) Νύμφη τις κατὰ τῆς ὁποίας ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ἀπολδρ. γ', 12, 1.

Ἰδαῖος, αία, αῖον, (ῑ.) Τῆς Ἴδης ἢ εἰς τὴν Ἴδην ἀνήκων· ὁ ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ὤν, οἷς, Ἰδαῖος, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ὁμ. Ἰλ. Π, 605. ἐπίθ. τοῦ Πάριδος. Εὐρ. Ὀρεστ. 1350. ἡ Ἰδαία χθών, ἀντὶ ἡ Τροία, Σοφ. Αγ. 1350. τὰ Ἰδαῖα ὄρεα, τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 410. Ἀρίβιαν. — 2) Ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ· οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, ἴδε Δάκτυλοι.

Ἰδαῖος, ὁ (ῑ.). Περίφημος κήρυξ τῶν Τρώων, ὅς τις διὰ τὸ γῆρας καὶ τὸν σεβάσμιον αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πριάμου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πεμφθεὶς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ προβάλῃ ἀνακωχὴν ὅπλων. Ὁμ. Ἰλ. Η, 276. 381. Ω, 324. — 2) Τιός τοῦ Δάρητος ἱερέως τοῦ Ἡφαίστου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 11. — 3) Τιός τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἑλένης καταπλακωθεὶς ἀπὸ τὴν στέγην ἑνὸς οἰκήματος. Δικτ. — 4) Τιός τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Τρωάδι ὄρος Ἴδη. Διον. Ἁλικ. ά, 61.

Ἴδακος, ἡ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Θουκ. ή, 104.

Ἰδάλια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κύπρῳ Ἰδαλίου ὄρους ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ ἄλσος αὐτῆς. Στέφ. Βυζ. Στράβ. ιδ'. Βι. ά, 36.

Ἰδάλιον, τὸ (-υυυ). Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, περίφημον τὸ πάλαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἰδαλίας Ἀφροδίτης καὶ ἓν ἱερὸν ἄλσος αὐτῆς. Θεοκρ. Εἰδ.

ιά, 100. Στράβ. ὅθεν, Ἰδαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἰδαλίου ὄρους, καὶ, Ἰδάλιος, ία, ιον. τοῦ Ἰδαλίου ἢ εἰς τὸ Ἰδάλιον ὄρος ἀνήκων.

Ἰ δ ά ν θ υ ρ σ ο ς, ὁ. Τίὸς τοῦ Σαυλίου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, Ἡροδτ.

Ἰ δ α ρ ε ύ ς, έως, ὁ. Τύραννος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Εἰρν.

Ἴ δ α ς, α, ὁ, Ἴων. Ἴδης, εω, (--) Τίὸς τοῦ Ἄφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως ἐκ Μεσσήνης, ἁρπάσας τὴν ὡραίαν θυγατέρα τοῦ Εὐήνου Μάρπησσαν, ἦλθεν εἰς μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διεχώρισε διὰ τοῦ κεραυνοῦ ἀφήσας τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν νέαν κόρην, ἥτις ἐπρωτίμησαν ὡς ἄνδρα αὐτῆς τὸν Ἴδαν, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 564. Ἀπολδρ. ά, 7, 9. εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ ὁ Ἴδας οὗτος, ὕστερον δὲ συνεκστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολδρ. ά, 8, 2. κατ' Ἀπολδρ. γ', 11, 2. ἐλθὼν ὁ Ἴδας εἰς συμφράν ἔριδα μετὰ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους καὶ φονεύσας αὐτούς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός· παρβλ. Θεοκρ. 22. Πίνδ. Νεμ. 10, 112. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ μνηστὴρ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδίκης. Ἀπολδρ. β', 1, 5. (Ἴδας, α, Πίνδ. Ἀπολδρ. ά, 8, 2. Πλουτ. Ἴδης, εω, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 558.)

Ἴ δ η, ἡ, Δωρικ. Ἴδα (ῑ) Θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως, ἥτις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀνέθρεψε τὸν Δία. Ἀπολδρ. ά, 1, 3. Πανσ. ἡ, — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κορύβαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Λύκαστος ἐγέννησε τὸν δεύτερον Μίνωα. Διοδ. Σικ. ὁ', 63.

Ἴ δ η, ἡ (ῑ). Ὄρος ὑψηλὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου Κρήτης, φερόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, σχηματίζον δύο ὑψηλὰς καὶ ἀποτόμους κορυφὰς αἵτινες ἐπὶ πλεῖστον εἶσι κεκαλυμμέναι ὑπὸ χιόνων· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἄρχισε πρῶτον ἡ ἐργασία τοῦ σιδήρου· ταύτην δὲ καλεῖται Ψιλορίτης. Στράβ. ι'. Διοδρ. Σικ. ὁ', Διον. Περ. 502. — 2) Περίφημον καὶ μέγα ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Μυσίας καὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Τροία· ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ αὐτοῦ ἐλέγετο Γάργανος· ἐπὶ τῆς Ἴδης εὑρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς τῆς Κυβέλης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη ὠνομάζετο Ἰδαία μήτηρ. ταύτην Ἴδα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 821. Ἡροδτ. Θουκ. Ἴδα παρὰ Θεοκρ. καὶ Ἐπιγρ. Ἴδηθεν, ἐκ τῆς Ἴδης. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 276.

Ἴ δ η ς, ἐπικ. ἀντὶ Ἴδας.

Ἰ δ ε ύ ς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεσπίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ὅς τις ἐλθὼν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, διότι ἠθέλησε ν' ἀφαιρέσῃ τὸ δέρμα τοῦ θηρευθέντος τούτου θηρίου ἀπὸ τὴν Ἀταλάντην εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐπροσφέρεν ὁ Μελέαγρος. Ὁ γιν. μνθ, 173.

Ἰ δ μ ω ν, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης ἢ Ἀστερίας, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιότητος, ὅς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ ἀποβὰς εἰς τὴν Μυσίαν, ἐθανατώθη ἀπὸ ἄγριον χοῖρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 139. Ὀρφ. Ἀργ. 185. Ἀπολδρ. ά, 9, 23. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἰ δ ο μ έ ν η, ἡ, = Εἰδομένη. — 2) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας Ἠμαθίας. Στέφ. Βυζ. — 3) καὶ Ἰδομέναι. Οὕτω καλοῦνται δύο ὑψηλαὶ λόφοι ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Θουκ. γ', 112, 113.

Ἰ δ ο μ ε ν εύ ς, έως, ὁ, ποιητ. καὶ Ἴων. ῆος καὶ έος. Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, περιβόητος διὰ τὸ κάλλος τοῦ σώματός του καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναιότητά του. Εἷς καὶ οὗτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης συνεκστράτευσεν ἔπειτα μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φέρων μετ' αὐτοῦ 80 πλοῖα, ὅπου ἐφόνευσεν εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 645. Δ, 253. Ε, 43. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἐπιστρέφας εἰς τὴν Κρήτην, ἐθυσίασε τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν εἰς τὸν Ποσειδῶνα κατά τινα εὐχὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τῆς αἰτίου ἐπιστροφῆς του· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ μείνῃ ἐπὶ τῆς Κρήτης, ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Σαλέντινον ἀκρωτήριον, ὅπου ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν καὶ εἰσήγαγε τοὺς σοφοὺς νόμους τοῦ Μίνωος· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτιμήθη ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμάς. Στράβ. ί. Ἀπολδρ. γ', 3, 1. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Ἰ δ ο θ έ α, ας, ἡ, = Κιδοθέα, ὅπερ ὅρα.

Ἰ δ ο ύ β η δ α, ας, ἡ· Idubida. Ἓν τῶν μεγαλητέρων ὀρέων τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ καὶ φερόμενον σχεδὸν παραλλήλως μὲ τὰ Πυρηναῖα ὄρη, καταντᾷ ἕως τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Μεσογείου θαλάσσης· ταύτην Sierra d'Ossa Στράβ. Πτολ.

Ἰ δ ο υ μ α ί α, ἡ. Μεσημβρινὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας, συνορεύουσα μὲ τὴν πετραίαν Ἀραβίαν καὶ μ' ἓν μέρος τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης· — ὅθεν, Ἰδουμαῖοι, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἰ δ ο υ μ α ν ί α, ἡ· καὶ Κιδουμανία, Πτολ. β', 3. Ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας ῥέων ἀνατολικῶς· ἔτι δὲ καὶ Siduma nia ταύτην Blackwater.

Ἰ δ ρ ι ά ς, άδος, ἡ, χώρη. Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας καὶ διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Μαρσύα ποταμοῦ. Ἡροδτ. 5, 118. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἰδριάδος χώρας, πρότερον Χρυσαωρὶς καλουμένη. Στέφ. Βυζ.

Ἰ δ ρ ι εύ ς, έως, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Ἰ δ υ ῖα, ἡ (υ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 352. καὶ 959. γυνὴ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κόλχων. Ἀπολδρ. ά, 9, 23.

Ἴ ε γ α ι, ἴδε Ἴσται.

Ἱ ε ρ ά, ἡ, Hiera (ῑ). Μία τῶν τριῶν Αἰγουσῶν

νήσων ἀπέναντι τῆς Σικελίας, ταύτην Maritimo καλουμένη. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ, Ἱερὰ νῆσος. — 2) μία τῶν Λιπάρων ἢ τοῦ Αἰόλου νήσων, Θουκ. γ'. 88. ἥτις καὶ Θέρμισσα ἐκαλεῖτο. Στράβ. ταύτην Volcania.

Ἱ ε ρ α ί δ ε ι, ἴδε Ἐξαμπαῖος.

Ἱ ε ρ α μ έ ν η, ους, ὁ. Πέρτης τις, πιθαν. πατὴρ τοῦ Μιτραίου καὶ γαμβρὸς τοῦ Ξέρξου. Θουκ. Ξενῳ.

Ἱ ε ρ ά ν ή σ ο ς, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων πλησίον τῆς Κρήτης. Στέφ. Βυζ.

Ἱ έ ρ α ξ, ακος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενῳ. — 2) Πρέσβυς ἐξ Ἀμφιπόλεως, Δημοσθ.

Ἱ ε ρ ά κ ω ν π ό λ ι ς, εως, ἡ (ᾱ). Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη δυτικῶς ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Στράβ.

Ἱ ε ρ ά π ο λ ι ς, εως, ἡ (ᾱ) [Ἱερὰ πόλις, Στεφ. Βυζ.] Hierapolis. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι ἐν τῇ Φρυγίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λαοδικίας, ἔχουσα πολλὰς θερμὰς πηγὰς ὑδάτων καὶ ἓν σπήλαιον, Πλουτώνιον καλούμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνεδίδετο ἀκατάπαυστος μέλας ἀτμός. Εἰς ταύτην ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἡ λατρεία τῆς θεᾶς Κυβέλης, Στράβ — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς Κυρρηστινῆς χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, μ' ἕνα περίφημον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀστάρτης περιέχοντα πολλοὺς θησαυρούς, πρόταραν δὲ ἐκαλεῖτο Βαμβύκη, ἡ· Στράβ. ιθ'. Ἀππιαν. Λουκ — ὅθεν Ἱεραπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ, Ἱεραπολιτικός, ἡ, ὄν, τῆς Ἱεραπόλεως ἢ εἰς τὴν Ἱεραπόλιν ἀνήκων.

Ἱ ε ρ ά π υ τ ν α, ἡ, καὶ Ἱεράπυδνα, τά, Δί. Κασσ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ὕστερον δὲ κατεστάθη τόπος διατριβῆς τῶν Κιλίκων λῃστῶν, διὸ καὶ κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μετέλλου· ταύτην χωρίον Ἱερὰ πέτρα, ἡ κατὰ Mannert. = Ἴτανος, ὅπερ ὅρα· ὅθεν Ἱεραπύτνιοι, οἱ κάτοικ.

Ἱ έ ρ ξ ο ς, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἢ τῆς Δακίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· ταύτην Προῦτος, Πτολ. γ', 8.

Ἱ ε ρ ε ῖ ς, ἡ Ἱερής, οἱ. Ἔθνος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ὁ Θουκιδίδης θέτει μεταξὺ τῶν Παραλίων καὶ Τραχινίων, Θουκ. γ', 92. ἄλλως δὲ οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον. παραβλ. μὲ τὸ τοῦ Καλλιμ. Δηλ. 387. Ἱερὸν ἄστυ.

Ἱ ε ρ ι χ ώ, ἡ, καὶ Ἱεριχός, ἡ, καὶ Ἱερικοῦς, Πτολ. ε', 16. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἰουδαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, ἀπέχουσα τέσσαρα γεωγρφ. μίλ. τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰώσηπ. καλεῖ θεῖον χωρίον· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τῆς πλέον Εὐφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως ὅλης τῆς Παλαιστίνης, οὖσα εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν ταύτην. Στράβ. ιδ'. Πλιν. 5, 15. περίφημος δὲ ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν τῶν Ἱερέων καὶ προφητῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Λαοῦ.

Ἱ έ ρ ν η, ἡ, καὶ Ἰουερνία, Hibernia. Ἡ μεγάλη νῆσος Ἰρλανδία κειμένη δυτικῶς τῆς Βρεττανίας, αὕτη ὑπῆρχε πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους· οἱ τινες ποτὲ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν κατακτήσωσιν· ὁ Στράβ. βιβλ. δ'. λέγει περὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς μόνον, ὅτι ἦσαν πολλοὶ ἀγριώτεροι τῶν Βρεττανῶν, κιθαροποφάγοι τε ὄντες καὶ πολυφάγοι, τούς τε πατέρας τελευτήσαντας κατεσθίειν ἐκ καλῶ τιθέμενοι, καὶ φανερῶς μίσγεσθαι ταῖς τε ἄλλαις γυναιξὶ καὶ μητράσι καὶ ἀδελφαῖς· ὡ κατὰ Πτολ. β', 2. κατῴκουν ἐν αὐτῇ οἱ ἑξῆς λαοί, Δαριονοί, Οὐελούντιοι, Ἐβλάνοι, Καῦκοι, Μανάπιοι, Κοριόνδοι, Βρίγαντες, καὶ Οὐσδίαι, περὶ τὴν Ἀνατολικὴν παραλίαν. Περὶ δὲ τὴν δυτικὴν παραλίαν κατῴκουν, οἱ Ἰουέρνοι, Οὐελίβοροι, Γαγγανοί, Αὐτειροί, Μαγνάται, καὶ Ἐρδίνοι, καὶ περὶ τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν, οἱ Οὐενίκνιοι καὶ Ῥοβόγδιοι· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος ἀναφέρει καὶ διαφόρους πόλεις τῶν λαῶν τούτων τῆς νήσου Ἰέρνης.

Ἱ έ ρ ν ο ς, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἰρλανδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταύτην Schannon. Πτολ. β', 20.

Ἱ ε ρ ο κ α σ ά ρ ε ια, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ ἡ λατρεία τοῦ Πυρός. Παυσ.

Ἱ ε ρ ο κ λῆ ς, έους, ὁ. Μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Εἰρ. 1046. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ζήσας περὶ τὴν ἕκτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται, περὶ Προνοίας καὶ Εἱμαρμένης, ὑπόμνημα εἰς τὰ χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου καὶ Ἀστεῖα. — 3) Ἱεροκλῆς ὁ Γραμματικός, σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, συνέγραψε Περιγραφὴν τῶν 64 ἐπαρχιῶν τοῦ Ἀνατολικορωμαϊκοῦ βασιλείου ὑπὸ τὸ ὄνομα Συνέκδημος.

Ἱ ε ρ ο μ ν ή μ η, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σιμόεντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσσαράκου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κάπυν. Ἀπολδρ. γ', 12. 2.

Ἱ ε ρ ό ν, τό. Τόπος ὑψηλὸς καὶ λοφώδης ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κείμενος πλησίον τοῦ στομίου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἷς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Οὐρίου Διός, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἤγειραν ἐνταῦθα οἱ Ἀργοναῦται· Δημ. Λεπτ. σελ. 468. τὸ ἐπὶ στόματι Ἱρόν. Ἡρόδτ. 4, 87. Πολύβ. δ', 39. (τινὲς ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ Ἱεροῦ ὄρους πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος.)

Ἱ ε ρ ό ν ὄ ρ ο ς, τό. Ὄρος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν Παραλίων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, περίφημον διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1015. διάφορον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὄρους ἢ ὅλως Θήκης λεγομένου. — 2) Ὄρος τῆς Θράκης κείμενον ἐπὶ τῆς αὐτόθι Χερσονήσου πλησίον τῆς Γάνου πόλεως, μ' ἓν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ. Ξενῳ. Ἀνάβ. ζ', 1, 14. Δημ. κατὰ Φιλιππ. γ', σελ. 114.

Ἱ ε ρ ο σ ό λ υ μ α, τά· Jerusalem. Πρωτεύουσα πόλις τοῦ βασιλείου τῆς Ἰουδαίας ἐν Παλαιστίνῃ, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ Αἴλια Καπιτωλίνα ἐπικληθεῖσα, μία τῶν ἐπισήμων πό-

λεων τῆς Ἀσίας, καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Σολομῶντος, καὶ ὑπῆρχε τὸ κέντρον τῆς τῶν ἀρχαίων Ἰουδαίων λατρείας, περιέχουσα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἑκαταίου ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου 120.000 κατοίκους· πολεμηθεῖσα δὲ πολλάκις καὶ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας, Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ἐκυριεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τίτου Οὐεσπασιανοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων τὸ 70 ἔτος ἀπὸ Χρ. ὅστις κατεδάφισεν αὐτὴν ἐκ θεμελίων· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀνήγειρεν αὐτὴν πάλιν ὁ Αὐτοκράτωρ Αἴλιος Ἀδριανός· — ταυτὸν Ἱεροσολύμα, Ἀραβιστὶ Ἐλ-Κοδέ, κατοικουμένη οὖς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀράβων καὶ Ὀθωμανῶν· Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἱεροσολυμίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἱεροφῶν, ῶντος, ὁ, Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ.

Ἱέρων, ωνος, ὁ (υυ–). Τίὸς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὸ 477–467 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τῶν ἀγαθῶν καὶ σοφῶν ἡγεμόνων τῆς ἀρχαιότητος, φίλος τῆς μαθήσεως καὶ τῶν παιδευμένων ἀνδρῶν, πρὸ πάντων τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου καὶ Πινδάρου· πρὸς τούτον λέγεται ὅτι ἤλθε καὶ ὁ Αἰσχύλος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἀπέρασε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου. Πινδ. Ἡρόδ. — 2) Ἱέρων ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἱεροκλέους ἡγεμὼν τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀπόγονος τοῦ Γέλωνος· φημισθεὶς διὰ τὴν πολεμικὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν του, πολεμήσας ὑπὸ τὸν Πύρρον ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, εἶτα δὲ γενόμενος φίλος τῶν Ῥωμαίων, ἐβοήθησεν αὐτοὺς μὲ τὸν στόλον του εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον καὶ μὲ ἄλλα πολεμικὰ ἐφόδια. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Ἱέρωνος τούτου ἔζη καὶ ὁ περίφημος μαθηματικὸς Ἀρχιμήδης εἰς τὰς Συρακούσας, διὰ συνεργείας καὶ ὁδηγίας τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ὁ Ἱέρων διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ δημοσίους οἰκοδομὰς εἰς τὴν πόλιν ταύτην· βασιλεύσας δὲ 54 χρόνους, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 90 χρόνων, ἀφήσας μέγα πένθος εἰς τὸν λαόν του. Πολύβ. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. — 4) Κήρυξ τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 752.

Ἱερώνυμος, ὁ, Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῆς νήσου Ἄνδρου. Ἡρόδ. 9, 33. — 2) Τίὸς τοῦ Ξεινοφάντους, ἀκόμψος καὶ ἀφυὴς τραγῳδοποιὸς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰς καλπαστικὰς αὐτοῦ καὶ ἀγροίκους ἐκφράσεις. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 388. Νεφ. 548. — 3) Ἀρτάς τις, πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 4) Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος, περίφημος φιλόσοφος τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράψας διαφόρους φιλοσοφικὰς πραγματείας, ἀναφερομένας παρ' Ἀθηναίῳ, Διογένει Λαερτίῳ καὶ Πλουτάρχῳ· πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ περὶ Ποιητῶν, μέγα αὐτοῦ σύγγραμμα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 498. — 5) Περίφημος στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θρᾴκης. Παυσ. Λουκ. Μακροβ. 22.

Ἱέται, αἱ· Jetae. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας, ταυτὸν Jato. Θουκ. ζ', 2.

Ἰηλυσός, Ἰωαν. ἀντὶ Ἰαλυσός, ὅπερ ὅρα.

Ἰήνυσος, ὁ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Συρίᾳ κειμένη παραλίως μεταξὺ τῆς πόλεως Γάζης καὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, οὖσα ὡς μεθόριον τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας, ὀχυρῶς ὠκοδομημένη· ταυτὸν κατὰ Δαρχῆρον, Κὰν Ἰουνές, κατ' ἄλλους δέ, Ῥαφία. Ἡροδ. 3, 5.

Ἰηόνιος, ία, ιον, = Ἰαόνιος, καὶ Ἰώνιος, Ἀνθολ.

Ἰήπυγες, Ἰηπυγία καὶ Ἰήπυξ, Ἰωαν. ἀντὶ, Ἰάπυγες, Ἰαπυγία καὶ Ἰάπυξ, ὅπερ ὅρα.

Ἰησόνιος, ία, ιον, Ἰωαν. ἀντὶ Ἰασόνιος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 983.

Ἰήσων, ονος, Ἰωαν. ἀντὶ, Ἰάσων, ὅπερ ὅρα.

Ἰητραγόρης, εω, ὁ. Μιλήσιός τις, βοηθήσας τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτε οὗτος ἐπανέστησε τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου. Ἡροδ. 5, 37.

Ἰθαμένης, εος, ὁ (ι). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων· Ὅμ. Ἰλ. Π, 586.

Ἰθαμάρτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 67.

Ἰθάκη, ἡ (υυ–). Μία τῶν νήσων τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης κειμένη μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ ἔχουσα 88 σταδίων περίμετρον. Πατρὶς τοῦ περιφήμου Ἥρωος Ὀδυσσέως, ὅστις ἐβασίλευεν εἰς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· ἐπὶ ταύτης ἀναφέρει ὁ Ὅμ. ἓν ὄρος τὸ Νήριον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῆς νήσου ταύτης καὶ καθέδρα τοῦ Ὀδυσσέως· Ὅμ. Ἰλ. Β, 632. Ὀδ. Γ, 81. Δ, 605. ταυτὸν Ἰθάκη μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν πόλιν Βαθύ. — 2) Πόλις τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους· ταυτὸν Βαθύ· Ὅμ. — ὅθεν Ἰθακήσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθάκης. Ὅμ.

Ἰθακος, ὁ (υυυ). Ἀρχαῖος Ἥρως ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ νῆσος Ἰθάκη· τούτου ἀδελφοὶ ἦσαν ὁ Νήριτος καὶ Πολύκτωρ. Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 201. οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι κατῴκησαν ἀνέκαθεν τὴν νῆσον, φέροντες ἀποικίας ἐξ ἀλλοδαπῆς γῆς. — 2) ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ἰθάκης, Εὐρ. Κύκλ. 103.

Ἰθωμάτας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἰθωμήτης. Ἐπίθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ, ἔνθα ἀπαιτηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὰ λεγόμενα Ἰθωμαῖα. Παυσ. Μεσσ. 33. Ἰθωμήτας, α, παρὰ Θουκ. α', 103.

Ἰθώμη, ἡ (ι). Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κείμενον μεσημβρινὰς πλησίον τῆς Μητροπόλεως. Ὅμ. Ἰλ. Β, 729. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι ἀνετράφη πρῶτον ὁ Ζεύς· εἰς ταύτην κατέφυγον οἱ ἀποστατήσαντες κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν Εἵλωτες ἐπὶ τοῦ τρί-

του Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ἀπ' ὅπου ἐντεπαρετάχθησαν δέκα περί που χρόνους· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου εὑρίσκετο καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἰθωμήτου Διός. Ἡροδ. 9, 34. Θουκ. ταυτὸν, ὄρος Βουλκάνου· — ὅθεν, Ἰθωμήτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθώμης, καὶ Ἰθωμαῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τὴν Ἰθώμην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἰθώμης ὤν. Στράβ.

Ἰθωμία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰθώμῃ τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Στράβ. Σ'.

Ἰθωρία, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκαρνανίας, ταυτὸν Ἀγγελόκαστρον. Πολύβ.

Ἰκάριος, εία, ειον. = Ἰκαρικός. Λουκ.

Ἰκαρία, ἡ (–υυ–). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, πρότερον Δολιχὴ λεγομένη· ἀνῆκε δὲ τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμίους, καὶ ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ἐπ' αὐτῆς ἡ Ταυροβόλος Ἄρτεμις. Ἀπολλ. γ', 5, 2. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἴκαρος, ὅπερ ἴδε· — ὅθεν Ἰκάριος, ία, ιον· τῆς Ἰκαρίας ἢ εἰς τὴν νῆσον Ἰκαρίαν ἀνήκων, ἔτι δὲ καὶ Οὐσιαστὴ, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰκαρίας. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Ἥρωος Ἰκάρου, — ὅθεν, Ἰκαρεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Ἰκαρίας ὤν. Στέφ. Βυζ.

Ἰκαρία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας, ἔνθα εὑρίσκετο ἓν μέγα πλῆθος ἐλάφων καὶ λαγῶων, τοὺς ὁποίους δὲν ἐτόλμα νὰ θηρεύσῃ τις ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ τούτου.

Ἰκάριος, καὶ Ἰκαρίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Πηνελόπην τὸν Ὀδυσσέα, Δαμάσιππον, Ἀλήτην καὶ Περίλαον. Ἀπολλ. γ', 10, 3. 6. διωχθεὶς μετὰ τοῦ Τυνδάρεω ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντας, ἦλθε καὶ κατῴκησε πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· τούτου τὴν θυγατέρα Πηνελόπην ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς γυναῖκα. Στράβ. Γ, — Ἰκάριος, παρ' Ὅμ. Ὀδ. Β, 53. Ἀπολλ. Παυσ. Ἰκαρίων, παρ' Ἀπολλ. γ', 10, 4. ἔνθα ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Οἰβάλου. — 2) Πατὴρ τῆς Ἐριγόνης, ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς, ὅστις διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ μεθθέντας ποτέ, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν συντρόφων του οἱ ὁποῖοι ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς παράφρονα. Ἀπολλ. γ', 14, 7.

Ἰκάριος, ία, ιον (–υυυ). Τῆς Ἰκαρίας ἢ εἰς τὴν Ἰκαρίαν ἀνήκων, ὁ Ἰκάριος Πόντος, ἡ παρὰ τὴν νῆσον Ἰκαρίαν θάλασσα, ἀποταλοῦσα ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου ὅστις πασῶν ἐνταῦθα, ὅτε ἔφευγε μετὰ τοῦ πατρός του ἐκ τῆς Κρήτης ἐπνίγη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 145. ἔτι δὲ καὶ, τὸ Ἰκάριον πέλαγος. Ἡροδ. Στράβ.

Ἰκαρομένιππος, ὁ. Οὕτως ὀνομάζεται ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Μένιππος, ἀντὶ ὑπερνέφελος ὡς ὁ Ἴκαρος εἰς ἓν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Λουκιανοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου κατασατυρίζει τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν πολλῶν φιλοσόφων· ἴδε Μένιππος.

Ἴκαρος, ὁ (–υυ). Τίὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅστις φυλακωθεὶς μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον, ἐξέφυγε διὰ τῶν τεχνικῶν πτερῶν τὰ ὁποῖα κατεσκεύασεν, ἀναβὰς ὑψηλὰ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης· μὴ ὑπακούων δὲ εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρός του καὶ ὑψωθεὶς πολὺ ἄνω τοῦ ἀέρος, μὲ τὸ νὰ ἀνέλυσεν ὁ κηρὸς διὰ τοῦ ὁποίου ἤσαν τὰ πτερὰ κολλημένα ἐπὶ τοῦ σώματός του, ἀκρημονίσθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη ἔκτοτε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης Ἰκάριος πόντος. Ἀπολλ. β', 2, 3. Παλαίφ. φαίνεται δὲ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὁ Ἴκαρος μὴ δυνάμενος νὰ κυβερνήσῃ τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἔφυγεν ἐκ τῆς Κρήτης, ἐναυάγησε εἰς τὰ περὶ τὴν Ἰκαρίαν μέρη, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ εὑρὼν ὁ Ἡρακλῆς τὸ ἔθαψεν. Παυσ. Βοιωτ. 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Τζῖν.

Ἴκαρος, ἡ (–υυ), = Ἰκαρία, Ὅμ. Ὕμ. Βακχ. 26, 5. Θουκ. γ', 29. — 2) Νῆσος ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Διον. Περ. 610.

Ἰκάρτα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδοσκυθίας παρὰ Πτολ.

Ἰκετάονίδης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Ἰκετάονος, ὁ Μελανίππος, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 547.

Ἰκετάων, ονος, ὁ (υυ––). Τίὸς τοῦ Ἀσομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου καὶ πατὴρ τοῦ Μελανίππου. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 147. Ἀπολλῶ.

Ἴκιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κείμενον ἀρκτικῶς· ταυτὸν Gris Nez ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Καλαί. Πτολ. β', 9.

Ἴκκος, ὁ. Περίφημός τις διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς καὶ σοφιστὴς ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θεμιστοκλέους. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 316. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 3.

Ἰκμαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρισταῖος ἀνήγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἕνα βωμὸν ἐν τῇ νήσῳ Κέᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 524.

Ἰκμάλιος, ὁ (–υυυ). Τέκτων τις ξύλων ἐν Ἰθάκῃ, Ὅμ. Ὀδ. Τ, 57.

Ἰκόνιον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὕστερον πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας, τὴν ὁποίαν ὁ Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 19. θέτει ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας· κατὰ δὲ Ἀμμιαν. ἔκειτο αὕτη ἐπὶ τῆς Πισιδίας χώρας· ταυτὸν Ἰκόνιον ἢ Κόνια· παράγουσι δὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπὸ τῆς λέξεως εἰκών, διότι ἐνταῦθα, ὡς λέγεται ἐξέθηκεν ὁ Περσεὺς τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. Στράβ. — Ἰκόνιοι, οἱ κάτοικ.

Ἰκός, ἡ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνική κειμένη πλησίον τῆς Σκύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ταυτὸν Σκυρόπουλον. Στράβ.

Ἰκόσιον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ. πίθαν. ἡ νῦν Ὀράν. Πλιν. 5, 2. Πομπ. Μέλ.

Ἰκτῖνος, ὁ. Περίφημος Ἀρχιτέκτων Ἕλλην,

ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅστις μετὰ τοῦ Καλλικράτους ᾠκοδόμησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παρθενῶν καλούμενον, ἔτι δὲ καὶ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Κοτυλίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ, Πλούτ. Παυσ. Ἀρκαδ.

Γλάειρα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Δευκίππου καὶ τῆς Φιλοδίκης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάστωρ. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3.

Γλαρχος, ὁ, Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Ῥαιτίας, ὁ νῦν Ἴλερ καλούμενος. Λιβ.

Γλαρχος, ὁ Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Γλας, α, Δωρικ. ἀντὶ Ἰόλαος. Διδάσκαλος τοῦ Ἀγησιλάου εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην. Πίνδ. Ὀλ. 10, 2.

Γλεύς, ἑως, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ὀϊλεύς, (ι) Ἱστ. λείψ. γ'. καὶ Ἕτυμ. Μέγ.

Γλαργέται, καὶ Ἰλάργητες, οἱ, Ilergetae. Ἔθνος μέγα τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ ἴσως τῶν Πυρηναίων ὀρέων καὶ ὄντες διῃρημένοι εἰς διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πολύβ. γ', 35, 1. Λβ. 21, 61.

Γλάρδα, ἡ, Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰλαργετῶν κειμένη ἐπίτινος ὑψώματος καὶ καλῶς ὠχυρωμένη· ὕστερον δὲ κατεσράθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταύτην Lerida. Στράβ. γ'. Δι. Κάσ. μα', 20. Πλιν. 3, 4.

Γλαργάδονες, οἱ, Iergasonenses. Ἔθνος τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Ἴβηρα ποταμόν, παρὰ Πλιν. 3, 4. καὶ Λιβ. 22, 21.

Γλαύκας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ, Ὀϊλιάδης. Υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως. Πίνδ. Ὀλ. 9, 112. Boekh. Ὀϊλιάδα, Heyne.

Γλαυκός, ή, όν (-υυυ). Ὁ ἐκ τοῦ Ἰλίου ἤτοι τῆς Τροίας ὤν, Τρωϊκός· ὁ Ἰλιακὸς πόλεμος, ὁ πόλεμος τῆς Τροίας. Ἀνθολγ.

Γλιάς, άδος, ἡ (-υυ) Ἰδιωτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Ἰλιακός· καὶ Ἐπιθετ. ἡ Ἰλιὰς πόλις, ἀντὶ ἡ Τροία. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστικ. προσυπακμ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, καὶ, Ἰλιάς, προσυπακμ. ποίησις· τὸ Ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου, ἐπιγραφόμενον Ἰλιάς, ὡς πραγματευόμενον τὰς πράξεις καὶ κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων καὶ Τρώων εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας. Ἡροδτ.

Γλιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικ. τοῦ Ἰλίου. Ἡροδτ.

Γλιον, τό, καὶ Ἴλιος, ἡ (-υυ) Ilium. Δύω πόλεις φέρονται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κείμεναι ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας. — 1) Τὸ παλαιὸν Ἴλιον, Ilium vetus ὅπερ παρὰ τοῖς ὕστεραν Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο Τροία. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἴλου υἱοῦ τοῦ Τρωός, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν μ' ἓνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Πέργαμον καλουμένην· ἔκειτο δὲ αὕτη ἡ πόλις ἐπί τινος ὑψηλοῦ λόφου ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς εὐρυχώρου πεδιάδος μεταξὺ Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου ποταμῶν, ἀπέχουσα 30 στάδια τῆς θαλάσσης· περίφημος δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθογράφοις διὰ τὴν δεκαετῆ αὐτῆς πολιορκίαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· Ὁμ. Ἰλ. Ν, 713. Π, 745. τὴν ὁποίαν, ὁ αὐτὸς ποιητὴς, εὐκτίμενον πτολίεθρον, ἀρατεινήν, αἰπεινήν καὶ ὀφρυόεσσαν καλεῖ· Ἰλ. Δ, 23. Φ, 433. Ε, 210. Ο, 558. Χ, 411. μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσχηματίσθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους μετ' οὐ πολὺ μία νέα πόλις κατοικηθεῖσα ὑπὸ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ξέρξης ἐπρόσφερεν μίαν ἑκατόμβην εἰς τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐστράτευε κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡροδτ. 7, 42. Στράβ. ιγ'. ταύτην εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς τὸ χωρίον Βουνάρ-Βασχί· κατοικούμενον ὑπὸ Ὀθωμανῶν. — 2) Τὸ νέον Ἴλιον, Ilium novum ἢ Ἴλιον ὁ νῦν ἑστὶ κείμενον πλησιέστερον τῆς παραλίας, καὶ ἀπέχον 20 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρχε τοῦτο μικρὰ κώμη μ' ἓνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν διαβαίνων ἐντεῦθεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐχορήγησε μεγάλα δικαιώματα· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς δὲ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη πόλις· ταύτην Τροϊκχί· Στράβ. Λουκ. — ἡ Ἴλιος, παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. ὁ δὲ συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, Ἴλιον, τό, κείται ἅπαξ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Ο, 41.

Γλικονεύς, ῆος, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 489. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του, Ὀβιδ. μεταμφ. VI. 251.

Γλίσνη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυμνήστωρ βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ἥτις ἔπειτα μαθοῦσα τὴν καταστροφὴν καὶ ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐμανεύθη ἰδιοχείρως. Τζέτ. μύθ. 109. 243. περὶ αὐτῆς δὲν ἀναφέρεται οὐδὲ ὅλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις τῶν Ἑλλήνων.

Γλίος, ἡ· παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. συνήθ. τύπ. ἀντὶ Ἴλιον· Ὁμ. Ἰλ. — ὅθεν Ἐπιρρ. Ἰλιόθεν, ἐξ Ἰλίου καὶ Ἰλιόθι, ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἰλίου. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 251. Ὀδ. Ι, 39. Ἰλ. Θ, 557. Κ, 12. Ν, 349.

Γλίπα, ας, ἡ. Πίρα. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Λεπτὶς ἐκαλεῖτο· ταύτην, Villa nuova del Rio. Στράβ.

Γλισσιάδες, αἱ· Ἐπιθ. τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῶν, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυσ. α', 19.

Γλισσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, καὶ ῥέων ἐγγὺς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἑνόνεται μετὰ τοῦ Κηφισσοῦ· ἦν δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ἱερὸς τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τοῦ ἀκρίου τὴν ὄχθην εὐρίσκετο καὶ ὁ ναὸς αὐτῶν· Ἡροδτ. 7, 189. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 215. — ἔτι δὲ Ἰλισός, Boek. Ἀνακε. καὶ Ἰλισσός, ὁ, Παυσ. — ὅθεν Ἰλισσιάς, άδος, καὶ Ἰλισσίς, ίδος, τοῦ Ἰλισσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Γλλυρία, ἡ, = Ἰλλυρίς. Στέφ. Βυζ.

Γλλυριοί, οἱ, Illyrii. Οἱ κάτοικ. τῆς χώρας Ἰλλυρίας. Περίφημοι ἦσαν οὗτοι τὸ πάλαι ὡς ἐμπειροι ναῦται, ἔχοντες ἀξίολογον καὶ μέγα ναυδμηνειρον ναυτικόν, καὶ συμμαχήσαντες πολλάκις μὲ τοὺς Ῥωμαίους. Ἡροδτ. 1, 196. Ξενοφ.

Γλλυριός, ὁ, Υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐγέννησαν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἐφ' οὗ καὶ ἔλαβεν ἡ χώρα αὕτη τὴν ὀνομασίαν της. Ἀπολλόδ. γ', 5, 4. — 2) ὁ κάτοικ. τῆς Ἰλλυρίας· Ἡροδτ. — ὅθεν, Ἰλλυρικός, ή, όν, τῆς Ἰλλυρίας ἢ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκων· ὁ Ἰλλυρικὸς ποταμός, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 416. καὶ, τὸ Ἰλλυρικόν = Ἰλλυρίς, Ἡροδτ. 6, 7.

Γλλυρίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθετ. Τῆς Ἰλλυρίας, ἡ ἐκ τῆς Ἰλλυρίας οὖσα· ἡ Ἰλλυρὶς αἶα, ἡ χώρα τῶν Ἰλλυριῶν. Διον. Περ. 96. — 2) Οὐσιαστ. ἡ Ἰλλυρία. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον ἀντικρυ, τῆς Ἰταλίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες γενικῶς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις ἔκειτο βορειοδυτικῶς τῆς Ἑλλάδος ἄχρι τῆς Ἰταλίας· ἰδίως δὲ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ὕστερον Ἰλλυρία τὸ μέρος ἐκεῖνο περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο ἀπὸ τῆς Ἰστρίας ἕως τοῦ Δρίλου ποταμοῦ, περιεχόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλης ξηρᾶς ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σαύου καὶ Δρίνου, καὶ ἐκαλεῖτο ὅλη ἡ χώρα αὕτη ὑπὸ τε τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων Ἰλλυρία Βάρβαρος καὶ Ἰλλυρία Ἑλληνική· καὶ ἡ μὲν Βάρβαρος Ἰλλυρία περιελάμβανε τρία μέρη, τὴν Ἰαπυδίαν ἢ χώραν τῶν Ἰαπύδων, τὴν Λιβουρνίαν καὶ τὴν Δαλματίαν· ἡ δὲ Ἑλληνικὴ Ἰλλυρία· περιελάμβανε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Ἀλβανίας. Στράβ. ζ'. Πτολμ, β', 17. Πολύβ. Ἀππιαν. Διον. Κατ. μδ', 20. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι πᾶσαν κυτήγοντο ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον λῃστρικὸν καὶ πολεμικόν· περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας κεῖται ἓν μέγα πλῆθος μικρῶν νήσων καὶ ἀποτόμων βράχων διὰ τῶν ὁποίων ἐγίνετο δύσκολος ἡ διὰ θαλάσσης πλησιασίς της ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν· — ἔτι δὲ, τὸ Ἰλλυρικὸν παρ' Ἡροδτ.

Γλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, ἀποθανόντα δὲ ἄτεκνον διεδέχθη ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 166. Ἀπολλόδ. γ', 12. — 2) Υἱὸς τοῦ Τρῳὸς καὶ τῆς Καλλιρόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Γανυμήδους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἴλον καὶ τὸν ἐν αὐτῷ ναὸν τῆς Παλλάδος. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. πολεμήσας δὲ κατὰ τοῦ Ταντάλου, ἐδίωξεν ἐκ τῆς χώρας τὸν υἱόν αὐτοῦ Πέλοπα· Ὁμ. Ἰλ. Υ, 232. Ἀπολλόδ. — 3) Υἱὸς τοῦ Μερμέρου, κατοικῶν εἰς τὴν Ἐφύραν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ζητῶν φάρμακον διὰ νὰ χρίσῃ τὰ βέλη του· Ὁμ. Ὀδ. Α, 259. (ἡ γραφ. Ἴλος, ἔστιν ἡμαρτ. Ἀπολλόδ. Η.)

Γλουργῆτες, = Ἰλαργέται. Πολύβ.

Γλουργία, ἡ, Iurgis. Πόλις τῆς Ἱσπανίας. Πολύβ.

Γμαῖος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 31.

Γμος, ὁ. Ὄρος μέγα τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Παραπαμισοῦ ὄρους καὶ φερόμενον ἀρκτικοδυτικῶς διὰ τῆς Ἰνδικῆς χώρας, ταυτὸν Μουσταγ. ἔτι δέ, τὸ Ἰμαῖον ὄρος. Στράβ.

Γμβραμος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ Κεφία, κληθείστος οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Ἴμβρου, ἔνθα ἐλατρεύετο μετὰ τῶν Καβείρων. Στέφ. Βυζ. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 524.

Γμβρασία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἰμβράσου ἐν Σάμῳ· Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 187.

Γμβρασος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου, πρότερον Παρθένιος καλούμενος. Στράβ. — ὅθεν, Ἰμβράσιος, ία, ιον, τοῦ Ἰμβράσου ἢ εἰς τὸν Ἰμβρασον ἀνήκων· καὶ Ἰμβρασία, ἡ, Ἐπιθ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αἵτινες εἶχον ἐνταῦθα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν. Ἀπολ. Ῥόδ. Καλλιμ. ὕμν. Ἄρτ. 228.

Γμβριος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδάσου πόλεως τῆς Καρίας, καὶ ἀνὴρ τῆς Μεδησικάστης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου· ὅστις ἔλθων εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 171.

Γμβρος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς νύμφης Καλειάνδης. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Γμβρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Καβείρων καὶ τοῦ Κρμοῦ· ταυτὸν, Ἴμβρος. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἴμβρου· Ὁμ. Ἰλ. Ν, 33. Ἡροδτ. — ὅθεν Ἰμβριος, ία, ιον, ἐκ τῆς νήσου Ἴμβρου, ἡ Ἰμβρικός, ἔτι δὲ Ἴμβριος, ὁ κάτοικ. Ὁμ.

Γμέρα, γενικ. α, ὁ, καὶ Ἱμέρας, α, Στέφ. Βυζ. Himera. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ὅστις διαιρεῖται εἰς δύω ἄλλους ὁμωνύμους ποταμούς, ἐξ οὗν ὁ μὲν εἰς ῥέει βορειοανατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἱμέρας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν, ταυτὸν Fiume Grande καλούμενος, ὁ δὲ ἕτερος ῥέων μεσημβρινῶς, ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ταυτὸν Fiume Salso. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 124. Στράβ. — 2) ἡ Ἱμέρα, ας, Πόλις ἐπίσημος τῆς Νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἱμέρα ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Ζαγκλαίων, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὴν πόλιν Θερμάς. Πινδ. Ὀλ. 11, 2. Ἡρόδτ. 6, 24. Θουκ. — ὅθεν Ἱμεραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἱμέρας, Θερμαὶ αἱ Ἱμεραῖαι, Πολύβ. — καὶ, Ἱμεραῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἱμέρας, Θουκ. Πλάτ. Φαίδρ.

Γμεραῖον, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. Θουκ. ζ', 9.

Γμεραῖος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Λουκ.

Γμεύσιμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6.

Γμέρεος, ὁ. Σοφιστὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας περὶ 350 ἔτος

ἀπὸ Χρ. συστήσας ἐν σχολείῳ τῆς ῥητορικῆς τέχνης εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐδίδασκεν μετὰ πολλῆς ῥώμης, χρηματίσας πίθαν. καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, σώζονται αὐτοῦ λόγοι τινὲς καὶ ἐκλογαὶ ἐν τῇ Φωτίου Μυριοβίβλῳ.

Ἴμμα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος ἐν Συρίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ κατὰ τῆς Ζηνοβίας. Πτολ. ε', 15. κατά τινας ἡ νῦν, Κνούφ.

Ἰμμάραδος, ὁ. Τὸς τοῦ Κιμόλπου. Παυσ. α', ῥ, 2. Ἴσμαρος κατ' Ἀπολδρ. γ', 15, 4. πίθαν. Ἴμμαρος· ἴδε Heyne. Ἀπολδρ. αὐτόθ.

Ἰνάρως, ω, ὁ, Τὸς τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεὺς τῆς Λιγύπτου, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπεστάτησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τὸ 462· ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνικήθη κατὰ κράτος. Ἡροδτ. Θουκ. α', 104.

Ἰνάχειος, εία, ειον (ῑ). Τοῦ Ἰνάχου ἢ εἰς τὸν Ἴναχον ἀνήκων, ἀπὸ τοῦ Ἰνάχου καταγόμενος. Ἰναχεία κόρη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, ἡ Ἰώ, Αἰσχύλ. Προμ. 591. τὸ Ἰνάχειον γένος, ἡ γενεὰ τοῦ Ἰνάχου. Ἀπολδρ.

Ἰναχίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τὸς τοῦ Ἰνάχου· καὶ Ἰναχίδαι, πληθ. = Ἀργεῖοι, Σιμωνίδ. Ἐπ. 26.

Ἰναχίς, ίδος, ἡ (-υυ). Τοῦ Ἰνάχου, προσυπακμ. κόρη· ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Μοσχ. Εἰδ. β', 44.

Ἰναχιώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Καλλιμ. εἰς Ἄρτμ. 254.

Ἴναχος, ὁ (-υυ). Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ Ἀρτεμισίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς μίαν λίμνην· ταυτὸν Νάϊον ἢ Ζερία, Αἰσχυλ. Εὐριπ. Καλλιμ. Ἥμν. εἰς Δηλ. 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον· ταυτὸν Ἀριθέλι. Στράβ. ζ'.

Ἰναχός, ὁ. Τὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἰοῦς· οὗτος λέγεται ὅτι ἐλθὼν πρῶτος μὲ μίαν ἀποικίαν ἐξ ἀλλοδαπῆς γῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, βασιλεύσας πενήκοντα χρόνους· πίθαν, περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τῆς Ἀργολίδος, ἐτιμήθη δὲ ὡς εἷς τῶν παλαιῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, εἰσάξας οὗτος πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἥρας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἄργους. Ἀπολδρ. β', 1, 1. Αἰσχ. Προμ. 668. Διον. Ἁλικ. α', 25. Παυσ. 2, 15. — μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ υἱός του Φορωνεύς.

Ἰνδαβάρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καπιραίων. Πτολ. ζ', 1.

Ἰνδία, ἡ, καὶ Ἰνδική. Ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας ἥτις ὡρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων Ἡμωδῶν, Ἴμαον καὶ Παροπαμισόν, τὰ ἀποῖα τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Σκυθίας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀραχωσίας, Γεδρωσίας καὶ τῆς χώρας τῶν Παραπαμισάδων καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, τὰ δὲ ἀνατολικὰ αὐτῆς σύνορα ὑπῆρχον ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀρχαίους Γεωγράφους καὶ ἱστορικούς· ὁ Ἡροδτ. δὲν προσδιορίζει κατ' ἀκρίβειαν τοὺς ὅρους τῆς χώρας ταύτης· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐδεικνύετο ἅπασα ἡ Ἰνδικὴ χώρα εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν. Στράβ. Ὁ Πτολμ. βιβλ. ζ', 1. καὶ ζ', 2. ἀπαριθμεῖ μὲ πλειοτέραν ἀκρίβειαν ὅλους τοὺς διαφόρους λαοὺς οἵτινες κατῴκουν καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα μεγάλα μέρη τῆς Ἰνδίας ὁμοῦ μὲ τὰς πόλεις αὐτῶν· κατὰ δὲ Ἡροδτ. 3, 98. ἦσαν πολλὰ τὰ ἔθνη τῶν Ἰνδῶν μὴ ἔχοντα τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ἀναμεταξύ των, καὶ τὰ μὲν ζῶντα βίον νομαδικόν, τὰ δὲ οὔ· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Σελεύκου Νικάτορος, ἔγινε γνωστοτέρα ἡ χώρα αὕτη εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρῶτος δὲ ὁ Δαρεῖος υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατέστησεν ἓν μέρος τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον διαῤῥέεται ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ ἔκαμεν αὐτὸ ὑποτελὲς εἰς τὴν Περσίαν. Ἡροδτ. Ὁ Μεγασθένης σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος εἰς τὴν Ἰνδίαν διὰ νὰ κάμῃ τὴν περιγραφὴν τῆς χώρας ταύτης, ἀναφέρει ἑπτὰ φυλὰς τῶν Ἰνδῶν, τὴν φυλὴν τῶν λεγομένων Γυμνοσοφιστῶν ἤτοι τῶν ἱερέων καὶ πεπαιδευμένων τοῦ Ἔθνους, τὴν φυλὴν τῶν γεωργῶν, τῶν νομάδων καὶ κυνηγῶν, οἵτινες δὲν κατῴκουν εἰς πόλεις, τὴν φυλὴν τῶν βαναύσων καὶ τεχνιτῶν, τὴν τῶν πολεμιστῶν, τὴν τῶν ἐφόρων τὰς διαφόρους ἀρχὰς καὶ δημόσια ὑπουργήματα, καὶ τὴν φυλὴν τῶν συνιστόντων τὴν γενικὴν συνέλευσιν καὶ βουλὴν τοῦ Ἔθνους. Διοδῤ. Σικ. β', 40. Ἀρρίαν. Ἰνδ. εβ'. — ταυτὸν Ἰνδία ἡ Ἰνδικστάν. India.

Ἰνδικός, ἡ, όν. Τῆς Ἰνδίας ἢ εἰς τὴν Ἰνδίαν ἀνήκων. Ἡροδτ. ἡ Ἰνδικὴ χώρη, = Ἰνδία, Ἡροδτ. 3, 98. ὅτι καὶ οὐσιαστκ. ἡ Ἰνδικὴ αὐτὴ Ἰνδία. Στράβ. Λον.

Ἰνδός, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας ὤν· οἱ Ἰνδοί, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰνδίας. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 299. Ἡρόδ. 3, 97. 4, 46. ἔνθα ἀπαριθμεῖ ὁ ἱστορικὸς οὗτος διεφόρους λαοὺς τῆς Ἰνδίας. — 2) Ἐπίθετ. = Ἰνδικός. Διον Περ. 1079. Αἰλ.

Ἰνδός, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, ὅστις κατὰ Στράβ. εἶχε 50 σταδίων πλάτος καὶ εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἢ Ἰνδικὴν θάλασσαν· ταυτὸν Σίνδ. Ἡρόδτ. 4, 44. Ἀρρίαν. — 2) Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Καρίας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Λύκον. Στράβ.

Ἰνδίκηται, οἱ. Στράβ. γ', 159. καὶ Ἐνδίγεται, Πτολμ. β', 6. Ἔθνος τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. λέγει ὅτι κατῴκει ὅλην τὴν περὶ τὸν Ἴβηρα ποταμὸν παραλίαν χώραν, πλησίον τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας.

Ἴνησσα, ἡ, καὶ Ἴνυησα, Inessa. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ὕστερον Αἴτνη κληθεῖσα Θουκ. ζ', 103. Beck. Νῆτσαν. Ἴνυησα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἰνηστον, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν Λεξ. Αἴτνα — ὅθεν, Ἰνησαῖοι, οἱ κάτοικοι. Θουκ.

Ἰνσόβρες, καὶ Ἰνσοῦβροι, οἱ, = Ἰσοῦβροι. Πλουτ. Μαρκ. 4, 6.

Ἰνσουβροι, οἱ, Insubres. Ἓν ἐκ τῶν Ἰσχυροτάτων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμόν. Στράβ.

Ἰνταφέρνης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν μάντιν Σμέρδιν. Ἡρόδτ. 3, 70.

Ἰντεμέλιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἀλβίου Ἰντεμελίου, Albium Intemelium ἐν Λιγουρίᾳ τῇ Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Ἰντεράμνα, ἡ, Interamna καὶ Interamnium. Πόλις τῆς Οὐμβρικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Terni· πατρὶς τοῦ περιφήμου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Τατίτου. Στράβ. Πτολ. γ', 1.

Ἰντεράμνιον, τό, Interamnium ἢ Interamna Lirinas. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Terano. Στράβ. Πλίν 3, 5.

Ἰντερκατία, ἡ. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρνιάκων. Πτολ.

Ἴνυκος, ἡ, καὶ Ἴνυκον, τό. Στέφ. Βυζ. καὶ Ἴνυξ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν, Calta Bellotu. Ἡρόδτ. 6, 24. Ἴνυκός ἡ, παρὰ Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 282. — ὅθεν Ἰνυκῖνος, η, ον. Τῆς Ἰνύκου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. η', 17. καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰνύκου.

Ἰνώ, οῦς, ἡ (ῑ), αἰτκ. Ἰνώ, σύχι Ἰνοῦ. παρβ. Βουτρμ. Ἑλλ. Γραμμτ. 49. σημ. 9. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Ἀχαΐας, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀθάμας εἶχεν ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ γυναικὸς Νεφέλης δύο παῖδας τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, ἡ Ἰνὼ κατέπεισεν αὐτὸν νὰ τοὺς θανατώσῃ, διὰ τὴν ὁποίαν κακουργίαν της παροργισθεῖσα ἡ θεὰ Ἥρα, τὸν μὲν Ἀθάμαντα ἔκαμε παράφρονα, αὐτὴν δὲ μετὰ τοῦ υἱοῦ της Μελικέρτου καταδιώκουσα, τὴν ἔῤῥιψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν διὰ μετοικίαν τῆς Ἀφροδίτης μετέβαλεν ἀμφοτέρους εἰς θαλασσίους θεούς· ἔκτοτε δὲ ἡ Ἰνὼ ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέα, ὅπερ ὅρα. Ὁμ. Ὀδσ. Ε, 33. Ἡσιόδ. Θεογ. 976. Ἀπολδρ. γ', 4, 2.

Ἰνῶα, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἰνοῦς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὴν ὁποίαν ἐσύστησε πρῶτον ὁ Σίσυφος ἐν Κορίνθῳ, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο ἀνὰ πᾶν ἔτος δημόσιοι ἀγῶνες καὶ θυσίαι. Παυσ. Λακ.

Ἴνωος, α, ον. Τῆς Ἰνοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰνοῦς κατάγόμενος.

Ἴνωπος, καὶ Ἰνωπός, ὁ, Inopus (ῑ). Κρήνη τις καὶ ἄλσος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, ἥτις ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι συνεῖχετο ὑπογείως μὲ τὸν ἐν Αἰγύπτῳ Νεῖλον ποταμόν. — Ἴνωπος, Ὁμρ. Ὕμν. Ἀπολ. 18. ὁ Αἰγύπτιος Ἰνωπός. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 171. Στράβ.

Ἴξιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τινος χώρας ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ Ἴξις καλουμένη· , Ἡσύχ.

Ἰξίων, ονος, ὁ (---). Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας υἱὸς τοῦ Λυκίονος καὶ τῆς Περιμήλης. Διόδρ Σικ. δ', 71, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Δίαν θυγατέρα τοῦ Δηϊονέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πειρίθοον· συλλαβὼν οὗτος ἔρωτα πρὸς τὴν θεὰν Ἥραν καὶ θελήσας νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀσελγῆ ἐπιθυμίαν του μετ' αὐτῆς, ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις πέμψας εἰς αὐτὸν Ἥρας νεφέλην ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, τὸν ἠπάτησε δι' αὐτῆς καὶ οὕτω ῥίψας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, τὸν ἔδεσεν ἐπί τινος σφαιρῶς στρεφομένου τροχοῦ· ἐκ δὲ τῆς νεφέλης ταύτης μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη ὁ Ἰξίων, νομίσας ὅτι ἦν ἡ ἀληθὴς Ἥρα, λέγεται, ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Πινδ. Πυθ. 2, 40. — ὅθεν παροιμ. κύκλῳ Ἰξίονος. Εὐριπδ. Φοίν. 1192. Ἀπολδρ. 1, 8, 2.

Ἰόβας, α, ὁ, Jubas. Τὸς τοῦ Ἰεμψάλου βασιλέως τῆς Νουμιδίας καὶ ἑνὸς μέρους τῆς Μαυρητανίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Φίλος καὶ πιστὸς τοῦ Πομπηίου, ἐχθρὸς δὲ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου νικηθεὶς τελευταῖον, ἐφονεύθη θελουσίως ὑπὸ τινος τῶν δούλων του. Πλούταρ. ἔτι δὲ καὶ Ἰούβας, α.

Ἰοβάτης, ου, ὁ (ῑ). Βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πατὴρ τῆς Ἀντείας ἢ Σθενεβοίας καὶ πενθερὸς τοῦ Προίτου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπέμφθη ὁ Βελλεροφόντης διὰ νὰ θανατωθῇ· ἀλλ' ὁ Ἰοβάτης ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως καὶ μὴ θέλων ὁ ἴδιος νὰ τὸν φονεύσῃ, ἔστειλαν αὐτὸν πρὸς τὸ φοβερὸν τέρας τὴν Χίμαιραν, νομίζων ὅτι οὕτω θέλει ἀφανισθῇ· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης ἐπιστρέψας νικητὴς ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου Φιλόνην καὶ τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Ἀπολδρ. Β, 2, 1. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν τραγῳδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰοβάτης, ἥτις δὲν διεσώθη. Φαβρικ. Ἑλ. βιβλ. Ι, 17, 3.

Ἰόβης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἰοβιανός, ὁ, Jovianus. Εἷς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης.

Ἰοδάμεια, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς πλησίον τῆς Κορωνείας ἐν Βοιωτίᾳ, περὶ τῆς ὁποίας λέγεται, ὅτι μετεβλήθη εἰς λίθον, ὅτε θέλουσα νὰ εἰσέλθῃ ποτὲ εἰς τὸ τέμενος τῆς θεᾶς, ἴδε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Μεδούσης ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τῆς Ἀθηνᾶς, Παυσ. θ', 34.

Ἰόεσσα, ἡ. Ἑταῖρά τις, παρὰ Λουκ. Διαλγ. Ἑταιρ. ιβ'.

Ἰοκάστη, ἡ (ῑ), παρ' Ὁμ. Ἐπικάστη. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, ὅστις οὗτος φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβε τὴν Ἰοκάστην ὡς γυναῖκα, μὴ ἐξεύρων ποσῶς ὅτι ὑπῆρχε μήτηρ του, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν· ἐκ ταύτης τῆς παφανόμου καὶ ἀνοσίου μίξεως ἐγέννησεν ἢ Ἰοκάστη μετὰ τοῦ Οἰδίποδος τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, ὕστερον δὲ πληροφορηθεῖσα τὴν ἀπάτην της καὶ μὴ ὑπομένουσα νὰ ζῇ τοῦ λοιποῦ, αὐτοχειρίσθη. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 632. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἰοκάστη, ου, ὁ. Τίος τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, καὶ ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς περὶ τὸ Ῥήγιον χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Διόδρ. Σικελ. ε', 8.

Ἰολαΐδας, ου, ὁ (ῡυ-υ-). Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, ἀποθανὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. ιβ', 3. (Ἰολλίδας, παρὰ Πλουτρ.)

Ἴολαος, ου, ὁ (ῡυ-υ)· Ἀττικ. Ἰόλεως, Δωρικ. Ἴολας. Τίος τοῦ Ἰφικλου καὶ τῆς Αὐτομεδούσης, φίλος πιστὸς καὶ σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσί. Θεογ. 317. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. Πίνδ. Νέμ. 3. παρευρέθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τῆς Λερναίας Ὕδρας ἀγῶνά του, εἶτα ἐσυνόδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπ' ὅπου ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἥρωος τούτου, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς πίστεώς του ἀνήγειραν ὁ Ἡρακλῆς ἕνα νεὼν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μέγαραν. Ἀπολλόδ. β', 6, 1. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν μὲ τοὺς παῖδας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼν καὶ κυριεύσας ἓν μέγα μέρος αὐτῆς ἤγειρεν αὐτόθι διὰ τῆς συνεργείας τοῦ Δαιδάλου πολλὰς ἐξαιρέτους οἰκοδομὰς καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμάς· πλησίον δὲ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ εὑρίσκετο καὶ ἓν ἰδιαίτερον ἱερὸν αὐτοῦ. Διόδρ. Σικελ. δ', 29, 30. 40. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 7. — 3) Στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων καὶ ἄρχων τοῦ Ἱππικοῦ ἐπὶ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Θουκ. 1, 62.

Ἰόλεια, ποιητκ. ἀντὶ Ἰόλη. Καλλιμ. ἐπ. ς', 3.

Ἰόλη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἠδύνατο ὑπερβῇ αὐτὸν καὶ τοὺς υἱούς αὐτοῦ εἰς τὸ τοξεύειν. Ὁ Ἡρακλῆς νικήσας αὐτοὺς καὶ μὴ λαβὼν τὴν Ἰόλην εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν, ἐφόνευσε τὸν Εὔρυτον καὶ ἠχμαλώτισε τὴν νέαν Ἰόλην, διὰ τὴν ὁποίαν ζηλοτυπήσασα ἡ Δηϊάνειρα γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπροξένησε τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον εἰς τὸν Ἥρωα τοῦτον· μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἡρακλέους ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ὁ υἱός αὐτοῦ Ὕλλος. Σοφ. Τραχ. 381, 401. ἔνθα καὶ Εὐβοεῖς ἡ αὐτὴ κάλληταιν ἴδε Οἰχαλία. Ἀπολλόδ. β', 6, 1.

Ἰόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 6. ἔνθα ἔπρεπε ν' ἀναγινώσκηται καθ' Ἡσ. Ἠϊόνη, ἡ Προνόη, παραβλ. Ποινε Ἀπολλόδ. αὐτ.

Ἰόνιος, ία, ιον (ῑ ἐκ τοῦ Ἰώ). Τῆς Ἰοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰοῦς καταγόμενος, εἰς τὴν Ἰώ ἀνήκων· ὁ Ἰόνιος πόντος, ἡ Ἰονική θάλασσα, ἤτοι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται πρὸς ἀνατολὰς περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας καὶ δυτικῆς Ἑλλάδος. Εὐρκ. Φοιν. 216. Ἡρόδ. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις διέκλευσε τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλ. Προμ. 845. Στράβ. ἔτι δὲ Ἰόνιος Κόλπος, Ἡρόδ. 6, 127. Θουκιδ. καὶ, Ἰόνιον Πέλαγος. Ἡρόδ. καὶ, ἁπλῶς, ὁ Ἰόνιος. Θουκ. ς', 30. (–υυυ; τό, ἔστι μακρὸν κατ' ἄρσιν· ἴδε Spitzner 84. καὶ σημ. 2. ἐν δὲ τῇ λέξει Ἰώ ἔστιν ἀεὶ μακρόν.)

Ἰόνιος, ία, ιον, ποιητκ. ἀντὶ Ἰώνιος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 894.

Ἰόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἰόπη. Στέφ. Βυζ.

Ἰόπη, καὶ Ἰόππη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰουδαίων, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ἔνθα ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ναυτικόν των, ὅτε ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου μετήρχοντο τὴν πειρατείαν μετ' ἄλλων Ἀσιατικῶν λαῶν· ταυῦν Ἰάφφα (τό ῑ ἔστι μακρὸν κατὰ Spitz. παρὰ δὲ Διον. Περ. 910. Ἰόπη, Διονύσ. Περγ. Στέφ. Βυζ. Ἰόππη, Στράβ.)

Ἰόρας, α, ὁ, Jura. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Γαλλίας, ἀποτελοῦν μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν φερομένην ἀρκτικῶς ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ καὶ σχηματίζουσαν τὰ σύνορα τῶν Γάλλων καὶ Ἐλβετῶν· ταυῦν Jura. Στράβ. Πτολ. ἔτι δέ, Ἰουράσιος, ὁ, Στράβ. καὶ Ἰουρασσός, Πτολμ.

Ἰορδάνης, ὁ, καὶ Ἰορδάν. Ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης ἐπίσημος, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Λιβανίου μὲ σφοδρὰν ταχύτητα, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἐνομίζετο ἀρχαιόθεν, ὅτι εἶχε μίαν τινὰ ἰαματικὴν δύναμιν, διὸ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαιοτέρων Χριστιανῶν ἤρχοντο ἐνταῦθα διὰ νὰ βαπτισθῶσιν εἰς αὐτόν· εἰσβάλλει δὲ εἰς τὴν λεγομένην Νεκρὰν θάλασσαν.

Ἰόρδιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς ἰδίως λεγομένης Σκυθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. Ε', 14.

Ἴος, ἡ (ῑ). Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Νάξου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο, ὅτι εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Ὁμήρου. Στραβ. ταυῦν, Ἴος ἡ Νίος, Νιό.

Ἰός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς χώρας Σκιριτιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐπί τινος ὄρους. — ὅθεν, Ἰᾶται, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 5, 25.

Ἰουβενάλιος, ὁ. Δέκιμος Ἰούνιος, Juvenalis. Ποιητὴς Σατυρικὸς Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς τὸ 39 ἔτος ἀπὸ Χρ. εἰς τὸ Ἀκουίλιον πόλιν τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου σώζονται δεκαὲξ Σάτυραι εἰς πέντε βιβλία. Φαβρ. Λατ. βιβλ. Ι, σελ. 357.

Ἰουδαία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Σαμαρείας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἀραβίας καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης· πολλάκις δὲ περιλαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παρά τε Στράβ., Διον. Κασσ. καὶ Πλιν. ὅλη ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης· καὶ ἐδιαιρεῖτο κυρίως εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἰδίως Ἰουδαίαν, ἥτις ἔκειτο ἀρκτικῶς καὶ εἰς τὴν Ἰδουμαίαν μεσημβρινῶς κειμένην· κατὰ δὲ Ἰώσηπ. ἐδιαιρεῖτο ἡ Ἰουδαία εἰς ἕνδεκα θέματα ἢ φυλάς· ὁ δὲ Πλίν. ἀπαριθμεῖ δέκα τοπαρχίας ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, ἥτις πᾶσαν, περιελάμβανεν ἅπασα μίαν ἔκτασιν 316 τετραγωνικῶν γεωγρφ. μιλ. — ἔχουσα τὸ πάλαι πολλὰς καὶ ἐπισήμους πόλεις ἐν αὐτῇ, ἐξ ὧν τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπῆρχεν ἡ πρωτεύουσα ὅλης τῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ Ἰούδα. Στράβ. Πτολ. παρὰ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο ὕστερον ἡ Ἰουδαία Palaestina Consularis.

Ἰουδαῖος, αία, αῖον. Ὁ τῆς Ἰουδαίας ἢ εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀνήκων· καὶ οὐσιαστκ. Ἰουδαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰουδαίας χώρας. Στράβ. Οὗτοι ἐλθόντες ὑπὸ τὴν ἀδηγίαν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Παλαιστίνης, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰουδαία καὶ συστήσαντες ἰδίαν πολιτείαν καὶ βασίλειον, ἔζων ἀδιηρημένοι εἰς δώδεκα φυλάς, καὶ ἔχοντες κατ' ἀρχὰς ἰδίους ἐγχωρίους βασιλεῖς, ὑποταχθέντες δὲ πολλάκις εἰς διαφόρους ἄλλους ἰσχυροτέρους λαοὺς τῆς Ἀσίας, ἕως οὗ πολεμηθέντες καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ στερηθέντες ὅλως δι' ὅλου τὴν προτέραν των αὐτοκρατορίαν καὶ ἐλευθερίαν, διεσπάρησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς. Στράβ. Ἰώσηπ.

Ἰουαρνία, ἡ, = Ἰέρνη, ὅπερ ὅρα.

Ἰουλία, ἡ, Julia (ῑ). Ὄνομα κύριον γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἐπισημότεραι ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο γυναῖκες ὑπῆρξαν· — 1) Θυγάτηρ τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ γυνὴ τοῦ Μ. Οὐίψανίου Ἀγρίππα, περιβόητος διὰ τὸν ἀσελγῆ καὶ αἰσχρὸν βίον της· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγρίππα συνωμόσθη αὐτὴν ὁ καίσαρ Τιβέριος, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἐξώρισεν αὐτὴν εἰς μίαν ἔρημον νῆσον, ἥτις μετὰ δεκαπέντε χρόνων ἐξορίαν ἔδωκεν ἐλεεινὸν τέλος. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας Ἰουλίας καὶ τοῦ Ἀγρίππα, μιμησθεῖσα τὴν μητέρα αὐτῆς κατὰ τὸν ἀσελγῆ βίον της, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ἀπέθανεν ὕστερον ἀπὸ εἴκοσι χρόνων θαλαιπωρίαν. — 3) Ἰουλία Λιβία, θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ καίσαρος Κλαυδίου.

Ἰουλιακόν, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας, μὴ ἀναφερομένη ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων γεωγρφ. Ἑλλήνων, πιθανῶς ἡ νῦν Jülich. Ἀμμ. Μαρκ.

Ἰουλιανός, ὁ. Φλάβιος Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Κωνσταντίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, γεννηθεὶς τὸ 331 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ προκισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ μεγάλα προτερήματα ψυχῆς καὶ ὑπέροχον εὐφυΐαν· κατ' ἀρχὰς ἐπέμφθη ἡγεμὼν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔνθα ἀπέδειξεν ὅλας ἐκείνας τὰς ὑπερτάτας ἀρετάς, διὰ τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων ἀξ μέγας στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνήρ· ὧν δὲ ἐχθρὸς ἀσπονδος τοῦ ἤδη ἐπικρατοῦντος Χριστιανικοῦ δόγματος, τὸ ὁποῖον εἰσήγαγεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος καθ' ὅλον τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀνατολικὸν βασίλειον, κατεδίωκε μὲ θηριώδες μῖσος ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ· ζητῶν μὲ παντοῖα μέσα νὰ περιορίσῃ δι' ὅλου τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω πρόοδον τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ θείου δόγματος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν ῥητορικὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν Νεοπλατωνικὴν φιλοσοφίαν, σχετισθεὶς αὐτόθι μὲ τοὺς ἐπιστημοτέρους Ἕλληνας ἄνδρας καὶ διδασκάλους τῆς τότε ἐποχῆς, καὶ θαυμαζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ πολυμάθειαν, ἔξοχον φαντασίαν καὶ ἀτενῆ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ μεταφυσικήν· συνέγραψε διαφόρους λόγους, σατύρας καὶ ἐπιστολὰς εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, αἱ ὁποῖαι διαπρέπουσι πρὸ πάντων διὰ τὴν καθαρότητα, τὸ ὕψος καὶ τὴν καταλληλίαν τῆς φράσεως· ἀπέθανε δὲ ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, πληγωθεὶς πιθανῶς ὑπὸ τινος Χριστιανοῦ ἐκ τοῦ ἰδίου του στρατεύματος. Ἀμμ. Μαρκ. βιβλ. ις', 1. — 2) Ἰουλιανὸς Αἰγύπτιος, χρηματίσας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, καὶ συγγράψας ἓν μικρὸν ἐρωτικὸν ποίημα ἀναφερόμενον ἐν τῇ τοῦ Πλανούδου Ἀνθολογίᾳ. Boisonad. — 3) Ἰουλιανὸς Ἀντιοχεύς, ζήσας περὶ τὸ 565 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπιγράμματα. — 4) Ἰουλιανὸς ὁ Χαλδαῖος, νεοπυθαγορικὸς φιλόσοφος, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ὅστις κατὰ Σουίδ. λέγεται, ὅτι διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ συνεργείας ἐπροξένησε ἐκείνος ὁ ἐξαίσιος ἰατός, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὰ πολεμοῦντα στρατεύματα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἀπὸ τὸν ἐπιπεσόντα ἀφανισμόν των. Ὁ Σουίδας ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλιανοῦ τούτου βιβλία τινά, Θεουργικά, Τελεστικὰ καὶ Λόγια δι' ἐπῶν ἐπιγραφόμενα· ὁ δὲ Πορφύριος ἔγραψεν ἕνα βίον τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τέσσαρα βιβλία. — 5) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Καισαρίας ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Εὐναπίου.

Ἰουλιάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη παραθαλασσίως. Πτολεμ. α', 16.

Ἰούλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, βασιλέων, ὑπάτων καὶ οἰκογενειῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν ἡ ἐπισημοτέρα καὶ περικλεεστέρα ὑπῆρχεν ἡ τῶν Καισάρων. — 1) Ἰούλιος Καῖσαρ. Ὁ περίφημος στρατηγὸς, πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ μέγας Δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Αὐρηλίας, γεννηθεὶς τὸ 654 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. Προικισμένος ἐκ φύσεως μὲ μεγάλην καὶ ὑπέροχον εὐφυΐαν νοός, μὲ ζωηροτάτην φαντασίαν καὶ μὲ ἔξοχον εὐγλωττίαν, χρηματίσας μαθητὴς εἰς τὴν ῥητορικὴν τοῦ περιφήμου Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου καὶ αὐτοῦ τοῦ Κικέρωνος, ἐφθασε πρωΐμως ἤδη εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματατα τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, ἐκλεχθεὶς δήμαρχος, κοινὸς ταμίας, ἀστυνόμος καὶ τελευταῖον ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Καλπουρνίου Βιβούλου, ἀφ' οὗ πρότερον συνδιαλλάξας τὰς δύο ἀντιφερομένας εἰς τὴν Ῥώμην φατρίας τοῦ Πομπηΐου καὶ Κράσσου, ἐσύστησε πρῶτος τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumvirat) τὸ 694 ἔτος ἀπὸ κτίσ.

Ῥώμ., τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν ὁ Πομπήϊος, ὁ Κράσσος καὶ αὐτὸς ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἀναδείξας εἰς τὴν πόλιν τῆς Ῥώμης μεγάλας ἐκδουλεύσεις διὰ τῶν διαφόρων ὑπ' αὐτοῦ ἐγερθέντων καταστημάτων καὶ δημοσίων ρίκοδομῶν, καὶ παρσχίσας διὰ τῶν μεγαλοδωριῶν του νὰ σύρῃ ὅλως δὲ ὅλου πρὸς ἑαυτὸν τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τῶν Ῥωμαίων, διὰ καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐν Ῥώμῃ ὑπατείας του ἐκλέχθη ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς καὶ τοῦ λαοῦ Ἄρχων ὅλης τῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, ὅπου ἐσυγκρότησε διαφόρους μάχας μὲ τοὺς Ἑλβετοὺς, Γάλλους καὶ μὲ ἄλλους λαοὺς τῆς Γερμανίας καὶ μετέβη ἔως εἰς τὴν νῆσον Βρεττανίαν, καταπολεμήσας τοὺς ἀγρίους Βρεττανοὺς καὶ ἀναγκάσας αὐτοὺς νὰ ζητήσωσιν εἰρήνην· τελευταῖον καθυποτάξας ὅλην τὴν Γαλλίαν καὶ ἀποκαταστήσας αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, ἔστρεψεν ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν καὶ ὅλας του τὰς δυνάμεις κατὰ τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ του Πομπηΐου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀντιφερόμενος πάντοτε περὶ τῆς ὑπερτάτης ἐν Ῥώμῃ ἐξουσίας καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἐνίκησεν αὐτὸν τελευταῖον εἰς τὴν περίφημον ἐν Φαρσάλοις μάχην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Πομπήϊος χάσας ὑπὲρ τοὺς 25,000 ἄνδρας ἐκ τοῦ στρατεύματός του, ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐλθὼν καὶ ὁ Καῖσαρ καταδιώκων αὐτὸν καὶ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ ἐχθροῦ του, λέγεται ὅτι ἐδάκρυσε πικρῶς, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς. Ἡ εἰς τὴν Ῥώμην ἐλθοῦσα εἴδησις τῆς λαμπρᾶς ταύτης νίκης τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πομπηΐου, ἐκίνησεν ἀμέσως τὴν Ῥωμαϊκὴν βουλὴν καὶ ὅλον τὸν λαὸν εἰς τὸ νὰ ἀναγορεύσωσι τὸν νικητὴν τούτον ἐκ νέου Ὕπατον διὰ πέντε ὁλοκλήρους χρόνους, ἀνώτατον Δήμαρχον καὶ Δικτάτορα ἐφ' ὅρου ζωῆς· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὁ Καῖσαρ θέλων νὰ οἰκειοποιηθῇ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ δύναμιν ἐν Ῥώμῃ, ἀναγορευθεὶς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, κατεφρόνει ἠδη τὴν Ῥωμαϊκὴν Γερουσίαν, φερόμενος αὐθαιρέτως καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διοικητικὰς πράξεις, διὰ τοῦ ὁποίου πολιτεύματός του παρώξυνε τὸν ἐν Ῥώμῃ λαὸν καὶ ἐκίνησεν αὐτὸν εἰς τὴν περιβόητον κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν, τῆς ὁποίας πρωταίτιος ἦν ὁ Κ. Κάσσιος, μέλλων λοιπὸν νὰ προσαγορευθῇ καὶ βασιλεὺς ἐν τῷ μέσῳ ὅλης τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἀναντίον τῶν Πάρθων κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν τοῦ Μαρτίου μηνός, καθ' ἣν καὶ οἱ συνωμόται ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιφέρωσι τὸ τέλος τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ παρρησιασθεὶς εἰς τὸν ὡρισμένον τόπον περικυκλούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἐπληγώθη τρὶς ἀπὸ τὸν Σερβίλιον Κάσκα καὶ πεσὼν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν του, ἀπέθανε τὸ 56 ἔτος τῆς ἡλικίας του, χρηματίσας εἷς τῶν ἐμπειροτάτων καὶ ἀρίστων στρατηγῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας, τῆς ὁποίας τὴν δόξαν ἀνύψωσε διὰ τῶν πανυπέροχα αὐτοῦ νικῶν καὶ διὰ τῆς καταστήσεως χιλίων περίπου πόλεων. Ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ὡς ἱστοριογράφος δὲ καὶ συγγραφεὺς διαπρέπει ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ πρὸ πάντων διὰ τῆς καθαρᾶς, ἀφελοῦς καὶ καταλλήλου ἐκφράσεως, συγγράψας διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων σώζονται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, Ὑπομνήματα τοῦ κατὰ τῶν Γάλλων πολέμου, De bello Gallico commentarium. Libr. VII. καὶ περὶ ἐμφυλίου πολέμου. De bello Civili Pompejano, Libr. III. Πλουτ. Καῖσ. Πλιν. Φυσ. Ἱστρ. ζ', 25. — 2) Ἰούλιος Σέξτος, θεῖος τοῦ προτέρου Ἰουλίου Καίσαρος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ὕστερον δὲ σταλεὶς Ἔπαρχος εἰς τὴν Αἴγυπτον δι' ἐκλογῆς τοῦ σνεψιοῦ του Καίσαρος. — 3) Ἰούλιος Πολυδεύκης, ἴδε Πολυδεύκης. — 4) Ὁ Ἰούλιου υἱός, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 487. Μείραξ τις μὲ ξανθὰς καὶ συλὰς τρίχας.

Ἰουλίς, ίδος, ἡ (υ–υ). Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς νήσου Κῶ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου. Καλλιμ. ἐπ. ε', 9. Στράβ. — ὅθεν, Ἰουλιήτης, ου, ὁ κάτοικ. Αἰλ.

Ἰουράσιος, ὁ, ἴδε Ἰόρας.

Ἰουρασσός, ὁ, ἴδε Ἰόρας.

Ἰουστῖνος, ὁ, Ῥωμαῖος ἱστορικός, συγγράψας γενικὴν ἱστορίαν κατ' ἐπιτομὴν τῶν βιβλίων τοῦ Τρόγου Πομπηΐου.

Ἰοφῶν, ῶντος, ὁ (ῖ). Υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος, ὅστις διὰ συνεργείας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνίκησε πολλάκις εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον περὶ τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ζωῆς του κατηγορηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ Σοφοκλῆς ὡς παράφρων καὶ στερηθεὶς τοῦ λογικοῦ, ἀπέδειξεν ἐνώπιον τῶν κριτῶν ἄκυρον τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀχαρίστου υἱοῦ του, ἀπαγγελθεὶς τὴν περίφημον αὐτοῦ τραγῳδίαν τοῦ Οἰδίποδος. Ἀριστ. Βατρ. τ3.

Ἰπνεῖς, οἱ, ἴδε Ἴπνος.

Ἴπνοι, οἱ, Οὕτως ἐκαλοῦντο ὀπαί τινες καὶ σκήλαια εὑρισκόμενα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν μὲ τοὺς ἰκνεύς ἤτοι φούρους· Ἡροδτ. 7, 188. καρὰ δὲ Στράβ. ὁ Ἴπνους, οὗντος· ἤτοι τόπος πλήρης σπηλαίων.

Ἴπνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἰπνεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 301.

Ἱππάκρα, ἡ (Ἵππου ἄκρα, παρὰ Στεφ. Βυζ.). Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ κειμένη πλησίον τῆς Ἰτύκης· — ὅθεν, Ἱππακρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. α', 70, 80.

Ἱππαυα, ἡ. καὶ Ἵππαυα, τά, Hippana. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη πλησίον τῆς Πανόρμου καὶ τῆς Μυτιστράτου. Ἑκατ. παρὰ Πολβ. πληθ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἱππαυεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἱπάλκιμος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἰτωνοῦ, ἔκγονος τοῦ Ποιαντοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀργοναύτου Πηλέως. Διοδ. Σικελ. δ', 67. — 2) Υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Πίσαν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 1, 144.

Ἱππαρέτη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Καλλίου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πλούτ.

Ἱππαρῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιτίμων καὶ εὐγενῶν πολιτῶν ἐν Συρακούσαις, πατὴρ τοῦ Διωνος καὶ

τῆς Ἀριστομάχης δευτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρώτου. Αἰλιαν. — 2) Τίδος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος κυριεύσας τὴν πόλιν Συρακούσας καὶ βασιλεύσας ἀπολύτως δύο ὁλοκλήρους χρόνους, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 41. ἔνθα ἡ γραφ. Ἱππαρίων κεῖται ἠμαρτημένη.

Ἱππαρεῖς, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς νήσου πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης. τανῦν Καρίνας. Πινδ. Ὀλ. 5, 26.

Ἱππαρχία, ἡ, Ἀδελφὴ τοῦ Μητροκλέους καὶ γυνὴ τοῦ περιφήμου κυνικοῦ φιλοσόφου Κράνητος, Θηβαία· κατὰ Σουίδ. λέγεται, ὅτι συνέγραψε καὶ αὐτὴ ὀλίγα τινά. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 520.

Ἱππαρχος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππία ἐν Ἀθήναις, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του διεδέχθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, φημιζόμενος πρὸ πάντων ὡς ἐραστὴς τῶν μαθήσεων καὶ φίλος τῶν σοφῶν ἀνδρῶν καὶ ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, συντελέσας πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων καὶ οἰκοδομήσας τὸ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν τεῖχος. Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων περευρεθεὶς ὁ Ἵππαρχος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱππία ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, οἵτινες εἶχον συνομόσει κατ' αὐτῶν πρότερον· ἴδε Ἁρμόδιος. Ἡρόδτ. 5, 55. Κατὰ Θουκ. ς', 54. ὑπῆρχον ὁ Ἵππαρχος νεώτερος τοῦ Ἱππία· κατὰ δὲ Πλάτ. Ἵππαρχ. σελ. 228, ὑπῆρχον οὗτος πρεσβύτερος τοῦ Ἱππία· ἀλλ' ἡ τοῦ Θουκ. μαρτυρία φαίνεται πιθαντρ. — 2) Ναυαίας τις Ἀθηναῖος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἄλλως καὶ Φιλοκαρδής ἐπιγραφόμενος, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων Κριτικῶν, παρβλ. Valckenaer εἰς Ἡρόδτ. 5, 55. — 3) Τύραννός τις τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. — 4) Περίφημος ἀστρονόμος Ἕλλην ἐκ Νικαίας πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἔκαμε διαφόρους χρησίμους παρατηρήσεις καὶ ἀνακαλύψεις ἀστρονομικὰς καὶ συνέγραψε πολλὰς πραγματείας περὶ ἀστρονομίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον δύο. Στράβ. Πτολ. Γαλην.

Ἱππασίδης, ου, ὁ (–υυ–). Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, ὁ Σῶκος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 425.

Ἵππασος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀκτορος. Απολδ. α', 9, 16. — 2) Υἱὸς τοῦ Κηΰκος βασιλέως τῆς Τραχινίας χώρας, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου παρευρέθη εἰς τὴν πέρθησιν τῆς Οἰχαλίας, ὅπου ἐθανατώθη. Ἀπολδρ. β', 7, 7. — 3) Πατὴρ τοῦ Σώκου ἐκ Τροίας, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 450. — 4) Πατὴρ τοῦ Τυφήνορος. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 411. — 5) Πατὴρ τοῦ Ἀπιτάονος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 347. — 6) Τίδος τῆς Λευκίππης, τὸν ὁποῖον αὕτη μετὰ τῶν ἀδελφῶν της κατεσπάραξεν ἐν τῇ μανίᾳ τῆς. Ἀντ. Λιβ. 10. — 7) Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 352.

Ἱππέα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἀντίπου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐλάτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Πολύφημον. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1241. Τζῆν.

Ἱππεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ποχρίδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ἱππημολγοί, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, ζῶντες ὡς οἱ λοιποὶ λαοὶ τῆς Σκυθίας ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 5. Ὁ Στράβ. βιβλ. ζ'. θέτει αὐτοὺς περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Ἱππῆς, Ἀττ. ἀντὶ Ἱππεῖς. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν παρ' Ἀθηναίοις· ἔτι δὲ καὶ μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, διὰ τῆς ὁποίας κατασκώπτει ὁ κωμῳδὸς οὗτος τὸν Ἀθηναῖον δημαγωγὸν Κλέωνα.

Ἱππία, ἡ, Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο αὕτη εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς κατὰ τῶν Γιγάντων μάχης, ὅτε αὕτη ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ Γίγαντος Ἐγκελάδου, καθημένη ἐφ' ἅρματος ἐζευγμένου ὑπὸ δύο ἵππων. Παυσ. Ἀρκά. 47. ἢ διότι αὕτη ἐδίδαξε πρώτον τοὺς ἀνθρώπους πῶς νὰ ζεύγωσι καὶ νὰ δαμάζωσι τοὺς ἵππους. Ἀρκοκρ.

Ἱππίας, ου, ὁ, Ἰων. Ἱππίης (–υ–). Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππάρχου, διαδεχθεὶς τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ φερόμενος μὲ σκληρὸν καὶ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐδιώχθη ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Ἀρταφέρνην εἰς Σάρδεις, τὸν ὁποῖον παρεκίνησεν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον· δὲ ὁ καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων συνεκστρατεύσας καὶ ὁ Ἱππίας γέρων ἤδη ὢν ἀπεθανατώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡρόδτ. 6, 106. Θουκ. (Κατὰ Πλάτ. Ἵππαρχ. ὑπῆρχεν ὁ Ἱππίας νεώτερος τοῦ Ἱππάρχου, ὅπερ ὅμως ἀναιρεῖται διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Θουκ. Β', 54.) — 2) Περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἤλιδος πόλεως τῆς Πελοποννήσου, μαθητὴς τοῦ Ἡγησιδήμου, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας διδάσκαλος εἰς τὰς Ἀθήνας· ἦν δὲ ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν καὶ μὲ μεγάλας γνώσεις τῆς Ἱστορίας, Ἀστρονομίας, Γεωμετρίας καὶ Μουσικῆς, συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδέν· ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φέρονται δύο διάλογοι τοῦ Πλάτωνος ἐπιγραφόμενοι, Ἱππίας Μείζων, καὶ Ἱππίας Ἐλάττων, ἀλλ' ἡ γνησιότης τοῦ τελευταίου ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τῶν σοφῶν κριτικῶν. Ξενοφ. Πλάτ. — 3) Ἕτερος Ἠλεῖος, φίλος τῆς ὀλιγαρχικῆς πολιτείας, ἀναφερόμενος παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 15. — 4) Ἀρχιτέκτων τις, παρὰ Λουκ.

Ἱππειος, ὁ, Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος

οὗτος ὡς πρώτου δημιουργοῦ τῶν Ἵππων ἀναδειχθέντος, Παυσ. 3, 21.

Ἵππιος, ὁ, Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ ἐκβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν τανῦν Δσχεντσκαλέ. Στράβ. ια', Πτολ.

Ἵππόβινος, ὁ (βινέω). Κωμική τις μεταλλαγὴ τοῦ ὀνόματος Ἱπποτικος, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 429.

Ἱππο βότης, ου, ὁ (βόσκω), πληθ. Ἱπποβόται. Οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα οἱ πολῖται, ὅσοι ἦσαν τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας. Ἡρόδ. 5, 77. καὶ, Ἱππόβοτος χώρα, ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Χαλκιδεῖς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ς', 1.

Ἱππο δάμας, αντος, ὁ (-υυ-), Τίὸς τοῦ Ἀχελῴου καὶ τῆς Περιμήδης καὶ πατὴρ τῆς Εὐρύτης γυναικὸς τοῦ Πορθάονος, Ἀπολλ. α', 7, 2, 10. — 2) Τίὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 401.

Ἱππο δάμεια, ἡ (ᾳ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Πειριθόου, εἰς τῆς ὁποίας τοὺς γάμους συνέβη ἡ περιβόητος ἐκείνη μάχη τῶν Λαπίθων μετὰ τῶν Κενταύρων, ὅτε οὗτοι ἠθέλησαν ν' ἀτιμάσωσι τὰς αὐτόθι παρευρεθείσας γυναῖκας τῶν Λαπίθων καὶ πρώτην τὴν Ἱπποδάμειαν θέλων ν' ἁρπάσῃ ὁ Κένταυρος Εὔρυτος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ὅμ. Ἰλ. Β, 742. Ὀδ. Φ, 295. ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Πειρίθοος τὸν Πολυποίτην. Διόδ. Σικ. δ', 65. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνομάου βασιλέως τῆς Ἠλείας καὶ τῆς Ἀστερόπης. Ὁ πατὴρ αὐτῆς φοβούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν γαμβρόν του, ἀπέφευγεν ἀπὸ τὸ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τινα τῶν τότε Ἑλλήνων, ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν μνηστευθῶσιν, ὑποσχόμενος αὐτὴν εἰς γυναῖκα εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὅστις ἤθελε νικήσει αὐτὸν εἰς τὸ τρέξιμον· ἐλθὼν δὲ ὁ Πέλοψ υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ νικήσας τὸν Οἰνόμαον διά τινος πανουργίας, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἱπποδάμειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἓξ υἱούς. Πίνδ. Ὀλ. 1, 114. Εὐριπ. Ἀπολλ. β', 14, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγχίσου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰνείου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 429. — 4) ἡ θυγάτηρ τοῦ Βρίσου καὶ αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως, ἥτις ἄλλως καὶ Βρισηὶς παρ' Ὅμ. κέκλησται. Σχολ. Ἰλ. Α, 184. — 5) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τοῦ Ὀρμενίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φοίνικα. Ὅμ. Ἰ, 448. — 6) Θεράπαινα τῆς Πηνελόπης ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ. Ὅμ. Ὀδ. Σ, 182. — 7) Παρ' Ἀπολλ. β', 1, 4. Δύο θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, φονευσάσαι τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν Ἴστρον καὶ Διοκορύστην.

Ἱππο δάμειος, ὁ, ἡ, ον, ἴδε Ἱπποδάμας.

Ἱππό δαμος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 334. — 2) Σικυώνιός τις παρὰ Ξενφ. — 3) Περίφημος ἀρχιτέκτων καὶ φιλόσοφος ἐκ Μιλήτου, ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὸν Διμένα τοῦ Πειραιέως καὶ τὴν αὐτόθι ἀγοράν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ Ἱπποδάμειος ἀγορὰ ἐκλήθη. Ἀριστ. Πολιτ. β', 8. — ἔθεν, Ἱπποδάμειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἱπποδάμου, ἡ εἰς τὸν Ἱπποδάμειον ἀνήκων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 4, 11.

Ἱππό δετος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἔνθα λέγεται ὅτι οὗτος ἔδεσε τοὺς ἵππους τῶν Ὀρχομενίων ὅτε οὗτοι ἐν καιρῷ νυκτὸς ὥρμουν κατὰ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Παυσ. Βοιωτ. 26.

Ἱππο δίκη, ἡ (ι). Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλ. β', 1.

Ἱππό δρομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀνθίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἱππό ζυγος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἱπποκράτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἱππο θάλης, ὁ (ᾳ). Τίὸς τοῦ Ἱερωνύμου ἐξ Ἀθηνῶν, ὃν ἐκ τῶν προσώπων τὰ ἑποῖα συνιστῶσι τὸν διάλογον τοῦ Πλάτωνος Λύσιν ἐπιγραφόμενον. Πλάτ. Λυσ. σελ. 203. Α.

Ἱππο θόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου, αἵ τινες κατὰ πρεσβείαν τῆς Μηδείας ἔσφαξαν τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Ὑγίν. μύθ. 24. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μήστορος καὶ τῆς Λυσιδίκης καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Τάφιον ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων. Ἀπολλ. β', 4, 5.

Ἱππό θοος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λέσβου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἄρεος, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ Ἀδελφοῦ Πυλαίου ἐκ τῆς ἐν Τροίᾳ Δαρίσσης, ἡγεμόνων τῶν Πελασγῶν καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 840. — 2) υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, θρηνῶν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ω, 251. — 3) υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος. Ἀπολλ. γ', 10, 5. — 4) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γόργης. Ἀπολλ. β', 1, 5. — 5) Τίὸς τοῦ περιφήμου λῃστοῦ Κερκύονος, ὅς τις μετὰ καιρὸν κατεστάθη βασιλεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 5.

Ἱππο θόων, ωντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος, ἥτις φοβουμένη τὸν πατέρα αὐτῆς, ἐξέθηκε τὸ βρέφος Ἱπποθόωντα, τὸ ὁποῖον εὑρόντες ποιμένες τινὲς καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μεταξὺ των περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, τὸ ἔφερον εἰς τὸν Κερκύονα· οὗτος γνωρίσας τὸν παῖδα, ἐπρόσταξεν αὐτοὺς νὰ τὸν ῥίψωσι πόλιν εἰς βορὰν τῶν θηρίων, τὴν δὲ Ἀλόπην ἐφόνευσεν· ὁ Ἱπποθόων ἀνατραφεὶς κρυφίως ὑπὲ τῶν αὐτῶν ποιμένων καὶ ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν ἔλαβεν διὰ συνεργείας τοῦ Θησέως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του Κερκύονος τὴν μικρὰν χώραν ἔνθα οὗτος ἠσκεῖτο. Παυσ. 1, 5. Ὑγίν. ἔτι δὲ καὶ, Ἱππόθοος γραφομ.

Ἱππο θοωντίς, ίδος, ἡ, προσωνυμ. φυλῆς. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἱπποθόωντος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ.

Ἱππο κένταυροι, οἱ, Παριστάνοντο οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς τερατώδη ὄντα, ἔχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰξίων ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς νεφέλης καὶ κατοικοῦντες περὶ τὴν Θεσσαλίαν, Πλάτ. Φαίδρ. 229. D. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ Κένταυροι καλούμενοι, παρβλ. Παλαιφ. ά, 1. ἔτι δέ, ἡ Ἱπποκένταυρος. Λουκ. Ζευξ. 3.

Ἱππο κλέας, ὁ, Δωρκ, ἀντὶ Ἱπποκλέης, ἀριθμ. 1.

Ἱππο κλείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τισάνδρου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πολιτῶν, ἅς τις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ μνηστευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Κλεισθένους, ἐχόρευσεν ἰδίόν τινα τεχνικὸν χορὸν ἐν καιρῷ τῆς δοκιμασίας εὐνοίας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ὃς τις ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἀσεμνῶς χορεύοντα καὶ καταφρονωντάς τον δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπεκρίθη ὁ μνηστὴρ οὗτος μὴ φροντὶς Ἱπποκλείδης ὅπερ καὶ ἐν παροιμίαις συνῆθ. ἔκτοτε ἐλέγετο. Ἡρόδ. 6, 126. — 129. Λουκ. Ἡρακλ. ή.

Ἱππο κλέης, συνῃρμ. Ἱπποκλῆς, έους, ὁ. Τίὸς τοῦ Φρυνίου ἐκ Πελινναίου πόλεως τῆς Θεσσαλίας, νικήσας σταδίῳ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ δεκάτῃ Πυθ. Ὠδ. Ἱπποκλέᾳ, Αἰτεατικ. Ἱπποκλέαν, — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. η', 13.

Ἱππό κλος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Λαμψάκου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ πατὴρ τοῦ Λιαντείδου. Ἡρόδ. 4, 138. Θουκ.

Ἱππο κορύστης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος βασιλεύς τῆς Σπάρτης. Ἀπολλ. γ', 10, 4. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερίππης. Ἀπολλ. β', 1.

Ἱππο κοωντιάδης, ου, ὁ (ᾳ). Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος. πληθ. Ἱπποκοωντίδαι. Ἀπολλ. β', 7, 3.

Ἱππο κόων, ωντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω καὶ Ἰκαρίου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν δώδεκα αὐτοῦ υἱῶν ἀφ' οὗ ἐδίωξεν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πρότερον βασιλεύοντα ἀδελφόν του Τυνδάρεων, ἀλλ' ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Σπάρτην καὶ φονεύσας τὸν Ἱπποκόωντα μὲ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν αὐτόθι θρόνον τὸν ἐξορισθέντα Τυνδάρεων· οἱ υἱοὶ τοῦ Ἱπποκόωντος τούτου ἐφημίζοντο ὡς ἄνδρεῖοι καὶ ἐπιτήδειοι πολεμισταί, ἐλθόντες καὶ οὗτοι εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος. Ἀπολλ. γ', 10, 5. Ἡρόδ. 5, 60. Παυσ. γ', 19. — 2) Σύντροφος τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Ῥήσσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ὅς τις ἐκοιμᾶτο βαθέως ὅτε ὁ Διομήδης εἰσέβαλεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ ἥρπασε τοὺς ἵππους του. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 518. — 3) Οὕτω καλεῖται μικρός τις ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ς', 41.

Ἱππο κράτη, ἡ (ᾳ) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἱππόζυγον. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἱππο κράτης, ους, ὁ (ᾳ) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου Πεισιστράτου ἐν Ἀθήναις, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλέους. Ἡρόδ. 1, 59. — 2) Τίὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ πάππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ἡρόδ. 6, 131. — 3) Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ἡρόδ. 6, 23. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ. δ', 66. Ξενφ. — 5) Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκηδόνι. Ξενφ. — 6) Ὁ περίφημος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιάδων, πατὴρ τῆς ἰατρικῆς Ἐπιστήμης καὶ σοφὸς παρατηρητὴς τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κῶ περὶ τὸ 420 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. καταγόμενος καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἀρχαίου Ἀσκληπιοῦ· διδαχθεὶς πρῶτον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡρακλείδου τὴν Ἰατρικήν, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἤκουσε καὶ ἄλλους σοφοὺς διδασκάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· χρηματίσας σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Πλάτωνος, Ξενοφῶντος καὶ Θουκυδίδου, καὶ ὡς λέγεται μετήρχετο τὴν Ἰατρικὴν ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι λοιμώδους ἐπιδημίας, θεραπεύων πολλοὺς τῶν ἀσθενούντων, τὸ πλεῖστον δὲ μέρος τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Θρᾴκην καὶ Θεσσαλίαν, ἀποθανὼν εἰς τὴν πόλιν Λάρισσαν τὸν 90 χρόνον τῆς ἡλικίας του. Πλατ. Πρωταγ. σελ. 311. Ἐκ τῶν διαφόρων Ἰατρικῶν καὶ ψυσικῶν συγγραμμάτων σώζονται εἰσέτι ἱκανὰ γεγραμμένα εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Ι. σελ. 522. — 7) Ἀθηναῖός τις, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ Τελέσιππος, Δημοφῶν καὶ Περικλῆς ἦσαν διαβόητοι ὡς χαῦνοι καὶ ἠλίθιοι, ἀφ' ὧν ἐπεκράτησε καὶ παροιμ. Τιέσιν καὶ Τσίν (χοίροις) Ἀριστιφ. Νεφ. 997. Θεσμ. 273. — 8) ἕτερος Ἱπποκράτης Κῶος Ἰατρὸς ζώων, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν Ἰατρικὸν ἀπόσπασμα.

Ἱππο κρατίδης, ου, ὁ (— υυ —) Κύρ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ ὡς κύρ. Ὄνομ. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Λεοντυχίδου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν. Ἡρόδ. 8, 131.

Ἱππο κρήνη, ἡ, ἴδε Ἱπποκρήνη.

Ἱππό κουρα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἀριακῆς ἐν τῇ μεσογείῳ Ἰνδίᾳ. πίθαν. ἡ νῦν Ἑδεραβάδ. Πτολ.

Ἱππο λα, ας, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως, ἔρημος ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου· πίθαν ἡ νῦν Μαίνη. Παυσ. ὅθεν, Ἱπολαΐτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἱππό λεω ἄκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον ἢ γήινος γλῶσσα ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Τάνεως ποταμοῦ. Ἡρόδ. 4, 53.

Ἱππο λαΐτις, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κλη-

θείσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου αὐτῆς ναοῦ ὅς τις εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν Ἱππόλα ἐν Λακωνίᾳ· Παυσ. γ', 25.

Ἱππολοχ ίδας, α, ὁ (ῑ). Θεσσαλός τις παρά Θουκ.

Ἱππόλοχος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, φονευθείς ὑπό τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 122. — 2) Τίός τοῦ Βελλεροφόντου καί τῆς Φιλονόης θυγατρός τοῦ Γλαύκου, τόν ὁποῖον ἔπεμψεν ὡς σύμμαχον εἰς Τροίαν ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι πολιορκίας. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 197. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριακοντα τυράννων. Ξενοφ.

Ἱππολύτη, ἡ, (ῡ) Θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως ἤ τοῦ Ἱππολύτου καί γυνή τοῦ Ἀκάστου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, ἥτις ἐρωτευθεῖσα εἰς τόν Πηλέα καί μή δυναμένη νά τόν ἑλκύσῃ εἰς τάς ἀτόπους ὀρέξεις της, διέβαλεν αὐτόν πρός τόν ἄνδρα της Ἄκαστον. Πινδ. Νεμ. 4, 91. κατά δέ Ἀπολλ. ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀστυδάμεια, ὅπερ ὅρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τόν ζωστῆρα ἁρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν εἰς τάς Μυκήνας πρός τόν Εὐρυσθέα. Ἀπολλ. β', 5', 9. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 968. ὁ Διοδ. Σικ. δ', 16. καλεῖ αὐτήν Μελανίππην· κατά δέ Εὐρ. ὑπῆρχεν αὕτη μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου ἐκ τοῦ Θησέως.

Ἱππόλυτος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τόν ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐθανάτωσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλ. α', 6, 2. — 2) Τίός τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας. Ἀπολλ. β', 1, 4. — 3) Τίός τοῦ Θησέως καί τῆς Ἀμαζόνος Ἱππολύτης, κατ' Εὐρ. Ἱπολ. 11. κατ' ἄλλους δέ τῆς Ἀντιόπης, τόν ὁποῖον ὁ πατήρ του κατηράσθη, πεισθείς εἰς τάς κατ' αὐτοῦ διαβολάς τῆς μητρυιᾶς του Φαίδρας, ἥτις δέν ἠδυνήθη νά τόν κινήσῃ εἰς τό αἰσχρόν πάθος τό ὁποῖον συνέλαβεν ὑπέρ αὐτοῦ ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Θησέως, ὅτ' ὁ φεύγων πλήρης πατρικῶν ἀρῶν ἐκ τῆς Τροιζήνος, κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπό τῶν ἰδίων του ἵππων πεφοβισμένων ὑφ' ἑνός θαλασσίου τέρατος, τό ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν κατά παράκλησιν αὐτοῦ τοῦ Θησέως· ἐτιμήθη δέ μετά θάνατον ὁ Ἱππόλυτος ὑπό τῶν Τροιζηνίων ὡς Ἥρως, οἵτινες συγκατοίκουν αὐτόν μεταξύ τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἀστέρων. Εὐριπ. Ἱππολ. 11. Ἀπολλ. γ', 10, 3. Παυσ. β', 32. — 4) πατήρ τοῦ Δηιφόβου, ὅς τις ἐκαθάρισε τόν Ἡρακλέα ἀπό τόν φόνον τοῦ Ἴφιτου, κατοικῶν ἐν Ἀμύκλαις. Ἀπολλ. β', 6, 2. ὅθεν Ἱππολύτειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἱππολύτου ἤ εἰς τόν Ἱππόλυτον ἀνήκων. Λουκ.

Ἱππόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, υἱός τοῦ Ἀντιμάχου τόν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Λεοντεύς. Ὁμ. Μ, 189. — 2) Μάντις ἐκ Λευκαδίας. Ἡροδ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Τριακοντα τυράννων, πεσών εἰς τήν κατ' αὐτῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Διδάσκαλος τῆς Ἀθλητικῆς τέχνης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 6. ἐν δέ βιβλ. ιδ', 8, κεῖται αὐλητής, ἔνθα ὁρᾶτ. ἀναγινωσκ. ἀθλητής.

Ἱππομέδουσα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἱππομέδων, οντος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀριστομάχου καί τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους, κατά δέ Σοφοκλ. Οἰδ. Βολ. 1380. υἱός τοῦ Ταλαοῦ· Εἷς ἐκ τῶν ἑπτά ἀρχαίων Ἡρώων οἵ τινες ἐξεστράτευσαν κατά τῶν Θηβῶν μετά τοῦ Πολυνείκους, ἔνθα ἐφονεύθη ὑπό τοῦ Ἰσμάρου. Ἀπολλ. γ', 6σ3. 6, 7. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 490. Εὐρ. κατά Παυσ. ι', 10. ὁ υἱός αὐτοῦ Πολύδωρος ἐξεστράτευσεν ὕστερον μετά τῶν ἐπιγόνων κατά τῶν Θηβῶν.

Ἱππομένης, ους, ὁ. Πατήρ τοῦ Μεγαρέως ἐξ Ὀγχηστοῦ, πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὁ πέμψας βοήθειαν εἰς τόν Νίσον βασιλέα τῶν Μεγάρων. Ἀπολλ. γ', 15, 8. — 2) Τίός τοῦ Μεγαρέως καί τῆς Μερόπης ἐξ Ὀγχηστοῦ, ὅς τις ἀγαπήσας τήν ὡραίαν Ἀταλάντην θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, καί νικήτας αὐτήν εἰς τό τρέξιμον διά βοηθείας τῆς Ἀφροδίτης, ἔλαβεν αὐτήν εἰς γυναῖκα, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐνηγκαλίζοντο μέ ἀμοιβαίαν καί τρυφεράν ἀγάπην μεταξύ των ἐντός τοῦ ναοῦ τῆς Κυβέλης, ἡ θεά αὕτη παραγιγνθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτούς εἰς λέοντας. Θεοκρ. Σχολ. β', 218. Ἀπολλ. γ', 9, 2.

Ἱππομύρμηκες, οἱ. (ἵππος, μύρμηξ) Πεπλασμένον ἔθνος παρά Λουκ. ἀληθ. ἱστορ. α', 13. ὡς κάτοικοι τοῦ ἡλίου.

Ἱππόνικος, ὁ. Τίός τοῦ Καλλία καί ἔκγονος τοῦ Φαινίππου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων καί ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ἀναμάσας περί τό 500 ἔτος πρό Χρ. πλουτισθείς ἐκ τῶν Περσικῶν θησαυρῶν τούς ὁποίους ὁ Διόμνηστος ἔφερεν ἐξ Ἐρετρίας εἰς τάς Ἀθήνας. Ἡροδοτ. 6, 121. — 2) Τίός τοῦ Καλλία καί ἔκγονος τοῦ προτέρου, πατήρ δέ τοῦ πλουσίου Καλλία καί στρατηγός τῶν Ἀθηναίων εἰς τήν ἐν Τανάγρᾳ μάχην, ὕστερον δέ ἐξανατωθείς εἰς τόν κατά τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον πλησίον τοῦ Δηλίου. Θουκ. η, 91, Πλατ. Πρωτ. σελ. 314. — 3) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Ἱππονοΐδας, α, ὁ. (ῑ) Στρατηγός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

Ἱππονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251.

Ἱππονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως καί ἀδελφή τοῦ Κρέοντος ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀλκαῖος ἐγέννησε τόν Ἀμφιτρύονα καί τήν Ἀναξώ. Ἀπολλ. β', 4, 5.

Ἱππόνοος, ὁ. Τίός τοῦ Πριάμου καί τῆς Ἑκάβης. Ἀπολλ. γ', 12, 5. Ἱππόδοος παρ' Ὁμήρ. — 2) Πατήρ τῆς Περιβοίας γυναικός τοῦ Οἰνέως τήν ὁποίαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρός τοῦ Ταλαοῦ Ἀστυόχης. Ἀπολλ. γ', 6, 3. κατήγετο δέ ὁ Ἱππόνοος οὗτος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Προίτου, καί ἦν υἱός τοῦ Μεγαπένθους ἤ κατά τινας τοῦ Ἀναξαγόρα Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 9, 36. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως πρότερον ὁ Βελλεροφόντης, ἴδε Σχολ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 155. — 4) Τίός τοῦ Τριβαλλοῦ ὅς τις ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Θράσσης ἐγέννησε τόν Πολυφόντην. Ἀντ. Διβ. 21. — (αἰτιατ. Ἱππόνοα καί συνηρμ. Ἱππόνουν, Ἀπολλ. α, 8, 4.)

Ἱππόποδες, οἱ. Λαός τις ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ. Διον. Περ. 310.

Ἵππος, ὁ. Ποταμός τῆς Κολχικῆς χώρας ῥέων μεσημβριινῶς ὅς τις κατά Πλίν. εἰσβάλλει εἰς τόν Φάσιν. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη παραθαλασσίως ἐπί τῆς Γαλιλαίας χώρας. Στέφ. Βυζ.

Ἱππόστρατος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐβίασε τήν Περίβοιαν εἰς τάς ἀτόπους του ὀρέξεις. Ἀπολλ. α, 8, 4.

Ἱπποτάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἱππότου, ὁ Αἰόλος θεός τῶν ἀνέμων. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 2.

Ἱππότης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Φυλαντος καί ἀπόγονος ἤ συγγενής τοῦ Ἡρακλέους, εἷς καί οὗτος ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν οἵτινες εἰσέβαλον μετά τῶν Δωριέων εἰς τήν Πελοπόννησον. Ἀπολλ. β', 8, 3. — 2) Τίός τοῦ Ποσειδῶνος ἤ τοῦ Διός Τρώς τό γένος καί πατήρ τοῦ Αἰόλου, κα9' Ὁμ. Η, 2, 36. καί Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 778. κατ' ἄλλους δέ, πάππος τοῦ Αἰόλου ἐκ τῆς θυγατρός αὐτοῦ Ἄρνης. — 3) Τίός τοῦ Μίμαντος καί ἔκγονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μελανίππης τόν δεύτερον Αἰόλον, τοῦ ὁποίου τούτου ἡ θυγάτηρ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος Αἰόλον τόν τρίτον καί τόν Βοιωτόν. Διοδ. Σικ. δ', 67. — 4) Τίός τοῦ Κρέοντος ἤ κατά τινας τοῦ Γλαύκου, τόν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Μήδεια. Διοδ. Σικ. δ', 56.

Ἱππότιων, ωνος, ὁ (ῑ) Σύμμαχος τῶν Τρώων καί ἡγεμών τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀτκανίας, φονευθείς ὑπό τοῦ Μηριόνου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 514.

Ἵππου ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Συρτικῆς χώρας, κείμενον δυτικῶς τῆς μεγάλης Σύρτεως. Πτολ. — 2) = Ἱππάκρα.

Ἱππουκρήνη, ἡ, Ἵππου κρήνη· καί

Ἱππόκρηνη, ἡ. Περίφημος κρήνη ἐπί τῶν προποδίων τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὡς ἐλέγετο ἐσχηματίσθη διά τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδός τοῦ ἵππου Πηγάσου, καί τῆς ὁποίας τό καθαρόν ὕδωρ εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, ὅθ' ὁ καί ἐλογίζετο ἡ κρήνη αὕτη ἱερά τῶν Μουσῶν αἵ τινες διέτριβον παρί τό ὄρος ταῦτο. Ἡσ. Θεογ. 6 ἵππου κρήνη, παρά Στράβ. Παυσ. Λουκ. (Κατ' Ὀβιδ. Fast. 5, 7. = Ἀγανίππη.)

Ἱππουρίς, ίδος, ἡ (ῑ) προσυπακμ. νῆσος. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς νήσου Θήρας· τωνῦν Φιδοῦσσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1712.

Ἵππυλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ἀσώτου καί ἀδιηφάγου Θεοφράστου, παρ' Ἀριστοφ. Σφ 1292.

Ἵππυς, υος, ὁ. Ποιητής Ἕλλην ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, εὑρετής τῶν παριφδιῶν. Πλούτ.

Ἵππω, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 351. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων. Καλλιμ. Ἄρτ. 239. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τόν Πύλον. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, Εὐριπ. Μηδ. 1084.

Ἱππώνοδες, οἱ. Λαός τις ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ. Διον. Περ. 310.

Ἵππος, ὁ. Ποταμός τῆς Κολχικῆς χώρας ῥέων μεσημβριινῶς ὅς τις κατά Πλίν. εἰσβάλλει εἰς τόν Φάσιν. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη παραθαλασσίως ἐπί τῆς Γαλιλαίας χώρας. Στέφ. Βυζ.

Ἱππόστρατος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐβίασε τήν Περίβοιαν εἰς τάς ἀτόπους του ὀρέξεις. Ἀπολλ. α, 8, 4.

Ἱπποτάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἱππότου, ὁ Αἰόλος θεός τῶν ἀνέμων. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 2.

Ἱππότης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Φυλαντος καί ἀπόγονος ἤ συγγενής τοῦ Ἡρακλέους, εἷς καί οὗτος ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν οἵτινες εἰσέβαλον μετά τῶν Δωριέων εἰς τήν Πελοπόννησον. Ἀπολλ. β', 8, 3. — 2) Τίός τοῦ Ποσειδῶνος ἤ τοῦ Διός Τρώς τό γένος καί πατήρ τοῦ Αἰόλου, κα9' Ὁμ. Η, 2, 36. καί Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 778. κατ' ἄλλους δέ, πάππος τοῦ Αἰόλου ἐκ τῆς θυγατρός αὐτοῦ Ἄρνης. — 3) Τίός τοῦ Μίμαντος καί ἔκγονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μελανίππης τόν δεύτερον Αἰόλον, τοῦ ὁποίου τούτου ἡ θυγάτηρ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος Αἰόλον τόν τρίτον καί τόν Βοιωτόν. Διοδ. Σικ. δ', 67. — 4) Τίός τοῦ Κρέοντος ἤ κατά τινας τοῦ Γλαύκου, τόν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Μήδεια. Διοδ. Σικ. δ', 56.

Ἱππότιων, ωνος, ὁ (ῑ) Σύμμαχος τῶν Τρώων καί ἡγεμών τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀτκανίας, φονευθείς ὑπό τοῦ Μηριόνου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 514.

Ἱππου ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Συρτικῆς χώρας, κείμενον δυτικῶς τῆς μεγάλης Σύρτεως. Πτολ. — 2) = Ἱππάκρα.

Ἱππουκρήνη, ἡ, Ἵππου κρήνη· καί

Ἱππόκρηνη, ἡ. Περίφημος κρήνη ἐπί τῶν προποδίων τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὡς ἐλέγετο ἐσχηματίσθη διά τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδός τοῦ ἵππου Πηγάσου, καί τῆς ὁποίας τό καθαρόν ὕδωρ εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, ὅθ' ὁ καί ἐλογίζετο ἡ κρήνη αὕτη ἱερά τῶν Μουσῶν αἵ τινες διέτριβον παρί τό ὄρος ταῦτο. Ἡσ. Θεογ. 6 ἵππου κρήνη, παρά Στράβ. Παυσ. Λουκ. (Κατ' Ὀβιδ. Fast. 5, 7. = Ἀγανίππη.)

Ἱππουρίς, ίδος, ἡ (ῑ) προσυπακμ. νῆσος. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς νήσου Θήρας· τωνῦν Φιδοῦσσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1712.

Ἵππυλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ἀσώτου καί ἀδιηφάγου Θεοφράστου, παρ' Ἀριστοφ. Σφ 1292.

Ἵππυς, υος, ὁ. Ποιητής Ἕλλην ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, εὑρετής τῶν παριφδιῶν. Πλούτ.

Ἵππω, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 351. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων. Καλλιμ. Ἄρτ. 239. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τόν Πύλον. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, Εὐριπ. Μηδ. 1084.

Ἵππων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς νήσου Μήλου, κατηγορηθείς ὡς ἄθεος παρά τοῖς Ἀρχαίοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 31.

Ἱππών, ῶνος, ὁ. Hyppo diarrytus, παρά Πλιν. Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη δυτικῶς τῆς Πτίκης Στράβ. ιζ'. Ἱππών διάῤῥυτος, παρά Πτολ. — 2) Hippo regius, Ἱππών ὁ βασιλικός. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολ. — 3) = Ἱππώνιον, ὅπερ ὅρα.

Ἱππῶναξ, ακτος, ὁ, Ἕλλην ποιητής Ἀυρικός ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κύρου, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐξορισθείς ἐκ τῆς πατρίδος ὑπό τοῦ τυράννου Ἀθηναγόρου, ἔφυγεν εἰς τάς Κλαζομενάς ἵ ὅ καί Κλαζομένιος ἐπωνομάζετο· συνέγραψεν Ἰαμβικά ποιήματα τά ὁποῖα ἐχαρακτηρίζοντο πρό πάντων διά τῆς ἀγχιστείας αὐτῶν εἰρωνείας καί πικρῶν ἐκφράσεων. Ἀριστοφ. Βατρ. 660. Στράβ. ιδ'. Σουΐδ.

Ἱππωνιάτης κόλπος, ὁ (ᾱ) Vibononeis Sinus. Κικ. Κόλπος τις περί τήν Βρεττίαν χώραν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ταυῦν, Golfo di Eufemia. Στράβ.

Ἱππώνιον, τό. Vibo Valentia (Οὐίβῶνα Οὐαλεντία). Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας κειμένη ἐπί τοῦ ἄκ' αὐτῆς κληθέντος Ἱππωνιάτου κόλπου. ὅθεν, Ἱππωνιάτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἱππωτος, ὁ. Τίός τοῦ Ἡρακλέους καί μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8. παρβλ. Heyne, παρ ᾧ Ἱππότας, ἀναγινώσκτ.

Ἱρά, ἡ. Στέφ. Βυζ. Εἴρα. Παυσ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχον ἐν ψρούριον ἐπ' αὐτοῦ, περίφημον διά τήν ἐν αὐτῷ ἐνδεκαετῆ πολιορκίαν τῶν Μεσσηνίων ὑπό τῶν Σπαρτιατῶν ἐπί Ἀριστομένους. Παυσ. δ', 17. Ἱρή, ἡ, παρά Στράβ. ὅς τις συγχέει τό ὄρος ταῦτο μέ τό παρ' Ὁμηρ. Ἱρή, ὅπερ ἴδε.

Ἱρᾶσα, τά, καί Ἴρασα, Στεφ. Βυζ. Ἰρασα. Χώρα τις ἐν Λιβύᾳ κειμένη μεσημβριινῶς τῆς Κυρήνης ἔχουσα τερπνήν καί ὡραίαν θέσιν. Ἡροδ. 4, 158. ἡ πόλις αὐτόθι, κατά Πινδ. Πύθ. 9, 185.

Ἱρή, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία, ἐξ ἀκείνων τάς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπέσχετο νά δείσῃ εἰς τόν Ἀχιλλέα ὡς προίκα, καί τήν ὁποίαν ὁ Παυσ. καλεῖ Ἀβίαν Ὁμ. Ἰλ. Ι, κατά δέ Στράβ. Ἱρή καί = Ἱρά, ὅπερ ὅρα.

Ἱρή ἄκρη, ἡ, = τό ἱερόν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὅρα. Διον. Περ. 562.

Ἱρις, ιος, καί ιδος, ἡ, Αἰτκ. Ἴριν. Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καί τῆς Ἠλέκτρας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ἀπολλ. α, 2, 6. ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὁμήρ. παρίσταται αὕτη ὡς ἄγγελος τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν, τήν ὁποίαν ὁ ποιητής καλεῖ, δαίμονα χρυσόπτερον. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 398. Β, 786. παρά δέ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἐθεωρεῖτο ὡς ὑπηρέτις καί σύντροφος τῆς Ἥρας, μηνύουσα τάς βουλάς καί θελήσεις τῆς θεᾶς ταύτης πρός ὅσους ἐκέμπετο ὑπ' αὐτῆς. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 216. Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 133. Ἀπολ. Ῥοδ. 757.

Ἱρις, ιος, καί ιδος, ὁ. Ποταμός τῆς Παφλαγο-

νίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅς τις ἐνούμενος μὲ τὸν Λύκον εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· ταυῦν Καλαλμάκ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 965. Ξενῳ. Κυρ. Ἀν. ε, 6, 9.

Ἱρος, ὁ, Ὁ παριβόητος τῆς Ἰθάκης ἐπαίτης, πρότερον Ἄργας καλούμενος, ὑπὸ δὲ τῶν μνηστήρων Ἶρος ἐπονομασθεὶς ἦτοι ἀπαγγελεύς, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀναγκαζόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ ἀγωνισθῇ, κατεπλήγωσεν αὐτὸν καὶ ἐδίωξεν ἐκ τῆς αὐλῆς τῶν μνηστήρων. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 239. — 2) Τίς τοῦ Ἀκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐριτίωνος, ὅς τις ἐκαθάρισεν ὡς λέγεται τὸν Πηλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 72. Ἀντ. Λιβ. 38.

Ἱρπηνοί, καὶ Ἱρπινοί, οἱ, Hirpini. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας ὅμορον τῶν Σαμνιτῶν· διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Πολυβ. γραφόμ.

Ἱρτιος, ὁ, Hirtius. Ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐδειξεν πολλὰς ἐκδουλεύσεις, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τοῦτον ἀποδίδεται τὸ ὄγδοον βιβλίον τῆς ἱστορίας τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου τὸ ὁποῖον συνέχεται μετὰ τῶν ἄλλων ἑπτὰ βιβλίων τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

Ἱς, ἡ, Πόλις μικρὰ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ ἀπέχουσα ὀκτὼ ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος, πλησίον ταύτης εὑρίσκονται διάφοροι πηγαὶ ἀσφάλτου· ταυῦν Χίτ. Ἡροδ. 1, 179. — 2) μικρός τις ποταμὸς ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ, φέρων πολλὴν ἄσφαλτον ὕλην ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην. Ἡροδτ. 1, αὐτόθ.

Ἱσαγόρης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδτ. 5, 66.

Ἱσάδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖται του κατεδίκασαν εἰς ζημίαν τινά, διότι πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἔτι ἡλικίας ὥρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. Γ', 3.

Ἱσαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἄλλως Νηταίη καλουμένη. Ἀπολδ. α', 2, 6.

Ἱσαῖος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, συγγράψας μίαν ῥητορικὴν τέχνην καὶ 64 λόγους, ἐξ ὧν 10 μόνοι διεσώθησαν.

Ἰσάμνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Ἰρλανδίας, ταυῦν Jons point, Mannert.

Ἱσανδρος, ὁ (1) Τίὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἐν μιᾷ μάχῃ κατὰ τῶν Σολύμων. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 197.

Ἰσάνωρ, ορος, ὁ (α) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενῳ. Ἑλλ. β', 3.

Ἴσαρ, αρος, ὁ, καὶ Ἰσάρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουγδουνεκῆς Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανόν· ταυῦν Ἴσερ, Isère. Στράβ. Πολύβ.

Ἴσαρος, ὁ. Isarus. Ποταμὸς τῆς Οὐινδελικίας χώρας ὅς τις ἠγάζων ἐκ τῶν Ῥαιτικῶν Ἀλπεων καὶ παραλαμβάνων εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἄταγιν ποταμὸν εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· ταυῦν Eisach κατὰ Mannert.

Ἱσαρχίδας, α, ὁ (-υυ-) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων· παρὰ Θουκ.

Ἰσαυρία, ἡ. Isauria. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Κιλικίας καὶ Λυκαονίας, καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς Πισιδίας, ἀφ' ἧς ὕστερον καὶ ὅλη ἡ τραχεῖα Κιλικία ὠνομάσθη Ἰσαυρία. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἀμμιαν. Μαρκ. ὅθεν, Ἰσαυρικός, ἡ, όν. Τῆς Ἰσαυρίας ἢ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκων.

Ἰσαυρίς, ίδος, ἡ (υ-υ). Τῆς Ἰσαυρίας, ἡ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Ἰσαυροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. καὶ, Ἰσαυρεῖς, Στέφ. Βυζ.

Ἰσβουρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ῥέων περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, ταυῦν Galatabellota. Πτολ. γ', 4.

Ἴσειον, τό, (1) Κυρ. Ναὸς τῆς Ἴσιδος. Πλουτ. ἀρχ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Isidis oppidum, Πλιν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατὰ Mannert καὶ Minutoli = Βούσιρις· κατ' ἄλλους δὲ διάφορος ταύτης, ἡ παρ' Ἡροδτ. Ἄνυσις καλουμένη καὶ ταυῦν Βαχβαῖτ.

Ἰσεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἴσιδος.

Ἰσθμεακός, ή, όν, = Ἰσθμικός. Στράβ.

Ἰσθμεᾶς, άδος, ἡ. Ἐπιθ. θηλκ. τοῦ Ἰσθμιος, Ἰσθμική, ἡ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ οὖσα καὶ Ἰσθμιὰς νίκη. Πινδ. Ὀλ. 13, 46. Νεμ. 2, 13. — 2) Οὐσιαστκ. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ πανηγηριζόμενοι δημόσιοι ἀγῶνες. Πινδ. Ὀλ. 13, 46. — 3) ἡ Ἰσθμιακὴ χρονολογία ἢ διάστημα τριῶν ἐτῶν. Ἀπολδρ. β', 7, 2.

Ἰσθμικός, ή, όν, καὶ

Ἰσθμιος, ία, ιον. Τοῦ Ἰσθμοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκων. Ἰσθμία νίκη, Πινδ. καὶ Ἰσθμία χθών, Σοφκλ. Ἰδίως δὲ, τὰ Ἴσθμια, προσυπακο. ἱερά. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου τελούμενοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων δημόσιοι ἀγῶνες. Ἐδυστήθησαν οὗτοι κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Σισύφου πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ Μελικέρτου παιδὸς τῆς Ἰνοῦς καὶ τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅς τις ἐπνίγη μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐφέρθη ὑπό τινος δελφῖνος εἰς τὸ παράλιον τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα ἔθαψεν αὐτὸ ὁ Σίσυφος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθησαν ἢ ἀνενεώθησαν οἱ ἀγῶνες οὗτοι ὕστερον ὑπὸ τοῦ Θησέως πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος· ὁ δὲ Πλούταρ. εἰς βι'. Θησ. ἀναφέρει ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Θησεὺς ὅτε διαβαίνων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐφόνευσε τὸν λῃστὴν Σίνιν. Ἐπανηγυρίζοντο δὲ οὗτοι οἱ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν, ἀρχόμενοι πιθαν. εἰς καιρὸν φθινοπώρου, εἰς τοὺς ὁποίους συνήρχοντο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἱ δὲ νικηταὶ ἐλάμβανον εἰς ἆθλον τῆς νίκης ἕνα στέφανον ἐκ πίτυος. Πινδ. 6, 69. Ἀπολδρ. γ', 4, 3.

Ἰσθμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Κορινθιακῷ Ἰσθμῷ λατρείας αὐτοῦ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐσυστήθησαν αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Θησέως οἱ Ἰσθμιοι ἀγῶνες. Στράβ. ἡ. Παυσ. β', 2.

Ἰσθμιονίκης, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Ἰσθμός, ὁ· κυρίως μέρος τι στενὸν ξηρᾶς· καὶ Ὄνομ. Κύρ. Ἰδίως, Ἰσθμός, ὁ ἢ ὁ Κορινθιακὸς Ἰσθμός. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόνησος μετὰ τῆς λοιπῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο τὸ πάλαι εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μὲ τοὺς πολυτελεῖς ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένους τέσσαρας ἵππους του καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μεγαλοπρεπῆ ἀγάλματα εἰς τοῦτον ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν καὶ οἱ περίφημοι Ἴσθμιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, διὸ καὶ ἐλογίζετο ὁ Ἰσθμὸς οὗτος ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ Ἰσθμός, παρὰ Θουκ. Πλάτ. ἡ Ἰσθμός, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 8, 64. — 2) Ἰσθμὸς Κιμμερικός· ἓν στενὸν μέρος ξηρᾶς μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος μετὰ τῆς λοιπῆς Σκυθίας. Αἰσχ. Προμ. 736. — 3) ὁ Ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης· τὸ στενὸν διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ χερσόνησος Παλλήνη μὲ τὴν λοιπὴν Μακεδονίαν. Θουκ. α, 56. Ξενῳ. — 4) Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Χερσονήσου· ἕτερον στενὸν μέρος ἐν Θρᾴκῃ τὸ ὁποῖον ἐνώνει τὴν αὐτόθι Θρᾳκικὴν Χερσόνησον ἢ Χερρόνησον μετὰ τῆς λοιπῆς Θρᾴκης. Ἡροδτ. 6, 36. Ξενῳ. — 5) Ὁ Λευκαδίων Ἰσθμός· διὰ τοῦ ὁποίου συνεχετο ἡ νῦν Λευκὰς νῆσος μετὰ τῆς ἀπέναντι Ἠπείρου. Θουκ. γ', 81. ὅθεν Ἐπίρμ. Ἰσθμοί, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Πινδ. Θουκ.

Ἰσιακός, ή, όν, (-υυυ) Τῆς Ἴσιδος ἢ εἰς τὴν Ἶσιν ἀνήκων. Οὐσιαστκ. Ὁ Ἰσιακός, ὁ Ἱερεὺς τῆς θεᾶς Ἴσιδος ἐν Αἰγύπτῳ, Πλούτ.

Ἰσιακῶν λιμήν. Isiacorum portus. Λιμὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῷ μικρῷ Κόλπῳ ἔνθα εἰσβάλλουσιν οἱ τρεῖς μικροὶ ποταμοὶ Καγαλιούκ ταυῦν λεγόμενοι. Ἀρριαν. Περιπλ. 21. Mannert. Γεωγρ. IV. 237.

Ἰσιάς, άδος, ἡ (-υυ). Ἡ εἰς τὴν Ἶσιν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Ἰσίας, ου, ὁ (-υ-) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενῳ. Ἑλλ.

Ἰσίδος νῆσος, ἡ. Μία τῶν νήσων τῆς Ἀφρικῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Πτολ. θέτει περὶ τὴν Αἰθιοπίαν ἐν τῷ Ἀραβίῳ Κόλπῳ. Πτολ. δ', 6, καὶ 8.

Ἰσίδωρος, ὁ (-υ-υ) ὁ Χαρακηνός. Ἱστοριογράφος ἐκ Χάρακος πόλεως τῆς Βαβυλωνίας, ζήσας περὶ τὸ 35 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθην. η', σελ. 93. ἓν Γεωγραφικὸν βιβλίον, Παρθίας περιηγητικὸν ἐπιγραφόμενον. Δουκ. Μακρόβ. 15.

Ἴσις, ιδος, Ἰωνικ. ιος. Αἰτκ. Ἶσιν. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων παρ' Αἰγυπτίοις Θεοτήτων, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐθέλατταν θυγατέρα τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καταγομένην ἀνέκαθεν ἐκ τοῦ Ἡλίου. Διοδρ. Σικ. α', 13. κατὰ δὲ Πλούτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. γ. ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ῥέας, βασιλεύσασα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ὀσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνετέλεσαν εἰς ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων κατοίκων τῆς χώρας ταύτης, διδάξασα αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ παριστάνετο συνήθως παρ' αὐτοῖς ὡς σύμβολον μιᾶς ἀφθόνου καὶ χορηγητικῆς γονιμότητος τῆς γῆς, Διοδρ Σικ. α', 14. 15. ὁ δὲ Ἡροδτ. 2, 59. συμπαραβάλλει αὐτὴν μὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων Δήμητραν· μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Ὀσίριδος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τυφῶνος, ἐβασίλευσεν ἡ Ἶσις μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν καὶ πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς Εὐδαιμονίας τῶν ὑπηκόων της. Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ. 18. ὅθεν καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ περίφημον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Βούσιριν, παριστανομένη μὲ μορφὴν μεγαλοπρεποῦς γυναικός, καθημένη ἐφ' ἑνὸς θρόνου καὶ θηλάζουσα τὸν παῖδα αὐτῆς Ὧρον, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ὀσίριδος. Ἡροδτ. 2, 41, 59. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Ἕλλησιν ἐθεωρεῖτο ἡ Ἶσις ἀντὶ τῆς ἀποθεωθείσης Ἰοῦς, μητρὸς τοῦ Ἐπάφου. Ἀπολδρ. β', 1, 3. ἱερὸν αὐτῆς ζῶον ὑπῆρχεν ἡ βοῦς. (Δοτκ. Ἴσι, παρ' Ἡροδτ. 2, 59. παρβλ. Καλλιμ. ἐπ. 61.)

Ἰσμαρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Ἰσμάρου, ἡ εἰς τὴν Ἴσμαρον ἀνήκουσα. — Ὄνομ. κύρ. μιᾶς Λίμνης ἐν Θρᾴκῃ κειμένης μεταξὺ Μαρωνείας καὶ Στρύμης. Ἡροδτ. 7, 109.

Ἴσμαρος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κικόνων πλησίον τῆς Μαρωνείας, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον καὶ δριμὺν αὐτῆς οἶνον. Ὁμ. Ὀδ. I, 40, 198. Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἰσμαρικός, ή, όν, τῆς Ἰσμάρου ἢ ἐκ τῆς Ἰσμάρου ὤν.

Ἴσμαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστακοῦ Θηβαῖος, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Ἱππομέδοντα εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Ἀπολδρ. γ', 6, 8. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐμόλπου = Ἰμμάραδος, ὅπερ ἴδε.

Ἰσμήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἄργου Πανόπτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴασον καὶ τὴν Ἰοῖ. Ἀπολδρ. β', 1, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Εὐριπ. Φοιν. 552. Ἀπολδρ.

Ἰσμηνία, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. γυναικός τινος ἐκ Βοιωτίας, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 698.

Ἰσμηνίας, ου, ὁ (1) Περίφημος αὐλητὴς ἐκ Θήβης πόλεως τῆς Βοιωτίας, Πλούτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 16. — 2) Εἷς τῶν ἐν Θήβαις ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν, ὅς τις ὢν ἀρχηγὸς τῆς Δημοκρατικῆς φατρίας κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν εἰς θάνατον ὅτε οὗτοι ἐκυρίευσαν τὴν Καδμείαν. Ἐλέγετο δὲ ὅτι ἔλαβε χρήματα μετ' ἄλλων Θηβαίων παρὰ τοῦ Ἀρταξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ νὰ ἐγείρῃ τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, Ξενῳ. Ἑλ. γ', 5,

1. Πλάτ. Μεν. — 3) Ἕτερος Θηβαῖος, ὅς τις ἐπέμφθη ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Πελοπίδα παρὰ τῶν Θηβαίων πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 21. — 4) Ἕλλην συγγραφεύς, γράψας κατὰ Πλιν. περὶ λίθων. — 4) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 561.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τοῦ Ἰσμηνοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσμηνὸν ἀνήκων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Θηβῶν. Ἡροδ. 1, 52. Παυσ. 9', 10. εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει ὡς ἱερεὺς εἷς ἐκ τῶν ὡραιοτέρων νέων Θηβαίων καλουμένου Δαφνηφόρος. Παυσ. αὐτόθ. — 3) Κύρ. Ὄνομ. Λόφος τις πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος. Πίνδ. Πυθ. 11, 10. Παυσ. 9', 10.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ὠκεανίδος νύμφης Μελίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Ἰσμηνὸς ποταμὸς πρότερον Δίρφυς καλούμενος. Παυσ. 9', 10.

Ἰσμηνοδώρα, ἡ. Αὐλητρὶς τις ἐκ Βοιωτίας, παρὰ Λουκ.

Ἰσμηνόδωρος, ἡ. Θηβαῖός τις. Λουκ.

Ἰσμηνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ῥέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν λίμνην Ἁλύειν, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Δίρφυς· τανῦν Ἰσμηνός. Στράβ. Πίνδ. Νέμ. 9, 53. Πυθ. 11. 10. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀσωπου καὶ τῆς Μετάνης ποτάμιος θεὸς ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. — 3) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὅς τις τοξευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔπεσεν εἰς τὸν Λάδωνα ἢ Κάδμον ποταμὸν ὅς τις ἀπ' αὐτοῦ, ὡς λέγεται, ὠνομάσθη ἔκτοτε Ἰσμηνός. Πλούτ.

Ἰσομβρες, οἱ, = Ἰσσομβροι. Πολύβ.

Ἰσοκράτης, ους, ὁ (ξ). Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. — 2) Περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, γεννηθεὶς τὸν πρώτον χρόνον τῆς 83 Ὀλυμπ. τὸ 436, ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ Προδίκου. Ὢν ἐκ φύσεως δειλὸς καὶ ἄτολμος οὐν ἠθέλησε νὰ ἐπιχειρήσῃ ποτὲ τὰ πολιτικὰ οὔτε νὰ ἀκρωνήσῃ λόγους εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεις, εὐχαριστηθεὶς μόνον νὰ διδάσκῃ κατ' ἰδίαν τὴν τέχνην τῆς ῥητορείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέδωκεν τὰ πλεῖστα ἔχων μέγαν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τὴν δεξιοτεχνίαν του καὶ διὰ τῆς κατ' ἰδίαν συνθέσεως πολλῶν ῥητορικῶν λόγων ὑπὲρ ἄλλων, θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ εὐχόμενος ἀείποτε τὴν κοινὴν αὐτῆς συντήρησιν, μὴ ὑπομείνας νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἐκκενέουσαν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ δυστυχῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων, ὑπὸ λύπης ἀποκαρτερήσας ἀπέθανε τὸ 338 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσώθησαν 21. καὶ 10. ἐπιστολαί. κατὰ Πλούτρ. συνέγραψεν ὁ Ἰσοκράτης καὶ 37 τραγῳδίας. Πλατ. Φαιδρ. Λουκ. Μακρ. 23. Διον. Ἁλ. (-υυ- καὶ υ-υ- Ἀνθολ.)

Ἰσοκρατία, ἡ. Μία τῶν Ἐπισημοτέρων Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Θηβαῖς.

Ἰσόλοχος, ὁ (ῑ). Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Πυθοδώρου. Θουκ. γ', 115. Πλάτ.

Ἴσος, ὁ. Τὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐξηγόρασεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 101.

Ἴσος, ἡ. (ῑ) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀνθηδόνας. Στράβ.

Ἱσπαλις, ιος, ἡ. Hispalis. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιδος (Γουαδαλκουβίρου) ποταμοῦ ἔχουσα τὸ πάλαι ἐν περίφημον ναυπηγεῖον καὶ νεώριον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου· τανῦν Σεβίλλη Sebilla. κατά τινας δὲ ἡ ἀρχαία Ταρτησσός. Στράβ.

Ἱσπανία, ἡ, Hispania. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἅπασα ἡ χώρα τῆς Κυρίως ἠπείρου ἥτις ἔκειτο δυτικῶς τῶν Πυρηναίων ὀρῶν σχηματίζουσα μίαν μεγάλην Χερρόνησον περιεχομένην ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Στράβ. γ', 4. αὕτη δὲ ἡ ὀνομασία φαίνεται πιθανὸν ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχαία φοινικική, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους ὅτε ἤρχεται νὰ κάμνωσι κατακτήσεις ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης· παρὰ δὲ τοῖς Ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο ἰδίως Ἰβηρία ὅλη ἔκεινη ἡ παραθαλάσσιος χώρα τῆς Ἱσπανίας ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· ἡ δὲ πέραν τῶν στηλῶν χώρα ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς Ταρτησσός, καὶ τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Ἱσπανίας ἀναφέροντο συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Κελτική. Ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὕστερον κληθεῖσα Ἱσπανία ἐπεριλάμβανεν ὅλην τὴν νῦν Ἱσπανίαν καὶ Πορτουγαλλίαν, ὁριζομένην ἀρκτικῶς μὲν ὑπὸ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, νοτιοδυτικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἕως τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτὰρ καὶ νοτιοανατολικοῖς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, οὖσα διῃρημένη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τρεῖς μεγάλας Ἐπαρχίας, τὴν Λουσιτανίαν, Βαιτικὴν καὶ Ταρρακωνικὴν Ἱσπανίαν· ὑπὸ δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τὸ 324 ἔτος πρὸ Χρ. διῃρέθη ἅπασα ἡ χώρα αὕτη εἰς ἓξ μικροτέρας Ἐπαρχίας, εἰς τὴν Λουσιτανίαν, Βαιτικὴν, Γαλλαικίαν, Ταρρακωνίαν, νέαν Καρχηδόνα καὶ Βαλεαρικήν. Πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἱσπανίας ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς καὶ Γεωγράφοις, οἱ Κυνήτιοι ἢ Κυνῆτες ὑπὸ τῶν Ῥωμ. Conii ἢ Cuneï, κατοικοῦντες περὶ τὰ δυτικὰ ἄκρα μέρη ἐντὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Ἡροδ. 2, 33. 4, 49. οἱ Ταρτήσιοι, οἱ τινες ἐδιοικοῦντο ὑπὸ ἰδίων βασιλέων κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἱσπανίας πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· Ἡροδ. 1, 163. περὶ ᾧ ἀναφέρεται καὶ εἰς τῶν ἀρχαίων βασιλέων

Ἀργανθώνιος καλούμενος. Στέφ. Βυζ. οἱ Ἴβηρες, κατοικοῦντες ἐντὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ οἱ Ἰγλῆτες ἢ Γλῆτες Στράβ, γ'. κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ἰβήρου ποταμοῦ μεσογείως. παρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐξ ἀρχαίων δὲ χρόνων εἰσέβαλον διάφορα ἄλλα ἔθνη ἐξ ἀλλοτρίας γῆς εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἄνευ ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας καὶ ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις· τὰ ἀξιοσημειώτατα τούτων ἦσαν οἱ Κελτοί, οἱ Φοίνικες, οἱ Φωκαιεῖς, οἱ Ῥόδιοι, οἱ Μασσαλιῶται, οἱ Ζακύνθιοι, οἱ Καρχηδόνιοι καὶ τελευταῖον οἱ Ῥωμαῖοι. Ἡροδ. 1, 163. Διοδ. Σικ. ε', 33. Στραβ. γ'. 160. λγ'. ιδ', 654. Σκύλ. Διον. Περ. 454. — ὅθεν, Ἱσπανός, ὁ κάτοικ. καὶ Ἱσπανικός, ἡ, όν, τῆς Ἱσπανίας ἢ εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἀνήκων.

Ἴσσα, ἡ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Φαρίας, τανῦν, Lissa. Πολύβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565. — 2) Πόλις ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου Ἴσσης. Πολύβ. — ὅθεν, Ἰσσαῖος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Ἴσσης.

Ἴσση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ποιμένος τῆς Δέσβου. Στέφ. Βυζ. Ὀβιδ.

Ἰσσηδόνες, οἱ, Ἑνικ. Ἰσσηδών, όνος. Issedones. Ἔθνος μέγα καὶ ἐπίσημον τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, μέρος ἐν τῇ Σκυθίᾳ ἐπέκεινα τοῦ Ἰμαΐου ὄρους καὶ μέρος ἐν τῇ Σηρικῇ, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Μογγολικῇ χώρᾳ, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐλάμβανον τὰς πραγματείας καὶ τὰ προϊόντα τῆς νοτιοανατολικῆς Ἀσίας, καὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει συνηθείας τινὰς καὶ ἔθιμα. βιβλ. 1, 201. 4, 26.

Ἰσσηδών, όνος, ἡ, ἡ Σκυθική. Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σκυθίας ἐκτὸς τοῦ Ἰμαΐου ὄρους. — 2) ἡ Σηρική. Πόλις τῶν Ἰσσηδόνων τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι θέτουσιν ἐπὶ τῆς Σηρικῆς χώρας· κατὰ Mannert. ἔκειτο αὕτη βορειοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Οἰχάδου ποταμοῦ. Πτολμ.

Ἰσσικός, ἡ, όν. Τῶν Ἰσσῶν ἢ εἰς τοὺς Ἰσσοὺς ἀνήκων· ὁ Ἰσσικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματιζόμενος κόλπος· τανῦν Golfo di Ayas. Στράβ.

Ἴσσός, ἡ, καὶ Ἴσσοι, οἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ἡ δευτέρα μάχη μεταξὺ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου· τανῦν Ἀΐας ἢ Ἀσελέρ. Ἑνικ. εὕρηται παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. Πλιν. παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 24.

Ἰσσωρία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰσσώρου ἐν Λακεδαίμονι. Ἡσύχ. Στεφ Βυζ. κατὰ δὲ Παυσ. γ', 25. ἐλατρεύετο ἰδίως ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα αὐτόθι ἡ ἐκ Κρήτης Βριτόμαρτις.

Ἱστίαια, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ἑστίαια. Πόλις τῆς Εὐβοίας, μετὰ ταῦτα Ὠρεὸς καλουμένη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 537. Στράβ. καὶ Ἱστιαίη, Ἡροδ. 8, 23. ὅρα Ἑστίαια καὶ Ὠρεός.

Ἱστιαιεῖς, οἱ. Ἑνικ. Ἱστιεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικῶν ἀνέκαθεν τὸ πλεῖστον ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἱστιαιῶτις, μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτοῦ πόλιν τὴν Ἱστιαίαν. Ἡροδ. 1, 56. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἱστιαίας. Ξενοφ.

Ἱστιαιῶτις, ιδος, ἡ, = Ἱστιαιῶτις. Ἡροδ.

Ἱστιαῖοι, οἱ, = Ἱστιαιεῖς. Στράβ.

Ἱστιαῖος, ὁ. Τὸς τοῦ Δυσαγόρου Μιλήσιος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦν ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῆς πόλεως Μιλήτου, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῶν Ἰώνων εἰς τὴν κατὰ τῆς Σκυθίας ἐκστρατείαν τοῦ Δαρείου, ἀποτρέψας τοὺς μετ' αὐτοῦ Ἕλληνας νὰ λύσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ γέφυραν διὰ τῆς ὁποίας διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα. Βοηθήσας δὲ ὕστερον τὸν Ἀρισταγόραν εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπανάστασιν τῶν Ἰωνικῶν πόλεων καὶ ληφθεὶς εἰς τὰς Σάρδεις, ἐφέρθη πρὸς τὸν Σατράπην Ἀρταφέρνην, ὅστις ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν μετὰ πολλὰς βασάνους. Ἡροδ. 4, 137. 6, 30. Θουκ. — 2) Τὸς τοῦ Τύμνεω, ἡγεμὼν τῶν Τερμέρων ἐν Καρίᾳ. Ἡροδ. 5, 37.

Ἱστιαιῶτις, ιδος, ἡ. Ἰων. Ἑστιαιῶτις. Χώρα τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀρκτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Ἑστιαιεῖς· Ἡροδ. 7, 23. — 2) Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας, ἔδα Ἑστιαιῶτις. — ὅθεν Ἱστιαιώτης, ου, ὁ κατοικ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἱστιαιώτιδος.

Ἱστίη, Ἰων. ἀντὶ Ἑστία. Ὁμήρ. Ἡροδ.

Ἱστορίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἥτις λέγεται ὅτι διὰ τῶν ἐπῳδῶν αὐτῆς ἐπετάχυνε τὴν γέννησιν τοῦ Ἡρακλέους ὅτε ἡ Ἀλκμήνη δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαχθῇ ὑπὸ τῶν ὀδύνων τὰς ὁποίας ἠσθάνετο ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν ὀργῆς τῆς θεᾶς Ἥρας. Παυσ. 9', 11, ἄλλως δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Γαλανθὶς ἢ Γαλινθίς, ὅπερ ὅρα.

Ἰστρία, ἡ (Ἴστροι) Istria. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἰταλίας μεταξὺ τῆς Διβουρνίας καὶ Ἰλυρίας, ἥτις κατὰ Στράβ. συγκατατάχθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰλλυριῶν· ἡ νῦν χερσόνησος Ἴστρια ἢ βασίλειον τῆς Ἰστρίας λεγομένη. — ὅθεν, Ἴστροι καὶ Ἴστριοι, οἱ κάτοικ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Ἰστρία, καὶ Ἴστρος, ἡ, Istrus. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων τανῦν Νεουνστένζη ἢ Κωνσταντζία ἐπὶ τῆς Βουλγαρίας. Ἡροδ. 2, 33. Στράβ. ἔτι δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Ἰστρόπολις καλουμένη. Πτολ. — ὅθεν, Ἰστριανός, ἐκ τῆς Ἰστρίας ἢ Ἰστροπόλεως ὤν. Ἡροδ.

Ἰστριος, ία, ιον, καὶ Ἰστρικός, ἡ, όν. Τῆς Ἰστρίας ἢ εἰς τὴν Ἰστρίαν ἀνήκων, ἡ Ἰστρία γαῖα = Ἰστρία. Πινδ. Ἰστρικός, παρὰ Στράβ.

Ἰστροπόλις, εως, ἡ, = Ἰστρία.

Ἴστρος, ὁ. Ister. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης ὅστις ἄλλως Δούναβις καὶ Δανούβιος ὑπὸ

τῶν ἀρχαίων ἐκαλεῖτο, παρὰ Ῥωμ. Danubius. Πτολ β', 11. Καῖσ. Γαλ. πολ. 6, 24. Πομπ. Μελ. 3, 1, 3, 3. Οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ εἶχον περὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ διαφόρους γνώμας· καθ' Ἡροδ. εἶχεν ὁ Ἴστρος τὰς πηγάς του ἐπὶ τῆς Κελτικῆς χώρας ἐκ τῆς πόλεως Πυρήνης ῥέων διὰ μέσου ὅλης τῆς Εὐρώπης. Ἡροδ. 2. 33. Ὁ δὲ Στράβ. ἀναφέρει ἐξ ἀρχαιοτ. Γεωγράφων ὅτι ὁ Ἴστρος ἐσχημάτιζε δύο ἄλλους ποταμοὺς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Στράβ. βιβλ. ά. πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου εἰς τὴν Γερμανίαν ἔγιναν γνωσταὶ αἱ ἀληθεῖς πηγαὶ τοῦ μεγάλου τούτου ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης· κατὰ Πλιν. βιβλ. IV, 12. καὶ Τακιτ. Γερμ. 1. ἐπήγαζεν οὗτος ἐκ τοῦ ὄρους Αὐνόβας ἐν τῇ Γερμανίᾳ (τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ νῦν τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Schwarzwald ἐν τῷ μεγάλῳ Δουκάτῳ τοῦ Βάδεν.) χωρίζων ἀπ' αὐτῶν τῶν πηγῶν του τὴν μεγάλην Γερμανίαν ἀπὸ τῆς Οὐινδελικίας, προχωρῶν δὲ ἀκωτέρω διεχώριζε τὴν Δακίαν ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ Μοισίας, ἐκβάλλων εἰς ἑπτὰ στομίων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ὠνομάζετο δὲ Δούναβις ἢ Δανούβιος κατὰ μὲν Στράβ. βιβλ. ιζ' ἕως τῶν καταράκτων αὐτοῦ, εἶτα ῥέων ἀνατολικῶς ἕως τῶν ἐκβολῶν του ἐλέγετο συνήθ. Ἴστρος, κατὰ δὲ Πτολ. γ', 8. ἐκαλεῖτο Ἴστρος ἀπὸ τῆς ἐν Μοισίᾳ Ἀξιαπόλεως ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἐν γένει δὲ ἐκαλεῖτο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν Ῥωμαίων Δανούβιος, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Ἴστρος. Ἡροδ. 4, 51 — 52. Ἀριστ. Μετεω. ά, 13. Δι. Ἁλικ. 49.

Ἴστρος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ἐκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πλουτρ.

Ἰστώνη, ἡ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 85.

Ἴσυα, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δαμνονίων, ταυτὸν Axminster. Πτολ. β', 3.

Ἰσχαγόρας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. δ', 133.

Ἰσχαλίς, ἡ. Πόλις τῶν Βέλγων ἐπὶ τῆς νήσου Βρεττανίας ταυτὸν Hchester. Πτολ. β', 3.

Ἴσχενος, ὁ. Τὸς ἑνὸς τῶν Γιγάντων καὶ ἔκγονος τοῦ Ἑρμοῦ, ἔστις διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπό τινα ἐπιστρεφόντα λοιμὸν ἐθυσιάσθη ἑκουσίως, δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἴτινες ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν θυσίας ἰδίας ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. Λυκφρ. 43. Τζετζ.

Ἰσχόλαος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἰσχόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Φαρματηνοῦ καὶ Μελανθίου ποταμοῦ. Στράβ. ιδ'. Πτολ. ε.

Ἰσχυς, υος, ὁ (–υ). Τὸς τοῦ Ἐλάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὅπου ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Κορωνὶς θυγάτηρ τοῦ Φλεγύα, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὡς πιθανότ. λέγεται, ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰατρὸν τῆς ἀρχαιότητος Ἀσκληπιόν. Ὁμ. Ἤμν. Ἀπολ. 210. Παυσ. β', 27. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ θέλοντες νὰ κοσμήσωσι τὴν γέννησιν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἔπλασαν ὅτι ἡ Κορωνὶς ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰταβέλιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν Κομανίᾳ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ή, 7.

Ἰταλία, ἡ. Italia. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη μεγάλη χερσόνησος τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες ἐκάλουν γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑσπερίαν διὰ τὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος θέσιν αὐτῆς παρ' Ἡροδ. πρῶτον ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Ἰταλία, διὰ τοῦ ὁποίου ἐννοεῖ ὁ Ἱστορικὸς οὗτος μόνον τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν. Ἡροδ. 1, 163. 4, 99. ἐκαλεῖτο ἔτι τοῦτο τὸ μέρος καὶ Οἰνωτρία, Αὐσονία καὶ Ἰαπυγία. Κατὰ Θουκ. στ', 2. καὶ Ἀριστ. Πολιτ. ζ', 10. ὠνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Εὐρώπης Ἰταλία ἀπό τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου βασιλέως Ἰταλοῦ καλουμένου διαδόχου τοῦ Οἰνώτρου· κατ' ἄλλους ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς λέξεως ἰταλός, ἥτις σημαίνει ταῦρος, διὰ τὰς πολλὰς ἀγέλας τῶν βοῶν αἱ ὁποῖαι ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῆς ἀρχαιόθεν. Οὐάρ. 10, 1. Ὡρίζετο δὲ ἡ ἀρχαία Ἰταλία ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἄλπεων ὀρέων, νοτιοανατολικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς καὶ Σικελικῆς θαλάσσης, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους καὶ ἦν διῃρημένη ἀρχαιόθεν εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς ἄνω Ἰταλίαν ἢ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Ἰταλίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἡ Λιγυρία χώρα, εἰς μεσαίαν ἢ ἰδίως Ἰταλίαν, καὶ εἰς κάτω Ἰταλίαν ἤτις καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο. Ὁ Στράβων ἀναφέρει ὀκτὼ χώρας ἐφ' ὅλης τῆς Ἰταλίας ἤτοι, τὴν Ἐνετίαν, Λιγυρίαν, Πικεντίνην, Λευκανίαν, Τουσκίαν, Ῥώμην, Καμπανίαν καὶ Ἀπουλίαν. Ὁ δὲ Πτολ. διαιρεῖ αὐτὴν κατὰ τεσσαράκοντα πέντε λαούς. Κατὰ Πλίν. πρῶτον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἔλαβεν ἅπασα ἡ Ἰταλία μίαν πολιτικὴν διαίρεσιν, καταχωρισθεῖσα εἰς ἕνδεκα τοπαρχίας, ἡ ὁποία ὅμως αὕτη διαίρεσις δὲν φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησεν πολὺν χρόνον ἐν συνηθείᾳ· τελευταῖον δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας κατεχώρισεν ἐπ' αὐτῆς δεκαεπτὰ ἐπαρχίας. Αἱ συνηθεῖαι ὑπὸ τῶν παλαιῶν Γεωγράφων ἀναφερόμεναι χῶραι καὶ ἐπαρχίαι ὅλης τῆς Ἰταλίας ἦσαν, ἐν μὲν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων καὶ ἡ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία, ἴδε Γαλλία, καὶ ἡ Λιγυρία ἢ Λιγυστική, ἐν δὲ τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ ἡ Τυρρηνία ἢ Ἐτρουρία, ἡ χώρα τοῦ Λατίου, ἡ Καμπανία, ἡ Οὐμβρία, ἡ Πικεντίνη καὶ ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν, καὶ ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἡ ἄλλως ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καλουμένη ἦσαν ἡ Ἀπουλία, ἡ Καλαβρία, ἡ

Λευκανία καὶ ἡ Βρεττία ἢ Βρύττιον (Bruttium), αἱ δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπίσημοι νῆσοι ὑπῆρχον ἡ Σικελία, ἡ Σαρδώ, ἡ Κύρνος καὶ ἡ Μελίτη. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας πρὸ αὐτῆς ἔτι τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἀναφέρονται, οἱ Οἰνωτροί, οἱ Ἰταλοί, οἱ Ὀπίκοι, οἱ Αὔσονες, οἱ Ὀσκοί, οἱ Δατίνοι, οἱ Τυρρηνοὶ καὶ οἱ Λιγύρες, οἱ ὁποῖοι ὅλοι οὗτοι κατεῖχον τὰ νότεια καὶ δυτικὰ πάραλια τῆς Ἰταλίας. Διον. Ἁλ. ά, 12. στ', 32. Στράβ. έ. Πλίν. Λιβ. εἰς δὲ τὰ βόρεια καὶ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Ἰάπυγες, οἱ Πευκέτιοι, οἱ Δαύνοι, οἱ Φρεντάνοι, οἱ Πικεντίνοι, οἱ Ὄμβροι καὶ οἱ Ἐνετοί. Ἡροδ. 1, 196. Στράβ. Πλίν. 3, 11, 3, 21. Ἐν δὲ τῇ Μεσογείῳ Ἰταλίᾳ ὑπῆρχον οἱ Σαβῖνοι, οἱ Ἔρνικοι, οἱ Μάρσοι, οἱ Πελίγνοι, οἱ Μαρρούκινοι, οἱ Σαμνῖται, καὶ οἱ Ἐτρουροί, οἵτινες οὗτοι κατῴκουν περὶ τὸν Πάδον ποταμόν· μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ πρὸ πάντων περὶ τὸν τέταρτον αἰῶνα ἀπὸ κτίσεως τῆς Ῥώμης παρίστανται καὶ ἕτεροι λαοὶ τῆς Ἰταλίας ὑπὸ ἄλλας ὀνομασίας, καὶ ἐξαιρ. οἱ Γάλλοι ὅσοι ἐκ τῆς πέραν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας εἰσέβαλον ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, ἥτις ἔλαβεν ὑπ' αὐτῶν τὴν ὀνομασίαν της ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία. Περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας ἦλθον ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφοροι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, αἵτινες ἐσυστήσαν ἐνταῦθα πόλεις ἐπισήμους καὶ ἐσχημάτισαν ἰδίας πολιτικὰς διοικήσεις. Ἡροδ. 1, 170. 7. 171. Διον. Ἁλ. ά. Παυσ. ί, 10. — (υυυ–, πολλάκ. δὲ ποιητκ. καὶ –υυ - Καλλιμ. Ἄρτ. 58.)

Ἰταλίκα, ας, ἡ. Italica. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· ταυτὸν Sevilla la vochia. Στράβ.

Ἰταλική, ἡ, προσυπακμ. πόλις, ἡ παρὰ Ῥωμ. Corlinium Κορφίνιον. Πόλις τῆς ἰδίως Ἰταλίας ἐπὶ χώρας τῶν Σαμνιτῶν· μητρόπολις τῶν Πελιγνῶν, καὶ κέντρον τῶν κατὰ τῆς Ῥώμης συμμαχικῶν πόλεων. Στράβ. έ. Πτολ. γ', 1.

Ἰταλικός, ή, όν καὶ Ἰτάλιος, ία, ιον (υυυυ) Τῆς Ἰταλίας ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων. Πλάτ. Πολύβ. ἢ Ἰταλίη χθών. Ἀνθλ.

Ἰταλίς, ίδος, ἡ (υυυ) Ἰδιωτρ. θηλκ. ὄνομ. τοῦ Ἰταλικός· καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰταλίας.

Ἰταλιώτης, ου, θηλκ. Ἰταλιῶτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰταλίας ὤν, ὁ κατοικ. τῆς Ἰταλίας. Ἡροδ. Θουκ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Τ, 383. — 2) ἐπιθετκ. Ἰταλικός ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων, ἡ Ἰταλιῶτις ναῦς, Θουκ. ή, 91. ὅθεν Ἰταλιωτικός, ή, όν· τῆς Ἰταλίας. Δουκ.

Ἰταλός, ὁ (υυυ) Ἀρχαῖός τις βατιλεὺς τῶν Πελασγῶν, κατὰ Θουκ. στ', 2 ἐξ Ἀρκαδίας βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν· κατ' ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οἰνώτρου καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἅπασα ἡ Ἰταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος ἐνταῦθα Πολιτικὰς κοινωνίας καὶ ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς χώρας. Ἀριστ. Πολιτ. ζ', 10. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Ἰταλίας. Στράβ. 3) ἐπιθετκ. ἀντὶ Ἰταλικός. Ἀνθολ.

Ἰταμένης, ους, ὁ. Σατράπης τις τῶν Περσῶν, παρὰ Θουκ.

Ἰτάμος λιμήν. Λιμὴν τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολμ. έ, 17.

Ἴτανος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Mannert = Ἱεράπυτνα. Ἡροδ. 4, 151. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης κείμενον περὶ τὸ νοτιοανατολικὸν αὐτῆς μέρος· ταυτὸν Κάπο Σχίνη, καὶ Ἰτανός, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἰτέα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀγλω. μύθ. 170.

Ἰτέα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἰτέας. Στράβ.

Ἴτιον, τό, Icium. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ταυτὸν Wusant. Στραβ.

Ἰτύκη, ἡ, Utica. Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα θάνατον τοῦ ῥωμαίου Κάτωνος. — ὅθεν, Ἰτυκαῖοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἴτυλος, ὁ (υυυ) Τὸς τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἀηδόνος θυγατρὸς τοῦ Πανδάρεω, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ ἰδία του μήτηρ εἰς μίαν μανίαν της, ὁ ὁποῖος καὶ μεταμορφώθη εἰς τὸ πτηνὸν ἀηδόνα θρηνοῦσα τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 522.

Ἴτυς, υος, ὁ. Αἰτκ. Ἴτυν (υυ). Τὸς τοῦ βασιλέως Τηρέως καὶ τῆς Προκνῆς, τὸν ὁποῖον αὕτη μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Φιλομήλας καταμελίσασα παρέθηκεν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν Τηρέα, καταδιωκομένη δὲ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ἀνοσιουργίαν της μεταμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς χελιδόνα, ὁ δὲ Ἴτυς εἰς φασιανόν. Αἰσχ. Ἀγ. 1156. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. Σοφ. Ἠλ. 148. ἔνθα ἡ λήγουσα καὶ ὡς μακρὰ εἰλήπται.

Ἰτων, ωνος, ἡ, καὶ Ἴτωνος, ὁ (ῑ). Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Λαρίσσης, ἔχουσα ἐνα ναὸν τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. — Ἴτων, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 696. Ἀπολλόδ. ὁ Ἴτωνος, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Ἰτώνιος, ία, ιον· τοῦ Ἴτωνος ἢ εἰς τὴν πόλιν Ἴτωνα ἀνήκων, καὶ Ἰτωνία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ἰτώνη, ἡ, Θηγάτηρ τοῦ Λυκτίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Λυκάστην. Διοδ. Σικ. δ', 62.

Ἰτώνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας. — ὅθεν, Ἰτωνιεῖς, οἱ κατοικ. Θουκ. έ, 5. Στεφ. Βυζ.

Ἰτωνιάς, άδος, ἡ (– – υυ). Τῆς Ἴτωνος ἢ εἰς τὴν Ἴτωνα ἐν Θεσσαλίᾳ ἀνήκων· ἰδίως δὲ ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τὸν ἐν Ἴτωνι ναὸν αὐτῆς (καὶ υ-υυ, Καλλιμ. Ἄρτ. Δημ. 75.)

Ἰτωνίς, ίδος, ἡ = Ἰτωνιάς. (– – υ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 551. καὶ υ-υ Λε. Ταρ. 21.)

Ἴτωνος, ὁ (ῑ) Τὸς τοῦ Ἀμφικτύονος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Μελα-

νίππης τὸν Βοιωτόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ἀνομασίαν τῶν οἱ Βοιωτοί. Παυσ. 9', 1.

Γύγξ, γγος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς καὶ θεράπαινα τῆς Ἰοῦς, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἅγαμέμνων ἠθέλε νὰ σφάξῃ εἰς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῷ λιμένι τῆς Αὐλίδος κατὰ συμβουλὴν τοῦ μάντεως Κάλχαντος, ὅτε ὁ Ἑλληνικὸς στόλος μέλλων νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν ἐμποδίζετο αὐτόθι ἀπὸ μίαν πολυχρόνιον νηνεμίαν, ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ ἱερεὺς ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ διὰ νὰ σφαγῇ, ἡ θεὰ Ἄρτεμις ἔσωσεν αὐτὴν ὑπὸ μίαν νεφέλην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν ἐν Ταυρίδι ναόν της ὅπου λέγεται ὅτι συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἱερατευόντων αὐτῆς, ἀντ' αὐτῆς δὲ ἔπεμψεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μίαν ἔλαφον διὰ νὰ σφαγῇ εἰς θυσίαν. Αἰσχ. Ἀγ. 1534. Ἡρόδ. 4, 103. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ.

Γυγόνη, ἡ = Ἰφιγένεια. Εὐρ. Ἠλεκτ. 1023.

Γυδάμας, αντος, ὁ (-υυ-) Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτοῦ Κισσέως ἐν Θράκῃ, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν Τροίαν ὡς σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 221.

Γυκλείδης, αυ, ὁ (----) Τίὸς τοῦ Ἰφίκλου, ὁ Ἰόλαος. Ἡσ. Ἀσπ. 111.

Γυκλέης, Ἀττκ. Ἰφικλῆς, έους, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἡρακλέους, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Ἡρώων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου· ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας πόλεμον καὶ πληγωθεὶς αὐτόθι βαρέως, ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον καὶ οὗτος ὡς Ἥρως. Ἀπολλ. β', 4, 8. Παυσ. Ἀρκ. ιγ', κατὰ δὲ Ἀπολλ. β', 7, 3. ἐφονεύθη οὗτος εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἱππολόωντος μάχην ἐν Σπάρτῃ. Ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαθόου ἐγέννησεν ὁ Ἰφικλῆς τὸν Ἰόλαον. Ἀπολλ. β', 4, 11. — (Ἰφικλῆ, Αἰτ. — — — Ἡσ. Ἀσπ. 54. Ἰφικλέης — υυ — Θεοκρ. κδ', 35.)

Γυκλήειος, εία, ειον. Τοῦ Ἰφίκλου ἢ εἰς τὸν Ἰφίκλον ἀνήκων, ἡ βία Ἰφικληείη. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 290.

Γυκλος, ὁ (--υ). Τίὸς τοῦ Θυλάκου καὶ τῆς Κλεομένης, βασιλεὺς τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἡρώων διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του, συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 705 Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 45. Ἀπολλ. — 2) Τίὸς τοῦ Θεστίου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐκστρατευσάντων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 201. Ἀπολλ. α', 7, 10. — 3) = Ἰφικλῆς. (Ἴφικλος καὶ Ἰφικλῆς, συνήθως εἷς καὶ ὁ αὐτὸς τύπ. τοῦ αὐτοῦ ὀνόμ. παρβλ. Heyne Ἀπολλ. σελ. 124.)

Γυκράτης, ους, ὁ (-υυ-). Εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐμπείρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Κότυος· διὰ τῆς στρατηγικῆς ἐμπειρίας του καὶ βαθείας συνέσεως ἀναδειχθεὶς εἰς πολλὰς μάχας ὁ ἄριστος τῶν συγχρόνων του Στρατηγῶν καὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, κατέπληττε πολλάκις τοὺς ἐχθροὺς διὰ μόνης τῆς φήμης του διὰ τῆς ὁποίας καὶ πολλὰς νίκας ἐκέρδησε. Πλουτ. Ἀποφθ. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ. κατηγορηθεὶς δὲ ποτὲ ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Ἀριστοφῶντος ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐπανακληθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεραπολογήθη ἑαυτὸν γενναίως ἐνώπιον τῆς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεως, καὶ ἐβιάσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν τῶν ὅπλων ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του, μὴ θελήσας τοῦλοιπὸν νὰ δουλεύσῃ τὴν πατρίδα διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ φρονήσεώς του. Πολυαιν. στρ. γ', 9. Ἀριστ. ῥητ. β', 23.

Γυμέδεια, ἡ (-υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Τρόπος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλωέως ἥτις ἐγέννησε τὸν Ὠτον καὶ Ἐφιάλτην ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 305. Πινδ.

Γυμέδουσα, ἡ (-υυ-). Μία τῶν πενήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλ. β', 1, 4.

Γυμέδων, οντος, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Εὐρυθέους, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχην. Ἀπολλ. β', 8.

Γυνόη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ τῆς Σθενεβοίας, ἥτις πεσοῦσα εἰς σφοδρὰν μανίαν ἀπέθανεν· Ἀπολλ. β', 2, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸν τάφον ἐπρόσφερον αἱ μέλλουσαι νὰ συμφευθῶσι τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς των. Παυσ. Ἀττκ. μγ'. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μέγαρος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Παυσ. Ἀττκ λδ'. — 4) γυνὴ τις Λημνία, θεράπαινα τῆς Ὑψιπυλείας· ἥτις φονεύσασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς εἶχεν ἀποκρύφους σχέσεις μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 702.

Γφενόμη, ἡ. Μία τῶν περιφήμων ἀρχαίων Ἀμαζόνων, Ὑγίν. μύθ. 163.

Γφίνοος, ὁ (-υυυ). Τίὸς τοῦ Δεξίου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκίου Γλαύκου. Ὅμ. Ἰλ. Η, 14.

Γφεις, ιος, ὁ· Αἰτκ. Ἴφεα, Ὅμ. Ἰλ. Π, 417. Τίὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἀπόγονος τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Εὐάδνης, διὰ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ὁ Πολυνείκης κατέπεισε αἱ ἀπάτης τὸν Ἀμφιάραον νὰ συνεκστρατεύσῃ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Θηβῶν. Εὐρ. Ἱκετ. 988. Ἀπολλ. γ', 7, 1. — 2) Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. — 3) Τίὸς τοῦ Θεστίου, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ἐθανατώθη αὐτόθι εἰς μίαν μάχην, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 223.

Γφις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κελευστάνορα. Ἀπολλ. β', 7, 8. ἔνθα Ἰφιδος ἀντὶ Ἴφις ἀναγιστέον. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐνυέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς αἰχμαλωτίσας εἰς τὴν Σκύρον, ἔδωκεν αὐτὴν ὡς παλλακὴν εἰς τὸν Πάτροκλον. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 667.

Γφιτίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Ἰφίτου, ὁ Ἀρχεπτόλεμος. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 128.

Γφιτίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέου ἐκ τῆς Τόης πόλεως τῆς Αὐδίας, τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 383.

Γφιτος, ὁ (-υυ). Τίὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Περιερχόμενος οὗτος ὅλην τὴν Ἑλλάδα ζητῶν τὰς ἵππους τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἔκρυψεν, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀρτιλόχου, ὅπου εὑρὼν τὸν υἱόν. Ὀδυσσεὺς ἔκαμε φιλίαν μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἔδωκεν ὡς δῶρον τὸ περίφημον ἐκεῖνο τόξον διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ὕστερον κατετόξευσε τοὺς ἐν Ἰθάκῃ μνηστῆρας. Ὅμ. Ὀδ. Φ, 14. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἐκρήμνισεν ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ τείχους καὶ τὸν ἐδολοφόνησεν. Ἀπολλ. β', 6, 1. — 2) Τίὸς τοῦ Ναυβόλου καὶ τῆς Περιοίκης ἐκ Φωκίδος, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν· Ὅμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολλ. α', 9, 16. — 3) Τίὸς τοῦ Λίμονος, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας εἰς τὴν Ἦλιδα, ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἀνενέωσεν αὖθις τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας περὶ τὸ 884 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ Στράβ. ἐσύστησεν οὗτος πρῶτον τοὺς ἀγῶνας τούτους. Παυσ. ε', 4.

Γχάρα, ἡ. Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἥτις ἄλλως καὶ Ἴκαρος ἐλέγετο, τανῦν Βαχαράϊνῆσος, περίφημος διὰ τοὺς μαργαρίτας αὐτῆς· Πτολ. ε', 17.

Γχθυοφάγοι, οἱ, (α). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο διάφορα ἔθνη τῆς Ἀσίας. — 1) Ἔθνος κατοικοῦν περὶ παράλια τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἀνωθεν τῆς Σινέης, τρεφόμενοι ἐκ τῶν ἐθρευαμένων ἰχθύων καὶ ἔχοντες κατοικίας αὐτοσχεδίως οἰκοδομημένας υἱς ἐπὶ πολὺ ἐξ ὀστέων τῶν μεγάλων ἰχθύων τῆς θαλάσσης. Ἡροδ. 3, 19. Παυσ. — 2) Ἔθνος τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Στρίβ.

Γχθύς, υος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον μεταξὺ τῆς Φείας καὶ Χελωνάτου, τανῦν, Κάστρον Ἀορίστου. Θουκ. β', 25. Ξενοφ. (τὸ υ ἐστι μακρὸν ἐν τῇ Ὀνομαστ. καὶ Αἰτκ. ὁ δὲ Τυνισμ. Ἰχθὺς καὶ Ἰχθῦς φαίνεται μᾶλλον ἡμάρτη. Ἰδε Βευτμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 42. 4. σημ. 3.)

Γχναι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοττιαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πέλλας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ. Ἡροδ. 7, 123. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας, Στράβ. — ὅθεν Ἰχναῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ τῶν Ἰχνῶν ἢ εἰς τὰς Ἰχναὶ ἀνήκων.

Γχναία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Θέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Ἴχνας ἐν Θεσσαλίᾳ· Ὅμ Ὕμν. Ἀπολ. 94. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ἴχνους, ἀς ἰχνευούσης καὶ ἀνερευνώσης τὰς τῶν ἀνθρώπων πράξεις, ἔτι καὶ ἐπίθετ. τῆς Νεμέσεως. Διοδ. Σικ. παραβλ. Hagen εἰς Ὅμηρ.

Γώ, οῦς, Αἰτκ. Ἰώ, Ἰωνικ. Ἰοῦν (---). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου βασιλέως τοῦ Ἄργους ἢ κατά τινας τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Ἀργείας, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἐξαίσιον ὡραιότητά της ἀγαπήσας ὁ Ζεύς, μεταμορφώθη εἰς ταῦρον καὶ ἦλθε νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἀλλ' ἡ Ἥρα ζηλοτυπήσασα μετέβαλε τὴν Ἰὼ εἰς μίαν νέαν δάμαλιν πρὸς φύλαξιν τῆς ὁποίας ἔπεμψε τὸν φοβερὸν Ἄργον παντόπτην, ὃς τις φέρων τὴν δάμαλιν εἰς ἓν ἄλσος πλησίον τῶν Μυκηνῶν τὴν ἐφύλαττεν αὐτόθι μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ αὐστηρότητα, ἕως οὗ ὁ Ἑρμῆς φονεύσας διὰ προστάγῆς τοῦ Διὸς τὸν Ἄργον ἔφερε τὴν Ἰὼ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐπανέλαβεν αὖθις τὴν προτέραν παρθενικὴν μορφήν της καὶ ἐγέννησεν αὐτόθι τὸν Ἔπαφον, τιμηθεῖσα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ὡς θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἶσις. Ἡροδ. 1, 1. Αἰσχ. Προμ. 848. Ἀπολλ. α', 1, 2. β', 1, 3.

Γωάννης, ου, ὁ Τζέτζης. Ἕλλην Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς ἐκ Βυζαντίου ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας ἓν ποίημα Ἰλιακά, ἐπιγραφόμενον εἰς ἑξάμετρους στίχους ἢ τὰ πρὸ Ὁμήρου, τὰ Ὁμήρου καὶ τὰ μεθ' Ὅμηρον· καὶ ἕτερα ἄλλα τοιούτου εἴδους ποιήματα, ἔτι δὲ καὶ Σχόλια εἰς Λυκόφρονα καὶ περὶ ῥημάτων αὐθυποστάτων.

Γώλκιος, ὁ, Ὀνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Θουκ.

Γωλκός, ἡ, Ἐπικ. Ἰωλκός καὶ Δωρικ. Ἰαλκός, (ι) Πόλις ἀρχαία τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου πλησίον τῶν Ἀφετῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευε τὸ πάλαι ὁ Πελίας καὶ ἐγεννήθη ὁ Ἰάσων, ὅστις συνεκάλεσεν ἐντεῦθεν ὅλους τοὺς συγχρόνους του Ἥρωας διὰ νὰ συμπλεύσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κολχίδα. Ἡσ. Θεογ. 997. Πινδ. Ἰσθμ. 6, 87 Στράβ. εἰς ταύτην ἐσύστησεν ὁ Ἄκαστος μετὰ

τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡλίου τοὺς περιφήμους ἐπιταφίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. — ὅθεν, Ἰάλκιος, ία, ιον, τῆς Ἰωλκοῦ, ἡ εἰς τὴν Ἰωλκὸν ἀνήκων. Εὐρ. — 2) Ἰωλκίς, ίδος, ἡ τῆς Ἰωλκοῦ, ἡ ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ οὖσα. Ἀπολ. Ῥόδ.

Ἴων, ωνος, ὁ (υ-) Τιὸς τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Κρεούσης θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολλ. α, 2, 3. κατὰ δὲ Εὐρ. Ἴων, ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δελφικῆς Πυθίας. Ὕστερον δὲ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίκην θυγατέρα τοῦ Σελευκοῦντος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἑλίκην καὶ ὠνόμασε τοὺς ἐν Ἀχαΐᾳ κατοίκους ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἴωνας. Παυσ. Ἀχαϊκ. δ. Ἡροδ. 7, 94. Ἀπολλ. α, 7, 2. — 2) Ἕλλην ποιητὴς Τραγικὸς καὶ Λυρικὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀκμάσας περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ συγγράψας 30 ἢ κατά τινας 40 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον τὰ ὀνόματα καὶ ὀλίγα λείψανα· ἔτι δὲ ἔγραψεν ὁ ποιητὴς οὗτος καὶ διάφορα Διθυραμβικὰ ποιήματα, ᾠδάς, ὕμνους, παιᾶνας, κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα. Ἀριστφ. Εἰρ. 855. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β'. 41. — 3) Ῥαψῳδός τις Ἐφέσιος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἰς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Ἰωνίας χώρας.

Ἴων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων διὰ τῆς Ἐττιαιώτιδος χώρας. Στράβ.

Ἴωνες, οἱ (ῑ) κατὰ συναιρ. ἐκ τοῦ Ἰάονες. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων Ἑλληνικῶν φυλῶν, αἵτινες ἐλθόντες μετὰ τοῦ Ξούθου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος εἰς τὴν Ἀττικήν, κατῴκησαν ἐνταῦθα, ὀνομασθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἴωνος· ὕστερον δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθον καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Αἰγιάλειαν χώραν περὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, κτίσαντες αὐτόθι δώδεκα πόλεις καὶ ὀνομάσαντες τὴν χώραν ταύτην Ἰωνίαν, σχηματίσαντες μεταξύ των μίαν Δημοκρατικὴν ἐπικράτειαν. Ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Δωριέων καὶ διεμοίρασαν αὐτὴν πρὸς ἀλλήλους, οἱ Ἴωνες οὗτοι παραχωρήσαντες τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου ἐλθόντας Ἀχαιοὺς, μετέβησαν οἱ μὲν πάλιν εἰς τὴν Ἀττικήν, οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως υἱοῦ τοῦ Κόδρου ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τοῦ Ἕρμου καὶ Μαιάνδρου ποταμοῦ, σχηματίσαντες καὶ ἐνταῦθα μίαν ἰδίαν Δημοκρατικὴν πολιτείαν συνισταμένην ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων, διὸ ἀκολούθως ἐκαλοῦντο ἰδίως Ἴωνες οὗτοι οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἄποικοι τῶν Ἑλλήνων. Ἡροδ. Θουκ.

Ἰωνία, ἡ = Ἀττική. Στράβ. — 2) = Ἀχαΐα, κληθεῖσα πρότερον Ἰωνία ἀπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλθον καὶ κατῴκησαν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Στράβ. — 3) Ἰδίως ἐκαλεῖτο Ἰωνία μετὰ ταῦτα ἡ περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρα κειμένη μεταξὺ Αἰολίδος καὶ Καρίας, κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Νηλέως καὶ ἐσύστησαν ἐνταῦθα ἰδίας ἀποικίας σχηματίσαντες μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν πρὸς ἀλλήλους συνισταμένην ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων· ἦσαν δὲ αἱ πόλεις τῆς Ἰωνίας ἡ Φωκαία, ἡ Σμύρνη, αἱ Κλαζομεναί, αἱ Ἐρυθραί, ἡ Χαλκίς, ἡ Τέως, ἡ Μυοῦς, ἡ Λέβεδος, ἡ Κολοφών, ἡ Ἔφεσος, ἡ Πριήνη, ἡ Μυόννησος καὶ ἡ Μίλητος· Ἡροδ. 1, 141. 169. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κροίσου ὑπετάχθησαν ὅλαι αὗται αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις εἰς τὴν Λυδικὴν ἐξουσίαν, στερηθεῖσαι τῆς προτέρας των ἐλευθερίας, ἀφεξῆς δὲ ὅπε Κύρου τοῦ μεγάλου ὑπέπεσαν εἰς τὴν τῶν Περσῶν δυναστείαν ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπανέλαβον αὖθις χρόνον τινὰ τὴν ἐλευθέραν καὶ αὐτόνομον αὐτῶν πολιτείαν.

Ἰωνίδαι, οἱ (υ-υ-). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Στεφ. Βυζ.

Ἰωνίδες, αἱ, Νύμφαι τινὲς αἵτινες εἶχον ἕνα ἰδίον ναὸν ἐπὶ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἠλιδος, κληθεῖσαι οὕτως ἀπό τινος Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παυσ. Ἠλιακ. 271.

Ἰωνικός, ή, όν. Τῆς Ἰωνίας ἢ ἐκ τῆς Ἰωνίας ὤν. Ἡροδ.

Ἰώνιος, ία, ιον, = Ἰωνικός.

Ἰωνὶς, ίδος, ἡ (υ-υ)· Ἐπίθ. Τῆς Ἰωνίας ἢ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀνήκουσα, αἱ Ἰωνίδες νῆσοι. Διον. Περ. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰωνίας χώρας.

Ἰώξος, ὁ. Τιὸς τοῦ Μελανίππου καὶ ἔγγονος τοῦ Θησέως, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ὀρνύτου καὶ κατοικήσας εἰς τὴν Καρίαν. Πλούτ. Θησ.

Ἰώσηπος, ὁ Φλάβιος. Ἰουδαῖος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ χρηματίσας εἷς ἐκ τῶν Φαρισαίων· νέος ἔτι ὢν ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην τιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Οὐεσπασιανοῦ, ὕστερον δὲ παρευρέθη μετὰ τοῦ Τίτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Ἱεροσολύμων καθ' ἣν ἐπέμφθη ἀπὸ μέρους του πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὡς διαπραγματευτὴς ὑπὲρ τῆς παραδόσεως καὶ ὑποταγῆς αὐτῶν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βιβλία ἑπτά, Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν βιβλία εἴκοσι, περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους καὶ περὶ Μακκαβαίων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π. σελ. 1.

Ἰωτάπατα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ. Στεφ. Βυζ.

Ἰωτάπη, ἡ. Πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας κειμένη δυτικῶς παρὰ τῷ Σελινοῦντι ποταμῷ. Πτολ.

μηνόν ποταμόν ἐν Βοιωτίᾳ· ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἐδεικνύετο ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῇ αὐτόθι χώρᾳ. Παυσ. 9', 10.

Καβαδηνή, καὶ Καβηδηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μερμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Mannert.

Κάβαλες, οἱ. Ἔθνος μικρὸν τῆς Λιβύας κατοικοῦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας τῶν Αὐσχισιέων ἕως τῆς πόλεως Ταύχειρα. Ἡρόδ. 4, 171.

Καβάλιοι, οἱ, καὶ Καβηλέες αἱ Μηδόνες. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Καβαλίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡροδ. 3, 9.

Καβαλίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν ὁμώνυμον πόλιν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Καβαλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κάβασα, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ αὐτόθι Κασίτου νομοῦ κειμένη μεταξὺ Σαΐος καὶ Βουτοῦς. Πτολ. δ', 5.

Κάβειρα, τά (ῡ–ῡ). Κώμη μεγάλη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ τὴν ὁποίαν ὁ Πομπήϊος ηὔξησε καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Διόσπολιν, ὕστερον δὲ Σεβαστὴ κληθεῖσα· τανῦν Νικσάρ. Στράβ.

Καβείρα, ἡ (ῡ––). Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ μήτηρ τῶν λεγομένων Καβείρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου, Στράβ.

Καβειρία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἓν ἱερὸν ἄλσος εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου δὲν ἠδύνατο οὐδεὶς νὰ εἰσέλθῃ πρὸ τοῦ νὰ μυηθῇ, ἄλλως ἐλέγετο ὅτι ἐνέπιπτεν εἰς μανίαν. Παυσ. Βοιωτ. κε'.

Καβειρίς, ίδος, ἡ, πληθ. αἱ Καβειρίδες, κατὰ Στράβ. ι'. Νύμφαι τινὲς ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων ἔχουσαι καὶ αὗται ἰδίους ναούς.

Κάβειροι, οἱ, Cabiri. Μυστηριώδεις τινὲς θεότητες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία εἰσήχθη πρώτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην. Ἡροδ. 2, 51. περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, κατά τινας μὲν ὑπῆρχον οὗτοι παῖδες τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως ὄντες τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ τοσαῦται ἀδελφαί. Στράβ. Γ'. κατὰ δὲ Νόνν. Διον. ἦσαν μόνοι δύο γεννηθέντες ἐκ τοῦ Διός. Διον. ὁ Ἁλ. καὶ Κάσ. ὑπολαμβάνουσιν αὐτοὺς ὡς ὄντας οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς παρὰ Ῥωμαίοις Ἐφεστίους θεούς, καὶ ὅτι ἡ λατρεία αὐτῶν μετεφέρθη πρώτον ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐκ τῆς Φρυγίας εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐτιμῶντο δὲ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου καὶ Σαμοθρᾴκης ὡς θεοὶ κατωτέρας τάξεως μὲ μυστηριώδεις τινὰς τελετὰς καὶ παριστάνοντο συνήθ. ὑπὸ ὁμοίαν μορφὴν μὲ τὸν Ἥφαιστον. Ἡροδ. 3, 37. κατ' ἄλλους δὲ μὲ μικρὸν σωματικὸν ἀνάστημα καὶ μὲ ἐξέχοντα γεννητικὰ μόρια. Κατ' ἀρχὰς ἐλογίζοντο οὗτοι ὡς ὑπηρέται καὶ παραστάται τῶν ὑπερτάτων Σαμοθρακικῶν Θεῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὰ μυστήρια ἄσοι ἐμυοῦντο ἠλπίζον ὅτι ἐλέουσιν ἔχει βοήθειαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς πᾶσαν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργοναῦται λέγεται ὅτι ἐμυήθησαν ὅτε ἔμελλον νὰ πλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅθ' καὶ ἐλατρεύοντο εἰς πολλὰ μέρη μετὰ τῶν Διοσκούρων· ὡσαύτως ἐν Αἰγύπτῳ ἐτιμῶντο οἱ θεοὶ οὗτοι ἔχοντες αὐτόθι ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἦν συγχωρημένον νὰ εἰσέρχωνται εἰ μὴ μόνοι οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καὶ τὸν ὁποῖον κατέκαυσεν ὁ Καμβύσης ὅτε εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἡροδ. 3, 37. Ἡ λατρεία αὐτῶν ἐπεκράτησεν ἔτι καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἰμβρου, ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ. παρβλ. Croix Recherches sur les Mystères. pag. 26. Hermann Mythol. 2. σελ. 462. Lobeck. Ἀγλαοφαμ. III.

Κάβειρος, ὁ. Ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον ὡς λέγεται τὴν ἐπωνυμίαν τῶν οἱ Κάβειροι. Στράβ.

Καβηλέες, οἱ, = Καβάλιοι, ὅπερ ὄρα. Ἡροδ. 7, 77.

Καβησός, ἡ, καὶ Καβησσός, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κατ' ἄλλους ἐξηγτ. πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἢ τῆς Λυκίας· ὅθεν Ἐπίρμ. Καβησώθεν, ἐκ τῆς Καβησοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 363.

Κάβρος, ὁ. Θεότης τις τιμωμένη εἰς τὴν Φάσηλιν πόλιν τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Σουΐδας καλεῖ Καλαβρόν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον ὡς θυσίαν μικρούς τεταριχευμένους ἰχθύς. Ἐρατμ.

Καβύλη, ἡ (ῡ). Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης, πιθαν. ἡ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. Ἐπιτομ. ζ'. ὀνομάζει Καλύβην. Δημ. κατὰ Φιλ. δ'. σελ. 135.

Καβυλλίνον, τό, Cabillonum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Δουγδουνικῆς Γαλλίας μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Αἰδούων ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ,ποταμοῦ, τανῦν Chalons sur Saone. Στράβ.

Καδάρα πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Κοιλῃμονεῖ Ἀραβίας κειμένη ἔνδον τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Πτολ.

Καδμεία, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ ἀρχαία ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάδμου. Ξενο. Ἀπολδρ. β', 4, 6.

Καδμεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Κάδμου ἢ ἐκ τοῦ Κάδμου καταγόμενος, ἡ Καδμεία Σεμέλη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. Ἡσ. Θεογ. 940. — οἱ Καδμεῖοι, ἤτοι οἱ ἑταῖροι τοῦ Κάδμου ὅσοι ἦλθον μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Φοινίκης· Ἡροδ. 1, 56. καὶ αὐτοὶ οἱ Θηβαῖοι. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 391.

Καδμεῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ὡς ἐκγόνου τοῦ Κάδμου. Παυσ. 9'.

Καδμείων, ωνος, ὁ. Ὁ ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, πληθ. οἱ Καδμείωνες, = Θηβαῖοι. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 804.

Καδμεώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ Σεμέλη. Ἀνθολ.

Καδμήϊος, Ἰων. ἀντὶ Καδμεῖος. Ἡροδ. 5, 59.

Καδμηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Καδμεῖος, οἷς ἐπιθ. τῆς Σεμέλης, παρ' Ὁμ. Ὕμν. 5', 57. καὶ τῆς Αὐτονόης, Καλλιμ. Παλλ. 107. ἡ Καδμηΐς γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Κάδμου, = Θῆβαι. Ἡσ. Ἔργ, 161. Θουκ. α', 12.

Καδμιλος, συγγεν. τῷ Κάδμος, ἴδε Κάμιλλος.

Καδμογενής, οῦς, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος. Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 305.

Κ.

Κάανθος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἀτόξευσε, διότι ἔκαυσε τὸ ἱερόν αὐτοῦ ἄλσος τὸ ὁποῖον εἶχε περὶ τὸν Ἰσ-

Κάδμος, ὁ. Ὅρος τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Φρυγίας σχηματίζει ἀρκτικῶς τὰ ὅρια μεταξὺ Λυκίας καὶ Καρίας, Στράβ. ιδ'. Πτολ. Στεφ. Βυζ.

Κάδμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Διβύας, Ἀπολλ. γ', 1, 1. κατ' ἄλλους τῆς Ἀντιόπης, καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ Κίλικος· περιφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἁρπασθεῖσαν ἀδελφήν του καὶ περιπλανηθεὶς εἰς διάφορα μέρη μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἦλθε τελευταῖον κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Βοιωτίαν περὶ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐσύστησε τὴν ἐκ τῆς Φοινίκης μετ' αὐτοῦ ἐλθοῦσαν ἀποικίαν καὶ ἔκτισε μίαν νέαν πόλιν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ Καδμείαν, ἥτις ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν· οἱ Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας οἱ Ὅαντες καὶ Ἄονες θέλοντες νὰ ἀντιστασιώσιν εἰς τὴν ἐνταῦθα ἀποικατάστασίν του, οἱ μὲν πρῶτοι πολεμηθέντες ἐδιώχθησαν ἐξ ὅλου ἐκ τῆς χώρας, οἱ δὲ Ἄονες συμμιχθέντες μετὰ τῶν Φοινίκων διέμειναν εἰς τὴν Βοιωτίαν, σχηματίσαντες ἓν ἔθνος. Σιωπήσας οὗτος ὁ Κάδμος ἐν ἰδίοις βασίλειον ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἔσπευσε νὰ εἰσάξῃ εἰς τοὺς νέους ὑπηκόους του τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν λατρείαν διαφόρων Αἰγυπτιακῶν καὶ Φοινικικῶν Θεοτήτων πρὸ πάντων τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ πρῶτος οὗτος τὴν χρῆσιν τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τὴν τέχνην τοῦ γράφειν. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησεν ὁ Κάδμος τὴν Αὐτονόην, τὴν Ἰνώ, τὴν Σεμέλην, τὴν Ἀγαύην καὶ τὸν Πολύδωρον. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 334. Ἡσ. Θεογ. 937. Ἡροδ. 4, 147. Ἀπολλ. γ', 4. Περὶ τὰ τέλη δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν καὶ βασιλεύσας αὐτόθι χρόνον τινά, λέγεται ὅτι μεταμορφωθὴ ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς δράκοντα. Ἀπολλ. γ', 5. 4. — 2) Τίὸς τοῦ Σκύθου, ὅστις ὢν πρότερον τύραννος τῆς νήσου Ἠῶ, ἀφῆκεν αὐτὴν ἐλευθέραν καὶ ἦλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Γέλωνα εἰς τὸν ὁποῖον ἔδειξε μεγάλας ἐκδουλεύσεις Ἡροδ. 7, 164. — 3) Κάδμος ὁ Μιλήσιος, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, ἔζησε περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις συνέγραψε καὶ οὗτος εἰς πεζὴν φράσιν τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του, Σουΐδ.

Κάδοι, οἱ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας. Στράβ. Στεφ. Βυζ. καὶ Καδηνές, ὁ κάτοικ.

Καδούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Μηδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀμάρδου, ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι καὶ ἀνδρειότεροι τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Μηδίας καὶ ἐπιτηδειότατοι τοξόται. Ξενοφ. Κυρπ. ε', 2. Στράβ. ια', Διοδ. Σικ. β'.

Καδύνη, ἡ. Κώμη τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τῆς Λυκανείας.

Κάδυτις, ιος, ἡ. Πόλις μεγάλη τῆς Παλαιστίνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης· κατὰ D'Anville, ἡ ὕστερον Ἱεροσολύμη, καὶ ἄλλους δὲ, ἡ Γάζη ἡ Γάζα. Ἡρόδ. 2, 159. 3, 5. κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων ἐξηγηταὶ ὑπῆρχον ἡ Κάδυτις ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ φαίνεται ὅτι προύκυψε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεδοσχιὰχ, τουτ. ἔστ. ἱερὰ πόλις· ἔτι καὶ νῦν καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἡ Ἱερουσαλὴμ Ἐλ Κόδς· παρβλ. Bähr Ἡροδ. Exc. XI. σελ. 922.

Κάειρα, ἡ (υ-υ). Ἡ κάτοικος τῆς Καρίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 144 καὶ Ἐπιθ. Ἡροδ. 5, 88. (ε, πιθαν. ἐκ τῆς ῥίζης Κάειρ.)

Καζαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας, παρ' Ἀρρίαν.

Καθάρσιος ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν Παυσ. ε', 14.

Καϊάττας κόλπος, Cajetanus Sinus. Ὁ κόλπος τῆς πόλεως Καιήτης ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἢ ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς λέξεως καϊάττας καὶ καιάδας, ὅπερ σημαίνει χάσμα γῆς, ἢ ἀπὸ τῆς τροφοῦ τοῦ Αἰνείου Καϊήτης. Στράβ.

Καιήτη, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκάλεσαν οὗτοι ὁ Αἰνείας ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Καιήτης. Διον. Ἀλ. α', 51. πανὺν Gaula.

Καικίλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον πολλῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Καικινός, ὁ· Caecinus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν, Θουκ. γ', 103. Αἰλ.

Κάϊκος, ὁ (υ-υ). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Τευθρανίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· πανὺν Μαιανδραγαρά. Ἡσ. Θεογ. 343. Ἡροδ. Ξενοφ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Γυναικός, παρὰ Θεοκρ Ἐπ. 22.

Καΐκου πεδίον. Τόπος Κύφορος εἰς ἄκρον καὶ τερπνὸς ἐν τῇ Μυσίᾳ περὶ τὸν Κάϊκον ποταμόν. Ἡρόδ. 7, 42. Ξενοφ.

Κ'αίνας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην. πανὺν Κάν' Ἀρρίαν. Ἰνδ. 4. Πλιν. VI, 18.

Καινείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Καινέως, ὁ Κορωνός. Ὅμ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 57.

Καινεύς, έως, ἐπικ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου, βασιλεύς τῶν Λαπίθων, ὅστις παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἐπολέμησε κατὰ τῶν Κενταύρων Ὅμ. Ἰλ. Α, 264. Ἡσ. Ἀσπ. 176. Πλάττεται περὶ αὐτοῦ ὅτι γεννηθεὶς κατ' ἀρχὰς κόρη καὶ ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος διὰ τὴν μεγάλην ὡμορφιότητά της μετεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἄνδρα. Λουκ. Ὀβιδ. Ἐγέννησε δὲ δύο υἱοὺς τὸν Κορωνὸν καὶ Ἡνέα οἵτινες συνεξεστράτευσαν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν· Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 58. — 2) Τίὸς τοῦ Κορωνοῦ καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 9. 16. ἴδε Πευπε.

Καινή, ἡ Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Τυάνας. Πτολ.

Καινὴ πόλις, ἡ, = Καρχηδὼν νέα, ὅπερ ὅρα. Πολύβ. — 2) = ἡ Νέα πόλις. Ἡροδ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ κειμένη πλησίον τῆς Χέμμιδος λίμνης. Πτολ. —

3) Ἔτι δὲ Καινή, Πτολ. τὸ μετὰ ταῦτα ὄνομα τῆς πόλεως Ταινάρου ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. ἔδε Ταίναρον.

Καινός, ἡ. Κώμη μικρὰ κειμένη ἐπὶ τινος ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν τῇ Βρεττίᾳ χώρᾳ τῆς Ἰταλίας. Στράβ. ϛ'.

Καῖνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων παραθαλασσίως καὶ εἰσβάλλων ἀνατολικῶς τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον. πανὺν Γ'Αρω. Πτολ. β'.

Καινύς, ύος, ἡ, προσυπακ. ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενον ἀπέναντι τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Σικελίᾳ, πανὺν Codadi Volpe. Στράβ.

Καιπίων, ωνος, ὁ, Caepio. Σερουίλιος Ἅπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Πομπηΐου Ῥούφου. — 2) Κ. Σουρουίλιος. Ἅπατος καὶ οὗτος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἀττιλίου Σερράνου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς πολυχρόνιον φυλακὴν διὰ τὴν ἥτταν τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐδοκίμασαν ὑπὸ τῶν Γάλλων ὅτε οὗτος ἐπέμφθη ὡς στρατηγὸς εἰς τὴν Γαλλίαν. — 3) Ἕτερος Καιπίων Κ. Σερουίλιος συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Κ. Λαιλίου.

Καίρατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κνωσσοῦ. Καλλιμ. Ἄρτ. 44. Στράβ. — 2) ἡ Καίρατος. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πόλις Κνωσσὸς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, κατὰ Στράβ. — ὅθεν, Καιράτιος, ία, ιον. Τοῦ Καιράτου ἢ παρὰ τῷ Καιράτῳ.

Καίρη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Ἀγυλλα καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἀνέκαθεν τὸ ἱερὸν τῶν Ἑστιάδων, πανὺν Caryetri. Πτολ. δ', 1. Στέφ. Βυζ. ὅτι δὲ καὶ Καιρέα παρὰ Στρβ. Κ'. — ὅθεν Καιρετανός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Καιρέαν ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Καιρέας ὤν· Καιρεταναί, οἱ κάτοικ.

Κ'αῖσαρ, αρος, ὁ, Caesar. Κατὰ πρῶτον ὑπῆρχεν ἡ ὀνομασία αὕτη παρὰ Ῥωμαίοις ὡς ὄνομα κύριον ἐπισήμων τινῶν οἰκογενειῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῶν ὁποίων ἦν ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος καὶ ὁ Αὔγουστος, ἀκολούθως δὲ διέμεινεν ὡς τίτλος ὅλων τῶν ἐφεξῆς Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. παρβλ. Adam. Ῥωμ. Ἀρχ. σελ. 308.

Καισαραυγούστα, ἡ· Caesaraugusta. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ χώρᾳ, ἡ νῦν Σαραγόσα καλουμένη. Στράβ.

Καισάρεια, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους, πρότερον δὲ Εὐσέβεια καὶ Μάζακα λεγομένη, καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Καππαδοκίας· πανὺν Κασεμίχ. Στραβ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ μὲ λιμένα, πρότερον Ἰωλ καλουμένη· κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἀλγιέρη. Στράβ. Λουκ. — 3) Μία τῶν πρώτων πόλεων τῆς Παλαιστίνης, πρότερον Turris Stratonis λεγομένη, ἔχουσα ἐξαίρετον λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στεφ. Βυζ. — 4) Πόλις μεσόγειος τῆς Κιλικίας, ἥτις πρότερον Ἀναζαρβὸς ἐκαλεῖτο. Πτολ.

Καισαρίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας γεννηθεὶς εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντώνιος ἀνηγόρευσε βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου, ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Καισαρόμαγος, ἡ· Πτολ. β', 9. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βελλουακῶν, πανὺν Beauvais.

Καισήνα, ἡ, καὶ Καίσανα, Πτολ. γ', 1. Πόλις ἀρχαία τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας κειμένη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, πανὺν Cesena. Στράβ. ε'.

Καλύπαρις, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 80.

Κακός, οῦ, ὁ. Φοβερὸς Γίγας καὶ λῃστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, διαπράξας εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τοῦ Ἀβεντίνου ὄρους· ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων αὐτόθεν ὅτε ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφόνευσεν αὐτὸν μονομαχήσας. Διον. Ἀλ. α', 5. Οὐίρ.

Καλαβρία, ἡ· Calabria. Ἡ ἀνατολικὴ Χερσόνησος τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς πόλεως Ταράντου ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου· ἐκαλεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Μεσσαπία, Ἰαπυγία καὶ Σαλεντία· πανὺν Terra d'Otranto. Στράβ.

Καλαβρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καλαβρίας ἡ εἰς τὴν Καλαβρίαν ἀνήκουσα· ἡ Καλαβρὶς γαῖα, = Καλαβρία. Διον. Περ. 378.

Κ'αλαβροί, οἱ. Calabri. Οἱ κάτοικοι τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Κάλαιθις, ιδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. δούλης, παρὰ Θεοκρ. ε', 15.

Καλαϊκαρπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρισταίου τοῦ ὁποίου οὗτος ἐγέννησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Χάρμαν ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδοῦς. Διοδ. Σικ. ε', 89.

Κάλαϊς, ίδος, Ἰων. ΐος, ὁ (υνυ). Τίὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὀρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου μετὰ ὁποίου συνεκστράτευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας· ἐπλάττοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ἦσαν πτεροτοί, ἀπαλλάξαντες τὸν τυφλὸν Φινέα ἀπὸ τὰς Ἁρπυίας τὰς ὁποίας ἐδίωξαν ἐπὶ πολὺ διάστημα διὰ μέσου τοῦ ἀέρος. Πίνδ. Πυθ. 4. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 211. Ἀπολλ. γ', 15, 2.

Κάλαμα, τά. Κώμη μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, πιθαν. μέρος τι ἐλῶδες αὐτόθι. Ἡροδ. 9, 96. παρβλ. Ἀθην. ιγ'. σελ. 572.

Κ'αλάμαι, αἱ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοπαννήσῳ. πανὺν Καλαμάτα. Παυσ.

Κάλαμις, ίδος, ὁ (υυυ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην καὶ γλύπτης, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐργασίαι ἐθαυμάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπάδ. Στράβ.

Καλαμίτης, ου, ὁ. Ἀγνωστότις ἀρχαῖος Ἥρως ἐν τῇ Ἀττικῇ. Δημ. Στεφ. σελ. 270. κατὰ Schäfer. αὐτόθ. κεῖται ὡς προσηγορ. Ὄνομα ἀντὶ Ἰατρός, ἐκ τοῦ κάλαμος, ὅπερ πιθαν. μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς θεραπείαν διαφόρων παθῶν καὶ συντετριμμένων ὀστέων· ἄρα ταύτ. τῷ Ἥρως Ἰατρὸς ἢ Τόξαρις, ἅπερ ὅρα.

Καλαμόδρομος, ὁ. Ἀδεηφάγος τις ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Κάλαμος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Θευπροσώπου. Πολύβ. ε', 68.

Κάλανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἰνδίᾳ Βραχμάνων ἢ γυμνοσοφιστῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κυρ. Σφίνης καλούμενος, ἀπὸ δὲ τῆς προσαγορευούσης αὐτοῦ Καλὲ ἐν τῇ Ἰνδικῇ γλώσσῃ Κάλανος ὠνομάσθη. Πλουτ. Ἀρτίαν.

Καλαστίριες, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Αἰγύπτῳ μία μοῖρα τῶν αὐτόθι στρατιωτῶν, κατοικοῦντες εἰς ἰδίους νομούς, ὄντες ἐπὶ τῆς ἀκμαίας αὐτῶν ἐποχῆς 250,000 τὸν ἀριθμὸν καὶ προσδιωριτμένοι μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου. Ἡροδ. 2, 164. ἔτι δὲ καὶ Καλασίριοι, παρὰ Στεφ. Βυζ. σημαίνει ἡ λέξις δὲ κατ' Αἰγυπτιακὴν διά· ἑκτὸν νεανίας.

Καλατία, ἡ. Calatia. Πόλις ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἔπεμψεν ὁ Καῖσαρ μίαν ἀποικίαν ἀπομάχων στρατιωτῶν· ταύτην χωρίον Cajazzo. Στράβ. — 2) = Καλλάτις. Πτολ.

Καλαυρίαι, οἱ Ἰνδοί. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ βορειοανατολικὰ αὐτῆς μέρη, τοὺς ὁποίους ὑπέταξεν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 3, 38. ἔτι δὲ καὶ Καλαυτίαι, Ἡροδ. 3, 97.

Κάλαυτις, ἡ, ἴδε Κάλλατις.

Καλαύρεια, ἡ, Calauria. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν πόλιν καὶ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον φυγὼν ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης ὑφαρμακοῦν ἑκουσίως διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Ἀρχία· ταύτην Πόρος. Ἀπολ. Τόδ. Γ, 1243. Δημ. καὶ Καλαυρία, ἡ· Στράβ Παυσ. — ὅθεν Καλαυρίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικος.

Κάλετοι, οἱ· Caleles. Ἔθνος Κελτικὸν ἐπὶ τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σεκουάνιαν ποταμόν, ἐν τῇ νῦν Νορμανδίᾳ χώρᾳ. Στράβ. καὶ Καλήται. Καῖσ.

Καλή ἀκτή, ἡ. Μέρος τι παραθαλάσσιον τῆς νήσου Σικελίας περὶ τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν. Ἡροδ. ϛ, 22. ἐπὶ τοῦ Δυτικοῦ δὲ μέρους αὐτῆς ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μία πόλις ἔνδα νῦν ἡ Cäronia κεῖται. Διόδ. Σικ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ.

Καληδόνιοι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς νήσου Βρεττανίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ περὶ τὰ αὐτόθι Καληδόνια ὄρη. Πτολ. β', 3.

Καληνοί, οἱ, Caleni. Οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Καλησίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ. Πολύβ Στράβ.

Κάληξ, ηκος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας. Θουκ. δ', 75. ὀρθῶς, Κάλης, ὃ-ερ ὄρα.

Κάλης, ητος, ὁ, = Κάληξ παρ' Ἀρρίαν. περιπλ. καὶ Εὐστ. εἰς Διον. Περ. 793. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταύτην Χαλίτ. — 2) ἡ Κάλης. Πόλις ἐμπορικὴ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κάλητος ποταμοῦ ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀρρίαν.

Καλήϊ, ἡ, = Καλησία παρὰ Στράβ. κατὰ Casaub. ἀντὶ Κάλκη.

Καλησία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῶν Αὐσόνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, καταστασθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταύτην, Calvi. Στεφ. Βυζ. καὶ, ἡ τῶν Καληνῶν, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Καληνοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Καλήσιος, ὁ. Τρώς, υἱὸς τοῦ Ἀξύλου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 18.

Καλήτωρ, ορος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἠλυτίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 419.

Καλιάνδη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε δώδεκα υἱούς. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Καλίδιος, ὁ· Calidius. Ῥωμ. κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν.

Καλίνδοια, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βάτων. Πτολ.

Κάλιπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας ῥέων παραθαλασσίως, ταύτην Sado ἐν τῇ Πορτουγαλλίᾳ. Πτολ. β'.

Καλισία, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λουίων ἀρκτικώτερον τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ· ταύτην Καλίσχ ἐν τῇ Πολωνίᾳ. Στράβ. Πτολ.

Καλλαῖκοι, οἱ· Callaici. Ἓν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες ἀρκτικῶς καὶ συνορεύοντες μετὰ τῶν Λουσιτανῶν, τῶν ὁποίων ὁ Πτολεμ. ἀπαριθμεῖ διαφόρους λαούς, ἐν τῇ νῦν Γαλικίᾳ. Στράβ.

Καλλαισχρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Κριτίου. Πλατ. — 2) Τὶς τοῦ Διοτίμου ἐκτοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ.

Κάλλας, αντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἱστιαίας. Στράβ.

Καλλάτηβος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας. Ἡρόδ. 7, 31.

Καλλατία, ἡ, = Κάλλατις. Διοδ. Σικ.

Κάλλατις, καὶ Κάλατις, ιδος, ἡ, Calatis. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας, κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἡρακλειωτῶν· ταύτην Καλλάτι, Κάλλατις, παρὰ Στράβ. καὶ Κάλατις, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλλατιανοί, οἱ κάτοικ.

Καλλία, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη πλησίον τῆς Νωνάκριος. Παυσ. η', 27.

Καλλίαι, αἱ, ἴδε Κάλλιον.

Καλλιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 74 Ὀλυμπ. Ἡρόδ. 8, 51. — 2) Ζωγράφος τις, παρὰ Λουκ.

Καλλιάνα, ἡ. Πόλις τῆς δυτικῆς Ἰνδίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ κάλλιστον ἐπίσημον ἐμπόριον. Ἀρρίαν. Περιπλ. 30. ταύτην Καρανία

Καλλιάναξ, ακτος, ὁ (-υυ-). Ῥόδιος, πατὴρ τῶν δύο περιφήμων ἀρχαίων ἀθλητῶν Εὐκλέους καὶ Φιλοσόφου, οἵτινες πολλάκις ἔλαβον τὸν στέφανον τῆς νίκης εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, ἔνθα ἦσαν καὶ οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Πινδ. Ὀλ. 7, 171.

Καλλιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 46. παρ' Ἡσ. Θεογ. οὐχ εὑρηται τὸ ὄνομα τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων παρ' αὐτῷ Νηρηΐδων.

Καλλιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 44.

Καλλίαρος, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 531. ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον. Στράβ. ἔτι καὶ Κελλίαρα, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλλιαρεῖς, οἱ κάτοικοι.

Καλλίαρος, ὁ. Τὶς τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ τῆς Δαονόμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λοκρίδι πόλις Καλλίαρος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531.

Καλλίας, ου, Ἰωνικ. Καλλίης, ὁ. Τὶς τοῦ Τηλέκλου βατιλέως τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα, Ἀπολδρ. α', 8, 5. — 2) Τὶς τοῦ Φαινίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου, θερμὸς προστάτης τῆς Δημοκρατείας τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου, Ἡρόδ. 6, 121. — 3) Τὶος τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Καλλίου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν διὰ νὰ κλείσῃ τὴν μετ' αὐτῆς εἰρήνην ὕστερον ἀπὸ τὴν ἧτταν τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 7, 151. — 4) Τὶός τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὁ πλουσιώτατος τῶν Ἀθηναίων, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἰδίως ὁ πλούσιος, συγγενὴς τοῦ Περικλέους, ὅστις ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ πενθερὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἱππαρέτης, περίφημος δὲ ὡς ἄκρος φίλος καὶ γενναιότατος ὑπερασπιστὴς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν· καταναλώσας δὲ ἀσώτως ὅλα του τὰ πλούτη, ἀπέθανε τελευταῖος εἰς ἄκραν ἔνδειαν· πολλάκις ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς καὶ ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Πλάτ. Ἀριστῳ. Βατρ. 428. — 5) Ἀθηναῖος δαδοῦχος καὶ εἷς τῶν πρωτίστων ἱερέων τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ δικαίου Ἀριστείδου.

Καλλίβιος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. Ἑλλ.

Καλλίγα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τυνδεως ποταμοῦ. Πτολ. ζ'.

Καλλιγένεια, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ἢ κατ' ἄλλους ὄνομα μιᾶς θεραπαίνης τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀριστῳ. Θεσμ. 305.

Καλλιγερίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη μεταγαίως. Πτολ. ζ'.

Καλλίγνωτος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. ὄνομα, παρὰ Καλλιμ. ἐπ. 26.

Καλλιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πανδίονα. Ἀπολδρ. β', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὅμ. Ὑμν. Δημ. 109.

Καλλιδημίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομα ἑνὸς τῶν ἐν τῷ Ἅιδῃ διαλεγομένων νεκρῶν, παρὰ Λουκ. Νεκρ. Διαλ.

Καλλίδρομος, ὁ. Μία συνέχεια τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, φερομένη δυτικῶς διὰ τῆς Λοκρίδος χώρας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν καὶ σχηματίζουσα τὰ σύνορα τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν καὶ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ.

Καλλιεύς, Ἀττικ. Καλλιῆς, οἱ· ἐνικ. Καλλιεύς, έως, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῶν Ὀψιείων ἐν Αἰτωλίᾳ, οἵτινες κατῴκουν τὴν πόλιν Κάλλιον πλησίον τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης. Θουκ. γ', 96.

Καλλιζόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὅμ. Ὑμν. Δημ. 300.

Καλλίθυια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πειράνθου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ἔτι δὲ καὶ Καλλιζόη ἢ αὐτὴ καλουμένη. Εὐσέβ. Χρ.

Καλλικλῆς, έους, ὁ. Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμηπάρχου. Πινδ. Νεμ. 4, 130. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐξ Ἀχαρνῶν, ὅστις παρίσταται εἰς ἕνα τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων Γοργίας ἐπιγράμμ. ὡς περιφρονητὴς τῆς φιλοσοφίας. Πλάτ. Γοργ.

Καλλικολώνη, ἡ. Δόρυ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως Ἰλίου. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 53, 151.

Καλλικράτης, ους, ὁ (ᾰ), Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολέμησαν εἰς τὴν ἐν Πλατειαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, θανατωθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοξεύματός τινος. Ἡρόδτ. 9, 72. — 2) Τὶς τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔπεμψαν μὲ ἑβδομήκοντα ναῦς κατὰ τῶν Κερκυραίων βοηθοῦντες τοὺς Ἐπιδαμνίους. Θουκ. α', 29. — 3) Γλύπτης ἐκ Λακεδαίμονος, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Περικλέους; θαυμασθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὰς λεπτοτάτας αὐτοῦ ἐργασίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 17. — 4) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Καλλικρατίδας, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν περιδόξων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν, διάδοχος τοῦ Λυσάνδρου ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ καὶ ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ναυμαχήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς Ἀργινούσας νήσους, ἐθανατώθη. Ξενοφ. Ἑλλ α', 6.

Καλλικρήτη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κυνάνης καὶ μία τῶν Νυμφῶν. Πλάτ. Θεαγ. 125. D.

Καλλίμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐξ Ἀφιδνῶν, εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν μετὰ τοῦ Μιλτιάδου, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἄρχων τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, ὅστις δεξιᾶς ἱκανὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν, ἐθανατώθη εἰς τὴν μάχην ταύτην. Ἡρόδτ. 6, 109. Θουκιδ. — 2) Περίφημος ποιητὴς Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου καὶ τοῦ βουκολικοῦ Θεοκρίτου περὶ τὸ 248 ἔτος πρὸ Χρ., διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου τὰ γραμματικὰ χρόνον ἱκανὸν μὲ πολλὴν φήμην καὶ κοινὴν τῶν αὐτόθι σοφῶν συναρέσκειαν, τοῦ ὁποίου τὴν σχολὴν ἐπεστέφθησαν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, Ἐρατοσθένης ὁ Γραμματικός, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν πεπαιδευμένων Ἀλεξανδρινῶν, διὸ ὁ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν βασιλέων Πτολεμαίων· κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος οὗτος

ὑπὲρ τὰ 800 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἐσώθησαν μόνον 72 ἔπη, 6 ὕμνοι καὶ ἄλλα τινὰ λείψανα. Καλλ. ἔπ. — 3) συγγραφεύς τις Ἕλλην, γράψας ἓν βιβλίον περὶ πτηνῶν. Ἀθην. 9', σελ. 394. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 15.

Καλλιμέδων, οντος, ὁ. Ῥήτωρ ἀν Ἀθήναις, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Λουκ.

Καλλίμορφος, ὁ. Ἰατρὸς καὶ ἱστοριογράφος ἀναγερόμενος ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ.

Καλλίνεικον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ πόλις Νικηφόριον, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἴδε Νικηφόριον.

Καλλίνικος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, τό ὁποῖον ἔλαβεν, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τροιζήνος ἐπὶ Διομήδοντος. Ἀπολλ. β', 5, 4. — 2) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου. Στράβ.

Καλλινούσα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων.

Καλλίξενος, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, ὅ τις ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ Θηραμένους κατηγόρησε τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἐπολέμησαν ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινουσαις ναυμαχίαν, Ξενοφ. Ἑλλ. α', 7, 8.

Καλλιον, τό, καὶ Καλλιόπολις, Πολύβ. Καλλίας, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου, Παυσ. — ὅθεν, Καλλιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Καλλεόπεια, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Καλλιόπη. Ἀνθολ.

Καλλιόπη, ἡ (ὄψ). Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν καὶ ἡ ἐξοχωτέρα αὐτῶν, τιμωμένη ἐξαιρ. ὡς ἔφορος τῆς ἐπικῆς ποιήσεως καὶ παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ συμπάρεδρος τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. Ἀπολλ. α', 3, 1. Ἡσιόδ. Θεογ. 79. Πλουτ. Συμπ. 9', 13. ἐγέννησε δὲ αὐτὴν ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα καὶ Ἰμάναιον, ἐκ δὲ τοῦ Οἰάγρου τὸν Λίνον καὶ ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σιρήνας. Ἀπολλ. Παυσ. 9', 34. — 2) Πόλις τῆς Παρθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Καλλιπίδαι, οἱ. Σκυθικὸς λαὸς ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν πλησίον τῆς πόλεως Ὀλβίας, καὶ καταγόμενος ἐξ Ἑλλήνων. Ἡρόδ. 4, 17.

Καλλιπίδης, ου, ὁ (ι). Ὄνομα κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 64.

Καλλίπολις, εως, ἡ (ι). Πόλις τῆς παλαιᾶς Καλαβρίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ἔχουσα ἐπιτήδειον λιμένα καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον, κτισθεῖσα, κατὰ Πλίν. ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, τανῦν Γαλλίπολις. Παμ. Μελ. — 2) Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου ταύτης καὶ ἀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὄρους Αἴνου. Ἡρόδ. 7, 154. Στεφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Λαμψάκου, τανῦν Καλλίπολις. Στράβ. — 4) = Κάλλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας. Πολύβ. — ὅθεν, Καλλιπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. αὐτόθ.

Καλλίππος, ὁ. Ἀθηναῖος, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἰς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ.

Καλλίπυγος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ὅνα ναὸν ἐν Συρακούσαις, κτισθέντα, ὡς λέγεται, ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφὰς ἑνὸς ποιμένος, τὰς ὁποίας ἔλαβον εἰς γυναῖκας οἱ δύο παῖδες ἑνὸς τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν Συρακουσίων. Ἀθην. Δειπνοσ. ιβ', 13.

Καλλιρόη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Καλλιῤῥόη. Ὅμρ. Ἕμν. Δημ. 419. Ἡσ. Θεογ 288.

Καλλιῤῥόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Χρυσάορος, μετὰ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν Γηρυόνην καὶ τὴν Ἔχιδναν. Ἡσ. Θεογ. 351. Ὅμρ. Ἕμν. Δημ. 419. Ἀπολλ. β', 4, 10. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Τρωὸς βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἶλον, Ἀσάρακον, Γανυμήδην καὶ τὴν Κλεοπάτραν. Ἀπολλ. γ', 12, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελῴου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀμφότερον καὶ Ἀκαρνᾶνα, καὶ ἐστάθη αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀνδρός. Ἀπολλ. γ', 7, 5. Παυσ. η', 24. — 4) Ὡραία τις παρθένος ἐν Καλυδῶνι πόλει τῆς Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Κόρινθος ἱερεὺς τοῦ Βάκχου, ἐσφάγη ὑπὲρ αὐτῆς ἰδιοχείρως, αὕτη δὲ μεταμορφοῦθη εἰς μίαν κρήνην. Παυσ. ζ', 21, 1.

Καλλιῤῥόη, ἡ. Περίφημος κρήνη τῶν Ἀθηνῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀκροπόλεως, ἔχουσα τὰς πηγάς της ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο δι' ἐνὸς χρουνοῦ εἰς τὴν πόλιν, ὅθεν καὶ Ἐννεάκρουνος ὕστερον ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὅρα. Θουκ. β', 15.

Καλλιστένης, ους, ὁ. Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους ἐξ Ὀλύνθου, συναστρατεύσας μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τέλευταῖον καὶ ἐφονεύθη διὰ τὴν ἐλευθέρου αὐτοῦ παῤῥησίαν καὶ ἀφιλοπρωσωπίαν. Ἀρριαν. Στράβ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ.

Καλλίστη, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων, ὕστερον Θήρα κληθεῖσα, ὅπερ ὅρα. Πίνδ. Ἡρόδ. — ὅθεν, Καλλίστιος, ὁ κάτοικ.

Καλλίστη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς εὑρίσκετο ἀρχαιόθεν ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Καλλιστοῦς, Παυσ. Ἀρκ. 35.

Καλλίστιον, ἡ. Θηλυκ. κύρ. ὄνομα. Ἀνθολ.

Καλλιστρατία, ἡ. Κώμη τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσημβρινὰς τοῦ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου. Πτολ. ε', 3.

Καλλίστρατος, ὁ. Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Δεοντίδος φυλῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4, 27. — 2) Περίφημος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἰφικράτους εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἐξεῤῥάγη μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνταλκίδα. Τούτου ἐμιμήθη πρὸ πάντων ὁ Δημοσθένης εἰς τὴν ῥητορείαν. Ξενοφ. Ἑλλ. 5', 2, 39. Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 742.

Καλλιστώ, ους, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἥτις λέγεται ὅτι μεταμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον, διότι δὲν ἐφύλαξε τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν διὰ παντὸς παρθενίαν της, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διός τὸν Ἀρκάδα. Εὐριπ. Ἑλλ. 375. Ἀπολλ. γ', 8, 2. κατὰ Παυσ. Ἀρκ. α', εὑρίσκετο ὁ τάφος αὐτῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τινος δενδροφυτου λόφου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Καλλίστης Ἀρτέμιδος. — 2) Περίφημος Ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη ἐκαυχᾶτο ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδούς. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. ιγ', 32.

Καλλιφάεια, ἡ. Μία τῶν τεσσάρων Νυμφῶν, αἵτινες ἐκαλοῦντο Ἰωνίδες ἀπὸ τοῦ Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ καὶ εἶχον ἴδιον βωμὸν ἐν Ἠλιδι. Παυσ. Ἠλιακ. 22.

Καλλιφῶν, ῶντος, ὁ. Ζωγράφος τις Συρακούσιος. Παυσ.

Κάλλων, ωνος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης. Παυσ.

Καλὸν ἀκρωτήριον, τό, Pulchrum promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, σχηματίζον ἓν μέρος τῆς λεγομένης ἄκρας τοῦ Ἑρμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Καρχηδόνος· τανῦν Κακ. Βόν· παραβλ. Heyne Op. Acadm. III, σελ. 47. Πολύβ. γ', 22, 5.

Καλὸν στόμα, τό. Τὸ πρὸς μεσημβρίαν στόμιον τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 306.

Καλονίκη, ἡ (ι). Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστ. Λυσ. 6.

Καλοῦς, οῦντος, ἡ. Τόπος τις ἔρημος ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ.

Καλούσιον, τό, = Κλούσιον, ὅπερ ὅρα. Διόδ.

Κάλπας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας. Στράβ. Ἀρριαν. Περιπλ.

Κάλπη, ἡ. Πόλισμα τῆς Βιθυνίας, κείμενον πλησίον τοῦ Κάλπα ποταμοῦ, ὅθεν, ὁ Κάλπης λιμήν, λιμήν τις παρὰ τῇ πόλει Κάλπῃ ἐν Βιθυνίᾳ, τανῦν Κερβέχ ἢ Κεφεέν. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. 5', 4, 3. τὸ Κάλπης ἔστι γενικ. πτωσ. ἴδε Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', 2, 13, 17. — 2) Μία τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, κειμένη ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀφρικῇ ἄκρας στήλης Ἀβύλης λεγομένης καὶ σχηματίζουσα ἓν ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον ἀκρωτήριον, συναχόμενον μὲ τὴν ξηρὰν διὰ ἑνὸς στενωτάτου ἰσθμοῦ, τὸ δὲ μεταξὺ τῆς Κάλπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς διάστημα, ἦν περίπου 120 σταδίων. Σκυμν. τανῦν πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ, Gibraltar Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κάλπης, πρότερον Ἡράκλεια καλουμένη· τανῦν δὲ καλεῖται καὶ αὕτη Γιβραλτάρι, Στράβ. γ'.

Καλπούρνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον παρὰ Ῥωμαίοις. — 1) Καλπούρνιος Πίσων, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Γαβινίου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Καλπουρνίαν ἔλαβεν εἰς τετάρτην γυναῖκα ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ.

Καλύβη, ἡ (υ). Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Δαομέδων ἐγέννησε τὸν Βουκολίωνα. Ἀπολλ. γ', 12, 3. — 2) Πόλις τῆς Θρᾴκης, πεδιν. = Καβύλη. Στράβ.

Καλύκαδνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τραχείας Κιλικίας, γινόμενος πλουστὸς ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα· τανῦν Σαλέφ. Στράβ. Ἀμμν.

Καλύδναι νῆσοι, αἱ, Calydnae. Νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῆς Τενέδου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐκαλεῖτο ἰδίως Καλύδνη. Στράβ. Κουϊντ. Σμ. ιβ', 453. — 2) Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται νῆσοι τινὲς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, κείμεναι πλησίον τῆς Κῶ καὶ ἀνήκουσαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι Σποράδων, αἵτινες ἐκλήθησαν οὕτως ἀπὸ τῆς μεγαλητέρας αὐτῶν Καλύδνης ἰδίως λεγομένης, ὕστερον Καλύμνα. Ὁ Στράβων ἀναφέρει δύο μόνον τὴν Λέρον καὶ Καλύμναν· κατ' ἄλλους δὲ κεῖται τὸ Καλύδναι ἀντὶ ἑνὸς, Καλύδνα ὡς καὶ τὸ Θῆβαι. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 677. — ὅθεν, Καλύδνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Καλύδνης. Ἡρόδ. 7, 99. ἴδε Καλύμνα.

Καλυδών, ῶνος, ὁ. Τίδς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνάης, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄρεος ἢ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 640. ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ πόλις Καλυδών· οὗτος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰολίδα θυγατέρα τοῦ Ἀμυθάονος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν. Ἀπολλ. α', 7, 6.

Καλυδών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν Ἀρχαιοτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐβένου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευσεν ἀνέκαθεν ὁ Οἰνεύς καὶ ἐστάθη περίφημος ἐπὶ τῶν Ἡρωϊκῶν χρόνων διὰ τὴν περιβόητον θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 640. Θουκ. — 2) Ἡ περὶ τὴν πόλιν Καλυδῶνα χώρα, πρότερον Αἰολὶς καλουμένη. Ὅμρ. Ἰλ. Ν, 218. Θουκ. γ', 102. — ὅθεν, Καλυδώνιος, ία, ιον, τῆς Καλυδῶνος ἢ ἐκ Καλυδῶνος ὤν, Καλυδώνιας κάπρος, Καλλιμ. καὶ, Καλυδώνιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Καλυδῶνος. Ξενοφ.

Καλυδώνιος κάπρος, ὁ. Περιβόητος καὶ τρομερὸς ἀγριόχοιρος ἐν τῇ Καλυδωνίᾳ χώρᾳ τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Οἰνέως, τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν ἡ θεὰ Ἄρτεμις, παροργισθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησίν του· ἐπροξένει δὲ μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἀναγκάζων καὶ αὐτοὺς τοὺς κατοίκους νὰ μὴν ἐξέρχωνται ἐκ τῆς πόλεως. Εἰς τὴν θήραν τοῦ φοβεροῦ τούτου θηρίου ἐκάλεσεν ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως ὅλους τοὺς ἐπιτήμους ἥρωας τῆς τότε ἐποχῆς, διὰ συνεργείας τῶν ὁποίων ἠδυνήθη ὕστερον ἀπὸ ἕνα ἐπικίνδυνον ἀγῶνα νὰ φονεύσῃ τὸν ἄγριον τοῦτον κάπρον καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν ἀπὸ μίαν τόσον φθοροποιὸν μάστιγα·

ἔτι δὲ καὶ Καλυδώνιος σῦς, παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Ζ, 529. Παυσ. Ἀρκ. 45. Ἀπολλ. α', 8, 2.

Καλύκη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἐνδυμίωνος. Ἀπολλ. α', 7, 2.

Καλυκώπις, ιδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον αὕτη ἔλαβεν, ὅτε ἐγεννήσε μετὰ τοῦ Ἀγχίσου τὸν Αἰνείαν. Ὅμ. Ὕμν. Ἀφρ. 284. Ἦν δὲ ἡ Καλυκώπις θυγάτηρ τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγίας. Ὅμ. αὐτόθι στίχ. 111.

Καλύμνα, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ῥόδου, ἀνήκουσα εἰς τὰς λοιπὰς αὐτόθι Σποράδας νήσους, ἤτις κατὰ Στράβ. ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Καλύδναν λεγομένην, Ἡρόδ. ταῦτ. Κάλυμνος, παράγουσα τὸ πάλαι ἐξαίρετον οἶνον. — ὅθεν, Καλύμνιος, ία, ιον, τῆς Καλύμνας. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κάλυνδα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκίας καὶ Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Κεύνου. παρὰ Στράβ. Καλύμνα. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καλυνδεύς, εως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. 8, 324. — 2) Καλυνδικός, ή, όν. Τῆς Καλύνδας ἢ ἐκ τῆς Καλύνδας ὤν, Οὗροι οἱ Καλυνδικοί, τὰ σύνορα τῆς Καλύνδας. Ἡρόδ.

Καλυψώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 359. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλ. α', 2, 6. καὶ Ὅμηρ. δὲ θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, Ὀδ. Δ, 50. ὅθ' ὁ καὶ Ἀτλαντὶς νύμφη ἐλέγετο. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 575. διέτριβε δὲ αὕτη ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας μέτα εἰς ἓν τερπνὸν σπήλαιον, ὑποδεχθεῖσα ἐνταῦθα τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε οὗτος ἐναυάγησε περὶ τὰ παράλια τῆς νήσου της καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχῃ αὐτὸν διὰ παντὸς πλησίον της ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἀθανασίαν. Ὅμρ. Ὀδσ. Α, 8. Η, 254. κατ' Ἡσ. Θεογ. 1018. ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Ὀδυσσέως τὸν Ναυσίθοον καὶ Ναυσίνοον.

Κάλχας, αντος, ὁ (καλχαίνω). Υἱὸς τοῦ Θέστορος, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, προέλεγεν εἰς αὐτοὺς ὡς ὄμπειρος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τὸ ἐκ τοῦ πολέμου συμβησόμενα. Ὅμ. Ἰλ. Α, 86. Σοφ. οὗτος ἐπρομήνυσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐν ᾧ ἦσαν ἔτι εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐλίδος καὶ τὴν δεκαετῆ διάρκειαν τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας, δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑφ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν, οἵτινες ἀεὶ ἐπεχειρίζοντο σχεδὸν κρίνον ἀπὸ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἔκβασιν μάχης τινὸς χωρὶς πρότερον νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτόν. Κατῴκει δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ἀπ' ὅπου ἦλθε καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων. Παυσ. α', 42. κληντκ. Κάλχαν. Ὅμ.

Καλχηδών, ή, = Χαλκηδών. — ὅθεν, Καλχηδόνιος, ία, ιον. Ἡρόδ. 4, 85. Κατὰ Δωρικὸν εἰς Θουκ. δ', 75. ἡ γραφ. Καλχηδὼν ἢν ἡ ἀρχαιοτρ. καὶ ὀρθτρ.

Κάλχος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Λαυσίων, ὅστις ἀγαπήσας τὴν Κίρκην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς κατ' ὃν χρόνον εὑρίσκετο αὐτόθι ὁ Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τῆς ὁποίας μετεμορφώθη καὶ οὗτος εἰς χοῖρον, Παρθεν. Ἐρωτκ. 12.

Καμάρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Κρήτης.

Καμαρίνα, ἡ (1), Camarina. Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Πίνδ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ἱππάρεως καὶ Ὠλίνιος, οὖσα ἀποικία τῶν Συρακουσίων, ταῦτ. Camarana. Πίνδ. Ἡρόδ. 7, 154. — 3) Ἡ Καμαρίνα λίμνη, λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης, ἐκδίδουσα λοιμώδεις καὶ φθοροποιὰς ἀναδομάσεις, ταῦτ. Lugodi Camarana. ὅθεν παροιμ. ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐξῆν. Λουκ. Ψευδολ. 33. Στέφ. Βυζ. — Καμαρναῖος, αία, αῖον, τῆς Καμαρίνης ἢ εἰς τὴν Καμαρίνην ἀνήκων. Πίνδ. Οὐσ. Καμαρηναῖος, ὁ κάτοικ.

Καμαρῖνον, τό, Camerinum. Πόλις ἀρχαία τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταῦτ. Camorino. Στράβ.

Καμαρῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰβηρίας. Διον. Περ. 700.

Καμβαδηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, κειμένη μεσημβρινοδυτικῶς τῶν Ἐκβατάνων. Ἰσιδ.

Κάμβαλα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Κάμβης, ητος, ὁ. Ἀνδός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην ἀδηφαγίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. δ, 27.

Καμβόδουνον, τό, Cambodunum. Πόλις τῆς Ῥαιτίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐστιείων, Πτολ. β', 13. Στράβ. ζ. ταῦτ. Kempten.

Καμβυσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ Κύρου ποταμῶν. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Καμβύσης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μηδίας, κατὰ Πτολ. ς', 2. καὶ Στράβ. ἀμφιβαλμί. πίπαν, ὁ νῦν ὁ Ἀστάρας λεγόμενος.

Καμβύσης, ου, ὁ (υ). Ἡγεμὼν τῆς παλαιᾶς Περσίας, ὑποταλὴς εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μηδίας Ἀστυάγην, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μανδάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν μέγαν Κῦρον. Ἡρόδ. 1, 46. Σοφ. — 2) Υἱὸς Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὅστις εὐθὺς ἐπὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐπεχείρησε τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου περίφημον ἐκστρατείαν, κυριεύσας ἐξ ὁλοκλήρου τὴν μεγάλην ταύτην ἐπικράτειαν καὶ αἰχμαλωτίσας τὸν τότε αὐτῆς βασιλέα Ψαμμήνιτον· ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὰς Θῆβας τὴν περίφημον ἀρχαίαν καθέδραν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, κατεδάφισεν ὅλους τοὺς ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ ἄλλας ἐξαίσιους οἰκοδομάς, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν βοῦν Ἄπιν, ὅστις ἐλατρεύετο αὐτόθι ὡς θεός· τελευταῖον δὲ μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἀφήσας τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Περσίαν, ἀπέθανε καθ' ὁδόν, πληγωθεὶς βαρέως ἐν ᾧ ἔμελλε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου. Ἡροδ. 2, 1. Θουκ. (παρὰ τοῖς ὕστερ. εὕρηται καὶ μ. καραβλ. Spitzner. Προσωδ.)

Κάμειρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἥλιου, βασιλεύσας εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ δύο ἀδελφῶν, ἔνθα ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Κάμειρον. Πίνδ. Ὀλ. 7, 135. Διοδ. Σικελ. ε', 57. — 2) Ἡ Κάμειρος. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Ῥόδου, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καμείρου. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 656. Ἡρόδ. — (Κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὅμρ. Ἰλ. ἔστιν ἄρτενκ. καὶ θηλκ. — παράδ. Θουκ. ή, 45. θηλκ. μόνον)

Καμερία, ἡ, Cameria. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν κατέκτησαν οἱ Ῥωμαῖοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἤδη τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Στέφ. Βυζ.

Κάμικος, ἡ, καὶ Καμικοί, οἱ, Camicus. Πόλις τῆς Σικελίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀκραγαντος, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως Κοκάλου, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ λέγεται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Μίνωα. ταῦτ. Siculiana. Ἐνικ. παρ' Ἡροδ. 7, 170. Στέφ. Βυζ. Πλιν. παρὰ Στράβ. δ'. — 2) Ὁ Κάμικος. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου, ταῦτ. Canna. Στέφ. Βυζ.

Κάμιλλος, καὶ Κάσμιλλος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Τυρρηνοῖς, σημαίνον ὑπηρέτην τῶν θεῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 917.

Κάμιλλος, ὁ. Εἷς τῶν Καβείρων, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, ὅστις καὶ Κάσμιλλος καὶ Κάδμιλλος ἐκαλεῖτο. Λυκόφρ. στιχ. 162. Κάδμος καὶ Κάδμιλλος κατ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Δ, 385. εἰσὶ συγγν. τύπ. ὡς παρὰ Νόνν. Διον. δ', 88. τὸ Κάδμηλλος καὶ Κάδμος συγχέονται πρὸς ἄλληλα. — 2) Παρὰ Πλουτ. Νουμ. 7. ὑπηρέτης τῶν ἐν Ῥώμῃ ἱερέων. — 3) Κάμιλλος, Μ. Φούριος. Εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ περικλεῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς ἐκ Πατρικίων καὶ πολλάκις χρηματίσας Δικτάτωρ καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων, σώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπὸ διαφόρους ἐπιδρομὰς καὶ πολέμους τῶν Γάλλων καὶ ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἰταλίας· εἰς ἡλικίαν ἤδη ὀγδοήκοντα χρόνων τρέψας τοὺς Γάλλους εἰς τελείαν φυγήν, ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἐν Ῥώμῃ λοιμώδη ἐπιδημίαν θρηνούμενος ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ ὅλου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Πλουτ.

Κάμιρος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Κάμειρος, σημ. 2. ὅπερ ἴδε.

Καμπανία, ἡ, Campania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ τῆς Λευκανίας, Σαμνίου, Λατίου καὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ καμπύλον αὐτῆς περὶ τὴν θάλασσαν σχῆμα, οὖσα εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. ε', καλεῖ πεδίον εὐδαιμονέστατον τῶν ἁπάντων, παράγουσα παντοῖ εἴδους φυσικὰ προϊόντα, καὶ ἔχουτα τὸ πάλαι πολλὰς ἐπ' αὐτῆς ἐπισήμους πόλεις, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ νῦν Νεάπολις λεγομένη. Ἤδη ὀνομάζεται Terra di Lavoro, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν. Στράβ. Πολύβ. β'. Διόδ. Σικλ. — ὅθεν, Καμπανικός, ή, όν, τῆς Καμπανίας ἢ ἐκ τῆς Καμπανίας ὤν. Στράβ.

Καμπανοί, οἱ, Campani. Οἱ κάτοικοι τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Διον. Περιηγ. 357. Πολύβ.

Κάμπη, ἡ (κάμπτω). Τάφος φοβερὸν καταχθόνιον, τὸ ὁποῖον ἐπλάττετο ὅτι ἐφύλαττε τοὺς Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλ. α', 2, 1. Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 291.

Καμπόδουνον, τό, Camodunum. Ταὐτὸν τῷ Καμβούδουνον, ὅπερ ὅρα. Στράβ.

Κάμψα, ἡ. Πόλις τῆς Κρουσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδ. 7, 123. καὶ Κάψα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κάναι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα προσφυῆ λιμένα πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάνης. Στράβ.

Κανάκη, ἡ (υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε πέντε παῖδας. Καλλιμ. Ὕμν. Δημ. 190. Ἀπολλ. α', 7, 3.

Καναρία νῆσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς νεωτέροις Γεωγράφοις καὶ αἱ λοιπαὶ περὶ αὐτὴν νῆσοι Καναρίαι. Πτολ. δ', ς'. κατὰ Πλίν. ἐκλήθη αὕτη Καναρία ἀπό τινος ἔθνους Κανάριοι λεγομένου, κατοικοῦντος εἰς τὰ ἀπέναντι παραθαλάσσια ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἀπ' ὅπου φαίνεται ἴσως, ὅτι μετέβησαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην.

Καναστραῖον, τό, προσυπακμ. ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριον τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Τορωναίου κόλπου· ταῦτ. Κάβο Κάνιστρον. Θουκ. δ', 100. Πτολ. ἔτι, ἡ Καυιστραία ἄκρη. Ἡρόδ. 7, 123. καὶ Παλλήνη ἄκρη.

Κάναστρον, τό, = Καναστραῖον. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Καναστραῖος, αία, αῖον. Τοῦ Καναστραίου ἢ εἰς τὸ Καναστραῖον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Κάνεχος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου, Παυσ.

Κάνδαλος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἴλιου, ὅς τις ἔφυγεν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Κῶ. Διόδ. Σικελ. ε', 56.

Κανδαύλης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μύρσου ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μυρσίλος καλούμενος καὶ τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν, φονευθεὶς διὰ συνεργείας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς ὑπὸ τοῦ Γύγου πιστοῦ καὶ εὐνοῦ ὑπηρέτου του, ὅστις ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Ἡρόδ. 1, 7.

Κανδαουία, ἡ, Candavia. Τόπος τις ὀρεινὸς καὶ πατρώδης ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στράβ.

Κανδαών, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ὁ Ὠρίων. Τζετζ. Λυκοφρ. 328. ἴδε Ὠρίων.

Κανδρηνή, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἥρας, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Κανδράας πόλεως τῆς Παφλαγονίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἄλλοτε ἕνα περίφημον ναόν. Στέφ. Βυζ.

Κάνδυβα, καὶ Κανδύβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Κάνδυβος, ὁ. Τὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις Κανδύβη. Στέφ. Βυζ.

Κάνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κείμενον ἐπὶ τῶν νοτείων παραλίων τῆς Αἰολίδος χώρας ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· τὸ Κάνης ὄρος, Ἡρόδ. 7, 42. κατὰ Στράβ. ιγ', 1, 68. καὶ Αἰγὰ καλούμενον· ταυτὶν Κάπο – Κολόνης.

Κάνηθος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 2) Τὸς τοῦ Ἀβαντος ἐξ Εὐβοίας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κάνθου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. — 3) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Χαλκίδος. Στράβ.

Κάνθαρος, ὁ. Ἓν τῶν τριῶν προτορμιτηρίων, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζον τὸν Πειραιὰ λιμένα ἐν Ἀττικῇ, κληθὲν οὕτως ἀπό τινα ἀρχαῖον ἥρωα, ὁ Κανθάρου λιμήν. Ἀριστφ. Εἰρ. 144. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλης. Δουκ.

Κανθαρώλεθρον, τό (ὀλεθρου). Τόπος ὀρεινὸς πλησίον τῆς πόλεως Ὀλύνθου ἐν Θρᾴκῃ. Στράβων.

Κανθικὸς κόλπος, ὁ. Κόλπος τῆς Ἰνδίας, ἀρχόμενος κατὰ Πτολ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τοῦ Μωφίδος ποταμοῦ. Mannert, Γεωγρ. V, 1, σελ. 171.

Κάνθος, ὁ. Τὸς τοῦ Κανήθου ἐξ Εὐβοίας, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. Δ, 1485.

Κάννα, ἡ, καὶ **Κάνναι**, αἱ, Cannae. Κώμη τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀννίβα ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἤδη ἔλη εἰς ἐρείπια· ταῦτν χωρὶς Canne. Ὁ πληθ. τύπ. ἐστὶ συνηθέστ. Πολύβ. Στρβ. Ἔνια δὲ εὑρηται παρὰ Πολυβ.

Καντάβρια, ἡ· Cantabria. Ἐπαρχία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Βισκαϊκὴν θάλασσαν. Στέφ. Βυζ.

Καντάβροι, οἱ· καὶ **Κάνταυροι**, Cantabri. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ Καντα βρίᾳ χώρᾳ περὶ τὴν νῦν ἐπαρχίαν la Montana καὶ Burgos, ὄντες τὸ πάλαι οἱ ἀνδρειότεροι ῥωμαλεώτεροι καὶ ἀγριώτεροι τῶν λοιπῶν Ἰβηρικῶν λαῶν. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κάντιοι, οἱ, Cantii. Λαὸς τῆς ἀρχαίας Βρεττανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης μεταξὺ Γαλλίας καὶ Βρεττανικῆς νήσου· πέραν. καταγόμενοι ἐκ Γάλλων. Πτολ. β', 3. Καίσ.

Κάντιον, τό, Cantium. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας κείμενον ἀνατολικῶς· ταῦτν Cap. Paporness. Στράβ.

Κανύσιον, τό· Canusium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταῦτν Canosa. Στράβ. — ὅθεν, Κανυσίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ.

Κανιβεύς, έως, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ἑαυτ. τῷ Αἰγύπτιος, ἔχων ἔνα περίφημον ναὸν εἰς τὴν ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν Κάνωβον. Ἡροδτ. 2, 113. Στράβ. ιζ'.

Κάνωβος, καὶ **Κάνωπος**, ὁ (ᾳ) Canopus. Πόλις ἀρχαία τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου ποταμοῦ εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν· ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κανώβου κυβερνήτου τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Ἑλένης. Ἡροδτ. 2. 15. ταῦτν Ἄβουκίρ. ἡ συνήθ. γραφ. ἐστὶ διὰ τοῦ β· μόνον δὲ παρὰ Δουκ. Καλλιμ. καὶ Στεφ. Βυζ. εὑρηται διὰ τοῦ π γραφομ. καὶ Ἄρτεμ. παρὰ Στρβ. Δουκ. Πλ. 15. — ὅθεν Κανωβίτης, ου (ι) ἐκ τοῦ Κανώβου. — 2) Κανωβικός, ή, όν, τοῦ Κανώβου ἢ εἰς τὴν πόλιν Κάνωβον ἀνήκων· τὸ Κανωβικὸν στόμα, τὸ δυτικὸν στόμιον τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Ἡρόδτ. 2, 17. ὅπερ καὶ Ἡρακλεωτικὸν στόμα ἄλλως ἐλέγετο. Στράβ. — 3) Κανωβίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Κανώβου οὖσα. Σόλ. Λεῖψ. 33.

Κάνωβος, ὁ. Ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπέθανεν ἐκ.ταῦθα, ταφεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου πλησίον τοῦ δυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κανωβικόν, ὡσαύτως καὶ ἡ πόλις Κάνωβος. Στράβ. ιζ'. Διον. Περ. 15.

Κάνωνος, ὁ, καὶ **Κάννωνος**, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὅστις ἐξέδωκε τὸ ἰσχυρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλ. α', 7, 21. καὶ Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1089. — ὅθεν, τὸ Κανώνου ψήφισμα, παρβλ. Brunk. εἰς Ἀριστφ. καὶ Schneid. εἰς Ξενοφ. αὐτόθι.

Κάνωπος, ὁ, = Κάνωβος.

Καούαροι, οἱ, Cavaros. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ, Στράβ.

Καπανεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Ἱππονόου καὶ τῆς Λαοδίκης πατὴρ τοῦ Σθενέλου ἐκ τῆς Εὐάδνης καὶ εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀδρήστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον· ἀναβαίνων δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν Θηβῶν διὰ νὰ εἰσβάλῃ ἔνδον λέγεται ὅτι κεραυνωθεὶς ἀπέθανε. Ὅμ. Ἰλ. Β, 564. Αἰτχ. Ἀπολδρ. γ', 6, 3.

Καπανηϊάδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Σθένελος, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 109.

Καπανήϊος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τοῦ Καπανέως ὢν καταγόμενος, ὁ Καπανήϊος υἱός, = Σθένελος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 367.

Καπάτων, ωνος, ὁ. Λοιδορός τις ἐξ Ἰταλίας παρὰ Θουκ. γ', 103.

Κάπετος, ὁ. Εἷς τῶν μυηστήρων τῆς ὡραίας Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ. Ζ', 21.

Καπετώλειον, τό, = Καπιτώλιον, ὅπερ ὅρα.

Καπήνα, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Φελίτκου. Διον. Ἀλ. γ', 32. Λιβ. ταῦτν Civitella. — ὅθεν, Καπινάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Καπιτώλιον, τό· Capitolium. Μία τῶν ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ Καπιτωλίνου ὄρους ἐν

Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἤγειρε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Ταρκυίνιος ὁ Πρίσκος ἔνδον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ τούτου κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθήμενον ἐφ' ἑνὸς θρόνου· εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐφυλάττοντο καὶ τὰ βιβλία τῶν Συβίλλων μέσα εἰς λίθινα κιβώτια καὶ ἄλλα ἐπίσημα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων γράμματα. Πολύβ. Στράβ. Καπετώλιον, τό, Διον. Ἀλ. Στεφ. Βυζ. Ἡρωδ. — ὅθεν, Καπιτώλιος, ία, ιον· ὁ εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνήκων, Ζεὺς ὁ Καπιτώλιος. Πολύβ. — 2) Καπιτωλεῖος, α ον τοῦ Καπιτωλίου, καὶ Καπιτωλεῖα, τά, οἱ Καπιτώλιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου Διός τελούμενοι, καὶ ὁ ἀγὼν τῶν Καπιτωλίων. Ἡρωδ. — 3) Καπιτωλίς, ίδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ Καπιτωλίου οὖσα. Ἀνθολ.

Καππαδόκης, ου, ὁ· Cappadox. Ὁ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· Πληθ. οἱ Καππαδόκαι· Ἡροδτ. Ξενοφ. Διον. Περ. 974. καὶ Καππάδοξ, κος, Στράβ. κατ' Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 970.

Καππάδοκος, ὁ· Στέφ. Βυζ. Ἐτυμ. Μεγ.

Καππαδοκία, ἡ, Cappadocia. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρμενίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Κιλικίας καὶ Κομμαγηνῆς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Λυκαονίας. Κατὰ Στράβ. διηρεῖτο ἡ Ἐπαρχία αὕτη ὑπὸ τῶν Περσῶν εἰς δύο Σατραπείας εἰς μεγάλην Καππαδοκίαν καὶ εἰς μικρὰν Καππαδοκίαν ἢ εἰς τὴν ἐν Ὀντῳ Καππαδοκίαν λεγομένην. Ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Καππαδοκία μόνον τὸ ἐνδότερον πρὸς μεσημβρίαν μέρος ταύτης τῆς χώρας, τὸ δὲ ἀρκτικὸν ὅπερ ἄλλως καὶ ἡ ἐν Ὀντῳ Καππαδοκία ἐλέγετο, ὠνομάσθη ἰδίως ὑπ' αὐτῶν Πόντος· ἐσχημάτιζε δὲ ἡ Καππαδοκία ἐν ἴδιον βασίλειον ἀπὸ τῆς βασιλείας Ἀριαράθου τοῦ δευτέρου ἕως τοῦ Ἀρχελάου, ὅτε ἔγινε καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου τὸ 17 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 70. Ξενοφ.

Καππαδόκισσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Καππάδοξ, κος, ὁ, = Καππαδόκης. — 2) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας χώρας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Γαλατίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἅλυν. Δουκ.

Καππώτας, ου, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἷς ἱερὸς λίθος πλησίον τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρέστης ἐλευθερώθη τῆς μανίας του. Παυσ. β', 23. 2.

Καπρέαι, αἱ (Καπρία, ἡ, Στεφ. Βυζ.). Capreae. Νῆσος τῆς μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἀπέρασε τοὺς τελευταίους ἑπτὰ χρόνους τῆς ζωῆς του μανάζων ταῦτν Capri· ὅθεν, Καπρεάτης, του, (ᾳ) ὁ κάτοικ.

Καπρία, ἡ. Λίμνη τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στρβ.

Κάπρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ῥέων γαλήσιον τῶν Κολοσσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Στράβ. — 2) μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς χύνεται εἰς τὸν Τίγριν, ταῦτν μικρὰν Ζάβ ἢ Ζάβατος. Πολύβ. — 3) Νῆσος μικρὰ καὶ λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῶν Σταγείρων ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Καπύη, ἡ· Capua. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τιφάτα εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐσύστησαν μετὰ ταῦτα διάφορα γυμναστήρια, ἐξαιρ. τῆς παλαίστρας καὶ τῆς ἀθλητικῆς τέχνης· ταῦτν Κρείπια πλησίον τῆς κώμης St. Maria. Πολύβ. Στράβ. (ὁ τύπ. Κάπυα εὑρηται μόνον ἅπαξ παρὰ Στράβ. ὡς καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ.) — ὅθεν Καπυανός, ὁ κάτοικ. τῆς Καπύης.

Κάπυς, υος, ὁ (υυ). Τὸς τοῦ Ἀσσαράκου καὶ τῆς Ἱερομνήμης, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θέμιδος θυγατρὸς τοῦ Ἰλου. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 239. Ἀπολδρ. β', 11, 2.

Κάρ, γεν. Καρός, ὁ, Λίτκ. Κᾶρα. Τὸς τοῦ Φορωνέως ἀδελφὸς τοῦ Μυσοῦ καὶ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ χώρα Καρία. Ἡροδτ. 1, 171. Κατὰ Παυσ. α', 39. ἐβασίλευσεν ὁ Κὰρ εἰς τὰ Μέγαρα ἔνθα ἔκτισε μίαν Ἀκρόπολιν Καρίαν, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ τάφος εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Κορίνθου. — 2) Κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πληθ. οἱ Κᾶρες. Ὅμ. Ἰλ. Β, 867. Ἡροδτ. Ἐλογίζοντο οἱ Κᾶρες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς ἂν ἔθνος δουλικὸν καὶ χαμερπὲς καταφρονούμενοι πρὸ πάντων διὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν ληστρικὸν βίον καὶ ὅντες μετὰ ταῦτα ἐδούλευον ἐπὶ μισθῷ ὡς στρατιῶται εἰς τὰς διαφόρους τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἐκστρατείας, ἐξ οὗ ἐπεκράτησεν ἡ λέξις Κᾶρες ἐν παροιμίαις, ἐπὶ οὐτιδανῶν καὶ ἀναξίων ἀνθρώπων λεγομένη· Θουκ. α', 4-8. (τὸ α ἔστιν μακρόν· μόνον δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 378. ἐν Καρὸς αἴσῃ, εὑρηται βραχὺ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς. Τὰ λεξικὰ ἀναφέρουσιν ἄλλην τινὰ παραγωγὴν καὶ ἑρμηνείαν τῆς Ὁμηρικῆς λέξεως Καρός, καθ' ἃς τὸ Κᾶρ κεῖται ὡς ἀρχαία τις λέξις ἀντὶ θρίξ, ὡς εἰ ἔλεγεν, ἐν τριχὸς μοίρᾳ ἤτοι ἐν οὐδενὶ λόγῳ.)

Κάραβις, ιος, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει κατ' ἀκρίβειαν προσδιωρισμένη. Ἀππιαν. Ζ. Ἰ. 42, 43.

Κάρελις, εως, ἡ, Caralis. Πόλις τῆς Νήσου Σαρδινίας κειμένη ἀνατολικῶς, ταῦτν Cagliari· ἔτι δὲ καὶ Πάραλις ἄκρα. Πτολ. γ', 3. Στράβ. ἐ. ἡ Γραφ. Κάλαρις ἐστὶν ἡμαρτημ.

Καραμβίς, ίδος, ἡ· προσυπακμ. ἄκρα· Carambis. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ Ματώπου ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· ταῦτν Κερμπέ· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 361. Στράβ. Γενικ. Καράμβεως, παρὰ Δουκ. Τοξ. 57.

Καρανίτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχει τὰς πηγάς αὐτοῦ ὁ Εὐφράτης ποταμός. Πτολ. Στράβ. παρὰ Πλιν. V, 20.

Κάρανος, ὁ· Ἰων. Κάρηνος. Εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀργείων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ κυριεύσας ἓν μέγα μέρος αὐτῆς ἐσύστησε πρῶτος αὐτόθι τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Πλουτ. — 2) Τὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφονεύθη παῖς ἔτι ὢν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κάρβων, ωνος, ὁ, Carbo. Ὄνομ. Κύρ. Ἐπισήμων τινῶν ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ.

Καρδαμύλη, ἡ (-υυ-). Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη πλησίον τῶν Δεύκτρων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδ. 9ίτει ἐπὶ τῆς Λακωνίας· ταυτὸν Καρδάμυλα. Ὁμ. Ἰλ. I, 150. Ἡρόδ. 8, 73. Θουκ. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Χίου ἡ κατά τινας πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Θουκ. η', 24. Στεφ. Βυζ.

Καρδία, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, πατρὶς τοῦ στρατηγοῦ Εὐμένους· ταυτὸν Καρδιανά. Ἡρόδ. Ξενοφ. — ὅθεν, Καρδιανός, ὁ κάτοικ. Δημ.

Καρδούχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθης τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ κώμας καὶ χωρία, πιθαν. οἱ νῦν Κοῦρδοι. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 5, 15. οἱ Γυρδαῖοι, παρὰ Στράβ. καὶ, Κορδυαῖοι, Ἰωσηπ. — ὅθεν Κρδούχιος, ία, ιον, τῶν Καρδουχων ἢ εἰς τοὺς Καρδούχους ἀνήκων· — τὰ Καρδούχια ὄρη· ὄρη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι μίαν συνέχειαν τοῦ Ταύρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀσσυρίας. Ξενοφ. τὰ Γορδυαῖα ὄρη παρὰ Στράβ. ὅπερ ἄρα.

Καρεῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἔχοντες πόλιν τοὺς Κόλχους εἰ ὅ καὶ Κόλχοι ὑπό τινων ἐκαλοῦντο. Πτολ. Mannert. Γεωγρ. V. 1. σελ. 209.

Καρήνη, = Καρίνη, Στέφ. Βυζ.

Καρηνῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Εὐφράτης ποταμός, = Καρανῖτις. Στράβ.

Κάρηνος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Κάρανος. Σκαρτιάτης τις παρ' Ἡρόδ. 7, 173.

Κάρησος, ὁ (ῑ). Ποταμὸς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Αἴσηπον ὕστερον Πῖτυς καλούμενος. — 2) = Κορησσία, ὅπερ ἴδε. Πτολ.

Καρθέα, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κέω. Στράβ.

Καρία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας, Λυδίας καὶ τῆς θαλάσσης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἀπὸ τοῦ Μύνδου ποταμοῦ ἕως τοῦ λιμένος Καύνου ἐκτείνετο παραθαλασσίως ἡ χώρα τῶν ἐν Ἀσίᾳ Δωριέων· ἐσχημάτιζε δὲ πρότερον ἡ Καρία ἴδιον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν Ἁλικαρνασσὸν ἕως οὗ ἀκολούθως ὑπετάχθη καὶ αὕτη εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν. Ἡρόδ. Θουκ. — ὅθεν, Κάριος, ία, ιον, καὶ Καρικός, ή, όν, τῆς Καρίας, ἡ εἰς τὴν Καρίαν ἀνήκων· ὁ Κάριος Ζεύς, Ἡρόδ. 1, 171. — τὸ Καρικὸν ἔθνος, Ἡρόδ. τὰ Καρικὰ αὐλήματα, Ἀριστφ. Βατρ. 1303. ἤτοι δουλικὰ καὶ χαμερῆ διὰ τῶν αὐλῶν ἄσματα. Voss.

Καρία, ἡ. Ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Κάρος υἱοῦ τοῦ Φορωνέως ὡς τις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὴν πρῶτος. Παυσ. α', 39.

Καρίνη, ἡ (ῑ) καὶ Καρήνη, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθήνης, ἥτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου. Ἡρόδ. 7, 42. — 2) Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ.

Κάριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μύλασα τῆς Καρίας.

Καρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καρίας ἢ εἰς τὴν Καρίαν ἀνήκουσα. Οὐσιατικ. = Κῶς. Στέφ. Βυζ.

Καρίων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν· Καλλιμ. Ἔμν. Δι. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλου παρ' Ἀριστφ. Πλουτ. 1101.

Καρκαθιόκερτα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, μητρόπολις τῆς αὐτόθι ἐπαρχίας Σωφηνῆς, κατὰ Πλιν. κειμένη πλησίον τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ. παρὰ δὲ Πτολμ. ὑπῆρχε τὸ ὄνομα τοῦτο ἄγνωστον.

Καρκασών, καὶ Καρκασόνη, ἡ, Carcaso. Πόλις μεσόγειος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας. Πτολ. β', 10. Πλίν. 3, 4. ταυτὸν Carcassone.

Κάρκινα, ἡ, = Καρκινῖτις. Πτολ.

Καρκινῖτης, ου, ὁ (-υ--). Ὁ Καρκινῖτης κόλπος. Κόλπος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας πλησίον τῆς πόλεως Καρκίνης, ταυτὸν Ἀκμοχίθ. Στράβ. — 2) κωμικ. ποιητ. λέξις, υἱὸς τοῦ Καρκίνου. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1406.

Καρκινῖτις, ιδος, ἡ, Carcina, Πλιν. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου, ταυτὸν Μαριούπολις. Ἡρόδ. 4, 55. Κάρκινα, Πτολ. γ', 6.

Καρκίνος, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Ξενοκλέους, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. β', 23. — 2) Ποιητὴς Τραγικός, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πολλάκις ἀναφέρεται. Εἶχεν οὗτος τρεῖς υἱοὺς τὸν Ξενοκλέα, Ξενότιμον καὶ Ἀθάνιον, ἐξ ὧν ὁ Ξενοκλῆς ὑπῆρξεν ὡσαύτως τραγικὸς ποιητής. Ἀριστοφ. Βίρ. 781. Νεφ. 1261. Σφ. 1405. (ἡ γραφ. Καρκῖνος καὶ Κάρκινος ἐστιν ἡμάρτη. διότι τὸ ι εὕρηται ἀεὶ βραχύ.)

Καρμάνη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Καρμάν. Στράβ.

Καρμανία, ἡ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας, κειμένη μεταξὺ Περσικοῦ Κόλπου, Ἰνδικῆς θαλάσσης, Ἀραβίας, Ἀρίας καὶ Γεδρωσίας, εἰς

ἄκρον εὔφορος καταβρεχομένη ἀπὸ ἑνὸς πλήθους ποταμῶν, τῶν ὁποίων τινὲς περιεῖχον χρυσόν, ἐπὶ δὲ τῶν ὀρέων αὐτῆς εὑρίσκοντο διάφορα εἴδη μετάλλων· πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν ἔγινε γνωστοτέρα ἡ χώρα αὕτη εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἥτις ταυτὸν Κερμὰν καλεῖται, Στράβ. ιε'. Πτολ.

Καρμανίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καρμανίας, ἡ Καρμανὶς ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Διον. Περ. 606.

Καρμανοί, οἱ· Carmani. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Καρμανίας χώρας, πιθαν. οἱ παρ' Ἡρόδ. Γερμάνιοι, ταυτὸν δὲ Γεβέρνοι καλούμενοι. Διον. Περ. 1083. Στράβ.

Καρμάνωρ, ορος, ὁ. Κρής, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκαθάρισε τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος Πύθωνος· τούτου παῖς ἦν ὁ Εὔβουλος ὅστις ἐγένησε τὴν Κάρμην. Παυσ. β', 11. ι, 7. 30.

Καρμέντις, ιος, ἡ· Carmenta. Περίφημος μάντισσα καὶ μία τῶν ἀρχαίων Νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, τιμηθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὡς ἐγχώριος θεά, καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγύριζον αἱ γυναῖκες τῆς Ἰταλίας τὰ Καρμεντάλια ἱερὰ λεγόμενα κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἰανουαρίου μηνός. Διον. Ἁλ. α', 3. Στράβ. Οὐάρ.

Κάρμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐβούλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Βριτόμαρτιν. Παυσ. β', 30. κατ' ἄλλους δὲ ἦν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ ἔγκυος τοῦ Ἀγήνορος. Ἀντ. Διβ. 40.

Κάρμηλος, ὁ. Ὄρος τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ φερόμενον μεσημβρινῶς ἀπὸ τοῦ ὄρους Λιβάνου, περίφημον διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐφορίαν καὶ τερπνότητα, ταυτὸν Κάρμελ. Πτολ. ε', 15, Ἰώσηπ.

Κάρμινα, ἡ, = Καρμάνη, ἀριθμ. 2.

Κάρμων, ωνος, ἡ, Carmona. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ· ταυτὸν Carmone. Στράβ.

Κάρνεα, τά· Δωρικ. ἀντὶ Κάρνεια, Θεοκρ. Εἰδ. ε', 83.

Καρνεάδης, ου, ὁ (ᾱ). Περίφημος Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης πόλεως τῆς Ἀφρικῆς, μαθητὴς τοῦ Στωϊκοῦ Διογένους, ἀκμάσας περὶ τὸ 180 ἔτος πρὸ Χρ. ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Κριτολάου, ἐθαυμάσθη ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὴν σοφιστικήν του εὐγλωττίαν. Λογίζεται δὲ ὁ Καρνεάδης οὗτος ὡς καθηδρυτὴς καὶ ἀνορθωτὴς τῆς νέας Ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας, ἥτις πρὸ αὐτοῦ ἄρχισε ἤδη νὰ ἀκμάζῃ. Λουκ. Μακροβ. 20. Κικ.

Καρνεάτης, ου, ὁ (ᾱ). Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κάρνεια, τά· καὶ Κάρνεια. Ἑορτὴ ἀρχαία παρ' Ἕλλησι, πανηγυριζομένη ἐξαιρ. ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ διὰ τὸν φόνον τοῦ μάντεως Κάρνου ὑπὸ τοῦ Ἱππότου υἱοῦ τοῦ Φύλαντος, ἢ διὰ τὰ δένδρα κρανείας τὰ ὁποῖα οἱ Ἕλληνες ἔκοψαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἄλσους τὰ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Τρωϊκῆς Ἴδης πρὸς κατασκευὴν τοῦ δουρείου ἵππου. Παυσ. Λακ. 13, 3. ἐτελοῦντο δὲ ταῦτα περὶ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν τοῦ Καρνείου μηνὸς καὶ διήρκουν ἐννέα ὁλοκλήρους ἡμέρας. Ἡρόδ. 7, 206. Θουκ. παρβλ. Vulkern. εἰς Ἡρόδ.

Καρνειάς, άδος, ἡ· Τῶν Καρνείων ἢ εἰς τὰ Κάρνεια ἀνήκουσα, αἱ Καρνειάδες ὧραι, = Κάρνεια, Καλλιμ. Ἀπολ. 88.

Κάρνειος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τινος μάντεως Κάρνου, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην καὶ ὕστερον ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ Ἡρακλεῖδαι Ἀλήτης καὶ Ἱππότης, πρὸς ἐξιλέωσιν δὲ τοῦ φόνου τούτου ἐσύστησαν ὕστερον τὰ λεγόμενα Κάρνεια ἱερά, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀφ' οὗ καὶ Κάρνειος Ἀπόλλων ἐλέγετο· παρβλ. Παυσ. Λακ. 13, Σχολ. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 72. — 2) ὁ Κάρνειος μήν, ὁ παρ' Ἀθηναίοις Μεταγειτνιών λεγόμενος, ἀναλογῶν δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Αὔγουστον μῆνα, καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ Κάρνεια πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρπ. Ἀλκ. 448. Θουκ.

Καρνήϊος, ία, ιον, ποιητικ. ἀντὶ Κάρνειος, Πινδ. Πυθ. 5, 106.

Καρνίων, ωνος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Καλλιμ. Δι. 24. κατ' ἄλλους γραφ. Καρίων ὅπερ ὄρα.

Κάρνοι, οἱ, Carni. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Καρινθίᾳ καὶ Στυρίᾳ χώρᾳ· — ὅθεν, Καρνικός, ή, όν, τῶν Κάρνων.

Κάρνος, ὁ. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐρωμένος τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν τέχνην. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 83. Παυσ. κατ' ἄλλους δὲ περίφημος μάντις ἐξ Ἀκαρνανίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλείδης Ἱππότης ἐφόνευσαν ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, διὰ τὸν ὁποῖον φόνον παρορισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, ἔπεμψε λοιμικὴν νόσον εἰς αὐτούς, πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ὁποίας οἱ Δωριεῖς ἐσύστησαν τὰ λεγόμενα Κάρνεια πανηγυριζόμενα ἔκτοτε εἰς τὴν Λακεδαίμονα πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. γ', 13, 3. Ἀπολλόδ. β', 8, 3.

Κάρπαθος, ἡ. Νῆσος Ἑλληνική ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μεταξὺ τῆς Κρήτης καὶ Ῥόδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη καὶ ἡ περὶ αὐτὴν θάλασσα Καρπάθιον πέλαγος· ταυτὸν Κάρπαθος, κοινῶς. Σκάρπαντα. Ἡρόδ. 3, 45. Στράβ. παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 676. κεῖται διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου Κράπαθος· — ὅθεν, Καρπάθιος, ία, ιον, τῆς Καρπάθου ἢ εἰς τὴν Κάρπαθον ἀνήκων· τὸ Καρπάθιον πέλαγος, ἓν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Κρήτης καὶ Ῥόδου. Στράβ.

Καρπασία, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου Κύπρου, ταυτὸν Καρπάσιον. Στράβ. Διοδ. Σικ. β'.

Καρπάτης, ου, ὁ (ᾱ). Μεγάλη συνέχεια ὑψηλῶν ὀρέων φερομένη μεταξὺ τῆς νῦν Οὐγγαρίας, Πολωνίας καὶ Δακίας, ἥτις ἤδη Καρπάθια ὄρη Carpak λέγεται. Ptol.

Καρπήσιοι, ὁ, = Καρπηταvοί· Πολύβ. γ', 14, 2.

Καρπηταvία, Carpetania Ἡ χώρα τῶν Καρπηταvῶν ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ. Στράβ.

Καρπηταvοί, οἱ· Carpetani. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνιαῆς Ἱσπανίας, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Τολέδην. Στράβ. καὶ, οἱ Καρπήσιοι, παρὰ Πολύβ.

Κάρπις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παvvονίας, ἔχων τὰς πηγάς του ἐπὶ τῆς Ὀρβριακῆς χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, πιεκv. ὁ νῦν Δρᾶυος (Drave) Ἡροδ. 4, 49.

Καρπώ, οῦς, ἡ, Μία τῶν Ὡρῶν παρὰ Παvσ. 3', 35.

Κάρρα, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσημβρινὸς πλησίον τῆς Ἐδέσσης, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἱστορικοὶ ἀναφέρουσιν ὡς Ἑλληνικὴν ἀποικίαν, καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ εὕρηται ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρράν. Στράβ. Δί. Κάσσ. λζ', 3. Ζοσιμ. γ', 12.

Κάρρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κάρρων. Στέφ. Βυζ.

Κάρρωτος, ἐ. Κυρηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλεξιβίου καὶ γvvαικαδελφὸς Ἀρκεσιλάου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Κυρήνης, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας ἀγωνισθεὶς ἁπήνη. Πινδ. Πυθ. ε', 34.

Καρρόδουνον τό· Carchodonum. Πόλις τῆς Παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νῦν Πιλίκα ποταμοῦ ἐν Πολωνίᾳ Zarnovico. Ptol.

Καρσέολοι, οἱ, Carseoli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκούων ἐν τῷ Λατίῳ περὶ τὰ σύνορα τῶν Σαμνίων, ταvῦν Carsoli. Στράβ.

Κάρστις, ιδος, ὁ. Μακεδόντες παρ' Ἀρρίαν.

Κάρσος, ὁ, ἴδε Κέρσος.

Καρσουλοι, οἱ, Carsulae. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· κειμένη δυτικῶς τῶν Ἀπαvvίvvων ὀρέων. ταvῦν χωρίον Castiglione. Στράβ.

Καρτέρεια, τά, ἴδε Κρατέρεια.

Καρτάρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, κεραυvωθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Καρτηΐα, ἡ, Cartejn. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ Φοινίκων κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἔπεμψαν μίαν ἀποικίαν 4000 νεακίσκων μετὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους· ταvῦν Rocadillo. Στράβ. Ptol.

Καρύα, ἡ, = Καρύαι.

Καρύαι, καὶ Καρvαί, αἱ (υυ-). Κώμη τῆς Λακωvvίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Σελλασίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦν ὁ vαὸς τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος, ἔvθα αἱ παρθένοι συvήρχοντο ἑτησίως καὶ ἐπαvηγύριζον τὴν ἑορτὴv αὐτῆς μὲ δημοσίους χορούς· Θουκ. ε', 55 Ξεvφ. Καρvαί, Παvσ. 7, 11. — ὅθεv, Καρυάτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Θηλ. Καρυάτις, ιδος, ἡ ἐκ τῶv Καρυῶv οὖσα, — 2) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τοῦ Φηvεοῦ. Παvσ. η', 13. Καρυάτιδες, αἱ· οὕτως ἐκαλοῦvτο γvvαικόμορφά τιvα ἀγάλματα ἱστάμεvα ἐπὶ τῶv τειχῶv, ἐπὶ τῶv ὁποίωv ἐφέροvτο διάφορα βάρη· — καὶ Καρvατίζω, συγκροτῶ δημοτίους χορούς. Λουκ. Οὐίτρ. Ι, 1.

Καρύαvδα, ἡ. Πόλις τῆς ἐv Ἀσίᾳ Καρίας κειμέvη ἐπί τιvος μικρᾶς vήσου συvεχομέvης σχεδὸv μὲ τὰ παράλια τῆς αὐτόθι χώρας, ἔχουσα ἕvα λιμέvα· Στράβ. — ὅθεv, Καρvαvδεύς, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 4, 44.

Καρυᾶτις, ιδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς κώμης Καρυῶv ἐv Λακωvίᾳ ἥτις ἦv ἱερὰ αὐτῆς καὶ ἔvθα εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ ὄvομα τοῦτο εἰς vαὸς αὐτῆς. Παvσ. γ', 10.

Κάρυστος, ὁ. Τίδος τοῦ Χείρωvος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠvομάσθη ἡ ἐv Εὐβοίᾳ πόλις Κάρυστος. Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 539.

Κάρυστος, ἡ (ᾱ). Πόλις τῆς vήσου Εὐβοίας κειμέvη ἐπὶ τῶv vοτείωv αὐτῆς παραλίωv, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς λατομεῖα τῶv Μαρμάρωv, τὰ ὁποῖα οἱ Ῥωμαῖοι ἐξαιρ. μετεχειρίζοvτο εἰς διαφόρους αὐτῶv μεταλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· ταvῦv Κάρυστος· Ὅμ. Ἰλ. Β, 539. Ἡρόδτ. — ὅθεv, Καρύστιος, ία, ιον, τῆς Καρύστου ἢ ἐκ τῆς Καρύστου ὤv, Εὐριπ. καὶ Καρύστιοι, οἱ κάτοικ.

Καρχηδόv, ὀvος, ἡ, Carthago. Ἀρχαία καὶ περίδοξος πόλις, πρωτεύουσα τῆς Καρχηδοvικῆς Δημοκρατίας ἐv Ἀφρικῇ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπό τιvος Καρχηδόvος καλουμέvου τὸ 1198 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ περὶ τὸ 823 ἔτος μετὰ τὴv ἅλωσιv τῆς Τροίας, ἐλθοῦσα ἐvταῦθα ἐκ τῆς Φοιvίκης ἡ Διδὼ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίοvος μὲ μίαv ἀποικίαv Τυρίωv, ἔκτισεv αὐτὴv ἐκ vέου καὶ τὴv ηὔξησε μὲ πολλὰς μεγαλοκρεπεῖς καὶ ὀχυρὰς οἰκοδομές, καὶ μὲ μίαv ἰσχυρὰv ἀκρόπολιv Βύρσαv καλουμέvηv· εἶχε δὲ ἡ πόλις αὕτη καὶ δύο εὐρυχώρους λιμέvας, ἐξ ὧv ὁ εἰς περιεῖχε τὸv στόλοv τῶv Καρχηδοvίωv, ὁ δὲ ἕτερος ἐδέχετο τὰ εἰσπλέοvτα ἐμπορικὰ πλοῖα ἐκ διαφόρωv μερῶv τῆς οἰκουμέvης. Πολὺv χρόvοv ὑπῆρξεv ἡ Καρχηδὼv ἰσχυρὰ ἀvτίζηλος τῆς Ῥώμης, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχεv ἀλλεπαλλήλους πολέμους, ἕως οὗ vικηθεῖσα κατὰ κράτος ὑπὸ τῶv Ῥωμαίωv κατηδαφίσθη ἐξ ὁλοκλήρου τὸ 608 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. 146 πρὸ Χρ. Ἡρόδτ. 3, 17, 19. Θουκ. Διοδ. Σικ. ιγ', ὁ Καίσαρ Αὔγουστος ἀvώρθωσεv αὐτὴv ἐκ vέου καὶ τὴv ἔφερεv σχεδὸv εἰς τὴv προτέραv ἀκμὴv κατάστασιv· — ὅθεv, Καρχηδόvιος, ία, ιον, τῆς Καρχηδόvος ἢ ἐκ τῆς Καρχηδόvος ὤv· Οὐσστκ. Καρχηδόvιος, ὁ κάτοικ. τῆς Καρχηδόvος· Ἡροδτ. ἡ Καρχηδοvία, ἡ περὶ τὴv Καρχηδόvα χώρα, καὶ Καρχηδοvιακός, ἡ, όv, ὁ εἰς τὴv Καρχηδόvα ἀvήκωv. Θουκ.

Καρχηδώv, όvος, ἡ νέα, Carthago nova. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Ταρρακωvικῆς Ἱσπαvίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρούβα στρατηγοῦ τῶv Καρχηδοvίωv ἐπὶ τοῦ δευτέραv Καρχηδοvικοῦ πολέμου, ὀχυρὰ κειμέvη ἐvτὸς ἑvὸς

στεvοῦ κόλπου τῆς θαλάσσης· πρὸ τοῦ λιμέvος αὐτῆς εὑρίσκετο μία μικρὰ vῆσος Ἡρακλέους vῆσος καλουμέvη· ταvῦv ὀvομάζεται Καρθαγόvη. Στράβ. ἔτι δέ, ἡ Καιvὴ πόλις. Πολύβ.

Κάσαμβος, ὁ. Τίδος τοῦ Ἀριστοκράτους, εἷς τῶv ἐv Αἰγίvῃ πρωτοχόvτωv πολιτῶv. Ἡροδτ. 6, 73.

Κασθαvαία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, κειμέvη παραθαλασσίως ἐv τῇ ἐπαρχίᾳ Μαγvησίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους· ταvῦv, Κασταvιά· Ἡροδτ. 7, 188. Στράβ. καὶ Κασταvαία. Στεφ. Βυζ.

Κασίλvον, τό· Casilinum. Πόλις τῆς Καμπαvίας χώρας ἐv τῇ Ἰταλίᾳ, κειμέvη ἐπὶ τοῦ Βουλτούρvου ποταμοῦ· ταvῦv, Nova Capua, Στράβ.

Κάσιvον, τό, Casinum. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐv Ἰταλίᾳ κατοικουμέvη ὑπὸ τῶv Οὐόλσκωv· ταvῦv, Casino. Στράβ.

Κάσιvος, ὁ· Casinus. Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐv τῇ Ἰταλίᾳ, ταvῦv Sacco· Στράβ.

Κάσιοι, οἱ, ἴδε Κίσσος.

Κάσιον, τό (ᾱ). Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμέvη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κασίου ὄρους· ταvῦv Κατίχ. Στεφ. Βυζ.

Κάσιον ὄρος, τό (ᾱ) Casius mons. Ὄρος παραθαλάσσιον τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμεvον ἀvατολικῶς πλησίον τῆς Σερβωvίδος λίμvης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς περίφημος vαὸς τοῦ Διός· μετὰ τὴv ἐv Φαρσάλοις ἥτταv φυγὼv ὁ Πομπήϊος ἐφοvεύθη καὶ ἐτάφη ἐvταῦθα· ταvῦv καλεῖται Ἐλ-Κάς, ἡ Καπ ἐελ Κάς. Ἡροδτ. 2, 6. — 2) Ὄρος ὑψηλὸv τῆς ἐπαρχίας Σελευκίας ἐv Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόvτου ποταμοῦ· ταvῦv Ὀκράβ. Στράβ. Διον. Περ. 880. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀλβαvίας ἐv τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὴv Κασπίαv θάλασσαv. Πλίv. 5, 15.

Κάσιος, ὁ (ᾱ) Ἐπιθ. τοῦ Διός κληθέvτος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐv Αἰγύπτῳ Κασίου ὄρους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ περίφημος αὐτοῦ vαός. Στράβ. ΙΣ'. Πλίv.

Κασιῶτις, ιδος, ἡ (υυ-υ). Τοῦ Κασίου ἢ ἐκ τοῦ Κασίου ὄρους οὖσα· ἢ Κασιῶτις πέτρη, = τὸ Κάσιον. Διον. Περ. 260. — 2) Οὐσιαστκ. παράλιός τις ἄκρα ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Πηλουσίου στόματος.

Κασμέvαι, αἱ· καὶ Κασμέvη, ἡ· Casmena. Πόλις μεσόγειος τῆς vήσου Σικελίας κειμέvη πλησίον τῆς Μοτύης, ταvῦv Scicli. Ἐvικ. παρ' Ἡρόδτ. 7, 155. Πληθ. παρὰ Θουκ. 5', 5. — ὅθεv, Κασμεvαῖοι, οἱ κάτοικ.

Κάσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμέvη πλησίον τῆς Κῶ, ταvῦv Κέσσε. Ὅμ. Ἰλ. Β, 676. — ὅθεv Κάσιοι, οἱ κάτοικ.

Κασουργίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμαvίας κειμέvη ἐv τῇ vῦv Σιλεσίᾳ χώρᾳ. Ptol.

Κασπάτυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰvδίας, ἐv τῇ Πακτυϊκῇ χώρᾳ κειμέvη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰvδοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ὁ Σκύλαξ ἔπλευσε δι' ἐπιταγὴv τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου εἰς τὰ ἐvδότερα τῆς Ἰvδίας· Ἡροδτ. 3, 93. 4, 44. ταvῦv Καβούλ παρὰ Στεφ. Βυζ. καλεῖται αὕτη πιθαvῶς κατὰ γραφ. ἁμάρτημα Κασπάκυρος, τὴv ὁποίαv ὁ Γεωγράφος οὗτος ἀvαφέρει ἐκ τοῦ Ἑκαταίου ὡς πόλιv τῶv Γαvδαρίωv.

Κάσπειροι, οἱ, Caspirae. Ἔθvος μέγα τῆς Ἰvδίας κατοικοῦvτες ἐπὶ τῶv συvόρωv μεταξὺ τῶv Σάκωv καὶ Πάρθωv, τῶv ὁποίωv πρωτεύουσα πόλις Υπῆρχεv ἡ Ἡράκασσα· Ἡροδτ. 3, 93. 7, 86. ἔvθα κατά τιvας Κάσπιοι ἀvαγvωστκ. ἴδε Reitz praef. pag. 17. Ἐvικ. Κάσπειρος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐκ Ἡροδτ.

Κάσπειρος, ἡ, Caspira. Πόλις τῆς Ἰvδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶv Κασπείρωv κειμέvη ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοvτο τὸ πάλαι διὰ τὴv μεγάληv αὐτῶv ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειv. Στεφ. Βυζ.

Κασπία θάλασσα, ἡ, Κασπίαι πύλαι, ἴδε Κάσπιος.

Κασπιακός, ἡ, όv. Ἐκ τῶv Κασπίωv, ἢ εἰς τοὺς Κασπίους ἀvήκωv. Λουκ.

Κασπιαvή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀλβαvίας ἐv τῇ Ἀσίᾳ εκτειvομέvη περὶ τὸv Κύρου ποταμόv. Στράβ. — ὅθεv, Κασπιαvοί, οἱ κάτοικ.

Κασπιάς, άδος, καὶ Κασπίς, ίδος, ἡ, = Κασπία. Διον. Περ. 729. 1035.

Κάσπιοι, οἱ. Ἔθvος Σκυθικὸv κατοικοῦv περὶ τὴv Κασπίαv θάλασσαv ἐv Ἀσίᾳ κατὰ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῶv Καvκασίωv ὀρέωv καὶ ἐv τῇ ἀvατολικῇ Μηδίᾳ· ἔζωv δὲ οὗτοι βίοv vομαδικὸv καὶ ἦσαv ὑποτελεῖς εἰς τὴv Περσικὴv μοvαρχίαv, τὰ δὲ ὅπλα αὐτῶv ἦσαv τόξα καὶ ξίφη μακρά. Ἡροδτ. 3, 91. Στράβ.

Κάσπιον ὄρος, τό, Mons Caspii. Ὄρος τῆς ἀρκτῴας Ἀσίας σχηματίζον τὰ ἀvατολικὰ ὅρια τῆς Ἀσίας καὶ ἀρκτικῆς Μηδίας, διὰ μέσουτιvὸς ὁποίου ἦv ἡ διάβασις τῶv λεγομέvωv Κασπίωv πυλῶv· ταvῦv Σάχ Κόχ. Στράβ. Ptol.

Κάσπιος, ία, ιον. Τῶv Κασπίωv. Ἡ Κασπία θάλασσα καὶ τὸ Κάσπιον πέλαγος, ἔτι δὲ καὶ Τρκαvικὴ θάλασσα λεγομέvη· ἡ ἐv τῇ βορείῳ Ἀσίᾳ εὑρισκομέvη ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄvομα θάλασσα, τῆς ὁποίας μόvοv τὸ δυτικὸv μέρος ἐκαλεῖτο ἰδίως Κασπία, τὸ δὲ ἀvατολικὸv Τρκαvικὴ θάλασσα ἀπὸ τῆς αὐτόθι Τρκαvίας χώρας· καθ' Ἡροδτ. εὑρίσκετο ἡ θάλασσα αὕτη μόvη καὶ καθ' ἑαυτὴv μὴ συvεχομέvη μὲ οὐδεμίαv ἄλληv· τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ἦv ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτοv εἰς ἀπεδείχθη ὕστεραv καὶ ὑπὸ τῶv vεωτέρωv Γεωγράφωv. Ἡροδτ. 1. 202. Στράβ. ἔτι ἡ Κασπὶς θάλασσα, Διον. Περ. — 2) Αἱ Κάσπιαι πύλαι, Caspiae Portae. Στεvωτάτη διάβασις διὰ μέσου τῶv Κασπίωv ὀρέωv ἐv τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶv συvόρωv τῆς Μηδίας καὶ Τρκαvίας, ἔχουσα μῆκος ἑκατὸv σταδίωv περιεχομέvη ἐκατέρωθεv ὑπὸ ὑψηλῶv καὶ ἀποτόμωv βράχωv. Στράβ. Ἀρρίαv. γ', 29. Πλίv. (-υυ, ἐv δὲ τῷ Κασπία εὕρηται πολλάκ. τὸ ι μακρὸv, π. χ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 859. Διον. Περ. 21. 53. παρβλ. Herm. στοιχ. μετρ. σελ. 56, 57. καὶ Pass. εἰς Διον. Περ. 1039.)

Κασάvδρα καὶ Κασαvδρεία, ἡ, = Κασσάvδρα, Κασσαvδρεία.

Κασσαvδάvη, ἡ. Γυvὴ Κύρου τοῦ μεγάλου

βασιλέως τῶν Περσῶν καὶ μήτηρ τοῦ Καμβύσου. Ἡροδ. 2, 1.

Κασσάνδρα, ἡ. Ἐπικ. Κασσάνδρη, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀλεξάνδρα ἐλέγετο. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἕλενου, ἥτις ὡς ἐλέγετο ἐδιδάχθη εἰς τὸν ἐν Θύμβρῃ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικὴν τέχνην ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, μὴ θέλουσα δὲ νὰ ἀνδώσῃ εἰς τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ὁ Ἀπόλλων ὑπὲρ αὐτῆς, κατεστάθη ἀπάρατος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε οὐδεὶς πλεόντων ἀνθρώπων δὲν ἔδιδε πίστιν εἰς τὰς μαντείας αὐτῆς, μὲ τὸ νὰ ἐπρομήνυεν ἀείποτε δυστυχίας καὶ ὀλέθρους. Ἀπολλόδ. γ', 11, 2. αὕτη προεῖπε καὶ τὸν μέλλοντα ἀφανισμὸν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ οὐδ' ὅλως ὁ πατήρ αὐτῆς Πρίαμος. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ἐλθοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη καὶ αὕτη ἀπὸ τὴν Κλυταιμνήστραν ἀφ' οὗ πρότερον ἐμήνυσε διὰ τῆς μαντικῆς τέχνης τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 366. Λυκοφρ. 1108. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ τοῖς ὕστερον συγγρ. εὑρίσκεται Κασάνδρα. Εὐριπ. Ἑκ. 88. Λουκ.

Κασσανδρεία, ἡ, πρότερον Ποτίδαια καλουμένη. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὕστερον δὲ πάλιν ἀνορθωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου· ταυτὴν Κασσάνδρα. Στράβ. Ἐπιτ. Παυσ. καὶ Κασάνδρεια, Διόδ. Σικ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κασσανδρεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Κάσσανδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, τὸν ὁποῖον τινὲς τῶν ἱστορικῶν ἀναφέρουσιν ὡς φονέα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου διὰ παρακινήσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ἀφ' οὗ πρότερον κατεπολέμησε τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὴν φατρίαν τῆς Ὀλυμπιάδος μητρὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἠφάνισαν ὅλους τοὺς ἀναπολειφθέντας συγγενεῖς καὶ οἰκείους τῆς βασιλικῆς γενεᾶς. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θεσσαλονίκης εἶχε τρεῖς παῖδας, τὸν Φίλιππον, Ἀντιπάτρον καὶ Ἀλέξανδρον, τῶν ὁποίων ὁ πρωτότοκος Φίλιππος διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου τὸ τρίτον ἔτος τῆς 120 Ὀλυμπ. Πολύβ. Κάσανδρος, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κασσίεια, ἡ, = Κατσιέπεια, ὅπερ ἴδε.

Κασσιέπεια, ἡ, καὶ Κασσιόπη, καὶ Κασσίεια. Θυγάτηρ τοῦ Ἀράβου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Ἀτύμνιον. Ἀπολλόδ. β', 4, 2. γ', 1, 2. Λουκ. συγκατετάχθη δὲ καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀστέρων. Γῆν. παρβλ. Ἡσιο εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 308.

Κασσιόδωρος, ὁ. Ὁ μεταφράσας τὸν Ἰώσηπον Φλάβιον εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν περὶ τὴν ἕκτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα. — 2) Ὄνομα κύρ. ἀνδρὸς ἐν τῇ Ἀνθολ.

Κασσιόπη, ἡ, = Κασσιέπεια. Ἀνθολ. — 2) Κασσάνδρη. Πτολμ.

Κάσσιος, ὁ. Cassius. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν Κάσσιος ὁ ἐκ Πάρμης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὁ πρῶτος τῶν συνωμοτῶν ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, φονευθεὶς τελευταῖος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

Κασσιτερίδες, αἱ νῆσοι, καὶ Καττιτερίδες, Στράβ. (κασσίτερος.) Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσοι τινὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, κείμεναι βορειοδυτικῶς τῆς Ἰσπανίας, ὅπου πρῶτον, κατὰ Στράβ. ἔπλευσαν οἱ Φοίνικες, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας μεταφέρετο πολὺς κασσίτερος εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ὁ Ἡροδ. 3, 115, δὲν προσδιορίζει οὐδ' ὅλως τὴν θέσιν αὐτῶν κατὰ τοὺς μετεγενεστ. γεωγράφους ἤσαν αἱ νῦν Scilly νῆσοι λεγόμεναι ἢ κατ' ἄλλους αἱ Σορλίγγαι νῆσοι, κείμεναι ἐπὶ βαθμοὺς ἀρκτικώτερον τῆς βορείου Ἰσπανικῆς ἄκρας. Στράβ. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ Ἑσπερίδες παρὰ Δειν. Περ. 561.

Κασσιφόνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέμαχος, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐφονεύθη. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 798. 808.

Κασσιωτίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, Στράβ. διάφορος τῆς Κασιωτίδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Κασσωπαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Στράβ. καὶ, Κασσώπιοι. Στέφ. Βυζ.

Κασσώπη, ἡ, Κασσιώπη, Πτολ. Πόλις τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Κομάρου, ταυτὸν κατάστινας ἡ πόλις Ἰωάννινα, Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἠπείρου κείμενος ἐπὶ τῆς νοτειοδυτικῆς ἄκρας τῆς αὐτόθι Χαονίας χώρας ἀρκτικῶς τοῦ Βοθρώτου, ἀνήκων τὸ πάλαι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Κερκύρας, καὶ ἀπ' ὅπου ἐγίνετο συνήθ. ὁ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος διάπλους· ταυτὸν Ἅγιοι, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κερκύρας μὲ λιμένα, ταυτὸν Κάσσωπον. Πτολ.

Κασσωπία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Ἠπείρου, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πόλεις τὴν Πανδοσίαν, Βουχαίτιον καὶ Ἐλάτειαν, καὶ λιμένα τὴν Κασσώπην. Δημ.

Κασσωτίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο οὕτω καὶ μία κρήνη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. ι', 22.

Καστάβαλα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη πλησίον τῶν αὐτόθι ὁρίων. Στράβ.

Καφταλία, ἡ. Περίφημος πηγὴ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἱερὰ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ἐποίας τὸ ὕδωρ ἔπινον συνήθ. ὅσοι ἤρχοντο νὰ ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος περί τινος πράγματος· ὠνομάσθη δὲ Κασταλία ἀπὸ τοῦ Κασταλίου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἀπό τινος νύμφης

Καστελλίας ἥτις διωκομένη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου μετεμορφώθη εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγήν. Πινδ. Ἠρδτ. — ὅθεν, Κασταλίς, ίδος, ἡ, τῆς Κασταλίας, αἱ νύμφαι Κασταλίδες, = Μοῦσαι. Θεοκρ. Εἰ. ζ', 148.

Καστάλιος, ὁ (-υυν). Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ πηγὴ Κασταλία ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἢ αὐτόχθων τις κατὴρ τῆς Θυίας. Παυσ.

Καστάναια, ἡ, = Κασθάναια, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Καστανάιος, ὁ κάτοικ.

Καστιάνειρα, ἡ (-υυ-). Γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ μήτηρ τοῦ Γοργυθίωνος, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 305.

Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, ἴδε Κάστωρ.

Κάστωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκους, εἰς τῶν ἐπισήμων καὶ θεοφιλεστέρων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς τέχνης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ὕστερον ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ὅτε δὲ ὁ Θησεὺς ἥρπασε τὴν ἀδελφήν του Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πολυδεύκους εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν ᾐχμαλώτισε τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐτιμήθη ἐξόχως διὰ τὴν ὁποίαν ἐδείξε πρὸς αὐτοὺς φιλανθρωπίαν μὴ θελήσας νὰ βλάψῃ ποσῶς τὴν χώραν των. Μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθη δὲ μὲ θνητὴν φύσιν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰδᾶ ὅτε ἠγωνίσθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, ἀλλ' ὁ ἀδελφός του Πολυδεύκης μετέδωκεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν Δία μετιτείας του ἐκ τῆς ἀθανασίας τὴν ὁποίαν ὡς τέκνον τοῦ θεοῦ τούτου ἔλαχεν παρὰ τοῦ πατρός του· διὸ καὶ ἐναλλὰξ ἀνὰ μίαν ἡμέραν εὑρίσκετο ὁ εἷς εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ ὁ ἕτερος εἰς τὸν Ἅιδην. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολλόδ. γ', 10, 2. ἐτιμήθησαν δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μὲ θείας τιμὰς ἔχοντες εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἰδίους ναούς, παριστανόμενοι ἀείποτε ἐνωμένοι καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἔφιπποι. — 2) Συγγραφεύς τις Ῥόδιος ἀκράσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλουτ. ὅθεν, Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κάστορος ἢ εἰς τὸν Κάστορα ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κάστορος καταγόμενος· ὁ Καστόρειος νόμος ἢ τὸ Καστόρειον ἆσμα, ἐμβατήριον ἐπινοηθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Κάστορος ἐν Λακεδαίμονι τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο διὰ τῶν αὐλῶν. Πινδ. Πύθ. 2, 127.

Κάστρον, τό, Castrum novum (Κάστρουμ νόβουμ) Πόλις τῆς Πικεντίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Giulia Nova. Στράβ.

Κάστυλον, τό, καὶ Κασταλίν, ἡ, Πολύβ. ι, 38. ιά, 20. Castulo. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι Φωκίδος. Στράβ. γ'. ταυτὸν Castlona ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Guadalimar.

Καστωλός, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενοφ. Ἑλ. α', 4, 3. — τὸ Καστωλοῦ πεδίον, πεδίον εὐρύχωρον ἐν Λυδίᾳ εἰς τὸ ὁποῖον συνηθροίζοντο συνήθως τὰ Περσικὰ στρατεύματα τῆς κάτω Ἀσίας. Ξενοφ. Ἀναβ α', 1.

Καταβαθμός, ὁ μέγας. Ἓν μέρος τῆς Λιβύας διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον ἐχωρίζετο ἡ χώρα αὕτη ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν συνόρων, ταυτὸν Ἀκαβὲ - Ἀσταλών. Στράβ. — 2) ὁ μικρός. Πόλις μικρὰ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ· Πτολ.

Καταβηνα, ἡ. Ποταμὸς τῆς ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ταυτὸν Κουρβουμφολὺ καλούμενος, ἐν τῇ Βεγγαλικῇ χώρᾳ. Πτολ. Manneri.

Καταδουπα, τά. Καταρράκτης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας διὰ τῶν ὁποίων εἰσρέει εἰς τὴν Αἴγυπτον μεσημβρινῶς τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης πλησίον τῆς Συήνης. Ἡροδ. 2, 17. παρὰ Στράβ. καλεῖται οὗτος, ὁ μικρὸς Καταρράκτης· λέγεται δὲ ὅτι ὁ Νεῖλος ῥέων ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀποτόμων βράχων ἀπετέλει τοσοῦτον κρότον ὥστε οἱ αὐτόθι κατοικοῦντες ἀκωφαίνοντο ἐξ ὅλου· ταῦτ' ὀνομάζεται ὁ καταρράκτης οὗτος Χελλάλ.

Καταιβάτης, αν, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, Παυσ. ε, 14.

Καταιόνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Πτολ.

Κατάνη, ἡ (α) Catana. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ταυτὸν Catania. Θουκ. στ', 3. Ξενοφ. — ὅθεν, Καταναῖος, α, ον τῆς Κατάνης ἢ ἐκ τῆς Κατάνης ὤν· καὶ Καταναῖοι, οἱ κάτοικ.

Κατάονες, οἱ, Ἐπικ. Κατάων, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ. Στράβ.

Καταοχία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ Ἀντιταύρου, δι' αὐτῆς δὲ ἔρρεον οἱ ποταμοὶ Πύραμος καὶ Σάρος. Στράβ.

Κατάων, ονος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν ἐν Καππαδοκίᾳ Κατάονίαν.

Καταῤῥάκτης, αν, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας, πηγάζων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν παρὰ τῷ Μαρσύᾳ. Ἡροδ. 7, 26. Κατὰ Λαρχῆρον ἦν ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μαρσύαν. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. — 3) Ὁ μέγας καὶ μικρὸς Καταῤῥάκτης, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δύο καταῤῥάκται τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου· ἴδε Καταδουπα.

Καταρζηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰ Μοσχικὰ ὄρη. Πτολ.

Κατίαροι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῶν ὁποίων ἡ χώρα δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Ἡρόδ. 4, 6.

Κατόριγες, οἱ, Caturiges. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ὑπῆρχε τὸ Ἐμβρέδουνον. Στράβ.

Κατρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Ἱρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους. Ἀπολδρ. γ', 2, 1.

Κάτων, ωνος, ὁ. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἐξέχουσιν. — 1) Μάρκος Πόρκιος, Κηνσωρῖνος ἐπικαλούμενος, ἐτι δὲ καὶ Κάτων ὁ Πρεσβύτερος, γεννηθεὶς εἰς τὸ Τουσκουλον πόλει τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ 530 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, χρηματίσας καὶ ὕπατος μετὰ τοῦ Οὐαλερίου Φλάκκου· ἐθαυμάσθη ἐξαιρ. διὰ τὸν ἁπλοῦν καὶ ἰδιωτικὸν βίον τὸν ὁποῖον ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης δόξης καὶ κοινῆς ὑπολήψεως διῆγεν, ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας, ὧν εἷς τῶν δοκιμάτων ἐν Ῥώμῃ ῥητόρων καὶ Ἱστορικῶν· συνέγραψε δὲ ἓν βιβλίον περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἰταλικῶν ἐθνῶν καὶ ἕτερον περὶ γεωργίας, ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 2) Κάτων, Μ. Πέρκιος, ὁ ἐπικληθεὶς Οὐτικός, δυσγενὴς τοῦ πρωτέρου Κάτωνος, γεννηθεὶς τὸ 652. ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. μέγας Πολιτικὸς καὶ αὐστηροῦ χαρακτῆρος ἀνήρ· ἀνλαχθεὶς πρὸ πάντων ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας του τὴν Στοϊκὴν φιλοσοφίαν, καὶ γυμνασθεὶς εἰς τὴν Ῥητορείαν, ἄφθασεν εἰς τὰ πρῶτα καὶ ὑπέροχα ἀξιώματα τῆς Ῥώμης, δαξάς πάντοτε καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας ἐπιχειρήσεις μίαν σταθερὰν ἐμβριθειαν καὶ βαθεῖαν σύνεσιν ὑπερασπιζόμενος ἀείποτε τοὺς νόμους καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπὶ τῆς Ἐμφυλίου δὲ στάσεως τοῦ Πομπηΐου καὶ Καίσαρος Ἰουλίου, ἀνιθεὶς μὲ τὴν φατρίαν τοῦ Πομπηΐου ἀντεπολιτευετο κατὰ τοῦ Καίσαρος ὡς ἐχθροῦ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ κατεδικασμένος ὑπ' αὐτοῦ καὶ φυγὼν εἰς τὴν Ὕτίκην πόλιν τῆς Ἀφρικῆς ἀπέθανε μὲ ἀπώδυνον θάνατον τὸ 55 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Πλουτρ.

Κατευχλανοί, Πτολ. β', 3. καὶ Κατουελανοί, Δι. Κασσ. 60. Ἔθνος τῆς Βρεττανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Νορθαμπτονίᾳ, Οὐιντεγτωνία καὶ Βελφορδίᾳ.

Καυδιάκης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Πορτικῆς ἐπαρχίας Γεδρωσίας ἡ κατὰ Πτολμ. τῆς Καρμανίας.

Καύδιον, τό. Caudium. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Καυή, ἡ. Ἐπίσημος κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἑλ. δ', 1, 20.

Καύκασα, τά. Λιμήνιτις ἢ ὁρμιτήριον τῆς νήσου Χίου ἄλλως ἄγνωστον. Ἡροδτ. 5, 33. κατά τινας νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Χίου.

Καυκάσεοι, οἱ. Οἱ περὶ τὸ Καύκασον ὄρος κατοικοῦντες. Στράβ.

Καύκασος, ὁ, καὶ τὸ Καύκασον. Ἀρρῖαν Μεγάλη τις σειρὰ ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Καύκασος κατὰ Σκυθικὴν διάλεκτον κορυφὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ χιόνων. Πλιν. 6, 19. ταυτὸν Καύκασος. — 2) = ὁ Παροπάμισος, οὕτω καλούμενον ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Ἀρρῖαν. Ἀναβ. Ἀλ. ε, 5, 3. — ὅθεν Καυκάσιος, ία, ιον· τοῦ Καυκάσου ἢ εἰς τὸν Καύκασον ἀνήκων, τὸ Καυκάσιον ὄρος. Ἡρόδτ. Διον. Περ. 663.

Καύκη, ἡ, Cauca. Πόλις τῆς Ταρρακωνιακῆς Ἰσπανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος, ταυτὸν, Medica del Rio Secco. Ἀππιαν.

Καύκων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κερκυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. β', 8, 1. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας Καυκωνίας, ἴδε Καύκωνες. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τευθέαν. Στράβ.

Καύκωνες, οἱ. Ἔθνος βάρβαρον τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὁμοροι μὲ τοὺς Παφλαγόνας, Ὁμ. Ἰλ. Π, 429. Στράβ. Ἓν μέρος τῶν Καυκώνων τούτων μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατῴκησεν ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῆς Ἤλιδος, ἡ πιθανῶς ἐπὶ τῆς Τριφυλίας χώρας καὶ τῆς Μεσσηνίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 366. Ἡροδτ. Στράβ. Φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι οὗτοι ἦσαν λείψανα τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ἤλιδος ἀπέρασαν ἀκολούθως εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡροδτ. 1, 146.

Καυκωνία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Καυκώνων κειμένη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. ὅθεν, Καυκωνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καυκωνίας ἢ εἰς τὴν Καυκωνίαν χώραν ἀνήκουσα, καὶ Καυκωνιάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ

Καύλαρις, ὁ, Ποταμὸς τῆς ὑπαρχίας Καρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σίνδας.

Καυλιακός, ὁ· παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 824. ὁ σκόπελος παρὰ Καυλιακοῖο, βράχοι τις ἐξέχων ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Καυλωνία, ἡ, Caulonia. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων, οὖσα Ἑλληνική ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Castrum Vetrium καὶ ταυτὸν Castel Vetere. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Αὐλωνία πρότερον καλουμένη. ὅθεν, Καυλωνιᾶται, οἱ κάτοικ. Πολύβ. καὶ, Καυλωνιᾶτις, ίδος, ἡ· ἡ περὶ τὴν Καυλωνίαν χώρα. Θουκ. ζ', 25.

Καύνιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἔρωτος λατρευομένου ἐν τῇ πόλει Καύνῳ. Ἡσυχ.

Καῦνος, ἡ. Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥτις ὑπῆρχε τὸ ὅριον τῆς ἐν Καρίᾳ Δωρικῆς χώρας, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ζωγράφος Πρωτογένης· ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον εὔφορος, ἡ δὲ θέσις τῆς πόλεως νησώδης· ταυτὸν Κωπί. Ἡροδτ. 1, 176. Θουκ. ὅθεν Καύνιος, ία, ιον, τῆς Καύνου ἢ ἐκ τῆς Καύνου ὤν, Καύνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. καὶ Καυνικός. Ἡρόδ.

Καῦστριος, ὁ (α) Ἀρχαῖός τις Ἕλλην Ἥρως, ὅς τις εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν πλησίον τοῦ Καύστρου ποταμοῦ ἐν Ἰωνίᾳ. Στράβ. ιδ', κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Πενθησελείας.

Καῦστριος, ὁ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡροδτ. καὶ

Καύστρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας χώρας, ὅς τις πηγάζων ἐπὶ τῆς Λυδίας καὶ ῥέων μεταξὺ Κολοφῶνος καὶ Ἐφέσου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Καρασοῦ. Ξενφ. ὅθεν, Καύστριος, ία, ιον, καὶ Καυστριανός, ἡ, όν, τοῦ Καύστρου ἢ παρὰ τῷ Καύστρῳ κείμενος· τὸ Καύστριον πεδίον. Πεδίον εὐρύχωρον μεταξὺ Λυδίας καὶ Ἰωνίας περὶ τὸν Καύστρον ποταμόν. Στέφ. Βυζ. Καύστριον πεδίον, Ξενφ. Κυρ. παιδ. β', 1, 6. Ἀρρῖαν.

Καυστροῦπεδίον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενφ. Ἀναβ. α', 2, 11. κατὰ Reichardt. ἢ ὕστερον, Κέστρου καλουμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Σαλαγασσοῦ, ὅθεν κατὰ Mannert. Κέστρου πεδίον, ἀναγινωσκομ.

Καφαρεύς, Δωρκ. ἀντὶ Καφηρεύς.

Καφαυρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφιδάμεδος καὶ τῆς Νυμφης Τριτωνίδος, ὅς τις ἐθανάτωσε τὸν Ἀργοναύτην Κάυθον ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ τοῦ ἀφαιρέσει τὸ ποιμνιόν του. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490.

Καφηρεύς, έως, ὁ. Caphareus. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον μεσημβρινῶς, ἔχον περὶ αὐτὸ πολλοὺς ἐπικινδύνους βράχους· τανῦν Καπό' Ὄρο. Ἡροδτ. 8, 7. ὅθεν Καφηρεύς, ό, ἡ, ον, τοῦ Καφηρέως ἢ εἰς τὸν Καφηρέα ἀνήκων· αἱ Καφήρειαι ἄκραι. Εὐρπ. Τρωαδ. 90. καὶ Καφηρίς, ίδος, ἡ. Ἀνθολγ.

Καφίρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Ποσειδῶνα παραλαβοῦσα αὐτὸν ὅτ' βρέφος ὄντα παρὰ τῆς Ῥέας. Διοδ. Σικ. ε', 55.

Καφισός, Δωρκ. ἀντὶ Κηφισός, ὅκερ ὄρα.

Καφισίς, ίδος, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Κηφισίς.

Καφύα, ἡ, καὶ Καφυαί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φενεοῦ ἐπὶ μιᾶς βαθείας κοιλάδος, πλησίον τῆς ὁποίας ἐσώζετο ἐπὶ πολλῶν χρόνων εἰς ἀρχαῖος Πλάτανος, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐφύτευσεν αὐτόθι ὁ Μενέλαος πρὸ τῆς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Τροίαν. Παυσ. ἡ, 23. Πολύβ. — ὅθεν, Καφυεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Κέβης, ητος, ὁ. Μαθητὴς ἐπιστήθιος τοῦ Σωκράτους Θηβαῖος, διδαχθεὶς καὶ πλητίον τοῦ Φιλολάου καὶ ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν καὶ γύμνασιν τῆς ἠθικῆς Φιλοσοφίας· εἰς τοῦτον ἀποδίδεται μία ἀλληγορικὴ παράστασις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἐπιγραφομένη Πίναξ Κέβητος, ἥτις ὅμως λογίζεται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν ὡς μὴ γνησία αὐτοῦ. Πλάτ. Ξενφ.

Κεβρήν, ῆνος, ὁ. Ἐκ Φρυγίας, τοῦ ὁποίου αἱ δύο θυγατέρες Ἀστεροπὴ καὶ Οἰνώη ὑπανδρεύθησαν μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν Αἴσακον καὶ Πάριν. Ἀπολδρ γ', 12. 5. — 2) ὁ Κεβρήν. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας. Ἀπολδρ. — 3) ἡ Κεβρήν. Πόλις Αἰολική ἐν τῇ Τρωάδι. Ξενφ. Δημοσθ.

Κεβρήνη, ἡ, = Κεβρήν. Σκυλακ.

Κεβρήνεος, ία, ιον, Τῆς Κεβρῆνος, ἢ εἰς τὴν πόλιν Κεβρῆνα ἀνήκων· ὅθεν, Κεβρήνιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Κεβρῆνος. Ὁμ. Ἔπ. 16. καὶ, ἡ Κεβρηνία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Κεβρῆνα χώρα ἐν τῇ Τρωάδι. Στράβ.

Κεβριόνης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 318. Λ, 521.

Κέγλουσα, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀσωπόν. Παυσ. β', 12.

Κέγχρεια, ἡ. Κρήνη πλησίον τῆς Λέρνης ἐν τῇ Ἀργολίδι. Αἰσχ. Προμ. 681. ἔνθα πρότερον Κέρχνεια ἐγράφετ.

Κεγχρέαι, Ξενφ. καὶ Κεγχρεαί, αἱ, Στράβ. Εἷς τῶν λιμένων τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κείμενος ἐντὸς τοῦ Σχοίνου ὅρμου καὶ σχηματίζων μίαν ἰδίαν πόλιν αὐτόθι· ταυτὸν Κεχρεαί. Ξενφ. Στρβ. αἱ Κεγχρεῖαι, Θουκ. ἡ, 23. καὶ Ἰωνκ. Κερχνίς, ίδος, ἡ. Καλλιμ. — 2) Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, ὅθεν, Κεγχρεάτης, ου (α) ὁ κάτοικ. (Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐστι κατά τινας ἀπὸ τοῦ Κεγχρεών, τόπου τινὸς ἔνθα εἰργάζοντο τὰ μέταλλα· παρβλ. Σχολστ. Θουκ. ἡ, 10.)

Κεγχρεύς, έως, ὁ· ἴδε Κυχρεύς.

Κεγχρίας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πρήνης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀπροσεξίας ἐτόξευσεν εἰς τὴν θήραν, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν Κεγχρέαι. Παυσ. β', 2 καὶ 3.

Κέγχρις, ίδος, ἡ. Μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πείρου, αἵτινες ἐλθοῦσαι μὲ τὰς Μούσας εἰς φιλονεικίαν καὶ νικηθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά. Ἀντ. Λιβ. 9.

Κεδρεᾶι, καὶ Κεδρέαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Ἡραμειακοῦ κόλπου. Ξενφ. Ἑλλ. β', 1, 15. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κεδρεάτης, ου (α) ὁ κάτοικ.

Κέθηγος, ὁ, Cothegus. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμ. Λουκ. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Σεπρωνίου Τουδιανοῦ.

Κεῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς νήσου Κέω (Ζίας) ἴδε Κέως.

Κειριάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν. Ἡσύχ. Στέφ. Βυζ.

Κέκαλος, ὁ. Μεγαρεύς τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Κεκίλιος, ὁ, Cecilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κεκροπία, ἡ· κυρ. θηλκ. τοῦ Κεκρόπιος· καὶ Οὐσιαστ. Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, κτισθεῖσα ἤδη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κέκροπος ὀχυρωθεῖσα καὶ ἀποπερατωθεῖσα, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κεκροπία. Στράβ. — 2) = ἡ Ἀττική Ἀπολδρ. γ', 14, 1. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη μεταξὺ Ἀχαρνῶν καὶ Ἐλευσῖνος. Θουκ. β', 19. ἄλλως δὲ ἄγνωστος· βέλτιον Κρωπεία ἀναγινώσκομ. ὅπερ ὅρα.

Κεκροπίδης, ου, ὁ (1) Ἀπόγονος τοῦ Κεκροπος. — 2) Ἀθηναῖος ἢ κάτοικος τῆς Ἀττικῆς καὶ Κεκροπίδαι, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἡροδτ. 4. Εὐριπ.

Κεκροπίηθεν. Ἠπίρμ. Ἐκ τῆς Κεκροπίας ἡ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 95.

Κεκρόπιος, ία, ιον. Τοῦ Κέκροπος, ἢ ἐκ τοῦ Κέκροπος καταγόμενος· ἡ Κεκροπία χθών = Ἀττική. Εὐρ. Ἱππλ. 34. καὶ, Κεκρόπιοι, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἀνθολ.

Κεκροπίς, ίδος, ἡ· ἰδιωτικ. θηλκ. τοῦ Κεκρόπιος. — Ἡ Κεκροπὶς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Κέκροπος. Ἀριστφ. Ὄρν. 1407.

Κέκροψ, πος, ὁ. Τπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Ἀττικῆς. — 1) Κέκροψ ὁ πρῶτος. Καθιδρυτὴς τῆς ἀρχαίας πολιτικῆς συστάσεως καὶ κοινωνικῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀρχαίων ἐν τῇ Ἀττικῇ κατοίκων. Οὗτος ἦλθε μὲ μίαν Αἰγυπτιακὴν ἀποικίαν ἐκ τῆς Σαΐδος πόλεως τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου οἱ εἰςέτι ἄγριοι λαοὶ τῆς Ἀττικῆς ὑποδέχθησαν αὐτὸν φιλοφρόνως. Ἐνταῦθα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγραύλου θυγατέρα τοῦ ἐγχωρίου βασιλέως Ἀκταίου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη μετὰ θάνατον καὶ τὸ βασίλειον τῶν Ἀθηνῶν, κτίσας καὶ ὀχυρώσας τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάθη Κεκροπία καὶ ἐξημερώσας τοὺς νέους αὐτοῦ ὑπηκόους, διδάξας τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν καὶ συνενώσας αὐτοὺς κατὰ κοινοτικὴν πρότερον πλανήτην βίον διάγοντας καὶ συστήσας πόλεις καὶ κώμας, ἐφεξῆς δὲ μετέδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν λατρείαν τῶν ὑπερτάτων θεῶν, ἀποτρέψας τοῦ λοιποῦ πᾶσαν δι' αἵματος προσφερομένην θυσίαν καὶ οἰκοδομήσας διμόρφους ναοὺς καὶ ἱερὰ πρὸς τιμὴν τῶν εἰσαχθέντων θεῶν· τοὺς ἑκάμεν εἰςέτι καὶ γνωρίσωσι τὰς ἐκ τῶν γάμων ἀφελείας καὶ τὰ καλὰ μιᾶς νομίμου τεκνοποιίας· πρῶτος εἰσήγαγεν ἔτι ὡς λέγεται καὶ τὴν φυτείαν τῶν ἐλαιῶν ἀποδείξας τὸ δένδρον τοῦτο ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Δ ήρεσε δὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Ἀττικῆς εἰς τέσσαρας φυλάς, Κεκροπίδα, Αὐτόχθονας, Ἀκταίαν, καὶ Παραλίαν· τελευταῖον ἀποδέδεται εἰς αὐτὸν καὶ ἡ πρώτη σύστασις τοῦ περιφήμου ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου πάγου. Μετὰ μίαν πεντηκονταετῆ βασιλείαν ἐπέθανεν ὁ Κέκροψ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς Ἥρως καὶ εὐεργέτης αὐτῶν. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀγραύλου ἐγέννησε τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἀγλαυρον, Ἔρσην καὶ Πάνδροσον. Ἡροδ. 3, 53. Παυσ. α, 18. 27. ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὁ Κέκροψ διφυής, ἔχων διπλῆν φύσιν δράκοντος καὶ ἀνθρώπου, διὰ τοῦ ὁποίου τούτου παριστάνετο κυρίως ὡς εἰσηγητὴς τῆς νομίμου συνοικέσεως τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικός. Ἀπολδρ. γ, 14, 1. Θουκ. — 2) Κρέκροψ ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ ἔγγονος τοῦ Πανδίονος, ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων· εἰς τοῦτον ἀποδίδουσι τὴν εἰς δώδεκα πόλεις διαίρεσιν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τὰς ὁποίας ὁ Στράβ. ἀναφέρει κατ' ὄνομα. Ἀπολδρ. γ, 15, 5. Παυσ. Ἀττκ.

Κεκρυφάλεια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κειμένη μεταξὺ Αἰγίνης καὶ ἀντιδαύρου. Θουκ. α, 105. καὶ, Κεκρυφαλία, ἡ, Διοδρ. Σικ.

Κελάδων, οντος, ὁ (κυρ. θορυβώδης, Ὁμ. Ὀδ. Β, 421.) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Ξενοφ. Κλεάνωρ καλούμενον, ὅπερ ὅρα. Ὁμ. Ἰλ. Η, 134. Καλλιμ. κατὰ Στράβ. Ἀχέλῳον καὶ Χαὰ ἀντὶ Φεία ὑπό τινων ἀναγινωσκομ.

Κελάδων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Ἀμύκου εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. μετμφ. XII 250.

Κελαιναί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ, ἔχουσα μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν καὶ παλάτια τοῦ νεωτέρου Κύρου. Εἰς ταύτην ἐγίνετο πρότερον μέγα ἐμπόριον, καὶ πολλοὶ τῶν κατοίκων της εἶχον μεγάλους θησαυρούς, ἀλλ' ἡ ὕστερον κτισθεῖσα Ἀπάμεια ἢ Κιβωτὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν παντελῆ ἔκπτωσιν τῶν Κελαινῶν. Ἡροδτ. 7, 26. Ξενοφ. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν λέγεται ὅτι ἐφιλονείκησεν ὁ Μαρσύας μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ τῆς μουσικῆς· ταυτὴν καλεῖται Ἰσχαειέχ.

Κελαινεύς, έως, ὁ, ἴδε Κηλαινεύς.

Κελαινώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ὑπέρβιον. Ἀπολδρ. β, 1, 5. κατὰ Στράβ. ιβ'. ἢν αὕτη μήτηρ τοῦ Κελαινοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ πόλις Κελαιναί. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Λύκον, ὅς τις μετετέθη εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων. Ἀπολδρ. γ, 10, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἴαμου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δελφόν, ἐξ οὗ ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Φωκίδι Δελφοί. Παυσ. ί, 6.

Κελεαί, αἱ. Κώμη τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος. Παυσαν.

Κελεός, ου, ὁ. Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅσοι συνεπλεύσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Σικελίαν, θανατωθεὶς αὐτόθι εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων μάχην. Ἡροδτ. 5, 46.

Κελένδερις, εως, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταυτὶ Κάλανδρον. Ἀπολδρ. γ, 14, 3. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ λιμένος Πώγωνος.

Κελεός, ὁ. Τιὸς τοῦ Φαρου καὶ ἔγγονος τοῦ Κραναοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, ὅστις ὑποδέχθη φιλοφρόνως τὴν θεὰν Δήμητραν ὅτε αὕτη ἐπεριπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν κόρην αὐτῆς Περσεφόνην, πρὸς συγκομιδὴν τῆς ὑποδοχῆς ταύτης ἠθέλησεν ἡ Δήμητρα νὰ κάμῃ ἀθάνατον τὸν υἱὸν τοῦ Κελεοῦ Δημοφῶντα, ἀλλ' ἐνῷ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔκαιε τὴν θνητὴν αὐτοῦ σάρκα ἐπὶ τοῦ πυρός, ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς Μετάνειρα ἰδοῦσα τοῦτο καὶ ἐκβάλουσα δυνατὴν φωνὴν, ἔγινεν αἰτία τοῦ θανάτου του· ἡ θεὰ πρὸς παραμυθίαν τῶν γονέων ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἄλλον υἱὸν τὸν

Τριπτόλεμον. Ἀπολδρ. α, 5, 1. Κατὰ Παυσ. β, 14 καὶ α, 28. ἔγινεν ἔπειτα ὁ Κελεὸς ἱερεὺς τῆς Δήμητρος μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Διογενείας, Παμμηρόνης καὶ Σαισάρας

Κελευστάνωρ, ορος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἰφιδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Κελεύτωρ, ορος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ἀπολδρ. α', 8, 6.

Κέλλεον ὄρος, ὁ. Ἓν τῶν ἑπτὰ βουνῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ Ῥώμη, ἀποτελοῦν τὸ δεύτερον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τοῦ Διός, ἕτερος τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, τοῦ Βάκχου, ἄλλοι ἀξιόλογοι οἰκοδομαὶ καὶ μία μεγάλη ἀγορά. Στράβ. Ταχτ.

Κέλσα, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ, ταυῦν Xolso. Πτολ. Στράβ. γ'.

Κέλσος, ὁ. Φιλόσοφος Ἐπικούριος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς εἶναι ὀλίγον γνωστά· ὁ Ὠριγένης ἔγραψε μίαν ἀπολογίαν πρὸς τὸν Κέλτον ταύτον ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων. Λουκ. Ἀλ. 2, — 2) Ῥωμαῖος ἰατρὸς, ζήσας περὶ τὴν πρώτην σωτήριον ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν ἓν μέρος τῆς Ἰατρικῆς πραγματείας του εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Κελταί, οἱ. = Κελτοί. Στράβ.

Κελτίβηρες, οἱ, Celtiberi. Ἓν ἐκ τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας, συνισταμένου ἐκ Κελτῶν οἵτινες κατὰ καιροὺς εἰςέβαλον ἐκ τῆς Γαλλίας καὶ ἐξ Ἰβήρων ἐγχωρίων λαῶν, διαφόρων δὲ τῶν λοιπῶν Ἰσπανῶν κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὸν τρόπον τοῦ βίου καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἰδίας αὐτῶν ἐμπειρίας καὶ ἀσκήσεως· μετὰ ταῦτα κατεστάθησαν οὗτοι κύριοι ἑνὸς μεγάλου μέρους τῆς Ἱσπανίας, ἔχοντες ὑποτελεῖς πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν αὐτῇ γειτόνων λαῶν· ἐσχημάτιζον δὲ ἀναμεταξὺ των οἱ Κελτίβηρες οὗτοι ἐξ μεγάλους λαοὺς οἵ τινες ἦσαν οἱ Ἀρεουάκοι, Arevaci, Βήρωνες, Beronea, Πελένδονες, Pelendones κατοικοῦντες ἀρκτικῶς τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, οἱ Δούσωνες, Lusones, Βελλοί, Belli καὶ Τιτθοί, Tilthi, κατοικοῦντες μεσημβρινῶς καὶ ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων τριῶν ἀρκτικῶν λαῶν. Στράβ. γ'. Πτολ. β', 6. Πολύβ. λέ, 2. Πλίν. 3, 4. 4, 35. Οἱ Ῥωμαῖοι ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι τοὺς λαοὺς τούτους διὰ μόνης τῆς πρὸς ἀλλήλους διχοστασίας καὶ ἀσυμφωνίας μετὰ μεγάλας ἀνθιστάσεις τὰς ὁποίας ἐδοκίμασαν ἀείποτε ἐκ μέρους των.

Κελτιβηρία, ἡ, Celtiberia. Ἡ χώρα τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Κελτίβηρες, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀνα, Τάγου καὶ Δουρίου ποταμῶν καὶ σχηματίζουσα τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Νέας Καστιλίας, ἓν μέρος τῆς παλαιᾶς Καστιλίας καὶ μέρος τῆς Ἀραγωνίας. Στράβ. γ'. Πολύβ.

Κελτική, ἡ. κυρ. Ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Κελτοί, ἀκολούθως δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλη ἡ Γαλλία ἥτις καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν Ἄλπεων. Κελτική ἐλέγετο, ἐπὶ δὲ Καίσαρος Αὐγούστου ὠνομάζετο Κελτική ἰδίως μόνον ἓν μέρος τῆς Γαλλίας ὅπερ ἄλλως Λουγδουνική Γαλλία ἐλέγετο. Στράβ.

Κελτικός, ή, όν. Τῶν Κελτῶν ἢ εἰς τοὺς Κελτοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Κελτίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βριτανοῦ, ἥτις ἐραασθεῖσα τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τοῦ πατρός της φέρων τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Κελτόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν οἱ Κελτοί Παρθ. Ἐρωτ. 30.

Κελτοί, οἱ, Celtae. Ἓν τῶν τεσσάρων ἀρχαίων ἐθνῶν τὰ ὁποῖα κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι· οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ ἱστορικοὶ Ἕλληνες ὡς Σκύμνος ὁ Χῖος, Ἡρόδοτος καὶ Ἔφορος ἐκάλουν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλους ἐκείνους τοὺς λαοὺς ὅσοι κατεῖχον τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης, ὥστε παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσιν ἐπεκράτησεν ἡ ὀνομασία αὕτη καὶ διὰ τοὺς λοιπούς ἔνδον τῆς Γαλλίας κατοικοῦντας λαούς. Ἦσαν δὲ οἱ Κελτοὶ οὗτοι ἐξ ἐκείνων τῶν λαῶν ὅσοι κατὰ καιροὺς εἰςέβαλον ἐκ τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ ἐκ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τῆς μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Περὶ τῶν συνόρων τῆς ἐν Γαλλίᾳ χώρας τῶν Κελτῶν δὲν συμφωνοῦσι κατ' ἀκρίβειαν πρὸς ἀλλήλους οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι· συνήθως δὲ ἀναφέρεται ἡ χώρα αὐτῶν μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα (Seine) καὶ Γαρουνα ποταμῶν ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέγα μέρος τῆς Γαλλίας· ἐκ τῶν Κελτῶν τούτων μετέβη προϊόντος ἤδη ἓν μέγα μέρος εἰς τὴν ἀρκτῴαν Ἰταλίαν ὑπερβάντες τὰς Ἄλπεις, ὅπου ἔκτισαν πόλεις ὀχυράς. Πολύβ. β', 34. Διβ. V, 31. Οἱ δὲ λοιποὶ Κελτοὶ τῆς Ἱσπανίας καὶ Βρεττανίας δὲν εἶχον κάνὲν κοινὸν ὄνομα οὐδὲ γλῶσσαν μὲ τοὺς ἐν τῇ Γαλλίᾳ Κελτούς. Πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἔζων οἱ Κελτοὶ οὗτοι πάντῃ ἐλεύθεροι ὄντες διῃρημένοι εἰς ἓν μέγα πλῆθος μικροτέρων λαῶν, ἔχοντες ἰδίας ἀριστοκρατικὰς διοικήσεις συνισταμένας ἐκ τῶν εὐγενεστέρων ἑκάστου λαοῦ· ὁ δὲ γενικὸς αὐτῶν χαρακτὴρ διεκρίνετο πρὸ πάντων ὡς ἀεύφος, ἀλαζονικὸς καὶ πρὸς τὰ πάντα ταυτερίζων. Στράβ. δ'. Δι. Καστ. 76, 6. ἦταν δὲ μεγάλου ἀναστήματος καὶ ῥωμαλαῖοι, ἀλλ' ὀλίγον ἀντέχοντες εἰς τὰς διαρκεῖς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας των· παρὰ τῶν Μασσαλιωτῶν παρέλαβον οἱ ἐν Γαλλίᾳ Κελτοὶ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, χωρὶς ὅμως νὰ γράφωσι δι' αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Καῖσ. I, 29. VI. 14. οἱ Κελταί, Ἡρωδ.

Κελτός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Κελτικῆς χώρας, ἡ Γαλάτης. — 2) ἐπιθ. ταύτ. τῷ Κελτικός. Καλλιμ. Δηλ. 173.

Κελτοσκύθαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, Στράβ.

Κελυδνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ῥέων διὰ

τῶν συνόρων τῆς Ἰλλυρίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν· ταυτὶ Σαλνίχ.

Κέμμενον ὄρος, τό, Cobenna. Ὄρος τῆς Γαλλίας ἐκτεινόμενον νοτιοανατολικῶς καὶ σχηματίζον ἐν μέρει τὰ ὅρια μεταξὺ τῆς Ἀκουιτανικῆς καὶ Ναρβωνιεικῆς Γαλλίας, τὰ νῦν ὄρη τῶν Σεβέννων καλούμενα (Sevennes) Στράβ. δ'. Πλιν. 3, 6. ἔτι δέ, ἡ Κεμμένη, καὶ τὰ Κέμμενα ὄρη, Στράβ.

Κενομανοί, οἱ, Cenomani. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν ἄνω τῶν Ἰουλιακῶν Ἄλπεων. Στράβ. Γονομανοί, παρὰ Πολυβ.

Κενταύρειος, εία, ειον. Τῶν Κενταύρων ἢ ἐκ τῶν Κενταύρων ὤν. Εὐριπ.

Κενταυρικός, ή, όν. Τῶν Κενταύρων ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κενταύρων· ὁ Κενταυρικὸς θίασος. Πλατ.

Κενταύριος, ία, ιον, ταὐτ. Τῷ Κενταύρειος. Λουκ.

Κενταυροι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἄγριον τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ὡς λόγεται κατῴκει ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ τῆς Ὄσσης· ἐπλάττοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων οἱ Κένταυροι, ἔχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, γεννηθέντες ἐκ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης. Σχολστ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 268. Διόδ. Σικ. δ', 72. ἢ κατ' ἄλλους ἐγέννησεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος. Νον. Διον. ις', 240. ἀναφέρονται δὲ ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ Κένταυροι ὡς ἔθνος μάχιμον, ἀξιοθρηνήτου καὶ διατρίβον εἰς ἐπὶ πολὺ κατὰ μόνας περὶ τὰ ὄρη τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, ὅθ' καὶ ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτοὺς φῆρας καὶ ὀρεσκῴους. Πρῶτοι δὲ οὗτοι, ὡς εἰκάζεται, ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ἐπολέμουν ἀγνοοῦντες ἱππεῖς, ἐξ οὗ καὶ Ἱππόκενταυροι συγγ. ἐκαλοῦντο. Πολλοὶ ἐκ τῶν Κενταύρων τούτων ἐστάθησαν ἐπίσημοι κατὰ τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, πρὸ πάντων δὲ ἀξιοσημείωτος ὑπῆρχε διὰ τὴν ἀγριότητα αὐτῶν ἡ μετὰ τῶν Λαπίθων συμβᾶσα μάχη εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὁμ. Ἰλ. Α, 832. Ὀδ. Φ, 295. Ἡσ. Ἀσπ. 184.

Κένταυρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Λαπίθου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων ἐκ τῆς Στιλβῆς θυγατρὸς τοῦ Πηνέως καὶ τῆς Κρεούσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ Κένταυροι Διοδ. Σικ. δ', 71.

Κεντήνιος, ὁ. Centenius. Ὄνομ. Κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κεντόριπα, τά, Centuripae. (Κεντούριπαι, παρὰ Πτολμ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως πλησίον τοῦ ὄρους Λίννης· ταυτὶ Centorbe. Θουκ. ζ', 94. Πολύβ. Στράβ. ὅθεν Κεντορικῖνοι, οἱ κάτοικ. Διοδ. Σικ. καὶ Κεντόριποι, οἱ, παρὰ Θουκ. ζ', 32 ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφιβαλτ.

Κεντρίτης, ου, ὁ (ῑ). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν χώραν τῶν Καρδούχων ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀρμενίας καὶ ἰσβάλλων εἰς τὸν Τρίγριν· κατὰ δ' Anville· τανῦν Κχαβοὺρ, κατὰ δὲ Rennel Βελίζ. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 3, 1.

Κέντρωνες, οἱ, Centrones. Λαός τις μερῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Henogau καὶ Namour Στράβ.

Κέος, ἡ. = Κέως, ὅπερ ὅρα.

Κεραμεικός, ὁ. (κέραμος). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν κείμενον βορειοδυτικῶς αὐτῆς περιέχον τὴν ἀγορὰν, τὸ Μητρῷον λεγόμενον, τὸν Θόλον, καὶ τὸ Βουλευτήριον· ἓν ἕτερον μέρος τοῦ Κεραμεικοῦ, ὁ ἔξω καλούμενος Κεραμεικὸς, ἐχωρίζετο τοῦ προτέρου διὰ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸ ὁποῖον ἐξήρχοντο διὰ τῆς πύλης Δίπυλον καλουμένης. Ἐνταῦθα ἦν ἡ Ἀκαδημία καὶ οἱ τάφοι τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων Ἀθηναίων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελοῦντο καὶ αἱ λεγόμεναι Δαδουχίαι. Θουκ. ς', 57. Κατὰ Παυσ. ἐκλήθη ὁ τόπος οὗτος Κεραμεικὸς ἀπὸ τοῦ Κεράμου υἱοῦ τοῦ Βάκχου, κατ' ἄλλους δὲ πιθαν. ἀπὸ τοὺς αὐτόθι πολυπληθεῖς κατοικοῦντας κεραμεῖς.

Κεραμεικός, ή, όν. Τοῦ Κεράμου ἢ εἰς τὸν Κέραμον ἀνήκων. — ὁ Κυραμεικὸς κόλπος. Κόλπος τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὰ παράλια τῆς Καρίας, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Κεραμοῦ· ταυτὶ Κόλπος τοῦ Μαρμαρᾶ ἢ τῆς Κῶ. Ἡροδ. 1, 174. ἔτι δὲ Κεραμεῖος καὶ Κεραμικός, Ξενοφ. Ἑλ. δ', 4, 8. καὶ β', 1, 15.

Κεραμεῖς, οἱ, Ἑνικ. Κεραμεύς. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατοικῶν εἰς τὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως Κεραμεικόν. Πλάτ. Ἀριστφ. Βατρ. 1693. ὁ ἐκ Κεραμέων, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Κεραμέων. Πλάτ.

Κεραμικός, ή, όν, = Κεραμεικός.

Κέραμος, ὁ. Ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Ἀθήναις τόπος Κεραμεικός, Παυσ. α, 3.

Κέρασμος, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ αὐτόθι Κεραμεικὸς κόλπος, Στράβ. ὅθεν, Κεραμικός, Κεράμειος, καὶ Κεραμικὸς, ή, ὸν, τῆς Κεράμου ἢ εἰς τὴν Κέραμον ἀνήκων.

Κεράμων, ωνος, ὁ (α) Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν.

Κεραμῶν ἀγορά, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Φρυγίας, κατὰ Rennel· ἡ νῦν Κουταχιά, κατὰ δὲ Reichard ἡ ἐν Φρυγίᾳ Κέρανα, ταυτὶ Σανδακλέχ. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 10. —

Κέρας, ατος, τό. Ἀκρωτήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θράκῃ. Στράβ.

Κερασοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, οὖσα ἀποικία τῆς πόλεως Σινώπης, ὕστερον Φαρνακία κληθεῖσα, ἐκτῆς ὁποίας ἔφερε πρῶτον ὁ στρατηγὸς Λούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὸ δένδρον τῶν κερασίων, ἀφ' ἧς ἔκτοτε ὠνομάσθη ὁ καρπὸς οὗτος κέρασον ἢ κεράσιον· ταυτὶ Περασούντη. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε', 3, 2. ὅθεν Κερασούντιοι, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ, Κερασουνταῖοι, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 3, 32.

Κέρατα, τά. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος ὄχον δύο ἐξεχούσας ἄκρας ἐκτεινομένας εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος. Στράβ.

Κεραυνία, ἡ, ἴδος, Κερυνία.

Κεραύνια ὄρη, τά. Ὄρη ὑψηλὰ καὶ ἀπότομα μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, τῶν ὁποίων ἡ ἐξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν ἄκρα ἐκαλεῖτο Ἀκροκεραυνία, ταυτὶ ὄρη τῆς Χιμαίρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 520. Στράβ. — 2) ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τὸ ὁποῖον κατὰ Στράβ. ἦν συνέχεια τοῦ Καυκάσου ὄρους.

Κεραύσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ σχηματίζον ἓν μέρος τοῦ Λυκαίου καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ ποταμὸς Νέδα. Παυσ.

Κερβέριοι, οἱ. Ἐπίπλαστον ἔθνικὸν ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης ἀστειζόμενος ἐφάπτεται τῶν παρ' Ὁμήρ. Κιμμερίων, οἵτινες κατῴκουν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἅιδου ἐν αἰωνίῳ σκότει. Ἀριστφ. Βατρ. 189.

Κέρβερος, ὁ. Ὁ καταχθόνιος κύων, ἔχων ὡς ἐπλάττετο τρεῖς κεφαλὰς καὶ φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅιδου· κατ' Ἡσιόδ. Θεογ. 311. ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης μὲ πεντήκοντα κεφαλάς· κατ' ἄλλους δὲ ἱστορικοὺς ὑπῆρχεν ὁ Κέρβερος φοβερός τις δράκων διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ὑπελάμβανον ὡς τὴν εἰς Ἅιδου κατάβασιν. Ἑκατ. Μιλήσ. παρὰ Παυσ. Λακ. 25. Τοῦτον τὸν Κέρβερον καταβὰς ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν ᾅδην ἔφερεν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως εἰς τὸν κόσμον, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἰδῇ αὐτὸν τὸν ἔπεμψε πάλιν ὀπίσω. Ἀπολλ. β', 5, 12. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 622.

Κερδονία, ἡ, Hordonia, Λιβ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὶ Ordona Στράβ.

Κερδύλιον, τό. Χωρίον τῆς Θράκης κείμενον πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως. Θουκ. ε, 6.

Κερδώ, ὡς, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φορωνέως, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ὑπῆρχεν εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. β', 21. —

Κέρδων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύριον δούλου, παρὰ Δημ.

Κεραάτης, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον οὗτος ἕνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η, 34.

Κερησσός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ Παυσ. - 2) πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰακετανῶν· ταυτὶ Correra.

Κέρθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰόβην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. ἔνθα ὁ Heyne ἀντὶ Κρέθη ἀναγράφει.

Κερκάσωρος πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Ἑπτανομίδι ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅς τις χωρίζεται ἐνταῦθα εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Κανωβικὸν καὶ Πηλουσιακόν· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἦσαν τὰ σύνορα τῆς μεσαίας καὶ κάτω Αἰγύπτου· ταυτὶ Ἐνσάς, ἡ Ἀκσάς. Ἡροδ. 2, 15. καὶ, Κερκέσουρα, Στράβ.

Κερκαφίδης, ου, ὁ (-νυ-) Υἱὸς τοῦ Κερκάφου, Ἀνθ.

Κέρκαφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡλίου, ὃς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κυδίππην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λίνδον, Ἰάλυσσον καὶ Κάμειρον ἐν Ῥόδῳ ἔνθα ἐβασίλευσεν. Διοδ. Σικ. ε', 56 — 57. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ, Στράβ. θ'.

Κερκέστης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ἡ Δαναΐς Δύριον ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτήν. Ἀπολλ. α, 1, 5.

Κερκέται, οἱ. Cercetae. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ διάγον βίον πειρατικόν· πιθαν. οἱ νῦν Κερκασσοί, Στράβ. καὶ, Κερκέσιοι, Διον. Περ. 682.

Κερκετεύς, έως, ὁ, Cercetius. Πλίν. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Στράβ. — 2) συνέχειά τις τοῦ Ὄρους Πίνδου ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Κερκηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 355.

Κερκιδᾶς, ᾶ, ὁ. Ἀρκάς τις, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Ξενοφ. Ἐπιστ. 324. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Ἀρκάδων ἐκ Μεγαλοπόλεως, ποιητὴς καὶ νομοθέτης. Πολύβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Κέρκινα, ἡ. Ὄρος τῆς Παιονίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Σιντῶν, πιθαν. τὸ νῦν Πιρλίππη λεγόμενον. Θουκ. β', 98. — 2) Νῆσος καὶ πόλις πλησίον τῆς μικρᾶς Σύρτεως ἐν Ἀφρικῇ, μ' ἐπιτήδειον καὶ εὔρυχωρον λιμένα, ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Καρχηδονίους· ταυτὶ Κερκίνη. Διοδ. Σικ. Κέρκινα, παρὰ Στράβ. ὅθεν, Κερκινῆτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Κερκινῖτις, ιδος, ἡ. Τῆς Κερκίνης· ἡ Κερκινῖτις λίμνη. Λίμνη τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α, 11.

Κερκίνιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Βοιβηΐδος λίμνης.

Κέρκινα, ἡ = Κέρκινα. Στράβ. Δίον. Περι 480.

Κερκινῖτις, ιδος, ἡ, προσυπακ. νῆσος. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκίνης ἐν Ἀφρικῇ Στράβ. Πλίν.

Κέρκυρ, υρος, ὁ. = Κερκυραῖος.

Κέρκυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Φαίακα. Διοδ. Σικ. δ', 74. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 568.

Κέρκυρα, ἡ, Corcyra. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων Ἰονίων νήσων κειμένη ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τοῦ Ἰονίου Πελάγους, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Φαιάκων καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σχερίη καλουμένη· ὕστερον ἐκατοικήθη ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Κορινθίων, ἥτις ἔκτισεν ἐπ' αὐτῆς μίαν ἐπίσημον διὰ τὸ ἐμπορικόν της ὁμώνυμον πόλιν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειοι ναῦται, ἔχοντες ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους

καὶ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἰσχυρὸν στόλον· τανῦν Κέρκυρα ἡ κοινοτρ. Κορφοί, Corfu. καὶ Κόρκυρα, Στράβ. — Ἡροδτ. Θουκ. ὅθεν, Κερκυραῖος, αία, αῖον, τῆς Κερκύρας ἢ ἐκ τῆς Κερκύρας ὤν. Οὐσιαστκ. Κερκυραῖοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. καὶ, Κερκυραϊκός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν Κέρκυραν ἀνήκων. Θουκ.

Κερκύων, ονος, ὁ. (ῡ) Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Ἡφαίστου, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, διαπρίβων ἐν Ἐλευσῖνι, ὅς τις ἀναγκάζων ὅλους τοὺς διαβαίνοντας αὐτόθεν ξένους νὰ παλαίσωσι μετ' αὐτοῦ τοὺς ἐφόνευεν ἀνιλεῶς, τελευταῖον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐφονεύθη, ἀφ' οὗ πρότερον ἐθανάτωσαν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀλόπην. Διοδρ. Σικ. δ', 61. Παυσ. α, 39. Πλουτ. Θησ.

Κέρκωπες, οἱ, Ἑνικ. Κέρκωψ. Λαός τις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικῶν περὶ τὴν Ἔφεσον, περιριβόητος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἀπατηλὸν καὶ πανοῦργον αὐτοῦ χαρακτῆρα, οἵ τινες ὡς ἐλέγετο, ἐζήτουν μὲ ποικίλους καὶ δολίους τρόπους ν' ἀπατῶσιν ὅλους τοὺς ξένους, τοὺς ὁποίους τελευταῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐξωλόθρευσεν νικήσας αὐτούς. Ἀπολδρ. β', 6, 3. καθ' Ἡροδτ. 7, 216. ἐκαλεῖτο ἓν μέρος πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν Κερκώπων ἕδος. Κατὰ Lobeck. Ἀγλαοφαμ. παριστάνοντα οἱ Κέρκωπες οὗτοι ἐν τῇ Ἀττικῇ κωμῳδίᾳ ὡς γόητες καὶ πανοῦργοι δαίμονες τῶν Ἑλλήνων, ἐξαιρτ. ἀναφερόμενοι εἰς τὰς τερατώδεις καὶ ἐξαισίους πράξεις τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ Λουκιανὸς, ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς ψεύστρους καὶ κακοτρόπους ἄνδρας. Λουκ. Ἁλ. 4. ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρεται ὅτι καὶ ἓν δρᾶμα τοῦ Εὐριπίδου.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ. Πυθαγόρειός τις φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπολδρ. β', 1. — 2) ἑνικ. τοῦ Κέρκωπες.

Κέρνη, ἡ. Cirne. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῶν ὀυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Καρχηδονίων· τανῦν Ἀργουΐνη, ἡ κατὰ Goselin Φεδάλη. Πολύβ. Διον. Περ. ὅθεν, Κερναῖοι, οἱ κάτοικ.

Κερρήτανοί, οἱ, Cerretani. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων ὀρῶν καὶ ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰβήρων. Στράβ. γ'. Πλίν. 3, 4.

Κερσοβλέπτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅς τις ἐχάριζεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν τῆς Χερσονήσου. Δημ. Αἰσχίν.

Κέρσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ῥέων διὰ μέσου τῶν Συρίων Πυλῶν· τανῦν Μερκὲς. Ξενῳ. Ἀνάβ. α, 4, 4.

Κερτόνιον, τό, καὶ Κερτώνιον ἐν Χειρῳρ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀτταρνέως, Ξενῳ. Ἀνάβ. ε', 6, 8. ἄλλως δὲ ἄγνωστος, κατ' Οὐδσ. ἢ παρ' Ἡροδτ. πόλις Καρήνη καλουμένη, ἢ ἡ παρὰ Στεφ. Βυζ. Κυτώνιον.

Κερύνεια, ἡ. (ῡ) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεων, καὶ ἓν ὁμώνυμον ὄρος αὐτόθι, πλησίον τῆς Ἑλίκης. Πολύβ. Στράβ. καὶ Κερυνία, Αἰλ. ποικ. ἱς'. ιε', 6. ἔτι δὲ Κεραυνία, ἡ, ἔν τισι ἔκδοσ. ὅπερ κατὰ Mannert ἐστὶν ἡμαρτ. — ὅθεν, Κερυνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Κερύνειος, εία, ειον, τῆς Κερυνείας ἢ εἰς τὴν Κερυνείαν ἀνήκων· ὁ Κερύνειος πάγος, ἢ περὶ τὴν Κερύνειαν χώρα. Καλλιμ. Ἄρτ. 109. — ἡ Κερύνεια ἔλαφος, μία τῶν πέντε χρυσοκεράτων ἐλάφων κατὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἄρτεμις ἔκαμεν τὰς πράξας αὐτῆς θηρευτικὰς δοκιμάς, ἥτις ὡς λέγεται εἶχε καὶ χαλκοῦς πόδας· ταύτην θηρεύσας μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς τὴν ἔφερεν, ὡς λέγεται, εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολδρ. β', 4, 3. Διοδ. Σικ. δ', 13. Παυσ. ζ', 25. — 2) πόλις τῆς νήσου Κύπρου. Σκύλ.

Κερυνῖτις, ιδος, ἡ (υυ-υ) Τῆς Κερυνείας ἢ ἐκ τῆς Κερυνείας οὖσα, ἡ Κερυνῖτις ἔλαφος = Κερύνεια ἔλαφος. Ἀπολδρ.

Κέρχνεια, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Κεγχρεια, ὅπερ ὅρα.

Κερχνίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Κεγχρίς. Τῆς Κεγχρείας ἢ εἰς τὸν λιμένα Κεγχρέας ἐν Κορίνθῳ ἀνήκων. Καλλ. Δηλ. 271.

Κερωνία. ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. Πτολ. καὶ Κερύνεια. Σκυλ.

Κερωσσός, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Μελίτης, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 573.

Κεστρίνη, ἡ. (ῑ) Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Κεστρίνου.

Κεστρῖνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ μικρὰ χώρα τῆς Θεσπρωτίας Κεστρίνη. Παυσ. α, 11.

Κέστρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅς τις γινομένος πλευστὸς ῥέει διὰ τῆς πόλεως Πέργης. Στράβ. ιβ'. Πτολ. ε. καὶ Καΰστρος. Πτολμ. κατὰ Reich τὸ παρὰ Ξενοφ. Καΰστρου πεδίον καλούμενον.

Κευθώνυμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μενοιτίου, ὅς τις οὗτος ἐφύλαττε τὰς ἀγέλας τοῦ Πλούτωνος. Ἀπολδρ. β', 5, 12.

Κεφαλή, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουΐδ. Κεφαλῆθεν, Ἐπίρμ. ἐν Κεφαλῇ Ἀριστφ. Ὄρν. 476.

Κεφαλλήν, ῆνος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χαλκῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἥτις εὑρίσκετο εἰς τὸ ἐ. Δελφοῖς μαντεῖον. Παυσ. ι', 19.

Κεφαλήν, καὶ Κεφαλλήν, ῆνος, πληθ. Κεφαλῆνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαληνίας, οἵ τινες παρ' Ὁμήρ. ἀναφέρονται ὡς ὑπήκοοι τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ὁ ποιητὴς περιλαμβάνει τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Ἰθάκης, Ζακύνθου καὶ αὐτῆς τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανίας, Ἰλ. Β, 631. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἰδίως μόνον ἐλέγοντο οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Κεφαληνίας. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Ἐπιθτκ. τῆς Κεφαλληνίας ἢ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἀνήκων. Σοφ. Φιλ. 791. (ὁ ἐνός λεύρηται παρὰ Δημ. ἐκδ. Beck. Σκυλκ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστρ. Συγγραφ.)

Κεφαλληνία, καὶ Κεφαλληνία, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα Ἑλληνική νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Σάμην καὶ Σάμον.

Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδίδου εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς τέσσαρες πόλεις, ἡ Σάμη, οἱ Πρώνοι, οἱ Κράνιοι καὶ ἡ Πάλη, ὕστερον δὲ ἐκτίσθη καὶ ἄλλη πόλις ὁμώνυμος τῆς νήσου. Ἡροδτ. 9, 28. Θουκ. β', 30. ἐξουσιάζετο δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ Κεφαλληνία ὑπὸ τῶν Θηβαίων, ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων καὶ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, ἕως οὗ ὑπέπεσε καὶ αὕτη εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν· τανῦν Κεφαλληνία. — ὅθεν Κεφαλληνιακός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἀνήκων.

Κεφαλίς, ίδος, ἡ, = Κεφαλοίδιον, ὅπερ ἴδε.

Κεφαλοίδιον, τό, καὶ Κεφαλίς, ίδος, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας· τανῦν Cephali. Στράβ.

Κέφαλος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἕρσης ἢ Κρεούσης. Ἀπολδρ. γ', 13, 3. τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἄξοχον αὐτοῦ κάλλος ἁρπάσασα ἡ Ἠὼς ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Συρίαν τὸν Φαέθοντα. Ἡσ. Θεογ. 986. Παυσ. α, 3 κατὰ δὲ Ἀπολδρ. ἐγέννησε τὸν Τιθωνόν. — 2) Τὸς τοῦ Δηιονέως βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης, ἔκγονος τοῦ Αἰόλου καὶ ἀνὴρ τῆς Προκρίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως· ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος εἰς τὸν κατὰ τῶν Τηλεβοῶν πόλεμον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῶν αὐτόθι νησιωτῶν ὁποίων οἱ κατοικοι ἀνομάσθησαν ἔκτοτε ἐπ' αὐτοῦ Κεφαλλῆνες· οἱ ἀπόγονοι τούτου ὁ Χάλκινος καὶ Δαΐφος ἦλθαν μετὰ δέκα γενεὰς εἰς τὰς Ἀθήνας ἔνθα συγκατεστάχθησαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Παυσ. α, 37. Καλλιμ. Ἄρτμ 209. Ἀπολδρ. β', 4, 7. — 3) Ῥήτωρ Συρακούσιος ἢ ἐκ Θουρίων, ὅς τις μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους· υἱοὶ αὐτοῦ ὑπῆρξαν ὁ Πολέμαρχος, Εὐθύδημος καὶ ὁ περίφημος ῥήτωρ Λυσίας, Πλατ. Δημ. — 4) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις υἱὸς κεραμέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν τριάκοντα Τυράννων. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 249.

Κέως, ω, ἡ. Αἰτκ. Κέω, Ἰωνικ. Κέος, Cea. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου ἀκρωτηρίου, πατρὶς τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἔτι δὲ Κία, ἡ, παρὰ Πτολ. τανῦν Ζία. Πινδ. Ἡροδτ. ὅθεν, Κεῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Κηδαλίων, ωνος, ὁ. Ὑπηρέτης τοῦ Ἡφαίστου εἰς τὸ ἐν Λήμνῳ χαλκεῖον τοῦ θεοῦ τούτου, ὅς τις λέγεται ὅτι ὡδήγησε τὸν Ὠρίωνα πρὸς τὸν Ἥλιον ὅτε ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος, Λουκ. Ἐρατοσθ. 32. Ηευη. Ἀπολδρ. σελ. 50.

Κηΐος, ὁ. Ἰωνν. καὶ ποιητκ. ἀντὶ Κεῖος. Ἡροδτ. Θεοκρ.

Κηκείδης, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης. Ἀριστφ. Νεφ. 960.

Κηλαινεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου. Ἀπολδρ. β', 4, 5 — 6. ἔτι δὲ καὶ Κελαινεὺς γραφῶν.

Κηλοῦσα, ἡ, = Κοίλωσα, ὅπερ ὅρα. Ξενῳ Ἑλλ. δ', 7, 7.

Κηναῖον, τό. Cenaeum. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Capo Lidoida καλούμενον. Ὁμ. Ἱμ. Ἀπόλ. 219. Θουκ. ὅθεν Κηναῖος, αία, αῖον, τοῦ Κηναίου ἢ εἰς τὸ Κηναῖον ἀνήκων, τὸ Κηναῖον ἄκρον. Σοφοκλ. Τραχ. 753. — ὁ Κηναῖος Ζεύς, ἐπίθετ. τοῦ Διός ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κηναίου. Σοφ. Τραχ. 238. Ἀπολδρ. β', 7. 7.

Κῆπις, ιδος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ.

Κῆποι, οἱ, σπαν. ἑνικ. ἡ Κῆπος, Cepi. Πόλις τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, κειμένη ἀνατολικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων· τανῦν Κεπίλ. Αἰσχ. Στράβ. — 2) Οἱ Κῆποι, οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐκτὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔχων ἔνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Λουκ. Παυσ.

Κηρεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνοντα τὰ πρόβατα ἐλέγετο, ὅτι ἐλάμβανον λευκότατον μαλόν. Στράβ. παρὰ δὲ Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκ. 148. εὕρηται ἡμαρτμ. Κέρβης.

Κήρινθος, ἡ. Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Χαλκίδος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 538. Στράβ.

Κήρυκες, οἱ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἰερατικῶν οἰκογενειῶν ἐν Ἀθήναις, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Κήρυκος υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ. Θουκ. ἡ, 53.

Κῆρυξ, υκος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κηρύκων ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α'. Πολυδ. 3', 103.

Κήτειοι, οἱ. Λαός τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Κητείου ποταμοῦ καὶ κατοικῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα Ἑλλάνα χώραν κληθεῖσαν ἡ περὶ τὴν Πέργαμον. Ὅμρ. Ὀδσ. Λ, 521. (ὁ Ἀρίστταρχ. ἐλλιμβάνει τὴν λέξιν κατ' Εὐστάθ. ὡς προσηγορικὸν ὄνομα παραγόμενον ἐκ τοῦ κῆτος, καὶ ἑρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ μεγάλοι.)

Κήτειος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μυσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κήτειον. Στράβ. ἔτι καὶ Κητάνεις, εντος, ὁ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδσ.

Κητεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς κατὰ Φερεκ. παρ' Ἀπολδ. γ', 8, 2.

Κητώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας. Ἡσ. Θεογ. 270, 333. Ἀπολδρ. α', 2, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδ. α', 2, 7.

Κηΰξ, ῡκος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἑωσφόρου ἢ τοῦ Ἑσπέρου καὶ τῆς νύμφης Φελωνίδος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Τραχινίας χώρας ἐν Φωκίδι καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν ὑπὸ τῶν προστασίαντων τοὺς κατοικοῦντας ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως παῖδας αὐτοῦ. Παυσ. α', 33. Ἀπολδρ. β', 7, 6. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ περίφημος Ἀλκυόνη, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα ἀπὸ ζηλοτυπίαν μεταμόρφωσε μετὰ τοῦ Κηΰκος εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν ἀλκυόνην λεγόμενον. Ἀπολδρ. α', 7, 4. — παρά τισι μυθογράφοις ἀναφέρεται ἕτερος Κηΰξ βασιλεὺς τῆς

Τραχινίας πατὴρ τοῦ Ἱππάσου, τὸν ὁποῖον ὅμως οἱ πλεῖστοι συγχέουσι μετὰ τοῦ προτέρου.

Κηφεύς, έως, ὁ. Τίός τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, βατιλεὺς τῆς Τεγέας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεκστράτευσεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ἀπολδρ. β', 7, 3. ἢ ἄλλος υἱός τοῦ Ἀλεοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 164. Ἀπολδρ. ἀ, 9, 16. — 2) Τίός τοῦ Βήλου, ἀνὴρ τῆς Κασσιόπης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἡρόδ. 7, 61. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 3) Τίός τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ Τεγέας, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκτισεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Πολιάτιδος Ἀθηνᾶς. Παυσ. η', 47. Ἀπολδρ.

Κηφῆνες, οἱ. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες ἀρχαιότερον τοὺς Πέρσας. Ἡρόδ. 7, 61.

Κηφισσία, ἡ, = Κηφισία, ὅπερ ἴδε.

Κηφισία καὶ Κηφισσία, ἡ (– – υ –). Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁποίας ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ συγκατακαχθεῖσα μεταξὺ τῶν λοιπῶν δήμων τῶν Ἀθηναίων, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Κηφισιάσιν, ἐπιρρ. ἐν Κηφισίᾳ. Αἰσχ. καὶ, Κηφισιεύς, έως, ὁ κάτοικος. Πλάτ. Ἀπολγ. (ἡ γραφ. Κηφισσία καὶ Κηφισσὸς ἐστιν ὀλιγτρ. ἀρδή.)

Κηφισίς, καὶ Κηφισσίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Κηφισοῦ, ἡ εἰς τὸν Κηφισὸν ἀνήκουσα, ἡ Κηφισὶς λίμνη, = Κωπαΐς. Ὁμρ. Ἰλ. Ε, 709. Παυσ. ἐκλήθη δὲ ἡ λίμνη αὕτη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Κηφισοῦ ποταμοῦ ὅστις εἰσβάλλει εἰς αὐτήν.

Κηφισόδημος, ὁ. Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἀχ. 705.

Κηφισόδοτος, ὁ. Περίφημος ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Ξενφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 501. — 2) Εἷς τῶν ἀρίστων ἀρχαίων ἀγαλματοποιῶν. Παυσ.

Κηφισόδωρος, ὁ. Λοχαγὸς τοῦ στρατεύματος τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Ἀναβάσει τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ἀθηναῖος. Ξενφ. Ἀνάβ. — 2) Τίός τοῦ Πραξιτέλους, εἷς τῶν περιφήμων ἀγαλματοποιῶν, τοῦ ὁποίου ἐφέρετο διάφορα ἔργα ἐν Ῥώμῃ. Πλίν. — 3) Ἕτερος ἀγαλματοποιός, ζήσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας ἀγάλματα διαφόρων ἀρχαίων φιλοσόφων.

Κηφισός, καὶ Κηφισσός, ὁ, Δωρικ. Κάφισός. Ποταμὸς τῆς Φωκίδος, πηγάζων ἐκ τῆς πόλεως Λιλαίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐν Βοιωτίᾳ· ταυτὸν Μαυρόνερο. Ὁμ. Ἰλ. Β, 522. Διόδρ. Σικελ. ιε', 37. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὰ μακρὰ τείχη καὶ ἐκβάλλων πλησίον τοῦ Φαληρέως εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Ξενφ. Στράβ. Εὐριπ. Μηδ. 835. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴναχον. Παυσ. β', 15. ὡσαύτως ὑπὸ ταὐτὸ τὸ ὄνομα ἀνεφέροντο καὶ ἄλλοι μικροὶ ποταμοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος καὶ Σκύρου καὶ ἐν Σικυῶνι. Στράβ. (ἡ γραφ. Κηφισσὸς ἐστιν ὀλιγτρ. ἀρδή, παρβλ. Buttm. Ἑλλ. Γραμμτ. 21, σελ. 81.)

Κηφισοφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀθηναῖος ἐκ τῆς φατρίας τῶν Ἀριστοκρατικῶν. Ξενφ. Ἑλλ. β', 4. — 2) Τίός τοῦ Κηφισοφῶντος Ῥαμνούσιος, ὁ καὶ ὁ φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, κατήγορος δὲ τοῦ Δημοσθένους Δημ. Στεφ. — 3) Τίός τοῦ Κλεώνος, τὸν δῆμον Ἀναφλύστιος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις. Δημ. Στεφ. — 4) Δοῦλος τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου, ὅστις κατ' Ἀριστοφάνην ἐβοήθει τὸν δεσπότην του εἰς τὰς τραγικὰς παραστάσεις. Ἀριστφ. Βάτρ. 944.

Κία, ἡ, = Κέως. Πτολ.

Κιάβρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μοισίας χώρας ἐν Εὐρώπῃ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ ἄνω Μοισία ἀπὸ τὴν κάτω Μοισίαν. Πτολμ. γ', 9. ταυτὸν Ζιβρίτζ.

Κιανός, ἡ, ὸν [υ–υ] (Κῖος). Τῆς Κίου, ὁ εἰς τὴν Κῖον πόλιν τῆς Βιθυνίας ἀνήκων· ὁ Κιανὸς κόλπος. Κόλπος τῆς Προποντίδος, κείμενος περὶ τὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. — Κιανοί, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Κίου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1354. Πολύβ.

Κιανίς, ίδος, ἡ (υ – υ). Τῆς Κίου, ἡ Κιανὶς γῆ, ἡ περὶ τὴν Κῖον ἐν Βιθυνίᾳ χώρα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1177.

Κιβαλίς, ίδος, ἡ, Cibalae. Πόλις τῆς Παννονίας, κειμένη ἐπὶ τινος λόφου πλησίον τῆς βάλτου Ἰούλκας λεγομένης, πατρὶς τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλεντιανοῦ. Πτολμ. β', 16. Ζωσιμ.

Κίβυρα ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη περὶ τὰ σύνορα τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· ταυτὸν τὰ ὀρεῖπια τῆς Ἀρανδόνης λεγομένη Στράβ. — 2) ἡ μικρά. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Ἰβούρας Στραβ.

Κιβωτός, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Ἀπάμεια. Στράβ.

Κιγδαγάτας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ. 992.

Κίγκιος, ὁ, Cincius. Ὄνομα κύριον ἀνδρὸς παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Κιδαρία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Φενεῷ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας τὸ αὐτόθι ἄγαλμα εἰς σίρτρινον τινὰ καιρὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐμαστιγώνετο ὑφ' ἑνὸς ἱερέως. Παυσ. η', 15.

Κιέρος, ἡ, ἴδε Προυσιάς.

Κιζάρα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 7.

Κιθαιρών, ῶνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος Κιθαιρών. Παυσαν. β', 1, 2.

Κιθαιρών, ῶνος, ὁ. Ὄρος τῆς Βοιωτίας, περίφημον ἐν τῇ Μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τῶν φυνόρων τῆς Βοιωτίας, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι αἱ Βάκχαι κατεσπάραξαν τὸν Πενθέα, τὸν δὲ Ἀκταίονα οἱ κύνες αὐτοῦ. Πενθ. Παλλ. Ἔμν. εἰς Δηλ. 97. — ὅθεν, Κιθαιρώνειος, α, ον, τοῦ Κιθαιρώνος, τὸ Κιθαιρώνειον λέπας, Εὐριπ. Βακχ. 598. — ὁ Κιθαιρώνειος λέων, ὁ φαβερὸς λέων τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ὅστις κῳφάνιζε τὰ ποίμνια τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδρ. β', 4, 9. — Κιθαιρώνιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κιθαιρῶνος ἢ ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος ὤν, ἢ Κιθαιρώνιος ἠχώ, Ἀριστφ. Θεσμ. 996. καὶ, Κιθαιρωνίς, ίδος, ἡ, Ἰδιωτρ. τύπ. Ἀθλκ. τοῦ Κιθαιρώνιος, Ἡρόδτ.

Κιθαιρώνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος. Παυσ. β', 2.

Κιθαρίστη, ἡ, Citharista. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ μικρὸν λιμένα ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας· ταυτὸν Ciotat.. Πτολ. β', 10. Πλίν.

Κικέρων, ωνος, ὁ, Cicero. Μάρκος Τούλλιος. Εἷς τῶν περιφήμων πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων ῥητόρων τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς τὸ 104 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τὴν πόλιν Ἄρπιναν τῆς Ἰταλίας. Διδαχθεὶς τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν ὑπὸ τῶν τότε σοφῶν ἐν Ῥώμῃ τότε διδασκάλων, μιμούμενος ἐξαιρέτως τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐπισήμους τῶν Ἑλλήνων ῥήτορας, μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἤκουσε τὸν περίφημον διδάσκαλον τῆς φιλοσοφίας Ἀντίοχον. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὑπάτευεν εἰς τὴν Ῥώμην ἐξερράγη καὶ ἡ φρικώδης ἐκείνη συνωμοσία τοῦ Κατιλίνα, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ δεινὰ καὶ ὀλέθρια ἀποτελέσματα μόνος οὗτος ὁ συνετὸς καὶ μέγας ἀνὴρ ἔσωσε τὴν Ῥωμαϊκὴν Δημοκρατίαν, διὸ καὶ ἐπονομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πατὴρ τῆς πατρίδος· ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας κατεστεγνούσας περιστάσεις πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πολιτείαν διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων καὶ τοῦ θερμοῦ πατριωτισμοῦ του, μετὰ τὴν ἧττταν τοῦ μεγάλου Πομπηΐου καὶ τὴν ἐν Ῥώμῃ ὑπερτάτην ἐξουσίαν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ἀπομακρυνθεὶς δ' ὅλου τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἐδόθη κατ' ἰδίαν ὅλως εἰς τὴν μελέτην τῆς φιλοσοφίας, συντάττων τοὺς θαυμασίους ἐκείνους πολιτικοὺς καὶ ῥητορικοὺς λόγους του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος καταλιωκόμενος ἀσπλάγχνως ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου καὶ σπεύδων τὰ σώτῃ ἑαυτὸν διὰ τῆς εἰς Μακεδονίαν φυγῆς του, ἐθανατώθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ Ἀντωνίου ὑπό τινος ταγματάρχου Ποπιλίου τὰν 64 χρόνον τῆς ἡλικίας του 44 ἔτος πρὸ Χρ. Διάφοροι λόγοι, ἐπιστολαὶ καὶ φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι τοῦ κορυφαίου τούτου Ῥωμαίου ῥήτορος διέμειναν σῶοι ἄχρι τῆς σήμερον, εἰς τοὺς ὁποίους πρὸ πάντων εὑρίσκει τις μεγάλην καὶ βαθεῖαν Ἑλληνικὴν πολυμάθειαν, Πλούτ. — 2) Τίός τοῦ προτέρου, γεννηθεὶς τὸ 688 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκλεχθὴν ὕπατος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καθ' ἣν ἐποχὴν ἴδων εὐχαρίστως τὴν πρῶτην καὶ τελείαν καταστροφὴν τοῦ πατρικοῦ ἐχθροῦ καὶ φονέως Ἀντωνίου μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς γενεᾶς.

Κίκονες, οἱ (ῑ), ένος, Κίκων, ονος, ὁ, Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θράκης, κατοικοῦντες περὶ τὰ παράλια ἀπὸ τοῦ Ἴσμαρου ἕως τοῦ Λίσου ποταμοῦ ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθράκης, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 846. Ὀδ. Ι, 39. Ἡρόδτ. 7, 59.

Κικονία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ. Στέφ. Βυζ. μὲ πόλιν τὴν Μαρώνειαν.

Κικύνη θος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Παγασαίου Κόλπου παρὰ τῇ Θεσσαλίᾳ Στράβ.

Κίκυννα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Ἡσύχ. — ὅθεν, Κικυννόθεν, ἐκ Κικύνης. Ἀριστφ. Νεφ. 134. — Κικυννεύς, έως, ὁ κάτοικος τοῦ δήμου Κικύνης. Ἀριστφ. Νεφ. 210, ἔνθα Κικυνῆς, οἱ, πληθ. κεῖται.

Κιλικία, ἡ (υυυ–), Cilicia. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐπικρατειῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη μεταξὺ Συρίας, Καππαδοκίας, Λυκαονίας, Παμφυλίας, Ἰσαυρίας καὶ τῆς μεσογείου θαλάσσης καὶ περιεχομένη ὑπὸ κολλῶν σειρῶν τοῦ Ἀμανοῦ καὶ Ταύρου ὄρους. Ἐκλήθη Κιλικία, ὡς λέγεται, ἀπὸ τοῦ Κίλικος υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Κάδμου, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, ἢ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ ἥλιος, διὰ τὸ ἡλιοειδὲς αὐτῆς σχῆμα· ἦν δὲ διῃρημένη εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἢ τραχεῖαν Κιλικίαν, κειμένην δυτικῶς καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμένην ὑπὸ δρέων, Ἡρόδτ. 2, 34. Στράβ. καὶ εἰς πεδιάδα ἢ ἐπίπεδον Κιλικίαν, σχηματίζουσαν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἦν τὸ εὐφορώτερον καὶ περιπνοώτερον διὰ τὴν θέσιν του. Μητρόπολις τῆς Κιλικίας χώρας ὑπῆρχεν ἡ Ταρσὸς ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κίλικες, οἱ κάτοικοι τῆς Κιλικίας.

Κιλίκιος, ία, ιον, καὶ ιος, ὁ, ἡ, ιον (υυυυ). Τῆς Κιλικίας, ἢ ἐκ τῆς Κιλικίας ὤν ἢ εἰς τὴν Κιλικίαν ἀνήκων· τὸ Κιλίκιον Ἄντρον τὸ ἐν Κιλικίᾳ σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκλάπετο ὅτι διέτριβεν ὁ Τυφῶν. Πίνδ. Αἰσχ. Προμ. 351. Ἡ Κιλίκιος θάλασσα, ἡ περὶ τὴν Κιλικίαν θάλασσαν. Στράβ. (ὅθεν, Κίλικιον, Κιλικίζω καὶ Κιλικισμός, ὅπερ ἴδε ἐν Λεξικ.)

Κίλιξ, ικος, ὁ (υ –). Τίός τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ Φοίνικος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαχθείσης ἀδελφῆς των Εὐρώπης· μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ εὕρῃ αὐτὴν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν περὶ τὸν Πύραμον ποταμὸν χώραν τῆς Ἀσίας, διέμεινεν αὐτόθι καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Κιλικίαν. Ἡρόδτ. 7, 91. Ἀπολδρ γ', 1, 1. τούτου ἡ Θυγάτηρ Θήβη ὑπανδρεύθη τὸν υἱὸν τῆς Κυβέλης Κορύβαντα. Διόδρ. Σικελ. ε', 49. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας, καὶ πληθ. οἱ Κίλικες, ὄντες ἀνέκαθεν Σύροι τὸ γένος, ἐσχηματίζον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἐν τῇ μεγάλῃ Μυσίᾳ ὀυο βασίλεια τὸ τῶν Θηβῶν καὶ τὸ τῆς Λυρνησσοῦ, ὕστερον δὲ κατοικήσαντες εἰς τὴν ἰδίως Κιλικίαν, ἦσαν περιβόητοι διὰ τὰς πειρατείας καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπιστίαν των, ἔχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἤθη μὲ τοὺς Καππαδόκας. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 397. Ξενφ. Ἀνάβ.

Κίλισσα, ἡ· ἐπιθτκ. Τῆς Κιλικίας ἡ ἐκ τῆς Κιλικίας οὖσα· ἡ Κίλισσα ναῦς. Ἡρόδτ. — 2) Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Κιλικίας. Ξενοφ.

Κίλλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμονοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 3. — 2) ἡδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Θυμοίτου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε παρανόμως τὸν Μύνιππον. Τζέτζ

Κίλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὅμ. Ἰλ. Α, 38. Ἡρόδτ. 1, 149.

Κίλλας, ου, ὁ, Παυσ. ε', 10, καὶ Κίλλος, ὁ, Στράβ. η'. Ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Κιλικία.

Κιλλικιῶν, ῶντος, ὁ. Πραδότης Μιλήσιος, ἰδίᾳ Ἀχαιὸς καλούμενος, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Μίλητον εἰς τοὺς Στρατηγοὺς τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 362. Ἡτύχ.

Κιλλουτά, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ', 19.

Κίμερος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταυτὸν, Κάπο Κορβοῦσσα. Στράβ.

Κίμβροοι, οἱ· κατὰ Mannert. Ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς ἐν τῇ Κιμμερίᾳ Κιμμερίους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς νῦν χερσονήσου Ἰουτλάνδης ἐν τῇ Δανίᾳ, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ Πλούταρχ. Μαρ 11 ὀνομάζει Λῃστάς, Latrones, Pomp. Feot. δὲν ὑπῆρχε δὲ ἀκριβὴς γνωστμένη ἡ καταγωγὴ τῶν λαῶν τούτων παρὰ τοῖς παλαιοῖς Συγγραφ. τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἐξ ὧν οἱ μὲν ὑπελάμβανον αὐτοὺς ὡς Κελτοὺς, οἱ δὲ ὡς Γερμανούς. Ὁ Πτολ. β', 11. ἀναφέρει ἐπὶ τῆς Ἰουτλανδικῆς χερσονήσου διαφόρους ἄλλους λαοὺς, τῶν ὁποίων ἀρκτικωτέρους θέτει τοὺς Κίμβρους τούτους, ἄρα ἐν τῇ νῦν περὶ τὴν Ἀαλβούργην καὶ Βιβούργην χώρᾳ.

Κιμινία λίμνη, ἡ. Ciminius lacus. Λίμνη τῆς Τηρρηνίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκαμεν ὁ Ἡρακλῆς ν' ἀναφανῇ θέλων ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς αὐτόθι κατοίκους τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ἀνδρίαν· ταυτὸν, Lago di Vico. Στράβ.

Κιμμερικόν, τό, ἴδε Κιμμέριον.

Κιμμερικός, ή, όν. Τῶν Κιμμερίων ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Κιμμερίων ἀνήκων. Ὁ Κιμμέριος ἰσθμός, ὁ ἰσθμὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μὲ τὴν λοιπὴν Σκυθίαν. Αἰσχλ. Προμ. 735. — ὁ Κιμμερικὸς Βόσπορος ἢ κόλπος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθ. 2. Στράβ.

Κιμμέριοι, οἱ, Cimmerii. (συγγεν. τῷ χειμέριοι.) παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται ὡς μυθώδεις λαοὶ, κατοικοῦντες εἰς τοὺς Ἑσπερίους τόπους τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανὸν καὶ ὄντες κεκαλυμμένοι ὑπὸ πυκνῶν καὶ ζοφερῶν νεφῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Ἥλιος οὐδὲν φωτίζει οὐδέποτε μὲ τὰς ἀκτῖνάς του. Ὅμρ. Ὀδσ. Λ, 13. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους Ἕλλην. κατῴκουν οὗτοι μέρος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὴν Ἄορνον λίμνην καὶ μέρος ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ. Ἔφορ. παρὰ Στράβ. — Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Σκυθικοὶ λαοὶ, κατοικοῦντες περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. Οὗτοι καταπιεζόμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων νομάδων Σκυθῶν, εἰσέβαλον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐπόρθησαν τὴν Λυδίαν καὶ τὰς Σάρδεις καὶ ἐπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἀλυάττου. Ἡρόδτ. 1, 15. 4, 12. Καλλιμ. Ἄρτμ. 253. Στράβ.

Κιμμέριον, τό, Cimmerium. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου ἐν τῇ Σινδικῇ χώρᾳ. Κιμμέρια τείχεα, τά, Ἡρόδτ. 4, 12. καὶ, τὸ Κιμμερικόν, παρὰ Στράβ. — 2) τὸ Κιμμέριον ὄρος, ὄρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς ἄκρας. Στράβ. — 3) Τὰ Κιμμέρια Πορθμήια. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔπλευν συνήθως εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡρόδτ. 4, 12. καὶ, κώμη ἡ Κιμμερική. Στράβ.

Κιμμέριος, ία, ιον. Τῶν Κιμμερίων ἢ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκων, ἡ Κιμμερίη γῆ· ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κιμμέριοι, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ Ταυρική χερσόνησος, ταυτὸν Κριμμαία. Ἡρόδτ. 4, 11. — 2) Ὁ Κιμμέριος Βόσπορος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθμ. 2.

Κιμμερίς, ίδος, ἡ. Τῶν Κιμμερίων, ἢ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκουσα, ἡ Κιμμερὶς γῆ, = ἡ Κιμμερία. Ἀπολδρ. β', 1, 3.

Κιμώλιος, ία, ιον (υ-υυ). Τῆς Κιμώλου ἢ ἐκ τῆς νήσου Κιμώλου ὤν. Ἡ Κιμωλία γῆ, καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Κιμωλία, εἶδος λιπαρᾶς γῆς, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζοντο οἱ ἐν Ἀθήναις κουρεῖς, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκπλύνωσι διαφόρους κοιλίδας καὶ ῥυπαρίας ἐκ τῶν φορεμάτων. Ἀριστοφ. Βατρ. 713. Στράβ.

Κίμωλις, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταυτὸν, Κινουλί. Στράβ. ιβ'.

Κίμωλος, ἡ (ῑ). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Μήλου. περίφημος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν της, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς διαφόρους χρείας· ταυτὸν Κίμουλος, Στράβ. ἔτι δὲ Κίμωλις, Πολμ.

Κίμων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Μιλτιάδου. Ἡρόδτ. 6, 39. — 2) Υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ γενναίων στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον νέον ἔτι ὄντα παρέλαβεν ὁ δίκαιος Ἀριστείδης καὶ ἐμπιστεύθη εἰς αὐτὸν πολλὰς τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τῆς Δημοκρατίας. Εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον ἐκλεχθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, ἐπέμφθη μὲ τριακοσίας ναῦς εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, ὅπου εὑρίσκετο ὁ στόλος τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον μετὰ μίαν ἰσχυρὰν ναυμαχίαν νικήσας κατὰ κράτος, ἐκυρίευσαν 100 ἐχθρικὰς τριήρεις, ἔτρεψε τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν καὶ συνάξας πλουσιώτατα λάφυρα, ἠδυνήθη δι' αὐτῶν νὰ κτίσῃ τὰ μακρὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ εὐπρεπίσῃ διάφορα μέρη τῆς πόλεως. Εἰς μίαν δευτέραν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν χωρεύσας ὁ Κίμων κατὰ κράτος τὴν νῆσον Κύπρον καὶ καταπολεμήσας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μεγάβυζον ἐν Κιλικίᾳ, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ κλείσῃ μίαν λαμπρὰν ὑπὲρ τῆς πολεώς του εἰρήνην, ἀπέθανεν ἐνταῦθα ὑπὸ μιᾶς ἀσθενείας ἢ κατά τινας ὑπὸ θανατηφόρου τραύματος, ἀφήσας μεγάλην εὔκλειαν διὰ τῆς Ἡρωϊκῆς αὐτοῦ καὶ ἀληθοῦς πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσιώσεως· ἐθαυμάζετο δὲ καὶ ὡς ἕνας τῶν θείων ῥητόρων τῆς ἐποχῆς του. Ἡρόδτ. 7, 107. Θουκ. — 3) Πατὴρ τοῦ Λακεδαιμονίου. Θουκ. — 4) Περίφημος ζωγράφος ἐκ Κλεωνῶν. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κινάδων, ωνος, ὁ (υ-). Σπαρτιάτης, συναμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 3, 5.

Κιναίθων, ωνος, ὁ. Ποιητής τις Λακεδαιμόνιος.

Κίνδυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Ἰασσοῦ. Παρὰ Στράβ. κεῖται κώμη τις αὐτόθι Κινδύη καλουμένη, ἥτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ. — ὅθεν, Κινδυεύς, ἕως, ὁ κάτοικος. Ἡρόδτ. 5, 118. καὶ Κινδυάς, άδος, ἡ. Τῆς Κίνδυος, ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς ναὸς ἐν τῇ πόλει τῆς Κίνδυος.

Κινέας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Κινέης. Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, ἐκ Κονίου πόλεως τῆς Φρυγίας, ὅς τις ἦλθεν μὲ χιλίους ἱππεῖς πρὸς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡρόδτ. 5, 63. — 2) Θεσσαλός τις παρὰ Δημ. Στεφ. — 3) Ὁ γνωστὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν Πύῤῥον βασιλέα τῆς Ἠπείρου φιλίαν καὶ ἀφοσίωσίν του, Θεσσαλὸς τὴν πατρίδα. Πλούταρχ. (παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 33. ἀναγινώσκεται Κινέας ἀντὶ Νικέας ἡμαρτμ.)

Κιννησίας, ου, ὁ. Ποιητής τις διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ἀριστοφάνους, τὸν ὁποῖον ὁ Κωμικὸς οὗτος κατασκώπτει πολλαχοῦ εἰς τὰ δράματά του. Ἀριστοφ. Βατρ. 153. ἐν δὲ Ὄρν. 1378. παριστάνει αὐτὸν μουσικὸν τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως, μεγαλόσωμον, ἰσχνὸν καὶ ἔχοντα κυλλοὺς πόδας· παρβλ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 301.

Κινυράδαι, οἱ Ἀπόγονοι τοῦ Κινύρου, Πλούτ.

Κινύρας, ου, Ἰωνικ. Κινύρης, ὁ (υυ-). Υἱὸς τοῦ Σανδάκου, ἀπέγονος τοῦ Φαέθοντος, κατ' ἀρχὰς βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν ἢ Ἀσσυρίαν, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κύπρον ἔκτισε τὴν αὐτόθι πόλιν Πάφον, ὅπου ὑπανδρευθεὶς τὴν Μεθάρμην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν καὶ τὴν Μύῤῥαν. Ἀπολδρ. γ', 14, 3. Βίων εἰδ. α', 91. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 20. ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Κύπρου· ἐφημίζετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ Κινύρας οὗτος διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ καὶ πλουσίους θησαυρούς, ἀναφερομένους καὶ ἐν παροιμίαις ὡς ὁ χρυσὸς τοῦ Μίδα καὶ Γύγου, παρβλ. Τυρτ. γ', 6. Πλάτ. Νομ. Ι, σελ. 660. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Κινυράδαι οἱ ἐν Κύπρῳ ἱερεῖς τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν αὐτόθι πρῶτον ὁ Κινύρας.

Κίνυψ, υπος, ὁ· Κίνυφος, Πτολ. Ποταμὸς τῆς Λιβύας ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τριπόλεως. Ἡρόδτ. 4, 175. ταυτὸν Βαδί-Κουάμα. — 2) Χώρα ἐν Λιβύᾳ κειμένη περὶ τὸν Κίνυπα ποταμὸν καὶ ἐκτεινομένη ἕως τῆς Κυρηνοϊκῆς, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Μάκαι. Ἡρόδτ. 4, 198.

Κῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μοισίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· κατὰ Λαρχῆρον ὁ τοῦ Πλιν. Oescus καλούμενος· ταυτὸν δὲ Ἐσκέρ, Ἡρόδτ. 4, 49. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κίου, ὅπερ ὄρα.

Κίος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἐπιστροφήν του ἔφερε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Μιλήτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον, ἥτις ὕστερον Προυσιὰς ἐκλήθη. Στράβ. ιβ'. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 806. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. 1178. 1346.

Κίος, ἡ· Cius. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οὖσα ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ ἔχουσα ἕνα προσφυῆ λιμένα κατὰ δὲ Ἡρόδ. 5, 122. καὶ Ξενοφ. α', 4, 7, ἔκειτο αὕτη ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κιανοῦ κόλπου, ὕστερον δὲ Προυσιὰς κληθεῖσα. Ἀπολδρ. α', 9, 19. — 2) ὁ Κίος, ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κίου ἐν Μυσίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1178. — ὅθεν, Κίοι, οἱ Κιανοί, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κίου. (τὸ Ἰώτα ἐν τῇ λέξει Κῖος, ἡ, καὶ Κίος, ὁ ποταμ. ἔστι βραχύ, ἐν δὲ τῇ Κῖος, ὁ κάτοικ. μακρόν παραβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 64. 1. σημ.)

Κιρκαῖον, τό· Circeium promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν της ἡ Κίρκη θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου. Στράβ. καὶ Κίρκαιον· ταυτὸν, Monte Circello. — 2) Circeji. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων, ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς περιφήμου Κίρκης ἥτις ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἐπὶ τούτου τοῦ μέρους· ὕστερον δὲ ἔπεμψεν ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς Ταρκυίνιος Σουπέρβος μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· ἔτι δὲ, κολίχνιον Κίρκης, παρὰ Στράβ. ταυτὸν· St. Felice. — ὅθεν Κιρκαῖοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Κιρκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Κίρκης, ἡ εἰς τὴν Κίρκην ἀνήκων. Τὸ Κιρκαῖον πεδίον, χώρα τις ἐν Κολχίδι περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμόν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 400.

Κίρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 137. ἢ τῆς Περσηΐδος, Ἡσ. Θεογ. 957. κατὰ δὲ Ὀρφ. Ἀργ. 1215. θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Ἀστεροπῆς, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Πασιφάης, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Αἰαίαν ἀπὸ τῆς Αἴας χώρας ἐν Κολχίδι, ὡσαύτως καὶ τὴν νῆσον ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη κατῴκει ὀνομάζει ὁ ποιητὴς Αἰαίαν, κειμένην ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ· ὑπὸ δὲ τῶν μεταγενεστ. ποιητῶν λέγεται ὅτι φυγοῦσα ἐκ τῆς Κολχικῆς γῆς ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ αὐ-

τόθι ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθέν Κιρκαῖον ἀκρωτήριον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 559. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. ἐπλάττετο δὲ ὡς μία Νύμφη πολυφάρμακος καὶ περιβόητος διὰ τὰς μαγείας της, ἔχουσα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλῃ εἰς μορφὴν ζώων πολλοὺς ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσόν της· ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέψας ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ ἀποπλανηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἦλθεν εἰς τὴν χώραν αὐτῆς, ἡ Κίρκη μετέβαλεν πολλοὺς ἐκ τῶν συντρόφων του διὰ τῆς μαγικῆς αὐτῆς ῥάβδου εἰς χοίρους. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 210. μόνος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦτον διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ διατρίψας παρ' αὐτῇ ἔνα ἀλόκληρον χρόνον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Τηλέγονον, κατά τινας δὲ τὸν Ἀγρίον καὶ Λατῖνον. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 261–448. Μ, 37. Ἡσ. Θεογ. 1013.

Κίρρα, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κίρρα. Παύτ. Γ, 37.

Κίρρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἀπέχουσα 60 στάδια τῶν Δελφῶν· τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἐπὶ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ Σόλωνος διὰ θεσπίσματος τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνελεύσεως κατηδάφιταν ἐκ θεμελίων, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἀφιερώθη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ κατεστάθη ἔκτοτε λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Πίνδ. Στράβ. ὅθεν, Κίρραθεν, ἐπίρρ. ἐκ Κίρρας. Πινδ. — Κιρραῖος, αία, αῖον, τῆς Κίρρας ἢ εἰς τὴν Κίρραν ἀνήκων· τὸ Κιρραῖον πεδίον, ἡ περὶ τὴν Κίρραν χώρα, ἥτις ὡς ἱερὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος δὲν ὑπῆρχε συγχωρημένον νὰ γεωργῆται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Αἰσχ. καὶ Κιρράδιος, ὁ κάτοικ. τῆς Κίρρας. Δημ.

Κίρτα, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεσογείως, οὖσα καθέδρα τοῦ βασιλέως Μασσινίσσου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. ιζ'. καλεῖ εὐαρκεστάτην καὶ καλῶς τοῖς πᾶσι κατεσκευασμένην, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν καὶ Ἕλληνες· ὁ δὲ Πτολ. δ', 3. ὀνομάζει αὐτὴν Κίρταν Ἰουλίαν, ταυτὸν Κωνσταντίνα.

Κίρφις, εως, ὁ. Ὄρος τῆς Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κείμενον νοτιοανατολικῶς τῶν Δελφῶν· ταυτὸν Στίβα· Στράβ. — 2) Πολίχνη ἐπὶ τοῦ Κίρφεως ὄρους ἐν Φωκίδι. Στρβ.

Κίσαμος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη παραθαλασσίως οὖσα λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Ἀπτέρας· ταυτὸν Κίσαμος. Στράβ.

Κισθήνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῆς Αἰολίδος χώρας· Στράβ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στράβ. — 3) Τὰ παίδια Κισθήνης, Αἰσχ. Προμ. 799. Κισθήνη ἐν τῇ τοῦ Schütz ἔκδ. ὁ τόπος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι κατῴκουν αἱ Γραῖαι καὶ Γοργόνες περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα ἐν Λιβύᾳ. Κατὰ Voss ἐν Μυθολ. Ἑπιστ. Π, 18. ὑπέλαμβανον ὁ ποιητὴς τὰς Γοργόνας κατοικούσας εἰς τὰ πρὸς ἑσπέραν ἄσχατα μέρη τῆς Γῆς, ὅθ' ὁ πιθαν. Κυνήγης ἀναγινώσκει. οἱ γὰρ Κυνῆται κατῴκουν παρὰ τὰ ἀκρότατα μέρη τῆς Ἱσπανίας· πμρβλ. Ἡροδ. 4, 49. Στάφ. Βυζ.

Κισσαία, ας, ἡ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ Ἀθηνᾶ ἓν ἄγαλμα, εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον. Παυσ. β', 29.

Κισσαίθα, ἡ (ᾱ). Ὄνομα μιᾶς βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 151.

Κισσεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθήλας· Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, καθ' Ὅμηρ., πατὴρ τῆς Θεανοῦς γυναικὸς τοῦ Ἀντηνορος. Ἰλ. Λ, 222. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς πατὴρ τῆς Ἑκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 3. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Κισσηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἡ Θεανώ. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 299.

Κισσῆς, ὁ, = Κισσεύς.

Κισσίδας, ου, ὁ (Κισσός). Συρακουσία τις παρὰ Ξενῳ.

Κισσία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Εὐλαίου ἢ Χοάσπου ποταμοῦ, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Μητρόπολις τοῦ Περσικοῦ βασιλείου Σοῦσα, καὶ ἐνθα κατῴκουν οἱ Κίσσιοι συγγενεῖς τῶν Περσῶν ἔχοντες τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ γλῶσσαν μεταξύ των, Στράβ. ταυτὸν Ὑχοσιστάν· ἡ Κισσία γῆ, Ἡρόδ.

Κίσσιος, η, ον, = Κίσσιος. Τῆς Κισσίας ἢ εἰς τὴν Κισσίαν ἀνήκων· τὸ Κίσσιον ὄρος, ἀντὶ τὸ τεῖχος τῶν Κισσίων, Αἰσχ. Πέρσ. 7. καὶ, τὸ Κίσσιον πόλισμα, ἡ πόλις τῶν Κισσίων. Αἰσχ. Πέρσ. 117. = Σοῦσα, πρωτεύουσα τῆς Κισσίας.

Κίσσιοι, οἱ, καὶ Κισσοί, Διον. Περ. οἱ κάτοικ. τῆς Κισσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. ἦσαν οἱ αὐτοὶ καὶ Σουσίοι λεγόμενοι. Ἡροδτ. 3, 91.

Κίσσιος, ία, ιον. Τῆς Κισσίας ἢ εἰς τὴν Κισσίαν ἀνήκων· ἡ Κισσία γῆ. Ἡροδτ. — αἱ Κισσίαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Βαβυλῶνος. Ἡροδτ. 3, 155. ἡ Κισσία πολεμιστρία. Αἰσχ. Χοηφ. 421.

Κισσός, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ ἐγκατεστάθησαν οἱ κάτοικοι τῆς Κισσοῦ. Κατὰ δὲ Στράβ. ὑπῆρξεν αὕτη καθέδρα τοῦ Κισσέως.

Κίττιον, τό· καὶ Κίττιον. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς νήσου Κύπρου κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πάφου· εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος Ζήνων· ταυτὸν Χιέτι. Θουκ. α', 112. Στράβ. ὅθ' ἐνός τ' εὔρηται γραφόμ. παρὰ τοῖς ἠλείοις Συγγρ. διά τ' παρ' Αἰλ. — ὅθεν, Κιττιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κίτρον, τό. Νεώτερον ὄνομα τῆς πόλεως Πύδνας ἐν Μακεδονίᾳ· ὅπερ ὄρα.

Κίττος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Κίχυρος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ἐφύρα καλουμένη. Στρβ. ὅπερ ὄρα.

Κλαδμητις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θετπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυβίαν. Ἀπολδρ. β', 7, 8. κατὰ Heyne Καλαμήτις γραφόμ.

Κλάδαος, ὁ, = Πελαδών. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, παρέχων τὸ ἱερὸν ἄλσος Ἀλτιν πλησίον τῆς Ὀλυμπίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξενῳ. Ἑλλ. ζ, 4.

Κλαζομεναί, αἱ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης, πρότερον οὖσα μεσογείως κτισμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι φοβούμενοι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Περσῶν, ἦλθον καὶ κατῴκησαν ἐπὶ μιᾶς νήσου ἥτις ἐφεξῆς ἠνώθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰ ἑνὸς χώματος μὲ τὴν πλησίον ξηράν· εὑρίσκετο ἐν αὐτῇ εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· οἱ δὲ κάτοικοί της ἐνησχολοῦντο ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν διὰ τῆς ὁποίας ἐχορήγουν μεγάλον πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν των· εἰς ταύτην ἐγεννήθη καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀναξαγόρας. Ἡροδτ. 1, 142. Ξενῳ. Ἑλλ. β', 1, 31. παρ' ᾧ ἀναφέρεται ὡς μία νῆσος· ταυτὸν Βουρλά· — ὅθεν, Κλαζομένιος, οἱ κάτοικ. τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ.

Κλαία, ἡ. Νύμφη τις, ἔχουσα ἕνα βωμὸν ἐπὶ τοῦ Καλαθίωνος ὄρους ἐν Λακεδαίμονι. Παυσ. γ'.

Κλάνις, εως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πηλεὺς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 379.

Κλάνις, εως, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Λεῖρις ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ταυτὸν Garigliano. Στράβ. ε', 3, 6. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Τυρρηνίας χώρας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίβεριν· ταυτὸν Chiano.

Κλάρος, ὁ (υυ). Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 53. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Κλάρον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Καλλιμ. Ἀπολ. 70. Παυσ. ζ', 3, 5.

Κλάρος, ἡ (ᾱ). Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Κολοφῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος μὲ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν αὐτοῦ κτισθέντα ὑπὸ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, ἔνθα ἐδίδοντο καὶ χρησμοὶ ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἱερέων τοῦ θεοῦ τούτου· ταυτὸν ἐρείπια πλησίον τῆς Ζίλλης. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 40. Θουκ. γ', 33.

Κλαστίδιον, τό. Clastidium. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας· ταυτὸν Chiastezzo. Πολύβ. Στράβ.

Κλαυδία, ἡ, Claudia. Μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο συνήθως πολλοὶ τῶν λεγομένων Πατρικίων, καὶ ἥτις ὑποδιαιρεῖτο εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπίσης εὐγενεῖς οἰκογενείας. — 2) Θηλυκ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Κλαυδιανός, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κλαυδιόπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ Βιθύνιον ἐκαλεῖτο. — 2) Πόλις τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ. ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ.

Κλαύδιος, ὁ, Claudius. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερεῖχον ἕξαφτ. οἱ Κλαύδιοι ἐκοινομαζόμενοι Ἄππιοι.

Κλεαγόρας, ὁ. Ζωγράφος τις ἐκ Φλιοῦντος. Ξεν.

Κλεαίνετος, ὁ (αἰνέω). Πατὴρ τοῦ Κλέωνος Ἀθηναῖος, κατὰ Θουκ. γ', 36, ὅστις ἐπεριώρισε τὴν ἐν Πρυτανείῳ ἑστίασιν τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν. Ἀριστῳ. Ἱππ. 574. — 2) Λοχαγός τις παρὰ Ξενῳ.

Κλεανδρίδας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Γυλίππου. Θουκ.

Κλέανδρος, ὁ. Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἱππο κράτους, ὅστις διεδέχθη τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἡρόδτ. 7, 154. — 2) Τὸς τοῦ Τηλεσάρχου ἐξ Αἰγίνης, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Ἰσθμ. 8. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, ἔπαρχος τοῦ Βυζαντίου. Ξενῳ. — 4) Δοῦλός τις παρ' Ἡρωδιαν. α', 12.

Κλεάνθης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Φανίου ἐξ Ἀσσοῦ πόλεως τῆς Λυκίας, ὅστις λαβὼν μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἐμαθήτευσε πλησίον τοῦ Κράτητος ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἤκουσε καὶ αὐτὸν τὸν Ζήνωνα· θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐξαίρετον αὐτοῦ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπίμονον πρὸς τὴν μάθησιν ἀνασχέλησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνίκησε καὶ τινα φυσικὰ ἐλαττώματά του· ὧν δὲ εἰς ἄκρον πάντης, εἰργάζετο ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἀντλῶν ὕδωρ διὰ νὰ παρισθῇ τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τροφήν του δαπάνην, ὥστε ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας ν' ἀκούῃ τὰ μαθήματα τῶν διδασκάλων του, ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθη μόνον εἰς ὕμνος εἰς Δία. Πλούταρχ. Δουκ. Μακρβ. 19.

Κλεάνωρ, ορος, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενῳ. Ἀνάβ. Κυρ. γ', 47.

Κλεάρετος, ὁ, καὶ Κλεύρατος. Λοχαγός τις, παρὰ Ξενῳ.

Κλεαρίδας, ου, ὁ (ῑ). Λακεδαιμόνιός τις, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, ὁ νικήσας τὸν Ἀθηναῖον Κλέωνα. Θουκ. δ', 132.

Κλεαρίστη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 74.

Κλεάριστος, ὁ (ᾱ) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογν. 502.

Κλέαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, κατ' ἀρχὰς ἠγεμὼν τοῦ Βυζαντίου, ὕστερον δὲ ἐξορισθεὶς τῆς πατρίδος του, ἦλθεν εἰς τὰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν Νεώτερον, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν ὡς στρατηγὸς ἑνὸς μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος· εἰς τὴν ἐν Κουναξᾷ μάχην μετὰ τῶν Περσῶν, ἀντιπαραταχθεὶς γενναίως κατὰ τῶν Βασιλικῶν στρατευμάτων ἔτρεψεν αὐτὰ εἰς παντελῆ φυγήν· μετὰ δὲ τὸν φόνον τοῦ Κύρου, συλληφθεὶς καὶ οὗτος μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοὺς διὰ προδοσίας ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνους. Ξεν. Ἀνάβ. α'. Θουκ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις μετὰ μίαν δωδεκαετῆ τυραννικὴν καὶ ἀπάνθρωπον ἐ-

ξουσίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δημ. Λεπτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 3', 13.

Κλειγένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, ὅστις ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Δημοκρατίας. Ἀριστφ. Βάτρ. 709.

Κλεῖδες, οἱ, Ἰων. Κληῖδες, Clides. Κατὰ Στράβ. Δύο μικραὶ νῆσοι, κατὰ δὲ Πλίν. τέσσαρες, κείμεναι ἀπέναντι τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου. — 2) παρ' Προδότῳ εἴληπται πιθαν. ἀντὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς νήσου ταύτης, ὅπερ ὁ Στράβ. Βοσπορὰ καλεῖ, ταυτὸν δὲ Κάβος τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Ἡροδτ. 5, 108.

Κλειδημίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Βάτρ. 791.

Κλειδήμος, ὁ. Ἀρχαιότατος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, συγγράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς. Πλουτ. Θησ. 18. Κλειτόδημος παρὰ Παυσ. ε', 16. παρβλ. Heyne, εἰς Ἀπολλ. σελ. 809.

Κλειδίκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Παυσ.

Κλειναγόρας, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Ἀμφικτυόνων, παρὰ Δημοσθ.

Κλεναρέτη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 41.

Κλεινίας, ου, ὁ, Ἰων. Κλεινίης. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ πλουσιωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ὅστις ἐν καιρῷ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐχορήγησεν ἐξ ἰδίας δαπάνης μίαν τριήρη ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν συμπολιτῶν του σωτηρίας. Ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Καρωνείᾳ μάχην. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δεινομάχης ἐγέννησε τὸν περίφημον στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων Ἀλκιβιάδην. Ἡροδτ. 8, 17. Θουκ. Πλάτ. Ἀλκιβ. Ι, σελ. 112. — 2) Τὶς τοῦ Ἀξιόχου, ἀξιάδελφος τοῦ προτέρου Κλεινίου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθυδημ. σελ. 273. — 3) Κρής, εἷς ἐκ τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος διαλόγῳ περὶ νόμων. ὅθεν ἐπίθ. Κλεινίειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κλεινίου ἢ ἐκ τοῦ Κλεινίου καταγόμενος.

Κλεινίης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Κλεινίας.

Κλεινόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Κλειοπάτρη, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Κλεοπάτρη. Ἀπολλ. Ἠοδ. Β, 239.

Κλειτπείδης, ου, ὁ (ῑ.) Τὶς τοῦ Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. γ', 3.

Κλειτς, ίδος, ἡ, Μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ. Διόδ. Σικ. ε', 52.

Κλειτσθένης, ους, ὁ. Αἰτκ-η καὶ -ην. Ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐκλόχθη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων στρατηγὸς τῶν πολεμικῶν δυνάμεων ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς ἐν Φωκίδι πόλεως Κίρρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκστρατείαν ἔχων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Σόλωνα, ἠδυνήθη διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν ν' ἀποσπαστώσῃ εὐτυχῶς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. Τούτου τὴν θυγατέρα Ἀγαρίστην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο μητρόθεν ὁ μέγας Περικλῆς. Ἡροδτ. 5, 65. 6, 126. Παυσ. ί, 37. — 2) Τὶς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Κλεισθένους, σύγχρονος τῶν Πεισιστρατιδῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιονιδῶν, ὅστις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ διώξωσιν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὸν τύραννον Ἱππίαν, ἀποκαταστήσας τὴν προτέραν δημοκρατικὴν πολιτείαν καὶ εἰσάξας ἐκ νέου τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐξέδοσε πρῶτον καὶ τὸ περὶ ἐξοστρακισμοῦ ψήφισμα, διαιρέσας ὅλον τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς 10 φυλάς, καὶ αὐξήσας ἐπὶ πολὺ τὴν δύναμιν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 5, 65. ὁ Ἀριστοτέλης θεωρεῖ τὸν Κλεισθένην τοῦτον ὡς πρῶτον ὅστις ἐζήτησεν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν, χορηγήσας μίαν ἀπεριόριστον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν. — 3) Περιβόητός τις ἐν Ἀθήναις πολίτης διὰ τὸ ἀβρόβιον καὶ τὴν φαυλότητα τῶν ἠθῶν του, πολλάκις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βάτρ. 48. Ἀχαρν. 118. καὶ ἀλλαχοῦ.

Κλειστιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὁμ. Ἅτμν. Δημ. 109.

Κλείτα, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Κλείτη. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεοκρ.

Κλειταγόρα, ἡ (-υυ-). Ποιήτρια ἐκ Θεσσαλίας, ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Πεισιστρατιδῶν. Ἀριστφ. Λυσ. 1244.

Κλείταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. — 2) Τὶς τοῦ Ἱστοριογράφου Δίνωνος, ὅστις ἐσυνώδευσε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον κατ' ὅλην αὐτοῦ τὴν εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείαν καὶ τοῦ ὁποίου συνέγραψε τὰς πράξεις μὲ ὀλίγην ἀκρίβειαν. Στράβ.

Κλειτέλης, ους, ὁ. Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Κλείτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κλεῖτον. Ἀπολλ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μέροπος βασιλέως τῆς Ῥοδόνου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, γυνὴ τοῦ Κυζίκου, ἥτις ὑπὸ ἀπελπισίας διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 975.

Κλειτόμαχος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἑρμοκράτους Θηβαῖος, νικήσας πολλάκις διὰ Παγκρατίου εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας. Πένδ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 30. Παυσ. Β', 15. — 2) Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Δημ. Φιλιππ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, ζήσας περὶ τὸ 115 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων μέν ἐσώθη κανέν. Διογ. Λαέρτ.

Κλείτος, ὁ (ἐπίθ. κλειτός). Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαΐδος Κλείτης. Ἀπολλ. — 2) Τὶς τοῦ Πεισάνορος ἐκ Τροίας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων Ἡρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 445. — 3) Τὶς τοῦ Μαντίου καὶ

ἔκγονος τοῦ Μελάμπου, τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἐξοχόν του κάλλος ἁρπάσασα ἡ Ἠώ, μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὸν Ὄλυμπον. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 249. — 4) Τὶς τοῦ Δρόπιος, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐν Γρανίκῳ μάχην, ἀλλ' ὕστερον φονευθὴ ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν καιρῷ μιᾶς συφορᾶς μέθης. Ἀρριαν. Λουκ.

Κλείτων, ωνος, ὁ· καὶ Κλίτων, Στοβ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀναφέρεται οὐδὲν ἄλλο. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 10, 6.

Κλείτωρ, ορος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλ. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἐρυμάνθειον. Παυσ. η', 14. 15. — 3) Κλείτωρ, ἡ Μία τῶν Ἑπισήμων τῆς Ἀρκαδίας πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Κλείτορος ποταμοῦ πλησίον μιᾶς πηγῆς, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ἔπαυε τὴν ἠδονὴν τοῦ οἴνου· ταύτην ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Μαζί, Πινδ. Στράβ. καὶ Κλίτωρ παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Κλειτόριος, οἱ κάτοικ. Ξενοφ.

Κλειώ, οῦς, ἡ, Δωρκ. Κλειό. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 77. συλλαβοῦσα ποτὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Πίερον υἱὸν τοῦ Μάγνητος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν ὡραῖον Ὑάκινθον. Ἀπολλ. ά, 3, 2. — 2) Γυνὴ τις περιβόητος διὰ τὴν οἰνοποσίαν της, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Κλεόβις, ιος, ὁ. Τὶς τῆς Πυθίας ἱερείας τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ἀδελφὸς τοῦ Βίτωνος, ὅστις ζευχθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἅμαξαν, ἔσυρε τὴν μητέρα αὐτοῦ ἕως τοῦ ναοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὅπου μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπέθανεν ὑπὸ γλυκύτατον θάνατον. Ἡροδτ. 1, 31. Λουκ. ἐπισκοπ. 10. παρβλ. Βίτων, Δοτιν. Κλέοβις. Ἡροδτ. ἔδ. Buttm. Ἑλλ. Γραμμ. §. 50. σελ. 189. Αἰτκ. Κλέοβιν.

Κλεόβοια, ἡ. Μήτηρ τῆς Εὐρυθέμιδος γυναικὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλ. ά, 7, 10. ἔνθα πιθαν. ἀντὶ Κλεοδαίου ἀναγινωσκ. παρβλ. Heyne σελ. 111.

Κλεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Μυρτίλον. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ Ἀμφιδάμαντος. Τζέτζ. μύθ. 14.

Κλεόβουλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἰάντος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 320. — 2) Τὶς τοῦ Εὐαγόρου ἐκ Λίνδου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, εἴτ' ἐπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐδιδάχθη αὐτόθι παρὰ τῶν ἱερέων τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰ μυστήρια τῶν Αἰγυπτίων. Ἀποφθέγματά τινα τοῦ φιλοσόφου τούτου ἐσώθησαν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις Συγγραφεῦσιν. ὁ Λίνδιος, Πλάτ. Προταγ. σελ. 343. Α. κατὰ δὲ Διογ. Λαέρτ. ὑπῆρχεν ὁ Κλεόβουλος ἐκ Καρίας. — 3) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Θουκ. ε', 36.

Κλεόδαιος, ὁ. Τὶς τοῦ Ὕλλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὀδηγίαν ἐζήτησαν κατ' ἀρχὰς εἰς μάτην οἱ Ἡρακλεῖδαι νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστόμαχος. Ἡροδτ. 6, 52. Παυσ. Ἀπολλ. β', 82. — 2) Τὶς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀργύλης. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Κλεόδαμος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Κλεόδημος, ὁ. Ποιμήν τις, παρὰ Βίων. Εἰδ. 5', 11. — 2) Φιλόσοφός τις Περιπατητικός. Λουκ. Συμπ. Λαπ. 6.

Κλεοδίκη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ἰμέρου.

Κλεοδόξη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. Ἀπολλ. γ', 5, 6.

Κλεοδώρα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λίξον. Ἀπολλ β', 1, 5. — 2) Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Παρνασσόν. Παυσ. ί, 6.

Κλεόκριτος, ὁ. Κήρυξ τῶν ἐν Ἀττικῇ μυστηρίων, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς πολύσαρκος καὶ βραδυλίνητος. Βατρ. 1437. Ὄρν. 877. Ξενοφ. Ἑλ. β', 4, 20.

Κλεόλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δίαντος, μετὰ τῆς ὁποίας, ὡς ὑπό τινων ἀναφέρεται, ὁ Ἀτρεὺς ἐγέννησε τὸν Πλεισθένην. Σχολιαστ. Εὐρ. Ὀρεστ.

Κλεόλαος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης. Διόδ. Σικ. δ', 31. Ἀπολλ. — 2) Ἀρτ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ.

Κλεόμβροτος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ Παυσανίου, στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡροδτ. 8, 71. Θουκ. — 2) Τὶς τοῦ Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Ἀγησίπολιν εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης· ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἄρχισεν ὁ περίφημος πόλεμος τῶν Θηβῶν μετὰ τῆς Σπάρτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκστρατεύσας καὶ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν μὲ ἓν στράτευμα 12,000 Λακεδαιμονίων, ἀπήντησε τὴν δύναμιν τῶν Θηβαίων συνισταμένην ἐκ μόνων 6,000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ γεναίου Ἐπαμεινώνδα περὶ τὴν πόλιν Λεῦκτρα, ὅπου συγκροτηθείσης τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης περὶ τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἐνικήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ κράτος, ὁ δὲ Κλεόμβροτος ἐθανατώθη, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ σῶμα ἔλαβον οἱ Θηβαῖοι μετὰ τῶν ἄλλων λαφύρων. Ξενοφ. Ἑλ. ε', 4, 14. — 3) Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀμβρακίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀναγνώσας τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Καλλιμ. ἐπ. 23. Λουκ. Φιλοπτρ. 1. πιθαν. ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων ἐν Φαιδ. σελ. 59. ὡς μαθητὴν τοῦ Σωκράτους.

Κλεομένης, ους, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλεύς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ περιφήμου Δημαράτου, ἀδελφὸς τοῦ Δωριέως, κατηγορούμενος ὡς φρενοβλαβής, πανοῦργος καὶ φιλόδοξος. Ἐκστρατεύσας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ πρόσκλησιν τῆς φατρίας τοῦ Κλεισθένους, ἐδίωξεν αὐτόθεν τοὺς Πεισιστρατίδας· μὴ εὐαρεστούμενος δὲ νὰ συμβασιλεύῃ μετὰ τοῦ Δημαράτου, συνήργησε διὰ δολίων καὶ ἀπατηλῶν μέσων εἰς

τὸν ἐκθρονισμὸν τοῦ βασιλέως τούτου. ἀποδείξας ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐκ γνησίου βασιλικῆς γενεᾶς· μετ' ὀλίγον καὶ τὸν πληροφορηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται τὴν ἀδελότητά του, ἐδίωξαν αὐτὸν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος, ὅπου ὅμως ἐπανεκάλεσαν αὐτὸν μετ' ὀλίγον καὶ τὸν ἀπεκατέστησαν αὖθις εἰς τὸν θρόνον· τελευταῖον δὲ πασῶν εἰς παραφροσύνην καὶ δεδεῖς ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἐβάλθη εἰς φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐλεεινῶς, γενόμενος αὐτόχειρ. Ἡροδ. 3, 148. 5, 64. — 2) Τίδος τοῦ Κλεομβρότου, διαδεχθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Σπαρτης, τὸν Ἀγησίπολιν ἀποθανόντα ἀτεκνον. Θουκ. Παυσ. α', 13, 3. — 3) Τιδος τοῦ Λεωνίδα καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης τὸ 221 ἔτος πρὸ Χρ. δείξας κατ' ἀρχὰς γενναῖον καὶ στρατηγικὸν χαρακτῆρα εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον τῆς πατρίδος του, Ἀεολούθως δὲ συλλαβὼν τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀνορθώσῃ τὴν πολιτείαν τῆς Σπάρτης ἀποκαθεστῶν αὖθις τοὺς ἀρχαίους νόμους τοῦ Λυκούργου καὶ ἐξαλείφων παντάπασι τὴν δύναμιν τῶν Ἐφόρων, κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, ἀναπείσας τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν καὶ διαμερίσας ἐκ νέου ὅλην τὴν χώραν τῆς Λακωνίας εἰς ἴσα μερίδια, φαγεῖς τοῦ λοιποῦ εἰς ἄκρον γενναῖος, δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος πρὸς τοὺς ὑπηκόους του καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· ἀλλὰ μέχρι τέλους διὰ ζηλοτυπίας τοῦ Ἀράτου στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ὅστις ἐκάλεσε κρυφίως τοὺς Μακεδόνας ἐναντίον τῆς Λακεδαίμονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τραπεὶς εἰς φυγὴν μετὰ μίαν γενναίαν κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀντίστασιν, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην εὗρε παρ' αὐτῷ πολλὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ δόσας αὐτὸν τὸν ἔρριψεν εἰς μίαν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανεν ἐδυνηρῶς, μὴ δυνηθεὶς πλέον νὰ ἐλευθερωθῇ· μὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Κλεομένους τούτου ἐσβέσθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ γενεὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευον ἀεὶ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 8. — ὅθεν, Κλεομενικός, ή, όν· τοῦ Κλεομένους ἢ εἰς τὸν Κλεομένην ἀνήκων· καὶ, Κλεομενιστάι, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κλεομένους. Πολύβ.

Κλεομήδης, ου, ὁ. Ἀθλητὴς ἐκ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι νικήσας ποτὲ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ μὴ λαβὼν τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν μὲ τὸ νὰ ἐφόνευτε πυκτεύων τὸν Ἐπιδαύριον Ἴκκον, γενόμενος ἔξαλλος ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἀστυπάλαιαν ἐκρημνίσθη αὐτόθι τὴν στέγην ἑνὸς διδασκαλείου εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο περίπου ἑξήκοντα παῖδες· διοκόμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπ' ὅπου ἔγινε πάντῃ ἀφανής. Τὸ δὲ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον κρὸς τὰ ὁποῖον οἱ Ἀστυπαλεῖς ἐπεμψαν διὰ νὰ μάθωσι περὶ τοῦ συμβάντος, ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς, ὅτι ὁ Κλεομήδης ἦν ὁ ἰσχατος τῶν Ἡρώων καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ τὸν τιμῶσι μὲ θυσίας ὡς ἀθάνατον. Παυσ. ς', 9, 3.

Κλεομήδης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε', 84. — 2) Εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3, 3. — 3) Μαθηματικός, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθὼ ἄξη δὲν ὑπάρχει ἐγνωσμένη· σώζεται αὐτοῦ μία εἰσαγωγὴ σφαιρικῆς Ἀστρονομίας.

Κλεόνεικος, ὁ. Δωρ. Κλεονικος, Θεσσαλός τις. Καλλιμ. Ἐπ. 32.

Κλεοπάτρα, ἡ, ποιητκ. Κλεοπάτρη καὶ Κλεωπάτρη (α). Θυγάτηρ τοῦ Τροιός, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καλλιρόης θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου. Ἀπολδρ. γ', 12. 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γυνὴ τοῦ Φινεως μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πλήξιππον καὶ Πανδίονα. Ἀπολδρ. γ', 15, 2. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονευσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 4) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Πολυξοῦς, γυνὴ τοῦ Ἑρμου. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἴδα καὶ τῆς Μαρπήσσης, γυνὴ τοῦ Μελεάγρου. Ὁμ. Ἰλ. I. 556. Παυσ. δ', 2. Ἀπολδρ. α', 8, 3.

Κλεοπάτρα, ἡ. Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα διάφοροι ἐπίσημοι ἀρχαῖαι γυναῖκες. — 1) Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περδίκκα. Πλάτ. Γοργ. — 2) Ἀνεψιὰ τοῦ Ἀττάλου στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον ἀφ' οὗ ἀπέβαλε τὴν προτέραν του γυναῖκα Ὀλυμπιάδα· ἐκ ταύτης ἐγέννησε δύο παῖδας, τὸν Κάραυον καὶ τὴν Εὐρώπην, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλίππου ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα αὐτῶν Κλεοπάτραν. Παυσ. η', 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεύσασα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἐτι ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. — 5) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, νυμφευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν Ἀλέξανδρον βασιλέα τῆς Συρίας· εἶτα μὲ τὸν Δημήτριον, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸν Σέλευκον τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία ἐφόνευσεν, εἶτα ἀπέθανε φαρμακωθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ δευτέρου υἱοῦ της Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου. — 6) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου συνεβασιλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, καθ' ὃν καιρὸν καὶ ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος νικήσας καὶ καταδιώκων τὸν Πομπήϊον ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διέτριψε χρόνον τινὰ ἀναγερεύσας τὴν Κλεοπάτραν μόνην βασίλισσαν ὅλης τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, ἥτις δοθεῖσα εἰς παντὸς εἴδους ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἕνα υἱὸν τὸν Καισαρίω-

να· μετὰ δὲ τὸν ἐν Ῥώμῃ θάνατον τοῦ Καίσαρος, θελχθεῖς ἀπὸ τὰ ὑπάρχα προτερήματα καὶ τὸ ἔξοχον κάλλος της ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀναγορεύσας καὶ τὰ τέκνα τῆς Κλεοπάτρας βασιλεῖς τῶν διαφόρων μερῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατακτηθείσης Ἀσίας· ἀλλ' εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ φοβερὰν ναυμαχίαν μεταξὺ τοῦ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ, παρευρεθεῖσα καὶ ἡ Κλεοπάτρα μὲ ἑξήκοντα πλοῖα βοηθοῦσα τὸν Ἀντώνιον, μετὰ τὴν παντελῆ ἥτταν αὐτοῦ ἐσώθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου μετ' οὐ πολὺ ἦλθε καὶ ὁ Ὀκταβιανός, τὸν ὁποῖον ἐνοήσασα ἡ Κλεοπάτρα ὅτι ἔμελλε νὰ σύρῃ αὐτὴν μὲ τοὺ λοιπὸν θριαμβόν του εἰς τὴν Ῥώμην, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν αἰσχύνην ταύτην, βασιλεύσασα 22 χρόνους· τὸ 32 ἔτος τῆς ἡλικίας της μὲ τῆς ὁποίας τὴν τελευτὴν ἐξαλείφθη καὶ ἡ γενεὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλευσάντων Πτολεμαίων. Λουκ.

Κλεοπατρίς, ἡ· ἴδε Ἀρσινόη.

Κλεόπομπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Παρασσοῦ ἐκ τῆς Κλεοδώρας, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ποσειδῶν ὑπῆρξε πατὴρ τοῦ Παρασσοῦ. Παυσ. ί, 6. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 26.

Κλεοσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενφ.

Κλεόστρατος, ὁ. Πρέσβυς τις τῶν Ἀργείων, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. ά, 3.

Κλεότιμος, ὁ. Ἠλεῖος, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Κλεόφαντος, ὁ. Τιδος τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τῆς Ἀρχίππης θυγατρὸς τοῦ Λυσανδρου. Πλάτ. Μενω. σελ. 93. Ε.

Κλεοφίλη, ἡ (ι). Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀγκαῖον, Ἀμφιδάμαντα, Ἔποχον καὶ Ἴασον. Ἀπολδρ. γ', 9, 2.

Κλεοφῶν, ῶντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς μιᾶς Θρᾴσσης γυναικὸς καὶ Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις παρακινῶν ἀεὶ ποτὲ τὸν λαὸν εἰς πόλεμον· διὰ δὲ τὸν ἀχρεῖον αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ διὰ μίαν πραχθεῖσαν παρανομίαν κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βληθεὶς εἰς τὰ δεσμά, ἐφονεύθη τελευταῖον ἐν καιρῷ μιᾶς συμβάσης ταραχῆς τοῦ λαοῦ· τοῦτον κατακωμῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀλλοεθνῆ, ἐν Βατρ. 678, 1504. Ξενφ. Ἑλ. ά, 4, 40. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Κλεοχάρεια, ἡ (ε). Μία τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Δέλεξ ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν. Ἀπολδρ. γ', 10. 3.

Κλέοχος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀρέας ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον. Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Κλεύδημος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Κλεόδημος. Πατὴρ ἀθλητοῦ τινος Ἀσωπίχου ὅστις ἐνίκησεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. ιδ', 31.

Κλεύνεικος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Κλεόνικος. Θεοκρ.

Κλεψύδρα, ἡ. Κρήνη ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ γινόμενον ἐπὶ διαστήματι ἀφανὲς ἀνεδίδεν αὖθις εἰς τὸν περὶ τὸν Φαληρέα τόπον. Ἀριστφ. Λυσ. 912. Ἡσ. ἐκ τούτου ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ Ἐμκεδαί. Ἡσύχ. — 2) Ἑτέρα κρήνη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. (ἐκ τοῦ κλέπτω καὶ ὕδωρ. ὕρα ἐν Λεξ.)

Κλέων, ωνος, ὁ. Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ἰδιωτικῆς κλάσεως, ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἀναιδοὺς χαρακτῆρος, ὅστις διὰ τῆς χαμερποῦς καὶ ἀπατηλῆς εὐγλωττίας του ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, διαδεχθεὶς καὶ αὐτὸν τὸν Περικλέα μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀποτρέψας πολλάκις διὰ τῆς κακόνου ἐπιρροῆς του τὸν δῆμον ἀπὸ πολλὰς σωτηριώδεις καὶ χρησίμους ἐπιχειρήσεις· ἐστρατεύσας τελευταῖον ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Θρᾴκην ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως ὅπου καὶ ἐθανατώθη. Θουκ. γ', 36. Κατὰ τοῦ Δημαγωγοῦ τούτου ἔγραψεν ὁ ἀστεῖος Ἀριστοφάνης μίαν τῶν κωμῳδιῶν του ἐπιγραφομένην Ἱππεῖς, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος παρίσταται ὑπὸ τὸ ὄνομα Παφλαγών. Ἐν ταῖς Νεφ. 576. καλεῖ αὐτὸν ὁ κωμικὸς οὗτος καὶ βυρσοδέψην, ὡς μετελθόντα πρότερον τὴν τέχνην ταύτην. — 2) Τιδος τοῦ Κλέωνος, φίλος τοῦ Αἰσχίνου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους. Δημ — 3) Τύραννός τις ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, διαχθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀράτου τὸ 220 ἔτος πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. Πλούτ.

Κλεωναί, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀργολίδας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἄργους μεσημβρινῶς τῆς Νεμέας, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τὸ ὄρος Τρητὸς ἔνθα ὑπῆρχε τὸ σπήλαιον τοῦ φοβεροῦ λέοντος τῆς Νεμέας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 570. Πινδ. — ὅθεν, Κλεωναῖος, αία, αῖον· τῶν Κλεωνῶν ἢ εἰς τὰς Κλεωνὰς ἀνήκων, ὁ Κλεωναῖος ἀγών = Νεμεαῖος. Πινδ. Νεμ. 4, 27. καὶ Κλεωναῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. — 2) Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὁμ.ους Ἄσωνος περὶ τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον. Ἡροδ. 7, 22. Θουκ. δ', 109. — 3) Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Ἀμπόλεως· ὁ Πλούτρ. καλεῖ αὐτὴν Κλεωνὰς πρὸ τῆς Ἀμπόλεως, ὁ δὲ Schneid. ἐκλαμβάνει ταύτην ὡς προάστειον τῶν Ἀμπολιτῶν. Ξενφ. Ἑλ. στ', 4, 27. κατὰ Δαρχήρον καὶ Valkenaer ἀναγκαῖ. παρ' Ἡροδ. 8, 33. Κλεωνὰς ἀντὶ Νέωνα.

Κλεώνη, ἡ. Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Παυσ. β', 15. Διοδ. Σικ. δ', 74.

Κλεώνης, ου, ὁ. Τιδος τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατάτινας ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Παυσ. β', 15.

Κλεωνυμίδης, ου, ὁ (υ-υυ·). Τιδος τοῦ Κλεωνύμου. Πινδ.

Κλεώνυμος, ὁ. Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας ἀπήνῃ. Πινδ. Ἰσθ. 3, 24. — 2) Τιδος τοῦ Σφο-

ὀρία Σπαρτιάτης, αὔνους τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λευκτροις μάχην. Ξενοφ. Ἑλ. ε, 4, 25. — 3) Ἀλδηφάγος τις καὶ πολύσαρκος Ἀθηναῖος, ἐμπαιζόμενος ἐν ταῖς κωμῳδίαις τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀχαρν. 88. 844. Σφῆκ. 19. τὸν ὁποῖον καλεῖ ὁ κωμικὸς οὗτος καὶ ῥιστάσπιδα, Ἱππ. 445. Νεφ. 353. παρβλ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 27.

Κληΐδες, Ἰων. ἀντὶ Κλεῖδες, ὅπερ ὅρα.

Κλήμης, εντος, ὁ, Φλάβιος. Φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς χριστιανός, διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀλεξ. ἀρείᾳ σχολῆς, ἀνὴρ μὲ πολλὴν καὶ βαθεῖαν μάθησιν καὶ μεγάλην ἀρετὴν, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Ὠριγένης. Σώζονται φιλοσοφικά τινα συγγράμματα αὐτοῦ Στρωμματεῖς ἐπιγραφόμενα εἰς ὀκτὼ βιβλία καὶ τινες λόγοι.

Κληπίδαυα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας τὴν ὁποίαν ὁ Πτολεμαῖος θέσει ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βαστάρνων· ταυτὸν Kaminiecki, ἐν τῇ Λεχίᾳ.

Κλῖμαξ, ακος, ἡ. Ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται πρὸς δυσμὰς τὸ ὄρος τοῦ Ταύρου. Στράβ. Πολύβ. ε, 72. — 2) Ὄρος τῆς Κοίλης Συρίας, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Τύρου. Στράβ.

Κλίτερνα, ἡ. Cliterna. Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Στράβ.

Κλειτώριοι = Κλειτώριοι, ὅπερ ἴδε.

Κλοίλιος, ὁ. Cluilius. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κλουίη, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τριεὺς ἐγέννησε τὸν Νυκτέα, Λύκον καὶ Ὠρίωνα. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1.

Κλόνιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 2) Τίδος τοῦ Ἀλέκτορος, ὅστις ἐλθὼν μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος. Ὅμ. Ἰλ. Η, 495.

Κλουνία, ἡ, Clunia. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἥτις μετὰ ταῦτα κατεστάθη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταυτὸν Valladolid. Διον. Κασσ.

Κλούνιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα) κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας· ταυτὸν St. Catharina Πτολ. γ', 2.

Κλουσίον, τό. Clusium. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, καθέδρα τοῦ βασιλέως τῶν Τυρρηνῶν Πορσένα, ἀπέχουσα κατὰ Πολύβ. τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ῥώμης· ταυτὸν Chiusi. Πολυβ. Στράβ. Καλούσιον, παρὰ Διοδ. Σικ. — ὅθεν, Κλουσῖνος, ίνη, ῖνον, τοῦ Κλουσίου ἢ εἰς τὸ Κλούσιον ἀνήκων καὶ Κλουσῖνοι, οἱ κάτοικ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Καμέρτιοι οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι, ἀπὸ τῆς Κάμρης προτέρας ὀνομασίας τῆς πόλεως ταύτης. Πολύβ.

Κλούσιος, ὁ. Cluslus καὶ Clesius. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Chiese, καλούμενος. Πολύβ.

Κλυδαί, αἱ. Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ῥοδίων.

Κλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 351. γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄτλαντα, Προμηθέα καὶ Ἐπιμηθέα. Ἡσ. Θεογ. 507. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἀναφέρεται αὕτη ὡς γυνὴ τοῦ βατιλέως τῶν Αἰθιόπων Μέροπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα. Εὐριπ. Λευκ. διαλ. Θε. 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 47. — 3) Θεράπαινα τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἔφερε καὶ ταύτην μετὰ τῆς Αἴθρας μητρὸς τοῦ Θησέως ὁ Πάρις εἰς τὴν Τροίαν, ὅτε ἥρπασε τὴν Ἑλένην ἐκ Σπάρτης. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 144. παρβλ. καὶ Σχολστ. αὐτόθι. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κατρέως καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ναύπλιος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παλαμήδην. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. — 5) Θηγάτηρ τοῦ Μινύα καὶ γυνὴ τοῦ Ἰάσου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀταλάντην. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. — 6) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ Μινύα καὶ γυνὴ τοῦ Φύλακος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἰφικλον. Παυσ. ί, 29. — 7) γυνὴ τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Ποδάκεος. Ὅμ. Ὀδ. Α, 325. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 765. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας. Παυσ. ί, 26.

Κλύμενος, ὁ (ῡ). Ἔκγονος τοῦ Φρίξου, βασιλεύς τῶν Μινύων ἐν Ὀρχομενῷ, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς μίαν ἑορτὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. Πίνδ. Ὀλ. 4, 31. παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Γ, 452, εὕρηται πατὴρ τῆς Κυρηδίκης γυναικὸς τοῦ Νέστορος. — 2) Τίδος τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θανατωθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Καλυδωνίων μάχην. Ἀπολλόδ. α, 8. Ἀντ. Λιβ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, λατρευόμενος ἐν Ἑρμιόνι μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἴδιον ναόν. Παυσ. β', 35.

Κλυπία, ἡ, Clupea, ἴδε Ἀσπίς.

Κλύσμα, ατος, τό. Μικρὸς κόλπος σχηματιζόμενος ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀρσινόης καὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου φρουρίου, Δουκ. Ἀλεξ. 44. — 2) Φρούριον ἐπὶ τοῦ Κλύσματος κόλπου κείμενον ἀπέναντι τῆς Κλεοπατρίδος μὲ λιμένα, ταυτὸν Κόλσον. Στράβ. Πτολ.

Κλυσώνυμος, ὁ. Τίδος τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐξ Ὀποῦντος, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν καιρῷ ἀγώνων τινῶν, ὅτ' ἐ καὶ ἐβιάσθη οὗτος νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλέως. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 88. Ἀπολλόδ. γ', 12. 8.

Κλυταιμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀδελφὴ τῆ Ἑλένης τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6—7. λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀγαμέμνων ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην, τὴν Ἠλεκτραν καὶ τὴν Ἰφιγένειαν· ὅτε δὲ ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὁ Ἀγαμέμνων, ἀφῆκεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν καὶ ἐπιτροπὴν ἀοιδοῦ τινος τῆς αὐλῆς του· ἀλλ' ἡ Κλυταιμνήστρα γοητευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ συνομόσασα μετ' αὐτοῦ, ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα ὅτε οὗτος μετὰ δέκα χρόνους ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ὑπανδρευθεῖσα τὸν Αἴγισθον ἐβασίλευσε μετ' αὐτοῦ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Μυκήνας, ἕως οὗ ὁ Ὀρέστης, ὅτ τις μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του ἐφέρθη κρυφίως εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Στρόφιον, ἐλθὼν εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐθανάτωσεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀπαιθρώπου Αἰγίσθου τῆς ἐκδικηθεὶς οὕτω τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ. Ὅμ. Ἰλ. Α, 113. Ὀδ. Α, 421. Δ, 458. Ἀπολλόδ. ὁ Περίκλεος ἐξάδελφος τῆς Κλυταιμνήστρας θέλων νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ Ὀρέστου ὑπερ αὐτῆς, ὡρμησεν εἰς τὰς Μυκήνας, ὅπου πολεμοῦντες ἐθανατώθησαν ἀμφότεροι, ταφέντες ἐντὸς τῆς Πόλεως. Παυσ. β', 16. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν Τραγῳδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κλυταιμνήστρα ἥτις δὲν διεσώθη. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, 17, 5.

Κλυτή. ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ Ἀπολλόδ. β', 7. 8.

Κλυτία, ἡ, Ἰων. Κλυτίη, (υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352. — 2) Παλλακὶς τοῦ Ἀμύντορες, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας οὗτος ἐτύφλωσεν ἀδίκως τὸν υἱόν αὐτοῦ Φοίνικα. Ἀπολλόδ. γ', 12. Σχολ. Δυκφ. 421. — 3) Μήτηρ τοῦ Χάλκωνος βασιλέως τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ Εἰδ. ζ', 5.

Κλυτιάδης, ου, ὁ (υυυ-) Τίδος τοῦ Κλυτίου καὶ ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου, μιᾶς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἤλιδι γενεῶν ἥτις κατήγετο ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω, ἐξ οὗ καὶ ὑπῆρχε περίφημος διὰ τὴν μαντικὴν τέχνην της. Ἡρόδ. θ, 33. Παυσ.

Κλυτίδης, ου, ὁ (υυυ-) ταυτ. τῷ Κλυτιάδης, υἱος τοῦ Κλυτίου, Ὅμ. Ὀδ. Ο, 540. ὁ Πειραῖος ἐξ Ἤλιδος.

Κλύτιος, ὁ (υυυ) Τίδος τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Καλήτορος καὶ εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ γερόντων βουλευτῶν. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 147. Θ, 419. Τ, 238. — 2) Τίδος τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, πατὴρ τοῦ Πειραίου ἐξ Ἤλιδος. Ὅμ. Ὀδ. Π, 327. — 3) Τίδος τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, ἐκτραφεὶς μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λήτου, κατ' ἄλλους δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Οἰχαλίας. Ἀπολλ Ῥόδ. Α, 86 Διοδ Σικ. δ', 49. — 4) Τίδος τῆ. Γῆς καὶ εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλόδ. α, 6, 2.

Κλυτίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Εὐρύκαπιν. Ἀπολλόδ. β', 7.

Κλυτομήδης, ους, ὁ. Τίδος τοῦ Ἐνοπος ἐξ Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ πυκτεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας, οἵτινες ἐσυγκροτήθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 834.

Κλυτόνηος, ὁ, Τίδος τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαοδάμαντα καὶ Ἄλιον. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 119. — 2) Τίδος τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ῥόδ.

Κλυτός, οῦ, ὁ. Τίδος τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευσαν εἰς τὸ Ἄργος. Ἴγῖν. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀντοδίκης. Ἴγῖν. —

Κλωδία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν. Πλουτρ.

Κλώδιος, Clodius. Ἄρσν. κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις.

Κλωθώ, οῦς, ἡ. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἥτις ἐπλάττετο ὅτι ἔκλωθε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων· καθ' Ἡσ. Θεογ. 218. θυγάτηρ τῆς Νυκτός· ἐν δὲ Θεογ. 905. θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Θέμιδος, ὡς παρ' Ἀπολλόδ. α, 3, 1.

Κλωνάριον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. ἑταιρκ. Διαλ.

Κλωπίδαι, οἱ (ῑ) Ἐπίπλαστος παρ' Ἀριστφ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐκ τοῦ κλώ, διὰ τῆς ὁποίας λέξεως αἰνίττεται ὁ κωμικὸς οὗτος τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κρωπίαν. Ἱππ. 79.

Κναγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου πολεμιστοῦ Κναγέως, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ληφθεὶς αὐτόθι αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπωλήθη εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ὅπου γνωρισθεὶς μὲ μίαν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἔφυγον ἐκεῖθεν μετ' αὐτῆς λαβὼν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς. Παυσ. γ', 18.

Κναναλησία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κναναλίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ Θεὰ αὕτη ἕνα ἴδιον ναόν. Παυσ. η, 33.

Κνημίδες, αἱ, ὀρθτρ. Κνημῖδες. Πόλις ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· ἐπάνω εἰς μίαν ἐξέχουσαν ἀκτὴν τοῦ αὐτόθι ὄρους Κνημίδος· ταυτὸν Ἐρετία. Στράβ. καὶ, Κνημὶς, Σκύλ.

Κνημίς, ῖδος, ἡ. Ὄρος συνεχόμενον μὲ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λοκρίδι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ Βοιωτία ἀπὸ τῆς Δοκρίδος, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθηταν οἱ αὐτόθι κάτοικοι Δοκροὶ Ἐπικνημίδιοι. Παυσ. — 2) = Κνημῖδες, αἱ, ὅπερ ὅρα τὸ τοιοῦτ. Κνημὶς, ῖδος, ἐστὶν ἡμαρτ. παρ' τὸ Στράβ. καὶ ἄλλοις Συγγρ.)

Κνῆμος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. β', 66.

Κνήμων, ωνος, ὁ. Ἄρσνκ. Κύρ. Ὄνομα παρὰ Λουκ.

Κνιδία, ἡ. Χερσόνησος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος. Ἡροδτ. 1, 174. Καλλιμ. Δῆλ. 25. ταυτὸν Καβο Κρίου, εἰς ταύτην ἐλθόντες οἱ Θεσσαλοὶ ἐκ τῶν Δωτίων πεδίου ἔκτισαν τὴν πόλιν Κνίδον. Διοδρ. Σικ. η, 51. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Κνίδον Ἀνθολ.

Κνίδος, ἡ (ι.) Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων πολέων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἀκρωτηρίου τῆς Χερσονήσου Κνίδου, περίφημος τὸ παλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον Ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἦν ἓν ἀπὸ τὰ ἑξοχα ἀριστουργήματα τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πραξιτέλους· ταῦτν δὲν σώζεται· οὐδὲν λείψανον τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως. Ὅμ. Ἀπολ. 43. Ἡροδ. 1, 144. ὅθεν Κνίδιος, ία, ιον, τῆς Κνίδου ἢ εἰς τὴν Κνίδον ἀνήκων, καὶ Κνίδιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Κνωσσός, ἡ (Κνωσός). Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Καιράτου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος λέγει καθέδραν τοῦ βασιλέως Μίνωος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ὁ περίφημος Λαβύρινθος καὶ ἓν μνιτεῖον εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Διός. Ὅμ. Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Τ, 178. Πλάτ. Πανσ. δὶ ἑνὸς σ εὕρηται ὀρθῶς γεγραμ. ἐν τοῖς ἀρχαίοις μνημείοις, διὰ δὲ σσ. κεῖται ἐν ταῖς τοῦ Ἡροδ. Καλλιμ. Στράβ. ἐκδοσ. παρβλ. Βοντμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 21. σελ. 86. — ὅθεν, Κνωσόθεν, Ἐπίρμ. ἐκ τῆς Κνωσσοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Κνώσιος, ία, ιον, τῆς Κνωσσοῦ ἢ ἐκ τῆς Κνωσσοῦ ὤν. Ὅμηρ. καὶ Κνώσιοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κνωσσοῦ.

Κοδρα, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Συρίᾳ. Πτολ. ε', 15.

Κόβων, ωνος, ὁ. Πολίτης τις τῶν Δελφῶν ὅς τις ἔπεισε τὴν Πυθίαν νὰ ἀποκριθῇ πρὸς χάριν τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης κατὰ τοῦ Δημαράτου, ὅτι οὗτος ἐκατηγορεῖτο οὐ μὴ γνήσιος υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος. Ἡροδ. 6, 66.

Κοδάνη, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς Θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ.

Κόδρατος, ὁ. Quadratus. ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Κοδρίδης, ου, ὁ (ι.) Υἱὸς τοῦ Κόδρου. πληθ. οἱ Κοδρίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κόδρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 13.

Κόδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελάνθου, δέκατος ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλον οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 1050. ἔτος πρὸ Χρ. ἐπειδὴ δὲ ἐδόθη χρησμὸς ὅτι τὸ εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰσβαλὸν μέρος θέλει κερδήσει τὴν νίκην ἐὰν φυλαχθῇ καλῶς ἀπὸ τὸ νὰ μὴ φονεύσῃ τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηναίων, ὁ Κόδρος θέλων νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον, καὶ ἐνδυθεὶς ποταπὰ ἐνδύματα εἰσεχώρησεν εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἀγνώριστος, ὅπου παροξύνας διὰ ὕβρεων τινας τῶν στρατιωτῶν ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Οὕτω λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὸν θάνατον τοῦ γενναίου ταύτου καὶ ἀγαθοῦ βασιλέως νικήσαντες, ἐξέβαλον τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς Δωριεῖς. Πρὸς αἰώνιον δὲ ἀνάμνησιν τῆς θεόχου ταύτης πράξεως θέλοντες νὰ τιμήσωσιν ἄξιως τὸν ἀποθανόντα βασιλέα αὐτῶν, κατήρησαν ἔκτοτε δι' ὅλου τὴν βασιλικὴν ἀξίαν νομίσαντες ὅτι οὐδεὶς πλέον τῶν βασιλέων θέλει εἶσθαι ἄξιος τοῦ Κόδρου. Ἡροδ. 1, 147. Πλάτ.

Κοθωκίδαι, οἱ (ι.) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν· ἐκ Κοθωκιδῶν. Ἀριστφ. Θεσμ. 626. — ὅθεν Κοθωκιδής, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν ὤν. Δημ.

Κοῖα, ἡ. Μία τῶν ἀνδριαντῶν Ἀμαζόνων τὴν ὁποίαν ἀφώνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Θιβαῖ.

Κοιαντίς, ίδος, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Κοίου, ἡ Λητώ. Ὀρφ. Ἅμν. 34, 2.

Κοινίς, ίδος, ἡ = Κοιαντίς. Καλλιμ. Δηλ. 150.

Κοῖλα, τά, τῆς Εὐβοίας, Cava Euboeae. Τὰ παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενα μεταξὺ τῶν Ἀκρωτηρίων Καφαρέως καὶ Χερσονήσου, ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πλέοντας διά τὰς πολλὰς αὐτῶν κάμπας καὶ τοὺς περὶ αὐτὰ βράχους· εἰ ταῦτα ἠφανίσθη ὁ Παρσικὸς στόλος φερθεὶς ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς καταιγίδος. Ἡροδ. 8, 13 Πτολ. κατὰ Στράβ. βιβλ. ι', ἐκτείνετο τὸ μέρος τοῦτο ἕως τῆς Αὐλίδος, ὅπερ ἀποδεικνύεται ἡμαρτημ. παραβλ. Μάνερτ. 8, σελ. 261. — 2) τὰ κοῖλα καλούμενα τῆς Χίης χώρης. Τόπος τις κοῖλος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἐλίγον ἀπέχων τῆς αὐτόθι πρωτευούσης πόλεως. Ἡροδ. 6, 26.

Κοίλη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ στρατηγοῦ Κίμωνος. Ἡροδ. 6, 103. Δημ. καὶ Κοίλης παρ' Ἡσυχ.

Κοίλη Συρία, ἡ. Coelo Syria. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Συρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου καὶ σχηματίζουσα μίαν εὐρύχωρον καὶ κοίλην πεδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο αἱ πόλεις Δαοδίκεια, Ἡλιούπολις, Ἄβιλα καὶ μεσημβρινώτερον ἡ Δαμασκός, οὖσα διῃρημένη εἰς δέκα ἄλλας μικροτέρας Ἐπαρχίας. Πολύβ. Στράβ.

Κοίλιος, ὁ. Coelius. Ὄνομ. κύρ. Ἐπιφανῶν ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοίλωσσα, ἡ. Ὄρος τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Φλιοῦς. Ἓν μέρος τοῦ ὄρους τούτου ὠνομάζετο Καρνεάτης, ὁ. Στράβ. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 7, 7, ἐν δὲ τῇ τοῦ Schneidr. Ἔκδοσ. γεγροπτ. Κηλοῦσα ἐκ Χειρογ.

Κοινόηνον, τό. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐερόνων. Πτολ. β', 11. ταῦτν Ratzeburg.

Κοῖνος, ὁ. Στρατηγός τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅστις πρὸ πάντων ἐδείξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ προβιβηκὼς ἤδη ὤν. Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κόϊντος, ὁ, καὶ Κύϊντος, Πλουτρ. Quintus. Σμυραῖος, συγράψας ἐν ἐπικὸν ποίημα, Ὁμήρου παραλειπόμενα ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον διεσώθη. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κοίνυρα, τά. Ὄρος ἀρεινὸς τῆς νήσου Θάσου κείμενος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σαμοθρᾴκης. Ἡροδ. 6, 47.

Κοιοτγένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα = Λητώ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 712.

Κοῖος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Τιτάνων. Ἡσ. Θεογ. 134. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φοίβης ἐγέννησε τὴν Λητὼ καὶ τὴν Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 404. (παρ' Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολλ. 62. κεῖται τὸ οι βραχύ, παρβλ. Spitzner Προσῳδ. 6. 5)

Κοιρανίδας, α, ὁ (-νυ-) Υἱὸς τοῦ Κοιράνου, ὁ Πολύϊδος ἐκ Κορίνθου. Πίνδ.

Κοίρανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἀνακίων φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Πατὴρ τοῦ μάντεως Πολυΐδου ἐκ Κορίνθου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. Πινδ. α', 43. — 3) Εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἐλθόντων Κρητῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ, Ρ, 605.

Κοιρατάδας, α, ὁ. Θηβαῖος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν. Ξενφ. Ἑλλ. α', 3, 15. ἔτι δὲ καὶ διδάσκαλος τῆς Τακτικῆς. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 1, 33. ἔνθα Κοιρατάδης εὑρίσκεται γεγραμ.

Κοισύρα, ἡ (-υ-) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων γυναικῶν ἐξ Εὐβοίας, καταγομένη ἐκ κελαιᾶς τινος αὐτόθι γενεᾶς· κατὰ Σουΐδ. γυνὴ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀλκμαίονος. Ἀριστφ. Νεφ. 801. (ἐν Ἀχαρν. ὁ Κοισύρας ἤτοι ὁ ἀπόγονος τῆς Κοισύρας, ὁ Περικλῆς)

Κοῖτοι, οἱ. Ἔθνος ἐλεύθερον καὶ αὐτόνομον τῆς Ἀσίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Τιβαρηνῶν καὶ τῶν Μοσσυνοίκων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 8, 25. ἄλλως δὲ ἄγνωστον.

Κόκινθος, ὁ, Cocinthum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, ταῦτν Capo di Stilo Πολύβ.

Κοκκήϊος, ὁ. Coccejus. Ὄνομα. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στραβ.

Κοκκώκα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ἤλιδα. Παυσ. ε', 15. —

Κοκκωνᾶς, ᾶ, ὁ. Βυζαντιός τις, ὀπαδὸς τοῦ περιβοήτου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβονοτειχίτου. Λουκ.

Κοκύλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας. — ὅθεν, Κοκυλῖται, οἱ κάτοικ. Ξεν. Ἑλλ. γ, 1, 16.

Κολαινίς, ίδος, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κολαίνου. Παυσ. α, 31.

Κόλαινος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεύσας ὡς λέγεται εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸ τοῦ Κέκροπος καὶ κτίσας ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Κολαινίς. Παυσ. α, 31.

Κολακώνυμος, ὁ. Κατὰ μετάθ. ἀντὶ Κλεώνυμος, παρ' Ἀριστφ. Σφῆκ. 592.

Κολάνικα, ἡ. Πόλις τῆς βαρβάρου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Δαμνίων, ταῦτν Lanark. Πτολ. β', 6.

Κολάξαις, ἴος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παραλάται λεγόμενοι λαὸς Σκυθικός. Ἡροδ. 4, 5.

Κόλαπις, ὁ. Colapis. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Παννονίας εἰσβάλλων εἰς τὴν Σάβην· ταῦτν Κούλπα. Στραβ.

Κολασαί, αἱ, = Κολλοσαί.

Κολλατεά, ἡ. Collatia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἀρχαιόθεν κατέκτησαν. Στράβ.

Κολλατῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων ἀρχαίων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου τοῦ Σουπέρβου καὶ ἀνὴρ τῆς περιφήμου Λουκρετίας, ὅς τις διὰ τὴν προξενηθεῖσαν ἀτιμίαν τῆς γυναικός του συνωμόσας ἐναντίον τῶν βασιλέων, ἐξέβαλον αὐτοὺς ἐκ τῆς Ῥώμης μετὰ τοῦ Βρούτου καὶ ἐκλεχθὲν πρῶτος ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετ' αὐτοῦ· ὕστερον δὲ κατατεθεὶς ὑποπτος εἰς τοὺς συμπολίτας του ὡς ἐχθρὸς τῆς νεοσυσταθείσης δημοκρατικῆς πολιτείας, ἐξωρίσθη ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ ἐλθὼν εἰς Λαβίνιον, ἔζησεν ἐκεῖ ἰδιωτεύων μέχρι τέλους. Διον. Καστ.

Κολλίνα πύλη, ἡ, Collina porta. Μία τῶν πυλῶν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης κειμένη εἰς τὸ ἄκρον μέρος τῆς πόλεως ταύτης, ταῦτν Porta Salaria. Στράβ.

Κολοκασία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἄλλοτε ἐν Σικυῶνι. Ἀθην. γ', 1.

Κολοσσαί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ἥτις περὶ τὸ 65 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἠφανίσθη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ὑφ' ἑνὸς σεισμοῦ· ἐν τῇ ἱερᾷ ἱστορίᾳ καλεῖται αὕτη Κολασσαὶ ἢ Κολασσαί αἱ χώναι, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτι ἐπὶ ἀποστόλου Παύλου ἔκτισαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἰδίαν ἐκκλησίαν· ταῦτν δὲ κώμη Κόνος καλουμένη, Ἡροδ. 7, 30. Ξενφ. — ὅθεν, Κολοσσηνοί, οἱ κάτοικ.

Κολοφών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὴν θαλάσσιον καὶ ἱππικὴν αὐτῆς δύναμιν, ἀπέχουσα ὀλίγου διάστημα τῆς θαλάσσης, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ξενοφάνους· ταύτης οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὸν πολυτελῆ καὶ τρυφηλὸν βίον τῶν ἐνασχολούμενοι ἀκαταπαύστως εἰς παντὸς εἴδους ἡδονὰς καὶ τέρψεις, διατηρήσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον τὰ ἐγχώρια αὐτῶν ἔθιμα καὶ ἀφ' οὗ ὑπέπεσαν εἰς ξένας δυναστείας. Ἡρόδ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν, Κολοφώνιος, ία, ιον· τῆς Κολοφῶνος ἢ εἰς τὴν Κολοφωνα ἀνήκων, καὶ, Κολοφώνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Κολοφωνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν ἐν Ἀθήναις. θεῶν. Τζέτζ. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Χθονία.

Κολοφωνίων Λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῶν Κολοφωνίων ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης. Θουκ. 1, 3. —

Κολυμβάς, άδος, ἡ, Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πειραιέως, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς φιλονεικίαν μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεῖσα, μετεμορφώθη ὁμοῦ μὲ τὰς ἀδελφάς αὐτῆς εἰς πτηνόν, Ἀντ. Λιβ.

Κολυττεύς, ὁ, = Κολυττός.

Κολυττός, ὁ, καὶ Κολλυτός ἐν Ἐπιγρ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Ξενφ. ὄθεν, Κολυττεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολυττοῦ ὤν, Ξενφ. Ἀπομν.

Κολχικός, ή, όν. Τῆς Κολχίδος ἢ ἐκ τῆς Κολχίδος ὤν, ἡ Κολχική γῆ = Κολχίς. Ἀπολλδρ.

Κολχίς, ίδος, ἡ. Τῶν Κόλχων ἢ εἰς τοὺς Κόλχους ἀνήκων. Αἶα ἡ Κολχίς. Ἡροδτ. 1, 2. ὅθεν Οὐσστκ κύρ. Ὄνομ χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις κατὰ Πτολμ ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Φάσιδος ἕως τοῦ Κύρακος ποταμοῦ μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Ἀρμενίας, περίφημος εἰς τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας διὰ τὴν ἐνταῦθα ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, οἵ τινες πρῶτοι ἔπλευσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς ταύτην τὴν χώραν διὰ νὰ λάβωσι τὸ περιβόητον χρυσοῦν δέρας, ὅπερ πιθαν. δὲν ὑπῆρχεν ἄλλοτε εἰμὴ ἄφθονος χρυσὸς τὸν ὁποῖον ἡ γῆ αὕτη παράγει· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες κατήγοντο ὡς ἐλέγετο ἐξ Αἰγυπτίων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσοστρις Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀφῆκεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡροδτ. 2, 104. 4, 37. οἱ τινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου εἶχον τὸ αὐτὸ χράμα, τὴν περιτομήν, τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ δίαιταν μὲ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους. Διον. Περ. 689. ταυῦν Μιγγρηλία. Ξενφ. Στράβ. καί, ἡ Κόλχων χώρα. Ξενφ. — 2) ἡ κάτοικος τῆς Κολχίδος, ἐξαιρ. ἡ Μήδεια, Εὐρπ. Μηδ. 132.

Κόλχοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Κολχίδος χώρας. Ἡροδτ. 4, 37. οἵ τινες καὶ Κελαίνωποι οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο, Πινδ. Πύθ. 4, 376. ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων ἐκαλοῦντο οὗτοι Λάζοι.

Κόλχος, ἡ, ὁ, Ὁ κάτοικος τῆς Κολχίδος χώρας, ἡ Κόλχος Μήδεια Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 285. C.

Κολωναί, αἱ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς αὐτόθι Ἀλεξανδρείας Τρωάδος. πιθαν. ἡ νῦν Χεμαλὶ λεγομένη. Κολωναὶ αἱ Τρωϊάδες, παρὰ Θουκ. α', 131. Ξενφ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῆς Λαμψάκου· ταυῦν Κολῶναι. Στράβ. Ἀρρῖαν. Ἀνάβ. α, 12.

Κολωνάτας, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπό τινος τόπου Κολώνης ἐν Λακωνίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Παυσ. γ', 13.

Κολώνη, ἡ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα λιμένα Φοίνικον καλούμενον, κειμένη μεταξὺ Μεθώνης καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα. Πτολ. αἱ Κολωνίδες, παρὰ Παυσ. Μεσσ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας πλησίον τοῦ Ῥήβα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 650.

Κολωνός, ὁ. Λόφος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἓν ἱερὸν ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Οἰδίπους εὗρε παραμυθίαν καὶ πέρας τῶν δεινῶν του διὰ τῆς φιλανθρώπου ὑποδοχῆς τοῦ τότε βασιλεύοντος Θησέως. Θουκ. ἡ, 67. αἱ ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου οἰκοδομημέναι οἰκίαι ἐσχημάτιζον ἓν α δῆμον τῆς Ἀττικῆς εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ περίφημος τραγικὸς ποιητὴς Σοφοκλῆς· ἐπωνομάζετο δὲ καὶ Ἵππιος διὰ τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, παρβλ. Εὐρπ. Φοιν. 1708. σώζεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ Σοφοκλέους ἐπιγραφομένη, Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ. — ὅθεν, Ἐπίρρ. Κολωνήθεν, ἐκ τοῦ Κολωνοῦ, καὶ Οὐσιαστκ. Κολωνεύς, έως, Κολωνίτης, καὶ Κολωνιάτης, ου, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολωνοῦ ὤν· ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος ἐράψετο καὶ Κολωνή, ἡ. Ἀθην. ἡ, σελ. 598. Σουίδ.

Κολωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης, τῶν Ξηστζόπουλων.

Κομαγηνή, καὶ Κομαγηνοί, ἴδε Κομμαγηνή καὶ Κομμαγηνοί.

Κομαιθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου βασιλέως τῶν Τηλεβόων, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιτρύονος ὅτε οὗτος ἐπολέμει κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἔκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσῃ ὁ Πτερέλαος, ὁ Ἀμφιτρύων κυριεύσας διὰ τῆς τοιαύτης προδοσίας ὅλην τὴν χώραν τῶν Τηλεβόων ἐφόνευσε τὴν Κομαιθώ, Ἀπολλδρ. β', 4, 5.

Κόμανα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῆς Κατωνίας χώρας, μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Συρίας θεᾶς Μυλίττης ἥτις ἐνταῦθα Κόμανα ἐπωνεμάζετο, ἔτι δὲ καὶ, ἡ Κόμανα, παρὰ Στράβ. — 2) Κόμανα τὰ Ποντικά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἱρίδος ποταμοῦ, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἕνα ναὸν τῆς Κομάνης θεᾶς, εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐγίγετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Ἀσίας· Στράβ.

Κομανία, ἡ. Φρούριον τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου, Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 8, 15.

Κόμαροι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σάκων, ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ. Πτολμ.

Κόμαρος, ὁ. Διμὴν τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς Μολοσσίδος χώρας πλησίον τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου. Στράβ.

Κομάτας, α, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Κομήτης· ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Ειδ. α', 4.

Κομβάβος, ὁ. Νεανίας τις ὡραῖος, ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου (Νικάτορος), ὅς τις λέγεται ὅτι ἐρωτευθεὶς ἐξαίρετα ὅτε ἔμελλε νὰ συνεζεύχθη τὴν γυναῖκά του ἐξεπόδισε τοῦτον εἰς μίαν ὁδοιπορίαν. Λουκ. Συρ. θε. 19.

Κομήδοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σακῶν, κατοικοῦντες περὶ τὰ αὐτόθι ὁμώνυμα ὄρη. Πτολ.

Κομήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων ὅς τις καταρρευσθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κενταύρων. Ὀβιδ. μεταμ. - 2) ἐκ Πηρεσίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίωνος. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 35. Παυσ. ε', 17.

Κομμαγηνός, ἡ, όν = Κομμαγηνός. Διον. Περ. 877.

Κομμαγηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας κειμένη ἀρτικῶς καὶ συνορεύουσα μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ τὸ ὄρος Ἀμανόν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχον τὰ Σαμόσατα· ταυῦν Καμάστχ. Στραβ. (ἡ διὰ τοῦ μμ γραφ. ἐστὶν ὀρθτρ. κατὰ τὰ Χιαγγρ.)

Κομμαγηνός, ἡ, όν. Τῆς Κομμαγηνῆς ἢ εἰς τὴν Κομμαγηνὴν ἀνήκων. Κομμαγηνοί, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ. Στράβ.

Κομμενάσης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, ὁ νῦν Γάγρα καλούμενος. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. V, 1.

Κόμμοδος, ὁ, Commodus. Υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἀνὴρ μ' ἔξοχα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος προτερήματα καὶ μὲ βαθείαν πολυμάθειαν, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἡδυπαθὴς καὶ ἄσωτος, τὸν ὁποῖον ὑπαναγαπῶν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος, ἐδιώρισεν ἔπαρχον τῆς Πανονίας καὶ μετ' ὀλίγον ἀνηγόρευσεν αὐτὸν ὑπατον ἐν Ῥώμῃ· ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ὑπατείας ἐξασθενήσας ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὴν ἄσωτον καὶ τρυφηλὴν αὐτοῦ ζωήν, ἀπέθανε τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. — 2) Υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τῆς Φαυστείνης, ὅς τις μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 933. ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. εἰς ἡλικίαν δεκαοκτὼ χρόνων, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν διὰ τῆς τυραννικῆς καὶ ἀνοήτου δυναστείας του ἕνα τῶν πλέον ἀπανθρώπων καὶ βιαίων τυράννων, ὅστις κατὰ καιροὺς ἀνέδειξεν ἡ μεγάλη τῶν Ῥωμαίων μοναρχία, ὑπερβὰς εἰς τὴν ἄσωτον αὐτοῦ καὶ θηριώδη ζωὴν ὅλους τοὺς προκατόχους του βασιλεῖς καὶ αὐτὸν τὸν Νέρωνα. Μετὰ μακροδωδεκαετῆ καὶ ἐπωνείδιστον βασιλείαν ἐφονεύθη τελευταῖον διὰ συνωμοσίας μιᾶς τῶν παλλακίδων του, ἡ δὲ βουλὴ τῶν Ῥωμαίων κηρύξασα αὐτὸν ἐχθρὸν τῆς Μοναρχίας, ἠφάνισεν ὅλα τὰ προτέρου ἐγερθέντα αὐτοῦ ἀγάλματα καὶ ἐπιγραφάς. Ἡροδν.

Κομπεσεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Κομπάσου ὤν, κωμικὴ πεπλασμένη λέξις ἐκ τοῦ κόμπος, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 1126. ἤτοι ὁ ἐκ κομπαστικῆς πόλεως ὤν, Νοεβ.

Κόμυα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Ἰρηνῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυῦν Conza. Πτολ. γ', 1.

Κόμψατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ῥέων μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Τράβου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην, ταυῦν, Σόπαρις.

Κόμων, ωνος, ὁ. Μετοίκιός τις.

Κονδοχάτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, ταυῦν Γουνδούκ. Πτολ. ζ, 18. Ἀρρῖαν. α, 4.

Κονδυλέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. Ἀρκά.

Κονδυλεάτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Κονδυλίᾳ κώμῃ τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Κονδύλη, ἡ (ῡ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. — ὅθεν Κονδυλεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Κονδύλης ὤν. Ἀριστφ. Σφκ. 233.

Κόνιον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ἥτις κατὰ Πτολ. καὶ Κόννα, καὶ Κονιούπολις, παρ' Ἱεροκλ. ἐκαλεῖτο. ὅθεν, Κονιαῖος, ὁ κάτοικος. Ἡροδτ. 5, 63.

Κόνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰ Μέγαρα μέσα εἰς ἕνα ναὸν μὴ ἔχοντα ὄροφον. Παυσ. α, 40.

Κονίσαλος, ὁ. Θεός τις τῶν Ἀθηναίων σύντροφος τοῦ Πριάπου. Σχολστ. Ἀριστφ. Λυστρ. 981.

Κονίστωρσις, ἡ, καὶ Κουνίστοργις. Πόλις μεγάλη τῆς Δυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κουνέοι. Πτολ. β', 4. Στράβ. γ'. Στέφ. Βυζ.

Κοννᾶς, ου, ὁ, ὀρθτρ. Κόννας, κατὰ Brunk. Αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις, ὅς τις ἐλέγετο ὅτι ἦν πάντοτε νίκης, μ' ὅλον ὅτι ἔλαβεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης. Ἀριστφ. Ἱππ. 534. ἐξ οὗ καὶ παροιμ. «Κόννου ψῆφον ἡγεῖσθαι ἀντὶ κοῦδὲν λογίζειν. Ἀριστφ. Σφῆκ. 695.

Κόννος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μητροβίου κιθαριῳδὸς ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν Μουσικήν. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 272. C.

Κοννίδης, ου, ὁ. Παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν βασιλέα τούτων, ἐτίμησαν μετὰ θάνατον ὡς Ἥρωα θύοντες εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως ἔθος κριθὲν. Πλούτρ. Θησ. 2.

Κονσίδιος, ὁ, Considius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοντάδεσδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην Ἡροδτ. 4, 90.

Κόνων, ωνος, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ εἷς τῶν δέκα ἡγεμόνων τοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ σωθεὶς μὲ ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Κύπρον ἠνώθη μὲ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας καὶ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὸν Περσικὸν στόλον διὰ τοῦ ὁποίου ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν πλησίον τῆς Κνίδου ἐν Καρίᾳ· ἐκεῖθεν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνήγειρεν αὖθις τὰ μακρὰ τείχη τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου κατηδάφισαν ὁ Λύσανδρος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀνῳκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ διὰ δαπάνης τῶν Περσῶν. Θουκ. — 2) Ζωγράφος τις ἐκ Κλεωνῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ἡ, 8. ἔνθα κατὰ Περιζῶν. Κίμων ἀναγινωσκτ. ἐν Πλιν 35, 8.

Κοπράτας, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πασίτιγριν. Στράβ. εἰ.

Κόπρεαῖος, ὁ. Κωμικὸν πεπλασμένον κύρ. Ὄνομ. ἐκ τοῦ κόπρος. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 317.

Κοπρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἐξ Ἠλιδος, ἔνθα φονεύσας τὸν Ἴφιταν, ἦλθε πρὸς τὸν Εὐρυσθέα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ ἔγινε κήρυξ παρ' αὐτῷ, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐλάμβανον τὰς διαταγὰς παρὰ τοῦ Εὐρυσθέους. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639. Ἀπολδρ. β', 4, 1.

Κοπρία, ἡ. Παραλία τις περὶ τὴν πόλιν Ταυρομένιον ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφύροντο τὰ λείψανα ἐκ τῶν συμβαινόντων ναυαγίων περὶ τὴν Χάρυβδιν. Στράβ.

Κοπτός, ἡ. Coptus. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῆς Ἀραβίας καὶ Αἰγύπτου· ταύτην Ἤφτι Στράβ. Δουκ. καὶ Κοπτώ, οὺς. Πλουτ.

Κοπτώ, οὺς, ἡ. = Κοπτός. Πλούτ.

Κόρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων πλησίον τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἔκτισεν ὁ Δάρδανος· ταύτην Cori. Στράβ.

Κορακήσιον, τό. Φρούριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας. Στράβ. ιδ'. Πτολ. ε, 5.

Κόρακος πέτρα, ἡ. Βράχος τις ἀπότομος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πλησίον τῆς κρήνης Ἀρεθούσης, κατὰ Κruse, σχηματίζων ἓν μέρος τοῦ αὐτόθι Νηΐου ὄρους, κατὰ δὲ Völker τοῦ Νηρίτου. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 408. Ω, 150. Κατὰ Σχολιαστ. ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Κέρακος υἱοῦ τῆς Ἀρεθούσης, ὅς τις θηρεύων ἐνταῦθα ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ βράχου τούτου.

Κόραξ, ακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ὅς τις ἀποθανὼν ἄτεκνος ἀφῆκεν τὸ βασίλειον τῆς χώρας ταύτης εἰς τὸν Ἐποπέα. Παυσ. β', 5, 6. — 2) Υἱὸς τῆς Ἀρεθούσης ἐκ τῆς νήσου Ἰθάκης, ἔνθα λέγεται ὅτι θηρεύων ποτὲ ἔπεσεν ἐκ τινος ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. — 3) Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, Συρακούσιος, ὅστις πρῶτος ἐζήτησε νὰ ὑποβάλῃ εἰς κανόνας τὸν δικανικὸν λόγον· τούτου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Τισίας. Λουκ.

Κόραξ, ακος, ὁ. Ὄρος ἀπότομον καὶ πετρώδες ἐν Ἑλλάδι χωρίζον, τὴν Αἰτωλίαν ἀπὸ τοῦ Λοκρούς Ὀζόλους· ταύτην Ὀρφίκι. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Πτολ.

Κοραξοί, οἱ. Coraxi. Ἔθνος τῆς Κολχίδος χώρας κατοικοῦντες περὶ τὸν αὐτόθι Κόραξα ποταμόν. Στεφ. Βυζ.

Κορασσίαι, αἱ. Νῆσος ἔρημος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Κιρλίας. Στράβ.

Κορβάσα, ἡ. Πόλις τῆς Πισίας ἐν Ἀσίᾳ πιθαν. ἡ νῦν κώμη Κουρνάρ. Πτολ. ε'. Πολύβ. 32.

Κορβίλων, ωνος, ἡ. Corbilo. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, πιθαν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λιγήρου ποταμοῦ (Loir) κειμένη. Στράβ.

Κορδάκα, ἡ. Ἐπίθ. Τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχαιόθεν ἴδιον ναὸν εἰς τὴν Ἠλιδα, κληθείσης οὕτως ἀπὸ ἑνὸς εἴδους χοροῦ κορδαξ λεγομένου τὸν ὁποῖον ἐσύστησαν αὐτόθι πρῶτον οἱ ἑταῖροι τοῦ Πελοπος. Παυσ. ς', 22.

Κόρδυβα, ἡ. Corduba. Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, πολυάνθρωπος καὶ μεγάλη κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Κορδούβα Cordova, τὴν ὁποίαν κατακτήσαντες μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας εἰς αὐτὴν Στράβ.

Κορδύλη, ἡ. Λιμὴν τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. Περιπλ.

Κορέθων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ.

Κόρη, καὶ Κούρη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνήθως ὠνομάζετο εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ Εὐρ. Ἀλκ. 368.

Κορησία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Στεφ. Βυζ. ἐν Λεξ. Κόριος.

Κορησσία, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κῶ, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν πόλιν Ἰουλίδα. ἡ γραφ. Καρησσὸς παρὰ Πτολεμ. ἐστιν ἡμαρτημένη.

Κορησσός, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον 40 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως Ἔφεσσου καὶ ἔχον ἐπ' αὐτοῦ μίαν κώμην σχηματίζουσαν εἶδος προαστείου τῆς Ἐφέσου. Ἡροδτ. 5, 100. Ξενοφ. Ἑλλ. Κορισσός, ὁ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἔνθα ὀρθοτρ. Κορησσὸς κατὰ τὴν τῶν στοιχείων σειράν.

Κορία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, πιθαν. ἀπὸ τοῦ Κούρη, μὲ τὸ νὰ ἠλευθέρωσε τὴν θυγατέρα τοῦ Προίτου ἀπὸ τὴν μανίαν των· οὕτοι οἱ συνελέξαν κούρας οὖσαι πλαζομένας Ἀζήνικα. Καλλιμ. Ἄρτ. 234. παρὰ Παυσ. η', 21. ἔστι ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἔχουσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ναὸν ἐπὶ τῆς Κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Κλειτορίου ὄρους.

Κορία, ἡ, παρὰ Πτολεμ. β', 3. Πόλις τῆς βαρβάρου Βρεττανίας πλησίον τοῦ νῦν Ἀμιλτῶνος ποταμοῦ ἐν τῇ Σκωτίᾳ.

Κοριδόργις, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κολδαύων, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Brünn πόλεως ἐν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Κόριλα, ἡ, = Κορίολα, ὅπερ ἴδε.

Κορινθιάζομαι. Ζῶ ἀσώτως καὶ ἀσελγῶς· ἴδε Κορίνθιος. Ἀριστ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορινθιακός, ή, όν. Τῆς Κορίνθου ἢ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνήκων. Ξενοφ. ὁ **Κορινθιακὸς κόλπος**. Ὁ κόλπος τῆς Κορίνθου, κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀχαΐας, Κορινθίας, Μεγαρίδος, Βοιωτίας, Φωκίδος καὶ Λοκρίδος· ταύτην κόλπος τῆς Λεπάντου. Στράβ.

Κορινθιάς, άδος, ἡ. Τῆς Κορίνθου ἢ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνήκουσα. Ἀνθολγ.

Κορίνθιος, ία, ιον. Τῆς Κορίνθου ἢ ἐκ τῆς Κορίνθου ὤν. Ἡ Κορινθία χθών, ἡ χώρα τῆς Κορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ. Σοφκλ. ἡ Κορινθία κόρη, ἤτοι ἡ ἑταίρα, κοινὴ κόρη. Πλάτ. Πτολμ. III, σελ. 405. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἐν Κορίνθῳ εἰς ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτρέφοντο ἐν αὐτῷ χίλιαι περίπου

ἑνδεεῖς κόραι, αἵτινες ἐλκύουσαι διὰ τῶν θελγήτρων των τοὺς εἰς τὴν Κόρινθον ἐρχομένους ξένους, ἐλάμβανον συναυριστόμεναι μετ' αὐτῶν ἀδρὰς ἀμοιβάς. ἐξ οὗ καὶ παροιμία· «Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς». Στράβ. ἡ, 6, 20. μία ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων ἑταίρων ὑπόρξε καὶ ἡ περιβόητος Λαΐς· ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὴν παροιμίαν ταύτην ἄλλως, ὅτι δηλ. δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς καθένα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν Κόρινθον διὰ τὰς πολλὰς περὶ αὐτὴν εὑρισκομένας ὑψαλοὺς πέτρας. — 2) οὐσιαστικ. Οἱ Κορίνθιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κορίνθου καὶ Κορινθία, ἡ περὶ τὴν Κόρινθον χώρα, Ξενοφ.

Κόρινθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλεγον οἱ Κορίνθιοι ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις αὐτῶν Κόρινθος. Πινδ. Νεμ. 7, 155. Παυσ. β', 1. — ὅθεν παροιμ. «Ὁ Διὸς Κόρινθος», λεγομένη συνήθως ἐπὶ τῶν ὅσων τὰ αὐτὰ ἀεὶ διαλαλοῦσι, Πλάτ. Εὐθύδ· σελ. 292. C. Ἀριστοφ. Βατρ. 440. κατὰ τὸν αὐτόθ. Σχολιαστ. ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ παροιμία αὕτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ Μεγαρεῖς ἀπεστάτησαν τῶν Κορινθίων, οὗτοι δὲ πέμψαντες κήρυκα πρὸς αὐτοὺς διὰ νὰ τοὺς ἐπαναλάβωσιν αὐθις ἐπρόσθετον ἀεὶ τὰ αὐτά, λέγοντες· «Ἄλλος ὁ Διὸς Κόρινθος θέλει σᾶς τιμωρήσειν».

Κόρινθος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων, ἐμπορικωτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου Ἰσθμοῦ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις ἐσχημάτιζε τὸ πάλαι ἰδίαν καὶ αὐτόνομον ἐπικρατειαν συνορεύουσαν ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ἀνατολικῶς μὲ τὰ Μέγαρα καὶ μὲ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, μεσημβριῶς μὲ τὴν Ἀργολίδα καὶ δυτικῶς ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Νεμέα ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Σικυῶνος καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴν καὶ πετρώδην. Ἡ πόλις τῆς Κορίνθου κειμένη εἰς μίαν τόσον προσφυῆ θέσιν μεταξὺ Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου κατεστάθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, φθάσασα εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀκμὴν τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐπορείας, ἔχουσα ἐν αὐτῇ διάφορα ἀξιόλογα τεχνουργεῖα, πρὸ πάντων μεταλλουργεῖα εἰς τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο τὸν χρυσόν, ἄργυρον καὶ χαλκόν· εἶχεν ἔτι καὶ ἐπίσημον θαλάσσιον δύναμιν, πρώτη αὕτη ὡς λέγεται ὑπενοήσασα καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν τριηρῶν. Ὁ συστήσας καὶ ἀρχὰς τὸ βασίλειον τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ Σίσυφος υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ὅς τις ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Κόρινθον τὴν ὁποίαν οὗτος ἐκάλεσεν ἀνέκαθεν Ἐφύραν. Ἀπολδρ. α, 9, 3. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 152. κατὰ δὲ Παυσ. β', 1. ὠνομάσθη Ἐφύρα ἀπὸ τῆς Ἐφύρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τῆς ὁποίας ὁ μετὰ ταῦτα ἀπόγονος Κόρινθος ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Περίφημος ὑπῆρχε τὸ πάλαι εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκόρινθος καλουμένη εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ δυσπρόσιτοι, οἱ δύο αὐτῆς λιμένες ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου Κεγχρεῖαι λεγόμενος εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέπλεον τὰ ἐκ τῆς Φοινίκης καὶ λοιπῆς Ἀσίας ἐρχόμενα πλοῖα, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου Λεχαῖον καλούμενος, δεχόμενος ὅλα τὰ ἐκ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ Ἰταλίας εἰσορμίζοντα πλοῖα. — Ὁ συστήσας τύπ. ἔστι κατὰ Θηλυκ. γεν. Σοφ. Ἡροδτ. Θουκ. Ὁμηρ. Ἰλ. Β. 570, ἔνθα ἀφυσιός Κόρινθος κεῖται, λαμβανομένου τοῦ ἀφυσιός κατὰ κοιν. γέν. ἄρσενα, δὲ εὕρηται ἐν τινι χρησμῷ τοῦ Ἡροδτ. 5, 92, 5. καὶ τρὶς πιθ. Στράβ. ἐξ ἀρχαίων ποιητῶν. ἔνθα ὑπολαμβάνεται ἀεὶ ἡ ἐν Κορίνθῳ ἀκρόπολις. — ὅθεν Ἐπίρρ. Κορινθόθι, ἐν Κορίνθῳ. Ὁμήρ.

Κορινθιουργής, ἐός. Ἐκ Κορινθιακῆς ἐργασίας. Στράβ.

Κορίννα, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων ποιητριῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Τανάγρας πόλεως τῆς Βοιωτίας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου τὸν ὁποῖον, ὡς λέγεται, ἐνίκησε πολλάκις εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ποιητικοὺς ἀγῶνας. Παυσ. θ', 22. ἦν δὲ εἰς ἄκρον ὠραία καὶ πλήρης ὑψηλῆς φαντασίας, χρηματίσασα μαθήτρια τῆς περιφήμου Μυρτίδος. Ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων αὐτῆς ἐσώθησαν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιγ', 25. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. 1, σελ. 578.

Κορίολα, ἡ, καὶ Κόριλα. Στεφ. Βυζ. καὶ Πλούτ. Corioli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἀντίου, τὴν ὁποίαν Διον. ὁ Ἁλικ. ς'. λέγει μητρόπολιν τῶν Οὐόλσκων, περίφημος διὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Μαρκ. Κοριολανοῦ. — ὅθεν Κοριολανοί, Coriolani, οἱ κάτοικ. Πλιν. 3, 5.

Κοριολανός, ὁ, Μάρκιος. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ Πατρικίων τῆς Ῥώμης, ὅς τις εἰς τὴν κατὰ τῶν Οὐόλσκων καὶ Ἀντιάτων πόλεμον δείξας μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ῥώμης καὶ μέλλων νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον διὰ συνεργείας τῶν λοιπῶν Πατρικίων, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς προτέρους αὐτῆς ἀπόνους ἐχθροὺς τοὺς Οὐόλσκους, μετὰ τῶν ὁποίων ἐνωθεὶς καὶ διορισθεὶς ὑπ' αὐτῶν στρατηγός, ἐπιβρησιάσθη ἀπροσδοκήτως πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Ῥώμης ἀφ' οὗ πρότερον ἐκυρίευσε πολλὰς ἄλλας πόλεις πλησιοχώρους καὶ ἠφάνισε τοὺς ἀγροὺς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ· μέγας φόβος κατεκυρίευσε τὰς ψυχὰς τῶν ἤδη πολιορκουμένων Ῥωμαίων, καὶ ἡ βουλὴ ἀμηχανοῦσα ἔπεμψεν ἀλλεπαλλήλους πρεσβείας πρὸς τὸν νέον τοῦτον καὶ ἀνδρεῖον ἐχθρόν της παρακαλοῦσα ὑπὲρ εἰρήνης, τὰς ὁποίας οὗτος ἀπέπεμψεν ἀπράκτους· τέλος ἐλθοῦσα εἰς τὸ στρατόπεδον ἡ γραῖα μήτηρ του Βετουρία μετὰ τῆς συζύγου καὶ ἄλλων γυναικῶν καὶ παίδων, καὶ παρρησιασθεῖσαι δακρύουσαι ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἠδυνήθησαν μόλις νὰ κινήσωσι τὴν καρδίαν τοῦ παρωργισμένου τούτου καὶ ἀδιαλλάκτου ἐχθροῦ τῆς πατρίδος του, ἃς τις εἰσδύς εἰς τὰς μητρικὰς ἑκατέρας, ἔστρεψεν ὀπίσω τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπαλλάξας οὕτω τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὸν ἐπιτείμενον κίνδυνον· ἀλλ' ἐπιστρέψας εἰς τοὺς Οὐόλσκους καὶ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ συστρατηγοῦ του Ἀττίου Τούλλου ὡς προδότης, ἐφονεύθη εἰς μίαν παραχὴν τοῦ αὐτόθι

λαοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησαν αἱ ἐν Ῥώμῃ γυναῖκες δέκα ὁλοκλήρους μῆνας. Πλούτ. Νομ.

Κόριος, ὁ, Corius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρ' Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κόρκυρα, ἡ, Corcyra. μεταγενεστ. τύπ. τοῦ Κέρκυρα. Δημ. Ἀφβ. Στράβ. Ἑπτ. — 2) ἡ Μέλαινα Κόρκυρα, Corcyra Nigra. Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· ταύτην Κόρζολα. Στράβων.

Κορνηλία, ἡ, Cornelia Gens. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ εὐγενεστέρα τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαιρέτως κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν ἐνδόξων Πατρικίων ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς ἐποχῆς τῆς Δημοκρατίας τῶν Ῥωμαίων· ἐν ταύτῃ ἔτι κατήγοντο καὶ πολλοὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχρεώστει ἡ Ῥώμη τὴν μεγάλην ἐκείνην ὑπεροχήν καὶ δόξαν, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐφθασατισσαρες πρὸ πάντων ἐπίσημοι οἰκίαι ἐν Ῥώμῃ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα, ἡ τῶν Λεντούλων, Ῥουφίων, Μαλουγίνων καὶ Σκιπιώνων, αἵτινες ὑποδιαιροῦντο αὖθις εἰς ἄλλας μικροτέρας οἰκογενείας. — 2) Κύρ. ὄνομ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κορνήλιος, ὁ, Cornelius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κόρτικλος, ὁ, Cornjoulum. Πόλις τῶν Σαβίων ἐντῇ Ἰταλίᾳ· ταύτην Monticelli. Στέφ. Βυζ.

Κορογκάνιος, ὁ, Coruncanus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κόροιβος, ὁ. Τὸς τοῦ Μυγδόνος βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κασσάνδραν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Εὐρπ. Ῥῆσ. 535. Παυσ. ε', 27. — 2) Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐξ Ἠλιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρώτου ἄρχισαν οἱ Ἕλληνες τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀλυμπιάδων, τὸ 777ὸ ἔτος πρὸ Χρ. Παυσ.

Κοροκονδάμη, ἡ, (ᾱ). Κώμη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Mannert ἡ νῦν πόλις Ταμάν λεγομένη. Στράβ. — ὅθεν ἡ Κοροκονδαμῆτις λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς κώμης ταύτης ἐκβάλλουσα εἰς τὴν θάλασσαν, περὶ τὴν ὁποίαν ἔκειντο πρότερον διάφοροι πόλεις. Στράβ.

Κορόντα, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ νῦν Ἄσπρον καλουμένη. Θουκ. β', 102.

Κόρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ πιθαν. ὁ νῦν Βρανδεμήρ, κατ' ἄλλους δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Κῦρος λεγόμενος. Διον. Περ. 1073.

Κόρραγον, τό, Corragum, Διβ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας. Αἰσχ. κατὰ Κτησ. σελ. 454.

Κόρσεαι, αἱ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Σάμου, ταύτην Σουσάν Ἀδασσί. Στέφ. Βυζ.

Κορσεία, ἡ, καὶ Κορσιαί, αἱ, Corsiae. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτάδου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δοκρίδος, πλησ. παρὰ Δημ. Παραπρ. σελ. 385. ἐνικ. Παυσ.

Κορσιαί, αἱ, = Κορσίαι, ὅπερ ἴδε.

Κόρσικα, ἡ = Κύρνος, παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κορσίς, ἴδος, ἡ. = Κύρνος, Διον. Περ. 469.

Κορωνή, ἡ. Πόλις μεγάλη ἀλλ' ἔρημος τῆς Μασσοταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μασκᾶ ποταμοῦ ἐπάνω εἰς μίαν νῆσον· κατὰ Rennel ἡ νῦν Ἐρζί ἡ Ἰρσάχ. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 5, 4.

Κορτύτα, ἡ, ἴδε Κόρτυρτα.

Κόρτωνα, ἡ, Cortona. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν, λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ Κόρυθος ἀνὴρ τῆς Ἠλέκτρας καὶ πατὴρ τοῦ Δαρδάνου, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον καὶ κατῴκισαν οἱ Πελασγοὶ πολὺν χρόνον· ταύτην Κόρτονα, Cortona· κατὰ δὲ Mannert 8, σελ. 26 = Κρησσών· παρ' Ἡροδ. ὅπερ ὅρα.

Κορυβάντειος, εία, ειον. Τῶν Κορυβάντων ἢ εἰς τοὺς Κορύβαντας ἀνήκων.

Κορυβαντεισμός, ὁ. Ἑορτὴ τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιάω. Πανηγυρίζω τὴν ἑορτὴν τῶν Κορυβάντων. Πλάτ.

Κορυβαντίζω. Κατηχῶ τινα εἰς τὰς τῶν Κορυβάντων τελετάς. Ἀριστφ. Σφηκ. 119.

Κορυβαντικός, ή, όν. Τῶν Κορυβάντων.

Κορυβάντιος, ία, ιον, = Κορυβάντειος. Τὸ Κορυβάντιον ἦσαν· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ πόλις Σαμοθρᾴκη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ πανηγυριζομένας τελετὰς τῶν Κορυβάντων, Διον. Περ. 524. Οὐσ. τὸ Κορυβάντιον, ὁ ναὸς τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντίς, ίδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ Κορύβας. Ἱέρεια τῆς θεᾶς Κυβέλης.

Κορυβαντισμός, ὁ. Ἡ μύησις τῶν Κορυβαντείων τελετῶν.

Κορύβας, αντος, ὁ (ῡ). Τὸς τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν οἱ Κορύβαντες, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐσύστησε τὴν ἱεραταίαν αὐτῶν εἰσάξας ἐκεῖ τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν, κατὰ Στράβ. I, 3, 19. ἐκ Ῥόδου, κτίσας καὶ τὴν πόλιν Ἱεράκυντα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Κίλικος. — 2) συνήθ. πληθ. οἱ Κορύβαντες. Ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης ἡ Ῥέας ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ· κατά τινας κατήγοντο οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ἡφαίστου, κατὰ δὲ Ἀπολλ. α', 3, 4, ἦσαν παῖδες τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Θαλείας, καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Κρόνου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιόπης. Στράβ. I, ἐν τέλει. Εὐριπ. Βακχ. 113. κατὰ δὲ Διόδ. Σικελ. ε', 49. κατήγοντο οἱ Κορύβαντες οὗτοι ἀπὸ τοῦ Κορύβαντος υἱοῦ τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίωνος. Ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τούτου ἐκαλοῦντο οἱ αὐτοὶ ἔτι Κουρῆτες καὶ Ἰδαῖοι Δακτυλοι, νομιζόμενοι οἱ ἐγχώριοι δαίμονες καὶ Ἠμίθεοι· Ἐπανηγυρίζετο δὲ ὑπ' αὐτῶν ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης μὲ ἐνθουσιώδεις τελετάς, μὲ θορυβώδεις ἤχους μουσικῶν ὀργάνων καὶ διάφορα ἐμμανῆ κινήματα τοῦ σώματος, διὰ τῶν ὁποίων ἤθελαν νὰ παραστήσωσι τὴν ὑπὲρ τοῦ νέου Ἄττιος λύπην καὶ ἀμηχανίαν τῆς θεᾶς

αὐτῶν, κατακόπτοντες μὲ μαχαίρας τὸ πρόσωπον καὶ λοιπὸν σῶμά των. Κατὰ Lobeck Ἀγλαοφ. III δὲν εὑρίσκοντο οὗτοι κατ' ἀρχὰς εἰς οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τοῦ Διός, ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς μητρὸς τῶν θεῶν διεδόθη εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τότε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν τελετῶν αὐτῆς μ' ἐκείνην τοῦ Διὸς συνεχέοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κορύβαντες οὗτοι μετὰ τῶν Κουρήτων ἀρχαίων ἱερέων τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, καὶ οὕτω κατ' ὀλίγον θεοποιούμενοι, ἐνομίζοντο ὑπ' αὐτῶν οἰκεῖοι καὶ σύντροφοι τῆς Ῥέας καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν, λατρευόμενοι εἰς δαίμονες πολιοῦχοι. (ἡ λέξις Κορύβας ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ κόρυς ἤτοι περικεφαλαία· ὅθεν καὶ τριπόρυθες αἱ αὐτοί παρ' Εὐριπ. ἐπικαλούμενοι, ἢ κατὰ Στράβ. ἔστι τὸ Κορύβας = ὁ κορύπτων βαίνει.)

Κορυδαλός, ὁ, καὶ Κορυδαλλός, Αἰολ. κατὰ Lobeck Φρυν. σελ. 338. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Στράβ. Κορυδαλεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Ὄρος τῆς Ἀττικῆς παραλίας, κείμενον ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ δημότικος θῆμος. Στράβ. διὰ τοῦ δύο λλ παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορύδαλλος, ὁ. Ἕλλην τις ἐξ Ἀντικύρας πόλεως τῆς Φωκίδος, ὅστις ἐδείξεν εἰς τοὺς Πέρσας διὰ τοῦ ὄρους Οἴτης ἄγνωστον ὁδόν φέρουσαν εἰς Θερμοπύλας. Ἡρόδτ. 7, 214.

Κορύδων, ωνος, ὁ (ῡ). Βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 1.

Κορυθαλία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀθην. Δεῖπν. δ', 6.

Κόρυθος, ὁ. Τὸς τοῦ Πάρεδος καὶ τῆς Οἰνόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ἑλένης. Δυκόφρ. Σχολ. Παρθ. Ἐρωτ. 25. παρ' Ὅμρ. οὐχ εὑρηται τὸ ὄνομα ταῦτο. — 2) Ἀρκάς τις ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας, τοῦ ὁποίου οἱ ποιμένες λέγεται ὅτι εὑρόντες τὸν Τήλεφον ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου ἀνέθρεψαν αὐτόν. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Διόδ. Σικελ. δ', 33. — 3) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἠλέκτραν θυγατέρα τοῦ Ἄτλαντος λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον, κατὰ Διον. Ἁλ. α', 61. ἐβασίλευον οὗτοι εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Κορύλας, α, ὁ. Πέρσης σατράπης τῆς Παφλαγονίας. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Κορυνήτης, ου, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Περιφήτου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κορυνος αὐτοῦ ἤτοι ῥοπάλου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφόνευε τοὺς διαβαίνοντας. Ἀπολλόδ γ', 16.

Κόρυς, υος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀραβίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ἡρόδτ. 3, 9. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Κορυφαία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅ,τι ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς ὑψηλοῦ λόφου πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Παυσ. β', 38.

Κορυφαῖος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Δυκαίου ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη.

Κορυφασία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Κορυφαίου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. Ταρ. 24.

Κορυφάσιον, τό (ᾱ). Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς παραλίας τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡ πόλις Πύλος, ταύτην ὅρος τοῦ ἁγίου Νικολάου. Στράβ. Παυσ. δ', 36. — 2) Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας, εἰς τὸ ὁποῖον κατεφυγον εἰκάτοικοι τῆς Πύλου μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως αὐτῶν· κατὰ δὲ Mannert ὑπῆρχεν ἡ αὐτὴ πόλις Πύλος. Θουκυδ. δ', 3. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2, 18. Στράβ. (παρὰ Θουκυδ. δ', 3. ἀναφερομένης τῆς ἀντωνυμ. αὐτῆς εἰς τὸ Πύλοι, ἔστι τὸ Κορυφάσιον ταυτόσημιτ. τῷ Πύλοι, ὥσπερ καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Πύλος· ὀρθοτερ. μέντοι ἀναφερομένης τῆς ἀντωνυμ. εἰς τὸ γένη.) — ὅθεν Κορυφασιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Κορυφή, ἡ· κατὰ Κιμέρ. Φυσ. Θεῶν 23. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων Κορία ἐλέγετο.

Κορυφίνιον, τό, Corfinium. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῶν Πελιγνῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ταύτην San Perino, καλουμένη· ἔτι δὲ καὶ Ἰταλική, παρὰ Στράβ

Κορύβιος, ὁ. Κρής τις, ὅστις ἐδήγησε τοὺς κατασκόπους τῆς νήσου Θήρας εἰς τὴν ἐν Λιβύῃ Πλάταιαν νῆσον. Ἡρόδτ. 4, 151.

Κορώνεια, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τῆς Κωπαΐδος λίμνης, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τῶν Βοιωτῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· ταύτην Δημητία. Πλησίον τῆς πόλεως ταύτης εὑρίσκετο ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Ἀθηνᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 503 Πλάτ. — 2) Πόλις μεσόγειος τῆς Φωκίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κορωναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Κορωνείας. Ἡρόδτ. 5, 79. Θουκ. καὶ Κορώνειοι, οἱ, Στράβ. 2', σελ. 411. ὅστις τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Κορώνης ἐν Μεσσηνίᾳ πρὸς διαφορὰν Κορωνείς ἀνομάζει. Στράβ.

Κορώνη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Τεμαθία, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοιωτοῦ Ἐπιμελίδου μετὰ τὴν ἀπάνοδον τῶν Μεσσηνίων τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ ταύτην Φρούριον τῆς Κορώνης· κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὅμρ. Ἀνθεια καλουμένη· κατὰ δὲ Παυσ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Δίπαιαν. — ὅθεν Κορωνεῖς, οἱ κάτοικ.

Κορωνίς, ίδος, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Φλεγύου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰξίωνος ἐκ Δακερείας πόλεως τῆς Μαγνησίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, ἐγένετο τὸν Ἀσκληπιόν· μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ θεὸς οὗτος διὰ τοῦ πτηνοῦ κόρακος τὸν ματὰ τοῦ Ἴσχυος ἔρωτα αὐτῆς, ἐτόξευσε τὴν ἄπιστον ταύτην, τὸν δὲ κόρακα ἔχοντα πρότερον λευκὰς πτέρυγας ἔκαμεν αὐτὸν ὅλον μέλανα ἰδ. ἀνθ. διότι δὲν ἐπρομήνυσεν εἰς αὐτὸν ταχύτερον τὸ

συμβάν· ὅτε δὲ ἔμελλον ἡ Κορωνὶς νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἔγκυος ἔτι οὖσα μὲ τὸν Ἀσκληπιόν, ὁ Ἀπόλλων ἐξέβαλεν ἐκ τῆς κοιλίας τὸ βρέφος καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Χείρωνα νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Ὅμ. Ὕμν. ιε', 2. Ἀπολλ. γ', 10, 3. Ησ. Πυθ. 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ μία τῶν Ἀτίδων νυμφῶν. Ἡγίν. μύθ. 182. — 3) Νύμφη τις, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεμπιστεύθη τὸν Βάκχον νὰ τὸν ἀναθρέψῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου. Διόδ. Σικελ. ε', 52.

Κόρωνος, ὁ, καὶ Κορωνός, Διόδ. Σικελ. Τίός τοῦ Κοινέως, πατὴρ τοῦ Λεοντέως, βασιλεύς τῶν Λαπίθων ἐν Γυρτῶνι πόλει τῆς Θεσσαλίας καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 57. παρὰ Διόδ. Σικ. δ', 27. ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Φλεγυέως, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε, παρὰ δὲ Ἀπολλ. α', 9, 16. ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Καινέως. παραβλ. Ἡγιν. Ἀπολλόδ. σελ. 178. — 2) Τίός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυτόρθης, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Ἡράξ ἐβασίλευσεν ἐν Σικυῶνι. Παυσ. β', 5. — 3) Τίός τοῦ Θερσανδρου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου, τὸν ὁποῖον υἱοθετήσας ὁ Ἀλάμας ἀφῆκεν εἰς αὐτὸν ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κορωνεία. Παυσ. θ', 34.

Κόσσαι, αι, ὁ, Cossa. Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας. Στράβ. καὶ Κώσσαι, Αἰλιαν.

Κοσμητής, οῦ, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔδρυσιν βωμὸν ἐν Λακεδαίμονι. Παυσ. γ', 17.

Κόστη, ἡ, καὶ Κόσσαι, αἱ, Cossa. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀλβινίου ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἥτις καὶ Ἰουλία ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ταῦν Anaedonia. Στράβ.

Κοσσαῖοι, οἱ, Ἔθνος ἄγριον καὶ λῃστρικὸν τῆς μεγάλης Μηδίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Περσίας, γείτονες τῶν Παραιταχηνῶν, τοὺς ἐποίους οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας δὲν ἠδυνήθησαν οὐδ' ὅλως νὰ ὑποτάξωσιν, ὕστερον δὲ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καταπολεμήσας αὐτούς, ἔκαμε τὴν χώραν αὐτῶν μίαν Σατραπείαν, ἀλλ' οἱ διάδοχοι αὐτοῦ δὲν ἠμπόρεσαν τοῦ λοιποῦ νὰ κρατήσωσιν αὐτοὺς ὑποχείριους. Ἀρριαν. Ἀνάβασ. γ', 19. κατὰ Mannert. οἱ Κοσσαῖοι οὗτοι δὲν ἀνῆκον εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν ἀλλ' εἰς τὴν Σουσιανήν, συνοικοῦντες μὲ τοὺς Οὐξίους. Στράβ. Ἀρριαν.

Κόσσουρα, ἡ, Στράβ. καὶ Κόσσυρος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Νῆσος μικρὰ καὶ ἄφορος, κειμένη μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς· ταῦν Πανταλαρία. Κόσσυρος, ἡ, παρὰ Πολυβ.

Κόσσυρος, ἡ, = Κόσσουρα. ὅπερ ἴδε.

Κόταινα, ἡ, Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολμ. ε', γ.

Κοτάμβα, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίως Περσικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ. ζ', 4.

Κοτινοῦσα, ἡ (κότινος). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μικρᾶς νήσου ἐν Ἱσπανίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Γάδειρα. Διον. Περ. 466.

Κόττας, α, ὁ, Cotta. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοττέαρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σινῶν, περὶ τὸν ὁποῖον ὁ Πτολ. θέτει τοὺς ὅρους τοῦ ἐγνωσμένου κόσμου· ταῦν Σιχιάγγ.

Κόττος, ὁ Τίός τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Ἑκατογχείρων. Ἡσ. Θεογ. 140. ἴδε Ἑκατόγχειρες.

Κοττυφίων, ωνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. ὀνομ. παρὰ Λουκ. ἀλιηθ. Ἱστρ. α', 19.

Κόττυφος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ Κάσσυφος. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λεγομένου πολέμου, Δημοσθ.

Κοτυάειον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ· ταῦν Κοντατέιχ. Στράβ.

Κοτύλαιον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Τυμνῶν. Αἴσχ.

Κοτυλεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἠγείρεν ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐν Λακεδαίμονι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. Παυσ. γ', 19.

Κοτύλιον ἄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον πλησίον τῆς Φιγαλίας ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, ταῦν Λυγαρόλα καλούμενον· ἐπὶ τούτου τοῦ ὄρους εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων, ὅσοι ἦσαν ἐν ὅλῃ τῇ Πελοποννήσῳ, κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου, ὅστις φκοδόμησεν ἐπὶ τοῦ Περικλέους καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἀκρόπολιν. Παυσ. η', 41.

Κότυρτα, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, Θουκυδ. δ', 56. ἐκ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Κορτύτα.

Κότυς, υος, ὁ, ἐοτκ. Κότυϊ. Πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Ἀσίου. Ἡρόδ. θ', 45. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Χερσοβλέπτου καὶ πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ἰφικράτους, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη, τὴν ἡδυπάθειαν καὶ πλεονεξίαν του, ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς βασιλείας του ὢν σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου καὶ μ' ἕνα χρυσοῦν στέφανον, ὕστερον δὲ πολεμήσας κατ' αὐτῶν, ἔτρεψε δὶς τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτην εἰς φυγὴν καὶ κατέκτησε μερικὰς συμμαχικὰς τῶν Ἀθηναίων πόλεις· τελευταῖον δὲ ἐδανατώθη ὑπὸ μιᾶς γυναικείας κατ' αὐτοῦ συνωμοσίας τῶν δύο ἀδελφῶν του Ἡρακλείδου καὶ Πύθωνος. Δημ. — 3) Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 1, 3. ἔνθα κατὰ Schneid Ὅτυς γέγραπτ. ὅπερ ὄρα.

Κότυς, ἡ, = Κοτυττώ. Στράβ. ἐξ Αἰσχύλ. ἰ.

Κοτυττερίς, ίδος, ἡ. Μάγειρά τις. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ς', 40.

Κοτύττια, τά. Ἑορτὴ ἀρχαία, πανηγυριζομένη ἐν Ἀττικῇ. Κορίνθῳ, Χίῳ, Θρᾴκῃ καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Κοτυττοῦς ἐν καιρῷ νυκτός, τῆς ὁποίας οἱ ἱερεῖς ἐκαλοῦντο Βάπται. Στράβ.

Κοτυττώ, οῦς, ἡ. Θεὰ τῶν ἡδονῶν καὶ πάσης ἀκολασίας, ἥτις ἀρχαιόθεν ἐλατρεύετο ἐν Θρᾴκῃ, ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτῆς μετέβη εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς τὴν Κόρινθον, ἐξαιρέτως δὲ ἐτίμων αὐτὴν οἱ Χῖοι ὡς θεὰν καὶ προσιτὴν τῶν ἀκολάστων καὶ αἰσχρῶν ἡδονῶν, ὑπερτίν τῶν ὁποίας ἐπανηγυρίζοντο καὶ τὰ λεγόμενα Κοτύττια εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. ἰ. Ἡσύχ.

Κοτύωρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἄποικία τῶν Σινωπέων, περίφημος διὰ τὸν περὶ αὐτὴν μέγαν κόλπον τῆς θαλάσσης· ταῦν Βουζοῦκ-Καλέ· — ὅθεν Κοτυωρεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε', 5. Διόδ. Σικλ. ιδ', 32. Στράβ. ιβ'. (ἡ γραφ. Κύτωρος, ἡ, παρὰ Στράβ. ἐστιν ἡμαρτημ.)

Κουάδοι, οἱ, καὶ Κολδαῦοι, Στράβ. ζ', Guadi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ καὶ ἀνατολικῇ Βεστφαλίᾳ, Μοραβίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ· ὄντες κατ' ἀρχὰς φίλοι τῶν Ῥωμαίων, συνεμάχησαν ὕστερον μετὰ τῶν Μαρκομανῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των ἐναντίον τῆς Ῥώμης, πολεμήσαντες γενναίως κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τὸ 174 ἔτος μετὰ Χρ. Στράβ. Διων. Κάσσ. 71, 8. Ἀρριαν.

Κουάριος, ὁ, ἴδε Κουράλιος.

Κουΐντα, ἡ, Quinta. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθλ.

Κουιρῖνος, ὁ, Quirinus. Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του. Στράβ.

Κουιρῖνος λόφος, ὁ, Collis Quirinalis. Ἓν τῶν ἑπτὰ ὀρέων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη. Στράβ.

Κουκούδα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Κολχικῆς χώρας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Πτολμ.

Κουκάξα, ἡ. Χωρίον τῆς Μεσοποταμίας πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐντεῦθα μάχην τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφονεύθη ὁ νέος οὗτος ἡγεμών. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 8, 1. κατὰ Mannert ἔκειτο τὸ χωρίον τοῦτο ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ.

Κουκούσος, ἡ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, ταῦν Κοσκάν. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 694.

Κούνεος, ὁ, Cuneus. Ἐπαρχία τῆς Λουσιτανίας ἐν Ἱσπανίᾳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ἀνα ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἱερὸν ἀκρωτηρίου (ἁγίου Βικεντίου· ταῦν Capo di St. Maria. Στράβ.

Κουράλιος, ὁ, Αἰολ. Κωραλιος Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἴτωνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Στράβ. ἔνθα ἅπαξ εὕρηται ἡμαρτ. Κουάριος. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας κυρίως Φάλαρος λεγόμενος, ῥέων πλησίον τῆς Κορωνείας, κληθεὶς οὕτως ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. Καλλιμ. Παλλ. 64.

Κουρής, ῆτος, ὁ. Ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κουρῆτες. Στράβων.

Κουρῆτες, οἱ, ἐνικ. Κουρής, ῆτος, ὁ. Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρονται δύο γένη ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα· —1) Κουρῆτες ἐλέγοντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Αἰτωλίας, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν ὁ Αἰτωλός, ὅτε ἐκυρίευσε τὴν χώραν ταύτην· πιθαν. δὲ ἀνήκουν οὗτοι εἰς τὴν γενεὰν τῶν Λεγέων. Ὅμρ. Ἰλ. Ι, 532. Στράβ. ἰ. καὶ παρ' Ἀπολλ. α', 7, 6. καλεῖται ἀπ' αὐτῶν ἡ Αἰτωλία Κουρῆτις χώρα· ὠνομάζοντο δὲ οὗτοι ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς κουρᾶς τῶν ἐμπροσθίων τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἢ κατ' Ἀθην. ιβ', 6. ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπιμελείας καὶ περιποιήσεως αὐτῶν. — 2) Ἀρχαῖοι ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στρέβωνα ἦσαν νεανίαι τὴν ἡλικίαν, λατρεύοντες αὐτόθι τὸν Δία διὰ ἐνόπλων ὀρχήσεων καὶ κρότου διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων· ὁ δὲ Διόδ. Σικλ. ἀποδίδει εἰς αὐτοὺς καὶ τινας χρησίμους περὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον τεχνικὰς ἐφευρέσεις, ὡς π. χ. τὴν τῶν οἰκιῶν κατασκευήν, τὴν ἐξημέρωσιν καὶ τιθάσευσιν διαφόρων ζώων, τὴν περιποίησιν τοῦ μέλιτος, τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα εἰς σύστασιν τῆς κοινωνικῆς εὐδαιμονίας· ἐπιλάντοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς δαίμονες καὶ ὀπαδοὶ τῆς Κυβέλης, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ αὕτη παρέδωκε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα νὰ τὸν ἀναθρέψωσι κρυφίως τοῦ πατρός αὐτοῦ Κρόνου· οὗτοι δὲ ἔκαμνον διὰ τῶν ὅπλων των τοιοῦτον κρότον, ὥστε ὁ Κρόνος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ τοὺς κλαυθμοὺς τοῦ παιδός. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. — ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς Φρυγίας Κυβέλης διεδόθη καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, συνεχέοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κουρῆτες οὗτοι μετὰ τῶν Καρυβάντων, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων δὲν διεκρίνοντο οὐδ' ὅλως ἀπ' ἀλλήλων. Στράβ. ί, 3, 5 καὶ Παυσ. δ', 31. ἀναφέρει περὶ τῶν Κουρήτων ὅτι οὗτοι εἶχον ἴδιον ναὸν ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ὡς θυσίας παντὸς γένους ζῶα καὶ κτηνά· κατ' Ἀπολλ. β', 1; 3. ἐθανάτωσαν αὐτοὺς τελευταῖον ὁ Ζεύς, διότι ἔκρυψαν τὸν νέον Ἔπαφον κατὰ διαταγὴν τῆς Ἥρας. — Τινὲς τῶν Γραμματικῶν διακρίνουσι τὸν τύπ. Κουρῆτες ἀπὸ τοῦ Κούρητες; ὥστε διὰ μὲν τοῦ πρώτου ὑπεννοοῦντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου οἱ ἱερεῖς τῆς Ῥέας ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ. παραβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὅμρ. Ἰλ. Τ, 193. ὀρθτρ. μὲν τοι ἔστιν ὁ τύπ. Κουρῆτες λαμβανόμενος ὡς κύρ. ὄνομα, τὸ δὲ Κούρητες ἀντὶ νεανίαι. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἔστι κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τοῦ κοῦρος, ὅ ἐστι νεανίας, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κουρά, ἤτοι κούρευμα τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν, ὅπερ ἰδίως ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐν Αἰτωλίᾳ κατοίκους.)

Κουρητικός, ἡ, όν. Τῶν Κουρήτων ἢ εἰς τοὺς Κουρῆτας ἀνήκων, ἡ Κουρητική, = Πλευρωνία. Στράβ.

Κουρῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ τῶν Κουρήτων ἢ εἰς τοὺς Κουρῆτας ἀνήκουσα. Οὐσιαστικ. προσωπικ. χώρα· ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ χώ-

ρα πέριξ τοῦ Πλευρῶνος καὶ αὐτὴ ἡ Αἰτωλία. Ἀπολδρ. α', γ, 6. Στράβ.

Κορτάτιος, ὁ, Curiatius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κούριον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας πλησίον τοῦ Πλευρῶνος. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων ἐπὶ τοῦ Κουρία ἀκρωτηρίου. Πλίν. — ὅθεν Κουρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 5, 113.

Κούρτιος, Ῥοῦφος, ὁ Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ Κλαυδίου καὶ ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ· συνέγραψε δὲ ἱστορίαν τῶν πράξεων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς δέκα βιβλία εἰς ὕψος κομψότατον καὶ ἐπιτετηδευμένον.

Κόων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν τῇ μάχῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως ἐφονεύθη τελευταῖος. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 53.

Κόως, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Κῶς, ὅπερ ὅρα, ἐξ οὗ Κοῴνδε εἰς τὴν Κῶ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 255.

Κραγαλεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δρύοπος, πρὸς τὸν ὁποῖον, ἐνῷ ἐφύλαττε ποτὲ τὰς ἀγέλας του, ἦλθεν ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ τὴν ψῆφον ποίος ἀπὸ τοὺς τρεῖς τούτους θεοὺς θέλει λάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν πόλιν Ἀμβρακίαν, ὁποιαδὴ δὲ ὅκριναν αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, παρωργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἕνα βράχον. Οἱ Ἀμβρακιῶται ἐτίμων αὐτὸν ἔκτοτε μὲ ἰδίας θυσίας. Ἀντών. Λιβ.

Κράγος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τριμιλήτου καὶ τῆ. Πραξιδίκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυκίᾳ ὄρος Κράγος, Στράβ. Βυζ.

Κράγος, ὁ (ᾰ). Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τελευτῶν μὲ ὀκτὼ ἄλλα πρὸς τὴν θάλασσαν ἐξέχοντα ἀκρωτήρια, καὶ τοῦ ὁποίου ἓν μέρος ἐσχημάτιζε τὸ βραχώδες χάσμα Χιμαίραν καλούμενον. Διοσ. Περ. 850. Στράβ. — 2) Ὄρος τῆς Τραχείας Κιλικίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας. Στράβ.

Κραδία, ἡ, Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Κράθιος ποταμοῦ ἐν τῇ Λευκανίᾳ χώρᾳ. Ἡρόδτ. 5, 45. ἔνθα παρ' ἄλλαις ἐκδόσεσι κεῖται ἡμαρτ. Κρηστία.

Κράθιππος, ὁ, = Κρᾶτιππος, ὅπερ ἴδε.

Κράθις, ιος, καὶ ίδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν καὶ πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κράθεος. Ἡρόδτ. 1, 145. Καλλμ. εἰς Δι. 26. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συβαριτῶν· τανῦν Κρατί· Ἡρόδτ. 5, 45. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 16. Στράβ. — 3) Ὄρος τῆς Ἀχαΐας, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον.

Κράμβις, εως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐτύφλωσε, πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Ἰδαίας· ἴδε Φινεύς.

Κράμβουσα, ἡ. Νῆσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας. Στράβ.

Κρανάα, ἡ, καὶ Κρανααί, αἱ (κρανεός). Οὕτως ἐπεκαλεῖτο ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Κραναοῦ. Ἀριστοφ. Ἀυσιστρ. 481. καὶ Ὄρν. 123. παρβλ. Σχολιαστ. αὐτόθ. ὀρθοτρ. μέν τοι ἀπὸ τοῦ κρανεός, ἤτοι πετρώδης καὶ ἀπότομος· ὡς καὶ παρὰ Πινδ. εὑρηται ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Κρανάη (υυ-), ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος θυγατρὸς τοῦ Μήνυος. Ἀπολδρ. γ', 14, 5.

Κρανάη, ἡ. Νῆσος μικρά, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔφερε πρῶτον τὴν Ἑλένην ὁ Πάρις, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. Ὅμρ. Ἰλ. Γ, 445. πιθαν. ἡ νῆσος Κυθήρα· κατὰ τινας δὲ ἦτοι ἡ πλησίον τῆς Ἀττικῆς κειμένη Ἐλένη νῆσος, Εὐριπ. Ἑλ. 1690. Στράβ. ἢ μία μικρὰ νῆσος ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ πλησίον τοῦ Γυθείου, τανῦν Μαραθονῆσι λεγομένη. Παυσ.

Κραναία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ἐλάτειαν ἐν Φωκίδι, Παυσ. ι', 34.

Κραναίαι, ἡ, = Κράνιοι, ὅπερ ὅρα.

Κραναῖδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν βασιλέως Κραναοῦ, Εὐριπ. Ἱκετ. 715.

Κραναοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι ἑνὸς μέρους τῆς Ἀττικῆς χώρας. Βακχυλ. 19.

Κραναίχμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Κρανάης. Ἀπολδρ. γ', 14, 5.

Κραναοί, οἱ (ᾰυ-). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι Πελασγοί, ὅσοι κατῴκουν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐπὶ τῶν αὐτόθι ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων μερῶν Ἡρόδτ. 8, 44.

Κρανεός, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων καὶ ἰσχυρῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀττικήν· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πεδιάδα θυγατέρα τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναίχμην καὶ Ἀτθίδα. Ἀπολδ. γ', 14, 5. Αἰσχ. Εὐμεν. 1041. Παυσ. α', 2.

Κρανάπης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μιτροβάτου, ἡγεμὼν τοῦ Δασκυλίου ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. 3, 126.

Κράνειον, τό, καὶ Κράνιον (ᾰ). Ἄλσος ἐκ κυπαρισσῶν πλησίον τῆς Κορίνθου μ' ἕνα ναὸν τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Κράνειον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 4. καὶ Κρήνειον παρὰ Παυσ. πιθαν. ἐκ τοῦ κρήνον.

Κράνιοι, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Θουκ. β', 23. Στράβ. Ἰούιδ. Κράνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κράνιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Κρανιεῖς παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κράνιον, τό, ἴδε Κράνειον.

Κραυτοί, οὖς, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσιόδ. Θεογ. 243.

Κράντωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, γενομένος ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. μεταμορ. XII, 361.

Κρανεών, ῶνος, ἡ, καὶ Κρανεών. Πόλις τῆς Παλαιγωνιτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἑλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαρίσσης, κειμένη ἐπὶ τῶν Θεττα-

λικῶν τεμπέων, κατὰ Στράβ. πρότερον Ἐρύρα καλουμένη. Ἡρόδτ. Καλλιμ. Δημητ. 77. — ὅθεν, Κρανωνίος, ία, ιον. τῆς Κρανεώνος, τὸ Κρανώνιον πεδίον, Καλλιμ. καὶ Κρανώνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 6, 126. (ἡ ἐνδε ν ἐρωτρ. καὶ παρ' Ἡρόδτ. Θουκ. Ξενοφ. Καλλιμ. διὰ δὲ δύο νν παρὰ Στράβωνι.

Κράπαθος, ἡ. Ὅμ. ἀντὶ Κάρπαθος. Ἰλ. Β, 676.

Κράσσος, ὁ, Crassus. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων παρὰ Ῥωμαίοις.

Κρεταΐς, ΐδος, ἡ. Νύμφη τις μήτηρ τῆς Σκύλλης. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 124. κατά τινας δὲ ἦν τοῦτο μόνον ὡς ἐπίθετον, ἐν ᾧ ἄλλως ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης ὠνομάζετο Ἑκάτη. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 828.

Κρεταιμένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Ζάγκλην. Θουκυδ. ς', 4.

Κρατεᾶς, ᾶ, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβασ.

Κράτεια, ἡ, καὶ Φλαυιόπολις καλουμένη. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Κρατέρεια, τά, καὶ Curtoria, Πλιν. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Σμύρνης μὲ λιμένα. Θουκ. ή, 101.

Κράτερος, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν τοῦ Ἡγεμόνος τούτου ἐγένησε καὶ ὑπέταξε διάφορα ἰσχυρὰ ἔθνη· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνεδέχθη κοινῶς μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἐν Εὐρώπῃ χωρῶν, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀπ' ὅπου μετέβησαν ὕστερον καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ πολεμήσωσι τοὺς αὐτόθι ἡγεμόνας τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων Περδίκαν καὶ Εὐμένην, ὅνδα ἑλθὼν ὁ Κράτερος εἰς μίαν ἀπροσδόκητον συμπλοκὴν μετὰ τοῦ Εὐμένους καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐχθροῦ του, ὅστις καὶ εἰς ταύτην τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔδειξε τὴν προτέραν πρὸς αὐτὸν φιλίαν. Πλουτ. Εὐμ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Διόδ. Σικ. ιη', 30.

Κρατεύας, ου, ὁ. Μακεδών, ὁ φονεύσας τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ή, 9. Πλουτ. — Κράτερος παρὰ Διοδ. Σικ.

Κρατήρ, ῆρος, ὁ. Κόλπος τῆς Ἰταλίας περὶ τὴν Καμπανίαν μεταξὺ τοῦ Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου ἀκρωτηρίου, = ἀκρωτήριον τῶν Βαΐων. Στράβων.

Κράτης, ητος, ὁ (ᾰ). Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς διαφόρους ἐφευρέσεις τῆς τότε δραματικῆς παραστάσεως. Ἀριστφ. Ἱππ. 537. — 2) Θηβαῖος, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων Κυνικῶν φιλοσόφων, μαθητὴς Διογένους τοῦ Σινωπέως ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα παρεβάλλοντο σχεδὸν μὲ τὰ τοῦ Πλάτωνος διὰ τὰς πολλὰς ἐν αὐτοῖς ἠθικὰς ἀλήθειας καὶ ὑψηλὰς ἰδέας· τούτου γυνὴ ὑπῆρξεν ἡ περίδοξος Ἱππαρχία, οὖσα καὶ αὕτη ἐκ τῆς τῶν Κυνικῶν αἱρέσεως. Διογ. Λαέρ. δ', 85. Αἰλ. — 3) Γραμματικός τις ἐκ Μάλλου πόλεως τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστάρχου. Στράβ. — ὅθεν Κρατήτειος, ὁ, ἡ, ον. Ἐκ τοῦ Κράτητος ὤν.

Κρατησικλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Θρασυμελίδου. Θουκ. δ', 11.

Κρατησιππίδας, α, ὁ (ῑ). Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1, 32.

Κρατίδας, α, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Κράτητος. Θεοκριτ. Εἰδ. ε', 91.

Κρατεσύς, έως, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀναξιβίας, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Νέστωρ. Ἀπολδρ. α', 9, 9. ἴδε Ἀναξιβία.

Κρατῖνος, ὁ. Ποιητὴς Κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, εὐδοκιμήσας ἐξαιρέτως εἰς τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐλεγκτικὴν παράστασιν τῶν ἐλαττωμάτων τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, ἐφαπτόμενος ἀσεμνῶν καὶ ἀσυστόλως τῶν ἀτομικῶν ἰδιωμάτων ἑκάστου· πολλάκις δὲ σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ φιλοπότης. Ἀχαρν. 849. Νεφ. 10. Ἱππ. 393. ἔτι δὲ καὶ Ταυροφάγος καλούμενος ἐν Βατρ. 357. ὡς Βακχικὸς ποιητής· ἴδε Ταυροφάγος. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Κρατίνου ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα. — 2) Στρατηγός τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις. Δημ. (ἐκ τοῦ κράτος καὶ νοῦς, παρβλ. Βουτιμ. Ἑλλ. Γραμ. §. 36. σημ. 5, 3.)

Κρατίππος, ὁ (ᾰ). Ἕλλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας. Πλουτ. Διον. Ἀλικ. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ Κικέρων, ἐπαινῶν αὐτὸν μεγάλως. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ξ', 21. (κυρ. Ἰωνικ. τύπ. ἀντὶ Κράθιππος, παραβλ. Βουτιμ. Ἑλλ. Γραμμτ. §. 17. σημ. 3.)

Κράτος, εος, τό. Τέκνον τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος. Ἀπολδρ. α', 2, 4. ἀδελφὸς τῆς Νίκης, Βίας καὶ τοῦ Ζήλου, μετὰ τῶν ὁποίων συνεμάχησεν ὑπὲρ τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων. Ἡσιόδ. Θεογ. 775. Ἀπολδρ. Αἰσχ. Προμ.

Κρατύλος, ὁ (υυ). Ἕλλην φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, ὅστις οὗτος ἔγραψεν ἕνα διάλογον ὑπὸ ὄνομα Κρατύλος ἢ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. Πλάτ.

Κρεῖσσα, ἡ. Δωρικ. = Κρέουσα, Πινδ.

Κρεῖον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους. Καλλιμ. Παλ. 41. καὶ Κρεόπωλον, παρὰ Στράβ.

Κρειοντιάδης, ου, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ Κρεοντιάδης, ὅπερ ὅρα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 240.

Κρειοντίας, άδος, ἡ, Ἀνθολ. καὶ

Κρειοντίς, ίδος, ἡ· ποιητικ. ἀντὶ Κρεοντίς, θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος, ἡ Μεγάρα. Πινδ. Ἰσθμ. δ', 108.

Κρεῖος, ὁ· καὶ Κρῖος, Ἀπολδρ. Υἱὸς τοῦ

Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Εὐρυβίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀστραῖον, Πάλλαντα καὶ Περσέα. Ἡσ. Θεογ. 134. 375. Ἀπολλ. α', 1, 3.

Κρείων, οντος, ποιητκ. ἀντὶ Κρέων. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 84.

Κρεμαστή, ἡ. Ἐπίθ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) Χωρίον πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 8, 37.

Κρεμμύων, = Κρομμύων. Στέφ. Βυζ.

Κρεμώνη, ἡ, Cremona. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν αὐτόθι Κενομανῶν, ἥτις κατεσκαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀνεκαινίσθη αὖθις μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου. Πολύβ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Κρεμῶν, ῶνος, Ἀππιαν.

Κρεοντιάδης, ου, ὁ (υ—υυ—) Πατρωνυμκ. Υἱὸς τοῦ Κρέοντος, ὁ Λυκομήδης. Ὅμ. Ἰλ. — 2) Ὄνομ. κυρ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος. Ἀπολλ. β', 3, 12.

Κρεόπωλον, τό, ἴδε Κρεῖον ὄρος.

Κρέουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ξοῦθος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα· πρότερον δὲ ἐλέγετο ὅτι ἀγαπήσας αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἴωνον. Εὐρπ. Ἴων. 11. Ἀπολλ. α', 7, 2. Παυσ. α', 51. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀσκάνιον, ἥτις μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἔγινε δι' ὅλου ἀφανής. Ἀπολλ. γ', 12, 3. Παυσ. — 3) Νύμφη τις τῶν ὑδάτων, μήτηρ τοῦ Ἀφέως ἐκ τοῦ Πηνέως υἱοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ. Πίνδ. Πυθ. 9, 30. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὕστερον εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων, ἥτις ἄλλως καὶ Γλαύκη ἐλέγετο. Ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος Μήδεια, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπιστίαν του, ἔπεμψεν ἄνφαρμακερὸν ἔνδυμα εἰς τὴν δυστυχῆ ταύτην νέαν γυναῖκα του, ἥτις ἐνδυθεῖσα αὐτὸ κατεκαύθη μετ' ὅλης αὐτῆς τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ πατρός της. Ἀπολλ. α', 9, 28. Διοδρ. Σικ. — 5) = Κρεῦσις, ἡ, ὅπερ ὅρα. Στράβ.

Κρεσφόντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβεν εἰς μερίδα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Τημένου καὶ Ἀριστοδήμου τὴν Μεσσηνίαν· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ προϋχοντες τῆς χώρας ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσήνην, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ Αἰολίδας καλουμένους. Πλάτ. Νόμ. Ἀπολλ. β', 8, 4. — 2) Οὕτως ἐπιγράφετο καὶ ἐν τῶν δραματικῶν ποιημάτων τοῦ Εὐριπίδου, Δημοσθ. Στεφ. σελ. 288.

Κρεῦσις, ιος καὶ ιδος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας, οὖσα τὸ πάλαι λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως τῶν Θεσπιῶν, ταύτην Κάκος. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 16. Παυσ. καὶ Κρέουσα παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κρέων, οντος, ὁ· κ' ἠτκ. Κρέον. Υἱὸς τοῦ Μενοικέως, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀκίου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐβιάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα ὅτε οὗτος ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός. Ἀπολλ. γ', 5, 8. ἀφ' οὗ δὲ ὁ Οἰδίπους μετὰ ταῦτα ἐδιώχθη ἐκ τῶν Θηβῶν διὰ τὴν παράνομον μετὰ τῆς ἰδίας μητρός του Ἰοκάστης συνοίκησιν, οἱ δὲ δύω αὐτοῦ υἱοὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἐφονεύθησαν διὰ μονομαχίας, ὁ Κρέων ἐπανέλαβεν αὖθις τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν οὗτος λέγεται ὅτι ὑπεδέχθη εἰς τὰς Θήβας καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα φυγόντα ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν βοήθειαν διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Τηλεβοῶν· τὴν δὲ Ἀντιγόνην θυγατέρα τοῦ Οἰδίποδος λέγεται ὅτι ἔδωκε χάσαν, διότι ἠθέλησε νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Αἵμων καὶ ἡ Μεγάρα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς. Ὅμηρ Ὀδ. Λ, 269. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 476. Ἀπολλ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων μετὰ τὴν Μήδειαν· αὕτη δὲ παροργισθεῖσα διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησιν καὶ ἀπιστίαν τοῦ Ἰάσονος, ἔπεμψεν εἰς τὴν Γλαύκην ἔν νυμφικὸν ἔνδυμα, διὰ τοῦ ὁποίου κατέκαυσαν ὅλον τὸ παλάτιον αὐτῆς ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα της Κρέοντα. Εὐρπ. Μηδ. 19. Ἀπολλ. α', 9. Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. ἔνθα ὁ Κρέων οὗτος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Ἱππότου. — 3) Πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἡρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 84. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Βυμήνης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 5) Πατὴρ τοῦ Σκόπα, ἡγεμὼν τῆς Κρανῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ Πλάτ. Πρωτ. σελ. 339. — ὅθεν, Κρεόντειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κρέοντος ἢ εἰς τὸν Κρέοντα ἀνήκων. Σοφ. Οἰδ. 400.

Κρεωνίδαι, οἱ, Δωρκ. ἀντὶ Κρεοντίδαι. Ἀρχαία τις ἀσπόζουσα γενεὰ ἐν Θεσσαλίᾳ, κατωγημένη ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος Κρέοντος. Θεοκρ. Εἰδ. 15', 39.

Κρεώφυλος, ὁ. Κατὰ Πλάτ. Φίλος τοῦ Ὁμήρου ἐκ τῆς νήσου Χίου ἢ Σάμου, ὅστις διέσωσε τὰ ποιήματα τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑποδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκίαν. Πλάτ. Πολιτ. ε'. Καλλιμ. Ἐπ. 6. (ἐκ τοῦ κρέας καὶ φύλον, οὐχὶ δὲ Κρεωφίλοι γραφμ.)

Κρηθεῖδας, ου, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Κρηθείδης. Υἱὸς τοῦ Κρηθέως, ὁ Νηλεύς. Πίνδ. Πυθ. 14, 142. καὶ ὁ Αἴσων, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 357.

Κρηθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης ἢ Ἀλκιδίκης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἰωλκὸν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Σαλμωνέως Τυρώ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσονα, Ἀμυθάονα καὶ Φέρητα, τὸν δὲ Νηλέα καὶ Πελίαν λέγεται ὅτι ἐγέννησαν ἡ Τυρὼ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 257. Ἀπολλ α', 7, 3. καὶ 9, 10.

Κρήθων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διόκλου ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ὀρτιλόχου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὅμ. Ἰλ. Ε', 542.

Κρημνοί, οἱ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Σκυθίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλβιοπόλεως περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, καλουμένη δὲ οὕτως ἀπὸ τὴν ἀπότομος αὐτῆς καὶ κρημνώδη θέσιν, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Ταγανία. Ἡροδτ. 4, 20. Mannert. Γεωγρ. IV.

Κρῆναι, αἱ. Χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Ἄργους. Θουκ. γ', 105, 106.

Κρηναῖος, αία, αῖον (κρήνη). Ὁ εἰς τὴν κρήνην ἀνήκων· αἱ Κρηναῖαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τῆς αὐτόθι κρήνης Δίρκης, ἥτις ἰδίως καὶ Κρήνη ἐλέγετο. Εὐρπ. Φοιν. 1123. Ἀπολλ.

Κρηνίδες, αἱ (ι). Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα, ὅπερ ὅρα. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀρρῖαν.

Κρηνίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὴν Κρήνην ἀνήκουσα, ἔθεν αἱ Κρηνίδες πύλαι, = Κρηναῖαι πύλαι. Ἀπολλ. γ', 6, 6.

Κρής, ητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ἰθάκας, Στεφ. Βυζ. πρῶτος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἀναψυὴ ἐκ τῆς γῆς μὲ τοὺς αὐτόχθονας Κρήτας Ἐτεοκρήτας καλουμένους καὶ ὅτι ἐπανόησε πολλὰ ἐκ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος αὕτη Κρήτη. Διοδρ. Σικ. ε', 64. Παυσ. η', 53. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἔλαβεν τὴν ὀνομασίαν της ἡ νῆσος Κρήτη. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. Κρήτη.

Κρῆς, ητός, ὁ· συνηθ. πληθτ. οἱ Κρῆτες. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κρήτης, ἴδε Κρήτη· καὶ Κρὴς ταῦρος, φοβερός τις καὶ τερατώδης ταῦρος ἐν Κρήτῃ, τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἔλαβε δῶρον ὁ Μίνως παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὅστις κοιμηθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ καταφανίτας πολλὰ μέρη τῆς Λακεδαίμονος καὶ Ἀρκαδίας ἔφθασε καὶ εἰς τὸν ἐν Ἀττικῇ Μαραθῶνα, ἀφ' οὗ καὶ Μαραθώνιος ταῦρος ἐκλήθη, ὅπου τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ἀπολλ. β', 5, 7. Πλούτ. Θησ. 18.

Κρήσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔθαψε τὴν Ἀριάδνην οὖσαν ἐκ τῆς νήσου Κρήτης. Παυσ. β', 23.

Κρήσιος, ία, ιον. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων· τὸ Κρήσιον πέλαγος, ἡ περὶ τὴν νῆσον Κρήτην θάλασσα. Σοφ. Τραχ. 118.

Κρῆσος, ὁ. Αὐτόχθων τις Ἴων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον μετὰ τοῦ Ἐφέσου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, Παυσ. ζ', 2.

Κρῆσσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς νήσου Κρήτης, Σοφκλ. — 2) Λιμήν τις ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ πλησίον τῶν Αἰγῶν. Σκυλ.

Κρηστών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, προτελοῦσα τῆς Κρηστωνίας χώρας, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἢ Τυρρηνῶν. Ἡροδτ. 1, 57. παρβλ. Θουκ. δ', 109. κατ' ἄλλους ἀπιθαν. ἡ ἐν Τυρρηνίᾳ Κόρτωνα· ἔτι δὲ ἡ Κρηστώνη, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ἡροδτ. — ὅθεν, Κρηστωνῆται οἱ κάτοικοι. Ἡροδτ.

Κρηστωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Κρηστῶνος ἢ εἰς τὴν Κρηστῶνα ἀνήκων· ἡ Κρηστωναία, προσυπακμ. γῆ, = Κρηστωνία. — 2) οἱ Κρηστωναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας Κρηστωνίας. Ἡροδτ. 7, 124.

Κρηστωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Ἐχεδώρου ποταμοῦ μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν· ταύτην Χρεστωνία· ἐν ταῖς ἀρχ. Ἔκδοσ. εὑρηται καὶ Γρηστωνία. Θουκ. β', 99.

Κρηστωνικός, ή, όν. Τῆς Κρηστωνίας ἢ ἐκ τῆς Κρηστωνίας ὢν καὶ ἡ Κρηστωνική, = Κρηστωνία. Ἡρόδτ. 8, 116.

Κρηταιεύς, έως, ὁ. Ποιητκ. ἀντὶ Κρής, ὁ κάτοικ. τῆς Κρήτης. Καλλιμ. Δημ. 265. — καὶ Ἐπίθ. ἀντὶ Κρητικός. Ἀπολ. Ῥοδ.

Κρηταῖος, αία, αῖον. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων, τὸ Κρηταῖον ὄρος, Καλλιμ.

Κρήτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος βασιλέως τῆς Κρήτης, κατά τινας γυνὴ τοῦ Μίνωος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον καὶ Ἀνδρόγεων, ἔτι δὲ τὴν Ἀκάλλην, Ξενοδίκην, Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν, ἡ ὁποία ἄλλως καὶ Πασιφάη ἐκαλεῖτο. Ἀπολλ. γ', 1, 2. ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρεται ὡς γυνὴ τοῦ Ἡλίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πασιφάην γυναῖκα τοῦ Μίνωος. Διοδ. Σικ. δ', 62. — 2) Θυγάτηρ ἑνὸς τῶν Κουρήτων τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄμμων ὅτε ἦλθεν ἐκ τῆς Λιβύας εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκαν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτῆς Κρήτη. Διοδ. Σικ. γ', 71. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος. Ἀπολλ. γ', 3, 1.

Κρήτη, ἡ, Creta. Μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ ἀνατολικῶς τῆς σταρᾶς Ἑλλάδος, πρότερον Κουρῆτες, Ἰδαία, Χθονία καὶ Μακάρων νῆσος καλουμένη, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 700 στάδια ἀπὸ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ἀκρωτηρίου Μαλέα καὶ 1000 ἀπὸ τῆς νήσου Ῥόδου· τὸ σάφος αὐτῆς ἦν κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν ὀρέων ἐξ ὧν ἐπισημότερα ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὰ Λευκὰ ὄρη, ἡ Δίκτη, ταῦν Λασθι καὶ ἡ Ἴδη ἢ Ἰδαῖον ὄρος κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου, τοῦ ὁποίου κατὰ Στράβ. ἦν τὸ ὑψηλότερον πάντων ἔχον ἑξακοσίων σταδίων περιφέρειαν, ταῦν Ψιλορίτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων· τὰ δὲ μεσόγεια καὶ παράλια αὐτῆς πεδία ἦταν εἰς ἄκρον εὔφορα καὶ τερπνά, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτρέφοντο πλήθη ποιμνίων, ὅθεν καὶ ἐκλήθη ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσος τῶν Μακάρων. Ἐπῆρχε δὲ καὶ εἰ. ἄκρον πολυάνθρωπος κατ' αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀκμῆς της, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Κρήτην ἑκατόμπολιν. Ἰλ. Β,

849. ἀλλαχοῦ δὲ, ἐνενηκοντάπολιν. Ὀδ. Τ, 174. διὰ δὲ τὴν προστυῆ αὐτῆς θέτιν κεμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, ἔφθασεν πρωΐμως ἤδη καὶ πρὸ τῶν ἄλλων τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος βασιλείων εἰς μέγαν βαθμὸν δυνάμεως, πλούτου καὶ ἐσωτερικῆς εὐνομίας, πρὸ πάντων διὰ τῶν σοφῶν Νόμων τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Μίνωος· πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐκυρίευσαν οἱ Κρῆτες διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῶν θαλασσίου δυνάμεως μέγα μέρος τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσων καὶ πολλὰ παράλια τῆς μικρᾶ. Ἀσίας καὶ Εὐρώπης. Εἰς δὲ τὴν κατὰ τῶν Τρώων πολιορκίαν ἔπεμψαν μίαν δύναμιν ἐξ 80 πλοίων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἰδομενεως. Ἐπίσημοι πόλεις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἡ Κνωσός ἀρχαιοτάτη μητρόπολις ὅλης τῆς νήσου καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Μίνωος, ἡ Κυδωνία, ἡ Γορτύνη, αἱ Ἐλευθεραι, τὸ Ῥύτιον καὶ ἄλλαι. — Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κρήτης ἦσαν κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 64, οἱ Κουρῆτες καὶ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι λεγόμενοι, οἵτινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου ὑπῆρχον ἀνέκαθεν τὸ γένος Φοίνικες, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐδιδάχθησαν τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου, διαφόρους θρησκευτικὰς λατρείας καὶ τελετὰς, τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων καὶ ἄλλα χρήσιμα πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον πράγματα· πρὸ πάντων ἀξιοσημείωτος ἦν ἡ ἐποχὴ τῆς ἐνταῦθα βασιλείας τοῦ ἀρχαίου Μίνωος, ὅστις ἔδωκε πρῶτος εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου μίαν πολιτικὴν καὶ εὔτακτον σύστασιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἔκγονος αὐτοῦ Μίνως ὁ δεύτερος ἀπεπεραίωσε διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ νόμων καὶ ἄλλων πολιτικῶν διατάξεων, παρὰ τῶν ὁποίων. ὕστερον ἔλαβον ὁ Νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος τὸ πλεῖστον μέρος πρὸς σύστασιν τῆς περιφήμου ἐκείνης Σπαρτιατικῆς Νομοθεσίας τοῦ. Διοικηθεῖσα ἡ Κρήτη πολλοὺς αἰῶνας ἀνέκαθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλέων, ἐσύστησεν μετὰ ταῦτα ἰδίας δημοκρατικὰς πολιτείας ἕως οὗ ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηναίων. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἀκμῆς μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἄρχισαν καὶ τὰ ἤθη τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων νὰ ἐξαχρειοῦνται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὠνομάζοντο ἰδίως ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ψεῦσται καὶ ἀπατεῶνες, καὶ κρητίζειν ἀντὶ ψεύδεσθαι λεγόμενον, παρὰ Σουΐδ. Παυλ. Ἐπιστ. Τίτ. α', 12. Καλλ. Δί. — ταῦτα Κρήτη, παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Candia, οὖσα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου καὶ κατοικουμένη μέρος ὑπὸ Ἑλλήνων Χριστιανῶν καὶ μέρος ὑπὸ Ὀθωμανῶν· — ὅθεν Ἐπίρμ. Κρήθηθεν, ἐκ τῆς Κρήτης καὶ Κρήτηνδε εἰς τὴν Κρήτην. Ὁμ.

Κρητηνίδα, ἡ. Τόποις τις ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλθημένους υἱοῦ τοῦ Πατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις ἦλθεν καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, ἀφήσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα Κρήτην διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν ἑνὸς χρησμοῦ ὅστις προεμήνυσεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν παιδιόντου. Μετὰ ταῦτα δὲ θέλων ὁ Κατρεὺς νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐν Κρήτῃ βασιλείαν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥόδον ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸς ζήτησίν του, μὴ γνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλθημένους κατ' ἀρχὰς, ἀλλὰ νομισθεὶς ὡς κακοῦργος ὅστις ἤθελε νὰ εἰσβάλῃ βιαίως εἰς τὴν νῆσον ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του· Ἀπολλ. γ', 2, 2. Στέφ. Βυζ.

Κρητικός, ή, όν. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων. Λίσχ. Ἡρόδ. τὸ Κρητικὸν πέλαγος. Ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν νῆσον Κρήτην· Θουκ. δ', 53. καὶ Ἐπίρμ. Κρητικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν· Ἀριστοφ. Ἐκκλ.

Κρητίζω. Πολιτεύομαι ὡς Κρὴς ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν, ψεύδομαι. Σουΐδ. καὶ Κρητισμός.

Κρητίνης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τυράννου Ἀναξιλάου ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡρόδ.

Κρίασος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, δεχθεὶς τὸν πατρῷον αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους. Ἀπολλ. β', 1, 2.

Κριθωτή, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀλυζίας. — 2) Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς Μαδύτου. Δημ. κατὰ Ἀριστ. Στράβ. καὶ Κρηθωτή, Στέφ. Βυζ.

Κρίμισα, ἡ, καὶ Κρίμισσα, Λυκοφ. Crimisa Ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ· τανῦν Cap Piccoli. Στράβ.

Κριμισός, ὁ· καὶ Κριμισσός, Crimisus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων διὰ τῶν κατοικουντικῶν αὐτῆς παραλίων, τα νῦν Belice Destro καλούμενος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. — 2) Ποτάμιος τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων διὰ τῆς πόλεως Κριμίσης. Στέφ. Βυζ.

Κρινάγορας, ου, ὁ (-υυ-). Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐκ Μιτυλήνης. Ἀνθολ.

Κρίνακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διός· καὶ πατὴρ τοῦ Μακαρέως, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκυρίευσε πρῶτος τὴν νῆσον Λέσβον καὶ συνῴκησεν αὐτήν. Διοδῳ. Σικ. ε', 82.

Κρινώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Καλλιδίκην, Οἴμην, Κελαινὼ καὶ Ὑπερίπτην. Ἀπολλ. β', 1.

Κρινίππος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τυράννου Τηρίλλου ἐξ Ἱμέρας πόλεως τῆς Σικελίας. Ἡρόδ. 7, 165.

Κρῖος, ὁ = Κρειός. Εἷς τῶν Τιτάνων. Ἀπολλ. — 2) Εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ πολιτῶν. Ἡροδ.

Κριοῦ μέτωπον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Κάβο Κριον. Στράβ. Διον. Περ. 90. ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ κεφαλὴν ἑνὸς κριοῦ. — 2) Μετημβριὸν ἀκρωτήριον τῆς Τουρκικῆς Χερσονήσου ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀσίᾳ Καραμβίδος ἀκρωτηρίου· τανῦν Καπ-Ἄγια. Στράβ. Διον. Περ. 311.

Κριοφόρος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν Ταναγρᾳ πόλει τῆς Βοιωτίας ἕνα ἴδιον ναὸν καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἑορτὴν ἔφερε περὶ τὴν αὐτόθι πόλιν εἷς τῶν νέων Ταναγραίων ἕνα κριὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Παυσ. 9', 13.

Κρῖσα, ἡ· ὀρθοτ. Κρίσσα. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Κίρρας ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἥτις κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνόδου κατεδαφίσθη ἐκ θεμελίων, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἐδόθη εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱεροῦ πολέμου· ὕστερον δὲ ὑπῆρχε μόνον ἀπλοῦς λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 520. ὁ ἑνὸς σ' Ὁμήρ. Οὐολφ. Σοφ. Ἡροδ. Θουκ. διὰ στ καρ' Ὁμηρ. Τμ. ἐκδ Πιρπ. Ἰσοκρ. Στράβ. Πτρα δὲ Παυσ. κεῖται ἡμαρτημ. Κρῖτα καὶ Κίρρα ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις· — ὅθεν

Κρισαῖος, αία, αῖον (Κρισσαῖος). Τῆς Κρίσης ἢ εἰς τὴν Κρῖσαν ἀνήκων· ὁ Κρισαῖος κόλπος, γ, περὶ τὴν Φωκίδα θάλασσα σχηματίζουσα ἓν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, ταυῦν Κόλπος τοῦ Σάλωνος. Θουκ. Στράβ. τὸ Κρισαῖον πεδίον, τερπνότατος κάμπος τῆς Φωκίδος μεταξὺ τῆς πόλεως Κρίσης καὶ Κίρρας, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κρίσης ἔγεινεν ἱερὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος· (τὸ Κιρρᾶῖον πεδίον, Αἰσχίν.) Σοφ. Ἡροδ. 8, 33. — Κρισαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Κρίσης.

Κρισίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 359. ἔνθα κατὰ Dindorf. Χρυσῆς γράφει.

Κρίσος, ὁ, καὶ Κρίσσος. Υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ πατὴρ τοῦ Στροφίου, πάππος δὲ τοῦ Πυλάδου. Παυσ. β', 29. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 33.

Κρισπῖνος, ὁ· Crispinus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθ.

Κρίσων, ωνος, ὁ, καὶ Κρίσσων, Πλούτ. Περίφημός τις στασιοδρόμος ἐκ τῆς πόλεως Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ. Πλάτ. Πρωτ.

Κριτάλλα, τά· ἡ Κριτάλλοι, οἱ. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Ἡροδ. 7, 26. ἔνθα, ἐκ Κριτάλλιον κεῖται.

Κριτήριον, τό. Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Δαναὸς ἐκρίνε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ὑπερμνήστραν, διότι παρέβη τὴν πατρικὴν διαταγὴν μὴ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα· ἴδε Ὑπερμνήστρα.

Κριτίας, ου, ὁ (υυ-). Υἱὸς τοῦ Δραπίδου, πάππος Κριτίου τοῦ δευτέρου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτ. Τιμ. 25. καλεῖ παλαιόν· ὅρα Σχολ. Runk. αὐτόθ. — 2) Υἱὸς τοῦ Καλλαίσχρου, προθεῖος τοῦ Πλάτωνος, κατ' ἀρχὰς χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἐπιστήθιος αὐτοῦ, ὕστερον δὲ ἀπηνδος ἐχθρός του τὸν ὁποῖον ἐζήτει μὲ πάντα τρόπον νὰ ἐκβάλῃ ὡς ὑπεύθυνον· μετὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐκλέχθη ὁ Κριτίας οὗτος μετὰ τοῦ Θηραμένους ἐπὶ κορυφῆς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, γενόμενος αἴτιος ὅλων τῶν καταδυναστειῶν ἐναντίον τῶν συμπολιτῶν του· ἀλλ' εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ γενναίου Θρασυβούλου, ἐθανατώθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συνεργῶν τῶν τυραννικῶν καταχρήσεων· ἦν δὲ ὡς ἐλέγετο καὶ ποιητὴς Ἐλεγείων. Ξενοφ. Ἑλ. β', 4, 19. Πλάτ. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. Γ, 13. — 4) Ἀγαλματοποιός τις. Παυσ.

Κριτόβουλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κρίτωνος ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Ξενοφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαίδ. — 2) Ἰατρὸς καὶ χειροῦργος τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ Μακεδονίας, τοῦ ὁποίου ἐξεράπευσε τὸν ὀφθαλμὸν ὅτε ἐπληγώθη εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει πολιορκίαν.

Κριτόδημος, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ. Ἀρρίαν.

Κριτόλαος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Φατήλιδος πόλεως τῆς Λυδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ Στοϊκοῦ Διογένους ὡς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Ῥώμην· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. Λουκ. — 2) Στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἔδωκεν πρῶτος χαίτίαν εἰς τὰν κατὰ τοῦ δεσμοῦ τούτου πόλεμον τῶν Ῥωμαίων, ἀποθανὼν τελευταῖον εἰς τὴν μετὰ τοῦ Μετέλλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων μάχην.

Κριτομήδη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσατα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀντίπαφον, Τγῖν.

Κριτύλλα, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Δυσ. 323.

Κρίτων, ωνος, ὁ (ξ). Εἷς τῶν πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβοήθει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Φιλοσοφίας του μὴ ἀποχωρισθεὶς ἀπ' αὐτοῦ ἕως τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου του. Ξενοφ. Ἀπομν. Πλάτ.

Κριτωνιανός, ὁ· Critonianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (τὸ α παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται καὶ βραχύ· παρβλ. Spitzn. Προσ. §. 55 2. σημ.)

Κριοῦα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἁρποκρ. — ὅθεν Κριωεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου. Κριοῦας.

Κρέβυζοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τοῦ Ἴτρου ποταμοῦ. Ἡροδ. 4, 49. κατὰ δὲ Στράβ. ἔθνος τῆς κάτω Μοισίας περὶ τὴν Ὀδησσόν.

Κρόεσσα, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἰνοῦς μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βύζαντα. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Βυζάντιον.

Κροῖσμος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Μέγης ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 522.

Κροῖσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 35 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ πολεμήσας τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, τῶν ὁποίων τὰς πλείστας ἔκαμεν ὑποτελεῖς εἰς τὴν βασιλείαν του· ἐφημίζετο οὗτος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ πλουσιώτατος τῶν ἐν Ἀσίᾳ συγχρόνων του Ἡγεμόνων, πέμψας διάφορα καὶ πλούσια ἀναθήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς τούτοις ἐλθὼν ποτὲ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ Νομοθέτης Σόλων διέτριψε

κειρόν τινα εἰς τὴν αὐλήν του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφιλοτιμήθη ὁ Κροῖσος νὰ δείξῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτελειαν, νομίζων ὅτι εἰ αὐτῶν θέλει ἐκπλήξει τὴν ψυχὴν τοῦ σοφοῦ τουτου ἀνδρός, ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὑπῆρχεν ὁ μακαριώτατος ὅλων τῶν θνητῶν, ἀλλ' ὁ Σόλων μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ ματαίας ἐρωτήσεις τοῦ βασιλέως τούτου τῷ εἶπεν τελευταίον ὅτι δὲν γνωρίζει κάνένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων μακάριον πρὸ τοῦ τέλους τῆς ζωῆς· τὴν ὁποίαν ταύτην ἀλήθειαν ἐγνωρισε μετ' οὐ πολύ ὁ Κροῖσος, ὅτο πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Κύρου, ὅπτις ἐκστράτευσεν ἐναντίον του μὲ μεγάλας δυνάμεις καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος, ἔμελλε νὰ βληθῇ ζῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς διὰ νὰ καῇ· συνοδεύτας δὲ τὸν Κύρον εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, διέμεινε μέχρι τέλους πλησίον τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Καμβύσου. Πινδ. Ἡροδ. 1, 86. 1, 6. ξ.

Κροκάλη, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῶν συντρόφων τῆς Ἀρτέμιδος. Ὀβιδ. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Κροκέαι, αἱ. Πολίχνιον τῆς Λακωνίας. Στέφ. Βυζ.

Κρόκιον πεδίον, τό. Εὔφορος πεδιάς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιωτίδος χώρας ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀμφρυσσον ποταμόν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐποίμαινε τὰς ἀγέλας τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου. Στράβ.

Κροκοδείλων πόλις, ἡ· Crocodilorum oppidum. Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶς Μοίριδος λίμνης πλησίον τοῦ αὐτόθι περιφήμου Λαβυρίνθου, ὕστερον Ἀρσινόη κληθεῖσα· ταύτην ἐρείπια Ἀλ-Φαγιοῦμ λεγόμενα· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύοντο ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων οἱ Κροκόδειλοι. Ἡροδτ. 2, 148. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῷ Ἀφροδιτοπολικῷ Νομῷ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Πτολ. — ὅθεν, Κροκοδειλοπολίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Κροκοδείλων πόλεως.

Κροκύλειον, τά (ῡ). Κωφ' Ὅμηρ. πίθαν. μέρος τι ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ δὲ Στράβ. τόπος τις ἢ χωρίον ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 633.

Κροκύλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Τειχίου καὶ Ποτιδανίας. Θουκ. γ', 96.

Κροκύλος, ὁ (ῡ). Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 11.

Κρόκων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τῆς Μεγαιείρας γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος τῆς Ἀττικῆς Κροκωνὶς χώρα. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Παυσ. α', 37.

Κρομμυών, ῶνος, ὁ (ῡ) καὶ Κρομμύων Θουκ. καὶ Κρομυών Παυσ. Κώμη τῆς Μεγαρίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κορίνθου, ἔχουσα ἓν φρούριον ἐπ' αὐτῆς, ταύτν Κισσρόταιχον. Ἀρσεν. παρὰ Θουκ. δ', 42. Ξενοφ. Στράβ. Θηλκ. ἅπαξ παρὰ Στρβ. παρὰ τοῖς πλείστοις δὲ Συγγραφ. σύρηται διὰ μι γραφομ. ὀρθογρ. μέντοι Κρομμύων, παρὰ Παυσ. β', 1. Κρεμμύων κείται παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Κρομμυώνιος, ια, ιον, τοῦ Κρομμυῶνος ἢ εἰς τὴν κώμην Κρομμυῶνα ἀνήκων. Ἡ Κρομμυωνία νῆσος, ἥτις ἄλλως καὶ Φαιὰ ἐκαλεῖτο, ὑπῆρχε θηλυς τις χοῖρος πλησίον τῆς κώμης Κρομμυώνος προξενῶν μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Πλάτ Λαχ. Διοδ. Σικ. δ', 61. ἡ γραφ. Κρομμύων ἐστὶν ἡμαρτ. Πασσβ.

Κρόμος ἢ Κρῶμος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μεγαρίδι κώμη Κρομυών. Παυσ. β', 1.

Κρομυών, = Κρομμυών.

Κρόνειος, ὁ, = Κρόνιον. Ξενοφ.

Κρόνια, τά, προσυπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου κατὰ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός· Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 708. — 2) Ἑτέρα ἑορτὴ τοῦ Κρόνου παν.ηγυριζομένη ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα Saturnalia, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δοῦλοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ συνεστιῶνται μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν ὑπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ὑπηρετοῦντο. Λουκ.

Κρονιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκουσα.

Κρονίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. Ὅμηρ.

Κρονικός, ή, όν. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον, ἀνήκων, ἡ Κρονικὴ ἑορτή, = Κρόνια, τά· παρὰ Ῥωμαίοις Saturnalia, Πλουτ. καὶ Κρονιαὶ γνώμαι, παροιμ. ἐπὶ πεπαλαιωμένης καὶ κούφου τινὸς ἰδέας. συγκρ. Κρονικώτερος. Πλάτ.

Κρόνιον, τό, Cronius Mons. Ὄρος μικρὸν τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πόλεως Ὀλυμπίας, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἐναυλον τοῦ Κρόνου. Πίνδ. Ολ. 3, 179. ἔτι δέ, ὁ Κρόνου πάγος λεγόμενον. Πίνδ. καὶ, ὁ Κρόνιος. Ξενοφ. Ἑλ. — 2) = ὁ Κρόνιος Ὠκεανός, ἤτοι μέρος τοῦ Βορείου Ὠκεανοῦ, ταυτν Παγωμένη θάλασσα. Διον. Περ. 32.

Κρόνιος, ία, ιον. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κρόνου ὤν· ὁ Κρόνιος, = Κρονίδης, ὁ Ζεύς. Πινδ. Ὀλ. 2, 24. — 2) Ὁ Κρόνιος Ὠκεανός, ἡ Παγωμένη θάλασσα. Διον. Περ. 32. ἡ Κρονία ἅλς, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Ε, 509.

Κρόνεκπος, ὁ. Κατ' ἀστεϊσμὸν πεπλασμένον ὄνομα, σημαῖνον μωρόν τινα καὶ σεσαθρωμένα φρονήματα ἔχοντα ἄνθρωπον. Ἀριστφ. Νεφ. 1057. (ἔνθα κατὰ Σχολιαστ. τὸ ἵππος ἐν τῇ συγθεσ. δηλοῖ μέγας.)

Κρονίων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς, ἔτι δὲ γενικ. Κρονίονος· (τό ι ἐστι μακρὸν ἐν τῇ Ὀνομαστικ. καὶ Γενικ. Κρονίονος· καθ' ὅλας δὲ τὰς λοιπὰς πτώσ. βραχύ.) Ὅμ. Ἰλ. Β, 418.

Κρόνος, ὁ, παρὰ Ῥωμ. Saturnus. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων θεοτήτων τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον ὡς ὑπερτάτην δύναμιν καὶ κυρίαν τοῦ παντός, γεννηθεῖσαν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 137. Ἐκ τῆς ἑδαλφῆς αὐτοῦ Ῥέας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Πλούτωνα, τὴν Ἥραν, τὴν Δήμητραν, τὴν Ἑστίαν καὶ τελευταῖον τὸν Δία, τὸν ὁποῖον μόνον δὲν κατέπιεν, ὡς εἶχε καταπίει τοὺς λοιπούς αὐτοῦ παῖδας, φοβούμενος μήπως τις ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν οὐρίνιον ἀρχήν· ἀλλ' ὅτε ὁ Ζεὺς ηὔξησε κατὰ τὴν ἡλικίαν πολεμήσας αὐτόν, ἐξέβαλεν ἐκ τῆς βασιλείας του, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἐβίασε νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους αὐτοῦ ἀδελφούς, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον μετὰ τῶν ἄλλων Τιτάνων. Ὅμ. Ἰλ Θ, 479. Ξ, 203. κατὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων μυθολογίαν διωχθεὶς ὁ Κρόνος ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου λέγεται ὅτι διδάξας πρῶτον τοὺς κατοίκους τούτου τοῦ μέρους τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ ἐξημερώσας τὰ ἄγρια αὐτῶν ἤθη ἐτιμήθη μεγάλως ὑπ' αὐτῶν, ὥστε ἡ αὐτόθι ἐποχή του ἐχαρακτηρίζετο πρὸ πάντων ὡς ὁ Χρυσοῦς αἰών τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῆς γῆς κατοίκων, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ ἀναφέρουσι πολυειδῶς εἰς τὴν ἐξίγησιν αὐτοῦ βασιλείας. Ἡτ. Ἔργ. 111. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. Πλάτ. Τιμ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐλογίζετο ὡς μία ἀρχαία πάτριος θεότης, ὅ ὅ καὶ ἐσήμαινε πολλάκις παρ' αὐτοῖς ὡς καὶ τὸ Ἰαπετός ἀπλοῦθη τινά καὶ μεμωραμένον γέροντα. Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 288. Ἀριστφ. Σφ. 1471, ὅθεν καὶ ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος. Λευκ. Δραπ. 17. ἐπρόσφερον δὲ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου κατ' ἀρχὰς ἀνθρωπίνους θυσίας, πρὸ παντὸς οἱ Καρχηδόνιοι, οἱ Ἰταλοὶ Γάλλοι καὶ οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν Πελασγῶν ὅσοι κατῴκησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Περίφημοι ναοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐν τῇ πόλει Δρέπανον καὶ ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐχρησίμευεν συγχρόνως ὡς κεντρικὸν θησαυροφυλάκιον τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας.

Κρονοσολων, ὁ. Σύνθετος λέξις ἐκ τοῦ Κρόνος καὶ Σόλων, σημαίνουσα τὸν νομοθετοῦντα καὶ διατάττοντα τὰ Κρόνια, παρὰ Λουκ.

Κροτσαίη χώρη, ἡ. Τὸ μέρος ἐκείνο τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Θερμαικοῦ κόλπου. Ἡροδτ. 7, 123. — ἡ Κρουσίς, ίδος, γῆ, παρὰ Θουκ. β', 79. Στέφ. Βυζ

Κροτατος, ὁ. Εἷς τῶν Μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρός της Οἰνομάου. Παυσ. ε', 22.

Κρότων, ωνος, ἡ, Croto. Πόλις ἐπίσημος τὸ κάλλος τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων παρὰ τῷ Αἰσαρῳ ποταμῷ κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Ἀχαιῶν περὶ τὴν 17 Ὀλυμπ. περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ῥάγα ἐμπόριον καὶ διὰ τὴν εὐφορίαν τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, πρὸ πάντων δὲ ἐδοξάσθη διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἀθλητὰς οἵ τινες πολλάκις ἐνίκησαν διὰ τῆς ἀνδρίας των εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· ταυτν Crotona. Ἡροδτ 3, 131. — ὅθεν, Κροτωνιάτης, ου, Ἰωνικ. Κροτωνιήτης· ὁ κάτοικ. Θουκ. Ἡροδτ. καὶ Κροτωνιάτις, ιδος, Ἰωνικ. Κροτωνιῆτις, ἡ, ἡ περὶ τὴν πόλιν Κρότωνα χώρα. Ἡροδτ.

Κρότων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἥρως τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κρότων. Διοδ. Σικ. δ', 25.

Κροτωπιάδης, ου, ὁ (ῑ). Τίός τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, καὶ καθολ. ἀπόγονος τοῦ Κροτώπου, ὁ Λίνος. Καλλιμ. λοίβ. 315.

Κρότωπος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεύς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τῆς Ψαμάθης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λίνον· ὕστερον δὲ βιασθεὶς ὑπὸ μιᾶς φθοροποιοῦ νόσου ὁ Κρότωπος ἀφῆκε τὸ Ἄργος καὶ ἦλθεν εἰς τὰ Μέγαρα· Παυσ. β', 15. α', 44.

Κρύα, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων. Πτολ. ε'.

Κρυπτός λιμήν, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολ. ε', 17.

Κρυτίδας, α, ὁ. Ἀρχηγὸς τῶν Σικελῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος διέβαινεν ἐντεῦθεν μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ὕστερον δὲ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Διόδ. Σικ. 5, 23.

Κρωβίαλος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κρώμνης. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 944. Στεφ. Βυζ.

Κρωβύλη, ἡ. Χωρίον τῆς Θρᾴκης, Δημ. Φιλ. κατὰ Θεῖτκ. πίθαν. τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ Καβύλα ἐλέγετο.

Κρώβυλος, ὁ (ῡ). Ἀθηναῖος, πίθαν, ὁ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 16. ἀναφερόμενος ὀψοποιός. Αἰσχ. Κτησ.

Κρῶμνα, ἡ. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμάστριος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κεραμβῖ, κατὰ Στράβ. ὕστερον ἑνωθεῖσα μὲ τὴν Ἀμαστριν. Ὅμ Ἰλ. Β, 855. Στράβ.

Κρῶμνος, ὁ. Μέροτι ὀχυρὸν τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενοφ. Ἑλ ζ', 4, 21. καὶ Κρῶμοι, οἱ, παρὰ Παυσ. η', 34.

Κρῶμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Κρῶμοι. Παυσ. η', 34.

Κρωπειά, ἡ, = Κρωπία. ὅπερ ἴδε.

Κρωπία, ἡ· καὶ Κρωπειά. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν· Στέφ. Βυζ. διὰ Κρωπειᾶς, ἀναγινώσκει ὁ Bredow παρὰ Θουκ. β', 19. ἐξ ἀρίστων Χειροτρ. ἀντὶ Κεκροπία· ὅθεν, Κρωπίδης, ου, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κρῶψι, τό· ἅλιτ. Ὄρος τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον μεταξὺ τῆς πόλεως Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης· μεταξὺ τούτου τοῦ ὄρους καὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ κειμένου Μῶφι ἔλεγον οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἱερεῖς ὅτι εἶχεν ὁ Νεῖλος τὰς πηγάς του. Ἡροδτ. 2, 28,

Κτάρτος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀκτορος καὶ τῆς Μολίονης, ἡ κατὰ τὸν μῦθον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Νηλέως ἐναντίον τοῦ Νέστορος καὶ τῶν Πυλίων, ὕστερον δὲ συμμαχήσαντες ἀμφότεροι ὑπὲρ τοῦ Αὐγείου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 855. Δ, 708. Ἀπολλόδ. β', 7. ἐκ της γυναικὸς αὐτοῦ Θηρονίκης ἐγέννησεν ὁ Κτέατος οὗτος τὸν Ἀμφίμαχον ὅστις ἐκστράτευσε με-

τά τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τήν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ἰλ. Ν, 181.

Κτενοῦς, οῦντος, ὁ, Πόλις μά λεμένα ἐπί τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Παρθενίου. Στρβ.

Κτημένη, ἡ, = Κτιμένη. Στέφ. Βυζ.

Κτησίας, ου, ὁ (ᾳ). Περίφημος ἀρχαῖος ἱστορικογράφος Ἕλλην ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, ἰατρός τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καί σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος, συγγράψας Ἱστορίαν τῶν Ἀσσυρίων, Περσῶν καί Ἰνδῶν ἥτις ἐπαινεῖτο πρό πάντων ὑπό τῶν παλαιῶν διά τήν ἀκρίβειαν αὐτῆς καί τήν ἄφθονον ὕλην διαφόρων ἱστορικῶν ἀντικειμένων ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων λαῶν τῆς Ἀσίας· ταύτης ἐστάθησαν μόνον λείψανάτινα ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 8. Διοδ. Σικ. β', Φωτ. — 2) Συκοφάντης τις καί κατάσκοπος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Ἀχ. 842.

Κτησίβιος, ὁ (-υυ). Περίφημος μαθηματικός ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, κατ' ἀρχάς ἐπαγγελλόμενος αὐτόθι τόν κουρέα ἀκολούθως δέ διά τῆς ἐξόχου αὐτοῦ εὐφυΐας κατεστάθη εἰς τῶν πρώτων ὅσοι συνετέλεσαν διά τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν ἀνακαλύψεων εἰς τήν τελειοποίησιν τῶν μηχανικῶν τεχνῶν, ἐπινοήσας διάφορα ὑδραυλικά ἐργαλεῖα· ἔζη δέ ἐπί τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου περί τό 140 ἔτος πρό Χρ. Λουκ. Ἀθην. δ', σελ. 174. C.

Κτησικλῆς, έους, ὁ, Πολίτης Ἀθηναῖος, καταδικασθείς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἕνα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μιᾶς δημοσίας ἐν Ἀθήναις τελετῆς. Δημ. κατά Μειδ. σελ. 572. — 2) Κωμικόν ὄνομα κυνικοῦ τινος φιλοσόφου παρά Λουκ.

Κτησίλεως, ὁ, Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιός, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἐξοχά τινα ἔργα.

Κτήσιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός ὑπό τό ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τήν Φλιοῦντα. Παυσ. φ. 31. — 2) Τίός τοῦ Ὁρμένου καί πατήρ τοῦ Εὐμαίου χοιροβοσκοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 414.

Κτήσιππος, ὁ, Τίός τοῦ Πολυθήρσου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθείς ἐν Ἰθάκῃ ὑπό τοῦ Φιλοιτίου. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 285—288. — 2) Τίός τοῦ Ἡρακλέους καί τῆς Ἀστυδαμείας. Ἀπολδρ. β', 7. — 3) Ἕτερος υἱός τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Δηϊανείρας ἀδελφός τοῦ Ὕλλου. Ἀπολδρ. β', 7, 5. — 4) ὁ Παιανιεύς· μαθητής τοῦ Σωκράτους ἐκ Παιανίας δήμου τῆς Ἀττικῆς, τόν ὁποῖον εἰσάγει ὁ Πλάτων εἰς πολλούς τῶν διαλόγων του· Πλάτ. Φαιδ. σελ. 59. — 5) Τίός τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου κατήγορος τοῦ Λεπτίνου καί ἀνήρ πολυδάπανος. Πλούτ. Ἀθην. ιβ'. σελ. 552.

Κτησιφῶν, ῶντος, ὁ, Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, υἱός τοῦ Δεωσθένους Ἀναφλύστιος τόν δῆμον, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, παρά τοῦ ὁποίου ἐπροβλήθη εἰς τήν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων τό νά στεφανώσωσι τόν Δημοσθένην μέ χρυσοῦν στέφανον διά τάς ὑποίας ἀνέδειξε πρός τήν δημοκρατίαν ἀνδρείας, κατά τῆς προτάσεως τοῦ ὁποίου ὁ ἐχθρός τοῦ ῥήτορος τούτου Αἰσχίνης ἔγραψε τόν περίφημον λόγον του κατά Κτησιφῶντος ἐπιγραφόμενον. Δημ. Στεφ. σελ. 443. — 2) Κτίστης Ἀθηναῖος, διάφορος τοῦ προτέρου, εἷς τῶν ἀποσταλέντων πρέσβεων πρός τόν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παραπρ. σελ. 344.

Κτησιφῶν, ῶντος, ἡ, Πόλις Ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπί τῆς ἀντικῆς ὄχθης τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· κτισθεῖσα τό πρώτον ὑπό Μακεδόνων, ὕστερον δέ καταστραθεῖσα πρωτεύουσα τῆς χώρας ταύτης ὅτε οἱ Πάρθοι ἐκυρίευσαν αὐτήν ἔχουσα περί που 100,000 κατοίκους, καί τήν ὁποίαν οὗτοι ὠχύρωσαν ἀκολούθως μέ τείχη· κατά Πτολμ. ἀπεῖχεν αὕτη τῆς Σελευκείας τρία γεωγραφικά μίλια, Πολύβ. ε', 24. Στράβ. — ὅθεν Κτησιφώντιος, ὁ κάτοικ. τανῦν Ταουκ-Κεσαρέ· ἤ κατά τινας Ἀλ-Μοδαΐν. — Mannert. Γεωγρ. V, 405.

Κτήσυλλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέω, τήν ὁποίαν ἀγαπήσας Ἀθηναῖός τις Ἑρμοχάρης καλούμενος, ἰδών αὐτήν ποτέ εἰς τούς Πυθικούς ἀγῶνας, τήν ἔλαβεν εἰς τάς Ἀθήνας ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πατρός αὐτῆς, ὅστις τήν ὑπεσχέθη γυναῖκα εἰς ἕνα ἄλλον πλούσιον πολίτην, μετ' οὐ πολύ ἡ Κτήσυλλα ἀπέθανεν εἰς τάς Ἀθήνας καί ἐν ᾧ ἐφέρετο εἰς τόν τάφον λέγεται ὅτι ἐπήδησεν ἐκ τοῦ νεκρικοῦ αὐτῆς κραββάτου μία περιστερά πετοῦσα διά τοῦ ἀέρος, τό δέ πτῶμα τῆς ἀποθανούσης ἔγινεν ἀφανές, περί τοῦ ὁποίου συμβάντος ἐρωτήσας τό μαντεῖον ὁ Ἑρμοχάρης, ἔλαβε διαταγήν παρ' αὐτοῦ νά κτίσῃ εἰς τήν Ἰουλίδα ἕνα ναόν πρός τιμήν τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τόν ὁποῖον πολύν χρόνον ἐπροσφέρον θυσίας εἰς τήν θεάν ταύτην οἱ Κεῖοι. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. Μεταμ. α'.

Κτήσων, ωνος, ὁ, Κωμικόν ἐπίπλαστον ὄνομα ἑνός τῶν Κυνικῶν Φιλοσόφων παρά Λουκ.

Κτεμένη, ἡ (ᾳ). Θυγατηρ τοῦ Δαέρτου καί ἀδελφή τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπανδρευθεῖσα εἰς τήν νῆσον Σάμον. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 363. — 2) Πόλις τῶν Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 58.

Κυαμόσωρος, ὁ, Ποταμός τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡυστορίας. Πολυβ.

Κυάνεαι, αἱ, προσυπακμ. πέτραι, (-υυ-) Cyaneae Insulae. Δύω μικραί νῆσοι ἢ σκόπελοι, πρότερον Πλαγκταί καλούμεναι, κείμεναι ἐπί τῆς εἰσόδου τοῦ Εὐξείνου Πόντου διά τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, περίφημοι τό πάλαι ἐκ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν ὡς πολλά ἐπικίνδυνοι διά τούς διαπλέοντας τήν θάλασσαν ταύτην, αἵτινες ἐπλάττοντο ὑπό τῶν ποιητῶν ὅτι συγκρουόμεναι ὑπό τῆς βίας τῶν ἀνέμων ἀκαταπαύστως κατεσύντριβον πᾶν ὅ,τι διήρχετο διά μέσου αὐτῶν, ὅτε δέ τό πλοῖον Ἀργώ διά συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἔπλευσε δι' αὐτῶν εὐτυχώς χωρίς νά βλαφθῇ, λέγεται ὅτι ἔπαυσαν ἀ-

πό τό νά κινῶνται τοῦ λοιποῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 606. Ἡροδτ. 4, 85. Στράβ. Δεον. Περ. 144. ἐκαλοῦντο ἔτι ὡς ἐκ τῆς πρός ἀλλήλας αὐτῶν συχροούσεως Συμπληγάδες καί Συνδρομάδες· — ὅθεν αἱ Κυάνεαι Συμπληγάδες. Εὐρ. Μηδ. 2.

Κυζυνή, ἡ. Νύμφη τις ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ, ἥτις ὡς λέγεται ἐσυνώδευσε τήν Περσεφόνην ὅτε αὕτη ἡρπάσθη ὑπό τοῦ Πλούτωνος, ὑπό δέ τῆς λύπης διά τήν στέρησιν ταύτην μετεμορφώθη εἰς τήν ἐν Συρακούσαις εὑρισκομένην Κυανήν κρήνην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. Εἰς ταύτην ἐπρόσφερον οἱ κάτοικοι τῆς Σικελίας ἐτησίως μίαν κοινήν θυσίαν ἐκ Ταύρων. Διοδ. Σικ. ε'. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λιπάρου τήν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἴολος. Πλάτ. Θεαγ. σελ. 125.

Κυάνιππος, ὁ, Τίός τοῦ Αἰγυπτίου καί ἔγγονος τοῦ Ἀθράστου, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἀπίστροπος ὁ Διομήδης μετά τόν ἐν Θήβαις θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ. Ἀπολδρ. α', 9, 13. Παυσ. β', 18, 30.

Κυαξάρης, ους, καί ου, Ἡροδτ. Λίτκ. ηυ. Τίός τοῦ Φραόρτου καί ἔγγονος τοῦ Δηιόκου· βασιλεύς τῆς Μηδίας, τό 630. ἔτος πρό Χρ. ἔξεις πολεμήσας κατά τῶν Ἀσσυρίων ἀπανέκτησεν αὐθις τά ὑπ' αὐτῶν πρότερον κυριευθέντα μέρη τῆς Μηδίας, πολιορκήσας καί αὐτήν τήν μητρόπολιν τῆς Ἀσσυρίας Νίνον· ἐπί τῆς βασιλείας τούτου εἰσέβαλον εἰς τήν Ἀσίαν οἱ Κιμμέριοι Σκύθαι, κυριεύσαντες μέγα μέρος αὐτῆς καί προχωρήσαντες ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, μόλις δέ μετά εἴκοσι ὀκτώ χρόνων κυριαρχίαν φονεύσας πολλούς ἐξ αὐτῶν δι' ἀπάτης ὁ Κυαξάρης, ἠλευθέρωσε τήν Μηδίαν ἀπό τήν δουλοστάσιον ταύτην· ἐνωθείς δέ καί μέ τόν βασιλέα τῆς Βαβυλωνίας κατέστρεψε τό μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, ἐκυρίευσε διαφόρους χώρας τῆς περί τόν Πόντον Ἀσίας, καί μετά μίαν τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν ἀποθανών, ἀφῆκε τόν θρόνον εἰς τόν υἱόν αὐτοῦ Ἀστυάγην. Ἡροδτ. 1, 46. — 2) Κυαξάρης ὁ δεύτερος, υἱός καί διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους εἰς τόν θρόνον τῆς Μηδίας, ὅς τις κατά Ξενφ. ἐνωθείς μετά τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου κατέκτησαν ὁμοῦ τό βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων. Ξενφ. Κυρ Παιδ. δ, 5, 2. ἀλλά περί τῆς ὑπάρξεως τοῦ Κυαξάρου τούτου ἀμφιβάλλεται μεγάλως ὑπό τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν· παρβλ. Schneid. εἰς Στ.

Κύβελα, τά (ῡ) καί Κύβελλα, Cybella. Ὄρος τῆς Φρυγίας ἔλιγον ἀπέχον τῆς πόλεως τῶν Κολοσσαῶν, πιθαν. δέ καί πέλεις τις αὐτόθι ὑπό τοῦτο τό ὄνομα. Ἀπολδρ. γ', 5, 1. τά Κύβελα ὄρη. Ὀρφ. Ἀργ. 22. ἀπό τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἔλαβεν ἡ θεά Κυβέλη τήν ὀνομασίαν της ταύτην. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κυβέλεια, ἡ. Κώμη τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰωνίας, κειμένη ἐπί τοῦ ὄρους Μίμαντος. Στράβ.

Κυβέλη, ἡ. Cybele. Ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐλατρεύετο πρό πάντων καί ἀνέκαθεν ἡ θεά αὕτη, ἥτις ὕστερον πολλάκις συνεχέετο ὑπό τῶν Ἑλλήνων μέ τήν Ῥέαν, ἐπί ὅσον μέ τήν Γαῖαν καί μέ αὐτήν τήν Ἑστίαν, ἵνα τε παρ' αὐτοῖς ἡ Ῥέα, Γαῖα καί Κυβέλη ἐλογίζετο ὡς μία καί ἡ αὐτή θεότης· περί δέ τό 207 ἔτος πρό Χρ. εἰσήχθη ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης καί εἰς τήν Ῥώμην τῆς ὁποίας τό ἀρχαῖον ἄγαλμα εὑρισκόμενον ἀρχαιόθεν εἰς Πεσσινοῦντα πόλιν τῆς Φρυγίας, ἔφερον οἱ Ῥωμαῖοι ἐπί τῆς βασιλείας τῶν ἐν Περγάμῳ Ἀττάλου εἰς τήν Ῥώμην μετά πολλῆς πομπῆς καί μεγαλοπρεπείας. Διά τῆς λατρείας τῆς ἀρχικῆς ταύτης θεότητος παριστάνετο συνήθως ἡ ἰδέα μιᾶς γονίμου, ὑπερτάτης καί οὐρανίου οὐσίας, προξένου πάσης φυσικῆς τῶν ὄντων ἀναπτύξεως καί ἀπεδόσεως, σύμβολον τῆς εὐφορίας καί τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐπί τῆς γῆς ζωοτικῶν οὐσιῶν. Ἐπλάττετο δέ ὅτι ἦν θυγάτηρ τοῦ Μαίονος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Φρυγίας ἢ κατά τινας τοῦ Πρωτογόνου καί ὅτι ἐπενόησε διάφορα μουσικά ὄργανα πρός ἴασιν πολλῶν ἀσθενειῶν τῶν παίδων καί τῶν ἐν ἀγροῖς διαιτωμένων ἀνθρώπων, πορισταναμένη εἰς ἄφθονα ὠφελεῖα καί συνετή. — οἱ ἱερεῖς αὐτῆς, τῶν ὁποίων εἷς ὑπῆρξεν καί ὁ προσφιλής της Ἄτυς, ἐκαλοῦντο παρά τοῖς Ῥωμαίοις Γάλλοι, ὄντες ἀπαιτεῖς εὐνοῦχοι καί τῶν ὁποίων ὁ κορυφαῖος ἐλέγετο Ἀρχιγάλλος, ἐξ οὗ Γάλλος· ἐν δέ τῇ Ἑλλάδι, ἔνθα ἐλατρεύετο ὑπό τό ὄνομα Ῥέα, ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς αὐτῆς Κορύβαντες ἢ Κουρῆτες· ἐκαλεῖτο δέ αὕτη καί Κυβέβη· πρώτον δέ εὕρηται τό ὄνομα Κυβέλη παρά Σιμ. Ἐπ. 106. Εὐρ. Βακχ. 79. (κατά τούς Γραμματικούς Γραφ. Κυβήλη καί Κύβελλα εἰσίν ἡμαρτημ.)

Κυβέρνισκος, ὁ, Λύκιος, υἱός τοῦ Σέκα, εἷς τῶν θαλασσίων ὑποστρατηγῶν ὅσοι ἐκστράτευσαν μετά τοῦ Ξέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδτ. 7, 98.

Κυβήβη, ἡ, κλητκ. Κυβήβα = Κυβέλη. Ἀνακρ. Ἡροδτ. 5, 102.

Κύβιστρα, τά, Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ Στράβ.

Κυδαθήναιον, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τήν Πανδιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Κυδαθηναιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυδαθηναίου ὤν. Ἀριστφ. Σφ. 890. Πλάτ.

Κυδίας, ου, ὁ (-υ-) Περίφημός τις ζωγράφος ἐκ τῆς νήσου Κύθνου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος. Λουκ.

Κυδιμάχη, ἡ (ᾳ) Ὄνομ. κύρ. γυναικός παρά Λουκ.

Κυδίππη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, μήτηρ τοῦ Κλεόβιος καί Βίτωνος, τήν ὁποίαν οὗτοι ἔσυραν ποτέ ζευχθέντες εἰς τήν ἅμαξάν της ἕως τοῦ ναοῦ ἐκτός τῆς πόλεως· ἴδε Κλεόβις καί Βίτων. Ἡροδτ. — 2) Γυνή τοῦ Ἀκοντίου. Καλλιμ.

Κύδνος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμός τῆς Κιλικίας, ὅστις πηγάζων ἐπί τοῦ ὄρους Ταύρου καί ῥέων διά τῆς πόλεως Ταρσῶν ἐκβάλλει εἰς τήν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀγχιάλης· εἰς τοῦτον τόν ποταμόν κολυμβήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἠσθένησε βαρέως ὥστε μικρόν ἀπέφυγεν τόν θάνατον. Ξενφ. Ἀνάβ. α', 2, 24. Ἀρρίαν. τανῦν Καρασού.

Κυδραγόρα, ἡ, καί Κυνδραγόρα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως καί ἀδελφή τοῦ Ἀγαμέμνονος, τήν ὑ-

πείαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Στρόφιος ἠγεμὼν τῆς Φωκίδος ἐγάνιητο τὴν Ἀστυδάμειαν καὶ τὸν Πυλάδην. Σχολστ. Εὐριπ.

Κύδραι, αἱ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Χαονίας ἐν τῇ Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ.

Κύδραρα, τά. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, πιθαν· ἡ ὕστερον Ἀποδιόσια ἐπὶ Λύκῳ κληθεῖσα. Ἡρόδτ. 7, 30.

Κύδων, ωνος, ὁ (ῡ). Τὶς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος Νύμφης, ἡ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Κυδωνία. Στάφ. Βυζ. Παυσ.

Κύδων, ωνος, ὁ, πληθτκ. οἱ Κύδωνες. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες τὸ πρῶτον περὶ τὰ δυτικὰ αὐτῆς μέρη, ὕστερον δὲ ἐκαλοῦντο οὕτως ἰδίως οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Κυδωνίας. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 292. Τ, 176.

Κυδωνία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Φρίξαν ἐν Ἠλείᾳ κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Κλυμένους υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους ὅ τις ἐγαυνήθη εἰς τὴν ἐν Κρήτῃ Κυδωνίαν πόλιν. Παυσ. ς, 21.

Κυδωνία, ἡ, καὶ Κυδωνίς, Εὐστάθ. εἰ. Ὄρ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Μίνως, ὕστερον δὲ ηὐξήθη ὑπὸ τῶν Σκαίων, περίφημος περὶ πάντων διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν ναὸν τῆς Δικτύνης Ἀρτέμιδος· οἱ κάτοικοι ταύτης ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειοι τοξόται· ταύτην Κανέα ἢ Χανιά. Ἡρόδτ. 3, 44. Θουκ. Στράβ.

Κυδωνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Κυδωνίας ἢ εἰς τὴν Κυδωνίαν ἀνήκουσα. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτεμίδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κυδωνίᾳ ναοῦ αὐτῆς ἐνθα ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Δικτύνα. Ὄρφ.

Κυδωνιάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κυδωνίας ἐν Κρήτῃ. Στράβ.

Κυδωνικός, ή, όν. Τῆς Κυδωνίας ἢ ἐκ τῆς Κυδωνίας ὤν· ὁ Κυδωνικὸς ἀνήρ. Θεογν. Ἐλ. ε', 12.

Κυδώνιος, ία, ιον. Τῆς Κυδωνίας. Καλλιμ. — ὅθεν Κυδώνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κυδωνίας. Πολύβ.

Κυδωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Κυδωνίας οὖσα καὶ Οὐσιστκ. = Κυδωνία. Εὐστάθ.

Κύζικος, ὁ (-υν) Τὶς τοῦ Αἴνου καὶ τῆς Αἰνήτης θυγατρὸς τοῦ Εὐσώρου βασιλεὺς τῶν Δολιόνων ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὃς τις ὑπεδέχθη τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβησαν ἐντεῦθεν πλέοντες εἰς τὴν Κολχίδα, ἀλλὰ μὲ τὰ νὰ κατελήφθησαν ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας καὶ βιασθέντες νὰ ἐπιστρέψωσιν αὖθις εἰς τὰ ὀπίσω, νομισθέντες οἰς κακοῦργοι ὑπὸ τοῦ Κυζίκου, ἐν ᾧ οὗτος ὥρμησαν ἐναντίον των, ἐφόνευσαν αὐτὸν ὁ Ἰάσων. Τὴν ἀφεξῆς ἡμέραν μαθὼν ὁ Ἰάσων τὸν ἄξ ἀγνοίας πραχθεῖσα φόνον τοῦ Κυζίκου, ἔθαψεν αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς καὶ ἤγειρε πρὸς ἀνάμνησιν ἕνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπὶ τῆς νήσου ἔνθα ἐβασίλευσεν ὁ Κύζικος, παραδοὺς καὶ τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς παῖδας αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ Ἀργοναῦται ὑπὸ πένθους διὰ τὸν συμβάντα τοῦτον θάνατον ἔκοψαν ἅπαντες τὰς κόμας τῆς κεφαλῆς των· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι πόλις Κύζικος. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 949. καὶ ε. ξ. Ἀπολδρ. α', 9, 18.

Κύζικος, ἡ (-υν) Νῆσος τῆς Προποντίδος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὡς λέγεται ἐκαλλιέργησαν πρῶτοι οἱ Μιλήσιοι, ἀ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος ἤνωσεν αὐτὴν διὰ δύο γεφυρῶν μὲ τὴν ἀπέναντι στερεάν· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ὑψοῦντο δύω ὄρη μετρίου μεγεθους τὸ μὲν Δίνδυμος καλούμενον, τὸ δὲ Ἀρτάκη· ταυτὶ Κύζικος. Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ ἐμπορικωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυζίκου καὶ ὕστερον αὐξηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων πλησίον ταύτης ἔκειτο τὸ ὄρος Δίνδυμον μ' ἕνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπ' αὐτοῦ. Ἡρόδτ. 4, 14. Θουκ. Σεογ. ὅθεν Κυζικηνός ή, όν, ἐκ τῆς Κυζίκου, καὶ Οὐσιαστκ. χρυσοῦν τε νόμισμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐφ' ἑνὸς μέρους κεχαραγμένην τὴν Κυβέλην καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἕνα λέοντα, ἔχον βάρος 28 Ἀττικῶν δραχμῶν. Σεογ. καὶ Κυζικηνός ή, όν· τῶν Κυζικηνῶν ἢ εἰς τους Κυζικηνοὺς ἀνήκων. Ἀριστοτ. Εἰρ. 1176.

Κυθαίρη, ἡ. Νεώτρ. ποιητκ. τύπ. ἀντὶ Κυθήρεια, ἡ.

Κυθέρεια, ἡ. Cythereia. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης· εἴτε ἀπὸ τῆς νήσου Κυθήρας ἥτις ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Κυθήρας ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ Ὅμ. Ὀδ. Θ, 288. Ἡσ. Θεογ. 198. καὶ Ὅμ. Ὕμν. ε', 1.

Κυθέρη, ἡ = Κυθέρεια. Λουκ. Συμ. 41.

Κυθηρία, ἡ, προσυπακμ. γῆ· ἡ χώρα τῶν Κυθήρων = Κύθηρα. Ξεν. Ἑλ. δ', 8, 7.

Κύθηρα, τά (ῡ). Νῆσος ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς θαλάσσης κειμένη νοτιοδυτικῶς τοῦ Μαλέα ἀκρωτηρίου, περίφημος τὸ παλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, τὴν ὁποίαν ἀρχαιόθεν ἐσύστησαν οἱ Φοίνικες, καὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς εἰς τὴν αὐτόθι πρωτεύουσαν τῆς νήσου Κυθηραν· εἶχεν ἡ νῆσος αὕτη δύω λιμένας, τῶν ὁποίων ὁ ἀξιολογώτερος ὠνομάζετο Σκανδεία καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον ἐνεργούμενον ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας. Κατ' ἀρχὰς ἀνῆκεν ἡ νῆσος τῶν Κυθήρων εἰς τοὺς Ἀργείους, ὕστερον κατέκτησεν αὐτὴν ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Νικίας καὶ τελευταῖον ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Λακεδαιμονίων οἱ τινες εἶχον ἐπ' αὐτῆς μίαν φρουρὰν καὶ ἔσπαρον ἐτησίως ἕνα ἄρχοντα διὰ νὰ κυβερνᾷ αὐτήν. Θουκ. δ', 53. ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης πλάττεται ὅτι ἀπέβη πρῶτον ἡ Ἀφροδίτη ὅτε ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης, ἐφ' ὅ καὶ Κυθέρεια ἐπεκαλεῖτο. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 432. Ἡσ. Θεογ. 192. ταυτ κοινότρ. Τζετζογν. ὅθεν

Κυθήριος, Ἐπίθ. ἐκ τῶν Κυθήρων. Ὅμηρ. — 2) ἀρκετεύουσα τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον ἀρχαιόθεν ἤγειραν ἐνταῦθα οἱ Φοίνικες ὅτε εἰσήγαγον καὶ τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Θουκ. δ', 54. Ἡρακλ. Ποντ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, παρὰ Σχολστ. Ἡτ. Θεογ. 19?. ἔνθα μᾶλλον ὑποτίθεται ἡ νῆσος. ὅθεν, Κυθήριος, ία, ιον, τῶν Κυθήρων ἢ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκων. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 268. ἡ Κυθηρὶη νῆσος = Κύθηρα Ἡροδτ. 1, 82. καὶ Κυθήριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κυθήρων.

Κυθήρη, ἡ = Κυθέρεια. Ἀνθολ.

Κυθηρίας, άδος, ἡ. Ἡ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκουσα ἢ τῶν Κυθήρων. Ἀνθολ.

Κυθήριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας. Στράβ.

Κύθηρος, ὁ. Μία τῶν διόδεκα ἀρχαίων πολεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁποίας ἔκτισε πρῶτον ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεῖσα μεταξὺ τῶν λοιπῶν τῆς Ἀττικῆς δήμων, ἀνήκουσα εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ Κυθήριον, τό, Σουιδ. ὅθεν, Κυθήριος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυθήρου ὤν.

Κύθνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς ὑδάτων ἐπ' αὐτῆς συντεινούσας εἰς θεραπείαν διαφόρων χρονιοκῶν παθῶν μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν· ταυτὶ Θερμιά. ὅθεν, Κύθνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 7, 91.

Κυκνήσιον, τό. Πόλις τῆς Πισατίδος χώρας ἐν Ἤλιδι ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὴν κρήνην Βίσαν. Στράβ.

Κυκλάδες, αἱ, προσυπακμ. νῆσοι (ᾰ) Cyclades. Οὕτως ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κείμεναι νῆσοι ὡς σχηματίζουσαι κύκλον περὶ τῆς νήσου Δήλου, οὖσαι κατὰ Στράβ. 12 τὸν ἀριθμὸν· γενικώτρ. δὲ ἐμπεριλαμβάνοιτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλαι αἱ νῆσοι ταύτης τῆς θαλάσσης ὅσαι ἔκειντο μεταξὺ τῆς Κρήτης, Καρπάθου, Κῶ καὶ Εὐβοίας· κατῳκήθησαν δὲ αὗται ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἀπὸ Φοίνικας καὶ Κᾶρας, τοὺς ὁποίους ἐκβαλόντες τελευταῖον οἱ Ἕλληνες, ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐκόσμησαν διὰ τῆς ποιμνίλης καὶ φιλοπόνου καλλιεργείας τῆς γῆς καὶ τῶν λιμένων των· ἐσχημάτιζον δὲ αὗται ἰδίας ἀνεξαρτήτους μικρὰς πολιτείας, τὰς ὁποίας μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Περσῶν ὑπέταξαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἔκαμον αὐτὰς ὑποτελεῖς εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡροδ. 5, 30. Διον. Περ. 526.

Κυκλεύς, έως, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ἀνθολ.

Κυκλοβόρος, ὁ. Ὁρμητικός τις χειμαῤῥὸς ἐν Ἀττικῇ, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν ὁμαγωγὸν Κλέωνα, Ἱππ. 137.

Κύκλων, ωνος, ὁ. Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Κυκλώπειος, εία, ειον. Τῶν Κυκλώπων ἢ ἐκ τῶν Κυκλώπων ὤν, εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνήκων· ὁ Κυκλώπειος βίος, ἤτοι ὁ νομαδικὸς βίος ὡς ἔζων οἱ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἀναφερόμενοι Κύκλωπες. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια πτέλεια, Σπήλαιά τινα πλησίον τῆς Ναυπλίας ἐν Ἀργολίδι ἔχοντα λαβυρινθώδεις διεξόδους. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια τείχεα, οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ τείχη τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθέντα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἐκ μεγάλων καὶ ἀκατεργάστων ὄγκων λίθων, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐπιτηδείως συνηρμοσμένων ὥστε ἀπετέλουν ἓν συνεχὲς ὅλον· ἐκάλουν δὲ ταῦτα Κυκλώπεια τείχη, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἄλλως ὑπῆρχεν ἀδύνατον εἰς τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους νὰ κινήσωσι τοσοῦτον ὀγκώδεις λίθους καὶ νὰ κτίσωσι τοιαῦτα τείχη. Εὐριπ. Ἠλ. 1158. Κυκλωπεία πόλις = Μυκῆναι. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 15. ἴδε Κύκλωψ ἐντέλει.

Κυκλώπιος, ία, ιον. Τῶν Κυκλώπων ἢ εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀναφερόμενος· ἡ Κυκλωπία Μυκήνα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 256. ἡ Κυκλωπία γῆ = ἡ χώρα τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν. Εὐριπ. Ὀρέστ. 965. Οὐσιαστκ. ἡ Κυκλωπία, προσυπακμ. ῥαψῳδία, οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ἕνατον βιβλίον τῆς Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου. Λίθ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 14.

Κύκλωπες, ἐνικ. Κύκλωψ, Cyclopes. Γίγαντες τερατώδεις καὶ φοβεροί, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βρόντης, Στερόπης καὶ Ἀργῆς, τοὺς ὁποίους ὁ Οὐρανὸς, φοβούμενος τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἔρριψεν εἰς τὸν Ταρταρον, ἀλλ' ὕστερον ἐλευθερώθηταν αὖθις ὑπὸ τοῦ Διός, ὅ τι πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔλαβε πρῶτον παρ' αὐτῶν τοὺς κεραυνοὺς τοὺς ὁποίους συνεργάζοντο μετὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ. Ἡσ. Θεογ. 139. Ἀπολδρ. α', 1. Σχόλ. Εὐρ. Ὀρεστ. 965. παριστάνοντο δὲ οὗτοι ἔχοντες ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐλογίζοντο ἀφευρεταὶ διαφόρων πολεμικῶν ὅπλων τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα, διατρίβοντες πότε ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, ποτὲ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ καὶ ποτὲ ἐπὶ τῆς Διπάρας. Καλλιμ. Ἄρτεμ. 47. — Β) ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κύκλωπες, τέκνα τοῦ Ποσειδῶνος, λαός τις ἄγριος καὶ γιγαντιαῖος ἀναστήματος, κατοικῶν ἀρχαιόθεν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἀκοινώνητος, ἄνευ νόμων καὶ διεσπαρμένος εἰς ὄρη καὶ εἰς σπήλαια, τρεφόμενος ἐκ τῶν ἀγρίων καρπῶν τῆς γῆς καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν προβάτων, τὰ ὁποῖα ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐποίμενε κατ' ἰδίαν· κατ' ἀρχὰς κατῴκουν οὗτοι περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς νήσου, ὕστερον δὲ μετὰ τὴν καταδίωξιν τῶν Γιγάντων ἤλθον καὶ κατῴκησαν τὰ ἀνατολικὰ παράλια πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 106. κ. τ. λ. Θουκ. ς', 2. Στράβ. ιδ. πρὸ πάντων ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν Κυκλώπων τούτων ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Πολύφημος λεγόμενος, τὸν ὁποῖον μεθύσας ὁ Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν· ἴδε Πολύφημος. — Γ) ἕτεροι Κύκλωπες ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἱστορίᾳ οἵτινες ἔκτισαν τὰ τείχη τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ· οὗτοι δὲ ἦσαν ὡς λέγεται τὸ ἀνέκαθεν Θρᾶκες, μεταβάντες εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἐπιτήδειοι καὶ ἔμπειροι τέκτονες· ἐλθόντες

δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ Προίτου ἐκ τῆς Λυκίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔκτισαν αὐτόθι τὰ τείχη τῆς πόλεως Τίρυνθος· ἔτι δέ λέγεται ὅτι οἱ αὐτοὶ ἔκτισαν καὶ τὰ τείχη τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν τὰ ὁπαῖα ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθησαν Κυκλώπεια τείχη· ἐπωνομάζοντο δὲ καὶ ὀγκαιρογάστορες, μυθολογούμενοι ὅτι αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐξεῖχον ἀπὸ τῆς κοιλίας, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἐτρέφοντο ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν των, ὅθεν Κυκλώπων θυμέλαι, τὰ τείχη τῶν Κυκλώπων, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 151. Ἡλ. 1158. Ἀπολλ. β', 2, 1.

Κύκλωψ, πος, ὁ. ἐνκ. τοῦ Κύκλωπες· ὡς οὐσιαστκ. Κύκλωψ ὁ Πολύφημος. Ὁμ. Ὀδ. Α, 69. ὅρα Πολύφημος. — 2) Ἓν εἶδος χοροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμιμοῦντο τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου πρὸς τὴν Νύμφην Γαλατείαν. Ἀριστφ. Βατρ. 290.

Κύκνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πελοπίας, ὅς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θεμιστονόην θυγατέρα τοῦ Κήυκος· διατρίβων δὲ ἐν Ἴτωνι τῆς Θεσσαλίας κατελήστευε καὶ ἐφόνευε τοὺς ὅσοι διέβαινον ἐκεῖθεν διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τοὺς Δελφούς· μὲ τοῦτον μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἠρχετο εἰς τὴν Τραχινίαν καὶ πληγώσας αὐτὸν βαρέως τὸν ἐθάνατωσεν λαβὼν τὰ ὅπλα αὐτοῦ ὡς λάφυρον. Ἡσ. Ἀσπ. 57. κ. ἑ. ξ. 413. – 423. Εὐρπ. Ἡρ. μαιν. 386. Ἀπολλ. β', 7, 7 — 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πυρήνης, διατρίβων περὶ τὸν Ἀχέδωρον ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι κατακτείνων ἀτιλεῶς ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας, ἤγειρεν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἔναν ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρός του Ἄρεος. Ἀπολλ. β', 5, 11. — 3) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καλύκης θυγατρὸς τοῦ Ἑκάτωνος, βασιλεὺς τῆς νήσου Τενέδου, ὅς τις ἐφορμήτας κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἦλθον ν' ἀρξήσωσιν ἐνταῦθα, ἀφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Πίνδ. Ὀλ. 2, 147 (83). Στράβ. ιγ'. Κατὰ Παυσ. ἰ, 14. ἔλαβεν ὁ Κύκνος οὗτος εἰς γυναῖκα τὴν Προκλείαν θυγατέρα τοῦ Πλυτίου, γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὴν Ἡμιθέαν καὶ τὸν Τένην. — 4) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θυρίας ἢ Τρίας, εἰς ἄρον εὐειδής, ὃν καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ πολλῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως μετ' ὀλίγον ἐγκατέλιπον αὐτὸν διὰ τὰ ἄτοπα καὶ αἰσχρὰ ἤθη του· τελευταῖον δὲ μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν κύκνον. Ἀντ. Λιβ. 12. Ὀβίδ. — ὅθεν, Κύκνειος, εία, ειον, Τοῦ Κύκνου ἢ εἰς τὸν Κύκνον ἀνήκων, ἢ Κύκνειος μάχη. Πινδ.

Κυλάβαρις, ιδος, ἡ, καὶ Κυλλάβαρις, Λουκ. Γυμνασιόντι πλησίον τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ ἀπέχον τριακόσια βήματα τῆς πόλεως, κληθὲν οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς χώρας Κυλαβάρου λεγομένου, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἔκειτο πλησίον τοῦ γυμνασίου. Παυσ. β', 22. ἔστι τὸ Κυλαβάρου γυμνάσιον.

Κυλάβαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ξενείλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ.

Κυλλάνα, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Κυλλήνη. Πινδ.

Κυλλάνιος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Κυλλήνιος.

Κύλλαρος, ὁ. Τέκνον τῆς Ποδάργης, ἄριστος καὶ ὠραῖος ἵππος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐπρόσφερε δῶρον εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Σουίδ.

Κυλλήν, ῆνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος Κυλλήνη. Παυσ. ἡ, 17.

Κυλλήνη, ἡ. Τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἔχον ὕψος ὡς ἐλέγετο 15 σταδίων καὶ ἐκτείνετο δυτικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Λάμπη, Ἐρύμανθος καὶ Φολόη, κορύφωμον τὸ πάλαι ἐπὶ τὴν ἐν αὐτῷ γέννησιν τοῦ Ἑρμοῦ, ὃ ὁ καὶ ὑπῆρχε τὸ ὄρος ἱερὸν τοῦ Θεοῦ τούτου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτοῦ· ταῦτν Ζυρία Ὁμ. Ἰλ. Β, 603. Ἴμν. Ὁμ. Ἑρμ 2. Θουκ. – 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένη παραθαλασσίως, ἥτις ὑπῆρχε κυρίως λιμὴν τῶν Ἠλείων, ταῦν Χιαρέντζα. Θουκ. α, 30. Ξενο. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης, μόνον παρὰ Ξενο. Κυρπαιδ. ζ', 1, 45. ἀναφερομένη· πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδτ. Ἁρήνη καλουμένη, κειμένη παραθαλασσίως. ὅθεν Ἐπιόμ. Κυλληνήθεν, ἐκ τῆς Κυλλήνης. Διον. Περ.

Κυλλήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Κυλλήνιος, ία, ιον. Τῆς Κυλλήνης ἢ εἰς τὸ ὄρος Κυλλήνην ἀνήκων· ὁ Κυλλήνιος πάγος, τὸ ὄρος τῆς Κυλλήνης. Καλλ. εἰς Δηλ. 272. καὶ Οὐσιαστκ. ἐπώνυμ. τοῦ Ἑρμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κυλλήνης κληθέντος, ἔνθα ὑπῆρχον ὁ ναὸς αὐτοῦ. Παυσ. η', 17.

Κυλλιος, ὁ, = Κυλλήνιος. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Κυλλήνιος.

Κυλλύριοι, οἱ. Ὄνομα δούλων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Συρακουσίοις. Ἡροδτ. 7, 155. ἔνθα ὁ Valkanaer Κιλλεκύριοι ἐδιόρθ.

Κύλων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπιφανῶν καὶ πλουσίων πολιτῶν, ζήσας περὶ τὸ 612 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐπροσηγορίας του ἐλκύσας πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν εἰς τὴν φατρίαν του, ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερωθῇ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Ἀθήναις, ὅθεν περὶ τὴν 45 Ὀλυμπιάδ. καθ' ἣν οἱ πλεῖστοι τῶν ἰσχυροτέρων Ἀθηναίων ἦλθον εἰς τὴν Ὀλυμπίαν διὰ νὰ ἑορτάσωσι τοὺς κοινοὺς αὐτόθι ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων, εὑρὼν εὐκαιρίαν ἐπιτήδειον ἐκυρίευσε τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὅμως πολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους ὄντος ἄρχοντος τότε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ στενοχωρούμενος ὑπὸ ἀλλεψίας ἐφοδίων μᾶλις ἠδυνήθη νὰ ἐκφύγῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ στασιῶται αὐτοῦ οἵτινες εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐφονεύθησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους, ἀφ' οὗ πρότερον δι' ἀπάτης ἔσυραν αὐτοὺς ἔξω τοῦ ναοῦ· Ἡροδτ. 5, 71. Θουκ. α', 126.

Κυμαίθας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδ. δ', 46.

Κυμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Κύμης, ἢ ἐκ τῆς Κύμης ὤν, εἰς τὴν Κύμην ἀνήκων· ὁ Κυμαῖος

κόλπος, ὁ περὶ τὴν Κύμην ἐν Ἰωνίᾳ κόλπος, ταῦτν Κόλπος τοῦ Σένδαλε. Στράβ. — 2) ὁ περὶ τὴν Κύμην ἐν Ἰταλίᾳ Κόλπος, Cumanus Sinus. Στράβ.

Κυματολήγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 253.

Κύμη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κύμη. Στέφ. Βυζ.

Κύμη, ἡ, Δωρκ. Κύμα (ῡ). Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Αἰολικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὅσοι ἦλθον ἐκ τῆς Λοκρίδος, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου καὶ τῆς περιφήμου Κυμαίας Σιβύλλης. Κατὰ Στράβ. ἐφημίζοντο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἁπλότητα καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν των. Ὁμ. Ἐπιγ. Κύμη ἡ Αἰολίς. Ἡσ. Ἔργ. 634. Θουκ. ἔτι δὲ καὶ Κύμη ἡ Φρικωνὶς καλουμένη, Ἡρόδτ. 1, 149. ἀπὸ τοῦ ὄν Λοκρίδ. Φρικίου ὄρους ὡς κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ Λοκρῶν, ταῦτν Σανταρλί. — 2) Κύμη, ἡ, Cumae. Πόλις ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ἐλθόντων ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, κειμένη παραθαλασσίως. Κατὰ τὴν τῶν ἐγχωρίων δόξαν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ Ῥωμαῖος ποιητὴς Οὐϊργίλιος παραδέχθη, ἐλέγετο ὅτι ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ἦν ἡ Κυμαία Σιβύλλη ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῆς Αἰολικῆς Κύμης, τῆς ὁποίας ἐδείκνυον καὶ τὸ σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον διέτριβε πλησίον τῆς πόλεως εἰς τὸ ἄλσος Τριβίαν λεγόμενον. Πινδ. Πύθ. 1, 34. Κύμη ἡ Χαλκιδική, παρὰ Θουκ. 5', 4. Στράβ. — ὅθεν Κυμαῖος, αία, αῖον· τῆς Κύμης ἢ εἰς τὴν Κύμην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Κύμης.

Κυμοδόκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 39. Ἡσ. Θεογ. 253. (ἐκ τοῦ κῦμα καὶ δέχομαι.)

Κυμοθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 41. Ἡσ. Θεογ. 245. (ἐκ τοῦ κῦμα καὶ θοός.)

Κυμοτόλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἑκατόγχειρος Βριάρεω, Ἡσ. Θεογ. 819. (κῦμα, πολέω).

Κυμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ Θεογ. 255. Ἀπολλόρ.

Κύνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντα. Ἀρρίαν.

Κυναίγειρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας μὲ πολλὴν φήμην διὰ τῆς ἐξαισίου ἀνδρίας καὶ γενναιότητός του εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, Ἡροδτ. 6, 114. (Κυνέγειρος, Κρινάγ. Ἐπ. 25. Ἀνθολ. β', 147.)

Κύναιθα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ κηγὴν Ἄλυσσον καλουμένην τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰαματικήν τινα δύναμιν· Παυσ. η', 19. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Κυναιθαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κυναίθα, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κύναιθος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν. Ἀπολλ. γ', 8, 1. — 2) Ῥαψῳδός τις ἀρχαῖος ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου. Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 2, 1.

Κυνδιάς, άδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ὡς ἐλέγετο κείμενον εἰς τὸ ὑπαιθρον δὲν ἐβρέχετο οὐδέποτε· Πολύβ. 15', 4.

Κυνδραγόρα, ἡ, = Κυθραγόρα. ὅπερ ἴδε.

Κυνέας, ου, ὁ. Πρώτος ὑπουργὸς καὶ εὔνους τοῦ βασιλέως τῶν Ἠπειρωτῶν Πύρρου, Θεσσαλὸς τὸ γένος· διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην πλησίον τοῦ Δημοσθένους, τὴν δὲ πολεμικὴν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Κατεστάθη εἰς τὴν ἐπιστήμων καὶ ἐνδόξων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ· οὗτος ἐζήτησε διὰ τῶν φρονίμων αὐτοῦ συμβουλῶν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν Πύρρον ἀπὸ τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐκστρατείαν, τὸ ὁποῖον μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐκτελέσῃ συνεκστράτευσε μετὰ τοῦ Ἡγεμόνος τούτου, παρὰ τοῦ ὁποίου σταλεὶς ὕστερον πρέσβυς εἰς τὴν Ῥώμην διὰ νὰ πραγματευθῇ μετὰ τῆς βουλῆς τὴν εἰρήνην, κατέπεισε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν Ῥωμαίων βουλευτῶν εἰς τὸ νὰ παραχωρήσωσι εἰ ὅλου τὴν προτέραν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀλλὰ μέχρι τέλους διὰ τῆς ῥητορείας τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἀππίου Κλαυδίου μὴ δυνηθεὶς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν σωτηριώδη αὐτοῦ διαπραγμάτευσιν, ἐπέστρεψεν ἄπρακτος πρὸς τὸν Πύρρον εἰς τὸν ὁποῖον παρέστησε τὴν ὑπεροχὴν καὶ μεγάλην ἀξίαν τῆς Ῥωμαϊκῆς συγκλητικῆς. Κύνης, τος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θοαλύτου ἐξ Ἀκαρνανίας. Θουκ, β', 102.

Κυνήσιοι, οἱ, παρ' Ἡροδτ. 2, 33. = Κύνητες.

Κύνητες, οἱ. Ἔθνος τῆς Εὐρώπης ἐγκατοικοῦν περὶ τὰ δυτικώτατα ἄκρα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἄνα ποταμοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, κατὰ Μαννερτ. λαός τις Κελτικὸς ἐν τῇ Λυσιτανίᾳ· πιθαν. ἐν τῇ λεγομένῃ Κουνέῳ χώρᾳ αὐτόθι. Ἡρόδτ. 4, 49.

Κυνητικόν, τό. Χώρα τῆς ἐπαρχίας Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ, κειμένη περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἄνα (Γουαδιάνα) ποταμοῦ· Στέφ. Βυζ.

Κυνθιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Κύνθου ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Κύνθου οὖσα. Καλλ. εἰς Ἀπολ. 61.

Κύνθιος, ία, ιον. Τοῦ ὄρους Κύνθου ἢ εἰς τὸν Κύνθον ἀνήκων. Κύνθιος ὀχθος, = Κύνθος. Ὁμ. Ἴμν. Ἀπομ. 17. Εὐρ. — ὁ Κύνθιος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Δήλῳ ὄρους Κύνθου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήσαν αὐτὸν ἡ Λητώ, ὃ ὁ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸν τὸ ὄρος τοῦτο τοῦ Ἀπόλλωνος. Καλλ. εἰς Δηλ. 10.

Κύνθος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Δήλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 141. Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. εὕρηται καὶ θηλκ. παρ' Ἀντιμάχῳ.

Κυνία, ἡ, προσυπακμ. λίμνη. Ἡ μεγαλητέρα ἐκ τῶν λιμνῶν τῆς Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν σχη-

ματίζει ὁ Ἀχελῷος ποταμὸς ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ πλησίον τῶν Οἰνιάδων· Στράβ.

Κυνικός, ὁ (κύων) πληθ. οἱ Κυνικοί, προσυπακμ. φιλόσοφοι. Οὗτος ὠνομάσθη ἐν Ἀθήναις μία ἀρχαία αἵρεσις φιλοσόφων τὴν ὁποίαν πρῶτος ὁ Ἀντισθένης μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐσύστησεν εἰς ἕνα τόπον ἐκτὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν Κυνόσαργες λεγόμενον, ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του ἀπὸ τοῦ ὁποίου τόπου ὠνομάσθησαν οἱ ὀπαδοί αὐτοῦ Κυνικοί· ὁ χαρακτὴρ τῆς φιλοσοφίας τῶν Κυνικῶν ἦν ὁ αὐτὸς μὲ ἐκεῖνον τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας, τῆς ὁποίας κύριον ἀντικείμενον ὑπῆρχεν ἡ πρακτικὴ ἠθική, καὶ ἥτις καταφρόνει πᾶσαν θεωρίαν καὶ περὶ τὰ πράγματα σκέψιν· θέλοντες δὲ οἱ φιλόσοφοι οὗτοι νὰ ζῶσι συμφώνως καὶ ὅσον δυνατὸν πιστῶς μὲ τὴν φύσιν ἀρκούμενοι εἰς τὴν πλήρωσιν μόνον τῶν πρώτων καὶ κυρίων χρειῶν των, διῆγον τὸ πλεῖστον βίον ῥυπαρὸν καὶ θηριώδη, ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἀλήθη ἡδυνὴν καὶ τέρψιν τῆς ψυχῆς, ἐξ ὧν καὶ καταφρονοῦντο ὑπὸ πολλῶν φρονίμων ἀνθρώπων διὰ τὸ αὐστηρὸν καὶ ἀπειρόκαλον ἦθός των. Ἐπισημότεροι ὀπαδοὶ τῆς αἱρέσεως ταύτης ὑπῆρξαν Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὁ Μόνιμος, ὁ Κράτης καὶ ὁ Μένιππος, Λουκ. Διογ. Λαερτ.

Κυνίσκα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀρχιδάμου, ἥτις πρώτη αὕτη τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Παυσ. γ', 8. — 2) Γυνή τις ἐκ Σικελίας παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 8. (κυνίσκη, ἡ, κυρ. μικρὰ κύων.)

Κυνίσκος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ζευξιδάμου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Λεωτυχίδου. Ἡροδ. 6, 71. — 2) Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Κύννα, ἡ, = Κύνα. Περιβόητός τις ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἱππ. 766.

Κύννιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἐν Ἀθήναις ἀπό τινος αὐτόθι γενεᾶς Κυννίδων καλουμένης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ· Ἡσυχ.

Κυνοκέφαλοι, οἱ (κύων, κεφαλή.) Κατὰ Στράβ. η', 3, 6. μυθολογούμενόν τι ἔθνος παρ' Αἰσχ.

Κυνόπολις, εως, ἡ· ἴδε Κυνῶν πόλις.

Κυνοπολίτης, ου, ὁ· ὅρα Κυνῶν πόλις.

Κυνόρτης, ου, ὁ, Δωρικ. Κυνόρτας, α, Τιὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἀδελφὸς τοῦ Ταλαιθύου, βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος· τούτου ὁ υἱὸς Περιήρης ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γοργοφόνης τὸν Ἰκάριον, Τυνδάρεων, Ἀφαρέα καὶ Λεύκιππον. Ἀπολλ. γ', 10. 3. Παυσ. γ', 1.

Κυνόρτιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ.

Κύνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὁμωνύμου αὐτόθι ἀκρωτηρίου καὶ ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Ὀπούντος· ταύτην Κύνο. Ὁμ. Ἰλ. Β, 531. — Στράβ.

Κυνόσαργες, ους, τό. Τόπος τις κείμενος ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀρκτικῶς ἐφ' ἑνὸς ὁμωνύμου λόφου ὀλίγον ἀπέχοντος τοῦ Λυκείου, ἱερὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὅθεν ὑπῆρχε καὶ εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἐγυμνάζοντο οἱ παῖδες ἐκεῖνοι ὅσοι δὲν ἐγεννήθησαν ἐκ γνησίων Ἀθηναίων γονέων. Περιφημοτέρου πάντων κατεστάθη τὸ Κυνόσαργες ἀφ' ἧτου ὁ Ἀντισθένης ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν σχολήν του εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μέρους ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ὀπαδοί αὐτοῦ Κυνικοί. Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ κύων καὶ ἀργὸς ἤτοι ταχύς, διότι ἐν ᾧ ποτὲ ὁ Δίομος ἐπροσέφερε θυσίαν εἰς τὸν Ἡρακλέα, κύων τις ἁρπάσας μίαν μερίδα κρέατος ἐκ τῶν θυμάτων ἔφυγεν μὲ αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παυσ. α', 19.

Κυνοσάργης, ους, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Κυνόσαργες πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. Παυσ.

Κυνὸς κεφαλαί, αἱ. Δύο ὑψηλοὶ λόφοι πλησίον τῆς πόλεως Σκοτούσσης ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅπου ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων Κοΐντος Φλαμίνιος ἐνίκησε κατὰ κράτος Φίλιππον τὸν δεύτερον βασιλέα τῆς Μακεδονίας τὸ 197 ἔτος προ Χρ. Στράβ. Πλουτ. — 2) Ἕταιρος λόφος ἐν Βοιωτίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ τῶν Θεσπιῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 15. ὁ Στέφανος καλεῖ τοῦτον χωρίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Πίνδαρος.

Κυνόσουρα, ας, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν Κρήτῃ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Δία, ὅστις πρὸς εὐγνωμοσύνην μετέστησεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἀστέρων οἵτινες σχηματίζουσι τὸν ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀστερισμὸν τῆς μικρᾶς Ἄρκτου, Τῆν. Ἐρατοσθ.

Κυνόσουρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς κεῖμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων μεσημβρινώτερον τοῦ Μαραθῶνος. Ἡροδ. 8, 76.

Κυνός τῆμα, τό· καὶ Κυνόσημα. Στεφ. Βυζ. Canis Sepulcrum. Ἐξέχοντα ἄκρα ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, ἥτις ἐπλάτιεφο ὅτι μετεμορφώθη εἰς κύνα· Εὐρ. Ἑκβ. 1275. Θουκ. ἡ, 104, 105. ἔτι δὲ καὶ Ἑκάβης μνῆμεῖον, παρὰ Διοδ. Σικ. λεγόμενον.

Κύνουρα, τά. Πόλις τῆς Ἀργολίδος κατὰ Στεφ. Βυζ.

Κυνουρία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀργολίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μὲ πρωτεύουσαν ἐκ αὐτῆς πόλιν τὴν Θυρέαν· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐπὶ τοῦ βασιλέως Κροίσου ἐν Λυδίᾳ ἐπολέμησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῆς χώρας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ κυρίευσις ἐκλινε μετὰ μίαν αἱμοβόρον μάχην πρὸς τὸ μέρος τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἔκτοτε εἶχον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των τὴν Κυνουρίαν. Ἡροδ. 1, 81. Θουκ. δ', 56. Στράβ. — ὅθεν, Κυνούριοι καὶ Κυνουρεῖς, οἱ κάτοικ. τῆς Κυνουρίας χώρας.

Κυνούριοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενοι ἐξ Ἰόνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι χώρα Κυνουρία. Ἡρόδ. η', 73.

Κυνώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ ἑνὸς τῶν ποιμένων τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους, Σπακὼ κατὰ μηδικὴν διάλεκτον καλουμένη ἥτις ἀνέθρεψε Κῦρον τὸν μέγαν, ἐξ οὗ ἐπλάσθη ὅτι ἐθήλασεν αὐτὸν μία κύων. Ἡροδ. 1, 110.

Κυνῶν πόλις, ἡ (ῡ) καὶ Κυνόπολις, ἡ, Πτολ. Canum Urbs. Πλίν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Δέλτα· Στράβ. — 2) ἡ μεγάλη Μητρόπολις τοῦ Κυνοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν τῇ Ἑπτανομίδι τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀνουβίδος παριστανομένης μὲ κεφαλὴν κυνός· ταύτην Σαμαλλοῦν. Στράβ. — ὅθεν, Κυνοπολίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Κυπαρισσήεις, εντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι οὖσα ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Νέστορος· Ὁμ. Ἰλ. Β, 593. κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Μαχιστίας χώρας ἐντεινομένης πέραν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἔρημον χωρίον ἡ Κυπαρισσία καλούμενον. — 2) ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κυπαρισσία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Κυπαρισσίαν πόλιν. Παυσ.

Κυπαρισσία, ἡ, = Κυπαρισσήεις. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, ταύτην Ἡάβο Ἀπιδαλιά. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ, ταύτην Ἀρκαδία καλουμένη. Στράβ. καὶ, Κυπαρισσιαί, αἱ. Παυσ. ἡ Κυπαρισσαία. Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Λακωνίας μὲ λιμένα πλησίον τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κυπαρισσεῖς, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Κυπάρισσος, ὁ (υυ–υ). Τόπος τοῦ Μισυαίτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κυπαρίττος. Κύσταθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 519.

Κυπάρισσος, ἡ (υυ–υ). Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἡ κατά τινας ἄλσος κυπαρίσσων αὐτόθι· Ὁμ. Ἰλ. Β, 519.

Κύπασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τῆς Καλλιπόλεως. Σκυλ.

Κυπρία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ἡ διότι ἠλθε πρῶτον εἰς ταύτην τὴν νῆσον· Ἡσ. Θεογ. 199. = Κύπρις.

Κύπριος, ία, ιον. Τῆς Κύπρου, ἡ ἐκ τῆς Κύπρου ὢν ἢ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον ἀνήκων· αἱ Κύπριαι πόλεις. Αἰσχ. Περσ. 889. τὰ Κύπρια, προσυπακμ. Ἔπη, οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαῖα τινα ἡρωϊκὰ ποιήματα διὰ τῶν ὁποίων ἐψάλλετο ἀπ' ἀρχῆς ὁ πόλεμος τῆς Τροίας· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ὅπου λέγεται ὅτι πρῶτον ἐπενοήθησαν, ἢ ἀπὸ τῆς Κυπρίας Ἀφροδίτης ὡς αἰτίου τοῦ πολέμου τούτου· πολλοὶ ἐκ των ἀρχαίων ἀπέδιδον εἰς τὸν Ὅμηρον τὰ ποιήματα ταῦτα, ἀλλ' ὁ ἱστορικὸς Ἡρόδοτος, 2, 117. ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἦσαν οὐδ' ὅλως Ὁμηρικὰ ἀλλ' ἄλλου τινὸς ἀρχαίου ποιητοῦ· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 15. (τὸ υ ἐστι κυρ. βραχύ, ἔσθ' ὅτε δὲ παρὰ τοῖς Ἐπικ. εἴληπται καὶ ὡς μακρόν·) ἔτι δὲ, Κύπριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου.

Κύπρις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ἔνθα ἐλάγετο ὅτε ἐγεννήθη ἡ θεὰ αὕτη· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 422. Λίτκ. Κύπριδα καὶ Κύπριν· Ὁμηρ. ἡ γενικ. Κύπριος, εὑρηται παρὰ τοῖς ὕστερον· Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 16.

Κυπρογένεια, ἡ. Ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου γεννηθεῖσα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης. Ἡσ. Θεογ. 199.

Κυπρογενής, ούς, ἡ, = Κυπρογένεια· Ὁμ. Ὕμν. ε', 1. Σελ. Ἀσ'ψ 2.

Κυπρόθεμις, ιδος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ τοπάρχων τοῦ Σατράπου Τιγράνου. Δημ.

Κύπρος, ἡ. Μία τῶν μεγαλυτέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Συρίας καὶ Κιλικίας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ πλούσια καὶ ἄφθονα μεταλλεῖα, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, συσταθεῖσαν πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων· ἐδιωρίζετο δὲ τὸ πάλαι ἅπασα ἡ νῆσος εἰς τέσσαρας χώρας, εἰς τὴν Παφίαν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Πάφον, εἰς τὴν Ἀμαθουσίαν μὲ πρωτεύουσαν πόλιν τὴν Ἀμαθοῦντα, εἰς τὴν Λάπηθον καὶ Σαλαμινίαν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Σαλαμῖνα. Ἤκτα Στράβ. ὅλη αὐτῆς ἡ περίμετρος ἦν 3420 σταδίων, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη ἐπ' αὐτῆς κεκαλυμμένα ἰσὰ σπὶ πολὺ ὑπὸ πυκνῶν δένδρων τῶν ὁποίων πρὸ πάντων ὑπερεῖχεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τὸ ὄρος Ὄλυμπος· καὶ πολλαὶ ἐπισήμοι πόλεις. Πρῶτοι δὲ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου οἵτινες ἐσύστησαν πόλεις καὶ νόμους ἐπ' αὐτῆς ἦσαν πιθαν. Σύροι καὶ Φοίνικες οἰκούμενοι ἀρχαιόθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλέων· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν ἐνταῦθα ὁ Τεῦκρος υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων, ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλαμῖνα, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσαν οἱ Εὐαγόραι λεγόμενοι· ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀρταξέρξου Μνήμονος ὑπέπεσεν ἡ Κύπρος διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀντιαλκείδου ὑπὸ τὴν Περσικὴν δυναστείαν, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ὕστερον ἐχώρισεν ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὴν Περσίαν χορηγήσας εἰς αὐτὴν τὴν προτέραν ἐλευθερίαν της, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠνώθη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου μὲ τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου· ταύτην Κύπρος· Ὁμ. Ἰλ. Α, 21. Ἡσ. — ὅθεν Κύπριος, εἰς τὴν Κύπρον· Ὁμ. (τὸ υ ἐστι κυρ. βραχύ, παρὰ τοῖς Ἐπικ. δὲ μακρόν· Ὁμ. Ἰλ. Α, 21. Ὀδ. Θ, 362.)

Κύρα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Κύρου· Στράβ. ἔστι Κύρου πόλις, ἡ· Ἀρριαν. καὶ Κυρεσχατα, τά, παρὰ Πτολ. ἔσχατον Κύρου κτίσμα. Στραβ.

Κυράνα, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Κυρήνη.

Κύρσυνις, ιος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Λιβύας

πλησίον τῆς χώρας τῶν Γυζάντων, παράγουσα ἄφθονον οἶνον καὶ ἐλαίας. Ἡροδτ. 4, 198.

Κύρβας, αντος, ὁ, πληθ. Κύρβαντες, κατὰ συγκρ. τύπ. ἀντὶ Κορύβας, Κορύβαντες. Καλλιμ. εἰς Δι. 46.

Κυρβία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀχίμου καὶ τῆς Νύμφης Ἠγητορίας, πρότερον Κυδίππη καλουμένη, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κέρκαφος ἐγέννησε τὸν Λίνδον, Ἰάλυσον καὶ Κάμειρον. Διοδ. Σικ. ε', 57.

Κυρεῖος, εία, εῖον, ἴδε Κῦρος.

Κυρηβίων, ωνος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ ἀδελφοῦ Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος ἐν Ἀθήναις, ὅστις κυρ. Ἐπικράτης ὠνομάζετο. Δημ. Παραπρ. σλ. 433. Becker. ἀλλαχοῦ δὲ Κηρυβίων, παρβλ. Ἀθην. σελ. 242. D. — 2) πιθαν. ὄνομα ἀρτοποιοῦ τινος, ἀντὶ Κηριβός, ὅπερ ὅρα.

Κυρή, ῆς, ἡ. Ἱερᾶτις κρήνη τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λιβύῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἔνθα ὕστερον ἐκτίσθη ἡ πόλις Κυρήνη. Καλλιμ. Ἀπολ. Ἡροδτ. 4, 158. παρ' ᾧ καὶ Κρήνη Ἀπόλλωνος κέκληται· παρβλ. Πίνδ. Πυθ. 4, 524. διάφορος δὲ ταύτης ὑπῆρχεν ἡ κρήνη Θέστη, ὅπερ ὅρα.

Κυρηναία, ἡ, Cyrenaica. Ἐπαρχία τῆς Λιβύας ἐν Ἀφρικῇ ἐκταινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἀπὸ τῆς Μαμμαρικῆς χώρας ἕως τοῦ Κόλπου τῆς μεγάλης Σύρτεως, τανῦν σχηματίζουσα τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἐν Ἀφρικῇ βασιλείου τῆς Βάρκης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον ἐξ ἀρχαίων χρόνων Ἕλληνες καὶ ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας, κτίσαντες ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπισήμους πόλεις, αἱ δ' καὶ Πεντάπολις ἐκαλεῖτο ἀπὸ τὰς πέντε ἐν αὐτῇ μεγάλας πόλεις, αἵτινες ἦταν, ἡ Βερενίκη, Ἀρσινόη, Πτολεμαΐς, Ἀπολλωνία καὶ Κυρήνη, ἀκμάσασαι τὸ πάλαι διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας καὶ τῶν ταχυῶν. Στράβ. καὶ, ἡ Κυρηναίη χώρη. Ἡροδτ. 4, 199. ἔτι δὲ, ἡ Κυρήνη ἀντὶ ἡ Κυρηναία.

Κυρηναῖος, αία, αῖον. Τῆς Κυρήνης ἢ εἰς τὴν Κυρήνην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. Κυρηναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Κυρηναίας χώρας καὶ τῆς πόλεως Κυρήνης. Ἡροδτ. 2, 161. (τὸ υ ἔστι μακρόν Καλλιμ. Ἐπ. 14. καὶ βραχὺ παρὰ τῷ αὐτῷ 23, 2.)

Κυρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ, ἣν ὁποίαν διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα ἠγάπησε ὁ Ἀπόλλων, ἥρπασεν ἀπὸ τοῦ ὄρους Πηλίου καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Λιβύαν, ὅπου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον· περὶ ταύτης λέγει ὁ Πίνδαρος ὅτι ἐνησχολεῖτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἐν ᾧ ἐποίμαινε τὰς ἀγέλαις της, καὶ ὅτι μόνη καὶ ἄνευ οὐδενὸς ὅπλου ἐφόνευσεν ἕνα φοβερὸν λέοντα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ὅστις ἐπροξένει μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν περίξ χώραν. Πινδ. Πύθ. 9, 23. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 501. ἀπὸ ταύτης λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Λιβύᾳ πόλις Κυρήνη. Διοδ. Σικ. δ', 69. — 2) Νύμφη τις κατὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Διομήδην βασιλέα τῆς Θρᾴκης. Ἀπολλδρ. β', 5, 8. — 3) Ἑτέρα Νύμφη ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἰάμονα. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 139. — 4) Περιβόητός τις ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Θεσμφ. 98.

Κυρήνη, ἡ, = Κυρηναία, ἡ χώρα τῶν Κυρηναίων ἐν Λιβύᾳ. Ἡροδτ. — 2) Ἡ πρωτεύουσα κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βάτου ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Σπαρτιατῶν ἐνταῦθα ἐλθὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας. Περίφημος ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ μητρόπολις αὕτη διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ ὡς πατρὶς διαφόρων ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητας, τοῦ Καλλιμάχου, Ἀριστίππου, Ἐρατοσθένους καὶ ἄλλων· ταύτ ν ἔστι μακρόν· Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 156. Θουκ. (τὸ ν ἔστι μακρόν· Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 501. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 206. Διον. Περ. 213. ἔστ' ὅτε δὲ καὶ βραχύ· Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 72, 93. παρβλ. Spitzner Προσωδ. §. 66. 2. σημ. 3.)

Κυρῖνος, ὁ, Quirinus. Ὄνομα κύρ. τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του. (Κυρῖνος διὰ τοῦ ῑ παρὰ Λεοντ. Φιλ. Ἐπ. 1. Ἀρχ. γ', 128.) Πλουτρ.

Κυρῖνος, ὁ, = Κυρεῖος, ὅπερ ὅρα.

Κύρεις, εως, ἡ, καὶ Κύρειες, αἱ, Cures. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ βασιλέως Νουμᾶ Πομπιλίου πληθ. αἱ Κύρεις, παρὰ Διον. Ἁλ. Ἑλλ. ἡ Κῦρις, παρὰ Στράβ. — ὅθεν Κυρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ. καὶ Κουρίτης. Στέφ. Βυζ.

Κύρνος, ἡ· παρὰ Ῥωμ. Corsica. Νῆσος μεγάλη τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Ἰταλίας, κατοικηθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ Καρχηδονίων. Μία Ἑλληνική ἀποικία τῶν ἐν Ἀσίᾳ Φωκαέων φεύγουσα τὴν δουλείαν τῶν Περσῶν, ἦλθε καὶ ἀπεκατεστάθη ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ὅπου ἔκτισε τὴν παραθαλάσσιον πόλιν Ἀλερίαν ἢ Ἀλαλίαν καλουμένην· μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονιακὸν πόλεμον ὑπέπεσεν ἡ Κύρνος ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἐτύτταησαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους ἀποικίας καὶ πόλεις, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ἔμεινε πάντοτε ἡ Ἀλερία· κατὰ Στράβ. εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς χρόνον πολὺν καὶ λαοὶ ἄγριοι καὶ βάρβαροι κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη καὶ ζῶντες βίον θηριώδη, τῶν ὁποίων ὅσοι ἡλίσκοντο ἐπωλοῦντο ὡς ἀνδράποδα εἰς τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ἀλλοεθνεῖς· Ἡροδτ. 1, 165. τανῦν Κόρσικα· — ὅθεν, Κύρνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. — 2) Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐν τῇ περὶ τὴν Κάρυστον χώρᾳ. Ἡροδτ. 9, 105.

Κύρνος, ὁ. Τιός τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Κύρνος. Ἡροδτ. 1, 167. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος τὸν ὁποῖον οὗτος ἀναφέρει εἰς τὰ γνωμικά του ποιήματα. Θεογ. 19.

Κυρόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη δυτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀμαράδου ποταμοῦ εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· Πτολ. 5', 2.

Κῦρος, ὁ· Cyrus, ὁ παλαιὸς ἢ ὁ πρότερος λεγόμενος, Τιὸς τοῦ Καμβύσου Ἡγεμόνος τῆς Περσίδος καὶ τῆς Μανδάνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους· καθ' Ἡροδτ. 1, 105. θέλων ὁ Ἀστυάγης ν' ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν ἑνὸς ὀνείρου, ὁ ὁποῖος ἐπρομήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ παῖς τῆς θυγατρός του μέλλει νὰ κυριεύσῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν καὶ αὐτὴν τὴν Μηδίαν, παρέδωκε τὸν Κῦρον νήπιον ἔτι ὄντα εἰς ἕνα τῶν προσχόντων τοῦ βασιλείου του Ἅρπαγον καλούμενον διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, ἀλλ' ὁ Κῦρος σωθεὶς ὑφ' ἑνὸς ποιμένος καὶ αὐξηθεὶς παρ' αὐτῷ, εἰς ἡλικίαν ἔτι δέκα χρόνων ἦλθεν πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀγαπηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ βοηθούμενος κρυφίως ὑπὸ τοῦ ἐν Μηδίᾳ Ἁρπάγου, ὥρμησε μ' ἓν Περσικὸν στράτευμα κατὰ τοῦ πάππου του Ἀστυάγους, τὸν ὁποῖον μετὰ δευτέραν μάχην αἰχμαλωτίσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μηδίας· ἀκολούθως ἐκστρατεύσας μὲ πολυαριθμον καὶ ἰσχυρὰν στράτευμα ἐναντίον τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἀσίας ὑπέταξε τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων, τῶν Σύρων, Φοινίκων, ὅλην τὴν Λυδίαν καὶ μικρὰν Ἀσίαν ὁμοῦ μὲ τὰς αὐτόθι Ἑλληνικὰς πόλεις, αἰχμαλωτίσας καὶ τὸν βασιλέα τῶν Λυδῶν Κροῖσον· τελευταῖον δὲ προχωρήσας ἀρκτικώτερον ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐναντίον τῶν Μασσαγετῶν καὶ συγκροτήσας μίαν σφοδρὰν μάχην μετ' αὐτῶν ἐφονεύθη τὸ 530 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας εἴκοσι ἐννέα χρόνους. Ὁ Ξενοφῶν διηγεῖται πάντῃ διαφόρως τὴν ἀρχὴν καὶ αὔξησιν τοῦ πρώτου τούτου καὶ ἀρχαίου Κύρου, ὅστις κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον βασιλεύσας τριάκοντα ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν ἡσύχως εἰς τὸν θρόνον του· Ξενοφ. Κυρπαιδ. — ἔτι, ὁ Περσῶν πρῶτος βασιλεύων· Θουκ. α', 13. ὁ Αἰσχ. Πέρσ. 765. ὀνομάζει αὐτὸν τρίτον βασιλέα τῶν Περσῶν, ὑπολαμβάνων πρὸ αὐτοῦ ὡς πρῶτον τὸν Μῆδον καὶ δεύτερον τὸν Κυαξάρην. — 2) Κῦρος ὁ Νεώτερος, υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, ἀδελφὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Σατράπης τῆς Λυδίας, μεγάλης Φρυγίας, Καππαδοκίας καὶ Ἰωνίας καὶ ἄκρος φίλος τῶν Λακεδαιμονίων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Δαρείου ἐπιβουλευθεὶς τὸν ἀδελφόν του τῆδη ἀναβάντα εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας, καὶ θέλων νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν βασιλείαν, ἐσύναξε μίαν δύναμιν ἐξ 130,000 στρατιωτῶν, ἐξ ὧν 13,000 ἦσαν ἑλληνες· Ἕλληνες, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἰδίων στρατηγῶν· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ταύτην τὴν πολεμικὴν προετοιμασίαν ἐκ Σάρδεων, σπεύδων νὰ προκαταλάβῃ τὸν βασιλέα ἀδελφόν του ἀπαράσκευον ἔτι, ἔφθασεν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Βαβυλωνίαν πλησίον τῆς κώμης Κουναξῆς ὅπου ἀπαντήσας τὸν Ἀρταξέρξην ἐρχόμενον κατ' αὐτοῦ μ' ἓν στράτευμα ἐξ 900,000 βαρβάρων καὶ συγκροτηθείσης ἰσχυρᾶς μάχης, ἐδανατώθη ὑφ' ἑνὸς ὑπασπιστοῦ του βασιλέως καθ' ἣν στιγμὴν ὁρμήσας κατ' αὐτοῦ, ἔμελλε νὰ τὸν πληγώσῃ ἰδιοχείρως. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. ε', 8, 21. — ὅθεν Κυρεῖος, εία,

εῖον· τοῦ Κύρου ἢ εἰς τὸν Κῦρον ἀνήκων· οἱ Κυρεῖοι, οἱ μετὰ τοῦ Κύρου στρατιῶται· τὸ Κυρεῖον στρατόπεδον· (ἡ γραφ. Κύριος καὶ Κυρῖνος παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμαρτημ.)

Κῦρος, ὁ. Χώραι τινὲς ἐν Καππαδοκίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως Τυάνης καὶ Κυβίστρας. Στράβ. καί, τὸ Κύρου στρατόπεδον. παρ' Ἀρρ.

Κῦρος, ὁ, Ποταμὸς τῆς ἀρτῳᾶς Ἀσίας, κατὰ Στράβ. πρότερον Κόρος καλούμενος, παρὰ δὲ Πτολ. Κύρρος, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας· κατὰ δὲ Πλίνιον ἔχων τὰς πηγάς του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κόρακος καὶ ἑνούμενος μὲ δύο ἄλλους ποταμοὺς τὸν Κοῦρ καὶ Μεγαρί· ῥέων δὲ διὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ Ἀλβανίας ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· τανῦν Κούρ. Στράβ. παρβλ. Mannert, Γεωγρ. IV, 416. — 2) Ποταμὸς τῆς ἰδίως Περσίδος χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Πασαργάδων εἰσβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· τανῦν Κορός· Στράβ. 15'. ἔτι δὲ Κόρος, Διον. Περ. 1073. (ἡ γραφ. Κύρος ἔστιν ἡ ορθ. ἡ δὲ Κῦρος ἡμαρτ.)

Κυρούπολις, εως, ἡ, = Κῦρα, Ἀρρίαν.

Κυρρήστης, ου, ὁ· καὶ Κυρρέστης. Στέφ. Βυζ. θηλκ. Κυρρήστις, ιδος, ἡ. Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Κύρρου ἢ τῆς Κυρρηστικῆς χώρας. Στράβ.

Κυρρηστικός, ή, όν. Τῶν Κυρρηστῶν ἢ εἰς τὴν πόλιν Κύρρον ἀνήκων· — ὅθεν, Κυρρηστική, προσυπακμ. χώρα· χώρα τῆς Μακεδονίας παρὰ τὴν πόλιν Κύρρον. — 2) μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Συρίας κειμένη μεταξὺ Ἀντιοχείας, Εὐφράτου ποταμοῦ, Κομμαγηνῆς καὶ Ὀρόντου. Στράβ.

Κύρρος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἠμαθίας χώρας ἀρκτικῶς τῆς Ἐδεσσηνῆς· Θουκ. β', 100 — 2) Πόλις τῆς Κυρρηστικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ ἀπέχουσα δύω σταδία τῆς Ἀντιοχείας μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· τανῦν ἐρείπια τοῦ Κοροῦς λεγόμενα. Στράβ.

Κυρσίλος, ὁ (1). Ἀθηναῖος, ὅστις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους ὅτε οὗτος ἐπρόβαλε νὰ ἀφήσουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ ν' ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν, ἤθελε δὲ νὰ προσκυνήσῃ εἰς τοὺς Πέρσας δι' ὁ καὶ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Δημ. Στεφ. σελ. 296. Ἀρπ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Στράβ. (ἡ γραφ. Κυρσίλος καὶ Κύρσιλος ἔστιν ἡμαρτημ.)

Κύρτωνες, αἱ. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης.

Κυρτώνιον, τό. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. = Κόρτωνα. ὅπερ ὅρα.

Κυταία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ Μήδεια· πιθαν. ἡ νῦν Κατάϊς Σονίδ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κυταῖοι, αία, αῖον· τῆς Κυταίας ἢ ἐκ τῆς Κυταίας ὤν· Ἐπιθ. τοῦ Αἰήτου· Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1095. Στράβ. — 2) ὁ Κυταιεύς, έως, = Κυταῖοι. Ἀπολ. Ῥόδ. Β. 403. — 3) Κυταΐς, ΐδος, ἡ, ἡ ἐκ τῆς Κυταίας ἢ εἰς τὴν Κυταίαν ἀνήκουσα· ἡ Κυταΐς

Ἤπειρος· ἡ περὶ τὴν Κυταίαν χώρα, ταύτ. τῷ Κολχίς. Ἀπλ. Ῥοδ. Β, 399. — ἡ Κυταὶς πόλις, = Κυταία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1267.

Κύταιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στέφ. Βυζ.

Κυτίνιον, τό (υ-νυ). Μία τῶν τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων ἐν τῇ Ἑλλάδι κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, Θουκ. α', 107. Στράβ. — ὅθεν Κυτινιάτης, ου (ᾱ) ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυτίσωρος, ὁ. Τὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης. Ἡροδ. 7, 197. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1157. Κυτίσωρος, παρ' Ἀπολδρ. α', 9, 1. καὶ Κύτωρος παρὰ Στράβ.

Κύτωρος, ἡ (ῡ). Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῆς Ἀμάστρεως, ἔχουσα ἕνα λιμένα· ταυτ. Κίτρος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 942. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κύτωρος υἱοῦ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης· Στέφ. Βυζ. ἔτι δέ, τὸ Κύτωρον, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Κυτωρεύς, έως· ὁ κάτοικ.

Κύφαντα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῶν Πρασιῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου εὑρίσκετο πλέον εἰς ἐρείπια. Πολύβ. δ', 36. Παυσ.

Κύψαρα. Πόλις τῆς Θεσσαλιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη· ἄλλως καὶ Κυπαίρα καλουμένη.

Κύφος, ὁ (ῡ). Τὸς τοῦ Περρᾶιβοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠιομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Κύφος. Στεφ. Βυζ. Εὐσταθ. Ὅμ. Ἰλ.

Κύφος, ἡ (ῡ). Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 748. Στράβ. — 2) Κύφος, ὁ. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύφος. Στράβ.

Κυχρεία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυχρέως κληθείσης. Στράβ. Στέφ. Βυζ. παρβλ. Νεῦπε εἰς Ἀπολδρ. σελ. 776.

Κυχρεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Κυχρέως ἡ εἰς τὸν Κυχρέα ἀναφερόμενος· αἱ Κυχρεῖαι ἀκταί, ἡ νῆσος Σαλαμίν. Αἰσχ. Περ. 557.

Κυχρεύς, έως, ὁ. Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ· φονεύσας ὄνα φοβερὸν δράκοντα ὅστις κατηφάνιζε τὴν νῆσον Σαλαμῖνα πλησίον τῆς Ἀττικῆς, ἔγινεν αὐτόθι βασιλεύς· ἀποθανὼν δὲ ἄτεκνος ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης εἰς τὸν Τελαμῶνα υἱόν τοῦ Αἰακοῦ. Ἀπολδρ. γ', 12, 7. Στεφ. Βυζ.

Κύψελα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Κυψέλου, υἱοῦ τοῦ Αἰητοῦ. Θουκ. ε', 33. Παυσ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ τῆς Στεντερίδος λίμνης καὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, ταυτ. Ἰφέλα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ, τὸ Κύψελον, Στράβ. ἔτι, τὰ Κύψελα, παρὰ Πτολ. ὅθεν, Κυψελῖνος· ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυψελίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Κυψέλου. Ἡροδ. πληθ. οἱ Κυψελίδαι· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, οἵτινες εἶχον πολὺν χρόνον τὴν ἐν Κορίνθῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 235. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. Ζ', 13. (ἡ γραφ. Κυψελλίδης, ἔστιν ἡμαρτημ.)

Κύψελος, ὁ. Τὶς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἐπιπρατεισάντου ἀπὸ τὴν τότε ἐπιδρομὴν τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἡρακλείδην Ἀρεσφόντην καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Παυτ. η', 5. — 2) Τὶς τοῦ Ἠετίωνος Κορίνθιος, εἰ· τῶν συγγενῶν τῆς αὐτόθι δεσποζούσης γενεᾶς τῶν Βακχιάδων, ὅστις καταλύσας τὴν ἐν Κορίνθῳ Ἀριστοκρατειαν ἐξουσίαν καὶ διώξας τοὺς Βακχιάδας ἐσφετερίσθη τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν καταστὰς ἀπόλυτος τύραννος τῆς Κορίνθου τὸ 663 ἔτος πρὸ Χρ. Κατ' ἀρχὰς ἐκυβέρνει οὗτος μὲ πολλὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν φονεύων πολλοὺς ἐκ τῶν Κορινθίων καὶ ἄλλους αὖθις ἐξορίζων· ἀλλ' ἐφ' οὗ ἐξηθλίωσε πολλοὺς ἐκ τῶν προὐχόντων καὶ πλουσιωτέρων πολιτῶν, ἄρχισε νὰ δεικνύηται πρὸς τοὺς ὑποκόους του εἰς ἄκρον εἰρηνικὸς καὶ πρᾶος, ἀγαπηθεὶς μέχρι τέλους μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· βασιλεύσας δὲ τριάκοντα ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Κορίνθου εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Περίανδρον· Ἡροδ. 5, 92. Ἐκλήθη δὲ Κύψελος ἀπὸ μιᾶς κυψέλης μελισσῶν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ του Λαΐδα ἔκρυψεν αὐτὸν βρέφος ἔτι ὄντα ὅτε ἡ ἐν Κορίνθῳ ἰσχύουσα φατρία τῶν Βακχιάδων ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ, διὰ τῆς ὁποίας σωθεὶς ὁ Κύψελος καὶ ἀναβὰς μετὰ ταῦτα εἰς τὸν θρόνον, ἀφιέρωσεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ναὸν τῆς Ἥρας, τῆς ὁποίας ταύτης κυψέλης τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν ἀναφέρει ὁ Παυσανίας βιβλ. γ', 17, 1. ὅστις ἰδὼν αὐτοψεὶ αὐτὴν κατασκευασμένην ἐκ ξύλου κέδρου, μὲ διάφορα περὶ αὐτὴν ἀνάγλυφα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. — 3) Πατὴρ τοῦ Μιλτιάδου τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν, Ἡροδ. 6, 34. καὶ Κύψελλος Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 45.

Κύων, υνός, ὁ, = Κυνικός. Ἀνθολ.

Κωγαίωνος, ὁ. Ὄρος τι ἱερὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γετῶν κείμενον νοτιοανατολικῶς ἐπὶ τῆς Δακίας περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔρρεεν ὁ ὁμώνυμος ποταμός. Στράβ.

Κώης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἐρξάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 4, 97.

Κώθων, ωνος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου κειμένη πλησίον τῶν Κυθήρων βραχώδης καὶ ἀκατοίκητος, Στεφ. Βυζ. Πλιν. — 2) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Λιβυκῆς θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Καρχηδόνος διὰ τῆς ὁποίας ἐσχηματίζετο εἷς τῶν λιμένων τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως.

Κῴος, ία, ῳον· ἀντὶ τοῦ συναιρ. Κῶος, ὁ περ ὅρα.

Κῶκυλος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαίδαλον ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα φυγὼν ἐκ τῆς Κρήτης καὶ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅτε οὗτος διώκων τὸν Δαίδαλον μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἤραξεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην· Παυσ. η', 4. Διοδ. Σικ. δ', 81 πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του ἔκτισεν ὁ Δαίδαλος ἐνταῦθα τὴν ἰσχυρὰν Ἀκρόπολιν τοῦ Κωκίλου εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ φυλάττηται ἀπὸ πᾶσαν ἐχθρικὴν ἐπιδρομήν· Διοδῤ. Σικ. αὐτόθ.

Κώκυτος, ὁ. Ποταμὸς καταχθόνιος, τέκνον τῆς Στυγός, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. Ὀδ. Κ, 514. λέγει ὅτι ἐῤῥέεν ἐκ τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ μετ' αὐτοῦ ἐχύνετο εἰς τὸν Ἀχέροντα· παρὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 740. καὶ 807. ἀναφέρεται ὅτι ἐῤῥέεν ἀπέναντι τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ εἰσέβαλλεν εἰς τὸν Τάρταρον· παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς εὑρίσκεται ὁ Κώκυτος οὗτος ἀντὶ τοῦ ποταμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ εἰς τὸν ᾅδην διαπόρθμευσις, συγχεόμενος πολλάκις μετὰ τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς λίμνης Ἀχερουσίας. Εὐρ. Ἄλκ. 445. Ἡρακλ. μαιν. 770, 838. Πινδ. λείψ. Εὐρυπ. Φοιν. 1322. Θεοκρ. Εἰδ. 15', 41. — 2) Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ῥέων βορειοδυτικῶς τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέβαλλε. ταυτ. Γλυκί. Πλιν. α', 17.

Κωκυτός, οῦ, ὁ. Ἀρχαιότατος Ἰατρὸς διδαχθεὶς τὴν ἰατρικὴν τέχνην παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπεσκέφθη τὸν πληγωθέντα Ἄδωνιν. Πτολ. Ἡφαιστ. α'.

Κῶλι, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου ἐν τῇ Χερσονήσῳ Μαλαΰφ. Πτολ.

Κωλιάς, άδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κωλιάδος ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 1. Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 2.

Κωλιάς, άδος, ἡ, προσυσπασμ. ἄκρα. Μικρὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀλκίμου ἄκρας, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατασκευὴν διαφόρων πηλίνων ἀγγείων καὶ διὰ τὰ λείψανα τοῦ Περσικοῦ στόλου τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐφέρθησαν ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης. Ἐκλήθη δὲ Κωλιὰς ἀπὸ τοῦ κωλῆ, ὡς ἔχον σχῆμα ἀνθρωπίνου ποδός· Ἡροδτ. 8, 96. ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο καὶ εἰς ναὸς τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Στράβ. Ἀριστοφ. Νεφ. 52. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰνδικῆς χώρας· Διον. Περ. 592.

Κωμαρχίδης, ου, ὁ (ῑ). Κωμικὸν ἐπίπλαστον κύρ. ὀνομ. ἐκ τοῦ Κωμάρχης, παρ' Ἀριστοφ. 1145.

Κώμβρεια, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Κρεσσαίας ἐν Μακεδονίᾳ πρότερον ἀνήκουσα εἰς τὴν Θρᾴκην· Ἡροδτ. 7, 123.

Κωμίας, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 230.

Κωμισηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ὑρκανίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ἦσαν κατὰ Πολύβ. αἱ Ταγαί· ταυτ. Κωμίς· Στράβ.

Κῶμον, τό· Comum. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς πέρας τοῦ Πάδου Γαλλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐσύστησε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· ταυτ. Como. Στράβ.

Κωνάρας, α, ὁ (-υ-) Ὄνομ. κύρ. Βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κωνκορδία, ἡ, Concordia Julia. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κάρνων οὖσα ἀποικία Ῥωμαϊκή. Στράβ.

Κωνσεντία, ἡ· Consentia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ. κατὰ Δίβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἀποικία τῶν Λατίνων.

Κωνσταντίνος, ὁ, ὁ ἐπικληθεὶς μέγας. Τὸς Κωνσταντίου τοῦ Χλώρου καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς τὸ 274 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐν τῇ πόλει Ἐβοράκῳ τῇ Ἀγγλίας ἢ κατάτινας εἰς τὴν Ναΐσσον τῆς Δαρδανίας καὶ ἀναθραφεὶς ἐν Ῥώμῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίου ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων Καῖσαρ Λουγουστος καὶ ἐνωθεὶ μετὰ τοῦ Μαξιμίνου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Φαύστην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, ἐπολέμησε πρώτον κατὰ τοῦ Γαλερίου, εἶτα ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Γερμανίαν ἐνίκησε διαφόρους λαοὺς αὐτόθι· ἐπιστρέψας δὲ μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ φονεύσας τὸν τυραννικὸν Μαξέντιον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς δόξης καὶ ὑποδοχῆς ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῆς αὐτόθι βουλῆς πρώτος τῶν Καισάρων τῆς Ῥωμαϊκῆς Μοναρχίας. Ἤδη ὁ μέγας Κωνσταντῖνος καταπαύσας πᾶσαν κατὰ τῶν τότε Χριστιανῶν καταδίωξιν, ἐφάνη θερμὸς ζηλωτὴς τοῦ νέου αὐτῶν δόγματος συγκροτήσας περὶ τὸ 342 τὴν περίφημον ἐν Νικαίᾳ σύνοδον. Περὶ δὲ τὸ 330 ἔτος ἀπὸ Χρ. μεταθέσας τὸν θρόνον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου εἰς τὸ Βυζάντιον διὰ νὰ δύναται πλησιέστερον ν' ἀποκρούῃ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους τῶν ἐν Εὐρώπῃ βαρβάρων λαῶν, ηὔξησε καὶ ἐκόσμησε τὴν πόλιν ταύτην μὲ διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ἐν ᾧ προπαρεσκευάζετο εἰς μίαν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀσθενήσας βαρέως ἀπέθανε τὸ 64 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ καθέδρᾳ, ἀφήσας διαδόχους τοῦ θρόνου τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱοὺς Κωνστάντιον, Κωνσταντῖνον καὶ Κώνστον, ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε διαιρέσει ὅλον τὸ βασίλειόν του εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἰλλυρίαν καὶ Ἀνατολήν. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκησε 31 περὶ που χρόνους, χαρακτηριζομένη πρὸ πάντων διὰ τῆς πρώτης καὶ ἐπιτήμου συστάσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας τὴν ὁποίαν πρῶτον ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος ὑπεστήριξεν μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν Μητρόπολίν του.

Κωνσταντίνου πόλις, καὶ Κωνσταντινούπολις, ἡ· Στέφ. Βυζ. ἴδε Βυζάντιον.

Κωνστάντιος, ὁ· Φλαούιος Χλῶρος. Τὸς τοῦ Εὐτροπίου ἐκ Δαρδανίας πόλεως τῆς ἄνω

Μοισίας καὶ ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Γερμανῶν πόλεμον περὶ τὸ 270 ἔτος ἀπὸ Χρ. ὕστερον δὲ υἱοθετηθεὶς παρὰ τοῦ Μαξιμιανοῦ, ἐτιμήθη μὲ τὸ ὄνομα Αὐτοκράτωρ καὶ πατὴρ τῆς πατρίδος· ἐκλεχθεὶς δὲ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Βρεττανίας, Ἱσπανίας καὶ Μαυρητανίας, ἐδιοίκησε μὲ πολλὴν φρόνησιν καὶ φιλανθρωπίαν, ἔχων καθέδραν τοῦ βασιλείου του τὴν πόλιν Ἐβόρακον ἢ Τόρκ ἐν τῇ Βρεττανίᾳ, ἀποθειχθεὶς μέγας φίλος τῶν Χριστιανῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του ἄφησε διάδοχον τὸν υἱόν αὐτοῦ Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν.

Κωνώπα, ἡ. Τὸ πρῶτον κώμη τῆς Αἰτωλίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πόλις ὑπὸ τῆς Ἀρσινόης γυναικὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Ἀρσινόη. Στράβ. καὶ Κωνώπη, ἡ. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Κῷος, ῴα, ῷον. Τῆς Κῶ· ἴδε Κῶς.

Κῶπαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς βορειοανατολικῆς ὀχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ταύτν Τοπώλια. Ὅμ. Ἰλ. Β, 502. Στράβ. — ὅθεν Κωπαῖος αἶα, αἴον· τῶν Κωπῶν ἢ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Κωπῶν ὤν· καὶ Κωπαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. δ', 93.

Κωπαΐς, ίδος, ἡ. Τῶν Κωπῶν ἢ εἰς τοὺς Κῶπας ἀνήκουσα, Ἀριστφ. Ἀχ. 880. — ἡ Κωπαὶς λίμνη. Λίμνη ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀρκτικῶς, ἔχουσα 380 σταδίων περίμετρον, εἰς ἣν ὁποίαν εἰσέρρεον ὅλοι οἱ ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Βοιωτίας πηγάζοντες ποταμοί, προξενοῦσα διὰ τῶν συνεχῶν κατακλυσεώντης βλάβην εἰς τὴν πέριξ αὐτῆς χώραν. Οἱ δὲ ἀρχαιοτάτων καὶ ἀδήλων χρόνων κατωρυγμένοι ὑπόγειοι ὀχετοὶ ἔφερον τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης ταύτης διὰ τριῶν στομίων ἕως τῆς θαλάσσης, ἔχοντες οἱ μὲν 30 σταδίων μῆκος καὶ ἄλλοι πλειότερον, ἀλλὰ μὲ τὸν χρόνον ἠμελήθησαν οὗτοι ὅλως δι' ὅλου, ὥστε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εὑρίσκοντο οἱ πλεῖστοι πεφραγμένοι· ταύτν λίμνη τῆς Λιβαδείας ἢ Τοπωλίας. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 880. Στράβ. πρότερον δὲ Κηφισὶς καλουμένη. Ὅμηρ.

Κῶρυ, τό. Νῆσος τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κανθικοῦ κόλπου. Πτολ. Insula Solis παρὰ Πλιν. ταύτν Ῥωμανάθα.

Κωρυκαῖοι καὶ Κωρυκιῶται, οἱ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Κωρύκου ἀκρωτηρίου ἐν Κιλικίᾳ, οἵτινες κατασκοπεύοντες τὰ αὐτόθι προσορμίζοντα πλοῖα ἐπροδίδον αὐτὰ εἰς τοὺς Μυονησίους πειρατάς, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοιράζοντο τὰ λῃστευόμενα λάφυρα. Στέφ. Βυζ.

Κωρυκία, ἡ. Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ ποταμίου θεοῦ Πλείστου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκωρέα καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐνομάσθη τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρύκιον ἄντρον. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 713. Παυσ. ί, 6.

Κωρυκίαι, αἱ Νύμφαι, θυγατέρες τοῦ Πλείστου, διατρίβουσαι εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρύκιον ἄντρον. Παυσ. ί, 32. ἔτι δὲ καὶ Κωρυκίδες.

Κωρικιάδες, αἱ Νύμφαι, = Κωρυκίαι.

Κωρύκιος, ία, ιον. Τῆς Κωρυκίας ἢ εἰς τὴν Κωρυκίαν ἀνήκων· τὸ Κωρύκιον ἄντρον, Παυσ. τι σπήλαιον, κείμενον περὶ τοὺς νοτείους πρόποδας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἱερὸν τοῦ Πανὸς καὶ τῶν Κορυκίων νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέρη ἐστάλαζε διὰ παντὸς καθαρὸν καὶ διαυγέστατον ὕδωρ. Εἰς τοῦτο τὸ ἄντρον κατέφυγον οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν Δελφῶν, ὅτε ὁ Ξέρξης εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡρόδ. 8, 36. Στράβ. Παυσ. ί, 32 — ὅθεν οἱ Κωρύκιαι νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Πλείστου. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 711. — 2) Κοιλάς τις βαθεῖα καὶ περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων ἐν Κιλικίᾳ, ἐπὶ τῆ. ὁποίας εὑρίσκοντο πολλαὶ πηγαὶ ὑδάτων, περίφημος διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς κρόκον, ὅστις ἐκαλλιεργεῖτο μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, καὶ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ Ἄντρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοῦ θορύβου εἰσβάλλει καταρράων τις χειμαρρὸς καὶ εἶτα γίνεται αὖθις ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν. Ἀπολόδ. α', 6, 3. Στράβ. — ὅθεν, Κωρύκιος κρόκος. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 355.

Κωρυκίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Κωρυκίου· ἢ Κωρυκὶς πέτρα, τὸ μέρος τοῦ Παρνασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο τὸ Κωρύκιον ἄντρον. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 22.

Κώρυκος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχον μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ μὲ λιμένα· πλησίον τούτου εὑρίσκετο καὶ τὸ ἐν Κιλικίᾳ Κωρύκιον ἄντρον. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Κωρυκαῖος, αία, αῖον, ἴδε ἀνωτερ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἢ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. ἢ Κώρυκος, παρὰ Διονυσ. Περ. 855. πιθαν. κατὰ ποιητικ. ἄδειαν. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης, κείμενον δυτικῶς αὐτῆς. Στράβ.

Κώρυκος, ὁ. Ὄρος ἀπόκαμον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον ἓν ἀκρωτήριον πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἐρυθρῶν. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 39. Θουκυδ. η', 14.

Κῶς, ἡ, ἐπικ. Κόως· γενικ. Κῶ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου Πελάγους ἀπέναντι τῶν ἐν Καρίᾳ πόλεων Κνίδου καὶ Ἁλικαρνασσοῦ εἰς ἄκρον εὔφορος, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μὲ προσφυέστατον λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ πλήρης πλουσίων καὶ ποικίλων ἀναθημάτων· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ἐγεννήθη καὶ ὁ περίδοξος πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτης, ὁ ζωγράφος Ἀπελλῆς καὶ Φιλῆτας· ἐφημίζετο δὲ πρὸ πάντων ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τῶν παλαιῶν διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ τὰ λεπτὰ καὶ διαφανῆ ὑφάσματά της· ταύτν Κῶι, κοινοτρ. Σταγειό. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 677. παρ' ᾧ εὕρηται ἀεὶ ὁ τύπ. Κόως, αἰτιατ. Κῶν· ἔτι δὲ καὶ παρὰ Θουκ. η', 41. καὶ Κῶ, παρὰ Ξενοφ. Ἀπελδρ. Στράβ. — ὅθεν Κῷος, ῴα, ῷον· τῆς νήσου Κῶ ἢ εἰς τὴν Κῶ ἀνήκων. Ἡρόδτ. καὶ Κῶοι, οἱ κάτοικ.

Κώσας, ᾶ, ὁ, = Κόσας. Λίλ. ποιητ. Ἱστρ. β', 26.

Κωφαῖος, ὁ. Ἰνδός τις παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κωφήν, ῆνος, ὁ. Ἐπίτηκος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνδὸν ταύτν Πίβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. δ', 22. καὶ Κώφης, ου, Διον. Περ. 1140. — 2) Πόρσης τις παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κωφὸς λιμήν. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Λ.

Λία, ἡ, ἑκτικ. ἀντὶ Λᾶ, Λᾶς, ὅπερ ὅρα.

Λάαθα, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη ἐντὸς τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Πτολ. ε', 17.

Λάβα, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογαίως. Πτολμ.

Λάβας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Λίβης. Σικελιώτης τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 24. ἴδε Λάβης.

Λάβδα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Πετίωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀγέννησε τὸν περίφημον τῆς Κορίνθου τύραννον Κύψελον. Ἡρόδ. 5, 92.

Λαβδακίδης, ου, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, ὁ Λάϊος, Πινδ. Ἴσθμ. 3, 26. πληθ. οἱ Λαβδακίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Λαβδάκου. Καλλιμ. Παλλ. 126.

Λάβδακος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάκχου, ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ, ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Λάϊον. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. Παυσ. — ὅθεν, Λαβδάκειος, εἴα, ειον· τοῦ Λαβδάκου ἢ εἰς τὸν Λάβδακον ἀνήκων. Σοφοκλ.

Λάβδελον, τό. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 5', 97.

Λαβέων, ωνος, ὁ, Labeo. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Λαβέριος, ὁ, Laberius, Δέκιμος. Ῥωμαῖος ἱππεὺς καὶ ποιητὴς μίμων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Φαβρ. Δατ. βιβλ. I, 476.

Λάβηρος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας)· τανῦν Κέλλς. Πτολ. β', 2.

Λάβης, ὁ (λαμβάνω). Κωμικὴ μετασχηματίσις τοῦ ὀνόματος Λάχης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐδωροδοκήθη ὑπὸ τῶν Σικελιωτῶν. Ἀριστοφ. Σφκ. 812.

Λαβίηνος, ὁ, Labienus. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ.

Λαβικόν, τό, Labici. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πραινέστης καὶ Τουλούσκου. — ὅθεν Λαβικανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Λαβίνιον, τό, ἴδε Λαουίνιον.

Λάβρανδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπί τινος ὄρους κτισμένη μεταξὺ Μυλάσης καὶ Ἀλαβάνδων, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Διός. Ἡρόδ. 5, 119.

Λαβρανδεύς, καὶ **Λαβρανδηνός**, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ Λάβρανδα πολίχνην τῆς Καρίας. Στράβ. ιδ'.

Λαβύνητος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, κατὰ Wesseling ὁ Νεβουκαδνεζάρ. Ἡρόδ. 1, 74. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, ἄλλως Ναβοδηνός καλούμενος. Ἡρόδ. 1, 77.

Λαβύρινθος, ὁ (ῡ). Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐννοοῦν οἱ ἀρχαῖοι μεγάλην τινὰ καὶ εὐρύχωρον οἰκοδομήν, περιέχουσαν πολλὰς διόδους καὶ οἰκήματα, διὰ τῶν ὁποίων εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ περιπλανηθῇ ἐν αὐτῇ· πρὸ πάντων περίφημοι ὑπῆρχον — 1) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Αἰγύπτου, εὑρισκόμενος ἐπὶ τῆς Μοιρίδος λίμνης πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κροκοδείλων ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ, οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ψαμμητίχου, καθ' Ἡρόδ. 2, 148. κατὰ δὲ Διόδ. Σικλ. ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μένητος, περιέχων τρεῖς χιλιάδας κοιτῶνας, τῶν ὁποίων οἱ ἡμίτεις ἔκειντο ὑπογείως· τὴν περιγραφὴν τοῦ Λαβυρίνθου τούτου ἀναφέρει ὁ Ἡρόδ. αὐτόθι, περιστατικῶς, γενόμενος αὐτόπτης τούτου. — 2) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Κρήτης, εὑρισκόμενος ἐν πόλει Κνωσσῷ, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν ὁ Δαίδαλος κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ μεγάλου Λαβυρίνθου ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Μίνωος, Καλλιμ. Δηλ. 311. πιθαν. δὲ ὑπῆρχεν οὗτος εὐρύχωρόν τι σπήλαιον ἀποτόμου ὄρους, ἔχον μικρὰς καὶ ἑλικοειδεῖς διεξόδους· παρ' Ὁμήρ. δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διοδ. Σικλ. καὶ Πλιν. δὲν εὑρίσκετο ἐπὶ τῶν χρόνων των οὐδεὶς Λαβύρινθος ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Νεώτεροι περιηγηταὶ ἀναφέρουσιν ἐν σπήλαιον εὑρισκόμενον παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἴδης, ἀπέχον ἐν Γαλλικὸν μίλλιον τῆς παλαιᾶς πόλεως Γορτύνης.

Λαβώτης, ου, ὁ, Ἰων. Λεωβώτης. Ἔπαρχός τις Σπαρτιάτης, παρὰ Ξενῳ.

Λαγιάδας, α, Δωρικ. ἀντὶ Λαγιάδης (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Λάγου, ὁ Πτολεμαῖος. Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 14. κατὰ Meineke ἀντὶ Λαγίδας ἢ ὁ Λαγίδας.

Λάγκη, ἡ, Lance καὶ Lancia. Πόλις μεγάλη καὶ ὀχυρὰ τῆς Ταρραγωνικῆς Ἱσπανίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀστρουρίων, ἔχουσα τείχη ξύλινα, τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι κατέκαυσαν, ὅτε ἐπόρθησαν τὴν πόλιν ταύτην· τανῦν Solantia. Διον. Κασ. νγ', 25, 29. Λαγκίατον, παρὰ Πτολμ.

Λάγος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, Μακεδὼν τὸ γένος. Ἀρρίαν.

Λάγουσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Σπορράδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας· τανῦν Καυδιάνα. Στράβ.

Λαγύρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· τανῦν Βολβέκ. Πτολμ. γ', 6.

Λάδας, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν ἐν Ἀνθολ.

Λάδη, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μιλήτου. Ἡρόδ. 6, 7. τανῦν Λιγαδονῆσι.

Λαδίκη, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Λαοδίκη (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Βάτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμάσιος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 2, 181.

Λαδόκεια, τά, ἴδε Λαοδόκιον.

Λάδοκος, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Εὐχήμου. Παυσ.

Λάδων, ονος, ὁ (ᾰ). Οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ Δράκων, ὅστις ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε διὰ γ' ἁρπάσῃ αὐτά. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1396. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τοῦ ὁποίου τὴν συγκατέρα Μεθώνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀσωπός. Ἡσ. Θεογ. 344. Διόδῳ. Σικ. δ', 74. — 3) Ποταμός, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ εἰσβάλλων διὰ τῆς Ἠλείδος εἰς τὸν Ἀλφειόν ποταμόν, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον καθαρὸν καὶ διαφανές. Παυσ. η, 25.

Λαέρκης, εος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα, πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Ἐπιτηδειός τις τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 425.

Λαέρτη, ἡ. Φρούριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατρὶς Διογένους τοῦ Λαερτίου. Πτολ. Λαέρτης, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Λαέρτιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λαέρτης.

Λαέρτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀκρισίου καὶ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ περιβοήτου Ὀδυσσέως, τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀντικλείας ἢ καθ' Ὅμρ. ἐκ τῆς Εὐρυκλείας. Ὀδ. Τ, 407. εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ ὁ Λαέρτης μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ὕστερον δὲ συνέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολ. α', 9, 16. ἐπιστρέψας ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας μετὰ εἴκοσι ἔτη, εὗρεν αὐτὸν ἤδη γέροντα καὶ ἐξηθανημένον ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὴν πολυχρόνιον ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ του· ἀλλ' ἡ Ἀθηνᾶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν αὖθις τὴν προτέραν νεανικὴν εὐρωστίαν κτλ. Ὅμ. Ὀδ. Ω, 204—370. οὗτος ἠθύνηθη νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν λοιπῶν Ἰθακησίων μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀδ. Ω, 497.

Λαερτιάδης, ου, ὁ (—υυ—). Τίὸς τοῦ Λαερτίου, ὁ Ὀδυσσεύς. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 200.

Λαέρτιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Λαέρτης. — 2) = Λαέρτης. Σοφοκλ. Φιλ. 401. Εὐρ. Ἑκβ. 400.

Λαζοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Κολχίδι περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐπεκράτησε συνηθέστερ. τὸ ὄνομα τοῦτο τῶν ἐν Κολχίδι κατοίκων, οἵτινες ἐβεβήθησαν μεγάλως τοὺς μετὰ ταῦτα αὐτοκράτορας τῶν Ῥωμαίων εἰς τοὺς πολέμους αὐτῶν κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων ἀρκτικῶν λαῶν τῆς Ἀσίας· ἀκολούθως δὲ παρεδέχθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τοῦ Ἀνατολικοῦ βασιλείου καὶ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν. Ἀρρίαν. Λουκ. Mannert. Γεωγρ. IV, 392.

Λαιαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, κατοικῶν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν. Θουκυδ. β', 96. Λαῖνοι. Στέφ. Βυζ.

Λαιβῖνος, ὁ, Laevinus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Λαίλιος, ὁ, Laelius. Ὄνομα γενικᾶς ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν καὶ Laelia Gens. Ἀππιαν.

Λαῖος, ὁ (-νν). Τίὸς τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαβδάκου, ὅστις ὢν βρέφος ἔτι ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπεθανεν, ἀνετράφη ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν καὶ φροντίδα τοῦ Λύκου· φθάσας δὲ εἰς νόμιμον ἡλικίαν καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, ὑπανδρεύθη τὴν Ἰοκάστην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν περιβόητον Οἰδίποδα, τὸν ὁποῖον διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν τοῦ δοθέντος χρησμοῦ ὅτι μέλλει ποτὲ νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ παιδός, ἐξέθηκεν εἰς ἐν ὄρος, ὅπου εὑρόντες αὐτὸν ποιμένες τινὲς τὸν ἔσωσαν· ἐλθὼν δὲ εἰς ἡλικίαν ὁ Οἰδίπους καὶ ἀπαντήσας ποτὲ τὸν Λάϊον ἐν ᾧ ἦρχετο εἰς τὸ τῶν Δελφῶν μαντεῖον διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ υἱοῦ, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτόν, τὸν ἐφόνευσεν ὕστερον ἀπὸ μίαν ἔριδα, ἥτις ἠκολούθησε μεταξὺ τῶν δύο· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψεν ὁ τότε βασιλεύων τῶν Πλαταιῶν Δαμασίστρατος. Ἀπολλ. γ', 5, 8. Σοφοκλ. — ὅθεν Λάϊος, ὁ, ἡ, ον· τοῦ Λαΐου ἢ εἰς τὸν Λάϊον ἀνήκων. Σοφοκ Οἰδ.Τυρ. 451.

Λαῖς, ίδος, ἡ. Τὸ τό ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δύο περιβόητοι διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῶν κάλλος ἑταῖραι, ἐξ ὧν ἡ μία θαυμάζεται ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν γεννηθεῖσα εἰς τὴν πόλιν τῆς Σικελίας Ἔτκαρα καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου, ἐφέρθη παῖς ἔτι οὖσα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μετ' οὐ πολὺ μορφωθεῖσα καὶ ἀναδειχθεῖσα μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ θελκτικωτέρων γυναικῶν, ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Κόρινθον, ἑλκύσασα μέγα πλῆθος ἐραστῶν· περὶ ταύτης εἰπέ ποτε ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ὅτι ἐξήτησε παρ' αὐτοῦ μίαν μεγάλην ποσότητα· «Οὐκ ἀγοράσομαι μυρίων ὀραχμῶν μεταμέλειαν· ταύτης ἠράσθη καὶ ὁ περιφημος Κυρηναῖος φιλόσοφος Ἀριστίππος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι εἶχε καὶ σ-ενὴν φιλίαν. Ἀριστῳ. Πλουτ. 179. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. ι', 2.

Λαισποδίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις. Θουκυδ. ς', 105. ὅστις λέγεται ὅτι εἶχεν ἐν ἅλκος εἰς τὴν ἀριστερὰν κνήμην. Ἀριστῳ. Ὄρν. 1568.

Λαιστρυγόνιος, ία, ιον, Τῶν Λαιστρυγόνων ἢ εἰς τοὺς Λαιστρυγόνας ἀνήκων. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 82. καὶ **Λαιστρυγονίη**, οὐσιαστικ. ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, ἔνθα τὸ Τηλέπυλος ἀντὶ ἐπιθέτου κεῖται· ὅπερ καὶ ὀρθότερ. Ὀδ. Ψ, 318.

Λαιστρυγόνες, οἱ, ἐνικ. Λαιστρυγών, όνος, ὁ. Ἔθνος ἄγριον καὶ ἀνθρωποφάγον, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ὅμρ. ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔχον ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ φοβερόν, τῶν ὁποίων βασιλεὺς ὑπῆρχεν ὁ Λάμος καὶ πόλις αὐτῶν ἡ Τηλέπολις. Ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρει τοὺς Λαιστρυγόνας τούτους εἰς ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς ἤσου Σικελίας, ὁ δὲ Πλίνιος καὶ ἄλλοι θέτουν αὐτοὺς πλησίον τῶν Φορμιῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· πιθαν. δὲ μετέβησαν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σικελίαν. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 119. Θουκ. ς', 2. Πλίν. III, 6.

Λαῖτος, ὁ, Laetus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἥρων.

Λάκαινα, ἡ (ᾰ). Θηλκ. τοῦ Λάκων. Ἡ κάτοικ. τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — 2) Ἡ χώρα Λακωνία, παρὰ Ξενῳ. Ἑλλ. ζ', 1, 29. ὁ Φρύνιχος δὲ ἀποβάλλει τὴν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξεως· ἡ Λάκαινα χώρη, Ἡροδ. 7, 235. καὶ ἐπιθετ. ἡ Λάκαινα λίθος, εἴδος μαρμάρου πολύτιμον διὰ τὸ πράσινον καὶ ζωηρὸν αὐτοῦ χρῶμα. Λουκ. Ἱππ. 5.

Λακεδαιμόνιος, ία, ιον. Τῆς Λακεδαίμονος ἢ τῆς Λακεδαίμονος ὤν· καὶ οὐσιαστικ. Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Λακεδαίμονος. Ἡρόδ. — 3) Ἡ Λακεδαιμονία, ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀπολλ.

Λακεδαιμόνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον. Τίὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. α', 45.

Λακεδαίμων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ταϋγέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Σπάρτην θυγατέρα τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Εὐρυδίκην καὶ τὸν Ἀμύκλαν, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λακωνίας· ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην Λακεδαίμονα, τὴν δὲ πρωτεύουσαν πόλιν ἐκάλεσε Σπάρτην ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικός αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Ἀπολλ. γ', 10, 3. Παυσ. γ', 1—18—20.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ, Lacedaemon. Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Λακωνίας ἢ Πελοποννήσου, ἰδίως δὲ Σπάρτη καλουμένη, ὅπερ ὄρα. Ὅμρ. Ὀδσ. Δ, 1. — 2) Ἡ περὶ τὴν Σπάρτην χώρα τῆς Λακωνίας, ἔτι δὲ καὶ ὅλη ἡ ἐπαρχία τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 581. Στράβ. — ὅθεν Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λακεδαίμονος ἢ Λακωνίας.

Λακέρεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Βοιβηΐδος λίμνης. Πλιν. Πλιν. 3, 60. Στέφ. Βυζ.

Λακεδάε, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴ Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Λακιβούργιον, τό, Lacibugium. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Οὐιρούνων, ταυτὸν Wismar. Πτολ. β', 11.

Λακκυιᾶς, άδος, ἡ· ἴδε Λακίνιον.

Λακίνιον, τό (υ-υυ), Lacinium. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρουττίων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐυρίσκετο ὁ ναὸς τῆς Λακινίας Ἥρας· ταυτὸν Capo delle colonne. Θεοκρτ. Εἰδ. δ', 33. — ὅθεν Λακινιάτης, ου (ᾰ), ὁ κάτοικ. καὶ Λακινιᾶς, άδος, ἡ ἐπίθετ. τῆς Ἥρας. Διον. Πορ.

Λακίνιος, ὁ (υ-υυ). Περιβόητός τις ἀρχαῖος λῃστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθεν ἐνταῦθα διὰ νὰ λάβῃ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ναὸν τῆς Λακινίας Ἥρας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Διόδῳ. Σικ. δ', 25. Σχολ. Λυκφρ. 856.

Λάκιος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Ἀττικῆς. Παυσ. α', 37.

Λάκιππον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀλεκίππης. Πτολμ. β', 4. ταυτὸν ἐξηφανισμένη.

Λάκμος, ου, ὁ. Στράβ. καὶ

Λάκμων, ωνος, ὁ. Τὸ πρὸς ἄρκτον ἐκτεινόμενον μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας. Ἡρόδ. 9, 93.

Λακράτης, ου, ὁ (-υ-). Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, Σπαρτιάτης. Ξενῳ.

Λακρατίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, καὶ παροιμ. ἀντὶ Νικητὴς ἐν Μαραθῶνι. Ἀριστῳ. Ἀχαρ. 220.

Λακρένης, ου, ὁ (ῑ). Φωκαεύς τις ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του εἰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν μέγαν. Ἡρόδ. 1, 152.

Λάκριτος, ὁ (-υυ). Σοφιστὴς ἐκ Φασήλιδος πόλεως τῆς Ἀσίας, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Δημοσθενικὸς λόγος.

Λακτάντιος Πλήκιδος, ὁ. Συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκμὴ καθ' ἣν ἔζη δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· ἔγραψεν ἐν ὑπόμνημα εἰς τὴν Θηβαΐδα τοῦ Στατίου καὶ ἐπιτομὴν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου.

Λακύδης, ου, ὁ (— —). Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, διάδοχος τοῦ Ἀρκεσιλάου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κυρήνην καὶ διδαχθεὶς τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας· περὶ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του ὑποπεσὼν εἰς διάφορα ἀτυχήματα, πρὸ πάντων εἰς οἰνοποσίαν, ἀπέθανεν ὑπὸ ἀπληξίας τὸ 241 ἔτος πρὸ Χρ. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. β', 41. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 177.

Λάκων, ωνος, ὁ (—-), Δούλός τις Συβαρίτης ἐξ Ἰταλίας. Θεοκρ. ε', 5. — 2) Πλαταιεύς τις. Θουκυδ. γ', 53,

Λάκων, ωνος, ὁ (υ-), Laco. Ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας, ὁ Λακεδαιμόνιος. Ξενῳ. Διον. Περ. 419.

Λακωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Λακεδαίμων.

Λακωνικός, ή, όν. Τοῦ Λάκωνος ἢ εἰς τοὺς Λάκωνας ἀνήκων. Ἡρόδ. — ὅθεν, ἡ Λακωνική μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, = Λακωνία ἢ Λακεδαίμων. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη μεσημβρινῶς αὐτῆς, συνορεύουσα πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν κόλπον τῆς Λακωνίας, πρὸς δυσμὰς μὲ τὸν τῆς Μεσσηνίας καὶ μὲ τὸ ὄρος Ταΰγετον καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἀργολίδα. ἡ ἔκτασις ὅλης τῆς Λακωνίας μετὰ τῆς καταστρεφοῦς τῶν Μεσσηνίων ἦν περίπου 150 μιλ. γεωγρφ. τετραγ. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Λευκτρᾳ μάχην τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἠλαττώθη κατ' ἔνα μέτα μέρος. Ὁ Εὐρώτας ποταμός, ταυτὸν Βασιλοπόταμον, ῥέων ἐκ τῆς Σκιριτίδος χώρας πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Λακωνίας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθίου εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον, δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν τὸν Γόρυλον καὶ τὴν Τιάσαν· περιεχομένη δὲ ἡ Λακωνία ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων, τὰ ὁποῖα ἀπεκαθίστων κατὰ μέρη τὸ κλίμα αὐτῆς ἄστατον καὶ ἀριμὸ ἐν καιρῷ χειμῶνος, δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν εὐφορίαν μὲ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, ὑπέκειτο δὲ καὶ εἰς συνεχεῖς σεισμούς. Στράβ. η', 1. περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐρώτα καὶ περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἐκτείνοντο μ' ὅλον τοῦτο τερπνὰ πεδία καρπόεντα παντὸς εἴδους καρπούς καὶ ἔξαιρετον οἶνον. Παυσ. γ'. ἐπίσημοι δὲ ἐν Λακωνίᾳ πόλεις ὑπῆρχον ε'.

Σπάρτη, ἡ Σελλασία, ἡ Σκίρος, αἱ Βρασιαί, καὶ τὸ Γύθιον. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Λακωνίας ἀναφέρονται οἱ Κυνούριοι καὶ οἱ Λέλεγες, περὶ τῆς ἐποχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὁποίων ἀποσιωπεῖ παντάπασιν ἡ ἀρχαία ἱστορία· ἐφεξῆς ἀναφέρονται οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τελευταῖοι οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οὗτοι ἐλθόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐκυρίευσαν ὅλην τὴν Λακωνίαν καὶ διέμειναν ἐν αὐτῇ μέχρι τέλους, συστήσαντες ἰδίους βασιλεῖς ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν· ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Λάκωνες καὶ Λακεδαιμόνιοι ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Λακωνίας. Στράβ. η', 9. Θουκ. γ', 4, 5. Πολύβ. δ', 53. ταυτῶν Λακωνία ἡ κοινῶς. Τσακωνιά, σχηματίζουσα ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὸν Μιστρᾶν. — ὅθεν οἱ Λακωνικοί, = Λάκωνες. Ἀριστφ. Νεφ. 186.

Λακωνικὸς κόλπος, ὁ. Ἡ περὶ τὴν Λακωνίαν θάλασσα, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πελοννήσου μεταξὺ τοῦ Μαλέα καὶ Ταινάρου ἀκρωτηρίων· ταυτὸν κόλπος τῆς Κολοκυθιᾶς. Στράβ.

Λακωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιωτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Λακωνικός. Ἡ κάτοικος τῆς Λακωνίας. — 2) Ἡ χώρα τῆς Λακωνίας, μετὰ τοῦ γαῖα. Ὅμ. Ἐπ. Ἀπολ. 410.

Λάλασις, ωος, ἡ. Μία τῶν τοπαρχιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐν Ἀσίᾳ Κιλικία διῃρέθη ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Πτολμ.

Λάμαχος, ὁ (-υυ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις σταλεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ὡς βοηθὸς τοῦ Νικίου καὶ Ἀλκιβιάδου, ἐζήτησε νὰ καταπείσῃ τούτους εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἀμέσως τὴν κατὰ τῶν Συρακουσῶν ἔφοδον, βέβαιος ὢν ὅτι θέλουν συνηθῆ νὰ τὰς κυριεύσωσι μὲ εὐκολίαν μὲ τὸ νὰ μὴν εἶχον κάμει εἰσέτι οἱ Συρακούσιοι οὐδεμίαν πολεμικὴν προπαρασκευήν. Ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην εἰς πολλοὺς ἀστεϊσμούς του, παράγων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λιὰς καὶ μάχη, μὲ τὸ νὰ διήγειρε τῷ ὄντι ὁ Λάμαχος τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας ὀλέθριον ἐκείνον πόλεμον. Ἀριστφ. Εἰρ. 129. Ἀχαρ. 766.

Λαμαχίππειον, τό. Κωμικὴ παπλασμένη λέξις ἀπὸ τοῦ Λάμαχος καὶ ἵππος, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 1207.

Λάμια, ἡ, καὶ Λάμια. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Σιβύλλαν Ἱεροφίλην. Παυσ. ι', 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ τῆς Λιβύας, τὴν ὁποίαν μὲ τὸ νὰ ἠγάπησεν ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, ἡ Ἥρα μετεμόρφωσεν εἰς ἓν τέρας πλῆρες μανίας καὶ σκληρότητος, ὥστε ἐλέγετο ὅτι ἐρπάζουσα τὰ τέκνα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κατέτρωγεν αὐτὰ ἀπανθρώπως, δι' ὃ καὶ ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς φόβητρον τῶν παίδων. Ἀριστφ. Ἐφκ. 1030. 1173. — 3) Περίφημος ἑταῖρα καὶ αὐλήτρια ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Κλεάνορος καὶ ἐρωμένη τοῦ Πολιορκητοῦ Δημητρίου. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 17.

Λαμία, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, ὀχυρὰ τὸ πάλαι, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ὁ περιβόητος πόλεμος τοῦ Ἀντιπάτρου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· ταυτὸν Ζητοῦνι. Στράβ. — ὅθεν, Λαμιεῖς, οἱ κάτοικ. τῆς Λαμίας, καὶ Λαμιακός, ἡ, ὁν· τῆς Λαχίας ἢ εἰς τὴν Λαμίαν ἀνήκων, ὁ Λαμιακὸς πόλεμος. Διόδρ. Σικλ.

Λαμίας, ου, ὁ (υυ-). Κατ' ἀστεϊσμ. πεπλασμένον κύριον ὄνομα ἀπὸ τοῦ Λαμία, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 77.

Λάμιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Λαμίαν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Λάμις, ιδος, ὁ. Μεγαρεύς τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε μέν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν Σικελίαν. Θουκ. ς', 4.

Λάμισκος, ὁ. Φιλόσοφός τις Πυθαγόρειος ἐκ τῆς νήσου Σάμου. Παλαιφτ. 4.

Λαμνιάς, Λάμνιος, Λᾶμνος, Δωρκ. ἀντὶ Δημνιάς, Λήμνιος, Λῆμνος. ὅπερ ὅρα.

Λάμος, ὁ (ᾰ). Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Τηλέπυλον ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 81.

Λάμος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Φάλαρον. Παυσ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Λάμπεια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 127.

Λαμπάτεια, ἡ, Lampetia. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων. Πολύβ. καὶ Clampetia.

Λαμπετίδης, ου, ὁ (ῐ). Τὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλοψ. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 526.

Λαμπετίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς νύμφης Νεαίρας ἀδελφὴ τῆς Φαεθούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τὰς ἱερὰς βοῦς τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἡλίου ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 132. Ἀπολ. Ῥόδ. αὕτη ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἥλιον τὴν ἀσεβῆ πρᾶξιν τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε οὗτοι ἥρπασαν τινὰς ἐκ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ βοῶν. Ὅμρ. Ὀδ. Μ, 374.

Λαμπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Λαμπείας, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτοῦ. Παυσ. η, 36.

Λαμπιδώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγιδος. Πλάτ. Ἀλκ α', σελ. 124.

Λαμπιτώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις. Ἀριστφ.

Λάμπιχος, ὁ, Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ.

Λάμπος, ὁ. Τὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Δαομέδοντος καὶ εἷς τῶν πεσβυτέρων καὶ σεβασμίων Τρώων. Ὅμρ. Ἰλ. Ο, 527. — 2) Τὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 3) Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 185. — 4) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἡλίου. Ὅμ. Ὀδ. Ψ, 246.

Λαμπρά, ἡ Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Σουνίου καὶ Φαληρέως. Στράβ. ὅθεν Λαμπρεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Δημοσθ.

Λαμπριάδας, α, ὁ (-υυ-), = Λαμπρεύς, ἴδε Λαμπρά. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 21.

Λαμπρίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.

Λαμπροκλῆς, έους, ὁ. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Ξενοφ. Ἀπομν.

Λάμπρος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

Λαμπτήρ, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 27.

Λάμπων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Λαομέδοντος βασιλεὺς τῆς Τροίας, Ἀπολδρ. γ', 12, 3. παρ' Ὅμρ. Λάμπος, ὅπερ ὅρα. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Πυθέα, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν Νεμ. 5. Ἡρόδτ. 9, 77. — 3) Σάμιός τις. Ἡρόδτ. — 4) Ἱερεύς τις καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις. Θουκ. ε', 19. Ἀριστφ. Ἐφκ. 83.

Λαμπωνία, ἡ, = Λαμπώνιον. Στράβ.

Λαμπώνιον, τό. Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀντάνδρου. Ἡρόδτ. 5, 26.

Λάμψελος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Λάμψακος, ἡ, Lampsacum, Κικ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, πρότερον Πιτυοῦσα καλουμένη, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Πριάπου καὶ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Ἡρόδτ. ταυτὸν Λαμψάκη. — ὅθεν Λαμψακηνός, ἡ, ὁν· τῆς Λαμψάκου ἢ εἰς τὴν Λάμψακον ἀνήκων, καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ.

Λαμῶτις, ιδος, ἡ. Μία τῶν ἐν Κιλικίᾳ τοπαρχιῶν, κειμένη μεταξὺ τῶν ποταμῶν Κύδνου καὶ Ἁλυκάνθου. Πτολμ.

Λανούβιον, τό, Lanuvium. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν χωρίον Lavigna. Στράβ.

Λαόγονος, ὁ. Τὸς τοῦ Ὀνήτορος εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμρ. Ἰλ, Π, 64. — 2) Τὸς τοῦ Βίαντος ἐκ Τροίας. Ὅμρ. Ἰλ. Τ, 459.

Λαογόρας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων· ὅστις βοηθῶν τοὺς Λαπίθας ἐναντίον τοῦ Αἰγιμίου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδ. β', 7, 7.

Λαοτάρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, ἴδε Λαοδίκη ἀριθμ. 4.

Λαοδάμας, αντος, ὁ (-υυ-), Ἀττικ. Δεωδάμας. Τὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, ἡγεμὼν τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἰάντος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 116. — 2) Τὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ὁ ὡραιότερος καὶ ῥωμαλεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἐμηλίκων. Ὅμρ. Ὀδσ. Η, 170. Θ, 116. — 3) Τὸς τοῦ Ἐτεοκλέους βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός τον ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τοῦ Κρέοντος. Παυσ. β', 10. Εἷς τῶν μετὰ τῶν Ἐπιγόνων πόλεμον ἐφόνευσεν ὁ Λαοδάμας τὸν Αἰγιαλέα υἱὸν τοῦ Ἀδράστου, ἀλλὰ τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἀπολδρ. γ', 7, 4. κατὰ δὲ Ἡρόδτ. 5, 61. καὶ Παυσ. ἐσώθη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν. — 4) Ἡγεμὼν τῶν Φωκαέων ἐν Ἰωνίᾳ. Ἡρόδτ. 4, 138.

Λαοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπεδόνα. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 198. Ἀπολδρ. γ', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, ἥτις μαθοῦσα τὸν ἐν τῇ Τροίᾳ θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ της ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς λύπης αὐτοχειρίσθη. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 698. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρκὰς ἐγέννησε τὸν Τρίφυλον. Παυσαν. ι', 9.

Λαοδίκεια, ἡ, Laodicea. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, περίφημος καὶ πλουσία διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γιγνόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὴν εὔφορον χώραν της· ταυτὸν Ἐσκὶ-Ἰσσάρ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σελευκείδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ μία τῶν τεσσάρων πρώτων αὐτόθι πόλεων κατὰ Στράβ. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὀχυρὰ καὶ ἐμπορικωτάτη τὸ πάλαι, κατασταθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταυτὸν Λαοδίκη ἢ Λαοδικία. Στράβ. Ἀππιαν. ἔτι δὲ Λαοδίκη. Διον. Περ. 915. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη περὶ τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ Λιβάνου ὄρους, περὶ τῆς ὁποίας οἱ μετὰ ταῦτα συγγραφεῖς ὀλίγα μόνον ἀναφέρουσι. Πολύβ. — 4) Λαοδίκεια, ἡ κατακεκαυμένη, Laodicia Combusta. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς αὐτόθι συμβαίνοντας σεισμοὺς καὶ ἐκρήξεις. Στράβ. — ὅθεν Λαοδικεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρωδν.

Λαοδίκεια, τά, Θουκ. η', 134. ἴδε Λαοδίκειον.

Λαοδίκη, ἡ (ῐ). Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ φιλοκωμῳδὸς ἐγέννησε τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην. Ἀπολδρ. β', 1. — 2) Ἡ ὡραιοτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάωνος, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀκάμαντος, ὅτε οὗτος ἦλθεν ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Τροίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μόνητον· ὕστερον δὲ κατατακομένη ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν ἐν Θρᾴκῃ θάνατον τοῦ παιδός της, ἐκρημνίσθη ἀφ' ἑνὸς ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. Ὅμρ. Ἰλ. Γ, 124. Ἀπολδρ. Δικαρρ. 315-497. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Η, 145. τὴν ὁποίαν οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα ὠνόμασαν Ἠλέκτραν. Αἴλ. ποικ. Ἱστρ. δ', 26. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἔλατος ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον καὶ Πηρέα. Ἀπολδρ. γ', 9. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαπήνορος, ἥτις ἔκτισεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης. Παυσ. Ἀρκ. 53. — 6) Γυνὴ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σέλευκον Νικάτορα. — 7) Θυγάτηρ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε Σέλευκον τὸν Καλλίνικον, Ἀντίοχον τὸν Ἱέρακα καὶ τὴν Στρατονίκην· ὕστερον δὲ φαρμακωσασα

τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀνδρα, διότι ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ὑφορεύθη ὑπὸ τούτου. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ γυνὴ τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου — 9) Ἀδελφὴ τῆς προτέρας καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Παπφλαγονίας Ἀριαράθου τοῦ ἑβδόμου, ὕστερον ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Νικομήδους βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Λαοδόκειον, τό, προσυπακμ. πεδίον. Πεδίον τῆς Ἀρκαδίας, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ Τεγέας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκιδ. δ', 134. ἐκ τῶν ἀρίστων χειροτρφ. ἀντὶ Λαοδίκειον· τὰ Λαδάκεια, παρὰ Πολυβ. β', 51, 55. καὶ Δαοδίκεια, τά, Παυσ. η', 44. ἐκλήθη δὲ αὕτω τὸ πεδίον τοῦτο ἀπὸ τοῦ Λακεδάκου υἱοῦ τοῦ Ἐλέμου. Παυσ. κατὰ δὲ Mannert καὶ κώμη τις αὐτόθι, σχηματίζουσα ἓν εἶδος προαστείου τῆς Μεγαλοπόλεως.

Λαοδόκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 87. — 2) Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων ἑταῖρος τοῦ Ἀντιέχου. Ὅμρ. Ἰλ. Ρ, 699. — 3) Τίὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδ. γ', 11, 5. — 4) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Διώρου. Ἀπολλ. ἀ, 7, 6. — 5) Εἷς τῶν ἡγεμόνων, ὅσοι ἐκστράτευσαν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς πρώτους ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Ἀπολδ. γ', 6, 4. — 6) Κιθαρῳδός τις. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ δ', 2.

Λαοδόη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄλτου βασιλέως τῶν Λελέγων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ὅμρ. Ἰλ. Φ, 85. — 3) Μήτηρ τοῦ Ἐχίονος καὶ Ἐρύτου. Ὀρφ. ἀργον. 13.

Λαοδόκος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιόης. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Λαοκόων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Παρθάονος βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 191. — 2) Ἱερεὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Τροίᾳ, περὶ τοῦ ὀνόματος λέγεται ὅτι, ὅτε οἱ Ἕλληνες προσποιούμενοι ὅτι ἀνεχώρησαν δι' ὅλου ἐκ τῆς Τροίας, ἀφῆκαν πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῆς τὸν κεριβόητον ἐκεῖνον Δούρειον ἵππον, ὁ Λαοκόων ἐσυμβούλευσε τοὺς λοιποὺς Τρῶας νὰ μὴ τὸν εἰσάξωσι παντελῶς εἰς τὴν πόλιν, νομίζων αὐτὸν ὡς ἀπάτην ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ νὰ ἀποτρέψῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὸ νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἓν ἱερὸν ἀνάθημα τῆς Ἀθηνᾶς, ἔπληξε πρῶτος τὴν κοιλίαν τοῦ τεχνικοῦ τούτου ἵππου διὰ τῆς λόγχης του· παροργισθεῖσα ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τὴν ἀσεβῆ ταύτην πρᾶξίν του καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὁ Λαοκόων παρευρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων Τρώων πλησίον τῆς θαλάσσης τελῶν θυσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἔπεμψεν ἡ θεὰ αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἀπέναντι νήσου Τενέδου δύο φοβεροὺς δράκοντας, οἵτινες ὁρμήσαντες κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἱερέα, ἐθανάτωσαν αὐτὸν μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ υἱῶν θέντων παίδων του, ἐκεῖθεν δὲ εἰσελθόντες εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διεσώθησαν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα αὐτῆς. Ἡ διήγησις τοῦ μύθου τούτου ἀποδίδεται εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ποιητὰς καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς Τραγικούς, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐργίλιος ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλ. τῆς Αἰνειάδος του. (Γενν. Λασκόωντος παρὰ Κυίντ. Σμυρ. ιβ', 449.)

Λαοκόωσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀφαρέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγκέως. Θεοκρ. Εἰδ. κβ', 206. παρ' Ἀπολδρ. γ', 10, 3, καλεῖται αὕτη Ἀρήνη ἡ Πολυδώρα.

Λαομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσό. Θεογ. 257.

Λαομεντιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁ Πρίαμος ἢ ὁ Λάμπος. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 250.

Λαομεδόντιος, ία, ιον. Τοῦ Λαομέδοντος ἢ εἰς τὸν Λαομέδοντα ἀναφερόμενος. Πίνδ.

Λαομέδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Εὐριδίκης, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Στρυμὼ θυγατέρα τοῦ Σκαμάνδρου, ἐγέννησε τὸν Λάμπον, Ἱκετάονα καὶ Πρίαμον, θυγατέρας δὲ τὴν Ἡσιόνην, Κίλλαν καὶ Ἀστιόχην. Ἀπολδρ. γ', 11, 3. ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἐλθόντες ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὴν χώραν του, ἔκτισαν τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ, τὸν ὁποῖον μισθὸν μὲ τὸ νὰ μὴν ἠθέλεν ὁ Λαομέδων ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτούς, ἔκαμψεν ὁ Ποσειδῶν ἓν θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον κατεστρέμενε καὶ ἠφάνιζεν ὅλην τὴν ἐπιφάνειάν του· κατὰ δὲ τὴν διαταγὴν τοῦ μαντείου ἄλλη ἀπαλλαγὴ τοῦ δεινοῦ δὲν ἦμεν, εἰμὴ τὸ νὰ προσφέρῃ ὁ Λαομέδων τὴν θέαν του θυγατέρα Ἡσιόνην εἰς βορὰν τοῦ θηρίου τούτου. Ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων τότε διὰ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἠλευθέρωσαν αὐτήν, φονεύσας τὸ φοβερὸν τοῦτο τέρας, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τοῦτον δὲν ἤθελεν ὁ Λαομέδων νὰ φυλάξῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ὑπόσχεσίν του, τοῦ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε ταχεῖς ἵππους του, διὸ καὶ μετὰ ταῦτα πολεμήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐκυρίευσε τὴν πόλιν του, τὴν δὲ Ἡσιόνην αἰχμαλωτίσας, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Τελαμῶνα, Ὅμρ. Ἰλ. Φ, 443. Ἀπολδρ. β', 5, 9. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μελίνης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Λαομήνη, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Λαομήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης. Παλαίφ.

Λαονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γουνέως, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Παυσαν. η', 14.

Λᾶος, ὁ, = Λάϊος. Πίνδ. Ὀλυμ. 2, 70.

Λάος, ὁ, Ποταμός τῆς κάτω Ἰταλίας, χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Βρεττίων· τανῦν Laino. Στράβ.

Λάος, ὁ, Laus. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Συβαριτῶν· τανῦν Laino. Ἡρόδτ. 6, 21. ἔνθα ἡματα, Λάος κεῖται. — 2) Laus Pompeia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Lodi. Πλίν.

Λαουίνια καὶ Λαβινία, ἡ, Lavinia. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἰνείας, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν Σίλβιον. Διον. Ἁλικ. Ῥωμ. ἀρχ. α', 6.

Λαουίνιον, τό, Lavinium. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Αἰνείας, καλέσας αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του Λαβινίας καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ διασωζόντα ἀρχαῖα ἱερὰ τῶν Τρώων. Στράβ. Διονσ. Ἁλικαρ. α', 67. τανῦν Pratica. Στράβ. καὶ Λαβίνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Λαβινιάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Λαοφόντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Σωνδίπαης. Ἀπολδρ. α', 7, 7. ταύτην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Θέστιος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀλθαίαν καὶ Δηΐδαν. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 146.

Λάπαθος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Κρήτης, κειμένη παραθαλασσίως, ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον λιμένα. Στράβ. Διόδρ. Σικελ. ιδ', 59.

Λαπέρσαι, οἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Διοσκούρων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀπὸ τῆς πόλεως Λάς ἐν Λακεδαίμονι, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπόρθησαν. Στράβων.

Λαπίθαι, οἱ (υυ–), ἔθνεϊ. Λαπίθης, ου, ὁ. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ μάχιμον τῆς Θεσσαλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Πηλίου, συγγενὲς καὶ πληθυόχωρον τῶν Κενταύρων, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ βασιλέως αὐτῶν Πειριθόου καὶ τοὺς ὁποίους ἐνίκησαν διὰ βοηθείας τοῦ Ἡρακλέους· μεταξὺ τῶν Λαπίθων τούτων ἀναφέρονται πρὸ πάντων οἱ περιφημότεροι ὁ Δρύας, Κοινέας, Ἐξάδιος καὶ Πειρίθους. Ὅμ. Ἰλ. Α, 263. Μ, 128. Ἡσ. Ἀσπ. 178. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ Λαπίθαι ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Περραιβούς.

Λαπίθαιον, τό. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου ὄρους. Παυσ. γ', 20.

Λαπίθης, ου, ὁ (υυ–) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, ἀδελφὸς τοῦ Κενταύρου καὶ ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸν Πηνειὸν χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λαπίθαι. Διοδρ. Σικ. δ', 69. — 2) Ἥρως τις ἀρχαῖος τῆς Σπάρτης πατὴρ τῆς Διομήδης γυναικὸς τοῦ Ἀμύκλα. Ἀπολδρ. γ', 10. 3. Παυσ.

Λάραγδα, ἡ. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν Akrandéch.

Λαρεντία, ἡ. Laurentia. Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Λάρες, οἱ, Lares. Οἱ παρὰ Ῥωμαίοις Ἑφέστιοι ἢ Κοιτοκίδιοι θεοὶ καλούμενοι, τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Λάρας. Fast. Ὀβιδ. II.

Λαρινᾶτις, ίδος, ἡ· ἴδε Λάρινον.

Λάρινον, τό. Larinum. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν· τανῦν Lurino. ὅθεν, Λαρινᾶτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ, Λαρινᾶτις, ιδος, ἡ, ἡ παρὰ τὸ Λάρινον χώρα. Πολύβ.

Λάριος λίμνη, ἡ, Larius Lacus. Λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλίας, τανῦν Lugadi Como. Στράβ.

Λαρισαῖος, ὁ. = Λαρισσαῖος. Δημ. καὶ Πλάτ.

Λάρισσος, ὁ· = Λάρισσος.

Λάρισσα, ἡ (– – υ) Θυγάτηρ τοῦ Πελασγοῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους Λάρισσα καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις. Παυσ. ζ', 17.

Λάρισσα, Ἰων. Λήρισσα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἔχουσα τερπνὴν καὶ εὔφορον περὶ αὐτὴν χώραν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ γενομένας ὑπὸ τῶν πολιτῶν της τυραννοκτονίας εἰς τὰς ὁποίας σύνοικοι ὑφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος· τανῦν Λάρισσα. Ἡροδ. Θουκ. β', 22. Ἀριστ. πολιτ. ε, 6 – 2) ἡ Κρεμαστὴ λεγομένη καὶ ἡ Πελασγία, πόλις τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν ἐπί τινος ὑψώματος Στράβ. — 3) Ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη παραλίως πλησίον τῆς Ἀμαξιτοῦ· Θουκ. η, 101. Στράβ. — 5) ἡ Φριωνίς. Πόλις ἀρχαία τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῆς Αἰολικῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 840. Στράβ. καὶ αἱ Λήρισσαι, παρ' Ἡροδ. 1, 149. ἔστι δὲ ἡ Αἰγυπτία, παρὰ Ξενοφ. Κυροπαιδ. ζ', 1, 45. ὅτι παρεχώρησεν αὐτὴν Κῦρος ὁ μέγας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ὅσοι ἦλθον καὶ ἠκολούθησαν μετ' αὐτοῦ. — 6) Κώμη, πρότερον δὲ πόλις τῆς Λυδίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Ξενοφῶν εὗρεν ἤδη εἰς ἐρείπια. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 7. – 8) Πόλις τῆς Ἀπαμηνῆς χώρας ἐν Συρίᾳ κειμένη δυτικῶς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Στράβ.

Λαρισσαία, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅς τις εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ Λαρίσσου ποταμοῦ ἐν Ἤλιδι. Παυσ. Ἀχ. 17. κυρ. θυλκ. τοῦ

Λαρισσαῖος, αία, αῖον. Τῆς Λαρίσσης ἢ εἰς τὴν Λάρισσαν ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστικ. Λαρισσαῖος, ὁ κάτοικος. Ἡροδτ.

Λαρισσαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκ τινος ἐν Ἀττικῇ κώμης Λαρίσσης, κατὰ Στράβ. ἀ, 9.

Λαρισσηνός, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Λάρισσαν κώμην τῆς Λυδίας. Στράβ. Στέφ. Βυζ

Λάρισσος, ὁ, καὶ Λάρισος, Στράβ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅς τις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀράξου. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 23.

Λαρτιάδης, ου, ὁ = Λαερτιάδης. Ἀνθολ.

Λάρτιος, ὁ = Λαέρτιος. Σοφοκλ. Αἴ, ἰ.

Λάρυμνα, ἡ. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη

ἐπὶ τῆς Ἠωπαΐδος λίμνης· ταύτν Λάρμες. Στράβ.

Λάς, ασος, ἡ. Ἐπικ. Λάος. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Διοσκοῦροι ὅτι ὁ καὶ Λαπόρσαι ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθησαν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 585. Στράβ. κατ' Εὐσταθ. Ὅμ. αὐτόθ. καὶ κατὰ Στέφ. Βυζ. εὕρηται κατὰ δύω γένη, ἡ Λᾶ καὶ ὁ Λᾶς· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου, ἀδειανιόωντο ἔτι λείψανά τινα τῆς πόλεως ταύτης, πρὸ πάντων τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Λασθένης, ους, ὁ. Θηβαῖος, πολεμήσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ἀμφιάρεω, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 632. — 2) Ὀλύνθιός τις, προδοὺς τὴν πατρίδα αὐτοῦ εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ.

Λασθενία, ἡ. Περιβόητος ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἀρατμία τοῦ Φιλοσόφου Σπευσίππου, Ἀθην.

Λάσιος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ. ς', 21.

Λασίων, ωνος, ὁ. Πόλις ἀχυρὰ τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 30. καὶ Λασιών, ῶνος, Πολύβ. ὅθεν, Λασιώνιος, ὁ κάτοικος. Ξενοφ.

Λασόνιοι, οἱ Ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τῶν Ἀμαζόνων. Ἡρόδ. 3, 90. ἐν δὲ 7, 77. καλοῦνται οὗτοι Καβηλέες Μηδόνιοι.

Λᾶσος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης ἐν Ἀργολίδι, ζήσας περὶ τὴν 68 Ὀλυμπ. Ἡρόδ. 7, 6.

Λατεῖον, τό. Τὸ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενον πολιτικὸν δικαίωμα τῶν Λατίνων. Στράβ.

Λατίνη, ἡ (ῑ). Ἡ χώρα τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἄλλως Λάτιον λεγομένη, Latium. Πολύβ.

Λατινιάς, άδος, καὶ Λατινίς, ίδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου, Ἀνθολ.

Λατινίς, ίδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου.

Λατῖνος, ὁ, Latinus. Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Ἡσ. Θεογ. 1013. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατά τινας υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς νύμφης Μαρικίας, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐάνδρου. Ὅτε ὁ Αἰνείας ἦλθεν ἐκ τῆς Τροίας εἰς τὴν Ἰταλίαν Ὑποδέχθη αὐτὸν ὁ Λατῖνος καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λαβινίαν, Ἰουστιν. Ἐπίτ. — 3) ἔτι δὲ ὁ κάτοικος τοῦ Λατίου. Πολύβ. καὶ Ἐπιθετ. ἀντὶ Λατινικός.

Λάτιον, τό, καὶ Λατίνη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Λατῖνοι, κειμένη μεταξὺ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ καὶ τοῦ Κιρκείου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὸ Λαβίνιον, Λαύρεντον, τὴν Ἀρικίαν, Τούσκουλον καὶ ἄλλας· ταύτην τὴν χώραν κυριεύσαντες οἱ Ῥωμαῖοι πρωΐμως ἤδη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἄγκου Μαρκίου, ἐσύστησαν διαφόρους ἰδίας ἀποικίας ἐπ' αὐτῆς. Διον. Ἁλ. ἀρχ. α', 53. ταύτν Patrimonium Petri ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα.

Λάτμος, ὁ. Ὄρος τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι ἡ Σελήνη συνευρέθη μετὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος· ταύτν Παλιάτσχια. Στράβ. ὅθεν, Λάτμιος, ία, ιον. Τοῦ Λάτμου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λάτμον ἀνήκων Θεοκρ. — 2) παρὰ Θουκ. γ', 33. Νῆσός τις, ἔνθα νῦν Πάτμος γέγραπτ.

Λατοΐδης, ὁ Δωρικ. ἀντὶ Λητοΐδης. Πινδ.

Λατομίαι, αἱ, ἴδε Λεθοτομίαι.

Λάτραμις, εως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Λάτυμνος, ὁ. (ᾰ) Ὄρος τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενον πλησίον τοῦ Ἡρώτωνος. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 19.

Λατοῖ, Δωρικ. ἀντὶ Λητοῖ, Εὐριπ.

Λαύρεντον, τό, Laurentum. Πόλις ἀρχαία τοῦ Λατίου εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν καθέδραν του ὁ βασιλεὺς Λατῖνος ὅτε ἔφθασεν ἐνταῦθα ὁ Αἰνείας ἐκ τῆς Τροιάδος, ὕστερον δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Σαμνιτῶν· ἐπὶ ταύτης κεῖται ταύτν ἡ πόλις Torre di Paterno. Στράβ. καὶ Λαυρέντιος, ἡ. Ἡρωδν. ὅθεν Λαυρεντῖνοι, οἱ κάτοικοι. Πολύβ.

Λαυριακόν, τό, Lauriacum. Πόλις ἐπίνειον τῆς Γερμανίας ἐπὶ τοῦ Νωρικοῦ. Ἀμμιαν.

Λαύριον, τό. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο ἄφθονα μεταλλεῖα ἀργυροῦ. Ἡρόδ. 7, 144. καὶ Λαύριον. Θουκ. Παυσ. ὅθεν Λαυριωτικός, ή, όν· τοῦ Λαυρίου ἢ ἐκ τοῦ Λαυρίου ὄρους· αἱ Λαυριωτικαὶ ἠλαῦκες, ἀργυροῦν νόμισμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων ἔχον παράσημον τὴν ἠλαῦκα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1106.

Λαφάνης, ους, ὁ (–υ–) Υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐκ Παίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, εἷς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν ἄλλων μνηστήρων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ μνηστευθῶσι τὴν Ἀγαρίστην θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδτ. 6, 127. — 2) Υἱὸς τοῦ Λασθένους. Ἀνθολ.

Λαφνία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο μεγαλοπρεπῶς εἰς τὰς Πάτρας τῆς Ἀχαΐας, ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Καλυδῶνα καὶ Μεσσήνην. Παυσ. ζ', 18, δ', 31.

Λαφύστιον, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας μὲ ἕνα ναόν τοῦ Διός ἐπ' αὐτοῦ. Παυσ.

Λαφύστιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαφυστίου ἐν Βοιωτίᾳ. Παυσ. Βοιωτ. 34. ἢ ἀπὸ τοῦ λαφύσσειν, φεύγειν, ταύτ. τῷ φύξιος Παυσ. Ἀτκ. 24.

Λαχάρης, ους, ὁ. Τύραννος τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. ὅς τις ἀπὸ ἐπιθυμίαν πλούτου ἀφῄρεσεν ὅλον τὸν χρυσὸν καὶ ἀργυρον ἐκ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς Πλούτ.

Λάχεσις, εως, ἡ (ᾰ). Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ προσφιορίζουσα τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἡσ. Θεογ. 218.

Λάχης, ητος, ὁ (ᾰ) Εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἰς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἢ ὁ περὶ ἀνδρείας. Θουν.

Λεαγρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδτ. 9, 75. Θουκ.

Λεάδης, ου, ὁ, πίθαν. ὀρθτρ. Λεάδης. Υἱὸς τοῦ Ἀσταχοῦ, ὅς τις μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἀπολέμησε γενναίως ὑπὲρ τῶν Θηβαίων ἐναντίον τῶν ἑπτὰ Ἡρώων. Ἀπολλ. γ, 6, 8. παραβλ. καὶ Heyne. σελ. 629.

Λέαινα, ἡ. Ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ὑπὸ βασάνων ὅτε ἐφονεύθη ὁ Ἵππαρχος υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. Παυσ.

Λεανδρος, ὁ, ποιητκ. Λείανδρος. Νέος τις ὡραῖος ἐξ Ἀβύδου, ὅς τις ἠγάπησε τὴν Ἡρὼ ἱέρειαν τῆς ἐν Σηστῷ Ἀφροδίτης· ἴδε Ἡρώ. Μουσ.

Λεανείρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρκὰς ἐγέννησε τὸν Ἔλατον καὶ Ἀφείδαντα. Ἀπολλ. γ', 9, 1.

Λέαρχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν ὁ ἴδιος πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ, νομίσας αὐτὸν ἔλαφον. Ἀπολλ. γ', 4, 3. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου δευτέρου βασιλέως τῆς Κυρήνης. Ἡρόδτ. 4, 160. καὶ Λάαρχος, ὁ, Πλούτ. — 3) Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ῥηγίου ἀκμάσας περὶ τὴν ἑκτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος, ὅς τις πρῶτος ἐπεχείρισθη τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ.

Λεβάδεια, καὶ Λεβαδία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, περίφημος διὰ τὸ ἐνταῦθα ἄντρον τοῦ Τροφωνίου καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ μνημεῖα· ταύτν Λιβαδία· ἡ διὰ τοῦ ει γραφ. ἐστὶ συνηθεστρ. Ἡρόδτ. 8, 134. διὰ δὲ τοῦ ι εὕρηται μόνον παρὰ Πλουτ. καὶ Πτολ. —

Λεβαίη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας. Ἡρόδτ. 8, 137.

Λέβεδος, ἡ. Μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια τῆς Κολοφῶνος, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα κατέστρεψεν ὁ Λυσίμαχος, μετοικίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς τὴν Ἔφεσον. Παυσαν. Πλίν.

Λεβήν, ῆνος, ὁ, καὶ Λεβήνα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, οὖσα λιμὴν τῶν Γορτυνίων· ταύτν Καλοὶ λιμένες. Στράβ. Παυσ.

Λέβινθος, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων, ταύτν Λεύδα. Στράβ.

Λεβιεγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 257.

Λεβήθρον, τό. Τόπος ὀρεινὸς τῆς Πιερίας πλησίον τοῦ Δίου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔζη ὁ Ὀρφεύς, Στράβ. ἔτι δὲ Λεβήθρα, τά, Ὀρφ. Ἀργον. 50 καὶ Λίβηθρα τά, Παυσ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας σχηματίζον μίαν συνέχειαν τοῦ Ἑλικῶνος, ἔνθα ἐδεικνύετο τὸ σπήλαιον τῶν Μουσῶν καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα αὐτῶν. Παυσ. ταύτν Ζαγαροβούνι. — ὅθεν, Λεβηθρὶς, άδος, καὶ Λεβηθρίς, ίδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ ὄρος Λεβήθρου ἀνήκουσα. Στράβ. Τὸ τῶν Λεβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον, ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος. Στράβ.

Λειμώνη, ἡ = Ἠλώνη, ὅπερ ὅρα.

Λειπεφίλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰολάου καὶ γυνὴ τοῦ Φύλαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Θηρώ. Παυσ. θ', 40.

Λειπόξαις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατήγοντο οἱ Αὐχάται. Ἡρόδτ. 4, 6.

Λεῖρις, ιος, ὁ. Liris. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων· ταύτν Garigliano. Στράβ.

Λείχας, = Λίχας, ὅπερ ὅρα.

Λειψύδριον, τό. Τόπος κατάξηρος ἐν Ἀττικῇ πλησίον τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Ἡρόδτ. 5, 62. (ἐκ τοῦ λείπω καὶ ὕδωρ)

Λειώδης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Οἰνεπος καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, μάντις τὴν ὑπεστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐδυνάτωσεν ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Φ, 144.

Λεισίκρετος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δρίσβα, ὅς τις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 344. — 2) Υἱὸς τοῦ Εὐήνορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὅμ. Ὀδ. Β, 242.

Λέκτον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενον δυτικῶς τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ἡ παραλία χώρα τῶν Αἰολέων· ταύτν Κὰπ Βαβά. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 183. Ἡρόδτ. (ἐν Ἔμν. Ὅμ. Ἀπολ. 217. διαγινώσκει ὁ Jigen ἀντὶ τοῦ Λεκτον, Λεῦκον, ποταμὸς ἐν Μακεδονίᾳ)

Λέλεγες, οἱ. Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀρχὰς ἐλθὸν ἐκ τῆς Καρίας εἰς τὴν Τρωϊκὴν χώραν, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Δέλεγος καλουμένου μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Λακεδαίμονος, ἔτι δὲ μέγα μέρος αὐτῶν κατῴκησαν εἰς τὴν Φωκίδα, Ἀκαρνανίαν, Λοκρίδα καὶ Μεγαρίδα· ἀλλ' ἡ Ἔποχη τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἢ μυθογράφων, φαίνεται δὲ ὅτι ὑπῆρχον εἰς τῶν ἰσχυροτέρων καὶ πολυπληθεστέρων λαῶν ἐπ' ὄσους μετέβησαν ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην, ὅι δ' καὶ οὐδὲς ἀπ' αὐτῆς τῆς μεταβάσεώς των διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος Ὅμ. Ἰλ. Π, 429. Ἡρόδτ. 7, 171. Στράβ. ζ'.

Λέλεξ, γος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, πάππος τοῦ Πύλαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάζοντο πρότερον οἱ κάτοικοι τῶν Μεγάρων Λέλεγες. Παυσ. α', 44 καὶ 39. — 2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠ-

νομάσθησαν οἱ ἐν Λακωνίᾳ ἀρχαῖοι κάτοικοι Δέλεγες· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Κλεοχαρείας ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν. Ἡ ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Δέλεγος τούτου ὑπάρχει πάντῃ ἀσαφὴς καὶ ἀπροσδιόριστος· Παυσ. γ'. 1. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3.

Λεμάνη, (ξ) λίμνη, ἡ. Lacus Lemanus. Λίμνη τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ταυτὸν ἡ τῆς Γενεύης λίμνη ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ, Στράβ. Πτολ.

Λεμοβίκες, οἱ, Lemovices. Ἔθνος τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ Λιμουστόριτον· ταυτὸν Limoges. Στραβ. Πτολ.

Λεντύλος, ὁ, Lentulus. Ὀνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Λεοννάτος, οἱ, Οἱ τῶν ἀνταίων, οἱ τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Περδίκκα ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, λαβὼν εἰς μερίδα τὴν Χώραν τῆς μεγάλης Φρυγίας ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου· ὕστερον δὲ βοηθήσας τὸν Ἀντίπατρον εἰς τῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμον καὶ μεταβὰς εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ ἓν ἰσχυρὸν στράτευμα, ἐνικήθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην. Ἀρριαν.

Λεοντεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Κορώνου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἐκ Θεσσαλίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 745. Μ, 130, 188.

Λεοντιάδης, ου, ὁ (υ—υυ—) Τὸς τοῦ Εὐρυμάχου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν Ἡροδ. ζ, 205. Θουκ. — 2) Πολέμαρχος τῶν Θηβαίων, ὅστις ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Φοιβίδαν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν. Ξενῳ. Ἑλλ. δ', 2. καὶ Λεοντιάδης, Πλούταρχ.

Λεοντῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Συνελίας κειμένη ἀνατολικῶς, οὖσα Ἑλληνική ἀποικία τῶν Χαλκιδέων καὶ ἔχουσα εὔφορον περὶ αὐτὴν χώραν· ταυτὸν Lentini. Θουκ. ε', 3. καὶ, τὸ Λεόντιον, Πτολμ. — ὅθεν, Λεοντῖνος, ίνη, ῖνον, τῶν Λεοντίνων ἢ ἐκ τῶν Λεοντίνων ὤν· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων. Ξενῳ. Ἡ Λεοντίνη, ἡ περὶ τοὺς Λεοντίνους χώρα. Θουκ.

Λεόντιον, ἡ. Περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις λέγεται ὅτι καὶ συνέγραψεν εἰς Ἀττικὴν γλῶσσαν μὲ πολλὴν ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν ἓν βιβλίον κατὰ Θεοφράστου. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. ΙΙΙ. σελ. 613. — 2) Λεόντιον, τό, Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Αἰγίου. Πολύβ. — 3) = Λεοντῖνοι. Πτολ.

Λεοντίς, ίδος, ἡ, Ἡ εἰς τὸν ἥρωα λέων ἀνήκουσα ἢ ἀναφερομένη· ἡ Λεοντὶς φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου ἥρωος Λέω, ἴδε Λέων. Ξενῳ.

Λεοντόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου καὶ μητροπόλις τοῦ αὐτόθι Λεοντοπολίτου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο ὁ λέων-ταυτὸν Τελ-Ἐσσαβέ. — ὅθεν, Λεοντοπολίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυτοῦ, ἥτις μετὰ ταῦτα ἀνομάσθη Παρφύριον. Στράβ. Σκύλ. Πλιν. V. 20.

Λέπιδος, ὁ, Lepidus. Αἰμίλιος. Τὸς τοῦ Μ. Αἰμιλίου Λεπίδου, Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ τὸ 707 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη διὰ συνεργείας τοῦ Ἀντωνίου μέγας Ἀρχιερεὺς τῶν Ῥωμαίων, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἠνώθη μετὰ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου καὶ τοῦ αὐτοῦ Μάρκου Ἀντωνίου συγκροτήσας τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumvirat) ἐν Ῥώμῃ· ἀκολούθως δὲ εἰς τὴν διανομὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἤτις ἔγινεν μεταξὺ τῶν τριῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ἔλαβεν ὁ Λέπιδος εἰς μερίδα τὴν βασιλείαν ὅλης τῆς Ἀφρικῆς. Πολ.

Λεπόντειοι, οἱ, Lepondii, καὶ Lipondii, Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦντες περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τῶν Ἄλπεων. Στράβ.

Λεπρέας, ου, ὁ. Τὸς Λεπρεοῦ.

Λέπρειον, τό. ποιητ. Κάλλιμ. καὶ

Λέπρεον, τό. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένη μεσημβρινὰς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὰ ἀχρεῖα αὐτῶν ἐθνικὰ ἔρεύνια πλησίον τῆς πόλεως Στροβίτζα. Ἡροδ. α, 148. Θουκ. Οὐδτρ. παρὰ Στράβ. Πολυβ. ἀρχ. Λέπρεος, Ἀριστρ. Ὄρν. 149. Παυσ. ὅθεν Λεπρεᾶται, Ἰωνικ. Λεπρεῆται, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Λεπρεατικός, ή, όν, τοῦ Λεπρέου ἢ εἰς τὸ Λέπρεον ἀνήκων.

Λέπρεος, ὁ, καὶ **Λεπρέας**, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 24. Τὸς τοῦ Πυργέως ἢ τοῦ Καύκωνος, φονεύσας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μέαν μονομαχίαν· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Λέπρεον ἐν Ἤλιδι. Παυσ. Ἤλκ. 5. Σχολιαστ. Κάλλιμ. εἰς Δι. 39.

Λεπρέα, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενῳ. Ἑλλ. γ', 2, 30. ἔνθα ὁ Schneider Λετρένους ἀναγινώσκει.

Λεπτή ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Λεπτίνης, ου (ι) ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων, Δημ. Λεπτ. σελ. 466. ἐκδοθέντ. ὑπὸ τοῦ Ὀὐολφίου μετὰ κριτικωτάτων σημειώσεων. — 2) Ἀθλοφὸς τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. Αἰλ.

Λέπτις, εως, ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς Συρτικῆς χώρας, ἥτις καὶ Νεάπολις ἐκαλεῖτο, ταυτὸν Λεβίδα. Πολυβ. Στράβ. — 2) — ἡ μικρά. Πόλις τῆς Βυσάτιδος χώρας ἐν Ἀφρικῇ κλησίον τῆς Ἀδρουμήτου, ὑπὸ Ῥωμαίων Julia Hadrumetina καλουμένη, ταυτὸν δὲ Μουχαμέτη. Πτολ.

Λερία, ἡ = Λέρος. Στραβ.

Λέρνα, ἡ. Λουκ. περὶ τοῦ παῖς δεῖ Ἱστ. συγ. Παυσ. καὶ

Λέρνη, ἡ. Λίμνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὴν περιβόητον Λερναίαν Ὕδραν. Αἰσχ. Προμ. 653. Ἀπολλόδ. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς Λέρνης λίμνης. Στράβ. — 3) Κώμη πλησίον τῆς ὁμωνύμου λίμνης ἐν Ἀργολίδι περίφημος ἐν τῇ παλαιᾷ μυθολογίᾳ διὰ τὴν ἐνταῦθα πραχθέντα φόνον τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Δαναΐδων, αἵ τινες κέψασαι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ὅτε τοὺς ἐμνηστεύθησαν, τὰς ἔρριψαν εἰς τὴν αὐτόθι λίμνην. Πλούτ. Κατὰ δὲ Παυσ. β', 36, εὑρίσκετο αὐτόθι ἓν μόνον ἱερὸν ἄλσος εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος. — ὅθεν, Λερναῖος, αία, αῖον. τῆς Λέρνης ἢ ἐκ τῆς Λέρνης ὤν. Εὐριπ. ἡ Λερναία Ὕδρα, Φεβερός τις ὄφις, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, αὐξηθεὶς ὡς ἐλέγετο ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ τῆς Ἀργολίδος καὶ ἀφανίζων ὅλην τὴν πέριξ κειμένην χώραν· ἐπλάττετο δὲ ἔχων ἑνδεκα κεφαλὰς τῶν ὁποίων ἡ μεσαία ἦν ἀθάνατος καὶ ἄτρωτος. Πρὸς τοῦτο τὸ τέρας ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέους καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰολάου ἐθανάτωσεν αὐτὸ μετὰ πολὺν ἀγῶνα καὶ πάλην, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ φαρμακερὸν αἷμα ἔβαψε τὰ βέλη του διὰ νὰ δύναται εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἐπιφέρῃ δι' αὐτῶν θανατηφόρους καὶ ἀνιάτους πληγὰς καθ' ὅσων ἤθελε τοξεύει. Ἡσ. Θεογ. 314. Ἀπολλόδ. β', 5, 2.

Λέρος, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς Πάτμου· ταυτὸν Λέρο. Ἡρόδ. 5, 125. Θουκ. ή, 27. ἔτι δὲ ἡ Λερία. Στράβ. ὅθεν, Λέριοι οἱ κάτοικ. Φωκυλ.

Λεσβία, ἡ. Ὄνομα κυρ. δούλης, παρὰ Δουκ.

Λέσβος, ὁ. Τὸς τοῦ Λαπίθου, ὅς τις κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Πελασγία καὶ ἀποκατασταθεὶς αὐτόθι, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Λέσβον. Ἐνταῦθα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μεθύμναν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως μέρους τῆς νήσου. Διοδ. Σικ. ε', 82.

Λέσβος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ εὐφορωτέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀρχαιόθεν Πελασγία, Λασία καὶ Ἴσσα καλουμένη, ἔτι δὲ καὶ νῆσος Αἰολίς, παρὰ Σκύλακ. διὰ δὲ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν πολλῶν ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος ὀνομάζει αὐτὴν ὁ Ῥωμαῖος ἱστορικὸς Τακιτος 6, 3, Insula nobilis et amoena. Κατὰ Στράβ. ιγ'. Ὑπῆρχεν ἡ Λέσβος πατρὶς τοῦ λυρικοῦ Ἀλκαίου, Ἀρίονος καὶ τῆς Σαπφοῦς, τοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου, τοῦ φιλοσόφου Πιττακοῦ καὶ Θεοφράστου, τοῦ ἱστορικοῦ Θαυφάνους καὶ Ἑλλανίκου, τῶν ῥητόρων Διοφάνους, Λεσβωναξ, Ποτάμωνος, καὶ ἄλλων. Κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον ἡ περίμετρος ὅλης τῆς νήσου ἦν 1500 σταδίων καὶ τὸ μεγαλήτερον αὐτῆς μῆκος σταδίων 550. τὸ δὲ ἐπισημότερον καὶ ὑψηλότερον ἐπ' αὐτῆς ὄρος ἐκαλεῖτο Ὄλυμπος· ὁ Πομπ. Μέλ. 2, 7. ἀπαριθμεῖ πέντε μεγάλας καὶ ἐπισήμους ἐν αὐτῇ πόλεις, τὴν Ἄντισσαν, Πύῤῥαν, Ἔρεσσον, Ἀρίσβην καὶ Μιτυλήνην, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ὑπερεῖχεν ἡ Μιτυλήνη, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. μεγίστην πόλιν ὀνομάζει, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι πραίμως ἤδη ἐνηγκολάθησαν εἰς παντὸς εἴδους γνώσεις καὶ ἐπιστήμας, διατηρήσαντες αὐτὰς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὕστερον ἕως αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων. Ἀρχαιόθεν δὲ κατεφάνη ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ Αἰολέων, οἵ τινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα διαφόρους ἀνεξαρτήτους καὶ ἰσχυρὰς δημοκρατικὰς πολιτείας, κατακτήσαντες καὶ πολλὰ μέρη τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ἠπείρου· μετὰ τὴν ἐν Μυκάλῃ ἥτταν τῶν Περσῶν ἐνωθεῖσα ἡ Λέσβος μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν καὶ ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων· ἐπὶ δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀυτοκρατορίας ἐχρησίμευεν ἡ νῆσος αὕτη εἰς πολλοὺς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Ῥωμαίων ὡς τόπος τερπνῆς διατριβῆς, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἠρχοντο διὰ ν' ἀπολαύσωσιν ἐν ἡσυχίᾳ τὰς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εὐκράτους κλίματός της ἡδονάς· ταυτὸν Λέσβος ἡ κοινότρ. Μιτυλήνη. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 544. Ἡροδ. 2, 179. Θουκ. Παυσ. ή, 30. ὅθεν, Ἐπίρρ. Λεσβόθεν, ἐκ τῆς Λέσβου, Ὁμ. Λέσβιος, ία, ιον, καὶ ὁ, ἡ, ον, ὁ ἐκ τῆς Λέσβου ὤν, ὁ Λέσβιος οἶνος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐξαίρετον αὐτοῦ ποιότητα. Αἰλιαν. καὶ Οὐσιαστικ. ὁ Λέσβιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λέσβου. Ἡροδ. — ἡ Λεσβιάς, άδος, καὶ Λεσβίς, ίδος, ἡ κατοικ. τῆς Λέσβου. Ὁμ. καὶ Λεσβιάζειν, μιμοῦμαι τὰ τρυφηλὰ καὶ ἡδυπαθῆ τῶν Λεσβίων ἤθη καὶ δίαιταν.

Λεσβῶναξ, ακτος, ὁ. Τὸς τοῦ Ποτάμωνος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χρ. ἑκατοντατετηρίδα, σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ καὶ ζήσας πολὺν χρόνον ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου σώζονται δύο λόγοι προτρεπτικοὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Λουκ. Σουίδ.

Λεσχεανόριος, ὁ (λέσχη) Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῆς τῶν ἀρχαίων λέσχης.

Λέσχης, εω, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων Κυκλικῶν ποιητῶν ἐκ Μιτυλήνης, ἀκμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπό. καὶ συγγράψας τὴν λεγομένην μικρὰν Ἰλιάδα. (ἡ γενικ. Λέσχεως, ἔστιν ἡμαρτημ. παρβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 34. σελ. 147.)

Λετραῖος, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Πέλοπος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Λετρῖνοι. Παυσ. ς', 22.

Λετρῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας· ταυτὸν Πύργος. Ξενῳ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Παυσ. ς', 22, ὅθεν, Λετριναῖοι, οἱ κάτοικ. Παυσ.

Λευκά, τά, Leuca. Πόλις τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν S. Maria di Leuca. — 2) τὰ Λευκὰ ὄρη. Συνέχειά τις ὀρέων φερομένη διὰ τοῦ ἀντικοῦ μέρους τῆς νήσου Κρήτης· ταυτὸν Σφακιά. Στράβ.

Λευκαδία, ἡ, προσυπακμ. νῆσος. Κατ' ἀρχὰς χερσόνησος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας μετὰ τῆς ὁποίας συνεῖχετο διὰ τοῦ στενοῦ Ἰσθμοῦ Διορρύκτου καλουμένου, τὸ ὁποῖον κατασκεψαντες οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἔκαμον αὐτὴν νῆσον πρὸς εὐκολίαν τοῦ διάπλου. Θουκ. γ', 81. ἔτι δὲ καὶ Λευκάς, ὅπερ ὄρα· ταυτὸν Ἀγία Μαῦρα.

Λευκάδιος, ὁ, Τίδε τοῦ Ἰκαρίου, ὃς τις ἐβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλυζίου εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Λευκάς. Στράβ, ι'. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκαρνανίᾳ πόλεως Λευκάδος, ἔνθα ὑπῆρχεν εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Θουκ. γ', 94.

Λευκάδιος, ία, ιον. Τῆς Λευκάδος, εἰς τὴν πόλιν Λευκάδα ἀνήκων, ἢ ἐκ τῆς νήσου Λευκαδίας ὤν· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Λευκάδος. Ἡρόδ.

Λευκαί στῆλαι, αἱ, Χώρα τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περὶ τὸν Μαρσύαν ποταμὸν ἐπὶ τῆι Φρυγίας. Ἡρόδτ. 5, 118.

Λευκανία, ἡ, Lucania. Ἡ χώρα τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ περιεχομένη ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Ταραντίου κόλπου, πρότερον Οἰνωτρία καλουμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφέροντο πάντοτε ἐχθρικῶς ἐναντίον τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων ἀποίκων, τῶν ὁποίων μετὰ καιρὸν ἀκυρίευσαν πολλὰς πόλεις· ἦσαν δὲ οἱ Λευκανοὶ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριοι καὶ μάχιμοι, μὴ θελήσαντες ποτὲ νὰ διδαχθῶσί τι παρὰ τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων· ταυτὸν ἀποτελεῖ ἡ Λευκανία ἓν μέγα μέρος τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως. Στράβ.

Λευκάνιοι, οἱ, ἴδε Λευκανέδαι.

Λευκανοί, οἱ, Lucani. Οἱ κάτοικοι τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Λευκάς, άδος, ἡ. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Ω, 11. ἡ Λευκὰς πέτρη. Βράχος τις περὶ τὰ παράλια τῆς Ἠπείρου, ἔνθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Ἅιδου κατάβασις. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Λευκαδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μέρους τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ἡ νῆσος αὕτη ἀπὸ τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανικῆς ἠπείρου. ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζετο ἐνταῦθα ἐτησίως μία πομπώδης ἑορτὴ καθ' ἣν ἐκρήμνιζον ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα τῶν καταδίκων. Στράβ. ι'. περίφημος ὑπῆρχεν ὅτι παρὰ τῆς ἀρχαίας ἡ Λευκὰς διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πήδημα ὑπὸ πολλῶν ὅσοι κατεταράττοντο ἀπὸ σφοδρὰ πάθη τῆς ψυχῆς. Ἡρόδτ. ἡ, 87. Θουκ. γ', 94. γ', 94. Πτολ. Ἡφαιστ. ταυτὸν Ἀγία Μαῦρα. — 3) = Λευκαδία Δημοσθ. Στράβ.

Λευκασία, ἡ, ἴδε Λευκωσία.

Λευκάριστος, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς νῦν Σιλεζίας. Πτολ.

Λευκάτας, α. Δωρκ. ἀντὶ Λευκάτης, ὁ (ᾱ), Leucata. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκαδίας κείμενον νοτιοδυτικῶς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου λέγεται ὅτι ἐκρημνίσθη ἡ περίφημος Σαπφὼ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ τὸν πρὸς τὸν νέον Φάωνα ἔρωτά της· ταυτὸν Κάπο Δουκάτον. Στράβ. σελ. 461. ὅθεν, ὁ Λευκάτας ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Λευκή, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Εὐξείνου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ, ἱερὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἤτις καὶ Ἀχίλλειος νῆσος ἐλέγετο. Κατὰ Στράβ. ἀπεῖχεν αὕτη 500 στάδια ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τύρα (Νέστου) ποταμοῦ· ἔτι δὲ, ἡ Φαεννὰ νῆσος, παρὰ Ποιδ. Νεμ. ζ, 80. καὶ, ἡ Ἀχιλλεία, ὅπερ ὄρα. παρβλ. Διον. Περ. 543. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, πιθαν. πλησίον τῶν Ἀκριῶν. Στράβ. καὶ, Λευκαί, παρὰ Πολυβ.

Λευκή ἀκτή, ἡ. Κώμη τῆς Προποντίδος ἐν Θράκῃ ἔνθα συνήθως ἔπραττον διάφορα πλοῖα· Ἡρόδτ. 7, 25. καὶ, Λευκὸν πεδίον. Πεδιάς τῆς Θράκης πλησίον τῆς πόλεως Καρδίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας πιθαν. ἔκειτο ἡ κώμη Λευκὴ ἀκτή· Δημ. Ἀλ. σελ. 86. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας.

Λευκὴ κώμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβίου κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον μέγαν φρουρὰν καὶ ἔλαμβανον τελώνιον ἀπὸ ὅλας τὰς εἰσερχομένας αὐτόθι πραγματείας. παρβλ. Μαννερτ. Γεωγρ. VI. 50.

Λευκίμμη, ἡ· Στράβ. καὶ

Λευκίμνη, ἡ, Leucimna. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας κείμενον νοτιοανατολικῶς αὐτῆς· ταυτὸν Capo Bianco. Θουκ. α', 30.

Λεύκιος, ὁ· Lucius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Λευκιππη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁμ. Ἤμν. Δημ. 418. Παυσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἴλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος· Τρῳὰς, κατά τινας δὲ ἡ Λευκίππη ἦν γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου. Σχολ. Λυκφ. 18. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. 753. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της Ἀριστίππης καὶ Ἀλκιθόης· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 43. — 4) Γυνὴ τοῦ Εὐήνορος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος. Πλάτ. Κριτ. σελ. 113.

Λευκιππίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Λευκίππου ἢ ἐκ τοῦ Λευκίππου οὖσα· αἱ Λευκιππίδες, προσυπακμ. θυγατέρες· αἱ κόραι τοῦ Λευκίππου ἡ Ἱλείρα καὶ Φοίβη, ἁρπασθεῖσαι ὑπὸ τῶν Διοσκούρων. Εὐριπ. Ἡλ. 1467. Ἀπολδρ. γ', 10, 3.

Λεύκιππος, ὁ, Τίδε τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ Τυνδάρεως, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Μεσσηνίαν κατῴκησεν αὐτόθι ὅπου ἐγέννησε τὴν Ἱλάειραν, Φοίβην καὶ Ἀρσινόην, ἐκ τῶν ὁποίων τὰς δύο πρώτας ἥρπασαν οἱ Διόσκουροι, ἡ δὲ τελευταία Ἀρσινόη ἐγέννησε, κατά τινας, μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀπολδρ. γ', 10, 3. — 2) Τίδε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυτέλης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. γ', 12, 3. — 3) Τίδε τοῦ Οἰνομάου ἐξ Ἠλείδος· ἀγαπήσας τὴν Δάφνην. Παυσ. Ὁμηρ. Ὕμν. Ἀπολ. 212. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Δάμπρου καὶ τῆς Γαλατείας, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι ἡ Ἀντιόπη μεταμόρφωσεν ἀπὸ παρθένον εἰς νεανίαν κατὰ παράκλησιν τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ. 17. — 5) Τίδε τοῦ Νάξιου καὶ πατὴρ τοῦ Σμαρδίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Νάξου. Διοδ. Σικ. ε', 57. — 6) Φιλόσοφος τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοκρίτου, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται κυτάπασιν ὁ βίος καὶ ἡ πατρίς· κατά τινας μὲν ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς νήσου Μήλου κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὰ Ἄβδηρα, ζήσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. Τιτζ. Χιλ. 937. Ἀρισττ. Διογ. Λαέρτ. α'.

Λευκοθέα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ Ἰνὼ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀφ' οὗ συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν θαλασσίων Θεοτήτων. Ὁμ. Ὀδ. ε, 334. Ἀπολδρ. — 2) Μία τῶν μικρῶν νήσων ὅσαι κεῖνται περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἴδε Λευκωσία.

Λεῦκοι, οἱ, Leuci. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ Τούλλιον, ταυτὸν Toul. Στράβ.

Λεύκολλα, ἡ. Λιμὴν τῆς νήσου Κύπρου κείμενος ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους. Στράβ.

Λεύκολλος, ὁ· Lucullus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στρβ. ἔτι δὲ Λούκουλλος, Λουκ.

Λευκολόφας, ου, ὁ. Νέος τις μαλθακὸς καὶ ἁβρόβιαιος παρ' Ἀριστφ. Ἐκκ. 647. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Λευκολοφίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατὴρ τοῦ Ἀδειμάντου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 315.

Λευκόν, τό, προσυπακμ. ὄρος, = Λευκὰ ὄρη. Καλλιμ. Ἄρτ. 42. — 2) προσυπακμ. πέδιον, = Λευκὴ ἀκτή. Δημ. Ἀλ. σελ. 86.

Λευκὸν τεῖχος, τό. Φρούριον τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, τοῦ ὁποίου τὰ τείχη ἦσαν κτισμένα ἐκ λευκῶν τετραγώνων λίθων, ἐν τούτῳ ὑπῆρχε καὶ ἡ καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· Ἡρόδτ. 3, 91. Θουκ. α', 104.

Λευκονοεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λευκονόης δήμου τῆς Ἀττικῆς. Δημ.

Λευκονόη, ἡ, ἡ Λευκόνιον, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν. Σουίδ.

Λευκόνοη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύα, ἴδε Ἀλκιθόη. Ὀβιδ.

Λευκοπέτρα, ἡ, Loucopetra. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Cap del' Armi· Στράβ. Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, παρὰ Θουκ. ὅπερ ὄρα.

Λεῦκος, ὁ. Εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 491. — 2) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας. Πλουτρ.

Λευκόσυρος, οἱ. Λαὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Λευκοφρύνη, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτῆς ἐν Μαγνησίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, συγκρινόμενος κατὰ τὴν ὡραιότατα μ' ἐκεῖνον τῆς Ἐφέσου· Στράβ. α', 14.

Λεύκοφρυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Μαγνησίας· Ξενφ. Ἑλλ. γ', 2, 19. ὅθεν, Λευκοφρύνη, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα περιφήμου αὐτῆς ναοῦ. Παυσ.

Λεῦκτρα, τά. Κώμη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θεσπιῶν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Ἐπαμεινώνδα καὶ τῶν 5000 Θηβαίων ἐναντίον τῶν Σπαρτιατῶν· ταυτὸν Ἐρημόκαστρον. Ξενφ. Ἑλ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Μεσσηνίας πλησίον τῶν Θαλαμῶν παραθαλασσίως. Παυσ. καὶ Λεῦκτρον τὸ Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. Θουκ. ε', 54. τῆς Ματεάτιδος. Ξενφ. Ἑλ. 5', 5, 24.

Λευκτρικός, ή, όν. Τῶν Λεύκτρων ἢ εἰς τὰ Λεύκτρα ἀναφερόμενος· τὰ Λευκτρικά, ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη. Πολύβ.

Λεῦκτρον, τό, = Λεῦκτρα ἀριθμ. 2. — 2) Κώμη τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἀργίου. Στράβ.

Λεύκων, ωνος, ὁ. Τίδε τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεριστοῦς. Ἀπολδρ. α', 9, 2. — 2) Ἡγεμὼν μιᾶς μικρᾶς χώρας τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχεν ἡ πόλις Παντικαπαία ἄρξας αὐτόθι περὶ τὴν ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, ἀνὴρ γενναῖος καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος, νικήσας πολλάκις τοὺς ἐχθρούς του διὰ τῆς φρονήσεως καὶ καρτεροψυχίας του· Δημ. Λεπτ. Πολυαιν.

Λεύκων, ωνος, ὁ. Χωρίον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Κυρηναϊκῆς χώρας πλησίον τῆς Βάρκης· Ἡρόδτ. 4, 160.

Λευκώνης, ου, ὁ. Τίδε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀσχρηΐδος μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 8.

Λευκωνίδαι, οἱ (ῑ). Οἱ ἀπόγονοι τοῦ τυράννου Λεύκωνος ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 5', 13.

Λευκώνιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Χίου. Θουκ. η', 24. καὶ Λευκωνία, ἡ· Πολυαιν.

Λευκωπεύς, έως, ὁ. Τίδε τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως. Ἀπολδρ. α', 7, 10.

Λευκωσία, ἡ. Μία τῶν Σπορήνων ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Λευκωσία πλησίον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσσῃ. Στραβ. ε'. Διυφρ. — 2) Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἰταλίας, ταυτὸν Licosa. Στράβ.

Λευτυχίδης, εω, ὁ (-υυ-) Ἰωνικ. ἀντὶ Λεωτυχίδης, ὅπερ ὄρα.

Λέχαιον, τό· Lachaeum. Λιμὴν τῆς Κορίνθου κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως δι' ἑνὸς τείχους. Ξενφ. Στράβ. — ὅθεν, Λέχαιος, τοῦ Λεχαίου ἢ ὁ ἐν Λεχαίῳ κατοικῶν· καὶ Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν τῷ λιμένι Λεχαίῳ. Καλλιμ. Δηλ. 271.

Λεχεάτης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν εἰς τὴν Ἀλιφήραν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ· Παυσ. η', 26.

Λέχης, ὁ. Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Περιήνης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν Λέχαιον. Παυσ. β', 2.

Λεωβώτης, ου, ὁ, Ἰων. κλιτ Λαβώτας. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, καθ' Ἡροδ. 1, 65. ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπιτροπεύθη ἀνήλιξ ἔτι ὤν· κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Χαρίλαος υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου. Λέω εὑρίσκεται ἐν τῇ συνθέσ. Ἰων. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Λαο.

Λεωγόρας, ου, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ Λαογόρας. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἀνδοκίδου. Θουκ. α', 51. — 2) Περιβοήτος τις ἀδηφάγος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Νεφ. 109.

Λεωδάμας, αντος, ὁ (υ–υ–). Περίφημός τις ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις τὸν δῆμον Ἀχαρνεὺς· Δημοσθ. — 2) Στολαρχός τις παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 249. ἔνθα ἄλλοι Λαομέδων ἀναγινώσκουσι.

Λεώδοκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Δαόδοκος. Τὶς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηρροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 119.

Λεωκήδης, ους, ὁ. Τὶς τοῦ Φειδίωνος τυράννου τοῦ Ἄργους. Ἡροδ. 6, 127.

Λεωκόριον, τό (Λέως, κορη). Ναὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ εἴτος Κεραμεικοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν πρὸς τιμὴν τῶν Συγγενέρων τοῦ ἥρωος Λέω· αἵτινες ἐπρόσφερον ἑαυτὰς ἑκουσίως εἰς θυσίαν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ συμβᾶσαν τινὰ λοιμώδη ἐπιδημίαν. Θουκ. α', 20. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Λεωκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ.

Λεωκρίτος, ὁ, ἴδε **Λεοκρίτος**.

Λέων, οντος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ. — 2) Τὶς τοῦ Εὐρυκρατίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡροδ. — 3) Σπαρτιάτης τις, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς τὴν Θρᾴκιν ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. γ', 93. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Σαλαμίνιος, τὸν ὁποῖον κατεδίκασαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς θάνατον. Ξενοφ. Ἑλλ.

Λέων, οντος, ὁ. Ἡώμη παραθαλάσσιος τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. δ', 97. — 2) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης ῥέων ἀρκτικῶς τῆς Σιδῶνος. Ἱστολ. πιθαν. ὁ νῦν Ἀβλέ.

Λεωνίκη, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατὰ Reich. ἡ νῦν Villar Lucengo. Ἱστολ. β', 6. Πλιν.

Λεωνίδας, Ἰων. Λεωνίδης, ου, ὁ (υ–υ–). Τὶς τοῦ Ἀναξανδρίδου ἀδελφὸς τοῦ Ἡλεμβρότου καὶ Κλεομένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους. Ὅτε ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐμέλλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πολυαρίθμον ἀκεῖνο πλῆθος τῶν βαρβάρων, ἐπιπαιλῶν τὸν πατελῆ ἀφανισμὸν καὶ ὑποδουλώσιν αὐτῆς, ὁ Λεωνίδας ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν συμμάχων πόλεων στρατηγὸς τῆς διὰ ξηρᾶς δυνάμεως ἐπέμφθη εἰς τὰς Θερμοπύλας μ' ἓν σῶμα 300 γενναίων Σπαρτιατῶν διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ τούτου ὥστε νὰ μὴ δυνηθῶσιν οἱ ἐχθροὶ νὰ προχωρήσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἑλλάδος· μὲ τὸ μικρὸν τοῦτο Σπαρτιατικὸν σῶμα ἠνώθησαν καὶ ἄλλα στρατεύματα ἐκ διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ὥστε ὅλη ὁμοῦ ἡ δύναμις μὲ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς οὗτος ἐφάνη ἐν τάχει πρὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἐσυγκροτεῖτο κατ' Ἡροδ. 7, 202 ἐξ 7000 ἀνδρῶν, κατὰ δὲ Διόδ. Σικ. ιά, 4. ἐξ 7400. Μετὰ πολλὰς ἐφόδους καὶ αἱματοβδεις συμπλοκὰς τὰς ὁποίας οἱ ὀλίγοι οὗτοι Ἕλληνες ὑπέμειναν ἀπὸ μέρους τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, ἠδυνήθησαν διὰ τῆς ἀκαταμαχήτου καὶ ἀπαραδειγματίστου κορτερεψυχίας τοῦ ἀξίου αὐτῶν στρατηγοῦ νὰ τρέψωσιν αὐτὰ πολλάκις εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν καὶ φόβον· ἀλλὰ μέχρι τέλους Τραχίνιός τις Ἐφιάλτης κλεψίας, προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, ἀνεκάλυψαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς μίαν ἄλλην στενὴν ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων, διὰ τῆς ὁποίας οὗτοι ἐδιηγήθησαν ὥρμησαν ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους κατὰ τῶν μαχομένων Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ἤδη εἶχον περικυκλωμένους ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Ὅλοι οἱ πρὸ μικροῦ ἐνωθέντες μετὰ τοῦ Λεωνίδα Ἕλληνες ἀφῆκαν τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ἦλθον νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας, ἐκτὸς τῶν Θηβαίων καὶ τῶν ὀλίγων Θεσπιέων, οἵτινες ἀπεφάσισαν νὰ ὑπομείνωσι μετὰ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν τὴν ἀδυνήρὰν ἔκβασιν τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τελευταίας καὶ φοβερᾶς ἀκαίνης νυκτὸς ὁρμήσας ὁ ἀπότοκος οὗτος τῆς πατρίδος των ὑπερασπιστὴς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν βαρβάρων, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πέραν τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου, καὶ κατασφάξας μὲ τοὺς ὀλίγους περὶ αὐτὸν γενναίους πολεμιστάς του πολλοὺς ἐκ τῶν ἐχθρῶν, εἰσεχώρησεν ἕως αὐτῆς τῆς σκηνῆς τοῦ μεγάλου βασιλέως· ὅστις ὑπὸ φόβον εἶχεν ἤδη πραπῇ εἰς φυγήν· ἐνταῦθα περικυκλωθέντες οἱ Ἕλληνες πονταχόθεν ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν Περσῶν ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς αἱμοβόρου καὶ σφοδρᾶς μάχης, ἴδον τελευταῖον νὰ πέσῃ ὑπὸ τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν ὁ γενναῖος οὗτος βασιλεύς, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἠδυνήθησαν μόλις μὲ πολὺν ἀγῶνα νὰ διασώσωσι· κατὰ δὲ Ἡροδ. 7, 232. λαβόντες οἱ Πέρσαι τὸ πτῶμα τοῦ Λεωνίδα κατεμαστίγωσαν αὐτὸ μὲ πολλὰς ὕβρεις καὶ ἀτιμίας. Πρὸς αἰώνιον ἀνάμνησιν καὶ δόξαν τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀξίου αὐτῶν βασιλέως ἤγειρον οἱ Λακεδαιμόνιοι πλησίον τοῦ ἐν Σπάρτῃ θεάτρου ἕνα τάφον τοῦ Λεωνίδα, ἐγχαράξαντες εἰς μίαν στήλην καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν οἵτινες ἀπέθανον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην. Παυσ. η', 14. — 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν πρώτων διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἀνατραφεὶς πρότερον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Κλεομένην. — 3) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου. Στραβ. ιδ'. — 4) Στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων. Αἰλιαν.

Λεωνίδης, ου, ὁ. Ἰατρὸς Ἀλεξανδρινός, πιθαν. ζήσας μετὰ τὸν Γαλινὸν καὶ συγγράψας ἰατρικὰς θεωρίας καὶ παρατηρήσεις περὶ παθῶν· Ἀετ. λογ. β', 13.

Λεωπρέπης, ους, ὁ, καὶ Λεωπρεπεύς. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου ἐκ τῆς νήσου Κέω. Σιμων. Ἐπ. Ἡροδ. 7, 228.

Λέως, εω, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποίου αἱ τρεῖς θυγατέρες ἐπρόσφερον ἑαυτὰς εἰς θυσίαν πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος των, ὅθ' ὅ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον εἰς τιμὴν αὐτῶν ἕνα ἴδιον βωμὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν Λεωκόριον καλούμενον, ὅπερ ὁρᾶ· ἔτι δὲ καὶ Ἥρως ἐπώνυμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Λεοντὶς φυλὴ Παυσ. α', 5. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Λεωσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, διαπρέψας πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Λαμίᾳ μάχην κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου. Οὗτος μετεκόμισε καὶ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσοι ἐπολέμησαν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὸν Δαρεῖον ἐναντίον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοὺς ὁποίους κατὰ διαταγὴν τῆς πατρίδος του ἐπίλεξεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἔτι ἐκλέχθη στρατηγὸς ἐναντίον τῶν Μακεδόνων. Παυσ. α', 25. Δημοσθ.

Λεωτροφίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του. Ὄρν. 1406. Λευκ.

Λεωτυχίδης, ου, ὁ. Δωρκ. Λεωτυχίδας, α, (υ–υυ–) κυρ. πατρων. ὄνομα· Τὶς τοῦ Λεωτύχου· καὶ κύριον ὄνομα· βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, ὅστις εἰς τὸν μετὰ τῆς Περσίας πόλεμον τῶν Ἑλλήνων οὗ καὶ οὗτος ἡγεμὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετὰ τοῦ Ξανθίππου, ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα καὶ στρατηγικὴν ἐμπειρίαν εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην, κατακαύσας τὰ πλοῖα καὶ χρήματα τῶν αὐτόθι ἐστρατοπεδευμένων Περσῶν· ὕστερον δὲ πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν οἴκοι τελῶν διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Θεσσαλοὺς, διότι εἶχον ἑνωθῇ μὲ τοὺς Πέρσας πολεμοῦντες τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας, μετὰ μίαν κατ' αὐτῶν νίκην του ἐωραδοκηθεὶς καὶ φοβούμενος τὴν ἐπαπειλουμένην κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἐφόρων ζημίαν ἔφυγεν εἰς τὴν Τέγεαν, ὅπου ἀπέθανεν ἐξόριστος τῆς πατρίδος του, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 466 ἕως 451 ἔτους πρὸ Χρ. Θουκ. α', 89. Λευτυχίδης, Ἡροδ. — 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀγίδος τοῦ πρώτου, τὸν ὁποῖον ὑποπτευόμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι ὡς μὴ γνήσιον υἱόν τοῦ Ἀγίδος καὶ διὰ παρακινήσεως μᾶλλον τοῦ Λυσανδρου δὲν ἀφῆκαν νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀγίδος τὸν μέγαν Ἀγησίλαον. Ξενοφ. Ἀγησ. α', 5. καὶ Λεωτυχίδα.

Λεωχάρης, ου, ὁ (ᾱ). Περίφημος ἀγαλματοποιος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102 Ὀλυμπ. ὅστις συνεργάσθη καὶ οὗτος μετ' ἄλλων συγχρόνων του ἀγαλματοποιῶν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ θαυματίου τάφου τοῦ Μαυσώλου ἐν Καρίᾳ, ὁ δὲ Πλίνιος ἀναφέρει καὶ ἄλλας διαφόρους ἐπίσης ἀξιολόγους ἐργασίας τοῦ τεχνίτου τούτου. Παυσ. Πλιν. 36. 5.

Λήδα, ἡ. Ἐπικ. Λήδη. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Γλαύκου καὶ τῆς Λαοφόντης. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 146. ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Τυνδάρεως βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐγέννησε τὴν Τιμάνδρειν, Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν Κάστορα. Ἀγαπήσας δὲ αὐτὴν καὶ ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς κύκνον, ἐγέννησε καὶ οὗτος ἐξ αὐτῆς τὴν ὡραίαν Ἑλένην καὶ τὸν Πολυδεύκην. Κατά τινας ἐγέννησεν ἡ Λήδα δύω ὠά· τὸ ἓν ἐκ τοῦ Δ.ος καὶ τὸ ἄλλον ἐκ τοῦ Τυνδάρεω, καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου ἐκβῆκεν ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Πολυδεύκης, ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου ὁ Κάστωρ καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 298. Ἀπολλ. γ', 10, 5. Ὑγῖν.

Λήθαιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς Γορτυνίας καὶ εἰσβάλλων μεσημβρινῶς εἰς τὴν θάλασσαν. Στράβ. — 2) ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Μαγνησίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον, Ἀνάκρ. 58. Στράβ.

Λήθαιος, ἢ **Λήθειος**, ω, ον. Τῆς Λήθης ἢ εἰς τὸν ποταμὸν Λήθην ἀνήκων· τὸ Λήθαιον πεδίον. Οὕτως ἐκαλεῖτο πεδίον τι περὶ τὴν πόλιν Λεβαδείαν ἐν Βοιωτίᾳ. Θεογν. 106.

Λήθη, ἡ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Ἅιδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνουσαι αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων, λησμονοῦν ὅλα τὰ ἐν τῷ βίῳ κατὰ τὴν ἰδέαν τινὰς ἀρχαίου ἔπους ἐξ αὐτοῦ καὶ ὅλας ἐκείναι αἱ ψυχαὶ ὅσαι ἔμελλον νὰ ἀναζήσωσιν αὖθις, ὥστε αὐτὸν νὰ λησμονήσωσι καὶ αὐταὶ τὰς ἀπολαύσεις τῶν Ἠλυσίων πεδίων· Πλατ. Πολιτ. εἰς Οὐίργ. τὸ Λήθης πεδίον. Τόπος τις καταχθόνιος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι ἐπήγαζεν ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης. Ἀριστ. Πλάτ. — 2) Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Λεβαδείας. — 3) Ὁ τῆ. Λήθης ποταμός. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, Flumen Oblivionis παρὰ Λιβ. ὅστις καὶ Βελιών ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὁρᾶ.

Λήθος, ὁ. Τὶς τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐν Δαρίσσῃ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 843.

Λήιτος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀλεκτρύονος ἢ Ἀλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν· Ὁμ. Ἰλ. Β, 494.

Δήλαντον πεδίον, τό. Εὔφορος καὶ τερπνὴ πεδιάς ἐπὶ τοῦ ἀντικοῦ μέρους τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας περὶ τὸν Δήλαντον ποταμόν, ἔχουσα πηγὰς θερμῶν ὑδάτων καὶ μεταλλεῖα σιδήρου· Ὁμ. Ἥμν. Ἀπολ. 220. Στράβ. ἡ γραφ. Δίλαντον ἐστὶν ἤτοι ὀρθῆ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ε', 1. — ὅθεν Δηλάντιος, ία, ιον, τοῦ Δηλάντου, τὸ Δηλάντιον πεδίον, Καλλιμ.

Δήλαντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων διὰ τοῦ Δηλάντου πεδίου δυτικῶς τῆς νήσου· Θεογν. 872.

Λημνίαι, αἱ. Αἱ γυναῖκες τῆς νήσου Λήμνου, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέραται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις

ὅτι μὲ τὸ νὰ κατεφρόνησαν ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης, ἡ θεὰ αὕτη διήγειρε μῖσος εἰς τοὺς ἐν Λήμνῳ ἄνδρας κατ' αὐτῶν, ὥστε ἐγκαταλιπόντες αὐτὰς ἔλαβον ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῆς Θράκης· αἱ Λημνίαι ἐκδικούμεναι ἐθανάτωσαν ὅλους αὐτῶν τοὺς ἄνδρας, συστησάσαι ἰδίου βασίλειον συνιστάμενον ἐκ μόνων γυναικῶν, βασίλισσα δὲ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Ὑψιπύλη θυγάτηρ τοῦ Θόαντος ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 609. Ἀπολδρ. α', 9, 17. ὅθεν, τὰ Λήμνια ἔργα, ἀντὶ αἱ κακουργίαι τῶν Λημνίων γυναικῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. αὐτοθ.

Λήμνιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡφαίστου ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, καὶ διότι ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖον του· Ἀνακρ. 45, 2.

Λῆμνος, ἡ, Δωρκ. Λᾶμνος. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ Μυρίνα· εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐπεκράτησεν ἀρχαιόθεν ἡ λατρεία τοῦ Ἡφαίστου θεοῦ, διὸ καὶ ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖόν του, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο τοὺς καρανοὺς τοῦ Διός. ἐπὶ ταύτης ὑπῆρχεν καὶ εἷς Λαβύρινθος· ταύτην Λήμνος, κοιτρ. Σταλιμένη. Ὅμ. Ἰλ. Α, 594. — ὅθεν Ἐπίρ. Λαμνίθεν, ἐκ τῆς Λήμνου. Πινδ. Λήμνιος, ία, ιον· τῆς Λήμνου ἢ ἐκ τῆς Λήμνου ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς Λήμνου Ἡροδτ. — Λημνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Λήμνου ἢ εἰς τὴν Λῆμνον ἀνήκουσα, καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικ. τῆς Λήμνου.

Ληναῖον, τό, καὶ Λήναιον. Τόπος δημόσιος ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Διονύσου, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο τὰ λεγόμενα Δηναία, πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, ἔτι δὲ καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς Δηναῖον καλούμενος, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 504. Στεφ. Βυζ.

Ληναῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διονύσου κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῶν ληνῶν. Διοδρ. Σικ. δ', 5.

Ληξόβιοι, οἱ· Luxovii. Ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, τὸ ὁποῖον κατὰ Πτολμ. κατῴκει τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Νορμανδίας περὶ τὰ παράλια. Στράβ. Πτολ.

Ληπόντιοι, οἱ, Lepontii, = Λεπόντιοι, ὅπερ ὄρα.

Λήρισσα, ἡ, Ἰωνκ. ἀντὶ Λάρισσα.

Λήρων, ωνος, ἡ· Loro. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ταυτὶ St. Marguerita. Στράβ.

Λητογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Λητοῦς γεννηθεῖσα, ἡ Ἄρτεμις. Αἰσχύλ. Ἱκετιδ. Σηλκ. τύπ. τοῦ

Λητογενής, ούς. Ὁ ἐκ τῆς Λητοῦς γεννηθείς.

Λητοΐδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τῆς Λητοῦς, ὁ Ἀπόλλων. Ὅμηρ.

Λητώ, οῦς, ἡ, Δωρκ. Λατώ, Αἰολ. Λάτων ἐξ οὗ τὸ παρὰ Ῥωμ. Latona. Θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης. Ἡσ. Θεογ. 405. Ἀπολδρ. α', 2, 5. μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· καταδιωκομένη ὑπὸ τῆς ζηλοτύπου Ἥρας ἔγκυος ὖσα καὶ μὴ εὑρίσκουσα μέρος ἐπὶ τῆς γῆς ὅπου νὰ γεννήσῃ, ἀφ' οὗ ἐπλανήθη πολὺν χρόνον, ἔφθασε τελευταῖον ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, τὴν ὁποίαν τότε πρῶτον ὁ Ποσειδῶν ἔκαμε ἀναφαινῆ ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἐγέννησε πρῶτον τὴν Ἄρτεμιν καὶ μετ' αὐτὴν τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀκολούθως θέλων νὰ βιάσῃ αὐτὴν ὁ Γίγας Τιτυὸς ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 580. Εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐθεράπευσε μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν πληγωθέντα Αἰνείαν. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 447. Ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πρὸ πάντων δὲ ἐτιμᾶτο μ' ἔξοχον μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν Λυκίαν, Δῆλον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς ἃς τὴν Ἱρήνην ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς τὰ λεγόμενα Ἐκδύσια. Αἴτκ Λητοῖ, Ὅμηρ. Ἰων. Λητοῦν, Ἡροδτ. — ὅθεν, Λητοΐας, ᾶς, ἰον καὶ Λητωΐας, συνηρμ. Λητῷος, τῆς Λητοῦς ἢ εἰς τὴν Λητὼ ἀνήκων· Σοφκλ. Ἀνθολ. ὅθεν

Λητωΐς, άδος, ἡ, καὶ Λητωΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Λητοῦς, ἡ Ἄρτεμις. Καλλιμ.

Λιβάνιος, ὁ. Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐξ Ἀντιοχείας πόλεως τῆς Συρίας, γεννηθεὶς τὸ 314 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐκ μιᾶς τῶν αὐτόθι ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκιῶν. Νέος ὅτι ὢν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, διέτριψε χρόνον τινὰ φημισθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ ῥητορείας καὶ δεινότητος, καὶ εὐνοηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὅστις ἀνέμησεν αὐτὸν μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμίου, καὶ εἰς καιρὸν τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας του ἔγραψε πρὸς αὐτὸν διαφόρους ἐπιστολάς· Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἀντιόχειαν, ἀπέρασεν αὐτόθι τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων. Σώζονται τοῦ σοφιστοῦ τούτου διάφοροι ῥητορικοὶ λόγοι, μελέται, ἐπιστολαὶ καὶ ὑποθέσεις εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους, πλήρεις Ἀττικῆς εὐφραδείας καὶ κομψότητος, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἐπιτετηδευμένοι. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 750. Harls.

Λιβανίτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ἐν Συρίᾳ. Λουκ.

Λίβανος, ὁ, Libanus. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Φοινίκης, ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς Τύρου ἕως τῆς Τριπόλεως, τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ καλύπτονται τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους ὑπὸ χιόνος, ὁ, ἢ καὶ ὠνομάσθη Λίβανος ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ, ἤτοι λευκὸν ὄρος ἐκ τοῦ λαβάν, ὅπερ σημαίνει λευκόν· περίφημον δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ καὶ παλαιοτάτας κέδρους, τὰς ὁποίας οἱ Φοίνικες, Σύριοι καὶ Αἰγύπτιοι μετεχειρίζοντο πρὸς ναυπηγίαν· ἦν δὲ καὶ εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ τερπνόν, ἔχον πολλοτάτας πηγὰς ὑδάτων ἐπ' αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων σχηματίζονται διάφοροι ποταμοί. Στράβ. Πολύβ. ε', 45. Διονσ. Περ. 901. κατὰ Διόδρ. Σικ. ιδ', 22. συνείχετο ὁ Λίβανος μὲ τὸ ἐν Συρίᾳ ὄρος τοῦ Ἀμάνου.

Λίβερτας, ἡ, Libertas, Ἐλευθερία. Ἀπὸ

τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἰδίως ἐν Ῥώμῃ μία θεότης, ἥτις καθ' Ἑλλ. Ὑγίεια. προσίμ. σελ. 12. ὑπλάττετο ὡς θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Ἥρας, ἔχουσα ἰδίαν ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίου μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν ᾠκοδομημένον, ἔνθεν τοῦ ὁποίου ἐφυλάττοντο διάφορα ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων. Λιβ. 34, 16.

Λίβηθρα, τά, ἴδε Λείβηθρα

Λίβια, ἡ, καὶ Λίβιος, ὁ, Livia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέροντοπολλαὶ ἄλλαι ἔξοχοι οἰκογένειαι τῶν Ῥωμαίων πρὸ πάντων ἡ τῶν Δρούσων. Στράβ.

Λίβιος, Τίτος, ὁ. Περίφημος ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς εἰς Πατάβιον πόλιν τῆς Ἰταλίας τὸ 58 ἔτος ἀπὸ Χρ. συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, ἀρχομένην ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ 744 ἔτους ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, διῃρημένην εἰς 140 ἢ 142 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως τινὰ ἐχάθησαν. Φαβρ. Λατιν. βιβλ. I, 11.

Λιβύη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφιος, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη. Σχολ Δυκόφρ. 894. Ἀπολδρ. β', 1, 4. ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ἀγήνορα καὶ τὸν Βῆλον. Σχολ. Κυριπ Φοιν. 5.

Λιβύη, ἡ (υυ–). Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ χώρα ἐκείνη τῆς Ἀφρικῆς, ἥτις ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἕως τοῦ Ὠκεανοῦ δυτικῶς, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς οὗτος καλεῖ εὐφορωτάτην ἐφ' ὅλης τῆς γῆς. Ὀδ. Δ, 85. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο Λιβύη ὅλον τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ τῶν Σύρτεων, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἅπασα ἡ ὅσα τότε ἐγνωσμένη Ἀφρική, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐνομίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς Νομάδες, ἔχοντες ὀλίγας τινὰς κατοικίας κεχωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἐσπαρμένας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἡρόδτ. 2, 16. Στράβ. ιζ'. Πολύβ. — ὅθεν Λιβύηθεν, Δωρικ. Λιβύαθεν, ἐκ τῆς Λιβύας. Θεόκρ. καὶ Λιβυκός, ἡ, όν, τῆς Λιβύας ἢ εἰς τὴν Λιβύαν ἀνήκων. Ἡρόδτ. τὸ Λιβυκὸν χωρίον. Χώρα τις ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Μαρμαρικῆς, Ἡρόδ. τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, ἡ περὶ τὰ παράλια τῆς Λιβύας κειμένη θάλασσα ἕως τῆς Κρήτης. Στράβ Τὸ Λιβυκὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Αἰγύπτου καὶ χωρίζον τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὴν Λιβύαν. Ἡρόδτ. 2, 124.

Λιβυρνικός, ή, όν. Τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων, ὁ Λιβυρνικὸς παράπλους, τὰ παράλια τῆς χώρας τῶν Λιβυρνῶν, ἥτις ἀπετέλει μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, κειμένην μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας καὶ σχηματίζουσαν ἓν μέρος τῆς νῦν Κροατίας καὶ τῆς ἀρκτικῆς Δαλματίας. Στράβ.

Λιβυρνίς, ίδος, ἡ· ἐπιθ. Ἡ τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκουσα· αἱ Λιβυρνίδες νῆσοι· αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνῶν κείμεναι νῆσοι, οὖσαι 40 τὸν ἀριθμόν. Ἀπολ Ῥόδ.

Λιβυρνός, ὁ, Liburnus. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβυρνικῆς χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ. καὶ ἐπιθ. Λιβυρνός, ή, όν· τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Λίβυς, υος, ὁ, πληθ. Λίβυες (υυυ). Οἱ κάτοικοι τῆς Λιβύας. Πινδ. καὶ ἐπιθ. ἀντὶ Λιβυκός, Εὐριπ. — 2) Ὄνομα κύρ Σπαρτιάτου τινὸς ἀδελφοῦ τοῦ Λυσάνδρου. Ξενοφ

Λίβυσσα, ἡ (ῑ). Ἡ κάτοικος τῆς Λιβύας. Ἡρόδτ. καὶ ἐπιθτκ. ἀντὶ Λιβυκή. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἀρκτικῶς τῆς Νικομηδείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῴκισκετο ὁ τάφος τοῦ Καρχηδονίου στρατηγοῦ Ἀννίβα. Πλούτ.

Λιβυστικός, ή, όν, = Λιβυκός. Αἰσχύλ.

Λιβυστίς, ίδος, ἡ, = Λιβυκή. Ἀπολ. Ῥόδ.

Λιβυφοίνιξ, ικος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβύας, καταγόμενος ἐκ Φοινίκων, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Καρχηδόνιοι ἰδίως ὡς ἄποικοι τῶν Τυρίων. Πολβ.

Λίγγονες, οἱ, Lingones. Ἓν τῶν μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῶν Βελγίων καὶ ἐπὶ τῶν Βοσγιακῶν ὀρέων, ὕστερον σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Στραβ. Ταικιτ. Ἱστορ. I, 78. ἔτι καὶ Λίγγωνες. Πλυβ. — 2) Ἔθνος Γαλλικόν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς ἐντοῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἔνθα εἰσέβαλον ἀνέκαθεν ἐκ τῆς Κελτικῆς Γαλλίας μετὰ τῶν λοιπῶν Γάλλων.

Λίγεια, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ.

Λιγύη, ἡ, Liguria, παρ' Ἀπολδρ. β', 5. ἄλλως Λιγυστική, ὅπερ ὄρα.

Λίγυρ, υρος, ὁ, Ligur. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ Κεμμένου (Sevennes) ὄρους καὶ ῥέων βορειοδυτικῶς, ἐκβάλλει εἰς τὸν Ὠκεανόν. Ἀνέκαθεν ἐπλέετο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ διαφόρων ἐμπορικῶν λαῶν, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων συνέδεε τὸ ἐμπόριον τῆς Βρεττανίας μὲ τὸ τῆς Μασσαλίας καὶ Ἰταλίας· ταυτὶ Loire. Στράβ.

Λιγύρων, ὁ (υυ–). Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ Ἀχιλεὺς παῖς ἔτι ὤν. Ἀπολδ. γ', 15, 5.

Λίγυς, υος, ὁ, Ligur. Ὁ κάτοικος τῆς Λιγυρίας ἢ Λιγυστικῆς χώρας. Ἡρόδτ. 5', 9. ἔτι δὲ καὶ λαός τις ἐν Κολχίδι. Ἡρόδτ. 7, 52.

Λιγυστιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθετ. = Λιγυστίς. Διονσ. Περ. 76.

Λιγυστικός, ή, όν. Τῆς Λιγυρίας ἢ εἰς τὴν Λιγυρίαν ἀνήκων· ἡ Λιγυστική, προσωπικ. γῆ, Liguria. Ἐπαρχία τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Πάδου ποταμοῦ καὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπικράτειαν τοῦ Πεδεμοντίου τῆς Γενούας καὶ τὸ δουκάτον τῆς Δούκας. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν ἀνέκαθεν ἐπιτήδειοι ἔμποροι καὶ τεχνῖται, ἔχοντες στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Ὁ Κορνήλιος Σκιπίων ὑπέταξαν αὐτοὺς κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν τὸ 531 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ

Λιγυστινός, ὁ, = Λίγυς. Πολύβ.

Λιγυστίς, ίδος, ἡ· ἐπιθ. = Λιγυστική, ὅθεν αἱ Λιγυστίδες νῆσοι, αἱ περὶ τὴν Λιγυρίαν νῆσοι.

Λιδοτομίαι, αἱ, Τόπος τις βραχώδης πλησίον

τῶν Συρακουσῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐνδοθεν ἐσκαμμένος, χρησιμεύων ὡς φυλακὴ διὰ τοὺς κατακεκριμένους. Θουκυδ. ζ', 86. ἔτι δὲ καὶ Λικομίαι. Πλούταρχ.

Λικάττεια, οἱ, Licatea. Λιμὴν τῆς Οὐενδελικίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γερμανίᾳ, κατοικοῦντες κατὰ Πτολμ. περὶ τὴν νῦν Βαυαρίαν.

Λικινία, ἡ, Licinia Gens. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐκ τῆς κλάσεως τῶν Πατρικίων. — 2) Θηλκ. κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις.

Λικίνιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐκ τῆς Λικινίας γενεᾶς, παρὰ Ῥωμ.

Λικύμνα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Τιρύνθου ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λικυμνίου. Στράβ.

Λικύμνιος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Μιδείας, θεῖος τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις μόνος ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν διεσώθη, ὅτε οὗτοι ἐφονεύθησαν εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχην· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους Τληπολέμου. Ὅμ. Ἰλ. Β 663. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Σικελίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ὅστις ἐπενόησε διαφόρους τῆς ῥητορικῆς τεχνικὰς λέξεις. Πλάτ. Φαιδρ. 276.

Λίλαια, ἡ (υ-υ). Πόλις τῆς Φωκίδος, κειμένη ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Θεσσαλίας. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 523. — Λιλαίηθεν, ἐκ τῆς Λιλαίας.

Λίλαια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Λίλαια. Παυσ. ι', 33.

Λίλαντον, τό, ἴδε Λήλαντον.

Λιλύβη, ἡ (υυ-), = Λιλύβαιον, τό, Διονσ. Περιηγ. 470.

Λιλύβαιον, τό (υυ-υ), Lilybaeum. Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, κείμενον δυτικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο μία ὁμώνυμος πόλις, ταυτὸν Capo di Boco. Πολύβ. 1, 38. — 2) Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, οὖσα ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας. — ὅθεν, ἡ Λιλυβαιῖτις, ιδος, χώρα, ἡ περὶ τὸ Λιλύβαιον.

Λιλυβηΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Λιλυβαίου. Λιλυβηΐς ἄκρη, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Λιλυβαίου ἐν Σικελίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ. 919.

Λιμενήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Λιμενεῖον. Τόπος τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἅπαξ ἀπαντώμ. παρ' Ἡροδ. 1, 18.

Λιμενῆτις, ιδος, ἡ, καὶ Λιμνᾶτις, ιδος. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς ἐφόρου τῶν λιμένων, λιμνῶν καὶ ποταμῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα εὑρίσκοντο διάφοροι ναοὶ αὐτῆς εἰς Σικυῶνα, εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Παυσ. δ', 4, 31. β', 7. Ἀνθολ. 3.

Λιμνάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς ἔφοροι τῶν λιμνῶν. Θεόκρ. ε', 17.

Λίμναι, αἱ. Τόπος τις ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κείμενος πρὸς μεσημβρίαν καὶ ὀλίγον ἀπέχων τῆς Ἀκροπόλεως, πιθαν. διὰ τὴν βαλτώδη αὐτοῦ θέσιν κληθεὶς οὕτως, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἕτερος τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρ. Ἱππ. 1124. Θουκ. — 2) Προάστειον τῆς πόλεως Σπάρτης ἐν Λακεδαίμονι. Στράβ. — 3) Χωρίον τι μεταξὺ Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας μ' ἔδα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Λιμνᾶτις, ιδος. Στράβ. — ὅθεν, Λιμναῖος, αία, αῖον, τῶν Λιμνῶν ἢ εἰς τὰς Λίμνας ἀνήκων. Στράβ.

Λιμναία, ἡ. Κώμη τις, κειμένη ἀρκτικῶς ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ Κόλπου καὶ ἀνατολικῶς τοῦ Ἀκτίου· ταυτὸν Λουτράκι. Θουκ. β', 80.

Λιμνώρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Λίμυρα, τά. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μπρὶ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶμιᾶς αὐτόθι λίμνης. Στράβ.

Λίμυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυκίας, ῥέων ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους· ταυτὸν Μύρα. Στράβ. ιδ'.

Λινδία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ. Ἡρόδ. 2, 182. Διόδ. Σικελ. ε', 58.

Λίνδιοι, οἱ. Χωρίον τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐκτίσθη ἡ πόλις Γέλα ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου Ἀντιφήμου. Θουκυδ. Ζ', 4.

Λίνδος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν τριῶν παίδων τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Λίνδον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου. Πινδ. Διόδ. Σικελ. ε', 57.

Λίνδος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ῥόδου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Κλεοβούλου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ εἰς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς περίφημος διὰ τὰ πολυτελῆ ἐν αὐτῷ ἀναθήματα διαφόων βασιλέων· ταυτὸν Λίνδος. Ὅμρ. Σχολ. Πινδ. Ὀλυμ. 7. — ὅθεν Λίνδιος, ία, ιον· τῆς Λίνδου ἢ ἐκ τῆς Λίνδου ὤν, καὶ οὐσιαστ. Λίνδιος ὁ κάτοικ. Ἡρόδοτος.

Λίνος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων μουσικῶν καὶ ραψῳδῶν Θηβαῖος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ὀλάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης, Ἀπολλόδ. α', 3, 2. ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὸν ῥυθμὸν καὶ τὴν δι' ἀργάνων μελῳδίαν, διδάξας τὸν Ὀρφέα καὶ Ἡρακλέα τὴν μουσικὴν τέχνην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐφονεύθη, κτυπηθεὶς διὰ τῆς κιθάρας ἐν ᾧ τὸν ἐδίδασκεν. Ἀπολλόδ. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, διότι ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀνώτερον εἰς τὴν τέχνην τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. 9', 29. Εὐστάθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Σ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. (τὸ ι εὕρηται πανταχοῦ βραχύ. Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 570. Ἡσ. Λεξ. 1. Θεόκρ. κ', 103. ἡ δὲ γραφὴ Λῖνος ἐστιν ἡμαρτημένη.)

Λίξος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Λίπαξος, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κροτσαίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλύνθου. Ἡρόδ. 7, 123.

Λιπάρα, ἡ (υυ-), Λιπάρα. Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σικελίας μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλέττετο ὁτε ὁ Αἴολος εἶχε τὴν κατοικίαν του, εἰς ἀθεὸς τῶν ἀνέμων εἶχε τὴν κατοικίαν του, εἰς ἀκρον εὔφορος, καὶ εὐλίμενος, τῆς ὁποίας οἱ ἄρχαῖοι κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἐπιτήδειοι πειραταὶ ταυτὸν Lipari. Θουκ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 67. πλησ. αἱ Λιπάραι, = αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. Στράβ. — ὅθεν, Λιπαραῖος, αία, αῖον, τῆς Λιπάρας ἢ ἐκ τῆς Λιπάρας ὤν, καὶ Λιπαραῖαι νῆσοι, αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. Πολύβ. οὐσ. ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λιπάρα· καὶ ἐπίθετ. τοῦ Ἡφαίστου. Θεόκρ. αἱ Λιπαραῖαν νῆσοι, = Αἰόλου νῆσοι. Πολύβ. — 2) Λιπαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Λίπαρος, ὁ (ῑ). Τὶὸς τοῦ Αὔσονος, ὅστις βιασθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἰταλίαν, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν καὶ κατώκησε τὰς τότε ἐρήμους ἔτι Λιπάρας νήσους· τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἴολος. Διόδ. Σικελ. ε', 7.

Λιριμιρίς, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐιρούνων, πιθαν. ἡ νῦν Oldenfuld κλησιόν τῆς Ἀμβούργης. Πτολ. β', 11.

Λίσσαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἠρησσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡρόδ. 7, 123.

Λίσσος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ὅς τις ῥέων δυτικῶς τοῦ Ἕβρου, εἰσβάλλει εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Ἡρόδ. 7, 108.

Λισσός, ὁ, καὶ ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Δαλματίας, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τὴν ὁποίαν ὁ Διονύσιος τύραννος τῆς Σικελίας εἶχεν ἤδη πρότερον αὐξήσει καὶ ἐνισχύσει δι' ἰσχυρῶν τειχῶν· ταυτὸν Alosio. Διόδ. Σικλ. ιδ', 13, ἔνθα εὑρίσκεται κατὰ θηλκ. γένν. ὅρτον. δὲ παρὰ Πολυβ. α', 12.

Λιταί, αἱ. Συμβολικαὶ θεότητες θυγατέρες τοῦ Διός καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἀτης, παριστανόμεναι ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου χωλαί, ῥυτιδώδεις καὶ συνοθεύουσαι ἀείποτε τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἀτην. Ὅμρ. Ἰλ. Ι, 502. — 2) Ἐπὶ τούτοις τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται καὶ ἡ ἐννάτη ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου. Πλάτ. Κρατυλ. 428.

Λιχάδες, οἱ (Λίχας) [ᾱ] Τρεῖς μικραὶ νῆσοι, κείμεναι ἀρκτικῶς τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκάρφεια, Κάρησα καὶ Φωκαρία. Στράβ.

Λίχας, ου, ὁ, καὶ Λείχας, Ἰωνικ. Λίχης. Ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἀνέθρεψε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὕλλον· διὰ τοῦ Λίχου τούτου ἔπεμψεν ἡ Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἦν βεβαμμένον εἰς τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου Νέσσου καὶ τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γενόμενος παράφρων, ἔρριψε τὸν δυστυχῆ τοῦτον ὑπηρέτην του ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν. Σοφκλ. Ἀπολλόδ. β', 7, 7. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι εὗρε τὰ ὀστᾶ τοῦ Ὀρέστου. Ἡρόδ. 1, 67. — 3) Ἕτερος Σπαρτιάτης περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἄκραν φιλοξενίαν καὶ φιλοφροσύνην. Ξενοφ. Ἀπομν. α', 2, 61. Λείχας, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 21.

Λογγῖνος, ὁ, Διονύσιος. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς καὶ περίφημος ῥήτωρ, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς κατὰ τινας μὲν ὑπῆρχον αἱ Ἀθῆναι, κατ' ἄλλους ἡ Ἔμεσα ἐν Συρίᾳ, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, περιελθὼν δὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ἐξαιρετ. διατρίψας ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν Ἀθήναις χρόνον ἱκανόν, ἤκουσε τοὺς τότε ἀρίστους διδασκάλους τῆς ῥητορικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας· ἀλλὰ δὲ μετὰ ταῦτα κατὰ πρόσκλησιν τῆς βασιλίσσης Ζηνοβίας εἰς τὴν Παλμύραν τῆς Συρίας, διέτριβε παρ' αὐτῇ ὡς διδάσκαλος καὶ σύμβουλός της, ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς κυριεύσας τὴν πόλιν ταύτην καὶ λαβὼν τὸν Λογγῖνον αἰχμάλωτον, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν τὸ 273 ἔτος μετὰ Χρ. σώζεται του ῥήτορος τούτου μία πραγματεία περὶ ὕψους λόγου. Φαβρ. Ἑλλ. VI, σελ. 78.

Λόγγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκωτίας, ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, Πτολμ. ταυτὸν Linn Loch κατὰ Mannert.

Λόγγος, ὁ. Μυθιστοριογράφος Ἕλλην, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἢ πέμπτην περὶ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται τέσσαρα βιβλία τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην.

Λοίμιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω διότι ἀπηλλάξε τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν ποτὲ λοιμώδη νόσον. Μακρβ. α', 17.

Λόκρα, ἡ, Locra. Ποταμὸς τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα), ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν. Πτολ. γ', 2. πιθαν. ὁ νῦν Taláro.

Λοκρικός, ή, όν. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Λοκροὺς ἀνήκων. Στράβ.

Λοκρίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθετ. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Λοκροὺς ἀνήκουσα. Πλάτ. — καὶ οὐσιαστ. προσωπαμφ. γυνή. Ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν. Πίνδ. — 2) προσωπαμφ. γῆ. Ἡ ἐπαρχία τῶν Λοκρῶν ἐν Ἑλλάδι. Θουκ. — καὶ ἡ χώρα τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκυδ. γ', 103.

Λοκροί, οἱ. Ἓν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον πρότερον ἀνεφέρετο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Αἰόλεγες, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Λοκροὶ ἀπὸ τοῦ Λοκροῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος· ἐθεωροῦντο δὲ οἱ Λοκροὶ οὗτοι εἰς τέσσαρας φυλὰς ἢ λαούς, ἐξ ὧν οἱ μὲν τρεῖς κατῴκουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δὲ τέταρτος μετέβη εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 527. — 1) Λοκροὶ οἱ Ἐπικνημίδιοι. Οὗτοι κατῴκουν περὶ τὸ ὄρος Κνημίδα παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, χωριζόμενοι ἀρκτικῶς διὰ τῆς Οἴτης ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν, διὰ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν ἐρρεον οἱ ποταμοὶ Βοάγριος καὶ Φαίνιξ. Τὸ Θρόνιον ὑπῆρχον ἡ ἐπισημοτέρα καὶ ὀχυρωτέρα αὐτῶν πόλις μὲ ἕνα προσφυῆ λιμένα, ἀπέχουσα 20 στάδια ἀπ' αὐτῆς. Στράβ. 9'. Ἀπολλόδ. — 2) Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι. Κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τῶν Ἐπικνημιδίων ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, κατὰ Στράβ. σχηματίζοντες ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν λαὸν μὲ τοὺς Ἐπικνημιδίους· μητρόπολις αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Ὀποῦς. Θουκυδ. — 3) Λοκροὶ οἱ Ὀζόλαι. Κατοικοῦντες περὶ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Ἡρόδ. οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦν-

το καὶ Ἑσπέριοι Λοκροί. Στράβ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας ταύτης ὑπῆρχεν ἡ Ναύπακτος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Παυσ. ι', 38. Ἀπολλ. β', 8, 2. ἔτι δὲ ἡ Ἀμφισσα ἀρχαία μητρόπολις μὲ μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν. Διόδ. Σικελ. — 4) Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι. Οὗτοι ἦσαν ἀποικία τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, οἵτινες περὶ τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 24 Ὀλυμπ. ἐλθόντες εἰς τὰ μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, κατῴκησαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Λοκρούς· ἐσχημάτιζον δὲ οὗτοι μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν τοῦ Ζαλεύκου, ὕστερον δὲ ἐξασθενούμενοι κατ' ὀλίγον διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας των, ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πύρρου, τῶν Καρχηδονίων καὶ τελευταῖον ὑπετάχθησαν κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν. Ἡρόδ. 6, 23. Πολύβ. ιβ'. 5. Σαράβ. ς'.

Λοκροί, οἱ, Locri. Μητρόπολις τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Βρεττίας χώρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν της, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ μέγας καὶ πολυτελὴς ναὸς τῆς Περσεφόνης, τὸνὲποῖον ὁ Πύρρος κατεγύμνωσε. Θουκυδ. ζ', 35. Διόδρ Σικελ. ιδ', 34. Πολύβ. ιβ', 5. ταῦν ἐρείπια ἐπὶ τοῦ Torre di Paglipoli λεγομένου· — ἔτι, οἱ Ἐπιζεφύριοι, Στράβ.

Λοκρός, ὁ. Τίδς τοῦ Ἀμφιτύονος, κατὰ τινας δὲ υἱὸς τοῦ Ψυσκίου καὶ ἔκγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Λοκροὶ πρότερον Αἰθλεγες καλούμενοι. Ὁ υἱὸς τοῦ Λοκροῦ τούτου Ὀποῦς ἔκτισε τὴν πόλιν Ὀποῦντα. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531. Κατὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 9, 35. ὑπῆρχεν ὁ Λοκρὸς υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας. — 2) Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου. Παυσαν. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Λοκρίδος χώρας.

Λόλλιος, ὁ, Lollius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Λόξα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ῥέων ἀνατολικῶς, πεθαν. ὁ νῦν Struth. Πτολμ. Mannert.

Λοξίας, ου, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τοῦ ὁποίου οἱ χρησμοὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ πολὺ λοξοὶ καὶ ἀμφιῤῥεπεῖς. Σχολ. Ἀριστφ. Πλουτ. 8.

Λοξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 292.

Λόρυμα, τά, ἴδε Λόιρυμα.

Λουγδουνον, τό (Λουγδοῦνον, Ἡρωδν.), Lugdunum. Ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Αἰδούων, κειμένη ἐπὶ τῆς συῤῥοῆς τοῦ Ῥοδάνου καὶ Ἄραρος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἐσύστησαν μίαν ἰδίαν καὶ μεγάλην ἀποικίαν ταῦν Lyon. Στράβ. καὶ Λουγδουνον, Δίων Κάσσ.

Λουγδοῦνον, τό, = Λούγδονον. Ἡροδν.

Λουγδουνος, ἡ, Lugdunum Convenarum. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας· ταῦν Bertrand. Στράβ. δ', Πτολμ. β', 7.

Λουγδόνον, τό, Lugdunum Batavorum. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ· ταῦν Leyden. Πτολμ. β', 19.

Λουγδούνον, τό, = Λούγδονον. Δίων Κάσσ.

Λουδίας, ου, ἴδε Λυδίας.

Λούκα, ἡ, Luca. Πόλις τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταῦν Lucca. Στράβ.

Λουκουρία, ἡ, Lucaria. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως καὶ Μουνερία Ἀπούλων καλουμένη. Πτολμ. γ', 1. ἀποικία Ἑλληνική, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ. 5'. Πολύβ. ταῦν Lucera. — ὅθεν Λουκερῖνοι, οἱ κάτοικ.

Λουκιανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεύς, γεννηθεὶς εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας καὶ ζήσας κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐξ εὐτελοῦς καὶ πενιχρᾶς οἰκίας· διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς τὴν ῥητορικὴν καὶ σοφιστικὴν τέχνην εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐπιδείξας παντοχοῦ τὴν ἐξοχον καὶ ἀξιόλογον αὐτοῦ περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι ἐπιτηδειότητα καὶ εὐφυΐαν. Ἐκ τῆς Γαλλίας μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεις περιερχόμενος τὸν σοφιστὴν καὶ δικολόγον, τελευταῖον ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τοπάρχης τῆς Αἰγύπτου, ἀπέθανεν εἰς προβεβηκὸς γῆρας. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν ἱκανά, περιλαμβάνοντα διάφορον καὶ ποικίλην ὕλην, πρὸ πάντων ἐκ τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς τῶν συγχρόνων του κατεστάσεως μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐφράδειαν γεγραμμένα. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 328. (παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς εὕρηται τὸ α καὶ βραχύ· παραβλ. Spitzner. Προσῳδ. §. 55. ι.)

Λουκίλλα, ἡ, Lucilla. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Λουκίλλιος, ὁ, Lucillius. Πατὴρ τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως τῶν Ῥωμαίων, θεῖος τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, γεννηθεὶς τὸ 605 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων, τὸν ὁποῖον ὁ κριτικὸς Κοϊντιλιανὸς συγκρίνει μὲ αὐτὸν τὸν Ὁράτιον, ἀποδεικνύων αὐτὸν ἄνδρα πολυμαθέστατον.

Λούκιος, ὁ, = Λεύκιος. Lucius. Ἀνθλγ.

Λουκοτεκία, ἡ· ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Λουκοτοκία, ἡ. Στράβ. δ', καὶ Λουκοτεκία, Πτολ. β', 8. Lutecia Parisiorum. Μητρόπολις τῶν Παρισίων ἐν τῇ Λουγδουνικῇ Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπῆρχεν ἡ πόλις αὕτη μικρά, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἱκανὸν ἐμπόριον διὰ πλοίων τὰ ὁποῖα ἐφέροντο πανταχόθεν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ· εἰς ταύτην ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων ὁ ἀποστάτης Ἰουλιανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων τὸ 360 ἔτος μετὰ Χρ. — ταῦν Παρίσιον, Paris, πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας.

Λούκουλλος, ὁ, = Λεύκολλος.

Λουκούμων, ωνος, ὁ, ἴδε Λυκόμων.

Λουκρήτιος, ὁ, Lucretius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Λοῦνα, ἡ, Luna, ὁ Σελήνης λιμήν, παρ' Ἕλλησι. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα ἕνα προσφυῆ λιμένα· ταῦν Lunegiana. Στράβ.

Λουπερκάλια, τά, προσυπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ παρὰ Ῥωμαίοις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Πανὸς κατὰ τὴν 15 ἡμέραν τοῦ Φευρουαρίου μηνός, καθ' ἣν ἔθυον μίαν αἶγα εἰς τὸν θεὸν τοῦτον. Πλούταρχ. Ῥωμλ 17.

Λουπίας, αἱ, Lupia. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Καλοβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ταῦν Lecce. Στράβ.

Λουπίας, ου, ὁ, Lupia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ὅστις κατὰ Στράβ. γενόμενος πλευστὸς εἰσβάλλει εἰς τὸν Ὠκεανὸν· ταῦν Lippe. Στράβ. ζ'.

Λουσωνίς, ίδος, ἡ. Τῶν Λουσοῦν ἡ εἰς τὴν πόλιν Λουσοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ οἰκήσουσα. Ἀνθλ.

Λουσία, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Λουσιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Λουσίας ὤν. Δημ.

Λουσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀφ' ὅτου βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐλούσθη εἰς τὸν Λάδωνα ποταμὸν διὰ νὰ καθαρισθῇ. Παυσ. η', 25.

Λουσιτανία, ἡ, = Λυσιτανία. Διόδρ. Σικ.

Λουσοί, καὶ Λουσσοί, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Κλείτορος, ἔνθα εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀτέμιδος. Παυσ. Καλλ. Ἴμν. Ἄρτμ. 235. — ὅθεν, Λουσιεύς, έως, καὶ Λουσιάτης, ου, ὁ (α), ὁ κάτοικ.

Λουτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομα κύρ. ἀνδῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ. καὶ Λουτατία, Lutatia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ οἰκογενειῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κατούλων.

Λυαῖος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου ὡς λύοντος καὶ καταπαύοντος τὰς τῶν θνητῶν μερίμνας, = Λύσιος. Ὀρφ. λείψ.

Λύγδαμις, υος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Κιμμερίων ἐν Σκυθίᾳ, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἠλθε καὶ ἀπεκαταστάθη εἰς τὴν Κιλικίαν. Καλλιμ. Ἄρτμ. 252. — 2) Πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας βασιλίσσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδ. 7, 99.

Λύγιοι, οἱ, καὶ Λυοῖοι, Στράβ. ζ'. Λοῦγοι, Λούτιοι. Πτολμ. β', 11. Lygii καὶ Ligii. Ἓν ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων καὶ μεγαλητέρων ἀφῶν τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς ἓν μέγα μέρος τῆς νῦν Σιλεσίας καὶ Πολωνίας καὶ ὄντες διῃρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, οἱ Βουροί, Ἐλύσιοι Ἄριοι, Διδοῦνοι, Ἀλλουαιώνες, Ναχαρβαλοὶ καὶ ἄλλοι. Πτολ. Δίων Κάσσ. παρὰ τοῖς ὕστερον συγγραφ. δὲν ἀπαντᾶται οὐδ' ὅλως τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα τῶν Λυγίων.

Λυγκεύς, έως, ὁ. Τίδς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφός τοῦ Ἰδα, περίφημος ἐν τῇ ἡρωϊκῇ ἐποχῇ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὀξυδερκείαν, ὥστε ἐπλάττετο ὅτι ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ τὴν γῆν κεκρυμμένα. Εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι Ἑλλήνων ἡρώων, ὕστερον δὲ συνεκστράτευσε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολλ α', 9, 16. γ', δ', 3. Κατὰ Πίνδ. ἐφονεύθη ὁ Δυγγεὺς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰδας ἐθανάτωσε τὸν Κάστορα μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἰλαείρας. Πινδ. Νεμ. 10. — ὅθεν παροιμ. Ὀξύτερον βλέπειν Λυγκέως. Ἀριστο. Πλουτ. 210. — 2) Τίδς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Ὑπερμνήστραν θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, ἀπέφυγε μόνος οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του τὸν θάνατον· λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν Ὑπερμνήστραν, διεδέχθη τὸν Δαναὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον ἄφησε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἄβαντα, Ἡσό. Ἀσπ. 327. Ἀπολλ. β', 1, 4. Πινδ. — 3) Τίδς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 4) Εἷς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατεσπαράχθη. Ἀπολλ. γ', 4, 4. — ὅθεν, Λυγκείος, εία, εῖον, ἐπιθ. Λυγκήϊος. Τοῦ Λυγκέως ἢ εἰς τὸν Λυγκέα ἀνήκων, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 125.

Λυγκησταί, οἱ, ἔνια, Λυγκηστῆς, οῦ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς φυτόθι Λυγκηστίδος χώρας. Θουκυδ. β', 99. καὶ, Λυγκεσταί. Διόδρ. Σικελ.

Λυγκηστίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη νοτιοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Ἀλιάκμονος καὶ Ἐρεγόνος ποταμῶν. Στέφ. Βυζ.

Λύγκος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυγκηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, Θουγ. δ', 83, 124. Στέφ. Βυζάντιος.

Λύδδα, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρίας, ἥτις ἄλλως Διόσπολις ἐκαλεῖτο. Ἰώσηπ.

Λυδή, ἡ· θηλκ. τοῦ Λυδός. Ἡ κάτοικος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. — 2) Λύδη, ἡ, παροξυτ. Ἡ ἐρασμία τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου. Ἀθήν. ιγ', σελ. 598. Ἀσκληπ. 36.

Λυδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι, κειμένη μεταξὺ Καρίας, Μυσίας, Φρυγίας καὶ Αἰγαίου πελάγους, τῆς ὁποίας τὰ πρὸς δυσμὰς παράλια κατεῖχοντο ὑπὸ τῶν Ἰώνων. Ἐσχημάτιζον ἡ Λυδία ἀρχαιόθεν ἓν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πλουσιωτάτων βασιλείων τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον διὰ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Περσικῆς ἐπικρατείας, τοῦ ὁποίου μητρόπολις ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ παλατίων τῶν ἀρχαίων βασιλέων της καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον μετὰ ταῦτα τὴν κυθέδραν των οἱ σατράπαι τῆς Περσίας. Ἡρόδ. Ξενῳ. Περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἄρχισαν νὰ βασιλεύσουν εἰς τὴν

Λυδίαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, καταγόμενοι ἐκ τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τῆς βασιλίσσης Ὀμφάλης. Ἡ γενεὰ αὕτη διέμεινεν ἄρχουσα 505 χρόνους ἕως τοῦ Κανδαύλου τελευταίου βασιλέως· ἀπὸ τούτου μετέβη ὁ θρόνος τῆς Λυδίας εἰς τοὺς Μερμνάδας ἕως τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅτε οἱ Πέρται ἐπὶ μεγάλου Κύρου καταστήσαντες τὴν χώραν ταύτην μετὰ τῆς λοιπῆς Ἀσίας, τὴν ἔνωσαν μὲ τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον. Ἡρόδ. 1, 7. Διον. Ἁλικ. — ὅθεν Λύδιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Λύδιος, ία, ιον· τῆς Λυδίας ἢ εἰς τὴν Λυδίαν ἀνήκων Αἰσχ. Ἡρόδ. ἔτι, Λύδιος, ὁ, ἡ, ον, ἡ Λύδιος φωνή. Λουκ. ἀλήθ. Ἴτρ α', 8. — Λυδικός, ἡ, όν, = Λύδιος. Ἡρόδ. — ἡ Λυδική, ἀντὶ ἡ Λυδία καὶ Λυδικός, ἡ, όν, τῆς Λυδίας ἢ ἐκ τῆς Λυδίας ὤν.

Λυδιάδας, α, ὁ (–υυ–). Ἡγεμὼν τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Πολύβ.

Λυδίας, ου, Ἰων. Λυδίης, ιω, ὁ, Λουδίας, παρὰ Στράβ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, σχηματίζων τὸν πρὸς δυσμὰς βραχίονα τοῦ Ἀξιοῦ τινῶν Καρασμίν. Ἡρόδ. 7, 127.

Λυδοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Λυδίας ἐν Ἀσίᾳ πρότερον Μῆονες καλούμενοι. Ἡσόδ.

Λυτός, ὁ. Τὸς τοῦ Ἄτυος ἀρχαῖος τινὸς βασιλέως τῆς Λυδίας, καθ' Ἡρόδ. ἀδελφὸς τοῦ Κυρὸς καὶ Μυσοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Λυδία. Ἡρόδ. 1, 7, 171.

Λυκαβηττός, ὁ, καὶ Λυκαβητός. Σουΐδ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Πλάτ. Κριτ. σελ. 112.

Λύκαιον, τό (ῡ), ἢ τὸ Λύκαιον ὄρος. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον μεσημβρινῶς, ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πανὸς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον οἱ θεοὶ οὗτοι ἰδίους ναοὺς, καὶ ἔνθα ἐξαιρέτως ἐπεκράτησαν ἀνέκαθεν ἡ λατρεία τοῦ Διός, διὸ δ' καὶ οἱ ἐγχώριοι ὑπελάμβανον τὸ ὄρος τοῦτο ὡς κατοικίαν τῶν θεῶν ὀνομάσαντές το ἀληθῆν Ὄλυμπον καὶ Ἱερὰν κορυφήν. Θουκ. ε', 16. Παυσ η', 38. τανῦν Τετραγί.

Λυκαῖος, αία, αῖον. Τοῦ Λυκαίου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λύκαιον ἀνήκων καὶ, Λυκαῖος. Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε καὶ ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. η', 38. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Πανός, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς αὐτοῦ μὲ ἱερὸν ἄλσος. Παυσαν. η', 38. — 3) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Σικυῶνα, ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης ἀπὸ τῶν λύκων, οἵτινες ἠφάνιζον ποτὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν. Παυσαν. β', 9.

Λυκαινίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Καλλιμ.

Λυκάμβης, ου, ὁ. Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔμελλε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα ὁ ποιητὴς τῆς Ἀρχίλοχος δι' ὑποσχέσεως τοῦ ἰδίου πατρός της· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀκολούθως ἀπαρνήθη τὸν λόγον του μὴ θελήσας νὰ δώσῃ εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον τὴν νέαν θυγατέρα του, ὁ Ἀρχίλοχος παροργισθείς, ἐσατύρησεν αὐτὸν μὲ τοιοῦτον σκωπτικὸν καὶ θηκτικὸν τρόπον, ὥστε ὁ Λυκάμβης ὑπὸ ἀμηχανίας ἔγινεν αὐτόχειρ. Ἀνθολ. Λουκ. Ἔρωτ. 3.

Λύκανδος, ὁ (ῡ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενῳ.

Λυκάονες, οἱ· ἐνικ. Λυκάων (υ––). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὀνομασθέντες οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος Λυκάονος. Ξενῳ. Διον. Περ. 857.

Λυκαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα μὲ τὴν Φρυγίαν, Κιλικίαν, Γαλατίαν καὶ Καππαδοκίαν καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλέως Λυκάονος· ἦν δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη ὀρεινὴ καὶ πετρώδης, ἔχουσα ὀλίγας πηγὰς ὕδατων, ἡ δὲ ἔκτασις της ἦν μέλις 21 τετραγ. μιλ. γεωγραφ. Ξενῳ.

Λυκαονίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατρωνυμ. ὄνομα. Τὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ Μαίναλος ἢ ὁ Ἀρκάς. Θεοκρ. Εἰδ. α', 125.

Λυκαονικός, ή, όν. Τῆς Λυκαονίας ἢ εἰς τὴν Λυκαονίαν ἀνήκων. Στράβ.

Λυκαόνιος, ία, ιον. Τοῦ Λυκάονος, ὁ εἰς τὸν Λυκάονα ἀναφερόμενος, ἡ Λυκαονὶς ἄρκτος, = Καλλιστώ, ὅπερ ὅρα. Καλλιμ. εἰς Δι. 41. — 2) Ὁ εἰς τὴν χώραν τῆς Λυκαονίας ἀνήκων. Ἀνθολ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Λυκαονίας.

Λυκάρητος, ὁ. Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου, Ἡρόδ. 3, 143.

Λυκάριος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ὀφόρων. Ξενῳ.

Λυκάστης, ου, ὁ. Τὸς Μίνωος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἰτώνης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἴδαν θυγατέρα τοῦ Κορύβαντος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς Μίνωα τὸν δεύτερον. Διόδῳ. Σικλ. δ', 62. ἄλλως δὲ ὁ Μίνως οὗτος ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διός· ὅτι δὲ καὶ Λύκαστος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 647.

Λυκαστία, καὶ Λύκαστος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς αὐτόθι Θερμοκύρας. — ὅθεν, Λυκάστιος, ία, ιον, τῆς Λυκαστίας ἢ εἰς τὴν Λυκαστίαν ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. 999.

Λύκαστος, ἡ (ῡ). Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη μεσημβρινῶς, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Λυκάστης υἱὸς τοῦ Μίνωος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 647. Εὐσταθ. αὐτόθ. — ὅθεν, Λυκάστειος, εία, ειον, ὁ εἰς τὴν Λύκαστον ἀνήκων. Ἀνθολ. ἔτι καὶ ἀρτεν. ὁ Λύκαστος, παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λυκάων, ονος, ὁ (υ––). Υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῆς Μολιβοίας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν, Ἀπολλ. γ', 8, 1. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Λυκάων υἱὸς τοῦ Ἀζᾶνος καὶ ἔγγονος τοῦ Πελασγοῦ. Διον. Ἁλικ. α', 11. Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος εἰσήγαγεν ἐνταῦθα τὴν λατρείαν τοῦ Λυκαίου Διός, ἐξημαρώτας τὰ εἰστέτι ἄγρια καὶ θηριώδη ἤθη τῶν ἀρχαίων Ἀρκάδων. Παυσ. η', 2. Τούτου τοὺς

πεντήκοντα υἱοὺς λέγεται ὅτι ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ἀσέβειάν των, τὸν δὲ Λυκάονα μετεμόρφωσεν εἰς λύκον, διότι ἐλθὼν ποτὲ ὡς ἀγνώριστος ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λυκάονος, κατεγελάσθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν παίδων του, οἵτινες παρέθηκαν ἐπὶ τῆς τραπέζης αἷμα φαγητὸν ἀνθρωπίνους σάρκας, θέλοντες νὰ δοκιμάσουσιν οὕτω τὴν θείαν φύσιν τοῦ φιλοξενουμένου. Σουΐδ. Ὀβιδ. μεταμ. 1, 214. μόνος δὲ ὁ Νυκτεύς ἐκ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ Λυκάονος διεσώθη διὰ μεσιτείας τῆς Γῆς. Ἀπολλ. εἶχεν ἔτι ὁ Λυκάων δύο θυγατέρας τὴν περίφημον Καλλιστὼ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα καὶ τὴν Θείαν, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δρύοπα. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 480. Ἡσιοδ εἰς Ἀπολλ. σελ. 263. — 2) Πατὴρ τοῦ Πανδάρου ἑνὸς τῶν ἐν Τροίᾳ ἡρώων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 826 — 3) Τὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτε οὗτος ἐπίασεν αὐτὸν αἰχμάλωτον. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 333. Ἀπολλ. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενῳ.

Λύκειον ἢ Λυκεῖον, τό, Lyceum. Ἓν ἐκ τῶν τριῶν περιφήμων ἀρχαίων γυμνασίων τῶν Ἀθηνῶν, κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως παρὰ τὴν ὀχθην τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ, καὶ ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος. Κατά τινας ἐκτίσθη τὸ γυμνάσιον τοῦτο πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Περικλέους καὶ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Λυκούργου· τὰ περὶ αὐτὸ τείχη ἦσαν κεκοσμημένα μὲ διαφόρους εἰκόνας καὶ διάφορα δένδρα καὶ ἐσχημάτιζον τερπνοὺς καὶ κατασκίους ἐν αὐτῷ τόπους. Ξενῳ. Κύρ. παιδ. ζ'. Παυσ. α', 19. εἰς τὸ Λύκειον τοῦτο ἐδίδαξε πολὺν χρόνον ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φιλοσοφίαν του· ὕστερον δὲ ἠφανίσθη δι' ὅλου ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Σύλλα, ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰς Ἀθήνας· ἔτι τὸ Λύκειον, κατὰ Παυσαν. α', 19, 4. ἀπὸ τοῦ Λυκίου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Πλάτ. Λυσ. σελ. 203.

Λύκειος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Λυκαῖος, ἀριθμ. 3. παρβλ. Παυσαν. β', 19, 3. ἢ ὡς προστάτου τῆς ἐν Ἀσίᾳ Λυκίας χώρας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 145. ἴδε Λύκιος.

Λύκειος, εία, ειον, καὶ Λύκειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Λυκείου, ὁ εἰς τὸν Λύκειον Ἀπόλλωνα ἀνήκων, ἡ Λύκειος ἀγορά, τόπος δημόσιος πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος ἐν Ἄργει. Σοφκλ. Ἠλ. 7. — 2) = Λύκαιος. Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 208. τὰ Λύκειε ὄρεα, = τὸ Λύκαιον.

Λυκηγενής, οῦς, ὁ (Λυκία, γένος). Ὁ ἐκ Λυκίας ὢν ἢ καταγόμενος, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς γεννηθέντος κατά τινα διήγησιν ἐν Λυκίᾳ τῆς Ἀσίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 101. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι.

Λυκία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Τροιζῆνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου. Παυσ. β', 31.

Λυκία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Φρυγίαν, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Παμφυλίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καρίαν καὶ πρὸς νότον μὲ τὴν θάλασσαν, πρότερον Μιλυὰς καλουμένη, Ἡρόδ. 1, 173, ἥτις κατὰ τὸν Ἱστορικὸν τοῦτον ὠνομάσθη Λυκία ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Κατὰ Στράβ. αἱ πόλεις τῆς Λυκίας ἐσχημάτιζον ἀνέκαθεν πρὸς ἀλλήλας μίαν συμμαχικὴν πολιτείαν ὁμοίαν μ' ἐκείνην τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων, ἔχουσαι ἴδιον ἀρχηγὸν Λυκίαρχον λεγόμενον καὶ συγκροτοῦσαι κοινὰς μεταξὺ των συνελεύσεις. — Ὅμ. Ἰλ. Β, 877. Διόδ. Σικλ. ιδ'. — ὅθεν Λυκίηθεν, ἐκ Λυκίας, καὶ Λυκίηθε, εἰς τὴν Λυκίαν. Ὅμ.

Λυκιακός, ή, όν. Τῆς Λυκίας ἢ εἰς τὴν Λυκίαν ἀνήκων, Λουκ.

Λυκίδας, α, ὁ, Δωριν. ἀντὶ Λυκίδης (υυ–). Εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 310. — 2) Βουκολικός τις ποιητής. Μόσχ. Εἰδ. γ', 96. — 3) Δοῦλος τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου. Δημ.

Λυκίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι ὡμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ Μαρδονίου. Ἡρόδοτ.

Λυκῖνος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρ' Αἰσχ. καὶ Λουκιανῷ.

Λύκιοι, οἱ (ῡ). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σόλυμοι καὶ Τερμίλαι καλούμενοι, σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 876. Ἡρόδοτ.

Λύκιον, τό (υυ). Ὁ ναὸς τοῦ ἥρωος Λύκου ἐν Ἀθήναις, διάφορος τοῦ Λυκείου. Πλουτάρχ. Θησ. 26.

Λύκιος, ία, ιον (ῡ). Τῆς Λυκίας ἢ ἐκ τῆς Λυκίας ὤν. Ἡρόδτ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὅμ. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Δαναὸς ἔκτισεν εἰς τὸ Ἄργος ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. β', 19. ἔτι δὲ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ εἰς τὰ Πάταρα πόλιν τῆς Λυκίας, ἔνθα ὡσαύτως ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ, Πινδρ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Ξ, 161.

Λύκιος, ὁ (ῡ). Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλ. γ', 8, 1. — 2) Τὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 3) = Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος. Παυσ. — 4) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐκστρατείαν ἐν Ἀσίᾳ. Ξενῳ. Ἀνάβασ. δ, 3.

Λύκις, ιδος, ὁ (υυ). Κωμικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστοφ. Βατραχ. 14.

Λυκίσκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενῳ.

Λυκόα, ἡ. Πόλις μετρὰ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Μαιναλίου ὄρους, ἔνθα ἦν ἐν ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. η', 36.

Λυκοάτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐν Λυκόᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας ναοῦ αὐτῆς. Παυσ. η', 36.

Λυκομήδης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ

τῆς Παρθενάπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγκαίου. Παυσ. ζ, 4. — 2) Τιὸς τοῦ Κρέοντος, εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων Ἡγεμόνων. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 84. — 3) Βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, πατὴρ τῆς Δηϊδαμείας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν θάλαμον ἔκρυφεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα καὶ ὅπου οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Δηϊδαμείας τὸν Νεοπτόλεμον· ὁ Λυκομήδης οὗτος ἐκρήμνισε τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν Θησέα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν προσποιηθεὶς ὅτι ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὰ ἐν Σκύρῳ πατρικὰ αὐτοῦ κτήματα. Ὁμ. Ὀδ. Α, 508. Ἀπολδρ. γ', 13. Πλουτρ. Θησ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδτ. — ὅθεν, Λυκομηδής, ίδος, ἡ. Τοῦ Λυκομήδους ἢ ἐκ τοῦ Λυκομήδους οὖσα, ἢ καταγομένη· ἡ Δηϊδάμεια. Βι. ιε', 8.

Λυκάμων, ωνος, ὁ, Lucumo. Ὄνομ. Κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Διον. Ἁλικ. Λουκουμων, παρὰ Στράβ.

Λυκόεργος, οιο, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Λυκοῦργος, ὅπερ ὄρα.

Λυκοπολίτης, ου, ὁ, ἴδε Λύκων πόλις.

Λυκόρμας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας ὕστερον Εὔηνος ὀνομασθείς, ὅπερ ὅρα. Ἀπολδρ. α', 7, 8.

Λυκόρτας, ω, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ἱστοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλοπόλεως τῆς Ἀρκαδίας, δείξας μεγάλας καὶ λαμπρὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ ἐνδόξου Φιλοποιμένος, ὡς ἡγεμὼν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως· σταλεὶς δὲ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς, διεπραγματεύθη μὲ ζῆλον τὰ συμφέροντα τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλοποιμένος ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων ἐκλεχθεὶς ὁ Λυκόρτας στρατηγὸς τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας, ἐλεήβαλεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Μεσσήνην καὶ ἐκδικήθη ἄξιως τὸν θάνατον τοῦ προκατόχου του. Πολύβ.

Λύκος, ὁ (υυ). Τιὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελανοῦς. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 2) Τιὸς τοῦ Δικτύλου ἔγγονος τοῦ Ταντάλου, βασιλεὺς τῶν Μαριανδυνῶν, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι ἀπέρασαν διὰ τῆς χώρας του· διὰ συναργείας δὲ τοῦ Ἡρακλέους νικήσας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Βέβρυκας καὶ κυριεύσας τὴν χώραν Μυγδονίαν ἔκτισε πρὸς ἀνάμνησιν τῆς φύεργεσίας ταύτης τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν πόλιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 13ρ. Ἀπολδρ. α', 9, 23. — 3) Τιὸς τοῦ Τριέως, ἀδελφὸς τοῦ Νυκτέως καὶ Ἠρίωνος καὶ ἀνὴρ τῆς Δίρκης. Ἑλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Νύκτεως εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Πενθέως καὶ πολιτογραφθείς, ἥρπασε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν· ἀκείθεν δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Ἐπωπέως βασιλέως τῆς Σικυῶνος καὶ φονεύσας αὐτόν, ἐκυρίευσε καὶ τὴν χώραν ταύτην· τελευταῖον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν δύο αὐτοῦ ἀνεψιῶν Ἀμφίονος καὶ Ζήθου παίδων τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως ἐφονεύθη, τὸ δὲ βασίλειον τῶν Θηβῶν ὑπετάχθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν δύο τούτων νικητῶν. Ἀπολδρ. γ', 5, 5. Παυσ. θ', 5. — 4) Τιὸς τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν κατῴκησεν ἐνταῦθα τὴν χώραν τῶν Τερμιλῶν ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Λυκία. Ἡροδτ. 1, 173. Ἀπολδρ. γ', 15, 6. Στράβ. ιβ'. Οὗτος πρῶτος ἔκτισε καὶ τὸν ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔθεσε ἐτιμάτα καὶ ὡς ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς ἔχων καὶ ἴδιον ἱερὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀριστοφ. Σφ. 408. Λύκιος, παρὰ Παυσ. — 5) Εἷς τῶν Τελχίνων ἢ ἀρχαίων κατοίκων τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις φυγὼν εἰς τὴν Λυκίαν, ἔκτισεν αὐτόθι τὸν ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος· Διοδρ. Σικ. ε', 56. — 6) Εἷς τῶν πενταήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδρ. β' 1, 5.

Λύκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριτα, παρὰ Ξενοφ. ἄλλος δὲ Ζάβατος λεγόμενος· ταυτὸν δ' μέγας Ζάβ. Πολύβ. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅστις ῥέων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλει πλησίον τῆς Ἡρακλείας εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, ταυτὸν Τουράκ. Ξενοφ. Ἀναβ. ε', 2, 13. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Φρυγίας ῥέων διὰ τῆς Λαοδικείας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἡροδτ. 7, 30. ταυτὸν Δικχουνάρ. — 4) Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην, ταυτὸν Σαμάρα· Ἡροδτ. 4, 123. — 5) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴριδα. Στράβ. — 6) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Διβάνου ῥέει μεταξὺ τῆς πόλεως Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ· ταυτὸν Ναχὴρ-Κέλβ. Στράβ. 15'. Πλιν. 5. 20.

Λυκοσούρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Δυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατῴκησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Παυσ. η', 10.

Λυκούργεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ ἀρχαίου τῶν Σπαρτιατῶν νομοθέτου Λυκούργου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἐτησίως μίαν δημόσιον θυσίαν. Πλουτ. Λυκ. Στράβ. η'.

Λυκοῦργος, ὁ. Τιὸς τοῦ Δρύαντος βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις καταρρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου καὶ καταδιώκων τὰς Μαινάδας ὅσαι εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Νύσης, παρώργισεν τοσοῦτον τοὺς θεοὺς ὥστε τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ· Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 130. Κατὰ δὲ Ἀπολδρ. γ', 5, 1. λέγεται ὅτι ὁ Λυκοῦργος οὗτος περιθρίσας τὸν Διόνυσον ὅτε οὗτος εὑρίσκετο εἰς τὴν Θρᾴκην μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν πλήθους τῶν Σατύρων καὶ Μαινάδων καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας, ἐνέπεσεν εἰς σφοδρὰν μανίαν φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν ἰδιόν του υἱὸν Δρύαντα καὶ ἀκρωτηριάσας ἑαυτόν· τελευταῖον δὲ δεθεὶς ὑπὸ τῶν Ἠδωνῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου κατεσπαράχθη ἐδυνηρῶς ὑπὸ τινων ἀγρίων ἵππων. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδόμην ἢ κατά τινας τὴν Ἡλεοφίλην ἐγέννησε τὸν Ἀγκαῖον, Ἔπολον, Ἀμφιδάμαντα καὶ Ἴασον. Ὁμ. Ἰλ. Η, 142. Ἀπολδρ. γ', 91· Παυσ. η', 4. — 3) Τιὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Νεμέας, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀμφιθέας τὸν Ἀρχέμορον. Ἀπολδρ. α', 9. 14. — 4) Εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτῆς Οἰνομάου· Παυσ. ζ', 21. — 5) Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων· Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 6) Ὁ περίφημος τῆς Σπάρτης Νομοθέτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου ἐκ τοῦ γένους τῶν Προκλειδῶν καὶ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Πολυδέκτου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπετρόπευσεν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λακεδαίμονος ἕως οὗ ὁ ἀνεψιός αὐτοῦ Χαρίλαος ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ βασιλεύσῃ μόνος. Θέλων ὁ Λυκοῦργος νὰ δώσῃ μίαν νέαν καὶ σταθερωτέραν πολιτικὴν σύστασιν εἰς τοὺς συμπολίτας του Σπαρτιάτας, ἀνατρέπων ὅλως ὁλόλου τοὺς προτέρους καθεστῶτας νόμους καὶ ἔθιμα αὐτῶν, ἀφῆκε πρώιμως ἤδη τὴν Λακεδαίμονα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν αὐτόθι νομοθεσίαν καὶ λοιπὴν πολιτικὴν διάταξιν τοῦ σοφοῦ Μίνωος, ἐκ τῆς ὁποίας οἱ λέγεται κρανίσθη τὸ πλεῖστον μέρος τῶν εἰς τὴν Σπάρτην εἰσαχθέντων νόμων του· ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν ἀπέναντι μικρὰν Ἀσίαν ἔπειν περιερχόμενος τὰς αὐτόθι Ἑλληνικὰς πόλεις τῶν Ἰώνων ἀνεκάλυψε τὰ πολύτιμα καὶ ἀθάνατα ποιήματα τοῦ Ὁμήρου τὰ ὁποῖα πρῶτος ἔφερεν εἰς τὴν ἐν Εὐρώπῃ Ἑλλάδα· ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν μαρῶν ἐπεσκέφθη ὁ Λυκοῦργος κατὰ Πλουτρ. καὶ τὴν Αἴγυπτον μελετῶν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχείας τὰς αὐτόθι διατάξεις τῶν κατὰ καιροὺς ἀρχαίων Αἰγυπτίων βασιλέων· τελευταῖον προσκαλούμενος κατεπειγόντως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν βασιλέων δυταρεσκείας καὶ στάσεις, ἐπεχειρίσθη τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ τοσοῦτον παρίφημον οἰκοδομήν τῆς νέας αὐτοῦ νομοθεσίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐστηρίζετο ἡ μέλλουσα εὐδαιμονία καὶ αὔξησις τῶν Λακεδαιμονίων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἄρθρον τῶν πολιτικῶν διατάξεων τοῦ σοφοῦ τούτου μεταρρυθμιστοῦ ἦν ἡ ἐν Σπάρτῃ σύστασις τῆς λεγομένης Γερουσίας, συνισταμένης ἀπὸ 28 μελῶν ἐκ τῶν γεροντοτέρων καὶ ἐμπειροτέρων πολιτῶν τῆς πατρίδος καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐπιρροὴ καὶ δύναμις ἐμετρίαζε πάντοτε τὸ ὑπέρογον καὶ δυναστικὸν τῶν βασιλέων, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναντο οὔτοι νὰ ἐντελέσωσι τίποτε· ἐπέτρεψε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λαὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ψηφοφορεῖ εἰς τὰς κοινὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ἐπεκύρωσε τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου διὰ τῆς ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν ὑπερτάτης συναινέσεως, ὥστε οὕτως ὅλοι κοινῶς οἱ Σπαρτιάται ὑπεβλήθησαν εὐλαβῶς εἰς αὐτούς, ὑποχρεωθέντες μετ' ὅρκου νὰ διατηρήσωσιν αὐτοὺς ἀπαραλλάκτους μεχρὶ τέλους. Ἐκπληρώσας δὲ ὁ Λυκοῦργος τὰ μέγα τοῦτο καὶ σωτηριώδες ἐπιχείρημα καὶ ἰδὼν περαιωθεῖσαν τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου τρεφομένην ἐπιθυμίαν ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῶν συμπολιτῶν του, ἀφῆκεν τελευταῖον ἑκουσίως τὴν Σπάρτην καὶ περιερχόμενος ἀλλοδαπὰς χώρας, ἀπέθανεν ὡς κοινῶς δοξάζεται ἀποκαρτερήσας. Κατὰ Πλούτ. ἐφέρθησαν τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἰς τὴν Σπάρτην ὅπου ἐτέθησαν εἰς ἕνα πάντη μὲ ἁπλότητα οἰκοδομηθέντα αὐτοῦ ταφον· πρὸς τιμὴν δὲ καὶ αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ἤγειρον οἱ Σπαρτιᾶται ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἐτησίως μίαν δημόσιον θυσίαν Λυκούργεια λεγομένην· Ἡροδτ. 1, 65. Παυσ. γ', 16. Πλουτρ, Λυκ. — 7) Εἷς τῶν περιφήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὴν 100 Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, δείξας μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐτιμήθη μεγάλως· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τῷ ἀνήγειραν ἡ πόλις τῶν Ἀθηναῖων χαλκοῦν ἀνδριάντα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἔσωθη μόνον εἰς ἐπιγραφόμενος κατὰ Λεωκράτους· Πλούτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 812. — ὅθεν, Λυκούργειος, ὁ, ἡ, ον, Λουκ. καὶ Λυκούργιος, ία, ιον, τοῦ Λυκούργου ἢ εἰς τὸν Λυκοῦργον ἀνήκων. Ἀριστ. ἡ Λυκουργία, οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Αἰσχύλου.

Λυκοφόντης, ου, ὁ· ἴδε Πολυφόντης· ἀριθμ. 1.

Λυκόφρων, ονος, ὁ. Τιὸς τοῦ Μήστορος ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του διά τινα αὐτόθι πραχθέντα φόνον, ἦλθε μετὰ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 430. — 2) Τιὸς τοῦ Περιάνδρου τυράννου τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μελίσσης, ὅστις μαθὼν παρὰ τοῦ πάππου του τὸν φόνον τῆς μητρός του ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρὸς Περιάνδρου καὶ μὴ δυνάμενος τοῦ λοιποῦ νὰ βλέπῃ αὐτόν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν ὅπου μέχρι τέλους ἐφωτεύθη ὑπὸ τῶν Κερκυραίων, ὅτε οὗτοι ἔμαθον ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔρχεται πρὸς ζήτησίν του εἰς τὴν νῆσόν των· Ἡροδτ. 3, 50. — 3) Τυράννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε μετὰ τῶν λοιπῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν. Εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον εἰσαθεὶς μετὰ τῶν Φωκέων ἐπολέμει κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐβιάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς Φερὰς εἰς τοὺς Μακεδόνας καὶ νὰ σωθῇ εἰς τὴν Φωκίδα. Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας, Γραμματικὸς καὶ Τραγικὸς ποιητής, ἀκμάσας περὶ τὸ 284 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ συνοικεῖτο μεγάλως· σώζεται αὐτοῦ ἓν τραγικὸν δρᾶμα ἐπιγραφόμενον Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα, εἰς γλῶσσαν σκοτεινήν, ἀσαφῆ καὶ ἀνώμαλον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἰωαν. Τζέτζης ἔγραψεν ἱκανὰς ἑρμηνείας. Λουκ.

Λύκτιος, ὁ. Κρής, μὰ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰτώνην ἐγέννησε Μίνως ὁ πρῶτος τὸν Λύκαστον. Διοδ. Σικ. δ', 62.

Λύκτος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λύκτος, ἡ. Πόλις ὀρχαία τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κνωσσοῦ, ἀποικία τῶν Λακεδαιμονίων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 647. Στράβ. καὶ Λύττος. Πολύβ. — ὅθεν, Λύκτιοι, ία, ιον, τῆς Λύκτου ἢ εἰς τὴν Λύκτον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Λύκτου.

Λύκων, ωνος, ὁ (ῡ). Τὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. γ', 10, 5. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 335. — 3) Ἀθηναῖός τις κατήγορος τοῦ Σωκράτους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς κόλαξ καὶ παράσιτος. Πλάτ. Ἀπολγ. 23. Ἀριστῳ. Σφ. 1291. — 4) Ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρ.

Λύκων πόλις, ἡ, Lycopolis. Μητρόπολις τοῦ Λυκοπολιτικοῦ Νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ· εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρτ. ἐλατρεύετο ὁ λύκος ὡς ἱερὸν ζῷον· ταύτ' Συνοπ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τῆς Μενδήτου. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Λυκοπολίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ.

Λυκωπεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀγρίου καὶ θεῖος τοῦ Τυδέως, ὅστις ἐδίωξε τὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου του, μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολδρ. α', 8, 6. — 2) Πολίτης ἐκ τῆς νήσου Κῶ παρὰ Θεοκρ.

Λυκώπη, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας· — ὅθεν Λυκωπίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Θεοκρ. 5', 72.

Λυκώπης, ου, ὁ. Γενναῖός τις Σάμιος πολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐναντίον τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του. Ἡροδτ. 3, 55.

Λυκώρεια, ἡ. Ἡ ἀκρωτάτη μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν τῇ Φωκίδι, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ πάλαι ἔκειτο μία ὁμώνυμος πόλις ἔνθα λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε χρόνον τινὰ ὁ Δευκαλίων· ταύτ' Λυάκουρα. Στράβ. Παυσ. — ὅθεν Λυκώρειος, α, ον. Τῆς Λυκωρείας ἢ ἐκ τῆς Λυκωρείας ὤν· καὶ Οὐσιαστ. οἱ Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκωρείας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1490.

Λυκωρεύς, έως, ὁ, = Λυκώρεια, ταύτ' Λυάκουρα. Λουκ. Τιμ. 3. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φωκίδι ὄρους Λυκωρείας. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 19. — 3) Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κωρυκίας. Ὑγῖν. ἔτι δὲ καὶ Λύκωρος. Παυσ. ι', 2.

Λυκωρεάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὑγῖν.

Λύρα, ἡ (ῡ). Πολίχνη τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 929. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Λύρβη, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τερμησσοῦ. Διον. Περ. 859.

Λυρκεία, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι κατέφυγον ὁ Λυγκεὺς διωκόμενος ὑπὸ τοῦ πεθεροῦ αὐτοῦ Δαναοῦ. Παυσ. β'. 25. κατὰ Στράβ. Λυκούργειον.

Λύρκειον, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος κείμενον πλησίον τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἔνθα ὁ Ἴναχος ποταμὸς ἔχει τὰς πηγάς του. Στράβ

Λυρναῖος, αία, αῖον. Τῆς Λύρας ἢ ἐκ τῆς Λύρνης ὤν, = Λυρνησσός. Αἰσχ. Περσ. 312.

Λυρνησός καὶ **Λυρνησσός**, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀδραμυττίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσεν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ· ὅθ' ἥνας σ' παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 691. διὰ σσ παρὰ Διον. Περ.

Λύρνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀδελφὸς τοῦ Λίνειου, ἀποθανὼν ἔτι εἰς παιδικὴν ἡλικίαν. Ἀπολδρ. γ, 12, 2 ἔνθα ὁ Heyne προείλετο τὴν γρ. φ. Λύρνος ἀντὶ Λύρος.

Λυσαγόρης, ου, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Λυσαγόρας. Πάριός τις. Ἡροδτ. 6, 133.

Λυσάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Παυσ.

Λυσάνδρια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σάμῳ πρὸς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου, πρότερον Ἡραῖα καλούμενα. Pott. ἀρχ.

Λύσανδρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰαντος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 491. — 2) Ὁ περίφημος τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγός, ὅστις ἀπεκεφάλισε τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον διὰ τῆς ναυτικοῦ ἐκείνης καὶ φοβερᾶς διὰ θαλάσσης νίκης του κατὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγοὺς ποταμούς, ὅπ' ὅπου ἐλθὼν μετὰ θριαμβου πολλοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κρημνίσας τὰ μακρὰ τείχη τοῦ Πειραιέως ἐσύστησε τὴν ἐπαχθῆ ἐκείνην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις τῶν τριάκοντα Τυράννων. Κατήγετο ὁ Λύσανδρος οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν Σπάρτῃ· ἀνατραφεὶς εἰς τὴν νεότητά του μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν αὐστηρότητα καὶ λιτὴν δίαιταν τὴν ὁποίαν οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἐπέβαλλον εἰς τὴν τῶν παίδων ἀνατροφήν, ἀλλ' ὕστερον κατεστάθη ἀνὴρ εἰς ἄκρον φιλόδοξος, τυραννικὸς καὶ δόλιος, κατηφοιῶν καὶ αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος του πρὸς εὐχαριστησιν τῶν φιλοδόξων αὐτοῦ σκοπῶν· οὐκ ἧττον δὲ νομίζεται αἴτιος τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐκπτώσεως τῶν συμπολιτῶν του ἀπὸ τὰ ἁπλᾶ καὶ ἀφιλοκερδῆ ἐκεῖνα πρότερον ἤθη των, εἰσάξας εἰς τὴν Σπάρτην πολλοὺς θησαυροὺς καὶ χρήματα ἐκ τῶν ὅσων πόλεων ἐλαφυραγώγησεν· οὗτος συνήργησε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βατιλέως Ἀγεσίλαου ἵνα ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ὁ νεὸς Ἀγησίλαος, ἐλπίζων ὅτι οὕτω θέλει ἐπέχει αὐτὸς μᾶλλον τόπον βασιλέως· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Βοιωτῶν ἐθανατώθη εἰς μίαν μάχην, τιμηθεὶς μεγάλοις ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις. Ξενοφ. Ἑλλ. Πλουτ. Λυσανδ.

Λυσανία, ἡ. Ἑταίρα τις παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 30.

Λυσανίας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. — 2) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡροδτ. 6, 127.

Λύσηι, ἡ (ῡ). Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Λυσιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 58. Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ τυράννου Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀπολδρ. β', 5, 11.

Λυσίας, ου, ὁ (-υ-). Τὸς τοῦ Κεφάλου, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, ἀμάσας περὶ τὴν 90 Ὀλυμπ. Εἰς δεκαπέντε χρόνων ἡλικίαν μετὰ τὸν θάνατου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Θουρίους ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Νικίᾳ καὶ Τισίᾳ· μετὰ δὲ τὴν παντελῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ἐν Συρακούσαις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του μετ' ἄλλων συμπολιτῶν του, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου συνεισέφερε μεγάλως καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἀθηναίων καὶ εἰς τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων· διδάσκων δὲ ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν καὶ μετερχόμενος μετὰ πολλῆς ψήμης τὸν συνηγόρων γράφων δικανικοὺς λόγους ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἀπέθανε εἰ. ἡλικίαν 76 χρόνων. Κατὰ Διον. Ἁλικαρ. συνέγραψεν ὁ Λυσίας 230 ῥητορικοὺς λόγους, ἐξ ὧν μόνον 34 διεσώθησαν, πλήρεις ἀφελείας, ψυσικῆς χάριτος καὶ σαφηνείας εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἐννοιῶν. Φαβρικ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 762. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων. Διοδρ. Σικ.

Λυσιάς, άδος, ἡ (-υυ). Πόλις ὀχυρὰ ἐκεῖ τῆς Ἀπαμηνῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Λυσιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος μετὰ τῆς ἐποίας ὁ Μήστωρ ἐγέννησε τὴν Ἱπποθόην. Ἀπολδρ. β', 4, 5. Κατὰ δὲ Διοδρ. Σικ. δ', 9. ὑπῆρχεν αὕτη γυνὴ τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τέλον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Λυσιθείδης, ου, ὁ· ὄνομ. πατρωνυμ. Τὸς τοῦ Λυσιθέου, καὶ Κύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Δημ. κατὰ Μειδ.

Λυσίθεος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.

Λυσίθοος, ὁ. Τὸς νέθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Λυσικλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμφωτύχου. Θουκ. α', 91. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις προκάτοχος τοῦ Κλέωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἡ Ἀσπασία εἰς δεύτερον γάμον πρότερον μετερχόμενον ἐμπόριον ζώων, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης κατακωμῳδεῖ ἐν Ἱππ. 132. Σφ. 254. παραβλ. Θουκ. γ', 19.

Λυσικράτης, ους, ὁ (-υυ-). Στρατηγός τις Ἀθηναῖος κατηγορούμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δύσμορφον αὐτοῦ σῶμα καὶ πρὸ πάντων ὡς ἐωραδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἀριστῳ. Ὀρν. 513. 626.

Λυσίλλα, ἡ. Ὄνομ. κύρ. Γυναικὸς παρ' Ἀριστῳ. Νεφ. 678.

Λυσιμάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖα, Πρώνακτα, Ἀριστόμαχον καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολδρ. 9, 13. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Λυσιμαχία, ἡ, ὀρθτρ. Λυσιμάχεια. Ἐπίσημος πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Καλυδῶνος. Στράβ. — 2) Λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Αἰτωλίᾳ πρότερον Τόρα καλουμένη. — 3) Πόλις ὀχυρὰ τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Θράκης, κτισθεῖσα μετὰ τὴν κατεδάφισιν τῆς Καρδίας. Πολύβ. Παυσ. — ὅθεν Λυσιμαχεῖς, οἱ κάτοικ.

Λυσίμαχος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ δικαίου καὶ ἐναρετου Ἀριστείδου. Θουκ. — 2) Τὸς τοῦ Ἀριστείδου. Πλάτ. Λάχ σελ. 179. C. — 3) Τὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐκ Πέλλας τῆς Μακεδονίας, εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θράκης καὶ κατακτήσας πολλὰς ἄλλας πόλεις κειμένας περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον ἕως τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ, ἐσύστησεν ἴδιον καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Θράκης, ἑνώσας εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς Μακεδονίας τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε καταπολεμήσας πρότερον τὸν Ἀντίγονον καὶ Δημήτριον· περὶ τὰ τέλη δὲ βιασθεὶς νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐναντίον τοῦ Σελεύκου μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ἐνιαυθῆ ὅλαι αἱ πρότερον ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν ὑποχείριοι πόλεις καὶ ἐπαρχίαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐλθὼν εἰς μάχην μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἑλλησπόντῳ Φρυγίαν ἐνικήθη κατὰ κράτος, στερηθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπ. Στρεβ. ς'. Πλουτ. Λουκ.

Λυσιμέλεια, ἡ, λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 53. Θεοκρ. εἰδ. ις', 84.

Λυσιμένης, ους, ὁ. Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ζ', 1.

Λυσίνομος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Λύσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὡς λύοντος τὰς μερίμνας τῶν θνητῶν διὰ τοῦ οἴνου, = Λυαῖος. Κατὰ Παυσ. 3', 16. ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο θεὸς οὗτος ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Θηβαίοις, οἵτινες διὰ συμβουλῆς αὐτοῦ ἠλευθερώθησαν ποτὲ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Θρακῶν, τοὺς ὁποίους μεθύσαντες μὲ οἶνον, κατέσφαξαν ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο.

Λυσίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐράσιππον· Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προίτου, Ἀπολδρ. ἔνθ Προῖτος.

Λύσιππος, ὁ (ῡ). Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου γενηθεὶς εἰς τὴν Σικυῶνα ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφθασε τὴν πλαστικὴν τέχνην εἰς

τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἐντελείας, μιμηθεὶς πιστότατα αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων προκατέχων τὸν τεχνιτῶν διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῶν κομψότητα, χάριν καὶ ἀκρίβειαν· τὰ πλεῖστα αὐτοῦ ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ χαλκοῦ· κατὰ Πλίν. ἐσυμποσοῦντο ταῦτα 610 τὸν ἀριθμόν. Παυσαν. Ἀρίδαν. Ἀνάβ. α', 17.

Λύσις, ιδος, ὁ (υν). Ναυαίας τις Ἀθηναῖος, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλατ. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ περιφήμου Θηβαίου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως μέχρι τέλους, ἀποθανὼν πλησίον αὐτοῦ εἰς τὰς Θήβας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. καὶ Λῦσις, Ἀνδολ. β', 54.

Λυσιστρᾴτη. ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρ' Ἕλλησιν· ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα φέρεται καὶ μία τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λυσίστρατος, ὁ, Ἀθηναῖός τις χρησμολόγος, ὅστις προεῖπεν εἰς τοὺς συμπολίτας του περὶ τῶν Περσικῶν ναυαγίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐκ Σαλαμῖνος ναυμαχίαν ἐφέρθησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν Κωλιάδα ἀκτήν· Ἡροδ. 8, 96. — 2) Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου. Πλιν. — 3) Πόνηρός τις κυβιστητὴς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ ὀνειδος Χολαργέων. Ἀχαρν. 854.

Λυσιτανία, ἡ· καὶ Λουσιτανία, Στέφ. Βυζ. Lusitania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν μεταξὺ τοῦ Δουρίου καὶ Τάγου ποταμοῦ, ἀποτελοῦσα ἓν μέγα μέρος τῆς νῦν Πορτουγαλλίας. Στράβ. γ'. Πλιν. 3, 2. 3. μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου νέαν διαίρεσιν τῆς Ἱσπανίας εἶχεν ἡ Λυσιτανία εὐρυχωρότερα ὅρια ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος ἀπὸ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ εὔφορος καὶ τερπνή, κεκαλυμμένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν ὀρέων, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ εὐδαίμονα. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν οἱ Λυσιτανοί, Τουρδούλοι, Οὐέττωνες, Κελτοὶ καὶ Κυνήσιοι ἢ Κυνιοί. Στράβ. γ'. Πολυβ. ι', 7, 5.

Λυσιτανοί, οἱ, Lusitani. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Λυσιτανίας χώρας κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Δουρίου καὶ Τάγου καὶ ἔχοντες τὸ πάλαι ἰδίας καὶ ὀχυρὰς πόλεις. Στράβ. γ'. Διοδ. Σικ. ε', 34. Πλίν.

Λύσων, ωνος. Ἕλλην ἀγαλματοποιός. Παυσ.

Λυταία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τακίβου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύλωνος Γεραίστου· Ἀπολλ. γ', 15, 18. ἔνθα κατὰ Meursius Λουσία, ἐκ Στεφ. ἀναγινώσκει.

Λυτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Λυτήριος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Τροιζῆνι, ἔχων αὐτόθι καὶ ἰδίον ναόν, Παυσ. Κορινθ. 32.

Λυτιέρσας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Λυτιέρσης, ου, υἱὸς τοῦ βασιλέως Μίδα ἐν Φρυγίᾳ, περιβόητος διὰ τὴν πολυφαγίαν του, τὸν ὁποῖον οἱ Φρύγες ἐξεβάλοντο. ἐτίμων ὡς ἄμπελον τῆς γεωργίας. (2) Ἡρακλῆς φονεύσας αὐτὸν ἔρριψε τὸ σῶμά του εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν· Σχολιαστ. Θεοκρ. ι', 41. — 2) Ἄσμα τῶν Φρυγῶν ἀδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Λυτιέρσου εἰς τὴν περὶ τὴν Κελαινὰς χώραν. Θεοκρ. αὐτόθ.

Λύττος, ἡ, = Λύκτος, Πολύβ.

Λυχνιδός, ἡ. Λυχνίδιος, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπί τινος λίμνης αὐτόθι. Στράβ. ταυτὸν Ἀχρίδα, — ὄνομ. Λυχνίδιος, ία, ιον, τῆς Λυχνιδοῦ, ἡ Λυχνιδία λίμνη, μεγάλη λίμνη τῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας.

Λώρυμα, τό. Πόλις τῶν Δωριέων ἐν Καρίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου, μὲ λιμένα. Θουκ. η', 43. κατὰ δὲ Στράβ. ιδ'. ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ ἄκρα ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην παραλία· (ἡ γραφ. Λόρυμα ἐστιν ἡμαρτ.)

Λωτοφάγοι, οἱ (ῑ). Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς τρεφόμενοι ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ αὐτόθι δένδρου λωτοῦ καὶ διάγοντες βίον εἰρηνικόν, ὄντες εἰς ἄκρον φιλόξενοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ὅτι ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπλανᾶτο ἐν τῇ ὀπισθοφορᾷ του ἐκ τῆς Τροίας. Ὀδ. Ι. 84, κκθ' Ἡροδ. 4, 177. κατῴκουν οὗτοι ἐπὶ μιᾶς ἄκρας τῆς Ἀφρικῆς ἐξεχούσης πρὸς τὴν θάλασσαν πλησίον τῶν Γινδάνων· κατὰ δὲ τοὺς πλείστους συγγρφ. ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος, ταυτὸν Ζέρβι καλουμένης.

Μ.

Μᾶ, ἄς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ῥέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, καὶ ἥτις ἀπέκρυψεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν ζηλότυπον Ἥρην, εἰποῦσα ὅτι ἦν τέκνον τοῦ Ἄρεος, διὸ καὶ ἐπωνομάζετο ἐν τῇ Καρίᾳ ὁ Βάκχος Μᾶσαρις. Στεφ. Βυζ. ἐν Λέξ. Μάσταυρα. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ῥέας ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Λυδοὶ ἐπρόσφερον αὐτῇ θυσίαν ἵνα ταύρου. Στεφ. Βυζ.

Μαάρβας, ὁ. Καρχηδόνιός τις παρὰ Πολυβ.

Μαασάρης, ου, ὁ. Πτολ. Ποταμὸς τῆς Βαβυλωνίας χώρας ὅστις ῥέων παραλλήλως μὲ τὸν Εὐφράτην ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν πλησίον τῆς Βαβυλῶνος.

Μάγαρσα, τά, καὶ Μάγαρσος, ἡ. Κώμη μὲ λιμένα τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Μαλλοῦ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀρριαν.

Μαγαρσίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς λεγομένης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ Μάγαρσα κώμην τῆς Κιλικίας. Ἀρριαν. Ἀνάβ. β'.

Μάγαρσος, ἡ, = Μάγαρσα, ὅπερ ἴδε.

Μάγας, α, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης, Παυσ.

Μάγδολος, ἡ, Μίγδωλος, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς καὶ ἀπέχουσα 12,000 βήματα τοῦ Πηλουσίου Μαγδὸλ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ἡροδ. 2, 159. ἔνθα ὁ Ἱστορικὸς οὗτος συγχέει τὴν πόλιν ταύτην μὲ τὴν ἐν Παλαιστίνῃ κειμένην ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου, ὅπου ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεκὼ κατεπολέμησε τὸν Ἰωσίαν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἥτις ἄλλως Μαγεδὼ ἐκαλεῖτο, παρβλ. Hennike. γεωγρ. Ἡροδ. σελ. 69.

Μαγία, ἡ. Magia. Πόλις τῆς ἀρχαίας Ῥαιτίας, τανῦν Mayenfeld ἐν Ἑλβετίᾳ. Στέφ. Βυζ. — 2) = Μαλέα, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου, Πτολ.

Μάγνατα, πόλις ἐπίσημος, παρὰ Πτολ. τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη παραθαλασσίως, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς γνωσμένη.

Μάγνης, ητος, ὁ. Τιὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ναΐδα ἐγέννησε τὸν Πολυδέκτην, Δίκτυν καὶ Πέρσην. Ἀπολλ. α', 7, 2. -3, 3. — 2) Τιὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήλης ἔκγονος τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Μαγνησία. Ἀντ. Λιβ. 23. — 3) Ποιητὴς κωμῳδιῶν τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, κατὰ Σουΐδ. σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, συγγράψας δυνέα κωμῳδίας καὶ νικήσας δὶς εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας. Ἀριστφ. Ἱππ. 520. — 4) ὁ κάτοικος τῆς Μαγνησίας, ἴδε Μάγνητες.

Μαγνησία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Παγασαίου κόλπου καὶ τῆς Θρᾳκικῆς θαλάσσης. Ἡροδ. ἔτι δὲ ἡ Ἠπειρος Μαγνησίη. Ἡροδ. 7, 176. καὶ ἡ Μαγνητικὴ παραλία. Στραβ. — 2) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Δημ. — 3) Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, οὖσα Αἰολικὴ ἀποικία, τανῦν Γιουσίλ-Ἰσσάρ· καὶ, ἡ ὑπὲρ Μαιάνδρου ποταμοῦ· Ἡροδ. 3, 122. καὶ, πρὸς ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ. Στράβ. ἔτι δὲ ἡ Ἀτιακὴ Μαγνησία. Θουκ. α', 138. — 4) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πρόποδας τοῦ ὄρους Σιπύλου, καταστραφεῖσα ἤδη ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ· τανῦν Μάγνησα· καὶ, ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ. Στράβ.

Μαγνήσιος, ία, ιον, καὶ Μαγνήσιος, ὁ, ἡ, ον. Τῆς Μαγνησίας ἢ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων, ἢ ἐκ τῆς πόλεως Μαγνησίας ὤν.

Μάγνησσα, ἡ· θηλκ. τοῦ Μάγνης, ἡ ἐκ τῆς Μαγνησίας οὖσα. Θεοκρ.

Μάγνητος, οἱ, Ἐνικ. Μάγνης. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Μαγνησίας Ἡροδ. 3, 90.

Μαγνῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ τῆς Μαγνησίας ἢ ἐκ τῆς Μαγνησίας οὖσα· ἡ Μαγνῆτις ἵππος· Πινδ. — ἡ Μαγνῆτις λίθος, λεγομένη οὕτως ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας, ἡ ὁποία τινὸς ποιμένος Μάγνητος ὄντος διὰ τοῦ σιδήρου τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡ ἄκρα τῆς βακτηρίας του, ἀνεκάλυψε τὴν μαγνητικὴν δύναμιν τῶν τοιούτων λίθων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης. Πλάτ.

Μαγνητικός, ή, όν. Τῆς Μαγνησίας ἢ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων· — ἡ Μαγνητικὴ γαῖα, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία χώρα. Αἰσχλ. Πέρσ. 316. παρβλ. Spitzn. Πρόσωδ.

Μάγοι, οἱ (α). Ἀπὸ τῆς Μηδείας σχηματίζων τὴν αὐτόθι ἱερατικὴν κλᾶσιν, οἷς οἱ Λευῖται παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, οἵτινας καθ' Ἡροδ. 1, 132. ἐπηγγέλλοντο καὶ τὴν οἰωνοσκοπίαν καὶ δι' αὐτῶν μόνων ἐγίνοντο αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς θυσίαι καὶ δεήσεις τῶν Μήδων καὶ Περσῶν, διὸ καὶ ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἔχοντες μεγάλην ἐπίῤῥοιαν καὶ εἰς τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα, τοὺς ὁποίους εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐπεμβουλεύοντο καὶ αὐτοὶ οἱ Δυνάσται καὶ βασιλεῖς τῶν Περσῶν· Ἡροδ. 1, 101. Ἔτι δὲ παρὰ τοῖς Πέρσαις ὑπῆρχον οἱ Μάγοι οὗτοι καὶ ἐξηγηταὶ ὀνείρων, προλέγοντες δι' αὐτῶν ὅσα ἔμελλον νὰ συμβῶσι κοινῶς τε καὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἕκαστον ὅστις τοὺς ἐπεμβουλεύετο, λογιζόμενοι ὡς μόνοι ἐπιστήμονες καὶ ἐγκρατεῖς πάσης σοφίας καὶ πραγματικῆς γνώσεως. Ἐκ τῆς κλάσεως αὐτῶν ἐδημοῦντο καὶ τὰ μέλη τὰ ὁποῖα συνίστων τὸ δυνάστιον βασιλικὸν Δικαστήριον, διαμένοντες ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς τὸ ὁποῖον ἀνηγορεύοντο ἅπαξ ὑψηλὸν τοῦτο ἐπάγγελμα. Ἡροδ. 3, 21. 7, 194. Λουκ.

Μάγων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ, πολεμήσας τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν Διονύσιον τὸν πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς μέχρι τέλους ἐθανατώθη περὶ τὴν 99 Ὀλυμπ. — 2) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων υἱὸς τοῦ Ἀμιλκὰρ καὶ ἀδελφὸς τοῦ παρωνύμου Ἀννίβα, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον· Λιβ. XXI. Πολύβ.

Μαδάτας, α, ὁ. Περσίς τις παρὰ Ξενοφ.

Μαδία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη μεταγείτων. Στράβ.

Μαδύης, εω, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ. 1, 103 καὶ Μάδυς, υος, Στράβ.

Μάδυτος, ἡ (Μαδυτός, Στέφ. Βυζ.). Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ τῆς Σηστοῦ ἔστησεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Εἰς ταύτην ἐδείκνυτο ἔτι καὶ ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης Ἀκάβης· τανῦν Μαιτό. Ἡροδ. 7, 33. Ξενοφ.

Μάζακα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους ἥτις καὶ Εὐσέβεια ἐκαλεῖτο· — ὅθεν, Μαζακηνοὶ οἱ κάτοικ. Στράβ.

Μαζαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, Λουκ.

Μαιζάρης, ου, ὁ. Μῆδός τις παρ' Ἡροδ.

Μάξυες, οἱ. Λαὸς τῆς Μαυρηταυίας ἐν Ἀφρικῇ. Στεφαν. πίδαν. = Μάξυες.

Μάθυμνα, Δωρικ. ἀντὶ Μήθυμνα. Ἀνθολγ.

Μάθως, ω, Αἰτκ. ω. Λίβυς τις παρὰ Πολυβ.

Μαῖα, ἡ, Ἐπικ. Μαίη, Maja. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μετὰ τῆς ὁποίας συ-

νευρεβεὶς ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἑρμῆν. Ἀπολλ. γ, 10, 1, 2. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 3. ὕστερον δὲ συγκατέταξεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταξὺ τῶν ἐν Οὐρανῷ Πλειάδων· καὶ Μαῖη. Ἡσ. Θεογ. 938. — 3) Γυνή τις ἐξ Ἀρκαδίας εἰς ἣν ἐποίαν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸν παῖδα Ἀρκάδα ν' ἀναθρέψῃ. Ἀπολλ. γ, 8.

Μαιάνδριος, ία, ιον· Ἐπιθετ. τοῦ Μαιάνδρου ἢ εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἀνήκων· τὸ Μαιάνδριον πεδίον· χώρα τις περὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ. 837. — 2) Ὀνομ. κυρ. Σίμελός τις, ὑπουργὸς τοῦ Τυράννου Πολυκράτους ἐν Σάμῳ καὶ διάδοχος αὐτοῦ· Ἡροδ. 3, 142.

Μαίανδρος, ὁ, Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Φρυγίας καὶ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας εἰσβάλλει μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μιλήτου εἰς τὸ Ἰκάριον Πέλαγος· ἢν δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἑλίκας· ταῦτ' Μεινδάρ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 869. Ἡροδ. Στράβ.

Μαιάνδρου πεδίον, τό. Εὔφορος καὶ τερπνὴ χώρα περὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 17. ἔνθα ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει πόλεις ἀπ' αὐτῆς τὴν Πριήνην, Λεύκοφρυν καὶ Ἀχίλλειον.

Μαιανδρούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ πίδαν. κειμένη πλησίον τῆς Μαγνησίας. Στέφ. Βυζ.

Μαιάς, άδος, ἡ (-υ) ποιητκ. τύπ. ἀντὶ Μαῖα· Ὁμήρ. Ὀδ. Ε, 435.

Μαιδοβιθυνοί, οἱ, = Μαῖδοι. Στράβ.

Μαῖδοι, οἱ· Maedi. Ἓν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τὸ πάλαι τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β', 98. καὶ Μαιδοί, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαιδικός, ή, όν· τῶν Μαίδων ἢ εἰς τοὺς Μαίδους ἀνήκων.

Μαιήτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιώτης, Ἡροδτ.

Μαιήτις, ιδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιῶτις, Ἡροδτ.

Μαιηήνας, ου, ὁ· Maecenas. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, φίλος καὶ σύνους τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τοῦ ποιητοῦ Οὐϊργιλίου καὶ Ὁρατίου, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολιτικὰς ἀρετὰς καὶ τὴν πρὸς τὰς μαθήσεις ἀφοσίωσιν καὶ παρίδαλψ. Αἰλ.

Μαιμακτήρια, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου Διός, διὰ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι κατέπαυεν ὁ θεὸς οὗτος τὰς ἐν καιρῷ χειμῶνος συμβαινούσας τρικυμίας καὶ ταραχὰς τῶν καιρῶν, ἀφ' οὗ καὶ Μαιμακτηριὼν ὠνομάσθη ὁ δέκατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ὀκτώμβριον.

Μαιμάκτης, ου, ὁ. Ἐπόνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, κατὰ Πλουταρχ. καὶ Ἡσυχ. ταύτ. τῷ Μειλίχιος. Ἁρποκρτ.

Μαιμαλίδης, ου, ὁ (ι). πατρωνυμ. Τὶς τοῦ Μαιμάλου, ὁ Πειτανδρος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 194.

Μαινάδες, αἱ. Ἱέρειαι τοῦ Διονύσου, = Βάκχαι, ἐκ τοῦ μαίνομαι.

Μαίνακα, ἡ· Maonaka. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη δυτικῶς, κατὰ Σκυλακ. πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὐρίσκετο πλέον εἰς ἐρείπια. Στράβ.

Μαινάλιος, ία, ιον. Τοῦ Μαινάλου ἢ εἰς τὸ ὄρος Μαίναλον ἀνήκων· Πινδρ. — ὅθεν, Μαινάλιοι, οἱ περὶ τὸ ὄρος Μαίναλον κατοικοῦντες, Θουκ. ἡ Μαιναλία, πρεσυπακμ. χώρα ἡ περὶ τὸ Μέναλον κειμένη χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε, 64. — 2) Μαινάλιος, ὁ· Ἐπιθετ. τοῦ Παιὼν κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Μαινάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 3.

Μαίναλον, τό, Maenalus. Ἓν τῶν περιφήμων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὀρέων τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμυθολογεῖτο ὅτι διέτριβε συνήθως ὁ θεὸς Πάν, εἰ ὅ καὶ ἐλογίζετο ὡς ἱερὸν ὄρος αὐτοῦ· ἐκτείνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς Μεγαλοπόλεως ἕως τῆς Τεγέας, οἱ δὲ περὶ αὐτὸ οἰκοῦντες Ἀρκάδες ἔλεγον ὅτι πολλάκις ἤκουον καὶ τοὺς ἤχους τῆς σύριγγος τοῦ αὐτόθι περιφερομένου Πανός· Στράβ. Θεοκρ. α', 122. τὸ Μαινάλιον ὄρος. Παυσ. η', 36. σπαν. ὁ Μαίναλος. Σχολστ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 769.

Μαίναλος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις Μαίναλος. Παυσ. η', 3. Στέφ. Βυζ. Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Μαίνελος, ἡ, ἠθλκ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἀρχαία, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Μαινάλου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζοντο οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Μαινάλιοι. Στράβ.

Μαίνοβα, ἡ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, ταυτὸν Veloz. Στράβ.

Μαίονες, οἱ, Ἰωνικ. Μῆονες, Ὅμηρ. καὶ Μῆονες, Ἡροδτ. ἑνικ. Μαίων, ονος, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαιονίας χώρας, πολλάκ. δὲ ταύτ. τῷ Λυδοί Στράβ.

Μαιονία, ἡ, Ἰωνικ. Μηονία. Χώρα τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον. — 2) πολλάκις δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Λυδία. Στράβ. — 3) ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας χώρας. Λουκ.

Μαιονίδης, ου, ὁ (ι) Τὶς τοῦ Μαίονος, ἐξωτερ. ὡς πατρώνυμκ. ὄνομ. τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, εἴτε ὡς υἱοῦ τοῦ Μαίονος, ἢ διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Μαιονίαν χώραν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἀνθολ.

Μαιόνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Μηόνιος. Τῆς Μαιονίας ἢ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνήκων. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Μαιονίας χώρας ἔνθα ἐγίνετο ἐξαίρετος οἶνος.

Μαῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πρίτου καὶ τῆς Ἀντείας, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Λοκρόν, δι' ὃ καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τῆς ὁποίας τὴν προστασίαν εὑρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων παρθένων ὅσαι ἐτυνεύδουσιν τὴν θεὰν ταύτην. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 326. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγεάτου, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδείκνυτο ἐν τῇ πόλει Τεγέᾳ ἐπὶ τῆς αὐτόθι ἀγορᾶς. Παυσ. η', 48, 12. — 4) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κύων τοῦ Ἰκαρίου, ὃς τις ὀμόνυσε τὸν θάνατον τοῦ δεσπότου εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἐριγόνην καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τοὺς ἀστέρας ὑπὸ τὸ ὄνομα μικρὸς κύων, Ἀπολλ. γ, 14, 7.

Μαισά, ᾶς, ἡ, Maesa. Θυγάτηρ τοῦ Βασσιανοῦ ἐκ Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου. Ἡρωδν.

Μαισάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σαύδου, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ.

Μαίσωλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ἐν τῇ αὐτόθι Μαισωλίᾳ χώρᾳ· ταυτὸν Κιστνὰ ἡ Κίθθα, Πτολ.

Μαισωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραλίας Πτολ.

Μαίων, ονος, ὁ. Τὶς τοῦ Αἵμονος ἐκ Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτεοκλῆς ἔπεμψεν εἰς τὸν πρὸ τοῦ Θηβαϊκὸν πόλεμον μὲ πεντηκοντα Θηβαίους πολεμιστὰς διὰ νὰ ἐνεδρεύσῃ τὸν Τυδέα ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν Θηβῶν· ἀλλ' ὁ Τυδεὺς φονεύσας τοὺς συντρόφους αὐτοῦ ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ζῶντα διὰ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν βασιλέα τὴν δυστυχῆ ἀποτυχίαν του. Ὁμ. Ἰλ. Δ, Δ, 394. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου. Λουκ. Ἐγκωμ. Δημ. 9.

Μαιῶται, οἱ. Ἰωνικ. Μαιῆται, Maeotici. Ἀπὸ τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα ἐκαλοῦντο ὅλοι οἱ Λαοὶ τῆς Σκυθίας ὅσοι κατῴκουν περὶ τὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ ἁλιευτικῆς καὶ ὄντες ἐλεύθεροι καὶ ἀνεξάρτητοι. Ἡροδτ. 4, 123. Στράβ. ἰδ. Πλιν. 6, 7.

Μαιώτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. Μαιήτης. Ὁ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην κατοικῶν. Ἡροδτ. — 2) ἡ Μαιώτις λίμνη. Ἡροδτ. 4, 45.

Μαιωτικός, ή, όν. Τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἢ εἰς τοὺς Μαιώτας ἀνήκων· ὁ Μαιωτικὸς αὐλών, ὁ πορθμὸς τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Αἰσχ. Προμ. 37.

Μαιῶτις, ιδος, ἡ, Ἰωνικ. Μαιῆτις. Ἠθλκ. τοῦ Μαιώτης. — 2) ἡ Μαιῶτις λίμνη, Maeotis palus· ἓν μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κείμενον ἀρκτικῶς μεταξὺ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τῆς Σαρματίας, συνεχόμενον μετὰ τῆς λοιπῆς θαλάσσης διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου· κατὰ Πολύβ. ἡ περίμετρος τῆς λίμνης ταύτης ἦν 8000 σταδίων κατὰ δὲ Στράβ. 9000 σταδίων. περὶ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς εὑρίσκοντο διάφοροι πόλεις ἐμπορικαὶ μὲ λιμένας· ταυτὸν θάλασσα τοῦ Ἀζόφ. Αἰσχ. Προμ. 419. Ἡροδτ. 4, 3, 20. καὶ Μαιῆτις, Ἡροδτ. 4. 86.

Μαιωτιστί, ἐπίρρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μαιωτῶν. Θεοκρτ.

Μάκαι, οἱ. Μπαρ. Ἔθνος τῆς Λιβύας ἐν τῇ Συρτικῇ χώρᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Λωτοφάγων καὶ Νασαμώνων, διὰ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔῤῥεον ὁ Κίνυψ ποταμός. Ἡροδτ. 4, 175. οἱ Μακαῖοι Συρτῖται Πτολ.

Μάκαρ, αρος, ὁ (υ υ) Τὶς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅς τις φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Τενάγην ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον ἤτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Μακαρία. Διοδρ. Σικ. ε, 57. — 2) Τὶς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 544. καὶ Μιτκαρεύς.

Μακαρεύς, έως, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μακαρίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολλ. γ', 8, 1. Παυσ. η', 3 — 2) Τὶς τοῦ Αἰόλου, ἀδελφὸς τῆς Κανάκης ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐθανατώθη ἰδιοχείρως. Πλάτ. νομ. 8 σελ. 838. C — 3) Τὶς τοῦ Ἱρινάκου καὶ ἔγγονος τοῦ Διός, ὅ τι ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων ἐκ τῆς Ἀχαΐας εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἔκτισεν αὐτόθι δύο πόλεις, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὸ ὄνομα τῶν δύο αὐτοῦ θυγατέρων Μόθυμναν καὶ Μιτυλήνην. Διόδ. Σικ. η, 82. — 4) Τὶς τοῦ Ἰάονος καὶ τῆς Μηδείας, Ἡγέν. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μίρμερος.

Μακαρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἥτις φυγοῦσα μετὰ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπρόσφερεν ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ τῆς κατὰ τοῦ Εὐρυσθέως νίκης των. Εὐριπ. Παυσ. α', 32. — 2) Κρήνη τις ἐν Μαραθῶνι τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Μακαρίας θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. Στράβ. — 3) χώρα τις ἐν Μασσηνίᾳ διὰ τῆς ὁποίας ἔῤῥεον ὁ Παμισσὸς ποταμός. Στράβ. — 4) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Παυσ. καὶ Μακαρεαί. Στέφ. Βυζ.

Μακάριος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. γ', 100.

Μακάρων, νῆσοι, αἱ. Μυθολογούμεναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν νῆσοι, κείμεναι κατὰ τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔνθα ἐλογίζοντο ὅτι οἱ θεοὶ ἔπεμπον τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων διὰ ν' ἀπολαμβάνωσι μίαν αἰώνιον καὶ ἀδιάκοπον εὐδαιμονίαν. Ἡσ. Θεογ. 173. παρὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 2. ἀναφέρεται μόνον μία νῆσος. Πλάτ. Γοργ. — 2) Τόπος εὔφορος καὶ τερπνὸς ἐν τῇ Λιβύᾳ κείμενος ἐν τῷ μέσῳ εὐρυχώρων σύρτεων καὶ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ μίαν πόλιν Ὄασιν καλουμένην. Ἡροδτ. 3, 26.

Μάκεδνον, τό. Δωρικός τις λαός, κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Καδμείων ἦλθε καὶ ἐσυττήθη περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, ὅπου ὠνομάσθη Μακεδνοί. Ἡροδτ. 1, 56.

Μάκεδνος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Μακεδόνες, οἱ, Ἐνικ. Μακεδών, όνος. Οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας χώρας. Αἰσχ.

Μακεδονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Θυίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Εὐρώπῃ χώρα Μακεδονία. Στέφ. Βυζ.

Μακεδονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, τῆς ὁποίας τὰ σύνορα ἦσαν διάφορα κατὰ τὰς δια-

φόρους ἐποχὰς τῆς πολιτικῆς αὐτῆς καταστάσεως· πρὸ τῆς βασιλείας ὅτι τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ὡρίζετο ἡ ἰδίως Μακεδονία ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Παιονίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας· ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου αὐξηθεῖσα, περιελάμβανεν ἀνατολικῶς ὅλην τὴν ἄνω τοῦ Νέστου ποταμοῦ χώραν τῆς Θρᾴκης, ἀρκτικῶς τὴν Παιονίαν, μεσημβρινῶς τὴν Χαλκιδικὴν Χερρόνησον καὶ δυτικῶς ἓν μέρος μέρος τῆς Ἰλλυρίας ὅπερ καὶ Μακεδονικὴ ἢ Ἑλληνικὴ Ἰλλυρὶς ἐκαλεῖτο· τελευταῖον δὲ ἐπὶ Ῥωμαίων καταστασθεῖσα ἡ Μακεδονὶς Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία προσέλαβεν ὅλην τὴν Θεσσαλίαν καὶ Ἤπειρον. Θουκ. β', 4. Πολύβ. ι', 38. Πτολ. γ', 13. Πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου ὑπῆρχον ἡ Μακεδονία διῃρημένη εἰς πολλὰς χώρας μικροτέρας τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα διετηρήθησαν μέχρι τῶν ὑστάτων χρόνων τῆς κοινοβουλίας αὐτῆς· ἐπὶ δὲ τῶν λαμπρῶν χρόνων τῆς δόξης καὶ πολιτικῆς ἀκμῆς της περιελάμβανε τὰς ἑξῆς ἐπαρχίας, πρὸς μὲν δυσμὰς τὴν Πιερίαν, Συμφαλίδα, Ὀρεστίδα, Ἐλυμειώτιδα, Βοττιαίαν, Κορδιαίαν, Ἠμαθίαν, Δυγκιστίδα καὶ Πελαγονίαν, Ἡροδτ. 7. Θουκ. α. καὶ β'. Πολύβ. ε, 97. 108. Στράβ. Πτολ. μεταξὺ δὲ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος ποταμῶν τὴν Χαλκιδικὴν, Προσσαίαν, Ἀμφαξίτιδα, Μυγδονίαν, Κρηστωνίαν, Μιδικὴν, Ἠδωνίδα, Βισαλτίαν, Σιτείαν καὶ Ὀδομαντικήν. Θουκ. Στράβ. ζ'. Ἡροδτ. 7, 123—124. Πτολ. Στέφ. Βυζ. Ἀρχαιόθεν κατῳκεῖτο ἡ ἰδίως Μακεδονία ὑπὸ δύο ἐθνῶν, τῶν Θρᾳκῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον οἱ Παίονες καὶ οἱ Πελάσγοι καὶ ὑπὸ τῶν Δωριέων παρὰ τῶν ὁποίων οἱ μετὰ ταῦτα Μακεδόνες παρελάβον τὴν γλῶσσαν καὶ λοιπὴν διαίταν των. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας παρίστανται οἱ Μακεδόνες ὡς ἓν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πολεμικῶν ἐθνῶν τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος, ἔχοντες ἀιδίως διηνεκεῖς πολέμους μὲ τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ Θρᾴκας, ἐξ ὧν καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξανδρου κατεστάθησαν διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας τὸ φοβερώτερον ἐν Ἑλλάδι ἔθνος. Κατὰ δὲ τὰς διαφόρους ἐν Μακεδονίᾳ ἐμπεριλαμβανομένας ἐπαρχίας καὶ χώρας εἶχεν ἕκαστος τῶν αὐτόθι λαῶν καὶ τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν τοῦ. Ἡροδτ. Θουκ. Στέφ. Βυζ. τινῶν Μακεδονία, συνιστῶσα μίαν τῶν ἑπτὰ ἐπαρχιῶν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου.

Μακεδονικός, ή, όν. Τῆς Μακεδονίας ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων. Ἡροδτ.

Μακεδόνιος, ία, ιον. Ἐκ Μακεδονίας ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων· ἡ Μακεδονίη γῆ = Μακεδονία. Ἡροδτ. 7, 9.

Μακεδονίς, ίδος, ἡ· Ἐπιθετ. θηλυκ. τοῦ Μακεδόνιος· ἡ Μακεδονὶς γῆ. Ἡροδτ. 7, 127. καὶ Οὐστιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Μακεδονίας.

Μακεδών, όνος, ὁ. Τίος τοῦ Ὀσίριδος καὶ στρατηγὸς αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὡς ἐλέγετο ἐστεφανώθησαν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας. Διοδ. Σικ. ά, 18. μείνας δὲ ἐν Εὐρώπῃ ἐκάλεσεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν αὐτόθι χώραν Μακεδονίαν. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ὀρεσηνῶν, παρ' Ἡρόδ. 7, 2. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας. Ἡροδτ.

Μακεδωνία, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδονία, Ἀιθολ.

Μάκελλα, ἡ, Macella. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ ποταμοῦ. Πολύβ.

Μακεστιος, ὁ, = Μακίστιος. Στεφ. Βυζ. Ἀνάβ.

Μακέτης, ου, ὁ, = Μακεδών. Ἀνθολ.

Μακέτις, ίδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Μακέτης, ἀντὶ Μακεδονὶς καὶ Μακεδονικὴ. Λουκ.

Μακηδονία, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδονία, Διον. Περ. 427.

Μακηδόνιος, ία, ιον, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδόνιος, Ἀνθολγ.

Μακηδών, όνος, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Μακεδών. Καλλιμ. Δηλ. 167.

Μακιστεύς, έως, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Μηκιστεύς.

Μάκιστος, ὁ, Macistum. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλλίας ἐν Ἤλιδι, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Καυκώνων. Ἡροδτ. 4, 148 Ξενοφ. Στράβ. ἔτι δὲ, τὸ Μάκιστον, καὶ ὁ Πλατανιστοῦς, οὗντος. Στράβ. ὅθεν, Μακίστιος, ία, ιον, τοῦ Μακίστου ἢ ἐκ τοῦ Μακίστου ὤν· ἡ Μακιστία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Μάκιστον χώρα, καὶ Μακίστιοι, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ.

Μάκιστος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀζᾶμαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φρύξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Μάκιστος. Στεφ. Βυζ. — 2) οἱ Μακίστου σκοπαί, παρ' Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 300. κατάτινας μὲν ὁ Μάκιστος οὗτος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀγαμέμνων ἐδιώρισεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄθωνος νὰ ὑπαγορευθῇ εἰς τὸν αὐτίθι καιόμενον φανὸν, κατ' ἄλλους δὲ ἐξηγητὰς ὑποτίθεται ὡς ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου. παρβλ. Πλίν. 5, 31.

Μάκνα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη μεσογείως ἀλλ' ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Πτολ. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. VI. σελ. 16.

Μακόλαμα, τά. Πόλις τῆς Βυτάνεδος ἐν Ἀφρικῇ κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ.

Μακραί πύραι, αἱ Βρίχος τις κείμενος ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν μ' ἓν ἀπέλαιον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Παιόνος. Εὐρ. Ἠλ. 13. παρβλ. Λουκ. Διαλ. 9.

Μακρά τείχη, τά, καὶ μακρὰ σκέλη. Οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ δύο ἐκτεταμένα τείχη τὰ ὁποῖα ἐφέροντο ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕως τοῦ Πειραιέως λιμένος, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἐκαλεῖτο βόρειον τεῖχος ἐκτεινόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἠπείρου, τὸ δὲ νότιον τεῖχος φερόμενον παραθαλασσίως καὶ συναπτον τὸν λιμένα τοῦ Πειραιέως μ' ἐκεῖνον τοῦ Φαληρέως, Θουκ. β', 17.

Μακρειάς, άδος, ἡ. Τῶν Μακρειῶν ἢ εἰς τοὺς Μακρειεῖς ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1112.

Μακρίδεος, ία, ιον (ᾱ) Τῆς Μακρίδος ἢ εἰς τὴν Μακρίδα ἀνήκων. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 1175.

Μακρεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μακρίδος = τῆς Εὐβοίας. Στεφ. Βυζ. — 2) Λαός τις τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πιθ. ὁ αὐτὸς μὲ τοὺς Μάκρωνας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1024.

Μακρῖνος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὃς τις φονεύσας τὸν πρὸ αὐτοῦ βασιλεύοντα Καρακάλλαν ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης· βασιλεύσας δὲ μόλις τέσσαρας μῆνας ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ἡρό.

Μάκρες, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου, ἥτις λέγεται ὅτι ἔθρεψε πρώτον τὸν Διόνυσον μὲ μέλι ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1131. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας κληθείσης οὕτω διὰ τὴν μεγάλην κατὰ μῆκος ἔκτασίν της. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 20. — 3) Οὕτως ὠνομάζετο ἀρχαιόθεν καὶ ἡ νῆσος Κέρκυρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 520.

Μακροβιοι, οἱ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρεται ὡς ἓν ἔθνος τῶν ὑπερβορείων μερῶν τῆς γῆς, ὃν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς ἰδίους ὑπερβορείους καλουμένους, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄβιοι, κατοικοῦντας κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦτον εἰς τὰ ἀρκτικώτατα πέρατα τῆς οἰκουμένης. Κατὰ Στράβ. ἔζων οὗτοι 1000 χρόνους, κατ' ἄλλους δὲ ὀλιγώτερον, διάγοντες βίον ἁπλοῦν καὶ εὐδαίμονα. Παρ' Ἡροδτ. 2, 17.—75.—2) Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, περίφημον ἐν τῇ ἀρχαιότητι, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπαχειρήσθη ὁ βασιλεὺς Καμβύσης τὴν δυστυχῆ ἐκείνην καὶ ἐπίμοχθον ἐκστρατείαν· ἔζων δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν τρεφόμενοι ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ποιμνίων των καὶ ἐκ τῆς θήρας τῶν ἰχθύων, καὶ ἐγνώριζον διαφόρους τέχνας καὶ ἐργασίας ἔχοντες καὶ ἰδίαν ἐπὶ τῆς χώρας των πολιτ. Διον. Περ. 560.

Μακρόβιος, ὁ. Συγγραφεὺς ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἑπτὰ βιβλία Κρονικὰ ἐπιγραφόμενα καὶ ἓν ὑπόμνημα εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κάμποι, οἱ, Macri Campi. Πεδίον εὐρύχωρον τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ περὶ τὴν πόλιν Πάρμαν· τανῦν, Val di Montirone. Στραβ.

Μάκρων, ὁ, Ἐπικ. Μάκρων, ωνος. Λαός τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὄρους Θήχους καὶ τῆς Κολχίδος χώρας. Ἡροδτ. 2, 104. κατὰ Στράβ. οἱ ὕστερον Σάνοι κληθέντες.

Μακτώριον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσημβρινῶς ἄνωθεν τῆς Γέλας. Ἡροδτ. 7, 153.

Μακυνία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιάσσου. Στράβ.

Μάκυνος, ἡ, = Μακυνία. Ἀνθολ. ά, 489.

Μάλακα, ἡ. Malaca. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Φοινίκων, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον· τανῦν Málaga, Malaga, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Στράβ.

Μαλέα ἄκρα, ἡ. Ἐπικ. Μάλεια, πληθτ. αἱ Μαλέαι. Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον νοτιοανατολικῶς τῆς Λακωνίας, τοῦ ὁποίου ὁ περίπλους ἐλογίζετο εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· τανῦν Κάβο Μαλέας. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 80. Ἡροδτ. πληθτ. παρ' Ἡροδτ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ Μαλειαῶν ὄρος. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 288. — 2) τὸ πρὸς μεσημβρίαν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 4 καὶ Μαλία. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως. Πλουτρ. ὅθεν, Μαλεᾶτις, ίδος, προτυπκμ. χώρα, ἡ περὶ τὴν Μαλέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ χώρα. Στεφ. Ἑλ. ζ', 4, 24.

Μαλεάτης, ου, ὁ. Ἐπιθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἐπιδαύρῳ. Παυσ. β', 27.

Μαλειαῖος, αία, αῖον, Ὁ εἰς τὴν Μαλέαν ἀνήκων. Ἀνθολ.

Μάλεος, έα, εον. Τῆς Μαλέας, τὸ Μάλεον ὄρος = Μαλέα. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Α, 253.

Μαλήνη, ἡ. Πολίχνη τῆς χώρας τοῦ Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 5, 29.

Μάλης, ου, ὁ. Αἰτωλός τις· παρ' Ἡροδτ.

Μαλθάκη, ἡ (-νν) Ἑταῖρά τις παρὰ Δουκ.

Μαλία, ἡ, = Μαλέα. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. — 2) Ἀττικ. Μηλία. Πόλις ἀρχαία τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 179. — 2) πολίχνη τῆς Θρᾴκωνικῆς Ἰστπαλίας. Ἀππιαν.

Μαλιακός, ή, όν, Ἰων. καὶ Ἀττικ. Μηλιακός. Τῆς Μαλίας ἢ εἰς τὴν πόλιν Μαλίαν ἀνήκων· ὁ Μαλιακὸς κόλπος, κείμενος νοτιοδυτικῶς τῆς Θεσσαλίας περὶ τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι ἐπαρχίας Μαλίδος ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας· τανῦν Κόλπος τοῦ Ζητουνίου. Στράβ.

Μαλιεύς, έως, ὁ. Ἰων. καὶ Ἀττικ. Μηλιεύς. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαλίδος χώρας. Ξενοφ. Στράβ. — 2) = Μαλιακός. Στράβ.

Μαλίς, ίδος, ἡ. Ἰων. καὶ Ἀττικ. Μηλίς. Νύμφη τις προστάτις καὶ φύλαξ τῶν ποιμνίων (μήλων) παρὰ Θεοκρ. ιγ', 45. — 2) ἡ Μαλίς γῆ· μικρά τις χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. Ἡροδτ. 7, 198.

Μάλλιος, ὁ, Mallius. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Μαλλοειδής, ὁ, = Μαλόεις.

Μαλοί, οἱ. Ἰσχυρὸν καὶ μάχιμον ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου, τὸ ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ ὑποτάξῃ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Ε', 9. Στράβ.

Μαλόεις, ἡ, Mallus. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα οἷς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν δύο παίδων τῆς Μαντοῦς, τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου· αὕτα τὸ πάλαι ἐπίσημος καὶ ἔχουσα ἐν Μαντείον ἀρχαῖον ἐν αὐτῇ. Στράβ. ὅθεν Μαλλώτης, ου, Στράβ. καὶ Μαλλωτός, Ἀρριαν. ὁ κατοικ. τῆς Μαλλοῦ.

Μαλόεις, εντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα περὶ τὰ

ἀκρωτήριον τῆς Μαλέας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ ἔχουσα ἕνα ναόν τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος τιμωμένου ἐν τῇ πόλει Μαλόεντι ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 3.

Μαλοί, οἱ = Μαλλοί. Στεφ. Βυζ.

Μαλχίων, ωνος, ὁ. Σύρος τις, παρὰ Λουκ.

Μάμερκος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ὅς τις ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τοῦ Τιμολέοντος καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ἀφουεύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

Μαμέρτιον, τό, Mamortium. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Opplido. Στράβ.

Μάμερτος, ὁ. Ἀρχαῖον ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως παρὰ τοῖς Σαβίνοις. Λυκ. ἔτι δὲ καὶ Μάμερκος, παρὰ Πλουτρ.

Μαμίλιος, ὁ. Mamilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λιβ.

Μαμμαία, ἡ. Μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σευήρου. Ἡρωδ.

Μαμμάκυθος, ὁ (– – υυ) παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 990. συνθετ. λέξ. ἐκ τοῦ μάμμα καὶ κεύθω, ὀηλοῦσα μωρόν τινα ἢ ἡλίθιον ἄνθρωπον ὅς τις κρύπτεται ὄπισθεν τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ φόβου, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. ἐρμην. τοῦτο διὰ τοῦ μαμμόθρεπτος· ἔστι δὲ εὑρηται καὶ Μαμμάκιουθος γραφόμ.

Μαναπία, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ἡ νῦν πρωτεύουσα τῆς νήσου ταύτης Δουβλίνη, Duplin. Πτολ. β', 2.

Μανδάγαρα, τά. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολ. ς', 2.

Μανδάνη, ἡ (ᾱ) Θυγάτηρ τοῦ Ἀστυάγους βασιλέως τῆς Μηδίας καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου ἡγεμόνος τῆς Περσίας μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν μέγαν Κῦρον. Ἡροδοτ. 1, 107.

Μανδούβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἔχων μητρόπολιν τὴν Ἀλεσίαν. Στράβ.

Μανδραβούλος, ὁ. Σάμιός τις, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι εὑρὼν ποτέ ἕνα θησαυρὸν, ἀφιέρωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας τὸν μὲν πρῶτον χρύσον, ἕνα χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δὲ δεύτερον ἕνα ἀργυροῦν καὶ τὸν τρίτον ἕνα χαλκοῦν, ὅφ' οὗ καὶ παροιμ. «ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα.» Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 2, 1.

Μανδροκλέης, ἔος, ὁ. Τέκτων Σάμιος, ὁ κατασκευάσας τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ὅτε διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μανέθων, ωνος, ὁ, καὶ Μανεθώς, ῶ. Περίφημος ἱερεὺς τῶν Αἰγυπτίων καὶ συγγραφεὺς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γράψας διάφορα ἱστορικὰ, φυσικὰ καὶ ἀστρολογικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον ἀποσπάσματά τινα τῆς Αἰγυπτιακῆς αὐτοῦ ἱστορίας, συλλεχθέντα ὑπὸ Γεωργίου Συγγέλου. Πλουτρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 128. Harle.

Μανέρως, ὁ. Ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ πρώτου καὶ ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων, ὅς τις ἀποθανὼν πολλὰ πρωΐμως ἐθρηνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἀφ' ὁ καὶ ἐπικράτησε ἐν Αἰγύπτῳ θρηνητικόν τι ἆσμα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον κατ' Ἡρόδοτον ἦν τὸ αὐτὸ μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Λίνον λεγόμενον. Ἡροδ. 2, 79. Ἀθην. ιδ', 4. Παυσ. Βοιωτ. 29.

Μάνης, ους, ὁ, καὶ Μανής, Ἀριστ. ὄνομ. κύρ. δούλων κατὰ Στράβ. Ἰδίως δὲ ὄνομα τῶν Πεφλαγόνων, Ἀριστφ. Λυσ. 907. — 2) Ποταμὸς τῆς Λοκρίδος. Στράβ.

Μανία, ἡ (–υ–) Ὄνομ. κύρ. δούλων γυναικῶν καταγομένων ἐκ Φρυγίας, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 1345. — 2) Ἡ γυνὴ Σατράπου τινὸς Ζήνιος ἐκ Δερδανίας, παρὰ Ξενοφ. — 3) πληθ. Μανίαι = Ἐρινύες. Παυσ. ἡ, 34.

Μάνιος, ὁ. Ῥωμαϊκὸν κύρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν Πολύβ.

Μανόδωρος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 668.

Μαντιανὴ λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρκαδίας, ἥτις κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ μεγαλητέρα ἐν Ἀσίᾳ μετὰ τὴν Μαιώτιδα, ἔχουσα ὕδωρ ἁλμυρὸν, ταυτὸν Βάν. Στράβ. Mannert Γεωγρ. V.

Μάντικλος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἴδιον ναὸν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μεσσήνην. Παυσ. δ', 23.

Μαντίθεος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Ξενοφ.

Μαντινέη, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Μαντίνεια. Ὁμ. Ἰλ. Β, 607. Ἡροδ.

Μαντίνεια, ἡ. Mantinea. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τεγέας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων, διὰ τὸν πλοῦτον καὶ διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς τεχνικὰ κατασκεύματα· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς οἱ ἀνδρειότεροι ὅλων τῶν λοιπῶν Ἀρκάδων. Διόδ. Σικ. ιέ, πλησίον ταύτης τῆς πόλεως ἠκολούθησεν ἡ τελευταία μάχη τῶν Θηβαίων καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδα κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μέγας οὗτος στρατηγὸς ἐπεσφράγισε τὴν ὑπεροχὴν καὶ δόξαν τῶν συμπολιτῶν διὰ τοῦ θανάτου του· ταυτὸν Παλαιόπολις. Θουκ. Παυσ. ἡ. — ὅθεν, Μαντινεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Μαντινικὸς, ἡ, ὄν, τῆς Μαντινείας ἢ εἰς τὴν Μαντίνειαν ἀνήκων. Θουκ. – 3) Μαντινίς, ίδος, ἡ· ἡ ἐκ τῆς Μαντινείας οὖσα. Στέφ. Βυζ.

Μαντινεύς, έως, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀνκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ὅς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μαντίνειαν. Ἀπολλ. Παυσ. η', 3. — 2) Πατὴρ τῆς Ὠκάλειας γυναικὸς τοῦ Ἄβαντος. Ἀπολλ. β', 2, 1.

Μάντιος, ὁ. Τὶς τοῦ Μελάμπου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιφάτου. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 242.

Μάντουα, ἡ. Mantua. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἥτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη πρώτον ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν καὶ ἦν μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Ἰταλίας ἀρχαίων πόλεων· ταυτὸν, Mantua. Στράβ. ἡ Μάντυα. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαντυανός, ὁ κάτοικ.

Μαντώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, περίφημος μάντισσα τῆς ἀρχαιότητος διδαχθεῖσα τὴν τέχνην παρὰ τοῦ ἰδίου πατρός της, ἥτις εἰς λέγεται ἐξεστράτευσε καὶ αὕτη μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὕστερον δὲ ἐστάλη εἰς τοὺς Δελφοὺς ὡς ἱέρεια τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλ. γ', 7, 3. Ἐλθοῦσα δὲ ἀκολούθως εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Μόψον, ὅπου ὡς λέγεται εἰσήγαγε καὶ τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὴν πόλιν Κλάρον καὶ Κολοφῶνα. Παυσ. ζ', 3. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 308.

Μαξήρα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Ὑρκανίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ταυτὸν Ἔτκαρ. Πτολμ.

Μαξῆραι, οἱ. Λαὸς τῆς Ὑρκανίας χώρας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικὰ αὐτῆς μέρη. Πτολμ.

Μαξιμῖνος, ὁ. Maximinus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων διάδοχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Σευήρου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων. Ἡρωδ.

Μάξιμος ὁ Τύριος. Ὀπαδὸς τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, ζήσας περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς ἐπὶ πολὺ διατρίψας ἐν Ἑλλάδι· σώζονται αὐτοῦ 41 λόγοι ἢ διαλέξεις περὶ διαφόρων ἀνθρωπινεμένων τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. σελ. 515. — 2) Ἕτερος Μάξιμος, διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα ἀστρολογικὰ βιβλία παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VIII. σελ. 414. — 3) Μάξιμος Οὐαλέριος, Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. —

Μάξυες, οἱ. Λαὸς τῆς Λιβύης κατοικῶν δυτικῶς τῆς Τριτωνίδος λίμνης, καὶ ζῶν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδ. 4, 191.

Μάραγδος, ὁ. Ἀραψ τις παρὰ Ξενοφ. Κυρ. β', 1.

Μάραθος, ὁ. Πόλις μεταξὺ τῆς Φοινίκης κειμένη πλησίον τῆς Ἀντικύρας. Πολύβ. ε', 68 Στράβ. — 2) ἡ Μίραθος. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία καταστραφεῖσα ἤδη ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Συρίας Στράβ. Πτολ. (υυυ, Διον. Περ 914.)

Μαραθοῦσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 31.

Μαραθών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ. Κώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῶν Ἀθηνῶν, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λαμπρὰν καὶ ἀξιομνημόνευτον νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν Περσικῶν στρατευμάτων κατὰ τὸ 490 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐδείκνυντο καὶ οἱ τάφοι τῶν εἰς ταύτην τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων, ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐπιγραφὰς ἑκάστου· ὡσαύτως εὑρίσκετο εἰς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἓν μνημεῖον τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἠγείρον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ· ἐκλήθη δὲ Μαραθὼν ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ αὐξάνοντος χόρτου μαράθου. Ὁμ. Ὀδ. Η, 80. Ἀρστοτ. εὑρηται παρ' Ἡροδ. 1, 62. Παυσ. α, 32. Λουκ. Θηλ. δὲ παρὰ Πλιν. Ὀλ. 13, 57. Δημ. Παραπρ. σελ. 441. καὶ Μαραθῶνι, Ἐπιγραμματ. ἀντὶ ἐν Μαραθῶνι. Θουκ.

Μαραθών, ῶνος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἐποπέως ἐκ Σικυῶνος, ὅς τις ἐλθὼν ἐκ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀττικὴν κατῴκησεν αὐτόθι· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι ὡς ἕνα τῶν ἀρχαίων Ἡρώων μὲ θείας τιμάς, ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν κώμην Μαραθῶνα. Παυσ. β', 1. ά, 32.

Μαραθώνιος, ία, ιον. Τοῦ Μαραθῶνος ἢ εἰς τὸν Μαραθῶνα ἀνήκων· ὁ Μαραθώνιος ταῦρος, ὁ ὑπὸ Κρήτης ταῦρος τὸν ὁποῖον ἔφερε πρώτον ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὕστερον δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Θησεύς· ὅρα Κρής. Ἀπολλ. — καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τοῦ Μαραθῶνος.

Μαράκανδα, τά. Μητρόπολις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐξαγομένων ἀπ' αὐτῆς ἠρῶν ὀπωρῶν. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 30. καὶ Μαρακάνδα, ἡ. Στράβ. ταυτὸν Σαμαρκάνδ.

Μαρακόδρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη δυτικῶς τοῦ Δαργίδου ποταμοῦ. Πτολ. ς', 11.

Μαρακοί, οἱ. Λαὸς τῆς Λιτωλίας, ὅμορος μὲ τοὺς Δόλοπας. Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 1, 7.

Μαράφιοι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας, παρ' Ἡροδ. 1, 125. κατὰ Σχολιαστ. Ὁμηρ. Ἰλ. Γ, 175 ἀπὸ τοῦ Μαραφίου υἱοῦ τοῦ Μενελάου κληθέντες.

Μάραφις, ιος, ὁ, (υυυ) Ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσίας κατ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 775. ἔνθα τὸ χωρίον ἀμφιβαλτ. παραβλ. Schütz. Exours. II.

Μαργάλαι, αἱ. = Μάργανα.

Μάργανα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Διοδ. Σικ.

Μαργανεῖς, οἱ. Οἱ Κάτοικοι τῆς πόλεως Μαργάνων ἐν Ἤλιδι. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2, 25.

Μαργιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας συνοροῦσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Βακτριανὴν, δυτικῶς μὲ τὴν Ὑρκανίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀρίαν, σχηματίζουσα τὸ πάλαι μίαν χώραν ὑποτελῆ τοῦ μεγάλου Περσικοῦ βασιλείου· οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν κατὰ Πτολμ. οἱ Δαρβίκαι, Πάρνοι, Δᾶαι, Ταπούροι καὶ κατὰ Πλιν. οἱ Μάρδοι· ταυτὸν Χορασάν. Στράβ.

Μαργίδουνον, τό, Margidunun. Πόλις τῆς νήσου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κοριτανῶν, κατὰ d' Anville ταυτὸν Bower Castle. Πτολ. β', 3.

Μαργίτης, ου, ὁ (ῑ) Οὕτως ἐπεγράφετο ἓν κωμικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν ὀλίγοι τινὲς στίχοι μόνοι. Πλάτ. Ἀλκ. Β. σελ. 147.

Μάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία αὕτη οὕτως, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὄξον ποταμὸν· ταυτὸν Μαργάβ. Στράβ. ια', Πτολ. – 2) Μάργος ἢ Μάργις, Πλιν. Ποταμὸς τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Κυρήνῃ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· ταυτὸν Μοράβας. Στράβ.

Μάρδοι, οἱ. Περίφημον καὶ ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Μηδίᾳ καὶ διάγον βίον νομαδικόν. Ἡροδ. 1, 125. Ἀρρίαν. κατὰ δὲ Πλιν. καὶ Ptolm. κατῴκουν οὗτοι καὶ περὶ τὰ νοτιοανατολικὰ ὄρη τῆς Ἀρμενίας· εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἐδόθησαν οἱ λαοὶ οὗτοι εἰς τὴν λῃστείαν, ἐπιφέροντες μεγάλας ζημίας εἰς τὰ γειτνιάζοντα ἔθνη. Στράβ. Πλιν. — 2) = Ἀμαρδοί, ἀρχαῖός τις λαὸς κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Στράβ.

Μαρδόνιος, ὁ. Τέκνον τοῦ Γωβρύου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου παμφοβεὶς κατ' ἀρχὰς μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἕλληνας καὶ χάσας ἓν μέγα μέρος τῆς δυνάμεώς του ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος ὀπίσω εἰς τὴν Περσίαν καθαιρεθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς ἀξίας τοῦ Στρατηγοῦ· ὅτε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ξέρξης ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πολυάριθμον ἐκεῖνο στράτευμα τῶν βαρβάρων διὰ νὰ πολεμήσῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ὅσαι δὲν ἠθέλον νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν μεγάλην του ἀρχήν, ὁ Μαρδόνιος συνοδεύσας αὐτὸν ἔμεινε εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ μίαν δύναμιν 300,000 Περσῶν τὴν ὁποίαν ἐνισχύσας μὲ νέας ἐκ Θεσσαλίας καὶ ἄλλων μερῶν στρατολογίας, εἰσέβαλε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑφεξῆς ἔαρος εἰς τὴν Βοιωτίαν στρατοπεδεύσας πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαιρῶνος εὑρίσκοντο ἐστρατοπεδευμένοι οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν Ἀρχιστρατηγίαν τοῦ βασιλέως Παυσανίου συγκροτοῦντες μίαν δύναμιν ἐξ 110,000 ἀνδρῶν· εἰς τὴν ἐνταῦθα μετ' οὐ πολὺ συμβᾶσαν σφοδρὰν καὶ αἱματώδη μάχην, καθ' ἣν ἡ μεγάλη τῶν Περσῶν δύναμις ἐνικήθη κατὰ κράτος, πληγωθεὶς ὁ Μαρδόνιος θανάσιμα, ἔπεσε νεκρὸς μετὰ μίαν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν ἐν τῷ μέσῳ χιλίων ἐκλεκτῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν. Ἡροδ. 7, 5. 9, 36. — 46.

Μαρδόντης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. Ἡροδ. 7, 80.

Μάρδος, ὁ = Ἄμαρδος. Ποταμὸς τῆς Μηδίας. Διον. Περ.

Μαρδυηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες εἰς τοὺς πρόποδας τῶν αὐτόθι Σογδίων ὀρέων. Πτολμ.

Μάρεων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λυδῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 50.

Μαρέη, ἡ, Ἡροδ. Μάρεια, Θουκ. καὶ Μαρία, Διοδ. Σικ. Μαρεῶν. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Μαρείας λίμνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον Μαρεώτην οἶνον· ταυτὸν Μαριοῦτ. Ἡροδ. 2, 18. ὅθεν, Μαρεώτης, ου, ὁ, θηλ. Μαρεῶτις, ιδος, τῆς Μαρέης ἢ εἰς τὴν Μαρέην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστή, ὁ κάτοικος τῆς Μαρέης πόλεως.

Μάρεια καὶ **Μαρεῶτις**, ιδος, ἡ, λίμνη. Μεγάλη τις λίμνη ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, συνεχομένη διαμιᾶς διώρυχος μὲ τὸν Νεῖλον ποταμὸν καὶ δι' ἄλλης μὲ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. 300 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος 150· ταυτὸν Μαριοῦτ. Στράβ. καὶ Μαρία, ἡ. Ἀρρίαν Ἀνάβ. γ, 1.

Μάρες, ων, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡροδ. 7, 79. Μάρες οἱ, παρ' Στεφ. Βυζ.

Μάρης, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἰταλὸς αὐτόχθων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λύγυες καὶ περὶ τὸ ὁποῖον ἐμυθολόγουν ὅτι τὸ μὲν ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματός του εἶχεν μορφὴν ἀνθρώπου, τὸ δὲ ὄπισθεν ἵππου, καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ἐπεκράτησε παρ' Ἕλλησι τὸ ὄνομα Μάρης ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἱππαμίππου· ἔτι δὲ ἐπλαττον ὅτι ζῆσας ἑκατὸν εἴκοσι καὶ τρία ἔτη ἀπέθανεν καὶ ἀνέζησε τρίς. Ἀλ. ποικ. ἱστ. 9, 16.

Μαρία, λίμνη, ἡ. = Μάρεια. Ἀρρίαν.

Μαριαμμη, ἡ, καὶ **Μαριαμμία**. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἐμέσης. Ἀρρίαν. Στεφ. Βυζ.

Μαριανδυνοί, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Βιθυνίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἱ τινες ὑποταχθέντες εἰς τοὺς ἐν Ἡρακλείᾳ κατοίκους ἐλογίζοντο ὡς δοῦλοι αὐτῶν. Ἡροδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 140.

Μαριανδυνός, ἡ, όν. Τῶν Μαριανδυνῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Μαριανδυνῶν ἀνήκων· ὁ Μαριανδυνὸς θρῆνος ἦν τὸ θρηνητικόν τι ᾆσμα διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Μαριανδυνοὶ ἐθρήνουν τὸν θάνατον τοῦ ὡραίου Βιθυνοῦ. Αἰσχ. Παρτ. 992. ὅρα Βιθυνός. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μαριανδυνῆς χώρας.

Μαριανδυνός, ὁ. Τίος τοῦ Φινέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Ποντῳ Μαριανδυνοί. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ Β, 785, 725.

Μαρίδη, ἡ. Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἀρκτικῶς. πιθαν. τὸ νῦν, Μαρδὶν καλούμενον. Ἀμμιαν. 19, 9.

Μαρικᾶς, ᾶ, ὁ. Οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν Κωμῳδιῶν τοῦ ποιητοῦ Εὐπόλιδος· ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ἐφάπτεται τοῦ Ῥήτορος Τπερβόλου. Ἀθην. ιά 12. Αἰλ.

Μαριλάδης, ου, ὁ. Ἀνθρακεύς τις ἐξ Ἀχαρνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 609. (ἐκ τοῦ μαρίλη, ἀνθρακῆ)

Μαρῖνος, ὁ. Γεωγράφος τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, Τύριος τὴν πατρίδα, περιγράψας πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς ἀκριβείας τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς γεωγραφικὰς εἰδήσεις ὠφελήθη μεγάλως ὁ Πτολεμαῖος. — 2) Περίφημος Ἀλεξανδρινός, ἀκμάσας κατὰ τὸ 90 ἔτος μετὰ Χρ. τὸν ὁποῖον ὁ Γάλληνος ὀνομάζει ἀνορθιστὴν τῆς Ἀνατομικῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ὁποίου διέσωσε πολλὰς ἀνακαλύψεις τῆς νευρολογίας.

Μάριον, τό. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἀρσινόης ἐν Κύπρῳ. Στεφ.

Μάρις, ιος, ὁ (υυ) Τίος τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἀμισοδάρου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Σαρπεδόνος εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ πληγωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θρασυμήδους. Ὁμ. Ἰλ. Π, 319. — 2) Ποταμὸς τῆς Σκυθίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν. Ἡροδ. 4, 48 κατάτινας ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μάριστον.

Μάρισος, ὁ, Marisius. Μέγας ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Δακίας, ὅς τις ἑνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν· ταυτὸν Μάρος ἢ Μάροος ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ. Στράβ.

Μαριτίμα Κολωνία, παρὰ Ptol. β', 10, Maritima Advaticonum. Πόλις τῆς Ναρβωνιτιδος Γαλλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης· ταυτὸν Miramas.

Μαρωνίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐιρούνων, ταυτὸν Ἀμβοῦργον (Hamburg.) Ptol. β', 11.

Μαρωνίς ἑσπερία, Marionis altera. Ἑτέρα πόλις τῶν Οὐιρούνων ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῶν ἀρκτῴων καὶ νοτείων Γερμανῶν· ταυτὸν Λυβέκη, Lubeck. Ptol. β', 11.

Μάρκελλος, ὁ, Marcellus, Κλαύδιος. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῆς Ῥώμης πολεμήσας· ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου κατὰ τὸν Ἀννίβα μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ γενναιότητα· ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῆς Σικελίας, ἔπτησε τὴν περιβόητον ἐκείνην πολιορκίαν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης μὲ διαφόρους καὶ πολυειδεῖς μηχανάς, τὰς ὁποίας ὁ περίφημος Ἀρχιμήδης ἠδυνήθη διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ μαθηματικῶν γνώσεων καὶ πολυπειρίας νὰ ματαιώσῃ ὅλως δι' ὅλου, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν ἀπέναντι τῶν Συρακουσῶν ἱστάμενον στόλον τῶν Ῥωμαίων ἠμπόρεσε νὰ κατακαύσῃ διὰ τῶν κοίλων κατόπτρων· τελευταῖον μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ διηνεκῆ πολιορκίαν ἠμπόρεσε μόλις δι' ὁπάτης νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν ταύτην, ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς καθ' ἣν οἱ Συρακούσιοι παννυχίζοντες τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀρτεμιδος, εἶχον δοθῇ εἰς τὰς τρυφὰς καὶ εἰς τὴν μέθην· εἰς τὴν συμβᾶσαν ταύτην αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον ἔφοδον τῶν Ῥωμαίων ἐφονεύθη καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος μαθητὴς Ἀρχιμήδης ὑφ' ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μαρκέλλου, ὅ τις οὗτος ἐθρήνησε μεγάλως τὸν θάνατόν του καὶ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς τὸ σῶμα αὐτοῦ. Κυριεύσας δὲ ὁ Μάρκελλος καὶ τὰς λοιπὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἐκστρατεύσαν αὐθις κατὰ τοῦ Ἀννίβα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀναγορευθεὶς ἤδη πεντάκις ὑπατος τῆς Ῥώμης, ὅπου ὅμως μαχόμενος ποτὲ καὶ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αἰφνιδίως ἐθανατώθη, θαυμασθεὶς μεγάλως καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐχθροῦ τοῦ Ἀννίβα, ὅ τις καύσας μεγαλοπρεπῶς τὸ πτῶμα τοῦ μεγάλου τούτου στρατηγοῦ καὶ συνάψας ἐπιμελῶς τὴν κόνιν του, ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς μίαν κάλπην πρὸς τὸν υἱόν του. — Πλουτρ.

Μαρκιανός, ὁ, Marcianus, Συγγραφεὺς Γεωγράφος ἐξ Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πτολεμαῖον περὶ τὴν πέμπτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συντάξας ἐκ τῶν ἀρίστων ἀρχαίων γεωγράφων ἕνα γενικὸν περίπλουν ἀπαντῆς τῆς ἔως τοῦδε ἐγνωσμένης γῆς ἐκτιγραφομ. περίπλους τῆς ἔξω θαλάσσης ἐσωτερικοῦ καὶ ἐσπερίου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μεγίστων νήσων, συνιστάμενον εἰς δύο μέρη, τοῦ ὁποίου ὅμως δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα καὶ ἡ εἰσαγωγὴ ἐσώθησαν, Φαβρ. Βιβλ. Βιβλ. IV, σελ. 613.

Μαρκία, ἡ, Marcia. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Μαρκόμανοι καὶ **Μαρκόμμανοι**, Marcomanni. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, συνιστάμενοι ἐκ πολλῶν ἄλλων μικροτέρων λαῶν κατοικούντων μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοάνου καὶ Δουνάβεως ποταμῶν, ἀπ' ὅπου διώξαντες παντέπασι τοὺς Ἑλβετοὺς, ἔκτισαν ἐνταῦθα ἓν εἶδος προτειχίσματος ἐναντίον τῶν ἐφόδων τῶν Γαλλικῶν ἐθνῶν. Ἦσαν δὲ οὗτοι ἀείποτε ἐχθροὶ ἀπτοῦοι τῶν Ῥωμαίων εἰσβαλόντες πολλάκις καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἰταλίας, ὅ! ὃ καὶ ἐπολέμησαν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἀριοβίστου κατὰ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἑλβετῶν. Ἰουλ. Καισ 1, 31. Τακ. Γερμ. 28. Ἐπιστήμονες πόλεις αὐτῶν ἀναφέρει ὁ Πτολεμαῖος τὸ Μαρόβουδον πιθαν. ἡνῦν Budweis. τὸ Οὐστβιον. Ἀβίλουνον, Ῥεγεντούϊον, Νομιστήριον καὶ Πολάγεωρον. Ptol. β', 11. Στράβ. Ἀρρίαν.

Μαρκόμανοι, οἱ, = Μαρκόμανοι.

Μάρκος, ὁ, Marcus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνδολγ. — 2) Ἀρκάς τις, παρὰ Πολυβ. β', 10. ἔνθα ὁ Reiske Μόρκος ἀναγινώσκει.

Μάρμαξ, ακος, ὁ. Ὁ πρῶτος τῶν μηνστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις κτηνθεὶς εἰς τὸ τρέξιμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἀφανίσθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων μνηστήρων. Πινδαρ. Π, 21.

Μαρμαρίδαι, οἱ (-υυ-), ἀνεκ. Μαρμαρίδης, ου, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Διον. Περ. 214.

Μαρμαρική, ἡ, προσυπακουομ. γῆ ἢ χώρα, Marmarica. Μεγάλη ἐπαρχία τῆς Λιβύας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας καὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, ταυτὸν ἡ χώρα τῆς Βάρκης. Πτολ.

Μαρμάρεως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Μαρμαρίου ἐν Κυβέλῃ, ὅπου εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Στράβ. ἔ.

Μαρμάρεον, τό. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Καρύστου, περὶ τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρου. Στράβ. — ὅθεν, Μαρμάριος, ὁ κάτοικος.

Μαρόβουδον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, πιθαν. ἡ νῦν Budweis ἐπὶ τοῦ Μολδαούου ποταμοῦ. Πτολ. Ταχτ. Χρ. II, 63.

Μαρουκῖνοι, Στράβ. καὶ Μαρρουκῖνοι, οἱ, Πλίν. Marucini. Ἓν τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄρτευον ποταμὸν καὶ συμμιχθὲν μετὰ τῶν Σαβίνων. Οἱ Ῥωμαῖοι προτέλαβον αὐτοὺς πρωΐμως ἤδη εἰς τὴν συμμαχίαν των. Στράβ.

Μάρπησσα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἴδα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Κλεοπάτραν· ἐπειδὴ δὲ ἠγάπησεν αὐτὴν καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ζεὺς ἀφῆκε τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν Μάρπησσαν νὰ λάβῃ ὅποιον ἐκ τῶν δύο τούτων ἐπιθυμήσει κάλλιον, αὕτη δὲ ἔκλεξε τὸν Ἴδαν. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 557. Ἀπολλ. α', 7, 8. — 2) = Μάρπησσος.

Μάρπησσος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Πάρου, ἔχον λατομεῖα μαρμάρου. Παυσ. καὶ Μάρπησσα, ἡ, Στέφ. Βυζ. — 2) Μάρπησσος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ.

Μάρση, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Βουκόλον. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Μάρσοι, οἱ, Marsi. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ πολεμικὸν τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἀποικία τῶν Σαβίνων, ψημιζόμενοι τὸ πάλαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἰταλικῶν λαῶν διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἐπῳδὰς ἔμπειρίαν των ἃς οἱ παλαιοὶ Θεσσαλοὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλληνιν ἐλέγοντο δὲ ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ Μάρσου υἱοῦ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως. Στράβ. — ὅθεν Μαρσικός, ή, όν, των Μάρσων ἢ ἐκ τῶν Μάρσων ὤν. Πολύβ. — 2) Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν περὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν. Στράβ. Ταυτ.

Μαρσύας, ου, Ἰωνικ. Μαρτύης, ὁ. Τιὸς τοῦ Ὀλύμπου ἢ τοῦ Οἰάγρου, ἔχων φύσιν σατύρου ἢ Σιληνοῦ, ὅστις εὑρὼν ποτὲ τοὺς αὐλοὺς, τοὺς ὁποίους ἔρριψαν ἡ Ἀθηνᾶ, διότι ἔκαμον αὐτὴν δύσμορφον ὅτε ἔψαλλε, καὶ γυμνασθεὶς ἱκανὸν χρόνον εἰς τὸ νὰ αὐλῇ ἐπιτηδείως, ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ μουσικῆς, ἀλλὰ κριθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατώτερος τοῦ θεοῦ τούτου εἰς τὴν τέχνην, ἐδικαιώθη ἀλεεινῶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅστις κρεμάσας αὐτὸν ἀπό τινος δένδρου, τὸν ἐξέδαρεν, ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ ἐν Φρυγίᾳ Μαρσύας ποταμός. Ἀπολλ. α', 4, 2. Ἡρόδ. 5, 26.

Μαρσύας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἀπό τινος σπηλαίου εὑρισκομένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. Ἡρόδ. Ξενο. Ἀνάβ. α', 2, 8. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὅστις ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀκαμείας καὶ τῆς Λαρίσσης, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ὀρόντην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ περὶ αὐτὸν Μαρσύου πεδίον. (τό ὑστ. κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ Νονν. Διον. 1, 45. καὶ μακρόν.)

Μαρτυρούπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐχυρὰ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ. Προκοπ.

Μαρψίας, ου, ὁ (ῑ). Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ στασιῶδες καὶ φιλοτάραχον αὐτοῦ. Ἀχρ. 702.

Μάρων, ωνος, ὁ (ᾱ). Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Εὐάνθου καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰσμάρῳ, τὸν ὁποῖον διασώσας ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε κατεπόρθησε τὴν Ἰσμαρον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἑπτὰ τάλαντα χρυσοῦ καὶ δώδεκα πίθους οἴνου ἐξαιρέτου. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 197. κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μάρων οὗτος ὑπῆρχεν ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Θρᾴκῃ πόλις Μαρώνεια Νονν. Διον. 19, 179. — 2) Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἐποίου ἤγειρον οἱ συμπολῖται του ἐν Ἱερῷ αὐτοῦ ἐν Σπάρτῃ. Ἡρόδ. 7, 227. Παυσ. Λακ. 12. — 3) Ἐπώνυμον τοῦ Ῥωμαίου ποιητοῦ Οὐϊργιλίου. Ἀνθολ.

Μαρώνεια, ἡ, Maronia. Πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον τοῦ Μαρόνα. Στράβ. — ὅθεν, Μαρωνίτης, ου, ὁ κάτοικ. Ξενο.

Μαρωνειάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Πτολμ. ε', 13.

Μασαισύλιοι, οἱ (υ-υυ-). Ἔθνος τῆς ἀντικῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυρητανίας. Διον. Περ. 187. Πολύβ. Στράβ. ἡ γραφὴ Μασσαισύλιοι ἐστὶν ὀλιγτρ. ἐρρ.

Μάσης, ητος, ὁ (ᾱ). Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὕστερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ἑρμιόνης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 562. Στράβ.

Μασινισσᾶς, ᾶ, ὁ, Masinissa. Βασιλεὺς τῶν Μασαιτυλίων ἐν Λιβύῃ, φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, περίφημος διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναιότητά του καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἐμπειρίαν του, ἐξημέρωσας τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων του καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ ἄλλας τέχνας τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ζήσας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Λουκ. Μακροβ. 17. καὶ Μασσανάσσης, παρὰ Πολυβ.

Μάσιον ὄρος, τό. Συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Ἀσίᾳ, χωρίζουσα ἀρκτικῶς τὴν Μεσοποταμίαν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἐκτεινομένη ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ.

Μασίστρης, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 30.

Μασίστης, εω, ὁ. Τιὸς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, ἀρχιστράτηγος τῶν Περσῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 82.

Μασίστιος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μακίστιος καλούμενος. Ἡρόδ. 9, 20.

Μασκάμης, εω, ὁ. Πέρσης, σατράπης τοῦ Δορίσκου ἐν Θρᾴκῃ· — ὅθεν Μασκάμειος, ὁ, ἡ, ον, παρ' Ἡροδ. 7, 106.

Μασκᾶς, ᾶ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοκοιλίας, ῥέων μεσημβρινῶς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολεμαίῳ Σακόραν καλούμενον. Ξενο. Ἀνάβ. δ, 5, 4.

Μάσπιοι, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Περσίας, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ἔνθα ἰδίως κατῴκει δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Ἡρόδ. 1, 125.

Μάσσαγα, τά, καὶ Mazagae παρὰ Πουρτ. Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀττακηνῶν ἐν Ἰνδίᾳ, κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Γουρκίου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη βαρέως ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ'. Μάσσακκα, Στέφ. Βυζ.

Μασσαγέται, οἱ, ἑνικ. Μασσαγέτης, ου, ὁ. Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν πέραν τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ περὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Κασπείας θαλάσσης, εἰς ἄκρον μάχιμον καὶ ἰσχυρόν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκετο ἄφθονος χρυσὸς καὶ χαλκός. Κατ' αὐτῶν ἐστράτευσας ὁ μέγας Κῦρος θέλων νὰ τοὺς ὑποτάξῃ καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἡρόδ. 1, 201 - 204. Στράβ. τινῶν Μογγόλοι. — ὅθεν, Μασσαγετὶς, ίδος, θηλ. Λουκιαν.

Μασσάγης, εω, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λιβύων εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

Μασσαισύλιοι, οἱ, = Μασαισύλιοι.

Μασσαλία, ἡ (-υυ-), Massilia. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀποικία τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Φωκαέων, συσταθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 45 Ὀλυμπιάδος καὶ ἀκμάσασα πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἐν Γαλλίᾳ πόλεων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς καταστροφῆς τοῦ Καρχηδονιακοῦ κράτους ἕως τοῦ ἐμφυλίου Ῥωμαϊκοῦ πολέμου ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου, οὖσα σείποτε φίλη καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων ἐπωφελῆ δὲ ἀκολούθως μὲ τὴν φρουρίαν τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, ὑπέμεινε μίαν σκληρὰν πολιορκίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Καίσαρος, ὅστις κυριεύσας αὐτήν, τὴν ἐστέρησε πολλῶν δικαιωμάτων καὶ αὐτῆς τῆς προτέρας ἐλευθερίας της. Ἡ δὲ ἀρχαία πολιτεία τῶν Μασσαλιωτῶν ὑπῆρχεν ἀριστοκρατική, συνισταμένη ἐκ μιᾶς βουλῆς 600 μελῶν, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο Τιμοῦχοι, καὶ ἔχουσα τοὺς αὐτοὺς νόμους μὲ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνας· τανῦν Marseille. Ἡρόδ. Διον. Περ. 75. Σκυμν. 210. — ὅθεν, Μασσαλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Μασσαλίας, καὶ, Μασσαλιωτικὸς, ή, όν. Τῆς Μασσαλίας ἢ εἰς τὴν Μασσαλίαν ἀνήκων. Πολύβ.

Μασσανάσσης, ου, ὁ, = Μασινισσᾶς. Πολύβ.

Μάσσικος, ὁ, Massicus. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, φερόμενον βορειοανατολικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἐξαίρετος οἶνος.

Μασσίκυτος, ου, ὁ. Ὄρος τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Κοϊντ. Σμυρν. γ', 234.

Μασσυλεῖς, οἱ, Massyli. Ἔθνος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη καὶ συνορεύοντες μὲ τοὺς Μασαισυλίους. Πολύβ. Μασυλῆνες, παρὰ Διον. Περ. 187. καὶ Μάσυλοι, Στέφ. Βυζ.

Μάσταυρα, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Στράβ. ιδ'.

Μάστειρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως Λευκάνορος ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ. Λουκ. Τοξ. 51. — 2) Χωρίον τῆς Θρᾴκης, παρὰ Δημ. Χερσ. 44.

Μαστία, ἡ. Πόλις τῆς Λιβυκῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος. — 2) Πόλις τῆς Ἱσπανίας, κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαστιανοί, οἱ κάτοικοι.

Μαστουσία, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θρακικῆς χερσονήσου, ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους· τανῦν Ἰενισχέρ. Πτολ.

Μάστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Κυθήροις πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Λυκόφρονος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 430, 438. — 2) Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀλιθέρσου. Ὅμ. Ὀδ. Β, 658.

Μασυλῆς, οἱ, = Μασσυλεῖς.

Μασυντίας, ου, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστῳ. Σφκ. 438.

Μάτερνος, ὁ, Maternus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Ματιανή, ἡ, Ἰωνικ. Ματηνή γῆ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Ματιανοί. Ἡρόδ. Στράβ.

Ματιανοί, οἱ, Ἰωνικ. Ματηνοί. Ἔθνος τῆς Μηδίας, κατοικοῦντες κατὰ Πτολ. μεσημβρινὸς περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὴν αὐτόθι Ἀτροπατηνὴν χώραν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον καὶ οἱ Καρδοῦχοι καὶ Κάπιοι· κατὰ Ἡρόδ. 1, 189, ἐκτείνετο ἡ χώρα αὐτῶν Ματιανὴ καλουμένη ἀπὸ τοῦ Ὑνδοῦ ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀραξοῦ. — 2) Λαὸς τῆς Καππαδοκίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ἅλυν ποταμόν. Ἡρόδ. 1, 72.

Ματηνός, ή, όν. Τῶν Ματιανῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Ματιανῶν ἀνήκων· τὰ Ματηνὰ ὄρη. Ὄρη τῆς Μηδίας, χωρίζοντα κατὰ μέρος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας. Ἡρόδ.

Ματτιανοί, οἱ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Μοίνου (Main) καὶ Λογάνα (Lahn) ποταμῶν καὶ ἔχοντες πόλιν τὸ Ματτιακὸν· τανῦν Marburg. Πτολ. β', 11, Ταικτ. Χρον. 11, 20.

Μαυρητανία καὶ Μαυριτανία, ἡ, Mauretania, = Μαυρουσία, ὅπερ ὅρα.

Μαῦρος, ὁ, Maurus, = Μαυρούσιος. Στράβ. Λουκιανός.

Μαυρουσία, ἡ, Mauretania. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν ἕως τῆς Νουμιδίας καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαυρουσίων, τῶν ὁποίων ὁ Πτολ. δ', 1. ἀπαριθμεῖ διαφόρους λαούς, οἵτινες τὸ πάλαι ἀποτελοῦν ἓν μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον, διῃρημένον εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν Καισαρικὴν Μαυρουσίαν, Mauretania Caesariensis, κειμένην ἀνατολικῶς καὶ εἰς τὴν Τιγγιτανὴν Μαυρουσίαν, Mauretania Tingitana, καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, τῶν ὁποίων πολλαὶ ἦσαν ἀποικίαι τῶν Ῥωμαίων· τανῦν βασίλειον τοῦ Φὲς καὶ Μαρόκου. Στράβ. Λιβ.

Μαυρούσιοι, οἱ, Mauri. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαυρουσίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν αὐτοὺς Μαυρουσίους· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι Μαύρους καὶ Μαυρητανούς. Στράβ.

Μαυρούσιος, ία, ιον. Τῆς Μαυρουσίας ἢ εἰς

τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκων. Οἱ Μαυρούσιοι Νομάδες. Ὅροι ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Μαυρουσίας χώρας ἄξιον βίον νομαδικόν. Ἡρωδ.

Μαυρουσία, ἴδος, ἡ. Ἡ τῆς Μαυρουσίας ἢ εἰς τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκουσα. Ἡ Μαυρουσία γῆ. = Μαυρουσία. Διον. Περ

Μαυσώλειον, τό, Mausoleum. Ὁ περίφημος καὶ μεγαλοπρεπὴς τάφος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀρτεμισία βασίλισσα τῆς Καρίας ἠγείρεν εἰς τὴν Ἁλικαρνασσὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος αὐτῆς συζύγου Μαυσώλου, τὸν ὁποῖον τάφον οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς συγκατέτασσον μεταξὺ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου. Κατὰ Πλιν 36, 4. εἶχον ὁ τάφος οὗτος 411 ποδῶν περίμετρον καὶ 25 πηχῶν ὕψος, περιεχόμενος ὑπὸ 36 μεγάλων στηλῶν· εἰς τὴν πολυτελῆ καὶ ἐξαίσιον αὐτοῦ κατασκευὴν συνειργάσθησαν ὅλοι οἱ περίφημοι τεχνῖται καὶ ἀγαλματοποιοὶ τῆς τότε ἐποχῆς, ὁ Σκόπας, Λεωχάρης, Βρίαξις καὶ Πύθης, κατὰ δὲ Οὐιτρούβιον καὶ αὐτὸς ὁ Πραξιτέλης· ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου μνημείου ἐκαλοῦντο ἀκολούθως γενικῶς Μαυσώλεια καὶ ἄλλοι εἰδικῶς πολυτελεῖς καὶ κολοσσιαῖοι οἰκοδομαί, ἐγειρόμεναι πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν ἐπιτήμων ἀνδρῶν. Στράβ. — 2) Mausoleum Augusti. Μεγαλοπρεπής τις οἰκοδομὴ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι πεδίου τοῦ Ἄρεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάττοντο αἱ κόνεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου τοῦ Μιτρέλλου, τοῦ Ἀγρίππα καὶ ἄλλων τινῶν ἐκ τῶν ἐφεξῆς αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης Σουετ.

Μαύσωλος, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Καρίας ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν, ἀνὴρ τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας, ἥτις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 5, 118. — 2) Ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, βασιλεὺς καὶ οὗτος τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Δημοσθ.

Μαχεραύς, ειος, ὁ, Κάτοικός τις τῶν Δελφῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως. Στράβ.

Μάχαιρος, ἡ, Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, ὀχυρὰ καὶ δυσέλκυστος. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν ὁ Ἡρώδης Ἀντίπας φυλακώσας τὸν βαπτιστὴν Ἰωάννην, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν διὰ παρακλήσεως τῆς Ἡρωδιάδος. Ἰώσηπ.

Μαχάτας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Μαχατης (υ – –). Ἀχαιός τις, Ἀιθολ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀρπάλου στρατηγοῦ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν.

Μαχάρης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Λουκούλλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων, ἀπολέμησε κατὰ τοῦ ἰδίου πατρός του· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη Ἡνιοχείρως, ὅτε ἐμέλλε νὰ συλληφθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Λιβ.

Μαχάων, ονος, ὁ (υ – –). Υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Κορωνίδος ἢ κατά τινας τῆς Ἐπιόνης, ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐμπειρος τῆς ἰατρικῆς τέχνης. Εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν ἐλθὼν μὲ τριάκοντα πλοῖα, ἐθεράπευσε τὸν πληγωθέντα Μενέλαον, τὸν Φιλοκτήτην καὶ ἄλλους· θέλων δὲ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ Νιρέως, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 732. Δ, 213. Π. κωτ. γ'. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκυδ. β', 83. ἔνθα ἐν τισι χειρογράφ. εὑρηται Μάχων.

Μάχιμος, ὁ, Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὁ δυστυχὴς οὗτος κατεσπαράχθη. Ὑγίν. μύθ. 181.

Μαχλαῖοι, οἱ, Ἔθνος τῆς Ἰνδίας, Λουκ.

Μάχλυες, οἱ, Ἔθνος τῆς Λιβύας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῆς μικρᾶς Σύρτεως καὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κουρεύοντες κατ' Ἡρόδ. τὰς ὀπισθεν τρίχας τῆς κεφαλῆς των. Ἡρόδ. 4, 178. — 2) Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Λουκ. Τοξ. — ὅθεν

Μαχλυίνη, ἡ, Ἡ χώρα τῶν Μαχλύων.

Μαχούρεβοι, οἱ, Λαὸς τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ.

Μάχων, ωνος, ὁ (υ–). Ποιητὴς κωμικῶν δραμάτων ἐκ Κριθοῦ ἢ Σικυῶνος, ζήσας εἰς τὴν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, σύγχρονος τοῦ Γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου. Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα. Ἀθήν. β', Ξουθῖ

Μεγαβάζης, ου, ὁ, Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχλ. Πέρσ. 22. κτλ. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Ἡροδ. 7, 79, Μεγάβυζον.

Μεγαβαζοῖς, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ζωπύρου, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις ἔλαβεν ἐπειτα εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐναντίον τοῦ Ἰνάρου, ὑπέταξεν αὐτὴν αὖθις εἰς τὴν Περσικὴν δυναστείαν· καὶ Μεγάβυζος. Ἡρόδ. 3, 160. Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἡρόδ. 7, 97. — 3) Υἱὸς τοῦ Σπιθριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 1, 58. ὅστις ἐν τῷ Ἐκγ. Ἀγησ. γ'. Μεγαβάτης ἀναγινώσκει. (Μεγάβαζος, Μεγάβυζος καὶ Μεγαβάτης ἐστὶν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Περσικὸν ὄνομα, διαφόρως δὲ προφερόμενον, ὃ καὶ πολλάκις συγχέεται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν παρ' Ἡροδ. εὑρηται καὶ οἱ τρεῖς τύποι· ὁ δὲ Κτησ. παρὰ Φοτ. χρῆται ἀεὶ τῷ τύπῳ Μεγάβαζος.)

Μεγαβάτης, ου, ὁ, Συγγενὴς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου, ὁ ὑποτάξας τὴν νῆσον Νάξον μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου. Ἡρόδ. 3, 32. — 2) Πέρσης, σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ, Θουκ. α', 129. — 3) = Μεγάβαζος, ἀριθμ. 3.

Μεγάβυζος, ὁ, Ὄνομα ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς Περσίας. — 1) Εἷς τῶν εὐγενῶν Περσῶν, ὅστις ἀνακαλύψας τὴν συνωμοσίαν τοῦ Ψευδοσμέρδιος, συνήργησεν εἰς τὸ νὰ φονεύσωσιν αὐτόν· ὕστερον δὲ ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, ἐκυρίευσε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Θράκης. Ἡρόδ. 3, 153. — 2) Εὐνοῦχός τις ἀρχιφρουρὸς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος. Ξενοφ. Κυροπ. ε', 3, 6. Λουκ. Τιμ. 22.

Μεγαίνετος, ὁ, Ἀθηναῖός τις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ ἄφρον καὶ χονδροειδὲς ἦθός του. Βατρ. 965.

Μέγαιρα, ἡ, Μία τῶν τριῶν Ἐρινύων. Ὀρφ. Ἀργ. 966.

Μεγακλέης, ὁ, συνηρμ. Μεγακλῆς, έους. Ὀνομα διαφόρων ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, τὸ ὁποῖον συνήθως μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι Κωμῳδοὶ διὰ νὰ παραστήσωσιν εἰς τὰ δράματά των ἀλαζόνα τινὰ καὶ πλούσιον ἐκ τῶν πολιτῶν. Ἀριστοφ. Νεφ. 47. Λουκ. Τιμ. 22. πρὸ πάντων ἐπίσημος ὑπῆρξεν ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Οὗτος πολιορκήσας τὸν Κύλωνα μὲ τοὺς φατριαστὰς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὅτε ἤθελον νὰ σφετεριασθῶσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ νὰ καταργήσωσι τὴν δημοκρατίαν, ἐφόνευσε τοὺς πλείστους, ἐλκύσας αὐτοὺς δι' ἀπάτης ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχον καταφύγει μετὰ τὴν ἧτταν των· ἐφεξῆς δὲ συνήρτησεν εἰς τὸ νὰ διωχθῇ ὁ Πεισίστρατος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ δημευθῶσι τὰ κτήματά του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατόρθωσεν αὐθις διά τινος πανουργίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόλυτον ἀρχὴν ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Μεγακλέους. Ἡρόδ. 1, 59. Πλουτ. — 2) Ἐκγονος τοῦ προτέρου, γενήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡρόδ. 6, 131. Πιν. Πυθ. 7.

Μεγακρέων, οντος, ὁ, Ἀβδηρίτης τις, ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ γίνωσιν ἰκέται ἐνώπιον τῶν ἐγχωρίων ἱερῶν πρὸς τὸν Ξέρξην τοῦ νὰ μὴ ἐπιφορτίσῃ αὐτοὺς μὲ διπλῆν χορηγίαν τροφῶν διὰ τὰ διαβαίνοντα αὐτόθεν Περσικὰ στρατεύματα, ἄλλως ἐμέλλον νὰ ἀφανισθῶσι κατὰ κράτος. Ἡρόδ. 7, 120.

Μεγάλα πεδία, τά, Magni Campi. Εὐρύχωρος πεδιάς πλησίον τῆς Τύρου ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ.

Μεγάλη Ἑλλάς, άδος, ἡ, Graecia Magna. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, κληθείσης οὕτω κατὰ Φέστον ἀπὸ τὰς ἐν αὐτῇ πολλὰς καὶ μεγάλας Ἑλληνικὰς πόλεις, συσταθείσας ἀρχαιόθεν ἐκ διαφόρων ἀποικιῶν, ὅσαι ἦλθον κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἰδίας Ἑλλάδος· »Major Graecia dicta est, quod in ea multae magnaeque Civitates fuerunt, ex Graecia profectae«. Fest. παραβλ. Πολύβ. Σύγκλ. Χρον. Στράβ. ϛ'. κ. ἄλ. — ἐπεριλάμβανε δὲ ἡ μεγάλη Ἑλλὰς τρία ἐπίσημα μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, τὴν Ἀπουλίαν μετὰ τῆς Καλαβρίας, τὴν Λευκανίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Βρεττίων· ἀφ' οὗ δὲ ἀκολούθως οἱ Ῥωμαῖοι κατέκτησαν τοῦτο τὸ μέρος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν Ἰταλίᾳ χωρῶν ἔπαυσε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος μεγάλη Ἑλλάς. Πλιν.

Μεγάλαρτος, ἡ (μέγας, ὄρτος). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰν πόλιν Σκῶλον. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 497

Μεγάλη πόλις, ἡ, καὶ Μεγαλόπολις, ιος, παρὰ τοῖς ὕστερον, Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις νίκην τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, τῆς ὁποίας τὸ ἥμισυ μέρος ὠνομάζετο καὶ Ὀρεστία. Εἰς ταύτην ἦλθον καὶ κατῴκησαν οἱ ἐκ διαφόρων ἄλλων μικρῶν πόλεων τῆς Ἀρκαδίας κάτοικοι, συγκροτήσαντες αὐτὴν μίαν τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων. Πολύβ. β', Παυσ. η', 27. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας κατεστράφη αὕτη ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὥστε εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη πάντη κατεστραμμένη. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ μέγας ἱστορικὸς Πολύβιος καὶ ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ Φιλοποίμην. Διόδρ. Σικ. ιϛ'. Ξενοφ. Ἑλ. Μεγάλη πόλις παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Μεγαλοπολίτης, ου, ὁ, ἡ, Μεγαλοπολίτις, ιδος, ἡ, Ὁ κάτοικος τῆς Μεγαλοπόλεως. Ξενοφ. Δημ.

Μεγεμηδείδης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Μεγαμήδου καὶ πατὴρ τοῦ Πάλλαντος. Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 100. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Μεγαμήδη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἀρκαίου καὶ γυνὴ τοῦ Θεστίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας. Ἀπολλόδ. β', 4, 10.

Μεγάνειρα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἡρόκλειος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. — 2) Ἄλλως Μετάνειρα καλουμένη.

Μεγάπανος, ὁ, Ἡγεμὼν τῶν Τρκανῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου· Ἡροδ. 7, 62.

Μεγαπένθης, ους, ὁ, Υἱὸς τοῦ Προίτου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Περσεὺς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, παραχωρήσας εἰς αὐτὸν ἀντὶ τούτου τὴν Τίρυνθα· Ἀπολλόδ. β', 4, 4. τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀναξαγόρας καὶ ἔγγονος ὁ Ἀλέκτωρ. Παυσ. β', 18. — 2) Υἱὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τῆς Ἑλένης ἐκ μιᾶς δούλης· ἐν Σπάρτῃ. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 188. Ο, 100. κατ' Ἀπολλόδ. γ', 11, 1. ἐμίσησεν αὐτὸν ἐκ τῆς δούλης Πειρίδος· διὰ τὴν μὴ γνήσιον γένεσίν του ἀπέβαλον αὐτὸν οἱ Σπαρτιᾶται τοῦ πατρικοῦ θρόνου ἀναγορεύσαντες ἀντ' αὐτοῦ τὸν Ὀρέστην διὰ βασιλέα ὡς ἀπόγονον τοῦ Τυνδάρεω· Παυσ. γ', 19. — 2) Ἀγνωστόστις τύραννος· παρὰ Λουκιαν.

Μεγάρα, ἡ, Ἰωνικ. Μεγάρη (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κρέοντος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Θηρίμαχον, Κρεοντιάδαν, καὶ Δηϊόνα. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 269. Εὐρετ. Ἡρακλ. μαιν. 9. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Ἰόλαον. Ἀπολλόδ. β', 6, 1. Παυσ. ι', 29.

Μέγαρα, τά, Megara. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ

ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Μεγαρίδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα λιμένα Νισαίαν καλούμενον συνεχόμενον μετ' τῆς πόλεως διὰ δύο μακρῶν τειχῶν τὰ ὁποῖα ὅμως κατηδάφισαν πρωΐμως ἤδη οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι. Εἶχε τὸ πάλαι ἡ πόλις αὕτη πολλοὺς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ βουλευτήριον ἐκ λευκοῦ λίθου κτισμένον. Παυσ. α', 39. Στρβ. ζ', Πίνδ. Ὀλ. 13, 120. ταυῦν Μέγαρα· — ὅθεν Μεγαράδε, Ἐπίθετ. εἰς τὰ Μέγαρα· Εὐρίπ. Μεγαρόθεν, ἐκ τῶν Μεγάρων Πλάτ. καὶ Μεγαροῖ, ἐν Μεγάροις. Πλάτ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῶν Συρακουσῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγαρέων περὶ τὴν 11 Ὀλυμπιάδ. πρότερον δὲ Ὕβλα καλουμένη, ὅπερ ὄρα· Θουκ. 3', 4. Στράβ.

Μεγαρεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Μεγάρων· Ἡροδ. οἱ Νισαῖοι Μεγαρεῖς, οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι κάτοικοι τῶν Μεγάρων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ λιμένος Νισαίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 747. Θεοκρ. ιβ', 27. — οἱ Μεγαρεῖς Ὑβλαῖοι, οἱ κάτοικοι τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων· Θουκ. ζ', 4. Τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, τὸ ψήφισμα τὸ ἀποῖον ἐξέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν κατοίκων τῶν Μεγάρων διὰ τοῦ ὁποίου ἀπατρέπετο πᾶσα σχέσις καὶ κοινωνία μετ' αὐτῶν ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀριστφ. Νεφ. 532, παρβλ. καὶ Θουκ. α', 139.

Μεγαρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱππομένους, Ἀπολδρ. γ', 15, 8. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Οἰνόπης ἐξ Ὀγχηστοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγάρων ἐναντίον τοῦ Μίνωος ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολδρ. γ', 5, 8. ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις Μέγαρα. Παυσ. α', 39. Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν τῶν ἐγχωρίων ὁ Μεγαρεὺς αὗτος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Νίσου καὶ διαδεχθεὶς αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸν θρόνον, ἔκαλεσε τὴν αὐτόθι πόλιν Μέγαρα Παυσ. αὐτόθ. — 2) Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μεγαρικός, ή, όν. Τῶν Μεγάρων ἢ ἐκ τῶν Μεγάρων ὤν· Ἀριστφ. Εἰρ. 605. — οἱ Μεγαρικοί, ἀντὶ οἱ Ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Εὐκλείδου ἐκ Μεγάρων. Στράβ.

Μεγαρίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθετ. Τῶν Μεγάρων ἢ ἐκ τῶν Μεγάρων οὖσα. Θουκ. α', 48. — 2) Οὐσιαστ. προσυπακμ. γῆ. Ἡ ἐπαρχία τῶν Μεγάρων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἔχουσα μικροτάτην ἔκτασιν καὶ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀττικήν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κορίνθου καὶ ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Ἀνῆκε ἀρχαιότατον ἡ χώρα αὕτη εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ ὅπου ἦσαν καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῆς, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόδρου κατεστάθη ἐλευθέρα καὶ αὐτόνομος καθ' ὃν χρόνον καὶ ἐκατωκήθη ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅτ' ὁ καὶ ἐπεκράτησαν ἀεὶ ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης τὰ ἤθη καὶ ἡ γλῶσσα τῶν Δωριέων. Ἡροδτ. 5, 76. Παυσ. α', 39. πρὸ τούτων δὲ κατῴκουν ἐνταῦθα Λέλεγες καὶ Ἴωνες τῶν ὁ. θὲν μὲ τοὺς ἔπειτα ἐλθόντας Δωριεῖς· ἐσχηματίζον δὲ τὸ πάλαι οἱ Μεγαρεῖς μίαν οὐχ ἥττον ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, εἰς ἄκρον πολυάνθρωπον, ὅτ' ὁ καὶ ἔπεμψαν πολλὰς ἀποικίας εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν συνεισέφερον οἱ Μεγαρεῖς ἕνα στόλον ἐξ ἑκατὸν καλῶς ὡπλισμένων τριηρῶν· Ἡροδτ. η', 45. θ, 28. ταυῦν Μέγαρα, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. — 3) ταὐτ. τῷ Μέγαρα ἐν Σικελίᾳ Σκύλ.

Μέγαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Σιδνίδων Νυμφῶν, ὅστις ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος σωθεὶς εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Γερανίας μιμούμενος τοὺς γερανοὺς ὅτε οὗτοι ἐνήχοντο πρὸ αὐτοῦ, ὠνόμασεν ἔκτοτε ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄρος τοῦτο Γεράνεια. Παυσ. α', 40.

Μέγαρσος, ἡ, = Μάγαρτος. Λυκοφρ. 444.

Μέγας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἢ Λυκίων τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς καλεῖται Μεγάδης, ἐν Ὁμ. Ἰλ. Π, 695. — 2) Αἰγινήτης τις, πατὴρ τοῦ Δάμιδος· Πίνδ. Νεμ. 8, 26.

Μεγασθένης, ους, ὁ. Συγγραφεὺς ἱστορικὸς καὶ πιστὸς ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου, ὅστις πεμφθεὶς οἷς πρέσβυς εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ αὐτόθι περιῆλθε τὴν χώραν ταύτην συνάξας ἱκανὴν ὕλην καὶ ἀξιολόγους παρατηρήσεις διὰ τῶν ὁποίων συνέταξεν ἀκολούθως τὴν περίφημον ἐκείνην Ἱστορίαν τῶν Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐσώθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι· Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μεγαφέρνης, ους, ὁ· Λίτκ. ιν. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν. Ξενοφ.

Μεγεσσάρας, ου, ὁ. Πατὴρ τῆς Φερενίκης καὶ πάππος τοῦ Κινύρα· Ἀπολδρ. γ', 14, 3.

Μέγης, ητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φυλέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Αὐγείου καὶ ἔγγονος τοῦ Φυλέως, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, Ἀπολδρ. γ', 10, 8. ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἔδειξεν ἐξαίρετον ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 627. Ε, 520. Εὐριπ.

Μεγιάλεος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. γ', 4, 6. παρὰ δὲ Πλουτρ. Τιμ. 35. Μεγιλλος, ἀσύνηθ. τύπ.

Μέγιλλα, ἡ· Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.

Μέγιλλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις καὶ ὄν τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τοῖς τοῦ Πλάτωνος νόμοις, σελ. 639. — 2) Ὠραῖός τις ναυάρχης ἐν Κορίνθῳ. Λουκ. Διαλ. Νεκ. α'.

Μεγιστεύς, έως, ὁ. Νεανίας τις εὐειδής, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ Λυρικὸς Ἀνακρέων· Σιμων. Ἐπ. 55.

Μεγίστη, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξὺ Τόδου καὶ τῶν Χελιδονίων νήσων. Στέφ. Βυζ.

Μεγιστίας, α, ὁ, Ἰων. Μεγιστίης, εω. Περίφημος οἰωνοσκόπος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Λεωνίδα εἰς τὰς Θερμοπύλας κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 7, 121. — Σιμων. Ἐπιγραμ.

Μεδεών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πηλέδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Μεδεών. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 501.

Μεδεών, ῶνος, ὁ Βοιωτικός. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Φοίνικος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. Στράβ. — 2) Μεδεών ὁ Φωκικός. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, κατεδαφισθεῖσα ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱεροῦ πολέμου. Στράβ. — 3) — Medion. Λίβ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ', 106.

Μεδεών, ῶνος, ὁ, = Μεδεών, ἀριθμ. 3. Πολύβ. καὶ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μεδεώνιοι, οἱ κατοικ. τοῦ Μεδεώνος ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Μεδιολάνιον, τό, Στράβ. καὶ Μεδιόλανον· Πολύβ. Mediolanum. Πόλις τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαντόνων, ταυῦν Saintes καλουμένη. Πτολ. β', 7. Στράβ. δ'. — 2) καὶ Μεδιόλανα, τά, παρὰ Πτολ, γ', 1. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Ἰνσούβρων, αὐξηθεῖσα καὶ εὐπρεπισθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων μὲ πολλὰς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, ἀκμάσασα πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς πρώτης σωτηρίου Ἑκατονταετηρίδος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ διδασκομένας ἐπιστήμας καὶ διὰ τοὺς ἐξόχους καὶ σεμνοὺς αὐθάρας οἵτινες διέτριψαν ἐνταῦθα ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥστε ὁ νεώτερος Πλίνιος καλεῖ αὐτὴν νέας Ἀθήνας· εἰς τοὺς ἐφεξῆς δὲ αἰῶνας ἤρχοντο καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Αὐτοκράτορες εἰς αὐτὴν διατρίβοντες μέγα διάστημα τῆς ζωῆς των αὐτόθι· ταυῦν Μιλάνος, Milano, ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τοῦ Λομβαρδικοῦ βασιλείου. Πολύβ. β', 27. Πτολμ. — 3) Mediolanium. Πόλις τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρεττανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Ὀρδουϊκῶν, ταυῦν Clonium Monthwy· Πτολ. β', 3. Τακτ. — 4) Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν μικρῶν Βρουκτέρων· Πτολ. β', 11. ταυῦν Meln an der Vecht.

Μεδιοματρικοί, οἱ· Mediomatrici. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοσέλλαν ποταμὸν καὶ ἐκτεινόμενοι ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου. Στράβ. Καισ.

Μεδοακοί, οἱ, Medoaci. Ἔθνος τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ. Στράβ.

Μεδόακος, ὁ, Medoacus. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· ταυῦν Βρέντα· Στράβ.

Μέδοισα, ἡ· Δωρκ. ἀντὶ Μέδουσα. Πίνδ.

Μεζοῦλλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γορούμνα ποταμοῦ. Στράβ.

Μέδουσα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Γοργόνων, θυγάτηρ τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἐπλάττετο ὅτι, ἔχουσα ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, μεταμόρφωνεν εἰς λίθους ὅλους ὅσοι ἔβλεπον αὐτήν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Περσεὺς ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ νὰ κόψῃ τὴν φοβερὰν ταύτην κεφαλήν της τὴν ὁποίαν φέρων μετ' αὐτοῦ κεκρυμμένην εἰς τὸν κόλπον του ἀπελίθωσε δι' αὐτῆς μετὰ ταῦτα τὸ θαλάσσιον ἐκείνο τέρας ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπαπειλεῖτο νὰ κατασπαραχθῇ ἡ Ἀνδρομέδα· ὕστερον δὲ λαβοῦσα ἡ Ἀθηνᾶ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἔθεσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της. Ἡσ. Θεογ. 276. Ἀπολδρ. β', 4, 2. ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ ἵππος Πήγασος, τὸν ὁποῖον ἡ Μέδουσα εἶχε συλλάβει πρότερον ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος· Ἡσιοδ. Κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Πρόκλου ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα μία τῶν ἀήρων ἐκείνων καὶ ἀηρωδῶν γυναικῶν αἵτινες κατῴκουν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Λιβύης, ἡ ὁποία κλαυθεῖσα ἕως τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ ἐφονεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Περσέως. Παυσ. β', 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ γ', 12, 5. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σθενέλου. Ἀπολδρ β', 4, 5. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ὀρσιλόχου καὶ γυνὴ τοῦ Πολύβου, Φερεκδ. Λεῖψ.

Μέδων, οντος, ὁ, κλητικ. Μέδων. Τίὸς τοῦ Οἰλέως Δοκρός, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Φθιωτῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 727. Θ, 693. — 2) Ἡνίοχος τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, ὅστις ἀνακάλυψεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Τηλεμάχου καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν τῶν μνηστήρων. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 677. Χ, 357. — 3) Τίὸς τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τὴν κατάργησιν τῆς βασιλικῆς ἀξίας ἐχειροτονήθη πρώτος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων ἐφ' ὅρου ζωῆς. Διλ. ποικ. Ἱστ. η', 5.

Μέθανα, ἡ, καὶ Μεθώνη, Θουκ. Φρούριον ἐπί τινος ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζήνος ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἔκτισαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Στράβ. Παυσ. Ἔνθεν χειρογραφ. τοῦ Θουκ. δ', 45. κεῖται καὶ Μέθανα, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Στράβ. ταυῦν ἐρείπια Μέθανα λεγόμενα.

Μεθάρμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Κινύρα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγεννήσε τὸν Ἀδωνιν καὶ Ὀξύπορον· Ἀπολδρ. γ', 14, 3.

Μεθουριάδες, καὶ Μεθουρίδες, αἱ, προσυπακμ. νῆσοι. Τέσσαρες μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἐπὶ τοῦ Μεγαρικοῦ κόλπου ἀκατοίκητοι. Ἀνθολ.

Μεθύδριον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως μεταξὺ τῶν δύο μικρῶν αὐτόθι ποταμῶν Μα-

λεώτου καὶ Μυλάσσων, κατεδαφισθεῖσα ἤδη ὅτε ἤρχισε· αὐξάνει ἡ Μεγαλόπολις. Θευκ. δ'. 58. Παυσ. η'. Πολυβ. θ'. — ὅθεν Μεθυδρεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Μέθυμνα, ἡ, = Μήθυμνα, Σιύλ. ὅπερ καὶ ὀρθῶς.

Μεθωναῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὴν Μεθώνην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Μεθώνης ὤν· καὶ, Μεθωναῖοι, οἱ κάτοικ.

Μεθώνη, ἡ, = Μέθανα ἐν Ἀργολίδι· Θευκ. δ', 45. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συνήθως Μεθώνη, Modone καλουμένη· ταύτην Μοδώνη· ἔτι δὲ, Μεθώνη τῆς Λακωνικῆς, παρὰ Θευκ. β', 25. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. κατὰ Θευκ. ζ', 7. κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας· ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων ἡρώων εὑρίσκετο αὕτη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Φιλοκτήτου. Ὁμ. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐστερήθη ὁ Φίλιππος ἕνα του ὀφθαλμόν. Θευκ. δ', 129. Δημ. κατὰ Φιλ. α', σελ. 41. Στράβ.

Μειδίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ νὰ παίζῃ μὲ τοὺς ὀρτυγας, διὸ καὶ ὀρτυγοτρόφος ἐπωνομάσθη· Πλάτ. Ἄλκ. α', σελ. 120. Ἀριστφ. Ὄρν. 1297. — 2) Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐξ Ἀναγυροῦντος, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους. Αἰσχ. Δημ.

Μειρεάδης, ου, ὁ (ᾱ). Ναύαρχός τις ἐκ Περκύρας παρὰ Θευκ. α', 47.

Μειλανέων, ωνός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης θυγατρὸς τοῦ Σχοινέως, μετὰ τῆς ὁποίας μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς λέοντα· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Μειλανίων τὸν Παρθενοπαῖον· Ἀπολλ. γ', 9.

Μειλίχιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. β', 9.

Μελάγγεια, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Τεγέας.

Μελάγχλαινα, οἱ (μέλας, χλαῖνα). Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Ἀστραχανίου. Ἡροδ. 4, 30. Διον. Περ. 309.

Μελαγχρίδαι, α, ὁ (ῑ). Ἡάτοικός τις τῆς νήσου Χίου, παρὰ Θευκ η', 6. ὅθεν ἐν τῷ κειμένῳ Μελαγχρίδας κεῖται.

Μέλαγχρος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Μιτυλήνης ἐν Λέσβῳ, φίλος τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου. Διογ. Λαέρτ.

Μέλαινα, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως διὰ πενθοῦσα τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς Περσεφόνης, ἐνδεδυμένη μέλανα ἐνδύματα ἐκρύφθη εἰς ἓν σπήλαιον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 42.

Μέλαινα ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 349. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Λυδίας, ταυτὸν Κριὰ Βουρνοῦ. Στράβ.

Μελαιναί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν· — ὅθεν Μελαινεῖς, οἱ κάτοικ.

Μέλαινα Κόρκυρα, ἴδε Κόρκυρα.

Μελαινεαί, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Μελαινεύς, έως, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Μελαινεαί. Παυσ. Στεφ. Βυζ.

Μελαινίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Μελάγγειαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 6.

Μελαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἰτώνην· Θευκ. δ', 5. ἄλλως ἄγνωστοι.

Μελάμποδες, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Αἰγύπτιοι, κατ' Ἀπολλ. β', 1, 4. καὶ, ἡ Μελαμπόδων χώρα. παρβλ. Heyne αὐτόθ.

Μελαμποδίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, ὁ Θεοκλύμενος. Πλατ. Ἴων.

Μελάμπους, οδος, ὁ, Δωρικ. Μέλαμπος. Υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὰς ἰατρικὰς γνώσεις του, ὅστις λέγεται ὅτι ἐθεράπευσε τὸν Ἰφίκλου υἱὸν τοῦ Φυλάκου ἀπὸ τὴν ἀτεκνίαν ἢ ἀγονίαν του, λαβὼν ὡς ἀντάμοιβὴν παρὰ τοῦ πατρός του τὰς βοῦς διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βίας ἠγωνίσθη ἀκολούθως νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν Ἡηρὼ θυγατέρα τοῦ Νηλέως. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 286. Θεραπεύσας δὲ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ Προίτου ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτῶν, ἔλαβεν ἓν μέρος τοῦ βασιλείου τοῦ Ἄργους ὡς μισθὸν καὶ μίαν ἐξ αὐτῶν τὴν Ἰφιάνασσαν εἰς γυναῖκα. Ἀπολλ. α', 9, 11. β', 5, 1–2. Ηα3' Ἡροδ. 2, 49. ὑπῆρχεν ὁ Μελάμπους οὗτος σοφός τις ἀνήρ, ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης διδαχθεὶς αὐτὴν παρὰ τοῦ Φοίνικος Κάδμου καὶ εἰσάξας πρῶτος αὐτὴν μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου εἰς τοὺς Ἕλληνας· φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι ἐζη 920 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀργοναυτῶν· ὁ δὲ Διόδ. Σικ. α', λέγει ὅτι ὁ Μελάμπους ἐδιδάχθη ὅλην τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου. παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ κατὰ Ἡλίκμ. Ἀλεξ. ἔφερε πρῶτον οὗτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος καὶ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια ἐκ τῆς Αἰγύπτου.

Μελάμπυγος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, παρὰ Τζετζ. Δυκφ. 91. — 2) Μελάμπυγος λίθος. Βράχος τις ἀπότομος ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ἀνοπαίας περὶ τὰ σύνορα τῆς Δωρίδος. Ἡροδ. 7, 216.

Μελάμφυλλος, ἡ (μέλας, φύλλον). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σάμου. Στράβ.

Μελαναιγίς, ίδος, ὁ (μέλας, αἶξ)· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐπτοήθη ἀπὸ τὴν μορφὴν μαύνης οἰνοῦ, εἰς τὸν Μέλανθον καὶ παρεκίνησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Ξάνθον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ ἰδιαίτερας ἐτησίους τελετάς, Ἀπατουρία καλουμένας. Παυσ. β', 35.

Μελανδέπται, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θρᾴκης ἐν Εὐρώπῃ, ὁρθότερ. Μελανδῖται ἐκ Στεφ. Βυζ. καὶ, Μελανδία, ἓν μέρος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Σιθωνίας χώρας κατοικουμένης ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Μελανδιτῶν. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 2, 32.

Μελανδία, ἡ, = Μελανδέπται. Ξενφ. ὅθεν

Μελανδῖται, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Μελανδίας.

Μελάνευς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, ὅστις λαβὼν παρὰ τοῦ Περιήρους ἓν μέρος τῆς Μεσσηνίας, ἐκάλεσεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικός του Οἰχαλίαν, Παυσ. δ', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδοντος ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 103 — 3) Εἷς τῶν Κενταύρων, εὐρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Μελανθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δουλίου, ἔφορος τῶν αἰγοβοσιῶν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, παριστανόμενος ὡς ἄπιστος καὶ ἀλαζών, συνεργῶν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν μνηστήρων κατὰ τοῦ δεσπότου του· Ὁμ. Ὀδ. Γ, 212–260. Τ, 173. Φ, 175. Κλητικ. ἐν Ὀδ. Χ, 176. αἱ λοιπαὶ πτώσεις σχηματίζ. ἐκ τοῦ Μελάνθιος. Ὀδ. Ρ, 247.

Μελάνθιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς τραγικός, ἐμπαιξάμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀδηφαγίαν καὶ ἀσωτίαν του, πιθαν. ὁ αὐτὸς παρὰ Πλουταρ. Συμπ. β', 1. Ἀριστφ. Εἰρ. 803. Ὄρν. 151. — 2) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, παρ' Ἡροδ. Η, 97.

Μέλανθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἵ τινες καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν ἐξαιρέτως· φονεύσας δὲ τὸν βασιλέα τῶν Βοιωτῶν Ξάνθον εἰς μίαν μάχην ἥτις εἶχε προξενηθῆ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀθηναίων διὰ δύω συνορευούσας πόλεις, ἐκλέχθη βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Κόδρον· Ἡροδ. 5, 65. Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 146. — 2) Σπαρτιάτης τις παρὰ Θευκ. η', 5.

Μελανθώ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δουλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ἀνατραφεῖσα πλησίον τῆς Πηνελόπης, ὕστερον δὲ ἐνυβρίσθεῖσα καὶ αὕτη μετὰ τοῦ μνηστῆρας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ὀδ. Σ. 321.

Μελανίππεια, ἡ. Μία τῶν Χελιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στέφαν. Βυζ.

Μελανίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν εἰς ἵππον κατὰ παράκλησιν τοῦ ἰδίου πατρός της ἀφ' οὗ οὗτος ἔμαθεν ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τοῦ Αἰόλου ἓν τέκνον. Ἀριστφ. Θεσμ. 549. Ἐρατοσθ. Ἀστρον. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δησμόντου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἰόλον. Πλάτ. Παυσ. πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀτιμίας ταύτης τυφλώσας αὐτὴν ὁ πατήρ της, ἔκλεισεν εἰς ἕνα σκοτεινὸν πύργον χρόνον ἱκανόν, ἕως οὗ ἠλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων της. Ὑγῖν. — 3) Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα λέγεται ὅτι ἁρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν

Εὐρυσθέα. Διοδ. Σικ. δ', 16. Ἀπολ. Ῥόδ. — 4) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἰτωνος ἐγέννησε τὸν Βοιωτόν, κατὰ Παυσ. θ', 1.

Μελανιππίδης, ου, ὁ· κυρίως Ὄνομ. πατρωνυμ. Τίς τοῦ Μελανίππου· καὶ κύρ. Ὄνομ. περίφημος ποιητὴς διθυράμβων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μῆλον καὶ ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸν 65 Ὀλυμ. Σουΐδ. Ἀθην. β', ὁ αὐτὸς ὑπῆρχεν ἔτι καὶ ποιητὴς τραγικὸς τοῦ ὁποίου εὕρηνται παρὰ Στοβαίῳ λείψανά τινα ἑνὸς τῶν δραμάτων του Περσεφόνη ἐπιγραφομένου. Ἀπολλ. λείψ. β'. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. Π, σελ. 129.

Μελανίππος, ὁ (ᾱ). Υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀιγίου, πολεμήσας γενναίως εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν ἐπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου κατὰ τῶν Θηβῶν καὶ τελευταῖον φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 409. Ἀπολλ. γ', 6, 8. ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Χαλκίδος Παυσ. Βοιωτικ. 18. — 2) Τίς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας σταδίῳ. Παυσ. ε', 25. Πλουτρ. Θησ. — 3) Τίς τοῦ βασιλέως Πριάμου κατ' Ἀπολλ. γ', 12, 5. — 4) Τίς τοῦ Ἰκετάονος ἐκ Τροίας· ποιμαίνων τὰς ἀγέλας τοῦ πατρός του, ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 547. — 5) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀιγίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν. Ἀπολλ. α', 8, 6. — 6) Τίς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Τριταίας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τριταίαν ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 22. — 7) Ῥόδιός τις παρὰ Ξενφ.

Μελανίων, ωνος, ὁ· ποιητικ. ἀντὶ Μειλανίων. Νεανίας τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐπαριστάνετο ὡς μισῶν τὰς γυναῖκας. Ἀριστφ. Λυσ. 878.

Μελάντη, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Μελάντιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Μέλανος ἢ εἰς τὸν Μέλανα ἀνήκων· αἱ Μελάντιαι πέτραι ἢ σειραί. Βράχοι τινὲς τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὀλίγον ἀπέχοντες τῆς νήσου Θήρας, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τινος Μέλανος, Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀπολλ. α', 9, 26

Μέλαντος, ὁ. Χαμερπής τις παράσιτος καὶ κόλαξ, παρὰ Λουκ.

Μελάνωπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δάχητος Ἀθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου· Θευκ. — 2) Τίς τοῦ Δάχητος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ ἀχρείου καὶ κοπαστοῦ χαρακτῆρος. Δημοσθ.

Μέλας, αινα, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις λέγεται ὅτι πλέων ἐκ τῆς Κολχίδος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπτίγη εἰς τὸ μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἑκτοτε Μέλας κόλπος. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1707. — 2) Τίς τοῦ Πορθέως ἢ Πορθάονος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας, τοῦ ὁποίου τοὺς υἱοὺς ἐφόνευσεν ὁ Τυδεὺς ὅτε ἐπεβούλευοντο τὸν θεῖον αὐτοῦ Οἰνέα· Ὁμ Ἰλ. Ξ, 117. Ἀπολλ. α', 7. 10. — 3) Τίς τοῦ Δικυμνίου, ὅστις συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν πορ-

ζηνιν τῆς Οἰχαλίας ἐφονεύθη αὐτέοι ὑπὸ τοῦ Κύρου. Ἀπολλ. β', 7, 7.

Μέλας, ανος, ὁ· Melas. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον· Ἡροδ. 7, 198. — 2) Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Μέλανα κόλπον· τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι κατεξήραναν τὰ στρατεύματα τοῦ Ξέρξου ὅτε διέβαινον ἐντεῦθεν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων· ταυτὸν Σχιερὰ Σοῦ. Ἡροδ. 7, 58. Διον. Περ. 538. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἡωπαΐδα λίμνην, ταυτὸν Μαυρόνερον· Στράβ. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ὠλένου. Καλλ. εἰς Δι. 23. Στράβ. — 5) ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Κορεμέδ. Στράβ. ιβ'.

Μέλας κόλπος, ὁ. Κόλπος τις περιβρέχων βορειοδυτικῶς τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερσόνησον, ταυτὸν Κόλπος Σάρος λεγόμενος. Ἡροδ. ἔτι, ὁ Μέλας πόντος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 922.

Μέλδοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Σηκουόνα (Seine) καὶ Μάρνης ποταμῶν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἰάτινον. Στράβ. Πτολ.

Μελεαγρίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Μελεάγρου ἢ εἰς τὸν Μελέαγρον ἀνήκουσα· αἱ Μελεαγρίδες· αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Μελεάγρου Εὐῳχιμέδεια καὶ Μελανίππη, μεταμορφωθεῖσαι ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς πτηνά· Ἀντ. Λιβ. 2. αἱ Μελεαγρίδες νῆσοι· μυθολογούμεναι νῆσοι ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ· Στράβ.

Μελέαγρος, ὁ· Meleager. Τὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, κατ' ἄλλους ἐκ υἱοῦ τοῦ Ἄρους. Πλουτρ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος· ἡγεμὼν τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὰς περὶ τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἀσκήσεις καὶ ἐμπειρίαν του. Οὗτος λέγεται ὅτι συνεκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀνδρειοτέρους ἥρωας τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν τόσον περιβόητον ἐκείνην θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ὅστις ἠρώνιζεν ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πατρός του Οἰνέως· μετὰ ταῦτα δὲ συνεκστράτευσε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν διαταγὴν τῶν Μοιρῶν ἡ ζωὴ τοῦ Μελεάγρου ἐκρίμετο ἀπὸ ὅνα ἐσβεσμένον δαυλόν, τὸν ὁποῖον ἐφύλαττεν ἡ μήτηρ του κεκρυμμένον καὶ ἀδιαφθορον, μαθοῦσα αὐτὴ τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς πραχθέντα ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου διὰ τὴν δορὰν τοῦ θηρευθέντος κάπρου καὶ καταριμένη αὐτόν, ἔβαλε τὸν δαυλὸν ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ πυρὸς καταναλώσασα αὐτὸν ὅλως δι' ὅλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγένετο αἰτία τοῦ προώρου θανάτου τοῦ υἱοῦ της. Ὅμ. Ἰλ. Β, 642. Ἀπολλ. α', 8, 2. Ἐκ τῆς Κλεοπάτρας θυγατρὸς τοῦ Ἴδα ἐγέννησαν ὁ Μελέαγρος τὴν Πολυδώρᾳ· Παυσ. δ', 2. ἐκ δὲ τῆς Ἀταλάντης ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον· Ἰγίν. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· Ἀρριαν. — 3) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, υἱὸς τοῦ Εὐκράτους ἐκ Συρίας ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἔτος πρὸ Χρ. κατά τινας ἐζη οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Ἀνθολ.

Μελέας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Μελέδημος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 273. ἔνθα κατὰ Becker Τηλέδημος ἀναγινώσκετ.

Μελέτη, ἡ. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τὴν λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτον οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀλωέως εἰς τὴν Βοιωτίαν, Παυσ. θ', 29.

Μέλης, ητος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Ὅμηρος. Ὅμ. Ἴμν. η', 3. Στράβ. καὶ, ὁ Μέλητος. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποτάμιος θεός, ἐκ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος, ἀφ' οὗ καὶ Μελησιγενὴς ἐπωνομάζετο· Πλουταρ. 61. Ὅμ. — 3) Πατὴρ τοῦ Κινήθα ποιητοῦ διθυράμβων, κιθαρῳδός τὴν τέχνην· Πλούτ. Γοργ. 501.

Μελήσανδρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 29.

Μελησίας, α, ὁ. Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας Πινδ. Ὀλυμ. 8. — 2) Τὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις Θουκυδίδου ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους· Πλάτ. Λάχ. καὶ Μέμν.

Μελησιγενής, οῦς, ὁ. Ὁ περὶ τὸν Μέλητα ποταμὸν γεννηθείς, ἐπώνυμον τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου γεννηθέντος πλησίον τῆς Σμύρνης ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Μέλητος ποταμοῦ. Λουκ.

Μελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἰνάχου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγεννήσε τὸν Φορωνέα καὶ Αἰγιαλέα. Ἀπολλ. β', 1, 1. — 2) Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰσμήνιον καὶ Τένεαρον· Πινδ. Πυθ. 11, 6. ἐκ δὲ τοῦ Σιληνοῦ ἐγέννησαν ἡ Μελία τὸν Κένταυρον Φόλον, Ἀπολλ. β', 5, 4.

Μελίαι, αἱ. Ἀρχαῖαι τινὲς Νύμφαι, καθ' Ἡσ. Θεογ. 187. γεννηθεῖσαι ἐκ τῆς Γῆς μετὰ τῶν Ἐρινύων καὶ Γιγάντων ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν τμηθέντων αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ· μία ἐξ αὐτῶν ἡ Μελία ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Σιληνοῦ τὸν Κένταυρον Φόλον, Ἀπολλ. β', 5, 4.

Μελίβοια, ἡ (υ υ – υ). Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πελασγὸς ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ἀπολλ. γ', 8, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ἥτις μονηρεστάτη λοιπὸν ἀδελφῶν της δὲν ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολλ. γ', 5, 6. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ὄσσης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 717.

Μελιγουνίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἀμφιδίτης, Ἡσύχ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρας. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 48.

Μελίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλ. α', 2, 7. — 2) = Μελία, Καλλιμ.

Μελικέρτης, ου, ὁ. Melicerta. Τὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι αὐτὴ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε ὁ Ἀθάμας ἐμάνη καὶ φονεύσῃ αὐτὴν εἰς τὴν μανίαν του. Ὁ Ποσειδῶν μετεμόρφωσε τὸν Μελικέρτην τοῦτον εἰς θαλάσσιον θεόν, τιμώμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαίμων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ὁ Σίσυφος ἐθέσπισε τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ἀπολλ. α', 9, 2. γ', 4, 3.

Μελιναία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης παρὰ Δυκόφρ. 403. κατὰ Τζέτζ. κληθείσης οὕτω κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τῆς ἡδύτητος τοῦ μέλιτος.

Μελίνη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Μελιννώ, οῦς, ἡ. Ἀρχαία τις ποιήτρια παρὰ Φώτ.

Μελιγοφάγοι, οἱ Θρᾷκες. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θρᾴκης, πιθαν. = Ἄσται, οἷς τραφόμενοι ἐκ μελίνης. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ, 5, 12.

Μελιξώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ τις αὐλήτρια, παρὰ Θεοκρτ.

Μελιτόδουσα, τό. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ· Πτολ.

Μελισάνδρος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, γράψας ἐν ἐπικῷ ποίημα τῆς μάχης τῶν Λαπίθων κατὰ τῶν Κενταύρων. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. ιά, 2.

Μελιστιάς, άδος, ἡ. Ἕλλην. κύρ. Ὁμόμ. γυναικῶν. Ἀνθολ.

Μέλισσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Περιάνδρου τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡροδ. 3, 50.

Μέλισσαι, αἱ. Νύμφαι τινὲς, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ἡ Ἀδράστεια καὶ Ἴδα, αἵ τινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης· Ἀπολλ. ἔτι δὲ καὶ Δεκτεῖαι Μελίσσαι καλούμεναι, παρὰ Καλλιμ. εἰς Δι. 47. — 2) Ἱέρειαι τῆς Δήμητρος καὶ Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ. Πινδ. Πυθ. 4, 105. Καλλιμ.

Μελισσεύς, έως, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες Ἀδράστεια καὶ Ἴδα λέγονται ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία αὐτόθι. Ἀπολλ. α', 1, 3.

Μέλισσος, ὁ. Τὸς τοῦ Τελεσιάδου Θηβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ. — 2) Φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σάμον καὶ ζήσας περὶ τὴν 84. Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ὠφελήτας μεγάλως τὴν πατρίδα του καὶ διὰ τῆς στρατηγικῆς αὐτοῦ ἐμπειρίας· παρ' αὐτῷ ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν Ζήνων ὁ Ἐλεάτης· συνέγραψε δὲ πολλὰ βιβλία περὶ διαφόρων φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς Ἀριστοτ. φυσ. Ἀκουσμ. 1, 22. Πλάτ. Θεαίτ. Αἰλιαν.

Μελιστίχη, ἡ· Ὁμόμ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 46.

Μελίταια, ἡ (ῑ). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐπιπέδου ποταμοῦ, πρότερον Πύῤῥα καλουμένη· Στραβ. καὶ, Μελιτία, ἡ, Θουκ. δ', 78. Μελίτειαι, παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Μελιταιεῖς, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Μελιτεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθρηΐδος, τὸν ὁποῖον εὑρὼν ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Φράγρος ἐκτεθειμένον ὑπὸ τῆς ἰδίας μητρός του μέσα εἰς ἓν ἄλσος, ἀνέθρεψεν αὐτὸν καὶ ἐκάλεσεν Μελιτέα, ὅστις μετὰ ταῦτα κυριεύσας ἓν μέγα μέρος τῆς Φθιωτίδος χώρας ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πάλιν Μελίταιαν. Ἀντ. Λιβ 13.

Μελίτη, ἡ (ῑ). Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος· Ὅμ. Ἰλ. Σ, 42. Ἡσ. Θεογ. 246. — 2) Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Θεοῦ Αἰγαίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἄλλον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 538.

Μελίτη, ἡ (ῑ). Νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· ταυτὸν Μελέδη, Melada. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 572. καὶ Μελιτίνη, ἡ, παρὰ Πτολ. — 2) Λίμνη ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως τῶν Οἰνιάδων· Στράβ. — 3) Μελίτη, ἡ (ῑ) Melita. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη μεταξὺ τῆς Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς, ἡ νῦν Μάλτα, Malta, λεγομένη, ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μὲ καλοὺς λιμένας καὶ μ' ἕνα πολυτελῆ ναὸν τῆς Ἥρας· περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς ὑφάσματα· Διόδ. Σικ. ε', 12. Σκύλ. (τὸ ι βράχυ παρὰ Λυκοφρ. 1027.) — ὅθεν Μελιταῖος, αία, αῖον· τῆς Μελίτης ἢ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης ὤν· τὰ Μελιταῖα κυνίδια. Γένος σκύλων μικρῶν τῆς νήσου Μελίτης, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ὡς εὐγενὲς ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων· Στραβ. κατά τινας δὲ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ. — 4) Δῆμος ἀρχαῖος τῆς Ἀττικῆς μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ὁ ἥρως οὗτος ἐσώθησε τὰς τελετὰς τῶν μικρῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Πλάτ. — ὅθεν, Μελίτης μαστιγίας, = Ἡρακλῆς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 501. — καὶ, Μελιτεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Μελίτης ἐν Ἀττικῇ ὤν, Δημοσθ.

Μελιτήϊος, ία, ιον. Τῆς Μελίτης ἢ εἰς τὴν Μελίτην ἀνήκων· τὸ Μελιτήϊον ὄρος. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1160.

Μελιτηνή, ἡ· Melitene. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐκτεινομένη περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ Σοφιανῆς χώρας. Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μελιτήνης χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμεράμιδος, ὕστερον δὲ ἀνήκεν εἰς τὴν μαρχίαν Ἀρμενίαν· ταυτὸν Μελιτένε

Μελιτία, = Μελίταια.

Μελιτίδης, ου, ὁ (υ – υ –). Ἐμπεικτικὸν κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀθηναίοις παραστῆνον βλάκα τινὰ καὶ χαυτροφθῆ, ὡς τὸ Σκυνδρίων· καὶ Κόρεσβος· πληθ. Μελιτίδαι, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 993. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 1. Λουκ.

Μέλιτος, ὁ. Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις τὸν θῆλυν Πιθεύς, ὅστις συμφώνως μετὰ τοῦ Λυκίου ἐκατηγόρησε τὸν Σωκράτην ἐπ' ὀνόματι τῶν λοιπῶν ἐν τῇ πόλει ποιητῶν. Ξενοφ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1302. Μέλητος, παρὰ Πλατ. Stalli.

(ὁ Βύσταξ. εἰς Ὀδ. Ν, 106. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ μέλι, ἀλλ' οὕτως ἡ παραλήγουσα ἐστὶ φύσει βραχεῖα.)

Μέλιττα, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ Μέλισσα. Ὄνομ. ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.

Μελλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Βαετικῆς Ἱσπανίας κειμένη παραθαλασσίως ἐφ' ἑνὸς μικροῦ κόλπου, τῆς ἀκοίας οἱ κάτοικοι ἤξευρον τὴν τέχνην τοῦ νὰ ταριχεύωσιν ἐπιτηδείως τοὺς ἰχθῦς· ταῦτν Toro della Penna. Στράβ. γ',

Μέλλων, ωνος, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 2. καὶ Μίλων παρὰ Πλουτ. Πελοπ. η'.

Μελπομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 77. ἔφορος τῆς Τραγικῆς ποιήσεως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρήνας. Ἀπολλ. α', 3, 4.

Μελπόμενος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν Μουσῶν. Παυσ, 1, 2. καὶ 31.

Μεμβλίαρος, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ποικίλου Φοίνιξ, εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Κάδμου, ὅστις μείνας ἐπὶ τῆς νήσου Ἡαλλίστης ἐσύστησεν αὐτόθι μίαν ἀποικίαν Φοινίκων. Ἡροδ. 4, 147. — 2) Μεμβλίαρος, ἡ, νῆσος ἐμπρὰ πλησίον τῆς Θήρας· = Ἀνάφη· Στεφ. Βυζ.

Μεμνόνειον, τό. Ἡ τοῦ Μέμνονος ἀκρόπολις ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Στράβ.

Μεμνόνειος, εία, ειον, = Μεμνόνιος. Στράβ.

Μέμνονες, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Νείλου καὶ Ἀστάπου ποταμῶν. Στέφ. Βυζ.

Μεμνόνιος, ία, ιον. Τοῦ Μέμνονος ἢ εἰς τὸν Μέμνονα ἀνήκων· Ἡροδ. τὸ Μεμνόνειον ἄστυ, = Σοῦσα ἐν τῇ Περσίδι. Ἡροδ. 5, 54. κτισθὲν ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ πατρὸς τοῦ Μέμνονος, καὶ Σοῦσα τὰ Μεμνόνεια· Ἡροδ. 7, 151. — τὰ Μεμνόνια βασίλεια. Ἡ ἀκρόπολις ἢ τὰ περιτειχισμένα βασίλεια τῆς πόλεως τῶν Σούσων ἐν Περσίδι. Ἡροδ. 5, 53. καὶ, τὸ Μεμνόνειον. Στράβ.

Μέμνων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἡσ. Θεογ. 984. παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρεται νέος εὐειδέστατος, ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος ἔχων ἐν στρατεύματι Αἰθιόπων καὶ φονεύσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Ἀντίλοχον υἱὸν τοῦ Νέστορος, ἐφονεύθη τελευταῖον καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 188. Λ, 521. Πίνδ. Νεμ. 3, 111. Κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Μέμνων οὗτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων ἔχων τὴν καθέδραν του εἰς τὰ Σοῦσα· Διοδ. Σικ. β', 22 καὶ κατ' ἄλλους ἐλθὼν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας εἰς τὴν Ἀσίαν διέμεινεν εἰς τὴν Περσίδα, κτίσας αὐτόθι τὰ Μεμνόνια βασίλεια λεγόμενα· Στράβ, ιζ', Διοδ. Σικ, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις τῶν Σούσων Μεμνόνιον ἄστυ· Ἡροδ. 7, 151. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἐτιμήθη ὡς ἥρως, ἔχων, ὡς ἐλέγετο, καὶ ἱδιον ναὸν ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, οἱ δὲ ἐν Θήβαις Αἰγύπτιοι ἐπρόσφερον αὐτῷ καὶ θυσίας. Ὀππιαν. κυνηγ. β', 51. Φιλαστρ. — 2) Οὗτος ἐκαλοῦντο δύο κολοσσιαῖα ἀγάλματα τοῦ Μέμνονος πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ, κατὰ Φιλοστρ. κατασκευασμένα ἐκ μελανοῦ μαρμάρου καὶ ἀποτελοῦντα ἠδύν τινα ἦχον ὅτε ἐπρασβάλλοντο ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων περὶ τὰς πρωϊνὰς ὥρας. Ὀππιαν. Καλλιστρ. Λουκ. Φιλοψευδ. κατὰ δὲ Παυσ. α', 42. ὡμοίαζον ὁ ἦχος τῶν ἀγαλμάτων τούτων μ' ἐκείνον τῆς κιθάρας ἢ λύρας ὅτε μία τῶν χορδῶν ἐκραγῇ. — 3) Μέμνων ὁ Ῥόδιος, Σκιρτᾶς καὶ στρατηγὸς τοῦ τελευταίου τῶν Περσῶν βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, πολεμήσας εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅπου νικηθεὶς ἐσώθη εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ Ἁλικαρνασσὸν· πολιορκηθεὶς δὲ ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων καὶ βιασθεὶς νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀποφάσισε νὰ μεταβῇ μὲ τὸ ἐναπολειφθὲν μέρος τῆς Περσικῆς δυνάμεώς του εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ εἰσβάλῃ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν, ἐλπίζων οὕτω ν' ἀποσπάσῃ τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ τῆς Ἀσίας, ἀλλ' εἰ, τὴν ἐν Μιτυλήνῃ πολιορκίαν κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος, πρὸ τοῦ ἔτι νὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν μελετηθεῖσαν σωτηριώδη ἐπιχείρησίν του. Ἀρριαν. α', 21. Διοδ. Σικ. ιζ', 23-27.

Μέμφις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐπάφου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Λιβύαν καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μεταξὺ Αἰγύπτῳ πόλις Μέμφις. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολλόδ. αὐτόθι.

Μέμφις, ίδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Αἰγυπτίων βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, καθ' Ἡρόδ. 2, 93. κτισθεῖσα ὑπό τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου βασιλέως Μήνου, κατὰ δὲ Διόδ. Σικελ. ὑπὸ τοῦ Οὐχορέως, ὅστις ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρός του Μέμφιδος. Εἶχεν ἡ πόλις αὕτη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου βιβλ. α', 50, 150 σταδίων περίμετρον, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἔπλεον ἐπὶ τοῦ Νείλου ὅλα τὰ ἐκ τῆς ἄνω καὶ κάτω Αἰγύπτου φερόμενα πλοῖα· περίφημος δὲ πρὸ πάντων ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀνήγειρε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Μήνης, ἀκολούθως δὲ ἐκόσμησαν καὶ ηὔξησαν αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς οἱ λοιποὶ αὐτόθι βασιλεύσαντες. Ἡρόδ. 3, 93. 114. 145. Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἡ Μέμφις κατεστάθη καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου. μετὰ τὰς Θήβας δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ προσδιορισθῇ, φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι ἡ μετάβασις αὕτη τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη, διότι οἱ παρ' Ἡροδ. ἀναφερόμενοι παλαιοὶ Αἰγύπτιοι βασιλεῖς ἦσαν ἅπαντες Μεμφῖται. Μετὰ τὴν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ κτισθεῖσαν ὕστερον Ἀλεξάνδρειαν ἠλαττώθη μεγάλως ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τῆς Μέμφιδος καὶ ἡ ὑπεροχή αὐτῆς· διὰ δὲ τῶν κατακλύσεων τοῦ Νείλου ποταμοῦ

ἠφανίσθη κατ' ὀλίγον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ὥστε τανῦν δὲν διεσώθη σχεδόν τίποτε τῆς ἀρχαίας αὐτῆς μεγαλοπρεπείας. Κατὰ τοὺς νεωτέρ. περιηγητὰς ὁ τόπος, ἔνθα ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ Μέμφις δεικνύεται δύο ὥρας, ἀπέχων μεσημβρινῶς τῶν μεγάλων Πυραμίδων, ἔνθα τανῦν κεῖται τὸ χωρίον Μέμφ, κατ' ἄλλους δὲ Παλαιὸν Μέσρ. — γενικ. ιος, παρ' Ἡροδ. Ἀρρίαν. ίδος, παρα Θευκ. ίος; παρὰ Στράβ. δοτικ. Μέμφι, παρ' Ἡροδ. 2, 3. Μέμφει, παρὰ Παυσ. — ὄθεν, Μεμφίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ. τῆς Μέμφιδος Ἡρόδ. καὶ ἐπιθετικ. ἡ Μέμφις γῆ. Αἰσχύλ. Περσ. 35.

Μέμφις, ιος, ὁ. Ἥγεμών τις τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, παρ' Αἰσχ Πέρσ. 966.

Μέναιχμος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ναυπάκτου, κατὰ Ἀθήν. συγγράψας ἓν βιβλίον περὶ τεχνιτῶν· παθαν. ἀμμάσας ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Παυσ.

Μενάλιππος, ὁ Φίλος τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, Ἡρόδ. 5, 95.

Μενάλκας, α, ὁ, Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρτ. Εἰδ. η'.

Μενάλκης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀδύτης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. ἔνθα ὁ Heyne Μενάλκης ἀναγινώσκει.

Μένανδρος, ὁ, Menander, Διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς τέχνης ἐν Ἀθήναις. Πίνδ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πεμφθεὶς εἰς τὸν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον. Θουκ. Ξενοφ. — 3) Περίφημος κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, γεννηθεὶς τὸν τρίτον χρόνον τῆς 109 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 52 ἔτος τῆς ἡλικίας του, γράψας κατὰ τινας μὲν 109, κατ' ἄλλους δὲ 105 κωμικὰ δράματα, ἐκτιμηθέντα μεγάλως ὑπὸ των ἀρχαίων κριτικῶν διὰ τὸ εὔσχημον τῶν ἐν αὐτοῖς προσωπικῶν χαρακτήρων καὶ διὰ τὴν κατάλληλον πρὸς τὴν δραματοποιΐαν φρᾶσίν των, ἐξ ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ ἕνα ἀνδριάντα. Ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων ἐσώθησαν δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα συλλεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἐρτελίου καὶ Οὐγῶ Γροτίου ἐν Excerptis e comd. Gr. pag. 708-763. Παυσ. α', 2. Λουκ. — 4) Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Λαοδικείας ἀναφερόμενος παρὰ Σουΐδα, ζήσας πιθαν. περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης σωτηρίου ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας ἓν βιβλίον, γενεθλίων διηγήσεις ἐπιγραφόμενον. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 105. Harle. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὴν Λυδίαν. Φώτ. — 6) Βυζαντινὸς ποιητής, πιθαν. μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 454.

Μενανία, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ς, 11.

Μενάπιοι, οἱ. Menapii. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ Μόσα ποταμῶν, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ἐξ ἐπὶ πολὺ βαλτώδης καὶ κακαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν ὑλῶν, μὴν ἔχοντες ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος οὐδεμίαν πόλιν, ἀλλὰ ζῶντες ἐσπαρμένοι εἰς χωρία μικρὰ καὶ κατοικοῦντες εἰς καλύβας. Διον. Κασ. γ', 28. Στράβ. Καῖσ.

Μενάρης, εος, ὁ (ῑ). Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου. Ἡρόδ. 8, 131.

Μένασκος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2.

Μέναχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλοῦς. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Μενδαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μένδης ἐν Μακεδονίᾳ. Θουκ.

Μένδη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριέων, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Μίνδης, Ἀπολλόδ παρὰ Στεφ. Βυζαντίου.

Μένδης, ητος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Μενδησίου νομοῦ, κειμένη πλησίον τοῦ πέμπτου στομίου τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Ζεὺς Μένδης· τανῦν Ἀχμούν, Ἡρόδτ. 2, 42. Στράβ. — 2) Ὁ Μένδης. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδτ. λέγει ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησι Πᾶνα, παριστανομένη καὶ αὕτη συνήθως μὲ κεφαλὴν αἰγὸς καὶ πόδας τράγου καὶ τιμωμένη ἐξαιρέτως ἐν τῇ πόλει Μένδητι τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 2, 42.

Μενδήσιος, ία, ιον. Τῆς Μένδητος ἢ εἰς τὴν πόλιν Μένδητα ἀνήκων, ὁ Μενδήσιος νομός. Εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα νομῶν, ἔχων μητρόπολιν τὴν Μένδητα. Ἡρόδτ. — τὸ Μενδήσιον στόμα, τὸ πέμπτον στόμα τοῦ Νείλου, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, συνεχόμενον μὲ τὸ Σεβεννητικὸν στόμιον· τανῦν Δυβέχ.

Μενεδαῖος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκυδ.

Μενέδημος, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ καθηγητὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. Στράβ. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 3) Κυνικὸς φιλόσοφος. Διογ. Λαέρτ.

Μένεκλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλλου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππότης ἐγέννησε τὸν Αἴολον, Εὐθυδ.

Μενεκλείδης, ὁ. Θηβαῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἀχθρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, καταδικασθεὶς τελευταῖον εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν διὰ τὰς κακοβούλους σκευωρίας ἐναντίον πολλῶν συμπολιτῶν του.

Μενεκλῆς, ους, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. Δημ.

Μενεκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Ἰατρὸς Συρακούσιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος μὲ μίαν μεγάλην συνοδίαν ἀπαδῶν, ἔλεγεν ἑαυτὸν Δία. Ἀθήν. ζ', 10. Πλουτρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. β', 51. — 2) Ἕτερος ἰατρός, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, ἐφευρετὴς διαφόρων ἰατρικῶν μέσων καὶ κατασκευῶν φαρμάκων. —

3) Κωμικὸς ποιητὴς Συρακούσιος, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 469.

Μενέκλης, ὁ πιθαν. Μένεκλος. Συρακουσιός τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Καμαρίναν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. Ζ', 5.

Μενελάεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μενελάου ἐν Θεράπνῃ πόλει τῆς Λακωνίας, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἰδιαίτερος αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης ναός. Ἡσύχ.

Μενελάϊος, ία, ιον (ᾰ). Τοῦ Μενελάου ἢ εἰς τὸν Μενέλαον ἀνήκων. Τὸ Μενελάϊον. Ὅρος μὲ ἐν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Πολύβ. — 2) ὁ Μενελάϊος λιμὴν. Λιμὴν εὐρύχωρος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐφέρθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὁ Μενέλαος, ὅτε ἐπέστρεφε μετὰ τῆς Ἑλένης ἐκ τῆς Τροίας. Ἡρόδτ. 4, 169. ὁ Μενέλαος, παρὰ Στράβ.

Μενέλαος, ὁ, Ἀττικ. Μενέλεως, Δωρικ. Μενέλας, α, Menelaus. Τιὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ· λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν ὡραίαν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, διεδέχθη καὶ τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Παυσ. Λακ. α'. Ἀπολλ. γ', 3, 2. Ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Μενελάου εἰς τὴν Κρήτην ἐλθὼν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου ἐκ Τροίας εἰς τὴν Λακεδαίμονα, κατέλυσεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, εὑρὼν τὴν ἀνήκουσαν βασιλικὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην ἀπὸ μέρους τῆς γυναικός του Ἑλένης· θελχθεὶς δὲ ἀπὸ τὸ κάλλος τῆς ἐξαισίου ταύτης γυναικὸς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν ὁμοῦ μὲ ἄλλους θησαυροὺς τῆς οἰκίας της, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Τροίαν. Τὴν ὕβριν καὶ ἀδικίαν ταύτην μὴ ὑπομείνας ὁ Μενέλαος μετὰ τὴν εἰς Σπάρτην ἐπιστροφήν του, κατέπεισε διὰ συνεργείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος ὅλους τοὺς λοιποὺς ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τῆς Τροίας, ἐκδικούμενοι τὴν προξενηθεῖσαν καταισχύνην του. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ἐφάνη ὁ Μενέλαος εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναιοτέρων αὐτόθι Ἑλλήνων ἡρώων, ἔχων τὴν δευτέραν τάξιν μετὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, δείξας πρὸ πάντων τὴν πρὸς τὴν ἁρπαχθεῖσαν σύζυγόν του πίστιν, μὴ θέλων ποτὲ νὰ λάβῃ καὶ οὗτος γέρας οὐδαμίαν τῶν γυναικείων αἰχμαλώτων, ὅσας οἱ λοιποὶ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἔφερον εἰς τὰς σκηνάς των μετὰ τὴν πόρθησιν τινὸς τῶν πέριξ τῆς Τροίας πόλεων. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀγαθὸν Μενέλαον, ἀρηΐφιλον, κυδαλίμιον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 408. Γ, 21. Ὀδ. Δ, 217. ἅτε δὲ κάρη ξανθὸς Μενέλαος. Ὀδσ. Ο, 145. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας λαβὼν αὐθις τὴν Ἑλένην καὶ περιπλανηθεὶς πολὺν χρόνον εἰς διάφορα μέρη ὑπὸ τῶν ἀναντίων ἀνέμων, φερθεὶς καὶ ἐκ τῶν εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἔφθασε τελευταῖον εὐτυχῶς εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. Ὀδσ. Α, 236. Δ, 361-586. Ἐκ τῆς Ἑλένης ἐγέννησε μίαν μόνην θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως. Ὀδ. Δ, 551. Κατὰ Παυσ. Λακ. ιθ', ἀποθανὼν ὁ Μενέλαος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Σπάρτης, ἐτάφη μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς τὴν πόλιν Θεράπνην τῆς Λακωνίας· κατ' ἄλλους δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ταυρίδα μὲ τὴν Ἑλένην πρὸς ζήτησιν τοῦ Ὀρέστου, ἐσφάγησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας πρὸς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος. Ptolm. Ἡφαιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμύντα βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ πάππος τοῦ Φιλίππου. Ἀλλ. ποιν. Ἱστρ. ιβ', 43. — 3) Ἀδελφὸς Ptolemaiou τοῦ Λάγου, σατράπης τῆς νήσου Κύπρου. — 4) Μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἀνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, τοῦ ὁποίου σώζεται μία πραγματεία περὶ σφαιρικῶν τριγώνων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 23. — 5) = Μενελάϊος λιμὴν, Στράβ. ὅπερ ὅρα. — 6) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Δέλτα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Μενελάου ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Ptolemaiou τοῦ Λάγου. Στράβ. — ὅθεν, Μενελαΐτης, ου (ῐ), ὁ κάτοικος.

Μενέξενος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν οἰκειῶν ἐν Ἀθήναις, πολλαχοῦ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Διογ. Λαέρτ. ἔτι καὶ εἰς τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μενέξενος.

Μενεπτόλεμος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἰφίκλου βασιλέως τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 693.

Μενεσθεύς, έως, ὁ Τιὸς τοῦ Πετεοῦ βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Θησέως· ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων πεντήκοντα πλοῖα, ἐφάνη εἷς τῶν ἐμπειροτέρων Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Κατὰ Πλούταρχ. Θησ. 41. ἐθανατώθη ὁ Μενεσθεὺς ἐν τῇ πολιορκίᾳ ταύτῃ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 552. Δ, 327. Ἀπολλ. γ', 10, 8. — 2) Τιὸς τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Δημοσθ.

Μενεσθέως λιμήν, ὁ, Menosthal Portus. Λιμὴν τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας πλησίον τῶν Γαδείρων. Στράβ.

Μενέσθης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 609. — 2) Ἀθηναῖος, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Θησέως εἰς τὴν Κρήτην. Πλουτρ.

Μενέσθιος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀρηιθόου βασιλεύς τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Ὁμρ. Ἰλ. Η, 8-10. — 2) Τιὸς τοῦ Σπερχειοῦ ἢ τοῦ Βώρου καὶ τῆς Πολυδώρης θυγατρὸς τοῦ Πηλέως ἠγαμῶν τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Π, 173. Ἀπολλ. γ', 13, 4.

Μενεσθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 357.

Μενηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενήτου, ἡ Ἀντιάνειρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 56.

Μένης, τος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν.

Μενίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 250. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠρίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστυόχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐδιδάχθη τὴν ὑφαντικὴν τέχνην παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἐκόσμησεν ἀμφοτέρας μ' ἔξοχον κάλλος· ὕστερον δὲ ἀποθανοῦσαι ἑκουσίως, θέλουσαι ν' ἀπαλλάξωσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ φθοροποιάν τινα νόσον, μετετέθησαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης εἰς τοὺς ἀστέρας· οἱ δὲ Ἄονες ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. 25.

Μενιππίδης, ου, ὁ (ῐ). Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Μένιππος, ὁ. Ἐμπορός τις ἵππων ἐν Ἀθήναις, ἐπικαλούμενος Χελιδών. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1293. — 2) Τύραννος τῆς Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου Δημ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, μαθητὴς τοῦ Διογένους ἐκ Φοινίκης, συγγράψας ποιήματα σατυρικὰ μὲ πολλὴν πικρίαν καὶ χλευασμόν· Διογ. Λαέρτ. Ζ', 99. — ὅθεν Μενίππειος, α, ον, τοῦ Μενίππου ἢ εἰς τὸν Μένιππον ἀνήκων. Λουκ.

Μέλλασκος, ἡ Μέλλασκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ταῤῥακωνιτῆς Ἱσπανίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ αὐτῆς μέρους, πανὺν Bitassoa. Πτολμ.

Μενοικεύς, έως, ὁ. Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 10. — 2) Τιὸς τοῦ Κρέοντος καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὃς τις θυσιασθεὶς ἑκουσίως εἰς τὸν Ἄρην πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, ἔγινεν αἴτιος τῆς νίκης τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Εὐρπ. Φοιν. 976. Ἀπολλ. γ', 6, 7.

Μενοιτιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τιὸς τοῦ Μενοιτίου, ὁ Πάτροκλος. Ὁμ. Ἰλ. Α, 307.

Μενοίτιος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, κατ' Ἀπολλ. τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς κεραυνώσας, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον διὰ τὴν ἀλαζονείαν καὶ φαυλότητά του. Ἡσ. Θεογ. 500. Ἀπολλ. α', 2, 3. — 2) Τιὸς τοῦ Κευθωνύμου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν Ἅιδην, μετὰ τοῦ ὁποίου μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς ἔτα ἦλθε νὰ ἁρπάσῃ τὸν Κέρβερον, κατασύντριψαν ὅλον του τὸ σῶμα, ὥστε ὀλίγον ἔλειπε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἀπολλ. β'. 5, 10. — 3) Τιὸς τοῦ Ἀκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀγωνοῦ, ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Αἰακοῦ, ὅ τι τὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ὀποῦντα πόλιν τῆς Λοκρίδος, ἐγέννησεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Φιλομήλας τὸν Πάτροκλον φίλον τοῦ Ἀχιλλέως· συνεκστρατευσε δὶ ὁ Μενοίτιος οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὁμρ. Ἰλ. Δ, 765. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 69. Ἀπολλ. α', 9, 16.

Μενουθίας νῆσος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐν τῷ Βαρβαρικῷ κόλπῳ· πιθαν. ἡ νῦν Πέμβα καλουμένη μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Γάδου καὶ Μαλίνδας. Πτολ. θ', 9.

Μέντης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀγχιάλου βασιλεύς τῶν Ταφίων καὶ ξένος τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τὴν σεβασμίαν μορφὴν τοῦ ὁποίου ἐνεφανίσθη ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Τηλέμαχον παρακινοῦσα αὐτὸν νὰ συγκαλέσῃ τὸν λαὸν τῆς Ἰθάκης καὶ νὰ ὑπάγῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν Πύλον καὶ εἰς Λακεδαίμονα διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ πατρός του. Ὁμ. Ὀδ. Α, 105, 180. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Βεκόνων ἐν Θρᾴκῃ, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 73.

Μεντορίδης, ου, ὁ (ῐ). Τιὸς τοῦ Μέντορος. Ἀνθλ.

Μέντωρ, ορος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἰμβρίου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τροίων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 171. — 2) Τιὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους μάχην ἐν Ἀθήναις. Ἀπολλ. β', 6, 1 — 3) Τιὸς τοῦ Ἀλκίμου, φίλος πιστὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε ἀπῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Τὸ τὴν μορφὴν τοῦ Μέντορος τούτου συνώδευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν Πύλον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐβοήθησε τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τοὺς μνηστῆρας. Ὁμ. Ὀδ. Β, 225. Γ, 12. Χ, 235. — 4) Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀσωπίδος μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8. - 5) Περίφημός τις ἀρχαῖος τεχνίτης μετάλλων, παρὰ Λουκ.

Μένων, ωνος, ὁ. Θεσσαλὸς ἐκ Φαρσάλων, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. Θουκ. β', 22. Ξενοφ. Ἀναβ. — 2) Εἷς τῶν Στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν.

Μέρδις, ιος, ὁ, = Σμέρδης. Πέμπτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 771.

Μερμερεύς, έως, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μακαρεύς· ὅπερ ἴδε.

Μέρμερος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων Μυσῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 513. — 2) Ἡγεμὼν Θεσσαλὸς πατὴρ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐφόνευσεν ἐκδικουμένη κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ ἀνδρός της. Ἀπολλ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐλιθοβολήθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος ὑπὸ τῶν Κορινθίων ὡς αἴτιος τῆς προξενηθείσης δυστυχίας τῆς κόρης συζύγου τοῦ Ἰάσονος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κρέοντος. Παυσ. — 4) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου βασιλέως τῶν Λαπίθων. Ὀβιδ. μεταμορ. 7, 303.

Μερμησσός, ἡ. Κώμη τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι διετρίβαν ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλα. Στέφ. Βυζ.

Μερμόδακς, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Mannori, πανὺν Ἐγορλίκ. Στράβ.

Μερμνάδαι, οἱ, Οὕτως ἐκαλεῖτο μία γενεὰ βασιλέων τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ Γύγου ἕως τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Κροίσου. Ἡρόδ. 1, 7.

Μέρμνων, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. γ', 35.

Μερόη, ἡ. Νῆσος τῆς Αἰθιοπίας ἐν Ἀφρικῇ, σχηματιζομένη ἐκ τοῦ Νείλου καὶ Ἀσταβόρα ποταμῶν, ἀπέχουσα 5000 στάδια τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Συήνης καὶ κατοικουμένη ὑπὸ νομάδων καὶ γεωργῶν λαῶν, μὲ πολλὰ μεταλλεῖα χρυσοῦ, σιδήρου καὶ χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς, ἡ νῦν Ἀτβὰρ ἐπὶ τοῦ βασιλείου Σενναάρ. Στράβ Διόδ. Σικλ. Πλίν. — 2) Πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Μερόης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰθιόπων, οἵτινες ἐλάτρευον ἐνταῦθα τὸν Δία καὶ Διόνυσον. Εἰς ταύτην εἶχον ἀρχαιόθεν τὴν καθέδραν των οἱ ἐγχώριοι ἱερεῖς, οἵτινες ἐδιοίκουν μονοι τὰ πολιτικὰ πράγματα τοῦ ἔθνους των καὶ εἰς τὴν ὁποίαν πρῶτον, ὡς λέγεται, ἐπειοήθη ἡ ἱερογλυφικὴ τέχνη καὶ ἄλλαι ἐπιστῆμαι καὶ γνώσεις. Ἡρόδτ. 2, 29. Διόδ. Σικλ.

Μέροπες, οἱ. ἐνκ. Μέροψ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς νήσου Κῶ, κληθέντων οὕτως ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῶν Μέροπος. Ὅμρ. Ἔμν. Ἀπολ. 42. Πινδ. Στέφ. — 2) Μυθώδης τις λαὸς, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Σειληνὸς εἰς τὴν πρὸς τὸν Μίδαν διήγησίν του, ὅτι κατοίκει εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου ἠπειρον. Θεόπομπ. παρ' Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. γ', 18.

Μερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Σίσυφος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Γλαῦκον. Ἀπολδ. α', 9, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνοπίωνος βασιλέως τῆς Χίου καὶ γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος. Ἀπολδ. α', 4, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Κυψέλου καὶ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴπυτον· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρεσφόντου ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυφόντης ὁμοῦ μὲ τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας. Ἀπολδ. β', 8, 5. Παυσαν. δ', 3. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πολύβου ἐν Κορίνθῳ. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 775.

Μεροπηΐς, ἴδος, ἡ. Τοῦ Μέροπος ἢ εἰς τὴν Μέροπα ἀνήκουσα· ἡ Μεροπηΐς νῆσος, = Κῶς. Καλλιμ. Δηλ. 160. κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Μέροπος υἱοῦ τοῦ Τριόπα· ὅπερ ὅρα.

Μεροπίς, ίδος, ἡ. = Μεροπηΐς, ἡ Μεροπὶς Κῶς. Θουκ. η', 41. Στράβ. — 2) ἡ Μεροπὶς γῆ. Μυθώδης χώρα τῶν ὑπερβορείων. Στράβ. ἐκ Θεοπόμπ. ἴδε Μέροπες, ἀριθμ. 2.

Μέροψ, οπος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ υἱὸς τοῦ Τριόπα, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν νύμφην Εὐθυμίαν, ἐγέννησε τὴν Κῶ· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος αὕτη Μεροπὶς καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Μέροπες. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μέροψ. Εὐριπ. Ἑλ 384. — 2) Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Περκώτης ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύο παῖδες Ἄδραστος καὶ Ἄμφιος ἐφονεύθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Β, 831. Α, 319. — 3) Πατὴρ τῆς Ἀρίσβης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Λίσακον, ὅστις οὗτος ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πάππου του τὴν τέχνην τοῦ ἐξηγεῖν τοὺς ὀνείρους. Ἀπολδ. γ', 12, 5.

Μεσαβατική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἐλυμαΐτιδος. Στράβ. ἔνθ Μεσαβάται.

Μεσαμβρίη, ἡ, Mesambria. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας, οὖσα ἄποικία τῶν Μιλησίων· ταύτην Μεσέμβρια. Ἡρόδ. 4, 93. Μεσημβρία παρ' Στράβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου παλάγους ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ἡρόδ. 7, 108.

Μεσατεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Πάτρας πόλιν τῆς Ἀχαΐας Παυσ. ζ', 21.

Μεσαύλιος, ὁ. Δοῦλος τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 449.

Μεσημβρία, ἡ, = Μεσημβρίη, πρότερον Μενεβρία. Στράβ. καὶ, Μεσημβριανός, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μεσημβρίας.

Μεσήνη, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς κάτω Μεσοποταμίας, περιεχομένη ὑπὸ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης καὶ σχηματίζουσα μίαν νῆσον, κατοικουμένην ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἀράβων. Στράβ. — 2) = Μεσσήνη, ἐν τισι χειρογρ. τοῦ Πλάτ. καὶ Θουκ.

Μέσθλης, ους, ὁ. Τιός τοῦ Πυλαιμένους καὶ τῆς νύμφης Γυγαίας, ἡγεμὼν τῶν Παιόνων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, σύμμαχος τοῦ Πριάμου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 864.

Μεσοποταμία, ἡ, ποσυπακμ. χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐκτείνετο κατὰ μῆκος μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος ποταμῶν, ἡ νῦν Ἀλ-Δζχαζίρα λεγομένη· πρὸς ἄρκτον ἐχωρίζετο αὕτη διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, πρὸς δὲ Ἀνατολὰς διὰ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον διὰ τοῦ Εὐφράτου ἀπὸ τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας· παρ' Ἡροδ. ἀναφέρεται ἡ Μεσοποταμία ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Συρία· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συγκατεριθμεῖτο συνήθως μετὰ τῆς Βαβυλωνίας· οἱ κάτοικοι τῆς ἀρκτῴας Μεσοποταμίας ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν κατὰ τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν Μυγδόνιοι καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Μυγδονία, ἥτις ὑπῆρχεν ἡ εὐφορωτέρα καὶ τερπνοτέρα τῆς λοιπῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον Ἀνθεμουσία Ὀσροηνὴ λεγομένη, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Ἔδεσσαν ἄλλως Ἀντιόχειαν μετὰ ταῦτα κληθεῖσαν· ἡ δὲ μεσημβρινὴ Μεσοποταμία ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ξηρὰ καὶ ἀμμώδης, κατοικουμένη ὑπὸ νομάδων Ἀράβων καὶ ἔχουσα πολλὰ ἄγρια θηρία ἐπ' αὐτῆς. Στράβ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. Πτολ. — ὅθεν, Μεσοποταμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Δρακ.

Μέστιλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος Ποταμοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς παλαιᾶς Νίνου μεσημβριανῶς, οὖσα εἰς ἐρείπια ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξενοφῶντος. Ξενοφ. Ἀνάβ. γ', 4, 10. τανῦν Νουνία.

Μέσσα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Ταϊγέτου ἀκρωτηρίου, ἢ παρ' Ὅμ. Μέστη, κατὰ Παυσ γ', 25.

Μεσσαβάται, οἱ (-νυ-). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαβατηνῆς χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ. Διονύσ. Περιηγ. 1015.

Μεσσάνα, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Μεσσήνη. Πίνδ.

Μεσσάνιος, ία, ιον, Δωρικ. ἀντὶ Μεσσήνιος. Πίνδαρος.

Μεσσαπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον ἴδιον ναὸν ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τοῦ ὄρους Ταϋγέτου. Παυσ. Λακ. 30.

Μεσσαπία, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν πρὸς μεσημβρίαν χερσόνησον τῆς Ἰταλίας, ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Βρεντεσίου ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Καλαβρίαν λεγομένην· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἀγρίων κατοίκων Μεσσαπίων ἐξ Ἰλλυρίας καταγομένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦλθον καὶ ἐσύστησαν μετὰ ταῦτα οἱ Κρῆτες τὰς ἀποικίας των. Ἡρόδτ. 7, 170. Θουκ. 9, 34. — 2) Πολλάκις ἐκαλεῖτο Μεσσαπία, μόνον τὸ μεσαῖον μέρος τῆς χερσονήσου ταύτης, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μεσσάπου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν ἐκ Βοιωτίας. Στράβ.

Μεσσάπιοι, οἱ (ᾱ). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαπίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ὄντες λαοὶ τῆς Ἰλλυρίας καὶ ζῶντες ἀνέκαθεν βίον ἄγριον. Ἡρόδτ. Στράβ. Β'. — 2) Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας, κατοικῶν μεταξὺ Τριταίας καὶ Χαλαίου. Θουκυδ. γ', 101, κατὰ τινας Μετάπιοι ἐκ Στεφ. Βυζ. διαγνωσκομ. ἴδε Μέταπα.

Μεσσάπιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας περὶ τὴν Ἀνθηδόναν· τανῦν Κτυποβούνι. Στράβ. Μεσάπιον. Αἰσχ. Ἀγ. 303.

Μεσσάπιος, ία, ιον (ᾱ). Τῆς Μεσσαπίας ἢ ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίας ὤν· τὸ Μεσσάπιον ἔθνος. Θουκυδ. ζ', 33. οἱ Ἰήπυγες Μεσσάπιοι, Ἡρόδτ 7, 170. Οὐσιαστικ. Μεσσάπιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσαπίας.

Μέσσαπος, ὁ. Βοιωτός, ἐλθὼν μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας. Στράβ.

Μέσσατις, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Πατρῶν, Παυσ. ζ'.

Μέσση, ἡ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Λακωνίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 582. κατὰ Παυσ. Μέσσα, παρὰ Στράβ. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Μεσσήνη.

Μεσσηΐς, ίδος, ἡ. Περίφημος κρήνη πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 457.

Μεσσήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τρίοπος καὶ γυνὴ τοῦ Πολυκάονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Μεσσήνη, ἔνθα ἐλατρεύετο μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα ἐν ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ. Παυσ. δ', 1.

Μεσσήνη, Δωρικ. Μεσσάνα, ἡ. Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ἀναφέρεται ὡς χώρα μικρὰ τῆς Πελοπονήσου ἐν τῇ μετὰ ταῦτα ἐπαρχίᾳ τῆς Μεσσηνίας, ὑποκειμένη εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μενελάου. Ὅμ. Ὀδ. Φ, 15. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφ. = Μεσσηνία. Ξενοφ. Πλάτ. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οὗτος ἐπαιέφερε τοὺς πρὸ χρόνων ἐκ τῆς πατρίδας των ἐξορισθέντας Μεσσηνίους, εἰς ἄκρον ὄχυρά, ἔχουσα ἀκρόπολιν τὴν Ἰθώμην καὶ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς· τανῦν Μαυρο-Ματιά. Πολύβ. δ', 32. Στράβ. Παυσ. δ', 3. — 3) Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς νήσου ταύτης ὁμωνύμου πορθμοῦ, πρότερον Ζάγκλη καλουμένη. Κατ' Ἡρόδτ. 4, 22. μετὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνίας ὑπὸ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐλθόντες τινὲς τῶν Σαμίων καὶ Μιλησίων εἰς τὴν Σικελίαν ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν Ζάγκλην, κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν περὶ τὸ 495 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ κατὰ Θουκυδ. Β', 4. κατακτήσας αὐτὴν μετ' οὐ πολὺ ὁ τύραννος τοῦ Ῥηγίου Ἀναξίλαος, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα Μεσσήνη ὡς καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίας· ὁ δὲ Στράβ βιβλ. Β'. λέγει ὅτι ἡ πόλις Ζάγκλη ὠνομάσθη Μεσσήνη, ὅτε οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσήνιοι ἔπεμψαν εἰς αὐτὴν μίαν ἰδίαν ἀποικίαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Γόργου υἱοῦ τοῦ Ἀριστομένους. Ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ὑπέπεσεν ἡ πόλις αὕτη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων, τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας· τανῦν, Μεσσήνια, Messinia. Ἡρόδτ. 7, 64. Θουκ. Πολύβ. Στράβ. Δωρικ. Μεσσάνα. (ἡ διὰ τοῦ σσ γραφὴ ἐστὶ συνηθεστέρα, παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδ. α', 7, 9.

Μεσσηνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη νοτιοδυτικῶς αὐτῆς, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ἠλείας καὶ τῆς Ἀρκαδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Λακωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Πελάγους. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Μεσσηνίας ἀναφέρονται οἱ Λέλεγες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀνέκαθεν συνεμίχθησαν εἰς ἓν ἔθνος οἱ Ἀργεῖοι καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Αἰολεῖς· ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες καὶ τὴν Μεσσηνίαν, ἐσύστησαν ἐν αὐτῇ ἴδιον βασίλειον, ἔνθα ἐβασίλευσαν οἱ λεγόμενοι Αἰκυτίδαι ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Λιπύτου υἱοῦ τοῦ Κρεσφόντου πρώτου βασιλέως τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, τῶν ὁποίων τελευταῖος ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστομένης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ἀρχὴν ὁ μεταξὺ τῆς Σπάρτης καὶ Μεσσηνίας φοβερὸς πόλεμος, ὅστις μετὰ 50 ὁλοκλήρους χρόνους ἐπέφερε τὴν παντελῆ ψώραν καὶ ὑποδούλωσιν τῶν Μεσσηνίων, ἀφ' ὅτου καὶ ἡ χώρα αὐτοῦ ἐρημωθεῖσα τῶν πλείστων κατοίκων, ἠνώθη μὲ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Λακε-

δαίμονας. Μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Θηβαίων, ἐπανακαλέσας ὁ γενναῖος τῶν Θηβῶν στρατηγὸς Ἐπαμεινώνδας τοὺς εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς φυγόντας καὶ ἐσπαρμένους Μεσσηνίους, ἔκτισεν ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν νέαν πόλιν Μεσσήνην, ὅπου αὐθις ἀποκατασταθέντες καὶ διασώσαντες τὰ πρότερα ἐγχώρια ἤθη καὶ γλῶσσαν, ἔζησαν τοῦ λοιποῦ ὑπὸ μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἕως οὗ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων. Πολύβ. Παυσ. δ'. ταυτὸν Μεσσηνία, σχηματίζουσα ἕνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τοῦ νομοῦ τὴν Ἀρκαδίαν (Κυπαρισσία)· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἡ Μεσσήνη· παρὰ Θουκ. δὲ ἡ Μεσσηνὶς γῆ.

Μεσσηνιακός, ή, όν. Τῆς Μεσσηνίας ἢ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἀνήκων· ὁ Μεσσηνιακὸς κόλπος, Ἡ περὶ τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ θάλασσα μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα καὶ Ταινάρου, ταυτὸν κόλπος τῆς Κορώνης. Στράβ.

Μεσσήνιος, ία, ιον. Τῆς Μεσσηνίας ἢ ἐκ τῆς Μεσσηνίας ὤν· καὶ οὐσιαστικ. ὁ Μεσσήνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσηνίας ἢ τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Πελοποννήσῳ.

Μεσσηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μεσσηνίας ἢ εἰς τοὺς Μεσσηνίους ἀνήκουσα, ἡ Μεσσηνὶς γῆ, = Μεσσηνία. Θουκ. δ', 41.

Μεσσογίς, ίδος, ἡ. Ὄρος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἕως τῆς Μυκάλης· ταυτὸν Καστανουδάγ. Στράβ. καὶ Μέσωγις, Στέφ. Βυζ.

Μεσσόλα, ἡ. Πολίχνη τῆς Λακωνίας. Στράβ.

Μέστληται, τά· παρὰ Πτολμ. α', 10. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀλβανίας. Mannert. Γεωγρ. IV, 219.

Μέταβος, ὁ. Τὸς τοῦ Στύφου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Μεταγείτνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐπαιωνιζόμενος πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Μεταγείτνια λεγομένη. Πλουτ. Ἡσύχ. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ὁ παρ' Ἀθηναίοις μὴν Μεταγειτνιών.

Μεταγένης, ους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκυδ. ε', 19.

Μεταγώνια, τά. Χώρα μικρὰ τῆς Λιβύης, πιθαν. ἅπασα ἡ παραλία αὐτῆς ἀπὸ τῆς Νουμιδίας ἕως τῆς Μαυρηταν(ί)ας. Πολύβ. γ', 33. καὶ, Μεταγωνίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Μεταγώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Μαυρηταν(ί)ας ἐν Ἀφρικῇ, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ πόλεως νέας Καρχηδόνος. Στράβ.

Μεταγωνῖτις, ιδος, ἡ, = Μεταγώνιον. Πτολ.

Μετάλκης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολδρ. ἴδε Μενάλκης.

Μέταλλον, τό. Πόλις τῆς Κρήτης, οὖσα λιμὴν τῆς Γορτύνης· Στράβ. ταυτὸν Μέτυλλα.

Μετάνειρα, ἡ (υυ-υ). Γυνὴ τοῦ Κελεοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, εἰς τῆς ὁποίας τὴν οἰκίαν κατέλυσεν ἡ Δήμητρα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ζητοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτῆς Περσεφόνην, ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Ὁμ. Ἱερ. Δημ. 161. Ἀπολδρ. Μεγάνειρα παρὰ Παυσ.

Μέταπα, τά. Πολίχνη ἐχυρὰ τῆς Αἰτωλίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Θέρμων. Πολύβ.

Μεταπόντιον, τό, Metapontium. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου κόλπου, πρότερον Μέταβον ἀπὸ τοῦ Μεταβίου καλουμένη ἢ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχον εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή· ταυτὸν Torri di Mare. Ἡρόδτ. 4, 15. Στέφ. Βυζ. — ἔθνος, Μεταπόντιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Μέταυρος, ὁ, Metaurus. Ποταμὸς τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Metaro. Στράβ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων· ταυτὸν Maro. Στράβ.

Μέτουλον, τό, Metulum. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Ἰαπόδων ἐν Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κολάπιδος ποταμοῦ, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος· ταυτὸν Motting, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατίας. Στράβων.

Μέτων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Παυσανίου ἐκ Λευκονόης δήμου τῆς Ἀττικῆς, ὁ διορθώσας καὶ διατάξας τὴν χρονολογίαν τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. ἤτις ἔκτοτε ἐκαλεῖτο Ἐνεακαιδεκαετηρίδες, ὁρίσας τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν ἐκ 365 $\frac{5}{19}$ τὸν δὲ σεληνιακὸν ἐκ 354 ἡμερῶν, 9 ὡρῶν, 11^{ι}, $29^{\iota\iota}$, $21^{\iota\iota\iota}$, Ἀριστ. Ὀρν. 999. Διόδρ. Σικλ. ιβ', Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ι', 7. ἔνθα ἡμαρτμ. Ἀάκων ἀντὶ Λευκονοεύς ἀναγιγνώσκ.

Μετόπη, ἡ, Δωρικ. Μετώπα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν τὴν Θήβην καὶ ἄλλας θυγατέρας. Πίνδ. Ἀπολδρ. γ', 12, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου καὶ μήτηρ τῆς Ἑκάβης. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων πλησίον τῆς Στυμφάλου. Κιλλμ. Ἔμν. εἰς Δι. 26. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 33.

Μηδεία, ἡ, Ἰωνικ. Μηδείη, Ἡρόδ. Medea. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ τῆς Ἰδυίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 242. Σχολ. Ἡσιόδ. Θεογ. 957. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἑκάτης, περιβόητος φαρμακὶς καὶ μάγισσα, διὰ συνεργείας τῆς ὁποίας ἠδυνήθη ὁ Ἰάσων νὰ ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας ἐκ τῆς Κολχίδος, μετὰ τοῦ ὁποίου φυγοῦσα ἡ Μηδεια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγέννησε δύο παῖδας τὸν Μέρμερον καὶ Φέρητα, οἵτινες ἐσφάγησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὅτε ὁ Ἰάσων μὴ φυλάξας τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Γλαύκην θυγατέρα τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου· ἐλθοῦσα δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Αἰγέα, λέγεται ὅτι ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ ἕνα υἱὸν τὸν Μῆδον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ φύγῃ καὶ ἐκεῖθεν, ὅτε ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ διὰ τῶν φαρμάκων της τὸν νέον Θησέα. Πλουτ. Θησ. Σχολ. Ἰλ. Κ, 471. Παυσ.

β', 3. Ἀπολδρ. α', 9, 28. τελευταῖον δὲ λέγεται ὅτι ἐπιστρέψασα πάλιν εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς τὸν πατέρα της, διέμεινεν αὐτόθι μέχρι τέλους. Διόδρ. Σικελ. δ', 55. ἢ κατ' ἄλλους ἀπέθανεν εἰς τὸ Βουθρωτὸν πόλιν τῆς Ἠπείρου. Μήδεια. Ἡσιόδ. Θεογ. 961. Πίνδ. Ἀπολδρ. α', 9, 23. Μηδείη, Ἡρόδτ. 1, 2. — 3) = Μηδία, παρὰ Ξενοφ. καὶ Στράβ. ἠμαρτμ.

Μήδειος, α, ον. Τῆς Μηδίας ἢ εἰς τὴν Μηδίαν χώραν ἀνήκων. Σεμ. ἐπ. 34. — ἔθνος, οἱ Μήδειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας. Πίνδαρ. Πύθ. 1, 151.

Μήδειος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἡσιόδ. Θεογ. 1001. ἀναπαρεὶς ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβε μετὰ ταῦτα ἡ Μήδεια μαζύ της καὶ ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν ἀπ' αὐτοῦ Μῆδοι οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας χώρας. Παυσ. β', 3. Διόδρ. Σικλ. δ', 56. ἴδε Μῆδος.

Μηδεσικάστη, ἡ (μῆδος). Νόθος θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 173.

Μηδία, ἡ, Media. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ μεγαλητέρα ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀσσυρίαν καὶ Ἀρμενίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Περσίδα καὶ Σουσιανὴν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀρειανὴν καὶ ἀποτελοῦσα ἀρχαιόθεν μίαν ἐπαρχίαν τῆς μεγάλης τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, ὕστερον δὲ διοικηθεῖσα χρόνον τινὰ ὑπὸ ἰδίων καὶ ἀνεξαρτήτων βασιλέων, ὑπετάχθη τελευταῖον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀστυάγους εἰς τὴν Περσικὴν βασιλείαν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου Κύρου, μετὰ τῆς ὁποίας διέμεινεν ἡνωμένη ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Περσικοῦ βασιλείου, ὅτε διῃρέθη εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν Ἀτροπατηνὴν Μηδίαν καὶ εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν, καὶ ἡ μὲν Ἀτροπατηνὴ Μηδία περιέλαμβανεν ὅλον τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος κατατάττει τοὺς ἑξῆς ἑπτὰ λαούς, Καδουσίους, Κιλλίγους, Δρίβρυκας, Κασπίους, Παρδούχους, Μαρούδας καὶ Μαργάσους, εἰς δὲ τὴν μεγάλην Μηδίαν, ἥτις ἀπετέλει τὸ ἐπίλοιπον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μέρος τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἀναφέρει ὁ αὐτὸς γεωγράφος ἄλλους ἑπτὰ λαούς, τοὺς Ἀμαριάκας, Μάρδους ἢ Ἀμάρδους, Ἐλυμαίους, Ταπουρούς, Σιδίκας, Οὐαδίσους καὶ Σαγαρτίους. Ἦν δὲ τὸ πάλαι ἡ Μηδία μία τῶν εὐφορωτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐπιστρατειῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀσιατικῶν λαῶν ὡς τὸ πλεῖστον πεπολιτισμένον καὶ σοφὸν ἔθνος, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Πέρσαι, ὑποτάξαντες τὴν Μηδίαν, παρεδέχθησαν πολλὰς συνηθείας, ἔθιμα καὶ λοιπὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς διατάξεις, πιθαν. δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Μηδικὴν γλῶσσαν ὡς πλουσιωτέραν καὶ εὐγενεστέραν τῆς Περσικῆς· δι' ὃ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Κύρου ἀναφέρονται συνήθως οἱ Πέρσαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστοριογράφοις καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα Μῆδοι· ταυτὸν Ἱραν-Ἀγχεμί. Ἡρόδοτ. Στράβ. — ἔθνος Μηδίζω, μεμοῦμαι τὰ ἤθη καὶ τὰ φρονήματα τῶν Μήδων ἢ Περσῶν, καὶ Μηδισμός, Μηδισιστί, ἴδε ἐν Λεξικ.

Μηδίας τεῖχος, τό, Mediae murus. Τὰ τείχη τῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενα ἐπὶ τῆς στενῆς διαβάσεως μεταξὺ τῶν ποταμῶν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου καὶ χωρίζοντα τὴν Βαβυλωνίαν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας. Κατὰ Διόδρ. Σικελ. ιδ', 13. εἶχον τὰ τείχη ταῦτα 400 σταδίων μῆκος. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 7, 15. ὁ δὲ Στράβων καλεῖ αὐτὰ Σεμιράμιδος τεῖχη.

Μηδικός, ή, όν. Τῆς Μηδίας ἢ ἐκ τῆς Μηδίας ὤν. Ἡρόδτ. ἡ Μηδική, προσυπακμ. γῆ, = Μηδία. Ξενοφ.

Μήδιος, ία, ιον, = Μηδικός. Ξενοφ. — 2) Κύρ. ὄνομα. Φίλος πιστὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μηδίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Μηδίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Μηδίαν ἀνήκουσα. Οὐσιαστ. προσυπακμ. γυνή, ἡ κάτοικος τῆς Μηδίας. Ἡρόδτ. 1, 91.

Μῆδοι, οἱ, Medi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· καὶ Ἡρόδτ. 7, 62, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ὅτε αὕτη φυγοῦσα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Μήδοκος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32. ἐν δὲ Ἑλλ. δ', 8, 26. ὁ αὐτὸς Ἀμάδοκος ἀναγιγνώσκ.

Μῆδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μηδίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Ἡρόδτ. — 2) Τὸς τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολδ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μήδειος καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Ἰάσονος. Ἡσ. Θεογ. 1001. φυγὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου, ὡς λέγεται, κατακτήσας πολλὰς χώρας, ὠνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν αὐτόθι ἐπαρχίαν Μηδίαν, ἀποθανὼν τελευταῖον εἰς μάχην κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Ἀπολδ. αὐτόθ. κατά τινας δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ εὑρὼν τὸν θρόνον κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Πέρσου ἀδελφοῦ τοῦ Αἰήτου, ἐδίωξεν αὐτὸν ἐκεῖθεν καὶ κατέστησεν αὐθις τὸν πάππον του βασιλέα. Ὁ Διόδρ. Σικ. δ', 56. ἀναφέρει ὅτι ἡ Μήδεια φυγοῦσα εἰς τὰ ἔνδον τῆς Ἀσίας, ὑπανδρεύθη ἕνα τῶν αὐτόθι ἰσχυρῶν βασιλέων, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μῆδον, ὅστις βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του τὴν χώραν ἐκείνην Μηδίαν. — 3) Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλῳ Πέρσ. 762. πιθαν. Δαρεῖος ὁ Μῆδος ἢ ὁ Ἀστυάγης. Σουΐδ.

Μῆδος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας, ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Ἀράξην. Στράβ.

Μηδοσάθης, ου, ὁ. Πρέσβυς τοῦ βασιλέως Σεύθου ἐν Θρᾴκῃ. Ξενοφ.

Μήθυμνα, ἡ, Δωρικ. Μάθυμνα, Methymna. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Λέσβου, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν ἄριστον

αὐτῆς οἶνον, πατρὶς τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος. Θουκ. γ', 2. — ὅθεν Μηθυμναῖος, αἷς, αῖον· τῆς Μηθύμνης ἡ ἐκ τῆς Μηθύμνης ὡν καὶ οἰκιστής. ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Μηθύμνης. Ἡρόδ. ἡ διὰ τοῦ η γραφ. ἐστὶν ὀθατρ. Μίθυμνα εὕρηται ἅπαξ παρὰ Σεύλκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μαιαρέως ἐκ Λέσβου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Μήθυμνα. Διόδ. Σικλ. ε', 83.

Μηθώνη, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Μεθώνη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 716.

Μηλόνες, οἱ, = Μήονες. Ἡρόδ.

Μηκιστεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Τελαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυάλου, ὅστις ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ Ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 566. Ἀπολλόδ. γ', 6, 3. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐχίου, ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου. Ὁμρ. Ἰλ. Θ, 333. — 3) Υἱὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. Δωρκ. Μακιστεύς.

Μηκιστιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, ὁ Εὐρύαλος. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 38.

Μηκύβερνα, ἡ. Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κατὰ Στράβ. σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ὀλύνθου. Ἡρόδ. Θουκ. — ὅθεν, Μηκυβερναῖος, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Μηκώνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ. Ἡσιόδ. Θεογ. 536. παραβλ. Στράβ. η', 6, 25.

Μήλης, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Εὐσέβ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδτ. 1, 84.

Μηλιακός, ἡ, όν, Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Μαλιακός, ὅπερ ὄρα.

Μηλιάς, άδος, ἡ (-υυ)· Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Μαλιάς, = Μαλίς· αἱ Μηλιάδες Νύμφαι, αἱ Νύμφαι τῆς Μηλίδος χώρας ἐν Τραχινίᾳ. Σοφκλ.

Μηλίβοκον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Γερμανίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἄλβιος (Ἔλβα) (ταυτὸν Ἄρτς Harzgebirge. Πτολμ. β', 11.

Μηλιεύς, έως, ὁ, Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Μαλιεύς, έως· ὁ κάτοικος τῆς Μηλίδος χώρας· Ἡρόδτ. Θουκ. — 2) Ἐπίθετ. ἀντὶ Μηλιακός, τῆς Μηλίδος ἢ εἰς τὴν Μηλίδα χώραν ἀνήκων, ὁ Μηλιεὺς κόλπος, ὁ παρὰ τὴν Μηλίδα χώραν σχηματιζόμενος κόλπος, ἤτοι Μαλιακός· Αἰσχ. Περσ. 483. (Αἰττ. Ἐπικ. Μηλιά, παρβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμτ. §. 53, 2. Αἰτ. πληθ. Μηλιέας.)

Μηλίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαλίς, προσυπακμ. γῆ· Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας κοιλὴ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. — 2) = Μαλιακή — ἡ Μηλὶς λίμνη, ἡ παρὰ τὴν Μαλίδα χώραν ἐν Θεσσαλίᾳ θάλασσα. Σοφ. Τραχ. 638.

Μήλιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἐν Βοιωτίᾳ. Πολυδ. Ὀνομ. α', 30. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τοῖς Μιλησίοις· Ἡσύχ. — 2) Ἐπίθετ. Μήλιος, ία, ιον, ὅρα Μῆλος.

Μηλόβιος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ.

Μηλόβοσις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰκεανοῦ, μία τῶν Νυμφῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων συνεκοιμᾶτο ἡ Περσεφόνη. Ὁμ. Ἔπη. Δημ. 420. Ἡσ. Θεογ. 364.

Μηλόκανος, ἡ, Melocanus. Πόλις τῆς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Χατῶν πλησίον τῆς νῦν Φούλδας. Πτολ. β', 11.

Μῆλος, ἡ, Melos. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς ἄκρον εὔκορφος ἔχουσα τὸ πάλαι ἡφαίστιον ἔδαφος μὲ μίαν ὀμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ περιβόητος διὰ τὴν ἀθλιότητα τοῦ Διαγόρας· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι κατήγοντο ἀνέκαθεν ἐκ Λακεδαιμονίων· ταυτὸν Μῆλος. Θουκ. γ', 91. Ξενοφ. — ὅθεν Μήλιος, ία, ιον, τῆς Μήλου ἢ εἰς τὴν Μῆλον ἀνήκων· ὁ Μήλιος πόντος, = Αἰγαῖος πόντος. Θεογν. 680. — ὁ Μήλιος λιμός, συνηθ. ἐν παροιμίᾳ· λεγόμενον ἀφ' ὅτου ποτὲ ἡ Μῆλος ἠναγκάσθη ὑπὸ λιμοῦ νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθρούς. Ἀριστφ. Ὄρν. 186. Οὐσιαστκ. ὁ Μήλιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Μήλου· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖ ὁ Κωμικὸς Ἀριστοφάνης τὸν Σωκράτην αἰνιττόμενος τὸν ἄθεον Διαγόραν, Νεφ. 825. — 2) Μηλιάς, άδος, καὶ Μηλίς, ίδος, ἡ ἐκ τῆς Μήλου οὖσα. Πλούτ.

Μήν, Μῆνος, Αἰτκ. Μῆνα· Μοη ἢ Menas. Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας ὡς εἰκάζεται περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε πρώτην τὴν πόλιν Μέμφιν, χώσας καὶ πολλὰ μέρη τῆς κάτω Αἰγύπτου πρότερον κατακλυζόμενα ὑπὸ τῶν πλημμυρῶν τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Κατὰ Διοδ. Σικ. α', 45. πρῶτος οὗτος εἰσήγαγε καὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰ ἱερὰ ἔθιμα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδτ. 2, 4. Δοτικ. Μῆνι, Ἡρόδτ. 2, 99. παρ' ἄλλοις δὲ Συγγραφ. εὕρηται καὶ, ὁ Μήνης.

Μήν, ηνός, = Lunus. Θεότης διὰ τῆς ὁποίας παρίστανον οἱ ἀρχαῖοι Φρύγες τὴν Σελήνην. Στράβ.

Μηνᾶς, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. — 2) Αἰχμάλωτός τις τὸν ὁποῖον ἠλευθέρωσεν ὁ Σίλλας Πομπήιος. Πλούτ.

Μήνη, ἡ· Luna, = Σελήνη, ὅπερ ὄρα. Ὁμ. Ὕμν. 32.

Μήνιγξ, ιγγος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Συρτικῆς χώρας, κατὰ Πολύβ. κατῴκουν ἐν αὐτῇ οἱ λεγόμενοι Λωτοφάγοι· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Γέρβα καὶ ταυτὸν Ζέρβι. Πολύβ. α', 39. Στράβ.

Μήνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Θεοκρτ. κε', 15. Παυσ. ζ', 26.

Μηνοσγάδα, τά· Menosgada. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑρμουνδούρων κειμένη ἐπὶ τοῦ Μοίνου (Main) ποταμοῦ. Πτολ. β', 11.

Μηνοφάνης, ους, ὁ (ᾱ). Ἰατρός τις ἐν τῇ Ἀνζολ.

Μήονες, οἱ, Ὁμηρ. Μῆονες, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαίονες, ὅπερ ὄρα.

Μηονίη, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιονία, ὅπερ ὄρα.

Μηόνεας, ίη, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιόνιος, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 250.

Μηονίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μαιονίας, ἡ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνήκουσα. — 2) Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας χώρας. Ὁμηρ.

Μηουανία, ἡ· Mevania. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τὸ πάλαι, παράγουσα ἀρίστους καὶ ὡραιοτάτους ταύρους, ταυτὸν Bevagna. Στράβ. ε'.

Μηριόνης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μόλου καὶ τῆς Μέλφιδος γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἔγγονος τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δευκαλίωνος. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἰδομενέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Κρητῶν, ἐδείξε πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα, φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων· πρὸ πάντων δὲ ἐφημίζετο διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητά του εἰς τὸ τρέχειν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 561. Ν, 240, 650.

Μηρόν, τό, Merua. Ὄρος τῆς Ἰνδίας εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ἡ πόλις Νύσα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ μηροῦ, διότι ὁ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Νύσαν Διόνυσος ἐτράφη χρόνον τινὰ ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ Διός πρὸ τοῦ νὰ γεννηθῇ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ε', 1.

Μήστωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιδίκην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἱπποθόην· Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 257. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἠλεκτοῦς. Πλάτ. Κρατύλ.

Μήστρα, ἡ, καὶ Μήτρα, Παλαίφ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της λέγεται ὅτι καταθλιβόμενος ὑπὸ τῆς ἀκορέστου ἐκείνης πείνας εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ἀπὸ τὴν Δήμητραν ἐπώλησεν καὶ αὐτὴν ἔχουσαν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταμορφοῦται πότε εἰς θάμαλιν, πότε εἰς ἵππον καὶ πότε εἰς πτηνόν· Ἀντ. Διβ. 16. Λυκοφρ.

Μήτα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀπλητος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγέως βασιλέως, τῶν Ἀθηνῶν· Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Μητιάδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος τοῦ δευτέρου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πανδίονα. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5.

Μητιονίδης, ου, ὁ (-υυν-). Υἱὸς τοῦ Μητίονος· οἱ Μητιονίδαι, υἱοὶ τοῦ Μητίονος, οἵτινες ἐδίωξαν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὸν βασιλέα Πανδίονα τὸν δεύτερον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5.

Μητίοχος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡρόδτ. 6, 41.

Μῆτις, ιδος, ἐπικ. ιος, ἡ· Metis. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὴν ὁποίαν ἔλαβε πρώτην γυναῖκα ὁ Ζεύς. Ἡσ. Θεογ. 886. ἐλογίζετο δὲ ὡς ἡ φρονιμωτέρα καὶ σοφωτέρα ὅλων τῶν ἄλλων θεῶν, διὰ βοηθείας τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ καὶ τοὺς λοιπούς αὐτοῦ ἀδελφοὺς ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ πατρός του Κρόνου τοὺς ὁποίους οὗτος εἶχε καταπίει πρότερον. Πληροφορηθεὶς δὲ ἀκολούθως παρὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὅτι τὸ ἐκ τῆς Μήτιδος μέλλον νὰ γεννηθῇ τέκνον θέλει τοῦ ἀφαιρέσει τὸν θρόνον τοῦ Οὐρανοῦ, κατέπιεν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔγκυον οὖσαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς του τὴν Ἀθηνᾶν. Ἡσ. Θεογ. αὐτοθ. ἐλατρεύετο δὲ ἡ θεότης αὕτη ὡς σύμβολον βαθείας συνέσεως καὶ σοφίας διὰ μέσου τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπέρτατοι τοῦ Ὀλύμπου θεοὶ ἠδύναντο νὰ ἐκτελῶσι τὰς ὑψηλὰς αὐτῶν βουλάς· παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. σελ. 16.

Μητίων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας ἐξ Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1. 8. κατὰ δὲ Πλάτ. Ἴων, σελ. 533. ὑπῆρχον δύο Μητίωνες πατὴρ τοῦ Δαιδάλου· ἀπὸ τούτου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Μητιονίδαι ἐν Ἀθήναις οἵτινες ἐδίωξαν τὸν βασιλέα Πανδίονα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Ἀττικῆς· (Γενν. Μητίωνος, Ἀπολλόδ. γ', 15, 58. Παυσ. β', 6. ἀλλὰ κατὰ Heyne Ἀπολλόδ. σελ. 868. ἔστιν ἡ γραφ. ἠμαρτημ.)

Μήτρα, ἡ, ὅρα Μήστρα.

Μητραγάθης, ου, ὁ (-υυ-). Πέρσης τις παρ' Αἰσχ. Περ. 43.

Μητροβάτης, ους, ὁ (ᾱ). Πέρσης, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Μητρόδωρος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Προικονήσου ἐν Προποντίδι καὶ εἷς τῶν τυράννων τοῦ Ἑλλησπόντου ὅσοι συμφώνως μὲ τὸν Ἱστιαῖον τὸν Μιλήσιον δὲν ἔκριναν εὔλογον νὰ λύσωσι τὴν γέφυραν τὴν ὁποίαν ἔστησεν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἡροδτ. 4, 138. — 2) Περίφημος ποιητὴς καὶ Ῥαψῳδὸς ἐκ τῆς πόλεως Λαμψάκου. Πλάτ. Ἴων. σελ. 530. — 3) Φιλόσοφος Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπικούρου, ἐπαινούμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος· Διογ. Λαέρτ. Ι', 18, 23. — 4) Ἕτερος φιλόσοφος ὁπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου καὶ Καρνεάδου ἐκ Στρατονικείας. Διογ. Λαέρτ. ι', 9. — 5) Μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, γράψας ἓν βιβλίον περὶ Φύσεως. Πλουτ. παρ' Εὐσεβ. α', 8.

Μητροκλῆς, έους, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικός, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος. Πλούτ.

Μητρόπολις, εως, ὁ. Πολίχνη τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ἄργους. Θουκ. γ', 107. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑστιαιωτίδι χώρᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κουρβαλίου ποταμοῦ. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐντὸς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ταυτὸν Τριτέχ. Στράβ. — ὅθεν, Μητροπολίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ.

Μητρῷον, τό. Τόπος τις τοῦ Κεραμεικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἱερὸς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας.

Μήων, ονος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαίων.

Μίγδων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 4.

Μίγκιος, ὁ, Mincius. Ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πρότερον Σάρκας καλούμενος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· ταυτὸν Mincio. Στράβ.

Μιγωνίτις, ιδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Λακωνίᾳ ἀπέναντι τῆς νήσου Κρανάης, κτισθεὶς ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πάριδος ὅτε ἥρπασεν ἐκ τῆς Σπάρτης τὴν Ἑλένην καὶ μετέβη κρυφίως εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἀφ' οὗ καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος ἐκαλεῖτο Μιγώνιον· Παυσ. γ', 22.

Μιδάειον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀτιᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μιδαειεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Μίδας, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Δαναοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης. Ὑγίν. μύθ. 170.

Μίδας, α, καὶ ου, Ἰωνικ. Μίδης (ι). Τιὸς τοῦ Γορδίου βασιλεύς τῶν Βρύγων ἐν Θρᾴκῃ ἐπὶ τοῦ Βρεμίου ὄρους, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως τὴν μουσικὴν τέχνην. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν περὶ τὸ 94 ἔτος πρὸ τῆς ἁλώσεως τοῦ Τρωικοῦ βασιλεύου καὶ κυριεύσας ἐν μέγα μέρος τῆς Φρυγίας ἐσύστησεν ἴδιον βασίλειον ἐκ τῶν μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐλθόντων Βρύγων. Εἰς τοῦτο τὸ μέρος λέγεται ὅτι ὁ Μίδας ὑποδεχθεὶς ποτέ τον Σιληνὸν καὶ παριποιηθεὶς αὐτὸν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, ἐξήτησε παρὰ τοῦ Βάκχου ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης τὸ νὰ δύναται νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσίον ὅ,τι ἤθελεν ἐγγίζει μὲ τὰς χεῖράς του· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ τροφή του ἐγίνετο χρυσίον, καὶ κινδυνεύων ἀποθάνῃ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, ἐλούσθη κατὰ συμβουλὴν τοῦ Διονύσου εἰς τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ οὕτως ἀπηλλάχθη τῆς νόσου, ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτοτε ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων του χρυσίον ἀφθονον· Ὑγίν. μύθ. 191. Ὀβιδ. μεταμορφ. 11, 90. Ὅτε δὲ ὁ Ἀπόλλων ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πανὸς περὶ τῆς μουσικῆς ποίος ἐκ τῶν δύω ὑπερεῖχεν τὸν ἕτερον, ὁ Μίδας κρίνας τὸν Πᾶνα ὑπέρτερον τοῦ Ἀπόλλωνος παρώργισε τὸν θεὸν τοῦτον τοσοῦτον ὥστε ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ὡς ποινὴν τῆς κρίσεώς του ὦτα ὄνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ὀλόκληρον ὄνον. Ὁμήρ. Ἐπιγρ. γ', 1. Λυκοφρ. 1401. Σχολ. Ἀριστφ. Πλουτ. 287. — Γενικ. Μίδαιο, Ἡροδ. 8, 138. Μίδα, Πλάτ. Μίδα μᾶλλον πλουτεῖν. Μίδου, παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἕτερος Μίδας, υἱὸς τοῦ Γορδίου βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν βαρβάρων ἠγεμόνων ὅστις ἔπεμψε ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Κα9' Ἡροδ. 1, 14. ἀνάθημεν οὗτος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸν μεγαλοπρεπῆ βασιλικὸν θρόνον του ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμενος ἔκρινε τὰς διαφορὰς τῶν ὑπηκόων του, βασιλεύσας περὶ τὸ 737 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, ὅστις λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἑκουσίως πιὼν αἷμα ταύρου, μὴ ὑπομείνας τὰ συμβάντα δεινὰ καὶ δυστυχίας εἰς τὴν ἐπικράτειάν του. Ἡροδ. 1, 35. — 4) Ἀκραγαντῖνος, νικήσας διὰ τῆς μουσικῆς τῶν αὐλῶν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ γ'. Πυθ. Ὠδ. — 5) Ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Στράβ. — 6) πολλάκις σημαίνει ἡ λέξις Μίδας πλουσιώτατόν τινα ἄνθρωπον, Λουκ. Ἀλκ. 6. Πλησθ. Μίδας, ὁ Λουκ. — 7) ἡ τοῦ Μίδου κρήνη, ὅρα Μίδου.

Μίδεα, ἡ (ι). Ἐπικ. Μίδεια. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη πρότερον ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ὕστερον δὲ καταποντισθεῖσα ὑπ' αὐτῆς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 507. Στράβ. — 2) Μιδέα, Στράβ. Μίδεια, Ἀπολλόδ. Παυσ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Ναυπλίας. Ἀπολλόδ. β', 4, 4. — ὅθεν, Μιδεάτης, ου, θηλ. Μιδεάτις, ιδος· ὁ κάτοικ. τῆς Μιδέας καὶ Ἠπείρ. Μιδεάθεν, ἐκ Μιδέας. Ποιν. Στραβ. η', 6, 11. ἔνθα ὁ γεωγράφος διακρίνει τὴν μὲν Μίδειαν ἐν Βοιωτίᾳ, τὴν δὲ Μιδεαν ἐν Ἀργολίδι κειμένην.

Μιδέα, ἡ. Κόρη τις ἐκ Φρυγίας, τῆς ὁποίας ἐρασθεὶς ὁ Ἠλεκτρύων ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λικύμνιον. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Νύμφη, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀτλανδόνα καὶ ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Μίδεα. Παυσ. 9', 38. καὶ 39.

Μιδεᾶτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς πόλεως Μιδέας ἐν Ἀργολίδι οὖσα, οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ Ἑλένη θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύονος. Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 20.

Μίδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λυτίοχον. Παυσ. ε', 10. — 2) = Μίδεα.

Μίδου κρήνη. Κρήνη τις ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Θυμβρίου, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Μίδας ἐθήρευσε τὸν Σάτυρον Σιληνὸν κεράσας μὲ οἶνον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Ξενοφ. Ἀνάβ. α, 2, 13.

Μιδυλίδαι, οἱ. Μία τῶν ἐπιτήμων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ποιν. Πυθ. 8, 53.

Μιδαικός, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας ἓν βιβλίον περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς τέχνης. Πλάτ. Ἀθην.

Μίθρας, ου, Ἰωνικ. Μίθρης, Ξενοφ. Ἀρχαῖος θεὸς παρὰ τοῖς Πέρσαις, λατρευομένη ὑπ' αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ὑπερτάτου πυρὸς ἢ τοῦ Ἥλιου· κατὰ δὲ Ἡροδ. 1, 131. παρίστανον οἱ Πέρσαι εἰς αὐτῆς τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, εἰκονιζομένην ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν μορφὴν γυναίου τινὸς φέροντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἓν Φρυγικὸν κάλυμμα καὶ καθημένου ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο μία μεγάλη ἑορτὴ κατὰ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου μηνός· ὅθεν, μὰ τὸν Μίθρην. Ξενοφ. Κυρ. ζ', 5, 53. νὴ τὸν Μίθραν· Πλούτ. καὶ Μιθριακὸς ἢ Μιθρακηνός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν Μίθραν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος. Στράβ.

Μιθριδάτης, ου, ὁ (υυ–υ). Σατράπης τῆς Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας, φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου· Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 8, 25. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων ἀρχαίων Περσῶν, Ξενοφ. Κυραιδ. η', 8. — 3) Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι βασιλεῖς τοῦ Ποντου ἐν Ἀσίᾳ ἐξ ὧν ἐπίσημοι πρὸ πάντων ὑπῆρχον. — 4) Μιθριδάτης ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Ποντου, σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων, πέμψας εἰς βοήθειαν αὐτῶν μίαν ἰσχυρὰν θαλάσσιον δύναμιν ἐπὶ τοῦ τρίτου Καρχηδονικοῦ πολέμου. — 5) Ὁ ἐπονομασθεὶς Διόνυσος, Εὐπάτωρ καὶ μέγας. Ἀσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησε πολλάκις μὲ μεγάλην φθορὰν τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων, ἐὰν οὐ ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Λουκίου Σύλλα καὶ Πομπηίου. Κατακτήσας πρότερον διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας, ηὔξησε καὶ ἐνισχύσε μεγάλως τὸ βασίλειόν του· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Ἑλληνικῶν νησίων καὶ διὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Ἀρχελάου ὑπέταξε τὰς Ἀθήνας καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐρήμωσε τὴν Εὔβοιαν κατὰ κράτος, καὶ πέμψας τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀριαράθην εἰς τὴν Μακεδονίαν μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν ἐκυρίευσε ὅλην ταύτην τὴν χώραν μετὰ τῆς Θρᾴκης, προχωρήσας ἕως τῆς Σκυθίας· ἀλλὰ μετὰ μίαν πεντηκονταετῆ βασιλείαν καὶ μετὰ τὴν παντελῆ ἦτταν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἰδὼν ἑαυτὸν ἐγκαταλελειμμένον πάσης ἐλπίδος καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τοῦ Ποντου διὰ μιᾶς στάσεως τοῦ λαοῦ, ἐσφάγη ἰσοχείρως εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν τὸν 75 χρόνον πρὸ Χρ. φυεὶς εἰς τῶν ἐξόχων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ εἷς τῶν ἀπανθρωποτέρων δυναστῶν τῆς Ἀσίας. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπανηγύρισαν τὸν θάνατον τοῦ φοβεροῦ τούτου ἀντιπάλου των μὲ χαρμοσύνους τελετάς. Ἀππιαν. Πλουτρ. Σύλ. Ἰουστιν. — ὅθεν Μιθριδατικός, ή, όν· τοῦ Μιθριδάτου ἢ εἰς τὸν Μιθριδάτην ἀνήκων· Στράβ.

Μιθρίνης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς Καππαδοκίας, Ἀρριαν. Ἀναβ.

Μιθροβαζάνης, ους, ὁ. Μάγος τις Πέρσης, παρὰ Λουκ.

Μίκα, ἡ, Μίκκα, Πλούτ. Ὄνομα κοραστίου τινὸς παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 766.

Μικκαλίων, ωνος, ὁ (–υυ–). Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μικκίων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζεύξιδος. Λουκ. Ζευξ. 8.

Μίκκος, ὁ (Δωρκ. ἀντὶ μικρός). Σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λυσ. 204. — 2) Πολίτης τις ἐκ Πολλήνης ἐν Πελοποννήσῳ. Ἀνθολγ.

Μικύλφας, ὁ. Τιὸς τοῦ Μασινίσσα βασιλέως τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, φίλος τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ καρτερόψυχίας.

Μίκυθος, ὁ (–υυ). Ὑπηρέτης τοῦ Ἀναξιλάου τυράννου τοῦ Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡροδ. 7, 140. — 2) Εὔνουχος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόσταξε νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ ὅσα χρήματα ἔλαβεν παρὰ τοῦ ἀπεσταλμένου πρεσβείας τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ τῶν ὁποίων ἤθελον ὁ μονάρχης οὗτος νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἀδωροδόκητον τοῦτον στρατηγόν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 5.

Μίκυλλος, ὁ· Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Λουκ. Ἀλεκτ. 1.

Μίκυλος, ὁ (–υυ). Ἀρχαῖός τις ποιητής, παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. κή, 3.

Μίκων, ωνος, ὁ (ι). Περίφημος ζωγράφος Ἀθηναῖος. Ἀριστφ. Λυσ. 680. Παυσ. — 2) (ι) Ὄνομ. κύρ. ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 112.

Μίλατος, ἡ· Δωρκ. ἀντὶ Μίλητος.

Μιλησία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μιλήτῳ ναοῦ αὐτῆς· Οὐάλ. Μαξ.

Μιλήσιος, ία, ιον. Τῆς Μιλήτου ἢ ἐκ τῆς Μιλήτου ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Μιλήτου· ἐν παροιμίαις παλαιαὶ ποτ' ἦσαν ἀλκμεοι Μιλήσιοισι ἐπὶ ἐκπεπτωκότων πραγμάτων τῆς πρωτέρας αὐτῆς ἀκμῆς λεγόμενον. Ἀριστφ. Πλουτ. 1003. παραβλ. Ἀθηναῖ. εβ'.

Μίλητος, ἡ (ι) Δωρκ. Μίλατος. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι καὶ πλουσία τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, αὐξηθεῖσα πρὸ πάντων διὰ τῆς ἀποικίας τῶν Ἰώνων ὅτε οὗτοι ἦλθον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Οἱ κάτοικοι τῆς Μιλήτου ἐνησχολήθησαν πρωΐμως εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν θαλασσοπλοΐαν ἔχοντες μέγαν καὶ ἰσχυρὸν ναυτικόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδυνήθησαν νὰ συστήσωσι πολλὰς ἀποικίας εἰς διάφορα παράλια τῆς Θρᾴκης καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὥστε κατὰ Πλίνιον ἀριθμοῦντο ὅλαι αὐτῶν αἱ ἀποικίαι περίπου 80. Εἰς ταύτην ἐγεννήθησαν ὁ περίφημος Θαλῆς καθιδρυτὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος, ἡ Ἀσπασία καὶ διάφοροι ἄλλοι ἔνδοξοι ἄνδρες καὶ τεχνῖται τῆς ἀρχαιότητος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 868. Ἡροδ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων δυτικῶς τοῦ Δίου ἀκρωτηρίου, ταυτὸν Μιλησίδονη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 647.

Μίλητος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρείας θυγατρὸς τοῦ Ἠλεόχου ἐκ Κρήτης, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Σαρπεδόνος εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι περίφημον πόλιν Μίλητον. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 186. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Μίλητος υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Μίνωος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν κόρην τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Καρίας Ἐιδοθέαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Καῦνον καὶ Βίβλιδα. Ἀντ. Λιβ. 30.

Μιλτιάδης, ου, ὁ (–υυ–). Τιὸς τοῦ Κυψέλου Ἀθηναῖος, ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις κατά τινα διαταγὴν τοῦ Μαντείου προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Δολόγγων λαοῦ τῆς Θρᾴκης, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν αὐτόθι, ἀφήσας μετὰ θάνατον τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν ἀνεψιόν αὐτοῦ Στησαγόραν. Ἡροδ. 6, 34. — 2) Τιὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου Μιλτιάδου, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων καὶ

γενναιοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου. Κατ' ἀρχὰς διαδεχθεὶς τὸν Σιγιαγόραν εἰς τὴν ἐν Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ ἡγεμονείαν, ὑπάταξεν εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν τὴν νῆσον Δῆμνον καὶ τὰς πλείσας τῶν Κυκλάδων· ἐκεῖθεν ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, πρῶτος οὗτος ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἴωνας τὴν συμβουλὴν τοῦ νὰ λύσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ γέφυραν καὶ νὰ ἀποδίδωσιν οὕτω τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Πέρσου ἐκ τῆς Σκυθίας· ἀκολούθως ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας διέπρεψε πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς δόξης εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Μαραθῶνι, ὅπου ἐκλεχθεὶς καὶ οὗτος εἰς μεταξὺ τῶν δέκα στρατηγῶν, τοὺς ὁποίους ἑκάστη φυλὴ τῆς Ἀττικῆς ἐδιώρισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς 10,000 ὁπλιτῶν, πρῶτος οὗτος κατέπεισε τοὺς λοιποὺς συναγωνιστάς του, πρὸ τοῦ ὅτι νὰ ψθάσῃ ἡ ἐκ Σπάρτης προσδοκουμένη βοήθεια, νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καθ' ἣν περίστασιν ἐκλεχθεὶς κοινῇ ψήφῳ τῶν ἄλλων ἀρχηγὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, προσέβαλε μὲ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο τῶν δέκα χιλιάδων Ἀθηναίων στράτευμα ἐναντίον δέκα μυριάδων βαρβάρων οἵτινες κατεῖχον ὅλον τὸ πεδίον τοῦ Μαραθῶνος ὑπὸ τὴν ἀρχιστρατηγίαν τοῦ Πέρσου Δάτιδος· μετὰ μίαν αἱμοβόρον καὶ ἐπίμονον συμπλοκὴν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἔτρεψαν οἱ Ἕλληνες εἰς παντελῆ φυγὴν τοὺς ἡττοβισμένους Πέρσας, ἀφ' οὗ πρότερον ἐθανάτωσαν καὶ ἔκαμον νὰ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὲρ τοὺς 6400· διὰ τῆς λαμπρᾶς καὶ ἀξιομνημονεύτου ταύτης νίκης ἔσωσαν ὁ μέγας οὗτος τῆς πατρίδος ὑπερασπιστὴς τὴν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς γβ' Ὀλυμ. 490 πρὸ Χρ. Ἐλθὼν δὲ ἔπειτα μὲ ἕνα στόλον 70 πλοίων κατὰ τῆς νήσου Πάρου, ἥτις εἶχε χορηγήσει βοήθειαν εἰς τοὺς Πέρσας καὶ πολιορκῶν αὐτήν, μὲ τὸ νὰ ἐπληγώθη βαρέως εἰς τὸν πόδα, ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφήσας ἀτελῆ τὴν ἐπιχείρησίν του ταύτην. Ἐνταῦθα κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηναίων, κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 50 ταλάντων, τὰ ὁποῖα μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἐκ τοῦ τραύματός του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ συμπολῖταί του μὲ μεγάλας καὶ ἀξιοπρεπεῖς τιμάς, ἐγείραντες τὸν τάφον του εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ Μαραθῶνος ὅπου πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Πέρσας. Ἡροδτ. 4, 137. 182.

Μιλτιάδεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἐν Χερσονήσῳ Θρᾳκῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Μιλτιάδου, Ποτερ. Ἀρχ.

Μιλτοκύθης, ου, ὁ. Θρᾴξ τις παρὰ Ξενοφ. καὶ Δημ.

Μίλτω, οῦς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ νεωτέρα Ἀσπασία, ἐρασμία Κύρου τοῦ νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 1.

Μιλύαι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σολύμοι καλούμενοι, ὕστερον δὲ Λύκιοι ἀπὸ τοῦ Λύκου ὀνομασθέντες. Ἡροδτ. 1, 173.

Μιλυάς, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μιλυάδος χώρας. — 2) Ἀπελεύθερός τις τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ.

Μιλυάς, άδος, ἡ τὸ. Κατ' Ἡροδτ. 1, 173. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατ' ἄλλους δὲ, ὀρεινὴ τις χώρα μεταξὺ Πισιδίας καὶ Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στραβ. Ἀρρίαν.

Μίλων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἐξαίσιου σωματικῆς ἀνδρείας καὶ εὐρωστίας νικήσας ἑξάκις εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· περὶ αὐτοῦ λέγεται ὅτι ᾔρατο ποτὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἕνα ταῦρον εἰς θυσίαν καὶ πλήξας αὐτὸν μὲ τὴν πυγμὴν τὸν ἐθανάτωσεν· ἦν δὲ καὶ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἀφήσας καὶ τινα συγγράμματα. Ἡροδτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, 852. (τὸ ἔστιμακρόν, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 6. 4 7. σπαν. μέν τοι βραχύ· παρβλ. Sylltz. προσωδ. §. 64, 2, 8.)

Μίμας, αντος, ὁ (υ—). Ὄρος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον τὸ ἀκρωτήριον Κωρύκιον ὅπερ ἄλλως καὶ Μίμας ἐλέγετο. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 172. Θουκ. η', 34. — 2) Κένταυρός τις παρευρισθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἱστ. Ἀσπ. 186. — 3) Τὸς τοῦ Αἰόλου βασιλεύσας εἰς τὴν Αἰαλίδα. Διοδρ. Σικ. δ', 69. — 4) Τὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανοῦς. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Μίμναρμος, ὁ. Ἐρωτικὸς ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Σόλωνος, ἐπονομασθεὶς Λιγυαστάδης διὰ τὰ λιγυρὰ αὐτοῦ καὶ πένθιμα ἄσματα· σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 36.

Μίνδαρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

Μίνθης ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Πύλου. τανῦν Μίττεια. Στράβ.

Μίνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἱσπανίᾳ ῥέων ἀρκτικῶς καὶ αἰγιβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν· τανῦν Μίγχος. Στράβ.

Μινυαῖοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν παρὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, κατὰ Διον. Περ. 969. Μενναῖαι, παρὰ Στράβ.

Μινουκία, ἡ. Minucia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν στρατηγῶν καὶ Ὑπάτων τῶν Ῥωμαίων.

Μιντοῦρναι, αἱ. Minturnae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Αὐσόνων. Στράβ. ε'. Λιβ.

Μινύαι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Αἰολίδος χώρας, ὅστις ἐλθὼν ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Μινύα ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Βοιωτίας ἐσύστησεν αὐτόθι τὸ ἰσχυρὸν βασίλειον τῶν Μινύων λεγόμενον μὲ μητρόπολιν τὸν Ὀρχομενόν· ἐκλήθησαν δὲ οὗτοι ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Μινύα υἱοῦ τοῦ Χρύσου καὶ ἐγγόνου τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. οἱ Μινύαι Ὀρχομένοιο. Ἡρόδ. 1, 146. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ Ἀργοναῦται, εἴτε ὡς καταγόμενοι μητρόθεν ἀπὸ τοῦ Ὀρχομενίου Μινύα, ἢ διότι οἱ Μινύαι ἐσύστησαν ἀρχαιόθεν μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ χώραν τῆς Ἰωλκοῦ, Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 229. — 3) Οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἀργοναυτῶν ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐπὶ τῆς Λήμνου ἀφ' ὅτου οὗτοι διέβησαν διὰ τῆς νήσου ταύτης πλέοντες εἰς τὴν Κόλχιδα. Ἡροδτ. 4, 145.

Μινύας, ου, ὁ (υυ—). Ἐπικ. Μινύης. Τὸς τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ ἐν αὐτῷ κάτοικοι ὠνομάζοντο ἀρχαιόθεν Μινύαι· τούτου ὁ υἱὸς Ὀρχομενὸς ἔκτισε τὴν αὐτόθι ὁμώνυμον πόλιν ἤτις ἄλλως καὶ Μινυεία ἐλέγετο. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1095 Παυσ. Βοιωτ. 36. — 2) Τὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ τῆς Ἀρείππης, Λευκίππης καὶ Ἀλκιθόης, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Μινυάδες. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42.

Μινυάς, άδος, ἡ (υυυ). Θυγάτηρ τοῦ Μινύου, πληθ. αἱ Μινυάδες, αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Μινύου, Ἀρσίππη, Λευκίππη καὶ Ἀλκιθόη, περὶ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι καταφρονοῦσαι τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς ζῶα. Νικανδ. παρ' Ἀντ. Λιβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42. — 2) ἡ Μινυάς, προσυπακμ. γῆ· ἡ χώρα ἡ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀνθολ.

Μινύειος, εία, ειον (υυ—υ). Τῶν Μινυῶν ἢ εἰς τοὺς Μινύας ἀνήκων, Ἐπωνυμ. τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Μινυῶν ἢ ἀπὸ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Β', 511. καὶ, ἡ Μινυεία, προσυπακμ. πόλις, = Ὀρχομενός. Πινδ.

Μινυήϊος, ΐη, ΐον, Ἐπικ. ἀντὶ Μινύειος. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 284.

Μινυήϊος, ου, ὁ, Ἀττικ. Μινυεῖος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ὕστερον Ἀνυγρος καλούμενος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 722. — 2) Ἀρχαῖος ὄνομα τοῦ Ὀρχομενοῦ ποταμοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Διοδρ. Σικ.

Μινυηΐς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου, ἡ Ἡλυρένη. Ἀπολ. Ῥοδ.

Μίνυτος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Μινώα, Ἰων. Μινώη. Ἀκρωτήριον τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἐν φρούριον καὶ σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας. Στράβ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Μινώας ἄκρας ἐν Μεγαρίδι, συνεχομένη διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ξηράν. Θουκ. γ', 51. — 3) Φρούριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη δυτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου, σανῦν Μολήτιον. Πτολ. γ', 17. Στράβ. — 5) Ἡράκλεια πόλις τῆς Σικελίας, ὅπερ ὅρα.

Μινωΐς, ΐδος, ἡ. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκουσα· αἱ Μινωΐδες νῆσοι, οὕτως ἐκαλοῦντο τινὲς τῶν Κυκλάδων νήσων ἀπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος ὅστις κατέκτησεν αὐτάς. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 519.

Μινῴϊος, ΐη, ΐον. Ἐπικ. ἀντὶ Μινῷος, καὶ Μινῴϊος, ὁ, ἡ, ον· τοῦ Μίνωος ἢ ἐκ τοῦ Μίνωος ὤν, ἢ Μινῴϊος Κνωσσός, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 393.

Μινῷος, ῴα, ῷον. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκων, Ἀνθολ.

Μίνως, γενικ. Μίνωος καὶ Μίνω, ὁ (—-) Minos. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς νήσου Κρήτης, πολλάκις συγχεόμεναι μεταξὺ των ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀμφότεροι παρίστανται ὡς τέκνα τοῦ Διὸς καὶ πρῶτοι νομοθέται τῶν Κρητῶν. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης διακρίνει πρῶτον τὰ δύο ταῦτα ἀρχαῖα ἱστορικὰ ὀνόματα ἀπ' ἀλλήλων· ὁ πρῶτος τούτων ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Σαρπεδόνος καὶ Ῥαδαμάνθυος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἔπειτα λέγεται ὅτι λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰτώμην θυγατέρα τοῦ Λύκου ἐγέννησε τὸν Δευκάλιωνα. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. Διοδ. Σικ. δ'. Καθ' Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 321. εἶχον ὁ Μίνως τὴν κεφάλαν του εἰς τὴν πόλιν Κνωσσόν, βασιλεύσας ἐννέα χρόνους ἔχων ἀείποτε στενὴν οἰκειότητα μετ' αὐτοῦ τοῦ Διός· μετὰ θάνατον δὲ ἀδιωρίσθη ὑπὸ τῶν θεῶν πρῶτος τῶν κριτῶν τοῦ Ἅιδου. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 587. Ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἀναφέρει παῖδας τοῦ Μίνωος τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην καὶ ἔγγονον τὸν Ἰδομενέα. Ὀδ. Τ, 178. — 2) Μίνως ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Λυκάστου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων συγχέοντες μετὰ τοῦ πρώτου, ἀναφέρουσιν αὐτὸν ὡς τέκνον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης. Γυνὴ τοῦ Μίνωος τούτου ὑπῆρχεν ἡ Πασιφάη θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν· οὗτος ἔκτισε τὸν περίφημον ἐκεῖνον Λαβύρινθον τῆς Κρήτης, ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Κυκλάδων νήσων διώξας αὐτόθεν τοὺς Κᾶρας καὶ ἐπολέμησε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Αἰγέως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, ὑποχρεώσας αὐτοὺς νὰ πέμπωσιν ὡς δασμὸν εἰς τὴν Κρήτην ἀνὰ πᾶσαν ἐννεατίαν ἑπτὰ νέους καὶ τοσαύτας νέας εἰς βορὰν τοῦ Μινωταύρου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τοῦτον ἐπανείδιστον φόβον ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Θησεὺς εἰς τὴν Κρήτην ἠλευθέρωσε τοὺς Ἀθήνας διὰ συνεργείας τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀριάδνης. Εἰς τὸν Μίνωα τοῦτον ἀποδίδεται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς σοφῆς ἐκείνης νομοθεσίας καὶ κοινωνικῆς διατάξεως τῶν κατοίκων τῆς Κρήτης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδ. Τ, 178. καλῶν αὐτὸν Διὸς μεγάλου ὀαριστήν καὶ ἥτις ἐδαμάζετο το-

σοῦτον ὑπό τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. — Γενικ. Μίνωος, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδτ. Ἀπολ. Ῥοδ. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. καὶ Ἀπολδρ Μίνω, παρ' Αἰσχυλ. Ἡροδτ. Θουκ. καὶ Πλάτ. — Δοτικ. Μίνωϊ, παρ' Ἀπολδρ. Λουκ. — Αἰτκ. Μίνωα, Ὁμηρ. Ἀπολδρ. Μίνω, Ὁμηρ. Πλατ. καὶ Μίνων, Ἡροδτ. καὶ Πλάτ. Μιν. σελ. 318.

Μινώταυρος, ὁ. Φοβερόν τέρας τῆς νήσου Κρήτης, τέκνον τῆς Πασιφάης γυναικός Μίνωος τοῦ δευτέρου, τό ὁποῖον αὐτή λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἔκτινος ὡραίου ταύρου εἰς τόν ὁποῖον ἠράσθη κατά θέλησιν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, ὅτι δ' καὶ παριστάνετο ἔχον μορφήν ἀνδρός καὶ ταύρου καὶ τρεφόμενον με σάρκας ἀνθρωπίνους. Ἀπολδρ. γ', 1, 4. τοῦτον ἐκράτει κλεισμένον ὁ Μίνως εἰς τόν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον προσφόρων αὐτῷ ὡς βοράν πολλούς τῶν καταδικαζομένων κακούργων καὶ τούς πεμπομένους νέους παῖδας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὡς ἆσμόν διά τόν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρογέω, τόν ὁποῖον τελευταῖον εφονευσεν ὁ Θησεύς μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ ἐντός τοῦ Λαβυρίνθου. Πλουτ. Θησ. Κατά τήν γνώμην τινῶν ἀρχαίων ἐξηγητῶν ἐγέννησε τόν Μινώταυρον τοῦτον ἡ Πασιφάη μετά τινος ὡραίου νέου Κρητός καλουμένου Ταύρου, ὅστις αὐξηθείς καὶ φυγών διά τόν φόβον τοῦ Μίνωος εἰς τά ὄρη καὶ ἄσης τῆς Κρήτης ἔμενεν κεκρυμμένος μέσα εἰς σπήλαια πολύν χρόνον· ἐναντίον τούτου ἔπεμπεν ὁ Μίνως πολλούς τῶν Κρητῶν διά νά πολεμήσωσι καὶ νά συλλάβωσιν αὐτόν μεταξύ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε καὶ ὁ Θησεύς. Παλαίφ. — Μίνω ταῦρος, παρά Παυσαν.

Μισγολαΐδας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρά Ξενοφ.

Μισηνόν, τό, Misenum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπί τῆς Καμπανίας χώρας, ἐπί τῆς ἀκρας τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο μία βάλτος· ἀπέναντι αὐτοῦ ἔκειντο αἱ μικραί νῆσοι Πιθηκοῦσαι λεγόμεναι· ταῦν, Cap di Miseno Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος μέ λιμένα ἐπί τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τήν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος. Τακιτ. Χρον. VI, 51. Φαίδρ.

Μίτρα, ἡ. Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρα τοῖς Πέρσαις, Ἡροδτ. 1, 131. ἴδε Μίθρας.

Μιτραδάτης, εω, ὁ — Μιθραδάτης, (ᾳ). Ποιμήν τοῦ Ἀστυάγους βασιλέως τῆς Μηδίας, εἰς τόν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Ἅρπαγος τόν παῖδα Κῦρον νά ἐκθέσῃ εἰς τά θηρία κατά προσταγήν τοῦ βασιλέως· Ἡροδτ. 1, 110.

Μιτροβάτης, εω, ὁ (ᾳ). Σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡροδτ. 3, 120.

Μιτυλάνη, ἡ, Δωρικ. ἀντί Μιτυλήνη. Θεοκρ. ζ', 52. παρά τοῖς ὕστερον Ἐπικοῖς εὑρηται κατ' ἀρέσκειαν καὶ Μιτυλάνα, Ἀντ. Σιδ. 60. (Α. Π. β', 23.)

Μιτυληναῖος, αία, αῖον, ἴδε Μυτιληναῖος.

Μιτυλήνη, ἡ, ἴδε Μυτιλήνη.

Μναμοσύνη, ἡ· Δωρικ. ἀντί Μνημοσύνη. Πινδρ.

Μνασάλκας, ου, ὁ. Ποιητής Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικυῶνος. Στράβ.

Μνασέας, ου, ὁ. Ἀργείός τις φίλος καὶ πιστός τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 2) Στρατηγός τῶν Φωκέων. Παυσ. — 3) περίφημος ἱστορικός καὶ γεωγράφος Ἕλλην, ἀναφερόμενος ὑπό τοῦ Πλινίου.

Μνάσιππος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Λακεδαιμονίων, παρά Ξενοφ.

Μνάσων, ωνος, ὁ. Ἡγεμών τῆς Ἐλατείας ἐν Φωκίδι, μαθητής τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. γ', 19.

Μνήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός, συγκατασταμένη μεταξύ τῶν Μουσῶν. Παυσ. θ', 29.

Μνημοσύνη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιταινίδων, παριστανομένη ὡς σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνου νοήσεως, μετά τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι ὁ Ζεύς ἐγέννησε τάς ἐννέα Μοῦσας· ἐλατρεύετο δέ πρό πάντων εἰς τήν πόλιν Ἐλευθεράς ἐν Βοιωτίᾳ. Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 429. Ἡσ. Θεογ. 915.

Μνημοσυνίδες, αἱ. Θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης, Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν ἀπό τῆς μητρός αὐτῶν. Ὀβιδ.

Μνησαγόρας, ου, ὁ. Ἕλλην συγγραφεύς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολλδρ. γ', 10, 3. ἔνθα ἡ ἀληθής γραφή ἔστι Μηλησαγόρας, παρβλ. Heyne, σελ 987.

Μνησαρέτη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ περίφημος ἑταίρα Φρύνη. Πλούτ.

Μνησαρχίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱός τοῦ Μνησάρχου, ὁ Πυθαγόρας. Λουκ.

Μνήσαρχος, ὁ. Πατήρ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου ἐκ Σάμου. Ἡροδτ. 4, 95. — 2) Πατήρ τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου. Σουίδ. — 3) Τύραννος τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ. Αἰσχν.

Μνησίδημος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. παρά Λουκ.

Μνησιθείδης, ου, ὁ. Πατρων. Ὄνομ. υἱέος τοῦ Μνησιθέου. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλην. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, Ψευδώνυμος. Δημοσθ.

Μνησίθεος, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖος, Ἰατρός καὶ κωμικός ποιητής, τόν ὁποῖον ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ βιβλ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. II, σελ. 47.

Μνησθεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἀπόγονος τοῦ Ἀσσαράκου, ἐλθών μετά τοῦ Αἰνείου εἰς τήν Ἰταλίαν Ἰγίν. μύθ. 273.

Μνησίλεως, ω, ὁ. Υἱός τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης, τοῦ ὁποίου τό ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐντός τοῦ ναοῦ τῶν Διοσκούρων ἐν Κορίνθῳ. Ἀπολδρ. γ', 11, 1. Παυτ. β', 22.

Μνησίλοχος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Ἕλλην κωμῳδός, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν κωμικόν ποίημα, Φαρμακοπώλη, ἀπεγραφεν. παρά τῷ Σχολιαστ. Ἀριστφ. Ὄρν. 471.

Μνησιμάχη, ἡ (–υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Διξαμένου ἐν Ὠλένῳ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τήν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἠλευθέρωσεν ἀπό τήν βίαν τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος. Ἀπολδρ. β', 5, 5.

Μνησίμαχος, ὁ. Ποιητής κωμικός Ἕλλην τῆς μεσαίας κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουίδας δύο Ἀθην. τινά δράματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 470.

Μνησίφιλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημοσθ.

Μνήστρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τόν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγιον. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Μοδάκαι, αἱ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν αἵτινες κατώκουν τό πάλαι τήν Ἀσιατικήν Σαρματίαν. Πτολ.

Μοδιάνα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπί τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου· ταῦν Ἡλλα - Μοιλάχ. Πτολ.

Μοδόγουλλα, τό. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἰνδίας ἐπί τῆς Ἀριάκης χώρας, ταῦν Μουδγυλί, Πτολμ.

Μόδονος, ὁ, Modonus. Ποταμός τῆς νήσου Ἰέρνης ῥέων ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Δουβλίνης· ταῦν Liffey. Πτολ. β', 2.

Μόδουρα ἡ τῶν θεῶν. Πόλις τῆς ἰδίως Ἰνδίας κειμένη δυτικῶς, ταῦν Μαθοῦρα. Πτολ. ζ', 1.

Μοῖνος, ὁ Moenus. Πλίν. καὶ Moenis. Πομπ. Μέλ. 3, 2. ταῦν Main. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Γερμανίας εἰσβάλλων εἰς τόν Ἦνον, ἐπί τῶν πηγῶν τοῦ ὁποίου θέτει ὁ Πτολεμαῖος τήν πόλιν Μηνοσγάδαν· ἄλλως δέ οὐκ ἀπαντώμενος παρά τοῖς Ἕλλησι συγγραφ.

Μοῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σμύρνης. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 109. — 2) πληθ. αἱ Μοῖραι, παρά Ῥωμ. Parcae. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 217. Θυγατέρες τῆς Νυκτός, οὖσαι τρεῖς ἀδελφαί, ἡ Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος· ἐν δέ Ἡσ. Θεογ. 904. ἀναφέρονται ὡς θυγατέρες τοῦ Διός καὶ τῆς Θέμιδος, εἰς τάς ὁποίας ἀπέδιδον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πᾶν ὅ,τι ἀνεφέρετο εἰς τάς καλάς ἢ κακάς ἐκβάσεις τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιχειρήσεων· ἔτι δέ καὶ αὐτήν τήν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν θνητῶν, παριστανομένας συνήθως ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης δυνάμεως, ἀφόρου τῆς τύχης καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ συμβαινόντων, τῆς ὁποίας αἱ βουλαί ἐθεωροῦντο ἀμετάτρεπτοι καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀθανάτων· ἐδόξαζον δέ περί αὐτῶν ἰδίως ὅτι ἔκλωθον τό νῆμα διά τοῦ ὁποίου ὡρίζετο ἡ ζωή ἑκάστου τῶν θνητῶν καὶ ἡ μέν Κλωθώ ἐκράτει τήν ἠλακάτην, ἡ δέ Λάχεσις τόν ἄτρακτον καὶ ἡ Ἄτροπος ἔκοπτε τό νῆμα μέ τό ψαλλίδιον, φέρουσα οὕτω τό τέλος τό ὁποῖον ὑπῆρχεν προσωρισμένον ἀνέκαθεν ὡς ὅρος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Κατῴκουν δέ αὗται εἰς τόν Αἶθην εἰκονιζόμεναι ὡς γραῖαι τήν ἡλικίαν καὶ καθήμεναι ἐπί θρόνων μέ λευκά ἱμάτια ἐνδεδυμένοι. Ἀπολδρ. α', 3, 1. παρ' Ὁμήρ. εὑρηται ὡς ἐπί πολύ κατ' Ἔνικ. ἀριθμόν, ἅπαξ δέ κατά πληθ. Ἰλ. Ω. 494.

Μοιραγέτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός ὡς ἐφόρου τῆς τύχης τῶν θνητῶν. Παυσ. ε', 15.

Μοιριάδης, ου, ὁ (ᾳ). Ἀθηναῖός τις παρά Δημοσθ.

Μοῖρις, ιδος, Ἰωνικ. ιος, ὁ· Δοτικ. Μοίρι, Ἀρχαῖος βασιλεύς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος κατεσκεύασε τήν μεγάλην ἐκείνην λίμνην ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Μοῖρις, βασιλεύσας περί τό 1445-1416 ἔτος πρό Χρ. Ἡροδτ. 1, 101. — 2) ἡ Μοίριος λίμνη. Ἐπίσημος καὶ μεγάλη λίμνη τῆς μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη μεταξύ Μέμφιδος καὶ Ἀρσινόης, τήν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔσκαψεν αὐτόθι ὁ ἀρχαῖος βασιλεύς τῆς Αἰγύπτου Μοῖρις θέλων νά ψέρῃ εἰς αὐτήν τό ἐκ τοῦ Νείλου ποταμοῦ περιττεῦον ὕδωρ διά μιᾶς διώρυχος ἐχούσης 80 σταδίων μῆκος· εἶχεν ἡ λίμνη αὕτη περίμετρον 3600 σταδίων ἤτοι 48 περίπου γερμαν. μιλ. καὶ βάθος 50 ὀργυιῶν· ἐχρησίμευε δέ πρό πάντων ἡ χειροποίητος αὕτη καὶ θαυμασία διά τό μέγεθός της λίμνη εἰς τό νά ἀπαντᾷ τάς κατ' ἔτος ὑπέρ τό ὡρισμένον μέτρον συμβαινούσας πλημμύρας τοῦ Νείλου ποταμοῦ, καὶ ν' ἀπαλλάττῃ τήν χώραν τῆς Αἰγύπτου ἀπό τάς ἐπικειμένας ἐκ τῶν κατακλύσεων τοῦ ποταμοῦ τούτου φθοράς καὶ βλάβας· ὁ Στράβων παραβάλλει αὐτήν μέ μίαν θάλασσαν· ταῦν καλεῖται αὕτη Βιρκετ Καρούμ ἡ τοῦ Χάρωνος λίμνη· Ἡρόδτ. 2, 149. Διοδ. Σικ, καὶ ἡ Μοίριδος λίμνη. Στράβ.

Μοῖρις, ὁ Ἀττικιστής. Συγγραφεύς Ἕλλην ἀκμάσας ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, γράψας ἓν βιβλίον εἰς εἶδος λεξικοῦ Ἐπιγραφόμενον Λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατά στοιχεῖον. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 171.

Μοίριχος, ὁ. Πλουτιός τις Κορίνθιος, πιθαν. πεπλασμένον ὄνομα παρά Λουκ.

Μοιροκλῆς, έους, ἡ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Τηθτόρων καὶ δημαγωγῶν, τόν ὁποῖον καὶ τοῦτον ἐζήτησεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος παρά τῶν Ἀθηναίων νά παραδώσωσιν εἰς αὐτόν μετά τῶν ἄλλων. Δημ. Ἁρπιαν.

Μοιρώ, οῦς, ἡ· Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολγ. Ἰακ.

Μοισαῖος, Δωρικ. ἀντί Μουσαῖος.

Μοισία, ἡ Moesia, Διον. Κασ. παρά τοῖς πλείστοις Συγγρφ. καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη πέραν τῆς Θρᾴκης καὶ συνορεύουσα ἀρκτικῶς μέ τόν Δούναβιν καὶ μεσημβρινῶς μέ τό ὄρος Αἷμον ἐκτεινομένη ἀπό τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σαύου ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐχωρίζετο δέ ἅπαντα αὕτη ἡ χώρα ὑπό τοῦ Κάβρου ποταμοῦ ταῦν Ζιβρίτζ εἰς δύο μέρη εἰς ἄνω Μοισίαν περιλαμβάνουσα ὅλον τό πρός δυσμάς μέρος αὐτῆς καὶ εἰς κάτω Μοισίαν περιλαμβάνουσα τό πρός ἀνατολάς, καὶ κατῳκεῖτο ἀρχαιόθεν ἀπό Σκύθας καὶ Γέτας, ἕως οὗ ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός κατακτήσας ὅλην τήν χώραν ἐσύστησε καὶ ἐνταῦθα Ῥωμαϊκάς ἀποικίας. Ἐθεωροῦντο δέ ὑπό τῶν Ἀρχαίων οἱ Μοισοί οὗτοι ὡς οἱ Κᾶρες καὶ Φρύγες μέ περιφρόνησιν, ἄθεν, Μισῶν ὁ ἔσχατος, Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 209. καί, εἴτοι Μυσόν γε θέλιον καλεῖν. Πλάτ. Γοργ. σελ. 521. — ταῦν περιλαμβάνει ἡ Μοισία ἅπασαν τήν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν. Πτολ. γ', 9 καὶ 10. Δι. Κασσ.

Μοισοί, οἱ καὶ Μυσοί. Moesi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐπαρχίας Μοισίας, ταῦν Βουλγαρίας καὶ Σερβίας. — Στράβ.

Μολιόνε, τό (ι) Δυΐκ. ἀριθμ τοῦ Μολίων· οἱ δύω υἱοὶ τῆς Μολιόνης καὶ τοῦ Ἀκτορος, ὁ Κτέατος καὶ Εὐρυτος, κληθέντες οὕτως ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 709. ἄλλως δὲ καὶ Ἀκτορίωνε ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἄκτορος, ὅπερ ὅρα. Κατὰ Ἀπολδ. β', 7, 2. εἶχον οὗτοι ἓν κοινὸν σῶμα, τέσσαρας χεῖρας καὶ τοσούτους πόδας ὄντες εἰς ἄκρον ἀνδρεῖοι καὶ μάχιμοι· τελευταῖον ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς.

Μολίονες, οἱ, = Μολιόνε. Πινδ. Ὀλυμπ. 10, 47.

Μολιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀκτορος, ἥτις ὡς λέγεται ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον καὶ Εὐρυτον, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἐδαπάτησεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Αὐγίου μάχην· ἀπὸ ταύτης ὠνομάζοντο οὗτοι Μολίονες. Ἀπολδ. β', 7, 2.

Μολιονίδαι, οἱ (υ–υυ–), ἰ= Μολιόνε. Ἀπολδ.

Μολίων, ίονος, ὁ (ι). Ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 322. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Εὐρύτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδρ. Σικ. δ', 37.

Μολόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν. Ἡροδτ. 9, 57.

Μόλορχος, ὁ, καὶ Μόλορχος, Στέφ. Βυζ. Πένης τις κάτοικος τοῦ Κλεωνῶν πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερε μίαν θυσίαν εἰς τὸν Δία τὸν Σωτῆρα. Ἀπολδ. β', 5, 1.

Μέλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Μηριόνου. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 249. Μῶλος, παρ' Ἀπολδ. γ', 3, 1.

Μολοσσία, ἡ· Ἀττκ. **Μολοττία**. Μία τῶν τριῶν χωρῶν αἵ τινες ἐμπεριελαμβάνοντο τὸ πάλαι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠπείρου, κειμένη πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς καὶ συνιστῶσα ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἓν ἴδιον καὶ αὐτόνομον βασίλειον ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Πυρρίδων ἀπογόνων τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων ἐκ Θετταλίας ἐγκατέστησεν ἐνταῦθα τὸ βασιλειόν τον· τούτου οἱ ἀπόγονοι οἵτινες καὶ Αἰακίδαι ἐκαλοῦντο ἐβασίλευσαν διαδοχικῶς ἐπὶ ὁλοκλήρους χρόνους ἀποκαταστήσαντες τοὺς Μολοσσοὺς τὸ ἰσχυρότερον καὶ ὑπάρχον ἔθνος ἐν Ἠπείρῳ· εἰς τούτων ὑπῆρχεν καὶ ὁ μέγας Πύρρος ὁ πολεμήσας μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ῥωμαίων· Πινδ. Στεφ. Βυζ. (διὸ καὶ σε εὕρηται παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ ἀρχαίοις Ἀττικοῖς· διὰ τε παρ' Ἀπολδ. καὶ Στραβ.)

Μολοσσικός καὶ **Μολοττικός**, ή, όν. Τῶν Μολοσσῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Μολοσσῶν ἀνήκων. Ἀπολδ.

Μολοσσίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαιτρ. θηλ. τύπ. τοῦ Μολοσσικός. Στεφ. Βυζ.

Μολοσσοί, οἱ· Ἀττκ. **Μολοττοί**. Οἱ κάτοικοι τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Ἡροδτ. 1, 146.

Μολοσσός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔκγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑλένου τὸν θρόνον τῆς ἐν Ἠπείρῳ χώρας ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὡς λέγεται ὠνομάσθη Μολοσσία· Παυσ. α', 11. Στέφ. Βυζ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Ἡροδτ. — 3) Ἐπιθετ. = Μολοσσικός. Αἰσχ.

Μολουρίς, ίδος, ἡ πέτρα. Βράχος ἀπότομος ἐν Μεγαρίδι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἰνὼ ἐκρεμνίσθη μετὰ τοῦ Μελικέρτου εἰς τὴν θάλασσαν. Παυσ.

Μολπαδία, ἡ. Μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, μετὰ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι αὕτη ἐρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν φερθεῖσα τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός της, ὅτε οὗτος ἀφήκεν αὐτὰς νὰ φυλάξωσι τὸν τρυγηθέντα οἶνόν του, τὸν ὁποῖον χοϊροείνες ἔχυσαν ἐκ τῶν πίθων ἐν ᾧ αὗται ἐκοιμῶντο· Διοδρ. Σικ. ε', 63.

Μολύκρεια, ἡ· καὶ Μολύκρειον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰτωλίας, μὲ λιμένα, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀντιρρίου· τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς καὶ Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν ἐκαλεῖτο. Θουκ. β', 86–87. Στράβ. — Μολύκρειον εὕρηται μόνον παρὰ Θουκ. καὶ Μολυκρία παρὰ Στράβ.

Μολυκρία, ἡ, = Μολύκρεια. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Διοδ. Σικ.

Μολύκριον Ῥίον, τό, = Ἀντιρρίον, ὅπερ ὅρα. Στράβ.

Μόλων, ωνος, ὁ. Ὑποκριτὴς δραμάτων, ἀνὴρ μεγάλου σωματικοῦ ἀναστήματος. Ἀριστοφ. Ἱππ. 55. Δημ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Μονάχη, ἡ. Μία τῶν πολλῶν νήσων τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη περὶ τὴν αὐτόθι μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην. Πτολ. ζ', 4.

Μονήττιον καὶ **Μονήτιον**, τό. Μονήτιον. Πόλις τῶν Ἰαπόδων ἐπὶ τῆς Λιβουρνίας χώρας. Στράβ.

Μονοίκου λιμήν, ὁ· Monoeci Portus. Πόλις τῆς Λιγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους τιμωμένου ἐνταῦθα οἷς προστάτου τῶν πλεόντων· τανῦν Monaco. Στράβ. καὶ Μόνοικος, ἡ· Στέφ. Βυζ.

Μόνυχος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ὑπὸ τοῦ Νέστορος. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 499.

Μοργαντίνη, ἡ, = Μοργάντιον, ἀριθμ. γ. Θουκ. δ', 65.

Μοργάντιον, τό, Morgantia. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Χρύσα. Στράβ. — 2) = Μοργέντιον. Στεφ. Βυζ. Margantia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· τανῦν St Georgio. — ἔθνικ. Μοργεντῖνος· ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Μόργητες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας ἀπ' ὅπου μεταβὰν πρωΐμως εἰς τὴν Σικελίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι πόλιν Μοργάντιον. Στράβ.

Μορικάμβη, ἡ. Κόλπος τῆς Βρεττανίας κείμενος βορειοδυτικῶς, τανῦν Moricahe Bay. Πτολ.

Μορίμηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας. Στράβ.

Μορινοί, οἱ, Morini. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικῶν παραθαλαττίως ἀπέναντι τῶν Βρεττανικῶν νήσων· τανῦν Boulenois. Στράβ.

Μόρυχος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς ἐν Ἀνθολ.

Μορμολύκη, ἡ, = Μορμώ. Στράβ.

Μορμώ, οῦς, καὶ Μορμών, όνος καὶ ῶνος. Φόβητρον τῶν παίδων παριστανόμενον ὑπὸ τερατώδη καὶ τρομακτικὴν μορφήν. Ἀριστοφ. Ἀχ. 582 ἴδε ἐν Λεξικ.

Μόρσιμος, ὁ (μέρος). Τίδε τοῦ ποιητοῦ Φιλοκλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου τραγικοῦ ποιητὴς ὀλίγου λόγου ἄξιος, χλευαζόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βατρ. 151. Ἱππ. 401.

Μόρσιμος, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ

Μορούνθα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας, ἡ νῦν Μοράνδ καλουμένη. Πτολ.

Μορυχός, ὁ. Τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀδδηφαγίαν του. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 326. Σφῆκ. 526. — ὅθεν Μορύχιος, ία, ιον· τοῦ Μορύχου· ἡ Μορυχία οἰκία. Πλατ. Φαιδρ.

Μόραν, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τάγου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Μέρδα καλουμένη. Στράβ.

Μορφεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὕπνου καὶ θεὸς τῶν ὀνείρων, παριστανόμενος ὡς νεανίας εὐειδὴς ἰστάμενος πρὸ τῆς Νυκτός. Ὀβιδ. Μεταμ. XI.

Μορφώ, οῦς, ἡ· Ἐπιθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο εἰς ἀρχαῖο ναὸς αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρεστάτο τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς μὲ δεσμὰ εἰς τοὺς πόδας. Παυσ. γ', 15.

Μόσυνοι, οἱ, Σκύλλ. ἴδε **Μοσύνοικοι**.

Μοσύνοικοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες δυτικῶς τῆς Τραπεζούντος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδας, ἀπὸ τῆς Κερασούντος ἕως τῆς Φαρνακίας πόλεως καὶ ἀγόντες βίον ἄγριον καὶ βάρβαρον ἔχοντες ἴδιον βασιλέα· αἱ κατοικίαι αὐτῶν ἔκειντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν αὐτόθι ὀρέων οὖσαι αἱ πλεῖσται ξύλιναι κλῆβαι, τὰ δὲ σώματά τον εἶχον χρωματισμένα μὲ ποικίλα ἄνθη. Ἡροδτ. Στράβ. καὶ Μοσσύνοικοι, παρὰ Ξενοφ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 379 καὶ Δεον. Περ. 766.

Μοσχίων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς καὶ κωμικὸς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Στεβαῖος δράματά τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, 311.

Μοσχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Φασιδος ποταμοῦ μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης. Ἡροδτ. — ὅθεν Μοσχικός, ή, όν, τῶν Μόσχων ἢ εἰς τοὺς Μόσχους ἀνήκων· τὰ **Μοσχικὰ ὄρη**· Συνέχειά τις τοῦ ὄρους Καυκάσου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ δασώδης, ἐκτεινομένη διὰ τῆς χώρας τῶν Μόσχων. Στράβ. ια'.

Μόσχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν θῆμον Πασιανεύς, παρὰ Δημοσθ. — 2) Περίφημος ῥητορικὸς Εἰδυλλίων Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Βίωνος καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι τινὰ εἰδύλλια. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 806. — 3) Ὁ συγγράψας μίαν πραγματείαν ἀστρολογίας, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικούρου. Ἀθην. δ'.

Μοτίνη, ἡ, = Μουτίνη.

Μοτύα, ἡ. Γυνὴ τις ἡ ὁποία ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἁρπάσαντα τὰς βοῦς αὐτοῦ ὅτε διέβαινε διὰ τῆς Ἰταλίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας ἔκτισε οὗτος ἔπειτα τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μοτύην. Στεφ. Βυζ.

Μοτύη, ἡ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Διλυβαίου καὶ τῆς πόλεως Δραπάνου. Θουκ. 5', 2.

Μαύζουρις, ίδος, ἡ. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων ἐντὸς ἑνὸς στενοῦ κόλπου· τανῦν Μίρζινο· Πτολ. Δουκ.

Μούκιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, καὶ **Μουκία**, ἡ· Mucia Gens· μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων γενεῶν ἐν Ῥώμῃ.

Μούλιος, ὁ. Ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης Θυγατρὸς τοῦ Αὐγίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν μετὰ τῶν Πυλίων μάχην· Ὅμ. Ἰλ. Λ. 737.

Μούμμιος, ὁ. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Λεντύλου καὶ εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχιστράτηγος τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πολέμου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκυρίευσε τὴν Κόρινθον νικήσας κατὰ κράτος τὴν ἕως τοῦδε ἔτι διασωθεῖσαν δύναμιν τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων καὶ ὑποτάξας διὰ τῆς ἐν τῷ Ἰσθμῷ νίκης του ὅλην τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα· οὗτος κατέκαυσε δὲ ὅλου τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, ἐρήμωσε τὰ τείχη της καὶ ἠφάνισε τὰ πολυτελῆ καὶ ἔξοχα ἀρχαῖα μνημεῖά της, πολλοὺς δὲ τῶν κατοίκων της ἐπώλησεν ὡς ἀνδράποδα ἢ ἔφερε μετ' αὐτοῦ δεσμίους εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του. Πολύβ.

Μουνδα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἰσχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς αὐτῆς ἄκρας, κυριευθεῖσα καὶ καταδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν χωρίον Monda Στράβ.

Μουνυχία, ἡ. Εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὀλίγον ἀπέχων τοῦ Πειραιέως μετὰ τοῦ ὁποίου συναίχετο δι' ἑνὸς τείχους, σχηματιζόμενος ὑπὸ μιᾶς μικρᾶς Χερσονήσου ἥτις ὡς ἀπότομος λόφος ἐπροχώρει εἰς τὴν θάλασσαν· πρότερον εὑρίσκετο αὐτόθι μία μικρὰ ὁμώνυμος πόλις ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἠφανίσθη· ὕστερον δὲ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐξέχοντος λόφου ἓν φρούριον μόνον. Ἡρόδτ. Θουκ. β, 13. — ὅθεν Ἐπίθ. Μουνυχιάσι· ἐν Μουνυχίᾳ. Θουκ. — Μουνύχιος, ία, ιον, τῆς Μουνυχίας ἢ εἰς τὴν Μουνυχίαν ἀνήκων. Εὐριπ. καὶ **Μουνυχία**, ἡ, Ἐπιθετ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μουνυχίᾳ ναοῦ αὐτῆς. Ξενοφ.

Μούνυχος, ὁ, Τὶς τοῦ Δρύαντος, οἰωνοσκόπος καὶ δικαιότατος ἄνθρωπος, γαυνήσας ἐκ τῆς Δελαντίας τὸν Ἀλκανδρον, Μεγαλήτορα καὶ Φιλλίον, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὰ εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτοὺς ὅτε ἐμέλλον ποτὲ νὰ συλληφθῶσιν ὑπὸ τινων κακούργων. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Διβ.

Μουργίσκη, ἡ, Φρούριον τῆς Θρᾴκης. Αἰσχίν.

Μουρσία κολώνια, ἡ, Ιτολ. γ', 16. Mursa Major. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δραύου ποταμοῦ, κατὰ Στεφ. Βυζ. ἀποικία Ῥωμαϊκὴ συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ τανῦν Eesek.

Μούρσελλα, ἡ· Ιτολ. β', 28. Mursa Minor. Πόλις τῆς Παννονίας, πιθαν. κειμένη καὶ αὕτη ἐπὶ τοῦ Δραύου ποταμοῦ.

Μουρυχίδης, εω, ὁ (-υυ-). Ἀνὴρ Ἑλλησπόντιος τὸν ὁποῖον ὁ Μαρδόνιος ἔπεμψε πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους διὰ νὰ παρακινήσῃ αὐτοὺς νὰ προσεκυνήσωσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 9, 4.

Μοῦσα, ἡ. Παρ' Ὅμηρ. Ἐνίκ καὶ Πληθ. Μοῦσαι. Θεαὶ καὶ ἔφορει τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν καὶ πάσης νοερᾶς τῶν ἀνθρώπων ἀσχολήσεως, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐννέα τὸν ἀριθμὸν καθ' Ἡτ. Θεογ. 76. 915. τὰς ὁποίας ὁ ποιητὴς οὗτος καλεῖ Πιερίδας, ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Πιερίας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅθεν ἐλογίζοντο ὅτι ἀρχαιόθεν διέτριβον, ἦσαν δὲ ἡ Πλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία καὶ Καλλιόπη, ἔχουσαι πρὸ πάντων ὡς μόνην αὐτῶν καὶ κυρίαν σπουδὴν τὴν περὶ τοὺς ὕμνους καὶ μουσικὴν ἐπιμέλειαν· τερπόμεναι διὰ τῶν μελῳδιῶν καὶ ποικίλων αὐτῶν θείων ᾀσμάτων· ἰδίως δὲ ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ἐλογίζετο ὡς ἔφορος καὶ προστάτις μιᾶς τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιήσεως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων παριστάνετο συνήθως καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων συμπαίζων καὶ συναγωνιζόμενος εἰς τὰς τῆς μουσικῆς μελέτας των, ὅθεν καὶ Μουσηγέτης ἐπωνομάζετο ὁ θεὸς οὗτος· Ὅμ. Ἰλ. Α, 603. Ὀδ. Ω, 60. Εἶχον δὲ αἱ Μοῦσαι διαφόρους τόπους διατριβῆς. Κατὰ μὲν τοὺς Ὀρφικοὺς ἀνεφέροντο αὗται κατ' ἀρχὰς διατρίβουσαι εἰς τὰ περὶ τὴν Θρᾴκην ὄρη, κατὰ δὲ τοὺς Καδμείους εἰς τὸ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρος Ἑλικῶνα ὅνθ.ι ὑπῆρχον ἱερὰ αὐτῶν ἡ πηγὴ Ἱππουκρήνη καλουμένη εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐλούοντο. Ἡσ. Θεογ. 1-21. ἔτι δὲ καὶ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι ὅπου ὑπῆρχον οἰκαύτιοι ἱερὰ αὐτῶν ἡ κρήνη Κασταλία. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον τὰς Μούσας μὲ ἰδίας τιμάς, παριστάνοντες αὐτὰς ὑπὸ τὴν μορφὴν νέων παρθένων αἵτινες χορεύουσι περὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἔχουσα ἑκάστη ἓν παράσημον τῆς τέχνης ἢ ἐπιστήμης τῆς ὁποίας ἐλογίζετο προστάτις. Ἀπέδιδον δὲ εἰς αὐτὰς καὶ διάφορα τάκνα τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν ἐκ πολλῶν ὅσους αὗται ἠγάπησαν διά τινα ἔξοχον ἀρετὴν ἢ κάλλος. Ἀπολλόδ. α', 3, 2. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 893.

Μουσαῖος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν ηὐτομόλησε πρὸς αὐτόν, ὅθ' καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. Διον. Σικ. ε', 71. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1030. Σχολ. ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ὀρφέως ἢ τοῦ Λίνου. Πλατ. Διοδρ. Σικ. καὶ κατ' ἄλλους Θρᾷξ τὸ γένος μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, ὅστις λέγεται ὅτι εἰσήγαγεν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, συγγράψας διάφορα ποιήματα ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται ἕτι ἓν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ὅμως λογίζεται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν ὡς μὴ γνήσιον τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσαίου.

Μουσάριον, ἡ Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκιαν.

Μουσαρναῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ συνορεύων μὲ τὴν Ἀραχωσίαν. Ιτολ.

Μουσεῖον, τό· κυρ. τόπος ἱερὸς τῶν Μουσῶν· καὶ Κύρ. ὄνομα. Τόπος ὄχυρὸς ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἔψαλλεν ὁ Μουσαῖος τὰ ποιήματά του καὶ ὅτι ἐτάφη αὐτόθι. Πλουτ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Μακεδονίας. Στεφ. Βυζ.

Μουσώνιος Ῥοῦφος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Τυβρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου τοῦτου εὐνοεῖτο μεγάλως, παρὰ Στοβαίῳ σώζονται πολλὰ τῶν φιλοσοφικῶν ἀξιωμάτων τοῦ Μουσωνίου καὶ ἐν ὡραίοις ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Η, σελ. 566.

Μουτίνη, ἡ, Στράβ. καὶ Μοτίνη. Πολύβ. Mutina. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κατασταθεῖσα πρωΐμως ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Μόδενα Modena· — ὅθεν, Μουτινῖος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Μουτίνης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Καρχηδόνος πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου· ὕστερον δὲ καταπροχόμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἄννωνος καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ ὑπάτου Οὐαλερίου Λαιβίνου ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν ἀπὸ μέρους τῶν προτέρων ἐχθρῶν του ἠξιώθη τοῦ θριαμβοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου.

Μόψιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τινος λόφου ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσσης. Στεφ.

Μοψοπία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας ἐν Ἑλλάδι, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τινος αὐτόθι παλαιοῦ βασιλέως Μοψόπου. Στραβ.

Μοψόπιος, ία, ιον. Τῆς Μοψοπίας, = Ἀττικός. Ἀνθολ. καὶ, Μοψόπιος, = Ἀττικοί.

Μόψοπος καὶ **Μόψωψ**, πος, ὁ. Ἀρχαῖος τις

ἐγχώριος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ χώρα αὕτη Μοψοπία. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Μόψος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀμπυκος καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ Θεσσαλίας, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡσ. Ἀσπ. 178. Λαπίθης τὸ γένος, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρόιων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἐφεξῆς ἐστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Ἠλχίδα, μεταβὰς δὲ ἔπειτα εἰς τὴν Λιβύαν, ἀπέθανεν αὐτόθι, ἀηχθεὶς ὑπὸ τῶν ὄφεων, οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Μεδούσης. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 80. Δ, 1502. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπίλλωνος καὶ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Ταιρεσίου, περίφημος οἰωνοσκόπος καὶ οὗτος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἔπειτα μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου μετὰ θάνατον ὑπῆρχεν ἓν περίφημον μαντεῖον αὐτοῦ. Παυσαν. ζ, 3. Λυκόφρ. 427, 980.

Μόψου ἄστυ, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ τανῦν Μεσίσσα. Στράβ. ὅτι καὶ, Μόψου πόλις, Ἀνθολ. — ὅθεν, Μοψεάτης, ὁ κάτοικ.

Μόψου κρήνη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος. Ἀμμιαν. Μαρκ. XXI, 15.

Μυγδόνες, αἱ, Mygdones. Οἱ κάτοικοι τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, καταγόμενοι ἐκ Θρᾳκῶν. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονίας, ὄντες καὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες, κατὰ Στράβ. — 3) Κάτοικοι τῆς Μυγδονίας ἐν Μεσοποταμίᾳ. Στράβ.

Μυγδονία, ἡ, Mygdonia. Ὑπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἄξιον ποταμόν, = Ἠμαθία. Ἡροδτ. 7, 123. — 2) Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Μύγδονος, κατὰ Στράβ. κειμένη πλησίον τῆς Κυζίκου. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς μεγάλης ἐπαρχίας Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Κατὰ Στράβ ἐκλήθη οὕτω τὸ μέρος τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐπεχῆς τῆς ἐκστρατείας τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος μὲ τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδόνας, ἀλλὰ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ξενοφῶντος ἐπεκράτει ἡ ὀνομασία αὕτη ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας ἤδη τῶν δέκα χιλιάδων Ἑλλήνων, ὅσοι ἦλθον εἰς βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ Κύρου. Ἡ δὲ ἡ χώρα αὕτη εἰς ἄκρον εὔφορος, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Νίσιβιν. Πλούτ. Ξενοφ.

Μυγδόνιος, ία, ιον. Τῆς Μυγδονίας ἢ εἰς τὴν Μυγδονίαν ἀνήκων, συνεχῶς ἀντὶ τοῦ Φρύγιος. π. χ. Μυγδόνιος αὐλός, Μίσχ β', 98. καὶ οὐσιαστικ. Μυγδόνιοι, ὁ κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας, = Φρύξ, Λουκ. — 2) Μυγδόνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ Μυγδονίας χώρας, Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. δ', 3, 4. ἔνθα κατά τινας οἱ Μιθρόνιοι ἀναγινώσκετ.

Μύγδων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, φονευθεὶς ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλ. β', ε', 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τοῦ Ἀκμονος καὶ πατὴρ τοῦ Κοροίβου ἐκ τῆς Ἀκαξιμένης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος τῆς Φρυγίας Μυγδονία. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 187. Παυσ.

Μυγδών, όνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κοροίβου, κατ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 535. — 2) Κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας. Στράβων.

Μύδων, ωνος, ὁ (υ). Τὶς τοῦ Ἀντιμνίου ἐκ Τροίας, ἡνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὅμρ. Ἰλ. Ε, 580. — 2) Ἕτερός τις Τρῶς, ἐν Ὅμ. Ἰλ.

Μυέκφορις, εος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τινος αὐτόθι νήσου ἀπέναντι τῆς Βουβάστιος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυεκφορίτης (ι) νομός, εἷς τῶν νομῶν τῆς Αἰγύπτου, ἀναφερόμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ἡροδ. ὕστερον δὲ πιθαν. ἀνήκων εἰς τὸν τῆς Βουβάστιδος νομόν.

Μυῖα, ἡ. Ὡραία νεανὶς ἀντίζηλος τῆς Σελήνης, μεταμορφωθεῖσα εἰς ὁμώνυμον ἔντομον. — 2) Θυγάτηρ καὶ μαθήτρια τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανοῦς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, κατὰ Ἰάμβλιχον καὶ τῆς ὁποίας σώζεται μία ἐπιστολὴ περὶ ἐκλογῆς τροφοῦ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 883.

Μυιάγρος, ου, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἤλιδι καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπήλλαξε τοὺς κατοίκους ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν ποτὲ αὐτόθι ἐπιδημικὴν νόσον ἐκ τοῦ πλήθους τῶν μυιῶν. Παυσαν. η', 26. Πλίν. 10, 28.

Μυκάλη, ἡ (υυ-). Ὄρος δασῶδες τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῆς Σάμου, σχηματίζον ἓν ἀκρωτήριον Τρογίλιον καλούμενον. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 869. Ἡρόδτ. περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ὁ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει καὶ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρους. — ὅθεν, Μυκαλησία, ἡ, ἡ, τῆς Μυκάλης ἢ ἐκ τῆς Μυκάλης οὖσα. Καλλ. εἰς Δηλ. 50.

Μυκαλησίδες, αἱ (υυ-υυ). Ἐπίθετ. τῶν ἐν Σάμῳ Νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι κειμένου ὄρους τῆς Ἀσίας Μυκάλης. Καλλιμ.

Μυκαλησία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Μυκαλησσῷ πόλει τῆς Βοιωτίας, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἤνοιγε πᾶσαν ἡμέραν καὶ ἔκλειεν αὐτὸν πᾶσαν νύκτα. Παυσ. Βοιωτ. 19.

Μυκαλησσός, καὶ **Μυκαλήσσος**, ἡ, Βοιωτικ. Μυκαλησσός. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 498. ὅθ' ἑνὸς σ' καρ' Ὅμ. διὰ δύο σσ παρὰ Θουκ. 7, 29. — 2) — ὁ. Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Μυκαλησσοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Μυκαλήσσιος, ὁ κάτοικος.

Μυκερῖνος, ὁ. Τὶς τοῦ Χέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076 – 1056 ἔτος πρὸ Χρ.

Μυκῆναι, αἱ, ποιητικ. Μυκήνη, Μυκῆνα. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ δευτέρα μετὰ τὸ Ἄργος, ἀπὸ τοῦ

ὁποίου ἀπεῖχε 80 περίπου στάδια, καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέους καὶ Ἀγαμέμνονος, περίφημος δὲ πρὸ πάντων διὰ τὰ Κυκλώπια αὐτῆς τείχη· μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. κατέστρεψαν αὐτὴν οἱ Ἀργεῖοι ἐξ ὁλοκλήρου, οἱ δὲ πλείστοι τῶν κατοίκων της ἔφυγον εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ὁμ. Παυσ. β', 16. Διόδρ. Σικελ. ς', 65. — Ἐνικ. παρ' Ὅμρ. Ἰλ. Δ, 52. πληθ. παρὰ τοῖς πεζοῖς συνηθέστ. Θουκ. — ὅθεν Μυκηνηθεν, ἐκ τῶν Μυκηνῶν. Ὁμ.

Μυκηναῖος, αία, αῖον. Τῶν Μυκηνῶν ἢ ἐκ τῶν Μυκηνῶν ὤν. Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυκηνῶν. Ὅμηρ.

Μυκηνεύς, έως, ὁ. Τίός τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἐκγονος τοῦ Φορωνέως, κατά τινας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Ὀρ. 1247.

Μυκήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀστέροπος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἀρχαία πόλις Μυκῆναι. Ὅμρ. Ὀδσ. Β, 120. Παυσ. Κορινθ. 16. — 2) = Μυκῆναι. Ὅμηρ.

Μυκηνίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Μυκηναῖος. Εὐριπ. Ὀρ. 1246.

Μύκοι, οἱ. Ἀρχαῖός τις λαὸς τῆς Περσίδος, παρ' Ἡροδτ. 3, 93.

Μύκονος, ἡ (ῡ). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἀπέχουσα 24 στάδια ἀνατολικῶς τῆς Δήλου, ἄφορος διὰ τὴν ὁποίαν ἔπασχε στέρησιν τοῦ ὕδατος, περίφημος δὲ διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ διάφορα ἐν αὐτῇ ἄγρια πτηνά, μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς φιλοκερδεῖς καὶ παράστικοι. Ἀρχίλοχ. Ἀθην. Αἰσχύλ. Πέρσ. 882. Μύκωνος παρὰ Πτολμ. ἡμαρτμ. — ὅθεν, Μυκόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Μυκόνου. Θουκ.

Μυλαί, αί, Myla. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς χερσονήσου μὲ λιμένα οὖσα Ἑλληνική ἀποικία· ταύτν Melili ἢ Milazzo. Θουκυδ. γ', 90. — ὅθεν, Μυλαῖος, αία, αῖον, ἐκ τῶν Μυλῶν ἢ εἰς τὰς Μυλὰς ἀνήκων, τὸ Μυλαῖον πεδίον, ἢ περὶ τὰς Μυλὰς χώρα. Πολύβ. καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυλῶν. Διόδρ. Σικελ. ἔτι δὲ Μυλαίτης, ου (ι), καὶ θηλκ. Μυλαῖτις, ιδος, ὁ κάτοικ. Πολύβ. — 2) Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Μητροπόλεως. Στέφ. Βυζ.

Μύλασα, τά (υῑ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Καρίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἑκατόμνου, κειμένη ἐπί τινος βράχου καὶ ἔχουσα εὔφορον καὶ τερπνὴν περὶ αὐτὴν χώραν καὶ ἕνα λιμένα Φύσκον καλούμενον· ταύτν Μελάσσον. Ἡρόδτ. 1, 171. Πολύβ. Στραβ. — ὅθεν, Μυλασσεύς, έως, ὁ κάτοικ. (δι' ἑνὸς σ εὑρηται ἐν Ἐπιγραμ. καὶ νομίσμ. Ἀθολγ. γ', 229. Μύλεσσα, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 20.)

Μύλης, ητος, ὁ. Τίός καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Σπάρτης Λέλεγος, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα καὶ ἀδελφός τοῦ Πολυκάονος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὴν κατασκευὴν τῶν μύλων. Παυσ. γ', 1, 20.

Μυληταῖοι, οἱ (ῑ). Οὕτως ἐκαλεῖτο φατρία τις ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, ἥτις φυγοῦσα ἐκ τῶν Μυλῶν, ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἀπεκαταστάθη. Θουκ. ς, 5.

Μυλῖνος, ὁ. Ἀρχαῖος τύραννος ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τὸν ὁποῖον, λέγεται, ὅτι ἠφάνισεν ὁ Ζεύς. Διόδρ. Σικλ. ε', 71.

Μύλιττα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη, ἔχουσα ἕνα τεμένισμα καὶ μεγάλον ἰαὸν ὃν Βαβυλῶνι, εἰς τὸν ὁποῖον ἅπαξ καὶ παρθένοι ἐχρεώστουν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ νὰ ἔλθωσι καὶ νὰ συνευρεθῶσι μὲ ἕνα τῶν αὐτόθι παρεπιδημούντων ξένων, τὸ δὲ ἀργύριον τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον αὗται ὡς ἀμοιβὴν παρακατατίθετο ὡς ἱερὸν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς θεᾶς. Ἡρόδτ. 1, 131.

Μυλλίας, ου, ὁ (ῑ). Μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἀλογίζετο ὅτι εὑρίσκετο ἡ ψυχὴ τοῦ Φρυγὸς Μίδου μετὰ τὴν ἀναβίωσιν αὐτῆς. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. δ', 17.

Μύνδος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Δωριέων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα εὑρίσκετο καὶ ἡ πόλις Ἀλικαρνασσός· ταύτν Μενδές. Πολύβ. — ὅθεν, Μύνδιος, ία, ιον· τῆς Μύνδου ἢ εἰς τὴν Μύνδον ἀφήκων. Ἡρόδτ. καὶ οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ.

Μύνης, ητος, ὁ. Τίός τοῦ Εὐήνου ἡγεμόνος τῆς Λυρνησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρισηΐδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πορθησιν τῆς πόλεως ταύτης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 692.

Μυοκεύς, έως, ὁ, ὄρα Μυοκία.

Μυόννησος, καὶ Μυόννητος, ἡ. Νῆσος τῶν μυῶν· μικρά τις ἄκρα τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· διὰ δύο ν παρὰ Θουκυδ. γ', 32. καὶ Στράβ. δ' ἐὰν ν παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Νῆσος μικρά, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Ἀφετῶν. — ὅθεν, Μυοννήσιος, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Μυοκία, καὶ Μυωνία, ἡ. Πόλις τῶν Δοκρῶν Ὀζόλων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη νοτιοδυτικῶς εἰς Ἀμφίσσης. Παυσ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυοκεῖς, οἱ κάτοικοι. Θουκυδ. γ', 101. καὶ Μύοκες, Στέφ. Βυζ.

Μυὸς ὅρμος, ὕστερον Ἀφροδίτης ὅρμος καλούμενος. Ἐπίνειον ἐμπορεῖον μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· ταύτν Κοσσεὶρ. Στράβ.

Μυοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Ἰώνων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· ταύτν Παλάσθα. Ἡρόδτ. — ὅθεν, Μυούσιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ.

Μύρα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οὖσα ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Στραβ. ιδ', Πτολμ. ε.

Μυρλανδρος, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐνεργούμενον μέγα ἐμπόριον· κατὰ Ξενοφ. ὑπῆρχον αὐτῇ ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Φοινίκων, ὕστερον

δὲ ἐξέπεσεν ὅλως τῆς προτέρας αὐτῆς ἀκμῆς καὶ πολυανθρωπίας. Ξενοφ. Ἀνάβασ. α', 4, 6. Ἀρριαν. Ἀνάβ. β', 6 καὶ 8. — ὅθεν, Μυριανδρικός, ή, όν, Τῆς Μυριάνδρου ἢ εἰς τὴν Μυριάνδρον ἀνήκων. Ὁ Μυριανδρικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μυριάνδρον σχηματιζόμενος κόλπος, = Ἰσσικὸς κόλπος. Ἡρόδ. 4, 38.

Μυρίνα, ἡ, ἐπικ. Μυρίνη (υ – –). Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς Κύμης καὶ κτισθεῖσα ἀρχαιότερον, εἰς λέγεται, ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, ὕστερον δὲ Σεβαστόπολις καλουμένη. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1. Μύρινα, παρ' Ἡροδτ. 1, 149. καὶ Μύρινα· παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Λήμνου, ταύτν Κάστρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 605. — ὅθεν, Μυρινεῖος, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ.

Μυρίνη, ἡ (υ – –). Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἥτις ἄλλως καὶ Βάτεια ἐκαλεῖτο. Ὁμ. Ἰλ. Β, 814. κατὰ δὲ Στράβ. μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη εἰς τὴν ἐν Αἰολίδι πόλιν Μυρίναν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως καὶ γυνὴ τοῦ Θόαντος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνομάσθη ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου πόλις Μυρίνα. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 604.

Μυριωνύμη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἥσδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὰς μυρίας καὶ πολυειδεῖς μορφὰς τῆς φύσεως, παριστανομένης συμβολικῶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς ταύτης. Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὄσ.

Μύρκινος, ἡ Ἠδωνίς. Χώρα τῆς ἐπαρχίας τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν. Ἡρόδτ. 5, 11. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου χώρας ἐν Θρᾴκῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου. Ἡρόδτ. Θουκυδ. δ', 107. ἔτι δὲ καὶ Μύρκινος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυρκίνιος, ία, ιον· τῆς Μυρκίνου ἢ εἰς τὴν Μύρκινον ἀνήκων· καὶ Μυρκίνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Μυρκίνου ἐν Θρᾴκῃ. Θουκυδ.

Μύρλεια, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὖσα ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Κολοφωνίων, ὕστερον δὲ Ἀπάμεια κληθεῖσα ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ βασιλέως Προυσίου. Στρ. Β — ὅθεν, Μυρλεανός, ὁ κατοικος· καὶ, Μυρλεᾶτις, ιδος, ἡ περὶ τὴν Μύρλειαν χώρα ἐν Βιθυνίᾳ.

Μυρμηκίδης, ου, ὁ. Ἐπιτηδείος γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις λέγεται ὅτι κατεσκεύαζε λεπτότατα πράγματα μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ τέθριπτα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ μυίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 17.

Μυρμήκιον, τό. Πόλις τῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς Παντικαπαίας. Στράβ.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ. Σκόπελος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τῆς νήσου Σκιάθου. Ἡρόδοτ. 7, 183.

Μυρμιδόνες, οἱ, ἐνικ. Μυρμιδών, όνος. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Αἰγίνης, τοὺς ὁποίους, μυθολογεῖται, ὅτι ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς ἀνθρώπους κατὰ μεσιτείαν τοῦ Αἰακοῦ, ὄντας πρότερον μύρμηκας, ὅτε διά τινος συμβάσης νόσου ἠφανίσθησαν ὅλοι οἱ πρότερον κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης. Πίνδ. Δουκ. Στράβ. ή, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοπονίαν καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὴν γεωργίαν κατοικοῦντες ἀνέκαθεν μέσα εἰς σπήλαια. Τζέτζ. εἰς Λυκοφ. 176. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. γ', 12, 6. ἔτι δὲ ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες καὶ λαός τις Ἀχαϊκός, κατοικοῦντα τὸ πάλαι εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδα χώραν περὶ τὴν πόλιν Φθίαν καὶ Λάρισσαν τὴν Κρεμαστήν, ἀποκατασταθέντες ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Πηλέως, ὅτε οὗτος ἔφυγεν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης καὶ ὄντες ἀκολούθοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ Ἰλ. Α, 180.

Μυρμιδόνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μενέα. Ὑγίν. μύθ. 170.

Μυρμιδών, όνος, ὁ. Τίός τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Πεισιδίκην ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸ Ἄκτορα καὶ Αἰτιφον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 56, Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ χώρας τῶν Μυρμιδόνων. Ὁμ.

Μυράπνους, ὁ. Δραπέτης τις δοῦλος, ὑποκριθέμενος τὸν φιλόσοφον, παρὰ Λουκ.

Μύρρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα ἢ τοῦ Θείαντος, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος. Λουκ. ἔτι δὲ καὶ Σμύρνα παρ' Ἀπολδρ. ὅπερ ὄρα.

Μυρρίνη, ἡ (ῑ), Ἀττικ. ἀντὶ Μυρσίνη. Θυγάτηρ τοῦ Κελλίου γυνὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Ἰππίου υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Θουκ. Ϛ', 55. — 2) Ὄνομα Ἀθηναίας τινός παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 872.

Μυρρινεῖόν, τό (–υυν–). Ὑποκορ. τύπ. ὄνομ. τοῦ Μυρρίνη, παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 872.

Μυρρινοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Μυρρινούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Μυρρινοῦντος ὤν. Πλάτ.

Μυρσίλος, ὁ, Ἀττικ. Μυρτίλος (ῑ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ Καυκαύλης τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδτ. 1, 7. ἡ γραφ. Μυρσίλος, ἔστιν ἡμαρτμ. ὅρα Μυρτίλος.

Μύρσινος, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος, κειμένη πλησίον τῆς Δύμης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 615. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος, τὸ Μυρτούντιον καλουμένη.

Μύρσος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν πατὴρ τοῦ Καυκαύλου. Ἡρόδτ. 1, 7. — 2) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Γύγου. Ἡρόδτ. 3, 122.

Μύρσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύριον ποιμένος, παρὰ Βιων.

Μυρτάλη, ἡ (ᾱ). Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Μυρτία, ἡ. Ἀθηναία τις ὀπωροπῶλις, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1387.

Μυρτίλος, ὁ (ῑ). Τίός τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἰφεβούλης ἢ Θεοβούλης· κατά τινας δὲ υἱός

τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κλυμένης, Εὐρ. Ὀρέστ. 1003. ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου βασιλέως τῆς Ἠλιδος, ὅς τις συνήργησεν εἰς τὴν νίκην τοῦ Πέλοπος, ὅτε οὗτος ἑλὼν νὰ μνηστευθῇ τὴν Ἱπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τούτου, ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ διὰ τοῦ ἅρματος τρέξιμον, ἐλπίσας νὰ λάβῃ ἀξίαν ἀνταμοιβὴν παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐκδουλεύσεώς του ταύτης, ἀλλ' ὁ Πέλοψ μετὰ τὴν εὐτυχῆ νίκην του ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Μυρτῷον πέλαγος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐνοχοποίησεν αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ Πέλοπος Ἱπποδάμεια διά τινα πρὸς αὐτὴν ὕβριν, καὶ οὕτω παροργισθεὶς ὁ Πέλοψ, ἐκρήμνισεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Σοφ. Ἠλ. 509. πρὸς ἐξελέωσιν δὲ τοῦ πατρός αὐτοῦ Ἑρμῆς, λέγεται, ὅτι ὁ Πέλοψ ἤγειρεν ἕνα ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἤλιδι, στήσας καὶ τὸν ὠρμῶν τάφον τοῦ Μυρτίλου, Παυσ. ε', 1 καὶ 20. — (τὸ ἔστι φύσει βραχύ, ὅρα Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 755.) — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκυδ. ε', 19. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ Λυσίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου, τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τινὰ κωμικὰ δράματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Π, 471. (ἡ γραφ. Μύρτιλος ἔστιν ἡμαρ.)

Μύρτιον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. — 2) Χωρίον τῆς Θρᾳκικῆς Χαρτωνήσου πλησίον τοῦ Σερρίου. Δημ. Στεφ. σελ. 234. Μυρτώνιον, παρὰ Σουΐδ.

Μύρτες, ιος, ἡ. Ποιήτρια ἐξ Ἀνθηδόνος, κατὰ Σουΐδ. διδάσκαλος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Κορίννης. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Π, σελ. 133.

Μυρτόεσσα, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, αἵτινες λέγεται ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Παυσ. η'. 31.

Μύρτος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Εὐβοίας.

Μυρτούσσα, ἡ, καὶ Μύρτουσα. Στέφ. Βυζ. Ὄρος τῆς Λιβύας πλησίον τῆς Κυρήνης. Κάλλιμ. εἰς Δηλ. 91. καὶ Μυρτώσιον αἶπος, τό. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 505.

Μυρτώ, οῦς, ἡ. Ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, κατὰ Λουκ. — 2) Ὄνομα βοσκοπούλας, παρὰ Θεοκρ.

Μυρτῷος, α, ον. Τῆς Μυρτοῦς· τὸ Μυρτῷον πέλαγος. Ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξὺ Κρήτης καὶ Εὐβοίας, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μυρτίλου ἱππικόμου τοῦ Οἰνομάου, τὸν ὁποῖον ἔρριψεν ἐνταῦθα ὁ Πέλοψ. Στράβων.

Μυρώ, οῦς, ἡ. Ποιήτρια Ἑλληνὶς ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἢ κατά τινας θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὁμήρου, ἥτις ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· συνέγραψεν αὕτη ἓν ποίημα Μνημοσύνη ἐπιγραφόμενον, τοῦ ὁποίου σώζονται τινὲς στίχοι παρ' Ἀθην. βιβλ. ιά. Κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. ὑπῆρχε τὸ Μυρὼ ὄνομα ποιητοῦ τινος Βυζαντίου. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Π, σελ. 131. — (τὸ ῡ εὕρηται μακρόν, πολλάκις δὲ καὶ βραχύ. παρβλ. Spitzn. Πρωφθ. §. 66, υ.)

Μύρων, ωνος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ἀγαλματοποιῶν σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου ἐξ Ἐλευθερῶν πόλεως τῆς Ἀττικῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου τὰ πλεῖστα ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ μαρμάρου, ξύλου καὶ χαλκοῦ κατεσκευασμένα, εἰ. τὰ ὁπαῖα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου δεικνύεται πλειοτέρα καὶ ἀκριβεστέρα συμμετρία καὶ ἀναλογία τῶν μερῶν παρὰ εἰς τὰ τοῦ Πολυκλείτου· περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρχεν ἡ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη δάμαλις, ἥτις συγκατετάττετο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαίας ἀγαλματοποιΐας τῶν Ἑλλήνων. Λουκ.

Μυρωνίδης, ου, ὁ (ῑ). Περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις εἰς μίαν μόνην ἐκστρατείαν ἠδυνήθη νὰ κυριεύσῃ ὅλην σχεδὸν τὴν Φωκίδα καὶ αὐτὴν τὴν Βοιωτίαν. Διόδ. Σικλ. ιά', Θουκ. Ἀριστφ. Ἀνσ 802.

Μῦς, υός, ὁ, Ἀττικ. Μῦν. Κάρ τις ἐν τῇ πόλει Εὐρώπου, ὅστις διὰ ἐπιταγῆς τοῦ Μαρδονίου ἐπέμφθη νὰ ἐρωτήσῃ τὰ ἐν Ἑλλάδι χρηστήρια περὶ τῆς ἀποβάσεως τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων πολέμου. Ἡρόδ. 8, 133. — 3) Περίφημός τις τεχνίτης Ἕλλην. Παυσ.

Μυσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε Μύσιός τις ἐν Ἀχαΐᾳ πλησίον τῆς Πελλήνης καὶ εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐκαινοτόμησε πρὸς τιμὴν αὐτῆς μία ἑπτάμερος ἑορτή. Παυσ. ζ', ἐν τέλει. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. γ', 20.

Μυσία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰωνίας καὶ Λυδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Προποντίδος ἐμπεριλαμβανομένης ἐν αὐτῇ καὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας· ἅπασαν δὲ τὴν χώραν διαιρεῖ ὁ Στράβων εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς Μυσίαν Ὀλυμπηνὴν καὶ εἰς Μυσίαν Περγαμηνήν. Κατ' ἄλλους δὲ ἐκαιρεῖτο εἰς μεγάλην Μυσίαν καὶ εἰς μικρὰν Μυσίαν, ἀποτελοῦσα ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Περσικῆς συναστείας μίαν ὁλόκληρον σατραπείαν, κατοικουμένην ὑπὸ διαφόρων λαῶν· περὶ δὲ τὰ δυτικὰ παράλια αὐτῆς ἔκειντο αἱ Αἰολικαὶ πόλεις τῶν Ἑλλήνων· μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ἐπιστήμων αὐτῆς πόλεων προεῖχεν ἐξαιρέτως μετὰ ταῦτα ἡ περίφημος Πέργαμος καθέδρα τῶν βασιλέων Ἀττάλων. Ἡρόδ. η, 41. Στράβ. ιγ'. — κυρίως ἐπίθετ. προσυπακ. γῆ. — 2) = Μοισία ἡ Μυσία ἐν Εὐρώπῃ, Μοῖσία· ἴδε Μοισία.

Μυσιακός, ή, όν. Τῆς Μυσίας ἢ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνήκων. Στράβ.

Μύσιος, ία, ιον. Τῆς Μυσίας ἢ ἐκ τῆς Μυσίας ὤν. Πίνδ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας χώρας. Αἰσχύλ. Πέρσ. 321. — 2) Κύριον ὄνομα. Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ὑπεδέχθη ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν θεὰν Δήμητραν καὶ ἔκτισε τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ναὸν αὐτῆς. Παυσ. β', 18. ζ'.

Μυσίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μυσίας ἢ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνήκουσα· ἡ Μυσὶς αἶα, = Μυσία. Διονυσ. Περ. 803.

Μύσκελος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλκίμονος ἐξ Ἄργους, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐμφανισθεὶς ὁ Ἡρακλῆς εἰς ὄνειρον τὸν ἐπρόσταξεν ἐπιμόνως ἵνα ἀφήσῃ τὴν πατρίδα· ἐλθὼν δὲ ὁ Μύσκελος εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὴν χώραν, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Κρότωνος, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν περίφημον πόλιν Κρότωνα· Στράβ. Ὀβιδ.

Μύσων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀθηναίων πόλεμον. Θουκυδ. η', 85.

Μυσοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 858. ὄντες τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες ἐξ Εὐρώπης, καὶ τοιούτους ὑποτίθησιν αὐτοὺς ὁ Στράβων ἐν Ἰλ. Ν, 5. — 2) = Μοισοί, ὅπερ ὄρα.

Μυσός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁμ. — 2) Ἐπίθετ. ὡς, ὁ Ὄλυμπος, παρὰ Καλλιμ. Ἄρτ. 117. — 3) Κύριον ὄνομα. Ἀδελφὸς τοῦ Κάρος καὶ τοῦ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ χώρα τῆς Μυσίας. Ἡρόδ. 1, 171. — 4) Ποταμὸς τῆς Μυσίας χώρας. Στράβ.

Μυσών, ωνος, ὁ Χηνιεύς. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Χηνίδος πόλεως τῆς Λακωνίας, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων διαφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου Πλάτ. Πρωταγ. τόμ. β', σελ. 153. Bipont.

Μυτιληναῖος, ία, αῖον. Τῆς Μυτιλήνης ἢ ἐκ τῆς Μυτιλήνης ὤν. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μυτιλήνης. Ἡρόδ.

Μυτιλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Λέσβῳ πόλις Μυτιλήνη Διόδ. Σικλ. ε', 82.

Μυτιλήνη, ἡ, καὶ Μιτυλήνη. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς νήσου Λέσβου κατὰ τὸ περιφήμου Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ Πιττακοῦ, ἔχουσα δύο λιμένας τὸν ἕνα πρὸς ἄρκτον καὶ τὸν ἕτερον πρὸς μεσημβρίαν· εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγένοντο τὸ πάλαι οἱ περίφημοι ἀγῶνες τῶν ποιητῶν λεγόμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρέθη ποτὲ καὶ ὁ μέγας Πομπήϊος ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου. Πλουτρ. Πομπ. ὁ δὲ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν μεγίστην πόλιν. Ἡρόδ. 2, 178. Θουκ. γ', 2, 4. ε', 9. Παυσ. η', 30. τανῦν Μέστρον· (ἡ διὰ τοῦ υ γραφ. ἐστὶν ὀρθοτ. ἐκ τῶν ἔτι σωζομένων νομισμάτων· ὁ δὲ Στέφανος Βυζάντιος παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Μυτωνος ἢ Μυτίλου. Ἡρόδ. 1, 160. Πλάτ. Πρωταγ. 343, κατὰ Stallb. Δημ. Ῥόδ. 196. Becker.)

Μύτων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μυτιλήνης, ὁ κτίσας τὴν ἐν Λέσβῳ πόλιν Μυτιλήνην. Στέφ. Βυζ.

Μυχός, ὁ. Λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος· τανῦν Ἰαντζά. Στράβ.

Μύμαμφις, ιος, καὶ εος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι μεγάλης διώρυχος, διὰ τῆς ὁποίας συνέχεται ἡ Μερεωτὶς λίμνη μετὰ τοῦ Κανωβικοῦ στόματος τοῦ Νείλου· τανῦν Μανουφ. Ἡρόδ. 2, 163. Στράβ. — ὅθεν, Μωμεμφίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικος.

Μῶφις, τό. Ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς Ἐλεφαντίνης πόλεως· ἴδε Κρῶφι. Ἡρόδ. 2, 28.

Μωφίς, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον· τανῦν Μυχιέ. Πτολμ.

Ν.

Ναάγραμμον μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, κειμένη μεσογείως, ἥτις καὶ Μαράγραμμον ἄλλως ἐλέγετο. Πτολεμ.

Ναάνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Κόρακος ποταμοῦ. Mannert. Γεωγρ. IV, σελ. 376.

Ναάρδα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ μιᾷ διώρυχος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολεμ. ε', 18.

Νάβαρις, ιδος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ. ζ., 17.

Ναβαρζάνης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον Κοδομανόν, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην ἠνώθη μετὰ τοῦ Βήσσου, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως του. Ἀρρίαν.

Ναβαταῖοι, οἱ. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιοτέρων ἐθνῶν τῆς Πετραίας Ἀραβίας, διῃρημένον εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαοὺς καὶ σχηματίζον ἓν ἴδιον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν Πέτραν· ἔκαμνον δὲ οὗτοι τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν Φοινίκων καὶ λοιπῶν ἐθνῶν τῆς Ἀσίας, μεταποιοῦντες τὰς διαφόρους πραγματείας τῆς μεσημβρινῆς Ἀραβίας καὶ Ἰνδίας. Ἔξων οἱ Ναβαταῖοι οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη τῶν Ἀράβων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν, περιερχόμενοι διαφόρους χώρας, ὅπου ἠδύναντο νὰ εὕρωσι τροφὰς ἀφθονωτέρας. Διόδρ. Σικελ. β', 48. 19', 94. ἀλλὰ μετὰ καιρὸν ἑλκόμενοι ἀπὸ τὸ κέρδος καὶ τὰς ἀλλαύσεις τῆς ἐμπορείας, ἐσχημάτισαν τακτικὰς κοινωνίας καὶ ἔκτισαν ἰδίας πόλεις, τῶν ὑποίων ὁ Πτολεμαῖος ἀπαριθμεῖ οὐκ ὀλίγας. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἰωσπ. Ἀρχ. ὁ', 7.

Ναβιανοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας. Στράβων.

Νάβις, ιδος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος περὶ τὸ 196 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν ἀπανθρωποτάτων καὶ σκληροτάτων τυράννων τῆς ἀρχαιότητος, ὑπερβὰς ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων φημιζομένους δυνάστας εἰς τὸ εἶδος τῆς τυραννικῆς καὶ αὐθαιρέτου ἀρχῆς του. Θέλων

δὲ νὰ ἐκτείῃ τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου του, ἐπαχειρίσθη τὴν κατάκτησιν διαφόρων πόλεων τῆς Πελοποννήσου, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου, ἀλλὰ πολλάκις ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ τελευταῖον ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Φιλοποιμένος πλησίον τῆς Σπάρτης, ἥτις ἔκτοτε ἡνώθη μετὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους. Πολύβ. ιγ'. Παυσ.

Ναγαδίβα, ἡ. Μία τῶν πολλῶν μικρῶν νήσων, ὅσαι κεῖται περὶ τὴν μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Πτολ. ζ'. 4.

Νάγαρα, ἡ, καὶ Διονυσόπολις. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἀρκτικῶς, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν ἀρχαίων Νύσσαν καλουμένην· τανῦν Ναγὰρ ἢ Ναγγάρ.

Νάζαδα, τά. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολεμ. ϛ', 2.

Ναζιαζός, ἡ, πρότερον Διοκαισάρεια. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρχελαΐδος.

Ναθώ, ἡ. Νομὸς τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ὁποίου τὸ ἥμισυ μέρος κατῳκεῖτο ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Ἑρμοτυβίων. Ἡρόδ. 2, 165. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολμ. Νεσὺτ καλούμενον, κείμενον μεταξὺ τοῦ Βουσιριτικοῦ καὶ Βουβαστικοῦ στομίου τοῦ Νείλου.

Ναΐς, ίδος, ἡ, = Νηΐς, ὅπερ ὅρα.

Νάϊσσος, ἡ Στέφ. Βυζ. καὶ Νέσος, Πτολ. ιγ', 9. Πόλις τῆς ἄνω Μοισίας, κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ Θρακῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας· τανῦν Νῖσα. Ζωσιμ.

Νακόλεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας. Ζωσιμ. δ', 2. Ἀμμ.

Νάμαδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρρῖαν. Περιπλ. καλεῖ Λαμναῖον· τανῦν Ναρβούδδα. Πτολεμ. ζ, ι'.

Νάμνῆται, οἱ, Namnetes. Ἔθνος μικρὸν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, ἔνθα νῦν κεῖται ἡ Nantes. Στράβ. Ναυνῆται· κατά τινας δὲ Ἀμνῖται. Διονυσ. Περιγ.

Νάνδη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας πλησίον τῆς νῦν Σελμάς. Πτολμ. ϛ', 2.

Νάννος, ὁ. Κατὰ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1244. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἀνέκαθεν ὁ Ὀδυσσεὺς· κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν, πλησίον τῶν ὁποίων διῆγε τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του.

Ναυνώ, οῦς, ἡ. Ὡραία τις αὐλήτρια, τῆς ὁποίας ἠράσθη ὁ ποιητὴς Μίμνερμος, γράψας δι' αὐτὴν πολλὰ ἐκ τῶν ποιημάτων του. Ἀνθολ.

Νάξιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πολέμωνος βασιλεύς τῶν Καρῶν, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν νῆσον Δίαν, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Νάξον. Διόδ. Σικ. ε, 51.

Νάξος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νῆσος Νάξος. Στέφ. Βυζ.

Νάξος, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωριζομένη ἀπὸ τῆς νήσου Πάρου δι' ἑνὸς στενωτάτου ἰσθμοῦ, ἀρχαιόθεν Δία καλουμένη, μὲ μίαν λατρευομένου ἐξαιρέτως ὁ Βάκχος. Ἦν δὲ ἡ νῆσος πρὸ πάντων τὸν ἄριστον μεταξὺ τῶν λοιπῶν μικρὰ Σικελία, θεωρουμένη ἰδίως ὡς ἱερὰ τοῦ Διονύσου. Κατὰ Διόδ. Σικλ. οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ὑπῆρχον Θρᾶκες, μεταβαίνοντες ἀνέκαθεν τὴν πειρατείαν· ἀκολούθως δὲ ἐλθόντες ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας οἱ Κᾶρες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ναξίου, διέμειναν ἐπ' αὐτῆς, ἀφ' ὅτου καὶ ὠνομάσθη ἡ νῆσος αὕτη Νάξος· συνίστων δὲ οἱ Νάξιοι τὸ πάλαι μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, πολεμήσαντες καὶ αὐτὴν τὴν Πάρον καὶ Ἀνδρίους καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἑνωθέντες μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἔδειξαν μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς μάχην· τανῦν Νάξος ἡ Νάξία. Ὁμ. Ἰλ. Ἀπολ. 44. Ἡρόδ. Διοδρ. Σικλ. ἑ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τὸ ὄρος Ταῦρον, οὖσα πρώτη Ἑλληνική ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, συσταθεῖσα περὶ τὸ πρώτον ἔτος τῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος· τανῦν Kastel-Schiso. Ἡρόδ. Θουκυδ. δ', 25. καὶ ἡ Χαλκιδική καλουμένη. Ὅτε δὲ ἡ πόλις αὕτη κατεστράφη ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου, οἱ ἐν αὐτῇ Νάξιοι ἔκτισαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Ταύρου τὴν πόλιν Ταυρομένιον, τὴν ὁποίαν ὁ Πλίνιος ἐπαινεῖ ἰδιαιτέρως συγκρίνει μετὰ τῆς Νάξου. — ὅθεν, Νάξιος, ία, ιον. Τῆς Νάξου ἢ ἐκ τῆς Νάξου ὤν. — ἡ Νάξιος θεόνυμφη. Πίνδ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τῆς Νάξου. Ἡρόδ. ἔτι δὲ, Ναξιουργής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐν Νάξῳ εἰργασμένος. Ἀριστ.

Ναπαῖαι, αἱ. Οὗτοι ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅσαι τῶν Νυμφῶν διέτριβον εἰς τὰ νάπη καὶ δάση.

Νάπαρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ἐμβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν κατὰ Mannert, ὁ νῦν Ἄρτζες ἐν τῇ Βλαχίᾳ, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Πράσβα. Ἡρόδ. 4, 48.

Νάπης, ἡ. Τόπος τις δασώδης ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου.

Νάρ, ρος, ὁ, Nar. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεκινδύνευσε ἔτι λείψανά τινα τῆς γεφύρας, τὴν ὁποίαν ἵστησεν ἐνταῦθα ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος· τανῦν Νέρα, ἑνούμενος μὲ τὸν Τίβεριν. Στράβ.

Νάραγαρα, τά, Naragara. Λιβ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη πλησίον τῆς Ζάμης. Πολύβ. ιε', 5. ἔνθα ἄλλως Μάργαρον κεῖται.

Νάρβων, ωνος, ἡ, Narbo. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς παλαιᾶς Γαλλίας πρωτεύουσα τῆς μετὰ ταῦτα Ἰδίας Ναρβωνικῆς καλουμένης Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτακος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον· τανῦν Narbonne. Στράβ. Νάρβων. Πολύβ. — 2) Ναρβών, ὁ, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ῥέων διὰ τῆς πόλεως Ναρβῶνος,

ἄλλως καὶ Ἀταξ καλούμενος, Πολύβ. — ὅθεν Ναρβωνίτης, ου, θηλυκ. ἡ Ναρβωνῖτις, ιδος. Ὁ κάτοικος τῆς Ναρβῶνος· καὶ ἐπίθετ. τῆς Ναρβῶνος ἢ εἰς τὴν Ναρβῶνα ἀνήκων. Στράβ. ἡ Ναρβωνῖτις καὶ Ναρβωνησία, Στράβ. δ'. Gallia Narbonensis. Μία τῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν τῆς πάλαι Γαλλίας, ἥτις ἀκολούθως καὶ ἰδίως Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία, Provincia Romana ἐκαλεῖτο, συνορεύουσα μεσημβρινῶς μὲ τὸν Γαλλικὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀκουιτανικὴν Γαλλίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὸν Ῥόδανον ποταμὸν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὰς Ἄλπεις, διὰ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Κατὰ Στράβ. δ'. εἶχεν ἡ χώρα αὕτη σχῆμα ἑνὸς παραλληλογράμμου. Πτολμ. β', 20. Κατῳκεῖτο δὲ τὸ πάλαι ὑπὸ ἑπτὰ ἐπισήμων λαῶν, οἵτινες ἦσαν, οἱ Βέβρυκες ἢ Σαρδόνες, οἱ Βολκαί, οἱ Ἡλουῖοι ἢ Ἕλβιοι, οἱ Ἀλλοβρόγες, οἱ Καυάρες, οἱ Οὐισιόνδιοι καὶ οἱ Σάλυες. Στράβ. Πτολμ.

Ναρθάκιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενοφ. Κατὰ Πλουτ. καὶ πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς Φαρσάλου.

Ναρισταί, Δίων Κάσσ. 71, 21. καὶ Οὐαριστοί, Πτολεμ. β', 11. Narisci. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαρκομάνων καὶ Ἑρμουνδούρων ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Βαυαρίᾳ. Τακτ.

Ναρκαία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Ναρκαῖος. Παυσ. ε', 16.

Ναρκαῖος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Βάκχου, ὅστις ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῶν συνεχῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους εἶχε μὲ τοὺς πλησιοχώρους λαούς, ἔκτισεν εἰς τὴν Ἦλιδα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ. ε', 16.

Νάρκισσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῆς νύμφης Λιριόπης, περὶ τῆς ὡραιότητος τοῦ ὁποίου καὶ τῆς μέχρι τέλους δυστυχίας του ἀναφέρονται πολλὰ ὑπὸ τῶν νεωτέρων μυθογράφων. Κατὰ Παυσ. θ', 31. ἐγεννήθη ὁ Νάρκισσος οὗτος εἰς τὰς Θεσπιὰς ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τῆς διδύμου αὐτοῦ ἀδελφῆς, τὴν ὁποίαν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν καὶ παντάχοῦ εὐρίσκετο μετ' αὐτῆς, κατατακόμενος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τῆς λύπης, μετεμορφώθη τελευταῖον εἰς ὁμώνυμον ἄνθος. Κτλ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πίνων ποτὲ ὕδωρ ἐκ τινος πηγῆς καὶ ἰδὼν τὴν μορφήν τοῦ προσώπου του εἰς αὐτήν, ἐρωτεύθη τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὸ ἀγαπώμενον τοῦτο ἀντικείμενον, ἐφθάρη τελευταῖον ὑπὸ τῆς ἀμηχανίας. Κον.

Νάρνία, ἡ, Narnia. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Νάρος ποταμοῦ, τανῦν Narni. Στράβ.

Νάρραγα, ἡ. Διώρυξ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἕως τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας. Ξενοφ. Πλίν.

Νάρυξ, υκος, ἡ, καὶ Νάρυκος, ἡ, ἔτι δὲ τὸ Ναρύκιον. Πόλις ἀρχαία τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων, κειμένη πλησίον τῆς Ὀποῦντος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αἴας υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ναρύκιος, οἱ κάτοικοι.

Νασάμων, ωνος, ὁ (υυ-). Υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, ἀδελφὸς τοῦ Ἠσφαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Ἀγορᾷ Ναταμῶνες. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1496.

Νασαμῶνες, οἱ, ἐνικ. Νασαμών, ῶνος. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἄνω ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης Σύρτεως, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ νομαδικὸν βίον καὶ ὄντες ὑποτελεῖς εἰς τοὺς Καρχηδονίους. Ἡρόδ. 4, 172. ὕστερον δὲ κατῴκουν ἐντὸς τῆς Μαμαρικῆς χώρας. Στράβ.

Νασικᾶς, ᾶ, ὁ, Nasica. Ὄνομα ἐπισήμου οἰκογενείας ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν παλαιῶν Ῥωμαίων. Στράβ.

Νᾶσος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ νῆσος. Ἐν μέρει τῆς παλαιᾶς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἴδε Ὀρτυγία.

Νάστης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Νομίονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἐλθὼν ἡγεμὼν τῶν Καρῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 867.

Ναυάριος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ.

Ναύβαρον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐν τῇ νῦν Ταρταρίᾳ τῆς Εὐρώπης. Πτολ.

Ναυβολίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ναυβόλου, ὁ Ἰφιτος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 518. — 2) Ὁ Κλυτόνηος. Ἀπολ. Ῥόδ. — 3) Εἷς τῶν Φαιάκων, Ὁμρ. Ὀδσ.

Ναύβολος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀρσίλοχου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίτου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολ. Ῥόδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Λέρνου καὶ πατὴρ τοῦ Κλυτονήου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 135.

Ναυκλείδας, ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ναυκλείδης. Πλαταιεύς τις, παρὰ Θουκυδ. β', 2. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Αἰλ. ποικιλ. Ἱστορ. δ', 7. Υἱὸς τοῦ Πολυβιάδου.

Ναύκλης, ἑους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις στρατηγός. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ, ι'.

Ναυκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκυδ. δ', 129.

Ναύκρατις, ιος, καὶ εως, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Ναυκρατίτου νομοῦ ἐν τῷ Δέλτᾳ τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμάσιος, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκαμνον τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον. Ἡρόδ. 2, 97. Πλάτ. — ὅθεν, Ναυκρατίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικος. — Ναυκρατιτικός, ή, όν. Τῆς Ναυκράτεως ἢ εἰς τὴν Ναυκρατιν ἀνήκων. Δημοσθ.

Ναυκυδής, ου, ὁ (ῡ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν 95 Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας διὰ τοὺς Κορινθίους ἓν ἄγαλμα τῆς Ἥβης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. Παυσ. Κορίν.

Ναύλοχος, ὁ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀποικία τῶν ἐκ Μεσημβρίας Θρᾳκῶν. Στράβ — 2) Πόλις μικρὰ καὶ λιμὴν τῶν ἀρκτικῶν περικλίων τῆς Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς τῶν Μυλῶν. Ἀππιαν. ε', 67.

Ναύμαχος, ὁ. Ἑλλην. κύρ. ὄνομ. παρὰ Στοβ.

Ναύπακτος, ἡ, Naupactum Λιβ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν τῆς πατρίδος των ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, συγκατῳκίσθη εἰς τὴν χώραν αὐτῶν· ταυτὸν Λέκανδος. Θουκ. α', 103. — ὅθεν, Ναυπάκτιος, ία, ιον. Τῆς Ναυπάκτου ἢ ἐκ τῆς Ναυπάκτου ὤν. Αἰσχύλ. καὶ, Ναυπακτικός, ὁ κάτοικος. Θουκ. — 2) Ναυπακτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν Ναύπακτον ἀνήκων. Ἀπολδ.

Ναυπιδάμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Αἰγίαν. Ὑγῖν. μύθ. 14.

Ναυπλία, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου μὲ λιμένα, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναυπλίου γιοῦ τοῦ Ποσειδῶνος· κατὰ δὲ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναῦς καὶ πλέω, διὰ τὰ αὐτόθι συνεχῶς εἰσπλέοντα πλοῖα. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου δὲν ἐφαίνετο πλέον ἡ πόλις αὕτη· τὰ ὖν κεῖται ἐπ' αὐτῆς ἡ πλησίον αὐτῆς, ἡ σχυρὰ πόλις Ναύπλιον, ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων Napoli di Romania καλουμένη. Ἡρόδτ. 6, 76. — ὅθεν, Ναύπλιος, ία, ιον. Τῆς Ναυπλίας ἢ εἰς τὴν Ναυπλίαν ἀνήκων· ὁ Ναύπλιος λιμήν, = Ναυπλία. Εὐριπ. Ὀρέστ. 767. καὶ πλοῖα Εὐριπ. Ἠλεκτ. 451. — ἡ Ναυπλία χθών. Εὐριπ. — 2) Ναυπλίειος, α, ον, = Ναύπλιος. Εὐριπ. Ὀρέστ. 54. — 3) Ναυπλιεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ναυπλιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Ναυπλίου, = Προῖτος. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 136

Ναύπλιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμυμώνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ναυπλίαν εἰς Πελοπόννησον. Ἀπολδ. β', 1, 4. Παυσ. β', 38 ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων ἀρχαίων θαλασσοπόρων καὶ παραιτητῶν τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων. Εἰς τοῦτον παρέδωκεν ὁ φίλος του Ἀλεὸ βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας τὴν ἰδίαν θυγατέρα Λύγην νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς ξένην χώραν, πληροφορηθεὶς ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον, τὴν ὁποίαν ὁ Ναύπλιος κομίσας εἰς τὴν Μυσίαν, ἐγχείρισεν εἰς τὸν αὐτόθι βασιλέα Τεύθραντα. Ἀπολδ. γ', 9, 1. Παυσ. η', 48. — 2) Τίὸς τοῦ Κλυτονήου καὶ ἀπόγονος τοῦ προτέρου Ναυπλίου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ ἔμπειρος τῆς ναυτικῆς τέχνης, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 134. — 3) Ὁ ἐξ Εὐβοίας, ἔμπειρος θαλασσινὸς καὶ οὗτος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Κατρέως, ἐγέννησε τὸν περίφημον Παλαμήδην. Θέλων δὲ νὰ ἐκδικηθῇ ὁ Ναύπλιος τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ υἱοῦ του Παλαμήδους φονευθέντος διὰ πανουργίας τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ἀνάψας πυρὰς εἰς τοὺς περὶ τὴν Εὔβοιαν βράχους ἐν ᾧ τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων ἐπέστρεφον, ἤλκυσεν αὐτὰ οὗτος ἐν καιρῷ νυκτός, ὥστε πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἐναυάγησαν αὐτόθι ἐλπίζοντα νὰ εὕρωσι τόπον ἀσφαλῆ διὰ ν' ἀράξωσιν. Ὑγῖν. Λουκ. Ὁ Ἀπολδ. β', 1, 4. συγχέει τὸν Ναύπλιον ταῦτον μετὰ τοῦ πρώτου. παρβλ. Hyne. εἰς Ἀπολδ. σελ. 274.

Ναύπορτον, τό, Nauportus. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παιονίας χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας. Στράβ.

Ναυσιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδ. α', 2, 6.

Ναυσίθοος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σχερίαν ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, ἔνθα πρῶτον ἐβασίλευσεν. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλκίνοος ὑποδέχθη τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, Ὅμρ. Ὀδ. Η, 56. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Καλυψοῦς ἀδελφὸς τοῦ Ναυσιθόου. Ἡσιόδ. Θεογ. 1017. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Ὑγῖν. μύθ. 125.

Ναύσταθμος, ὁ. Κώμη καὶ ὁρμητήριον τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Στράβ.

Ναύσων, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα ὡσαύτως θυγατηρ τοῦ ναύτου, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1309.

Ναύτακα, τά. Πόλις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν τῇ Παρτίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὤξου ποταμοῦ. Ἀρρ. Ἀνάβ. γ', 28.

Ναυτεύς, ἥος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἑνὸς τῶν Φαιάκων. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 112.

Ναυφάντη, ἡ. Ὄνομα κύρ. πλοίου. Ἀριστ.

Νέαιθος, ὁ, Neaethus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κρότωνος. Στράβ. καὶ Νηλαιθος, Θεοκρ. ταυτὸν Neto.

Νείαιρα, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ Φαέθουσαν. Ὅμρ. Ὀδ. Μ, 133. — (2) Θυγάτηρ τοῦ Πηρέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἄλκου, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὴν Αὐγην, τὸν Λυκοῦργον καὶ Κηφέα. Ἀπολδ. γ', 9, 1. Παυσ. — 3) Θυγάτηρ ἢ γυνὴ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ καὶ μήτηρ τῆς Εὐάδνης. Ἀπολδ. β', 1, 2. — 4) Θυγάτηρ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τῆς Ἀρτεμιδος. Ἀπολδ. γ', 5, 6. — 5) Περιβόητος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας φέρεται εἰς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλει ὁ Ἀθήναιος ἐν βιβλ. η', σελ. 573.

Νεάνδρεια, καὶ Νεανδρία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου· διὰ τοῦ ει, παρὰ Σκύλ. Στέφ. Βυζ. διὰ δὲ τοῦ ι, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Νεανδρεῖς, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1.

Νέανδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πεττικοῦ τυράννου ἐν Λέσβῳ, ὅστις μαθὼν ὅτι ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως ἐκίνει ποτὲ τὰ θηρία καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους, ἠθυνήθη διὰ δωροδοκίας νὰ λάβῃ αὐτὴν παρὰ τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Λέσβῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο αὕτη κρεμαμένη, ἐλπίζων ὅτι καὶ οὗτος θέλει ἠμπορέσει δι' αὐτῆς νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν τὰ ἄψυχα ὄντα· ἀλλὰ μόλις κρούσας αὐτὴν, παρώξυνε τοσοῦτον τὰ ἄγρια θηρία, ὥστε κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν καταλυσασμένων σκύλων. Λουκ. πρὸς ἀμαθ 12. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς Ἕλλην καὶ ῥήτωρ ἐκ Κυζίκου, μαθητὴς τοῦ Φιλίσκου, γράψας διαφόρους ῥητορικοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδείς. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Π, σελ. 311. ἔτι δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Νεάνθης γραφ. παρὰ Στράβ.

Νεάπολις, εως, ἡ (Νέη πόλις, Ἡρόδτ.). Πόλις ἐπίσημος τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρατῆρος, πρότερον Παρθενόπη καλουμένη, οὖσα ἀνάκαθεν ἀποικία τῶν Κυμαίων, ἥτις ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας διετήρησεν ἀεὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς Ἑλληνικὴν πολιτείαν καὶ κοινωνικὴν σύστασιν, μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι εὐηρεστοῦντο μεγάλως νὰ διατρίβωσι χρόνον ἱκανόν, φιβασκόμενοι πολλὰ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σοφῶν καταστημάτων τῶν Ἑλλήνων· ταυτὸν Νεάπολις, Naple καθέδρα τοῦ βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν. Πολύβ. Λιβ. — 2) Ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, πρότερον ὁ Τιμενίτης καλούμενον. Πολύβ. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μὲ λιμένα. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Σαρδινίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ταυτὸν Oristano. Πτολεμ. γ', 3. Πλίν — 5) Πόλις τῆς Κολχίδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, ταυτὸν Ναββακί. Σκυλ. — 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς Σαμαρίας χώρας, πρότερον Σιχὲμ καλουμένη. Ἰοσηπ. — 7) Πόλις ἐπίνειος τῆς Παρχηδονικῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ, ἄλλως καὶ Ἀσπὶς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν Καρχηδονίων, ἀπ' οπου ὑπῆρχεν ἡ συντομωτέρα διάβασις ἐκ Σικελίας εἰς τὴν Ἀφρικήν. Θουκυδ. ζ', 50. — 8) Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θρᾴκῃ πλησίον τῆς Ἀφυτεως ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 123. — 9) Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη πλησίον τῆς Χέμμεδος. Ἡρόδτ. 2, 91. κατὰ d'Anville Καινὴ πόλις, Πτολμ. ταυτὸν χωρίον Κενέ. (παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέρ. συγγραφ. εὑρηται κεχωρισμένον, Νέη πόλις, Ἡρόδτ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Νεαπόλεως. Στράβ. αἰτιατ. Νέαν πόλιν. Θουκ. καὶ Στράβ.)

Νεαπολίτης, ου, ὁ (ῑ). Ὁ κάτοικος τῆς Νεαπόλεως. Πολύβ.

Νέαρχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Δημοκρατείας ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀνδροτίμου, ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ περιπλεύσας μὲ τὸν Μακεδονικὸν στόλον ὅλον τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀντιμάμφιον αὐτὸν διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησίν του μ' ἕνα χρυσοῦν στέφανον. Ἀρρίαν.

Νεβρίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα δούλης, παρὰ Λουκ.

Νέβρισσα, ἡ, καὶ Νάβρισσα. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουρδητανῶν· ταυτὸν Lebrija. Στράβ.

Νεβροφόνη, ἡ. Νύμφη τις καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος. Καλλιμ.

Νεβροφόνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης. Ἀπολδ. α', 9, 17.

Νεβρώδη, τὸ. ἴδε Νευρώδη.

Νέδα, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις κατά τινα ἐγχώριον διήγησιν τῶν Ἀρκάδων λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Δία καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ ἐν Μεσσηνίᾳ Νέδα ποταμός. Παυσ. η', 47. Σχολ. Καλλιμ. εἰς Δία. 33.

Νέδα, ἡ, Ionia. Νέδη. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος· ταυτὸν Βουτζί. Στράβ. Καλλιμ. εἰς Δία. 38.

Νεδουσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ὁ Νέστωρ ἐπὶ τοῦ Νέδοντος ποταμοῦ, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας. Στράβ. ί.

Νέδων, οντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πολίχνην, ἐκβάλλων πλησίον τῶν Φερῶν εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον. — ὅθεν, Νεδουσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ.

Νειλεύς, έως, ὁ, = Νηλεύς, ἅπαρ ὅρα.

Νειλόπολις, εως, ἡ Πτολ. δ', 5. καὶ Νείλου πόλις, Ἀνδολγ. Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Εἰς ταύτην ἔτρεφετο 40 ὁλοκλήρους ἡμέρας ὁ μόσχος, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἔφερον εἰς τὴν Μέμφιδα, ὅτε ἀπέθνησκεν αὐτόθι ὁ βοῦς Ἄπις· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης ἵστατο ἔτι μία πυραμίς. Στέφ. Βυζ.

Νεῖλος, ὁ, Nilus. Ὁ μέγας καὶ μόνος ποτα-

μός τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ χώρα αὐτὴ χρεωστεῖ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ γονιμότητα, Ἑβραϊστ. Μαχὲρ Μιζραΐμ καὶ Ἰαρὸ καλούμενος· παρ' Ὅμ. δὲ Αἴγυπτος, ὅπερ ὄρα· πρῶτον δὲ παρ' Ἡσ. Θεογ. 338. εὑρηται τὸ ὄνομα Νεῖλος. Περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ καὶ γεωγράφοι διαφόρους γνώμας, ἐν γένει δὲ ἔθετον αὐτὰς ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ περὶ τὰ ὄρη τῆς Σελήνης. Στράβ. ιζ'. Ἡρόδ. Ὁ Ἐρατοσθένης καὶ Στράβων καλοῦσιν αὐτὸν Ἀσταβόραν καὶ Ἄσταπον, ἐκ τῆς ἑνώσεως τῶν ὁποίων τούτων ποταμῶν σχηματίζεται περὶ τὴν νῆσον Μερόην ὁ μέγας πρὸς ἄρκτον φερόμενος ῥοῦς τοῦ Νείλου· περὶ δὲ τὴν Κεραύσαρον πόλιν χωρίζεται οὗτος εἰς δύο μεγάλους βραχίονας, διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ ἓν μέγα τρίγωνον ὡς νῆσος Δέλτα καλούμενον, ἀπώτερον δὲ χωρίζεται αὐθις εἰς πολλοὺς ἄλλους βραχίονας ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ὅπου οἱ ἀρχαῖοι ἔθετον ἑπτὰ στόμια αὐτοῦ, τὸ Πανωβικὸν στόμα, τὸ Βολβιτινόν, τὸ Σεβεννυτικόν, τὸ Φατμητικόν, τὸ Βουβαστικόν, τὸ Σαϊτικὸν καὶ τὸ Πηλουσιακόν, τῶν ὁποίων τὰ ἐξ κατὰ Ἀριστοτ. Μετ. α', 14. φαίνεται ὅτι ἦσαν χειροποίητα καὶ οὐχὶ τοῦ ποταμοῦ· παρβλ. Στράβ. ιζ'. Διόδ. Σικελ. α', 33. Πτολ. δ', 5. — ὅθεν ἑπτάπορος. Μέσχ. β', 58. παρὰ δὲ Ἡροδ. 2, 10. πεντάστομος. — 2) Ἐν τῇ Μυθολογίᾳ παρίσταται ὁ Νεῖλος ὡς μία ἐγχώριος Αἰγυπτιακὴ θεότης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡσ. Θεογ. 338. λέγει τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὁ δὲ Πίνδ. Πυθ. 4, 90. παῖδα τοῦ Κρόνου· κατὰ Ἀπολλόδ. β', 4. θυγάτηρ τοῦ Νείλου ὑπῆρχον ἡ Μέμφις, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἔπαφος. Ἐλάτρευον δὲ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὸν Νεῖλον ὡς ἕνα τῶν κορυφαίων παρ' αὐτοῖς θεῶν, ὀνομάζοντες αὐτὸν πατέρα καὶ διατηρητὴν τῆς χώρας των καὶ πανηγυρίζοντες πρὸς τιμήν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Νειλῷα ἱερὰ περὶ τὸς θερινὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου· εἰς δὲ τὴν Νειλόπολιν ὑπῆρχε καὶ εἰς ναὸς αὐτοῦ. Πλούτ. Ἴσ. Ὀσ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Νειλαῖος καὶ Νειλεῖος, εία, εῖον· ἔτι δὲ Νειλαιεύς, έως, ὁ. Τοῦ Νείλου ἢ ἐκ τοῦ Νείλου ὤν. Ἀνθολ. — β) Νειλαῖς, ἴδος, ἡ. Ἡ ἐν τῷ Νείλῳ κειμένη. Ἀνθλ. — Νειλωΐδες πυραμίδες. Ἀνθολ. — γ) Νειλῴτης, ου, θηλυ. Νειλῶτις, ιδος, ἡ. Ὁ περὶ τὸν Νεῖλον ἢ ἐν τῷ Νείλῳ εὑρισκόμενος. Αἰσχύλ. Προμ. 820. — δ) Νειλῷος, φία, ῷον, = Νειλαῖος, Λουτ. τὰ Νειλῷα, προσωπικμ. ἱερά. — ε) συνθ. Νειλογενής, οῦς, Νειλολαλής, Νειλοθερής, Νειλόρρυτος, κ. τ. λ. ὅρα ἐν Λεξικ.

Νεκρόπολις, εως, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν προάστιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο πολλοὶ τάφοι. Στράβ.

Νεκτανεβός, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὠχου, ἄρξας ἐν καιρῷ τῆς πρὸς καιρὸν ἀνεξαρτησίας τῶν Αἰγυπτίων ἀπὸ τῆς Περσικῆς συναστείας, διαδεχθεὶς τὸν Ταχὼ διὰ βοηθείας τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου περὶ τὸ 365 ἔτος πρὸ Χρ. νικηθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐβιάσθη νὰ ἀφήσῃ δι' ὅλου τὴν Αἴγυπτον εἰς αὐτούς, φυγὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰθιοπίας.

Νεχαώ, ὡ, ὁ, Αἰγυπτ. Νεκών, Νεco ἢ Νεchó, Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ψαμμητίχου. Ἡρόδ. 2, 152. — 2) Τὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617-601 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων μάχας. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐδοκίμασε πρῶτον νὰ ἑνώσῃ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μὲ τὸν Νεῖλον ποταμὸν διὰ μιᾶς μεγάλης διώρυχος, συνδέων οὕτω τὴν θάλασσαν ταύτην μετὰ τῆς Μεσογείου, εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἐπίροχθον ἐργασίαν ἠφανίσθησαν περίπου 120,000 ἄθρωποι ἕως οὗ μέχρι τέλους διὰ διαταγῆς τοῦ μαντείου παρητήθη δ' ὅλου τοῦ ἐπιχειρήματος. Ἡρόδ. 2, 158. Οὗτος ἔκαμεν ἔτι νὰ περιπλεύσωσι Φοίνικικὰ πλοῖα ὅλην τὴν Ἀφρικήν. Ἡρόδ. 4, 52. βασιλεύσας δὲ δεκαεξ χρόνους, ἀφῆκε τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ψάμμιν.

Νέμαυσός, ἡ, Nemausus. Πόλις τῆς Narβωνίτιδος Γαλλίας, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς αὐτόθι Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας λεγομένης· ταυτὸν Nismes. Στράβ.

Νεμία, ἡ, Ἰων. Νεμέη, ποιητ. Νεμείη. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ τῶν Κλεωνῶν καὶ τοῦ Φλιοῦντος. Θουκυδ. γ', 95. Παυσ. β', 15. — 2) Τόπος δρυμώδης πλησίον τῆς Νεμέας, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Νεμαίου Διός. Ἐνταῦθα ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν Νέμειον λέοντα, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν οἱ περίφημοι Νεμειακοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχεμόρου. Ἡσ. Θεογ. 331. Πίνδ. — 3) Ποταμὸς, πηγάζων πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Ἀργολίδι, ὅστις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας καὶ Κορινθίας χώρας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Κισσαῖον κόλπον. Στράβ. Αἰσχ. — ὅθεν ἐπίρρ. Νεμέᾳ, ὡς Πυθοῖ, ἐν τῇ Νεμέᾳ. Πλάτ. καὶ Νεμέηθεν, ἐκ τῆς Νεμέας. Καλλιμ. — Νεμαῖος, αία, αῖον, Τῆς Νεμαίας ἢ ἐκ τῆς Νεμαίας ὤν. Πίνδ. Ζεὺς ὁ Νεμαῖος, καὶ Νεμεαῖος, αίου, ἡ· ἰδιαίτερ. θηλυ. ποιητκ. τύπ. τοῦ Νεμαῖος, Νεμεαὶ ἱερομηνία. Πίνδ Νεμ. 3, 2. — ἔτι Νεμειαῖος, αία, αῖον, ποιητκ. ἀντὶ Νεμαῖος. Ἡσ. Θεογ. 328. — Νέμειος, εία, ειον. Τῆς Νεμέας, Εὐριπ. συνηθεστ. παρὰ τοῖς πεζ. Θουκιδ. Δημ. Λουκ. ἔτι δὲ Νέμειος, ὁ, ἡ, ον. Ἀνθολ. Ὁ Νέμειος λέων. Ὁ φοβερὸς τῆς Νεμέας λέων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Ὀρθρου, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον ἐν τῷ περὶ τὴν Νεμέαν δρυμῷ καὶ προξενῶν μεγάλην φθορὰν εἰς ὅλην τὴν περιῳ χώραν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς σφίγξας μὲ τὰς χεῖράς του, ἐθανάτωσε κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέους, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ μετεχειρίζετο εἰς τὰς λοιπὰς ἐκστρατείας του ὡς ἐπανωφόριον. Διόδ. Σικελ. δ', 11. Ἀπολλόδ. β', 5, 1. — τὰ Νέμεια, = Νέμεα. οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες. Πίνδ. — Νέμεος, έα, εον. Τῆς Νεμέας ἢ Νεμεαιός. Θεόκρ. αἱ παρ' Ἀ-

πολλόδ. ὁ Νέμεος λέων. — Νεμεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Νεμέας. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ Νεμεήτης, ου, Στέφ. Βυζ.

Νέμεα, καὶ Νέμεια, τά. Οἱ περίφημοι ἐν Νεμέᾳ τελούμενοι ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὸν Θοηδρομιώνα μῆνα, συνταθέντες ἐνταῦθα πρῶτον ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡρώων, οἵτινες ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Πολυνείκους κατὰ τῶν Θηβῶν, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ παιδὸς Ἀρχεμόρου ἢ Ὀφέλτου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Νεμαίου Διός, ὅτε ἐνίκησε τὸν φοβερὸν τῆς Νεμέας λέοντα. Εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων τούτων ἐδίδετο ὡς βραβεῖον στέφανος ἐξ ἐλαίας ἢ κισσοῦ. Ἀπολλόδ. Παυσ.

Νέμειον, τό. Ναὸς τοῦ Νεμαίου Διός ἐν Λοκρίδι, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἡσίοδος. Θουκ. γ', 96.

Νεμεσιανός, ὁ. Ποιητὴς Καρχηδόνιος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ γράψας Κυνηγετικά, Ἁλιευτικὰ καὶ Ναυτικά, ἐξ ὧν μόνον τὸ τῶν Κυνηγετικῶν ποίημα διεσώθη καὶ τινες ἐκλογαί. Φαβρ. Δατ. βιβλ. III, σελ. 5.

Νεμέσιος, ὁ. Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης, συγγράψας μίαν πραγματείαν περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός, Ἡσ. Θεογ. 223. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 198. κατὰ Παυσαν. Ἀχ. 5. θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ κατ' ἄλλους θυγάτηρ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς εὐθύτητος καὶ δικαιοσύνης, τιμωρὸς πάσης ὕβρεως καὶ δυναστείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέδιδον καὶ τὴν ἐπίστασίαν τῆς τῶν νεκρῶν κηδείας· παριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τὴν μορφὴν μιᾶς κομψοῦ γυναικός, ἔχουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον καὶ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα ἓν ἐλάδον ἢ ἓν μέτρον. Παυσ. α', 23. Πρῶτον ὁ Ἄδραστος ἤγειρε πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἕνα ναὸν ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' οὗ καὶ Ἀδράστεια αὕτη ἐπωνομάζετο. Στράβ. ιγ'.

Νεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δυκάμβους, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀρχίλοχος. Ἀνθολγ. Ἴδε Λυκάμβη.

Νεοκαισάρεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Δύκου ποταμοῦ ταυτὸν Νικόσαρα. Στέφ. Βυζ.

Νεοκλέης, Ἰωνικ. ἀντὶ Νεοκλῆς.

Νεοκλείδης, ου, ὁ. Δημόσιος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ὁ ἀπατήσας τὸ ταμεῖον τῆς πολιτείας. Ἀριστοφ. Πλουτ. 665. καὶ Ἐκκλ. 255.

Νεοκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θεμιστοκλέους. Ἡρόδ. 7, 143. — 2) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου. Ἀθήν. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Νεόμηρις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Νέον τεῖχος, τό. Πόλις τῶν Αἰολέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ ἐν Μυσίᾳ. Ἡρόδ. 1, 149. — 2) Φρούριον τῆς Θρᾴκης, κείμενον παραθαλασσίως· ταυτὸν Ἀβαδσγίκ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 5, 8.

Νεοπτολέμεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Δελφῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀποθανόντος ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν. Ποτιαρ. Ἀρχ. 908.

Νεοπτόλεμος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Πύῤῥου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, γεννηθέντος εἰς τὴν νῆσον Σκύρον, καθ' Ὅμ. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Φθίαν μετὰ τῶν Μυρμιδόνων, ἐβασίλευσεν αὐτόθι ἐν ἡσυχίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 327. Ὀδ. Λ, 508. κ.τ.λ. Κατὰ δὲ τὴν διήγησιν ἄλλων ποιητῶν μεταβὰς εἰς τὴν Ἤπειρον ἐσύστησεν αὐτόθι ἴδιον βασίλειον, εἰς τὸ ὁποῖον διέμεινον ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ δεσπόζοντες· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου. Πίνδ. Κατὰ Παυσ. ι', 26. ὠνομάσθη τὸ πρώτον Πύῤῥος ὑπὸ τοῦ πάππου του Δυκομήδους· ὕστερον δὲ Νεοπτόλεμος ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ Φοίνικος, διότι εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἤρχισεν ὁ Ἀχιλεὺς εἰς πολλὰ νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν τὰς πολεμικὰς πράξεις του. — 2) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. Παυσ. — 3) Τὸς τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ὅστις πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου, ὑστερήθη τοῦ θρόνου του καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. — 4) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀρμενίας· ὕστερον δὲ πολεμῶν μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐναντίον τοῦ Εὐμένους, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου εἰς μίαν μάχην. — 5) Περίφημος ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τὸν ὁποῖον ὁ ἡγεμὼν οὗτος διέφθειρεν ἐλκύσας αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος του. Δημ. — 6) Παρὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 299. ἀναφέρεται Νεοπτόλεμός τις συγγραφεὺς Ναυκρατικῶν, καὶ παρ' Ἀθην. ι', εὑρηνται ποιήματά τινα αὐτοῦ καὶ ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 412.

Νέπετα, ἡ, καὶ Νέπιτα, Nepo, Nepet. Πόλις τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ὕστερον κατασταθεῖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στράβ Πτολ. γ', 1.

Νερούοι, οἱ, Nervii. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, καταγόμενοι ἐκ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἑνεγάου καὶ Ναμοῦρ χώρᾳ. Στράβ.

Νέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ἄλλως καὶ Κελτικὸν ἄκρον καλούμενον Promontorium Artabrum ἢ Celticum· ταυτὸν Capo Finisterre Στράβ.

Νέρων, ωνος, ὁ, Nero, Κλαύδιος. Τὸς τοῦ Δομιτίου καὶ τῆς Ἀγριππίνης θυγατρὸς τοῦ Γερμανικοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης διὰ συνεργείας τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὸ 807 ἔτος ἀπὸ κτ. Ῥωμ. ἐφάνη κατ' ἀρχὰς εἷς τῶν συνετωτέρων καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, βοηθῶν πολλοὺς τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐνδεῶν καὶ ἀπωτρέπων αὐστηρῶς πᾶσαν ἀσέλγειαν καὶ παρανο-

μίαν τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ ἐμβριθὴς οὗτος καὶ ἔξοχος χαραντὴρ τοῦ Μονάρχου τούτου ἠρξατο νὰ λαμβάνῃ ἐνδυνσιν ὅλως ἀναντίαν τῆς προτέρας διὰ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀπανθρώπων πράξεών του, φονεύσας πρῶτον τὸν νέον Βριττανικὸν υἱόν του ἀποδειχθέντος Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ νόμιμον διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ῥωμαίων, ἐκμεύσας καὶ ὅλα αὐτοῦ τὰ κτήματα, ἀκολούθως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα Ἀγριππίνην καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλον καὶ σοφὸν σύμβολόν του Σένεκαν· ἀποβαλὼν δὲ καὶ τὴν ἀνάρετον αὐτοῦ σύζυγον Ὀκταβίαν, ἔπεμψεν ἐξόρεστον εἰς μίαν νῆσον ὅπου μετ' ὀλίγον ἐπροστάξε νὰ τὴν φονεύσωσιν, ὑπανδρευθεὶς τὴν περιβόητον Ποππαίαν Σαβίναν γυναῖκα τοῦ Ὄθωνος· πρὸ πάντων δὲ ἀφοσιωθεὶς εἰς παντὸς εἴδους τρυφὰς καὶ αἰσχρὰ πάθη, ἐπορρησιάζετο πολλάκις εἰς τοὺς δημοσίους τόπους τῆς Ῥώμης καὶ ἄλλων πολέων τῆς Ἰταλίας ἀγωνιζόμενος ὡς ἀθλητὴς καὶ μουσικὸς μετὰ τῶν ἄλλων ὅσοι διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τέχνης των ἔτερπον τὸν Ῥωμαϊκὸν λαόν, μιμούμενος καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν θεάτροις ὑποκρινομένους. Ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη κατὰ τὸ 817 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥωμ. ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἐννεαήμερος πυρκαϊὰ καθ' ἣν ἠφανίσθη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ῥώμης, ἀποδοὺς ὁ Νέρων τὴν αἰτίαν τοῦ δεινοῦ τούτου εἰς τοὺς τότε ἐν τῇ πόλει ζῶντας Χριστιανούς, ἐφόνευσεν ἐν μέγα πλῆθος αὐτῶν μὲ τὰς πλέον ἀπανθρώπους καὶ σκληρὰς βασάνους. Περιελθὼν δὲ χρόνον τινὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ καταναλίσκων ἀσώτως τοὺς θησαυροὺς τῶν πλείστων ἐν αὐτῇ πόλεων, ἀφῄρεσε καὶ αὐτὰ τὸ πολύτιμα ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ λοιπὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτῶν στολὰς καὶ ἥρπασε τὰς περιουσίας πολλῶν πλουσίων πολιτῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ λοιπῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ μία φοβερὰ τοῦ λαοῦ ἐπανάστασις ἐν Ῥώμῃ, καθ' ἣν ἡ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων ἀνηγόρευσεν αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν, ἠνάγκασε τελευταῖον τὸν Νέρωνα ὑπὸ ἀπελπισίας νὰ ζητήσῃ τὸ πέρας τῶν κακουργιῶν των δι' ἑκουσίου θανάτου εἰς ἡλικίαν 31 χρόνων· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτέθη εἰς τὸ πολυτελὲς ἐν Ῥώμῃ ταφεῖον τῆς Οἰκίας τῶν Δομιτίων. Ἡρωδ. Τακιτ. Χρον. Δι. Κασ.

Νόσος, ὁ, = Νέσσος. Ἀρρίαν. Πτολ.

Νέσσος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐτόξευσε θέλοντα νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Δηϊάνειραν ὅτε διέβαινε μετ' αὐτῆς τὸν Εὔξεινον ποταμὸν ἐν Αἰτωλίᾳ· εἰς τὸ αἷμα τοῦ Κενταύρου τούτου ἦν βεβαμμένον τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔνδυμα τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἔκεμψεν ἀπατηθεῖσα ἡ ζηλότυπος Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος τούτου· ὅρα Ἡρακλῆς. Σοφοκλ. Τραχ. 558· Ἀπολλόδ. β', γ, 4, Διοδ. Σικ. δ', 36. — 2) = Νέστοι. Ἡσ. Θεογ. 341.

Νέσσων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ.

Νεσσωνίς, ίδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Θεσσαλίας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Νέσσωνος υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ. — 2) ἡ Νεσσωνὶς λίμνη, Λίμνη τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀριστερὰ πλησίον τῆς Λαρίσσης. Στράβ.

Νεσταῖος, οἱ, Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρῶν καὶ τοῦ Ἀρκοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1215. — ὅθεν

Νεστίς, ίδος, ἡ. Τῶν Νεσταίων· ἡ Νεστὶς γῆ· Ἀπολ. Ῥοδ.

Νεστόρειος, εία, ειον, Τοῦ Νέστορος ἢ εἰς τὸν Νέστορα ἀνήκων. Πινδ.

Νεστόρεος, έα, εον. Τοῦ Νέστορος. = Νεστόρειος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 54.

Νεστορίδης, ου, ὁ (ι). Τὸς τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 81.

Νέστος καὶ Νέσσος ἢ Νέσος, ὁ. Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 341. — 2) Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· τανῦν Καρασοῦ. Ἡροδ. Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Νέστιοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Νέστον ποταμόν. Παυσ.

Νέστωρ, ορος, ὁ. Τὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος, βασιλεὺς τῆς Πύλου ἐν Πελοποννήσῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος καλεῖ Γερήνιον ὡς ἀνατραφέντα εἰς τὴν Γερήνην πόλιν τῆς Μεσσηνίας, δι' ὃ καὶ ἐσώθη οὗτος μόνος ὅτε οἱ λοιποὶ αὐτοῦ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· εἰς τὸν ἐπιστήμονήρωα τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ἤστις παρουσθεὶς εἰς πολλὰς μεγάλας ἐκστρατείας ὅσαι συνέβησαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐφημίσθη πρὸ πάντων διὰ τὴν βαθεῖαν σύνεσιν καὶ σοφὰς συμβουλάς, τὰς ὁποίας ἐδίδεν ἑκάστοτε εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων. Ἐκστρατεύσας δὲ εἰς προβεβηκὸς γήρας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας φέρων μετ' αὐτοῦ εἴκοσι πλοῖα, συνετέλεσε μεγάλως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς αὐτόθι πολιορκίας διὰ τῆς ἀμφρόνου εὐγλωττίας καὶ τῆς περὶ τὰ πράγματα ἐμπειρίας του εἰς τὰς αὐτυχεῖς τῶν συναγωνιστῶν του ἐπιχειρήσεις, συνδιαλλάξας πολλάκις καὶ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐχθροπαθείας καὶ ἔριδας. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας αὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐβασίλευσεν ἔτι τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Ὅμ. Ἰλ. Α, 274. Ι, 52. Ὀδ. Γ, 165. εἰς πολλοὺς τῶν περιφήμων ῥητόρων ἐπικρατήσασα ἡ συνήθεια νὰ ἐνομάζωνται Νέστορες ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχαίου τούτου σοφοῦ καὶ εὐγλώττου ἥρωος. Πλάτ. Γορ. σελ. 261. C.

Νεῦδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γέρραιόν. Ἀρρίαν.

Νευρίς, ίδος, ἡ, προσακμ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Νευρῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Ἡροδ. 4, 51.

Νευροί, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦντες βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Τύρα (Νίστρον) ποταμοῦ καὶ ῥιμιζόμενοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Σκυθῶν καὶ Ἑλλήνων τοῦ Πόντου διὰ τὰς μαγείας καὶ γοητείας των, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐτησίως εἰς τινας ὡρισμένας ἡμέρας μεταμορφοῦντο εἰς λύκους. Ἡροδ. 4, 17. 105.

Νευρώδη ὄρη, τά, Nebrodes Montes. Ὄρη τῆς Σικελίας φερόμενα ἀπ' ἀνωτολῶν πρὸς

δυσμὰς εἰς νευροειδὲς σχῆμα καθ' ὅλην τὴν νῆσον. Στράβ. 5'. παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται Νεβρώδη, ἡμαρτ.

Νεφελίων, ὁ. Τὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρίας, ὅστις κυριεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του τὴν νῆσον Πάρον ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Νεφέλη, ἡ. Προτέρα σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Θεσσαλίᾳ, μήτηρ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἀνδρός της ἐφάρθη ἀπὸ τοὺς θεοὺς εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 266. ἴδε Φρίξος. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἰξίονος μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Διοδ. Σικ. δ', 12. Ὑγῖν.

Νεφέλη, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Παλαίφ.

Νεφελοκοκκυγία, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα πόλεως διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης ἐφαρμόζεται τὴν πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὄρν. 820.

Νέφελυς, ωος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Διοδ. Σικ. κατὰ δὲ Πλουτ. τέκνον τῆς Ῥέας, τιμωμένη ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἀντὶ τῆς Ἀφροδίτης τοῦ σκότους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἴδιος αὐτῆς ναός· ὁ ἀδελφός της Τυφῶν ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγέννησε κανὲν τέκνον, ἐκ δὲ τοῦ Ὀσίριδος λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἀνουβίν. Πλουτ. Ἰσ. Ὅσ.

Νέφος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πραξιδίκης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Νεχραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰυδίας, παρὰ Λουκ. Δραπ. 6. ἄλλως ἄγνωστον.

Νέων, ωνος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς ἀντὶ τοῦ Χειρισόφου εἰς τὴν ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. Ξενοφ. Ἀναβ.

Νέωνα, τά. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἥτις καταστραφεῖσα πρότερον ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ ἀνακαινισθεῖσα αὖθις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Τιθωρέα, τὸ δὲ παρ' αὐτῇ κείμενον φρούριον διέσωσε τὴν ἀρχαίαν ὀνομασίαν Νέων καλούμενον. Ἡροδ. 7, 32. Παυσ. ι', 32, 6. ἐν Νέωσιν· Δημ. Παραπρ. σελ. 387. Ἀρποκρ. Νέων, ἡ, παρὰ Σοφκλ. ἐκ τῆς Αἰτνα. τοῦ Ἡροδ. Νέωνα.

Νήαιθος, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Νέωθος, ὅπερ ὅρα.

Νηΐς, ἡ, Ἄκλιτ. Ἀρχαία θεότης τῶν Αἰγυπτίων, ἐκλαμβανομένη συνήθως ἀντὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶς. Πλατ. Τιμ. σελ. 21.

Νήϊον, τό (ῑ). Ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Will. Gell σχηματίζον τὴν ἀνατολικὴν ὑπώρειαν τοῦ μεγάλου ὄρους Νηρίτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἰθάκη Ὅμ. Ὀδ. Α, 186. Στράβ. — ὅθεν, Ἰθάκης Τριονήϊος, Ὀδ. Γ, 81. ὅπερ κατὰ Στράβ. ὑπὸ Νηΐου ἀναγινωσκτ.

Νηΐς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ναΐς. Νύμφη τῶν Τράτων. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ζήθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ἀπολλόδ. α', 7, 6. ἢ τοῦ Ἀμφίονος κατὰ Σχολστ. Εὐρπ. Φοιν. 1103.

Νήϊτος, ίτη, ίτον· τῆς Νηΐδος, αἱ Νηῖται πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν κειμένη πρὸς δυσμάς, κατὰ Σχολστ. Εὐρπ. Φοιν. 1103. ἀπὸ τῆς Νηΐδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης κληθεῖσα. Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ. 462.

Νηλείδης, ου, ὁ· ποιητ. Νηληϊάδης. Τὸς τοῦ Νηλέως. Ἡροδτ. καὶ, οἱ Νηλεῖδαι, Ἡροδτ. 5, 65.

Νηλεύς, έως, ποιητκ. ῆος. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυρούς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. κατ' ἄλλους δέ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως βασιλέως τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου ἔχθρευθεὶς ὁ Πηλεὺς ἐδιώχθη ἐκ τῆς Θεσσαλίας· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ ἔλαβεν ἓν μέρος αὐτόθι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὴν πόλιν Πύλον, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Χλωρίδα θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος ἐξ Ὀρχομενοῦ, ἐγέννησε δώδεκα υἱοὺς ἐξ ὧν εἷς ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας εἰς τὴν Πύλον. Τὸν Πηλέα τοῦτον καλεῖ ὁ Ὅμηρος Διοφιλῆ, ἀγανόφρονα καὶ ἱππικώτατον. Ὀδ Γ, 409. Ο, 219. Ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Πύλον πρὸς τὸν Νηλέα, ἐφόνευσεν ὅλους αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἐν τῇ μάχῃ, ἐκτὸς τοῦ Νέστορος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 689. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Πηλεύς· Ὑγῖν. κατὰ δὲ Παυσ. Ἠλιακ. 8. λέγεται ὅτι ὁ Νηλεὺς ἀνανέωσε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πελίου. — 2) Τὸς τοῦ Κόδρου τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μέδοντος ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὅπου ἔκτισε τὴν Μίλητον. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 226. Αἰλ. Ποικιλ. ἱστ. ἔως, Παυσ. Πλουτ. καὶ Νείλεος, Δοτκ. Νείλεω Ἡροδτ. 9, 97.

Νηλεύς, έως, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικός, υἱὸς τοῦ Κορίσκου ἐκ Σκέψιδος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὅλα αὐτοῦ τὰ βιβλία· οὗτος λέγεται ὅτι ἔδωκε πρῶτος ὁδηγίαν εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖς περὶ συστάσεως μιᾶς βιβλιοθήκης. Διογ. Λαέρτ. ε', 20. Στραβ.

Νηλεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγίνετο μέλαν τὸ μαλλίον τῶν προβάτων ὅσα ἔμβαινον εἰς αὐτόν. Στράβ.

Νηληϊάδης, ου, ὁ, ποιητκ. ἀντὶ Νηλείδης. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 100. (– – υ υ –)

Νηλήϊος, ὁ, ἡ, ον, Τοῦ Νηλέως ἢ ἐκ τοῦ Νηλέως καταγόμενος, εἰς τὸν Νηλέα ἀνήκων· ὁ Νηλήϊος υἱός, υἱὸς τοῦ Νηλέως, ὁ Νέστωρ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 20. Πύλος ἡ Νηλήϊος, Ἰλ. Δ, 682.

Νηλήϊς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, ἡ Πηρώ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 120.

Νηλία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου. Στράβ.

Νηλεί, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ.

Νημερτής, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 46. Ἡσ. Θεογ. 262.

Νηρεΐς, ίδος, ἡ, Ἰων. Νηρηΐς. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη τῆς Μεσογείου θαλάσσης· πληθ. αἱ Νηρεΐδες, Μόσχ. Εἰδ. β', 114.

Νηρεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ. Μία τῶν παλαιοτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 233. Ἀπολλ. α', 2, 6. λατρευόμενος ὡς θαλάσσιος δύναμις καταπαύουσα καὶ καθησυχάζουσα τὰς ἐν θαλάσσῃ τρικυμίας καὶ προλέγουσα εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ ὅσα ἔμελλον νὰ συμβῶσιν· ἐπλάττετο δὲ ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὰ βάθη τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τερπόμενος ἀεὶ διὰ τῶν ἀσμάτων καὶ χορῶν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Νηρηΐδων. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Δωρὶς θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηΐδας καλουμένας. Ὅμ. Ἴλ. Σ, 38. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 77.

Νηρηΐνη, ἡ (ῑ) ποιητ. ἀντὶ Νηρηΐς. Κοϊντ. Σμ.

Νηρηΐς, ίδος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Νηρεΐς· πληθ. Νηρηΐδες. Θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφαι θαλάσσιαι· ἐξαιρετ. αἱ τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ περιφερόμεναι πρὸς διάκρισιν τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν αἵτινες κατῴκουν εἰς τὰ βάθη τῆς μεγάλης θαλάσσης. Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Δωρίδες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν, οὖσαι πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται διαφόρως παρὰ τε Ὅμ. Ἴλ. Σ, 38. Ἡσιοδ. Θεογ. 243. καὶ Ἀπολλόδ. α', 2, 6. παριστάνοντο δὲ συνηθ. ὡς κόραι ἱλαραὶ καὶ πλήρεις θελγήτρων, ἐνασχολούμεναι πρὸ πάντων μὲ τὴν μουσικήν, τὴν ὄρχησιν καὶ ἄλλα εἴδη τέρψεων καὶ ἔχουσαι τὴν δύναμιν τοῦ νὰ καταπραΰνωσι τὴν ἐξαγριουμένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων θάλασσαν. Ἡσ. Θεογ. 252. Ὀρφ. Ὕμν. μία ἐκ τῶν Νηρηΐδων τούτων ὑπῆρχεν ἡ ἀραία Ἀμφιτρίτη γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ Θέτις μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως Πινδ. Θεοκρ. Ἡροδ. 2. 50. παρὰ τοῖς ποιηταῖς εὕρηται καὶ τρισυλλάβως προφερόμενον, ὡς Νηρήϊδων. Εὐρ. Ἀνδρ. 1243.

Νηριτός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Λευκάδος, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μὲ τὴν ἀπέναντι ἠπείρον. — ὅθεν ἀκτὴ Νηριτία, Ὅμ. Ὀδ. Ω, 377. Οἱ ἐκ ταύτης κάτοικοι ἔκτισαν μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν Λευκάδα, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα ὁ Θουκ. γ', 7. Στράβ. ἔνθα κεῖται κατ' Ὀνομαστ. Νήριτος. Πολλάκ. συγχέομεν. μετὰ τοῦ Νήριτον, τό, ὅπερ ὄρα· — ὅθεν, Νηρίτιος, ία, ιον, ἐκ Νηριτοῦ.

Νηρίς, ίδος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀργολίδος χώρας. Παυσ.

Νήριτον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας αὐτῆς, κατὰ Goll τινὰς Ἀνοῖ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 632. παρβλ. καὶ Ὅμ. Ὀδ. Ι, 22. Στράβ. ὁ Νήριτος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Νηρίτιος, ία, ιον, τοῦ Νηρίτου ἢ εἰς τὸ Νήριτον ἀνήκων, οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Πασσόβ. ἐν Διον. Περ. 495. ἡ Νηριτὶη Ἰθάκη ἀντὶ Νηρικίη.

Νήριτος, ὁ Τὸς τοῦ Πτερελάου, ὁ καλλιεργήσας τὴν νῆσον Ἰθάκην. Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 217.

Νησαία, ἡ, = Νησαίη, ὅπερ ὄρα.

Νησαίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 40 Ἡσ. Θεογ. 249.

Νησίμαχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυθιδίκης θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ. Ὑγίν. μύθ. 90.

Νῆσις, ἐως, ἡ. Νῆσις μικρὰ καὶ εὔφορος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Λουκιαν.

Νησιώτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Κρητίᾳ. Παυσ.

Νῆσσα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 103. ἔνθα νῦν ὀρθοτρ. Ἴνησα κεῖται, ὅπερ ὄρα.

Νησταία, ἡ, ἢ ὀρθοτρ. Νηστεία. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ταραντίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἀφ' ὅτου οὗτοι ἀπηλλάχθησαν ποτὲ ἀπό τινος λιμοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 20.

Νησώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261.

Νηφαλίων, ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Μίνωος, ἤτοι Νεφαλίων.

Νῆφος, ὁ, = Νέφος, ὅπερ ὄρα.

Νίβαρος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρμενίας ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς πρὸς τὸ Κάσπιον ὄρος, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἰμβαρος παρὰ τῷ αὐτ.

Νίγειρ, ειρος, ὁ, καὶ Νέγιρ. Niger. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ῥέων διὰ τῆς Γαιτουλίας χώρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος περιγράφει ὡς ἐνα τῶν μεγάλων χειμάρρων ῥέοντα ἐκ τοῦ ὄρους Μάνδρου καὶ Θάλης καὶ ἐνούμενον μὲ τὴν Νιγρίτιδα καὶ Λιβύην λίμνην· τανῦν Ἰολίβα· πίθαν. ὁ παρ' Ἡροδτ. 2, 32, Ποταμὸς μέγας καλούμενος. Πλιν. 5, 4.

Νίγειρα μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ, πρωτεύουσα τῆς Νιγριτίας, πίθαν. ἡ νῦν Κανά. Πτολ.

Νίγρητες, οἱ, καὶ Νιγρῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμὸν καὶ συνορεῦον μὲ τοὺς Ἑσπερίους Αἰθίοπας. Διον. Περ. 215. Στράβ.

Νιγρῖνος, ὁ· Nigrinus. Ὀνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις· παρὰ Λουκιαν. πίθαν. πεπλασμένον ὄνομα σοφοῦ τινος, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος παρίστησι τὴν ἰδέαν ἑνὸς φιλοσόφου.

Νίγρος, Niger· ὁ. Ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κομμόδου καὶ φίλος τοῦ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορος Σευήρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως πολεμηθεὶς πολλάκις ἀφ' οὗ οὗτος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐν Κιλικίᾳ, κατεκόπη ἐν τῇ φυγῇ του. Ἡρωδν.

Νίκαια, ἡ (ῑ). Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀσκανίας λίμνης, πρότερον Ἀντιγονία καλουμένη κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου Νίκαια κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικός αὐτοῦ· τανῦν Ἰσνίκ. Πλουτ. Στράβ.— 2) Φρούριον τῆς χώρας τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κείμενον κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἴτης ἐγγὺς τῶν Θερμοπυλῶν. Δημ. Φιλ. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπίσημος τῆς Λιγυρίας χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλλήνων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον· τανῦν Nizza Στράβ. — 4) Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως Πώρου νίκης του. Ἀναβ. δ', 22.

Νικαιεύς, έως, ὁ· Ἀττικ. Νικαεύς· ὁ κάτοικος τῆς Νικαίας. Στέφ. Βυζ.

Νικάνδρα, ἡ, Ἰων. Νικάνδρη. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Ἡροδτ. — 2) Γραῖά τις γυνή, ἥτις διδαχθεῖσα παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑφαντικήν, ἐδούλευσεν ἕνα ὁλόκληρον χρόνον πλησίον τῆς Ἀλκινόης· ἐπειτὴ δὲ αὕτη ἀπέβλεν αὐτὴν χωρὶς νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν τῆς ἐργασίας, ἡ Ἀθηνᾶ διὰ κεραυνοῦ τῆς Νικάνδρας ἐτιμώρησε τὴν Ἀλκινόην, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρὸς τινα νέον Σίμων καὶ μετακληθεῖσα ὁπόταν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Παρθ. Ἐρωτ. 27.

Νίκανδρος, ὁ (ῑ) Nicander. Τὸς τοῦ Χαρίλλου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 8, 131. — 2) Περίφημος Γραμματικός, Ἰατρὸς καὶ Ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους κατὰ Σουΐδ. τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπικὰ ποιήματα, τὸ μὲν Θηριακὰ ἐπιγραφόμενον ἤτοι πραγματεία περὶ δηγμάτων φαρμακερῶν ὀφέων καὶ τῆς αὐτῶν θεραπείας· τὸ δὲ Ἀλεξιφάρμακα ἤτοι περὶ Ἰατρικῶν μέσων ἐναντίων τῶν φαρμάκων. Ἀνθολ. III, 270. Λυκ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. τομ. IV, σελ. 344.

Νικάνωρ, ορος, ὁ (– – –). Στρατηγὸς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Χαόνων. Θουκ. — 2) Τὸς τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀποθανὼν εἰς τὴν Βακτριανὴν χώραν ἐν Ἀσίᾳ, Ἀρρίαν. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Κασσάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὰς Ἀθήνας ἔπαρχον τῆς Μουνυχίας καὶ τοῦ Πειραιέως, ἀλλ' ὕστερον κατασταθεὶς ὕποπτος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ὁ Κάσσανδρος κυριεύσας τὰς Ἀθήνας κατέστησεν ἡγεμόνα αὐτόθι Δημήτριον τὸν Φαληρέα.

Νικερέτη, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομα ἐν Ἀνθολ.

Νίκαρχος, ὁ (ῑ). Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 908. — 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ.

Νικασίς, ίδος, ἡ (– – υ) Ὄνομ. κυρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ. III, 288.

Νικασιππος, ὁ (ᾰ). Χοροδιδάσκαλός τις, παρὰ Πινδ.

Νίκασος, ὁ. Πολίτης τῶν Μεγάρων, παρὰ Θουκ. γ', 119.

Νικάτωρ, ορος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Νικήτωρ, Ἐπίνυμ. τοῦ βασιλέως Σελεύκου.

Νίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, λατρευομένη συμβολικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τῆς νίκης καὶ τῆς ἐν πολέμοις κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὑπεροχῆς· ἐπολέμησε δὲ αὕτη μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἐναντίον τῶν Τιτάνων, ὅθ' καὶ παρεστάθη ὡς ἐπὶ πολὺ πάρεδρος τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ὀλύμπῳ Ἡσ. Θεογ. 384, εἰκονιζομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν νέας γυναικὸς μὲ πτερὰ κρατούσης εἰς τὴν χεῖρα στέφανον ἐκ δάφνης ἢ κλάδου φοίνικος. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νικόδρομον. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Νικήρετος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου. Θουκ. Ξενοφ. — 2) Τὸς τοῦ Νικίου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων πολιτῶν, φονευθεὶς ἐπὶ τῆς αὐτόθι ἐξουσίας τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλ. β', 3, 39. Πλάτ.

Νικήτης, ου, ὁ, Δωρικ. Νικάτας. Ὀνομ. κυρ. Ἄρτεν. ἐν Ἀνθολ.

Νικηφόρα, ἡ· Ἐπιθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς ἐν Ἀργολίδι κτισθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερμνήστρας. Παυσ. β', 19.

Νικηφόριον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς ἀρκτῴας Μεσοποταμίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὕστερον δὲ Δεσποτόπολις καλουμένη

Νικηφόριος, ὁ· Ἐπιθετ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Νικηφορίου εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναός μ' ἓν μαντεῖον αὐτοῦ. Σκαρτ.

Νικιάδης, ου, ὁ (ᾰ). Τὸς τοῦ Νικίου· καὶ Κυρ Ὀνομ. παρὰ Θουκ. γ', 118.

Νικίας, ου, ὁ (– υ –). Τὸς τοῦ Νικηράτου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων ἐν Ἀθήναις ἰδιωτῶν, τιμώμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐλευθεριότητα καὶ τὴν εἰς τὰς κοινὰς ἑορτὰς πλουσιόδωρον δαπάνην· κατ' αὐτοῦ ἀντεπολιτεύετο πάντοτε ὁ δημαγωγὸς Κλέων, ὅστις ἐν ὅσῳ ἔζη ἐζήτει πάντοτε ν' ἀνατρέψῃ τοὺς κοινωφελεῖς καὶ σωτηριώδεις σκοποὺς τοῦ Νικίου διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ παρρησίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὡμίλει πάντοτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἠδυνήθη τελευταῖον ὁ Νικίας νὰ ψέρῃ εἰς πέρας τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου μελετωμένην εἰρήνην τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς Σπάρτης· μετ' οὐ πολὺ δὲ εὗρεν ἕτερον ἐπίσης ἰσχυρὸν ἀντίπαλον εἰς τὰς πράξεις του τὸν νέον Ἀλκιβιάδην, ὅστις παρεκίνησε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, τὸν ὁποῖον ὁ συνετὸς καὶ ἀληθὴς φίλος τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων Νικίας ἐζήτησε ματαίως μὲ πάντα τρόπον νὰ ἀνατρέψῃ προβλέπων τὰ ἐκ τούτου δεινὰ ἐπακόλουθα. Ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Λαμάχου ἔφθασεν εἰς τὴν Σικελίαν μ' ἕνα στόλον 300 νηῶν, ὅπου μετὰ πολλοὺς ἐπικινδύνους ἀγῶνας καὶ ἀτυχεῖς μάχας βιασθεὶς τελευταῖον νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς μὲ τοὺς ὅτι περιαυτὸν ἀναπολειφθέντας Ἀθηναίους καὶ βασανισθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔλαβον τὸν πλέον ἐπώδυνον θάνατον μετὰ τοῦ συστρατηγοῦ αὐτοῦ Δημοσθέ-

νους, τὸν ὁποῖον ἔπεμψαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἀλκιβιάδου· Θουκ. ε', 10. ζ', 86. Πλάτ. — 2) Περίφημος ζωγράφος ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 31. — 3) Ἰατρὸς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. ιά', 1. — ὅθεν, Νικίειος, ία, ειον (-υυν) ἐκ τοῦ Νικίου ἢ εἰς τὸν Νικίαν ἀνήκων. Θεοκρ. Εἰδ. κη', 9.

Νικίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θασπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίμαχον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος καὶ γυνὴ τοῦ Σθενέλου, μήτηρ τοῦ περιφήμου Εὐρυσθέως. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Δευκίππη, Ἀρχίππη ἢ Ἀστυδάμεια. — 3) Ἱερειά τις ἐν Θεσσαλίᾳ. Καλλιμ. Δημ. 43.

Νίκιππος, ὁ (ι). Τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 29.

Νικόδημος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ.

Νικοδίκη, ἡ (-υυ-). Γυνή τις Ἀθηναία, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 321.

Νικόδρομος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Νίκης. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Αἰγινήτης τις, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐζήτησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἀποτυχὼν ἔφυγεν εἰς τὸ Σούνιον τῆς Ἀττικῆς. Ἡροδ. 6, 88.

Νικόδωρος, ὁ. Μαντινεύς τις, ὅστις ἐπαγγελλόμενος πολὺν χρόνον τὸν πύκτην καὶ εὐδοκιμήσας κρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του, εἰς προβεβηκυῖαν ἤδη ἡλικίαν κατεστάθη Νομοθέτης τῶν Μαντινέων περὶ τὸ 400 ἔτοι πρὸ Χρ. λαβὼν οἷς λέγεται τὴν νομοθεσίαν του παρὰ Διαγόρου τοῦ Μηλίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 23.

Νικοθόη, ἡ. Μία τῶν Ἀρπυιῶν τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου ἐδίωξαν ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Ἀπολλόδ. α', 9, 28.

Νικοκλῆς, έους, ὁ. Τύραννος τῆς νήσου Κύπρου ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης ἕνα παραινετικὸν λόγον περὶ βασιλείας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 2.

Νικοκρέων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, ὁ καταβασανίσας ἀπανθρώπως μὲ σιδηρᾶ ῥόπαλα τὸν φιλόσοφον Ἀναξάρχον. Πλουτ. Διογ. Λαερ θ', 10.

Νικολάδας, α, ὁ (-υ--). Κορίνθιός τις, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Σιμ. 75, 2. κυρ. υἱὸς τοῦ Νικολάου.

Νικόλαος, ὁ· Ἰων. Νικόλεως, Δωρ. Νικόλας. Πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Βούλιος, ὅπαρ ὅρα — Νικόλεω, παρ' Ἡροδ. 7, 134. — 2) Τὸς τοῦ Βούλιος ἐκ Σπάρτης, ὅστις πεμφθεὶς ἄγγελος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἀνηρίστου ἐφονεύθη. Ἡροδ. 7, 137. Θουκ. β', 67. — 3) Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός. Φιλόσοφος Ἱστορικὸς ἐκ Δαμασκοῦ κόλεως τῆς Συρίας ἐξ Ἑλλήνων καταγόμενος, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῶν Ἰουδαίων· συνέγραψεν Ἱστορίαν καθολικὴν εἰς βιβλία ἑκατὸν τεσσαρά κο τα καὶ τέσσαρα κατὰ Ἀθην. τῆς ὁποίας μέρος ἀπετέλει ἡ περίφημος Ἀσσυριακὴ Ἱστορία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα ἐσώθησαν εἰς τὴν συλλογὴν Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

Νικόλοχος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 1.

Νικομαχίδης, ου, ὁ (-υυ-) κυρ. πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Νικομάχου, καὶ Ὄνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινός, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν.

Νικόμαχος, ὁ. Τὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας θυγατρὸς τοῦ Διοκλέους, ἔξοχος ἰατρός, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του ἀνέβη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὸν θρόνον τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. δ', 30. πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἤγειρεν ὁ Ἰσθμιος ἕνα ναὸν ἐν Φεραῖς. Παυσ. αὐτοθ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 2, 34. — 3) Φωνεύτης παρὰ Θουκ. — 4) Δημόσιός τις γραφεὺς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ αὐτολοῦς καὶ ποταπῆς κατασκευῆς, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1506. — 5) Περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Πλουτ. — 6) Μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος ἐκ Γεράσων πόλεως τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι δύο βιβλία Ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἓν ἐγχειρίδιον ἁρμονικῆς. Λουκ.

Νικομήδεια, ἡ, Nicomedia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἔχουσα αὐτόθι ἕνα καλὸν λιμένα· ἐκτίσθη δὲ αὕτη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νικομήδους τοῦ πρώτου καὶ ὑπῆρξε πολὺν χρόνον καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης· ταύτην Νικομήδεια ἡ Ἰσμίδ. Στραβ. — ὅθεν Νικομηδεῖς, οἱ κάτοικοι. Ἡρωδ.

Νικομήδης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Θουκ. α', 107. — 2) Νικομήδης ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη περὶ τὴν 120 Ὀλυμ. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Νικομήδειαν ἐπὶ τῆς Προποντίδος· ἐπὶ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ μετέβησαν πρῶτον οἱ Γάλλοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν ἀπ' αὐτῶν Γαλλογραικίαν ἢ Γαλατίαν χώραν κληθεῖσαν. Στράβ. — 3) Νικομήδης ὁ δεύτερος ἐπικαλούμενος Ἐπιφανής, υἱὸς τοῦ Προυσίου, βασιλεύς τῆς Βιθυνίας, ἀνατραφεὶς παιδόθεν εἰς τὴν Ῥώμην· ὕστερον δὲ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀτταλου βασιλέως τῆς Περγάμου κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον φονεύσας ὡς λέγεται καὶ τὸν ἴδιόν του πατέρα, ὅστις εἶχε καταφύγει εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς ἐν Νικομηδείᾳ. — 4) Νικομήδης ὁ τρίτος καὶ Φιλοπάτωρ καλούμενος, υἱὸς νόθος τοῦ προτέρου, ὅστις διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Βιθυνίας τὸν ὁποῖον καὶ ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς αὐτοὺς ὡς κληρονομίαν. Δι. Κασ.

Νικονίδας, ου, ὁ (-υυ-)· κυρ. πατρωνυμ. Ὄνομ. ὀρθότρ. μέντοι Νικωνίδας, κύρ. Ὄνομ. πολίτου τινὸς ἐκ Λαρίσσης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Νικονόη, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικος, ἐν Ἀνθολ.

Νικόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου καὶ κοσμηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς. Δι. Κατ. 51, 1. ὁ κτίστης δὲ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐν ᾧ νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Πρέβεζα. Στράβ. ζ'. Πλιν. 4, 1. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηΐου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης τοῦ· ταῦτα Δεβρίγνη. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως· Στράβ. — 4) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀκριβοῦς πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ὅστις ἐνίκησεν ἐνταῦθα κατὰ κράτος τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀντωνίου, ταῦτα Πλούταρχ. Δι. Κασ. 51. Ἰωσπ. — 5) Νικόπολις ἐπὶ τοῦ Ἴστρου, Nicopolis ad Istrum. Πόλις τῆς Μοισίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Δακῶν νίκης του· ταῦτα Ναυκόλης. Λαμπρ. Μαρκ. 24, 4. — 6) Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ὕστερον Χριστόπολις κληθεῖσα. Πτολ. γ', 11.

Νικοστράτη, ἡ (ᾱ). Μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, παρὰ Στράβ.

Νικόστρατος, ὁ. Τὸς τοῦ Μενελάου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Πιερίδος καλουμένης. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Παυσ. β', 18. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς Ἑλένης γυναικός του Ἑλένης. — 2) Τὸς τοῦ Δεπτρέφους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. δ', 58. — 3) Νικόστρατος ὁ καλὸς ἐπικαλούμενος· Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Τὸς τοῦ Θεοσδοτίδου, ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· Πλατ. Ἀπολλόδ. — 5) Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ζωγράφων· παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 47. σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος τοῦ ὁποίου ἐθαύμαζε ποτὲ μεγάλως τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης, πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νικόμαχον.

Νικοτέλης, ους, ὁ. Κορίνθιός τις φημιζόμενος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Νικοφάνης, ους, ὁ (-υυ-). Πολίτης τις ἐκ Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πολύβ.

Νικόφημος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 7.

Νίκυλλα, ἡ (ι) Ὄνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθλ.

Νικώ, οῦς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθλ.

Νίκων, ωνος, ὁ (--), Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ. ζ', 19.

Νικωνία, ἡ, καὶ Νικώνιον, τό· Πτολ. Πόλις τῆς Κυρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη πλησίον τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ· Στράβ. Ἀρριαν. Περιπλ. — ὅθεν, Νικωνιάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικος.

Νιλεύς, ὁ, Nileus. Ἐχθρὸς καὶ ἀντιραστὴς τοῦ Περσέως εἰς τὸν γάμον τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἥρως οὗτος μετεμόρφωσεν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης Ὀβιδ. Μετ. V, 187.

Νινευή, ἡ, = Νῖνος, ἡ· ὅπερ ἴδε.

Νῖνος, ὁ Τὸς τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ὡρισμένη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀράβων Ἀρβαίου κατέκτησε τὴν Ἀρμενίαν, Βαβυλωνίαν, Μηδίαν καὶ μέγα μέρος τῆς λοιπῆς Ἀσίας, συνέστησε οὕτω τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ κτίσας τὴν περίφημον πόλιν Νῖνον. Ἐπιστρέψας δὲ ἐκ τῆς κατὰ τῶν Βακτρίων ἐκστρατείας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν φρόνιμον καὶ ὡραίαν Σεμίραμιν σύζυγον ἑνὸς τῶν στρατηγῶν του, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Νινυαν· Ἡροδ. 1, 7. Πλάτ. Νομ. Διοδ. Σικ. κατὰ τὰς εἰκασίας τινῶν νεωτέρων χρονολόγων λογίζεται ἡ βασιλεία τοῦ Νῖνου περὶ τὸ 2200 καὶ 2100 ἔτος πρὸ Χρ.

Νῖνος, ἡ, καὶ Νινευή· Ninive. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Τίγριν, κτισθεῖσα ἀρχαιότατον ὑπὸ τοῦ Νῖνου καὶ χρηματίσασα ἐπὶ πολὺν χρόνον καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας καὶ Βαβυλωνίας, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους βασιλέως τῶν Μήδων. Εἰς ταύτην εὑρίσκετο ὁ περίφημος πύργος τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ὡς τάφον τοῦ βασιλέως Νῖνον ἡ σύζυγος αὐτοῦ Σεμίραμις, Διοδ. Σικ. β, 7. κατὰ Rennel ἔκειτο ἡ Νῖνος ἐπὶ τοῦ μέρους ἔνθα ταῦτα εὑρίσκεται ἡ πόλις Μοσούλ. Μία ἄλλη Νῖνος πάντη διάφορος τῆς προτέρας, συνηθέστ. Νινίβη, Ninive καλουμένη, εὑρίσκετο μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐπίσης μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. Ἡροδ. 1, 193. Στράβ. — ὅθεν, Νῖνος, (-υυ) ὁ κάτοικ. τῆς Νῖνου· Ἡροδ. (Νῖνος, διὰ μακροῦ ι, παρβλ. Spitzn. Προσ. §. 2. d. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ διὰ βραχέος ι, ὡς παρὰ Χοιρίλ. Ἐπ. ἐν Ἀνθολ. 1, 185. Φωκυλ. λειψ. 4.)

Νινύας, ου, ὁ, Τὸς τοῦ Νῖνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον εἰς τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, εἰσάξας πρῶτος εἰς τὴν αὐλήν του πᾶσαν τρυφὴν καὶ λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν καὶ διαφθοράν διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ἐν τῇ Ἱστορίᾳ οἱ ἀφεξῆς βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας.

Νιόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Δίας, γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας· ἐπαιρομένη δὲ διὰ τὴν εὐτεκνίαν της καὶ νομίζουσα ἑαυτὴν ὑπερτέραν τῆς Λητοῦς κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν παίδων της, παρώργισε τοσοῦτον τὴν θεὰν ταύτην, ὥστε δι' ἐπιταγῆς αὐτῆς ἐτοξεύθησαν ὅλα τὰ τέκνα τῆς Νιόβης ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αὕτη δὲ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης της μεταμορφωθεῖσα εἰς βράχον· Ὁμ. Ἰλ. Ω, 602. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6, κατ' Ἡσ. ἐγέννησεν ἡ Νιόβη 19 τέκνα, καὶ κατ' ἄλλους δέκα ἢ δεκαοκτώ· ὁ δὲ Ἀπολλόδ. λέγει ὅτι ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐτόξευσε τοὺς υἱοὺς τῆς Νιόβης κατ' ἐν καιρὸν οὗτοι ἐθήρευον ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ἡ δὲ Ἄρτεμις τὰς θυγατέρας

εἰς τὴν ἐν Θήβαις οἰκίαν τοῦ πατρός των. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης, μετὰ τῆς ὁποίας πρώτης ἐκ τῶν λοιπῶν θνητῶν γυναικῶν συνευνασθεῖς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄργον καὶ Πελασγόν. Πλάτ. Τιμ. 23. Ἀπολλόδ. β', 1, 1.

Νιρεύς, έως, ὁ, ποιητκ. ῆος, Τίτλος τοῦ Χάρωπος καὶ τῆς Ἀγλαΐας ἐκ τῆς νήσου Σύμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος μὲ μόνον τρία πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὢν ὁ ὡραιότερος μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλ' ὀλιγωτέρου ἀνδρεῖος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 671. ὅθεν παρωνομ. Νιρέως καλλίων. Λουκ. Διαλ. Νεκρ. ϛ'.

Νῖσα, ἡ, ἄλλως καὶ Νίσσα. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 508. κατὰ δὲ Στράβωνα δὲν ὑπῆρχεν οὐδαμοῦ πόλις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, εἰ ὃ καὶ τινες ἀναγινώσκουσι. Ἴσως ἡ Νῦσα.

Νίσαια, ἡ (ι). Πόλις τῆς Μεγαρίδος χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μὲ λιμένα συνεχόμενον πρότερον εἰς ἑνὸς τείχους μὲ τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Ἡρόδοτ. 1, 59. — ὅθεν Νισαῖος, αία, αῖον, τῆς Νισαίας, οἱ Νισαῖοι Μεγαρῆς, Θεοκρ. ιβ', 27, καὶ Οὐσιαστκ, ὁ κάτοικος τῆς Νισαίας.

Νισαία, ἡ, καὶ Νησαία, Στράβ. Ἔφορος χώρας τῆς Μαργιανῆς ἐπαρχίας, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τοῦ Ὤξου ποταμοῦ. Πτολ.

Νισαῖον πεδίον, τό. Τόπος τις εὔφορος ἐν τῇ Ῥαγιανῇ χώρᾳ τῆς Μηδίας παρὰ ταῖς Κασπίαις πύλαις, περίφημος διὰ τὰς ἀρίστας αὐτῆς ἵππους, τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο πρὸ πάντων οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας διὰ τὸ ἱππικόν των καὶ δι' ἰδίαν αὐτῶν ἱππηλασίαν. Ἡροδ. 7, 40. Διοδ. Σικ. ιγ', 110. Ἀρρίαν. Νησαῖον, παρὰ Στράβ. καὶ Ἡσυχ. διὰ τοῦ υ Νυσαῖον, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. ζ', 3, 6. ἡμαρτημ. — ὅθεν, Νισαῖος, αία, αῖον· τοῦ Νισαίου πεδίου ἢ ἐκ τοῦ Νισαίου πεδίου ὤν, οἱ Νισαῖοι ἵπποι, περίφημοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν κραιότητά των Ἡρόδ. 3, 106.

Νισαῖος, ὁ. Τύραννός τις περιβόητος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν εὐποιΐαν του, παρ' Ἀλλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Νίσιβις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Μυγδονίου ποταμοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀντιόχεια ἡ Μυγδονική ἐκαλεῖτο, ταυτὸν Νισιβίν· Στραβ. Διον. Κασ. Λουκ. — ὅθεν, Νισιβηνοί, οἱ κάτοικ. Λουκ.

Νῖσος, ὁ. Τὸς τοῦ δευτέρου Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Σκύλλας καὶ βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πορφυρᾶς τρίχας, αἵ τινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου καθίστων αὐτὸν ἀήττητον ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς προσβολῆς καὶ ἡ πόλις τῶν Μεγάρων δὲν ἠδύνατο νὰ κυριευθῇ ποτὲ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν ὅσῳ οὗτος ἔζη· ὅτε δὲ ὁ Μίνως βασιλεὺς τῆς Κρήτης ἀπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἡ Σκύλλα ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος ἐκόψε τὰς πορφυρᾶς τρίχας ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός της παραδοῦσα οὕτω τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀλλ' ὁ Μίνως φονεύσας αὐτὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, Πινδ. Αἰσχυλ. Ἀπολλ. γ', 4, 8. Παυσ. α', 39. — ὅθεν, ἡ Νίσου πόλις, = Μέγαρα. Εὐρίπ. Ἡρακλ. μαν. 933. — 2) Δουλίχιός τις. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 127. — 3) Λόφος τις ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῶν Μεγάρων· Θουκ. δ', 118. ὁ τοῦ Νίσου λόφος· Πινδ. Πύθ. θ', 160. (ἡ γραφ. Νίσος, ἐστιν ἡ μαρτυρ.)

Νισυρεύς, έως, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Νισύρου. Στρατ. ἐ.

Νίσυρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Σπορράδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη μεταξὺ τῆς Τήλου καὶ Κῶ, εἰς ἄκρον πετρώδης καὶ δύσβατος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξωρύττοντο ἄριστοι μυλοπέτραι· ταυτὸν Νίσαρι· Ὅμ. Ἰλ. Β 676. κατ' Ἀπολλόδ. α', 6, 2. ὑπῆρχεν αὕτη ἀπότομος βράχος τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἐξέλεψεν ἀπὸ τῆς νήσου Κῶ ἔρριψε αὐτὸν κατὰ τοῦ Πολυβώτου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. — 3) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Καρπάθου ὅθεν, Νισύριος, οἱ κάτοικ. τῆς Νισύρου. Ἡροδτ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν παρ' Ὅμ. ἐν δὲ τῷ Νισυρίτης, ιδος, ἡ, βραχύ, Ἐπιγραμ. ἀδεσπ. ἐν Ἀνθολ. III, 240.)

Νίτητις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπρίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 3, 1.

Νιτιόβριγες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες εἰς τὸ νῦν Δέμα τοῦ Δότου καὶ Γαρόνης. Στράβ. δ'.

Νιτρίαι, αἱ, καὶ Νιτρία. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου πρωτεύουσα τοῦ Νιτριώτου Νομοῦ κειμένη μεταμβρινῶς τῆς Μορρυώτιδος λίμνης, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἐλατρεύετο ὁ Σέραπις. Στράβ. ιϛ'.

Νίτωκρις, ιος, ἡ. Ἀρχαία βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τῆς ὁποίας ἔκγονος ὑπῆρχεν ὁ Λαβύνητος τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων περὶ τὸ 604-561 ἔτος πρὸ Χρ. Κατά τινας δὲ ἦν αὕτη γυνὴ τοῦ Ἐβιλμεροδάχου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβυνήτου. Ἡροδτ. 1, 185. — 2) Ἀρχαία τις βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θανατώσασα μὲ ὄλον πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὸν πραχθέντα ὑπ' αὐτῶν φόνον τοῦ πρώην βασιλεύσαντος ἀδελφοῦ της. Ἡρόδ. 2, 100.

Νιφάτης, ου, ὁ (ᾱ) Niphates. Ὄρος ὑψηλότατον τῆς Ἀρμενίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ ἐκτεινόμενον πέραν τοῦ Τιγρίδος ποταμοῦ ἕως τῶν συνόρων τῆς Μηδίας Στράβ.— 2) Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Νιψαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀνάμεσον τῆς Ἀπολλωνίας καὶ Μεσημβρίας. Ἡροδτ. 4, 93. Πρωτεύουσα αὐτῶν πόλις ἀναφέρεται παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Νίψα.

Νόαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ, ὅστις ἀνούμενος μὲ τὸν Δαοῦν εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν. Στράβ. δ'.

Νοήλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, πιθαν. ὁ παρὰ Στράβ. Μέλτος καλούμενος. Πτολμ.

Νοήμων, ονος, ὁ, Λύκιός τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 670. — 2) Τὶς τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐξ Ἰθάκης, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον οὗτος ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Πύλον πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του. Ὅμ. Ὀδ. Β, 386. Δ, 630.

Νόης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· ταυτὸν Ἰσχεῦ. Ἡροδτ. 4, 49.

Νοεμάγος, ἡ, Noemagus. Πτολ. β', 10. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τρικαττινῶν, ταυτὸν Nion, — 2) Πόλις τῆς νήσου Βριττανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥηγνῶν, ταυτὸν Hollywood. Πτολ. β', 3.

Νομάδες, οἱ (ᾰ). Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο γενικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λαοί ὅσοι διάγοντες βίον ποιμενικὸν ἐπεριπλανῶντο μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς διαφόρους χώρας μὴ ἔχοντες μοίμους κατοικίας οὐδὲ σχηματίζοντες κοινωνίας κατὰ πόλεις· πρῶτον εὑρίσκεται ἡ λέξις παρὰ Πινδ. Πύθ. θ, 216. περὶ τῶν ἐν Λιβύῃ Νομάδων, καὶ οἱ Νομάδες Λίβυες, παρ' Ἡροδτ. 4, 181. — 2) περὶ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Νομάδες οἱ κάτοικοι τῆς Νουμιδίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξαιρετ. ἀνῆκον οἱ Μασσαισύλοι καὶ Μασσύλιοι. Πολύβ.

Νομαδική, ἡ, ταυτ. τῷ Νουμιδία ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ ὅρα. Πολυβ.

Νομαδικός, ή, όν. Τῶν Νομάδων ἢ εἰς τοὺς Νομάδας ἀνήκων, ἰδίως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἐν Ἀφρικῇ Νουμιδίας χώρας· ὁ Νομαδικὸς ὄρνις. Λουκ.

Νομαία, ας, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας παρὰ Θεοκρ.

Νομαντία ἡ, Numantia. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος πλησίον τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀντεστάθησαν πολλοὺς χρόνους κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν δυνάμεων ἕως οὗ τελευταῖον ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ, ἡ δὲ πόλις αὐτῶν κατεστράφη ἐξ ὁλοκλήρου. Στράβ. γ', Ἀππιαν. — ὅθεν Νομαντινοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Νομάς, άδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Νουμιδίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Νουμιδίας ἢ ἐκ τῆς Νουμιδίας ὤν, Νομᾶς Λίβυος.

Νομᾶς, ᾶ, ὁ, = Νουμᾶς. Πλούτ.

Νομία, ἡ. Νύμφη τις λατρευομένη ἐξαιρετῶς ἐν Ἀριαδίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν τὰ αὐτόθι ὄρη Νόμια. Παυσ. η', 38.

Νόμια ὄρη, τά. Δύω ὄρη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. Παυσ. Ἀρκ.

Νόμιος, ὁ, προσυπακμ. θεός, Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀφ' ὅτου ἐποίμαινε παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ βασιλεῖ τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 47. — ὅτι δὲ ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀριστοφ. Θεσμ. 983.

Νομιστήριον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, ταυτὸν Niemos. Πτολ. β', 11.

Νομίων, ονος, ὁ (ῑ). Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου ἡγεμόνος τῶν Καρῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 871.

Νόννος, ὁ. Αἰγύπτιος, ποιητὴς συγγράψας τεσσαράκοντα βιβλία ἐπιγραφ. Διονυσιακά.

Νόσσις, ιδος, ἡ. Λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Λοκρῶν, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολ.

Νότιον, τό. Πόλις τὸ πάλαι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Ἡροδτ. 1, 149. ὕστερον δὲ ἁπλῶς ὀχυρωτήριον μὲ λιμένα ἐνήκοντα εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα. Θουκ. γ', 34. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2.

Νότιος, ία, ιον. Τοῦ Νότου ἢ ἐκ Νότου ὤν. Νοτία θάλασσα, ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη θάλασσα, παρ' Ἡροδτ. 3, 17. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐκλαμβάνει ὁ Ἱστορικὸς οὗτος γενικῶς πᾶν μέρος θαλάσσης εὑρισκόμενον μεταμβρινῶς τῆς γῆς, π. χ. τὴν Αἰθιοπικὴν θάλασσαν, ἐν δὲ βιβλ. 4, 42. τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

Νότος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, εἷς τῶν τεσσάρων πρώτων ἀνέμων, παρὰ Ῥωμαίοις Auster. Ἡσ. Θεογ. 378.

Νότου κέρας, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων. Ἀνν.

Νοῦβαι, οἱ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο διαφέρονται δύω ἔθνη τῆς Ἀφρικῆς τὸ μὲν κατοικοῦν ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ περὶ τὰς δυτικὰς πλευρὰς τῆς νήσου Μερόης διῃρημένον εἰς πολλὰ βασίλεια, τὸ δὲ περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Νείλου πλησίον τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Πτολμ.

Νοῦδιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡροδτ. 4, 148. ἄλλως ἄγνωστος.

Νουκερία, ἡ, Nucoria. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπονομαζομένη Ἀλφατερνα, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων. Πολύβ. Στράβ. ταυτὸν Nocera. — 2) Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἤτις καὶ Βουμελλαρία ἐπεκαλεῖτο, ταυτὸν Nocera. Στράβ. — 3) Ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀκουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ Στράβ. καὶ ἄλλους κτισθεῖσα 400 ἔτη πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος ἀφανισθεῖσα ὁλοκλήρως ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ· ταυτὸν Lucera. — 4) Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, ταυτὸν Luzara.

Νουμᾶς, ᾶ, ὁ, Numa, Πομπίλιος. Τὸς τοῦ Πομπιλίου ἑνὸς τῶν ἐπισήμων Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, δεύτερος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περὶ τὸ 39 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ῥώμην διαφόρους θρησκευτικὰς διατάξεις καὶ ἱεροπραξίας κτίσας ἐν αὐτῇ καὶ ναοὺς πρὸς λατρείαν τῶν διαφόρων θεοτήτων· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξεν ἡ εἰρηνικὴ καὶ σοφὴ αὐτοῦ Νομοθεσία διὰ τῆς ὁποίας ὁ εἰστάτι ἄγριος καὶ πολεμικὸς λαὸς τῆς Ῥώμης ἤρχισε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰς εὐδαιμονίας μιᾶς σύντακτου καὶ ἡσύχου κοινωνίας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διαρκέσασα 43 ὁλόκληρα ἔτη μετέβη μετὰ

τὸν θάνατόν του εἰς τὸν Τοῦλλον Ὀστίλιον· Πλούτ. Νουμ Λουκ.

Νουμήτωρ, ορος, ὁ, **Numitor.** Υἱὸς τοῦ Πρόκα βασιλέως τῆς Ἄλβης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμουλίου, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ῥέαν Συλβίαν ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ῥωμύλον πρῶτον βασιλέα τῆς Ῥώμης. Πλουτ. Στράβ. Νομήτωρ καὶ Νεμήτωρ, παρ' Ἀππιαν.

Νουμιδία, ἡ, **Numidia.** Τὸ τῶν Ἑλλήνων συνήθως Νομαδικὴ καλουμένη. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν μεταξὺ τῆς Μαυρηταυίας καὶ τῆς Καρχηδονικῆς χώρας καὶ σχηματίζουσα τὸ πέλαι ἐν μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον. Διον. Καισ. 41. Πολύβ.

Νουρσία, ἡ, **Nourcia.** Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ταυτὸν Norcia.

Νυκτεύς, έως, ὁ. Τὶς τοῦ Τριέως, ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης ἀδελφὸς δὲ τοῦ Λύκου. Ἀπολλ. γ', 10. ἐν δὲ βιβλ. γ', 5, 5. ἀναφέρεται οὗτος υἱὸς τοῦ Χθονίου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, κατὰ Παυσαν. βασιλεύσας εἰς τὰς Θήβας ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου Λαβδάκου. — 2) Πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς. Ἀπολλ. γ', 8, 2.

Νυκτηΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Νυκτέως ἡ ἐκ τοῦ Νυκτέως οὖσα, θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη, Ἀπολλ. — 2) Γυνὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ἀπολλ. γ', 5, 5.

Νύκτιμος, ὁ. Ὁ τελευταῖος υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον μόνον ἐκ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του δὲν ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς διὰ μεσιτείας τῆς Γῆς· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβη ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός. Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Νύμφα, ας, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἤγειρεν ἕνα Ναὸν αὐτῆς μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι ὅτε ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλένην· Παυσ. β', 32.

Νύμφαι, αἱ. Θεότητες κατωτέρας τάξεως τὰς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ ἔπλαττον ὡς ἐφόρους διαφόρων ἐν τῇ φύσει ἀψύχων ὄντων, διὰ τῆς δυνάμεως καὶ ἐπιρροίας τῶν ὁποίων ἐλάμβανον ταῦτα τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀναπτυξιν καὶ αὔξησιν, θεωρούμεναι ἀείποτε ἐνεργοῦσαι ἐν ὅλῃ τῇ φύσει καὶ περιστανέμεναι ὡς αἰθέριοι καὶ ἄοραστοι Οὐσίαι τρεφόμεναι μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Εἶχον μ' ὅλα ταῦτα ὡς ἐπλάττετο φύσιν θνητὴν ἀποθνήσκουσαι καὶ αὗται, ἀλλ' ὑπέρβαινον κατὰ τὴν ἐν τῷ βίῳ διάρκειαν τοὺς λοιποὺς θνητούς. Τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἦσαν διάφορα ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐπιστασίας τὴν ὁποίαν ἀπένεμον οἱ ἄνθρωποι εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν· αἱ μὲν ἐκαλοῦντο Ὀρειάδες, ὅσαι ἐνομίζοντο ὅτι κατῴκουν περὶ τὰ ὄρη οὗται ἔφοροι αὐτῶν, αἱ δὲ Ναΐάδες, ἤτοι ἔφοροι τῶν πηγῶν καὶ λοιπῶν ἀναβλυστικῶν ὑδάτων, αἱ δὲ Ναπαῖαι διατρίβουσαι εἰς τὰ νάπη καὶ κοιλάδας, αἱ δὲ Ἁμαδρυάδες ἢ Δρυάδες, ὅσαι ἔζων ἐντὸς τῶν δένδρων καὶ ἄλλαι ἄλλων. Ἡ λατρεία αὐτῶν ὑπῆρχε κοινὴ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπρόσφερον συνήθως ὡς θυσίας γάλα, μέλι, ἔλαιον καὶ νέους μόσχους. Ὁμ. Ἤμν. Ἀφ. 256. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 53, 149. καὶ ιγ', 59. Σχολιαστ. αὐτοῦ.

Νυμφαίη, ἡ. Ὄνομα τῆς νήσου ἐπὶ τῆς ὁποίας διέτριβεν ἡ Καλυψώ, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 574.

Νύμφαιον, τό, καὶ **Νυμφαῖον**· κυρ. ναὸς τῶν Νυμφῶν· καὶ Ὀνομ. Κύρ. Πόλις μὲ ἐπιθέσεον λιμένα ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τοῦ Παντικαπαίου. Αἰτχιν Στραβ. — 2) Χωρίον τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας πλησιον τῆς Ἀπολλωνίας περίφημον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἀσφαλτώδεις πηγάς. Στραβ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ Στραβ. — 4) Ἱερὸν ἄντρον ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Κασσίου ὄρους. Στραβ.

Νυμφαῖος, ὁ. Μουσικός τις ἐκ Κυζικίας πόλεως τῆς Κρήτης, παρ' Ἀθ. Ποικ. Ἱστ. ιβ', 50, ἔνθα κατὰ Περιζῶν. Κύδας ὁ Καρυαῖος ἀναγινώσκει.

Νυμφόδωρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Ἀβδήρων ἐν Θρᾴκῃ. Ἡροδ. 7, 137.

Νύξ, κτός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χάους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐρέβους, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μόρον, τὸν Θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὰς Μοῖρας τὸν Ὅρκον καὶ ἄλλα καταχθόνια τέκνα· Ἡσ. Θεογ. 124, 211-225. κατῴκει δὲ εἰς τὸν Τάρταρον περιεχομένη ὑπὸ ζοφερῶν νεφῶν ἐπ' ἀπουδεὶ ἐφέρετο ὅτε διεδέχετο αὐτὴν ἡ Ἡμέρα. Ἡσ. Θεογ. 748. παρὰ δὲ Ὀρφ. Ὕμν β', καὶ λεξ. παρίσταται ἡ Νὺξ μήτηρ τῶν Θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ Κύπρις.

Νῦσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀριστταίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διονύσου καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Αἰθιοπίᾳ πόλις Νῦσα Διοδ. Σικ. γ', 70. κατ' Ἀρριαν Ἀνάβ. ε', 1. ὠνομάσθη οὕτως, ἡ ἐν Ἰνδίᾳ Νῦσα.

Νῦσα, ἡ, ποιητικ. **Νύση**, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται διάφοροι πόλεις καὶ ὄρη ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλατρεύετο ὁ Διόνυσος. — 1) Ὄρος τῆς Θρᾴκης, κατ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ζ, 133. τὸ Νυσήϊον ὄρος. — 2) Ὄρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Σερβωνίδα λίμνην· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1218. Ἀπολλ. α', 6, 3. — 3) Ὄρος τῆς Ἀραβίας, Ὁμ. Ἤμν. Βακχ. κς', η', Τηλοῦ Φοινίκης· καὶ Εὐρ. Βάκχ. 521. — 4) Ἕτερον ὄρος τῆς Ἰνδίας, παρ' Εὐρ. Κυκλ. 68 ἄλλος Μηρός καλούμενον. — 5) Πόλις τῆς Αἰθιοπίας κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Διόνυσος ἀνετράφη πρῶτον Ἡροδ. 2, 146. — 6) Χωρίον τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, Στράβ. — 7) Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ τὴν ὁποίαν ηὔξανεν ἄριστος οἶνος· Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 235. — 8) Πόλις τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Μισσωγίδος Στράβ. Ὁμ. Ἤμν. Δημ. δ', 17. Νῦσα τῆς Ἀσίας, Ἀπολλ. γ', 4, 3. — 9) Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄρους Μηροῦ εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βάκχος ἐσύστησεν ἰδίαν

ἀποικίαν καλέσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Νύσης καὶ ὅπου μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος διέτριψεν ἐν αὐτῇ μετὰ τοῦ στρατεύματός του ἕνα ὁλοκλήρους ἡμέρας δοθεὶς εἰς παντὸς εἴδους εὐφροσύνας καὶ τέρψεις μιμούμενος τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα τῶν ὀργιαζόντων· Στράβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ε'. — ὅθεν Νυσαῖοι, οἱ κάτοικ. (Νύση, υ, Ὁμ. Νῦσα, Ἡροδ. τὸ δὲ Νῦσα, ἔστι συγγεν. τῷ νῦσσα, ὅπερ δηλοῖ τὸ τέρμα τῶν διὰ τοῦ σταδίου ἀγωνιζομένων· δι' ἐφὸς σ εὕρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Χειρογ. παρβλ. Hoyno εἰς Ἀπολλ. 563. καὶ ἐντεῦθεν ἐνομασται. Νῦσα ὀρθοτρ.)

Νυσαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νύσης ἢ εἰς τὴν Νύσαν ἀνήκων. Ἀρριαν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Νύσης. — 3) = Νισαῖος, ὅπερ ὅρα.

Νυσήϊος, ία, ιον. Τῆς Νύσης ἢ ἐκ τῆς Νύσης ὤν· τὸ Νυσήϊον ὄρος, = Νῦσα, ἀριθμ. 1. — 2) Ἐπωνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀνέκαθεν ἀπὸ τοῦ ἐν Θρᾴκῃ ὄρους Νύσης. Ἀριστοφ. Βατρ. 216.

Νυσηΐς, ίδος, ἡ, πληθ. **Νυσηΐδες**, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ Νύμφαι αἱ τινες ἀνέθρεψαν κρύφιον τὸν Διόνυσον ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης, κατὰ Φερεκύδ. λεξ. καὶ Σχολ. Ἰλ. Σ, 486. ἐκαλοῦντο αὗται καὶ Δωδωνίδες. Ὑγίν. μύθ. 182. Ὀβιδ.

Νύσιος, ία, ιον (υ). Τῆς Νύσης ἢ ἐκ τῆς Νύσης ὤν· τὸ Νύσιον πεδίον, Ὁμ. Ἤμν. Δημ. 17. — 2) = Ἰνδικός. Σοφ. Αἴ. 707.

Νῦσος, ὁ. Ὁ πρῶτον ἀναθρέψας τὸν παῖδα Διόνυσον, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη μετὰ ταῦτα τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν ὅτε ἐξεστράτευσε εἰς τὴν Ἰνδίαν. Ὑγίν. μύθ. 167.

Νυχεία, ἡ. Νύμφη τις παρὰ Ὁμοκρ. ιγ', 451.

Νῶλα, ἡ· καὶ **Νώλη**, **Nola.** Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν Χαλκιδέων, ταυτὸν Nola· Στράβ. Πολυβ. — ὅθεν, Νωλανοί, οἱ κάτοικ.

Νώλη, ἡ, = Νῶλα. ὅπερ ἴδε.

Νώμεντον, τό, **Nomentum.** Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κατοικηθεῖσα ἠδη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ταρκυνίου τοῦ πρώτου, ταυτὸν Lamentana.— ὅθεν, Νωμεντανοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Νωνακριάτης, ου, ὁ (α). Ἐπίθ τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Νωνάκριος πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἰδίως ἐλατρεύετο. Τζίτζ. καὶ Λυκοφρ. 680.

Νώνακρις, ιος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Νώνακρις. Παυσ. η', 17.

Νώνακρις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Φενεοῦ περὶ τὴν κρήνην Στύγα, τῆς ὁποίας τὸ φαρμακερὸν ὕδωρ πίπτον κατὰ σταγόνας ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐπροξένει μεγάλην φθορὰν διὰ τοῦ μολυσμοῦ του· ταυτὸν Νάυπρια. Ἡροδ. 6, 74. Παυσ.

Νώρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς νήσου Σαρδινίας κειμένη μεσογείως, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἰβήρων, ταυτὸν Nurri. Πτολ. γ', 3.

Νώραξ, ακος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἐρυθείας θυγατρὸς τοῦ Γηρυόνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Νώραν. Παυσ. ε', 17.

Νωρεία, ἡ. Μητρόπολις τῶν Ταυρίσκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, καταλαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πρὸ τῆς ἐποχῆς ὅτε τοῦ Ἱστορικοῦ Πλινίου καὶ Πτολεμαίου, κατὰ Reichard ἡ νῦν Friesach, κατ' ἄλλους δὲ, Neumark.

Νωρικοί, οἱ, **Norici.** Ἔθνος μέγα τὸ πάλαι τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ συνιστάμενος ἐκ δύο μεγάλων λαῶν τῶν Βοίων ἢ Βοΐων, Boii καὶ τῶν Ταυρίσκων, Taurisci, ἐνεργοῦντες ἀρχαιόθεν ἐπίσημον ἐμπόριον ἐκ τῶν προϊόντων τῆς χώρας των, ἐξαιρέτως χρυσοῦ καὶ σιδήρου. Στράβ. ζ'. Πτολ. β', 14. — ὅθεν Νωρικός, ία, ιον, τῶν Νωρικῶν ἢ εἰς τοὺς Νωρικοὺς ἀνήκων. Διον. Περ. 321.

Νωρικόν, τό, **Noricum.** Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς μεσημβρινῆς Γερμανίας συνορεύουσα δυτικῶς μὲ τὸν Λίνον ποταμόν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Σαῦον καὶ τὰς Ἄλπεις, ἀνατολικῶς μὲ τὸ ὄρος Κέτιον ἢ Ἁλεμβέργ διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὸν μέγαν ποταμὸν Δούναβιν. Πτολ. β', 14. Δι. Κασ. 54. περιελάμβανε δὲ ἡ χώρα αὕτη ἅπασαν τὴν νῦν Αὐστρίαν, Στυρίαν, Καρινθίαν, ἓν μέρος τῆς Παναρίας, τὴν χώραν τοῦ Τυρόλου καὶ τὸ Σαλτζβούργον, σχηματίζουσα ἀνέκαθεν ἓν ἴδιον βασίλειον διοικούμενον ὑπὸ ἐγχωρίων ἡγεμόνων ἕως οὗ ἀπεκατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου. Ἡ ὀνομασία Νωρικὸν ἢ Νωρικοὶ ἐπεκράτησαν εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τῆς Νωρείας μητροπόλεως τῶν Ταυρίσκων οἵτινες ἀπετέλουν ἓν μέγα μέρος τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων· Πτολ. Στράβ. δ'.

Ξ.

Ξάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 356.

Ξάνθης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μάρδων, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 990.

Ξανθίας, ου, ὁ (ἐ.) Ὀνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 541. Νεφ. 1477. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης. Πλάτ. Μεν.

Ξανθίδιον, τό· Ὑποκορισ. κύρ. Ὀνομ. τοῦ Ξανθίας. Ἀριστφ. Βατρ. 583.

Ξανθικλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ. Ἀναβ.

Ξάνθιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ὑρκανίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, σχηματίζοντες ἓν μέρος τῶν αὐτόθι Δάων νομάδων. Στράβ.

Ξανθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δώρου καὶ γυνὴ τοῦ Πλευρῶνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν

Ἀγήνορα καὶ Δαοφῶντα. Ἀπολδρ. α', 7. 7. — 2) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ. Ξενοφ.

Ξάνθιππος, ὁ. Τίδες τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ἀπολδρ. α', 8, 5. — 2) Τίος τοῦ Ἀρίφρονος καὶ πατὴρ τοῦ μεγάλου Περικλέους, παραυρθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μυκάλῃ καὶ ἐγκαλέσας πρῶτος τὸν Μιλτιάδην ἐπ' ἐνλήσεις διὰ τὴν κατὰ τῆς νήσου Πάρου ἀτυχῆ ἐπιχείρησίν του. Ἡροδ. 6, 136. Θουκ. — 3) ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Περικλέους, περιβόητος διὰ τὸν ἄσωτον αὐτοῦ καὶ ἀχαλίνωτον βίον, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος λιμοῦ ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Μενεξ. σελ. 94. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. Ε', 16. — 4) Λακεδαιμόνιος στρατηγός ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων μ' ἓν σῶμα Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ἡλευθέρωσε τὴν Καρχηδόνα ἀπὸ τὴν ἐπικειμένην ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων παντελῆ καταστροφήν, νικήσας, κατὰ κράτος τὴν Ῥωμαϊκὴν δύναμιν καὶ αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων Ῥέγουλον· ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὸν φθόνον τῶν Καρχηδονίων, ἐπέστρεψεν εἰς λέγεται μετὰ κινδύνου εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Πολύβ.

Ξανθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀμόλιππον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ξάνθος, ὁ. Τίδες τοῦ Τρωὸπου βασιλεύς τῆς Τροιζήνος, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν κατώκησαν ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου καλέσας αὐτὴν ἔκτοτε Πελασγίαν. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 41. Διοδ. Σικ. ε', 82. — 2) Ὁ Ἑλληνικὸς βασιλεὺς τῶν Θηβῶν φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐσύστησαν οἱ Θηβαῖοι τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἑξανάτων ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποίους ἔλαβεν δῶρον ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πηλεὺς παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος Ὅμ. Ἰλ. Π, 149. Ἀπολδρ. γ', 13, 5. — 4) Εἷς τῶν τεσσάρων ἵππων τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 125. — 5) Σάμιός τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὴν περίφημον ἑταίραν Ῥοδώπην εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἡροδ. 2, 135. Γενν. εω. — 6) Ἀρχαιότατος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάσας πρὸ τοῦ Στησιχώρου. Ἀθην. ιβ'. — 7) Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, ἀναφερόμενος ὑπὸ Διονύσου τοῦ Ἁλικαρνασσέως ἐν τῇ Ῥωμ. Ἀρχ. α', 28. κατὰ Σουΐδ. ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεις καὶ συνέγραψε Λυδιακῶν τέσσαρα βιβλία. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 159. VI, 550.

Ξάνθος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Τροίας, οὗτος καλούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων Σκάμανδρος, ὅπερ ὅρα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον Σίρβης καλούμενος, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Ξάνθιον πεδίον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 877. Ἡροδ. 4, 176. τανῦν Ἐκσελίδα. — 3) Ξάνθος, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τινος Ξάνθου Κρητὸς ἢ Αἰγυπτίου, εἰς τὴν ὁποίαν συρρίνετο ὁ ναὸς τοῦ Σαρπηδόνος· τανῦν Ἐκσελίδη. Ἡροδ. 1, 176. — ὅθεν, Ξάνθιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡροδ.

Ξανθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσίν.

Ξεινεκτόρης, πο, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ξενεκτόρας. Πολίτης τις ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου Σατράπης τῆς Κιλικίας. Ἡροδ.

Ξεινοφόων, ποιητκ. ἀντὶ Ξενοφῶν.

Ξενεκτόρας, ου, ὁ. Ῥόδιός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του οἰνοποσίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 26.

Ξενάρης, ους, ὁ (ᾱ). Ὁ Κνίδιος Λακεδαιμόνιος, Θουκ. ε', 51. κατὰ Πείσιαν, υἱὸς τοῦ Κνίδιος ἐκ Λακεδαίμονος, κατ' ἄλλους ἄνευ τοῦ Κνίδιος, παρβλ. κεφ. 36 καὶ 37.

Ξεναρκής, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης· ὅθεν Ξεναρκείος, ὁ, ἡ, ον. τοῦ Ξεναρκους ἢ ἐκ τοῦ Ξεναρκους ὤν. Πινδ. Πύθ. 8, 26.

Ξέναρχος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Σώφρονος, ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται ὅτι ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐν τῇ τοῦ Ἐρτέλου καὶ Γροτίου συλλογῇ. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 505.

Ξενέα, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας τινός, ἐρασμίας τοῦ Δάφνιδος. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 73. ἄλλως δὲ πάντη ἄγνωστον κυρ. Ὄνομ.

Ξενιάδης, ου, ὁ (ᾰ υυ –). Πλουσιός τις Κορίνθιος, ὅστις ἀγόρασε τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον Διογένην ἀφῆκεν αὐτὸν πάλιν ἐλεύθερον ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ τὴν διδασκαλίαν τοῦ υἱοῦ του. Διογ. Λαερ. — 2) Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, 674.

Ξενίας, ου, ὁ (ᾰ υυ –). Ἀρκὰς, εἷς τῶν Ἕλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου Ξενοφ. Ἀναβ. α', 1. — 2) Πλουσιός τις πολίτης ἐξ Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ.

Ξένιος, ὁ. Ἐπίθετ τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῆς φιλοξενίας, παρὰ Ῥωμ. Hospitalis καλουμένου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐτιμᾶτο ἐν τῇ Σπάρτῃ ἓν ἄγαλμα αὐτοῦ πλησίον τοῦ τόκου, ὅπου ἐγίνοντο τὰ κοινὰ συσσίτια. Παυσ. γ', 11.

Ξενόδαμος, ὁ. Τίδες τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Κνωσσίας. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. — 2) Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, γράψας κατά τινας Παιάνας καὶ ἄλλους δὲ Ὑπορχήματα. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ.

Ξενοδίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Συλέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα αὐτῆς, διότι ἐβίαζεν ὅλους τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἀμπέλους της. Ἀπολδρ. β', 6, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 3) Γυνή τις ἐκ Τροίας, ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῆς Κλυμένης, Κρεούσης καὶ ἄλλων Τρωϊάδων. Παυσ. Φωκ. 26.

Ξενοκλεία, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐβίασε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ὅτε οὗτος εἶχε φονεύσει τὸν Ἴφιτον. Παυσ. Φωκ. 13.

Ξενοκλείδης, ου, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων. Θουκ. α', 46. — 2) Ἕλλην ποιητής. Δημοσθ.

Ξενοκλῆς, κατὰ συναλ. Ξενοκλῆς. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. — 2) Ποιητὴς τραγικὸς Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νικήσας τὸν Εὐριπίδην εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις δραματικοὺς ἀγῶνας τῇ 91 Ὀλυμπιάδι. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. β', 8. — 3) Τίδες τοῦ Κρατίνου, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος ὀλίγου λόγου ἄξιος, πολλάκις χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Βατρχ. 86. Θεσμ. 175.

Ξενοκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων φιλοσόφων ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ὅπου ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν του 25 ὁλοκλήρους χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀφήσας διάδοχον τὸν Πολέμωνα. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 19. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 291. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Πυθ. 6, 6. — 3) Ἰατρὸς Ἀφροδισιεύς. ἀκμάσας περὶ τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας βιβλία τινὰ περὶ τῆς ἐκ τῶν θηρίων ἀφελείας. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 192.

Ξενοκρίτη, ἡ (ῑ). Ὄνομα κύριον γυναικός, παρὰ Πλουτάρχ.

Ξενόκριτος, ὁ. Λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Λοκρῶν (τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, συγχρονος τοῦ Στησιχώρου, ὁ ἐπινοήσας τὴν Λόκριον ἁρμονίαν. Διογ. Λαερτ. Πλούταρχ.

Ξένος Ἰατρός, ὁ, = Τόξαρις, ὅπερ ὅρα. Λουκ. Σκύθ.

Ξενοφάνης, ους, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Λαμάχου. Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἕλλην Κολοφώνιος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Ἔλεαν, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν περίφημον Ἐλεατικὴν σχολὴν, χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 100 χρόνων, γράψας διαφόρους φιλοσοφικὰς πραγματείας εἰς ἔμμετρον φράσιν. Πλάτ. Στράβων.

Ξενοφαντίδας, ου, ὁ (ῑ). Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. η', 55.

Ξενόφαντος, ὁ. Ποιητὴς διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἱερωνύμου. Ἀριστφ. Νεφ. 346.

Ξενόφιλος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς καὶ μουσικὸς ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, ζήσας 105 χρόνους. Λουκ. Μακροβ. 18.

Ξενόφρων, ονος, ὁ. Τίδες τοῦ Φαείδιμου Ἀθηναῖος. Δημοσθ.

Ξενοφῶν, ῶντος, ὁ. Τίδες τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν ιγ' Ὀλυμπικ. Ὠδ. — 2) Τίδες τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκιδ. β', 70. — 3) Τίδες τοῦ Γρύλλου, περίφημος στρατηγός, φιλόσοφος καὶ ἱστοριογράφος τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν τρίτον χρόνον τῆς 83 Ὀλυμπ. καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας μαθητεύσας πλησίον τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως. Κατὰ παρακίνησιν τοῦ φίλου αὐτοῦ Προξένου τοῦ Θηβαίου ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἠκολούθησε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τὸν νεώτερον Κῦρον εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, ἀπ' ὅπου μετὰ τὸν ἐν Κουναξᾷ θάνατον τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ τὸν ἀπανθρωπον φόνον τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν διὰ τῆς πανουργίας τοῦ Τισαφέρνους, ἠθυνήθη ὁ Ξενοφῶν μόνος διὰ τῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς φρονήσεώς του νὰ ἀπαναφέρῃ τοὺς δεκα χιλιάδας Ἕλληνας εἰς τοὺς πατρίδας των, ἀντιταττόμενος ἀείποτε εἰς τοὺς πανταχόθεν προσβάλλοντας βαρβάρους ἐχθροὺς καὶ ὑπερισχύων πάντα κίνδυνον καὶ ἐμπόδιον, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἓν μέγα μέρος τῶν ἐκ Φρυγίας πλουσίων λαφύρων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀγοράσας ἓν κτῆμα πλησίον τῆς Σκυλλοῦντος ἐν Ἠλίδι, ὅτε οἱ συμπολῖται του ἐξώρισαν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὰς πρὸς τὴν Σπάρτην ἐκδουλεύσεις του, διῆγεν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, ἀπ' ὅπου μετὰ ταῦτα ἀναγκασθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς Κόρινθον, ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν 90 χρόνων, γεννήσας πρότερον ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ Φιλησίας δύο υἱοὺς τὸν Γρύλλον καὶ Διόδωρον. Εἰς τὰ διασωθέντα συγγράμματα τοῦ ἐξόχου τούτου πολιτικοῦ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀρχαιότητος διακρίνει πανταχοῦ ἡ ἰδέα καὶ τ' ἀξιώματα μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας, ἡ ἀλήθεια καὶ πιστὴ παράστασις τῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς του μεταβολῶν καὶ ὁ εὐγενὴς σκοπὸς τῆς ὠφελείας διὰ σταθερῶν κανόνων καὶ καταλλήλων τῆς ἀρετῆς παραδειγμάτων. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 2. — 4) Ξενοφῶν ὁ Ἐφέσιος, ἄγνωστον ἐποχῆς συγγραφεύς, γράψας μίαν μυθιστορίαν τὰ κατ' Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην εἰς πέντε βιβλία.

Ξένων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβῶν. Θουκ. ζ', 19. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται βιβλία τινὰ ἐπιγραφμ. Ἰταλικὰ καὶ Κρητικά, παρὰ Στεφ. Βυζ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 505.

Ξένυλλα, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 661.

Ξέρξης, ου, ὁ. Τίδες Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ τῆς Ἀτόσσης, βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατὰ 486–465 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος ἐπεχείρησε τὴν δευτέραν κατὰ τῶν Ἑλλήνων φοβερὰν ἐκείνην ἐκστρατείαν μ' ἓν στράτευμα ἐκ 1,800,000 Περσῶν καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας καὶ μὲ μίαν θαλάσσιον δύναμιν 1,200 πλοίων, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον διὰ μιᾶς γεφύρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας διεβίβασαν ὅλα τὰ διὰ ξηρᾶς στρατεύματά του ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ κατασκάψας τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος πρὸς ἀσφαλῆ διάπλουν τοῦ στόλου του. Ἡ ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος ναυτελὴς ἥττα τῆς θαλασσίου δυνά-

μεως τῶν Περσῶν ἠνάγκασε τὸν μέγαν τοῦτον βασιλέα νὰ ζητήσῃ τὴν σωτηρίαν του διὰ τῆς φυγῆς του ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἀφήσας αὐτόθι τὸν στρατηγὸν Μαρδόνιον μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου· ἴδε Μαρδόνιος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὰ Σοῦσα καὶ δοθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς παντοῖα εἴδους Ἀσιατικὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειαν, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἀρταβάνου ἡγεμόνος τῶν βασιλικῶν δορυφόρων, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Περσίας εἰς τὸν τρίτον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην τὸν Μακρόχειρα. Ἡρόδ. Θουκυδ. — 2) Τίος Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας μόνον 41 ἡμέρας τὸ 425 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ. (Ξέρξης δηλοῖ καθ' Ἡρόδ. 6, 98 Ἀρήϊος ἤτοι πολεμικός.)

Ξιφωνία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἀφ' ἧς ἀκρωτήριον τῆς Σιφωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τῶν Μεγάρων μὲ λιμένα ἐν ταύτῃ· τανῦν Capo di St. Croce. Στράβ. ς'. Σκύλ.

Ξόϊς, ΐος, ἡ, Ἀττικ. Σάϊν. Πόλις τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σεβηνυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, τανῦν Mechallé-tal Kebîr. Στράβ. — ὅθεν, Ξοΐτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ξοῦθος, ὁ. Τίος τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηΐδος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικήν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν. Εὐρίπ. Ἴων 63. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ.

Ξυλόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Πτολμ.

Ξυνία, ἡ (–υυ). Πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Τπάτων· ὅθεν, Ξυνιάς, άδος, ἡ (–υυ). Λίμνη τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Ξυνοίκια, τά, = Συνοίκια. Ἑορτή, πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνάμνησιν τῆς συναικήσεως τῶν πρότερον κατὰ κώμας καὶ χωρία ζώντων λαῶν τῆς Ἀττικῆς. Θουκ. β', 15.

Ξυπέτη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. — ὅθεν, Ξυπετεὺς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ξυπέτης ὤν. Στέφ. Βυζ. Στράβ.

Ἀπολ. Ῥόδ.). Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Κρήτης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπό τοῦ Ὀάξου υἱοῦ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ὀάξιος, ὁ κατοικος.

Ὀ΄αρος, ὁ. Ποταμός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας, ἐκβάλλων εἰς τήν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡρόδ. 4, 123.

Ὀ΄ασις, ιος, ὁ, κυρ. Αἰγυπτιακή λέξις, Ἄνασις, εως, παρά Στράβ. Οὕτως ἐκαλοῦντο μέρη τινά εὔφορα μεταξύ τῶν ἐν Λιβύῃ μεγάλων Σύρτεων, κείμενα περί τήν μεταίαν Αἴγυπτον ὄπισθεν τῶν Λιβυκῶν ὀρέων καὶ παράγοντα διάφορα εἴδη καρπῶν, γεννήματα καὶ οἶνον. Κατά Στράβ. ὑπῆρχον τρεῖς Ὀάσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγάλη Ἄνασις λεγομένη ἀναφέρεται μόνη παρ΄ Ἡροδ. 3, 36, τήν ὁποίαν ὁ ἱστορικός οὗτος καλεῖ πόλιν ὑπό τό ὄνομα Μακάρων νῆσοι, ἀπέχουσαν γ ἡμερῶν ὁδόν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν· ἡ δευτέρα Ὀασις τοῦ Στράβωνος ἔκειτο περί τήν Μοίριδα λίμνην, καί ἡ τρίτη, ἥτις καί Ὀασις ἡ μικρά ἐλέγετο εὐρίσκετο περί τό μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος Διός· ταυτόν Ἐλ-Βάχ.

Ὀβ΄ανα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀσσυρίας. Πτολεμ. ς΄, 1.

Ὀβιγενεῖς, οἱ. Οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Βεσσελίγγιος ἐν Ἡροδτ. 3, 90. ἀντί Ὑγιαννείων, κατά τήν παρά Πλιν. V, 32 ἀναφερομένην Ὀβιγηνήν χώραν τῆς Λυκαονίας.

Ὀβ΄οκα, ἡ. Ποταμός τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας), ῥέων διά τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ταυτόν Boyne. Πτολμ. β΄, 2.

Ὀβούλκων, ωνος, ὁ, Obulco. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, ταυτόν Porouna. Στράβ. — ὅθεν, Ὀβολκωνίης, ου (ι), ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ὀβ΄ριάρεως, ὁ, = Βριάρεως, ὅπερ ὄρα. Ἡσ. Θεογ. 617, 734. Διόδορ.

Ὀβ΄ριμος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Τζῆν. μυθ. 170.

Ὀγ΄κα, ἡ, καί Ὄγγα, Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς παρά τοῖς Θηβαίοις, ὑπό τόποποῖον εὑρίσκετο εἰς βωμός αὐτῆς ἐν Θήβαις καί ἀπό τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ταύτης Ὀγκαΐδες πύλαι· κατά Σχολ Εὐριπιδ. Φοιν. 1068. καί Στέφ. Βυζ. ὑπῆρχε τοῦτο Φοινικικόν ὄνομα, κατ΄ ἄλλους δέ ἀπό τινος ἐν Βοιωτίᾳ κώμης Ὀγκαί καλουμένη. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 166, 489. Ὄγγα. Παυσ.

Ὀγκαΐς, ΐδος, ἡ. Τῆς Ὄγκας ἡ εἰς τήν Ὀγκαν ἀνήκων, αἱ Ὀ΄γκαΐδες πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, κειμένη νοτιοανατολικῶς καί φέρουσα πρός τάς Ἀθήνας, Ἀπολδ. γ΄, 6, 6. Πύλαι Ὀγκαι Ἀθάνας. Αἰτχ. Ἑπτ. Θηβ. 793. κατά Schutz ἡ παρ΄ Εὐριπιδ. Φοιν. 1124. Ὠγυγία πύλη λεγομένη.

Ὀγκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Ὄγκας ἡ εἰς τήν Ὀγκαν ἀνήκων, καί ἡ Ὀγκαία, = Ὄγκα. Στέφ. Βυζ.

Ὀγ΄κιον, τό. Πόλις μικρά τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τήν ὁποίαν εὑρίσκετο ἓν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος Ὀγκου καλουμένου. Παυσ. Ἀρκ.

Ὀγ΄κος, ὁ. Υἱός τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡγεμών ἑνός μέρους τῆς Ἀρκαδίας, κληθέντος ἐπ΄ αὐτοῦ Ὀγκιον, τρέφων ἐνταῦθα ὠραίους ἵππους, μεταξύ τῶν ὁποίων φυγοῦσα ἡ Δήμητρα, διωκομένη ὑπό τοῦ Ποσειδῶνος καί μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον, ἐγέννησε μετά ταῦτα τόν Ἀρίονα. Παυσαν. η΄, 25.

Ὀγ΄ριος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἡρακλέους παρά τοῖς Ἀρχαίοις Γάλλοις Δουκ. Ἱρόδτ. 1.

Ὀγχησμός, ὁ. Λιμήν τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἐπέναντι τῆς νήσου Κερκύρας. Στραβ.

Ὀγχήστεια, τά. Ἑορτή ἐν Βοιωτίᾳ, πανηγυριζομένη πρός τιμήν τοῦ Ὀγχηστίου Ποσειδῶνος. Παυσαν. Βοιωτ.

Ὀγχήστιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπό τοῦ ναοῦ, τόν ὁποῖον εἶχεν εἰς τήν πόλιν Ὀγχηστόν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καί ἐν ἱερόν ἄλσος αὐτοῦ. Παυσ. 9΄, 26.

Ὀγχηστός, ὁ. Υἱός τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ κτίσας τήν ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστόν πόλιν, εἰς τήν ὁποίαν ἤγειρεν ἕνα ναόν πρός τιμήν τοῦ πατρός αὐτοῦ. Παυσ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 506. — 2) Υἱός τοῦ Ἀγρίου, ὅστις φυγών εἰς τήν Πελοπόνησον, ἐφόνευσε τόν Οἰνεα. Ἀπολδρ. α΄, 8, 6.

Ὀγχηστός, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπίσημος τό πάλαι, κειμένη ἐπί τῆς μεσημβρινῆς ἐχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης μέ ἕνα ἀρχαῖον ναόν καί ἱερόν ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, τό ὁποῖον ὁ Ὅμηρος Ἀγλαόν ἄλσος καλεί, Ἰλ. Β, 506· ταυτόν Μοναστήριον Μαζαράκι λεγόμενον. Ἀπολ. Ῥόδ. Στραβ. — ὅθεν Ὀγχηστόν δε, εἰς τήν Ὀγχηστόν. Ὅμ. καί Ὀγχήστιος, ία, ιον. Τῆς Ὀγχηστοῦ ἡ ἐκ τῆς Ὀγχηστοῦ ὤν. Πίνδ. — 2) Ποταμός τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καί εἰσβάλλων εἰς τήν Βοιβίδα λίμνην.

Ὀδήσσός, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπί τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οὖσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀσίᾳ Μιλησίων. Στράβ. — ὅθεν, Ὀδήσσιος, ὁ κάτοικος.

Ὀδ΄ιος, ὁ. Ἡγεμών τῶν Ἀλιζώνων ἐν Βιθυνίᾳ, ὅστις ἐλθών σύμμαχος τῶν Τρώων κατά τῶν Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπό τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 856. Ε, 39.

Ὀδοιδόκος, ὁ. Υἱός τοῦ Ὀποῦντος, γεννήσας ἐκ τῆς Λαονόμης τόν Ὀϊλέα καί Καλλίαρον. Εὐστάθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 531.

Ὀδομαντική. ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεταξύ τοῦ Στρυμόνος καί Ἀξιοῦ ποταμῶν ἐπί τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Πτολ.

Ὀδομαντίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ὀδόμαντοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν περί τό Παγγαῖον ὄρος ἕως τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἐπί τῆς Ὀδαμαντικῆς χώρας. Ἡρόδ. 5, 16. Θουκ. καί Ὀδόμαντης, Ἀριστφ. Ἀχρ. 456.

Ὀδρύσαι, αἱ, ἐνικ. Ὀδρύσης, ου (ῡ). Εἷς τῶν ἰσχυροτέρων καί μεγαλητέρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες περί τόν Ἕβρον ποταμόν καί σχηματίζοντες τό πάλαι ἓν ἴδιον βασίλειον.

Ὀδρυσίς, ίδος, ἡ (-υυ). Των Ὀδρυσῶν ἡ εἰς τούς Ὀδρύσας ἀνήκων· ἡ Ὀδρυσίς γῆ, = Θρᾴκη. Ἀνθολ. — 2) Ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσσῶν. Παυσ.

Ὀδυσεύς, ἐπικ. ἀντί Ὀδυσσεύς. Ὅμ. καί Ὀδυσεύς, Αἰολικ. Γενικ. ἀντί Ὀδυσσέως. Ὅμρ. Ὀδσ. Ω, 597.

Ὀδυσήϊος, Ἐπικ. ἀντί Ὀδύσσειος. Ὅμ.

Ὀδύσσεια, ἡ· κυρ. θηλκ. τοῦ Ὀδύσσειος. — 2) προσυπακμ. ποίησις. Οὕτως ἐπιγράφεται τό ἐπικόν ποίημα τοῦ Ὁμήρου, διά τοῦ ὁποίου περιγράφει ὁ ποιητής οὗτος τά συμβάντα καί τάς τύχας τοῦ ἥρωος Ὀδυσσέως, ἀφ΄ ὅτου μετά τήν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέφων εἰς τήν πατρίδα του Ἰθάκην ἐπεριπλανήθη πολύν χρόνον εἰς διαφόρους χώρας τῆς Οἰκουμένης, παθών πολλά δεινά καί χάσας ὅλους αὐτοῦ τούς ἑταίρους· τελευταῖον τήν εἰς Ἰθάκην ἔλευσιν καί ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὑπό τῆς πιστῆς συζύγου του Πηνελόπης καί τοῦ φόνου τῶν μνηστήρων αὐτῆς. Ἡρόδτ. — 3) Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, ἥτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη ὑπό τοῦ Ὀδυσσέως. Στραβ.

Ὀδύσσειος, εία, ειον, καί Ὀδύσσιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ὀδυσσέως ἡ εἰς τόν Ὀδυσσέα ἀνήκων.

Ὀδυσσεύς, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ, παρά Ῥωμ. Ulysses καί Ulixes. Υἱός τοῦ Λαέρτου καί τῆς Ἀντικλείας, ἀπόγονος τοῦ Κεφάλου, κατά τινας δέ υἱός τοῦ Σισύφου. Τζέτζ. εἰς Λυκφ. 344. βασιλεύων πρό τοῦ Τρωϊκοῦ ἔτι πολέμου εἰς τήν νῆσον Ἰθάκην καί Δουλίχιον, ἔλαβον εἰς γυναῖκα διά συνεργείας τοῦ Τυνδάρεω τήν σοφήν Πηνελόπην θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τόν Τηλέμαχον. Ὅμ. Ὀδ. Β, 234. Βιασθείς δέ καί οὗτος νά συνεκστρατεύσῃ μετά τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τήν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔφερεν αὐτόθι εἰς δώδεκα πλοῖα τούς κατοίκους τῆς Ἰθάκης καί ἄλλων πλησιοχώρων νήσων, δείξας πολλήν φρόνησιν καί ἐμπειρίαν εἰς διαφόρους κατά τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις τῶν Ἑλλήνων, ἀγαπώμενος πρό πάντων τῶν ἄλλων ὑπό τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς καί θαυμασθείς ἐξαιρέτως διά τάς πολυειδεῖς αὐτοῦ ῥαδιουργίας καί πολύτροπον ἠθός του· ἀκολούθοις κρυφθείς ἀυτός τοῦ Δουρείου Ἵππου, εἰσέβαλε πρῶτος μετά τοῦ Μενελάου εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Δηϊφόβου ἐν Τροίᾳ. Μετά δέ τήν παντελῆ καταστροφήν τῆς πόλεως ταύτης, ἐπιστρέφων εἰς τήν Ἰθάκην μέ τούς λοιπούς στρατιώτας καί συντρόφους του, ὁπεριπλανήθη δέκα ὁλοκλήρους χρόνους εἰς ἀλλοδαπάς χώρας, ναυαγήσας πολλάκις καί ἐκτεθείς εἰς τούς φοβεροτέρους κινδύνους, φερόμενος ὑπό τῶν ἀνέμων πότε εἰς τήν νῆσον τῶν Κυκλώπων, πότε εἰς τήν χώραν τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, πότε εἰς τήν τῆς Καλυψοῦς, παρά τῇ ὁποίᾳ διέμεινε πολύν χρόνον καί πότε ἀλλαχοῦ, καταβάς καί εἰς αὐτόν τόν Ἅιδην διά τά μάθῃ παρά τοῦ μάντεως Τειρεσίου περί τῆς μελλούσης τύχης του, ἅως οὗ ἐπιστρέψας τελευταῖον εἰς τήν Ἰθάκην, ἐπαῤῥησιάσθη ὡς ἄγνωστος ἐπαίτης εἰς τήν Πηνελόπην, ἐφόνευσεν ὅλους τούς μνηστῆρας αὐτῆς καί ἐβασίλευσεν ἔτι χρόνον τινά αὐτόθι, φονευθείς ὑπό τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τηλεγόνου, τόν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κίρκης. Ὅμ. Ὀδ. Σχολ. Ὀδ. Λ, 133. — παρ΄ Ὅμ. καί ποῖς λοιποῖς ποιηταῖς εὕρηται πολλάκις διά τήν χρείαν

Ο.

Ὀ΄α, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τήν Πανδιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἡσύχ. — ὅθεν Ὀαθεν, ἐκ τῆς Ὀας, καί Ὀαεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ὀας ὤν. Διάφορος τούτου ἐστί τό Ὀῆ, ὅπερ ὄρα.

Ὀάνοι, οἱ. Λαός τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, κατοικοῦντες μεσογείως. Πτολεμ.

Ὀ΄αξος, ἡ (Ἀξός, παρ΄ Ἡροδτ. καί Οἴαξος,

Ο.

Ὀ΄α, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τήν Πανδιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἡσύχ. — ὅθεν Ὀαθεν, ἐκ τῆς Ὀας, καί Ὀαεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ὀας ὤν. Διάφορος τούτου ἐστί τό Ὀῆ, ὅπερ ὄρα.

Ὀάνοι, οἱ. Λαός τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, κατοικοῦντες μεσογείως. Πτολεμ.

Ὀ΄αξος, ἡ (Ἀξός, παρ΄ Ἡροδτ. καί Οἴαξος,

τοῦ μέτρου καὶ Ὀδυσεύς γραφμν. — Αἰολικ. Γενικ. Ὀδυσεῦς, ὅπερ ὄρα. Αἰτιατ. Ὀδυσῆ ἀντὶ Ὀδυσσῆα, Ὁμρ. Ὀδσ. Τ, 136. καὶ Ὀδυσσῆ. Πίνδ. Εὐριπ.

Ο'ζόλαι, οἱ. Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν τῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς δυσῴδους ἀκοφορᾶς μιᾶς αὐτόθι εὑρισκομένης λίμνης. Στράβ.

Ο'ή, ἡ, καὶ Οἰή. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οἰήθεν, ἐκ τῆς Οἰῆς, Δημ. καὶ Οἰᾶτις, ιδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν δῆμον Οἰὴν ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Οἰῆς οὖσα. Σοφ.

Ο'ᾳρῖς, ιδος, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Μελιτέα, πρότερον δὲ ἐγέννησεν αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ψάφρον. Ἀντ. Λιβ. 13.

Ο'ᾳρυάδης, ου, ὁ (-νυ-). Σπαρτιάτης, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀργείων μάχην ὑπὲρ τῆς πόλεως Θυρέας ἐδείξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα, ὅτε διὰ κοινῆς ἑκατέρωθεν ἐκλογῆς μονομαχήσαντες τριακόσιοι Ἀργεῖοι μετὰ τοσούτων Λακεδαιμονίων, μὲ τὸ νὰ ἐσώθησαν μόνον δύο ἐκ τῶν Ἀργείων, οἵτινες καὶ ἔσπευσαν νὰ καινοποιήσωσι τὴν νίκην των εἰς τὸ Ἄργος, ὁ Ὀρθρυάδης βαρέως πληγωμένος, ὕψωσε τὸ τρόπαιον γράψας μὲ τὸ ἴδιον αἷμα τὴν νίκην τῶν συμπολιτῶν του, διὰ τῆς ὁποίας ταύτης γενναίας πράξεως ἔγιναν οἱ Λακεδαιμόνιοι κύριοι τῆς διαμαχομένης πόλεως. Ἡρόδτ. 1, 82.

Ο'ᾳρυνεύς, ῆος, ὁ. Ἐκ Καβησσοῦ σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 363.

Ο'ᾳρυς, υος, ἡ. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, φερόμενον ἐκ τοῦ Πηλίου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Φθιωτιδος χώρας ἕως τοῦ Ποσειδίου ἀκρωτηρίου, πανὺ Δελάχα. Ἡσδ. Θεογ. 632. Ἡρόδτ. 7, 129. Στράβ.

Ο'ίαγρος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν περίφημον μουσικὸν Ὀρφέα, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι εὐπήρχαν οὗτος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. Ἀπολδ. α, 3, 2. Ὀρφ. Ἀργ. 73. Ὑγίν. μύθ. 165. — ὅθεν, Οἰαγρίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Οἰάγρου ἢ ἐκ τοῦ Οἰάγρου οὖσα· αἱ Οἰαγρίδες, προσυπακ. κοῦραι, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ὀρφέως ἢ αἱ Μοῦσαι. Μοσχ. γ, 37. — 2) Περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀριστοφ. Σοφ. 599.

Οἰάνθεια, ἡ, = Οἰάνθη, ὅπερ ἴδε.

Οἰάνθη, καὶ Οἰάνθεια, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου· τανῦν Γαλαξίδι. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν. Οἰανθεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ, 101.

Οἰάξ, ακος, ὁ. Τὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους. Εὐριπ. Ὀρ. 432. Ἀπολδ. γ, 2.

Οἰαξίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ὀάξου ἢ εἰς τὴν πόλιν Ὀαξὸν ἐν Κρήτῃ ἀνήκουν. Ἀπολ. Ῥόδ. ἴδε Ὀαξος.

Οἴβαλος, ὁ. Τὸς τοῦ Περιήρους ἢ ὀρθτρ. τοῦ Κινώρτα βασιλέως τῆς Σπάρτης, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Βατείας τὸν Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα καὶ Ἰκάριον, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχε γυνὴ τοῦ Οἰβάλου ἡ Γοργοφόνη θυγάτηρ τοῦ Περσέως. Ἀπολδρ. γ, 10, 4. Παυσ. Λακ. 1.

Οἰβάρης, ους, ὁ (ᾱ). Τὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιπαρόμος τοῦ βασιλέως Δαρείου. Ἡρόδτ. 3, 81. Αἰσχύλ. Περτ. 980. — 2) Σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡρόδτ. 6, 33.

Οἰβωτός, ὁ. Τὸς τοῦ Οἰνέου ἐκ Δύμης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ὅστις ἐνίκησε πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῶν λοιπῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγωνισθέντων Ἀχαιῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ συμπολῖται του δὲν ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν ἀξίας τιμὰς τῆς πράξεώς του, ὁ Οἰβωτὸς κατηρᾶσθη αὐτούς, ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν ἀξιωθῇ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀριστείου εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, ἔως τοῦ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐγείραντες εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἕνα ἀνδριάντα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του, ἄρχισαν αὖθις γ' ἀριστεύοντι πολλοὶ ἐκ τῶν Ἀχαιῶν. Παυσ. Ἀχαϊκ. γ. ἡ νίκη του Οἰβώτου συνέβη κατὰ τὴν ἑκτην Ὀλυμπ. ἡ δὲ ὕψωσις τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστήν. Παυσ Ἠλ. 3.

Οἰδιπόδᾱς, Δωρικ. ἀντὶ Οἰδίπους. Πίνδ. Πυθ 4, 463. παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς εὕρηται ἡ Αἰτιατ. Οἰδιπόδαν ἐκ τοῦ Δωρικ. τύπ. Οἰδιπόδας ἀντὶ Οἰδιπόδην. Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 754.

Οἰδιπόδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Οἰδίπους, ἐξ οὗ ἐπικ. Γενικ. Οἰδιπόδαο. Ὁμρ. Ἰλ. Ψ, 679. Ἡσ. καὶ Οἰδιπόδεω Ἡρόδτ. 4, 149. ἡ Ὀνομ. εὕρηται ἐν τῇ Ἀνοδλ.

Οἰδίπους, ποιητικ. ἀντὶ Οἰδίπους, Γενικ. Οἰδίπου, Αἰσχ. Ἑπτ Θηβ. 205, ἡ Ὀνομαστ. εὕρηται παρ' Ἀλκαίῳ Μεσσ καὶ, Ἀνοδλ.

Οἰδίπους, οδος, ὁ Oedipus. Τὸς τοῦ Λαΐου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἰοκάστης ἢ ἄλλως Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ του κατὰ διαταγὴν ἑνὸς χρησμοῦ θέλων νὰ ἀφανίσῃ, παρέδωκεν εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του διὰ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ὅστις λαβὼν αὐτὸν καὶ τρυπήσας τοὺς πόδας του, ἐκρέμασεν ἀπό τινος αὐτόθι δένδρου· ἀρὸ δὲ αὐτὸν ἕτερος ποιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, ἔφερε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος τούτου Περίβοιαν, ἥτις ἀνέθρεψεν αὐτὸν ὡς ἰδιόν της τέκνον ἐν τῇ αὐλῇ της, ὅτε καὶ ὠνομάσθη Οἰδίπους διὰ τὸ ἐκ τῆς προτέρας πληγῆς προξενηθὲν οἴδημα τῶν ποδῶν του. Ἀπολδρ. γ', 5, 7. Θέλων δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Οἰδίπους νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ γεννήσεως, ἦλθε εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Πυθίαν περὶ τοῦ γνησίου πατρός του, ἥτις ἐπέταξεν εἰς αὐτὸν νὰ φυλάττηται καλῶς ἀπὸ τὸ νὰ μεταβῇ ποτὲ εἰς τὴν πατρίδα του· ἐν ᾧ δὲ ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ ἐκεῖ τῶν Θηβῶν ἀπαντήσας τὸν ἄγνωστον πατέρα του Λάϊον εἰς ἓν στενωπὸν μέρος τῆς Φωκίδος, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀγνοίας (ἴδε Λάϊος), ἐκεῖθεν φθάσας εἰς τὰς Θήβας καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβεν ὡς ἆθλον τὸν χηρεύοντα θρόνον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Ἰοκάστην εἰς γυναῖκα (ἴδε Σφιγξ), ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην, τὴν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. Ἀπολδρ. γ', 5, 8. Μαθὼν δὲ ἀκολούθως διὰ τοῦ μαντείου

τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως καὶ τὴν ἀνόσιον μετὰ τῆς μητρός του συνοίκησιν, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ ἐφυγεν ἑκουσίως ἐκ τῶν Θηβῶν καταρασθεὶς πρότερον τοὺς δύο υἱούς αὐτοῦ· ἡ δὲ Ἰοκάστη ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, μὴ ὑπομείνασα τὰς φρικωδεις βασάνους τῆς βδελυρᾶς ἀναμνήσεως τῶν δεινῶν της. Ὁδηγούμενος ὁ Οἰδίπους ὑπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντιγόνης, ἦλθεν εἰς τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κολωνὸν πρὸς τὸ αὐτόθι ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, ὅπου μετ' ὀλίγον καὶ ἀπέθανεν. Ἀπολδ. γ', 5, 9. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 36, 578. κατ' Αἰσχύλ ἑτάφη ὁ Οἰδίπους εἰς τὰς Θήβας, κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας. Παρὰ τοῖς πεζογράφοις Γενικ. Οἰδίποδος, Δοτικ. Οἰδίποδι, Αἰτιατκ. Οἰδίπουν καὶ ποιητικ Οἰδίποδα. Σοφ. Πλημ. Οἰδίποδες, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1034. ὅσοι ἀνοσίως συνευρίσκονται μὲ τὰς ἰδίας αὐτῶν μητέρας.

Οἴη, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ἡρόδτ. 5, 83. — 2) Οἰή, ἡ, = Ὀή, ὅπερ ὄρα.

Οἰκλεάδης, ου, ὁ (-νυ-). Τὸς τοῦ Οἰκλέου, ὁ Δεξαμενός. Καλλιμ. Ἴμβ. Δηλ. 102.

Οἰκλείδᾱς, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Οἰκλείδης, Πίνδ.

Οἰκλείδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Οἰκλέου. Αἰσχλ.

Οἰκλείης, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰκλέης. Ὁμρ. Ὀδσ. Ο, 244.

Οἰκλέης, συνηρμ. Οἰκλῆς, έους, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀντιφάτου ἐξ Ἄργους, πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Ἀμφιάρεω καὶ πάππος τοῦ Ἀλκμαίονος, ὅστις ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος. Ὁμρ. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 611. Ἀπολδρ. α', 9, 16. Αἰτιατκ Οἰκλῆα, ὡσαυτὶ ἐκ τοῦ Οἰκλεύς. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 243.

Οἰκλεύς, έως, καὶ ῆος, ὁ (υ-υ). Τὸς τοῦ Δεωδάκου βασιλεύς τῶν Λοκρῶν, ἐστρατεύσας νέος ἔτι ὢν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριώπιδα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἴαντα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 527. Ὀρφ. Ἀργ. 191. Ἀπολδρ. ἔτι δέ, Ἰλεύς ἐν Δειψ. Ἡσ. 3. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 93.

Οἰκλεώνης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τὸς τοῦ Οἰκλέως, ὁ Αἴας τῶν Λοκρῶν. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 365.

Οἴμη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1.

Οἰνειάδαι, αἱ. Πόλις τῆς Φθιωτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Οἰνείδης, ὁ. Τὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεύς. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 813. καὶ ὁ Μελέαγρος. Ἀπολ. Ῥόδ. πλημ. Οἰνείδαι, οἱ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οἰνέως. Πίνδ.

Οἰνεύς, έως, ποιητκ. ῆος, ὁ. Τὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης θυγατρὸς τοῦ Ἱπποδάμαντος, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἀπολδρ. α', 8, 1. διδαχθεὶς πρῶτος παρὰ τοῦ Βάκχου τὴν οἰνοποιΐαν Ὑγίν. μύθ. 129. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλθαίαν θυγατέρα τοῦ Θεστίου, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Μελέαγρον, Μελάνιππον, Κλύμενον καὶ τὴν Γόργην· ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἱππονόου ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Τελῶν δὲ ὁ Οἰνεὺς ποτὲ θυσίας εἰς τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐλησμόνησε παντάπασι τὴν Ἄρτεμιν, ἥτις παροργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ, ἔπεμψε πρὸς τιμωρίαν εἰς τὴν χώραν του τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Καλυδώνιον κάπρον, εἰς τὴν θήραν τοῦ ὁποίου συνεκάλεσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μελέαγρος ὅλους τοὺς τότε Ἥρωας τῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 115. Ἀπολδ. — 2) Τὸς τοῦ Πανδίονος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς. Παυσ. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Οἰνεών, ῶνος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Κρισσαικοῦ κόλπου μὲ λιμένα. Θουκ. γ', 98. — ὅθεν, Οἰνωνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Οἰνιάδαι, οἱ (-νυ-). Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκαρνανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, πρότερον Ἐρυσίκη καλουμένη· τανῦν Ἀνατολικός. Σοφ. Τραχ. 500. Θουκ. — ὅθεν, Οἰνιάδαι, οἱ κάτοικ. Θουκ. β', 82, 102.

Οἰνόη, ἡ. Κώμη ὀχυρὰ καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Ἡρόδτ. Θουκυδ. β', 18. Ἀρπογρ. — 2) Ἑτέρα κώμη τῆς Ἀττικῆς, κειμένη πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκουσα εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στράβ. Λουκ. Ἰκαρομ. 18. — 3) Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος. Σοφ. Ἑλλ. δ', 5. Στράβ. — 4) Πόλις μικρὰ τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος, ἔνθα εἰρέσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ὅπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐξῆλθεν εἰς τὴν θήραν τῆς χρυσοκεράτου Ἐλάφου. Ἀπολδρ. α', 8, 6. Παυσ. β', 25. — Οἴνη, Στέφ. Βυζ.

Οἰνόη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἔλεγον οἱ παλαιοὶ Ἀρκάδες ὅτι αὗται ἀνέθρεψαν παρ' αὐτοῖς τὸν παῖδα Διά. Παυσ. η', 47.

Οἰνοίη, ποιητκ. ἀντὶ Οἰνόη. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικίνου ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 623. — 2) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος. Ἀπολ. Ῥόδ. αὐτόθι.

Οἰνόμαος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων Ἡρώων τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Στερόπης ἢ Ἀστερόπης μιᾶς τῶν Πλειάδων. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐαρέτην θυγατέρα τοῦ Ἀκρισίου, ἐγέννησε τὴν περιβόητον Ἱπποδάμειαν καὶ τὸν Δρύκιππον. Θέλων δὲ ν' ἀποτρέψῃ πάντας, ὅσοι ἤρχοντο εἰς μνηστῆρας νὰ λάβωσι τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, φοβούμενος τὴν πλήρωσιν ἑνὸς χρησμοῦ, ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει φονευθῆ ἀπὸ τὸν μέλλοντα νυμφίον του, ὑπεσχέθη ταύτην εἰς ἐκεῖνον, ὅς τις ἤθελε τὸν νικήσει εἰς τὴν διφρηλασίαν, ἐκ οὗ μετὰ τὸν ἀπαίσιον φόνον πολλῶν μνηστήρων, ἐλθὼν ὁ Πέλοψ καὶ ἀγωνισθεὶς μετὰ τοῦ Οἰνομάου, ἠδυνήθη διὰ τῆς παιουργίας τοῦ ἡνιόχου του Μυρτίλου νὰ νικήσῃ αὐτὸν καὶ οὕτως ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυ-

ναῖκα, ὁ δὲ Οἰνόμαος, ὡς λέγεται ὑπό τινων, πεσὼν ἐκ τοῦ ἅρματος ἐθανατώθη. Πίνδ. Ἀπολλ. γ', 10, 1. — 2) Ἕλληνα τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμρ. Ἰλ. Ε, 706. — 3) Ὁ Κοζωκίδης, οὗτος ἐπωνομάζετο ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης, ἀφ' ὅτου ὑπεκίνητο τὸν Οἰνόμαον ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου. Δημ. Στεφ. σελ. 286. — 4) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ Γαδείρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου δὲν ἐσώθη κἀνὲν λείψανον. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 522.

Οἰνόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐποπέως, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Μέγαρον. Ἑτερ. μυθ. 157.

Οἰνοπία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης. Πίνδ. Ἴσθ. 8, 45.

Οἰνοπίδης, αο, ὁ (ι). Ὄνομα πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος, ὁ Ἕλενος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 30). — 2) Μαθηματικός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἐκλειπτικῆς γραμμῆς. Πλάτ. Ἀλκ. ποιν. Ἱστρ. κ', 7.

Οἰναπίων, ωνος ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ὅστις, λαβὼν οἷς δῶρον παρὰ τοῦ Γαδαμάνθυος τὴν νῆσον Χίον, ἐβασίλευσεν αὐτοῦ, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ πατρός του τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου. Διόδ. Σικελ. ε', 80. Λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίκην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Μερόπην, τὴν ὁποίαν ἐβίασεν ὁ Ὠρίων. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 996. Ἀπολλόδ. α', 4, 2. — 2) Ὄνομα δούλου, παρὰ Λουκ.

Οἰνοῦς, οῦντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ἐξ οὗ τις ἐνούμενος μὲ τὸν Γόργυλαν, εἰσβάλλει πλησίον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν Εὐρώταν. Πολύβ. β', 65. — 2) Χωρίον τῆς Λακωνίας, κείμενον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ.

Οἰνοῦσσαι, αἱ, καὶ Οἰνοῦσαι, Παυσ. Πέντε μικραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι μεταξὺ Χίου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ἠπείρου· τανῦν Οἰνοῦσαι. Ἡρόδ. 1, 165. Θουκυδ. — ἡ δὲ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει ἐκ Πλουτρ. μίαν μόνην νῆσον. — 2) Τρεῖς ἕτεραι μικραὶ νῆσοι ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ Παυσ. δ', 34.

Οἰνόφυτα, τά (οἶνος, φύω)· κατὰ Σχολιαστ. Πόλις ἢ τέπος πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἀμπέλων ἐν Βοιωτίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ νίκην τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Βοιωτῶν. Θουκυδ. α', 108. Πλάτ. Μενεξ.

Οἶνοψ, οπος ὁ Πατὴρ τοῦ Δειώδους ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆ Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ. Ὅμ. Ὀδ. Φ, 1 ,4. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἥρωος τῶν Θηβῶν Ἐπερβίου. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 505.

Οἰνωάτις, ιδος, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰνοάτις. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμήν αὐτῆς ἐν τῇ Οἰνόῃ ὁ Προῖτος. Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 3-8. Ἴδε Οἰνόη.

Οἰνώνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης. Πινδ. Ἴσθμ. 4. Ἡρόδ. 8, 46. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ποταμίου θεοῦ Κεβρῆνος καὶ γυνὴ τοῦ Παρίδος, τὸν ὁποῖον μὴ θελήσασα κατ' ἀρχὰς νὰ θεραπεύσῃ, ὅτε οὗτος ἐπληγώθη βαρέως διὰ τοῦ φαρμακτροῦ βέλους τοῦ Φιλοκτήτου καὶ μεταμελησθεῖσα, ὅτε οὗτος ἀπέθανε αὐτὸν νεκρόν, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. ἐγέννησε δὲ αὕτη ἐκ τοῦ Πάριδος, πρὸ τοῦ ἔτι οὗτος ν' ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, τὸν Κόρυθον. Παρθ. Ἐρωτ. 4 καὶ 34.

Οἰνωτρεῖς, οἱ, = Οἰνωτροί, ὅπερ ὅρα.

Οἰνωτρία, ἡ, Oenotria. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ νοτιοδυτικὴ ἄκρα τῆς Ἰταλίας διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον οἶνον, ἢ κατά τινας ἀπὸ τοῦ Οἰνώτρου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἅπασα ἡ λοιπὴ Ἰταλία. Ἡρόδ. 1, 167. Στράβ.

Οἰνωτροί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀνέκαθεν ἐκ τῶν Πελασγῶν, ἐλθόντες περὶ τὸ 1650 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Οἰνώτρου ἐξ Ἀρκαδίας καὶ συστήσαντες ἰδίαν ἀποικίαν περὶ τὰ μεσημβρινοδυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας, διαμείναντες καὶ τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Οἰνωτρίαν. Διον. Ἁλικ. θεν, Οἰνωτρίος, ία, ιον. Τῶν Οἰνωτρῶν ἢ εἰς τοὺς Οἰνωτρούς ἀνήκων. Στράβ.

Οἴνωτρος, ὁ. Νεώτερος υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πευκετίου εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας ἐδώρησεν αὐτοῖς μίαν ἀποικίαν ὀναμάσας καὶ τὴν χώραν ταύτην Οἰνωτρίαν. Παυσ. η', 3.

Οἰόβαξος, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡρόδ. 4, 83.

Οἰοκλῆς, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀκρης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἄσκρην ἐν Βοιωτίᾳ πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Παυσ. θ', 29.

Οἰόλυκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκεν ὡ. ὄν μεταξὺ τῶν λύκων, ὅτε ἀπεδήμησεν ἐκ τῆς πατρίδος του. Ἡρόδ. 4, 149.

Οἰον τὸ Δεκελεικόν. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Σουΐδ. — 2) Οἶον τὸ Κεραμεικόν, ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στέφαν. Βυζάντ.

Οἰόρπατα. Ὄνομα τῶν Ἀμαζόνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σκύθαις, ἐκ τοῦ Οἰόρ, ὅπερ ἐδήλου παρ' αὐτοῖς ἀνὴρ καὶ πατὰ κτείνειν, ἤτοι ἀνδροκτόνοι. Ἡρόδ. 4, 110.

Οἰστρέβλης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἡσυχίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Οἰσύμη, ἡ (υ). Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Νέστου ποταμῶν, ἀποικία τῶν Θασίων. Θουκ. δ', 107. Αἰσύμη, παρ' Ὁμήρου.

Οἴτα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Οἴτη.

Οἰταῖος, αία, αῖον. Τῆς Οἴτης ἢ εἰς τὴν Οἴτην ἀνήκων, τὸ Οἰταῖον κάπος, = Οἴτη. Σοφ. Τραχ. 436. — Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικος

τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἢ τῆς πόλεως Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκυδ.

Οἰταῖος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτω διὰ τὸν συμβάντα θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολλ. β', 7, 7.

Οἴτη, ἡ, Oeta. Ὑψηλὴ συνέχεια ἐρέων ἐν Θεσσαλίᾳ, χωρίζουσα τὴν χώραν ταύτην μεσημβρινῶς ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καὶ φερομένη ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου, ἐκεῖθεν δὲ ἐκτεινομένη νοτιοδυτικῶς ἕως τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· τανῦν Κουμούτα. Σοφκλ. Θεωρστ.

Οἰτόλινος, ὁ. Ἄσμα, ἀδόμενον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου τοῦ Λίνου. Παυσ.

Οἰτόσυρος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρόδοτ. 4, 59.

Οἰτυλος, ὁ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη παραθαλασσίως, τανῦν Βίτουλον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 585. ἔτι δέ, ὁ Τύλος. Στράβ. — 2) Ἀρχαῖός τις ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Οἴτυλον. Στέφ. Βυζ.

Οἰχαλία, ἡ (-υυ-). Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνείου ποταμοῦ, καθ' Ὅμηρ. καθέδρα τοῦ Εὐρύτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς κατηδίωσεν, ὅτε ὁ Εὔρυτος δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του Ἰόλην. Ὅμ. Ἰλ. Β, 730. καὶ 596. ἔνθα κατὰ Müll. Δωρ. 1, σελ. 413. καὶ Στράβ. ἡ, ἀναφέρει ὁ ποιητὴς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ παλαιὰν Οἰχαλίαν. — 2) Κώμη τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας, τὴν ὁποίαν οἱ ματαγενεῖς ποιηταὶ ἀναφέρουσιν ὡς πόλιν τοῦ Εὐρύτου, καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Σοφ. Τραχ. 75. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀπολλόδ. — 3) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα ὕστερον Ἀνδανία, τὴν ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος ἐκλαμβάνει ἀντὶ τῆς παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 596. ἀναφερομένης. — ὅθεν, Οἰχαλιήθεν, ἐκ τῆς Οἰχαλίας, καὶ Οἰχαλιεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Οἰχαλίας. Ὅμρ.

Οἰχάρδας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σηρικῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσίᾳ, τανῦν Σελέγγας. Πτολ. ς', 16.

Οἰωνέχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἀσώτου καὶ φαύλου διαγωγῆς. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1287. ὑποκορισταὶ τοῦ

Οἰωνός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δυκυμνίου ἐκ Μιδέας πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἐξάδελφος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρτης, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος. Πίνδ Ὀλ. 11, 86. Ἀπολλόδ. β', 7, 3.

Οἰτῆτις, ίδος, ἡ, καὶ Σιῶτις, Ocotia. Νῆσος Βριττανική, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἀρκτικῆς ἄκρας τῆς Σκωτίας· τανῦν, South - Ronaldsoha. Πτολ. δ', 30.

Οἰρικλοι, οἱ, Ocriculum. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Τίβερις ποταμός· τανῦν Otricoli. Στράβ. καὶ Ὀκρίκολα. Στέφ. Βυζ.

Οἰτταβία, ἡ, Octavia gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν τῶν Πατρικίων, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο αἱ οἰκογένειαι Βαλβοι καὶ Ῥούφοι. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις.

Οἰκτάβιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Οἰκτομασάδης, αω, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Σκίλου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδ. 4, 80.

Οἰλβία, ἡ, καὶ Ὀλβιόπολις, ὕστερον Βορυσθενίς καλουμένη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ὑπάνιος ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Βορυσθένην, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς τὸ παλαι καὶ ἄλλας δημεσίους οἰκοδομάς· ἴδε Βορυσθενίς. Ἡρόδοτ. 4, 17, 53. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Ἄστακος καλουμένη. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παμφυλίας, κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο μία ἄλλη ἀποικία αὐτῶν Ἀθηνόπολις λεγομένη. Στράβ. δ', Στέφ. Βυζ. — 5) Ὀλβία πόλις. Ὑπέρτιμος πόλις τῆς νήσου Σαρδινίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, ἔχουσα προσφυέστατον λιμένα ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου. Παυσ. ι', 17. Πτολ. γ', 3. — ὅθεν, Ὀλβιοπολῖται, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. η, 18.

Ὀλβιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις. Παυσ.

Ὀλβιόπολις, ἡ, ἴδε Ὀλβία.

Ὀλίατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰβανώλιος ἡγεμόνος τῆς Μυλάσσης ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδ. 5, 37.

Ὀλιγαιθίδαι, οἱ (ι). Ἐπίσημος γενεὰ ἐν Κορίνθῳ, κατωγομένη ἀπὸ τοῦ Ὀλιγαίθου ἀρχαίου τινὸς καὶ εὐγενοῦς Κορινθίου. Πινδ. Ὀλ. 13, 137.

Ὀλιζών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου νοτιοδυτικῶς τῆς Μελιβοίας. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 717.

Ὀλίσιππον, τό, Olissipo καὶ Ulyssipo. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἱσπανίᾳ, ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Felicitta Julia κληθεῖσα, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ἔνθα εὑρίσκεται ἡ νῦν πόλις Λισσαβὼν τῆς Πορτουγαλλίας. Πλολμ. Στέφ. Βυζ.

Ὀλκάδες, οἱ, Ἔθνικ. Ὀλκάς, άδος, Olcĭdes. Ἔθνος μάχιμον τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Καρτεία ἡ κατὰ Πολύβ ἡ Ἀλθαία καὶ τοὺς ὁποίους κατὰ ταῦτα ὁ Ἀννίβας μετῴκισεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν μὲ πολλοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Ἰβηρίας. Πολύβ. γ', 13. Στέφ. Βυζ.

Ὀλμειός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐνούμενος μὲ τὸν Περμησσόν, εἰσβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην. Ἡσ. Θεογ. 6.

Ὀλμειαί, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ὁ Κορινθιακὸς κόλπος ἀπὸ τῆς Ἀλκυονικῆς θαλάσσης· τανῦν Καλαμακί. Στράβ.

Ὀλμωνες, αἱ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης. Παυσ.

Ο'λονθεύς, έως, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ο'λοοσών, ὄνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κύρρου ποταμοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 739. ταυῦν Ἀλαστόνα.

Ο'λορος, ὁ. Βασιλεύς τῶν Θρακῶν, πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου. Ἡρόδ. 6, 39. — 2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀθηναίου ἱστοριογράφου Θουκυδίδου.

Ο'λουρος, ὁ. Φρούριον ὀρεινὸν τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῆς πόλεως Παλλήνης. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ, 4, 18. — 2) — καὶ Ὀλουρεύς, ἡ. Κώμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας, ἥτις καὶ Δώριον ἄλλως ἐκαλεῖτο. Στράβ.

Ο'λόφυξος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, κατοικουμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Θουκυδίδου ὑπὸ βαρβάρων λαῶν. Ἡρόδ. 7, 22. Θουκ. — ὅθεν, Ὀλοφύξιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ. Ἀριστφ. Ὄρν. 1042. κατὰ κωμικ. σχημ. ἀπὸ τοῦ ὀλοφύζω.

Ο'λπαί, αἱ, καὶ Ὄλπη, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ Ἄργους ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου τανῦν Ἠλίκα. Θουκ. γ', 105, 107. — ὅθεν, Ὀλπαῖοι, οἱ κάτοικοι.

Ο'λπαῖοι, οἱ. Κάτοικοι χώρας τινὸς ἐν Λοκρίδι. Θουκ. γ', 101.

Ο'λπις, ιος, ὁ. Ὄνομα ἁλιέως τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Ο'λυμπηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ αὐτόθι ὄρος Ὄλυμπον. Στράβ.

Ο'λυμπία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Εἰλειθυίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Ἠλίδι. Παυσ. Β', 20.

Ο'λυμπία, ἡ. Τόπος τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πόλεως Πίσης, ἀπέχων 80 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπανηγυρίζοντο οἱ περίφημοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραετηρίδα. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος τοῦ Διὸς ἐξ ἀγρίων ἐλαιοδένδρων Ἄλτις καλούμενον ὁμοῦ μὲ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου, ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἥρας, ὁ ἱππόδρομος, ἔχων 1200 ποδῶν μῆκος, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ λεγόμενον στάδιον, ἔχον 600 Ἑλλην. ποδῶν μῆκος. Ἡρόδτ. 2, 149. Πίνδ. Ὀλ. 3, 31, 7, 12. Παυσ. ἀρκτικῶς ἔκειτο τὸ μικρὸν ὄρος Κρόνιον μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Κρόνου ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῆς Εἰλειθυίας, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ὑπηρεσίας εὑρίσκετο τὸ ταμεῖον, περιέχον τοὺς ἱεροὺς θησαυρούς, ἔτι δὲ καὶ ἄλλαι κοιναὶ οἰκοδομαί, εἰς τὰς ὁποίας συνήρχοντο οἱ ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀφικνούμενοι θεαταὶ τῶν ἀγώνων τούτων. Παυσ. Στράβ. — Κ-ιθετικ. Ὀλυμπία, προσυπακ. γῆ. Ἡ εἰς τὸν Ὀλύμπιον Διὰ ἀφιερωμένη γῆ ἐν Ἠλίδι. — ὅθεν ἐπιρρ. Ὀλυμπίασιν, ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ὀλυμπίαζε, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ Ὀλυμπίαθεν, ἐκ τῆς Ὀλυμπίας. (αἱ γραφ. Ὀλυμπιάσι καὶ Ὀλυμπιᾶσι, ἐπιρρήματ. λαμβανόμεναι εἶσιν ἡμαρτημ. παρβλ. Σχολ. Ἀριστοφ. Σοφ. 1473. καὶ Βούτημ. Ἑλλ. Γραμματ. — Ὀλυμπιᾶσι, ἔστι Δοτικ. πληθ. τοῦ Ὀλυμπιάς.)

Ο'λύμπια, τά, προσυπακμ. ἱερά. Οἱ περίφημοι ἐν Ὀλυμπίᾳ πανηγυριζόμενοι ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, οἵτινες ἄλλως καὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐλέγοντο, Olympia Certamina. Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἀγώνων τούτων ὑπῆρχον διάφοροι γνῶμαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Κατά τινας μὲν λέγεται, ὅτι ἐσύστησαν αὐτοὺς πρῶτον ὁ ἴδιος Ζεὺς μετὰ τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πέλοψ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου νίνομάσθη καὶ ἡ ἐν Ἠλείᾳ πόλις Πίσα. Ἀριστφ. Πλούτ. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι· κατ' ἄλλους ἐσυστήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκυρίευσε τὴν Ἦλιν, νικήσας τὸν Αὐγείαν περὶ τὸ 1350 ἔτος πρὸ Χρ. ἀκολούθως ἀνανεωθέντες περὶ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ Ἴφιτου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Ἠλείας, ἐφυλάχθησαν τοῦ λοιποῦ ἀδιάλειπτοι χρησιμεύοντες ὡς κοινὴ τῶν Ἑλλήνων χρονολογικὴ διάταξις, ἐπαναλαμβανόμενοι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν περὶ τὴν ἐνδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός. Τὰ εἴδη τῶν ἀγώνων τούτων ἦσαν ἡ πάλη, ἡ πυγμή, ὁ δρόμος, τὸ ἅλμα καὶ ὁ δίσκος, οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς ἀγωνιζόμενοι ἐκαλοῦντο μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα ἀθληταί· ἐκτὸς δὲ τούτων ἐγίνοντο καὶ ἄλλα εἴδη ἀγώνος, ὡς τῆς μουσικῆς, ποιητικῆς καὶ ῥητορείας· οἱ δὲ νικηταὶ ἐλάμβανον ὡς ἀριστεῖον τῆς εἰς τὸ ἔκαστον εἶδος ὑπεροχῆς των ἕνα στέφανον ἐκ κλάδου ἐλαίας ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἱεροῦ ἄλσους τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἡ ἔναρξις τῶν ἀγώνων τούτων ἐγίνετο συνήθως μὲ θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ θυσίας, καὶ διήρκουν πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας. Πίνδ. Ἡρόδτ. Παυσ. ὁ'. Ἀπολλ. β', 7, 2.

Ο'λυμπιακός, ή, όν. Τῆς Ὀλυμπίας· ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών, = Ὀλύμπια. Θουκ. α', 6. Ἀπολλ. β', 7.

Ο'λυμπιάς, άδος, ἡ (υ-υυ). Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπος τοῦ Ὀλυμπιος· καὶ ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ἔρους Ὀλύμπου, ἔνθα ἀρχαιόθεν διέτριβον. Ἡσιόδ. Θεογ. 26. Ὁμ. — 2) οὐσιαστ. Ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγών. Πίνδ. — 3) Χρονικὸν διάστημα, συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων ἐνιαυτῶν, σύνηθες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ νὰ προσδιορίζωσι κατ' ὡρισμένην χρονολογικὴν τάξιν τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῶν ἱστορικῶν συμβάντων. Ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς θέτεται κατὰ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ περίφημοι τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες ἔλαβον σταθερώτερον καὶ σημαντικωτέραν σύστασιν διὰ τῆς γενομένης ἤδη ἀνανεώσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἴφιτου· ἴδε Ὀλύμπια. Πίνδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νεοπτολέμου ἡγεμόνος τῆς Ἠπείρου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ μήτηρ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἀποβαλὼν ὁ Φίλιππος, ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Κλεοπάτραν ἀνεψιὰν τοῦ στρατηγοῦ Ἀττάλου. Παυσ.

Ο'λυμπιεῖον ἡ Ὀλυμπίειον, τό. Κυρίως ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός. — 2) Πολίχνη τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη πλησίον τῶν Συρακουσῶν μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Θουκυδ. ζ', 54. Ὀλύμπιον, τό, παρὰ Διόδ. Σικλ.

Ο'λυμπιηνοί, οἱ, = Ὀλυμπηνοί. Ἡρόδ. 7, 74.

Ο'λυμπικός, ή, όν, = Ὀλυμπιακός· ἡ ἐκβολὴ ἡ Ὀλυμπιακή. Στενὴ διάβασις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου. Ἡρόδτ. 7, 172.

Ο'λυμπιόδωρος, ὁ. Τίος τοῦ Λάμπωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδτ. — 2) Φιλόσοφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Μετεώρων. — 3) Πλατωνικὸς φιλόσοφος, γράψας καὶ οὗτος ὑπομνήματα εἴς τινας τοῦ Πλάτωνος διαλόγους.

Ο'λύμπιον, τό, = τὸ Ὀλυμπιεῖον. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός ἐν Ἀθήναις, κείμενος πρὸς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη καὶ κολοσσιαία οἰκοδομὴ ἤρχισεν ἤδη ἐπὶ τῆς τυραννίας τῶν Πεισιστρατιδῶν καὶ ἀπεπεραιώθη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· ἡ περιοχὴ αὐτοῦ ὑπῆρχε ζ' σταδίων καὶ ἐστηρίζετο ἐνδοθεν ὑπὸ 120 μεγάλων στηλῶν ἐκ πολυτίμου Φρυγίου μαρμάρου, τὸν ὁποῖον τοῦτον ναὸν καλεῖ ὁ Παυσαν. α', Ναὸν Διὸς Πανελληνίου, καὶ, θεοῖς τοῖς πᾶσιν ἱερὸν κοινόν. Πλάτ. Φαῖδρ. 227. Στράβ.

Ο'λύμπιος, ία, ιον. Τοῦ Ὀλύμπου ἢ ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὤν, ὁ κατοικῶν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ. Πολλάκις ἐπίθετ. τῶν ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ ταῖς Ἑλλησιν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 353. ἔτι δὲ ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 484. ἐξαιρετ. τοῦ Διός. Ἰλ. Α, 580.

Ο'λυμπος, ὁ, ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. Οὔλυμπος. Περίφημον καὶ ὑψηλὸν ὄρος τῆς Θεσσαλίας, χωρίζον αὐτὴν ἀρετικῶς ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ἔχον ὕψος 10 σταδίων. Πλούτ. καθ' Ὅμρ. Ἰλ. Χ, 618. ἐσχημάτιζεν ὁ Ὄλυμπος τὸ κέντριον ὅλου τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Οἰκουμένης, περιδόξην μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατοικίαν τῶν θεῶν καὶ τῶν Μουσῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 30. ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης αὐτοῦ κορυφῆς ἐδοξάζετο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ ἐκ χαλκοῦ οὐρανὸς θόλος, ὅστις ἐκτείνετο ἄνωθεν ὅλης τῆς Γῆς στηριζόμενος πλαγίως ὑπὸ πολλῶν ἐκτοὐδρους τούτου σχηματιζομένων κιόνων, ὅπου εἶχε τὴν καθέδραν του ὁ κράτιστος τῶν θεῶν Ζεύς. Ἐπὶ τῶν λοιπῶν κατωτέρων κορυφῶν αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι διέτριβον συνήθως οἱ ὄλλοι θεοὶ καὶ θεαί· ἡ δὲ πύλη τῆς οὐρανίου ταύτης κατοικίας ὑπῆρχε μία κυκνοτάτη νεφέλη. Ὁμ. Ἰλ. Α, 494. ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου ἐπλάττετο ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμπεν ἀείποτε τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφ' ὅπου κατεπολέμησε καὶ τοὺς Γίγαντας, ὅτε οὗτοι ἤθελον νὰ ἀναβῶσιν ἕως τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κατοικίας. — 2) Ὄρος τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ ἕως τῆς Βιθυνίας, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον πολλοὶ λῃσταί τανῦν Ἀνατολὴ Δάγ. ὁ Μυσὸς Ὄλυμπος. Ἡρόδτ. 1, 36. — 3) Ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. Στράβ. Στέφαν. Βυζάντ. — 4) Ὄρος τῆς Δακωνίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σελασίας. Πολύβ. — 5) Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον μεσογείως, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ὑπερεῖχεν ὅλων τῶν ἄλλων αὐτόθι εὑρισκομένων ὀρέων· τανῦν ὄρος Σταυρός· ἔτι δὲ καὶ ἓν ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐπ' αὐτοῦ. Στράβ.

Ο'λυμπος, ὁ. Ἀρχαῖος αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς τοῦ Μαρσύου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ὅστις κατὰ Πλουταρ. εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὕμνους τῶν ἱερῶν τελετῶν· κατὰ δὲ Κλημ. ἐφεῦρεν οὗτος τὸν Λύδιον ῥυθμόν. Εἰς τοῦτον λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὁ Ἀπόλλων τὸ ἐκδαρμένον σῶμα τοῦ Μαρσύου διὰ νὰ τὸ θάψῃ μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ νίκην του. Ἀριστφ. Ἱππ. 9. Πλάτ. Συμπ. σελ. 215. κατὰ δὲ Ἀπολλ. α', 4, 2. ὑπῆρχεν ὁ Ὄλυμπος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. — 2) Ὁ ἀναθρέψας πρῶτον τὸν παῖδα Διόνυσον καὶ διδάξας αὐτὸν πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρετήν. Διόδ. Σικ. γ', 75. — 3) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8. — 4) Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός. Σουΐδ. Φαβρικ. Ἑλ. βιβλ. Ι, σελ. 134.

Ο'λύμπουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγεννήσε τὸν Ἀλοκράτην. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ο'λυνθος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Στρυμόνος, κατασπαραχθεὶς εἰς τὴν θήρᾳ ὑφ' ἑνὸς ἀγρίου λέοντος. Κον. δ'. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Βολίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ποταμὸς Ὄλυνθος. Ἀθήν. η, 3. — 3) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Ὄλυνθος. Στέφ. Βυζ.

Ο'λυνθος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἐσπ' ὅτε δὲ καὶ αὐ Θρᾳκικὴ πόλις ἀναφερομένη, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία καὶ σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον καὶ σχηματίζουσα μίαν ἰδίαν ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν· ὑστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἠφανίσθη διὰ πυρός, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα εἰς ἀλλοτρίας χώρας· τανῦν πεδίον. Ἀγιόμαμα. Ἡρόδτ. Θουκ. — ὅθεν, Ὀλύνθιος, ία, ιον. Τῆς Ὀλύνθου ἢ εἰς τὴν Ὄλυνθον ἀνήκων· καὶ, Ὀλύνθιοι, οἱ κάτοικοι Θουκυδ.

Ο'μανὸν ἐμπόριον, τό. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογείως, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ σχηματίζουσα μίαν ἰδίαν χώραν, κατοικουμένην ὑπὸ τῶν Ὁμανιτῶν. Πτολμ.

Ο'μαγύριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀγαμέμνων ἤγειρε πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἕνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Λίγιον ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσαν. ζ', 24.

Ο'μάριον, τό (υυυ). Ναὸς τοῦ Ὁμαρίου ἢ Ὁμαγυρίου Διὸς πλησίον τῆς πόλεως Λίγιον ἐν Ἀχαΐᾳ, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο συνήθως αἱ συνε-

λαύσεις τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων. Πολύβ. γ', 93. παρὰ δὲ Στράβωνι, Αἰνάριον.

Ὀ'μβρος, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῷ ἄνω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Ὀμβρίου νομοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Κροκοδείλων. Πτολ. δ', 5. Πλίν.

Ὀ'μβρεα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Ἐδέσσης. Πτολμ.

Ὀ'μβρική, ἡ, Umbria. Χώρα τῆς μεταξὺ Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ Ῥουβικώνος ποταμοῦ, Τιβέρεως, Νόρος καὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ χωριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀπεννίων ὀρέων εἰς δύο μέρη εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ πέραν τῶν Ἀπεννίων Ὀμβρίαν, Umbria Cisapennina καὶ Umbria Transapennina. Πολύβ. β', 16. Πλίν.

Ὀ'μβρικός, ή, όν. Τῆς Ὀμβρίας ἢ ἐκ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ὤν. Ὀμβρικοί, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Ἡρόδ. — 2) Λαός, κατοικῶν πλησίον τῆς Ἰλλυρίας ἐν Εὐρώπῃ. Ἡρόδ. 4, 49.

Ὀ'μβριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 32.

Ὀ'μβροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Πολύβ.

Ὀ'μβρωνες, οἱ, Ombrones. Ἔθνος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας, κατοικοῦντες νοτιοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Ὀυιστούλα ποταμοῦ. Πτολ.

Ὀ'μήρειον, τό. Ναὸς τοῦ Ὁμήρου ἐν Σμύρνῃ. Στράβ.

Ὀμήρειος, εία, ειον. Τοῦ Ὁμήρου ἢ εἰς τὸν Ὅμηρον ἀνήκων. Καλλιμ.

Ὀμηρίδαι, ων, ὁ (ι). Ἀπόγονος τοῦ Ὁμήρου Πλιν. Ὀμηρίδαι, οἱ. Οὕτως ὠνομάζετο ἀρχαία τις γενεὰ Ἑλλήνων ῥαψῳδῶν, κατοικοῦσα ἀνέκαθεν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ, ἥτις ἐνομίζετο ὅτι κατήγετο ἀπ' αὐτὸν τὸν Ὅμηρον, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα διέσωζε, ψάλλουσα αὐτὰ κατὰ τεμάχια εἰς τὰς κοινὰς τῶν αὐτόθι Ἑλλήνων συναθροίσεις μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐφράδειαν. Πίνδ. Νεμ. β', 1. Πλάτ.

Ὀ'μηρος, ὁ, Homerus. Ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἐπικῶν ποιητῶν, ὅσων τὰ ποιήματα διεσώζοντο ἄχρι τοῦ νῦν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀναφέρεται πρῶτον παρ' Ἡσ. Δείψ. 34. καὶ Πινδ. Νεμ. η, 21. — Ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ὁ μέγας οὗτος τῆς ἀρχαιότητος ποιητὴς ἔζη τίθεται συνήθως ὑπὸ τῶν πλειοτέρων ἱστορικῶν καὶ βιογράφων μεταξὺ τοῦ 1,000 καὶ 900 ἔτους πρὸ Χρ. 300 σχεδὸν χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας· τὰ λοιπὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ περιστατικὰ ὑπάρχουσιν ὀλίγον ἢ οὐδ' ὅλως γνωστὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, καὶ αἱ μικραὶ αὗται περὶ τοῦ βίου του εἰδήσεις στηρίζονται μᾶλλον εἰς εἰκασίας καὶ ἀσαφεῖς πιθανότητας· αἱ δὲ ἀποδιδόμεναι βιογραφίαι τοῦ Ὁμήρου εἰς τὸν Ἡρόδοτον καὶ Πλούταρχον ἀποδεικνύονται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν γένημα πολὺ νεωτέρας ἐποχῆς. Κατὰ Κικέρωνα, ἑπτὰ πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἐφιλοτιμοῦντο τὸ πάλαι ν' ἀποδείξωσι τὸν ποιητὴν τοῦτον ἴδιον τέκνον των, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Χίος φαίνονται κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειοτέρων ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου διέμενεν ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα ἡ λεγομένη Ὁμηρικὴ σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου διετηρήθησαν ὑπὸ τῶν Ὁμηριδῶν. Ἡ ὑπὸ πολλῶν ἀναφερομένη τύφλωσις αὐτοῦ ἀποδεικνύεται μᾶλλον ὡς ἐπίπλαστος ἐκ παραδόσεως διήγησις τινῶν Ἰώνων, ἀντιβαίνουσα εἰς ὅλα, ὅσα ἀναφέρονται περὶ τῆς ὀξύτητος τοῦ ποιητοῦ τούτου φύσεως· πιθανώτερον μ' ὅλον τοῦτο ὑπάρχει ὅτι αὐτὴ συνέβη περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του. Ὅ,τι ἔτι διηγοῦνται περὶ τῆς μεγάλης καὶ μακρᾶς αὐτοῦ ἀποδημίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου παρίστανται ἐπίσης ὀλίγον ἀξιόπιστα, βεβαιότερον δὲ φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων Ἰώνων ἀοιδῶν περιῆλθε μόνον ἓν μέγα μέρος τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπ' ὅπου ἐδιδάχθη τὰ ἤθη καὶ τὰς πολιτείας τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, παραλαβὼν τὰς ἐγχωρίους ἱστορικὰς καὶ μυθώδεις παραδόσεις αὐτῶν. Ἡ Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια, τὰ δύο ἔξοχα ἡρωϊκὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, περιέχοντα ὕλην ἐκ τοῦ κατὰ τῆς Τροίας πολέμου τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς ὑπέρφυῆ ἀριστουργήματα τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔφερε πρῶτον ὁ νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος ἐκ τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν ἰδίαν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον καὶ τὰ ὁποῖα ἀκολούθως δι' ἐπιστασίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἱππάρχου διωρθώθησαν καὶ συνηρμόσθησαν εἰς ἓν ὅλον ἀποτελοῦντα πρότερον ἰδίαι κατὰ ῥαψῳδίας κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων μέρη. Ἐκτὸς τούτων ἀποδίδονται ἴσως εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ποιητὴν ὃν κωμικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον Βατραχομυομαχία, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀποδεικνύεται πολὺ μεταγενέστερον τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου, τριάκοντα τρεῖς ὕμνοι τῶν θεῶν καὶ διάφορα μικρὰ ἐπιγράμματα. Ἔτι ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πολλὰ ἄλλα ποιήματα ἀποδιδόμενα ἀσαφῶς εἰς τὸν Ὅμηρον, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὕρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 374. κ. ἑ. ἐκδ. Ἄρλεσ.

Ὀμόλιππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Ξανθίδος. Ἀπολλ. β, 7, 8.

Ὀμόλη, ἡ, Δωρικ. Ὀμόλα. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θεσσαλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῶν Τεμπῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο ὁ Πάν. Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 368. Ἀπολ. Ῥόδ. Θεσπ. Ἐλ. ζ', 103.

Ὀμόλιον, τό, = Ὀμόλη. — 2) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στράβ.

Ὀμολωΐς, ΐδος, ἡ, πληθ. αἱ Ὀμολωΐδες πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀμόλης, διότι κατὰ Παυσ. οἱ Καδμεῖοι καταβάντες ἐκ τοῦ ὄρους τούτου, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς πύλης ταύτης· κατὰ τινὰς δὲ ἀπὸ τῆς Ὀμολωΐδος θυγατρὸς

τῆς Νιόβης. Εὐριπ. Φοιν. 1126. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθ. εὕρηται ἔτι καὶ Ὀμολοΐς, ΐδος, ἡ.

Ὀμονία, ἡ (-υυ). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, θεωρουμένης ὡς μητρὸς τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ τροφέως πάσης εὐφορίας. Νόνν. ε', 488.

Ὀμφάλη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἰαράνου καὶ γυνὴ τοῦ Τμώλου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐβασίλευσε μόνη εἰς τὴν Λυδίαν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἐυρύτου ἀπωλήθη ὡς δοῦλος καὶ διέμενεν ὑπηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκανὸν αὐτόθι ἐνδεδυμένος γυναικεῖα ῥαπίσματα καὶ ἐκτελῶν πολλὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Σοφ. Τραχ. 253. ἐγέννησε δὲ αὕτη ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἀγέλαον, Ἀπολλ. β, 7, 8. ἢ κατ' ἄλλους τὸν Λάμον. Διόδ. Σικελ. δ', 31. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας ἕως τοῦ Κανδαύλου. Ἀπολλ. Ἡρόδ.

Ὀμφάλιον, τό (-υυν). Πόλις ἢ χώρα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῶν Θινῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκοψαν πρῶτον τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νεογεννηθέντος Διός· ἔτι, τὸ Ὀμφάλιον πεδίον, ἢ περὶ τὴν πόλιν Ὀμφάλιον χώρα. Καλλιμ. εἰς Δία 45. Στέφ. Βυζ.

Ὄναρος, ὁ. Πλουτ. Θησ. Ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ὅτε ὁ Θησεὺς ἐγκατέλιπεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης.

Ὀνάσιμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ὀνήσιμος. Σικυώνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ὀνατᾶς, ᾶ, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ὀνήτης. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας τὰ ἑννέα ἀγάλματα τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅσοι ἤθελον νὰ μονομαχήσωσι διὰ κλήρου μετὰ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν καὶ ἄλλα διάφορα ἀριστουργήματα τῆς ἐξόχου τέχνης του.

Ὀνεᾶται, οἱ. Ἐπωνυμία μιᾶς τῶν ἐν Σικυῶνι γενεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἐκάλεσεν οὕτω κατ' ἐμπαιγμὸν ἐκ τοῦ ὄνος Ἡρόδ. 5, 68.

Ὀνεια ὄρη, τά, καὶ Ὀνεῖα. Συνεχεία τις ὀρέων, ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς τῶν Μεγάρων ἕως τῶν Σειρωνικῶν βράχων παρὰ τῇ Ἀλκυονίδι θαλάσσῃ, ἢ ἕως αὐτοῦ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ φερομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Βριλησσοῦ. Πολύβ.

Ὀνειον, τό. Ὄρος τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Κορίνθου καὶ μεσημβρινῶς τῶν Κεγχρεῶν. Θουκ. δ', 44.

Ὀνείτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀνήσανδρος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην καὶ φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἠλιανοῦ τὸ 53 ἔτος μετὰ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται μία ἐξαίρετος πραγματεία, ἐπιγραφομένη, στρατηγικὸς λόγος, ἢ κατὰ Σουίδ. ταυτικά περὶ στρατηγημάτων.

Ὀνησίκρετος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Κυνικοῦ Διογένους ἐξ Ἀστυπαλαίας καὶ πρῶτος κυβερνήτης τῆς βασιλικῆς νηὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις περιπλεύσας τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, ἔκαμε διαφόρους ἀξίας παρατηρήσεις τῶν αὐτόθι λαῶν, συγγράψας κατὰ μίμησιν τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἐν ἐγκώμιον τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ'. Πλουτ. Ἀλεξ.

Ὀνήσιλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χάρτιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ἡρόδ. 5, 104.

Ὀνήσιμος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομα ἐν Ἀνδολ.

Ὀνησίππος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χρυσηΐδος θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀνήτης, ωο, ὁ. Καρύστιός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ξέρξην τὴν στενὴν διάβασιν διὰ τῶν ὀρέων πρὸς τὰς Θερμοπύλας. Ἡρόδ. 7, 214.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ. Ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν τῇ Τροιζηνῇ χώρᾳ, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμάς, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Λαόγονος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μηριόνους. Ὅμηρ. Ἰλ. Π, 605. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Ὀνομακλῆς, έους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ Θουκ. η', 25. παρὰ δὲ Ξενοφ. καὶ εἰς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. — 3) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ.

Ὀνομάκριτος, ὁ, πρῶτον παρὰ Θεογ. 495. Μάντις καὶ ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐνασχοληθεὶς περὶ πάντων εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἱππάρχου υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Ἡρόδ. 7, 6

Ὀνομάντιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Ὀνόμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, διαδεχθεὶς τὸν Φιλόμηλον, τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κρίτας ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων καὶ συλλαβὼν αὐτόν, ἀνεστύρωσε. Δημ.

Ὀνόμας, αντος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Ὀνόμαστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγαίου Ἠλεῖος, εἷς τῶν Ἑλλήνων μνηστήρων, ὅστις ἦλθον εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδ. ϛ, 127.

Ὀνοσκελέαι, αἱ. Ἐπίπλαστον ὄνομα θαλασσίων γυναικῶν, παρὰ Δουκ. ἀλληθ. Ἱστορ. β', 48. ἴδε Ἔμπουσα.

Ὀνουγνάθος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα ἕνα μικρὸν κόλπον καὶ συνεχόμενον μὲ τὴν λοιπὴν ξηρὰν διὰ πολλῶν σκοπέλων. Στράβ.

Ὀνουφις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Βουσίριδος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν

Ὀνουφις, ὁ. Εἷς τῶν τριῶν ἱερῶν ταύρων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον εἰκονικῶς τὸν Ἥλιον, τοῦ ὁποίου ὁ ἱερὸς ὑπῆρχεν εἰς τὴν πόλιν Ἑρμουνθίν. Αἰλ. Ἱστορ. ζοί, ιβ', 1.

Ὀνουφίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ὀνουφίου ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, καὶ ἐπίθετον ὁ Ὀνουφίτης νομός. Εἷς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν, κείμενος πλησίον περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην

τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος μὲ μητρόπολιν τὴν Ὀνουφιν. Ἡρόδ. 2, 116.

Ὀνόχωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ἡρόδ. 7, 129.

Ὀξεῖαι, αἱ. Βράχοι τινὲς θαλάσσιοι, κείμενοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας, κατὰ Στράβ. = αἱ νῆσοι Θοαὶ τοῦ Ὁμήρ. ὅστις τάττει αὐτὰς μεταξὺ τῶν αὐτόθι Ἐχινάδων νήσων τανῦν Κουρζολάραι.

Ὀξος, ὁ, = Ὄξος, ὅπερ ὄρα.

Ὀξυάθρης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἀρρίαν.

Ὀξυάρτης, ου, ὁ. Πέρσης εὐγενής, πατὴρ τῆς περιφήμου Ῥωξάνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρρίαν.

Ὀξύβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λιγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῶν Ἄλπεων. Πολύβ.

Ὀξυδερκά, οὔς, ἡ (ὀξύ, δέρκω). Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Διομήδης ἔκτισεν εἰς τὴν Κόρινθον ἕνα ναὸν τῆς θεᾶς ταύτης, διότι ὡδήγησεν αὐτὸν ποτὲ ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας. Παυσ. β', 24.

Ὀξυδράκαι, οἱ (ᾳ). Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μάχιμον, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Γάγγου καὶ Ὑφάσιος ποταμοῦ. Ἀρρίαν. Στράβ.

Ὀξύλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρους καὶ τῆς Πρωταγενείας θυγατρὸς τοῦ Καλυδῶνος. Ἀπολλ. α', 7, 7. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἵμονος ἔγγονος τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ ἀπόγονος τοῦ Θόαντος ἐξ Αἰτωλίας, ὅστις ὡδήγησε τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος του φυγήν, ἔλαβεν ὡς ἀντάμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος. Ἀπολλ. β', 8, 3.

Ὀξυνεία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐστιαιωτιδὸς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθι Τιτάρου ὄρους. Στράβ. θ'. τανῦν Μόυκοσιικτά, Reich.

Ὀξύνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἔλαθε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ τῆς Λυδίας, ἐπανώρθωσεν αὐθις τὸ Τρωϊκὸν βασίλειον. Κόν. 46.

Ὀξύπορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδόνιδος. Ἀπολλ. γ', 14, 3.

Ὀξύρυγχος, ἡ. Πόλις τῆς μεταίας Αἰγύπτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἓν εἶδος ἰχθύων Ὀξυρυγχος καλούμενον. — ὅθεν, Ὀξυρυγχῖται, οἱ κατοικοι. Πλούταρχ.

Ὀπικία, ἡ (υυν-). Ἡ χώρα τῶν Ὀπικῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκ. ζ', 4.

Ὀπικοί, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, κατὰ Στράβ. β', ἐξ Ἀντιόχ. οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Αὔσονας καὶ Ὄσκους λεγομένους, κατὰ δὲ Πολύβιον διάφοροι τῶν Αὐσόνων, κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας. Θουκ. ζ', 4.

Ὀπλεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν εἰς τὴν κατὰ τῶν Κενταύρων μάχην. Ἡσί. Ἀσπ. 198. — 2) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης. Ἀπολλ. α', 7, 4. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Ὀπλης, ητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰωνος καὶ πεμπτὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀττικῇ Ὁπλῆται. Ἡρόδ. Ἀπολλ. γ', 15, 6.

Ὅπλητες, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὅπλητος υἱοῦ τοῦ Ἴωνος. Εὐριπ. Ἰων 1580. Ἡρόδ. Ὁ δὲ Πλούταρχος ἑρμηνεύει ὁ Ὅπλητες διὰ τοῦ Ὁπλῖται.

Ὀπλόδαμος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἡ Γῆ εἰς βοήθειαν ἐναντίον τοῦ Κρόνου, ὅτε αὕτη ἐγέννησε τὸν Δία ἐπὶ τοῦ Δυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 36.

Ὀπόεις, εντος, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ Ὀποῦς. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημος διὰ τὴν πρὸς ὅλους τοὺς ξένους φιλάνθρωπον ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν. Πινδ. Ὀλυμ. 9, 8. — 2) = Ὀποῦς, ὅπερ ὄρα.

Ὀποίη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Σκύλου. Ἡρόδ.

Ὀπουντιος, ία, ιον· ἴδε Ὀποῦς.

Ὀποῦς, οῦντος, ὁ, ποιητικ. Ὀπόεις, εντος, Ὄρμα. Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Λοκρῶν, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ὀποῦντος υἱοῦ τοῦ Λοκροῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Πάτροκλος. Ὅμ. Ἰλ. Ἀρσενικ. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 306. Θουκ. β', 32, καὶ Στράβ. Θηλκ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 9, 25. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ὀλυμπίας, Στράβ. — ὅθεν, Ὀπούντιος, ία, ιον. Τοῦ Ὀποῦντος ἢ ἐκ τοῦ Ὀποῦντος ὤν, ὁ Ὀπούντιος τιος κόλπος, ἓν μέρος τῆς παρὰ τὴν Εὐβοϊκὴν θαλάσσης. Στράβ. καὶ οὐσιαστικ. Ὀπούντιος, ὁ κάτοικος τοῦ Ὀποῦντος, πολλάκις Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι, ἓν μέρος τῶν Λοκρῶν, ὅσοι κατῴκουν περὶ τὴν πόλιν Ὀποῦντα, ἀνήκοντες εἰς τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκρούς. Ἡρόδ.

Ὀππιανός, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Μέλιτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου, ὅπου συνέγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα εἰς πέντε βιβλία Ἁλιευτικὰ ἐπιγραφόμενον καὶ ἕτερον Κυνηγετικὰ εἰς τέσσαρα βιβλία, διὰ τῶν ὁποίων τοσοῦτον ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Καρακάλλα, ὥστε ἐστάθη αἴτιος τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου τοῦ πατρός αὐτοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐλθὼν καὶ ὁ Ὀππιανὸς ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν. Σουίδ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. V, σλ. 590.

Ὀπώρα, ἡ. Προσωποποιηθεῖσα θεότης τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῶν ὀπώρων, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 520.

Ὀράτιος, ὁ, Horatius, Φλάκκος. Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Οὐενουσίαν πόλιν τῶν Σαμνιτῶν καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ἔλθων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤκουσεν αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἄλλα μαθήματα, συγράψας διάφορα ποιήματα εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, συνιστάμενα

εἰς ᾠδάς, ἐπιστολάς, σατύρας καὶ ἓν βιβλίον περὶ ποιητικῆς τέχνης, de Arte Poetica. Φαβρ. Λατ. βιβλ. I, σελ. 390.

Ὀρβαλισμνη, ἡ· κατὰ Πτολμ. ε', 7. Οὗτος ἐκαλεῖτο τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ.

Ὀρβηλός, ὁ. Συνέχεια ὀρέων τῆς βορείου Μακεδονίας, διὰ τῶν ὁποίων αὕτη ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Θρᾴκης.

Ὀργασοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Ἰμαΐου ὄρους. Πτολ. ς'. 14

Ὀργῆς, εος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀντιπάτρου Θάσιος, Ἡρόδ. 7, 118.

Ὀρδησσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ῥέων δυτικῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον τανῦν Σερέτης κατὰ Mannert. Ἡρόδ. δ', 48.

Ὀρδοβίκες, οἱ, Ordovices. Λαὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρεττανίας, κατοικοῦντες παραθαλασσίως καὶ ἔχοντες πόλιν τὸ Μεδιολάνιον. Πτολ. β', 3.

Ὀρειάδες, αἱ, Νύμφαι. Αἱ περὶ τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας διατρίβουσαι Νύμφαι.

Ὀρείη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀρεός, ἡ, ἴδε Ὠρεός.

Ὀρέσβιος, ὁ. Πλούσιός τις Βοιωτὸς ἐκ τῆς πόλεως Ὕλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 707.

Ὀρεσθάστιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀρεσθέως υἱοῦ τοῦ Λυκάονος. Παυσ. η', 44. καὶ Ὀρέσθιον, τό. Θουκ. ε', 64. κατὰ Mannert διάφορος τοῦ Ὀρεστείου, ὅπερ ὄρα.

Ὀρεσθεύς, έως, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρεσθάσιον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Στέφ. Βυζ. Παυσ. — 2) Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν. Παυσ. ι', 38. Ἀθήν.

Ὀρεσθίς, ίδος, ἡ. Ἡ περὶ τὴν πόλιν Ὀρέσθειον χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. δ', 134.

Ὀρέσται, οἱ, ἑνικ. Ὀρέστης. Λαός τις, κατοικῶν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ὕστερον ἀνήκων εἰς τὴν Μακεδονίαν. Θουκ. β', 80. Στράβ.

Ὀρέστας, Δωρικὸς ἀντὶ Ὀρέστης.

Ὀρέστειον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὀρίστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, εἰς τὸν τόπον τῆς ὁποίας ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Μεγαλόπολις. Εὐριπ. Ὀρ. 1642. Ἡρόδ. 9, 11. Ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Μεγαλόπολιν χώρας ἐκαλεῖτο ἐφεξῆς Ὀρεστία. Στέφ. Βυζ.

Ὀρέστης, ου, ὁ. Κλητικ. Ὀρέστᾳ. Υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφὸς τῆς Ἠλέκτρας καὶ Ἰφιγενείας, ὅστις ὢν ἔτι παῖς τὴν ἡλικίαν, ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, ἐσώθη διὰ συνεργείας τῆς ἀδελφῆς του Ἠλέκτρας εἰς τὴν Φωκίδα, ὅπου ἀνετράφη ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Στροφίου· καὶ Ὅμηρ. δὲ ἐσώθη εἰς τὰς Ἀθήνας· κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκήνας μετὰ ὀκτὼ χρόνους, ἐφόνευσε τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Κλυταιμνήστραν ἐκδικούμενος οὕτω τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ πατρός του. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 307. Ψ, 458. Περίφημος ὑπῆρχεν ἡ φιλία αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πυλάδου υἱοῦ τοῦ βασιλέως Στροφίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου συνοδευόμενος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα του ἐπανακτήσας τὸν πατρικὸν θρόνον· ἀλλ' ἐφεξῆς βασανιζόμενος ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν Ἐρινυῶν διὰ τὴν πραχθεῖσαν μητροκτονίαν καὶ μὴ εὑρίσκων οὐδαμοῦ ἀπαλλαγὴν τῶν ἐσωτερικῶν ἐλέγχων τῆς ψυχῆς του, ἦλθε κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον, ἐλπίζων οὕτω νὰ τύχῃ αὐτόθι ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατάπαυσιν τινὰ τῶν δεινῶν του, ὅπου ὅμως συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Θόαντος ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς διὰ νὰ σφαγῇ ὡς θῦμα κατὰ τὴν ἐγχώριον συνήθειαν τῶν λαῶν τούτων τοῦ νὰ σφάζωσιν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους· γνωρισθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ἥτις ὑπῆρχεν ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἐσώθη μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπανελαβεν αὐθις τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς Μυκήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τισαμενόν. Ὅμ. Σοφ. Ἠλ. Εὐρ. Ὀρεστ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι οἱ Τροιζήνιοι ἐκαθάρισαν τὸν Ὀρέστην ἀπὸ τὸν φόνον τῆς μητρός του συνδιαλλάξαντες αὐτὸν μὲ τοὺς θεούς. Παυσ. β', 31. Ἀπέθανεν ὁ Ὀρέστης εἰς τὴν Ἀρκαδίαν πλησίον τῆς πόλεως Ὀρεστείου δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Τεγέαν. Στράβ. Τζετζ. Λυκφρ. 1374. Παυσ. γ', 11. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀχελῴου καὶ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Ἱπποδάμαντος. Ἀπολλ. α', 7, 3. — 3) Εἷς τῶν Ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 190 — 4) Τύραννος τῆς Φαρσάλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. (Κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 394. ἐστὶ παραγωγ. ἐκ τοῦ ὄρος, πρὸς δήλωσιν ἀγρίας τινὸς καὶ τεταραγμένης διαθέσεως.)

Ὀρεστία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως. Στεφ.

Ὀρεστιάς, άδος, ἡ (υ–υυ) καὶ

Ὀρεστίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῶν Ὀρεστῶν κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ὕστερον δὲ ἐνωθεῖσα μετὰ τῆς Μακεδονίας. Στράβ. — ὅθεν, Ὀρεστικός, ἡ, όν. Τῆς Ὀρεστίδος ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀρεστῶν ἀνήκων. Στράβ.

Ὀρέται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, παρὰ Διον. Περ. 652. πιθαν. οἱ ἄλλως Τορέται καλούμενοι, ὅπερ ὄρα.

Ὀρθαγόρας, ου, ὁ. Ἀγωνιστός τις αὐλητὴς Θηβαῖος. Πλάτ. — 2) παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. κωμικ. ἐπιπλαστ. λέξις ἐπ' αἰσχρᾷ ἐννοίᾳ λαμβανομένη.

Ὀρθαία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ταλίνθου, σφαγεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου. Ἀπολλ. γ', 15, 8.

Ὀρθάνης ἢ Ὀρθάγης, ὁ. Θεότης ὁμοία μὲ τὸν Πρίαπον τιμωμένη ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Στράβ. η'. Ἡσύχ. Τζετζ. εἰς Λυκφρ. 538.

Ο'ρθη, ἡ. Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Φαλάννης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 739.

Ο'ρθία, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο εἰς τὴν κώμην Λιμναῖον ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα αὐτῆς τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Ὀρέστης ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἐντὸς δὲ τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν κατά τινα διάταξιν τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου. Ξενφ. Λακ. Πολ. β', 10. Καθ' Ἡσύχ. ἐκλήθη οὕτως ἡ θεὰ αὕτη ἀπότινος ὄρους τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὡταύτως ὑπῆρξεν ἀνεκάθαρν ἡ λατρεία αὐτῆς. Τζετ. Λυκιλ. 1331.

Ο'ρθιάνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. 3', 17.

Ο'ρθοκορυβάντιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων αὐτῆς ὑποκείμενοι εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡροδ. 3, 93.

Ο'ρθουρα, τά. Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων. Πτολμ. Mannert. Γεωγρ. V, 1. σελ. 218.

Ο'ρθρος, ὁ. Φοβερὸς κύων δικέφαλος, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσαν ὅτε ἦλθε ν' ἁρπάσῃ αὐτάς. Ἡσ. Θεογ. 293. Ἀπολλ. β', 5, 10. ἡ γραφ. Ὀρθος ἐστὶν ἡμάρτημ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. αὐτόθ.

Ο'ρθων, ωνος, ὁ. Συρακουσιόστις παρὰ Θεοκρτ.

Ο'ρθωσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πινδ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ταυτὸν Ὀρτώσσα. Στράβ. ιδ'. Πολύβ.

Ο'ρθωσιάς, ἀδος, ἡ, Στράβ. καὶ

Ο'ρθωσίς, ἴδος, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ, παρ' ἄλλοις καὶ Ἀντάραδος καλουμένη. Πτολ. ε', 15. Διον. Περ. 914.

Ο'ρίκαδμος, ὁ. Ὄνομα ἀγνώστου τινὸς ἀθλητοῦ, παρ' Ἀλλ. ποιν. Ἱστ. ια', 1.

Ο'ριβάσιος, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ Περγάμου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου συνέζουν ἔτι ὀλίγα τινὰ λείψανα τῆς Ἐβδομηκονταβίβλου του.

Ο'ρικος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡροδ. 4, 78.

Ο'ριλοχεία, ἡ. Ἐπιθετ. τῆς Ἰφιγενείας θυγατρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν μετὰ θάνατον ὅτε αὕτη ἐνυμφεύθη μὲ τὴν σκιὰν τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τῆς νήσου Λευκῆς. Ἀντ. Διβ. 27.

Ο'ρμενίδης, ου, ὁ (ι). Τὶς τοῦ Ὀρμένου, ὁ Ἀμύντωρ, πατὴρ τοῦ Φοίνικος. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 448.

Ο'ρμένιον, τό. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, τὸ πάλαι κοθέδρα ἑνὸς μικροῦ βασιλείου τῶν Αἰολέων, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑφ' ἑνὸς τῶν ἐκγόνων Αἰόλου τοῦ δευτέρου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετ' ἄλλων Θεσσαλῶν ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ κατῴκηταν τὴν πόλιν Δημητριάδα· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχε τὸ Ὀρμένιον κώμη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 738. κατ' Κύσταθ. ψιλουμεν.

Ο'ρμενος, ὁ. Τὶς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ δευτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀυτολύκου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρμένιον ἐν Θεσσαλίᾳ. Στρβ. — 2) Εἷς τῶν ἐπιτίμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 187.

Ο'ρμίαι, αἱ, = Φορμίαι. Στράβ.

Ο'ρνεαί, αἱ, ποιητικ. Ὀρνειαί. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τὸ βασίλειον τῶν Μυκηνῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Πρίαπον, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀρνέως υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ ἀρχαῖοι Κυνουρεῖοι ἐπὶ δὲ των χρόνων τοῦ Στράβωνος οὐρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια. Ὅμ. Ἰλ. Β, 571. Θουκ. Στράβ. Ἀριστφ. Ὄρν. 399. — 2) Πελίχνη κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος· — ὅθεν Ὀρνεάτης, ου καὶ Ἰων. Ὀρνειτης, ὁ κατοικ. τῶν Ὀρνεῶν ἐν Ἀργολίδι Ἡρόδ.

Ο'ρνεάτης, ου, ὁ. Ἐπιθετ. τοῦ Πριάπου ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀρνεαῖς τῆς Ἀργολίδος ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Ο'ρνεύς, έως, ὁ. Τὶς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀργολίδι πόλις Ὀρνεαί· τούτου ὁ υἱὸς Πετεὼς ἐξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας. Παυσ. β', 25.

Ο'ρνέων ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, ταυτὸν Καρατίβα. Πτολμ.

Ο'ρνέων νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης, ταυτὸν Καρατίβα. Πτολ. ζ', 4. Mannert. Γεωγρ. V, σελ. 244.

Ο'ρνυτίδης, αο, ὁ (-υυ-). Τὶς τοῦ Ὀρνύτου, ὁ Ναύβολος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 308.

Ο'ρνυτίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Τὶς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τοῦ Φώκου. Παυσ. β', 4.

Ο'ρνυτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Κατά τινας καὶ Τευθῆς καλούμενος, ὅστις μὴ θελήσας νὰ ἐκστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας διά τινα συμβᾶσαν ἔριδα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ Τευθίδα ὑπέπεσεν εἰς μίαν βαρεῖαν ἀσθένειαν ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαχθῇ ἕως οὗ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μαντείου ἀνήγειρεν ἐν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς παριστάνον αὐτὴν μ' ἕνα μηρὸν πληγώμενον. Παυσ. η', 28. — 3) Εἷς τῶν Βεβρύκων κατοίκων τῆς Βιθυνίας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 65.

Ο'ροάτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανιανῆς χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰδίως Περσίδος, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῶν Οὐξίων ὀρέων ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Στράβ. ιε', Πτολμ. ς', 3. κατὰ Mannert ὁ νῦν Ταβ καλούμενος.

Ο'ρόβα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Πτολ.

Ο'ρόβατις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Ο'ροβίαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῶν Αἰγῶν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἐν παλαιὸν μαντεῖον. Θουκ. γ', 89. Στράβ.

Ο'ροβις καὶ Ὄβρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας πηγάζων ἐπὶ τῶν Σεβέννων ὀρῶν καὶ ῥέων παραθαλασσίως· ταυτὸν Orbe. Ὀροβις, παρὰ Πτολ. καὶ Ὄβρις παρὰ Στράβ.

Ο'ροιβάντιος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Τροιζήνος, ἐκμάτας ὡς λέγεται παρὰ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου. Ἀλλ. ποιν. Ἱστ. ια', 2.

Ο'ροιδος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παραναίων ἐν Ἠπείρῳ. Θουκ. β', 80.

Ο'ρόιτης, αο, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις λαβὼν τὸν Πολυκράτην τύραννον τῆς Σάμου ἐθανάτωσεν μετὰ σκληρῶν καὶ ἀπανθρώπων βασάνων. Ἡροδ. γ', 120. Λουκ. Ἐπιστ. 14. ἔτι δὲ καὶ Ὀρόντης.

Ο'ρόντας, α, καὶ Ὀρόντης, ου, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Περσῶν καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Νεωτέρου Κύρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν καὶ ἀνακαλυφθεὶς μετὰ ταῦτα ὡς ἐπίβουλος καὶ ἄπιστος ἐθανατώθη διὰ προσταγῆς τοῦ Κύρου· Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α'. — 2) Σατράπης τῆς Ἀσσυρίας. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ γ', 5, 17. — 3) Ἕτερος Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου περὶ τὴν 104. Ὀλυμπιάδ. Δημοσθ.

Ο'ρόντης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Συρίας ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ ῥέων ἀρτικῶς εἰσβάλλει εἰς τὴν Θάλασσαν ἔνθα γίνεται πλευστὸς ἐπί τι διάστημα· κατὰ Στράβ. ιζ'. ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ ποταμὸς οὗτος Τυφῶν, ταυτὸν δὲ Ἀσί. — 2) Ὄρος μέγα τῆς Μηδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ φερόμενον πλησίον τῶν Ἐκβατάνων. Πτολμ.

Ο'ρος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλ. γ', 8 1. πιθαν. Οἰνωτρος, παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. αὐτόθ.

Ο'ροφέρνης, ους, ὁ, καὶ Ὀρόφερνης. Τὶς γόησος Ἀριαράθου τοῦ πέμπτου βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅστις κατ' ἀρχὰς βοηθούμενος ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος ἐξέβαλε τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀριαράθην τὸν ἕκτον, ἀλλ' ὕστερον πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Καππαδοκίας. Πολυβ. Λίλ. ποιν. Ἱστ. β', 41. ἔτι δὲ καὶ Ὀλοφέρνης, παρ' Ἀππιαν.

Ο'ροσδίκη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Κενύρα καὶ τῆς Μεθάρμης. Ἀπολλ. γ', 14.

Ο'ρσηΐς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Δῶρον, Ξοῦθον καὶ Αἴολον. Ἀπολλ. α', 7, 3.

Ο'ρσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ὀρβαλισηνῆς· Πτολ. ε', 7.

Ο'ρτίλοχος, ὁ (ι). Τὶς τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμὼν τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγνωρίσθη διὰ ξενίας μετὰ τοῦ Ἰρίτου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 547. Ὀδ. Φ, 15. — 2) Τὶς τοῦ Διοκλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Κρήθωνος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 542. — 3) Τὶς τοῦ Ἰδομενέως, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν. Ὅμ. Ὀδ. Ν, 260. — 4) Μαστροπός τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Λυσ. 726.

Ο'ρσινόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυνόμου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσκαλάφου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φόρβαντα καὶ Περίφαντα. Διοδ. Σικ. δ', 71.

Ο'ρσιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἕλλην.

Ο'ρτήσιος, ὁ. Ὄνομ. Μύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Horiesius. Πλούτ. καὶ Ὀρτήσιος. Στράβ.

Ο'ρτιππος, ἡ, = Ὄρσιππος. Παυσ.

Ο'ρτόσπανα, τά. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παροπαμισαδῶν ἐν τῇ Βαρτίᾳ, ἥτις παρὰ Πτολμ. καὶ Ἡάρουρα Ὀρτάσπανα καλεῖται, πιθαν. ἡ νῦν Κιεδαχάρ. Στράβ. Mannert. Γεωγρ. V, 2. σελ. 84.

Ο'ρτυγία, ἡ, Ἐπικ. Ὀρτυγίη (-υυ-). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων ἐξηγητῶν κληθείσης οὕτως, διότι ἐπ' αὐτῆς ἐφόνευσεν ἡ Ἄρτεμις τὸν Ὠρίωνα. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 123. παρβλ. Ἀπολλ. α', 4, 3. καὶ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 57. κατά τινα δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἀρχαιότερον ἡ νῆσος Ῥήνεια πλησίον τῆς Δήλου κειμένη· παρβλ. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 16. — 2) Μικρὰ νῆσος ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, σχηματίζουσα ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἥτις ὅλως καὶ Νᾶσος ἐλέγετο. Κατὰ Πινδ. Νεμ. 1, 1. καὶ π. ξ. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην ἠκολούθησαν τινὲς τῶν νεωτέρων κριτικῶν καὶ αὐτὸς ὁ Voss.

Ο'ρτων, ωνος, ἡ. Ortona. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φραντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Ortone a Mare. Στράβ.

Ο'ρυξ, γος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀρκτικῶς. Παυσ. η', 25.

Ο'ρφεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων ἀοιδῶν καὶ φιλοσόφων, καθηρυτὴς πολλῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ τελετῶν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἐχρεώστουν μέγα μέρος τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως· ὑπῆρχε δὲ οὗτος, ὡς κοινῶς ἐλέγετο, υἱὸς τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ κατά τινας ἐκ τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Θράκης Οἰάγρου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 24. Σχολστ. αὐτόθ. Πινδ. Πύθ. 4, 313. Ὀρφ. Ἀργ. 76. Ἀπολλ. α', 3, 2. κατὰ δὲ Παυσ. θ', 30, ὑπῆρχεν υἱὸς μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Πιέρου. Τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσικοῦ ἀναφέρονται πολυειδῶς ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν καὶ μυθογράφων, πιθανὸν δὲ φαίνεται ὅτι περιῆλθε ὁ Ὀρφεὺς διάφορα μέρη τῆς τότε γνωστῆς οἰκουμένης ἐλθὼν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἀπ' ὃ-

ιον παρέλαβε τὰς πλείστας ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς γνώσεις, μνηθεὶς καὶ αὐτὰ τὰ μυστήρια τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃς τῶν ὁποίων πολλὰ εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρὸ πάντων δὲ ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ πολλῶν ἡ σύστασις τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος πανηγυριζομένων, ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τα Διονύσια. Ἀπολλ. α', 3, 2. ἐπλαττετο δὲ ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα ποιητῶν ὅτι παραλαβὼν ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν λύραν καὶ προσθείσας εἰς αὐτὴν ἔτι δύο χορδάς, ἔψαλλε δι' αὐτῆς τοσοῦτον ἐπιτηδείας καὶ ἁρμονικῶς ὥστε ἔθελγε μὲ τὰ ἄσματά του καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία, ἐκίνει τὰ δένδρα καὶ τοὺς λίθους καὶ ἀνεκαλίζε τὸν ῥοῦν τῶν ποταμῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 26. Ἀπολλόδ. δὶ αὐτῆς ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ εἰς ἔλεον καὶ αὐτὸν τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀγαπητήν του σύζυγον Εὐρυδίκην ν' ἀναβῇ αὖθις εἰς τὸν κόσμον ὅτε αὕτη ἀπέθανε πρόωρα δηχθεῖσα ὑπὸ ὄφεως· ἐστρατεύσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα συνετέλεσε μεγάλως εἰς πολλὰς ἐπικινδύνους αὐτῶν ἐπιχειρήσεις διὰ τῆς ἐξόχου τέχνης του, ἀποκοιμίσας, ὡς λέγεται, μὲ τὴν ἁρμονίαν τῆς λύρας του τὸν φοβερὸν πυρίπνοα δράκοντα ὅστις ἐφύλαττε τὸ χρυσοῦν δέρας εἰς τὸ ἐν Κολχίδι ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεος. Ὀρφ. Ἀργ. Διοῤῥ. Σικ. δ'. 44 Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 533. Ἡ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀρφέως κοινοτέρα δόξα ὑπῆρχεν ὅτι εὑρεθεὶς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου ὑπὸ τῶν θρᾴκαις γυναῖκες ἐώρταζον αὐτόθι τὰ Ὄργια πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου κατεσπαράχθη ἀλλοιοτρόπως ὑπ' αὐτῶν λογιοθεὶς ὡς ἐχθρὸς τῶν ἀσελγῶν τούτων τελετῶν. Ἡροτοδ. 34. Παυσ. Αἰσχ. Ἀγ. 1642. ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως μετὰ τῆς λύρας του ῥφθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον Λέσβον λέγεται ὅτι ἐπάφη αὐτόθι, τὴν δὲ λύραν ἐκρέμασαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος οἱ αὐτόθι ἱερεῖς. Λουκ. κατ' ἄλλους δὲ μετετέθη ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως εἰς τὸν Οὐρανὸν μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Ἡροτοδ. Τὰ εἰς τὸν Ὀρφέα ἀποδιδόμενα ποιήματα ἐλογίζοντο ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ὡς μὴ γνήσια, ἢ τουλάχιστον ὀλίγα τινά· εἴφανα ἀσπαρμένα μεταξὺ τῶν πολλῶν τούτων Ὀρφικῶν ποιημάτων ἠδύνατο μόνον νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον Ὀρφέα. Ἐν τῇ τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῇ βιβλιοθήκῃ εὕρηται ὁ κατάλογος ὅλων τῶν διαφόρων ποιημάτων ὅσα ἐφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως· — ἔθεν, Ὀρφεῖος, εἴα, εἷον· καὶ Ὀρφικός, ή, όν· τοῦ Ὀρφέως ἢ ἐκ τοῦ Ὀρφέως ὤν· οἱ Ὀρφεῖοι ὕμνοι, Πλάτ. Νομ. σελ. 829. — οἱ Ὀρφικοί, προσυπακμ. ποιηταί. Ἀπολλόδ.

Ὀ'ρφνη, ἡ. Νύμφη τις καταχθόνιος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχέροντος τὸν Ἀσκάλαφον. Ὀβιδ. Μεταμ. V, 539.

Ὀ'ρχόη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει μία φυλὴ τῶν Χαλδαίων. Πτολμ. ε', 20.

Ὀ'ρχομενός, ὁ. Τιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡσιόνης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρχομενὸν ἐν Βοιωτίᾳ· τούτου θυγάτηρ ὑπῆρχεν ἡ Ἑλόρα μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230. Ἀπολδρ. α', 4, 1. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρχομενὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολδρ. γ', 8, 1 Παυσ. η, 3. — 3) Τιὸς τοῦ Μινύα τοῦ Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν ἡ θεμελίωσις τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ. Παυσ. 9', 36, 37.

Ὀ'ρχομενός, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, ὁ Μινύειος Ὀρχομενὸς καλουμένη, σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον βασίλειον τῶν Μινυῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος ἐν Ἑλλάδι ναὸς τῶν Χαρίτων καὶ ἕτερος τοῦ Διονύσου· ταῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Σκριπου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 511. Ἡροδ. Θουκ. δ', 76. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας σχηματίζουσα ποτὲ ἰδίαν ἐπειρατείαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ Πλιν. κατεσκεύαζετο ἐν εἴδος κατόπτρων ἐκ μελανοῦ λίθου· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον ἡ πόλις αὕτη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 605. Θουκ. ε', 61. — Ἀμφότεραι αἱ πόλεις αὗται εὕρηνται κατ' ἀρσενικὸν γεν. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. εἰς θηλυκ. δὲ εὕρηται μόνον ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις παρὰ Θουκ. α', 113. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 257. — ὅθεν, Ὀρχομένιος, ία, ιον· τοῦ Ὀρχομενοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὤν· καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικος τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡροδτ.

Ὀσιρις, ιδος, ὁ, Αἰτκ. Ὄσιριν. Ἀρχαῖα καὶ ἐπίσημος Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, παριστανομένη ὡς ἀρχική τις καὶ ὑπερτάτη δύναμις εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδετο ἡ ἄφθονος ἐκείνη καὶ γόνιμος εὐκαρπία τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου, λατρευομένη πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναὸς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις τῆς Αἰγύπτου μὲ μυστηριώδεις τελετάς. Ἐπλάττετο ὁ Ὄσιρις ὅτι ἦν παῖς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος, τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Νέφθυος. Διοδρ. Σικ. α', 13. Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥέας, τεὺ ὁποῖον ὁ Ἡροδτ. παραβάλλει μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Διόνυσον, ἀναφέρων αὐτὸν μεταξὺ τῶν θεῶν τῆς τρίτης τάξεως. Ἡροδτ. 2, 144. Βασιλεύσας δὲ ὡς λέγεται χρόνον ἱκανὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐνδείξας μεγάλας καὶ ἀξιομνημονεύτους εὐεργεσίας οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἐγχωρίους αὐτοῦ λαοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μακρινὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν, τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας χρησίμους εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, κτίσας καὶ τὴν περίφημον πόλιν τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ. Διοδ. Σικ. α', 14, 15. Πλούτ. Ἴσ. Ὄσ. 15. Γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος ὑπῆρξεν ἡ ἀδελφή αὐτοῦ Ἴσις γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ὧρον, ἥτις καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ἡ λατρεία τοῦ Ὀσίριδος εἰσήχθη κατὰ τους μετὰ ταῦτα

χρόνους εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην. Παυσ. α', 18.

Ὀ'σικα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀλαζῶνος ποταμοῦ. Πτολ.

Ὀ'σκιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης, πιθαν. ὁ τοῦ Πλινίου Oescus καλούμενος· ταῦν Ἰσκρού. Θουκ. β', 96.

Ὀ'σκοι, οἱ, καὶ Ὀπικοί. Ἔν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀπ' ὅπου ὕστερον μεταβαίνοντες εἰς τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη κατῴκησαν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὅπου ἀκολούθως κατ' ὀλίγον ἠφανίσθησαν διὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἄλλων Ἰταλικῶν λαῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ε'.

Ὀσροηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν, πληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὀσρόου ἡγεμόνος τινὸς τῶν Ἀράβων ὅστις ἐκυρίευσεν αὐτὴν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Στέφ. Βυζ.

Ὀ'σροηνοί, οἱ. Λαός τις ἀρχαῖος τῆς Ἀραβίας, ὅστις μετοβὰς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Ὀσρόου καλουμένου εἰς τὰ περὶ τὸν Εὐφράτην δυτικὰ μέρη τῆς Μεσοποταμίας ἐκυρίευσεν αὐτὰ ἀπὸ τοὺς τότε αὐτόθι δεσπόζοντας Πέρσους καὶ ἀπεκατεστάθη ἐκεῖθεν ὀνομάσας καὶ τὴν χώραν ταύτην Ὀσροηνήν· Ἡροδν. Προκοπ.

Ὀ'σρόης, ου, ὁ. Ἡγεμόν τις τῶν Ἀράβων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ὀξυρόης καλούμενος, ὁ κυριεύσας μ' ἐν πλῆθος λαῶν τῆς Ἀραβίας τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Μεσοποταμίας τὸ ὁποῖον ἐκτοτε ἐκαλεῖτο Ὀσροηνή. Λουκιαν.

Ὀ'σσα, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς καὶ χωριζόμενον διὰ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, περίφημον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὴν αὐτόθι διατριβὴν τῶν Κενταύρων· ταῦν Κίσσαβον. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 315. Ἡροδτ. — 2) Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς Ὀλυμπίας. Στράβ.

Ὀσσάδιοι, οἱ. Λαός τις μικρὸς τῆς Ἰνδίας κατοικῶν περὶ τὴν ἀρκτικὴν ὄχθην τοῦ Ἀκεσίνου ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον ὑπέταξεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρριαν. Ἀναβ. Ε', 15,

Ὀ'σσαῖος, αία, αῖον, = Ὀσσειος, ἅπερ ὄρα.

Ὀσσαρηνή, ἡ. Κατὰ Πτολμ. Ε'. ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὸν Κύρον ποταμόν.

Ὀ'σσειος, εία, ειον. Τῆς Ὄσσης ἢ εἰς τὸ ὄρος Ὄσσαν ἀνήκων. Καλλιμ.

Ὀστόβαρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Ὠξου ποταμοῦ. Πτολ. Ε', 11.

Ὀστράκινα, τά. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ τῆς Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως, σχηματίζου μίαν συνέχειαν τοῦ Μαιναλίου ὄρους. Παυσ. η', 12.

Ὀστρακίνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπέκεινος αὐτόθι στενοῦ ἀκρωτηρίου βορειοανατολικῶς τῆς Σερβωνίδος λίμνης. Πτολμ. δ', 5.

Ὀτάνης, εω, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου, ὁ ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρός αὐτοῦ Φαιδίμης τὴν πανουργίαν τοῦ μάγου Σμέρδιος. Ἡροδτ. 3, 68.

Ὀτάσπης, εος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Χαλδαίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡροδτ.

Ὀτρεύς, ῆος, ὁ, Βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Καλυκωπὶς λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Γ. 186. Ἅτμν. Ἀφρ. 111.

Ὀτρήρη, ἡ. Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων καὶ γυνὴ τοῦ Ἄρεος, ἥτις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὸν ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος· ἐκ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησεν αὕτη τὴν Ἀμαζόνα Ἱππολύτην. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 387 Ἅτμν. μύθ. 225.

Ὀτρυντείδης, ου, ὁ Τιὸς τοῦ Ὀτρυντέως, ὁ Ἰφιτίων. Ὁμ. Ἰλ Τ, 383.

Ὀτρυντεύς, ῆος, ὁ, Γενναῖός τις πολεμιστὴς ἐξ Ἴδης πόλεως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν τὸν Ἰφιτίωνα. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 384.

Ὀ'τυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 1, 3. Sohnsid. ἀντὶ Κότυς.

Οὐάδμων, ονος, ἡ λίμνη Vadimonis lacus. Λίμνη τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ· ταῦν Lago di Bassano. Στράβ.

Οὐακκαῖοι, οἱ· Vaccaei. Ἔθνος τῆς Ταρῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας. Πολύβ.

Οὐαλεντία, ἡ· Valentia. Πόλις τῆς Ταρῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀβουλφέρας λίμνης, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταῦν Valencia. Πτολ. β', 6. Πλουτ. Πομπ. — 2) Οὐαλεντία Κολώνια. Πτολ. β', 10. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ναρβωνιτιδος Γαλλίας, ταῦν Valence. Ἀμμιαν. Μαρκ.

Οὐαλερία, ἡ· Valeria. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κειμένη παρὰ τὴ Οὐαλεριῆ ὁδὸν λεγομένη Στράβ. — 2) Ὀνομ. Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλούταρ.

Οὐάλης, αντος, ὁ· Valens. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων.

Οὐαριστοί, οἱ· Πτολμ. β'. 11. ὄρα Ναριστοί.

Οὔαρος, ὁ· Varus. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνιτιδος Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χωρίζων ἀνατολικῶς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰσβάλλει εἰς τὸν Γαλλικὸν Κόλπον· ταῦν Var. Στράβ δ'. Πτολ. δ', 5. — 2) Κύρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Οὐάρρων, ωνος, ὁ Varro. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ. καὶ Βάρρων.

Οὐάσκωνες, οἱ· Vascones. Λαὸς τῆς Ταρῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Καντάβρων, Βαρδούλων καὶ Κελτιβήρων ἐν τῇ νῦν Ναβάρρα. Στράβ. γ'. Πτολ. β', 6.

Οὐδαῖος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λεγομένων οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τῆς Γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος αὐτόθι δράκοντος, καὶ ὅστις μόνος διεσώθη τῶν ἄλλων ἐκ τῆς ἐμφυλίου μάχης. Ἀπολλόδ. γ', 4, 7.

Οὐέλια, ἡ· Velia, = Ἐλέα, Πλούταρ.

Οὐελίτραι, αἱ· Velitrae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐολ-

σκων· ταυῦν Velletri. Στράβ. καὶ ἡ Βέλιτρα. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οὐελιτρανοί, οἱ κάτοικ.

Οὐενάφριον, τό, Venafrum. Πόλις τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Οὐολτουρνου ποταμοῦ· ταυῦν Venafro. Στράβ.

Οὐένετοι, οἱ, = Ἐνετοί, ὅπερ ὅρα. Πολύβ. — 2) Οὐένετοί, Veneteas. Ἔθνος μόγις καὶ ἐμπορικὸν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Λίγυρος ποταμοῦ καὶ τῆς παραθαλασσίου χώρας. Στράβ. δ', Πτολ. β', 8.

Οὐενεαντάνη, ἡ, ἴδε Βενεούεντον.

Οὐενουσία, ἡ, Venusia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λευκανίας· ταυῦν Venosa. Στράβ.

Οὐερβανός, λίμνη, ἡ· Lacus Verbanus. Λίμνη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· ταυῦν Lago Maggiore. Στράβ.

Οὐέρητον, τό· Veretum. Πόλις τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταυῦν Alessano. Στράβ.

Οὐέρκελλοι, οἱ· Vercellae. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· ταυῦν Vercelli. Στράβ.

Οὐεσούϊον, τό· καὶ Βεσούβιον, Mons Vesuvius. Ὄρος ἡφαίστιον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας πλησίον τῆς Νεαπόλεως ἔχων 4000 ποδῶν ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Κατὰ Διοδ. Σικ. δ', 21. λέγεται ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ ὄρους ὥρμησαν οἱ Γίγαντες εἰς τὸν Οὐρανὸν ὅτε ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Ἡ πρώτη ἔκρηξις τοῦ Οὐεσουβίου ἤτις ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ συνέβη κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τίτου ἤτοι 79 χρόνους μετὰ Χρ. Διον. Κασσ. 66, 22. 23. Πλιν. νεώτ.

Οὐετουλώνιον, τό, Vetulonium. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς ὑδάτων, ταυῦν Torre Vecchia. Διον. Ἀλ. γ'.

Οὐήϊοι, οἱ, Veji. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κυριευθεῖσα προτίμως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅτε καὶ κατεστράφη τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος. Διον. Ἀλ. β', 116. Στράβ.

Οὐήρων, ωνος, ἡ· Verona. Πόλις τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Εὐγανῶν, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ὅπα καὶ εἰκοσμήθη μὲ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ μ' ἦν μέγα ἔτι σωζόμενον Ἀμφιθέατρον· ταυῦν Verona, Βερόνα. Στράβ. ε', ἔτι δὲ καὶ Βηρών.

Οὐήστινοι, οἱ· Vestini. Λαὸς τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεταίᾳ Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Οὐιέννα, ἡ· Vienna. Πόλις πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνιτιδι Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, ταυῦν Vienne. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 10. Πλίν.

Οὐιμινάλιος λόφος, ὁ, Collis Viminalis. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη. Στράβ.

Οὐιργίλιος, Πούβλιος Μάρων, Virgilius. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἐνδόξων ποιητῶν τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς τὴν κώμην Ἄνδες πλησίον τῆς Μαντούας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 70—19 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ηὐνοεῖτο μεγάλως· κατὰ μίμησιν τοῦ Θεοκρίτου συνέγραψεν ὁ Οὐιργίλιος βουκολικὰ καὶ Γεωργικὰ ποιήματα εἰς λατινικὴν γλῶσσαν καὶ τὸ περίφημον Ἡρωϊκὸν ποίημα Αἰνειάδα ἐπιγραφόμενον εἰς δώδεκα βιβλία μιμούμενος καὶ εἰς τοῦτο τὰς ἀθανάτους περιγραφὰς τῶν Ἡρώων τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου, ἔτι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ μικρὰ ποιήματα τῶν ὁποίων ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται.

Οὐκαλέγων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας ἐπίσημος διὰ τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ σύνεσιν καὶ πολυπειρίαν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 147.

Οὐλθόρνος, ὁ, = Οὐολτοῦρνος, ὅπερ ὅρα.

Οὐλίας, ου, ὁ, Πατὴρ τοῦ Θοαίου εἷς Ἀργοναύτης. Πινδ.

Οὐλυμπος, ὁ· ποιητικ. ἀντὶ Ὄλυμπος. Ὁμ. Πινδ.

Οὐλύμποθεν, Ἐπιρ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου Πινδ.

Οὖνοι, οἱ, Hunni. Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἀνέκαθεν ἐν τῇ νῦν Μογγολίᾳ. Διον. Περ. 730.

Οὐολόγεσσος, ὁ, Vologesus. Βασιλεὺς τῶν Παρθίων ἐν Ἀσίᾳ. Δουκ.

Οὐολατέρραι, αἱ, Volaterrae. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης ἀπέχουσα ἀπόστασιν λόφου· ταυῦν Volterra. Διον. Ἀλ. γ'. Στράβ. ε'.

Οὐόλσκοι, οἱ, Volsci. Λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ κατοικοῦντες περὶ τὴν αὐτόθι θάλασσαν ἕως τοῦ Ἀμασηνοῦ ποταμοῦ, ἔχοντες πόλιν ἀρχαίαν τὴν Σουέσσαν· Στράβ. Οὐολοῦσκοι. Διον. Ἀλ.

Οὐολτοῦρνος, ὁ, Vulturnus. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν. Στράβ. ε'. ταυῦν Volturno. Οὐλθόρνος, παρὰ Πολυβ. καὶ Ὀλθόρνος, ὁ, Πλούτρ.

Οὖπις, ιδος, ἡ, Ἰωνικ. καὶ Δωρικ. Ὦπις, ιος, Ἐπιθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τικτούσας γυναῖκας ἐπιμελείας καὶ προνοίας. Καλλιμ. εἰς Δημ. 204. κατὰ Σχολιαστ. ὑπὸ τοῦ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας. — 2) Μία τῶν Ὑπερβορείων Παρθένων, ἐλθοῦσα μετὰ τῆς Ἄρτεμιδος εἰς τὴν νῆσον Δῆλον διὰ νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τιμὴν τῆς θεᾶς Εἰλειθυίας. Ἡροδ. δ. 35. καὶ Ἄρατ. — 3) Ἐπιθετ. τῆς Νεμέσεως ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὕστερον εἰς Ῥαμνοῦντα δῆμον τῆς Ἀττικῆς Ἀνθολ.

Οὐρανία, ἡ (-υυ-) Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 78. παρὰ τοῖς ὕστερον λατρευομένη ἐξαιρέτως ὡς ἔφορος τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῆς περὶ τὰ Οὐράνια σώματα γνώσεως· λέγεται δὲ ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον· Τρῖν. — 2) Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος· Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 422. Ἡσ.

Θεογ. 350. — 3) Ἐπιθετ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον κατὰ Ἡροδ. 1, 105. εὐρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναὸς εἰς Ἀσκάλονα πόλιν τῆς Συρίας. Κατὰ δὲ Πλάτωνα ὑπῆρχεν ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ γεννηθεῖσα ἀμήτωρ καὶ περιστανομένη ὡς σύμβολον τοῦ νοεροῦ καὶ θείου ἔρωτος, διάφορος οὖσα τῆς λεγομένης Πανδήμου Ἀφροδίτης· Πλάτ. Συμπ. σελ. 180.

Οὐρανίδαι, ων, ὁ (-υυ-) κυρ. Τίδες τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Κρόνος. Ἡσ. Θεογ. 486. Πινδ. καὶ Οὐρανίδαι, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ διατρίβοντες θεοὶ πρὸς διαφορὰν τῶν Καταχθονίων θεῶν. Εὐριπ. Ἱκ. 148.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Τίδες τοῦ Οὐρανοῦ, ὅθεν πλῆθ. Οὐρανίωνες, οἱ Τιτᾶνες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 898. Ἡσ. Θεογ. 61. καὶ Οὐρανίωνες, μετὰ ἡ ἄνου τοῦ θεοί, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ κατοικοῦντες θεοί· Ὁμ. Α, 570.

Οὐρανός, ὁ. Τίδες τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Γῆς· Ἡσ. Θεογ. 125. λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν του μητέρα Γῆν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς πρῶτον τοὺς φοβεροὺς Γίγαντας, Ἑκατόγχειρας Κόττον, Βριάρεων καὶ Γύγην, εἶτα τοὺς Κύκλωπας, Βρόντην, Στερόπην καὶ Ἄργην καὶ τελευταίον τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰς ἓξ Τιτανίδας. Ὁμ. Ἴλ. 30, 17. Ἡσ. Θεογ. αὐτόθ. Ἀπολλ. α', 1. Καὶ Διόδ. Σικ. γ', 56. ὑπῆρξεν ὁ Οὐρανὸς ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Ἀτλαντίων, ὁ μορφώσας πρῶτον καὶ ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων του.

Οὔρειον, τό, Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυῦν Torre d'Oro. Στράβ.

Οὔρειος, ὁ, Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Οὐρία, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Τρία, Λίμνη τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῶν Οἰνιάδων. Στράβ. — 2) = Τρία, Στράβ.

Οὐρίων, ωνος, ὁ, = Ὠρίων. Παλαίφ. 5.

Οὐροτάλ, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ θεὸς Διόνυσος ὑπὸ τῶν Ἀράβων. Ἡροδ. 3, 8.

Οὐσάργαλα, τά. Ὄρη τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ κείμενα μεσημβρινῶς περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν· Πτολμ. ἔτι δὲ καὶ Σουσάργαλα.

Οὔσβιον, τό. Πόλις τῶν Μαρκομάνων ἐν τῇ παλαιᾷ Γερμανίᾳ κειμένη πλησίον τῆς νῦν Marbach. Πτολ.

Οὐσόλαι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια αὐτῆς. Πτολ. β', 2.

Οὐσλούντιοι ἢ Οὐολούντιοι. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια αὐτῆς Πτολμ. β', 2.

Οὔτιοι, οἱ· Πίθαν. Λαὸς τῆς Περσίας ὅμορος μὲ τοὺς Σαράγγας. Ἡροδ. 7, 68. κατὰ Λαρχῆρον, οἱ Οὔξιοι ἐν Περσίᾳ. Στράβ. ιε', ἢ οἱ Οὐίτιοι ἐν Τρκανίᾳ, Στράβ. ιε'.

Οὔτις, ὁ· Αἰτκ. Οὖτιν. Ἐπίπλαστον ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπατήσας τὸν Κύκλωπα Πολύφημον, ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου του. Ὁμ. Ὀδ. I, 369. κ. τ. λ.

Οὐφελέστης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 274.

Οὐφάλτης, ου, ὁ· ἴδε Ἀρχέμορος.

Οὐφέλτιος, ὁ. Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 20. — 2) Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 302.

Οὐφθαλμίτις, ιδος, ἡ· Ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἤγειραν ὁ Νομοθέτης Λυκοῦργος ἕνα ναὸν αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ὅτε ἀστεροήθη ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του. Παυσ. γ', 18.

Οὐφιεῖς, οἱ· καὶ

Οὐφιονεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Κόρακα καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τοῦ Μαλιακοῦ Κόλπου. Θουκ. γ', 94. Εἷς τούτους ἀνῆκον ἔτι οἱ περὶ τὸ ὄρος Οἴτην κατοικοῦντες Καλλιεῖς καὶ οἱ περὶ τὸν Εὔηνον ποταμὸν Βωμιεῖς.

Οὐφιοῦσα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τύρα (Νίστρον) ποταμοῦ· Στράβ. — 2) Μία τῶν Πιτυουσσῶν νήσων ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ. Στράβ. ταυῦν Φορμεντέρα, Mannert. Γεωγρ. I. σελ. 407.

Οὖφις, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς Μαντινείας. Στράβ.

Οὐφίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τιτάνων, βασιλεύσας ἐν τῷ Οὐρανῷ μετὰ τῆς γυναικός αὐτοῦ Εὐρυνόμης πρὸ τοῦ Κρόνου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς αὐτόθεν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 503. Τζετζ. Λυκῴ. 1192.

Οὐφρύνειον, τό, Ἡροδ. 7, 43. καὶ

Οὐφρύνιον, τό (-υυ-). Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταυῦν Ῥευ-Κεβί. Ξενοφ.

Οὐχή, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας. Στράβ. — 2) Τὸ ὑψηλότατον πρὸς μεσημβρίαν ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, ἔχον ἐν αὐτῷ λατομίας μαρμάρου, ταυῦν Ὄχα.

Οὐχιμας, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης ἐκ τῆς Νύμφης Ἠγητορίας. Διοδ. Σικ. ε', 56.

Οὐχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κολωνοῦ ἐκ Τανάγρας, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ συγγενοῦς αὐτῆς Εὐνόστου καὶ μὴ δυναμένη νὰ πείσῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της τὸν διέβαλε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς οἷς βιάσαντα αὐτήν, οἵτινες πιστεύσαντες εἰς τοὺς λόγους της ἐφόνευσαν τὸν Εὔνοστον· ἀλλ' ὕστερον μεταμεληθεῖσα ἡ Ὄχνη διὰ τὴν παράνομον πρᾶξίν της ἐκρημνίσθη ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου. Πλουτρ. Ἑλ. ζητ. 40.

Π.

Πάβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων.

Πᾶγαί, αἱ Δωρικ. ἀντὶ Πηγαί, ὅπερ ὅρα.

Πᾰγᾰσαί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς πόλεως Φερῶν ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ

κόλπου, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι οἱ Ἀργοναῦται ἐξέπλευσαν διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Κολχίδα. (Κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναυπηγεῖα, διότι ἐν τῷ λιμένι τούτῳ ἐναυπηγήθη τὸ πλοῖον Ἀργοῦ.) Ὕστερον δὲ μετετέθησαν οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰς τὴν πλησίον κτισθεῖσαν πόλιν Δημητριάδα. Ἡροδτ. 7, 193. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 238.

Παγασαῖος, αία, αῖον. Τῶν Παγασῶν ἢ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Παγασῶν ὤν· — ὁ Παγασαῖος, Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπολλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχε ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Παγασῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· Ἡσ. Ἀσπ. 70. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 238.

Παγασήϊος, ίη, ίον, ποιητκ. ἀντὶ Παγασαῖος, τῶν Παγασῶν· ὁ Παγασήϊος λιμήν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 524.

Παγασηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Παγασήϊος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 310.

Παγασηνικός, ή, όν. Τῶν Παγασῶν ἢ εἰς τὰς Παγασὰς ἀνήκων· ὁ Παγασηνικὸς κόλπος, = Κόλπος τῆς Δημητριάδος, ταυτὸν Κόλπος τοῦ Βόλου. Στράβ.

Παγασίς, ίδος, ἡ. Δωρκ. ἀντὶ Πηγασὶς Μοσχ. Εἰδ, γ', 78.

Παγασίτης, ου, ὁ (ῑ), = Παγασαῖος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Δημ.

Πάγασος, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Πήγασος. Πίνδ.

Παγγαῖον, τό, Pangous. Ὄρος τῆς Μακεδονίας ἐκτεινόμενον διὰ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης περὶ τὸν Νέστον ποταμόν, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ταυτὸν Ἐγριαζοῦ Καστανιά. Πινδ. Ἡροδτ. 5, 16.

Παγκάστη, ἡ, = Πακάτη, ὅπερ ὅρα.

Παγκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ὄνομα Αἰγυπτίου τινὸς μάγου, παρὰ Λουκ.

Πάγραι, αἱ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Συρίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας. Πτολ. ε', 15.

Πάγρασα, τά. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς λεγομένης χώρας τῶν Λῃστῶν· Πτολ. ζ', 2.

Παγχαία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Μυθώδης τις νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Στράβ.

Παγώδας, α, ὁ. Βοιώταρχός τις ἐν Θήβαις.

Παδαῖοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν τῆς Ἰνδίας, τρεφόμενον μὲ ὠμὰς σάρκας ἀνθρώπων, ἰσχυρὸν καὶ μάχιμον. Ἡροδτ. 3, 99. κατὰ Mannert κατῴκουν οἱ Παδαῖοι οὗτοι τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Ἰνδίας παρὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἕως τῆς Ἐρήμου Κέβι.

Παδάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας παρὰ Νεάρχ. α', 33.

Πάδα, ἡ. Βραχίων τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ἀρκτικῶς, ὁ παρὰ Οὐίργιλίῳ Padusa καλούμενος. Πολύβ. β', 16.

Πάδος, ὁ· Padus. Μέγας ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς, τὸν ὁποῖον ὁ Στράβων παραβάλλει μὲ τὸν Ἴστρον· ἐκβάλλει δὲ δι' ἑπτὰ στομίων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρότερον Ἠριδανὸς καλούμενος, περίφημος πρὸ πάντων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθοποιοῖς διὰ τὴν συμβᾶσαν μεταμόρφωσιν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος εἰς αἰγείρους, ἅτε αὐτοὶ ἐθρήνουν περὶ τὸν ποταμὸν τοῦτον τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ των τανῦν Πόδος, Ρό. Πολβ. Ἀπολλ.

Παδύανδος, ἡ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κατὰ d'Anville ταυτὸν Ποδάνδον. Πτολμ.

Παιάν, ᾶνος, ὁ, ἴδε Παιήων.

Παιανία, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύω κῶμαι τῆς Ἀττικῆς σχηματίζουσαι δύω δήμους ἀνήκοντος εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἐκαλεῖτο καθύπερθεν Παιανία ὁ δὲ Ὑπενερθὲν Παιανία. Ἁρποκρ. — ὅθεν, Παιανιεὺς δῆμος, Ἡροδτ. 1, 60. καὶ Παιανιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Παιανίας ὤν· Δημοσθ.

Παιάνιον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ. Πολύβ.

Παιδάριτος, ὁ. Τὶς τοῦ Λέοντος, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ. η', 33. Ἰσοκρ. καὶ Παιδάριστος, παρὰ Πλουτρ. Λυκ.

Παιήων, ονος, ὁ· καὶ Παιάν ἢ Παιών. Παρ' Ὁμήρ. καλεῖται οὕτως ὁ τῶν θεῶν Ἰατρός, ὁ θεραπεύσας τὸν πληγωθέντα Αἰθὴν καὶ Ἄρην, διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν ὁποῖον τοῦτον ὁ ποιητὴς δὲν ἀναφέρει οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὸ ὄνομα Παιάν. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 401 καὶ 899. καρβλ. Ἰλ. Ε, 445. καὶ Ὀδ. Δ, 232. — 2) Ἐφεξῆς δὲ ἀπεδίδετο τὸ ὄνομα τοῦτο πολλάκις εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θεωρούμενον ὡς θεὸν τῆς Ἰατρικῆς παρ' Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 272. καὶ Θεοκρ. 7, 1, ἐνθα εἴλεκται αὐτ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἔτι δὲ Παιὰν ὡς Ἐπιθ. τοῦ θεοῦ τούτου, Αἰσχ. Ἀγ. 152. Θεοκρ. Παρ' Ὁμήρ. εὑρίσκεται μόνον ὁ τύπ. Παιήων, ονος, καὶ Παιών, ῶνος, παρὰ Σόλ. λαίφ. 5, 57. Ἀριστφ. Πλουτ. 636. — 3) Ἐπιθτ. πολλῶν ἄλλων θεῶν ἀντὶ τοῦ σωτὴρ λαμβανόμενον, τοῦ Ἡλίου. Ὀρφ. Ὕμν. 8, 12. τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ὕμν. 51, 11. τοῦ Πανός, Ὀρφ. Ὕμν. 10, 11. τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἔτι δὲ Παιονία, ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς ἐφεύρου τῆς ἰάσεως λογιζομένης. Παυσ. α', 34. (Κατά τινας παράγεται ἡ λέξις Παιήων ἀπὸ τοῦ παίω, ὅτε ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσε παίσας τὸν ἐν Δελφοῖς Πύθωνα δρακοντα. παρβλ. Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 100. Ἀθην. ιθ'. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ πάω, = παύω, ὡς καταπαύων τὰς νόσους. Ἐτυμ. Μεγ. ἢ ἐκ τοῦ πάω, = κατάσκω, τρέφω, βοηθῶ, ἄρα βοηθός, σωτήρ. παρβλ. Ilgen εἰς Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 272.)

Παιονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρκτῴας Μακεδονίας κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ὀρβηλον μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Στρυμόνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν Ἑλληνικὸν τὸ γένος. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 350. Ἡροδτ. 5, 13. — 2) = Παννονία, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὅπερ ὅρα.

Παίονες, οἱ, Ἐνικ. Παίων, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 848. συνίστουν δὲ οὗτοι διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαοὺς, ἐξ ὧν ἀναφέρονται παρὰ

Θουκ. β', 96. οἱ Γραικοὶ καὶ Λακοῖοι. — 2) = Παιονίοι. Ἡρωδ.

Παιονίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγάστροφος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Α', 339.

Παιονική, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ χώρα τοῦ Παίονος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἐν εὐρύχωρον πεδίον ἐν Ἀνθεμοῦντι πλησίον τῶν Σταγείρων· Ἡροδτ. 7, 125.

Παιονικός, ή, όν. Τῶν Παιόνων ἢ εἰς τοὺς Παίονας ἀνήκων. Ἡροδτ. — 2) Παιονικός.

Παιονίς, ίδος, ἡ. Τῆς Παιονίας ἢ ἐκ τῆς Παιονίας οὖσα, ἰδιωτ. θηλκ. τοῦ Παιονικός. Ἡροδτ. 4, 33.

Παιόπλαι, οἱ. Λαός τις τῶν Παιόνων κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης. Ἡροδτ. 7, 113.

Παῖος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη δυτικῶς πλησίον τῆς κώμης Κουδυλέας περὶ τὸν Λάδοντα ποταμόν. Ἡροδτ. 6, 127. καὶ Πάος, ἡ, Παυσ. η', 23.

Παισίκαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίας κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ὤξου ποταμοῦ καὶ Ἰαξάρτου. Ἡροδτ. 3, 92. ἔνθα πρότερον Παυσίκαι ἐγράφετο.

Παισός, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ Δαμψείου καὶ Παρίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐρήμη. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 512. Ἡροδτ, ἔτι παρ' Ὅμήρ. Ἀπαισός.

Παῖτοι, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὸν Ἕβρον ποταμόν. Ἡροδτ. 7, 110. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 979. εἴληπται ἐπὶ χλευαστικῆς ἐννοίας· — ὅθεν Παιτικός, ή, όν, τῶν Παίτων ἢ εἰς τοὺς Παίτους ἀνήκων, ἡ Παιτική, χώρα τῆς Θρᾴκης μεταξὺ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ καὶ Μέλανος. Ἀρρίαν.

Παίων, ονος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἠλίδος εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τὸν ὀνόματός του τὴν αὐτόθι χώραν Παιονίαν. Παυσ. Ε', 1. — 2) Τὶς τοῦ Ἀντιλόχου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀθήναις Παιονίδαι, Παυσ. Κορ. 18. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἴδε Παίονες.

Παιών, ῶνος, = Παιήων, — ὅθεν Παιώνιος, ία, ιον, τοῦ Παιώνος· ἡ Παιωνία, Ἐπιθτ. τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ.

Πακάτη, ἡ. Περιβόητός τις ἑταῖρα ἐν Λαρίσσῃ πόλει τῆς Θεσσαλίας, ἐρασμία τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀλεξάνδρου· διὰ δὲ τὸ ἔξοχον κάλλος της λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ περίφημος Ἀπελλῆς ὡς ἀρχέτυπον διὰ νὰ ζωγραφίσῃ μίαν Ἀφροδίτην του, Λουκ. Εἰκ. 7. ἢ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 34. γραφ. Πακάστη φαίνεται ὀρθότ.

Πάκτυες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πακτυϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 7, 67.

Πακτύη, ἡ. Πολίχνη τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἡροδτ.

Πακτύης, ευ, ὁ. Αὐδός τις, ὁ ὁποῖος ἀποστατήσας ἀπὸ τοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Σάρδεων καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' ἐπιταγῆς αὐτοῦ ἔσώθη διὰ βοηθείας τῶν Κυμαίων εἰς τὴν νῆσον Χίον ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τῆς αὐτόθι πολιούχου Ἀθηνᾶς, ἀλλ' οἱ Χῖοι ἀποσπάσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱεροῦ παρέδωκαν [εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ μισθῷ. Ἡροδτ. 1, 153. — 2) Ὄρος τῆς Ἰωνίας κείμενον ἄνωθεν τῆς Μαγνησίας. Στράβ.

Πακτυϊκή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ καὶ Ἰνδοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Καβούλ. Ἡροδτ. 3, 93. Ἐπὶ ταύτης ἔκειτο ἡ πόλις Κασπάτυρος πρωτεύουσα τῆς χώρας· — ὅθεν Πακτυϊκός, ή, όν. Τῶν Πακτύων ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Πακτύων ἀνήκων. Ἡροδτ.

Πακτωλός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τμώλου καὶ ῥέων πλησίον τῶν Σάρδεων, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἕρμον.

Παλαιγάμβριον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενοφ. Ἑλ. γ', 1, 6. ἴδε Γάμβριον.

Παλαιμόνιος, ὁ. Τὶς τοῦ Λέρνου ἢ κατά τινας τοῦ Ἡφαίστου, ἐξ Ὠλένου πόλεως τῆς Αἰτωλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν χωλὸς κατὰ τοὺς δύω πόδας. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 202. ἴδε Παλαίμων, ἀριθ. 2.

Παλαίμων, ονος, ὁ, Κλητκ. Παλαῖμον. Ὄνομα τοῦ Μελικέρτου υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡς θαλάσσιος θεός, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις Τωμαίοις ὑπὸ τὸ ὄνομα Portumnus, βοηθὸς καὶ σωτὴρ τῶν ἐν θαλάσσῃ χειμαζομένων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ῥώμῃ τὰ λεγόμενα Πορτουμνάλια κατὰ τὴν 17 ἡμέραν τοῦ Αὐγούστου μηνός· Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 261. Κατὰ Παυσ. α'. τὸ σῶμα τοῦ Παλαίμονος φερθὲν ὑφ' ἑνὸς δελφῖνος εἰς τὰ παράλια τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ ἔτάφη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Σισύφου, ὅστις ἐσύστησεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἰσθμοὺς ἀγῶνας. Παυσ. Κορ. 2. — 2) Τὶς τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 3) Τὶς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Πειρέως. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Παλαίπαφος, ἡ, = Πάφος, ὅπερ ὅρα.

Παλαιρός, ἡ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ. — ὅθεν, Παλαιροῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. 6, 30. ἐν χειρογρ. ἔνθα πρότερον Παλιροῖς ἔκειτο.

Παλαιστής, οῦ, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως, ὅτε ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἀθλητοῦ ἦλθεν καὶ ἡγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Λυκοφρ. 41. καὶ Τζέτζ. αὐτοθ.

Παλαιστινοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης ἐν Ἀσίᾳ.

Παλαιστίνη, ἡ (ῑ). Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐκτείνετο μεσημβρινῶς τῆς Συρίας ἀπὸ τῆς Φοινίκης ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὁριζομένην ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς

ὑπὸ τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν, ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔφορον μὲ τερπνὸν καὶ εὐκρατέστατον κλίμα. Τὰ μεσόγεια μέρη τῆς χώρας ταύτης περὶ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν κατῴκουν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Ἰουδαῖοι, σχηματίζοντες δώδεκα φυλὰς καὶ δύο βασίλεια, τὸ τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ τοῦ Ἰσραήλ. Ἐχωρίζετο δὲ ἅπασα ἡ Παλαιστίνη διὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς Δυτικὴν ἢ εἰς τὴν ὀντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου καὶ εἰς Ἀνατολικὴν ἢ πέραν τοῦ Ἰορδάνου Παλαιστίνην, τὰ ὁποῖα εἶτα μετὰ ταῦτα χρόνους καὶ ἐπὶ τῆς αὐτόθι κυριαρχίας τῶν Ῥωμαίων ὀπετέλουν τέσσαρας ἐπαρχίας, τὴν Ἰουδαίαν, Σαμάρειαν, Γαλιλαίαν καὶ Περαίαν Παλαιστίνην· πρῶτον δὲ εὑρηται τὸ ὄνομα Παλαιστίνη παρ' Ἡροδότ. ἡ Παλαιστίνη Συρίη, 1, 105. καὶ ἄνευ τοῦ Συρίη, Ἡροδτ. 2, 104.

Παλαιστινός, ὁ. Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο πρότερον ὁ ἐν Θράκῃ ποταμὸς Στρυμὼν Παλαιστινός, ὅτε ὁ βασιλεὺς οὗτος νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὑπ' ἀπελπισίας ἐρρίφθη εἰς αὐτὸν καὶ ἐπνίγη. Πλούτρ.

Παλαίτυρος, ἡ· ἴδε Τύρος.

Παλαίφατος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, ἡ ἐποχὴ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· κατά τινας ἀναφέρεται ὡς σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Θουκυδίδου, ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Πριήνης, γράψας πέντε βιβλία περὶ ἀπίστων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀσώθη μόνον τὸ πρῶτον· Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. I, σελ. 182.

Παλαίχθων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ. Αἰσχ. Ἱκετ. 265.

Παλαμήδης, ους, ὁ· Αἰτκ. η καὶ ην. Τὸς τοῦ Ναυπλίου βασιλέως τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἡσιόνης, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡρώων διὰ τὴν σοφίαν καὶ βασβίαν σύνεσίν του, ὅστις ἐκστρατεύων μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔβλασε δὲ ἀπατηλοῦ τρόπου τὸν Ὀδυσσέα νὰ συνεκστρατεύσῃ καὶ οὗτος ἔτι ὑπερίδη τὸν παράφρονα εἰς τὴν Ἰθάκην, μὴ θέλων νὰ γίνῃ μέτοχος τοῦ πολέμου τούτου, ὅ ὁ καὶ ἔκτοτε προέκυψεν ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἡγεμόνων ἀδιάλλακτος ἔχθρα, ἕως οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνοχοποιήσας τὸν Παλαμήδην δόλῳ ὡς προδότην τῶν Ἑλλήνων διὰ μιᾶς ἐπιπλάστου γραφῆς ἀπὸ μέρους τοῦ Πριάμου, κατέπεισε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας στρατηγοὺς νὰ τὸν λιθοβολήσουσιν· Τζέτζ. μύθ. 105. Σχολστ. εἰς Εὐρπ. Ὀρεστ. 432. εἰς τὸν Παλαμήδην τοῦτον ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν εἰς τὰς μάχας στρατιωτικῶν παρατάξεων, τῶν κύβων, καὶ τῶν σταθμῶν, πρὸ πάντων δὲ ψηφίζεται ὡς εὑρετὴς τῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ζ, π, φ, χ· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 195. Ἀπολλ. γ', 2, 3. Ὑπῆρχε δὲ ὁ Παλαμήδης καὶ εἰς τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων ποιητῶν, ἀστρονόμων καὶ ἰατρῶν, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα κατὰ Σουΐδ. ἠφανίσθησαν πρωΐμως ἤδη ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀγαμέμνονος. — 2) Παλαμήδης ὁ Ἐλεατικός, οὕτως ὠνομάζετο Ζήνων ὁ Ἐλεάτης· Πλάτ. Φαιδρ. 261. — ὅθεν, Παλαμηδικός, ή, όν, τοῦ Παλαμήδους ἢ εἰς τὸν Παλαμήδην ἀναφερόμενος· τὸ Παλαμηδικὸν ἐξεύρημα, ἐν παροιμίαις λεγόμενον. Ἀριστοφ. Βατρ. 1488.

Παλανδέας, ὁ. Ποταμὸς τῆς πέραν τοῦ Γήγου Ἰνδίας, ταυῦν Φάλκο. Πτολ.

Πάλαντα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύρου (Κόρσικας) ταυῦν Balagne. Πτολ. ε', 2.

Παλάντιον, τό, ἴδε Παλλάντιον.

Παλάτιον, τό, Palatium. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη, ὅπου ἔκειτο τὸ περίφημον παλάτιον τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ πολλαὶ ἀρχαῖαι οἰκοδομαί· Στράβ. ὁ Παλλάντιος λόφος, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 21. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦτο ἀπὸ τινος ἀρχαίας πόλεως Παλλάντιον καλουμένης τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Εὐάνδρος ἐλθὼν ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Παλλαντίου πόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπ' ὅπου μετέβη μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐκ τοῦ Παλλαντίου μετοχωνίσθη ὕστερον, Παλάτιον. Παυσ. η', 43. Διον. Ἁλ. α'.

Πᾱλεῖς, οἱ· Ἴων. Πᾱλέες. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Πάλης ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἡροδτ. 9, 28. Θουκ. σύρηται ἔτι καὶ Παλλεῖς.

Πάλη, ἡ· καὶ Πάλλη. Πόλις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων, ταυῦν Λιξοῦρι. Σχολ. Θουκ. α', 27. Στράβ.

Πᾱλεύς, έως, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Πηλεύς. Τὸς τοῦ Κεφάλου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πάλην ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Στέφ. Βυζ. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Πάλης ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Παλίβοθρα, τά, ἴδε Παλιμβόθρα.

Παλίκη, ἡ (ῑ). Palica. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι λίμνης τῶν Παλικῶν λεγομένης. Διοδ. Σικ. Στεφ. Βυζ.

Πᾱλικοί, οἱ. Παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Θαλίας θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἴτνης, λατρευόμενοι ὡς ἐγχώριοι θεοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου λέγεται ὅτι καὶ ἐγεννήθησαν ἔχοντες ἴδιον ναὸν καὶ μαντεῖον αὐτόθι πλησίον τῆς πόλεως Παλίκης· Διοδρ. Σικ. ια', 89. — 2) Παλικοὶ ἢ Παλικῶν λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ θειῶδες ὕδωρ, θεωρουμένη ἱερὰ ὑφ' ὅλων ὅσοι ἤρχοντο νὰ κάμωσιν ὅρκον τινά. Στράβ.

Παλίμβοθρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἔχουσα 570 πύργους περὶ αὐτὴν καὶ 64 πύλας καὶ οὖσα μητρόπολις τῶν Παλιμβόθρων Ἰνδῶν, Στράβ.

Παλίνουρος, ὁ, καὶ Παλίνουρον, Palinurum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Λευκανίας χώρας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐπνίγη ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Αἰνείου Παλίνουρος. Στράβ. ταυῦν Capo Palemido.

Πάλιον, τό· Δωρικ. ἀντὶ Πήλιον. Πινδ.

Παλιραῖς, οἱ, ἴδε Παλιρός.

Παλλαδᾶς, ᾶ, ὁ. Ἕλλην Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου ἐκ Χαλκίδος ἢ κατά τινας ἐξ Ἀλεξανδρείας, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 48.

Παλλάδιον, τό (-υυν). Ἀρχαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, παριστόνον αὐτὴν ἔνοπλον καὶ κρατοῦσαν εἰς τὴν χεῖρα μίαν λόγχην, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ἐξαίσιον δύναμιν νὰ διαφυλάττῃ τὴν πόλιν σῴαν καὶ ἀκαταπόβητον ὑπὸ τῶν ἀχθρῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἠθελον εὑρίσκεσθαι· τοιοῦτον πρὸ πάντων ὑπῆρχε τὸ Παλλάδιον τὸ ὁποῖον πεσὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς πλάττεται, εὗρεν πρῶτον ὁ Ἶλος καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν Τροίαν ἐξ ξύλου κατεσκευασμένον ἔχον τριῶν ποδῶν ὕψος καὶ ψυλαττόμενον εἰς τὴν αὐτόθι Ἀτρόπολιν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἔφερε μετ' αὐτοῦ ὁ Αἰνείας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου λέγεται ὅτι διατηρήθη ἐφεξῆς εἰς τὴν Ῥώμην· Ἡροδ. α', 45. ε', 15. Πολλαὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ἤθελον νὰ λέγωνται ὅτι εἶχον ἐν αὐταῖς τὸ ἄγαλμα τοῦτο, πρὸ πάντων τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι· Στράβ. 5', Παυσ. β', 23. Ἀπολλ. γ', 12, 3. — 2) Διακαστήριον ἐν Ἀθήναις συσταθὲν ἐπὶ τοῦ Δημοφῶντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, εἰς τὸ ὁποῖον συνήρχοντο οἱ Ἐφέται καὶ ἔκρινον τὰ ἀκουσίως γινόμενα ἐγκλήματα. Πλούτ.

Παλλάδιος, ία, ιον (-υυν). Τῆς Παλλάδος, εἰς τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν ἀνήκων, ἱερὸν τῆς Παλλάδος. — 2) Κυρ. Ὄνομ. Ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκμάσας μετὰ τὸν Γαλληνὸν καὶ συγγράψας θεωρίας εἰς τινα τῶν βιβλίων τοῦ Ἱπποκράτους. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. III, σελ. 68.

Παλλαντίδης, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Πάλλαντος, πληθ. οἱ Παλλαντίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πάλλαντος ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων αὐτόθι γενεῶν. Εὐριπ. Ἱππ. 35. Πλουτ.

Παλλάντιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πάλλαντος υἱοῦ τοῦ Δικαόνος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλθὼν ὁ Εὐάνδρος μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παλλαντίου, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἓν μέρος τῆς Ῥώμης, ὅ ὁ καὶ ἐλογίζετο τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλάντιον ὡς ἀρχαία αὐτῆς μητρόπολις, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκράτωρ Οὐεσπεσιανὸς ἐχορήγησε πολλὰ δικαιώματα. Παυσ. Διοδ. Σικ. καὶ Παλάντιον, παρὰ Ξενοφ. — ὅθεν, Παλλαντιεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) = Παλάτιον, ὅπερ ὅρα.

Παλλάς, άδος, ἡ (ᾰ). Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ μετὰ τοῦ Ἀθήνη ἢ Ἀθηναίη ἀπαντάμενον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἄνευ τοῦ Ἀθηνᾶ. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ θεὰ αὕτη κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 406. ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὡς ἀεὶ κάλλουσα καὶ σκιρτῶσα κινουμένη παιπαλοῦ· κατὰ δὲ Ἀπολλ. α', 6, 2, ἀπὸ τοῦ Γίγαντος Πάλλαντος, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐφόνευσεν εἰς τὴν Γιγαντομαχίαν, καὶ κατ' ἄλλους ἀπὸ τῆς Παλλάδος θυγατρὸς τοῦ Τριτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ ἀνετράφη καὶ τὴν ὁποίαν αὕτη ἐξ ἀποτυχίας ἐφόνευσε. Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 355. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τριτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ συνανετράφη καὶ συνεγυμνάζετο εἰς τὰς πολεμικὰς ἀσκήσεις. Ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἠγωνίζοντο αὐταὶ πρὸς ἀλλήλας διὰ τὴς πυγμῆς, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐξ ἀπροσεξίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας κατασκευάσασα ἡ θεὰ μίαν εἰκόνα ὁμοίαν τῆς φίλης αὐτῆς Παλλάδου, Παλλάδιον λεγόμενον, ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀπ' ὅπου πεσὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐφέρθη εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ τοῦ Ἴλου· Ἀπολλ. γ', 12, 3. — ὅθεν, Παλλάδος πέτρα, ἡ. Ὄρος πλησίον τῆς Τροιζήνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπερ καὶ Γλαυκώπειον ὄρος ἐκαλεῖτο, Εὐρπ. Ἱππ. 30.

Πάλλας, αντος, ὁ, Κλητκ. Πάλλα. Πατὴρ τῆς Σελήνης. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 100. — 2) Τὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Στυγὸς τὴν Νίκην, τὸ Κράτος, τὸν Ζῆλον καὶ τὴν Βίαν, Ἡσ. Θεογ. 375, 385. Ἀπολλ. α', 2, 2. — 3) Τὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ· Ἀπολλ. α', 6, 2. — 4) Τὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παλλαντίδαι· Ἀπολλ. γ', 15, 5. — 5) Τὸς τοῦ Δυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Παλλάντιον· Παυσ. η', 44.

Παλλατίς, ίδος, ἡ (-υυ). Τῆς Παλλάδος ἢ εἰς τὴν Παλλάδα ἀνήκων, ἱερὸν τῆς Παλλάδος· αἱ Παλλατίδες πέτραι, ἓν μέρος τοῦ ὄρους Κρείου πλησίον τοῦ Ἄργους, Καλλιμ. εἰς Παλλ. 42.

Παλληναῖος, αία, αῖον, καὶ Παλλήναιος. Τῆς Παλλήνης ἢ ἐκ τῆς Παλλήνης ὤν ἐν Μακεδονίᾳ, κλέτα Παλήναια, ὑψώματα περὶ τὴν Χερσόνησον Παλλήνην· Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 599. καὶ ὡς Οὐσιαστ. ὁ Παλληναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Παλλήνης.

Παλλήνη, ἡ. Μικρὰ Χερσόνησος τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορωναίου κόλπου, ἥτις ἄλλως καὶ Φλέγρα ἐκαλεῖτο, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὅτι συνέβη ἡ μάχη τῶν Γιγάντων κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου· Ἡροδτ. 7, 123. Θουκ. δ', 120. ἔνθα ἡμαρτ. Πελλήνη ἔκειτο· — ὁ Ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης, τὸ στενὸν μέρος δεῖ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Χερσόνησος Παλλήνη μετὰ τῆς λοιπῆς Μακεδονικῆς ἠπείρου· Θουκ. — ὅθεν, Παλλήναιος καὶ Παλλήνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Παλλήνης. — 2) Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ οὖσα ἀποικία Ἑλλήνων· Στέφ. Βυζ. ταυῦν νέα Κασσάνδρα. — 3) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀχαρνῶν, ὅπου εὑρίσκετο εἷς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡροδτ. 1, 62. — ὅθεν, Παλληνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Παλλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκυονέως καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστερίας· ἴδε Ἀστερία.

Παλληνίς, ίδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐν Παλλήνῃ δήμῳ τῆς Ἀττικῆς· Ἡροδτ. 1, 62.

Πάλμυρα, ἡ, Πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπίσημος τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτοῦθι Παλμυρηνῆς χώρας, οὖσα ὕστερον μητρόπολις μιᾶς ἰδίας μοναρχικῆς ἐπικρατείας, ὑπὸ Ἰώσηπ. Θάμαρ καλουμένη, ἀπέχουσα μιᾶς ἡμέρας ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον ὑπῆρξεν ἀκμαῖον πρὸ πάντων εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Σελευκίας, πολλαὶ δὲ κολοσσιαῖαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαὶ εὐπρέπιζον αὐτήν, τῶν ὁποίων πολλὰ ἐρείπια σώζονται ἔτι μετὰ τὴν παντελῆ αὐτῆς καταστροφὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Αὐτοκράτορος Λυρηλιανοῦ. Στέφ. Βυζ. ταῦτ. Ταδμόρ· — ὅθεν, Παλμυρηνοί, οἱ κάτοικ.

Παλμυρηνή, ἡ, Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινομένη βορειοανατολικῶς τῆς Δαμασκοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, οὖσα ἐπὶ πολὺ ἀμμώδης καὶ ἔρημ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμαῖος ἀριθμεῖ δεκαοκτὼ πόλεις· ἐσχημάτιζε δὲ αὕτη μετὰ ταῦτα ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν περίφημον Παλμύραν

Πάλμυς, υος, ὁ, Τὶς τοῦ Ἱπποτίωνος, εἷς τῶν ὀπισθίων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 792.

Πάλτος, ἡ, Πόλις τῆς Κασιώτιδος χώρας ἐν Συρίᾳ, ταῦτ. ἐρείπια Βάλδο λεγόμενα. Στράβ. ιε'.

Πάμισος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανόν· Ἡροδτ. 7, 129. — 2) Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἐκβάλλει εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ταῦτ. Πειρνάτζα. Στράβ. — 3) μικρότατος ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας. Στράβ.

Παμμένης, ους, ὁ, Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. Μεσθ. σελ. 521. — 2) Ὄνομα Θηβαίου τινὸς παρὰ Λουκ.

Πάμμιλλος, ὁ, Μεγαρεύς, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σελινοῦντα ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 3, 4.

Πάμμων, ονος, ὁ, Τὶς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Ὅμ. Ἰλ. Ω, 250. — 2) Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδτ.

Παμπανίς, ίδος, ἡ, Πολίχνη τῆς ἄνω Λιβύης κειμένη ἀντικρὺς τῆς Τενιτύρας.

Παμφάγος, ὁ (α) Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, περὶ οὗ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔφαγε ποτὲ ἕνα ὁλόκληρον βοῦν· Ὀρφ. Ὕμν. ια', 6. Spanh. εἰς Καλλιμ. Ὕμν. Ἄρτ. 148.

Παμφάης, ους, ὁ (ᾱ). Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς Διοσκούρους. Πινδ. — 2) Κάτοικός τις τῆς Πριήνης ἐν Ἰωνίᾳ, ὁ πέμψας δῶρον πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον μίαν ἄμαξαν μαστὴν ἀργυρίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 27.

Παμφία, ἡ, Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς ἄκρας τῆς Τριχωνίδος λίμνης. Πολύβ. ε', 7.

Πάμφιλος, ὁ, Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. Τζέτζ. μυθ. 170. — 2) Στρατηγός τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Ξενοφ. — 3) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἀπατήσας τὴν πολιτείαν ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του. Ἀριστοφ. Πλουτ. 174. — 4) Περίφημος ζωγράφος ἐκ Μακεδονίας, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ διδάσκαλος τοῦ Μελανθίου καὶ Ἀπελλοῦς, ζωγραφίσας ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς Ἡρακλείδας ὅτε ἦλθον ἱκέται μετὰ τῆς Ἀλκμήνης πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως. Ἀριστοφ. Πλουτ. 385, καὶ Σχολστ. αὐτοῦ. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν ὁ Πάμφιλος οὗτος καὶ τραγικὸς ποιητής· Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, 313. — 5) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται παρὰ Σουΐδᾳ ὀλίγα τινὰ λείψανα. Ἀθην. α', 4.

Παμφυλία, ἡ, Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυδίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ Κάλχαντος καὶ ἐσυστήθησαν ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἐγκατοίκων· Ἡροδτ. 7, 91.

Παμφυλιακός, καὶ **Παμφυλικός**, ή, όν, Τῆς Παμφυλίας ἢ εἰς τὴν Παμφυλίαν ἀνήκων· Πλούτ. Στράβ.

Παμφύλιος, ία, ιον (υ). Τῆς Παμφυλίας. Τὸ Παμφύλιον πέλαγος, ἡ περιβρέχουσα τὴν Παμφυλίαν θάλασσα παρὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Στράβ. ιε'. Οὐσιαστ. ὁ Παμφύλιος, = Πάμφυλος· Διον. Περ. 127. Στρβ.

Παμφυλίς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. θηλκ. τύπος τοῦ Παμφύλιος. Διον. Περ. 854.

Πάμφυλοι, οἱ, Κάτοικοι τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὄντες τὸ ἀνέκαθεν Σύροι καὶ Φοίνικες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀκολούθως ἀναμιχθῆσαν καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλθόντες ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Αἰσχ. Θεοτρ. Εἰδ. ιβ', 88. — 2) Φυλή τις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Παμφύλου υἱοῦ τοῦ Αἰγιμίου. Ἡροδτ. 5, 68.

Πάμφυλος, ὁ, Τὶς τοῦ Αἰγιμίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δύμαντος, βασιλεὺς τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, ἐστρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ μία τῶν ἐν Σπάρτῃ γενεῶν Παμφυλῶν ἢ Παμφύλου ἔθνος. Παυσ. Πύλ. 1, 12. Ἀπολλόδ. γ', 8, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Πάμφως, ω, ὁ, Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθηναῖος ἀκμάσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι ἔγραψεν Ὕμνους καὶ ἄλλα ἐπικὰ ποιήματα ψαλλόμενα μετὰ τοῦ Ὀρφέως εἰς τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Παυσ. Βοιωτ. καὶ Ἀττικ. Ὕμνους εἰς Δία τοῦ Πάμφω τούτου ἀναφέρει ὅτι ὁ Φιλόστρατος ἐν Ἡρωϊκ. κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐποίησεν ὁ Ὅμηρος τοὺς ὕμνους του. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 208.

Πάν, **Πανός**, ὁ, Ἀρχαία τις Θεότης τῶν Ἀρκάδων, λατρευομένη ὡς ἔφορος καὶ προστάτης τῶν ποιμένων καὶ διατρίβουσα συνήθως εἰς τὰ ὄρη, δάση καὶ κοιλάδας τῆς Ἀρκαδίας. Κατ' Ὅμ. Ὕμν. ιθ', ἦν ὑπῆρχεν ὁ Πὰν υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος, κατὰ δὲ Ἡροδτ. 2, 145. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πηνελόπης· καὶ κατ' Ἀπολλόδ. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θύμβριος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἀρκαδικῶν Νυμφῶν. Παυσ. η', 30. ἐπριστάνετο δὲ μὲ ὦτα καὶ μικρὰ κέρατα αἰγὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν τράγου, ἔχων ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα τετριχωμένον, κρατῶν ἀείποτε μίαν ποιμενικὴν σύριγγα καὶ περιπλανώμενος ὡ. ἐπὶ πολὺ εἰς δρυμοὺς καὶ ὀρεινοὺς τόπους τέρπων διὰ τῆς ἁρμονίας του τὰ νέμοντα ποίμνια τῶν ἐγχωρίων ἢ ὁδηγῶν αὐτὰ εἰς κατασκίους τόπους. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην τῶν ἄλλων θεῶν συμμαχήσας μετὰ τοῦ Διός, ἐσυμβούλευσεν αὐτοὺς νὰ μεταμορφωθῶσιν εἰς θηρία, οὗτος δὲ ἔλαβε τὴν μορφὴν ἑνὸς αἰγοκέρου. Συνοδεύσας δὲ καὶ τὸν Διόνυσον εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν, ἐγύμνασε τὸ στράτευμα τῶν Σατύρων εἰς ὅλας τὰς πολεμικὰς παρατάξεις, κατεπλήξας τοὺς ἐχθροὺς διὰ τοῦ ἤχου τῶν σαλπίγγων καὶ ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντων ὀργάνων. Ἐν Λιβύῃ τῷ ἐλατρεύετο ὁ Πὰν μετεξὺ τῶν ἑκατὸν πρωτίστων θεῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μένδης παριστανόμενος μὲ μορφὴν ἑνὸς ζωντανοῦ τράγου εἰς τὴν πόλιν Χέμμιν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο καὶ Πανόπολις. Ἡροδτ. 2, 46. 145. Στέφ. Βυζ. παρ' Ἀθηναίοις δὲ εἰσήχθη ἡ λατρεία αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου, ὅτε παρεστάθη βοηθὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐναντίον τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 6, 105. — Πλὴν οἱ Πᾶνες, τέκνα τοῦ Πανός, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις Φαῦνοι λεγόμενα. Πλάτ. — ὦ Πᾶνες, ἐκφώνησις προσεκνουμένη συνήθ. εἰς τὴν θέαν αἰφνιδίου τινὸς καὶ τεραστώδους ἀντικειμένου. Ἀριστοφ. Ἐκκλ, 1051. — ὅθεν Ἐπίθ. Πανεῖος, Πένιος καὶ Πανιός, ἅπερ ὅρα κατωτέρ.

Παναθήναια, τά, Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, συσταθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐρεχθονίου, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν Ἀθήναια καλουμένη, ὕστερον δὲ ἀνανεωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως ὠνομάσθη Παναθήναια πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης συνοικήσεως τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν τὰς Ἀθήνας, οἵτινες πρότερον διῴκουν ἐσκορπισμένοι ἀφ' ὅλης τῆς Ἀττικῆς κατὰ κώμας καὶ χωρία. Διέφερον δὲ τὰ ἰδίως λεγόμενα μεγάλα Παναθήναια ἀπὸ τὰ μικρὰ Παναθήναια, τὰ μὲν πρῶτα ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν κατὰ τὴν 28 ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς μὲ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, διαρκοῦντα πολλὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐτελοῦντο καὶ διάφορα εἴδη ἀγώνων, ὅτε ἐφέρετο καὶ ὁ πέπλος τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς ἐφ' ἑνὸς πλοίου κινουμένου διὰ μηχανῶν καὶ τεχνικῶν κωπῶν διὰ μέσου τῆς πόλεως· τὰ δὲ μικρὰ Παναθήναια ἐορτάζοντο ἀνὰ πᾶν ἔτος ἢ κατά τινας ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὴν 20 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ἡροδτ. 5, 56. Ἀπολλόδ. γ', 14, 6.

Παναθηναϊκός, ή, όν. Τῶν Παναθηναίων ἢ εἰς τὰ Παναθήναια ἀνήκων. Ἡ Παναθηναϊκὴ πομπή, ἡ γινομένη τελετὴ μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων ἐν Ἀθήναις, Θουκ. α', 20. τὰ Παναθηναϊκά, προσυπακ. ἆθλα· οἱ τελούμενοι ἀγῶνες ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων. Αἰλιαν.

Παναθήναιος, αία, αιον, = Παναθηναϊκός, τὰ Παναθήναια ἆθλα. Σιμ. Ἐπιγρ. 75.

Πάναινος, ὁ, Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου, ὁ ζωγραφίσας τῇ 86 Ὀλ. εἰς τὴν ποικίλην στοὰν μετὰ τοῦ Πολυγνώστου τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι· ἔτι δὲ εὑρίσκοντο ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐντὸς τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Διὸς πολλαὶ ἄλλαι εἰκόνες τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου. Παυσ. ε', 11. Πλιν.

Παναῖοι, οἱ, Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Θουκ. β', 101.

Πάναιρος, ὁ, Θεσσαλός τις, παρὰ Θουκ. δ', 38.

Πεναίτιος, ὁ, Τὶς τοῦ Σωσιμένους Τήνιος, τριήραρχος, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν δεύτερον Περσικὸν πόλεμον· Ἡρόδτ. 8, 82. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου, διδάσκαλος τοῦ Πολέμωνος, κατά τινας γράψας μίαν διατριβὴν περὶ τοῦ καθήκοντος. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 567. — 3) ὁ νεώτερος· Περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος καὶ οὗτος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου καὶ φίλος τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Σκιπίωνος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφοραι φιλοσοφικαὶ καὶ ἠθικαὶ πραγματεῖαι παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Διογ. Λαέρτ. Πλουτρ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 567.

Πεναιτώλιον, τό, Ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικούντων λαῶν, συγκροτουμένη ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ περὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὴν πόλιν Θέρμα, ὅτε δὲ καὶ εἰς τὴν Ναύπακτον, ἔχουσα κύριον καὶ μόνον σκοπὸν τὴν διατήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἐναντίον τῆς αὐξανομένης δυνάμεως τῶν Μακεδόνων. Πρόεδρος τῆς συνελεύσεως ταύτης ἐκλέγετο συνήθως εἷς στρατηγὸς ἐκ τῶν διαφόρων πεμπομένων ἀντιπροσώπων τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πόλεων· ἐσυγκροτεῖτο δὲ μετὰ πολλῆς παραπάξεως καὶ πολυτελείας, καθ' ἡν καὶ δημόσιοι ἀγῶνες καὶ ἑορταὶ ἐπανηγυρίζοντο. Πολύβ. β', 2. Θουκ. γ', 94-102.

Πανάκεια, ἡ (ᾱ-υ), Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς, ἔχουσα ἕνα ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ὠροπόν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 702. Παυσ. α', 34.

Πάνακρα, τά (υ-υ), Ὄρος τῆς νήσου Κρήτης συνεχόμενον μὲ τὴν αὐτόθι Ἴδην. Καλλιμ. εἰς Δι. 50. — ὅθεν, Πανακρίς, ίδος, ἡ, Τῶν Πανάκρων ἢ ἐκ τῶν Πανάκρων οὖσα.

Πάνακτον, τό, Φρούριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Θουκ. ε', 42. Δημ.

Πανάρετος, ὁ, Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσιλάου. Αἰλ.

Πανεχαία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ

ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Αἴγιον ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 24.

Πανεχαιεῖς, ἰδος, ἡ, προσυπακμ. γῆ = Ἀχαΐα ἄπασα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 243. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχαν αὐτὴ ἴδιον ναὸν ἐν Ἀχαΐᾳ, ἔνθα εὑρίσκετο καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ ἐξειργασμένον. Παυσ ζ', 20.

Πανεχαιοί, οἱ. Τπό τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέροντοι παρ' Ὁμήρῳ γενικῶς ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον οἱ Πανέλληνες, κατοικοῦντες ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι. Ὁμ. Ἰλ. Β, 404. Η, 73, 109.

Πανδάρεος, ὁ (ᾱ). Ἐφέστιός τις ζῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐχάρισεν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ τρώγῃ ὅσον θέλει χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται οὐδέποτε ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πολυφαγίας· τούτου θυγάτηρ ὑπῆρξεν ἡ Ἀηδὼν γυνὴ τοῦ Πολυτέχνου. Ἀντ. Λ.β. 11. — 2) Τίος τοῦ Μέροπος ἐκ Μιλήτου, φίλος καὶ βοηθὸς τοῦ Ταντάλου, γαμήσας τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἀηδόνα, Μερόπην καὶ Κλεοθήρην ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 518. Τ, 66 ὅρα Ἀηδών.

Πάνδαρος, ὁ. Τίός τοῦ Λυκάονος ἐκ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τοξότης, καθ' Ὅμ. λαβὼν τὸ τόξον τοῦ παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡγεμὼν τῶν Λυκίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις πληγώσας τὸν Μενέλαον δὲν ἄφησεν οὕτως ἢ ἀλλιῶς ἡ ἀποφασισθεῖσα εἰρήνη· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Β, 827. Ε, 277.

Πανδατωρεία, ἡ· Pandataria. Νῆσος μικρὰ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξωρίσθη ἡ Ἰουλία θυγάτηρ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Πτολ. γ', 1.

Πανδελάτειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πανδελέτου, συνοφάντου τινὸς ἐν Ἀθήναις, ἢ εἰς τὸν Πανδέλετον ἀνήκων· αἱ Πανδελάτειοι γνῶμαι. Ἀριστφ. Νεφ. 920.

Πάνδημος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, θυγατρὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Διώνης θεᾶς τοῦ κοινοῦ καὶ σαρκικοῦ ἔρωτος. Πλάτ. Συμ. σελ. 180. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατά τινας ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀγορᾶς ἐν Ἀθήναις ἔνθα συνηθροίζετο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν πρῶτον ὁ Θησεὺς ὅτε συνῴκισεν τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν· Παυσ. α', 2, 2. ἔτι δὲ ἐν Θήβαις εὑρίσκετο ἓν ἄγαλμα αὐτῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Παυσ. θ', 16.

Πάνδια, τά, προτυπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διός, συσταθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πανδίωνος, τῆς ὁποίας ἡ ἐναρξις ἐγίνετο εὐθὺς μετὰ τὰ Διονύσια. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Πανδία, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Σελήνης. Ὁμ. Ὕμν. λβ', 15.

Πανδιονίδης, ου, ὁ (– – υυ –). Τίός τοῦ Πανδίονος, ὁ Αἰγεύς. Διον. Περ. 1024.

Πανδιονίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδίονος, ἡ Πρόκνη, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀηδόνα. Ἡσ. Ἔρ Ἡμ 568. — 2) Ἐπίθετ. Τοῦ Πανδίονος ἡ ἐκ τοῦ Πανδίονος καταγομένη, ἡ Πανδιονὶς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἥρωος Πανδίονος, Δημ. καί, ἡ Πανδίονος φυλή. Λουκ.

Πανδίων, ονος, ὁ (ῑ) ὁ πρῶτος. Τίός τοῦ Ἐρεχθονίου, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὸ 1463 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας 40 χρόνους, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς Πρόκνης καὶ Φιλομήλης, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου ἦλθον οἱ λέγεται ἡ Δήμητρα καὶ ὁ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικήν, εἰσάξαντες ἐρῶτον αὐτόθι τὴν τῶν ἀγρῶν καλλιέργειαν καὶ τὴν φυτείαν τῆς ἀμπέλου· πολεμῶν δὲ διαντίον τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, ἐκάλεσεν εἰς βοήθειάν του τὸν Θρᾴκα βασιλέα τῶν Θρᾳκῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Πρόκνην· ἰδὲ Θρᾴκες· μετὰ θάνατον διεδέχθη αὐτὸν ὁ υἱός του Ἐρεχθεύς. — 2) Πανδίων ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν τὸ 1300 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς Κέκροπος, τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Μητιαδούσης, πατὴρ τοῦ Αἰγέως, Πάλλαντος καὶ Νίσου. Διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ἀπὸ τοὺς παῖδας τοῦ Μετίωνος ἔφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Πελίαν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Πύλα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐλθόντες οἱ παῖδες αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανέκτησαν αὐθις τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἀπολλ. γ', 15, 1. Κτίματα δὲ ἀκολούθως ὁ Πανδίων εἰς τὰ Μέγαρα ὡς ἥρως μὲ μίαν ἐτήσιον ἑορτὴν ἔχων αὐτόθι καὶ ἔθεον ἡρῶον. Παυσ. α', 41. — 3) Τίός τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιδίκης. Ἀπολλ. β', 1, 4. — 4) Τίός τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπολλ. γ', 1, 4. — 5) Ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ὅμ. Ἰλ. Μ, 372. — Ἀνδριὰς τοῦ Πανδίονος· ὁ ἐν Ἀθήναις ἀνδριὰς τοῦ βασιλέως Πανδίονος τοῦ πρώτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεγομένων πολεμιστῶν. Ἀριστφ. Εἰρ. 1183. Δημ. — Τοῦ Πανδίονος ἄστυ, = Ἀθῆναι· Δημ. ἡ Πανδιονὶς, προσυπ. κόρη, ἡ Φιλομήλα. Λουκ.

Πάνδοκος, ὁ. Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων· Ὅμ. Ἰλ. Δ, 490.

Πανδοσία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. Δημ. Ἀλ. — 2) Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν, αἱ τὴν ὁποίαν κτισθεῖς ἐθανατώθη ὁ Ἀλέξανδρος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου· τανῦν Angiona. Στράβ. β', Διβ.

Πανδρόσειον, τό. Ἱερὸν τῆς Πανδρόσου ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ ἱερὰ ἐλαία τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολλ. γ', 14, 3.

Πάνδροσος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἀδελφὴ τῆς Ἄρσης καὶ Ἀγλαύρου Ἀπολλ. γ', 14, 2. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κήρυκα. Παλυδ. η', 9. κατὰ Παυσ. α',

27. εἶχεν αὐτὴ ἐν ἰδίῳ ἱερὸν πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν ἀκροπόλει ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδείκνυτο τὸ ἱερὸν δένδρον τῆς ἐλαίας τὸ ὁποῖον ἐφύτευσεν πρῶτον ἡ θεὰ αὕτη εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πανδώρα, ἡ. Ἡ πρώτη γυναῖκα τὴν ὁποίαν οἱ θεοὶ ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, ὅτε ὁ Προμηθεὺς ἔκλεψε τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἐδημιούργησεν αὐτὴν ὁ Ἥφαιστος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διός, καὶ ἡ μὲν Ἀφροδίτη τὴν ἐκόσμησε μ' ἐξαίρετον κάλλος, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ τὴν ἐπροίκισε μὲ τὴν περὶ τὰς ἐργασίας ἐπιτηδειότητα, καὶ αἱ Ὧραι μὲ πάντος εἴδους θέλγητρα καὶ χάριν· ὁ Ζεὺς ἐπαμφιν αὐτὴν διὰ τοῦ Ἑρμοῦ, πρὸς τὸν Ἐπιμηθέα ὅστις καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προμηθέως ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ πεμφθὲν κιβώτιον παρὰ τῶν θεῶν, περιέχον ὅλα τὰ κακὰ ἐπὶ τῶν ἐπιγείων ἡθελον οὗτοι νὰ τιμωρήσωσι τὸν λοιπὸν τὸ ἀνθρώπινον γένος, τὸ ὁποῖον ἀνοίξας ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔγινε πρόξενος ὅλων τῶν δεινῶν καὶ βασάνων ὑπὸ τῶν ὁποίων μὲ ταῦτα κατατήκοντο οἱ θνητοί. Ἡσ. Θεογ. 571. Ἔργ καὶ Ἡμ 81. Ἀπολλ α', 7, 2. — 3) παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 973. σύντροφος τῆς Ἑκάτης καὶ τῶν Ἐρινύων, δεὶ τῶν δεινῶν καὶ βασάνων, ἔχουσα σιδηροῦν σῶμα.

Πάνδωρος, ὁ. Τίός τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου. Ἀπολλ. γ', 15, 1.

Πανείος, εία, εῖον. Τοῦ Πανός ἢ εἰς τὸν Πᾶνα ἀνήκων, — ὅδαν, Πανεῖον, τό, ὁ ναὸς τοῦ Πανός· Στράβ. — τὰ Πανεῖα, προσυπακμ. δείματα, = Πανικοὶ φόβοι, εἰ ἀπροσδοκήτως καὶ αἴφνης συμβαίνοντες φόβοι μεταξὺ ἴσης πλήθους ἀνθρώπων ἢ ζῳῶν ἄνευ προφανοῦς τινὸς αἰτίας, ἑρμηνευομένης τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ θεοῦ Πανός ὅτε οὗτος εἰς τὴν μετὰ τοῦ Διονύσου ἀστρατείαν κατεφόβισεν τοὺς Ἰνδοὺς διὰ τῆς μεγάλης ταραχῆς καὶ τοῦ θορύβου τὸν ὁποῖον ἐπροξένησε μὲ τὰ διάφορα αὐτοῦ ἠχητικὰ καὶ ἐκπληκτικὰ ὄργανα· Λουκ. Βακχ. 4. κατ' ἄλλους δὲ ἐπειδὴ ὁ Πὰν ἀνέβαλε τοιοῦτον φόβον εἰς τοὺς Πέρσας ἐν Μαραθῶνι ὅτε ἐπολέμουν κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 6, 105.

Πανελληνες, οἱ, Δωρ Πανέλλανες. Ὅλοι ὁμοῦ οἱ Ἕλληνες, ἢ τὸ ὅλον γένος τῶν Ἑλλήνων, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 530. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 530.

Πανελλήνιον, τό. Ὅροι τῆς νήσου Αἰγίνης ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός. Πλουτ. Πυθ.

Πανελλήνιος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἡγειρεν ὁ Αἰακὸς ἓνα ναὸν ἐν Αἰγίνῃ πρὸς τιμήν αὐτοῦ, ὅτε διὰ μεσητείας του ἠλευθέρωσεν ὁ θεὸς οὗτος τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ μίαν φθοροποιὸν ἀνομβρίαν. Παυσ. α', ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκτισε μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐν Ἀθήναις ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός. Παυσ. α', 18.

Πάνθεια, ἡ. Ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Ἀβραδάτου ἑνὸς τῶν ἡγεμόνων τῶν Περσῶν. Ξενοφ. Κυρο. — 2) Δευτέρα γυνὴ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀντωνίνου τοῦ Φιλοσόφου. Λουκ.

Πανθιαλαῖοι, οἱ. Φυλή τις τῶν ἀρχαίων Περσῶν ζῶσα ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδτ. 1, 125.

Πανθοίδης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Πανθοῦ, ὁ Πολυδάμας. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 756. καὶ ὁ Εὔφορβος, Ὅμ. Ἰλ. Π, 808.

Πάνθοος, συνηρμ. Πάνθους, ὁ. Τίός τοῦ Ὀρθύα, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἁρπάσας αὐτὸν διὰ τὸ ἔξοχον κάλλος του ὁ υἱὸς τοῦ Δυνήνορος ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν, ὅπου ὁ Πρίαμος ἀδειώρισεν αὐτὸν πάλιν ἱερέα τοῦ ἐν Τροίᾳ Ἀπόλλωνος· τούτου παῖδες ἦταν ὁ Πολυδάμας, Ὑπερήνωρ καὶ Εὔφορβος. Ὅμ. Ἰλ. Γαυκ. Πάνθου. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 9. Δοτκ. Πάνθῳ, αὐτοῦ. 40. Ὀνομαστκ. Πάνθους, παρὰ Λουκ. Ἄλεκ. 17.

Πανιαρδίς, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Μαραβίου ποταμοῦ. Πτολ. ε', 9.

Πανιάς, άδος, ἡ. Πανιὰς, τοῦ Πανός. Νον.

Πανιχύς, ή, ύν (Πάν). Τοῦ Πανὸς ἢ ἐκ τοῦ Πανὸς προερχόμενος. Πανικαὶ ταραχαί, Πανικοὶ φόβοι, = Πανεῖα. Πλούτ.

Πανίτης, ου, ὁ. Μεσσηνιός τις ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς Σπαρτιάτας περὶ τῆς ἐκλογῆς ἑνὸς τῶν δύο δούλων καθὼς τοῦ βασιλέως Ἀριστοδήμου, Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους. Ἡροδτ. 6, 52.

Πανιώνιον, τό. Ἄλσος ἱερὸν περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μυκάλης ἐν Ἰωνίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἔνθα εὑρίσκετο εἰς κοινὸς τῶν Ἰώνων ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸν ὁποῖον συνήρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων· Ἡροδτ. 1, 143. καὶ 8, 55. Στράβ.

Πανιώνιος, ία, ιον. Ὁ εἰς πάντας τοὺς Ἴωνας ἀνήκων, κοινὸς βλέπων τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰώνων. Τὰ Πανιώνια, προσυπακμ. ἱερά, ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἰώνων πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸ ἐν Μυκάλῃ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος. Ἡροδτ. 1, 148. — 2) Ἄνηρ Χῖος τὴν πατρίδα, ὅστις ἀγοραζόντων νέους καὶ εὐειδεῖς παῖδας καὶ ἐκτέμνων αὐτοὺς, τοὺς ἐπώλει ὡς εὐνούχους εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἐφέσῳ βαρβάρους παρὰ τῶν ὁποίων ἐλάμβανε μεγάλας ποσότητας χρημάτων. Ἡροδτ. 8, 105.

Παννόνιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παννονίας χώρας ἐν Εὐρώπῃ Στράβ. Διον. Περ. 322. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν οἱ αὐτοὶ καὶ Παίονες λεγόμενοι, ὄντες ἓν μέρος τῶν Ἰλλίων Παννονίων.

Παννονία, ἡ. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη βορειοκατολικῶς τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας ἡ ἔκτασις καὶ τὰ ὅρια εὑρίσκονται ἀκριβέστερον προσδιωρισμένα παρὰ τοῖς ὕστερον Γεωγράφοις καὶ ἐξαιρ. παρὰ Πτολεμαίῳ βιβ. β', 15. καὶ 16. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὡρίζετο ἅπασα ἡ Παννονία δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Νωρικοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας, ἀρκτικῶς δὲ καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῆς ἄνω Μοισίας, περιλαμβάνουσα τὴν ἰδίαν ἄνω Αὐστρίαν, Στυρίαν, τὴν κατω Οὐγγαρίαν, τὴν Σλαβονίαν καὶ ἓν μέρος τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας, οὖσα κατὰ Πτολ. διηρημένη εἰς ἄνω

Πανδοσίαν κειμένην πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς κάτω Πανδοσίαν κειμένην πρὸς ἀνατολάς.

Πανυχίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρ' Δουκ.

Πανοπεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Φώκου καὶ τῆς Ἀστεροπείας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ ἑλὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἰλίου τοῦ Καλυδωνείου κάπρου καὶ συνοδεύσας τὸν Ἀμφιτρύονα εἰς τὴν κατὰ τῶν Τηλεβοῶν ἐκστρατείαν. Ἀπολλ. β', 4, 7.

Πανοπεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας παρὰ τῷ Κηφισῷ ποταμῷ, ταυτὸν Βλάσιος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 307. Ὀδ. Λ, 581. Στράβ. κατὰ Στράβ. ἐκαλεῖτο αὕτη ὕστερον καὶ Φανοτεύς. — ὅθεν, Πανοπεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. ἡ Πανοπέων πόλις Ἡροδτ. 8, 35. ἡ ὀνομαστκ. Πανοπέαι ἡμαρτμ. ἐσχηματισμ. ἐκ τῆς Αἰτκ. Πανοπέως ἐκ τοῦ Πανοπεύς, παρ' Ἡροδτ. 8, 34. καὶ Παυσ. ί, 4.

Πανόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 45. Ἡσ. Θεογ. 250. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὴν Θρεψίππην. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Πανόπολις, ἡ, ἔδε Πανός πόλις.

Πανόπτης, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἄργου, ὅπερ ὅρα.

Πάνορμος, ὁ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ὕστερον δὲ καταστασθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ἄφθασαν εἰς μεγάλην ἀκμὴν εὐπορίας καὶ δόξης· ταυτὸν Παλέρμον. Θουκ. ζ', 2. — 2) Εὐρύχωρος λιμὴν τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου. Στράβ. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἀχαΐας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ναυπάκτου· ταυτὸν Τεκέρ. — 4) Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέσου. Ἡροδτ. 1, 157. Θουκ. — ὅθεν, Πανορμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Πανορμίτις, ίδος, ἡ, τοῦ Πανόρμου ἢ ἐκ τοῦ Πανόρμου οὖσα. Πολύβ.

Πανός ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος μὲ ἓν περίφημον ἐν αὐτῷ σπήλαιον. Παυσ.

Πανός πόλις, ἡ, Διοδρ. Σικ. καὶ Πανῶν πόλις, ἡ. Στράβ. ὕστερον καὶ Πανόπολις καλουμένη. Ἀρχαία πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Πανοπολικοῦ Νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς καὸς τοῦ Περσέως· πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Χέμμις. Ἡροδτ. 2, 85. Διοδρ. Σικ. α', 18.

Πανταγνωτας, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Πρλυκράτους τυράννου τῶν Σαμίων. Ἡροδτ.

Πανταικίας, ὁ, Pantaglias. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων μεταξὺ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 4.

Πανταλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 1036. — 2) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Πανταλέων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλυάττου βασιλέως τῶν Λυδῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου. Ἡροδτ. 1, 92.

Πανταρής, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῶν Γελώων ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ.

Παντιχάπαιον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα ἄνω προσφυῆ λιμένα καὶ σχηματίζουσα τὸ πέλαι τὴν καθέδραν τῶν ἡγεμόνων ἑνὸς αὐτόθι μικροῦ βασιλείου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς χώρας. Δημ. Στράβ. ζ'. ἔτι δὲ καὶ Βόσπορος καλουμένη, κατὰ Οὐολφ. εἰς Δημ. Λεπτ. ταυτὸν Κερτσχ. — ὅθεν, Παντικαπαιεύς ἕως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Παντικάπης, ου, ὁ (-υυ-). Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας, ὅστις κατ' Ἡρόδτ. 4, 54, πηγάζων ἐκ τινος λίμνης καὶ ῥέων ἀνατολικῶς διὰ τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην· ταυτὸν Σαμάρα. Διονυσ. Περιηγ. 314.

Παντίμαθοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν παρὰ τὸν Ὦξον ποταμόν, ὑποτελὴς εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡρόδτ. 3, 93.

Παντίτης, ου, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ἥκεις μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην ὡς τάξει μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι ἀποθανόντων μετὰ τοῦ Λεωνίδα. Ἡρόδτ. 7, 232.

Πανύασις, ιδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, κατὰ Σουίδ. ἐκ τῆς νήσου Σάμου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ Θουρίων ἢ ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, συγγενὴς τοῦ ἱστορικοῦ Ἡροδότου, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. συνέγραψεν εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἓν ἐπικὸν ποίημα Ἡράκλειαν ἐπιγραφόμενον ἢ πράξεις τοῦ Ἡρακλέους εἰς 14 βιβλία, ἀναφερόμενα ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Ἀπολλ. α', 5, 2. Ἀθήν. β', 2. Παυσ. ί, 8.

Πάνυσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, Πτολμ.

Παξοί, οἱ, Paxae. Δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, κείμεναι μεταξὺ τῆς Κερκύρας καὶ Λευκάδος· ταυτὸν Παξὸς καὶ Ἀντίπαξος. Πολύβ.

Παπαῖος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Σιθῶσι καὶ Βιθυνοῖς. Ἡρόδτ. 4, 80.

Παπειρίνη νῆσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀραβίου κόλπου, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Αἰγύπτου. Πτολ. δ', 6.

Πάπρημις, ιος, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Παπρημίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Χοῖς καλουμένη. Ἡρόδτ. 2, 59, 63.

Παπρημίτης, ου, ὁ (ῑ). Τῆς Παπρήμιδος, ὁ Παπρημίτης νομὸς ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κείμενος μεταξὺ τοῦ Χεμμιτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ νομοῦ δυτικῶς τοῦ Δέλτα. Ἡρόδτ. 2, 71.

Παράδεισος, ὁ. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Πτολ. ε'. Στέφ. Βυζ.

Παραιβάτης, ου, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἠκολούθησαν τὸν Δωριέα, ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τῆς Σπάρτης, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν. Ἡρόδτ. 5, 46.

Παραίβιος, ὁ (ι-υυ). Πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Φινέως βασιλέως τῆς Θρᾴκης, κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁποίου ὁ Παραίβιος ἐξιλέωσε μίαν τῶν Ἀμαδρυάδων νυμφῶν, ἐγείρας αὐτῇ ἄνα βωμὸν ὅτε κα-

τεδιώκθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἀδιάκοπον πεῖναν, κόψας μίαν ἱερὰν αὐτῆς ὄρνιν. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β, 498. καὶ Σχολστ. αὐτόθι.

Παραιτάκαι, οἱ, = Παραιτακηνοί, ὅπερ ὅρα.

Παραιτακηνή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας ἀρκτικῶς, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνὴ· ταυτὸν Βουρουδιέρτ. Στραβ. Πτολ.

Παραιτακηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παραιτακηνῆς χώρας ἐν Περσίδι, κατοικοῦντες ἐκ Μήδων καὶ διάγοντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν. Στράβ. Παρητάκηνοί, Ἡρόδτ. 1, 101. καὶ Παραιτάκαι (ᾰ). Ἀρρίαν.

Παραιτόνιον, τό. Πόλις τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, ἔχουσα μέγα καὶ προσφυῆ λιμένα. Στράβ. ἡ Παραιτονία. Θουκιδ. καὶ Ἀμμωνία.

Παραλάται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, πιθαν. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ἡροδτ. βασιλήϊοι Σκύθαι λεγόμενον. Ἡρόδτ. 4, 6.

Παραλία, ἡ, = Πάραλος, ὅπερ ὅρα.

Παράλιοι, οἱ (υυυ-). Οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων μερῶν τῆς Ἀττικῆς, ἴδε Πάραλος. Θουκ. γ', 9. — 2) Λαὸς τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κατοικοῦντες τὰ αὐτόθι παράλια μέρη. Θουκιδ. γ', 92. κατὰ Στέφ. Βυζ. κάτοικοι τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Παράλου.

Πάραλοι, οἱ, = Παράλιοι. Ἡρόδτ. 1, 59. Ἀριστφ. Ἀνσ. 58. — 2) Οἱ ναῦται τοῦ ἱεροῦ πλοίου Παράλου καλουμένου. Θουκ. η', 93.

Πάραλος, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἓν στενὸν μέρος τῆς Ἀττικῆς χώρας, ἐκτεινόμενον παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου ἕως τῶν Ἀθηνῶν. Θουκιδ. β', 55. — 2) Πόλις τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — 3) Προσυπακμ. νηῦς. Ἓν τῶν ἱερῶν πλοίων τῶν Ἀθηναίων, τὰ ὁποῖα ἦταν διωρισμένα διὰ τὰς κοινὰς χρείας τῆς πολιτείας.

Πάραλος, ὁ. Τίος τοῦ περιφήμου Περικλέους ἐν Ἀθήναις, ἀποθανὼν ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτόθι νόσου ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Πλάτ. Ξενοφ. — 2) Τίος τοῦ Δημοσθένους καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. 33.

Παραπάμισος, ὁ, = Παροπάμισος, ὅπερ ὅρα.

Παραποτεμία, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Παραποτάμιοι, οἱ Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, κειμένη βορειοδυτικῶς τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡρόδτ. 8, 33. Στράβων.

Παρασωπία, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν· ὅθεν, Παρασωπιοι, οἱ κατοικοῦντες μικράν τινὰ κώμην παρὰ τῷ Ἀσωπῷ ποταμῷ ἐν Βοιωτίᾳ. Στράβ.

Παρασωπιάς, άδος, ἡ, προσυπακ. χώρα. Ἓν μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κείμενον περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἀρκτικῶς τῆς Λιλαίας. Στράβ.

Παραυαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Λύκν ποταμόν. Θουκ. β', 80. — ὅθεν, ἡ Παραυαία, χώρα τις ὀρεινὴ περὶ τὸν Λύκν ποταμὸν ἐν Ἠπείρῳ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 7, 6.

Παρδόκας, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 608.

Πάρεια, ἡ. Νύμφή τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Εὐρυμέδοντα, Νεφαλίωνα, Χρύσην καὶ Φιλόλαον. Ἀπολλ. γ', 1, 2.

Πρεισάδης, ου, ὁ. Τύραννός τις ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Δημ. Φορμ. σελ. 909. = Παρισάδης παρὰ Διοδρ. Σεκλ. καὶ Παρισάδης, παρὰ Στράβ.

Παρθάων, ονος, ὁ, = Παρθαῖον, ὅπερ ὅρα.

Παρθενοί, οἱ, Parthini. Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δαλματίας. Πολύβ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ Παρθηνοί, Στέφ. Βυζ. καὶ Παρθινοί. Στράβ.

Παρθενία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Παρθενίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πίνδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Σάμου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκαλεῖτο πρότερον Παρθενία ἡ νῆσος Σάμος. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 188. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 49 Στράβ.

Παρθενίαι, οἱ, ἑνικ. Παρθενίας. Κυρίως παῖδες τῶν παρθένων. Κατὰ Στράβ. Οὗτοι ἐκλήθησαν οἱ νέοι τῆς Σπάρτης, ὅτοι ἐγεννήθησαν ἐν ἀκμῇ τῆς μακρᾶς ἀπουσίας τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μεσσηνίας πόλεμον ἀπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐγκαταλειφθείσας γυναῖκας ἐκ μὴ νομίμου συνοικήσεως, καὶ οἵτινες περιφρονούμενοι ὡς νόθοι ὑπὸ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν, μετὰ μίαν ἀτυχῆ στάσιν τὴν ὁποίαν ἐζήτησαν νὰ κάμωσιν ἐπὶ κοινῇ ἐκλήσει, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἐσύστησαν μίαν ἰδίαν ἀποικίαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Τάραντον περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ.

Παρθενίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀρπίνης. Στράβ.

Παρθένιον, τό. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Τευθρανίας χώρας. Ξενοφ. — 2) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ αὐτόθι Κιμμερίου Βοσπόρου, κληθεῖσα δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς παρθένου Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον οἱ ἐγχώριοι ὡς θυσίαν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Στράβ.

Παρθένιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας· ταυτὸν Βαρτενία. Ἡρόδτ.

Παρθένιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον· ἐκλήθη δὲ Παρθένιος ὡς πλάττεται, διότι ἐν αὐτῷ ἐλούετο συνήθως ἡ Ἄρτεμις· ταυτὸν Γορεδασού. Ἡσ. Θεογ. 344. Ὁμ. Ἰλ. Β, 854.

Παρθένιος, ία, ιον. Τῆς Παρθένου, Παρθενικός. Τὸ Παρθένιον ῥεῦμα, = Καλλίχορος, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ καθαρὸν καὶ διαυγὲς αὐτοῦ ὕδωρ. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 99.

Παρθένιος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Νικαίας,

ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγράψας περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, ὁραισθεὶς τὴν πλείστην ὕλην ἐξ ἀρχαιοτέρων ποιητῶν. Λουκ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 308. — 2) Ἕτερος συγγραφεὺς Ἕλλην Φωκαεὺς τὴν πατρίδα, κατὰ Σουιδ. Γραμματικός καὶ μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Τραϊανοῦ, καταφρονητὴς τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. IV, σελ. 305.

Παρθένοι, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων αἱ θυγατέρες τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἑτεροθ αἱ θυγατέρες τοῦ Ταινάρου καὶ τοῦ Λέω, αἵτινες παρθένοι ἔτι οὖσαι, ἐπρόσφερον ἑαυτὰς ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Ἀθηναίων σωτηρίας. Δημ. Ἐπιταφ. Σουιδ.

Παρθενίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύριον ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Παρθενάπαια, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Παρθενόπη. Ἀνθολγ.

Παρθενοπαῖος, ὁ. Τιὸς τοῦ Μελανίωνος καὶ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου. Ἀπολλ. γ', 6, 3. καὶ γ', 9, 2. — 2) Τιὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Δυτιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, πολλάκις συγχεόμενος μετὰ τοῦ προτέρου. Ἀπολλ. α', 9, 13.

Παρθενόπη, ἡ. Θυγατηρ τοῦ Σειμφάλου, ἔκγονος τοῦ Ἀρκάδος, μετα τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐήρη. Ἀπολλ. β', 7, 8. Παυσαν. η', 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκομήδην. Παυσ. ζ', 4. — 3) Μία τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Παρθενόπη. Στράβ. α'. Σχολ. εἰς Ὀδσ. Μ, 39. — 4) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Σειρήνος Παρθενόπης, ἥτις εἶχον ἐνταῦθα ἕνα ἴδιον βωμόν, τὸν ὁποῖον ἤγειραν οἱ ἐγχώριοι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, ὅτε αὕτη μὴ δυνηθεῖσα ὡς λέγεται νὰ γοητεύσῃ διὰ τῆς μελῳδίας της τὸν Ὀδυσσέα, ἐπνίγη ὑπὸ τῆς λύπης, τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐφέρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς τοῦτο τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας. Στράβ. α'. Διον. Περ. 358.

Παρθένος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη τὸν περίφημον ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς Παρθενῶνα καλουμένον. Παυσ. α', 24. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον συγκατέταξεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων. Τζέτ.

Παρθενών, ῶνος, ὁ. Ὁ περίφημος καὶ πολυτελὴς ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, οἰκοδομηθεὶς δι' ἐπιστασίας τοῦ Περικλέους ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτους ἐκ λευκοῦ καὶ καθαροῦ μαρμάρου, ἔχων 237 ποδῶν μῆκος, 100 ποδῶν πλάτος καὶ 69 ὕψος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἵστατο τὸ μεγαλοκρεπὲς καὶ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς, κατασκευασθὲν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, παριστάνον αὐτὴν ἔνοκλον ἔχουσαν ὕψος τριάκοντα ἐξ Γαλλικῶν ποδῶν. ὅλον δὲ τὸ χρυσίον τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶχε κατὰ Θουκιδ. β', 13, βάρος 40 ταλάντων, κατ' ἄλλους 49 ἢ 50 ταλάντων. Διόδ. Σικελ. ιβ'. Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ὑπῆρχε καὶ ἓν κοινὸν τῆς πολιτείας θησαυροφυλάκιον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἰδιῶται ἐναπέθετον πρὸς ἀσφαλῆ φύλαξιν τοὺς θησαυρούς των.

Παρθηνοί, οἱ, = Παρθενοί, ἴδε Πάρθοι.

Παρθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν, σχηματίζουσα πρότερον ἓν μέρος τῆς Ἑρκανίας χώρας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Πάρθοι ἀναφέρονται παρ' Ἡροδ. 3, 93. Ἤδη τοῦ 250 ἔτους πρὸ Χρ. ἀποτέλει ἡ Παρθία μίαν ἐπαρχίαν ὑποτελῆ τοῦ Παρθικοῦ, Μακεδονικοῦ καὶ Συριακοῦ βασιλείου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης καταστασθεῖσα μία τῶν ἰσχυροτέρων δυνάμεων ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίζουσα ἓν μέγα καὶ φοβερὸν βασίλειον, πολεμήσασα πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους μετ' εὐτυχίας. — Ἡ ἰδίως δὲ Παρθία, ἥτις καὶ Παρθυηνὴ παρὰ Στράβ. καὶ Παρθυαία, πορὰ Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο, ὡρίζετο ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀριανῆς χώρας, ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ἑρκανίας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μηδίας καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Καρμανίας καὶ ἑνὸς μέρους τῆς Ἀριανῆς. Πτολ. ς', 5. Πλίν. καὶ ἐδιαιρεῖτο εἰς πέντε ἐπαρχίας, εἰς τὴν Κομισηνήν, Παρθυηνήν, Χορηνὴν ἢ Χοροανὴν, Ἀρτακηνὴν καὶ Ταβηνήν, οὖσα ὡ: ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ ψυχρά. Πτολεμ. Στράβ. τὸ ὄνομα Παρθία εὕρηται πρῶτον παρὰ Πτολ. καὶ Ἡσυχ. ς', 6.

Παρθικός, ἡ, όν. Τῆς Παρθίας ἢ ἐκ τῆς Παρθίας ὧν: οἱ Παρθικοὶ ἵπποι. Στράβ.

Παρθινοί, οἱ, = Παρθεινοί, ἅπερ ὅρα.

Πάρθιος, ία, ιον, = Παρθικός. Ἀνακρ.

Παρθίς, ίδος, ἡ. Τῆς Παρθίας ἢ ἐκ τῆς Παρθίας οὖσα καὶ οὐσιαστ. Παρθίς, αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς Παρθίας.

Πάρθοι, οἱ Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Παρθικῆς χώρας, λέξις Σκυθική, συμαίνουσα φυγάδα. Ἡρόδ. 3, 93. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάλου Παρθικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ. Ἡρωδ.

Παρθονικός, ἡ, όν (νίκη). Τὰ Παρθονικιά, αἱ νίκαι τῶν Πάρθων, οὕτως ἐκαγρίφετο ἐν βιβλίοις, πραγματευόμενον τοὺς πολέμους καὶ τὰς νίκας τῶν Πάρθων κατὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Λουκιαν.

Πάρθος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Παρθίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. — 2) Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 980.

Πάρθος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῶν Παρθηνῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἐπιδάμνου.

Παρθυαία, ἡ, = Παρθία, Στράβ.

Παρθυαῖοι, οἱ, = Πάρθοι. Στράβ. Λουκ. Ἡρωδ.

Παριανός, ἡ, όν, Ἰων. Παριηνός, ἴδε Πάριον.

Παρικάνιοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Παρικάνης ἐν τῇ Πορσίᾳ, κατὰ Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ

Ἡροδ. 3, 92. 7, 86. ἀναφέρονται ὡς ὅμοροι τῶν Μήδων — 2) Λαός Σκυθικός, κατοικῶν πλησίον τῆς Κολχικῆς χώρας καὶ σχηματίζων ἓν μέρος τῆς δεκάτης ἑβδόμης σατραπείας τοῦ Περσικοῦ βασιλείου. Ἡρόδ. 7, 68.

Παρίεννα, ἡ. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Πάριον, τό (υυ). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα· τανῦν Καμάρες. Ἡρόδ. Παριανοί, οἱ κάτοικοι.

Πάριος, ία, ιον, ἴδε Πάρος.

Πάρις, ιδος, καὶ Ἰωνικ. ιος, ὁ, Αἰτιατικ. Πάριν (υυ). Τὶς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἄλλως καὶ Ἀλέξανδρος λεγόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι φυλάττων ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης τὰ ποίμνια, ἤλθον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ κρίνῃ ὁποία ἐξ αὐτῶν ὑπερέιχε τὰς λοιπὰς κατὰ τὸ κάλλος· ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἔδωκε τὴν ψῆφον τῆς ὑπεροχῆς, ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὡς βραβεῖον ἀνταμοιβὴν τὴν ὡραιοτέραν τῶν τότε γυναικῶν. Μετὰ τινα καιρὸν πεμφθεὶς ὁ Πάρις ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς λέγεται διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀρπαγεῖσαν Ἡτιόνην θυγατέρα τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴν τοῦ Πριάμου καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τότε βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενελάου, ἠράσθη τῆς ὡραίας αὐτοῦ γυναικὸς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας μετ' ἄλλων θησαυρῶν καὶ δούλων τῆς φιλήτης, ἔφυγεν εἰς τὴν Τροίαν· ἡ ἁρπαγὴ αὕτη ἔδωκε μετ' οὐ πολὺ ἀφορμὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐκστρατείας ὅλων τῶν τότε ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες βοηθοῦντες τὸν Μενέλαον ἐπὶ τὴν πραχθεῖσαν πρὸς αὐτὸν ὕβριν, ἦλθον μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον κατὰ τῆς Τροίας, τὴν ὁποίαν πολιορκήσαντες δέκα ὁλόκληρα ἔτη, κατεπόρθησαν τελευταῖον μὲ κοινὸν ὄλεθρον ὅλων αὐτῆς τῶν κατοίκων· ὁ δὲ Πάρις πολεμήσας εἰς διαφόρους συμπλοκὰς ἐναντίον πολλῶν ἀρίστων ἡρώων τῶν Ἑλλήνων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀντιπάλου του Μενελάου, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου δι' ἑνὸς φαρμακεροῦ βέλους ἐξ ἐκείνου, τὰ ὁποῖα ἄφηκε μετὰ θάνατον ὁ Ἡρακλῆς εἰς αὐτόν. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 326. Δυκόφρ. 917. Ὑγῖν. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ποιητὰς ἔλαβεν ὁ Πάρις καὶ ἄλλην γυναῖκα πρὸ τῆς Ἑλένης τὴν Οἰνώνην θυγατέρα τοῦ Κεβρήνου ποταμοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κόρυθον.

Παρισάδης, ὁ, ἴδε Παρεισάδης.

Παρίσιοι, οἱ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Ξηκουάνα ποταμοῦ (Seine), ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Λευκοτεκίαν, τανῦν Παρίσια καλουμένην. Στράβ. δ'.

Πάρμα, ἡ, Parmo. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ὑπῆρχε δὲ αὕτη ἀρχαιοτάτη πόλις, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν· τανῦν Πάρμα. Στράβ. καὶ Πάρμη, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Παρμήσης, ου, ὁ κάτοικος, καὶ Παρμανός, ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Παρμενίδης, ου, ὁ (ῑ). Περίφημος ἀρχαῖος φιλόσοφος Ἕλλην ἐξ Ἐλέας, ἀκμάσας περὶ τὴν 69 Ὀλυμπιάδ. μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους, κατὰ δὲ Θεόφραστον μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου καὶ ἀιδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἐμπεδοκλέους, θαυμασθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεταγενεστέρων αὐτοῦ φιλοσόφων διὰ τὴν ὑπέροχον σοφίαν καὶ ἀρετήν του καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὴν φιλάνθρωπον νομοθεσίαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τοὺς συμπολίτας του Ἐλεάτας. Ἔγραψε δὲ ὁ Παρμενίδης ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ αὐτοῦ βιβλία εἰς ἑξάμετρον φρᾶσιν, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα ἐσώθησαν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι Διογ. Λαέρτ. 9, 3, 3. Ἀριστοτλ. Πλουτ. ἔζησε δὲ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Παρμενίδης οὗτος, τὸν ὁποῖον ὁ Σωκράτης ἐγνώριστε προβεβηκότα ἤδη κατὰ τὴν ἡλικίαν. Πλάτ. Θεαίτ. β'. Παρμ. ί'.

Παρμενίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἡγεμὼν τῆς πεζικῆς δυνάμεως εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν, τὸν ὁποῖον εἰς ἡλικίαν ἤδη 70 χρόνων ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς οὗτος νὰ δολοφονήσωσιν ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἐν Μηδίᾳ ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε φονεύσει τὸν υἱόν αὐτοῦ Φιλότα. Δημ. Ἀρρίαν. Ἀνάβασ.

Παρμένων, οντος, ὁ. Βυζαντινός τις παρὰ Δημ. κατὰ Ἀπατ. σελ. 894. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. Γυνκ. ωνος, παρὰ Λουκ. Ἐγκιρ. Διαλ. 9.

Πάρμυς, υος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σμέρδιος καὶ γυνὴ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 3, 88

Παρνασσίδες, αἱ. Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον.

Παρνασσός, οῦ, ὁ. Τιὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Κλεοπόμπου καὶ τῆς νύμφης Κλεοδώρας, ἄρχων ἥρως, διατρίβων ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν του ταύτην, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔκτισε μίαν πόλιν. Παυσ. ί, 5.

Παρνασσός, ὁ, Ἰων. Παρνησός, ἀρχαιοτρ. γραφ. Παρνασός. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Φωκίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τὴν Λοκρίδα καὶ ἀπολῆγον εἰς τραῖς ἀποτόμους κορυφὰς τὴν Ἀμπείαν, Δυκώρειαν καὶ Τιθορέαν· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο καὶ ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς· τανῦν Παρνασσὸς ἢ κοινότρ. Ἀνάκωρα· περὶ τῆς γραφ. παραβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμτ. §. σελ. 86. Δι' ἑνὸς σ εὕρηται παρ' Ὅμ. Πινδ. Σοφ. Εὐρπ. καὶ Στράβ. διὰ δύο σσ παρ' Ἡροδτ. Ἀπολλόρ. Διονσ. Περ. — ὅθεν, Παρνησσόνδε, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Ὅμρ. Ὀδσ. ἐπιθτ. Παρνάσσιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Παρνήσιος. Τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ ὤν· καὶ Παρνάσσιος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 1210. Παρνασσία ὀφρύς· ἡ κορυφὴ τοῦ

ὄρους Παρνασσοῦ. Πινδ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ μεταξὺ τῆς Ἀρχελαΐδος καὶ Ἀττύρας. Πολυβ. 55, 4. — 3) Παρνασσὶς, ίδος, καὶ Παρνασσιάς, άδος, ἡ· ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ. Ἰωνικ. Παρνησίς. Τοῦ Παρνασσοῦ ἡ ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ οὖσα.

Πάρνης, ηθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν δάσεων. Θηλκ. Γενκ. παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 320. Παυσ. α', 32. Λουκ. Ἰκαρμ. 97. κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Μαγ. Ἔτ. εὑρηται καὶ κατ' ἄρσενικ. Γενκ.

Παρνησίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παρνασίς. Ὀρφ. Ἀργ. 2.

Παρνησσός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παρνασσός. Ὅμρ. Ὀδσ. Τ, 394.

Παρνησσός, ὁ. Ὄρος τῆς Μηδίας, παρὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βάκτριοι. Διονύσ. Περ. 737.

Πάρνοι, οἱ, = Ἄπαρνοι.

Παρνόπιος, ὁ (πάρνοψ). Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι ἠγείρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐν χαλκοῦν ἄγαλμα ἐν Ἀθήναις, τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ὑπὸ Φειδίας. Παυσ. α', 24.

Παροπαμισάδαι, οἱ. Ἔθνος Ἀσιατικόν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Παροπάμισον μεταξὺ Βακτριανῆς, Ἀραχοσίας καὶ Ἰνδίας, ταυτὸν μέρος τῆς χώρας τοῦ Σιγιστὰν καὶ Καβούλ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχε τὰ Ὀρτόσπανα. Στράβ.

Παροπάμισος, ὁ, καὶ Παρεπάμισος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐν Ἀσίᾳ, χωρίζον μεσημβρινᾶς τὴν Βακτριανὴν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων καὶ σχηματίζον συνέχειαν τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Ὦξος ποταμός· ταυτὸν Ἰνδοῦ Κουσχ. Στράβ. διὰ τοῦ ο, εὑρηται παρ' Στρακβ. διὰ δὲ τοῦ α, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ. Παραπάμισσος Στέφ. Βυζ. Παροπάνισος, Πτολ. καὶ Παρπάνισος, Διον. Περ. — ὅθεν. Παραπαμισάς, άδος, ἡ, χώρα ἡ χώρα τῶν Παροπαμισάδων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν.

Πάρος, ἡ (ᾰ). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων Κυκλάδων νήσων τὸ πάλαι ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, ἔχουσα 300 σταδίων περίμετρον, ἀρχαιόθεν δὲ Μινῴα, Πακτία καὶ Ὑλήεσσα καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐκ' αὐτῆς πόλιν, πατρὶς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου· πρὸ πάντων φημιζομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὸ ἐξαίρετον εἶδος τῶν μαρμάρων της, τὸ μόνον μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰδῶν ἐπιτηδειότερον πρὸς μαρμαρογλυφίαν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐσδομένοι εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν θαλασσοπλοΐαν συνεκρότουν ἓν ἐπίσημον ναυτικὸν μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, συστήσαντες καὶ τινας ἀποικίας εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη· ταυτὸν Πάρος· Ὅμ. Ἴλ. Ξ, 268. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 247. — 3) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἐρυχθονίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε Πανδίονα τὸν πρῶτον Ἀπολδ. γ, 14, 6. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Πραξιθέα.

Πασιθέη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352.

Πασικλέης, συνῃρμ. Πασικλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φιλίστου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 9, 97. — 2) πιστὸς σκαπάνος τοῦ Πινδάρου τυράννου τῆς Ἐφέσου. Αἰλιαν.

Πασίμηλος, ὁ. Κορινθιόν τι, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Πασιππίδας, ου, ὁ (– – υ –). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

Πασιτελίδας, α, ὁ (ῑ). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων· παρὰ Θουκ.

Πασιτίγρης, ηος, καὶ Πασιτίγρις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐλαῖον ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· κατὰ Πτολμ. ἐσχηματίζεν ὁ Πασιτίγρης μίαν τῶν νηήων τοῦ Εὐλαίου ποταμοῦ φερομένην πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας. Ἀρριαν.

Πασιφάη, ἡ (– υ υ –). Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν. Ἀπολδ. γ', 1, 2. Συλλαβοῦσα δὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς ἕνα ὡραῖον ταῦρον ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸ περιβόητον τέρας Μινώταυρον διὰ συνεργείας τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολδ. γ, 2, 4. Διοδ. Σικ. δ', 79.

παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Εὐσταθ. ἐξ Ὅμ. Ἴλ. β, 605. ἀφανισθεῖσα ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων — 2) Χώρα μικρὰ κειμένη νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀρκαδίας, ἥτις ἄλλως καὶ Παρράσιακὴ παρὰ Θουκ. ε', 33. κέκληται. Στράβ.

Παρράσιός, ή, όν. Τῆς Παρράσιας ἢ ἐκ τῆς Παρράσιας ὤν· ἡ Παρρασιακὴ, Θουκ.

Παρράσιοι, οἱ (ᾰ). Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἀρκαδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἠλείας. Θουκ. Στράβ.

Παρράσιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας. Καλλιμ. Ἄρτ. 99.

Παρράσιος, ία, ιον. Τῆς Παρράσιας ἢ εἰς τὴν Παρράσιαν ἀνήκων. Πινδ. καὶ Οὐσιαστικ. Παρράσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Παρράσιας ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Παρρ'άσιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Παρράσιαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 38. Εὐσταθ. εἰς Ἴλ. Β. 608. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 38.

Παρράσιος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος Ἕλλην ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ζεύξιδος, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἀναλογίαν καὶ ἀντελῆ τῶν χαρακτήρων παράστασιν, χορηγήσας μάλιστα νέους νόμους καὶ κανόνας τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ξεν. Ἀλλ. ποικ. ἱστρ. ιβ' 1. Ἀθην. ιβ'.

Παρρησιάδης, ου, ὁ (– – υ υ –). Ἐκίπλαστον κύρ. Ὄνομ. παρὰ Λουκν. Ἅλ.

Παρυάδρης, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς μικρᾶς Ἀσίας σχηματίζον συνέχειαν τῶν Μοσχικῶν ὀρέων φερομένων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἕως τῆς Καππαδοκίας τῶν ὁποίων τὴν πρὸς ἄρκτον ἐκτεινομένην περὶ τὴν παραλίαν σειρὰν καλεῖ ὁ Στράβ· ἰδίως Παρυάδρη, τὴν δὲ πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας φερομένην καλεῖ Σκοιδίσην, παρὰ Πτολ. Σκορδίσκοι. Στράβ. 11, 12. ἡ ἀκροτάτη δὲ κορυφὴ τοῦ ὄρους τούτου ἥτις ὑπῆρχεν ἡ ὑψηλοτάτη τῶν λοιπῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀρέων ἐκαλεῖτο Ἀργαῖος.

Παρύσατις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὄχου, μήτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον τοῦτον ἀγαπῶσα περισσότερον ἔγινεν αἰτία τῆς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του βασιλέως ὀργῆς καὶ στάσεως, ἥτις τελευταῖον ἐπέφερε τὸν πρόωρον θάνατόν του. Ξενοφ. Κυρ. Ἀν. α', 1.

Πάρωπος, ὁ. Πόλις τῆς Σικελίας παρὰ Πολυβ. α, 24, κειμένη μεσογείως· ταυτὸν Ραγκο.

Παρωραῖοι, οἱ. Λαὸς κατοικῶν μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου. Στράβ. πιθαν. οἱ αὐτοὶ καὶ Παραναῖοι, καλούμενοι, ἅπερ ὅρα.

Παρωρεᾶται, αἱ, Ἰωνικ. Παρωρεῆται. Κάτοικοι τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ ὀρέων, μεταβάντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἦλιδα. Ἡροδτ. 4, 148. κατὰ Στραβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Τριφυλίᾳ χώρᾳ. Ὁ Δαρχῆρος ὑπολαμβάνει αὐτοὺς κατοίκους, τῆς

ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Παρωρείας κατὰ Πανσ. καὶ Παρωρείας κατὰ Στέφ. Βυζ.

Παρώρεια, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Στύμφην, πιθαν. = Παραναία, ὅπερ ὅρα. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πασαργάδαι, αἱ (υ – υ –). Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Περσίδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ, κατὰ Mannert διάφορος τῆς Περσεπόλεως, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Μήδων νίκης του καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο ὡς ἐλέγετο ὁ τάφος τοῦ ἀρχαίου τούτου βασιλέως, καὶ ἐν μεγαλοπρεπὲς παλάτιον αὐτοῦ. Ταυτὸν Πασά· Στράβ. Ἀρριαν. ς', 29. Πασαργάδαι· Στέφ. Βυζ.

Πασαργάδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πιθαν. κάτοικοι τῆς ἀρχαίας μητροπόλεως τῶν Περσῶν Πασαργάδων, ὁ Ἡροδτ. 1, 125. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς τὴν εὐγενεστέραν φυλὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων Περσῶν ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ γενεὰ τῶν λεγομένων Ἀχαιμενίδων ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἐφεξῆς βασιλεῖς τῆς Περσίας. Πασαργάδαι, οἱ, Διόν. Περ. 1069.

Πασίας, ου, ὁ. Τοξοτής τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 21.

Πασιθέη, ἡ, Ἀττκ. Πασιθέα. Μία τῶν Χαρίτων τὴν ὁποίαν ἠγάπητεν ὁ Ὕπνος. Ὅμ. Ἴλ. Ξ, 268. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 247. — 3) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἐρυχθονίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε Πανδίονα τὸν πρῶτον Ἀπολδ. γ, 14, 6. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Πραξιθέα.

Πασιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352.

Πασικλέης, συνῃρμ. Πασικλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φιλίστου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 9, 97. — 2) πιστὸς σκαπάνος τοῦ Πινδάρου τυράννου τῆς Ἐφέσου. Αἰλιαν.

Πασίμηλος, ὁ. Κορινθιόν τι, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Πασιππίδας, ου, ὁ (– – υ –). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ.

Πασιτελίδας, α, ὁ (ῑ). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων· παρὰ Θουκ.

Πασιτίγρης, ηος, καὶ Πασιτίγρις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐλαῖον ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· κατὰ Πτολμ. ἐσχηματίζεν ὁ Πασιτίγρης μίαν τῶν νηήων τοῦ Εὐλαίου ποταμοῦ φερομένην πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας. Ἀρριαν.

Πασιφάη, ἡ (– υ υ –). Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν. Ἀπολδ. γ', 1, 2. Συλλαβοῦσα δὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς ἕνα ὡραῖον ταῦρον ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸ περιβόητον τέρας Μινώταυρον διὰ συνεργείας τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολδ. γ, 2, 4. Διοδ. Σικ. δ', 79.

Πασίων, ωνος, ὁ. Μεγαρεύς, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. — 2) = Πασσίων.

Πασσάδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἰμάρου καὶ Βηπύρρου. Πτολ.

Πασσάλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δατέχων. Πτολ. ζ', 1.

Πάσσαλον, τό. Πολίχνη τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη μεταξὺ Ἀνταιωνπόλεως καὶ Πανοπόλεως. Πτολ. δ', 5.

Πασσαρών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Πλούτρ.

Πασσίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 12.

Πατάβιον, τό = Παταούϊον, ὅπερ ὅρα.

Πάτακοι, οἱ, καὶ Παταῖκοι, (ᾰ). Θεότητές τινες τῶν ἀρχαίων Φοινίκων παριστανόμεναι μὲ μορφὴν πυγμαίου ἀνδρός, τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας προσήρμοζον οἱ Φοίνικες εἰς τὰς πρῴρας τῶν πλοίων των. Ἡροδτ. 3, 37. ἀπ' αὐτῶν πιθαν. ἐπεκράτησαν οἱ τῶν Ἑλλήνων Διόσκουροι. Κατὰ Bochart παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ὅστις ἑρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ Θεοὶ ὑπερασπισταί.

Πατραϊκός, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λίνοσιδήμου ἐκ Σικελίας. Ἡροδτ. 7, 154.

Πάτελλα, τά, καὶ Πατάλη. Χώρα τις βαλτώδης ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔφορος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη ὡς μία νῆσος ὑπὸ δύο βραχιόνων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἐξ ὃ καὶ Νῆσος καλουμένη καὶ Δέλτα, κατὰ Στέφ. Βυζ. μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς. Πάτταλα, τά. Ἀρριαν. ς', 17. — ὅθεν Πατταλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Πατελληνή, ἡ. = Πάταλα. Διον. Περ. 1095. καὶ Πατταλληνή, Στράβ.

Παταούϊον, τό, Patavium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βενετῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, ὕστερον δὲ καταστραθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Πατάβιον Πλούτρ. ταυτὸν Πάδουα, Padua. — ὅθεν, Παταουῖνοι, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Πάταρα, τά (υυν). Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἐπίσημος καὶ πλουσία τὸ πάλαι, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ ἓν μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος χρησμοδοτοῦν κατὰ τοὺς ἓξ μῆνας τοῦ χειμῶνος. Ἡροδτ. — ὅθεν, Παταρεύς, έως, ὁ κάτοικ. — Παταρικός, ή, όν, τῶν Πατάρων ἢ ἐκ τῶν Πατάρων ὤν, τά Παταρικὰ σάνδαλα, Λουκ. ἤτ. Παταρηΐς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τῶν Πατάρων οὖσα, ἡ Παταρηΐς ἄκρη· τὸ Ἀκρωτήριον τῶν Πατάρων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ 129. 507.

Πατάρβημις, ιος, ὁ. Πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀπρίου.

Πατφρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας μαντείου αὐτοῦ. Ἡροδτ.

Πάτρος, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς

Λυκίας συγγενοῦς τοῦ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλις Πάταρα. Στράβ. Βυζ.

Πατησιάδας, α, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Πατιζείθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Περσίδι Μάγων, ἀδελφὸς τοῦ Ψευδοσμέρδιος. Ἡροδ. 3, 61.

Πατιράμπης, ους, ὁ. Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 40.

Πάτμος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει μεταξὺ Νάξου καὶ Σάμου, οὖσα ἐπὶ πολὺ πετρώδης καὶ ἄφορος· ταύτην Πάτμος, Στράβ. Θουκ. γ', 53, ἔνθα πρότερον Λάτμος ἔκειτο.

Πάτουμνος, ἡ. Πόλις τοῦ Ἀραβίου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἑβραϊστὶ Πιθὼμ λεγομένη, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑβδομήκοντα Ἡρώων πόλις· κατὰ Manert ἡ νῦν Βελβεύς. Ἡροδτ. 2, 158.

Πάτραι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ἰώνων ἐπὶ τοῦ Μιλιχίου ποταμοῦ, ἥτις καὶ Ἀρόη ἀνέκαθεν ἐκαλεῖτο, ἐφθεῖρε ὑπὸ τοῦ Πατρέως ἀρχαίου τινὸς ἐγχωρίου Ἥρωος Πάτραι ὀνομασθεῖσα, τὴν ὁποίαν οὗτος περιέβαλεν μὲ τείχη αὐξήσας αὐτὴν μὲ νέους κατοίκους ἐξ ἄλλων πλησιοχώρων πόλεων· ὑπῆρχε δὲ ἐπίσημος ἡ πόλις των Πατρῶν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γενόμενον μέγα ἐμπόριον, οὖσα καὶ αὕτη μία τῶν δώδεκα πόλεων αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν· ἐφεξῆς δὲ κατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ηὐξήθη καὶ ἐκαλλωπίσθη μεγάλως· ταύτην Πάτραι, Patrasso. Θουκ. β', 83. Πολύβ. β', 41. Παυσ. Πτολ. γ'. 16.

Πατροκλείδης, ου, ὁ. κυρ. πατρωνυμ. ὄνομ. Υἱὸς τοῦ Πατρόκλου. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Δημαγωγοῦ τινος ἐν Ἀθήναις, φαυλοβίου καὶ κακοήθους, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 790.

Πατροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων πολιτῶν, εἷς ἄκρον φιλάργυρος, μιμητὴς τῶν ἠθῶν καὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀριστφ. Πλουτ. 84. — 2) Λυσιμιός ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθυδ. — 3) Περίφημος ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος βασιλέως τῆς Συρίας, ὁ περιπλεύσας τὴν Ἰνδικὴν καὶ Κασπίαν θάλασσαν καὶ συγγράψας μίαν πραγματείαν τοῦ περίπλου τούτου. Στράβ. ἔτι καὶ Πατρόκλος, παρὰ Παυσ. — 4) = Πατρόκλος. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 140.

Πατρόκλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πυρίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, γεννηθεὶς εἰς Ὀπούντα πόλιν τῆς Λοκρίδας, ὅπου φονεύσας εἴς τινα ἀγῶνα τὸν υἱόν τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ, ἦλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ ὁποίου τούτου γενόμενος πιστὸς φίλος συνεξεστράτευσεν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ἐνταῦθα ἔδειξε πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἕως οὗ τελευταῖον πολεμῶν κατὰ τοῦ Ἕκτορος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, τὸ δὲ σῶμά του ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ ὁποίου συνεκρότησεν ὁ Ἀχιλλεὺς πολυτελεῖς ἀγῶνας πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ φίλου τούτου. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 84. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. Παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς Τραγικ. ποιηταῖς εὑρηται ἀεὶ ἡ Ὀνομαστ. Πάτροκλος· παρὰ δὲ τοῖς παζοῖς ἐσχηματιστ. κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν ἰσοσυλλάβως. Πλάτ. Ἀπολλόδ. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται ταῖς πλαγίαις πτώσ. καὶ περιτοσυλλάβως, ὡς Γενικ. Πατροκλῆος, Αἰτκ. Πατροκλῆα, κλητ. Πατρόκλεις. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 670. Λ 501. Α, 337. — ὅθεν, Πατρόκλειος, εἶα, ειον. Τοῦ Πατρόκλου ἢ εἰς τὸν Πάτροκλον ἀνήκων. Αἰλ.

Πατρόκλου νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πολάγους ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου ἐν Ἀττικῇ· τανῦν Γαϊδαρονῆσι. Παυσαν.

Πατρώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀρχέμαχον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Πατρῴα, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σικυῶνι. Παυσ. Κορινθ. ᾱ.

Πατταληνή, ἡ. Ἴδε Παταληνή.

Παυλῖνος, ὁ, Paulinus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Παῦλα, ἡ, Paula. Ὄνομ. κυρ. Γυναικῶν, ἐν Ἀνθολ.

Παῦλος, ὁ, Αἰγινήτης. Περίφημος Ἰατρός, συγγράψας Ἰατρικὴς πραγματείας βιβλία ἑπτά. — 2) Ἀλεξανδρεύς, συγγραφεὺς καὶ ἀστρονόμος ἀκμάσας περὶ τὸ 375 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀποτελεσματικὰ ἤτοι πραγματεία περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τῶν ἀστέρων. Σουΐδ. Φυβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 139. — 3) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Παυσανίας, ου, ὁ (– υ υ –). Ἰωνικ. Παυσανίης. Υἱὸς τοῦ Πλεισταρόχου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Λεωνίδα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους ἐν Σπάρτῃ, ἐπίτροπος τοῦ ἔτι ἀνηλίκου βασιλέως Πλειστάρχου υἱοῦ τοῦ Λεωνίδα καὶ Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Πλαταιαῖς, ὅπου ἐπολέμησε μετὰ πολλῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς ἐμπειρίας ἐναντίον τῆς δυνάμεως τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ Μαρδονίου. Μετὰ τὴν παντελῆ ἧτταν τῶν βαρβάρων ἐκλεχθεὶς Ἡγεμὼν μετὰ τοῦ Ἀριστείδου ὅλης τῆς συμμαχικῆς θαλασσίου δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπέμφθη διὰ νὰ ἀνακτήσῃ καὶ νὰ ἐλευθεράσῃ τὰς εἰσέτι ὑπὸ τὴν Περσικὴν δουλείαν εὑρισκομένας λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, ἐφέρετο κρύα τοὺς ἄλλους συμμάχους τοσοῦτον σκληρῶς καὶ μὴ ἀλαζονικὸν τρόπον, μιμούμενος κατὰ πάντα τὰ ἤθη καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν σατραπῶν τῆς Περσίας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἔγινεν αἴτιος τοῦ νὰ στασιάσῃ ἡ Σπάρτη τὴν ὁποίαν ἕως τοῦδε εἶχεν ὑπεροχὴν καὶ ἀξίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων καὶ ἅπαντες οἱ σύμμαχοι ἀποσκιρτήσαν-

τες ἠνώθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τοὺς ὁποίους μόνους ἀνεγνώρισαν κυρίους τῆς θαλάσσης. Καταστασιάσεις δὲ τελευταῖον ὑποπτος ὡς προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἐκ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πεμφθέντων γραμμάτων του καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων εἰς θάνατον, ἀπέθανεν φυγὼν ἐντὸς ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς. Ἡροδτ. 4, 81. Θουκ. α', 132. — 2) Υἱὸς τοῦ Πλειστοάνακτος βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 93 Ὀλυμπ. ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγήδου κατὰ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ καὶ ὕστερον μετὰ τοῦ Λυσάνδρου ἐνικήθη τῶν Θηβαίων· μετὰ τὸν αὐτόθι φόνον τοῦ στρατηγοῦ τούτου ἐπιστρέψας μετ' αἰσχύνης εἰς τὴν Σπάρτην καὶ καταδικαζόμενος ὑπὸ τῶν Ἐφόρων ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Τέγεαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας ὅπου ἀπέθανεν ὡς ἐξόριστος. Θουκ. γ', 26. Ξενοφ. — 3) Σοφός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλατ. Συμ. σελ. 176. Ξενοφ. — 4) Νέος Μακεδών, ὁ συνομώσας κατὰ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐν ᾧ ἐκέρχετο τοῦ θεάτρου. — 5) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Καισαρείας πόλεως τῆς Καππαδοκίας ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ διδάσκαλος τοῦ Αἰλιανοῦ, ὅστις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, Μακεδονίας, Ἰταλίας καὶ μέγα μέρος τῆς Ἀσίας συνέγραψε μίαν ἐκτεταμένην καὶ ἐμπεριστατον περιήγησιν, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν μόνον 10 βιβλία τῆς ἐν Ἑλλάδι περιηγήσεως, περιλαμβάνουσα ἄφθονον ἱστορικὴν ὕλην τῶν ἀρχαίων μνημείων, ναῶν, οἰκοδομημάτων, ἑορτῶν καὶ ἀγώνων διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 61. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 307.

Παυσίας, ου, ὁ (– υ –). Περίφημος ζωγράφος ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου καὶ ἀφωρετὴς τῆς ἐγκαυστικῆς εἰκονογραφίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Παυσ. β', 27.

Παύσιππος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρρίαν.

Παυσιρίς, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀμυρταίου βασιλεύς τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. γ', 15.

Παύσων, ωνος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ βδελυρὸς σκώπτης ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ παμπόνηρον, Ἀχαρν. 852. — 2) Περίφημος ζωγράφος θηρίων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου χλευάζεται διὰ τὴν πενίαν του. Ἀριστφ. Πλουτ. 602. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 23.

Πάφια, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Πάφον πόλιν τῆς Κύπρου, κτισθέντος τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Κινύρα, εἰς τὸν ὁποῖον εἰ ἐγχώριοι ἐπρόσφερον θυσίας πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἄρρενα ζῶα. Θεοκρ. Ἡροδτ. 1, 105.

Πάφιος, ία, ιον, ἴδε Πάφος.

Παφλαγόνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ· ἴδε Παφλαγών.

Παφλαγονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη βορειοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Γαλατίας, παράγουσα πρὸ πάντων ἀρίστους ἵππους· ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἔκειτο ἡ πόλις Σινώπη οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Μιλησίων. Ξενοφ. Ἀνάβ. ἔτι Παφλαγονική. Ξενοφ.

Παφλαγονικός, ή, όν. Τῆς Παφλαγονίας ἢ ἐκ τῆς Παφλαγονίας ὤν. Ξενοφ.

Παφλαγών, όνος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 851. καὶ πληθ. Παφλαγόνες, λογιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος ἡλίθιον καὶ ἀπολίτευτον, ἀναφερόμενοι πολλάκις ἐν παροιμίαις πρὸς εὐδοξίαν οὐδαμινῶν καὶ λάλων ἀνθρώπων· οὕτω καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππ. 3 τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα, ὑποτιθῶν τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ παφλάζω. καὶ Νεφ. 576.

Παφλαγωνικός, ή, όν. Λουκ. Ἀλεξ. 41. ἡμαρτμ.

Πάφος, ἡ (ᾱ). Ὄνομα δύο ἐπισήμων πόλεων ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. — 1) ἡ παλαιὰ Πάφος, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Νήσου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον οἱ λέγεται ἔκτισε πρῶτον ὁμοῦ μὲ τὴν πόλιν ὁ Κινύρας υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις πιθαν. ἤφαιρεν ἀνέκαθεν ἐνταῦθα ἐκ τῆς Συρίας τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολλόδ. γ', 14, 2. Ὅμηρ. Ὀδ. Θ, 363. ἔτι καὶ Παλαίπαφος, παρὰ Στράβ. καλουμένη. — 2) Νέα Πάφος, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 60 στάδια τῆς παλαιᾶς Πάφου, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα εὐρύχωρον λιμένα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναούς· ὑπῆρξε δὲ αὕτη ἱκανὸν χρόνον καθέδρα ἑνὸς ἰδίου βασιλείου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, τὴν ὁποίαν κατὰ Παυσ. καὶ Στράβ. ἔκτισε πρῶτον ὁ Ἀγαπήνωρ ἐξ Ἀρκαδίας συστήσας καὶ τὸ αὐτόθι μικρὸν βασίλειον. Παυσ. η', 2. παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ Νεάπαφος λεγομένη· τανῦν Πάφος Βαλίο. Στράβ. — ὅθεν Πάφιοι, οἱ κάτοικοι.

Πάφος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κινύρα βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅστις κατά τινας λέγεται ὅτι πρῶτος ἔκτισε τὴν πόλιν Παλαιὰν Πάφον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ. Τζέτζ. μύθ. 242.

Πάχης, ητος, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις περὶ τὸν πέμπτον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κυριεύσας τὴν πόλιν Μιτυλήνην ἐν Λέσβῳ καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων, κατέκοψε μέγα πλῆθος τῶν ληφθέντων αἰχμαλώτων, τοὺς δὲ περὶ τὴν πόλιν ἀγροὺς διαμοιράσας εἰς 30,000 μερίδας ἔδωκεν εἰς πολίτας Ἀθηναίους, οἵτινες ἐμίσθωσαν αὐτὰς τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς ἐναπολειφθέντας Μιτυληναίους. Θουκ. γ', 18.

Παχναμούνις, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Σεβεννυτικοῦ Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, κειμένη δυτικῶς τῆς Μένδητος πλησίον τῆς θαλάσσης. Ἱεροκλ.

Παχυνος, ὁ, καὶ ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον νοτιοανατολικῶς, ταὐτὸν Καπο Πάσσαρον· κατ' ἄρσεν, γέν. εὕρηται παρὰ Πολυβ. κ', 25. Στράβ. ε', 2, 1. καὶ ἄκρα τοῦ Παχύνου. Πολύβ. 1, 54. Διον. Περ. 469. καὶ Θηλκ. ἀναφερ. εἰς τὸ ἄκρα. (συνῃδ. υ–υ, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ υυυ, παρὰ Διον. Περ. 469. 471.) — ὅθεν Παχύνιος, ία, ιον. Τοῦ Παχύνου ἢ εἰς τὸ Ἀκρωτήριον Πάχυνον ἀνήκων. Ἀνθολ.

Πεδιαῖος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς νήσου Κύπρου, ὅστις ῥέων νοτιοδυτικῶς τῆς πόλεως Σαλαμῖνος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Mannert. Γεωγρ. VI, σελ. 579.

Πεδάριτος, ἰδε Παιδάριτος.

Πεδιάς, ἄδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μήνιος ἐκ Λακεδαίμονος, ἣν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κραναὸς βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κραναίχμην καὶ Ἀττίδα. Ἀπολδ. γ', 14, 5. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἓν μέρος τῆς Ἀττικῆς. Στραβ.

Πεδιέες, οἱ, συνῃρμ. **Πεδιεῖς**, ἑνικ. Πεδιεύς. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡροδτ. 8, 3.

Πειθαγόρης, εω, ὁ. Τύραννός τις τοῦ Σελινοῦντος ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ. 5, 46.

Πειθίας, ου, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Κορίνθῳ. Θουκ. γ', 70.

Πειθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 309. — 2) Θεὰ τῆς πειθοῦς καὶ εὐγλωττίας· ἔχουσα ἱδιον ναὸν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἄργει. Αἰσχ. Ἱκετ. 539. Ἡροδτ. 8, 111.

Πείδων, ωνος, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Πειραιεῖδης, αο, ὁ (–υυ–). Υἱὸς τοῦ Πειραίου, ὁ Κυρυμέδων. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 228.

Πειραιεύς, έως, ὁ, προσυπακμ. λιμήν, κατὰ Στέφ. Βυζ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Πειραιός. Piraeus. Εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς 40 στάδια μὲ ὁμώνυμον ὄρ' αὐτοῦ πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Θεμιστοκλέους ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς διαφόρων προϊόντων καὶ πραγματειῶν· συνείχετο δὲ ὁ Πειραιεὺς μετὰ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν διὰ δύο μακρῶν τειχῶν, τὰ ὁποῖα ἐπεριλάμβανον ὁμοῦ τὸ Ψαληρικὸν καὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ συνίστατο ἐκ τριῶν ἄλλων λιμένων ἢ ὁρμιτηρίων τοῦ Κανθάρου, ταὐ Ἀφροδισίου καὶ τῆς Ζέας· ὑπῆρχε δὲ τὸ πάλαι ὁ Πειραιεὺς ὁ εὐχρηστότερος καὶ προσφυέστερος λιμὴν ὅλης τῆς Ἀττικῆς χρησιμεύων ὡς κοινὸν ἐμπορεῖον ὅλων τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκετο μία μεγάλη σιταποθήκη Ἀλφιτοπῶλις καλουμένη, μία ὁπλοθήκη, ναυπηγεῖα πρὸς κατασκευὴν 400 τριηρῶν, ὁ ναὸς τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, ἓν μέγα θέατρον, στοαὶ διάφοροι, λουτρὰ καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ οἰκοδομαὶ πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν εἰσφερομένων καὶ ἐκφερομένων πραγματειῶν. Ἀρχαιόθεν δὲ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Πειραιέως μία μόνη κώμη σχηματίζουσα δῆμον τῆς Ἀττικῆς ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Παυσ. α'. Θουκ. β', 13. Διοδῳ. Σικ. ιγ'. ταὐτὸν Πειραιεὺς. παρὰ τοῖς Εὐρωπ. Porto Draco. — ὁ ἀσυναιρτ. τύπ. εὕρηται παρ' Ἡροδτ. 8, 85 καὶ Διοδ. Σικ. αἱ δὲ κατὰ συναιρ. πλάγιαι πτωσ. Γενικ. Πειραιῶς, Δοτικ. Πειραιεῖ, Αἰτκ. Πειρᾶ, παρὰ τοῖς Ἀττικ. Θουκ. α', 93. Πλάτ. Ξενοφ. ἐπίρμ. Πειραιεῖ, ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιέως, Δημ. καὶ Πειραιοῖ, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 13. — οἱ ἐν Πειραιεῖ, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ συνωμόται τοῦ Θρασυβούλου ὅσοι κατήρτησαν τοὺς ἐν Ἀθήναις τυράννους. Δημ. Λεπτ. σελ. 460.

Πειραϊκός, ή, όν. Τοῦ Πειραιέως ἢ ἐκ τοῦ λιμένος Πειραιέως ὤν· αἱ **Πειραϊκαὶ πύλαι**, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν Πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν φέρουσα πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Πλούτ. — 2) ἡ Πειραϊκὴ γῆ, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα. Θουκ. β', 23. παραβρ. καὶ Θουκ. γ', 91, κἀκ ἀπὸ τοῦ πέραν κειμένη ἀπέναντι τῆς πόλεως Ὠρωποῦ· βέλτιον μέντοι ἡ Γραϊκή, ἡ περὶ τὴν Γραῖαν ἢ Ὠρωπὸν ἐν Βοιωτίᾳ χώρα.

Πείρασον, τό. Λιμὴν τῆς Κορίνθου μ' ἐν ψρούριον ἐπ' αὐτοῦ κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 5, 3. Ἐγκ. Ἀγησ. β'.

Πειραιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλυτίου εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπισήμων πολιτῶν, ἑταῖρος τοῦ Τηλεμάχου. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 540.

Πειραιός, ὁ. Ἔρημος λιμὴν τῆς Κορινθίας χώρας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἐπιδαυρίας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. η', 10.

Πειρά, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Πειρήνη. Πινδ.

Πείρανθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάνθης, ὅστις συμφυθεὶς τὴν Καλλιρόην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἄργον, Ἀριστορίδην καὶ Τριόπαν. Ἀπολδ. β', 1, 2. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 932.

Πειρασία, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Φυλλικίου ὄρους. Στέφ. Βυζ. καὶ Πειρασιαί, αἱ. — ὅθεν, Πειράσιος, ὁ κάτοικ. Θουκ. β', 22.

Πειρασαί, αἱ = Πειρασία. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 584, 87.

Πειρήν, ῆνος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἰοῦς, ἄλλως Ἰναχος καλούμενος. Ἀπολδ. β', 1, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἐλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολδ β', 3, 1.

Πειρήνη, ἡ. Δωρικ. Πειράνα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελῴου ἢ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κεγχρίαν καὶ Λεχαῖα, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον κρήνην ὅτε ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀποτυχίας ἐφόνευσε τὸν υἱὸν αὐτῆς Κεγχρίαν. Διοδ. Σικ. δ', 74. Παυσ. β', 2. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγακτόλεμον. Ἀπολδ. β', 1, 4.

Πειρήνη, ἡ, Δωρικ. Πειράνα. Πιρηνε. Κρήνη ἐν Κορίνθῳ πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ αὐτόθι ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκόρινθος λεγομένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης εὗρε πρῶτον τὸν ἵππον Πήγασον καὶ ἐδάμασεν αὐτόν· τὸ ὕδωρ αὐτῆς ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον ψυχρὸν καὶ διαυγές. Εὐρ. Μηδ.

69. Ἡροδτ. Ἀθην. β', 6. ἔτι Πειρήνη ἐκαλεῖτο καὶ αὐτὴ ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 85. — ὅθεν **Πειρηναῖος**, αία, αῖον. Τῆς Πειρήνης ἢ εἰς τὴν Πειρήνην ἀνήκων· ὁ **Πειρηναῖος πῶλος**, ὁ Πήγασος. Εὐρ. Ἡλεκτ. 473.

Πειρίθοος, ὁ, (ῑ) συνῃρμ. Πειρίθους. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 741. Παυσ. ε', 10. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Δίας, Ἀπολδ. α', 8, 2. ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων ἡρώων τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἱπποδαμείας συνέβη ἡ φοβερὰ ἐκείνη μάχη τῶν Λαπίθων κατὰ τῶν Κενταύρων, ὅτε οὗτοι κυριευμένοι ὑπὸ μέθης ἐζήτησαν νὰ κατεισχύνωσι τὰς παρευρισκομένας γυναῖκας τῶν Λαπίθων. Γενόμενος δὲ φίλος πιστὸς μετὰ τοῦ Θησέως ὁ Πειρίθους, συνεβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἁρπάσῃ τὴν παῖδα Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης κατέβη ἀκολούθως ὁ Θησεὺς μετὰ τοῦ Πειριθόου εἰς τὸν ᾅδην, ἀπ' ἄπου ἠθέλησε καὶ οὗτος νὰ ἁρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλὰ συλληφθεὶς καὶ δεθεὶς αὐτόθι ἐφ' ἑνὸς βράχου δὲν ἠδυνήθη τοῦ λοιποῦ νὰ ἐλευθερωθῇ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 318. Ὀδ. Α, 639. Ἀπολδ. β', 5. Παυσ. Πλούτ. Θησ. 35. Παρ' Ὁμ. οὐρηται ἀεὶ ὁ ἀσυναίρτ. τύπ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συνειρούμ. Πειριθοῦς, Γεν. Πειριθοῦο, Δοτ. Πειριθῷ. Ἀπολ. Ῥοδ. Αἰτκ. Πειριθοῦν. Ἀπολδ. Παυσ.

Πείροος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰμβράσσου ἐξ Αἴνου πόλεως τῆς Θρᾴκης, ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων, φέρων μετ' αὐτοῦ τοὺς Θρᾷκας καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θόαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 844. Γενικ. Πείροο. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 484.

Πεῖρος, ὁ. Ὁ μεγαλήτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὠλένου ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡροδ. 1, 145. Στράβ. η'.

Πειροῦσται, οἱ. Pirustae. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας. Στράβ.

Πείσανδρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 122. — 2) Υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα. Ὁμ. Ἰλ. Π, 293. — 3) Υἱὸς τοῦ Πολυκτόρος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 299. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Καμείρου πόλεως τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Τυρταίου, συγγράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα εἰς δύω βιβλία Ἡρακλεια ἐπιγραφόμενον, ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἷς τῶν ἐξόχων ἐπικῶν ποιητῶν μετὰ τὸν Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον. Ἀπολδρ. α', 8, 5. Θεοκρτ. Παυσ. β', 37. — 5) Ἕτερος νεώτερος ποιητὴς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐκ Λαρανδῶν πόλεως τῆς Λακωνίας, ἀναφερόμενος παρὰ Σουΐδᾳ, συνέγραψεν ἓν κυκλικὸν ποίημα Ἡρωϊκὴ θεογαμία ἐπιγραφόμενον. Στέφ. Βυζ. — 6) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Πινδ. Νεμ. 11, 43. — 7) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης παριστάνει εἰς ὑπερόπτην καὶ διαρολήπτορα. Εἰρ. 364. Ὄρν. 1559.

Πεισθέταιρος, ὁ. Εἷς τῶν ὑποκρινομένων προσώπων ἐν ταῖς Ὄρνεσι τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πείσιας, ου, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιός. Παυσ.

Πεισίδαι, οἱ, ἴδε Πιτίδαι.

Πεισιδίκη, ἡ (–υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Λίβυος καὶ τῆς Βιαράτης, γυνὴ τοῦ Μυρμιδόνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄντιφον καὶ Ἄκτορα Ἀπολδ. α', 9, 9. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. Ἀπολδ. α', 9.

Πεισιστρατίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου, πληθ. οἱ Πεισιστρατίδαι, οἱ δύω υἱοὶ τοῦ Πεισιστράτου, ὁ Ἱππίας καὶ ὁ Ἵππαρχος, τύραννοι ἐν Ἀθήναις. Ἡροδτ. 5, 62. Δημ.

Πεισίστρατος, ὁ. Pisistratus. Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Τηλέμαχον ἐν Πύλῳ καὶ συνοδεύσας αὐτὸν εἰς Σπάρτην πρὸς τὸν Μενέλαον. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 481. Ἀπολδρ. α', 9, 9. — 2) ὁ περίφημος τῶν Ἀθηνῶν τύραννος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ἐκ μιᾶς ἀρχαίας καὶ ἐπισήμου οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν, λογιζόμενος ἀπόγονος τοῦ Κόδρου καὶ τοῦ Νηλέως· γεννηθεὶς μ' ἔξοχα προτερήματα ψυχῆς, μὲ μίαν ἔντονον καὶ καταπειστικὴν εὐγλωττίαν καὶ πλουτίσας τὸ πνεῦμά του μὲ παντὸς εἴδους πολιτικῶν καὶ στρατηγικῶν γνώσεων, ἀνεδείχθη ὁ πρῶτος ἐν Ἀθήναις μετὰ τὸν Σόλωνα ἱκανὸς νὰ αὐξήσῃ τὴν δόξαν καὶ ὑπεροχὴν τῶν συμπολιτῶν του, ἀλλ' ὅ καὶ μετ' οὐ πολὺ καταστᾶσθεὶς ἀπόλυτος τύραννος ἐλυμήνατο πρὸς ἑαυτὸν ἅλην τὴν εὔνοιαν καὶ πίστιν τοῦ λαοῦ, ἐδιοίκησεν εἰρηνικῶς καὶ μὲ πολλὴν πολιτικὴν σύνεσιν τοὺς Ἀθηναίους τριάκοντα τρεῖς χρόνους, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς 50 Ὀλυμ. ἕως τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 58 Ὀλυμ. ἀφήσας τὴν τυραννίαν εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Ἵππαρχον καὶ Ἱππίαν. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς πολυχρονίου τυραννίας του συνεισέφερε μεγάλως ὁ Πεισίστρατος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐταξίαν καὶ εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του διὰ πολλῶν αὐτοῦ σοφῶν καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, ἐμψυχώσας πρὸ πάντων τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν βιομηχανίαν αὐτῶν καὶ κοσμήσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μὲ διάφορα δημόσια καταστήματα καὶ ναούς. Ἡροδτ. 1, 59. Θουκ. α', 20. Σουΐδ.

Πείσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως. Ἀπολδρ. γ', 10, 3.

Πείσων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Piso. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Πελαγόνες, οἱ, καὶ Πηλαγόνες, Στέφ. Βυζ. Ἐθνικ. Πελαγών, όνος. Ὁ κάτοικος τῆς Πελαγονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ. — 2) = Πελασγοί. Στράβ.

Πελαγονία, ἡ, καὶ Πηλαγονία, Στεφ Βυζ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἀνήκουσα κυρίως εἰς

τὴν Περραιβίαν, ἥτις καὶ Τριπολίτις ἐκαλεῖτο. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἀρκτῴας Μακεδονίας. Στράβ.

Πελάγων, ωντος, ὁ (ᾱ). Ἥρως τις ἐκ Πύλου, ὑποστρατηγὸς τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 295. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Λυκίων, ἑταῖρος τοῦ Σαρπεδόνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 695. — 3) Τίς τοῦ Ἀμφιάμαντος ἐκ Φωκίδος, ὑπὸ τὴν ἀγέλην τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ βοῦς τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ Κάδμος ὅτε ἤθελε νὰ κτίσῃ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ἀπολλ. γ', 4, 1. Παυσ. θ', 12. — 4) Τίς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μερόπης. Ἀπολλ. γ' 12, 6. καὶ Πελάγων, ωνος, ὁ. Ἀνθολγ.

Πελαγών, όνος, ὁ, ἴδε Πελαγόνες.

Πελάργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποτνέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἰσθμίου, ἥτις λέγεται ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, δι' ὃ ἐτιμᾶτο μὲ θυσίας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. Παυσ. θ', 25.

Πελαργικός, ή, όν, = Πελασγικός· ὅθεν τὸ Πελαργικὸν = Πελασγικὸν, ὅπερ ὅρα.

Πελαργοί, οἱ, ἀσθ' ὅτα λαμβανόμενοι ἀντὶ τοῦ Πελασγοί, ἐξαιρ. παρὰ Στράβ. καλοῦνται οὕτως οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, ὅντες ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, κατὰ μεταλλαγ. τοῦ σ εἰς ρ ἢ διὰ τὴν πλάνην οὕτω κληθέντες. Στράβ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 832.

Πελασγία, ἡ, πρασυπαμφ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἑλλάδος, παρ' Ἡροδ. 2, 56. — 2) Ὄνομα τῆς Πελοποννήσου. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1473. ἐξαιρ. τοῦ Ἄργους. Εὐριπ. Ὀρεστ. 658, καὶ τῆς Ἀρκαδίας, Καλλιμ. — 3) Ἔτι Πελασγία ἐκαλεῖτο ἀνέκαθεν καὶ ἡ νῆσος, Λέσβος. Στράβ.

Πελασγιάς, άδος, ἡ. Τῶν Πελασγῶν, Πελασγική, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀργεία. Καλλιμ. εἰς Παλλ. 4.

Πελασγικός, ή, όν. Τῶν Πελασγῶν ἢ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Ἄργος, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός, Εὐρ. Φοιν. 105. ἔτι, ὁ Πελασγικός, ἐπίθετ. τοῦ ἐν Δωδώνῃ λατρευομένου Διός, διότι οἱ Πελασγοὶ ἱδρύσαντο πρῶτον τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον καὶ ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 234. — ὅθεν, τὸ Πελασγικὸν τεῖχος, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τῶν τειχῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως, κτισθὲν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἐλθόντων Πελασγῶν. Ἡροδ. 5, 64. καὶ, τὸ Πελασγικόν, τόπος τις ἀκατοίκητος ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ τείχους τῶν Πελασγῶν, κληθεὶς οὕτω διότι ἐνταῦθα προσέβαλον οἱ Πελασγοὶ κατὰ τῶν νέων κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. β', 17. — Στράβ. — 2) Τὰ Πελασγικὰ πεδία. Πεδίον τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τῆς Οἴτης ἕως τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Στράβ.

Πελάσγιος, ία, ιον. Τῶν Πελασγῶν ἢ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· ἡ Πελασγία πόλις, τὸ ἐν Πελοποννήσῳ Ἄργος. Αἰσχ. Ἱκετ. 649. κατὰ Στέφ. Βυζ. ὁ ἀρσενικ. τυπ. Πελάσγιος, οὐχ εὑρίσκεται ἐν χρήσει.

Πελασγίς, ίδος, ἡ, = Πελασγιάς. Ἐπίθετ. τῆς Ἥρας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς λατρείας τὴν ὁποίαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Πελασγοὶ εἰς τὸ Ἄργος καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 14.

Πελασγιώτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νοτειοανατολικοῦ αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, τῆς Ἐστιαιωτίδος χώρας, τῆς Φθιωτίδος καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Πελασγῶν. Ἀπολλ. β', 4, Στράβ. — Πελασγιῶται, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Πελασγοί, οἱ. παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ. Β, 681. καὶ Π, 234. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, παρβλ. καὶ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 284. ἐκεῖθεν μετέβησαν οὗτοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν συντήσαντες περὶ τὴν πόλιν Λάρισσαν μίαν μεγάλην ἀποικίαν καὶ ἀκολούθως ἐλθόντες σύμμαχοι τῶν Τρώων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 480, τοὺς ὁποίους ὁμοιοτρόπως καὶ Δίους καὶ εὐ. Ἰλ. Κ, 429. ἄλλοι ἐξ αὐτῶν μετέβησαν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 177. παρ' Ἡροδ. δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Πελασγοὶ οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδ. 1, 56, 57. καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου, 2, 50. Παρίστανται οἱ Πελασγοὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀπανταχοῦ ἀναμεμιγμένοι μετὰ τῶν ἄλλων εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ Πελοποννήσου καθ' οὓς. αἰῶνας οὗτοι διὰ τῶν ξένων ἀποικιῶν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι κοινωνικήν τινα σύστασιν καὶ πολιτικὴν ἀνάπτυξιν, κατήγοντο δὲ οἱ Πελασγοὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ἐκ Θρᾴκης, τῶν ὁποίων τὰ ἤθη, ἡ δίαιτα καὶ θρησκευτικὰ τελεταὶ εἶχον μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὰς τῶν λοιπῶν ἀρχαίων Θρακικῶν λαῶν, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Φωκίδι, ἀπ' ὅπου ἐφορῆς μετέβησαν καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα τῆς Ἑλλάδος ὡς αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου καὶ μικρᾶς Ἀσίας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διέβησαν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους εἰς τὴν Ἰταλίαν συστήσαντες ἐνταῦθα ἰδίας ἀποικίας καὶ πόλεις. Διον. Ἁλικ. α', Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 1089. — ἡ λέξις Πελασγοὶ ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἐξ ἀλλοτρίας χώρας μετοικοῦντας λαούς, ἀπὸ τοῦ πελάζειν, ἢ κατὰ Στράβ. ἐστὶν ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Πελαργοί. Οἱ ποιηταὶ ἐκάλουν ἰδίως Πελαργοὺς τοὺς κατοίκους τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Αἰσχ. Ἱκετ. 268. Εὐρ. Θεοκρ. ἔτι δὲ ἐξαιρ. ἐκαλοῦντο οὕτω καὶ οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ κάτοικοι, Πελασγοὶ αἰγιαλεῖς, ἤτοι οἱ τὰ παράλια κατοικοῦντες. Ἡροδ. 7, 94.

Πελασγός, ὁ. Κοινὸν ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες πολλοὺς ὅσοι ἀρχαιόθεν ἐσύστησαν Πελασγικὰς ἀποικίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. — 1) Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Φορωνέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον πρῶτον τὴν ὀνομασίαν ταύτην οἱ Πελασγοί. Ἀπολλ. β', 1, 1. κατ' Αἰσχ.

Ἱκετ. 266. ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Παλαίχθονος ἀκμάσας τρεῖς ἡλικίας ὕστερον καὶ βασιλεύσας εἰς τὸ Ἄργος ὅτε ἔφθασαν αὐτόθι ὁ Δαναὸς ἐξ Αἰγύπτου. — 2) Πελασγὸς ὁ δεύτερος, πατὴρ τοῦ Λίμωνος καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ, αὐτόχθων τὸ γένος. Διον. Ἁλ. α', 17. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1089. — 3) Πελασγὸς ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρέστορος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰάσου, ὅστις ἔκτισε πρῶτος τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Παρράσιαν, διδάξας τοὺς ἐγχωρίους τὴν κατασκευὴν τῶν οἰκιῶν καὶ λοιπὴν κοινωνικὴν περιποίησιν, βασιλεύσας αὐτόθι εἰκοσιπέντε χρόνους. Στέφ. Βυζ. — 4) Ἕτερος Πελασγὸς ἀναφέρεται υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ὁ κτίσας εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἐν ναῷ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ὕστερον τῆς Πελασγίδος Δήμητρος ἐν Ἄργει. Παυσ. β', 22. Τζέτζ. μύθ. 224.

Πελασγός, ποιητικ. ἀντὶ Πελασγικός. Εὐρ. Ἡρακλ. 317.

Πελεθρόνιον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Στράβ. πίθαν. ἀπὸ τοῦ Πελεθρονίου κληθεῖσα βασιλέως τῶν Λαπίθων. Τζέτζ. μύθ. 274.

Πελειάδες, αἱ, Ἑνικ. Πελειάς (περιστερά). Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως αἱ χρησμοδοτοῦσαι ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Σοφ. Τραχ. 172. παρβλ. Νον. Διον. γ', 286. κατ' ἄλλους δὲ λαμβάνεται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς ἐννοίας, ἴδε Ἡροδ. 2, 57. — 2) ποιητικ. ἀντὶ Πλειάδες. Πινδ.

Πελέδονες, οἱ. Μικρός τις λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς χώρας τῶν Πελτιβήρων καὶ ἔχοντες κατὰ Πτολ. τρεῖς μόνον πόλεις.

Πελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πυλαντοῦς ἐκ Μεγάρων καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Πανδίονος. Ἀπολλ. γ', 15, 5. κατὰ Παυσ. ὀρθογρ. Πυλία.

Πελίας, ου, ὁ, Ἰων. Πελίης (ῑ). Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυρούς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως καὶ γυναικὸς τοῦ Κρηθέως, ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως καὶ τοῦ Αἴσονος, ὅστις διώξας αὐτοὺς ἐκ τοῦ πατρικοῦ θρόνου κατέστη βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολλ. α', 9, 9. καθ' Ὁμ. Ὀδ. Λ, 25. ὑπῆρχον οὗτος προσφιλὴς τῶν Θεῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξιβίαν θυγατέρα τοῦ Βίαντος ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πεισιδίκην, Πελοπίαν, Ἱπποθόην καὶ Ἀλκεστιν, αἵτινες καὶ Πελιάδες ἐκαλοῦντο. Φοβούμενος δὲ ὁ Πελίας μήπως ὁ Ἰάσων ἀνεψιὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Αἴσονος ἀφαιρέσῃ μετὰ ταῦτα τὸν θρόνον ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Κολχίδα διὰ ν' ἁρπάσῃ αὐτόθεν τὸ χρυσοῦν δέρας ἐλπίζων ὅτι οὕτω θέλει ἀφανισθῆ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπιστρέψας ὁ Ἰάσων εὐτυχῶς εἰς τὴν Ἰωλκὸν ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Μηδείας νὰ φονεύσῃ τὸν Πελίαν, τὸν ὁποῖον αἱ ἴδιαι αὐτοῦ θυγατέρες κατεμέλισαν πεισθεῖσαι εἰς τὴν ἀπατηλὴν ὑπόσχεσιν τῆς φαρμακίδος ταύτης ὅτι θέλει ἀνανεώσει αὐτὸν πάλιν. Μετὰ τὸν θάνατον, τοῦ Πελίου ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Ἰωλκὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄκαστος διώξας ἐκεῖθεν τὸν Ἰάσονα μετὰ τῆς Μηδείας. Ἀπολλ. Διοδ. Σικ. δ', 51.

Πελεάς, άδος, ἡ (υυν). Τοῦ Πελίου ἢ εἰς τὸν Πελίαν ἀνήκων, αἱ Πελιάδες κόραι, αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου, Εὐρ. Μηδ. 9.

Πελίναιον, ἔρος, τό, = Πελληναῖον.

Πέλινα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἑστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ Πέλινναιος. Στέφ. Βυζ. Πελιναῖον, τό· Πινδ. Πυθ. 10, 5. Στράβ. καὶ, ἡ Πέλινα, Ἀρριαν. ὁ, 7.

Πέλλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας, κατὰ Πτολ. ἐπὶ τῆς Ἠμαθίας χώρας κειμένη, πατρὶς καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διαμείνασα ἐπὶ πολὺν χρόνον μητρόπολις τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου καὶ τῆς μετὰ ταῦτα τρίτης Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας· τανῦν Πλλα. Ἡροδτ. 7, 123. — ὅθεν, Πελλαῖος, αία, αῖον, τῆς Πέλλας ἢ ἐκ τῆς Πέλλας ὤν. Καλλιμ. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο πράτερον ἡ ἐν Σ[illegible] πόλις Ἀπάμεια κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. Στράβ. Mannert. Γεωγρ. VI, 463.

Πελλάνα, ἡ, Ἀττικ. Πελλήνη. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη ἀρκτικοῖς τῆς Σπάρτης καὶ νοτειοδυτικῶς τῆς Βελεμίνης, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριψε χρόνον τινὰ ὁ Τυνδάρεως ὅτε ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἱπποκόωντος· ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παυσανίου εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια. Παυσ. γ', 21, 2. Πέλλανα τά, Στράβ. τὴν ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος καλεῖ χωρίον θέτων αὐτὸ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ μὲ τὸ νὰ ἔκειτο ἐπὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, καὶ, Πελλήνη, ἡ. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 5. Πολύβ. — 2) Δωρικ. ἀντὶ Πελλήνη, ὅπερ ὅρα.

Πελληναῖον, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Χίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἐπίσημος ναὸς τοῦ Διός καὶ λατομεῖα μαρμάρου. Διον. Περ. 535. ἔτι καὶ Πελιναῖον.

Πέλλην, ηνος, ὁ. Τίς τοῦ Φόρβαντος καὶ ἔκγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Πελλήνη. Παυσ. ζ', 26.

Πελλήνη, ἡ, Δωρικ. Πελλάνα. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Αἰγείρας, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἕτερος τῆς Ἀθηνᾶς ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ κατεσκευασμένον μὲ πολλὴν χάριν καὶ τέχνην· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἡ Πελλήνη ἔρημον φρούριον μὲ μίαν μικρὰν κώμην. Ὁμ. Ἰλ. Β, 574. Πινδ. Ὀλ. γ, 156. Ἀριστοφ. Λυσ. 995. τανῦν χωρίον. Δοῦχα λεγόμενον. — 2) = Πελλάνα, ἡ, πόλις τῆς Λακωνίας. — ὅθεν, Πελληνεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῆς Πελλήνης. Θουκ. καὶ Πελληνικός, ή, όν, τῆς Πελλήνης ἢ ἐκ τῆς Πελλήνης ὤν, Πελληνικαὶ χλαῖναι. Στράβ.

Πελληνία, ἡ, καὶ Πελληνίς. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐν Πελλήνῃ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τῆς ὁποίας τὸ εἴδωλον ἐλέγετο ὅτι ἐπροξένει δυστυχίας εἰς τὴν χώραν ὁσάκις ἐνεφανίζετο. Πλουτ. Ἄρατ. 11.

Πέλλης, ου, ὁ, Πάππος τοῦ Ἀστερίου καὶ Ἀμφίονος, πατὴρ τοῦ Ἑπερμείου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 177.

Πέλλενα, ἡ, ἴδε Πέλληνα.

Πελλήνα, ἡ, Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 326. Ἀπολλόδ. α, 9, 10. — 2) = Πελοπία.

Πελοπηϊάδης, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Πελοπιάδης. Πινδ. Θεοκρτ.

Πελοπηΐς, ίδος, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Πελοπίς, προσυπακμ. γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Πέλοπος = Πελοπόννησος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1570. καὶ ἄνευ τοῦ γαῖα, παρὰ Καλλιμ. εἰς Δήλ. 72.

Πελοπηΐος, ηΐα, ηΐον, ποιητκ. ἀντὶ Πελοπιακός. Τοῦ Πέλοπος ἢ ἐκ τοῦ Πέλοπος ὤν. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πελοπία, ἡ, Μήτηρ τοῦ Κύκνου γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεος. Ἀπολλόδ. β', 7, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὕτη μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολλόδ. β', 5, 6. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Θυέστου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴγισθον, σφαγεῖσα Ἰδιοχείρως ὅτε ἐπληροφορήθη ὅτι ἠτιμάσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός της. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 42. καὶ Πελοπεία, παρὰ Λουκ.

Πελοπίδας, ου, ὁ (ῑ) κυρ. πατρωνυμ. Ὁνομ. Δωρκ. ἀντὶ Πελοπιάδης. — 2) Περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Ἱπποκλέους γεννηθεὶς ἐκ μιᾶς ἐπισήμου καὶ πλουσίας οἰκίας τῶν Θηβῶν, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμεινώνδα ὑπὲρ τῆς δόξης τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἀνὴρ ἐξόχου καὶ εὐγενοῦς χαρακτῆρος. Διωχθεὶς μετ' ἄλλων Θηβαίων ἐκ τῆς πατρίδος του ὅτε οἱ Σπαρτιᾶται εἰσέβαλον δυναστικῶς εἰς αὐτήν, κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπ' ὅπου μετ' οὐ πολὺ ὁρμήσας βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἔμβας ἐν καιρῷ νυκτὸς μετ' ἄλλων δώδεκα συνωμοτῶν εἰς τὰς Θήβας ἐφόνευσε τοὺς τυράννους καὶ ἐξέβαλε τὴν Σπαρτιατικὴν φρουρὰν ἥτις κατεῖχε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν· ἡ γενναία καὶ εὐτυχὴς αὕτη ἐπιχείρησις τοῦ Πελοπίδου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐφεξῆς πολέμους τῆς Σπάρτης μετὰ τῶν Θηβῶν, ἐξ οὗ διὰ τῶν ὁποίων οἱ Θηβαῖοι ἤφθασαν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ ὑπεροχῆς των, εἰς τὴν ὁποίαν συνετέλεσε μεγάλως ἡ φρόνησις καὶ στρατηγικὴ ἐμπειρία τοῦ γενναίου τούτου πολίτου, ὅστις πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ὁδηγῶν τὸν ἱερὸν λόχον τῶν τριακοσίων, διεσπάσασε τὴν φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων, ὕστερον δὲ συνεστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδα εἰς τὴν Πελοπόνησον παρευρέθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Σπάρτης εἰσβολήν. Εἰς τὰς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ ἐκστρατείας του μάδαχίμησαν ἐπίσης κατεκτήσας τὰς αὐτόθι ἐπισυμβάσας σχέσεις καὶ ἀποκαταστήσας εἰς θρόνον τῆς Μακεδονίας τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Ἀμύντα Ἀλέξανδρον τὸν δεύτερον· τελευταῖον προσκαλούμενος ἐκ νέου ὑπὸ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ λαῶν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς δυναστείας τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἀλεξάνδρου καὶ πολεμῶν αὐτόθι ἐθανατώθη εἰς μίαν συμπλοκὴν· οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλοις ἐγείραντες εἰς ἀνάμνησιν τῆς δόξης του χαλκοῦς ἀνδριάντας. Πλούτρ. Ξενοφ. Ἑλλ.

Πελοπιδίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἔτι δὲ καὶ ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης. Αἰσχ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 964.

Πελόπιος, ία, ιον. Τοῦ Πέλοπος ἢ εἰς τὸν Πέλοπα ἀνήκων· ἡ Πελοπία χώρα = Πελοπόννησος. Εὐριπ.

Πελοπίς, ίδος, ἡ. Μιαιτρ. θηλ. τύπ. τοῦ Πελόπιος.

Πελοπόννασος, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Πελοπόννησος. Πινδ. Θουκ. ε', 77. — ὅθεν Πελοπονασιωτί, ἐπίρρ. κατὰ Πελοποννησιακὴν διάλεκτον Θεοκρ.

Πελοποννησιακός, ή, όν. Τῆς Πελοποννήσου ἢ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀνήκων. Πλάτ.

Πελοποννήσιος, ία, ιον. Τῆς Πελοποννήσου ἢ ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὤν· καὶ Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικος τῆς Πελοποννήσου. Ἡροδ.

Πελοπόννησος, ἡ, Peloponnesus, Ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἑλλάδος κειμένη μεγάλη χερσόνησος, ὁριζομένη σχεδιαστικῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὁμωνύμου ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μεσημβρινῶς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἔχουσα κατὰ Πολύβ. τετρακισχιλίους σταδίους περίμετρον. Ἐκαλεῖτο δὲ ἀνέκαθεν ἡ χώρα αὕτη Αἰγιάλεια, Ἀπία, Ἰναχία, Πελασγία. Ἄρτιος καὶ τελευταῖον Πελοπόννησος ἀπὸ τοῦ Πέλοπος υἱοῦ τοῦ Ταντάλου, ὅστις ἔφυγεν ἐντεῦθεν μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Φρυγίας τρεῖς γενεὰς πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατακτήσας τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δυνάμεώς του, τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐπεκράτησε συνηθέστερον εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους. Ἡροδτ. 8, 73. Θουκ. ε'. Πολύβ. Ἐδιαιρεῖτο ὅλη ἡ Πελοπόννησος τὸ πάλαι εἰς ὀκτὼ ἐπαρχίας αἵτινες συνίσταντο ἰδίας καὶ ἀνεξαρτήτους ἀπ' ἀλλήλων πολιτείας, εἰς τὴν Δακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἀρκαδίαν, Ἀχαΐαν, Σικυωνίαν, Ἀργολίδα καὶ Κορινθίαν. Αἱ ἀρχαιότατοι δὲ λαοὶ τῆς Πελοποννήσου ἀναφέρονται οἱ Αὐτόχθονες, ζῶντες βίον ἀγριον καὶ ἄνευ πολιτικῆς συστάσεως, μετὰ τῶν ὁποίων συναριθμοῦνται οἱ Καύκωνες, Δέλεγες καὶ ἐφεξῆς οἱ Πελασγοί Στράβ. ἐξ Ἑκαταίου· ὁ Ἡροδ. 8, 73. ἀναφέρει τοὺς Ἀρκάδας καὶ Ἡνιοχίους ὡς ὄντας αὐτόχθονας λαοὺς τῆς Πελοποννήσου. Ἀκολούθως παρίστανται αἱ ξένοι λαοί οἵτινες ἐσυστήθησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ Δαναοί, ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δαναοῦ ἐξ Αἰγύπτου καὶ κατοικήσαντες περὶ τὰ παράλια μέρη τῆς Ἀργολίδος, οἱ Ἀχαιοὶ ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἀρκτῴας Ἑλλάδος εἰς τὴν Πελοπόννησον κυριεύσαντες τὴν πλείστην αὐτῆς χώραν ἐκτὸς τῆς Ἀρκαδίας καὶ τελευταῖον οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες καὶ οὗτοι μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος καὶ συστήσαντες ἐνταῦθα ἰδίαν βασίλειαν τὸ τῆς Λακεδαίμονος, τῆς Μεσσηνίας, τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Κορίνθου· συγχρόνως δὲ μετὰ τῶν Δωριέων εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ οἱ Αἰτωλοὶ συστήσαντες ὕστερον ἰδίον βασίλειον περὶ τὰ δυτικὰ αὐτῆς παραθαλάσσια· — παρβλ. Mannert. Γεωγρ. Ἑλλάδ. σελ. 351. — ταύτην Πελοπόννησος κοινότερ. Μωρέας, σχηματίζουσα ἓν μέγα μέρος τοῦ νέου βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Πέλοψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ταντάλου βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Διώνης θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος ἢ κατ' ἄλλους τῆς Εὐρυανάσσης, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴλου βασιλέως τῆς Τροίας ἐκ τῆς Φρυγίας ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τὸν Οἰνόμαον βασιλέα τῆς Ἠλιδος, τὸν ὁποῖον νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἱπποδαμείας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν περίφημον Ἱπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τούτου ὁμοῦ μὲ τὸ βασίλειον τῆς Ἠλιδος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐθύσησε πρῶτος τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ διὰ τῆς αὐξηθείσης ὑπεροχῆς καὶ πλούτου του ἐκάλεσεν ὅλην τὴν Χερσόνησον ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Πελοπόννησον· ἐκ τῆς Ἱπποδαμείας ἐγέννησεν ὁ Πέλοψ τὸν Ἀτρέα, Θυέστην, Χρύσιππον καὶ Ἱππαλκίμεον. Βασιλεύσας δὲ 59 χρόνους ἀπέθανε τιμηθεὶς εἰς ἐγχώριος ἥρως ὑπὸ τῶν Ἠλείων μὲ θείας τιμὰς καὶ θυσίας Πελόπεια καλουμένας. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 104. Παυσ. β', 22. Ἀπολλόδ. ὁ Λυδός, παρὰ Πινδ. ἄλλως ὁ Φρὺξ καλούμενος. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. ὁ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ πέλας καὶ ὄψ, διὰ τὸ ἐγγύθεν μόνον ὁρᾶν καὶ μὴ προεκεῖσε ἀφίειν δυστυχίαν θέλει προξενήσει εἰς ἑαυτὸν οἰκίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ πρεσβύτου φόνου τοῦ Μυρτίλου, παρβλ. Σοφ. Ἠλ. 508.

Πέλτας, οἱ, Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀπαμείας, ταύτην Πελετίς, Ξενοφ. Ἀνοβ. α', 2. Στράβ

Πέλωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν διατωδόντων Σπαρτιατῶν ἐν Θήβαις οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τῆς γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος δράκοντος. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1. Πέλωρος, παρὰ Παυσ.

Πελωριάς, άδος, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα. Ρόσσια, τὸ ἀρκτικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀπέναντι τῆς Ἰταλίας, ταύτην Φαρος τῆς Μεσσήνης, Pharo di Messina. Πολύβ. Στράβ. καὶ Πελωρίς, ίδος, ἡ Θουκ. Διον. Περ. 469.

Πέλωρος, ὁ. Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Ἀννίβα στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Σικελίᾳ Πέλωρον ἀκρωτήριον ὅπου λέγεται ὅτι ἔρριψεν αὐτὸν ὁ Ἀννίβας καὶ ἐκνέγη. Στράβ.

Πενελόπη, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Πηνελόπη. Ἀνθολ.

Πενέσται, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐργαζόμενοι καὶ γεωργοῦντες τοὺς ἀγροὺς τῶν κυρίων αὐτῶν, οἷς οἱ Εἵλωτες ἐν Σπάρτῃ, πιθαν. καταγόμενοι ἀνέκαθεν ἐξ Ἰλλυρίας τοὺς ὁποίους οἱ Θεσσαλοὶ ὑποτάξαντες εἶχον ἀεὶ ποτε ὡς ἀνδράποδα αὐτῶν. Ἀριστοτ. Σφηκ. 1264. — 2) Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Λυχνιτίδα λίμνην. Στέφ. Βυζ.

Πενθεσίλεια, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ὀτρήρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐλθοῦσα μ' ἓν στράτευμα γυναικῶν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ὅπου ἐπληγώθη θανατηφόρως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Κοΐντ. Σμυρν. Παυσ.

Πενθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαύης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου καὶ καταδιώκων τὰ Ὄργια αὐτοῦ, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, αἱ τινες ὀργιάζουσαι ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἀγριάν τι θηρίον· Ἀπολλόδ. γ', 5, 2. Αἰσχύλ.

Πενθίλος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἐριγόνης θυγατρὸς τοῦ Αἰγίσθου, ὅστις ἀφήσας τὸν πατρικὸν θρόνον ὅτα οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον μετέβη εἰς τὴν Θρᾴκην μὲ μίαν ἀποικίαν Αἰολέων. Στράβ. κ', Παυσ. γ', 18.

Πενθύλος, ὁ (ῡ). Στρατηγὸς τῶν Παφίων. Ἡροδτ.

Πεντάπολις, εως, ἡ. Ἠωρίως χώρα συνισταμένη ἐκ πέντε πόλεων, καὶ αἱ πέντε Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐκ τῶν ὁποίων συνίστατο ἡ χώρα τῶν Δωριέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμειρος, Κῶς, καὶ Κνίδος. Ἡροδτ. 1, 144. πρότερον δὲ ἑξάπολις καλουμένη. — 2) Πεντάπολις ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν Λιβύῃ, ἴδε Κυρήνη — Πτολ.

Πεντέλη, ἡ. Κώμη καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Πεντελήσιον, ἐν Πεντέλῃ καὶ Πεντελήθεν, ἐκ Πεντέλης. Πινδ. Παυσ. Πεντελεῖς, ή, όν. Τῆς Πεντέλης ἢ εἰς τὸν δῆμον Πεντέλην ἀνήκων· τὸ Πεντελικὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀττικῆς χώρας κείμενον πλησίον τῆς Πεντέλης, περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐξαίρετα λατομεῖα τοῦ μαρμάρου. Παυσ. ἡ Πεντελική, προσυπακμ. πέτρα. Στράβ.

Πεπάρηθος, ἡ (ᾰ). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀνήκουσα εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, κειμένη πλησίον τῆς Γαρουλίας μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον· ταύτην Σκόπελον. Ὁμ. Ἴλ. α', 32. Θουκ. — ὅθεν, Πεπαρήθιοι, οἱ κάτοικ. Δημ.

Περαία, ἡ. Χώρα τῆς Παλαιστίνης κειμένη πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀνατολικῶς, περιλαμβάνουσα ἓξ μικρὰς ἐπαρχίας, τὴν ἰδίως Περαίαν, Βαταναίαν, Γαυλωνιτίδα, Γαμαλιτικήν, Ἰτουραίαν καὶ Τραχωνίτιδα.

Περαιβία, ἡ, = Περραιβία.

Περαιβοί, οἱ, = Περραιβοί.

Περαιθῆς, ίδος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν· παρὰ Παυσ. η', 3. καλεῖται Ἀπεραθής.

Πέραιθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Περαιθής. Παυσ. η', 3.

Πέρατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἠλεκτρίας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, βασιλεύσας εἰς

τὴν Σκιωνὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του· τούτου παῖς ὑπῆρξεν ὁ Πλημναῖος. Παυσ. β', 5.

Περγαία, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πέργης ἐν Παμφυλίᾳ ὅπου ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναός αὐτῆς. Πομ. Μελ.

Περγαῖος, αία, αῖον· ἴδε Πέργη.

Περγαμηνός, ή, όν. Τῆς Περγάμου ἢ ἐκ τῆς πόλεως Περγάμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ οἶν· ἀξιαιρτ. ἡ Περγαμηνή, προσωπικμ. χάρτη, ὁ χάρτης τῆς Περγάμου, ἐπινοηθεὶς πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Γραμματικοῦ Κράτητος ἐκ Μαλλοῦ ἐν τῇ πόλει Περγάμῳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐμένους· καὶ Οὐσιασττκ. **Περγαμηνός**, ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου. Στράβ.

Περγαμίδης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου ἀκροπόλεως τῆς Τροίας. Ἀνθολ.

Περγάμιος, ία, ιον (– υυ). Τῆς Περγάμου ἢ εἰς τὴν Πέργαμον ἀνήκων· — ὅθεν, Περγαμία, ἡ, = Πέργαμος, ἀκρόπολις τῆς Τροίας, Ἰλιάδ.

Πέργαμον, τό. Ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, ἔνθα ὑπῆρχον ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 508. Ε, 446. ἢ Πέργαμος· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς καὶ πεζογράφοις τὸ Πέργαμον. Σοφ. Εὐρ. Ἡρακλ. 7, 43. καὶ πληθ. τὰ Πέργαμα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 552. Πλάτ. — ὅθεν, Περγάμιος, ὅπερ ὅρα. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ, χρηματίσασα ὕστερον καθέδρα τοῦ αὐτόθι Περγαμηνοῦ βασιλείου ἀπὸ τοῦ 283 ἕως 133 ἔτους πρὸ Χρ. καὶ περίφημος πρὸ παντὸς διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πλουσίαν βιβλιοθήκην συνισταμένην ἐκ 200,000 τόμων τὴν ὁποίαν ἐσύστησεν πρῶτον ὁ βασιλεὺς Εὐμένης, καὶ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Περγαμηνοῦ χάρτου τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος. Ἡ ἐπικράτεια τῆς Περγάμου ηὐξήθη ἀκολούθως διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων προσλαβοῦσα ὅλην τὴν Φρυγίαν, Μυσίαν, Λυκαονίαν, Λυδίαν, Ἰωνίαν καὶ ἓν μέρος τῆς Καρίας· ταῦτν Πέργαμος. Στράβ. ἡ Πέργαμος, παρὰ Ξενοφ. Ἀνοιχ. καὶ Ἡρωδν. ὅθεν Περγαμηνός, ὁ κάτοικ.

Πέργαμος, ἡ. Φρούριον τῆς Πιερείας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κείμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου· ταῦτν Περγαμάρ. Ἡρόδτ. 7, 112. — 2) = τὸ Πέργαμον, ὅπερ ὅρα.

Πέργαμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νεόπτολέμου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔκγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μεταβὰς ἐκ τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πέργαμον. Παυσ. α', 11.

Περγασή, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Περγασῆτι, ἐν Περγασῇ Ἀριστφ. Ἱππ. 321. καὶ Περγαστῆθεν, ἐκ Περγαστῆς.

Περγασίδης, ου, ὁ (– υυ –). Τίὸς τοῦ Περγάσου, ὁ Δηΐοιων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 535.

Πέργη, ἡ. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κάστρου ποταμοῦ σχηματίζοντος παρ' αὐτῇ ἕνα λιμένα· πλησίον ταύτης ἔκειτο ἐφ' ἑνὸς λόφου ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεε πολὺ πλῆθος ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων πρὸς λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης· Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 187. Στράβ. κατά τινας τὸ νῦν χωρίον Περγὶ καλούμενον. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. VII. σελ. 126. — ὅθεν, Περγαῖος, αία, αῖον, τῆς Πέργης ἢ εἰς τὴν Πέργην ἀνήκων, καὶ οὐσιαστκ. Περγαῖος, ὁ κάτοικ.

Περδίκκας, ου, ὁ, Ἰωνικ. **Περδίκκης**, ου. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἀπόγονος τοῦ Τημενοῦ ἐξ Ἄργους, Ἡρακλείδης τὸ γένος, ὁ συστήσας πρῶτον τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον περὶ τὸ 664 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 8, 139. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξεν οὗτος τέταρτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων μετὰ τὸν Κρανόν. — 2) Περδίκκας ὁ δεύτερος, ἀπόγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλεύων εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις ὢν ἀεί ποτε ἐχθρὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμει τὰς ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ἀποικίας αὐτῶν βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀρχέλαον. Θουκ. α', 57. — 3) Περδίκκας ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα καὶ ἀδελφὸς τοῦ μετὰ ταῦτα περιφήμου βασιλέως Φιλίππου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου· μετὰ μίαν δὲ ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν πολεμῶν κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν ἔτι ἀνήλικον αὐτοῦ παῖδα, Ἀμύνταν. — 4) Τίὸς τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, καὶ εἷς τῶν πρώτων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας, ἀδηγοῦν τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀναδειχθεὶς ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ στρατιωτῶν ὅτε ἐπολέμει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου. Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Πέρδιξ, ικος, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τάλου. Ἀπολλόδ. γ', 15, 9.

Περεγρῖνος Πρωτεύς, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικὸς περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἐκ Παρίου πόλεως τῆς Μυσίας, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τὸν ὁποῖον οὗτος παριστάνει ἕν τινι τῶν διαλόγων του, περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς ἐπιγραφομένῳ, ὡς γόητα, ψευδοφιλόσοφον καὶ δεισιδαίμονα Χριστιανόν, ὃς τις παριελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου οἰκειούμενος μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν μετέβη τελευταῖον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου θέλων νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς εἰς τὰ Ὀλύμπια συναθροισμένους Ἕλληνας διὰ τῆς παραδόξου τερατουργίας του, ἀνάψας μίαν μεγάλην πυρὰν ἔπεσε γυμνὸς εἰς αὐτὴν καὶ ἐκάη ἑκουσίως τὸ 168 ἔτος ἀπὸ Χρ. Λουκ.

Περεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδείκης θυγατρὸς τοῦ Κινύρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφάλου. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Παυσ.

Περίαλλα, ἡ. Ἱερεία τις τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. Ἡρόδτ.

Περίανδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κυψέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 512 πρὸ Χρ. βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν πραότητα καὶ φιλανθρωπίαν μιμούμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ, συστήσας μίαν βουλὴν ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀναψυχώσας μεγάλως τὸ ἐν αὐτῇ ἐμπόριον, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θεωρούμενος καὶ οὗτος εἰς τῶν ἑπτὰ τῆς Ἑλλάδος Σοφῶν· περὶ τὰ τέλη δὲ ἐπαρθεὶς ἀπὸ τὴν λαμπρότητα καὶ ὑπεροχὴν τῶν πράξεών του, ἐδόθη εἰς παντὸς εἴδους καταδυναστείας φερόμενος μὲ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, στερῶν αὐτοὺς τῶν κτημάτων καὶ ἐπιβαρύνων πολλοὺς μὲ ἐπιμόχθους ἐργασίας, φονεύσας εἰς μίαν παραφορά του καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σύζυγον Μέλισσαν καὶ διώξας ἐκ τῆς Κορίνθου καὶ τὸν υἱόν αὐτοῦ Λυκόφρονα· βασιλεύσας δὲ 44 ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 80 χρόνων· Ἡροδτ. 1, 20. 5, 92. Θουκ. ὁ Πλάτων δὲν ἀναφέρει τὸν Περίανδρον μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Πρωταγ. 343. Βίβ. — 2) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, πιθαν. σύγχρονος τοῦ προτέρου Περιάνδρου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 35.

Περίαπις, ιδος, ἡ (υυ – υ): Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολλόδ γ', 13, 8.

Περίβοια, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκεσταμενοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Πελάγονος ἠγεμόνος τῶν Παιόνων τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀξιοῦ. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 142. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ναυσίθοον. Ὅμ. Ὀδ. Η, 56. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἰπποδόου τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰνεὺς ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Ἀπολλόδ. α', 8, 4. Διοδ. Σικ. δ', 35. — 4) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Θόαντα, Ἀλήτην, Δαμάσιππον καὶ τὴν Πηνελόπην. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 5) Γυνὴ τοῦ Πολύβου βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἥτις ἀνέθρεψε τὸν παῖδα τοῦ Λαΐου καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Οἰδίποδα. Ἀπολλόδ. γ', 5, 7. — 6) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἀπολλόδ. γ', 12, 7. Παυσ. παρὰ Πινδ. καὶ Σοφ. καλεῖται αὕτη Ἐρίβοια θυγάτηρ τοῦ Πορθάονος.

Περιγούνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λητοῦ Σίγιδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰαξον, ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν γυναῖκα εἰς τὸν Δηϊονέα υἱὸν τοῦ Εὐρύτου. Πλούτ. Θησ. 4.

Περιήρης, ους, ὁ, Ἀττικ. ην. Τίὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, κατ' ἄλλους τοῦ Κυνόρτα, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Γοργοφόνην θυγατέρα τοῦ Περσέως ἐγέννησε τὸν Ἀφαρέα καὶ Λεύκιππον. Ἀπολλόδ. α', 4, 5. — 2) Ἡνίοχος τοῦ Μενοικέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὁ πληγώσας θανατηφόρως τὸν βασιλέα τῆς Ὀγχηστοῦ Κλύμενον. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. — 3) Πατὴρ τοῦ Βώρου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 171. — 4) Πολίτης τις ἐκ Κύμης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. Ϛ', 4.

Περιθοῖδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, ἐκλήθη δὲ οὕτοι ἀπὸ τοῦ ἥρωος Πειριθόου φίλου τοῦ Θησέως. Στεφ. Βυζ. Λουκ.

Περίθοος, ὁ, = Πειρίθοος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1594.

Περικλείδας, α, ὁ· Ἀττικ. **Περικλείδης**, ου. Λακεδαιμόνιός τις καμφθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Εἰλωτων. Ἀριστφ. Λυσ. 1140. Θουκ. δ', 119.

Περικλῆς, συνηρμ. **Περικλῆ**, έους, ὁ. Τίὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ξανθίππου καὶ τῆς Ἀγαρίστης θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους, εἰς τῶν μεγαλητέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξ οἰκίας ἐπιφανοῦς καὶ πλουσίας τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς καὶ διδαχθεὶς αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου, τὴν δὲ πολιτικὴν παρὰ τοῦ Δάμωνος. Προικισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ ἐξοχον εὐφυΐαν νοός, μὲ δεινὴν εὐγλωττίαν καὶ μὲ ὅλας ἐκείνας τὰς ἀρετὰς αἵτινες μόναι δύνανται νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ταχεῖαν αὔξησιν καὶ δόξαν ἑνὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς γεννηθέντος εἰς ἐλευθέραν καὶ δημοκρατουμένην κοινωνίαν, εἴλκυσε προϊμως ἤδη τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, οἵτινες ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτὸν μὲ πλήρη ἀφοσίωσιν τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν των κοινῶν πραγμάτων, χειραγωγούμενοι διὰ τῆς καταπειστικῆς ῥητορείας του εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς πράξεις καὶ συμφέροντα. Χορηγῶν δὲ ὁ Περικλῆς μεγάλα δικαιώματα εἰς τὸν λαὸν διὰ τῆς ἀνατροπῆς πολλῶν ἀρχαίων καθεστώτων τῆς πολιτείας καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἀκυρώσεως τινῶν συνετῶν διατάξεων τοῦ Σόλωνος, ἤξιουν νὰ διατηρῇ ἀείποτε τὴν ἐνιέρειαν καὶ ἀπόλυτον ἐκείνην δύναμιν τὴν ὁποίαν ἅπαξ προσεποιήθη διὰ τοῦ γαυναίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματός του· καὶ ἀπροσπάθη πρὸ πάντων νὰ εἰσάξῃ εἰς τὴν πόλιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα καὶ τὰς ἀπολαύσεις ὅσαι ἀπέβλεπον ἀμέσως εἰς τὴν κοινὴν τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν συμπολιτῶν του, ἐγείρων διὰ τῶν χρημάτων τοῦ κοινοῦ ταμείου ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς πρὸς τιμὴν τῶν Θεῶν, θέατρα, γυμνάσια καὶ ἄλλας πολυτελεῖς οἰκοδομὰς καὶ προσκαλῶν πανταχόθεν εἰς τὰς Ἀθήνας τοὺς πλέον πεπαιδευμένους τῶν συγχρόνων του ἄνδρας καὶ τοὺς ἀρίστους τεχνίτας τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ ἐπιδείξῃ ἕκαστος τὴν εἰς τὸ εἶδός του ὑπεροχήν· δι' ἐπιστασίας αὐτοῦ εἰτίσθη ἐπὶ τῶν χρόνων του ὁ περίφημος ἐν Ἀκροπόλει ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Παρθενῶν καλούμενος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠγέρθη καὶ τὸ πολυτελὲς ἐκ χρυσοῦ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ ἐξοχου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, ἔτι τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, τὸ Ὠδεῖον καὶ ἄλλα μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα διὰ τῶν ὁποίων αἱ Ἀθῆναι ὑπερεῖχον μα-

τεξύ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων. Ὁ μόνος δὲ καὶ κύριος σκοπὸς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ὑπῆρχεν ἡ αὔξησις τῆς πολιτικῆς δυνάμεως καὶ δόξης τῆς πατρίδος τον ὑπέρ πᾶσαν ἄλλην τότε ὑπάρχουσαν δύναμιν τῶν Ἑλλήνων, ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ αὐτὴν κέντρον καὶ ὁστίαν τοῦ πολιτισμοῦ ὅλων τῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, δι' ὃ καὶ ἐζήτησε νὰ ἑνώσῃ διὰ στενοῦ δεσμοῦ πολλὰς πόλεις καὶ νήσους μὲ τὰς Ἀθήνας ὑποβίλλων αὐτὰς εἰς μίαν κοινὴν πολιτείαν ἔχουσαν ἀρχηγὸν καὶ πρωτεύουσαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλ' ἡ ἐπιχείρησίς του αὕτη διήγειρε τὴν προτοχὴν τῆς ἀντιζήλου Σπάρτης καὶ ἔγινεν αἰτία τοῦ ἐφεξῆς πολυχρονίου καὶ φθοροποιοῦ πολέμου τῶν Δακεδαιμονίων μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον ὁ Περικλῆς ἐπροσπάθει νὰ ὑποθάλψῃ ἀποτρέπων τοὺς συμπολίτας του ἀπὸ τὸ νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀντικπάλων των Σπαρτιατῶν. Ἡ συμβᾶσα ἀν' Ἀθήναις λοιμώδης νόσος περὶ τὸν δεύτερον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀφήρπασε τὸν μεγαν τοῦτον ἄνδρα διὰ τοῦ θανάτου ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατηγικῶν καὶ πολιτικῶν του ἀγώνων τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ. 429 πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐνυβέρνησε μόνος 16 ὁλόκληρα ἔτη τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα μὲ κοινὴν τῶν Ἀθηναίων συγκατάθεσιν καὶ ἀφοσίωσιν, διὸ καὶ ἐθρήνησεν αὐτὸν παρῶν ὅλη ἡ πολις· ἐκ τῆς γυναικός αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ξάνθιππον καὶ Πάραλον, οἵτινες ἀπέθανον ἤδη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ἡροδτ. 6, 131. Ἀριστφ. Ἱππ. 284. Θουκ. β', 65. Πλουτρ. Περικλ. — 3) Τὸς νόθος τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, καταδικασθεὶς καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του. Ξενφ. Ἑλ. (Λίτκ. Περικλέα, παρὰ τοῖς ὕστερ. Περικλῆν· παραβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμ. §. 56, 2, 7.)

Περικλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φέρης τὸν Ἀδμητον· Ὑγίν. μύθ. 14. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Κλυμένη καὶ ἦν θυγάτηρ τοῦ Μινύου. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μινύου μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φύλακος τὸν Ἴφικλον. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Περικλύμενος, ὁ (ῡ). Τὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις ἔλαβεν παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς πλάττεται, τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφάς, ὕστερον δὲ ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν. Ὁμ. Ὀδ. Α, 286. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 156. — 2) Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, φονεύσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον τὸν Παρθενοπαῖον. Εὐρ. Φοιν. 1153. Ἀπολδρ. β', 6, 8.

Περικτιόνη, ἡ. Μία τῶν σοφῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, κατ' Ἀριστοτ. συγγράψασα ἓν βιβλίον περὶ σοφίας, τοῦ ὁποίου εὕρηνται ἀποσπάσματά τινα παρὰ Στοβαίῳ, Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ.

Περίλαος, Ἰωνικ. Περίλεως, ὁ. Τὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, ὁ κατηγορήσας τὸν Ὀρέστην εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλυταιμνήστρας. Περίλαος, παρὰ Παυσ. η', 34. Περίλεως, Ἀπολδρ. γ', 10. — 2) Τὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σκαμίας θυγατρὸς τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Παυσ. η', 4. — 3) Σικυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡροδτ. 9, 103. — 4) Μεγαρεύς τις φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὅστις ἠθέλησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Δημ. Στεφ. σελ. 242. Περίλλος, Ἀρποκρ. — 5) Τεχνίτης ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον τῶν Ἀκραγαντίνων Φάλαριν κατεσκεύασε μίαν χάλκινον βοῦν, ἐντὸς τῆς ὁποίας κλεισμένοι ὅσους ὁ τύραννος οὗτος ἤθελε νὰ βασανίζῃ καὶ καιόμενοι ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐξέφερον γοεραὶ φωναὶ ὁμοίας μὲ τὰς τῶν μυκωμένων βοῶν πρὸς ἀντιμοιβὴν τῆς ἐπινοίας του ταύτης ἐτέθη πρῶτος ὁ Περίλαος εἰς τὴν κατασκευασθεῖσαν βοῦν καὶ ὀκαὴ δὲ ἐπιταγῆς τοῦ τυράννου. Λουκ. Φαλαρ. 1. ἔτι δὲ Περίλλος. Ἀνδοκ. Διοδῡρ. Σικ.

Περίλεως, ὁ, = Περίλαος. Ἡροδτ. Ἀπολδρ.

Περιμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λίδλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχελῷος ἐγέννησε τὸν Ἱπποδάμαντα καὶ Ὀρέστην. Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κυρυσθένους φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· Ἀπολδρ. β', 8, 1. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ γυνὴ τοῦ Λικυμνίου, μήτηρ τοῦ Οἰωνοῦ. Ἀπολδρ. α', 4, 6. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φοίνιξ ἐγέννησε τὴν Ἀστυπαλαίαν καὶ Εὐρώπην. Παυσ. η', 4.

Περιμήδης, ους, ὁ. Ἑταῖρος τοῦ Ὀδυσσέως συνοδεύσας αὐτὸν εἰς τὴν ᾅδου κατάβασίν του· Ὁμ. Ὀδ. Λ, 23. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρευρέθηταν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Περιμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀντίων ἐγέννησε τὸν Ἰξίονα. Διοδ. Σικ. δ', 71. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδμήτου γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἄργου τὸν Μάγνητα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία χώρα. Ἀντ. Λιβ.

Πέριμος, ὁ. Τὸς τοῦ Μέγητος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 695.

Πέρινθος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπίσημος τὸ πάλαι κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ἡράκλεια κληθεῖσα. Ἡροδτ. 4, 90. Ξενφ. — ὁ ἐν, Περίνθιος, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Περιπατητικός, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου ἢ τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς ὤν. Λουκ.

Περίπατος, ὁ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ σχολὴ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστοτέλους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Λυκεῖον, ὅπου οὗτος συνήθως ἐδίδασκε περιπατῶν, — ὅθεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, = Περιπατητικοί. Λουκ.

Περιπόλιον, τό. Φρούριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἄληκος ποταμοῦ πλησίον τοῦ Ῥηγίου. Θουκ. γ', 99.

Περισσάνης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλλιάνδης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἡλέκτρας. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Περίφας, αντος, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γόργης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταίας. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Τὸς τοῦ Ὀγχηστοῦ, εἷς τῶν ἀνδρείων Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν· Ὁμ. Ἰλ. Γ, 842. — 3) Τὸς τοῦ Ἐπύτου κήρυξ τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 327. — 4) Τὸς τοῦ Οἰνέως φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Κουρήτων μάχην. Ἀντ. Λιβ. 2. — 5) Αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, κτίσας ἐκεῖ ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀετόν. Ἀντ. Λιβ. 6. Ὀβιδ.

Περιφήτης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀντικλείας ἐπικληθεὶς Κορυνήτης, περιβόητος λῃστὴς καὶ κακοῦργος διατρίβων εἰς τὰ περὶ τὴν Κηΐδαυρον μέρη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ φονεύων ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας μὲ τὴν κορύνην του, ἕως οὗ τελευταῖον ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Θησεὺς ὅτε μετέβαινεν ἐκ τῆς Τροιζήνος εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸν ἐφόνευσε. Ἀπολδρ. γ', 16. 1. Παυσ. — 2) Τὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639.

Πέρκαλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κείλωνος καὶ γυνὴ τοῦ Δαμαράτου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 6, 65.

Περκώπη, ἡ, = Περκώτη.

Περκώσιος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Περκώτης ἐν Μυσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 837.

Περκώτη, ἡ. Πόλις τῆς Μεγρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 229. Ἡροδτ. 5, 117. παρὰ τοῖς ὕστερον Περκώπη, ἡ. Ξενφ. Ἑλ. α', 1, 26. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἔτι ἐσώζετο ἡ πόλις αὕτη, πλησίον δὲ τοῦ Παρίου ἔκειτο ἓν χωρίον Παλαιπερκώτη καλούμενον.

Περμησός καὶ Περμησσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐκδιδόμενος μὲ τὸν Ὀλμειὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην· δὶ ἑνὸς σ παρ' Ἡσ. Θεογ. 5, 66. Στράβ. καὶ Παυσ.

Περραιβία, ἡ, Ἰωνικ. Περαιβία. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀτραχοῦ καὶ Εὐραλίου ποταμοῦ. Πολύβ. Στράβ. δὶ ἑνὸς ρ παρὰ Θουκ. δ', 78.

Περραιβίς, ίδος, ἡ. Τῆς Περραιβίας ἢ ἐκ τῆς Περραιβίας χώρας οὖσα. Στρβ.

Περραιβοί, οἱ· καὶ Περαιβοί. Λαὸς τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες τὸ πρῶτον περὶ τὰ παραθαλάσσια μέρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὕστερον ὑπὸ τῶν Δαπίδων ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὸ ὄρος Πίνδον πλησίον τῶν Ἀθαμάνων καὶ Δολόπων ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὸ μέρος τῆς χώρας ταύτης Περραιβίαν· δὶ ἑνὸς ρ, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 749. καὶ Ἡροδτ. διὰ ρρ παρὰ Πολύβ. καὶ Στρβ.

Πέρσαι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἰδίως Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 1, 125.

Περσαῖος, ὁ, = Πέρσης Πατὴρ τῆι Ἑκάτης. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 24. — 2) Κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐκ Κιτίου, ὕστερον δὲ διδαχθεὶς παρ' αὐτῷ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν καὶ λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθε πρὸς τὸν Ἀντίγονον τὸν Γοναταν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδεωρίσθη ἡγεμὼν τῆς Ἀκροκορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ· διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα τοῦ Περσαίου τούτου ἀναφέρονται παρὰ Διογ. Λαερτ. ζ', 6, 9. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17.

Περσαίπολις καὶ Περσέπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία ἐν Ἀσίᾳ, μητρόπολις τοῦ Περσικοῦ βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Περσίας ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, ἔχουσα τὸ πάλαι περίφημα καὶ ἐχυρὰ βασιλικὰ παλάτια περιεχόμενα ὑφ' ἑνὸς τριπλοῦ τείχους, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο μεγάλοι καὶ πολύτιμοι θησαυροί· τὴν πόλιν ταύτην ἐπέτρεψεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τοὺς στρατιώτας του νὰ λαφυραγωγήσωσιν ὅτε ὑπέταξε τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον, κατακαύσας καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ παλάτια· ταῦτν ἀρείπια Τσχιλμιναρ ἤτοι 40 στῆλαι καλούμενα. Στράβ. Διοδῡρ. Σικ. ιζ', 70. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Πέρσας, Δωρικ. ἀντὶ Πέρσης.

Περσείδης, ου, ὁ. Τὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως. Πλουτ. οἱ Περσεῖδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἥρωος Περσέως ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. α', 9. — 2) Γενεάτις ἐν Περσίᾳ τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 1, 125.

Περσεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Περσέως ἢ ἐκ τοῦ Περσέως ὤν. Εὐριπ.

Περσέος σκοπιή, ἡ· ἴδε Περσέως.

Περσέπτολις, εως, ὁ. Τὸς τοῦ Τηλεμάχου τὸν ὁποῖον κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Νέστορος Πολυκάστης, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Ναυσικάας θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου. Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Π, 120.

Περσεύς, έως, Ἰωνικ. έος, καὶ Ἐπικ. ῆος, ὁ. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου βασιλέως τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἀποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ὡς λέγεται κλεισθεὶς ἔτι βρέφος ὢν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἓν κιβώτιον καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πάππου του, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Σέριφον ὅπου ἀνέθρεψαν αὐτὸν ὁ Δίκτυς καὶ Πολυδέκτης. Ἀπολδρ. β', 4, 1. Αὐξηθεὶς δὲ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὁ Περσεὺς ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλεύοντος Πολυδέκτου, ὅστις ἤθελε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν διὰ τὸν πρὸς τὴν Δανάην ἔρωτά του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς φοβερᾶς Γοργόνος Μεδούσης· βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἠδυνήθη ὁ Περσεὺς νὰ νικήσῃ τὸ τέρας τοῦτο

καὶ νὰ λάβῃ τὴν τρομερὰν ἀκείνην κεφαλὴν· διὰ τῆς ὁποίας ἐπιστρέφων ἀπήλαξε τὴν νέαν Ἀνδρομέδαν θυγατέρα τοῦ Κηφέως ἀπὸ τὰ δεσμά, μεταμορφώσας εἰς λίθον τὸν θαλάσσιον δράκοντα εἰς τὸν ὁποῖον αὗτη εἶχε ἀκτεθῆ πρὸς βορὰν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πέρσην, Ἀλκαῖον, Ἠλεκτρυόνα, Σθένελον, Μήστορα καὶ τὴν Γοργοφόνην. Ἀπολλ. β', 4, 5. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 320. Ἐπιστρέψας δὲ ὁ Περσεὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἠλευθέρωσε πρῶτον τὴν μητέρα αὐτοῦ Δανάην ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐραστοῦ της Πολυδέκτου, μεταμορφώσας αὐτὸν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης ὁμοῦ μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν μαχομένους Σεριφίους, ἀκολούθως ἐλθὼν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς ζήτησιν τοῦ πάππου του Ἀκρισίου καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὸν μετέβη εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Λάρισσαν, ὅπου εἶχεν καταφύγει καὶ ὁ Ἀκρίσιος φοβούμενος τὴν πλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ. ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ παιδός τῆς θυγατρός του Δανάης· ἐνταῦθα ῥίπτων τὸν δίσκον ὁ Περσεὺς εἰς τοὺς τότε πανηγυρίζομένους ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ βασιλέως τῶν Λαρισσαίων, ἐφόνευσε μὴ εἰδὼς τὸν πάππον του Ἀκρίσιον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὡς κληρονομίαν τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους καὶ φοβούμενος νὰ διαμείνῃ ἐν αὐτῷ διὰ τὸν πραχθέντα φόνον του, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Μεγαπένθην υἱὸν τοῦ Προίτου λαβὼν ἀντὶ τούτου τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνθος μὲ τὰς πόλεις Μίδεαν καὶ Μυκήνας τὰς ὁποίας ὠχύρωσεν οὗτος μὲ τείχη. Ἀπολλ. β', 4, 4. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 154. τοῦ Περσέως τούτου ἀπόγονος ὑπῆρξε καὶ ὁ περίφημος Ἡρακλῆς· ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυετο ἐν Ἀργολίδι μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν. Παυσ. β', 18. κατ' ἄλλους δὲ μετετέθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἐρατοσθ. — 2) Τίς τοῦ Νέστορος καὶ της Ἀναξιβίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολλ. — 3) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ μιᾶς παλακίδος αὐτοῦ, ὅστις πολεμούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Παύλου Αἰμιλίου, ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου συρόμενος μὲ τὸν λοιπὸν μεγαλοπρεπῆ θρίαμβον τοῦ νικητοῦ του, ὅπου μετὰ δύο χρόνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς εἰς ἀδυνηρὰν φυλακήν. Πολύβ. Πλούτ. Αἰμιλ.

Περσέφασσα, ἡ, Ἀττικ. Περσέφαττα, = Περσεφόνη, ἔτι Φερσέφασσα καὶ Φερσέφαττα· — Εὐρπ. Λουκ.

Περσεφόνεια, ἡ· ποιητικ. ἀντὶ Περσεφόνη, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 457.

Περσεφόνη, ἡ, παρὰ Ῥωμ. Proserpina. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Δήμητρος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 326. Ἡσ. Θεογ. 913. κατ' ἄλλους θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. Ἡσ. Θεογ. 454. ἢ θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Στυγός. Ἀπολλ. α', 3, 1. τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἁρπάσας ὁ Πλούτων ἔφερεν εἰς τὸν ᾅδην λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος· ἐξ οὗ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον συνέβη ἡ ἁρπαγὴ αὐτῆς ἀνεφέρεται συνήθ. ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας· κατ' ἄλλους ἐν Ἀττικῇ περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν, Παυσ. α', 38. καὶ κατ' ἄλλους εἰς Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι· μαθοῦσα ἡ Δημήτρ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἐμεσίτευσε πρὸς τὸν Δία ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἐσυγχώρησεν εἰς αὐτὴν νὰ διατρίβῃ δύο τρίτα τοῦ ἔτους παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς καὶ τὸ ἓν τρίτον πλησίον τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν ᾅδην· Ἀπολλ. α', 5, 1. ἐλατρεύετο δὲ ἡ Περσεφόνη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσίνια μυστήρια, καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἐδοξάζετο ὡς πολιοῦχος θεά, ἔτι δὲ εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἀναφερομένη συνήθως ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόρη καὶ Βασίλεια τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν Καταχθονίων θεῶν. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 846. Παυσ. η', 31. Διοδ. Σικ. δ', 2. (κατά τινας ἐτυμολογεῖται τὸ ὄνομα Περσεφόνη ἀπὸ τοῦ φέρειν φόνον, ὅθεν κυρ. Φερσεφόνη καὶ Ἰωνικ. Περσεφόνη, παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Κ, 491.)

Περσέως σκοπιά, ἡ. Οὗτος ἀκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐν τῷ Βαλβινιτικῷ στόματι τοῦ Νείλου, κατὰ Rennel ἐπὶ τοῦ νῦν ὑφιστηρίου Ἀβουκίρ. Ἡροδ. 2, 15.

Πέρση, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰήτην, τὴν Πασιφάην καὶ τὴν Κίρκην· Ὁμρ. Ὀδ. Κ, 139. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Περσηΐς, ίδος, ἡ, Ἡσ. Θεογ. 356. 958.

Περσηϊάδης, ου, ὁ (– υυ –) Ποιητικ. ἀντὶ Περσείδης, = Σθένελος. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 116.

Περσήϊος, ία, ίον, ποιητικ. ἀντὶ Περσείος. Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 72.

Περσηΐς, ίδος, ἡ· κυρ. θυγάτηρ τοῦ Πέρσου, Ἐπιθετ. τῆς Ἑκάτης. Ἀυσιφρ. 1173. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσέως, ἡ Ἀλκμήνη. Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 381. Γενικ. συνῳμ. Περσηΐδος. — 3) = Πέρση· ὅπερ ὅρα.

Πέρσης, ου, ὁ, Κλητικ. Πέρση. Υἱὸς τοῦ Τιτάνος Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ Πάλλαντος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστερίαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἑκάτην. Ἡσ. Θεογ. 377. 409. Ἀπολλ. α', 3 — 2) Τίς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκε πλησίον τοῦ Κηφέως πενθεροῦ του ὅτε ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο μετὰ ταῦτα οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 7, 61. Ἀπολλ. β', 4, 5. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἔγραψε τὸ ἐπικὸν ποίημα Ἔργα καὶ Ἡμέρα. Ἡσ. Ἔργ.

Πέρσης, ου, ὁ, Κλητικ. Πέρσα. Ὁ κάτοικος τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Αἰσχ. Περσ. 1.

Περσικός, ή, όν. Τῶν Περσῶν ἢ εἰς τὴν Περσίδα ἀνήκων, πρῶτον παρ' Αἰσχ. ἀκαντώμενον, ὁ Περσικὸς κόλπος, Στράβ. καὶ ἡ Περσικὴ θάλασσα. Στράβ. καὶ Περσικός, ὁ, ἡ, όν, παρὰ Στράβ. — ὅθεν ἡ Περσική, προσωπακμ. χώρα, = Περσίς. Ἡροδ. 4, 39. — 2) αἱ Περσικαί. Εἶδος γυναικείων σανδαλίων παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 319.

Περσίς, ίδος, ἡ· ἰδιατρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Περσικός, ἡ Περσὶς αἶα, Αἰσχυλ. καὶ Οὐσιαστκ. προσωπακμ. γῆ. Ἡ ἰδίως χώρα τῶν Περσῶν ἐν Ἀσίᾳ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Καρμανίαν, ἀριτικῶς μὲ τὴν Μηδίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Σουσιανὴν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὸν Περσικὸν κόλπον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἤρχισεν ὁ μέγας Κῦρος νὰ συστήσῃ τὴν μεγάλην ἐν Ἀσίᾳ Περσικὴν δυναστείαν. Ἡροδ. 4, 79. Πτολ. ς', 4. Ἦν δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγίλων ὀρέων τὰ ὁποῖα ἀποτέλουν τὸ κλίμα αὐτῆς ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὔφορον, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ· αἱ ἐν αὐτῇ ἐμπεριεχόμεναι ἐπαρχίαι ἦταν πρὸς μὲν ἄρκτον ἡ Παραιτακηνὴ, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Μαρδηνὴ καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἡ Τασκηνὴ, κατοικούμεναι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν ὁποίων μέγα μέρος εἰσέβαλεν ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θρακίας καὶ Μαργιανῆς ἀναμιχθὲν μὲ ἄλλους λαοὺς τῆς Ἰνδίας, οἱ πλεῖστοι δὲ ἐκ τούτων τῶν λαῶν ἔχων τὸ πρότερον βασιλικὴν, ἐξ οὗ παρ' Ἡροδ. 1, 125. ἀναφέρονται ὡς τοιοῦτοι ἐπὶ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ ἱστορικοῦ τούτου οἱ Δάοι, Μάρδοι, Τροπικοὶ καὶ Σαγάρτιοι· παρβλ. Στράβ. ιε', ιζ'. Διοδ Σικ. ιθ', 34. Ἀρριαν. γ' 19. Πρῶτον δὲ ἀπὸ τῆς κυριαρχίας τῶν Μήδων ἤρχισαν οἱ Πέρσαι νὰ λαμβάνωσι πολιτικὴν σύστασιν καὶ ἰδικὴν τινα μόρφωσιν διὰ τῆς ἐπιμιξίας καὶ ἐπιρροίας τῶν δεσποτῶν αὐτῶν.

Πέρσιος, ὁ Φλάκκος Περσίφημος σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων γεννηθεὶς εἰς Βολατέρραι πόλιν τῆς Ἐτρουρίας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ ἀποθανὼν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος τὸ 815 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης εἰς 28 χρόνων ἡλικίαν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ἓξ μόναι σάτυραι.

Περτίναξ, ακος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κομμόδου, ὅστις βασιλεύσας δύο μόνον μῆνας ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς ἡλικίαν 69 χρόνων. Ἡρωδν. β', 5. Δι. Κασ.

Περφερέες, οἱ, Ἰωνικ. ἀντὶ Περιφερεῖς ἐκ τοῦ Περιφερής. Οὗτος ἐκαλοῦντο οἱ πέντε ἀποστελλόμενοι τῶν Ὑπερβορείων, οἵτινες ἔφερον τὰ ἱερὰ ἄκρα εἰς τὴν νῆσον Δῆλον. Ἡροδτ. 4, 33. κατ' Ἠτύχ. ταύτ. τοῦ θεωρεῖ.

Πεσσινοῦς, ποιητικ. Πεσσινόεις, ἡ καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς μεγάλης Φρυγίας, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐλέγετο ὅτι ἔπεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, διὸ καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ πεσεῖν· τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἐφέρθη ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου. Πλίν. ἔτι καὶ Πεσσινοῦς, Παυσ. α', 4. κατ' ὄρθογρ. γεν. παρ' Ἡροδν. α', 11. καὶ Ἀνθ. θηλκ. Στράβ. — ὅθεν, Πεσσινούντιος, ία, ιον, τῆς Πεσσινούντος ἢ εἰς τὴν Πεσσινοῦντα ἀνήκων· ἡ Πεσσινουντία θεά, = Κυβέλη. Ἡρωδν. καὶ Οὐσιαστκ. Πεσσινουντιάς, ὁ κάτοικ. τῆς Πεσσινοῦντος. — 2) Πεσσινουντίς, ίδος, ἡ, ἰδιατρ. θηλκ. τοῦ Πεσσινούντιος καὶ εἰς Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἐν Πεσσινοῦντι. Στράβ.

Πέσσιον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαζύγων ἐν τῇ νῦν Κασκεμάτ τῆς Οὐγγαρίας. Πτολ. γ', 7.

Πεταλία, ἡ. Νησός τις πετρώδης καὶ ἔρημος κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Μιραβίτου· τανῦν Καβο-Νέγρον. Στράβ. κατὰ δὲ Πλίν. τέσσαρες ἔρημοι νῆσοι αὐτόθι.

Πετεών, ῶνος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀλιάρτου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ.

Πετεώς, ῶ, ποιητικ. ῶο. Υἱὸς τοῦ Ὀρσεοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν Φωκίδα καὶ ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Στιρίδα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 552. Πετεώς, ἀττικ. ἀντὶ Πετεός, ἐξ οὗ Γενικ. Πετεοῖο καὶ Πετεῶο κατ' Εὐσταθ.

Πετηλία, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Φιλοκτήτης· τανῦν Strongoli. Στράβ.

Πετρήγαλα, τά. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριάκης χώρας, τανῦν Βεδούρ. Πτολμ. ζ'.

Πέτρα, ἡ Χωρίον πλησίον τῆς Κορίνθου. Ἡροδτ. 5, 92. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων, περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων καὶ ἰσχυρῶς ὀχυρωμένη, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα μία τῶν ἀπασήμων καὶ ἐμπορικῶν πόλεων τῆς Ἀσίας· παρ' Ἰωσηπ. καλεῖται αὕτη Ἀρεσόμη καὶ κατὰ τὴν τῶν Σύρων γλῶσσαν Ῥεκέμ. τανῦν Ἐρρακίμ. Διοδ. Σικ. ιθ', 55. — 3) Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ. — 4) Πέτρα τῆς Γηγίνης, = Λευκόπετρα, ὅπερ ὅρα. Θουκ. ζ, 35.

Πετραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ· Ἡσ. Θεογ. 357.

Πετραῖος, ὁ· Ἐπιθετ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Θεσσαλίᾳ ὅτε διεχώρισεν ποτὲ τοὺς βράχους οἵ τινες ἐκράτουν τὸν ῥοῦν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Πινδ. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειριθόου εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πετροκόριοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Γαρούμνα καὶ Αἰγηρος ποταμῶν. Στράβ. δ'.

Πευκαγέες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Διον. Περ. 1143. ὅρα Θρ. Πευκαλέος.

Πευκαιόθης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Πευκέως. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πεύκελα, τά. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας· τανῦν Πεχελί, Ἀρρίαν. Ἰνδ. ὅθεν

Πευκελεῶτις, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Ἰνδίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Κωφῆνος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὰ Πεύκελα, Ἀρρίαν. Ἀν. δ', 22. καὶ Πευκολαΐτις, Στράβ. — 2) = Πεύκελα. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 28.

Πευκαντίνος, ίνη, ῖον, = Πικαντίνος, ὅπερ ὅρα, Διον. Περ. 361.

Πευκετία, ἡ, Peucetia. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ἀυφίδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Βρουνδουσίου, κληθεῖσα οὕτως ἀνέκαθεν ἀς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος Πευκετίου, ἢ ἀπὸ τάς πολλὰς ἐν αὐτῇ πεύκας· ἴδε πεύκη. Στραβ.

Πευκέτιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πευκετίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στραβ.

Πευκέτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Οἰνότρου εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν φέρων μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, κατῴκησεν τὴν αὐτόθι χώραν Πευκετίαν κληθεῖταν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του. Ἀπολλόδ. γ', 8.

Πεύκη, ἡ. Μεγάλη νῆσος κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ μὲ πόλεις τινὰς ἐπ' αὐτῆς, ταῦν Πικίνα. Στράβ. — ὅθεν Πευκηνοί ἢ Πευκινοί, οἱ κάτοικ. ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Βαστάρνων ἐν Γερμανίᾳ. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πεφρηδώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Γραιῶν ἢ Φορκίδων, ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων. Ἡσ. Θεογ. 270.

Πηγαί, αἱ, Δωρ. Παγαί. Πόλις τῶν Μεγάρων παραθαλάσσιος μὲ λιμένα. Θουκ.

Πηγάσειος, εία, ειον. Τοῦ Πηγάσου ἢ ἐκ τοῦ Πηγάσου ὤν.

Πηγάσιος, ία, ιον. = Πηγάσειος. Ἀριστφ.

Πηγασίς, ίδος, ἡ. Ἰδιοτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Πηγάσιος· ἢ Πηγασὶς κρήνη, = Ἱππουκρήνη. Μοσχ. εἰδ. γ', 78.

Πήγασος, ὁ, Δωρ. Πάγασος. Ὁ περιβόητος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ πτεροτὸς ἵππος, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μεδούσης. Ἡσ. Θεογ. 281. καὶ ὅστις ἐμορφοῖτο ὕστερον ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ταύτης ὅτε ὁ Περσεὺς διὰ συναργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐξέκοψεν αὐτήν· Ἀπολλόδ. β', 3, 2. ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου ἀναβὰς ὁ Βελλεροφόντης, ἠδυνήθη νὰ νικήσῃ τὸ φοβερὸν τέρας Χίμαιραν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μέχρι τέλους πεσὼν ἀπέθανεν ἐλεεινῶς εἰς ἓν μόρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅτα ἠθέλε δὶ αὐτοῦ νὰ ὑψωθῇ ἕως τοῦ Ὀλύμπου· ἔκτοτε δὲ πλάττεται ὅτι ὁ Πήγασος μετετέθη εἰς τὸν οὐρανὸν πλησίον τοῦ Διὸς φέρων τοὺς κεραυνοὺς αὐτοῦ. Ἡσ. Θεογ. 186. ἢ κατ' ἄλλους σύρει τὴν ἅμαξαν τῆς Ἠοῦς μετὰ τῶν ἄλλων ἵππων. Τζέτζ. Λυκφ. 17.

Πήδαιον, τό. Τόπος τις ἄγνωστος ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ κατ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ν, 172.

Πηδαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, καὶ ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 69.

Πήδασα, τά. Ἀρχαία κατοικία τῶν Λελέγων ἐν Καρίᾳ, ὕστερον ἐνωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μαυσώλου μὲ τὴν χώραν τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. Ἡροδ. 8, 104. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο ἔτι τὸ αὐτόθι μέρος ἢ Πηδασίς. Στράβ. ἡ'. — ὅθεν, Πηδασεῖς, οἱ κάτοικ.

Πήδασον, τό. Πολίχνη τῆς Καρίας κειμένη εἰς τὴν χώραν τῆς νῦν Μηλαστοῦ. Ἡροδ. ε', 151. Στράβ.

Πήδασος, ἡ. Πόλις τῶν Λελέγων ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σατνιοέντος ποταμοῦ, κεκλιδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 21, 35. κατὰ Στράβ. ἡ θέσις αὐτῆς ὑπῆρχεν ἄγνωστος, κατὰ δὲ Πλιν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον Ἀδραμύττιον καλουμένην. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 150. κατὰ Στράβ. ἡ ὕστερον Μεθώνη κληθεῖσα.

Πήδασος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λεσβίου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 21. — 2) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποίους οὗτος ἥρπασεν ἀπὸ τὸν Ἠετίονα. Ὁμ. Ἰλ. Π, 152. Στράβ.

Πηλεγών, ὄνος, ὁ. Τίὸς τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀξιοῦ καὶ τῆς Νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 141.

Πηλείδας, Δωρκ. ἀντὶ Πηλείδης. Πίνδ.

Πηλείδης, ου, ὁ. Πατρων. ὄνομ. Τίὸς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁμ. Ἰλ. Α, 146.

Πηλείος, εία, εῖον. Τοῦ Πηλέως ἢ ἐκ τοῦ Πηλέως ὤν. Ἀνθολ.

Πηλείων, ωνος, ὁ. = Πηλείδης. Ὁμ. Ἰλ. Α, 188.

Πηλεύς, έως, καὶ Ἰωνικ. ῆος, ὁ, Peleus. Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του Αἰγίνης ὡς μέτοχος τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ του Φώκου ἦλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα, παρὰ τοῦ ὁποίου καθαρισθεὶς καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐκληρονόμησεν ἐν τρίτον μέρος τοῦ αὐτόθι βασιλείου του, ὅπου ἀνύψωσε μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων τοὺς ὁποίους ἔφερεν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης. Διοδ. Σικ. δ, 72 Παυσ. β', 29. ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Εὐρυτίωνος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ἢ κατ' ἄλλους τὸν Ἄκτορα υἱὸν τοῦ Ἀκάστου· μετὰ ταῦτα δὲ συνεκπτράτευσε καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας εἰς τὴν Κολχίδα. Λαβὼν δὲ εἰς δεύτερον γάμον τὴν ὡραίαν Θέτιδα θυγατέρα τοῦ Νηρέως ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν πρὸς μητρὸς πάππον του Χείρωνα ν' ἀναθρέψῃ, αὐτὸς δὲ ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ εἰς τὴν Φθίαν, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος καλεῖ Ἥρωα μάλα ἐπιεικῆ καὶ τίλαιον αἰχμητήν. Ὁμ. Ἰλ. Π, 15, 33. Ω, 534. Ἡσ. Θεογ. 1006. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6.

Πήλη, ἡ, Pela. Νῆσος μικρὰ περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 31.

Πηληϊάδης, αο, ἐπικ. = Πηλείδης. Ὁμ. Ἰλ. Α, 1.

Πηληΐς, ΐδα, ΐον. = Πηλεῖος. Ὁμ.

Πήλικες, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Αἰσχιν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Πήληξ, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Πηλίκων ὤν.

Πηλιακός, ή, όν. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους ὤν. Ἀνθολ.

Πηλιάς, άδος, ἡ (-υυ) ἰδιοτρ. θηλυκ. τύπ. Ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους οὖσα. ἡ Πηλιὰς μελίη. Ὁμ. Ἰλ. Π, 143. αἱ Πηλιάδες θεραπναι, αἱ κοιλάδες τοῦ Πηλίου ὄρους. Εὐριπ. ἔτι δὲ καὶ ἐπίθετ. τοῦ πλοίου Ἀργοῦς ναυπηγηθέντος ἐκ ξύλων τοῦ Πηλίου ὄρους. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 525.

Πήλιον, τό, Δωρκ. Πάλιον. Ὄρος ὑψηλὸν καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν δάσεων ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ὄσσης ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ ἐκαλεῖτο Τισαῖον ἢ Τισαία ἄκρα· ἐπὶ μιᾶς τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Διὸς πλησίον τοῦ ὁποίου διορίσετο τὸ περίφημον ἄντρον τοῦ Κενταύρου Χείρωνος· ταῦν βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς. Ὁμ. Ἰλ. β', 743.

Πηλιώτης, ιδος, ἡ. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους κειμένη. Πηλιῶτις Ἰωλκός. Εὐρ. Μηδ. 481.

Πηλούσιον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν βαλτώδη θέσιν αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς θαλάσσης. Εἰς ταύτην ψυγὼν ὁ μέγας Πομπήϊος μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλοις ἧττάν του ἀπέθανεν. Ἡροδ. 2, 15. — ὅθεν, Πηλούσιος, ία, ιον, καὶ τοῦ Πηλουσίου ἢ εἰς τὴν πόλιν Πηλούσιον ἀνήκων· τὸ Πηλούσιον στόμα, ἓν ἐκ τῶν στομάτων διὰ τῶν ὁποίων ἐχύνετο πρότερον ὁ Νεῖλος εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ταῦν καταχωσθέν, Ἄβου Μενεγύ. Ἡροδ. 2, 17. — ὁ Πηλουσιώτης, ου, κάτοικ. τοῦ Πηλουσίου. Λουκ. καὶ Πηλουσιακός, ή, όν. Τοῦ Πηλουσίου. Ἡροδ.

Πηλώδης λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἠπείρου κείμενος πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Βουθρωτοῦ. Στράβ.

Πηνειός, καὶ Πηνεῖός, Πινδ. ὁ. Ἐν τῇ μυθολογίᾳ ποτάμιος θεὸς γεννήσας ἐκ τῆς νύμφης Κρεούσης τὸν Τρέα καὶ τὴν Στίλβην. Διοδ. Σικ. δ', 71. ἔτι δὲ τὴν Κυρήνην. Ὑγίν. μύθ. 161. — 2) Μέγας ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας καὶ εἰς τῶν ἐπεκεινοτέρων ἐν Ἑλλάδι, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ῥέων διὰ μέσου τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους ποταμοὺς τῆς χώρας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· ταῦν Σαλαμβρίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 752. — 2) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σκόλλεως καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κυλλήνης· ταῦν Γαστοῦνι. Ἀπολλόδ. Στράβ.

Πηνέλεως, ω, ἐπικ. φο, ὁ. Τίὸς τοῦ Λείτου ἢ τοῦ Ἱππαλείμου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν, ἐλθὼν μὲ πεντήκοντα πλοῖα ἐκ Βοιωτίας σύμμαχος τῶν Ἑλλήνων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικινδύνους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 494. Ρ, 552. παρ' Ἀπολλ. α', 9, 16. διαφέρεται ὁ Πηνέλεως οὗτος εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ μνηστὴρ τῆς Ἑλένης. παραβλ. Πουπουσολ. 726. ὅτι καὶ Πηνέλεως, ὅθεν γοικ. Πηνέλειος, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 489.

Πηνελόπεια, ἡ, ποιητικ. καὶ

Πηνελόπη, ἡ. Ἡ περιβόητος καὶ σπουδαία γυνὴ τοῦ Ὀδυσσέως βασιλέως τῆς Ἰθάκης, θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, περίφημος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρχαίων γυναικῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς πίστιν καὶ ἀγάπην, ὑπομείνασα εἴκοσι ὁλοκλήρους χρόνους τὴν εἰς Τροίαν ἀπόδημίαν τοῦ Ὀδυσσέως μὲ πολλὴν σωφροσύνην καὶ καρτερίαν, μὴ θέλουσα νὰ μνηστευθῇ οὐδένα τῶν νέων καὶ εὐγενῶν μνηστήρων ὅσοι ἐζήτουν αὐτὴν εἰς γάμον, μὴ φοβούμενοι πλέον τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ ἀνδρός αὐτῆς, ἀλλ' ἐξαπατῶσα αὐτοὺς ἀεί ποτε διὰ τῆς ματαίας ὑποσχέσεως ὅτι θέλει ἐνδώσει εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των ὅτα τελειώσει τὸν ἀνὰ χεῖρας ὑφαινόμενον ἱστὸν διὰ τὴν κηδείαν τοῦ γέροντος Λαέρτου, τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς πάλιν ἐξύφαινον, ἕως οὗ ἀπροσδόκητα εἰς τοὺς μνηστῆρας ὑπὸ μιᾶς τῶν θεραπαινῶν της· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπιστράφεις ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἰθάκην καὶ παρρησιασθεὶς ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἐπαίτου εἰς τὴν Πηνελόπην ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ ὅλους αὐτῆς τοὺς μνηστῆρας, ζήσας τοῦ λοιποῦ ἐν εἰρήνῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐξ ἧς εἶχε γεννήσει πρὸ τῆς ἀποδημίας του τὸν Τηλέμαχον. Ὁμ. Ὀδ. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. κατὰ Παυσ. η', 12. ἐγέννησεν ἔτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν του τὸν Πτολεπόρθην· διωχθεῖσα δὲ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἀφυγεν εἰς Σπάρτην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μαντίνειαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανεν. — παρ' Ὁμ. ἀεὶ εὑρηται Πηνελόπεια, παρὰ δὲ τοῖς πεζογρ. Πηνελόπη Ἡροδ. 1, 145. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. Λέγεται δ' ὅτι ὅτε ἡ Πηνελόπη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Πᾶνα, Ἡροδ. αὐτοθ. Λουκ. Διαλ. Θε. κβ'. (περὶ τῆς ἐτυμολογ. τοῦ ὀνόματος ὅρα Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Δ, 328.)

Πήρεια, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 766. ἐκδ. Οὐόλφ. κατ' Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἔνθα ἄλλοι Πειρίη ἀναγινώσκουσι καὶ κατὰ Valkenaer Φηρείη, γραφομ.

Πηρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, περιβόητος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ γυναῖκα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τῷ φέρει τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ Μελάμπους ἐκτελέσας τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ θέλου καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Βίαντα ὡς γυναῖκα, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν Ταλαὸν, Δασούδκον καὶ Ἄρριον. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 287. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6.

Πίγρης, ητος, ὁ. Παίων τις ἀδελφὸς τοῦ Μαντύου, διὰ παρακινήσεως τῶν ὁποίων ἀπαφάσισεν ὁ Δαρεῖος νὰ ἐξανάστησῃ τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ μετοικήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡροδ. ε', 12. — 2) Τίὸς τοῦ Σελεύκου,

ἡγεμόνι τοῦ Καρικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 7, 98. — 2) Ἑρμηνεὺς Κύρου τοῦ ἱστοτέρου, Κὰρ τὸ γένος. Ξενφ. Ἀναβ.

Πίδοκος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δημάρχου Ξενφ. Ἑλλ. α', 1, 29.

Πιθύτης, ου, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Περκώτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 30.

Πιδωρός, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 112.

Πιέλος, ὁ. Τὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου. Παυσ. α', 11.

Πιέρεια, ἡ. Νύμφη, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 4. ἔνθα ὁ Heyne προείλετο τὴν γραφ. Πιερίη.

Πίερες, οἱ, Ἐνικ. Πίερ, ἔρος (ῑ). Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀνέκαθεν ἐν τῇ Πιερίᾳ χώρᾳ, ὕστερον δὲ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους οὐ μακρὰν τῶν Ἀβδήρων. Ἡροδ. 4, 112. Θουκ β', 99.

Πιερία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, κατὰ Στράβ. σχηματίζουσα τὰ παράλια μεταξὺ τοῦ Ἁλιακμόνος ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀξιοῦ, ἀρχαιόθεν δὲ ἀνήκουσα εἰς τὴν Θρᾴκην· ἐκ τῆς χώρας ταύτης κατήγετο ὁ Ὀρφεύς, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ ἐπλάττον ὅτι διάτριβον ἀνέκαθεν καὶ αἱ Μοῦσαι. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 226. Ἡσ. — Εὐρ. Βακχ. 337. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἀναφερομένη μόνον παρὰ Πτολμ. κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο αἱ Σύριαι πύλαι.

Πιερίδες, αἱ· ἴδε Πιερίς.

Πιερίηθεν, ἐπίρρ. ἐκ Πιερίας. Ὁμ. Ἕμν. Ἑρμ. 85.

Πιερικός, ή, όν. Τῆς Πιερίας ἢ εἰς τὴν Πιερίαν ἀνήκων. ὁ Πιερικὸς κόλπος, κατὰ Θουκ. β', 99. ἡ ὑπὸ τὸ Παγγαῖον πρὸς θάλασσαν γῆ, κατοικουμένη ὑπὸ Πιέρων.

Πιέριος, ία, ιον. Τῆς Πιερίας, = Πιερικός. Θουκ. ὅθεν, τὸ Πιέριον, ὄρος, = Πίερος. Θουκ. ε', 13.

Πιερίς, ίδος, ἡ. Τῆς Πιερίας ἢ ἐκ τῆς Πιερίας ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Πιερίς, = Πιερία. Στράβ. πληθ. Πιερίδες, αἱ, ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἀπὸ τοῦ ὄρους Πιέρου ἔνθα ἐλατρεύοντο ἀρχαιόθεν· κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. 29. ἐκλήθηταν οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Θρᾴκης Πιέρου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν εἰσήγαγεν τὴν λατρείαν αὐτῶν πρῶτον εἰς τὰς Θεσπιάς. Ἡσ. Θεογ. 53. Πίνδ. Πυθ. 6, 49. Εὐρ.

Πίερος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θρᾴκης, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Μοῦσα Κλειὼ ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Τάκιυθον. Ἀπολδρ. α', 3, 3. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, αὐτόχθων τὸ γένος, τοῦ ὁποίου αἱ ἐννέα θυγατέρες ἔχουσαι μεγάλην ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ψάλλειν ἦλθον εἰς ἔριδα μὲ αὐτὰς τὰς Μούσας, ὑπὸ τῶν ὁποίων νικηθεῖσαι μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα πτηνά. Ἀντ. Λιβ. 9. Ὀβιδ. — 3) Μακεδών τις οἴτις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὰς Θεσπιάς πόλιν τῆς Βοιωτίας καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὐταὶ ὠνομάσθησαν Πιερίδες. Παυσ. θ', 29.

Πίερος, ὁ (ῑ). Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, ἱερὸν τῶν Μουσῶν. Τὸ Πιέριον, προσυπακρ. ὄρος· παρὰ Θουκ. ε', 13.

Πιερώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Πιθηκοῦσαι, αἱ. Δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, ἡ Ἰναρία καὶ Προχυτη, κατοικούμεναι ὑπὸ Τυρρηνῶν Χαλκιδέων καὶ Συρακουσῶν. Στράβ.

Πικεντία, ἡ. Picetia. Μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Πικεντηνῶν ἐν Καμπανίᾳ κειμένη κατοικοανατολικῶς τῆς νῦν πόλεως Σκλέρνον· ταύτην Picenza. Στράβ. — ὅθεν, Πικεντηνοί, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Πικεντίνη, ἡ. Ἐπίσημος ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν μὲ πόλεν ἐπ' αὐτῆς τὴν Ἄγκόνα. Στραβ. ε'.

Πικεντῖνοι, οἱ, Picentini. Λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Σίλαρον ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετῴκισαν ἐναῦθα ἐκ τῆς μεσαίας Ἰταλίας. Στράβ.

Πίκτονες, οἱ, καὶ Πικτῶνες, Πτολ. β', γ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λίγυρος ποταμοῦ. Στραβ. δ.

Πικτώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης, πιθαν. τὸ νῦν Sables d' Olone. Πτολ. β', 7.

Πίλωρος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθωνος. Ἡροδ. 7, 122. ἔνθα παρ' ἄλλοις ἐκδοσ. κεῖται Πίλωρος, ἄπερ ὄρα.

Πίμπλα, ἡ, καὶ

Πίμπλεια, ἡ. Κώμη τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Δίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔζη ὁ Ὀρφεύς. Στράβ. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 7. ἔστι ὄρος ὁμώνυμον αὐτόθι καὶ κρήνη, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον ἱερὰ τῶν Μουσῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 25. ὑπὸ τῶν ὕστερον δὲ ἀναφέρονται ταῦτα κείμενα ἐν Βοιωτίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικώνος.

Πιμπληΐς, ίδος, ἡ, Τῆς Πιμπλείας ἢ εἰς τὴν κώμην Πίμπλειαν ἀνήκουσα· ἡ Πιμπληΐς σκοπιά = Πίμπλεια. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 25. πληθ. αἱ Πιμπληΐδες, ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ἐν Πιερίᾳ ὄρους Πιμπλείας. Ἀνθολ.

Πίναρα, τά. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Λυκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ Κράγου ὄρους, πιθαν. ἡ νῦν Ἀλμαλί. Στραβ. — ὅθεν, Πιναρεύς, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Πίνερος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος, ὁ. Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἑλλὴν γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 6ης Ὀλυμπ. 520 πρὸ Χρ. καθ' ἣν ἡμέραν ἐφορτάζοντο οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Δελφοῖς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι βρέφος ἔτι ὢν ἐν σπαργάνοις ἐτράφη μὲ μέλι ὑπὸ τινων μελισσῶν, ὕστερον δὲ διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικὴν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου, Μύρτιδος καὶ τῆς περιφήμου Κορίννης. ἀφοσιώθη πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ἀσματικῆς ποιήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐξόχους λυρικοὺς καὶ ὑμνῳδούς, δι' ὃ καὶ ὁ Ῥωμαῖος Κοϊντιλιανὸς ὀνομάζει αὐτὸν ὑπέρτατον καὶ κορυφαῖον μεταξὺ τῶν ἐννέα περιφήμων λυρικῶν ποιητῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑπάρχουσιν ὀλίγον γνωστά. κατὰ Σουϊδ. ἔζησεν οὗτος Πίνδαρος 55 χρόνους, κατὰ δὲ Θωμᾶ Μάγιστρον 66 ἢ 80 καὶ κατ' ἄλλους ὑπὲρ τοὺς ἑνενήκοντα χρόνους, διδαχθεὶς ὡς λέγεται καὶ τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν ἐν καιρῷ τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς του· ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν Σουϊδ. ἐν τῷ θεάτρῳ εἰς τοὺς κόλπους ἑνὸς νέου τὸν ὁποῖον ἠγάπα Θεοξένου καλουμένου. Τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων τοῦ Πινδάρου ἠφανίσθησαν κατὰ διαφόρους καιρούς, ὀλίγα δὲ μόνον ἄχρι τοῦ δα δεκατέσσαρες Ὀλυμπιακαὶ Ὠδαί, δώδεκα Πυθικαί, ἑκτὼ Ἰσθμικαὶ καὶ ἕνδεκα Νεμεακαί, διὰ τῶν ὁποίων ὁ λυρικὸς οὗτος ἐξύμνει τὰς νίκας καὶ ἀρετὰς διαφόρων νικητῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι τεσσάρων τούτων ἐξόχων ἀγώνων· ὁ κατάλογος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀφανεστέρων λυρικῶν ποιημάτων εὕρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 78. κ. ε. ξ. Πλάτ. — 2) Τυραννός τις τῆς Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 26. — ὅθεν, Πινδάρειος, ὁ, ἡ, ειον. Τοῦ Πινδάρου, Πινδαρικός.

Πινδένισσος, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κιλικίας κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους, κατὰ Nitsch ἀνήκων εἰς τὴν Κομμαγηνὴν Συρίαν. Manneri. Γεωγρ. VI, 2. σελ. 112.

Πινδόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ὄρους Πίνδου. Πίνδ.

Πίνδος, ὁ, καὶ ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Δάκμων· ὑπῆρχε δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν· ταύτην Μέτζοβον. Πίνδ. Ἡροδ. — 2) Ὁ Πίνδος. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Δωριέων ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι. Στράβ. — 3) ἡ Πίνδος. Πόλις τῆς Δωρίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐν τῇ Δωρικῇ χώρᾳ, ἥτις καὶ Ἀκύφας ἐκαλεῖτο. Ἡροδ. 8, 43. Στράβ. (τὸ ὄρος Πίνδος εὕρηται κατὰ θηλκ. γένος πολλαχοῦ παρὰ Στράβωνι, ἐν δὲ βιβλ. ε', σελ. 469. κεῖται κατ' ἀρσενικ.)

Πίντα, ἡ. Πόλις τῆς μεσαίας Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης περὶ τὰς ὑπωρείας τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. ταύτην Civita di Penna Πτολ. γ', 1.

Πιντία, ἡ. Πόλις τῆς Ταρδακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βακκαίων, κατά τινας ἡ νῦν Βαλοδολίδη, κατὰ δὲ Reich Pina.

Πιόνη, ἡ. Ὄνομα Νηρηΐδος τινός, παρ' Ἀπολδρ. α', 26. ἐφθαρμεν. ἀντὶ Ἠιόνη ἢ Ἡσιόνη, ἄπερ ὅρα.

Πίρωμις, ιος, ὁ. καθ' Ἡροδ. 2, 143. Αἰγυπτιακὴ λέξις σημαίνουσα καλὸς κἀγαθός, κατὰ δὲ Wesseling Κοπτικὴ ἀντὶ Ἥρως.

Πίσα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις ἑνὸς ἀρχαίου αὐτόθι μικροῦ βασιλείου Πισάτιδος καλουμένου, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ Πέλοψ, καὶ πρωΐμως ἤδη κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἠλείων, δι' ὃ καὶ πολλοὶ συνέχεον αὐτὴν μετὰ ταῦτα μὲ τὴν πλησίον χώραν Ὀλυμπίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐσώζετο ἔτι αὐτόθι μία κρήνη ὑπὸ τὸ ὄνομα Βῖσα. — 2) Πόλις ἀρχαία τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ἀπό τινας ἑταίρους τοῦ Νέστορος ἐλθόντας ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον· ταύτην Pisa. Πολύβ. γ', 14, 56. Στράβ. ε'. ἔτι δὲ καὶ Πισαί, λεγομένη. — πρῶτον παρὰ Πινδ. (ἡ γραφ. Πίσα διὰ τοῦ ῑ ἐστιν ὀρθογρ., ὡς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. δ', 29. μόνον παρὰ Πινδ. εὕρηται ἅπαξ Πῖσα δεύ τοῦ ῑ. Ὁλ. 1, 18 ἐν δὲ Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1. Πῖσαν γραφομεν. παραβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 64, 2.) [Αἱ γραφαὶ Πίσα, Πῖσσα καὶ Πεῖσα εἰσὶν ἡμάρτημ. παρβλ. Στέφ. Βυζ.]

Πισάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πίσης. Πινδ.

Πισάτις, ίδος, ἡ. κυρ. Ἐπίθετ. Τῆς Πίσης ἢ ἐκ τῆς Πίσης οὖσα. Πινδ. Ὀλ. 4, 12. καὶ Οὐσιαστ. προσυπακμ. γῆ ἡ χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο χώρα τις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ σχηματίζουσα πρότερον ἰδίαν ἐπικράτειαν μὲ μητρόπολιν τὴν Πῖσαν. Στράβ.

Πισεύς, ῆος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Πισάτης. Θεοκρ. Εἰδ. κε', 201.

Πισίας, ου, ὁ. Ὀνομ. κύρ. Ἀνδρός, παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 767.

Πισίδαι, οἱ. Ἐνικ. Πισίδης. Ἔθνος Ῥωμαλαϊκὸν καὶ μάχιμον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν εἰς τὰ πέριξ τῆς Παφλαγονίας χώρας ὄρη καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ λῃστείας ἐκ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων των λαῶν, σπανίως ὑποτασσόμενοι εἰς τὴν μεγάλην τῶν Περσῶν δυναστείαν πρότερον δὲ καὶ Σολύμοι καλούμενοι. Ξενφ. Ἀπομν. Στράβ. ἡ γραφ. Πεισίδα, ἔστιν ὀλιγωτρ. ὀρθή. Ξενφ. Κυρ. παιδ.

Πισιδεύς, ῆος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Πισίδης. Διον. Περ. 858.

Πισιδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Ταύρου, περιλαμβάνουσα τὸ πάλαι ἓν μέρος τῆς Λυκίας, Παμφυλίας, Κιλικίας, Καππαδοκίας καὶ Φρυγίας, αὐτὰ ἐπὶ πολὺ βουνώδης, ἀπότομος καὶ ὀλίγον πύφορος· ὕστερον δὲ καὶ Πεισιδική καλουμένη. Στράβ. Πολύβ. ε', 73. Διοδ. Σικ. ιη', 5.

Πισιδικός, ή, όν. Τῆς Πισιδίας ἢ εἰς τὴν Πισιδίαν χώραν ἀνήκων. Στράβ.

Πισίνδα, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἰσινδα καλουμένην. Πτολμ.

Πισσούθνης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου Σατράπης τῶν Περσῶν ἐν Σάρδεσι. Θουκ. ά, 115.

Πίστειρος, ἡ. Πόλις μαστάγειος τῆς Θρᾴκης κειμένη πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις σύχ' εὕρηται ἀκριβῶς προσδιωρισμένη. Ἡροδ. 7, 109. ὁ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει πόλιν τινὰ Πίστιρος ἢ Βίστειρον καλουμένην, καὶ ὁ Σουΐδ. Πίστειρα, αἵτινες κατὰ Gatterer ἦταν μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις.

Πιστωρία, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἠφανίσθη ἡ περιβόητος φατρία τῶν συνωμοτῶν τοῦ Κατιλίνα. Πτολ. γ', 1. Ἀμμιαν. Μαρκ. ταυτὸν Pistoja.

Πίσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πιτάνη, ἡ (υυ-) Δωρικ. Πιτάνα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὴν Εὐάδνην καὶ ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Πιτάνη. Ηιοδ. Ὀλ. 6, 46. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρ. Τροιαδ. 1101. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 172. Παυσ. γ', 16. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ ἔχουσα ὄναν λιμένα· ταυτὸν Σανδαρλίκι. Ἡροδ. 1, 149. Στράβ.

Πιτανάτης, ου, ὁ, Ἰων. Πιτανήτης· ὁ κάτοικος τῆς Πιτάνης. Ἡροδ. ὁ Πιτανητῶν λόχος, οὕτως ἐκαλεῖτο μία μοῖρα τοῦ Σπαρτιακοῦ στρατεύματος συνισταμένη ἐκ 400 ἀνδρῶν, ἀπὸ τῆς ἐν Λακωνίᾳ πόλεως Πιτάνης, ἥτις πρὸ πάντων ὑπερεῖχε κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν ἐν ταῖς μάχαις γενναιότητα τῶν συνιστώντων αὐτὴν στρατιωτῶν. Ἡροδ. 9, 53. Ὁ Πιτανάτης λόγος. Θουκ. ά, 20. ἔνθα ἀναιρεῖται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἡ ὕπαρξις τοῦ τοιούτου στρατιωτικοῦ τάγματος.

Πιτηνᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Λυκοφ.

Πιτανήτης, Ἰων. ἀντὶ Πιτανάτης.

Πιτθείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πιτθέως. Ἀπολλ.

Πιτθεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλεύς τῆς Τροιζήνος ἐν Πελοποννήσῳ, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Αἴθρα οὖσα πρότερον ἐμνηστευμένη μετὰ τοῦ Βελλεροφόντου, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν τὸν Θησέα, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ὁ Πιτθεὺς ἱκανὸν χρόνον πλησίον του. Ἐλογίζετο δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ὡς εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ θεοφιλεστέρων συγχρόνων τον ἀνδρῶν, ἐξηγητὴς τῶν χρησμῶν καὶ ἄλλων θείων βουλῶν, ὅστις κατὰ Παυσ. συνέγραψε καὶ ἐν βιβλίον περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Εὐρ. Ἀπολλ. γ', 15, 7. Παυσ. Κορ. 30. — 2) ὁ κάτοικος τῆς κώμης Πίτθου ἐν Ἀττικῇ. Πλάτ.

Πίτθος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Δημ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Πίθος. — ὅθεν, Πιθεύς, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πίτθου. ών.

Πιτίας, ίου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. ά, 6.

Πιττακός, ὁ. Εἷς τῶν λεγομένων ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μυτιλήνην πόλιν τῆς Λέσβου καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κροίσου ἢ περὶ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. Διὰ τῆς βασιλείας συνέσεως καὶ γενναιότητός του ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς τυράννους, τῆς ὁποίας τὴν ἀρχὴν ἀνεδέχθη πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην καὶ νὰ δώσῃ μίαν σοφὴν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του. Κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν ὁ Πιττακὸς ἐλεγεῖα ἔπη καὶ ἓν βιβλίον περὶ νόμων εἰς πεζὴν φράσιν. Ἡροδ. 1, 27. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 343. — 2) Βασιλεύς τις τῶν Ἠδονῶν ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. — ὅθεν, Πιττάκειος, εία, ειον. Τοῦ Πιττακοῦ. Πλάτ.

Πιττάλακος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. παραπρεσβ. σελ. 417.

Πίττελος, ὁ. Ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1032. Σοφ. 1432. πρὸς τοὺς Πιττάλου, προσωπικ. μαθηταί.

Πιτύα, καὶ Πιτύεια, ἡ (υυ-υ) Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 829. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 933. — 2) Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565.

Πιτύη, ἡ (υυ-) Ἰων. ἀντὶ Πιτύα ἀριθμ. 1. Ὁρφ. Ἀργ. 484.

Πιτυοῦσα μητρόπολις, ἡ, παρὰ Πτολ. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Πιτυοκάμπτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Σίνιδος, ἀπὸ τοῦ πίτυς καὶ κάμπτειν, ὅστις κάμπτων δύο μεγάλας πίτυς καὶ δεσμεύων ἐπ' αὐτῶν τοὺς διαβαίνοντας ξένους ὁσους ἐλῄστευεν, ἀπόλυεν αὐτὰς πάλιν μετὰ πολλῆς βίας καταστραττων οὕτως ἐλεινῶς τοὺς δυστυχεῖς τούτους. Ἀπολλ. ἔδε Σίνις.

Πιτυοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Κολχίδος ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Πιτύαν χώρα ἐν Μυσίᾳ.

Πιτυοῦσσα, καὶ Πιτύουσσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ὑπὸ τὴν Ναυπλίαν. — 2) Πλησ. Δύο μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Ἱσπανίας, ἡ Ἐβούσσος καὶ Ὀφιούσσα. Στράβ. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Χίου, Λαμψάκου καὶ ἄλλων πόλεων. Στράβ.

Πίτυς, υος, ἡ (υυ). Νύμφη τις τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Πάν, ὁ δὲ Βορέας ὑπὸ ζηλοτυπίας ἐσύντριψεν αὐτὴν εἰς ἕνα λίθον, ἥτις ἔπειτα μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον δένδρον. Ἀλκμ.

Πλαγκταὶ πέτραι, αἱ (πλάζω). Δύο ἀπότομοι νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, συνήθως λαμβανόμεναι ἀντὶ τῶν Λιπάρων νήσων. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 60. Ἀπολλ. α', 9, 25. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 924. — 2) = Κυάνεαι, ὅπερ ὄρα.

Πλαθένη, ἡ (υυ-) Ὄνομ. δούλης τινός, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 548.

Πλακεντία, ἡ. Placentia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ καὶ καταστραθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ταυτὸν Placenza. Στράβ. — ὅθεν, Πλακεντῖνος, ὁ κάτοικος.

Πλακία, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Πελασγῶν. Ἡροδ. 1, 57. — ὅθεν, Πλακιηνοί, οἱ κάτοικοι. Ἡροδ.

Πλακία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως, ἡ τοῦ Λευκίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴλου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολλ. γ', 12, 3. παρβ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλ. σελ. 752.

Πλάκος, ἡ (ᾱ) Ὄρος τῆς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Πόλις Θῆβαι. παρβλ. Ὅμ. Ζ, 396. ἔδε καὶ Ὑποπλάκιος.

Πλακησία, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ἱσπανίας ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Διανίου, πιθαν. τὰ νῦν S. Pola λεγομένη. Στράβ. γ'.

Πλάταια, ἡ, παρὰ τοῖς παλαιογρ. συνήθ. Πλαταιαί, αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς δυτικῆς Βοιωτίας κειμένη περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἐπί τινος αὐτόθι εὐρυχώρου πεδίου μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ Κιθαιρῶνος καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι μίαν ἰδίαν ἐπικράτειαν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον τῶν Θηβῶν· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς Πλαταιάς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ ὑπῆρξε πρὸ πάντων περίφημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀξιομνημόνευτον νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Μαρδονίου, ὅστις ἐφονεύθη ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ὕστερον δὲ καταστράφη ἐξ ὅλου ὑπὸ τῶν Θηβαίων πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης, ὅτε οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων αὐτῆς ἔφυγον εἰς τὰς Ἀθήνας· ταυτὸν Παλαιόκαστρον. — Ἐνικ. παρ' Ἡροδ. Θουκ. καὶ Παυσ. — ὅθεν. Πλαταιᾶσιν, ἐν Πλαταιαῖς. Θουκ. ά, 130.

Πλάταια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Πλαταιαί. Παυσ. Βοιωτ. 1.

Πλαταιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Πλαταιῶν, Πληθ. οἱ Πλαταιεῖς, Αἰτκ. Πλαταιέας, Ἡροδ. Ξενοφ. καὶ συνηρμ. Πλαταιᾶς. Θουκ. β', 76. — 2) Πλαταιεῖς, οἱ. Κλάσις τις πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, κατὰ Σχολιαστ. δοῦλοι ἀπογραφόντοι, οἵτινες διὰ τὰς ἐν πολέμοις ἀνδραγαθίας καὶ ἐκδουλεύσεις των ἀποκτήσαντες τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, συγκατεστέχθησαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν λοιπῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὡς οἱ Πλαταιεῖς, τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Μυκαλῇ μάχην ἐπολιτόγραφαν διὰ τὴν ἀρχαίαν πρὸς αὐτοὺς ὑπάρχουσαν συμμαχίαν. Ἀριστοφ. Βατρ. 694.

Πλαταικός, ή, όν. Τῶν Πλαταιῶν ἢ ἐκ τῶν Πλαταιῶν ὤν. Ἡροδ. τὰ Πλαταικά, ἡ ἐν Πλαταιαῖς νίκη τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 8, 126.

Πλαταιίς, ίδος, ἡ. Τῶν Πλαταιῶν ἢ εἰς τὰς Πλαταιὰς ἀνήκουσα· ἡ Πλαταιὶς γῆ, ἡ περὶ τὰς Πλαταιὰς χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡροδ. Θουκ.

Πλαταμώδης, ους, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κατὰ Mannert = Κυπαρισσία. Στράβ, (ἐπιθ. πλαταμωδής.)

Πλατάνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἀλίου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας. Παυσ. θ', 23.

Πλατανιστίος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ναὸν παραὶ Τροιζῆνος καὶ Ἑρμιόνης. Παυσ. Κορ. 34.

Πλατανιστοῦς, οῦντος, ὁ. Τόπος τις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἠλίδος = Μάκιστος, ὅπερ ὄρα Στράβ.

Πλάτανος, ἡ. Κώμη τῆς Φοινίκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταυρίου ποταμοῦ. Πολύβ. ε, 68. Ἰώσηπ.

Πλάτεια, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ πλησίον τοῦ Μενελαΐου λιμένος, πιθαν. ἡ Ἀηδωνὶς νῆσος καλουμένη. Πτολ. Ἡροδ. 4, 151. Πλάτεια, παρὰ Σκύλ. καὶ Πλατεῖα παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πλάτων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Δυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλ. — 2) μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, κεφαλὴ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 89ῆς Ὀλυμπιάδος ἐκ μιᾶς ἐπισήμου καὶ εὐγενοῦς οἰκίας, καταγόμενος πατρόθεν ἀπὸ τὸν βασιλέα Κόδρον, μητρόθεν δὲ ἀπὸ τὸν Σόλωνα· ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀρίστων καὶ ἡ μήτηρ του Περικτιόνη· κατ' ἀρχὰς ἐνασχοληθεὶς ὁ Πλάτων εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ἔξοχον καὶ ζωηρὰν φαντασίαν τοῦ νοός του, συνέγραψε διθυραμβικὰ καὶ ἐν ἐπικὸν ποίημα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι κατέκαυσαν ὕστερον ὅτε ἐπροσκολήθη εἰς τὸν Σωκράτην παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν ἀθάνατον αὐτοῦ φιλοσοφίαν· λέγεται πρὸς τούτοις ὅτι συνέγραψε καὶ τινας τραγῳδίας τὰς ὁποίας ἔμελλεν εἰς ἡλικίαν ὅτι εἴκοσι ἐτῶν νὰ διδάξῃ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον ὅτε πρῶτον γνωρίσας τὸν διδάσκαλόν του Σωκράτην, ἀπεστράφη ἐξ ὅλου τοῦ ἔργου ἀφοσιωθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἠθικῆς καὶ θεωρητικῆς φιλοσοφίας, περιερχόμενος διάφορα μέρη τοῦ τότε σοφοῦ κόσμου, καὶ πρὸ πάντων διατρίψας εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ὅπου ἐγνωρίσθη μὲ πολλοὺς τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Δίωνα συγγενῆ τοῦ Τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτησε νὰ συνεργήσῃ ἔπειτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Συρακουσίων ὑποσχόμενος νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς μίαν νέαν πολιτείαν· μεταβὰς δὲ καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ μυηθεὶς αὐτόθι τὰ μυστήρια καὶ λοιπὰς γνώσεις τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων παρέλαβε πολλὰς ἐπιστημονικὰς ἰδέας παρ' αὐτῶν· τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ δοθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ κύριον τῆς σπουδῆς αὐτοῦ ἀντικείμενον, ἐσύστησεν ἰδίαν σχολὴν ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν λεγομένην Ἀκαδημίαν, ὅπου συνέρρεον ἐν πλήθει ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ νὰ ἀκρο-

σθῶσι τὰς φιλοσοφικὰς του παραδόσεις, ἀποκτήσας ἐντὸς ὀλίγου μεγάλην φήμην καὶ δόξαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων· πρῶτος οὗτος ἐξέδωκεν ἐγγράφως τὰ ὁποῖα παρέλαβεν διὰ στόματος φιλοσοφικὰ παραγγέλματα καὶ ἠθικὰς ἀληθείας τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους, ἐπιχειρισθεὶς πρῶτον μίαν ἐπιστημονικὴν πραγματείαν τῆς φιλοσοφίας· τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ἐθαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἓν ὑψηλὸν καὶ ἄφθονον γέννημα ἐξόχου μεγαλεφυΐας, βαθυτάτης παρατηρήσεως καὶ ὑπερτάτης φαντασίας, διὸ καὶ ἐνομάσθη ὑπ' αὐτῶν Θεῖος Πλάτων. Ἀπέθανεν ὁ Πλάτων εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων καθ' ἣν ἡμέραν ἐωρτάζοντο τὰ γενεθλία αὐτοῦ ταφεὶς ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ Κεραμεικὸν πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι ἠγείραν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἓν πολυτελὲς μνημεῖον σωζόμενον ἕως τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ συνίστανται ἀπὸ ἓν πλῆθος Διαλόγων οἱ ὁποῖοι περιλαμβάνουσιν ἄφθονον καὶ ποικίλην ὕλην ἐκ τῆς Μεταφυσικῆς, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς καὶ Διαλεκτικῆς, καὶ τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὕρηται ἐν τῇ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 71. Ἀρλέβ. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 404 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας 28 δράματα καὶ τινα ἐπιγράμματα. Ἀθην. ἰγ. Διογ. Λαερτ. γ', 23. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Διογ. Λαερτ. γ', 109. — 5) Φιλόσοφος Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Παναιτίου ἐκ Ῥόδου, Διογ. Λαέρτ. γ', 109. — 6) Μαθητὴς τοῦ Πραξιφάνους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου. Διογ. Λαέρτ.

Πλατωνικός, ή, όν. Τοῦ Πλάτωνος ἢ εἰς τὸν Πλάτωνα ἀνήκων, οἱ Πλατωνικοί, οἱ μαθηταὶ τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας. Λουκ.

Πλαῦτος, Ἄκιος, ὁ. Περίφημος κωμικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων ἐκ Σαρσίνης πόλεως τῆς Ὀυμβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι εἴκοσι κωμῳδίαι. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. I.

Πλειάς, άδος, ἡ, Ἰων. Πληϊάς· πληθτ. αἱ Πλειάδες. Ἑπτὰ Θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, ἡ Ἀλκυόνη, Μερόπη, Ἠλεκτρα, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη καὶ Μαῖα, τὰς ὁποίας ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τὸν Οὐρανὸν διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ὁ τῶν Πλειάδων λεγόμενος ἀστερισμός, συνιστάμενος ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων τοῦ ὁποίου ἡ ἀνατολὴ ἐπιφαίνουσα τὸ θέρος, ἡ δὲ δύσις τὸν χειμῶνα. Ὅμ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 226.

Πλειστάνη, ους, ὁ. Τίδς τοῦ Ἀτρέως, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον· ἐπειδὴ δὲ ἀπέθανεν εἰς πολλὰ νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀτρεὺς ἔλαβον ὑπὸ τὴν φροντίδα του τοὺς δύο τούτου παῖδας, ἀναθρέψας αὐτοὺς καὶ ἀφήσας εἰς αὐτοὺς τὸ βασίλειόν του, οἱ ὁ καὶ ὠνομάζοντο αὐτοὶ ἀπ' αὐτοῦ Ἀτρεῖδαι. Αἰσχ. Ἀγ. Ἀπολδ. γ', 2, 2.

Πλειστοθενίδης, ου, ὁ (ε) Τίδς τοῦ Πλειστοθένους· οἱ Πλειστοθενίδαι, υἱοὶ τοῦ Πλειστοθένους, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος. Αἰσχ. Ἀγ. 1580.

Πλειστοκλεάνατος, ὁ. Ζωγράφος περίφημος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου. Πλουτρ.

Πλείσταρχος, ὁ. Τίδς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωνίδα καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Στρατηγοῦ Παυσανίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐπετρόπευθη μετὰ τὸν ἐν Θερμοπύλαις θάνατον τοῦ πατρός του. Ἡροδτ. 9, 10. Θουκ.

Πλειστοάναξ, ακτος, ὁ. Τίδς τοῦ Περιφήμου τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγοῦ Παυσανίου, διαδαχθεὶς μετὰ θάνατον τὸν Πλείσταρχον εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης. Θουκ. α', 107. εὐτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Παυσανίας βασιλεύσας ἔπειτα εἰς τὴν Σπάρτην. Θουκ. γ', 26. καὶ Πλειστῶναξ, παρβλ. Παυσ α, 13, 3.

Πλειστόλας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. ε, 19.

Πλειστός, ὁ (ἐπιθ. πλεῖστος) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Φωκίδος, ῥέων μεταξὺ τοῦ ὄρους Κίρφαως καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον. Αἰσχ. Εὐμ. 27. Στράβ.

Πλείστωρος, ὁ. Ἐγχώριός τις Θεότης τῶν Θρᾳκῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐδυτίασαν κατὰ τὸν Πέρσην Ὀιόβαζον φυγόντα παρ' αὐτοῖς. Ἡροδτ. 9, 119.

Πλευρών, ῶνος, ὁ. Τίδς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶνος, ὁ συστήσας τὸ βασίλειον τοῦ Πλευρῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ· ἐκ τῆς Ξανθίππης θυγατρὸς τοῦ Δώρου ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα, τὴν Λαοφόνην, Στερόπην καὶ Στρατονίκην. Ἀπολδ. α, 7, 6.

Πλευρών, ῶνος, ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας, μητρόπολις τῶν Κουρήτων ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλευρῶνος υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 639. Θουκ.

Πλευρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Πλευρῶνος ἢ ἐκ τοῦ Πλευρῶνος ὤν. Ὅμ. καὶ, Πλευρώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πλευρῶνος.

Πληγάδες, αἱ, προσυπακμ. πέτραι = Συμπληγάδες. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 645.

Πληϊάς, άδος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ Πλειάς. Πληθτ. Πληϊάδες, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 486. καὶ Ἀπολδ. γ', 10, 1.

Πληϊόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Πλειάδας. Ἀπολδ.

Πλημμύριον, τὸ (υ) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν, τανῦν Punta di Gigante. Θουκ.

Πλημναῖος, ὁ. Τίδς τοῦ Περάτου καὶ ἐκγονος τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὸν παῖδα Ὀρδόπολιν λέγεται ὅτι ἀνεθρέψαν ἡ ἰδία Δήμητρα. Παυσ. β', 5.

Πληξαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθυος. Ἡσ. Θεογ. 353. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδ. (πλήσσω, αὔρα).

Πλήξιππος, ὁ. Τίδς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου θέλων ν' ἁρπάσῃ ἀπὸ τὴν Ἀταλάντην τὴν δορὰν τοῦ φονευθέντος ταύτου θηρίου. Ἀπολδρ. α, 7, 10. — 2) Τίδς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπολδρ. γ', 15, 3. — 4) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἡγίν. μύθ. 170.

Πλινθίνη, ἡ (ι) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀκροτάτων δυτικῶν ὁρίων αὐτῆς καὶ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης. Στεφ. Βυζ.

Πλινθινήτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Πλινθίνης ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ· καὶ ἐπιθτ. ὁ Πλινθινήτης κόλπος, ὁ περὶ τὴν κάτω Αἴγυπτον κόλπος σχηματίζων τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὅρια αὐτῆς. Ἡροδτ. 2, 6.

Πλίνιος, ὁ Πρεσβύτερος. Plinius major. Μέγας φυσικὸς καὶ ἀρχαιολόγος τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Βεριόναν πόλιν τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 23—79 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Τίτου Οὐεσπεσιανοῦ καὶ Κλαυδίου Νέρωνος, ψᾶσας εἰς μεγάλα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ ἀξιώματα παρὰ Ῥωμαίοις, ἀπέθανε δὲ ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ ὄρους Οὐεσουΐου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπισκεφθῆ μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πλινίου διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ φυσικὰ αὐτοῦ φαινόμενα· συνέγραψεν ὁ Πλίνιος μίαν ἐνταταμένην φυσικὴν ἱστορίαν εἰς 37 βιβλία περιέχουσαν ἄφθονον ὕλην διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φύσεως, τῶν ἀρχαίων τεχνῶν καὶ τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν οὗτος συνέλεξεν ἐκ τριῶν χιλιάδων περίπου πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα συγγράμματα δὲν ἐσώθησαν ἄχρι τοῦδε. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II, 179. — 2) Πλίνιος ὁ νεώτερος καὶ Καικίλιος καλούμενος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ πρεσβύτερου Πλινίου, γεννηθεὶς εἰς τὸ Κῶμον πόλιν τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμᾶτο μεγάλως καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον σώζεται εἰς πανηγυρικὸς λόγος αὐτοῦ πλήρης ἐξόχου ῥητορικῆς χάριτος καὶ καλλιωνῆς· σώζονται ἔτι τοῦ Πλινίου τούτου ἐπιστολῶν βιβλία δέκα, τὰς ὁποίας οὗτος ἔγραψε πρὸς διαφόρους φίλους του. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II. σελ. 407.

Πλούταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. — 2) Περίφημος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἕλλην, γεννηθεὶς εἰς Χαιρώνειαν πόλιν τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ 50 ἔτος ἀπὸ Χρ. καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Ἀμμωνίου τὴν φιλοσοφίαν, τῆς ὁποίας μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε διδάσκαλος ἐν Ῥώμῃ μὲ πολλὴν φήμην καὶ ἔπαινον, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσε καὶ ὁ νέος Ἀδριανός· ἀγαπώμενος δὲ μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη καὶ μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ Ὑπάτου, ἐκλέχθη ὑπ' αὐτοῦ ὕστερον ἔπαρχος τῆς Ἰλλυρίας· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ ἐπιστρέψας προβεβηκὼς ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ἀποθανὼν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας του· σώζονται τοῦ Πλουτάρχου 46 βιογραφίαι ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥώμης, ἄλλως καὶ παράλληλοι βίοι ἐπιγραφόμενοι, καὶ διάφοροι φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι, πλήρεις πολυμαθείας καὶ σοφῶν παρατηρήσεων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. σελ. 153.

Πλουτεύς, έως, ὁ, Ἰων. ῆος. ποιητικ. ἀντὶ Πλούτων. Μοσχ. Εἰδ. γ', 22.

Πλοῦτος, ὁ. Τίδς τοῦ Ἰασίονος καὶ τῆς Δήμητρος, θεὸς τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀφθονίας ἀγαθῶν, τὸν ὁποῖον παριστάνετο ἐν Θήβαις κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της ἡ Τύχη. Ἡσ. Θεογ. 970. Ὅμ. Ἥμν. 480. Παυσ. 9', 16. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παριστάνετο τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς συγχεόμενος πολλάκις ἐν τῇ μυθολογίᾳ μετὰ τοῦ Πλούτωνος. Ἀριστοφ. Πλουτ. 90. Ἀχαρ. 299.

Πλαυτώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 355. σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὅμ. Ἥμν. Δημ. 422.

Πλούτων, ωνος, ὁ, ποιητικ. Πλουτεύς. Τίδς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διός, θεὸς τοῦ ᾅδου καὶ τῶν καταχθονίων ὄντων, ὅστις ἄλλως Αἴδης καὶ Ἀϊδωνεὺς ἐκαλεῖτο, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον κατέπιεν μετὰ τῶν ἄλλων παίδων ὁ πατήρ του Κρόνος· μετὰ δὲ τὴν ἥτταν τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων ἔλαβε παρὰ τοῦ Διός ὁ Πλούτων ὡς μερίδα τὴν βασιλείαν τοῦ ᾅδου, ὅπου ἐφέροντο αἱ ψυχαὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποθνησκόντων, τῶν ὁποίων αἱ ποιναὶ ἢ ἄμοιβαὶ ἐκρίνοντο ἀπὸ τὰς ὑπερτάτας αὐτοῦ βουλάς, περιστανόμενος συνήθως ὑπὸ μορφῆς ἀγρίας φοβερᾶς καὶ ἀπειλητικῆς, ἀδυσώπητος ἀπὸ πᾶσαν ἐκεσίαν, καθήμενος ἐφ' ἑνὸς θρόνου καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του μίαν δίκαναν. Γυνὴ τοῦ Πλούτωνος ὑπῆρχεν ἡ Περσεφόνη, τὴν ὁποίαν οὗτος ἥρπασε νέαν ἔτι οὖσαν κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος, μετὰ τῆς ὁποίας εἰκονίζετο ἀείποτε καθήμενος καὶ κρίνων τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν ἐν τῷ ᾅδῃ. Ἐλατρεύετο δὲ ὁ Πλούτων πανταχοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἔχων ἐν Καρωνείᾳ τῇ Βοιωτίᾳ ἕνα ἀρχαῖον ναόν, εἰς δὲ τὴν Πύλον ἐν Μεσσηνίᾳ ἓν ἱερὸν ἄλσος, ὡσαύτως εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐν Ῥώμῃ λατρευόμενος ὡς πολιοῦχος θεὸς ἐπὶ μέρους τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. εὑρίσκεται ἀεὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Αἴδης· πρῶτον δὲ παρ' Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 1076. — Ἀπολδρ. α, 1, 3, 2, 1. κατά τινας ἀπὸ τοῦ Πλοῦτος, θεωρουμένου ὡς κατέχοντος τοὺς κόλπους τῆς γῆς καὶ ἐπιδαψιλεύοντος τοῖς ἀνθρώποις πᾶσαν πλουσιότητα καὶ ἀφθονίαν παρβλ. Λουκ. Τιμ. 21. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ Orcus, Jupiter infernus, Summanus. — 3) Ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν ἀκροτάτων δυτικῶν μερῶν τῆς Οἰκουμένης, παρὰ τὸν ὁποῖον κατοίκουν οἱ Ἀριμασποί, κατὰ Voss ἐν Ἰσπανίᾳ. Αἰσχ. Προμ. 812.

Πλουτώνιος, ία, ιον. Τοῦ Πλούτωνος ἢ εἰς τὸν Πλούτωνα ἀνήκων· τὸ Πλουτώνιον χωρίον, τόποις τις ἐν Καμπανίᾳ περὶ τὴν λίμνην Λορίου (Averno), ταυτὸν ἄντρον τοῦ κυνὸς καλούμενος, ὅπου ὑπενίετο ὅτι ὑπῆρχον ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις. Στράβ. — 2) τὸ Πλουτώνιον ἄντρον, Ἄντρον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ ἀναδίδον φαρμακερὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.

Πλυνός, ὁ, Λιμήν τις ἐν Λιβύῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀδυρμαχίδων. Ἡροδ. 4, 168. — οἱ Πλυνοί, Σκύλ.

Πλυντήρια, τά, προσυπακμ. ἱερά, Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις καθ' ἣν ἐτελοῦντο διάφοροι καθαρμοὶ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ξενοφ.

Πλωταί, αἱ, προσυπακμ. νῆσοι. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Στροφάδων νήσων ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἅρπυιαι. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 285. ἴδε Στροφάδες.

Πλωτινούπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀδρύσων κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Πτολ. γ', 11.

Πλωτῖνος, ὁ, Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς ψήμης καὶ συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ βιβλία.

Πνύξ, κός, ἡ. Τόπος τις λειμώδης ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνετο συνήθως ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, περιεχόμενος ὑπὸ ἀρχαίων καὶ σύστιλῶν οἰκοδομῶν ἄνευ στέγης.

Πνυταγόρας, ου, ὁ, Βασιλεύς τις τῆς νήσου Κύπρου, παρ' Ἀρρίαν.

Ποδαλείριος, ὁ, Τὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς Τρίκκης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς καὶ οὗτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ὕστερον δὲ ἁλοὺς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη ἔμπειρος ἰατρὸς καὶ γενναῖος πολεμιστὴς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 732. Κατὰ Παυσ. Λακ. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Καρίαν καὶ διαμείνας αὐτόθι ἔκτισεν ἐπὶ τῆς Καρικῆς χερσονήσου δύο πόλεις τὴν Σύριαν καὶ Βύβασσον. Στέφ. Βυζ.

Ποδάνεμος, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Ποδήνεμος. Ἕλλην τις ἐκ Φλιοῦντος πόλεως τῆς Ἀργολίδος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε, 3.

Ποδάργη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζέφυρος ἐγέννησε τοὺς ἀθανάτους ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον. Ὅμ. Ἰλ. Π, 149.

Πόδαργος, ὁ, Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος καὶ τοῦ Μενελάου. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 185.

Ποδάρκη, ἡ. = Ποδάργη, ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πιερίας. Ἀπολλ. β', 1, 4.

Ποδάρκης, ους, ὁ. Πρότερον ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολλ. β', 5, 4. ἴδε Πρίαμος. — 2) Τὶς τοῦ Ἰφίκλου καὶ ἔκγονος τοῦ Φυλάκου, ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμόνων τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 704. Ἀπολλ. α', 9, 12.

Ποδής, οῦς, ὁ. Τὶς τοῦ Ἠετίονος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ γενναίων Τρώων, φίλος τοῦ Ἕκτορος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μενέλαος εἰς τὴν δοκιμωτάτην μάχην ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 575.

Ποδούκη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν Ἰνδίᾳ. Πτολ.

Ποίας, αντος, ὁ. Τὶς τοῦ Θαυμάκου ἢ τοῦ Φυλάκου, ἔγγιστα τοῦ Ἰφίκλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου. Ἀπολλ. α', 9, 16. Πίνδ. — ὅθεν, **Ποιάντιος**, ία, ιον, τοῦ Ποιαντος ἢ εἰς τὸν Ποιαντα ἀνήκων. Ἀνθολ.

Ποικίλη, ἡ. προσυπακμ. στοά. Περίφημος οἰκοδομὴ ἐν Ἀθήναις περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν στηλῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο διάφορα ἐξέλογοι εἰκόνες τῶν ἐπιστημονόρων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, πρὸ πάντων τοῦ Πολυγνώτου καὶ Μυκωνος, παριστάνουσαι διαφόρους ἥρωας, θεοὺς, μάχας καὶ ἄλλας ἀξιομνημονεύτους πράξεις τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων· ἐπὶ δὲ τῶν τοιχῶν τῆς στοᾶς ταύτης ἐκρέματο ἐν κλῆρος ἀσπίδων ὅσαι κατὰ καιροὺς ἐλαφυραγωγήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοὺς νικηθέντας ἐχθρούς· πρὸ τῆς εἰσόδου ἵστατο τὰ ἀγάλματα τοῦ Σόλωνος καὶ Λυκούργου. Εἰς ταύτην ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων τὴν φιλοσοφίαν του ἤτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Στοϊκὴ φιλοσοφία. ἴδε Στοά.

Ποιμανδρία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τανάγρας ἐν Βοιωτίᾳ. Λυκοφρ.

Ποίμηνον, τό. Mons Pontius. Συνέχειά τις τῶν Ἄλπεων ὀρῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Πόλα, ἡ, καὶ Πῦλαι, αἱ, Pola. Πόλις τῆς Ἰστρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι ὁμωνύμου κόλπου, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων ταυτὸν Pola. Στράβ.

Πολέμαρχος, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. — 2) Τὶς τοῦ Κεφάλου καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυραννεύσαντα νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Πλάτ.

Πολεμοκράτης, ους, ὁ (α) Τὶς τοῦ Μαχάονος, περίφημος ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις θεραπεύσας κοτὲ τοὺς κατοίκους τῆς Θυρεατίδος χώρας ἀπὸ τινος συμβάσης ἐπιδημικῆς νόσου, ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμὰς ἔχων ἴδιον ναόν. Παυσ. β'. — 2) Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν.

Πολέμων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διάδοχος αὐτοῦ, διδάσκαλος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος, Ἀρκεσιλάου, Κράτητος καὶ ἄλλων, ὅστις διάγων πρότερον βίον φαῦλον καὶ ἄσωτον ἐν Ἀθήναις, κατεστάθη διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ξενοκράτους εἰς τῶν ἀριστοτέρων ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, συγγράψας διάφορα βιβλία τῆς φιλοσοφίας του, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ μόνον ὀνόματα ἐσώθησαν. Διογ. Λαέρτ. Σουΐδ. — 2) Πολέμων ὁ Περιηγητής, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Πα-

νατίου, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ συγγράψας ἐν γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Περιήγησις, ἐπιγράμματα καὶ μίαν περιγραφὴν τοῦ Ἰλίου. Στράβ. — 3) ἐκ Λαοδικείας, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ζήνωνος, κατασταθεὶς βασιλεὺς τοῦ Ποντου καὶ Βοσπόρου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Ἀγρίππα. — 4) Περίφημος Σοφιστὴς καὶ Ῥήτωρ τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος ἐκ Λαοδικείας, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, διδάξας πολὺν χρόνον εἰς τὴν Σμύρνην μετὰ μεγάλης ψήμης, τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν δύο ἐπιτάφιοι λόγοι πρὸς τιμὴν τοῦ Κυναιγείρου καὶ Καλλιμάχου, δύο Ἀθηναίων οὗτινες ἀπέθανον ἡδόξως εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τοῦ Μαραθῶνος. Φιλόστρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 4.

Πολεμώνιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πολέμωνος ἐκ Λαοδικείας, πρότερον Σίδη λεγομένη, ἔχουσα ἐνα λιμένα. Στέφ. Βυζ.

Πολίαγρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ὅστις ἐφονεύθη ἰδιοχείρως χλευασθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε, 8.

Πολίαρχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ ἀβρότητα. Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η, 4.

Πολιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἐρυθραῖς καὶ ἐν Τροιζῆνι ὡς ἔφορος τῶν πόλεων. Παυσ. α', ιστ. ζ', 5. η, 47.

Πολιεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῶν πόλεων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Διοπόλεια.

Πόλιος, ία, ιον. Τοῦ Πόλιος, ὁ Πόλιος οἶνος. Εἶδος οἴνου αὐξάνον περὶ τὴν πόλιν Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ, κληθὲν οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἡγεμόνος Πόλιος. Ἀρίστ. Πόλλιος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 31.

Πόλις, εως, ἡ. Κώμη τῆς Λοκρίδος κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἰταίων. Θουκ. γ', 101.

Πολίτης, ου, ὁ (ι) Τὶς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, ὅστις εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας συνελθὼν εἰς μάχην μὲ τὸν Πύῤῥον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἰδίου του πατρός. Ὅμ. Ἰλ. Β, 791. Ο, 339. — 2) Εἷς τῶν θεραίρων τοῦ Ὀδυσσέως, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης καὶ οὗτος εἰς χοῖρον. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 224. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν εἷς βωμὸς αὐτοῦ ἐν Τεμέσῃ πόλει τῆς κάτω Ἰταλίας. — 3) Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἠρείαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 26.

Πολίχνα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Πολίχνη. Χωρίον τῆς Λακωνίας πλησίον τῶν Κυφάντων. Πολύβ. δ', 36, 5. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ. Στράβ. ιγ'. — 3) Ἑτέρα πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 14, 23, ἔνθα κατά τινας ἐξηγτ. εἴληπται ὡς προσηγορικ. ὄνομ. — ὅθεν, **Πολιχναῖος**, ὁ κάτοικ.

Πολίχνη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κυδωνίας. Ἡροδ. 7, 170. Θουκ. β', 85. — 2) Ἑτέρα πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Ἡροδ. 6, 26. — 3) Χωρίον τῆς Μεγαρίδος, κατὰ Kruse πιθαν. τὸ αὐτὸ μὲ τὰ Μέγαρα. Στράβ. — ὅθεν, **Πολιχνίτης**, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Ἡροδ.

Πόλιχος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίζων τοῦ Ἀνκαίου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Πολεντία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Βαλεάρων Μαλλόρκας, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταυτὸν Polentia. Στράβ.

Πόλλης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδομάντων ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. α, 6.

Πόλλεος, ία, ιον, ἴδε Πόλιος.

Πόλλις, ιος, ὁ. Ἀργεῖός τις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν, Θουκ. β', 67. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. ἔνθα κατά τινας Πόλις ἡμαρτημ. γεγραπτ. — 3) καὶ Πόλις, Τύραννός τις τῶν Συρακουσῶν, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἔκαμε τὰ φυτεύσωσι περὶ τὰς Συρακούσας τὸν ἐξαίρετον οἶνον Πολιον καλούμενον· ἦν δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἐκ τοῦ Ἄργους ζήσας πιθαν. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀθην. ά, σελ. 31. Casaub. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 31.

Πολτυοβρία, ἡ. Πόλις τοῦ Πόλτυος = Αἶνος ἐν Θρᾴκῃ, ὅπερ ὅρα. Στράβ. (τὸ βρία ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Θρᾳξὶ πόλις.)

Πόλτυς, υος, ὁ. Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπεδόνος, βασιλεὺς τῆς Αἴνου ἐν Θρᾴκῃ, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἀπολλ. β', 5, 9.

Πολυαινίδας, ου, ὁ (ι) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Πολύαινος, ὁ, (ῡ) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Μακεδονίας σύγχρονος τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, γράψας Στρατηγήματικὰ βιβλ. 8. τὰ ὁποῖα διεσώθησαν. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. 321. — 2) Μαθηματικὸς ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Ἐπικούρου. Πλουτρ.

Πολυάρχης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 2. ἔνθα ἐν χειρογρφ. κεῖται ὀρθότρ. Πολυχάρης.

Πολύας, ου, ὁ. Κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀντικύρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡροδ. 8, 21.

Πολυάνθης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολεμῳ. Θουκ. ζ', 34. Ξενοφ. Ἑλλ.

Πολύανθος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Πολυβιάδης, ου, ὁ (υυυ-), Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ κυριεύσας τὴν πόλιν Ὄλυνθον. Ξενοφ. Ἑλ. ε, 3.

Πολύβιος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν ἐξοχωτέρων καὶ βαθυτέρων Ἑλλήνων ἱστοριογράφων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὸν 144 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ Λυκώρτας καλούμενος ὑπῆρξε στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀράτου καὶ Φι-

λοποιμένος. Πεμφθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην μετ' ἄλλων Ἀχαιῶν, ὅσοι ἐκατηγορήθησαν ὡς παραβάντες τὴν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πίστιν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον, ἔγινεν αὐτόθι ὁ Πολύβιος φίλος τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς πολλὰς αὐτοῦ ἐκστρατείας παρευρεθεὶς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἅλωσιν τῆς Καρχηδόνος· εἶτα περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας Γαλλίας, Ἱσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, συνάξας ἄφθονον ὕλην πρὸς συγγραφὴν τῆς περιφήμου αὐτοῦ ἱστορίας, δείξας διὰ τῆς μεγάλης του φρονήσεως καὶ πολιτικῆς πείρας πολλὰς ἐκδουλεύσας πρὸς τὰς ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεις, αἵτινες ἤγειραν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐκ μαρμάρου· τελευταῖον πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ μετὰ πολλῆς κρίσεως καὶ βαθυτάτης ἀκριβείας γεγραμμένη περιλαμβάνει ἐν διάστημα 53 χρόνων, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου καὶ τελευτῶσα ὅπως τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τεσσαρακόντα βιβλία. Λουκ. μακροβ. 22. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 313.

Πολύβοια, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Ταχίνου, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος. Παυσ. γ', 19.

Πόλυβος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Μερόπη ἡ Περίβοια ἀνέθρεψε τὸν παῖδα Οἰδίποδα. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 774. Ἀπολλ. β', 5, 7. — 2) Τίδες τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Λ. 59. — 3) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν ὁ Εὔμαιος. Ὅμ. Ὀδ. Χ, 243. — 4) Ἀνὴρ τῆς Ἀλκιάνδρας ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν κατέλυσαν ὁ Μενέλαος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 218. — 5) Τίδες τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χθονοφίλης, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Λυσιάνασσαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ταλαός, μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε διάδοχον τὸν Ἀδραστον. Παυσ. β', 6.

Πολυβώτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, διώξας αὐτὸν ἕως τῆς θαλάσσης καὶ ῥίψας κατεπάνω του ἓν ἀποσπασθὲν μέρος τῆς νήσου Κῶ. Ἀπολλ. α', 6, 2. Παυσ. α', 2. Στράβ.

Πολύγνωτος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος ἐκ τῆς νήσου Θάσου καὶ σύγχρονος τοῦ Παναίνου ἀδελφοῦ τοῦ Φειδίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνειργάσθη εἰς τὴν κόσμησιν τῆς Ποικίλης στοᾶς ἐν Ἀθήναις, μὴ θελήσας νὰ λάβῃ οὐδεμίαν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας του παρὰ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ναὸν τῶν Διοσκόρων εὑρίσκετο εἰκονισμένος παρὰ τοῦ Πολυγνώτου ὁ γάμος τῶν θυγατέρων τοῦ Λευκίππου καὶ πλησίον τῶν Προπυλαίων ἵστατο μία ἄλλη εἰκὼν αὐτοῦ παριστάνουσα τὸν Ὀρέστην καὶ Πυλάδην φονεύοντας τοὺς παῖδας τοῦ Ναυπλίου. Παυσ. α', 16, 20. τὰ μεγαλήτερα δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν ἔργα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου εὑρίσκοντο ἐν Δελφοῖς. Πλάτ. Ἴων σελ. 532. Παυσ. θ', 4. Λουκ. Εἰκ. 7.

Πολύγονος, ὁ (υ). Τίδες τοῦ Πρωτέως καὶ ἐγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομαχίαν. Ἀπολλ. β', 5, 9.

Πολυδάμας, αντος, ὁ, Ἐπικ. Πολυδάμας (ᾱνυ–). Τίδες τοῦ Πανθόου καὶ τῆς Φρονίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφόρβου, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἀνδρειοτέρων Τρώων, ἔμπειρος οἰωνοσκόπος καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ἕκτορος· φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 57. καὶ Ρ, 40. — 2) Περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Σκοτουσσῶν πόλεως τῆς Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Νικίου, νικήσας πολλάκις διὰ τῆς ἐξόχου του σωματικῆς ἀνδρείας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας καὶ πνίξας ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας ἕνα φοβερὸν λέοντα· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανεν ὁ Πολυδάμας πλακωθεὶς ἀπὸ ἓν ὄρος, ἔνδον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἓν σπήλαιον μετ' ἄλλων τινῶν συντρόφων του, Πλάτ. Παυσ. Λουκ. Συμπ Θε. 12. — 3) Φερσαλίας τις. Ξενιτ.

Πολυδαμίδας, α (ι). Κυρ. πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Πολυδάμαντος· καὶ Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινός, παρὰ Θουκ. δ', 123.

Πολυδάμνα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, παρὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλένη ἔλαβε διάφορα φάρμακα ἔχοντα θαυμαστίας ἰδιότητας. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 228.

Πολυδέκτης, ου, ὁ. Ἐπάνυμ. τοῦ ᾅδου ὡς πολλὰ ἐν ἑαυτῷ δεχομένου, ὡς Ὄνομ. δὲ Κυρ. Τίδες τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Ναΐαδος νυμφῆς, βασιλεὺς τῆς νήσου Σερίφου, ὅστις δρεπανθεὶς εἰς τὴν Δανάην ὅτε αὕτη ἐφέρθη μετὰ τοῦ παιδός της Περσέως ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἔπεμψεν ἔπειτα τὸν Περσέα νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης θέλων οὕτως νὰ βεσσῇ ἀφόβως τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀπόπους ὀρέξεις του, ἥτις ὅμως φυγοῦσα εἰς τὸν ναὸν ἑνὸς τῶν αὐτόθι θεῶν διέσωσεν ἀκυτήν ἕως τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Περσέως, ὅτε οὗτος ἐκδικούμενος τὴν μητέρα αὐτοῦ μετέβαλε τὸν Πολυδέκτην εἰς λίθον διὰ τῆς φοβερᾶς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἔκαμε βασιλέα τῆς νήσου τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πολυδέκτου Δίκτυν. Πίνδ. Ἀπολλ. α', 9, 6. — 2) Πρεσβύταρις υἱὸς τοῦ Εὐνόμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ Νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον τοῦτον ἐπιτρέπουσαν ἀνήλικον ὄντα ὁ Λυκοῦργος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Πλούτ. Παυσ. γ', 7, 2. παρ' Ἡρόδ. 8, 131. ἀναφέρεται ἡμαρτμ. πατὴρ τοῦ Εὐνόμου.

Πολυδεύκης, ους, ὁ, Pollux. Τίδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἑλένης, εἷς τῶν Διοσκούρων, γεννηθεὶς ὡς λέγεται μὲ ἀθάνατον φύσιν τῆς ὁποίας ἔκαμε μέτοχον καὶ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Κάστορα· ἔξε Κάστωρ· ἦν δὲ ὁ Πολυδεύκης περίφημος εἰς τὴν πυγμαχίαν παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολλ. γ', 11, 1. — 2) Ἰούλιος Πολυδεύκης. Ἐκ Ναυκράτεως, Γραμματικὸς Ἕλλην ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθη ἓν λεξικὸν διαφόρων τεχνικῶν, πολιτικῶν καὶ ῥητορικῶν ὅρων εἰς δέκα βιβλία, ἐπιγραφόμ. Ὀνομαστικόν, χρήσιμον πρὸς κατάληψιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Φαβρ. Ἑλλ βιβλ. VI, σελ. 141. — 3) Δούλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ· Λουκ. (Αἰτκ. Πολυδεύκεα, Ὅμ. Ἀπολ. Ῥοδ. Πολυδεύκη καὶ Πολυδεύκην, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις.)

Πολυδεύκιον, τό. Λουκ. Ἀποκρ. Ὄνομ. τοῦ Πολυδεύκης.

Πολυδώρα, ἡ, Ἐπικ. Πολυδώρη. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος μία τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Ἡσ. Θεογ. 354. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βώρου, γεννήσασα πρότερον ἐκ τοῦ Σπερχιοῦ ποταμοῦ τὸν Μενέσθιον. Ὅμ. Ἰλ. Π, 175. Ἀπολλ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Παυσ. θ', 2.

Πολυδωρος, ὁ (υ). Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Λαοθόης, τὸν ὁποῖον ὑπαρηγάπα ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ὅστις μὴ πειθόμενος εἰς τὰς πατρικὰς συμβουλὰς ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς μάχην κατὰ τῶν πολιορκούντων Ἑλλήνων, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ Ἰλ. Τ, 407. Κατὰ τὴν διήγησιν τῶν μεταγενεστέρων τραγικῶν ποιητῶν ὑπῆρχεν ὁ Πολύδωρος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὸν ὁποῖον ἀνήλικον ἔτι ὄντα ἔπεμψαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ μετ' ἄλλων θησαυρῶν πρὸς τὸν ἐν Θρᾴκῃ βασιλέα Πολυμνήστορα, διὰ νὰ φυλάττηται παρ' αὐτῷ ἐκ καιροῦ τῆς πολιορκίας τῶν Τρώων· ἀλλ' ὁ Πολυμνήστωρ θέλων νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ξένους θησαυροὺς ἐφόνευσε τὸν Πολύδωρον καὶ ἔρριψε τὸ νεκρὸν σῶμά του εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπ. Ἑκ. 3. κ. ε. ξ. Ὀβιδ. — 2) Τίδες τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Νυκτηίδος τὸν Λάβδακον. Ἀπολλ. γ', 5, 5. ὁ Ἡσ. Θεογ. 977. ἀναφέρει ἔκγονόν τινα τοῦ Κάδμου ὑπὸ τὸ ὄνομα Πολύδωρον, παῖδα τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Λυτονόης καὶ τοῦ Ἀρισταίου. — 3) Τίδες τοῦ Ἀλκαμένους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀγιάδου, βασιλεύσας ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου μετὰ τοῦ Θεοπόμπου καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας ἀνδρίαν του, φονευθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπό τινος τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπιτίμων πολιτῶν Πολεμάρχου καλουμένου. Ἡροδ. 7, 204. — 4) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ξενιτ.

Πολυείδης, ους, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀρρίαν.

Πολύειδος, ὁ, ἴδε Πολύϊδος.

Πολύευκτος, ὁ (υ). Πήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Ἀρρίαν.

Πολυζήλος, ὁ, Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 525.

Πολυθερσείδης, ου, ὁ. Τίδες τοῦ Πολυθέρσου, ὁ Κτήσιππος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὅμ. Ὀδ. Χ, 287.

Πολύϊδος, ὁ (υ–υ). Τίδες τοῦ Κοιράνου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος, περίφημος ἀρχαῖος οἰωνοσκόπος γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον, διὰ συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ἠδυνήθη ὁ Βελλεροφόντης νὰ δαμάσῃ τὸν ἵππον Πήγασον· φόν δὲ Γλαῦκον υἱὸν τοῦ Μίνωος ἐπανέφερεν αὐθις εἰς τὴν ζωὴν ὅτε ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας νόσου· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 663. Πιν. Ὀλ. 13, 105. Ἀπολλ. γ', 3, 1. — Πολύειδος, παρὰ Παυσ. α', 43. — 2) Τίδες τοῦ Εὐρυθάμαντος ἐκ Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. (ἡ γραφ. Πολύϊδος, διὰ τοῦ ι, εὑρηται παρ' Ὅμ. Ἀπολλ. καὶ Λουκ. ἐκ τοῦ πολύς καὶ ἰδεῖν· ἡ δὲ γραφ. Πολύειδος, παρὰ Πλάτ. Ἐπιστ. 2. καὶ Παυσ. ἦν καὶ ὁ Ἡσυχ. προείλετο ἐν Ἀπολλ. Τομ. 2. σελ 545.)

Πολυκάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. Ὅμ Ὀδ. Γ, 464. Ἀπολλ. καθ' Ἡσιοδ. γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου, παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, 110.

Πολυκάων, ονος, ὁ. Τίδες τοῦ Λέλεγος, ὅστις ἀφήσας εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Μύλον τὴν Λακωνίαν, ἦλθε καὶ ἐσύστησε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας· Παυσ. δ', 1.

Πολύκλειτος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην, ἐξ Ἄργους ἢ κατά τινας ἐκ Σικυῶνος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Περικλέους καὶ διαπρέψας ἐξαιρέτως εἰς τὴν διὰ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ ἐξαίσιον ἐργασίαν του, ὑπερβαλὼν πρῶτος εἰς σταθερούς τινας κανόνας τὰς ἀναλογίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κατασκευάσας ὡς τέλειον ἀρχέτυπον τῆς ὑπαρχόντος τέχνης του ἓν ἄγαλμα τοῦ Δορυφόρου λεγόμενον, ὅπερ καὶ κανὼν τοῦ Πολυκλείτου ἰδίως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Διάφορα ἐξαίρετα ἔργα τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἀναφέρονται παρὰ Παυσανίᾳ καὶ Πλινίῳ τὰ πλεῖστα ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένα· ἐντὸς τῆς Ἀγαλματοποιΐας ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος καὶ ἄριστος ἀρχιτέκτων, οἰκοδομήσας ἐν μεγαλοπρεπεῖ θεάτρον εἰς ἓν ἱερὸν ἄλσος πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Λουκ. Περεγ. τελευτ. 9. Κατὰ Πλάτ. Πρωτ. σελ. 311. ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος ἐξ Ἄργους, κατὰ δὲ Πλιν. ἐκ Σικυῶνος· κατ' ἄλλους δὲ ἀναφέρονται δύω διάφοροι τεχνῖται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα· παρβλ. Θειρσ. Πλαστ. Τεχν. σελ. 205. καὶ Παυσ. ς', 6, 1.

Πολυκλῆς, έους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Ψευδώνυμος, περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπιάδ. ὅτε κυρ. ὑπῆρξεν ἄρχων ὁ Δυσιμαχίδης. Δημ. Στεφ. σελ. 261.

Πολυκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Τίδες τοῦ Αἰακοῦ, περίφημος τύραννος τῆς Σάμου, ἀκμάσας περὶ τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ Καμβύσου, ὅστις διὰ τῆς ἐξόχου ἐπιτηδειότητος καὶ τοῦ μεγάλου πλούτου του ἠδυνήθη μετ' οὐ πολὺ νὰ καταστρῶῃ

ἀπόλυντος κύριος τῆς νήσου φοιβύσας ἕνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, τὸν δὲ ἕτερον ἐξορίσας· συνημαείσας δὲ στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος καὶ συγκροτήσας ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἐπιχειρίσθη νὰ κατακτήσῃ ἄλλας πόλεις καὶ νήσους, εὐδοκιμήσας μεγάλως εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐμπνεύσας μέγαν φόβον διὰ τῆς δυνάμεώς του εἰς ὅλας τας περὶξ χώρας· θέλων δὲ νὰ ὑποτάξῃ καὶ αὐτὴν τὴν Ἰωνίαν μὲ τὰς περὶ αὐτὴν Ἀτιατικὰς νήσους, συνήθροισεν ἓν πολυάριθμον στράτευμα μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον μελετῶν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς δι' ἀπάτης ἀπὸ τὸν ἐν Σάρδεσι σατράπην τῶν Περσῶν Ὀροίτην ἐπὶ ὑποσχέσει ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ μετ' αὐτοῦ συμμαχίαν ἐναντίον τοῦ μεγάλου βασιλέως, συλληφθεὶς εἰς τὴν Μαγνησίαν ἐκρεμάσθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ Σατράπου τούτου εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος Μυκάλην, τό 522 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 2, 182. παροιμ. τὰ Πολυκράτους χρήματα· Πλάτ. — 2) Ῥήτωρ τις Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωΐλου, διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, γράψας καὶ μίαν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Σωκράτους. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 10. — 3) Εἷς τῶν δορυφόρων τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συρακουσσῶν, μὲ τὸν ὁποῖον οὗτος ὑπάνδρευσε τὴν Ἀρήτην γυναῖκα τοῦ Δίωνος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 47.

Πολύκριτος, ὁ. Τὸς τοῦ Κρίου ἐξ Αἰγίνης, ἀριστεύσας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ναυμαχίαν. Ἡροδ. 8, 93. — 2) Ἀθηναῖός τις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ.

Πολύκτητος, ὁ. Σκωπτικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα Κυνικοῦ τινος φιλοσόφου, παρὰ Λουκ.

Πολυκτορίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Πολύκτορος, ὁ Πείσανδρος. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 299.

Πολύκτωρ, ορος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Τὸς τοῦ Πτερελάου, ὁ κατοικήσας μετὰ τοῦ Ἰξάκου καὶ Νηρίτου τὴν νῆσον Ἰθάκην, ὀρύξας ὀφ' αὐτῆς μίαν κρήνην ἐκ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤντλων τοῦ λοιποῦ ὕδωρ. Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 207. — 3) Πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου, εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπιστήμων πολιτῶν. Ὁμ.

Πολύλαος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυβίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Πολυμέδων, οντος, ὁ. Τὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Πολυμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα. Ἀπολδρ. α', 9, 16. παρβλ. Heyne αὐτόθ. παρὰ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 233. καλεῖται αὕτη Ἀλκιμέδη.

Πολυμήδης, ους, ὁ. Θεσσαλός τις ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης. Θουκ. β', 22.

Πολυμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὔδωρον, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἐχεκλῆς υἱὸς τοῦ Ἀκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 181. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολδρ. γ', 13, 8. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Φιλομήλη. παρβλ. Heyne.

— 3) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν ἀνέμων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε στενὴν σχέσιν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ πατρός της, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ ἰδιός της ἀδελφὸς Δειόφων. Παρθαν. β'.

Πολυμήστωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρακῶν καὶ ἀνὴρ τῆς Ἰλιόνης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε τὸν ἰδιότερον υἱόν του Πολύδωρον ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας τῶν Ἑλλήνων. Εὐρ. Ἑκ. 7.

Πολύμνηστος, ὁ. Δωρκ. Πολύμναστος. Εἷς τῶν ἐπισήμων κατοίκων τῆς νήσου Θήρας, πατὴρ τοῦ Βάττου, ὁ ἱδρυσάμενος τὴν πόλιν Κυρήνην ἐν Λιβύῃ. Πινδ. Πύθ. 4, 105. Ἡροδ. 4, 155. — 2) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος ἐν Ἰωνίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὴν 18 Ὀλυμπ. καὶ ἐπινοήσας ἓν εἶδος ᾀσμάτων τὰ ὁποῖα ἐψάλλοντο διὰ τοῦ αὐλοῦ, ὀνομασθέντα ἀπ' αὐτοῦ Πολυμνήστια ᾄσματα· τοῦτον μιμεῖται ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἄνδρα κακοήθην· καὶ, τὰ Πολυμνήστια ποιεῖν, ἀντὶ αἰσχρὰ ᾄσματα ᾄδειν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1287.

Πολυμνία, ἡ. Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, λατρευομένη παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς ἔφορος τῆς ᾀσματικῆς καὶ λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 78. Ἀπολδρ. κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 23. ἐγέννησεν αὕτη ἐκ τοῦ Οἰάγρου τὸν Ὀρφέα.

Πόλυμνις, ιδος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα, ἐκ πενιχρᾶς καὶ ἀφανοῦς οἰκίας τῶν Θηβῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζη ὡς ὄμηρος ὁ νέος Φίλιππος μετὰ ταῦτα βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. (ἡ γραφ. β', 43. Πολύματις ἐστιν ἡμαρτημ.)

Πολυνείκης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τούτου ἀπὸ τὸν θρόνον, τῶν Θηβῶν, ἔφυγε πρὸς τὸν Ἄδραστον βασιλέα τοῦ Ἄργους, τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ἀργίαν· συμμαχήσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν Ἑλλήνων, ἐστράτευσεν ἐναντίον τῶν Θηβῶν θέλων νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον κατεχόμενον ἀδίκως ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους, ἀλλ' μοναμαχήσαντες ἀμφότεροι οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν μεταξύ των, τὸ δὲ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους ἐθάφθη κρυφίως ἡ ἀδελφή αὐτοῦ Ἀντιγόνη. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 337. Ἀπολδρ. γ', 6. παρβλ. καὶ Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 570. Λίτκ. Πολληνείκη καὶ -ην.

Πολύνεικος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ στρατηγοῦ Θίμβρωνος, Ξενοφ. Ἀν. ζ, 6, 1. ἔνθα νῦν Πολύνικος, κεῖται.

Πολυνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6. πιθαν. ὀρθῶς Πολυνόμη.

Πολυνόμη, ἡ, ποιητικ. Πουλυνόμη. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 258.

Πολυξένη, ἡ, Ἰων. Πολυξείνη. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἡ ὡραιοτέρα τῶν Κοκκίων αὐτῆς ἀδελφῶν, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ὑποσχόμενος νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπραγματεύετο ὁ γάμος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος, ὁ Πάρις ἐφόνευσε δολίως τὸν Ἀχιλλέα, ὃ ὁ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἔσφαξεν αὐτὴν ὁ Νεοπτόλεμος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, ἐνωπίον οὗτως τὴν σκιὰν τοῦ φονευθέντος πατρός του. Εὐρ. Ἑκ. 75. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἔσφαγη αὕτη ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως. Τζέτζ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ὑγίν. μύθ. 170.

Πολύξενος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. Πολύξεινος. Ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ· Ὁμ. Ἥμν. Δημ. 154. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, λαβὼν παρὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου τας βοῦς τοῦ Ἠλεκτρύονος. Ἀπολδρ. β', 4, 6. — 3) Τὸς τοῦ Ἀγασθένους καὶ ἔγγονος τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐγέννησε τὸν Ἀμφίμαχον· Ὁμ. Ἰλ. Β, 623. Παυσ. Ἠλ. 3. — 4) Τὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Παυσ. β', 3. — 5) Ναύαρχός τις Συρακούσιος. Ξενοφ. Ἑλ. ε', 1.

Πολυξώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις γυνὴ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Νυκτέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀντιόπην. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 3) Πιστὴ φίλη τῆς βασιλίσσης Ὑψιπύλης ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, ἥτις ἐσυμβούλευσαν αὐτὴν νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τὴν νῆσόν της τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβαινον αὐτόθεν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 688. — 4) Γυνὴ τοῦ Τριπολέμου καὶ συγγενὴς τῆς ὡραίας Ἑλένης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκρέμασεν μετὰ ταῦτα ἡ Πολυξὼ ἐπὶ τινος δένδρου, ἐκδικηθεῖσα τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐθανατώθη αὐτόθι. Παυσ. Λακ. 19.

Πολυπαίδης, ου, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογ. 25, 57, 79. κατὰ Gaisford Πολυπαΐδη, ὥστε οὕτω τὸ η πρὸ τοῦ φωνήεντος εὑρηται ἀεὶ κατὰ κανόνα βραχύ· παρβλ. Spitz. Πρ. §. 6.

Πολυπέρχων, οντος, ὁ. ἰδὲ Πολυσπέρχων.

Πολυπημονίδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Πολυπήμονος. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 305.

Πολυπήμων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Σινιδος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Συλέας. Ἀπολδρ. γ', 16, 2. Κατὰ Παυσ. α', 38, 5. λῃστής τις πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ ἐπικαλούμενος Προκρούστης, ὅπερ ἄρα.

Πολυποίτης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Πειρίθοου βασιλέως τῶν Λαπίθων καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα, ὅπου ἔδειξεν ἱκανὴν ἀνδρίαν εἰς διαφόρους μάχας· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μετὰ τοῦ Λεοντέου εἰς τὴν Παμφυλίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Ἀσπενδον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 740. καὶ Εὐσταθ. αὐτόθ. Ἀπολδρ. γ', 10, 8. — 2) Αἰτωλός τις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Πολυπρέπων, οντος, ὁ. Περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις. Λουκ.

Πολύρρην, ενος, ἡ, = Πολυρρηνία.

Πολυρρηνία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἐτρέφοντο παρ' αὐτῇ. Πολύρρην, νος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Πολυρρήνιοι, οἱ κάτοικ. Πολύρ.

Πολυσπέρχων, οντος, ὁ. Αἰτωλὸς τὴν πατρίδα καὶ εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντίπατρος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου καὶ γενικὸν ἀρχιστράτηγον ὅλης τῆς Μοναρχίας, ἀλλ' ὕστερον καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιπάτρου Κασσάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν πολλάκις εἰς μάχην, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν Μακεδονίαν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς μίαν μικρὰν ἐπιπρέπειαν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν πρότερον εἶχε κατακτήσει, ὅπου πιθαν. μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτησεν. Οὗτος ἐπανέφερε τὴν Ὀλυμπιάδα ἐκ τῆς Ἠπείρου καὶ ἀποκατέστησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ἐπίτροπον τοῦ ἐτι ἀνηλίκου Ἀλεξάνδρου, εἰς δὲ τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἠθέλησε διὰ κοινοῦ Θεσπίσματος νὰ χορηγήσῃ τὴν πρότεραν αὐτῶν ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἀποτρέπων οὕτω τὴν ἐπαπειλουμένην αὐξησιν τοῦ Κασσάνδρου, ὅστις καθαιρεθεὶς ἐπιμένετο νὰ μεταβῇ ἐκ τῆς Ἀσίας μὲ ὑσας δυνάμεις. Πλουτ. Πυρ. Πολυσπέρχων, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 12. τὴν ὁποίαν γραφ. παρεδέξατο καὶ ὁ Γρονόβ. ἐκ τῶν ἀρίστων Χειρογρ. Πολυσπέρχης, ου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Πολύστρατος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, ἄρχων μιᾶς μοίρας μισθωτῶν στρατιωτῶν· Δημ. κατὰ Φιλ. παρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 173.

Πολυτίμητος, ὁ (ῑ). Ποταμὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, γιγνόμενος ἀφανὴς ἐν τῇ αὐτόθι ἄμμῳ. Ἀρριαν. Στράβ.

Πολύτροπος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. ε', 5, 11.

Πολύφαμος, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Πολύφημος.

Πολυφείδης, ους, ὁ. Τὸς τοῦ Μαντίου καὶ ἔκγονος τοῦ Μελάμποδος, προσφιλὴς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ περίφημος μάντις· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Θεοκλύμενος. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 249.

Πολύφημος, ὁ· Δωρκ. Πολύφαμος (ῡ). Τὸς

τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 69. κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτνοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 40. ἐκ τοῦ γένους τῶν Κυκλώπων, ζῶν ἐπὶ τῆς νήσου Τριναχρίας καὶ ἔχων ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ καταπληκτικόν. Ἔπ' αὐτοῦ συλληφθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπλανήθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν νῆσον ταύτην καὶ μεθύσας αὐτὸν μὲ οἶνον, τοῦ ἐξώρυξε τὸν ὀφθαλμὸν μ' ἕνα πεπυρωμένον δαυλόν, ὥστε οὕτως ἡδυνήθη νὰ σωθῇ ἀπολέσας τινὰς τῶν ἑτέρων, τοὺς ὁποίους ὁ Κύκλωψ οὗτος κατέφαγεν. Οὗτος, ἡράσθη τῆς Νηρηΐδος Γαλατείας, ἥτις ὅμως ἐπροτίμησε τὸν Ἄκιν. Ὅμ. Ὀδ. Θεοκρ. Εἰδ. β', 5, 6. — 2) Τίος τοῦ Ἐλάτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καινέως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἀρίσσαν ἐν Θεσσαλίᾳ, Λαπίθης τὸ γένος, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, ὕστερον δὲ ἐκστρατεύων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐγκατελείφθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Μυσίαν, ὅτε ἐξῆλθε ἐκ τοῦ πλοίου πρὸς ζήτησιν τοῦ Ἥλα· ἐνταῦθα κτίσας τὴν πόλιν Κίον καὶ πολεμῶν ὕστερον κατὰ τῶν Χαλυβῶν ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 264. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 40. Ἀπολδρ. α', 9, 16.

Πολυφοίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 791.

Πολυφόντης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Αὐτοφόνου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως ἐν ᾧ ἐνέδρευαν· Ὅμ. Ἰλ. Δ. 395. Αἰσχ. — 2) Κήρυξ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαΐου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν ὁ Οἰδίπους ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του· Ἀπολδρ. γ', 5, 7. — 3) Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντην, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον βασιλεύσας μετὰ τῆς Μερόπης χήρας τοῦ φονευθέντος βασιλέως. Ἀπολδρ. β', 8, 5.

Πολύφρων, ονος, ὁ (ῡ). Ἀδελφὸς ἢ θεῖος τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον. Ξενφ. Ἑλ. ς', 11

Πολυχαρίδας, ᾶ, ὁ (νυυυ-). Ἱερεύς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Λυσ. 1100.

Πολύχαρμος, ὁ. Ἵππαρχός τις τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἑλ. ε', 2, 41.

Πομπεῖα, καὶ Πομπήϊα, ἡ, Pompeji. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σάρνου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον τὸ πάλαι, ἥτις περὶ τὸ 79 ἔτος ἀπὸ Χρ. κατακαλύφθη ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουΐου ὄρους συγχρόνως μὲ τὴν αὐτόθι Ἡράκλειαν πόλιν καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18 αἰῶνος ἀνεσκάφθη αὖθις. Στράβ.

Πομπηΐα, ἡ· Pompejo Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων. — 2) Ὄνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πομπηϊανός, ὁ· Pompejanus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Πομπήϊος, ὁ· Pompejus Magnus, ὁ ἐπονομασθεὶς μέγας. Τίὸς τοῦ Πομπηΐου Στράβωνος γεννηθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 647 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ἐξ ἐπισήμου καὶ ἐπιφανοῦς οἰκίας, ὁ πολεμήσας καὶ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Μιθριδάτην βασιλέα τοῦ Πόντου καὶ ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Κράσσου. Ὕστερον δὲ καταστασθεὶς ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Φαρσάλοις φοβερὰν μάχην, ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον ὅπου ἐφονεύθη εἰ ἐπιταγῆς τοῦ αὐτόθι βασιλέως Πτολεμαίου τὸ 59 ἔτος τῆς ἡλικίας του· ὅρα Ἰούλιος Καίσαρ. Πλουτ. Πομπ.

Πομπηΐουπολις, εως, ἡ· Pompejopolis, Πόλις μεσόγειος τῆς Παφλαγονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηΐου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του· ταύτην Τόκκα Λουκ. — 2) = Σόλοι, πόλις τῆς Κιλικίας· Στράβ. — ὅθεν, Πομπηϊουπολίτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Πομπηϊουπόλεως.

Πομπίλιος, ὑ. Pompillus. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Πομπώνιος, ὁ, Pomponius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμ.

Ποντία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τοῦ ὁποίου εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἐρμιόνην ἔνθα εὑρίσκετο καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτῆς ἄγαλμα. Παυσ. β', 34.

Ποντικός, ή, όν. Τοῦ Πόντου ἢ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἀνήκων. Ἡροδτ. ἡ Ποντικὴ θάλασσα, = Πόντος· Στράβ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ὤν· καὶ Ποντικοί, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ.

Πόντιος, ία, ιον, καὶ Πόντιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τὸν Πόντον ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἀνήκων· — Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. — 3) Ἐπίθετ. τοῦ Γλαύκου θαλασσίου θεοῦ.

Ποντομέδουσα, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6.

Ποντόνοος, ὁ. Κήρυξ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 179.

Ποντοπόρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 256.

Πόντος, ὁ. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 132. Τέκνον τῆς Γῆς, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε αὖθις τὸν Νηρέα, Φόρκυν, τὴν Κητὼ καὶ τὴν Εὐρυβίαν. Ἡσ. Θεογ. 233. κι ε. ξ. κατ' ἄλλους δὲ ἐγεννήθη ὁ Πόντος ἐκ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, παριστανόμενος ὡς ἀρχικὸν σύμβολον τῶν θαλασσῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλ. Τγῖν.

Πόντος, ὁ. Ἡ μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ Κολχίδος θάλασσα, ἄλλως καὶ Εὔξεινος Πόντος λεγομένη, ὅπερ ὅρα· τανῦν Μαύρη θάλασσα· Ἡροδτ. 4, 8. Ξενφ. Αἰσχ. Περ. 874. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν κειμένην παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασονίου καὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ· Ἡροδτ. 7, 147. Δημ. Λεπτ. Ὕστερον δὲ ἐκχηματίζεν ἡ χώρα αὕτη ἐν ἴδιον ἰσχυρὸν βασίλειον μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ὑπὸ μὲν τῶν Περσῶν γενικῶς Καππαδόκαι, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Λευκόσυροι καὶ Χαλδαῖοι. Στράβ. ιβ'. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ Β, 141, 1005. Ἰδίως δὲ κατωφείτο ἡ χώρα αὕτη τὸ πάλαι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν Κόλχων, Βυζήρων, Βεχειρῶν, Μακρώνων, Δρίλλων, Μοσσυνοίκων, Τιβαρηνῶν, Χαλύβων καὶ Λευκοσύρων. Στράβ. ιά. Ξενφ. Κυρπ. δ'. Διον. Περ. 765.

Πουβλικόλας, α, ὁ, Publicola, Οὐαλέριος. Ὑπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κολατίνου Πλουτρ.

Ποππαία, ἡ· ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πέρατα, ἰδος, Πυρετός.

Πορθαονίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Πορθάονος. Στράβ.

Πορθάων, άονος, ὁ (ᾱ) καὶ Παρθάων, ὅτι δὲ καὶ Πορθεύς, έως, ὁ, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 115. Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως, Ἀγρίου, Ἀλκαθόου καὶ Μέλανος. Πορθάων, παρ' Ἀπολδρ. α', 7, 7. ἄλλως δὲ Παρθάων, Παυσ. δ', 35. τὴν γραφ. Πορθάων προείλετο ὁ Heyne ἐκ τοῦ παρ' Ὅμ. Πορθεύς, παρβλ. εἰς Ἀπολδρ. σελ. 112.

Πορθεύς, έως, ὁ, = Πορθάων. Ὅμ.

Πορθμεῖα, τά· Ἰωνικ. Πορθμήϊα, Κιμμέρια, ἴδε Κιμμέριος.

Πορθμός, ὁ. Λιμὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ κείμενος ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ, πιθαν. ταυτὸν Πόρτον Βούφαλον. Δημ.

Πορκία, ἡ, Porcia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐπιφανῶν ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κατώνων. — 2) Ὄνομα κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Αἰλ.

Πόρκιος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πόρπαξ, κος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης· τανῦν Βίργι. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33.

Πορσηνᾶς, ᾶ, ὁ· Porsenna. Βασιλεὺς τῶν Ἐτρούρων ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγον οἱ Ταρκουίνιοι ὅτε ἐδιώχθησαν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ μετὰ τῶν ὁποίων οὗτος συμμαχήσας ἐπολέμησε καιρόν τινα τοὺς Ῥωμαίους, θέλων νὰ βιάσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ δημευθέντα κτήματα τῶν τυράννων, ἀλλὰ μετὰ μίαν ἀτυφελῆ καὶ ματαίαν πολιορκίαν βιασθεὶς νὰ κλείσῃ εἰρήνην μετὰ τῆς Ῥώμης, ἀπέβαλεν ἐκ τοῦ στρατοπέδου του ταῖς φυγόντας Ταρκουίνιους θαλύσας τὴν μετ' αὐτῶν φιλίαν καὶ συμμαχίαν· Στρβ. Πορσήνας, α, Πλουτ. ὀρθτρ. μὲν τοι Πορσίνας, α, Porsenn.

Πορφυρίς, ίδος, ἡ (-υυ). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Νισύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς Κῶ· Στέφ. Βυζ.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων Γιγάντων, ὁ διώξας τὰς ἵππους τοῦ Ἡλίου ἐκ τῆς Ἐρυθείας, ἐν δὲ τῇ Γιγαντομαχίᾳ πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Πινδ. Πυθ. 8, 15. Ἀπολδρ. α', 6, 2. Τζετζ. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε πρὸ τοῦ Ἀκταίου κτίσας ἕνα ναὸν τοῦ Ἀφροδίτης Οὐρανίας. Παυσ. α', 14.

Ποσειδᾶν καὶ Ποτειδᾶν, ᾶνος, Δωρικ. ἀντὶ Ποσειδῶν. Πινδ.

Ποσειδάνειος, εία, ειον, καὶ Ποσειδάνιος, ία, ιον (ᾱ) Δωρικ. ἀντὶ Ποσειδώνειος; Πινδρ.

Ποσειδάων, ωνος, ὁ (ᾱ) ἀρχ. τυπ. ἀντὶ Ποσειδῶν. Ὅμ.

Ποσειδωνάνιος, ία, ιον ποιητκ. ἀντὶ Ποσειδώνιος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1494.

Ποσείδειον, τό, Ἰωνικ. Ποσειδήϊον· κυρ. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· καὶ κύρ. ὄνομ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας καὶ Συρίας ἀπέναντι τῆς νήσου Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου· ταυτὸν Πόσσεδα· Ἡροδτ. 3. 91. Ποσείδιον, παρὰ Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Πτολ.

Ποσείδεειος, εία, ειον, = Ποσειδώνιος.

Ποσειδέων, έωνος, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδῶν· Ἡροδτ.

Ποσειδήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσείδειον, ὅπερ ὅρα.

Ποσειδίππος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κασσάνδρας πόλεως τῆς Μακεδονίας, ἀκμάσας μετὰ τὸν Μενάνδρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται τινὰ κωμικὰ δράματα παρὰ Πολυδεύκῃ, Σουΐδᾳ καὶ Ἀθηναίῳ ἀνήκοντα εἰς τὴν νεωτέραν κωμῳδίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 26. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 489. — 2) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικελίας, τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται τινὰ ἐπιγράμματα ἐν τῇ τοῦ Μελεάγρου συλλογῇ· Ἀνθ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 493.

Ποσείδιον, τό. Ἀκρωτήριον κείμενον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου, Στράβ.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, παρὰ Ῥωμαίοις Neptunus. Μία τῶν πρωτίστων Θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον κατέπιε βρέφος ὄντα ὁ πατήρ του μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ παίδων, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς διὰ βοηθείας τῆς Μήτιδος ἔκαμε τὸν Κρόνον νὰ ἐκβάλῃ αὐτοὺς πάλιν ἐκ τῆς κοιλίας του. Ἡσ. Θεογ. 453. Ἀπολδρ. α', 1, 3. κατὰ δὲ Παυσ. η', 8, λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα γεννήσασα τὸν Ποσειδῶνα ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς μίαν φάτνην προβάτων ἀπατήσασα τὸν Κρόνον. Μετὰ δὲ τὴν νίκην τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων ἔλαβον ὁ Ποσειδῶν ἀξμερίδα τὴν βασιλείαν τῶν θαλασσῶν, συνεργήσας μεγάλως καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην, φονεύσας τὸν φοβερὸν γίγαντα Πολυβώτην· ἐξορισθεὶς δὲ ὕστερον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν των, ἦλθεν πρὸς τὸν Λαομέδοντα βασιλέα τῆς Τροίας, ὅστις ἐδέχθη αὐτὸν ἐπὶ μισθῷ τοῦ νὰ κτίσῃ τὰ τείχη τῆς Τροίας, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἤθελε ν' ἀποδώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν μετὰ τὴν ἀποπεραίωσιν τοῦ ἔργου, ὁ Ποσειδῶν ἐκδικούμενος ἔπεμψεν ἐν θαλάσσιον τέρας τὸ ὁποῖον ἠφάνιζε τὴν χώραν τῆς Τροάδος. Ἀπολδρ. β', 5, 9. ἐλθὼν εἰς ἔριδα καὶ μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς κατοχῆς τῆς πό-

λεως τῶν Ἀθηνῶν ἐνικήθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης· εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐδείκνυτο ἀεὶ ὑπέρμαχος τῶν Ἑλλήνων. Ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ Λιβύᾳ, ὅπου ὑπῆρχον ἀνέκαθεν ἡ ἰδέα τῆς θεότητας ταύτης, πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν παλαιῶν Αἰθιόπων, οἱ δ' καὶ κίθων. ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν ἡ πρώτη πλάσις τοῦ ἵππου ἐν Ἑλλάδι. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ὡς μία ὑπερτάτη δύναμις, κυρία τῶν θαλασσίων ὑδάτων καὶ τῶν ἐν θαλάσσῃ προξενουμένων ταραχῶν καὶ τρικυμιῶν, ὅθ' καὶ παρ' Ὁμήρ. καλεῖται σεινήθ. Ἐνοσίχθων, Ἐνοσίγαιος καὶ Γαιήοχος, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου ὅπου ἀπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ οἱ Ἰσθμικοὶ ἀγῶνες· παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ λοιποῖς λαοῖς τῆς Ἰταλίας ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Νεπτοῦνος καὶ Κόνσος, πρὸς τιμὴν τοῦ, ὁποίου ἀπανηγυρίζοντο παρ' αὐτοῖς τὰ λεγόμενα Νεπτουνάλια καὶ Κονσουάλια. Γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος ὑπῆρχεν ἡ Ἀμφιτρίτη, μία τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα καὶ τὴν Ῥόδην. Ἡσ. Θεογ. 930. Ἀπολλ. α', 4, 5. ὡσαύτως ἐξ ἄλλων θαλασσίων Νυμφῶν καὶ θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε διάφορα τέκνα. Εἰκονίζετο δὲ ὁ Ποσειδῶν συνήθως ἔχων μεγαλοπρεπῆ καὶ ἡγεμονικὸν χαρακτῆρα, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα μίαν τρίαινα διὰ τῆς ὁποίας ἤνιγε καὶ ἔβαλλε ἀείποτε εἰς ταραχὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, καθήμενος πολλάκις ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ θαλασσίων ἵππων· — ὁ τύπ. Ποσειδῶν ἐστι κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀρχ. τυπ. Ποσειδάων, Ἰωνικ. Ποσειδέων, Δωρικ. Ποσειδᾶν καὶ Ποτειδᾶν. Αἰτκ. Ποσειδῶ, ἀντὶ Ποσειδῶνα, ἴδε Βουτμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 55, 2. Κλητικ. Πόσειδον. ὁ Ἀττικ. τύπ. Ποσειδῶν εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 732. παρὰ δὲ Ὁμηρ. κεῖται ἀεὶ ὁ τύπ. Ποσειδάων. Νεώτερ. ποιηταὶ χρῶνται ἀσῷ ὅτε καὶ τῇ Γενικ. Ποσειδόνος.

Ποσειδωνία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ πόλις Paestum ἐν Λευκανίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Σιλάρου ποταμοῦ ἐπίτινος αὐτόθι ὁμωνύμου κόλπου· ταυτὸν Posto. Ἡρόδτ. Στράβ.

Ποσειδωνιάτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ποσειδωνιήτης. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ποσειδωνίας ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡροδτ, 1, 167. καὶ Ἐπιθετικ. ὁ εἰς τὴν πόλιν Ποσειδωνίαν ἀνήκων. — ὅθεν, ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος, Paestanus Sinus, κόλπος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης περὶ τὴν πόλιν Ποσειδωνίαν ἐν Λευκανίᾳ, ταυτὸν Κόλπος τῆς Σαλέρνου. Στράβ.

Ποσειδωνιήτης, ου, ὁ, = Ποσειδωνιάτης.

Ποσειδώνιον, τό. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Κύρ. Ὄνομ. χωρίον ἢ πίθαν. ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῇ Βρεττίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ποσειδῶνος ἢ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων, ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν, Ποσειδωνία, ἡ, προστυπακμ. πόλις. Πόλεις ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Τροιζήνος ἐν Ἀργολίδι ἔνθα ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ὁ. Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅστις ἠρίστευσαν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 9, 71. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐξ Ἀπαμείας πόλεως τῆς Συρίας, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν, ἐπικαλούμενος καὶ Ῥόδιος ὡς διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν Ῥόδῳ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ μέγας Πομπήϊος καὶ ὁ Κικέρων· ἦν δὲ καὶ ἄριστος γεωγράφος καὶ ἱστορικός, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν δὲν ἐσώθη κανέν. Λουκ. Μακρ. 20. Φιλβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 572.

Ποσιδήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσείδειον. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ὅμ. Ὀδ. καὶ Κύρ. Ὄνομ. ἀκρωτήριον τῆς ἀρκτῴας Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1279.

Ποσιδήϊος, ία, ἴον, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσείδειος. Εἷς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων ἢ ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ποσιδήϊον ἄλσος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 506.

Ποστουμία, ἡ, Postumia Gens. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Ἀλβίνων, Κομινίων καὶ ἄλλων.

Ποστούμιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ.

Πόστουμος, ὁ, Postumus. Ῥωμαϊκὸν κύρ. Ὄνομ. διὰ βραχέος ου παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς· παρβλ. Spitz. Προτά. §. 8. 5. Σημ.

Πόταμις, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ. ἡ, 85. Ξενφ.

Ποτημός, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Θωρικοῦ ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα τάφον τοῦ Ἴωνος. Στράβ. — ὅθεν, Ποτάμιος, οἱ κάτοικ.

Ποτάμων, ωνος, ὁ (ᾰ) Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Ῥήτωρ τις ζήσας ἐνενηκοντα ἔτη. Λουκ.

Ποτεντία, ἡ, Potentia. Πόλις τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Potenza. Στράβ.

Ποτέολοι, οἱ, Puteoli· ἴδε Δικαιαρχία.

Ποτίδαια, ἡ (ῐ) Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορωναίου κόλπου, ἀποικία τῶν Κορινθίων, τὴν ὁποίαν κατέστρεψεν ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὕστερον δὲ ἔκτισεν αὐτὴν ἐκ νέου ὁ Κάσσανδρος ὀνομάσας ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Κασσάνδραν, ἔτι καὶ νῦν οὕτω καλουμένην. Ἡροδτ. 8, 128. Θουκ. Ξενφ. Δημ. καὶ Ποτιδαίη, Ἡροδτ. 8, 126. ὅθεν

Ποτιδαιάτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ποτιδαιήτης. Ὁ κάτοικος τῆς Ποτιδαίας, Ἡροδτ.

Ποτιδαιατικός, ή, όν. Τῆς Ποτιδαίας ἢ ἐκ τῆς Ποτιδαίας ὤν. Θουκ.

Ποτιδανία, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀζολῶν κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ', 96.

Ποτνιαί, αἱ. Πολίχνη ἀρχαία τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀπέχουσα δέκα περίπου

διὰ τῶν Θηβῶν. Εὐρ. Φοιν. 1124. Στράβ. — ὅθεν, Ποτνιεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπίθετ. τοῦ Γλαύκου. — 2) Ποτνιάς, άδος, ἡ (-υυ). Τῶν Ποτνιῶν ἢ ἐκ τῶν Ποτνιῶν οὖσα· αἱ Ποτνιάδες, προσυπακμ. ἵπποι, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεσπαράχθη ὁ Γλαῦκος πεσὼν ἐκ τῆς ἁμάξης· Εὐρ. αὐτόθ. Στράβ.

Πότνιαι θεαί, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη, λατρευόμεναι εἰς τὰς Ποτνιὰς κώμην τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν. Παυσ. 9, 8.

Πουλυδάμας, αντος, ὁ. ποιητκ. ἀντὶ Πολυδάμας.

Πουλυδόμη, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Πολυδόμη.

Πραίνεστος, ἡ, Praeneste. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ἀπέχουσα 200 στάδια τῆς Ῥώμης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πραινέστου ἐκγόνου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ υἱοῦ τοῦ Λατίνου, ὕστερον δὲ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τῆς ὁποίας ἔτι σώζονται διάφορα ἀρχαῖα ἐρείπια· ταυτὸν Palestrina κειμένη ὑπὸ τὴν παλαιὰν Πραίνεστον· Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Πραινεστῖνος, ὁ κάτοικ.

Πραίνεστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λατίνου καὶ ἔκγονος τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Πραίνεστος, Στέφ. Βυζ.

Πραῖσος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἐτεοκρητῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Στράβ. ὅθεν, Πράϊσιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 7, 170.

Πραιτεστιανή, ἡ· Praetutianus ager. Χώρα τῆς Ἰταλίας κειμένη περὶ τὸν Τρουεντῖνον ποταμόν. Πολύβ. ὀρθτρ. Πραιτεστιανή, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πράκτιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· ταυτὸν Βαργούς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 835. Στράβ.

Πράμνειος, εία, ειον. Τῆς Πράμνης, ὁ Πράμνειος οἶνος, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 638. Ὀδ. Κ, 235. κατ' Εὐσταθ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Πράμνης ἐν τῇ νήσῳ Ἰκαρίᾳ κληθείς, κατ' ἄλλους δὲ ηὔξανεν ὁ οἶνος οὗτος πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης ἢ Ἐφέσου, παρβλ. Ἀθην. α', 24. πιθανότερ. μέντοι ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πᾶν εἶδος μέλανος καὶ στιφροῦ οἴνου, ἀπὸ τοῦ παραμένειν ἐπὶ πολὺν χρόνον· ὅρα Ἑρμην. εἰς Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31. Πράμνειος, εὕρηται ἔτι παρὰ Πλατ. καὶ Αἰλ. Πράμνιος, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 107. καὶ Πράμνεος, παρὰ Διογ. Λαέρ.

Πράμνη, ἡ, Ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ηὔξανεν ὁ Πράμνιος οἶνος· Εὐσταθ.

Πραξαγόρα, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 124.

Πραξαγόρας, ου, Ἰωνικ. Πρηξαγόρας. Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. 22. ἔνθα εὕρηται διὰ τοῦ α γραφόμενον. — 2) Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ καταγόμενος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῶν αὐτόθι Ἀσκληπιαδῶν, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ περίφημος Ἡρόφιλος.

Πραξίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Καλάμου. Παυσ.

Πραξιδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Πάππος τοῦ Ἀλκιμέδου ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ. Νεμ. 6, 27.

Πραξιδίκη, ἡ (-υυ-). Θεά τις λατρευομένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὁμονοίας καὶ Ἀρετῆς, τῆς ὁποίας παρίστανον μόνην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλάτρευον αὐτὴν ὡς συνεργὸν τῶν δικαίων ἐπιχειρήσεων τῶν ἀνθρώπων. Ὀρφ. Ἀργ. 27. Παυσ.

Πραξιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νήφον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φρασίνου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Πραξίλεως, ὁ, Ἰωνικ. Πρηξίλεως, Πατὴρ τοῦ Ξεναγόρου ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ. Ἡροδτ. 9, 107. διὰ τοῦ η γραφομ.

Πράξιλλα, ἡ. Ποιήτρια τις ἡ Ἑλληνίς, συγγράψασα σκολιὰ ποιήματα. Ἀριστοφ.

Πραξινόη, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 1.

Πραξῖνος, ὁ, Ἰωνικ. Πρηξῖνος. Πλοίαρχος μιᾶς Τροιζηνίας νηὸς τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ μετὰ τοῦ Ξέρξου βάρβαροι ὅτε ἔπλεον κατὰ τῆς Ἑλλάδος· Ἡροδτ. 7, 180, διὰ τοῦ η γραφ.

Πρᾶξις, εως, ὁ, Πλουσιός τις Μιτυληναῖος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 24. — 2) Πρᾶξις, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν μ' ἓν ἀρχαιότατον ἄγαλμα ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ· Παυσ. Ἀττ. 43.

Πραξίτας, ου, ὁ. Λακεδαιμονιόφρων, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 4, 18. πιθανὸν Πραξίας.

Πραξιτέλης, ους, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην ἐξ Ἀθηνῶν ἢ πιθανότερ. ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἔξοχος πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ μαρμάρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὑπερφυῆ ἀριστουργήματα ἢ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου Ἀφροδίτη τῆς Κνίδου, κατὰ Πλιν. τὸ ὡραιότατον ἄγαλμα τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο κατ' ἄλην τὴν οἰκουμένην, εἰς Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς, τὸν ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ Νέρων ἔφερεν εἰς τὴν Ῥώμην· εἰς Σάτυρος ἐκ χαλκοῦ καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Πλιν. βιβλ. 34. Σημ. Ἐπ. 90. Παυσ. α', 20. Λουκ. κατὰ Πλιν. ὑπῆρξεν ὁ Πραξιτέλης καὶ ἔμπειρος ζωγράφος τελειοποιήσας τὴν ἐγκαυστικὴν τέχνην ὡς λέγεται.

Πρᾶς, Πραντός, ἡ. Πόλις τῆς Παρραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 3. Στεφ. Βυζ.

Πρασιαί, αἱ, καὶ Πρασιαί, Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀνήκων εἰς τὴν Παιανίδα φυλήν, μὲ λιμένα προσφυῆ καλούμενον Πανόρ-

μεν καὶ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. η', 95. Παυσ. ἡ Πρασιά, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος μὲ λιμένα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Διόνυσος. Πρασιαί, αἱ, παρὰ Θουκ. β', 56. Ξενοφ. Ἀριστ. Πρασιά, ἡ, Ἐνικ. Θουκ. Ε', 105. Πτολμ. αἱ Βρασίαι, παρὰ Παυσ. — ὅθεν, Πρασιεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Πρασιάς λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Θρᾴκης κειμένη παρὰ τῷ Στρυμονικῷ κόλπῳ. Ἡροδότ. 5, 15. = ἡ Βόλβη λίμνη, ὅπερ ὅρα.

Πράσιοι, οἱ, καὶ Πρασιακή, ἡ. Χώρα τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατοικουμένη ὑφ' ἑνὸς μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ ἔθνους Πρασίων καλουμένου, ἔχοντος πόλεις τὰ Σαμβάλακα, Ἀσσύδρα, Κινδίαν καὶ ἄλλας· καὶ σχηματίζοντος ἓν τῶν ἰσχυροτέρων ἐν Ἰνδίᾳ βασιλείων. Στράβ.

Πράσον ἀκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον νοτιοανατολικῶς· ταῦτ' Κάπ. Γαδα. Πτολ. α', 9.

Πρασπέσινθος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Σίφνου καὶ Μήλου. Στράβ.

Πρέπις, ιδος, ὁ. Μαλθακός τις καὶ ἀβροδίαιτος ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 843.

Πρέσβων, ὁ. Τίὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Καλκιόπης, ὅστις ἐπιστρέψας μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπανέκτησε τὸν πατρικὸν θρόνον. Παυσ, Βοιωτ. 34.

Πρηξαγόρας, ου, ὁ, ὅρα Πραξαγόρας.

Πρηξάσπης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Σμέρδιν ὑποκριθέντα τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τούτου. Ἡροδ. 3, 30.

Πρηξίλεως, Ἰων. ἀντὶ Πραξίλεως.

Πρηξῖνος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Πραξῖνος.

Πριαμίδης, ου, ὁ (υυν-). Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 13. (-υυ-, ἔνθα τὸ ι εὕρηται καὶ μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς, Ὅμ.)

Πριαμίς, ίδος, ἡ (υυυ). Τοῦ Πριάμου ἡ ἐκ τοῦ Πριάμου οὖσα. Εὐρ. Ὀρ. 1468.

Πρίαμος, ὁ (υυυ). Τίὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, ὅστις αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκυρίευσε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λαομέδοντος, ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἡσιόνης κληθεὶς ἄκοτα Πρίαμος, πρότερον δὲ Ποδάρκης ὀνομαζόμενος. Ἀπολλόδ. β', 6, 4. Πρώτην γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Πρίαμος ὑπῆρξεν ἡ Ἀρίσβη θυγάτηρ τοῦ Μέροπος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἶσακον, ὕστερον δὲ ἐγκαταλιπὼν αὐτήν, ἐνυμφεύθη τὴν Ἑκάβην θυγατέρα τοῦ Δύμαντος ἢ κατ' Εὐρ. τοῦ Κισσέως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πρῶτον τὸν Ἕκτορα, ἔφεξῆς τὸν Πάριν, Δηίφοβον, Ἕλενον, Πολυδώρον, τὴν Κρέουσαν, Κασσάνδραν, Πολυξένην καὶ Λαοδίκην, ἐξ ἄλλων δὲ παλλακίδων αὐτοῦ ἐγέννησεν ὡσαύτως ἄλλους τόσους παῖδας. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Πύρρος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ἀφ' οὗ ἔσυρεν αὐτὸν γέροντα ἤδη τὴν ἡλικίαν ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἔξω τοῦ ναοῦ τοῦ Διός ὅπου εἶχε καταφύγει ἱκέτης. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 237. Παυσ. β', 24. δ', 17. Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 21—24.

Πρίαμος, ἡ. Πόλις τῆς Τροϊκῆς χώρας, ἄλλως ἄγνωστος. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 12. ἔνθα ἀναγινώσκει βέλτιον Πρίαπος ὡς ἐν τινι χωρίῳ τοῦ Στράβ. ιβ'. εὕρηται διωρθ.

Πριάπειος, εία, ειον, (ᾰ). Τοῦ Πριάπου ἢ ἐκ τοῦ Πριάπου οὖσ. Ἀνθ.

Πριαπησαῖος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πριάπου ἔνθα εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ. Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 29.

Πρίαπος, ἡ, Ἰων. Πρίηπος. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρετ. ἐλατρεύετο ὁ Πρίαπος· ταῦτ' Καραβόν. Θουκ. η', 107. Στράβ. ὅθεν Πριαπηνός, ὁ κάτοικος.

Πρίαπος, ὁ, Ἰων. Πρίηπος. Τίὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἢ κατά τινας τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης· τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείας τοῦ Διονύσου καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν Λάμψακον, ὅπου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὑπὸ τῶν ἀγχωρίων. Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 932. κατ' ἄλλους δὲ πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησιν ὡς θεὸς τῶν κήπων καὶ ἀμπέλων ὅτε ἡ λατρεία αὐτοῦ διεδόθη εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀρχὰς δὲ ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς τῶν ἀγρῶν καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐξαιρετ. παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς ἐν Μυσίᾳ, τὸν ὁποῖον εἰκόνιζον συνήθως ὑπὸ μικρὰν μορφὴν ἀνδρὸς ἐκ ξύλου κατεσκευασμένου, ἔχοντος μέγα καὶ ἐξέχον γενητικὸν μόριον, διὰ τοῦ ὁποίου παριστάνετο συμβολικῶς ἡ γόνιμος καὶ εὔφορος δύναμις τῆς φύσεως. Ἡ πόλις Πρίαπος ἐν Μυσίᾳ ὑπῆρχεν ἱερὰ τοῦ θεοῦ τούτου κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰδίου. Σχολ. Θεοκρ. α', 21. Παυσ. δ', 31.

Πρίασος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κωνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φώκου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὑγίν. μυθ. 14.

Πριήνη, ἡ. Πόλις τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Βίαντος, κμθ' Ἡροδ. 6, 8. κειμένη παραθαλασσίως, ὕστερον δὲ ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς θαλάσσης· ταῦτ' Σαμσὼν Καλεοί, Ἡροδ. 1, 142. — ὅθεν Πριηνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Πρίηπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Πρίαπος.

Πριόλας, αο, ὁ. Τίὸς τοῦ Δασκύλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δύκου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἀναντίον τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 782.

Πρίαχος, ὁ, Priscus. ὄνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Πρίφερνον, τό, Privernum. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Δατίου, πέριξ τῆς ὁποίας ηὔξανεν ἄριστος οἶνος, ταῦτ' Piperno Vechio. Στράβ. ἡ Πριούερνος, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πρίων, ονος, ὁ. Χωρίον τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Κιρκηνήσσος. Πολύβ.

Πριώτοτον ὄρος, τό. Ὄρος καὶ ἀκρωτήριον τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων εν τῷ Ζαχαλιτικῷ κόλπῳ. Πτολ. ε', 17 καὶ ς'. 7.

Προβάλινθος, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκων εἰς τὴν Τετραπόλιν καὶ εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Προβαλίνθιος, ὁ κάτοικ. τῆς Προβελίνθου. Στράβ. καὶ Προβαλίσιος, Δημ. εἰς Ἀφ. σελ. 832.

Προδίκη, ἡ (ῐ), Κύρ. ὄνομ. γυναικεῖον, ἐν Ἀνθολ.

Πρόδικος, ὁ. Περίφημος σοφιστὴς Ἕλλην ἐκ Κῶς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν μετὰ πολλῆς φήμης, τοῦ ὁποίου ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρὸ πάντων ἡ εὐγενὴς καὶ ἀνεπιτήδευτος ἐκφρασις, αἱ ὡραῖαι καὶ ἐμφαντικαὶ αὐτοῦ εἰκόνες καὶ αἱ προσφυεῖς παραβολαί· τελευταῖον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς κατεφρονητὴς τῶν θεῶν κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Ξενοφ. Πλάτ. Πρωταγ.

Προδωμία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Σικυῶνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Τημένου. Παυσ. β', 11.

Πρόερνα, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιωτίδι χώρᾳ μεταξὺ Φερῶν καὶ Θαυμακίας. Στράβ. καὶ Πρόερνα παρὰ Στέφ Βυζ.

Προθοήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρειλύκου, εἷς τῶν Θηβαίων ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 495 Ξ, 450.

Πρόθοος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγρίου. Ἀπολλόδ. α', 8, 6. — 2) Τίὸς τοῦ Τενθρηδόνος ἐκ Μαγνησίας, πολεμήσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 756. 3) Τίὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 4) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4.

Προθόων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 515.

Προικόννησος, ἡ. = Προκόννησος.

Προιτίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Προίτου ἐ Μεγαπένθης. Ἀνθολ.

Προιτίς, ίδος, ἡ (ῐ). Τοῦ Προίτου ἢ εἰς τὸν Προῖτον ἀνήκουσα· ὅθεν αἱ Προιτίδες, προσωνυμ. θυγατέρες, αἱ κόραι τοῦ Προίτου, κατ' Ἀπολλόδ. β', 2, 2. ἢ Λυσίππη, Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα, αἵτινες γενόμεναι παράφρονες διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ὀργῆς τῆς Ἥρας, περιήρχοντο πλανώμεναι ὅλην τὴν Πελοπόννησον νομίζουσαι ἑαυτὰς δαμάλεις, ἕως οὗ ὁ Μελάμπους θεραπεύσας δύω ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφιάνασσαν. Ἀπολλόδ. β', 2. — 2) αἱ Προιτίδες Πύλαι, μία τῶν πυλῶν ἐν Θήβαις κειμένη πρὸς ἀνατολάς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Προίτου ὅτε οὗτος διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀκρισίου, ἦλθε καὶ κατῴκησε πλησίον ταύτης τῆς πύλης εἰς τὰς Θήβας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 379. Παυσ. δ', 12.

Προῖτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀβαντος βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Ὠκαλείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἀκρισίου καὶ βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος ἐν Ἀργολίδι, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρισίου μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔφυγεν εἰς τὴν Δυκίαν πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ἰωβάτην τοῦ ὁποίου ἔλαβεν τὴν θυγατέρα Ἀντείαν εἰς γυναῖκα καὶ διὰ βοηθείας αὐτοῦ ἐπανέκτησεν αὖθις τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνθος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκτισεν καὶ τὴν ὁμώνυμον πόλιν Τίρυνθα, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ᾠκοδόμησαν οἱ Κύκλωπες. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 160. Ἀπολλόδ. β', 2, 1. Παυσ. β', 25. ἐγέννησε δὲ ὁ Προῖτος ἐκ τῆς Ἀντείας ἢ κατά τινας ἐκ τῆς Σθενεβοίας τὸν Μεγαπένθην καὶ τρεῖς θυγατέρας τὰς Προιτίδας καλουμένας, αἵτινες ὑπέπεσαν εἰς μανίαν δι' ὀργὴν τῆς Ἥρας· τὸν δὲ Βελλεροφόντην διαβληθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ὡς ὑβριστὴν καὶ παραβάντα τὰ τῆς ξενίας ἱερὰ καθήκοντα, ἔπεμψε πρὸς τὸν ἐν Λυκίᾳ πενθερόν του Ἰωβάτην διὰ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους· ἴδε Βελλεροφόντης.

Προκλέης, έου, ὁ, συνῳρμ. Προκλῆς. Τίὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθένους καὶ εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, λαβὼν εἰς μερίδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Εὐρυσθένους τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης· ἀπὸ τοῦ ἐκγόνου αὐτοῦ Εὐρυπωντος κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Εὐρυπωντιδῶν ἐν Λακεδαίμονι. Ἡροδότ. 6, 52. 8, 131. Ἀπολλόδ. β', 8, 4. Πλάτ. — 2) Σπαρτιάτης τις καταγόμενος ἀπὸ τοῦ βασιλέως Δαμαράτου, τὸν ὁποῖον εἶχον διώξει οἱ Σπαρτιᾶται ἐκ τοῦ θρόνου, ἄρχων ἐν τῇ Ἀσίᾳ μιᾶς μικρᾶς χώρας. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6. — 3) Ἡγεμὼν τῆς Ἐπιδαύρου, πενθερὸς τοῦ Περιάνδρου Τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡροδότ. 3, 50. — 4) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· Θουκ. γ', 50. ἔνθα συγχέεται πολλάκις, μετὰ τοῦ Πατροκλῆς, παρβλ. Θουκ. ε', 19.

Πρόκλος, Πούλιος, Porculus. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἐν Ῥώμῃ βουλευτῶν, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὸν λαὸν τῶν Ῥωμαίων τὴν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μετάστασιν τοῦ βασιλέως Ῥωμύλου, τὸν ὁποῖον τοῦ λοιποῦ ἔμελλον νὰ λατρεύσιν ὡς πολιοῦχον θεὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρῖνος. Πλούτ. Ῥωμ.

Πρόκνη, ἡ. Θυγάτηρ Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀδελφὴ τῆς Φιλομήλας καὶ γυνὴ τοῦ Τηρέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴτυν, τὸν ὁποῖον αὕτη σφάξασα παρέθηκεν εἰς φαγητὸν εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἐκδικουμένη τὴν πραχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὕβριν πρὸς τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλαν· ὕστερον δὲ φεύγουσα μετεμορφώθη εἰς χελιδόνα. Θουκ. β', 29. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. εἰς ἀηδόνα.

Προκόννησος, ἡ, καὶ Προικόννησος, Ξενοφ. Νῆσος τῆς Προποντίδος ἀπέναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ αὐξάνοντα ἐξαίρετον οἶνον καὶ διὰ τὰ ἐξουρτόμενα λευκὰ μάρμαρα· ταῦτ' Μαρμαρᾶς. Ἡροδότ, 4, 14. Στράβ. ὅθεν, Προκοννήσιος, ὁ κάτοικ.

Πρόκρις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντιλέοντα καὶ Ἱππέα. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Πραξιθέας, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κέφαλος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας εἰς τὴν θήραν νομίσας αὐτὴν ὅτι ἦν θηρίον τι κεκρυμμένον. Ἀπολδρ. γ', 15, 2.

Προκρούστης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου ληστοῦ Δαμάστου ἢ Πολυπήμονος, διατρίβων εἰς Κορύδαλον κώμην τῆς Ἀττικῆς, ὅστις συλλαμβάνων τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ἐβασάνιζεν ἐλεεινῶς θέτων αὐτοὺς ἐπὶ μιᾶς κλίνης κατὰ τῆς ὁποίας τὸ μῆκος θέλων νὰ ἐξισώσῃ τὸ σῶμα αὐτῶν τῶν ἀθλίων ἐξέτεινε μὲ δυναστείαν τὸ ἐλλεῖπον ἢ ἔκοπτε τὸ περιττεῦον αὐτοῦ· ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν ἀπαντήσας εἰς τὴν Ἐρμόνην. Πλουτ. Θησ. 11. κατὰ Παυσ. α', 38. ἐπώνυμ. τοῦ Πολυπήμονος πατρὸς τοῦ Σίνιδος.

Πρόλοχος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Προμαθεύς, έως, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Προμηθεύς.

Προμάχος, ὁ. Τίδς τοῦ Παρθενοπαίου, ὅστις ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη αὐτόθι ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολδρ. γ', 7, 2. — 2) Τίδς τοῦ Αἴσονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τὸν ὁποῖον ὁ Πελίας ἐφόνευσε νήπιον ἔτι ὄντα. Ἀπολδρ. α', 9, 27. — 3) Τίδς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐχέφρονος. Παυσ. η', 24. — 4) Τίδς τοῦ Ἀλεγήνορος ἐκ Βοιωτίας, εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 475. — 5) Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. β', 11, 22.

Προμένεια, ἡ. Ἡ ἀρχαιοτάτη τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διὸς ἱέρεια. Ἡροδτ. 2, 55.

Προμεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Δολιόνων. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1044.

Προμηθεύς, έως, ὁ, Ἰωνικ. ῆος. Τίδς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, Ἡσ. Θεογ. 507. ἢ τῆς Ἀσίας, Ἀπολδρ. α', 2, 3. παρὰ δὲ Αἰσχ. Προμ. 85. τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἀσίας, Ἡροδτ. 4, 45. ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἠσιόνης, ὁ ἐπινοήσας πρῶτος τὸ πῦρ καὶ εἰσάξας αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδίδαξεν αὐτοὺς διαφόρους τέχνας χρηστίμους εἰς τὸν βίον, ὅθ' ὅ καὶ ἐπλάσατο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι κατὰ μίμησιν τοῦ Διὸς πλάσας ἐκ πηλοῦ καὶ ὕδατος ἄνθρωπον, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ζωτικὴν δύναμιν κλέψας τὸ πῦρ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Λέγεται δὲ περὶ τοῦ Προμηθέως τούτου ὅτι ἀπατήσας ποτὲ τὸν Δία μὲ μίαν θυσίαν ἐκ μόνων ὀστέων ταύρου, ἔγινεν αἴτιος τοῦ νὰ στερηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ πῦρ παρὰ τῶν θεῶν, τὸ ὁποῖον ἁρπάσας πάλιν ἔκρυψεν εἰς ἕνα νάρθηκα, ἔκτοτε δὲ ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν τὴν Πανδώρᾳν φέρουσαν εἰς αὐτοὺς ἅλα τὰ κακὰ ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτοι κατατήκοντο τοῦ λοιποῦ, τὸν δὲ Προμηθέα παρέδωκεν εἰς τὸν Ἥφαιστον προστάξας αὐτὸν νὰ δέσῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου, ὅπου καθεκάστην πετῶν εἰς ἀετὸς κατέτρωγε τὸ ἧπαρ αὐτοῦ αὐξανόμενον διὰ νυκτός. Ἡσ. αὐτοθ. Ἀπολδρ. α', 7, 1, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τριάκοντα χρόνους διαβαίνων ἐκεῖθεν ὅτε ἐπήγαινεν εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν τοξεύσας τὸν ἀετόν· καὶ Αἰσχ. ἀπήρκεσεν ἡ ποινὴ τοῦ Προμηθέως τετρακοσίους χρόνους. — Τὸ ὄνομα Προμηθεὺς ἐκ τοῦ προμηθεῖσθαι, ἐμφαίνει τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ ὑπερτάτης φρονήσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδετο ἰδίως ἡ τοῦ πυρὸς εὕρεσις καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἀρτασία διαφόρων τεχνῶν· ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἐπικρατήσασα πρότερον μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Θρᾴκης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ Γ, 1085. ἐν Ἀθήναις ἐλατρεύοντο ἐτησίως πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθέως τὰ λεγόμενα Προμηθεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἐσυγκροτοῦντο ἀγῶνες δι' ἀναμμένων λαμπάδων. Παυσ. α', 30. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 36. κατὰ Wyttenbach ἐπώνυμ. τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν. — ὅθεν, Προμηθεῖος, εία, ειον. τὸ Προμηθέως ἢ εἰς τὸν Προμηθέα ἀνήκων· τὸ Προμήθειον φάρμακον, φυτόν τι ἔχον μαγικὴν ἰδιότητα, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐβλάστησεν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Προμηθέως. Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 845. καὶ τὰ Προμήθεια, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθέως. Λουκ.

Πρόμηθις, ιδος, ἡ. Ὅμομ. κύρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ.

Πρόμηθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ.

Προνηΐα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Προναία.

Προναία, ἡ, Ἰωνικ. **Προνηΐα**, Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Δελφοῖς ἔχουσα τὸν ναὸν αὐτῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Αἰσχ. Εὐμ. 21. Ἡροδτ.

Πρόναος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Θήβαις ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος.

Πρόννοι, οἱ. Πολίχνη τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ταυτὸν Πόρτου Πόρον. Πολύβ. ἢ γραφ. Πρώνησος, ἡ, ἔστι παρεφθαρμ. Στράβ. — ὅθεν, Προννοῖοι, οἱ, κάτοικ. Θουκ. β', 30.

Προνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα. Ἀπολδρ. α', 7.

Πρόνομος, ὁ. Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις μακρόπαγων. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 102.

Πρόνοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Ψωφίδος ὅστις φονεύσας τὸν Ἀλκμαίονα ἀντεφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων αὐτοῦ, Ἀπολδρ. γ', 7, 6. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 399.

Προξενίδας, ου, Ἀττκ. Προξενίδης (ῑ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις εὐπόρων πολιτῶν ἐπικαλούμενος Κομπασεύς. Ἀριστφ. Σφ. 343. — 2) Δικαστής τις τῶν ἐν Ἠλιδι ἀγώνων. Λουκ.

Πρόξενος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. γ', 103. — 2) Βοιωτός, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου ἐκ Λεοντίνου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, ὅστις ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων στρατηγῶν σύμμαχος τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος ἀθλίως ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. α', 1, 11. — 2) Συρακουσίός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. α', 3.

Προποντίς, ίδος, ἡ, προσωπαχμ. λίμνη. Ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ Θρακικοῦ Βοσπόρου κειμένη μικρὰ θάλασσα, κατὰ Στράβ. ἔχουσα 1500 σταδίων μῆκος, κατὰ δὲ Ἡροδτ. 1400 καὶ 500 σταδίων πλάτος· ταυτὸν Θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Αἰσχ. Παρσ. 873 (ἐν Ἀριστοτ. Ἐπιγραμ. 282.' εὕρηται ἡ μασία συλλαβὴ βραχεῖα· καρβλ. Ἰακ. Ἀνθολ. σελ. 887.)

Προπύλαια, τά. Ἡ πρὸς δυσμὰς πολυτελῶς ᾠκοδομημένη εἴσοδος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἰσήρχοντο διὰ πέντε πυλῶν εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς, στηριζομένη ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν Δωρικῶν κιόνων καὶ τῆς ὁποίας ἡ οἰκοδομὴ ἔγινε δι' ἐπιστασίας τοῦ μεγάλου Περικλέους ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Μνησικλέους· πρὸ αὐτῆς δὲ τῆς εἰσόδου ἵστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῶν Χαρίτων. Θουκ. β', 30.

Προπύλαιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον ἱδρύετο πρὸ τῆς εἰσόδου των προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Παυσ. α', 22.

Προσάκτιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λαμψάκου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 12. πιθαντρ. Πράκτιος καλούμενος, ὅπερ ὀρθ.

Προσκλύστιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ ὅστις ἐκτίσθη πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν Ἀργολίδι ὅτε οὗτος κατέκλυσε τὴν χώραν ταύτην. Παυσ. β', 2.

Πρόσπαλτα, τά. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Δημ. Στεφ. — ὅθεν, Προσπάλτιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Προσπαλτίων ὤν. Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 396.

Προστύμνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίονος ποταμοῦ καὶ τροφὸς τῆς Ἥρας. Παυσ. β', 17.

Προστύμνα, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετώκησαν ἀκολούθως εἰς τὸ Ἄργος, ὅθ' ὅ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἔρημος. Στράβ. Παυσ.

Πρόσχιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στράτου. Θουκ. γ', 102. ἢ παρ Ὁμήρ. Πυλήνη λεγομένη.

Προστασία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὕτη εἶχε μετὰ τῆς Περσεφόνης ἕνα ναὸν καὶ ἱερὸν ἄλσος μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Φλιοῦντος. Παυσ. β', 11.

Προστατήριος. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχον ἕνα μικρὸν ναὸν ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 44. ἔτι καὶ Προστάτιος ὁ αὐτὸς ἐπικαλούμενος.

Προσωπίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πιθανῶς μητρόπολις τῆς νήσου Προσωπίτιδος. Στέφ. Βυζ.

Προσωπῖτις, ιδος, ἡ, νῆσος. Νῆσος τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου. Ἡροδτ. 2, 41. 168. Θουκ. α', 109.

Προῦσα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Ὀλύμπου, ὅθ' ὅ καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ Προῦσα καλουμένη, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Προυσίου τοῦ πρώτου καὶ περίφημος διὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτῆς καὶ σοφοὺς νόμους· ταυτὸν Προῦσσα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 2) ἡ πρότερον Ἥλιος καλουμένη, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὀρθότερ. μάντοι ἡ Προυσιάς, ἄδος, ὅπερ ὀρθ. — ὅθεν Προυσιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Προυσίας, ου, ὁ (–υ–). Τίδς, καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλου, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας περὶ τὸ 232 ἔτος πρὸ Χρ. σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου τοῦ δευτέρου, πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων ἐναντίον τῶν Βυζαντίων, ὕστερον δὲ καὶ κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν ὁποίων ἐκύριευσε πολλὰς πόλεις. Πολύβ. — 2) Προυσίας ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν νικηθέντα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἀννίβαν στρατηγὸν τῶν Καρχηδονίων τὸ 184 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ γενόμενος σύμμαχος τῆς Ῥώμης ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Διωχθεὶς δὲ τελευταῖον ἀπὸ τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Νικομήδους ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Λουκ.

Προυσιάς, άδος, ἡ (–υυ). Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας, πρότερον Ἥλιος καλουμένη, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ τρίτου καὶ ὕστερον κτισθεῖσα αὖθις ὑπὸ τοῦ Προυσίου. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ὑπίου ποταμοῦ, πρότερον ἡ Ἱέρος καλουμένη. Πτολ.

Πρυμνησία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Πρυμνεύς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 112.

Πρυμνά, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 350.

Πρύτανις, ιδος, ὁ, Ἰωνικ. ιος (υυυ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Τίδς τοῦ Εὐρυσθένους καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 8, 131. Παυσ. γ', 7.

Πρύτανις, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ῥέων παραθαλασσίως ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Τραπεζοῦντος, τὸν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος καλεῖ Ἀρκάδιν. Mannert. Γεωγρ. VI, 2. σελ. 369.

Πρόναξ, ακτος, ὁ. Τίδς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου κατά τινας λέγεται ὅτι ἐσυστήθησαν οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες. Ἀπολδρ. α', 9, 13. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 5.

Πρώνησος, ἡ. = Πρόννοι.

Πρωρεύς, ήος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 113.

Πρωταγόρας, ου, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων σοφιστῶν καὶ ῥητοροδιδασκάλων τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Ἄβδηρα, ὅπου ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τοῦ Δημοκρίτου, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους ἐδίδαξε χρόνον τινὰ αὐτόθι ἐπὶ μισῷ μετὰ πολλῆς φήμης ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον, τελευταῖον κατηγορηθεὶς οἷς ἄθεος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐξωρίσθη τῆς πόλεως αὐτῶν τὸ 440 ἔτος πρὸ Χρ. τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ἰδε περιέχοντα ἰδέας ἐναντίας τῶν κοινῶν δογμάτων κατεκαυσαν δημοσίᾳ εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀθηνῶν· ἐκτὸς τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς ἐπηγγέλλετο ὁ Πρωταγόρας καὶ τὴν ποιητικὴν συγγράψας διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν πολλὰ ἀποσπάσματα ἐσκαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Πλάτ. Φαιδρ. Ἑλλ. Βιβ. Π, σελ. 268. — ὅθεν Πρωταγόρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πρωταγόρου ἢ εἰς τὸν Πρωταγόραν ἀνήκων. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 266.

Πρωτέας, ου, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. α', 45. — 2) Τίός τῆς Δανίκης ἢ Ἑλλανίκης ἀδελφὸς τοῦ Ἠλείτου, σύντροφος καὶ συμπαίκτωρ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, περιβόητος οἰνοπώτης. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 26. Ἀθην.

Πρωτεσίλαος, ὁ, Δωρικ. Πρωτεσέλας, Ἀττικ. καὶ Ἰωνικ. Πρωτεσίλεως (ι). Τίὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας ἐκ Φυλάκης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας ἐκστρατείαν· ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως Ἰόλαος, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Πρωτεσίλαος ὀνομασθείς, διότι πρῶτος ἀπέβη ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ὅτε οἱ Ἕλληνες ἄραξαν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας, μετ' ὀλίγον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, ταφεὶς εἰς τὴν πλησίον τῆς Τροίας χερσόνησον· μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὡς ἥρως μὲ θείας τιμάς, ἔχων ἰδίον ναὸν ἐν Ἐλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 698. Ν, 681. Πινδ. Ἴσθ. 1, 58. Ἡροδτ. 7. 33. γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ ὡραία Πολυδώρα θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου, ἥτις μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἐφονεύθη Ἰθοχείρης ὑπὸ τῆς λύπης. Τζέτ. Λουκ. Διαλ. Θε. 10.

Πρωτεύς, έως, ὁ. Θαλάσσιος θεός, ὑπηρέτης τοῦ Ποσειδῶνος διατρίβων εἰς τὴν περὶ τὴν Αἴγυπτον θάλασσαν φυλάττων αὐτόθι τὰς ἀγέλας τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μαντεύῃ καὶ νὰ μεταβάλλεται ὑπὸ διαφόρους μορφάς· πολλάκις δὲ παριστάνετο ὑπὸ μορφὴν γέροντος ἀνδρὸς ἐξερχομένου τῆς θαλάσσης ὅτε ἔπνεαν ὁ Ζέφυρος ἄνεμος καὶ ἀναπαυομένου μεταξὺ τῶν θαλασσίων αὐτοῦ ποιμνίων. Ὁμ. Ὀδ. Δ', 365. οὗτος ὑπεδέχθη ἐν Αἰγύπτῳ τὸν Βάκχον ὅτε διέβη ἐκεῖθεν, καὶ ἐμήνυσαν εἰς τὸν Ἡρακλέα ποῦ εὑρίσκετο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων. Ἀπολλ. γ', 5, 1. Ἐκ τῆς Ψαμάθης λέγεται ὅτι ἐγεννήσαν ὁ Πρωτεὺς τὸν Θεοκλύμενον καὶ τὴν Θεωνόην, ἅτι δὲ τὸν Πολύγονον καὶ Τηλέγονον, τοὺς ὁποίους τούτοὺς ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν μιᾷ μετ' αὐτῶν μονομαχίᾳ· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις ἀναφέρεται ὁ Πρωτεὺς υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος διατρίβων κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Παλλήνην πόλιν τῆς Θρᾴκης, μετὰ δὲ τὸν φόνον τῶν παίδων αὐτοῦ Πολυγόνου καὶ Τηλεγόνου μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν. Ἀπολλ. β', 5, 9. Ὁ αὐτὸς ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν νεωτέρων μυθογράφων βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως αὐτόθι τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς Τροίας. Ἡροδ. 2, 111, κ. ἑ. ξ. Εὐρ. Ἑλ. 46. Κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. α', 62. ὑπῆρχεν ὁ Πρωτεὺς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τῶν Λιβυκῶν ὅτε οὗτοι ἐστρατεύετο ἄλλου βασιλέως. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας. Ἀπολλ. — 3) Ἐπώνυμ. τοῦ κυνικοῦ Περεγρίνου, ὅπερ ἴδε. Λουκ.

Πρώτη, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας· ταύτην Πρόδικον. Θουκ. δ', 13. — 2) Νῆσος τῆς Προποντίδος κειμένη κατεισανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου· ταύτην Πρίνκη. Στεφ.

Πρωτογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ὀρσοῦντα καὶ Ἀέθλιον. Πινδ. Ὀλ. 9, 62. Ἀπολλ. α', 7, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Ὀξύλου ἐκ τοῦ Ἄρεος. Ἀπολλ. α', 7, 7.

Πρωτογένεια, ου, ὁ (Ἐπιθ. πρωτογενής). Περίφημος ζωγράφος Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ τῆς Καύνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦς καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ζήσας πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου· οἷς ἔξοχον ἔργον τοῦ τεχνίτου τούτου ἀναφέρεται πρὸ πάντων ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰαλύσου τὸν κτίσαντος τὴν πόλιν Ῥόδον, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐνηγχολήθη ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη, καὶ χάριν τῆς ὁποίας Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐν ἠφάνισεν τὴν πόλιν Ῥόδον ὅτε ἐπολιόρκησεν αὐτήν. Παυσ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 41.

Πρωτόμαχος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλλ.

Πρωτομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 249.

Πρωτομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλ. α', 2, 6. ἔνθα τὸν κεῖται Ποιτομέδουσα, κατὰ Heyne.

Πρωτώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἡσ. Θεογ. 248.

Πτελεά, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, ὅθεν Πτελεᾶσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πτελεᾶς ὤν. Στέφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἐφέσου ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. Διον. Περ. 820. — 3) Τόπος κατάφυτος ὑπὸ ἀμπέλων ἐν Ἰωνίᾳ ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, ὅθεν, ὁ Πτελεατικὸς οἶνος. Θεοφ. Κιδ. ζ', 65.

Πτελεόν, τό. Πόλις τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ἀποικία τῶν Θεσσαλῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Γεωγράφου τούτου δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 594. Θουκ. δ', 19. κατ' Εὐσταθ. καὶ ἡ Πτελεός. Πτε-

λεόν, τό, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μὲ λιμένα, κειμένη μεταξὺ Ἀντρώνος καὶ Πυράσου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 697. παρὰ Στράβ. κατ' οὐδετ. γένο — 3) Φρούριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Ἐρυθρῶν. Θουκ. η', 24. Στέφ. Βυζ — 4) Πόλις πλησίον τῆς Καρδίας ἐν Θρᾴκῃ. Δημ. περὶ Ἁλον. σελ. 36. — ὅθεν, Πτελεάτης, ου, (ᾱ) καὶ Πτελούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Πτελέων, ωνος, ὁ. Ἐραττὴς τῆς Προκρίδος τῆς ὁποίας τὴν ἀγάπην προτοιμειδίθη δι' ἑνὸς χρυσοῦ στεφάνου. Ἀπολλ. γ', 15, 1.

Πτερέλαος, ὁ, Δωρικ. Πτερέλας. Τίὸς τοῦ Ταφίου βασιλεύς τῆς νήσου Τάφου, εἰ τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἔδωκεν μίαν χρυσῆν τρίχα διὰ τῆς ὁποίας διετηρεῖτο ἀείποτε ἀνίκητο καὶ ἀθάνατος. Ὅτε δὲ ὁ Ἀμφιτρύων πολεμῶν τοὺς Ταφίους δὲν ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ τὴν νῆσον αὐτῶν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου Κομαιθὼ ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐξέκοψε τὴν τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός της, γενομένη οὕτως αἰτία τῆς νίκης τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πτερελάου· εἶχεν ἔτι οὗτος ἓξ υἱοὺς οἵτινες ἐδυνατώθησαν πολεμοῦντες κατὰ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Ἀπολλ. β', 4, 5.

Πτερία, ἡ, Ἰωνικ. Πτερίη, Μητρόπολις μιᾶς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως Σινώπης, κατ' Ἡροδτ. 1, 76. — ὅθεν, Πτέριος, οἱ κάτοικ.

Πτοιόδωρος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. 13, 59. — 2) Θηβαῖός τις, παρὰ Θουκ. δ', 76.

Πτολεμαϊκός, ή, όν. Τοῦ Πτολεμαίου ἢ εἰς τὸν Πτολεμαῖον ἀνήκων Στράβ.

Πτολεμαῖον, τό. Γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις κείμενον πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Θησέως, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο διάφορα ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ. Παυσ. Πλίν.

Πτολεμαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πειραίου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυμέδοντος ἱππαρχόμου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 228. — Β) Κοινὸν ὄνομα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἑλληνικῆς δυναστείας, ἥτις διήρκησεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἕως τῆς παντελοῦς καταλύσεως τοῦ Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τοῦ 323 ἔτους ἕως τοῦ 30 πρὸ Χρ. — 1) Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Λάγου καὶ τῆς Ἀρσινόης ἐκ Μακεδονίας, ἢ κατά τινας υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ τῆς Ἀρσινόης, συνοδεύσας τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν κατὰ τῆς Περσίας ἐκστρατείαν εἰς σωματοφύλαξ αὐτοῦ καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑφ' ὅλου τοῦ στρατεύματος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν ὅλην τῆς Αἰγύπτου, ἐστύτησε πρῶτον αὐτόθι τὸ νέον Αἰγυπτιακὸν βασίλειον, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζετο τοῦ λοιποῦ καὶ τὸ τῶν Πτολεμαίων, κατακτήσας ὅτι ὅλην τὴν Φοινίκην καὶ Κοίλην Συρίαν καὶ ἀνεδείξας καθέδραν τῆς νέας ταύτης ἐπικρατείας του τὴν πρὸ ὀλίγου κτισθεῖσαν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχιτεκτόνα νὰ εἰσάγωσι αἱ μαθήσεις καὶ ἐπιστήμαι τῶν Ἑλλήνων καὶ ἥτις διὰ τῆς μετὰ ταῦτα ὑπεροχῆς καὶ τοῦ πλούτου της κατεστάθη μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου εἰς τὴν ὁποίαν συνέρρεε πανταχόθεν μέγα πλῆθος ξένων. Ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀναφέρεται πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως πολλοὺς σοφοὺς ἄνδρας ὅσοι κατέφυγον εἰς τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκησεν ἀπὸ τοῦ 323 ἕως τοῦ 284 ἔτους πρὸ Χρ. Πολύβ — 2) Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου ἐκ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 284 ἕως τοῦ 246 ἔτους πρὸ Χρ. μετὰ μεγάλης εἰρήνης καὶ ἐπιστημονικῆς τύχης, καὶ ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς ἐπιστήμας, τέχνας καὶ τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἡ Αἴγυπτος ὑπῆρχε μία τῶν πρώτων δυνάμεων τῆς οἰκουμένης ἔχουσα ἰσχυρότατον στόλον καὶ μεγάλα τῆς ξηρᾶς στρατεύματα· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἀρσινόην τὴν ὁποίαν ἠγάπα μὲ ὑπερβολήν, ἀποβαλὼν τὴν προτέραν του σύζυγόν του καὶ δυναστεύσας τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου· οὗτος ἠύξησε μεγάλως τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περίφημον βιβλιοθήκην, ἀγοράζων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος βιβλιοθήκας ὁλοκλήρους, συστήσας καὶ μίαν ἀξιόλογον συλλογὴν ἀρχαίων εἰκόνων· μετὰ μίαν δὲ βαρεῖαν καὶ πολυχρόνιον ἀσθένειαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὸ 63 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Πτολεμαῖος ὁ τρίτος καὶ Εὐεργέτης ἐπικαλούμενος. Τίὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Λυσιμάχου, ἄρξας ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τοῦ 246 ἕως τοῦ 221 ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία χαρακτηρίζεται ἐξαιρέτοις διὰ τῶν πολλῶν καὶ νέων κατακτήσεων τὰς ὁποίας οὗτος ἔκαμεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τῆς μετὰ τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης συμμαχίας του ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν καὶ τοῦ Ἀντιγόνου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Συνετέλεσε δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φώτων, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς περιφήμου αὐτόθι βιβλιοθήκης, προσκαλέσας τὸν γραμματικὸν Ἐρατοσθένην ὡς φύλακα αὐτῆς. — 4) Πτολεμαῖος ὁ τέταρτος, ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἤρχισε μὲ τὰς μεγαλητέρας τυραννικὰς καὶ ἀπανθρώπους καταχρήσεις, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην φυγόντα πρότερον εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅτε ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου· μετὰ μίαν δεκαετηρίδα βασιλείας ἀπὸ τοῦ 220 ἕως τοῦ 203 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 37 χρόνων· ὠνομάσθη δὲ Φιλοπάτωρ περιφρονητικῶς, φονεύσας οἷς λαβεῖν ὑπὸ τινων καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα. — 5) Πτολεμαῖος ὁ πέμπτος, ὁ καὶ Ἐπιφανὴς ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος καὶ τῆς

Ἀρσινόης, ὅστις ἀνήλικος ἔτι ὢν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανεν, ἐπιτροπεύθη διὰ συνεργείας τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Ἀρκάδος Ἀριστομένους, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον λαβὼν καὶ γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας· ἀλλ' ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπῆρξεν αὐχ ἡττον τυραννική ἀπὸ ἐκείνην τοῦ πατρός του, ὥστε οἱ Ἀλεξανδρινοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομένωσι τοῦ λοιποῦ τὰς ὠμοθρόους πράξεις του, ἀπανεστάτησαν κατ' αὐτοῦ ἕως οὗ ἔβλεψαν αὐτὸν νὰ βάλῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κοινῶν τῆς πολιτείας πραγμάτων τὸν Πολυκράτην ἄνδρα μὲ βαθεῖαν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἔμπειρον πολεμικόν. Ἐκ δευτέρου εἰς παντὸς εἴδους ἀσωτείας ἀπέδωκεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 24 χρόνων βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 204 ἕως τοῦ 181 ἔτους πρὸ Χρ. καὶ ἀφήσας δύο ἀνηλίκους παῖδας τὸν Πτολεμαῖον Φιλομήτορα καὶ τὸν Φύσκωνα. — 6) Πτολεμαῖος ὁ ἕκτος, Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων ἐπικαλούμενος, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, ὅστις ἔτι ἀνήλικος ὢν ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλεοπάτρας, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσας τριάκοντα ἔτη χρόνους, καθ' οὓς ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τοῦ Ἀντιόχου ὅστις εἶχε κυριεύσει διὰ ὅλην τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τῆς Ἀλεξανδρείας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται διὰ μίαν τῶν φιλανθρωποτέρων καὶ εὐτυχεστέρων μεταξὺ τῶν λοιπῶν προκατόχων του Πτολεμαίων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 181 ἕως τοῦ 145 ἔτους πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 31. — 7) Πτολεμαῖος ὁ ἕβδομος, Φύσκων καὶ Εὐεργέτης ἐπικληθείς, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Κικφανοῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προτέρου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 145 ἕως τοῦ 117 ἔτους πρὸ Χρ. χρηματίσας πρότερον βασιλεὺς τῆς Κυρήνης ὅτε ἔζη ἔτι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· διὰ τὴν τυραννικὴν αὐτοῦ καὶ ἀπάνθρωπον συμπεριφορὰν διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἐκ τοῦ θρόνου ἔφυγεν εἰς τὴν Κύπρον ὅπου ἐφόνευσε τὸν ἴδιον του παῖδα Μεμφίτην· ἐντεῦθεν μετέβη μ' ἓν στράτευμα μισθωτῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπολέμησε τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ Κλεοπάτραν καὶ χήραν τοῦ Πτολεμαίου Φιλομήτορος καὶ ἐπανέκτησεν αὖθις τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου διαμείνας βασιλεύων μέχρι τέλους, ἀποθανὼν τὸ 67 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 8) Πτολεμαῖος ὁ ἔγγονος καὶ Ἀπάτωρ ἐπικληθείς, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον 11 ὁλοκλήρους χρόνους· ἀφ' οὗ ἐκ αὐτῆς ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου τὸν ὁποῖον εἶχεν παραλάβει μετὰ ταῦτα μέτοχον τῆς βασιλείας διώξασα ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Πτολεμαῖον, οὗτος διέμεινε μόνος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀρξας 35 ἔτη. — 9) Πτολεμαῖος ὁ Ἀλέξανδρος καλούμενος, ἴδε Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 9. — 10) Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ὁ δεύτερος, ἴδε Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 10. — 11) Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος· ὅρα Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 11. — 12) Πτολεμαῖος ὁ Αὐλητὴς καὶ Διόνυσος ἐπικαλούμενος, ὡς μέγας φίλος τῶν Διονυσιακῶν Ὀργίων υἱὸς νόθος τοῦ Πτολεμαίου Ἀλεξάνδρου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου τὸ 80 ἔτος πρὸ Χρ. διὰ συνεργείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τοῦ ὁποίου τὴν φιλίαν ἠγόρασεν μὲ 6000 τάλαντα. Οὗτος ἐδυνάστευσε τοσοῦτον βαρέως τὸν λαὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὥστε μετὰ μίαν συμβᾶσαν ἐπανάστασιν διωχθεὶς ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπ' ὅπου αὖθις διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὸν θρόνον του, φονεύσας ἀνελεῶς τοὺς αἰτίους τῆς κατ' αὐτοῦ στάσεως καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Βερενίκην τὴν ὁποίαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἶχον ἀναγορεύσει βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὴν καθαίρεσίν του· μετὰ μίαν, τετραετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀφήσας δύο υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Ἀρσινόην. — Γ] Πτολεμαῖος ὁ Κιρηναῖος, Πρεσβύτερος υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Εὐρυδίκης θυγατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ὅστις διὰ σκευωρίας τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Βερενίκης στερηθεὶς τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου ὡς πρωτότοκος, ἔφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θρᾴκης Λυσίμαχον, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως· ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος φονεύσας τὸν εὐεργέτην αὐτοῦ, ἀκυρίωσε τὸ 281 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ὅπου ἐβασίλευσεν ἕνα μόνον χρόνον θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τῶν Γαλλῶν, οἵτινες εἰσέβαλον τότε μὲ μεγάλας δυνάμεις εἰς τὴν Μακεδονίαν, Πολύβ.

Πτολεμαῖος, Κλαύδιος, ὁ Περίφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπου ἔκαμε τὰς πλείστας αὐτοῦ καὶ ἀξιολόγους ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, συγγράψας διάφορα βιβλία γεωγραφίας, ἀστρονομίας, μαθηματικῆς, χρονολογίας βασιλέων καὶ ἄλλα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 270. — 2) Τέος τοῦ Ἀγηπάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας μίαν ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τῆς ὁποίας τὸ τρίτον βιβλίον ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ, ιγ'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 295. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀναφερόμενος παρὶ Πορφ. καὶ Σεξτ. Ἐμπειρ. — 4) Ἀλεξανδρεύς, ἐπικληθεὶς Πιδαρίων, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου καὶ περίφημος Γραμματικός, συγγράψας τρία βιβλία Ὑπομνημάτων ὑποδειγμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. I, σελ. 510. VI, σελ. 378. — 5) Ὁ Ἐπιθετὴς ἐποιομασθείς, μαθητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ, Γραμματικός, κατὰ Σουΐδ. συγγράψας περὶ τῶν καθ' Ὅμηρον πληγῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 388. — 6) Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστοτίμου ἐξ Ἀσκάλωνος, συγγράψας Ὁμηρικὴν προσῳδίαν καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Σουΐδ. Φιβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 157. 7) Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Χῆνοι, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Τραιανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ καὶ συνγράψας περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτά, διασωζόμενα. Κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος καὶ ἓν ἱστορικὸν δρᾶμα Σφίγξ ἐπιγραφόμενον ἔτι ἓν ποίημα Ἀνθόμηρον διῃρημένον εἰς 24 βιβλία. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 377. — 8) ὁ ἐπικαλούμενος Μακρῶν, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἐκ Ναυκράτεως, Σοφιστής. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, 296

Πτολεμαΐς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ἐπίθ. Τοῦ Πτολεμαίου ἡ εἰς τὸν Πτολεμαῖον οἰκοῦσα· ἡ Πτολεμαΐς φυλή. Μία τῶν μετὰ ταῦτα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Καλλιμ. Ἐπιγ. 11. Στεφ. Βυζ. — 2) Οὐσ. Κυρ. Ὁμοιομ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ἄκη καλουμένη, αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ταυτὸν Ἄκρη Στράβ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, συνεχομένη μετὰ τοῦ παρ' αὐτὴ λιμένος τῆς Βάρκης· ταυτὸν Τολεμέτα. Πτολμ. — 4) Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ἀρσινοητικοῦ νομοῦ κειμένη, μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Νείλου, ταυτὸν Ἓλ. Λαχούμ. Πτολ. — 5) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ μεγίστην τῶν ἐν Θηβαΐδι πόλεων καὶ οὐκ ἐλάττων Μέμφεως, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἔτι, ἡ Πτολεμαϊκὴ πόλις. Στράβ. ιζ'. Πτολ. δ', 5. ταυτὸν Μεισιεχ. — ὅθεν, Πτολεμαΐτης, ου (ῑ), ὁ κατοικ.

Πτολεπόρθης, ου, ὁ. Τέος τοῦ Ὀδυσσέως τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀγέννησεν ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφήν του. Παυσ. η', 12. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Ναυσικάης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Δικτ.

Πτυχία, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκύρας, ταυτὸν Scoglio di Vido, Θουκ. δ', 46.

Πτῶον, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον μεταξὺ τῆς Κωπαΐδος λίμνης καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος μ' ἓν μαντεῖον αὐτοῦ, Ἡροδ. θ, 135. Στράβ.

Πτώος, ὁ. Τέος τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. Ἀπολλ. α', 9, 2. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρους Πτῴου ἔνθα εὑρίσκετο ὁ ναός καὶ ἓν μαντεῖον αὐτοῦ, Πινδ. Ο', 23. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐίππης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ὄρος Πτῴον.

Πυανέψια, τά. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη ἐτησίως περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Κρήτης, καθ' ἣν ἡμέραν ψήνοντες ὅσπρια εἰς μίαν χύτραν ἔτρωγον αὐτὰ κοινῶς, οἷς εἶχον προχεῖ οἱ μετὰ τοῦ Θησέως διασωθέντες παῖδες τῶν Ἀθηναίων ὅτε ἐπιστρέψαντες εἰς τὰς Ἀθήνας ἔψησαν κοινῶς τὰ ἐναπολειφθέντα πύανα, ἤτοι ὅσπρια καὶ ἔφαγον αὐτὰ μετὰ κοινῆς ἀγαλλιάσεως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἑορτῆς ὠνομάσθη καὶ ὁ μὴν Πυανεψιών καθ' ὃν ἐορτάζοντο τὰ Πυανέψια ταῦτα. Πλουτρ. Θησ.

Πύγελα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας πλησίον τῆς Ἐφέσου μὲ λιμένα. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2.

Πυγμαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν μεσημβρινοῖς τῶν Αἰθιόπων, μικροῦ ἀναστήματος, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἐπολέμει ἀεὶ κατὰ τῶν Γερανῶν, ὅτε οὗτοι ἐφέροντο ἀπὸ τῆς Θρᾴκης εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς. Ὅμ. Ἰλ. Γ', 6. Στράβ ὁ Ἀριστοτ. ζῳολ. η', 2. ἀναφέρει τοὺς Πυγμαίους τούτους κατοικοῦντας εἰς τὴν Ἰνδικὴν καὶ ἔχοντας μικρὸν ἀνάστημα.

Πυγμαλίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μεθάρμης γυναικὸς τοῦ Κινύρα, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐρασθεὶς ποτὲ ἑνὸς ὡραίου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης ἔλαβεν αὐτὸ ὡς γυναῖκα εἰς τὴν κοίτην του. Ἀπολλ. γ', 14, 3. — 2) Τέος τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς, βασιλεὺς τῆς Τύρου. Οὐίργ.

Πυθίος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου. Θουκ. η', 106, ἔνθα νῦν κατὰ Ροππο κεῖται Μεϊδίας, ὅ, κατὰ τὴν παρὰ Στραβ. Ἔρμ. τοῦ Ῥοδίου.

Πύδνα, ἡ, πρότερον Κίτρον καλουμένη. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Περσεὺς τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων· ταυτὸν Κατερίνη. Θουκ. α'. 61. ἔθεν Πυδναῖοι, οἱ κάτοικ. Δημ.

Πυθάγγελος, ὁ. Τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Βατρ. 87. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Βοιωτῶν, παρὰ Θουκ. β', 2.

Πυθαγόρας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Πυθαγόρης. Εἷς τῶν ἐπιστήμων ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων, καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Πυθαγορικῆς Σχολῆς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλειστέρων ἀξιοπίστων παλαιῶν συγγραφέων, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ περὶ τὴν 49. Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου διδάσκαλος ἀναφέρεται ὑπὸ πολλῶν ὁ Φερεκύδης. Προοίμιον ἤδη ἀποδημήσας ὁ Πυθαγόρας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται ὅτι διὰ συνεργείας τοῦ τότε βασιλεύοντος Ἀμάσιδος ἠδυνήθη νὰ μυηθῇ τὰ μυστήρια καὶ λοιπὰς γνώσεις τῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου, διατρίψας αὐτοῦ 22 ὁλόκληρα ἔτη, μετέβη καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν πρὸς τοὺς αὐτόθι Βραχμᾶνας ἢ Γυμνοσοφιστάς· καὶ τελευταῖον εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα Σάμον τυραννουμένην τότε ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, ἦλθεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν ὅπου ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πόλιν Κρότωνα μετὰ πολλῆς φήμης ἐπηγγαλλόμενος τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του εἰς τοὺς κοινοὺς αὐτόθι τόπους καὶ εἰς τὰς δημοσίους συνελεύσεις τῶν βουλευτῶν μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐπαίνου ὅλων οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκροῶντο· ὅσα δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τινων συγγραφέων περὶ τῆς θεοποιήσεως τοῦ ἀρχαίου τούτου φιλοσόφου φαίνονται μᾶλλον ἐπίπλαστα καὶ μυθώδη. Πρῶτος ὁ Πυθα-

γόρας ὑπῆρξεν μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, ὅστις μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν μόνον διὰ λόγου θεωρίαν τῶν ὄντων, εἰσήγαγε τὰς πρώτας ἀρχὰς μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας διὰ σταθερῶν κανόνων τῶν ἀμοιβαίων χρεῶν καὶ τῆς ἠθικῆς, προσδοκιῶν οὕτω τὸν ἀληθῆ προσδιορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ τέλος τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, δι' ἃ καὶ συνετέλεστο μεγάλως διὰ τῆς διδασκαλίας του εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ μελλουσαν εὐδαιμονίαν πολλῶν πόλεων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος αἴτινες. ἀχρι τοῦδε κατεδλίβοντο ἀπὸ τὰ κακὰ τῆς τυραννίας, τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀναρχίας, συνταίνων ἰδίας ἑταιρείας πολλῶν πιστῶν ὀπαδῶν τῶν ἀξιωμάτων του καὶ στηρίζων αὐτὰς διὰ τῶν σοφῶν καὶ ἐμφρόνων μέσων μιᾶς βαθείας πολιτικῆς ἀρετῆς. Ὁ δεσμὸς οὗτος ὑπῆρξεν ὁ περίφημος ἐκεῖνος καὶ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πυθαγόρειος δεσμὸς ἢ Πυθαγόρειος αἵρεσις, καλούμενος. Εἰς τὴν ἐν Κροτώνοις διατριβήν του ἔλαβεν ὁ Πυθαγόρας εἰς γυναῖκα τὴν Θεανώ, ἥτις συγχρόνως ὑπῆρξε καὶ μαθήτρια αὐτοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννησε διάφορα τέκνα ὧν πρὸ πάντων ἀναφέρονται ὁ Τηλαυγὴς καὶ ὁ Μνήσαρχος. Διάφορα καὶ πολυειδῆ συγγράμματα τοῦ Πυθαγόρου ἀναφέροντο ὑπὸ πολλῶν ἀξιοπίστων Συγγραφέων, τὰ ὁποῖα ὅμως πρωΐως ἠδη ἠφανίσθησαν· ἐσώθησαν δὲ μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ λεγόμενα χρυσᾶ ἔπη, τὰ ἱερὰ ἀποφθέγματα καὶ τινες ἐπιστολαί. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι. σελ. 750. — 2) Ἐπίσημος ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἓν ἄγαλμα τοῦ Παγκρατιαστοῦ εἰς τοὺς Δελφούς. Πανσ. — 3) Ἕτερος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Σάμου, οὗ πρότερον ζωγράφος, ἀναφερόμενος παρὰ Πλινίῳ. — 4) Εἷς τῶν ἐπισήμων Μιλησίων παρ' Ἡροδ.

Πυθαγόρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πυθαγόρου ἢ εἰς τὸν Πυθαγόραν ἀνήκων· ἡ Πυθαγόρειος φιλοσοφία, Στράβ. καὶ Οὐσιαστ. ὁ ὀπαδὸς τῆς Πυθαγορικῆς αἱρέσεως. Ἀριστοτ.

Πυθαγορικός, ἡ, όν. Τοῦ Πυθαγόρου. ἢ ἐκ τοῦ Πυθαγόρου ὤν. Λουκ. καὶ Οὐσιαστικ.

Πυθαγορίζων, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Πυθαγορίστης, ταὐτ. τῷ Πυθαγορικός. Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 75.

Πυθέας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Πυθέης, ἐω. Παγκρατιαστής τις νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ἐξ Αἰγίνης, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ἐν Νεμ. 5. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους. Πλουταρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 53. — 3) Περίφημος Γεωγράφος Ἕλλην ἐκ Μασσαλίας πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ὁ ἐφαρμόσας πρῶτος ἀστρονομικὰς γνώσεις εἰς γεωγραφικὰς περιγραφάς, συγγράψας ἕνα περίπλουν ἢ περίοδον τῆς γῆς καὶ ἐπιχειρήσθεὶς μεγάλας καὶ διεξοδικὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Βορειοδυτικὴν θάλασσαν τῆς Εὐρώπης, περιπλεύσας μέγα μέρος τῆς νήσου Βρεττανίας, καταντήσας καὶ ἕως τῆς νήσου Θούλης. Στράβ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πύθερμος, ὁ (υ). Φοικαεύς τις ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἑλθὼν ὡς πρέσβυς τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν ἐναντίον τοῦ μεγάλου Κύρου. Ἡροδ. 1, 152.

Πυθεύς, έως, ὁ, = Πύθιος, Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. ε', 53. ἔνθα κατὰ Valkenaer Πυθαιεύς ἐν τῇ τοῦ Porp ἐκδ. κεῖται· παρβλ. Παυσ. β', 35.

Πυθήν, ῆνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 5', 104.

Πύθης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰσχοιδόου, εἷς τῶν ἀνδρείων Αἰγινητῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ· Ἡροδοτ. 9, 78. — 2) Πατὴρ τοῦ Νυμφοδώρου ἐξ Ἀβδήρων· Ἡροδ. 7, 137. Θουκ. β', 29. ὀρθοτρ. μέν τοι Πυθέης, ἰω. — 3) = Πύθιος, ἀριθμ. 3.

Πυθία, ἡ, προσυπακμ. Ἱέρεια, Ἡ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱέρεια ἐν Δελφοῖς, ἐκφωνοῦσα τοὺς χρησμοὺς ἐν τῷ ναῷ τοῦ θεοῦ τούτου. Ἡροδτ.

Πύθια, τά (υ) προσυπακμ. ἱερά. Οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Ἑλλάδι, πανηγυριζόμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν πλησίον τῶν Δελφῶν ἐπὶ τοῦ Κρισαίου πεδίου, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐσύστησεν ἀνέκαθεν ὁ Ἀμφικτύων υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ὕστερον δὲ ἀνανεωθήσαν αὖθις ὑπὸ τῆς Ἀμφικτυονικῆς Συνόδου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Ἀγαμέμνων καὶ κατ' ἄλλους ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως πρὸς ἀπάμησιν τοῦ φονευθέντος δράκοντος Πύθωνος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃ δ' καὶ ἐψάλλετο ἀείποτε εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας εἰς ἐπινίκειος ὕμνος τοῦ θεοῦ τούτου, ὁ Πυθικὸς νόμος καλούμενος· Ἐτελοῦντο δὲ εἰς τὴν κοινὴν ταύτην πανήγυριν διάφοροι ἀγῶνες τοῦ σώματος ὡς καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, οἱ δὲ νικηταὶ ἐβραβεύοντο μὲ στέφανον δάφνης. Διήρκησαν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἕως τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος. Πινδ. Πυθ. Ἀρχ. τομ. α'.

Πυθιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Πυθίου ἢ εἰς τὰ Πύθια ἀνήκουσα, ἰδιαιτρ. θυλκ. τύπ. τοῦ Πύθιος· ἡ Πυθιὰς νίκη· Πλατ. Νομ. καὶ Οὐσιαστ. προσυπακμ. ἱέρεια, = ἡ Πυθία, Ἀιθολ. — 2) Οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς. — 3) προσυπακμ. ὁδός, ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη φέρουσα ὁδός, ὅπου οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν ἔπεμπον μίαν ἱερὰν θεωρίαν ἐξ εὐγενῶν παίδων ἀνὰ πᾶν ἔνναετον ἔτος πρὸς τὸν αὐτόθι βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ νὰ προσφέρωσι θυσίαν· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 1. — 4) Χρονολογικὸν διάστημα περιλαμβάνον τέσσαρας ἐπταετεῖς ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 48 Ὀλυμπιάδος, ὅτε ἡ τῶν Ἀμφικτυόνων σύνοδος ἀνεθέσατο τοὺς ἀγῶνας οἱ τινες ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος πλησίον τῶν Δελφῶν. Πλουτ. Ἀρχ. τέμ. γ'. — 5) Ὀνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Σιμων. Ἐπιγρ. Λουκ.

Πυθικός, ἡ, όν, = Πύθιος, τὸ Πυθικὸν μαντεῖον, τὸ ἐν Δελφοῖς· περ' ἤνεμον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 31.

Πύθιον, τό (-νυ) Κυρ. Οὐσιαστ. τοῦ Πύθιος, πρτφ. ἱερόν, ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. β', 15. καὶ Κ.ρ. Ὄνομ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. Πλουτ.

Πυθιονίκη, ἡ (-νυ--). Ἡ εἰς τὰ Πύθια νικήσασα· καὶ Ὄνομ. Κυρ. Περιβοήτος ἑταῖρα ἐν Ἑλλάδι, ἐρασμία τοῦ πλουσίου Ἁρπάλου, ἥτις προσκαλέσασα αὐτὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἐτίμησε μὲ τὸ ὄνομα τῆς βασιλίσσης γαμήσασ μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀποίας ἤγειρεν οὗτος πρὸς τιμήν της ἐν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον εἰς τὴν πόλιν Βαβυλῶνα καὶ ἕτερον εἰς τὰς Ἀθήνας· τὸ ὁποῖον ὁ Παυσανίας ἀνεκφέρει ὡς ἓν τῶν ἀξιοθεάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μνημείων. Ἀθην. ιγ', σελ. 594.

Πύθιος, ία, ον. Τῆς Πυθοῦς ἢ εἰς τὴν Πυθώ ἀνήκων, ταὐτ. τῷ Δελφιός, ἔρα Πυθώ· πολλάκις Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου εἰς τοὺς Δελφούς, ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ καὶ ὅπου οὗτος ἐφόνευσε τὸν Δράκοντα Πύθωνα· πρῶτον παρ' Ὁμηρ. ἀπαντώμενον, Ὕμν. Ἀπολ. 373. ὁ Πύθιος ἄναξ, Αἰσχ. Ἀγαμ. 521. καὶ ἁπλ. ὁ Πύθιος, Πλάτ. ἐφ' οὗ καὶ, ἡ Πύθια καὶ τὰ Πύθια, ἅπερ ὅρα. — 2) κλητ. οἱ Πύθιοι, οὕτως ἐκαλοῦντο πυρὰ Δαιδαλεμονίοις οἱ πεμπόμενοι πρέσβεις εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἢ εἰς ἄλλα μαντεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὅποτε ἐπρόκειτο νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτὰ περί τινος εὐσεβοῦς ἀντιεριμένου τῆς πολιτείας των, τῶν ἐποίων ὁ ἀρχηγὸς συνίστατο ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ἕκαστος τῶν ἐν Σπάρτῃ βασιλέων εἶχεν ἀνὰ δύο περὶ αὐτὸν οἵτινες συνώδευον αὐτοὺς πάντοτε εἰς τὰς ἐκστρατείας καὶ κατ' οἶκον, ὃ δ' καὶ σύσσιτοι ἐλέγοντο. Ἡροδτ. 6, 57. Ξενοφ. — 3) Ὀνομ. Κυρ. Αὐδὸς τὸ γένος, πρόξενος διὰ τὸν μέγαν πλοῦτόν του, υἱὸς τοῦ Ἄτυος, ὅστις ὑπεδέχθη ἐν Κελαιναῖς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν στρατιὰν ὅτε ἤρχετο κατὰ τῆς Ἑλλάδος προσφέρων αὐτῷ οἷς συνεισφορὰν διὰ τὴν ἐκστρατείαν του μίαν ποσότητα 2000 ταλάντων ἀργυρίου. Ἡροδτ. 7, 27. ὁ Πύθης, παρὰ Πλουτ. (-υυ, ὅτ' ὅτε δὲ εὕρηται ἡ μετάλα συλλαβή καὶ μακρά παρ' Ὁμ. Ὕμν. αὐτοῦ.)

Πυθογένης, ους, ὁ (ἐπιθετ. πυθογενής). Σικελός, ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου βασιλέως τῆς Ζάγκλης. Ἡροδτ. 6, 23.

Πυθόδημος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ τρίτον ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. τὸν ἰδιόνυμον ὁ Διοδ. Σικ. ιε, 91. Πυθόδωρον καλεῖ. Ἀρρίαν. Ἀν. α', 1.

Πυθοδωρίς, ίδος, ἡ· Κυρ. Ὄνομ. γυναικός, παρὰ Στράβ.

Πυθόδωρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἰσοδόχου, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐκλεχθεὶς πολλάκις Ἄρχων καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Θουκ. 7, 115. Πλάτ. Ἀλκ.

Πυθόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς Πυθοῦς ἢ ἐκ τῶν Δελφῶν. Πινδ. Ἰσθμ. 1, 91. Ἐπδ. Ἡουηε. Πυθῶθεν, ἐν τῇ τοῦ Boeckh. Ἐκδ

Πυθοῖ, ποιητ. Πυθοί. Ἐν τῇ Πυθοῖ, ἢ ἐν Δελφοῖς. Πινδ. καὶ Αἰλ. ἔτι δὲ Δοτκ. τοῦ Πυθοί.

Πυθοῖδε, Ἐπίρρ. = Πυθῶδε, Ἡσ. Ἔπ. 480. ἔνθα ὁ Dindorf Πυθῶδε ἔγραψε μὴ εὑρὼν ἄλλο παράδειγμ. τῆς προτέρας γραφ.

Πυθοκλείδης, ου, ὁ. Σοφιστὴς Ἕλλην ἐκ Κέας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν· Πλάτ. Πρωτ. σελ. 316.

Πυθοκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαίδρου ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 244. — 2) Υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, χρηματίσας πρώτερον φίλος τοῦ Δημοσθένους, ὕστερον δὲ ἑνωθεὶς μὲ τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν. Δημ. Στεφ.

Πυθόκραντος, Πυθοκτονος, Πυθόληπτος, Πυθόμαντις, Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅρα ἐν Λεξικ.

Πυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἄλλως Νύσα καλουμένη. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κατὰ Στεφ. Βυζ. ἢ Μυσίας. Πλουτ. Θησ. — ζδον Πυθοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πλούτ.

Πυθόχρηστος, ὁ, ἴδε ἐν Λεξικ.

Πυθώ, οῦς, ἡ, Δοτκ. Πυθοῖ, Αἰτκ. Πυθοῖ καὶ Πυθοῦν, ῶνος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ περὶ τὸν Παρνασσὸν χώρα ἐν Φωκίδι, ὅπου ἔκειτο ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, ὅρα Δελφοί· παρ' Ὁμηρ. δὲ καὶ Ἡσιοδ. οὐχ' εὕρηται τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ πόλεως ἐνοικούμενον· ἡ ὀνομαστικ. ἀπαντᾶται παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 372. Ἡροδτ. 1, 54. ἡ Δοτκ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. 1, 405. καὶ Πλάτ. ἡ δὲ Αἰτκ. παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. ὁ Ἡροδτ. αὐτοθ. διακρίνει τὸ Πυθὼ ἀπὸ τοῦ Δελφοί, διὰ μὲν τοῦ Πυθὼ, ἐνοῶν τὸν τόπον ἔνθα εὑρίσκετο τὸ Μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, διὰ δὲ τοῦ Δελφοί τοὺς κατοίκους τῆς περὶ τὰ μαντεῖον πόλεως. (Ἡ ἀρχαιοτάτη παραγωγὴ τῆς λέξεως εὕρηται παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 371. ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι σήπεσθαι, ὅτε ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δράκων ἐσάπη αὐτόθι· παρ' ἄλλοις δὲ ἀπὸ τοῦ δράκοντος Πύθωνος ἢ ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι, ἐρωτᾶν τὸ μαντεῖον, ἔνθα ὅμως ἡ ἀρχικὴ συλλαβ. εὕρηται βραχεῖ. παρβλ. Ilgen αὐτοθ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 44.)

Πυθώδε, Ἐπίρρ. εἰς τὴν Πυθώ. Ὅμ. Ὀδ. Ν, 581. ὀρθοτρ. μέν τοι Πυθῶδε, Ἡσ. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 209.

Πυθῶθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς Πυθοῦς. Πινδ.

Πύθων, ωνος, ὁ (υ). Ὁ φοβερὸς Δράκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσε περὶ τὸ ἔρος Παρνασσὸν ἐν Φωκίδι, ζῶντα αὐτόθι ἐντὸς ἄντρου σπηλαίου τοῦ ὄρους τούτου καὶ φυλάττοντα τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τῆς Θέμιδος, ὅπου μετὰ ταῦτα ἐσυστήθη τὸ τῶν Δελφῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Ὑπῆρχε δὲ ὁ Δράκων οὗτος, ὡς πλάττεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων, τέκνον τῆς Γῆς γενομένος ἐκ τοῦ ἐνάπο-

λειφθέντος ὕδατος μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος καὶ προξενῶν μεγάλην φθορὰν εἰς τοὺς κατοίκους καὶ λοιπὰ ζῶα τῆς χώρας τῶν Δελφῶν, ἄλλως καὶ Δελφίνης ὁ αὐτὸς καλούμενος. Ἀπολλόδ. α', 4, 1. ὅθεν ὁ Ἡσιοδ καὶ Πυθὼ ἀναγινώσκει ἐκ Καλλιμ. ὕμν. εἰς Ἀπολ. 100. Κατὰ Στράβ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύθων ὑπελάμβανον οἱ ἐξηγηταὶ τὸν φυλάττοντα τὴν χώραν Πυθὼ προσθέτοντες ἔτι καὶ τὸ Δράκων. — 2) Περίφημος Ῥήτωρ ἐκ Βυζαντίου, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπέμφθη πρέσβυς εἰς τὰς Ἀθήνας. Δημ. Στεφ. Λουκ. — 3) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ σωματοφύλαξ αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μηδίας, πολεμήσας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατὰ διαταγὴν τοῦ Περδίκκα μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεκστράτευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου· μετὰ δὲ τὸν φόνον τοῦ Περδίκκα ἀνεδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἕως τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιπάτρου, περὶ τὰ τέλη δὲ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ συλληφθεὶς δι' ἀπάτης ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 48.

Πυθών, ῶνος, ἡ. Ἀρχαῖος τύπ. ἀντὶ Πυθώ· Ὅμ. Ἰλ. Β, 519. ἔτι καὶ παρὰ Πινδ. Σοφκλ. καὶ Ἀριστφ. ἀπαιτμ.

Πυθωνικός, ή, όν. Τῆς Πυθοῦς ἢ εἰς τὴν Πυθὼ ἀνήκων.

Πυθώναδε, Ἐπίρμ. Εἰς τὴν Πυθώ. Πινδ.

Πυθώναξ, κτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Ζελείας τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Δημ. Φιλιπ. γ'.

Πυθωνόθεν, Ἐπίρμ. = Πυθῶθεν. Πινδ.

Πυλαγόρας, Πυλαγορέω καὶ Πυλάγορος, ὁρα ἐν Λεξ.

Πυλάδης, ου, ὁ (υυ–) Δωρκ. Πυλάδας. Τίὸς τοῦ Στροφίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἀστυόχης, στενὸς φίλος τοῦ Ὀρέστου, ὅστις οὗτος ἀνεγράφη πλησίον τοῦ πατρός του ἐν Φωκίδι μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου· ὅτε δὲ ὁ Ὀρέστης συλληφθεὶς ἐν Ταυρίδι ὑπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Θόαντος ἤμελλε νὰ σφαγῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ Πυλάδης ἐπροσφέρεν ἑαυτὸν ἑκουσίως εἰς θάνατον ἀντὶ τοῦ φίλου του· μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς τὴν Λακεδαίμονα ὅπου ὁ Ὀρέστης ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἐνυμφεύθη ὁ Πυλάδης τὴν Ἠλέκτραν ἀδελφὴν τοῦ Ὀρέστου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Στροφίον. Πινδ. Πυθ. 11, 13. Σοφκλ. Ἠλεκτ. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 767. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις· Δημ. κατὰ Λεπ. — 3) Περίφημός τις ὑποκοιτὴς δραμάτων ἐκ Κιλικίας, ὁ ἐπινοήσας ὡς λέγεται τὴν Παντομιμικὴν τέχνην, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον. Ἀνθολ.

Πύλαι, αἱ (υ–) Κυρ. στενὴ διάβασις μεταξὺ ἀποτόμων ὀρέων· καὶ 1) ἀντὶ Θερμοπύλαι, στενὴ διάβασις φέρουσα ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα· ὅρα Θερμοπύλαι· Ἡροδ. 7, 201. — 2) = αἱ Βαβυλώνιαι Πύλαι. Ἡ διὰ τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας διάβασις, φέρουσα ἐκ τῆς Μεσοποταμίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν χώραν, ἔχουσα 20 ποδῶν πλάτος, πλησίον τῆς ὁποίας ἐκείτο ἡ Κώμη Κουνάξα. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 5, 5. κατὰ Rennel ὑποτίθεται ἡ διὰ τῶν αὐτόθι ὀρέων διέξοδος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· ὁ δὲ Λαρχῆρος παραδέχεται μίαν πόλιν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ κατὰ d'Anville ὑπῆρχε τὸ νῦν στενὸν τῆς Ναζέργας. — 3) Πύλαι τῆς Κιλικίας. Περίφημον στενὸν φέρον ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς τὴν Κιλικίαν διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου μεταξὺ τοῦ Λάμου καὶ Κύδνου ποταμοῦ, ἐκτεινόμενον κατὰ μῆκος ἐπὶ πέντε μίλια γεωγραφικά. Ἀρρίαν. Ἀναβ. β', 4. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. α, 2, 23. — 4) Πύλαι τῆς Κιλικίας καὶ Συρίας, Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 4, 4. ἄλλως καὶ Σύριαι πύλαι καλούμεναι, Ξενοφ. αὐτόθ. §. 5. Ἕτερον στενὸν τῆς Κιλικίας φέρον ἀπὸ ταύτης τῆς χώρας εἰς τὴν Συρίαν, ἦσαν δὲ δύο αἱ στεναὶ αὗται διαβάσεις ἐν τῷ χώρᾳ ταύτῃ, ἡ μὲν μία, ἥτις καὶ ἰδίως Σύριαι πύλαι ἐκαλεῖτο, ἐκτεινετο παραθαλασσίως μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, περιεχομένη ὑπὸ δύο τειχῶν τὰ ὁποῖα ἐφέροντο ἄνωθεν τοῦ ὄρους τούτου καὶ διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἔρρεων ὁ Κίρος ποταμός· τὴν στενὴν ταύτην διάβασιν διῆλθεν ὁ Κῦρος μετὰ τοῦ στρατεύματός του ὅτε ἐξεστράτευεν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ Ξενοφ. ἐν Κυρ. Ἀναβ. αὐτόθ. παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. β', 3, 1 αἱ ὁρίζουσαι τὴν Κιλικίαν τε καὶ Ἀσσυρίων χώραν· ἡ δὲ ἄλλη ἥτις καὶ Ἀμανικαὶ πύλαι ἐκαλεῖτο, ἔκειτο βορειοανατολικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐν Κιλικίᾳ, φέρουσα διὰ τοῦ ὄρους Ἀμάνου ἀπὸ τῆς Κιλικίας εἰς τὴν ἀρκτῴαν Συρίαν ἐπὶ τοῦ πεδίου ἐνθα ἔρρεεν ὁ Πίναρος ποταμός καὶ διὰ τῆς ὁποίας διέβη ὁ Δαρεῖος μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τοὺς Ἰσσοὺς ὅτε ἐξεστράτευε κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· περὶ τὸ στενὸν τοῦτο διετρίβον ἀρχαιόθεν πολλοὶ λῃσταὶ καὶ κακοῦργοι, οἵτινες ἀποτέλουν τὴν διάβασιν αὐτοῦ ἀείποτε ἐπικίνδυνον. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. β', 7, 1. — 5) Αἱ Κάσπιαι πύλαι, ὅρα Κάσπιος ἀριθμ. 2.

Πυλαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων ἥτις ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἐν χειρῷ φοινικοπώρου εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, Ἡροδ. 7, 213. ὅρα καὶ ἐν Λεξ.

Πυλαϊκός, ή, όν. Τῆς Πυλαίας ἢ ἐκ τῆς Πυλαίας ὤν, ὁ εἰς τὴν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνήκων, ἡ Πυλαϊκὴ πανήγυρις, = Πυλαία. Στράβ.

Πυλαιμάχος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐφόρου τῶν πυλῶν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1172.

Πυλαιμένης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων ἐν Ἀσίᾳ, ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου

εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μενελάου· Ὅμ. Ἰλ. Β, 831. Ε, 576.

Πύλαιος, αία, αιον· Ἐπίθετ. Τῶν Πυλῶν ἢ ἐκ τῶν Πυλῶν ὤν. — 2) Κυρ. Ὅμ. Τίὸς τοῦ Ἀγέου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ· Ὅμ. Ἰλ. Β, 842.

Πυλαΐτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἀγαλμάτων ἢ εἰκόνων αὐτῆς ὅσαι εὑρίσκοντο ἄνωθεν τῶν πυλῶν διαφόρων πόλεων. Τζετζ. εἰς Λυκφ. 356.

Πυλάρτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πιερίδος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἰέμονα. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Πυλάρτης, ου, ὁ (πύλαι, ἄρω) Ἐπίθετ. τοῦ Πλουτωνος θεοῦ τοῦ ᾅδου, ὅρα ἐν Λεξ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 696.

Πύλαι, ου, καὶ α, ὁ. Τίὸς τοῦ Κτέσιωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τοῦ Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν Θυγατέρα Πελίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πανθίων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. Φονεύσας δὲ τὸν Βίαντα ἀδελφὸν τοῦ πατρός του, ἀφῆκε τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων εἰς τὸν Πανθίωνα καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἔν Πελοποννήσῳ μὲ μίαν ἀποικίαν, κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Πύλον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5. καὶ Πύλος κατὰ Παυσ. α', 5, 3.

Πυλάων, ωνος, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Ἀπολλόδ. α', 9, 9.

Πυλήνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Προσχίου ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀναφερόμενον ὑπὸ Ὅμ. Ἰλ. Β, 639. Στράβ.

Πυληγενής, οῦς, ὁ, ἡ, = Πυλοιγενής.

Πυλιακός, ή, όν. Τῆς Πύλου ἢ εἰς τὴν Πύλον ἀνήκων. Στράβ.

Πύλιος, ία, ιον. Τῆς Πύλου ἢ ἐκ τῆς Πύλου ὤν· Ὅμηρ. ὁ Πύλιος γέρων, ὁ Νέστωρ βασιλεὺς τῆς Πύλου· Λουκ. καὶ οὐσιαστκ. Πύλιοι, ὁ κάτοικ. τῆς Πύλου.

Πυλόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς Πύλου. Ὅμ. Ὀδ.

Πυλοιγενής, οῦς, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθεὶς ἢ ἐκ τῆς Πύλου καταγόμενος. Ὅμηρ

Πυλόνδε, Ἐπίρρ. Εἰς τὴν Πύλον. Ὅμ. Ὀδ.

Πύλος, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. α', 7, 1.

Πύλος, ἡ, καὶ ὁ (ῡ). Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχόν τὸ πάλαι τρεῖς πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Πελοποννήσῳ κείμεναι καὶ αἱ τρεῖς πρὸς δυσμὰς αὐτῆς, ὅθεν τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1059. Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος τε μέν ἐστι καὶ ἄλλη. — 1) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος, κειμένη ἀρκτικῶς μεταξὺ τοῦ Πηνειοῦ καὶ Σελλήεντος ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Σκόλλεως, πλησίον τῆς ὁποίας ἔρρεεν ὁ Λάδων ποταμός, ἀπέχουσα 80 στάδια τῆς πόλεως Ἤλιδος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ κάλλι τὴν καθέδραν του ὁ Αὐγείας, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου εὑρισκομένη ἤδη εἰς ἐρείπια· ταύτην καλεῖ ὁ Στράβ. Πύλος ὁ Ἠλειακός. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 26. Στράβ. Παυσ. Ε', 22. — 2) Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλείᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν συνήθως ἀναφέρουσιν ὡς καθέδραν τοῦ βασιλέως Νέστορος καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα, Τριφυλιακός, Ἀρκαδικὸς καὶ Λεπρεατικός· πρωΐμως ἤδη μετωκίσθησαν οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι εἰς τὴν πόλιν Λέπρεον, ἵν' ὁ ὁ Mannert Γεωγρ. III. σελ. 525. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου παρὰ τῷ Παρμισῷ ποταμῷ μὲ λιμένα, κατ' Ἀπολλόδ. α', 9, 9 κατοικηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐνταῦθα ὁ Νηλεύς· ὁ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν Πύλον Μεσσηνιακόν, ὁ δὲ Στέφ. Βυζ. καὶ Κορυφάσιον, ὅπερ ὅρα· τανῦν λιμὴν τοῦ παλαιοῦ Ναυαρίνου. — Ἀμφισβητεῖτο ἤδη ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ γεωγράφων ὁποία ἐκ τῶν δύω τελευταίων πόλεων ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύλος εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἡ καθέδρα τοῦ Νέστορος. Ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ὀνόματος Πύλος ὑπολαμβάνει οὐχὶ μόνον τὴν ἰδίως πολιν καὶ ὀρχαίαν καθέδραν τοῦ Νέστορος, ἀλλ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπικράτειαν εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος πρὸ καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἐβασίλευεν, ἐκτεινομένην περὶ τὰς δύω ὀχθας τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἕως τῆς Μεσσηνίας, παρβλ. Στράβ. η', 3. 3 σελ. 337. κατὰ τὸν Γεωγράφον τοῦτον βιβλ. η', 3, 11. σελ. 342. ὑπῆρχε τὸ πάλαι καθέδρα τοῦ Νέστορος ἡ ἐν Τριφυλίᾳ Πύλος, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην βεβαιοῖ αὐτὸς ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως ταύτης· παρβλ. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 671–670. ἄλλος δὲν ἠδύναντο οἱ Πύλιοι νὰ μεταφέρωσι εἰς μίαν ἰχθὺς τὰ ἀρπαγέντα κοίμνια ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν Πύλον· μὲ τὸν Στράβωνα συμφωνεῖ ὁ ἱστορικὸς Müller, Ἑλλ. Ἱστορ. τομ. 1, σελ. 364. Πολλοὶ δὲ τῶν Νεωτέρων γεωγράφων παραδέχονται τὴν ἐν Μεσσηνίᾳ Πύλον ὡς καθέδραν τοῦ βασιλείου τοῦ Νέστορος, ἐξ ὧν καὶ ὁ Mannert, Sickler, Nitsch ἐν Ὀδυσσείᾳ σελ. 144. ἀκολουθοῦντες τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παυσανίου ἐν βιβ. δ', 36, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐν βιβ. Ε', 22. φαίνεται ὅτι ἀντιφάσκει λέγων ὅτι διὰ ταύτης ῥέει ὁ Ἀλφειὸς ποταμός ὑπονοῶν βεβαίως τὴν Τριφυλιακὴν Πύλον. Κατὰ τὴν σοφὴν παρατήρησιν τοῦ Manso Ἱστ. τῆς Σπαρτ. Π. ἡ ἀρχαία τοῦ Νέστορος Πύλος δὲν ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας ἀλλ' ἀρκτικώτερον ὑπὸ τὸ Αἰγάλεον ὄρος ἀπέχον ἑπτὰ στάδια τῆς θαλάσσης. ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀναφερομένη Πύλος φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἀκολούθως ὅτε ἡ προτέρα Πύλος κατεδαφίσθη καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἠναγκάσθησαν νὰ μετοικήσωσιν εἰς ἄλλον τόπον· — Πύλος, εὕρηται κατὰ θηλυκ. γένν. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 252. παρβλ. Εὐστθ. αὐτοῦ θουκ. δ', 39. Ξενοφ. Ἑλλ. Παυσ. καὶ Ἀπολλόδ. παρὰ δὲ Στράβ. εἰς ἐπὶ πολὺ κατ' ὄρθον.

Πύξα, ἡ. Πολίχνη ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ· Θεοκρ. Εἰδ. 5, 130.

Πυξοῦς, οὗτος, ὁ· Buxentum. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης· ταύτην Πολύκαστρον. Στρέβ. ς'.

Πύρα, ἡ, ὅρα Πύῤῥα.

Πυραίχμης, ου, ὁ, κλητ. Πυραίχμα. Στρατηγὸς τῶν Παιόνων ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀμυδῶνος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ φονευθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 848.

Πυραλλίς, ίδος, ἡ· Ὅμομ. ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Πύραμος, ὁ (-υν). Νέος Βαβυλώνιος, ἐραστὴς τῆς Θίσβης. — 2) Ἐπίτηδες ποταμὸς τῆς Κιλικίας, κατὰ Ξενοφ. ἔχων 600 ποδῶν πλάτος, πρότερον Δευκόσυρος καλούμενος, ὅς τις πηγάζων ἐπὶ τοῦ αὐτόθι τεδίου τῆς Κατακονίας ἐρατεινῶς τῆς Κιλικίας καὶ κρυπτόμενος ἐπί τι διάστημα ὑπὸ τὴν γῆν, καθίστατο μετ' οὐ πολὺ πλευστὸς διερχόμενος δι' ἑνὸς μέρους τοῦ ὄρους Ταύρου· ταῦτ' καλεῖται Γεῖχαν ἡ Δοχεῖχαν, Ξενοφ. τὸ ν σύρηται μακρὸν παρὰ Νόνν. ιβ', 85. Στράβ. ιβ', σελ. 536. βραχὺ παρὰ Διον. Περ. 867.

Πύρασος, ὁ (-υν). Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Λ. 491. — 2) Πύρασος, ἡ, Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου μ' ἐν ἱερὸν ἅλσος τῆς Δημήτρος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 695. Στράβ.

Πύργος, ἡ, καὶ **Πύργοι**, οἱ Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νέδα ποταμοῦ. Ἡροδτ. 4, 148. πληθ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Πυργίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Πυρετός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, παρὰ τοῖς Σκύθαις Πόρατα καλούμενος, πιθαν. ὁ παρὰ Πτολ. Ἱέρασος ἢ ὁ νῦν Προῦτος, Ἡροδτ. 4, 48.

Πυρηναία, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀφροδισίου ἐν Ἱσπανίᾳ. Στράβ.

Πυρηναῖος, αία, αῖον. Τῶν Πυρηναίων ἢ εἰς τὰ Πυρηναῖα ἀνήκων· τὰ **Πυρηναῖα ὄρη**. Συνέχεια τις μεγάλη ὑψηλῶν ὀρέων ἐν Εὐρώπῃ φερομένη διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἱσπανίας καὶ Γαλλίας ἀπὸ τῆς μεσογείου θαλάσσης ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ κατοικουμένη τὰ πάλαι ὑπὸ διαφόρων λαῶν οἵτινες εἶχον ἐνταῦθα μεγάλας κτηνοτροφίας. Κατὰ Διόδ. Σικ. ε', 35. τὸ μῆκος τῶν ὀρέων τούτων ἦν 3000 σταδίων, παρβλ. καὶ Πολύβ. γ', 34, 35. ὅτι καὶ Πυρήνη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καλούμενα. Mannert. Geogr. I, σελ. 387.

Πυρήνη, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Κύκνον· Ἀπολλόδ. β', 5, 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βέβρυκος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλέους ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκτίσθησαν τὰ ἐν Ἱσπανίᾳ Πυρηναῖα ὄρη ὅνδε ἔκειτο ὁ τάφος αὐτῆς. Νικ. — 3) Τὰ Πυρηναῖα ὄρη μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Γαλλίας, Πολυβ. Διον. Περ. 698.

Πυρήνη, ἡ. Πόλις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κελτῶν, ὅπου ἐλόγετο ὅτι εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Ἴστρος ποταμός· Ἡροδτ. 2, 33. κατὰ Λαρχῆρον προέκυψε πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδτ. αὕτη περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἰδία ἀπὸ τῆς ὀνομασίας Brugen ἢ Progen, ὑπὸ τὴν ὁποίαν αὗται ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, μ' ὅλον ὅτι ὁ αὐτὸς Ἱστορικὸς θέτει τοὺς Κελτοὺς ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· παρβλ. Bähr εἰς Ἡροδτ.

Πυρήνηθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν. Διον. Περ.

Πυριλάμπης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παριβύνητος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος, θεῖος τοῦ Χαρμίδου, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖται ἔπεμψαν πρέσβυν εἰς τὴν Περσίαν. Ἀριστφ. Σφ. 98. Πλάτ.

Πυρίπνοος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Πτολ. Ἡρ. β'.

Πυρίπτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πάτροκλον, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Πυρεφλεγέθων, οντος, ὁ (φλέγω). Καταχθόνιος ποταμὸς ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι περιείχετο ὁ Τάρταρος τόπος τῶν βασανιζομένων σκιῶν· ἔστι καὶ Φλεγέθων λεγόμενος· Ὅμ. Ὀδ. Κ, 513. Πλάτ. Φαίδ.

Πύῤῥα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος. Ἡσιόδ. Ὀλ. 9, 65. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. ὅρα Δευκαλίων.

Πύῤῥα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου μὲ λιμένα κειμένη μεσημβρινῶς, ταύτην Καλωνὴ Θουκ. γ', 15. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, παρὰ τὸ ὁποῖον ἔκειντο δύο μικραὶ νῆσοι Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα καλούμεναι. Στράβ.

Πυῤῥαῖος, αία, αῖον. Τῆς Πύῤῥας ἢ ἐκ τῆς Πύῤῥας ὤν· καὶ Οὐσιαστ. Πυῤῥαῖος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πύῤῥας. Στράβ.

Πυῤῥάνδρος, ὁ. Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις καταγελώμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἱππ. 901.

Πυῤῥίας, ου, ὁ· Ὅμομ. κύρ. θεύλων, συχνάκις ἀπαντώμενον. Ἀριστφ. Βατρ. 730. Λουκ. — 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ς', 531.

Πυῤῥίχος, ὁ (-υν). Διάφοροί τινες εὑρεταὶ τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. Ἀθην. — 2) Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. ζ', 39. — 3) Πυῤῥίχοι, ἡ. Πολίχνη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀντικρὺς αὐτῆς ἄκρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Πύῤῥου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. Παυσ. γ', 25.

Πύῤῥος, ὁ (Ἐπιθτ. πυῤῥός). Υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἄλλως Νεοπτόλεμος καλούμενος, ὅπερ ὅρα, Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, υἱὸς τοῦ Αἰακίδου καὶ τῆς Φθίας θυγατρὸς τοῦ Μόμμονος, καταγόμενος πατρόθεν ἀπὸ τοῦ ἥρωος Ἀχιλλέως, μητρόθεν δὲ ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναβὰς διὰ βοηθείας τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἠπείρου, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν Ἠπειρωτῶν τὸν πέμπτον χρόνον τῆς βασιλείας του, ὅτε βιασθεὶς νὰ φύγῃ πρὸς Δη-

μήτριον τὸν Πολιορκητὴν συγγενῆ αὐτοῦ, ἀπολέμησε μετ' αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τῷ ὁποίῳ πεμφθεὶς ἀκολούθησε ὡς ὅμηρος ὑπὸ τοῦ Δημητρίου ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τῆς γυναικός τοῦ Πτολεμαίου Βερενίκης, ὥστε αὕτη κατέπεισε τὸν ἄνδρα αὐτῆς νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν αὖθις εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον του ἀφ' οὗ πρότερον τῷ ἔδοσαν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντιγόνην· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου ἐκστρατεύσας ὁ Πύῤῥος εἰς τὴν Μακεδονίαν θέλων νὰ κατακτήσῃ αὐτὴν πολεμῶν κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ Δυσιμάχου νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην καὶ νὰ μεταβῇ μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον εἰς Ἰταλίαν, ὅπου εἶχον προσκαλέσει αὐτὸν οἱ Ταραντῖνοι εἰς βοήθειαν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, φέρων μετ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα ἐλέφαντας· μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας τὰς ὁποίας ἐσυγχρίτησε κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων ἠναγκάσθη τελευταῖον νὰ ζητήσῃ εἰρήνην παρὰ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ νὰ μεταβῇ αὖθις εἰς τὴν Ἤπειρον ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ συλλέξῃ νέας δυνάμεις πρὸς βοήθειαν τῶν Ταραντινῶν, ἀπασχοληθεὶς ἐξ ὁλοκλήρους χρόνους εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν· μετὰ μίαν νέαν ἀτυχῆ αὐτοῦ ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Σπάρτης, ὅπου ἀζήτησε νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι θρόνου τὸν διωχθέντα βασιλέα Κλεόνυμον, ἐλθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετὰ τοῦ στρατεύματός του βοηθῶν τὴν φατρίαν τοῦ Ἀριστίου καὶ εἰσχωρήσας ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πολιορκουμένης κατὰ μέρος ὑπὸ τῆς ἐναντίας φατρίας, τὴν ὁποίαν ἐβοήθει ὁ Ἀντίγονος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὀφονεύθη εὐταύθα ὑπὸ μιᾶς Ἀργείας γυναικός ἥτις ἔῤῥιψε κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μίαν κέραμον ἀπὸ τῆς στέγης τοῦ οἴκου της τὸ 271 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐκτὸς τῆς Ἀντιγόνης θυγατρὸς τοῦ Πτολεμαίου ἔλαβεν ὁ Πύῤῥος καὶ ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῶν ὁποίων ἐγέννησε πολλοτάτους παῖδας, οἵτινες ἅπαντες, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Πλουτάρχου, ἐκληρονόμησαν τὸ πολεμικὸν πνεῦμα τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Πολύβ. — 3) Ποιητὴς ᾀσμάτων ἐκ Λέσβου, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. δ', 31.

Πύῤῥων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος ἐξ Ἤλιδος τῆς Πελοποννήσου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, χρηματίσας πρότερον ζωγράφος τὴν τέχνην, ὕστερον ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας, μαθητεύσας πλησίον τοῦ Ἀναξάρχου, ἐσύστησε τὴν περίφημον αἵρεσιν τῶν Σκεπτικῶν τὸ 350 ἔτος πρὸ Χρ. τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἔξοχον ἀρετὴν καὶ τὴν βαθεῖαν περὶ τὰ πράγματα φρόνησίν του ὑφ' ὅλων τῶν ἐπισήμων συγχρόνων αὐτοῦ ἀνδρῶν, χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς· παρὰ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἠξιώθη τοῦ δικαιώματος τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου· εἰς ἡλικίαν ϱο ἐτῶν ἐφονεύθη ὁ φιλόσοφος οὗτος δι' ἐπιταγῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὡς λέγεται, μὲ τὸ νὰ ἐξήτησε παρὰ τοῦ μονάρχου τούτου νὰ θανατωθῇ ἕνα Σα-

τράπην τῆς Περσίας. Τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ δὲν ἀφῆκεν ὁ Πύῤῥων μετὰ θάνατον κρίδὲν βιβλίον ἔγγραφον· ὁ Διογένης Λαέρτιος ἀναφέρει ἕνα ἱκανὸν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ὀπαδῶν τῆς Πυῤῥωνικῆς φιλοσοφίας. Πλούταρ.

Πυῤῥωνίδης, ου, ὁ (ί). Ἐπίπλαστον ὄνομα παρὰ Λουκιαν. κίτοικος τοῦ Ἤλιδος.

Πύτνα, ἡ. Λέγεται περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἰδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱεράπυτνα. Στράβ.

Πώγων, ωνος, ὁ. Διμὴν τῆς πόλεως Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὁμοίου μὲ πώγωνα· Ἡροδτ. 8, 42. καὶ, ὁ Πώγωνος λιμήν. Στράβ.

Πῶλος, ὁ. Σοφιστής τις ἐξ Ἀκραγάντος πόλεως τῆς Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Δικυμνίου καὶ ὀπαδὸς τοῦ Γοργίου, ἐπινοήσας διαφόρους σοφιστικὰς καὶ ἐπιτετηδευμένας, ἄλλως πάντη ἀνωφελεῖς τεχνικὰς φράσεις διὰ τῶν ὁποίων κατέπληττε πολλοὺς τῶν ἀκροατῶν του, συνεχῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἀναφερόμενος, Φαῖδρ. σελ. 276. καὶ Γοργ. 448. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. — 3) Περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Λουκ.

Πωμέτιον, τό, = Σούεσσα, Suessa Pometia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου. Στράβ. Διον. Ἁλ. δ', 6.

Πῶρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν ἐν Ἀσίᾳ πέραν τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον πολεμήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ νικήσας αὐτὸν ἀφῆκε πάλιν κύριον ἀπόλυτον τῆς ἐπικρατείας του, σχηματίσας μετ' αὐτοῦ στενὴν συμμαχίαν. Λουκ.

P.

Ῥαββάθμονα, τά, παρ' Εὐσ. Ῥαββὰθ Μοάβ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μοαβιτῶν, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἐσεβόνος κατὰ Στέφ. Βυζ. ὕστερον Ἀρεόπολις κληθεῖσα. Πτολ.

Ῥάβεννα, ἡ, Ravenna. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἐπίσημος τὸ πάλαι μ' εὐρύχωρον λιμένα, κτισθεῖσα ὑπὸ λέγεται ἀρχαιόθεν ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας Θεσσαλῶν. Στράβ. καὶ Ῥαούεννα, ἡ, καὶ Ῥαβηνός, ἡ· Δικαν. Ἀλ. — ὅθεν, Ῥαβεννάτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικος.

Ῥαβηνός, ἡ, = Ῥάβεννα, ὅπερ ἴδε.

Ῥάγα, ἡ, = Ῥάγεια. Στράβ.

Ῥάγαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς μεγάλης Μηδίας πλησίον τῆς Ἡρακλείας, ἀπέχουσα 500 στάδια τῶν Κασπίων πυλῶν καὶ μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων πόλεων τὸ πάλαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περὶ τὴν δωδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ταρτάρων. Ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ Ῥαγᾶς διὰ τὰς πολλὰς ῥαγίσεις τοῦ ἐδάφους αὐτῆς πραξενηθείσας ὑπό τινος σφοδροῦ σεισμοῦ. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 20, 2.

Ρ'άγεια, ἡ, καὶ Ῥάγα, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῶν Ῥαγῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ μὲν ἐκλήθη Εὐρωπός, ὑπὸ δὲ τῶν Πάρθων ἐκαλεῖτο ὕστερον Ἀρσακία. Στράβ.

Ρ'αγιατή, ἡ. Ἡ εὐφορωτέρα καὶ τερπνοτέρα ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν ἔχουσα μητρόπολιν τὰς Ῥάγας. Στράβ.

Ρ'αδάμανθυς, υος, ὁ (υυ–υ). Τίὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ Σαρπεδόνος· Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 322. ἀναχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς Κρήτης ἦλθεν εἰς τὰς ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσους, βασιλεύσας αὐτάδι χρόνον τινὰ μετὰ πολλῆς πρακτήρος καὶ δικαιοσύνης, εἰσάξας καὶ σοφοὺς νόμους εἰς τοὺς ἐγκατοίκους αὐτῶν· ἐκεῖθεν δὲ φυγὼν μετέβη εἰς τὴν Βοιωτίαν ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην μητέρα τοῦ Ἡρακλέους· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐδικαιρίθη κριτὴς τοῦ ᾅδου μετὰ τοῦ Μίνωος καὶ Αἰακοῦ, κρίνων αὐτόθι τὰς σκιὰς τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων. Πλατ. Μιν. Ἀπολλ. γ', 1, 2. Κετ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν Ἀλκμήνην μετὰ θάνατον εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία· ὁ Ὅμηρος κακεῖ αὐτὸν ξανθὸν καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν· Ὅμ. Ὀδ. Δ, 564. ὁ δὲ Πίνδαρος, δικαιότατον ἄνδρα καὶ ἐχθρὸν πάντης κολακείας.

Ρ'αδίνη, ἡ (υυ–). Ὄνομ. κύρ. γυναικός· παρὰ Στησιχ.

Ρ'άδιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλ. α', 9, 9. ἔνθα ὁ Hayne. σελ. 152. ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ ὀνόματος.

Ρ'αθίνης, ου, ὁ. Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου ἐν τῇ μεκρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνβ. 3', 5.

Ρ'αιδεστόν, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ ἐν Θρᾴκῃ πόλις Βισάνθη, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Πτολμ.

Ρ'αιτία, ἡ· Rhaetia. Ἡ χώρα τῶν Ῥαιτῶν ἐν Εὐρώπῃ περιλαμβάνουσα μετὰ ταῦτα καὶ τὴν ἐπαρχίαν Οὐινδελικίαν καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ ἕως τοῦ Ῥήνου, σχηματίζουσα ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας μίαν μεγάλην ἐπικράτειαν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν περιείχετο ἅπασα ἡ νῦν Σουαυία, ἓν μέρος τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Σαλτζβούργου, ἓν μέγα μέρος τῆς Ἐλβετίας καὶ τὸ πρὸς ἄρκτον ἡμισυ μέρος τῆς χώρας τοῦ Τυρόλου, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἔρρεον πολλοὶ καὶ μεγάλοι ποταμοί. Διάφοροι λαοὶ ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν χώραν τῆς Ῥαιτίας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται ὡς ἐπὶ πολὺ παρὰ Πτολμ. βιβλ. β'. καὶ Στράβ. βιβλ. δ'.

Ρ'αιτικός, ή, όν. Τῆς Ῥαιτίας ἢ ἐκ τῆς Ῥαιτίας ὤν. Στράβ.

Ρ'αιτοί, ὁ, Rhaeti. Οἱ κάτοικοι τῆς Ῥαιτίας ἢ Ῥαιτικῆς χώρας ἐν Εὐρώπῃ, ἔθνος ἰσχυρὸν καὶ μεγάλον τὸ πάλαι, καταγόμενοι ἀνέκαθεν, κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν, ἐξ Ἰταλίας καὶ μάλιστα ἐκ τῶν Τούσκων οἵτινες πιθαν. ὑπερέβησαν τὰς Ἄλπεις διωχθέντες ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐκ τῆς χώρας ἣν ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν· Διβ. Ρ', 33. Πλιν. III, 24. ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν ἀναφέρεται ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριος καὶ θηριώδης, οὕτινες ἔζων ἐκ λῃστείας καὶ ἐφέροντο μὲ πολλὴν θηριωδίαν πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους λαοὺς, ἕως οὗ ὁ Καῖσαρ Αὐγουστος ὑπέταξεν αὐτοὺς κατὰ κράτος ἀποκαταστήσας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Στράβ. δ'. Διον. Κασ. νδ', 22.

Ρ'αμβάκας, α, ὁ. Μηδός τις, παρὰ Ξενοφ. Κυρ. παιδ. ε', 3, 42.

Ρ'αμβακία, ἡ. Κώμη τῆς χώρας τῶν Ὠριτῶν ἐν Ἰνδίᾳ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 5', 21.

Ρ'αμοῦς, οῦντος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 60 στάδια τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἐπίτεινος λόφου εἰς περίφημος ναός της Νεμέσεως, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἔργον τοῦ Φειδίου, ταυτὸν Ταυρόκαστρον· κατὰ τύπ. ἔστιν ἀρτενκ. γένους, ὁ Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 456. χρῆται τῷ θηλκ. γεν. — ὅθεν, Ῥαμνουσιεύς, ία, ιον, τοῦ Ῥαμνοῦντος ἢ εἰς τὸν δῆμον Ῥαμνοῦντα ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τοῦ Ῥαμνοῦντος. Δημ.

Ρ'αμνουσία, ἡ· Ἐπώνυμ. τῆς Νεμέσεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχε πλησίον τοῦ Ῥαμνοῦντος ἐν Ἀττικῇ. Πανσ.

Ρ'αμνουσιάς, άδος, καὶ Ῥαμνουσίς, ίδος, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Οὐρανίας ὑπὸ τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐλατρεύετο ἡ Νέμεσις ἐν Ἀττικῇ. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἑλένης, ἥτις κατά τινας ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεμέσεως. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 237 Ἀπολλ. γ', 10, 7.

Ρ'αμφίας, ου, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. α', 139.

Ρ'αμψίνιτος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1237–1182 ἔτος πρὸ Χρ. φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ θησαυροὺς οἰκοδομήσας ἓν μέγα καὶ ὀχυρὸν θησαυροφυλάκιον ἐν Λιγύπτῳ πρὸς ἐναποθεσιν αὐτῶν, καὶ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται εὕρηται ἐν Ῥώμῃ εἰς μέγας ὀβελίσκος. Ἡροδ. 2, 121. καὶ ε. ἑξ.

Ρ'αουέννα, ἡ, = Ῥάβεννα, ὅπερ ἴδε.

Ρ'ακτὸν ἄκρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Λιβύης ἐν Ἀφρικῇ μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ῥάπταν. Πτολ. α', 9.

Ρ'ά πφα, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ταγγάνων. Πτολ.

Ρ'αριάς, άδος, ἡ· Ἐπίθετ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Ῥάριος· Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ῥαρίου πεδίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἔσπειραν κατὰ πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι σῖτον. Σουίδ. ἐν λέξ.

Ρ'άριος, ία, ιον (ᾱ). Τοῦ Ῥάρου ἢ ἐκ τοῦ Ῥάρου ὤν· ἐξαιρ. τὸ Ῥάριον πεδίον, ἀγρός τις πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐγεώργησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι ὁ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸς τῆς Δήμητρος Ὅμ. Ὕμν. Δήμ. 430. Πανσ. α', 38.

Ρ'άρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κραναοῦ ἢ κατά τινας τοῦ Κελεοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου ἐν Ἐλευσῖνι.

Πανσ. α', 14, 2. συνηθ. Ῥάρος. (Ἡ γραφὴ Ῥάρος εὕρηται ἡμαρτημ. συνηθ. ἀντὶ Ῥάρος, ἔνθα τὸ α ἔστι φύσει μακρόν, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν εἶχε τὸ ρ οὐχὶ διπλοῦν μὰ ἁπλὸ ψιλόν. παρβλ. Σχολισ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Λ, 56. ἔκδ. Beck. Herman. εἰς Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 430. καὶ Βουτμ. Ἑλλ. Γραμ. §. 6. σελ. 27.)

Ρ'ατίατον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικτόνων, ταυτὸν Machocou, κειμένη παραθαλασσίως. Πτολ. β', 7.

Ρ'ατοίτης, ου, ὁ· Ὄνομ. κυρ. παρὰ τοῖς Παφλαγόσι. Στράβ.

Ρ'ία, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Ῥέη, Ῥείη, Ῥεῖα καὶ Ῥέα. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, γυνὴ τοῦ Κρόνου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πλούτωνα, Ποσειδῶνα καὶ Δία· Ἡσ. Θεογ. 135. λατρευομένη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὑπὸ τὸ ὄνομα μεγάλης μητρός, τὴν ὁποίαν οὗτοι συνέχεον μετὰ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλης, ἐκλαμβάνοντες ἀμφοτέρας ὡς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν θεότητα· ὅρα Κυβέλη· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ἡ Ῥέα καθημένη ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης τὴν ὁποίαν ἔσυρον δύο λέοντες καὶ περιφερομένη κατ' ὅλην τὴν γῆν, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς φέρουσα ἕνα πυργωτὸν στέφανον. Ἀπολλ. α', 1, 3. Ὀρφ. λείψ. 34. — Ὁ συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος Ῥέα εὕρηται ἐν Ἰλ. Ο, 187. ἄλλως δὲ παρ' Ὁμήρ. Γενν. Ῥείης. Ἰλ. Ξ, 203. καὶ Αἰτκ. Ῥείαν, Ἡτ. Θεογ. 135. ἴτι Ῥεῖα, Ἡσ. Θεογ. 453 Ῥέη, Ἡτ. Θεογ. 453. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 506. Ῥείη, Ὄνομαστ. Ὅμ. Ἴλ. Ἀπολλ. α', 93. ἔτι καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπικοῖς, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1139. (τὸ ὄνομα Ῥέα παράγει ὁ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 402. ἀπὸ τοῦ ῥεῖν ἢ ῥέειν.)

Ρ'ίας κόλπος, ὁ παρ' Αἰτκ. Προμ. 842. ἔνθα κατὰ Schütz ὑποτοπεῖται ὁ ἐνδότερος κόλπος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἡσύχ. κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος.

Ρ'εῖτον, τό· Rosie. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Rieti· Στράβ.

Ρ'εῖθρον, τό. Διμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως περὶ τὸ ἀνατολικὸν παράλιον. Ὅμ. Ὀδ. Α, 186

Ρ'ίτοι, οἱ. Μικραὶ ἀλατώδεις λίμναι ἐν Ἀττικῇ μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Ἀθηνῶν, αἵτινες ὡς ἐλέγετο συνείχετο ὑπογείως μετὰ τῆς θαλάσσης· ἦσαν δὲ ἱεραὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, χρησιμευουσαι εἰς πολλὰς θρησκευτικὰς καθάρσεις. Θουκ. β', 19. Παυσ. α', 38.

Ρ'ύαξ, τός, ὁ. Ῥύαξ τις πλησίον τῆς κώμης Σολυγείας ἐν τῇ Κορινθίᾳ χώρᾳ· Θουκ. δ', 38.

Ρ'ηβαῖος, ὁ, = Ῥήβας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 784.

Ρ'ήβας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων παραθαλασσίως τῆς Βιθυνίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· ταυτὸν Ῥήβα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 349.

Ρ'ηγία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τοῦ Βιδούα ποταμοῦ πιθαν. ἐν τῇ νῦν Omagh. Πτολ. β', 2. — 2) Ῥηγία ἑτέρα. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς νήσου κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς προτέρας, ἐν τῇ νῦν Drumaharo. Πτολ. αὐτοθ. Mannert. Γεωγρ. II, 2, σελ. 259.

Ρ'ήγιλλος, ἡ· Regillum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ. Στράβ. Διον. Ἁλ. ε', ταυτὸν Regelly.

Ρ'ήγινον, τό, Reginum ἢ Castra Regina. Πόλις τῆς Οὐϊνδελικίας χώρας ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνόβεως, κτισθεῖσα καὶ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· ταυτὸν Ῥατισβόνη, Regensburg.

Ρ'ήγιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐκτεινόμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσηνῆς, ταυτὸν Cabo Gellara· Θουκ. δ', 24. ἐκ τοῦ ῥήγνυμι, διότι ἐνομίζετο ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τῆς Σικελίας διὰ ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ, Στράβ. παρβλ. καὶ Ἀπολλ. β', 5, 10. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι δρομώνυμου ἀκρωτηρίου ἀπέναντι τῆς Σικελίας, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χαρώνδας μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἔδωκε μίαν σοφὴν νομοθεσίαν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Regium Julii κληθεῖσα, ταυτὸν Reggio· Ἡροδ. 1, 166. Θουκ. — ὅθεν Ῥηγῖνοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ.

Ρ'ηγοῦλος, ὁ, Ἀττίλιος, Regulus. Ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἡγεμὼν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἐν τῷ πρώτῳ Καρχηδονιακῷ πολέμῳ, πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μετὰ πολλῆς εὐτυχίας κατὰ τῶν Καρχηδονίων, τῶν ὁποίων ἠφάνισε μέγα μέρος τοῦ ἰσχυροῦ στόλου των καὶ ἐκυρίευσε 240 περὶ πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ Σικελίᾳ· ἀλλὰ τελευταῖον πολιορκῶν καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν Καρχηδόνα, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες διὰ βοηθείας τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόντων Ἑλλήνων μισθωτῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Λακεδαιμονίου Ξανθίππου, ἐφόνευσαν ἐν τῇ μάχῃ ὑπὲρ τοὺς 30,000 Ῥωμαίων. ὁ δὲ Ῥήγουλος ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου μετ' ἄλλων 500 περὶ αὐτὸν Ῥωμαίων ἐφέρθη ἐντὸς τῆς Καρχηδόνος, ὅπου μετὰ πολλὰς βασάνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. Πολύβ. Διοδ. Σικ.

Ρ'ῆμοι, οἱ, Remi Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, σύμμαχοι τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὸν κατὰ τῶν Γάλλων πόλεμον· Στράβ.

Ρ'ηναία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ῥήνεια· Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 44. Ῥήναια, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιβ', 10.

Ρ'ήνεια, ἡ, Ἰωνικ. Ῥηνέη, ποιητικ. Ῥήναια καὶ Ῥήνη, ἔτι Ῥηνία. Νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωριζομένη διὰ ἑνὸς στενοτάτου πορθμοῦ ἀπὸ τῆς νήσου Δήλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐθάπτοντο τὰ πάλαι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων κατοίκων τῆς Δήλου· κατά τινας ἐκαλεῖτο αὕτη ἀρχαιόθεν Ὀρτυγία· Ὅμ. Ὑμν. Ἀπολ. 44. Θουκ. α', 13. Στράβ. Παυσ. Ῥηνέη, Ἡροδ. καὶ Ῥηνία, Πλουτ. Ἀθην.

Ρ'ήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Οἰλέως· Ὅμ. Ἰλ. Β, 728. — 2) = Ῥήνεια. Στέφ. Βυζ.

Ρ'ῆνος, ὁ, Rhonus. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ταυτὸν Ῥῆνος, παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις Rhein καλούμενος· περὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ εἶχον δια-

φόρους γνόμας οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων· κατὰ Ἰουλ. Καιτ. ἐπήγαζεν οὗτος ἐπὶ τῶν Λεοντιαῶν Ἄλπεων, κατὰ Στράβ. δ', ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀδούλα (Gotthard) καὶ κατὰ Ταείτον Γερμαν. εἶχε τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ῥῆνος ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων τῶν Ῥαιτικῶν Ἄλπεων φερόμενος μὲ σφοδρὸν καὶ ταχὺν ῥοῦν ἀρκτικῶς ἕως τῶν Βακουϊκῶν ὀρέων, ἀπ' ὅπου κλίνων πρὸς δυσμὰς καὶ χωριζόμενος εἰς πολλοὺς βραχίονας ἐχύνετο εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν. Ἐγνώσθη δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτε πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι ἤρχισαν τὰς ἐν τῇ Γαλλίᾳ κατακτήσεις των θεωροῦντες αὐτὸν ὡς φυσικὸν σύνορον τῶν Κελτικῶν καὶ Γερμανικῶν λαῶν· Στράβ. Καῖσ. Γαλ. πολ. 4, 10. Πομπ. Μελ. 3, 2

Ῥ'ηξήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἀποθανὼν ἔτι νέος τὴν ἡλικίαν· Ὅμ. Ὀδ. Ζ, 63. — 2) Πατὴρ τῆς Χαλκιόπης γυναικὸς τοῦ Αἰγέως. Ἀπολόδ. γ', 15, 6.

Ῥ'ῆσος, ὁ, Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τοῦ Ἠιονῆος, Ὅμ. Ἰλ. Κ, 435. κατ' ἄλλους δὲ, υἱὸς τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης. Σχολ. Ἰλ. αὐτοθ. ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ, ὅτε οὗτοι ἦλθον ν' ἁρπάσωσι τοὺς ὡραίους καὶ περιφήμους αὐτοῦ ἵππους Ὅμ. Ἰλ. Ῥῆσ. 275. Ἀπολόδ. α', 3, 3. — 2) Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Γρανικὸν· Ὅμ. Ἰλ. Μ, 20. — 3) Υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Βιθυνίᾳ, ταύτ. τῷ Ῥήβατ. Ἡσ. Θεογ. 340.

Ῥ'ιανός, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὴν 134 Ὀλυμπ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὢν πρότερον δοῦλος· τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐθαυμάζοντο πρὸ πάντων ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου τὰ ὁποῖα οὗτος ἐπάσχισε νὰ μιμηθῇ. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 734.

Ῥ'ίγμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πείρου, ἡγεμὼν τῶν Θρᾳκῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 485.

Ῥ'ιζάνα, ἡ. Πόλις τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, Πτολμ.

Ῥ'ιζοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ· ταύτ. Ῥιζεχ.

Ῥ'ίζων, ωνος καὶ ονος, ὁ· Rhizinium. Πόλις ἀρχαία τῆς Δαλματίας ἐπὶ τοῦ Ῥίζονα ποταμοῦ, ἢ μᾶλλον ἐπίτινος αὐτόθι κόλπου, ταύτ. Ῥίσανο. Πολύβ. β', 11. ἢ διὰ τοῦ ω γραφ. ἔστιν ἀρθογρ. — ὅθεν, Ῥιζωνίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Ῥιζωνικός, ἡ, όν, ἡ Ῥιζονικός, Τοῦ Ῥιζόνος ἢ εἰς τὴν πόλιν Ῥιζῶνα ἀνήκων. Στράβ.

Ῥ'ινθων, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἐν Ταράντῳ, 300 πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας εὑρετὴς τῶν Ἠλιοτραγῳδιῶν διὰ τῆς ἑνώσεως κωμικῶν μετὰ τραγικῶν παραστάσεων, συγγράψας κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Σουίδ. τριακοντα ἑκτὸ δράματα, ἐξ ὧν τινα ἀναφέρονται παρ' Ἀθηναίῳ βιβλ. γ', 27. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 320.

Ῥ'ινοκορούρα, ἡ. Πτολ. δ', 5, 5, καὶ

Ῥ'ινοκολούρα. Στράβ. Διοδ. Σικ. α', 60. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ διὰ τοῦτο λαμβανομένη ποτὲ μὲν ὡς Αἰγυπτιακὴ ποτὲ δὲ ὡς Συριακὴ πόλις.

Ῥ'ίον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ὅπερ ἄλλως καὶ Δράπανον ἐκαλεῖτο διὰ τὴν δρεπανοειδὲς αὐτοῦ σχῆμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ταιῦν Κάστρον τοῦ Μωρέου. Εὐρ. Ἰων. 15γ3. Ῥίον τὸ Ἀχαϊκόν, Θουκ. β', 86. — 2) Ῥίον τὸ Μολυκρικόν. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας κείμενον ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ Ῥίου μὲ πόλιν παρ' αὐτῷ τὴν Μολυκρείαν· ἔτι καὶ Ἀντίρριον καλούμενον, ὅπερ ὄρα, Θουκ. β', 84, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Ῥ'ιπαῖα ὄρη, τά. Ὄρη μυθολογούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κείμενα ἀρκτικῶς τῆς Οἰκουμένης καὶ σχηματίζοντα τὰ πρὸς βορὰν ὅρια αὐτῆς φερόμενα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀπὸ τῶν ἐποίων ἐλέγετο συνήθως ὅτι ἔπνεον ὁ σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς Βορέας ἄνεμος, ὁπισθεν δὲ αὐτῶν ἐλογίζοντο ὅτι κατῴκουν οἱ Ὑπερβόρειοι λαοὶ τῆς Γῆς. Στράβ. Διον. Περ. 315. Κατὰ Ποσειδώνιον, τὰ Ῥιπαῖα ὄρη τῶν Ἀρχαίων ἦσαν οἱ Ἄλπεις πέραν τῶν ὁποίων ἐθέτοντο οἱ Ὑπερβόρειοι λαοί. Τινὲς δὲ ἔθετον ἐπὶ τούτων τῶν ὀρέων τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ ἐν τῇ ἀκροτάτῃ Σαρματίᾳ. (τὸ ὄνομα Ῥιπαῖος πρὶν κνψεν ἐξ Ὅμ. Ἰλ. Ο, 171., Ῥιπὴ αἰθρηγενέος Βορέαο.)

Ῥ'ίπη, ἡ, (ῑ). Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Στρατίας. Ὅ. Ἰλ. Β, 606. — ὅθεν, Ῥιπαῖος, ὁ κάτοικ.

Ῥ'όδανος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Λεμάνης λίμνης ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ῥέων μετημβρινῶς τῆς Γαλλίας, εἰσβάλλει διὰ τριῶν στομίων εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ· ταύτ. Rhone Ἀπολ. Ῥοδ. Δ' 627, Στράβ.

Ῥ'όδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὅμ. Ἡρ. Δημ. 451. Ἡσ. Θεογ. 351. Dindor. ἔνθα πρότερον Ῥοδία ὄνειτο.

Ῥόδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα, τὴν Λαμπετίαν, Αἴγλην καὶ Φαέθουσαν. Ἀπολόδ. α', 4, 4. παραβλ. καὶ Heyne αὐτόθι, σελ. 55. Σχολ. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 208. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολόδ. β', 1, 4.

Ῥ'ούδα, ἡ, = Ῥόδεια, ὅπερ ὄρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολόδ. β', 1, 4.

Ῥοδιακός, ἡ, όν. Τῆς Ῥόδου ἢ εἰς τὴν Ῥόδον ἀνήκων, ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου ὤν. Στράβ.

Ῥόδιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ῥέων ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δαρδανίου. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 20.

Ῥόδιος, ία, ιον. Τῆς Ῥόδου ἢ ἐκ τῆς Ῥόδου ὤν, ὁ εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστικ. Ῥόδιος, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ῥόδου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 654.

Ῥοδίππη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 370.

Ῥοδόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης, παρ' Ὅμ. Ἡρ. Δημ. 432. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Στρυμόνος καὶ γυνὴ τοῦ Αἵμου, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸ ἐν Θρᾴκῃ ὁμώνυμον ὄρος, διότι ἤθελον νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Διός. Λουκ. Ὀρχ. 51. Ὀβιδ. — 3) = Ῥοδῶπις, Λουκ.

Ῥοδόπη, ἡ. Ὄρος τῆς Θρᾴκης ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Αἵμου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ μέσου τῆς χώρας περὶ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· ταυῦν βουνὸν τοῦ Δεστότου. Ἡροδ. 4, 49. Πολύβ.

Ῥόδος, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης ἢ κατ' ἄλλην γραφ. τῆς Ἀμφιτρίτης, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀπόλλων· ἡ νῆσος Ῥόδος ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑπτὰ παῖδας οἵτινες μετὰ ταῦτα ἐμοιράσθησαν μεταξὺ των τὴν νῆσον ταύτην. Πινδ. Ὀλ. 7, 62 – 140.

Ῥόδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλληνικῶν νήσων ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει, ἀπέναντι τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Ὀφιοῦσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία καλουμένη, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος ὑπῆρχε κατ' ἀρχὰς ὡς λέγεται εἰς ἄκρον ἐλώδες καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν λιμνῶν καὶ φιρμακερῶν ἑντόμων, ἕως οὗ ὁ Φόρβας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Δαναΐδων ἐκαθάρισεν αὐτήν, βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ αὐτόθι. Διοδ. Σικ. ε', 58, δ', 71. ἔκτοτε κατεστάθη ἡ νῆσος αὕτη εἰς ἄκρον εὔφορος, τερπνὴ καὶ τοσοῦτον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις περιβόητος· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου εὑρίσκετο ἐν αὐτῇ τρεῖς πόλεις, ἡ Ἰάλυσος, Λίνδος καὶ Κάμειρος, τῶν ὁποίων ἑκάστη εἶχον ἰδίαν πολιτείαν καὶ τὰς ὁποίας, κατὰ Στράβωνα ἔκτισαν πρῶτον οἱ Δωρισὶς ἐλθόντες ἐκ Μεγάρων· ἐφεξῆς ἦλθον καὶ κατῴκησαν ἐπὶ τῆς νήσου οἱ Τελχῖνες ἐκ Κρήτης, ἐξ οὗ καὶ ἀνομάσθη ἀπ' αὐτῶν Τελχινίς, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον οἱ Τελχῖνες οὗτοι οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου ἐπινοήσαντες τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὴν τῶν μετάλλων ἐργασίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνοθεύτες οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν τριῶν ἐν τῷ νήσῳ πόλεων, ἔκτισαν τὴν πόλιν Ῥόδον ἐπὶ τοῦ βορειοδυτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἥτις ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου ἔχουσα δύο λιμένας, ὧν ἑνὸς τῶν ὁποίων ἵστατο ὁ περίφημος ἐκ χαλκοῦ Κολοσσὸς τὸν ὁποῖον ἀνήγειραν οἱ Ῥόδιοι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡλίου. Πρὸ πάντων ὑπερεῖχε τὸ πάλαι ἡ νῆσος Ῥόδος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικόν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων· οὐκ ὀλίγον δὲ ἐφημίζετο καὶ διὰ τοὺς σοφοὺς αὐτῆς νόμους, περὶ τῆς ὁποίας λέγει ὁ Κικέρων Leg. Manil. 38. »Rodiorum usque ad nostram memoriam disciplina et gloria remansit.« τὸ ἐμπόριον τῶν Ῥοδίων ἐκτείνετο εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη τῆς Εὐρώπης ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, διὰ δὲ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῶν ναυτικοῦ πολλάκις συνετέλεσαν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἰδίας αὐτῶν καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐλευθερίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 655. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Ῥοδαυντία, ἡ. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Ῥόδων, ωνος, ὁ, Ἀρσενικ. Κύρ. Ὄνομ. παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. β'.

Ῥοδῶπις, ιος, ἡ. Περιβόητος καὶ εἰς ἄκρον ὡραία ἑταῖρα ἐκ Θρᾴκης, ἥτις οὖσα πρότερον δούλη τοῦ Ἰάδμονος ἐν Σάμῳ, ἐφέρθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀμάσιος καὶ ἐπωλήθη αὐτόθι· ὕστερον δὲ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν της παρὰ τοῦ Χαράξου· ἐν Αἰγύπτῳ δὲ διατρίβουσα ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον διὰ τῆς ὡραιότητας καὶ τῶν θελγήτρων της, ὥστε λέγεται ὅτι δι' ἰδίας δαπάνης ἤγειρε μίαν πυραμίδα. Ἡροδ. 2, 134. ἔνθα ὁ ἱστορικὸς οὗτος ἀναφέρει τοῦτο ὡς μυθῶδες. — 2) Ἄλλη ἑταῖρα ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 33. (ἐν Ἀρχαιογρ. Ἔκδοσ. σύρηται Ῥοδωπις.) Ῥοδόπη, ἡ. Λουκ. Ὀρχ. 2.

Ῥοῖκος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις θελων νὰ βιάσῃ τὴν Ἀταλάντην ἀτοξεύθη ὑπ' αὐτῆς. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 221. Ἀπολόδ. — 2) Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ὅστις λέγεται ἔτι πρῶτος ἐπινόησε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου τὴν τέχνην τοῦ ν' ἀναλύωσι τὸν χαλκὸν καὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἐξ αὐτοῦ διάφορα ἀγάλματα. Ἡροδ. 3, 60.

Ῥοιμητάλκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Βριτοῦνίου καὶ ἀφεξῆς ἐδείξεν μεγάλας ἀκουλεύσεις ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων εἰς διαφόρους ἄλλους πολέμους.

Ῥοιτειάς, ὅρα Ῥοίτειον.

Ῥοίτειον, τό. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ὁ τάφος τοῦ Τελαμωνίου Αἰαντος. Ἡροδ. 7, 43. — ὅθεν Ῥοιτειεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ῥοιτειάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ῥοιτείου ἢ ἐκ τοῦ Ῥοιτείου ὤν. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ

Ῥοιτηΐς, ΐδος, ἡ. Ἀνθολ.

Ῥουβίκων, ωνος, ὁ, Rubico. Ποταμὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας καὶ ἐκβάλλων εἰς

τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· ταῦτα δὲ καλεῖται Rugo ἢ κατάτινας Piscatello. Στράβ.

Ῥοῦβων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων. πιθαν. ἡ νῦν Δυΐα. Πτολ. γ', 5.

Ῥοῦς, ὁ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Ῥόος. Κώμη τῆς Μεγαρίδος χώρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ καταῤῥέοντος ὕδατος ἐκ τῶν αὐτόθι ὀρέων· ὕστερον δὲ Παλαιοχωρία λεγομένη. Πλουτ. Θησ. 27. Παυσ.

Ῥουσκίνων, ωνος, ὁ, (ε) Ruscino. Ποταμὸς τῆς Narβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· ταῦτ' Τότ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας ἐν Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Πυρηναίων καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, ταῦτ' Tour de Rousilton. Στράβ.

Ῥουτιλλία, ἡ, Rutilia gens. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν Ῥούφων, Κάλβων, καὶ Κράστων.

Ῥουτιλλιανός, ὁ, Rutilianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Ῥούτουλοι, οἱ, Rutuli. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Ἀρδέα, μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου δὲν παρίστανται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ Ῥουτοῦλοι οὗτοι ὡς ἴδιος λαὸς τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀναμιχθέντες πρωΐμως μετὰ τῶν Λατίνων. Στράβ.

Ῥουφῖνος, ὁ, Rufinus. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ Ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς Κορνηλίας γενεᾶς τῶν Πατρικίων. Λουκ.

Ῥοῦφος, ὁ, Παρίφηκος Ἰατρὸς Ἐφέσιος, κατὰ Τζέτζ. χρηματίτας ἐν Αἰγύπτῳ ἰατρὸς τῆς βασιλίσσης Κλεοπάτρας, κατὰ δὲ Σουΐδ. ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ, ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν μόνον τρία, περὶ τῶν ἐν κύστει καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ φαρμάκων καθαρτικῶν καὶ περὶ ἀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 714.

Ῥύμμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, πιθαν. ὁ νῦν Κιατοῦρι. Πτολμ.

Ῥύνδακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, πρότερον Λύκος καλούμενος. Στράβ. — ὅθεν, Ῥυνδακίς, ίδος, ἡ, Τοῦ Ῥύνδακος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1165.

Ῥύπες, καὶ Ῥύπαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ. μία τῶν δωδεκα αἵτινες συνίστων τὸ πάλαι τὴν Ἀχαϊκὴν συμμαχίαν κειμένη ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρισκομένη εἰς ἐρείπια. Ἡροδ. 1, 145. Στράβ. Ῥύπαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ῥυπικός, ή, όν· τῶν Ῥυπῶν ἢ εἰς τὰς Ῥύπας ἀνήκουσα· ἡ Ῥυπική, ἡ περὶ τὰς Ῥύπας ἐν Ἀχαΐᾳ χώρα. Θουκ. ζ', 34.

Ῥύτιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, πιθαν. = Ῥιζυμνία, ταῦτ' Ῥύδυμνος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 648.

Ῥωμαϊκός, ή, όν, καὶ

Ῥωμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Ῥώμης ἢ ἐκ τῆς Ῥώμης ὤν, εἰς τὴν Ῥώμην ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. Ῥωμαῖος, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης. Πολύβ.

Ῥωμαΐς, ίδος, ἡ. Ἰδιαιτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Ῥωμαῖος, ἡ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης.

Ῥώμη, ἡ, Roma. Μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, μία τῶν περιφημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς ἀρχαιότητος καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσσῃ. Ἡ πρώτη αὐτῆς σύστασις ἀναφέρεται εἰς ἀρχαιοτάτην καὶ σχεδὸν μυθώδη ἐποχήν, ἔτι πρώτων ὡς λέγεται ὁ Εὐανδρος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισεν ἐπὶ τοῦ Παλλαντίου λόφου τὴν πόλιν Παλλάντιον, ἥτις μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἓν μέρος τῆς μεγάλης πόλεως Ῥώμης, περὶ τὴν ὁποίαν ἀκολούθως ὁ Ῥώμυλος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἄλβας Λόγγας, ἔκτισεν τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἰδίως κληθεῖσαν Ῥώμην τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε κυρίως ἄρχεται ἡ ἱστορικὴ ἐποχὴ τῆς κτίσεως αὐτῆς καὶ τῆς πρώτης συντάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Ἡ ἀρχαία Ῥώμη ἐσχημάτιζε μίαν μικρὰν τετράγωνον περιοχήν, διὸ καὶ Roma quadrata ἐκαλεῖτο, μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τυλλίου ὡκοδόμη ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς δεκατέσσαρα μέρη Regiones καλούμενα, ἔχουσα ἐπὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς 37 πύλας· ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως ἔκειντο ὀκτὼ γέφυραι ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, 19 δημόσιαι ἀγοραί, 400 Ναοί, 215 μεγάλαι ἔγγυαι, 14 ὑδραγωγεῖα, 50 Κολοσσοί, ἐν μέγα πλῆθος Ὠδείων, σταδίων, θεάτρων καὶ ἄλλαι μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί· παρβλ Burtons καὶ Sickler Topographie des älteren und neuen Roms, Comp. 1823. καὶ Platner περὶ Ῥώμης. Tubin. Cotta 1830. — ταῦτ' Ῥώμη, Roma, πρωτεύουσα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας ἐν Ἰταλίᾳ καὶ καθέδρα τοῦ Πάπα.

Ῥῶμος, ὁ, Remus. Ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου περὶ τὰς ἀρχὰς ὅτε τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου· ὕστερον δὲ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἥρως μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ. Αἰλ.

Ῥωμυλία, ἡ, Romulea. Πόλις τῆς μεταίας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Στέφ. Βυζ.

Ῥώμυλος, ὁ, Romulus. Υἱὸς τῆς Ῥέας Σιλβίας θυγατρὸς τοῦ Νουμήτορος βασιλέως τῆς Ἄλβης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεος, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ῥώμου, μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου βρέφος ἔτι ἐρίφθεις εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν διὰ προσταγῆς τοῦ τότε βασιλεύοντος θείου αὐτῶν Ἀμουλίου, ἀνατράφη ὑπὸ τῆς Ἄκκας Λαουρεντίας γυναικὸς ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων ποιμένων. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοί, μαθόντες παρὰ τῆς τροφοῦ αὐτῶν τὴν ἀληθῆ γέννησιν καὶ καταγωγήν των, ὥρμησαν εἰς τὴν πόλιν Ἄλβαν, ἐφόνευσαν τὸν θεῖον αὐτῶν Ἀμούλιον καὶ διὰ βοηθείας πολλῶν συμπολιτῶν των ἀπεκατέστησαν αὐθις εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον των Νουμήτορα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ λαβόντες ἓν μέρος τῶν ὀνομαζομένων κατοίκων τῆς Ἄλβης ἦλθον περὶ τὸν Τίβεριν ποταμὸν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὅπου ἔκτισαν πρῶτοι τὴν περίφημον πόλιν τῆς Ῥώμης. Ἡ συμβᾶσα μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἔρις περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς νέας πόλεως λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν αἰτία τοῦ νὰ φονευθῇ ὁ Ῥῶμας ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου· περὶ τὸν Παλλάντιον λόφον ἔστησεν ὁ Ῥωμύλος τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς πόλεως Ῥώμης τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. περιβαλὼν αὐτὴν μὲ μίαν τετράγωνον διώρυχα ἀντὶ τείχους καὶ συστήσας ἐν αὐτῇ ἓν ἴδιον συμβούλιον, ἐκ τῶν κλουστικωτέρων καὶ συνετωτέρων πολιτῶν ἀναγορευθεὶς πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων καὶ διαιρέσας ἀφεξῆς ὅλον τὸν λαὸν τῆς μικρᾶς ἐπικρατείας του εἰς τριάκοντα φυλάς, τὴν δὲ χώραν εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐπροσδιώρισεν πρὸς διατήρησιν τῶν ἱερῶν καὶ τῆς λοιπῆς θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας, τὸ ἕτερον διὰ τὰς χρείας τοῦ κράτους καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ τὸ τρίτον διεμέρισε μεταξὺ τῶν τριάκοντα φυλῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ἡ ἀπὸ μέρους τῶν Ῥωμαίων συμβᾶσα ἁρπαγὴ τῶν Σαβίνων γυναικῶν ἐπέφερε ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ῥωμύλου αἱμοβόρους τινὰς πολέμους μεταξὺ τοῦ νεοσυσταθέντος τούτου κράτους καὶ τινων πληθοχώρων Ἰταλικῶν πόλεων· μετὰ μίαν βασιλείαν τριάκοντα ἑπτὰ χρόνων ἀπέθανεν ὁ Ῥώμυλος ἐν κατιρῷ μιᾶς κοινῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν στρατευμάτων, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ γερουσιαστῶν μισούμενος ἤδη διὰ τὸ ἐπαχθὲς καὶ τυραννικὸν πολίτευμά του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὡς ἐγχώριος θεότης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μὲ τὸ ὄνομα Κυρῖνος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ῥώμῃ πολιτῶν ἐσυμποσεῖτο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περὶ τοὺς 47,000. Πλουτ. Ῥωμ. Διβ.

Ῥωξάνη, ἡ. Θυγατὴρ τοῦ Πέρσου Ὀξυάρτου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου μετὰ τοῦ παιδός αὐτῆς Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν. Λουκ.

Ῥωξόλανοι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Βορυσθένην ποταμὸν καὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, συγχεόμενοι πολλάκις μετὰ τῶν Ἰαζύγων· ἢ γραφ. Τοξόλανοι φαίνεται ὀρθότερ. Στράβ

βίᾳ, σχηματίζοντες τὸ πάλαι ἓν μέγα καὶ πλούσιον ἔθνος περὶ τὴν νῦν Τεμέν χώραν, ἔχοντες ἰδίους βασιλεῖς καὶ ἐνεργοῦντες μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς γῆς των, τῶν ὁποίων ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πολυτέλεια ἐθαυμάζετο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Σαβάζιος, ὁ. Ἐπιθετ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὁ Βάκχος ἐν Φρυγίᾳ καὶ πιθαν. ὅτι ἐν Θρᾴκῃ. Κατὰ δὲ Στράβ. ὑπῆρχεν ὁ Σαβάζιος οὗτος υἱὸς τῆς Κυβέλης, παριστανόμενος ἀντὶ τῆς Σελήνης, ἢ δ' καὶ μησοτύραννος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, ἢ συμβολικῶς εἰκονιζόμενος ἀντὶ τῆς ἐπαναστρεφομένης κατ' ἔτος ἡλιακῆς δυνάμεως. Ἡ λατρεία αὐτοῦ μετεφέρθη ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔνθα ἐπανηγυρίζετο ἐξαιρέτως μὲ μυστηριώδεις τελετὰς ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἀριστφ. Σφ. 9 ὅτι καὶ Πλουτ. Ἀριστφ. Λυσ. 389. — 2) Ἐπίθετ. Ἱερὸς τοῦ Σαβαζίου, καὶ, τὰ Σαβάζια, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου ἢ ὀργίων καὶ ἄλλων μυστηριωδῶν τελετῶν. Στράβ.

Σάβαι, αἱ, (ᾱ) = Σάβα. Διον. Περ. 959.

Σαβάκτης, ου, ὁ (σαβάζω). Δαίμων τις κακότροπος, παριστανόμενος ὑπὸ μορφὴν κοβάλου, κατασυντρίβων τὰς ἐν τῷ οἴκῳ χύτρας. Ὁμ. Ἐπ. 14.

Σαβακών, ῶ, ὁ, Βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον περὶ τὸ 755 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβασίλευσεν αὐτόθι ἕως τοῦ 715 ἔτους. Ἡροδ. 1, 140.

Σαβάρα, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου. Πτολμ. ζ', 2.

Σάβαραι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες δυτικῶς τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκοντο πολλοὶ ἀδάμαντες, μὲ πόλεις τὸ Τοσάπιον καὶ τὰ Καρικάρσαμα. Πτολμ. Mannert. Γεωγρ. V, 1, σελ. 122.

Σαβῖνα, ἡ, Sabina. Ὄνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Σαβῖνοι, οἱ, Sabini. Ἓν τῶν ἀρχαιοτέρων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ Ἀπεννίνια ὄρη ἄνωθεν τοῦ Λατίου, τὸ ὁποῖον Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς λέγει ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν Οὐμβρων ἢ Ὀμβρικῶν, πιθανότερον ἄμως ἦσαν οἱ Σαβῖνοι τὸ ἀρχαῖον ἐκ τοῦ γένους τῶν Αὐσόνων καὶ ἐσχηματίζον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἓν μέγα ἔθνος τοῦ ὁποίου διάφοραι ἀποικίαι εὑρίσκοντο καθ' ὅλην τὴν χερσόνησον ταύτην· ἄξιον δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν πλανώμενοι μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς τὰ περὶ τὴν χώραν των ὄρη. Πολύβ.

Σαβῖνος, η, ον. Τῶν Σαβίνων ἢ εἰς τοὺς Σαβίνους ἀνήκων· ἡ Σαβῖνη, ἡ χώρα τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Σάβειρα, ἡ Σάβειρα, τά. Ἐπίσημος κώμη τῆς ἰδίως Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον μητρόπολις τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Σάβες, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἦνον, τανῦν Sambre. Καῖσ.

Σ.

Σάβα, ἡ, καὶ Σάβαι, αἱ (ᾱ). Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, μητρόπολις τῶν Σαβαίων, κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Ἀραβίας· τανῦν κεῖται ἐπ' αὐτῆς ἡ πόλις, Σαΐδα. — ὅθεν, Σαβαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὴν πόλιν Σάβαν χώρας ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀρα-

Σαβοῖ. Ἐπιφώνημά τι σύνηθες ἐν ταῖς τελεταῖς τοῦ Σαβαζίου. Δημ. Στεφ. σελ. 313.

Σαβυλίνθος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Μολοσσῶν, παρὰ Θουκ. β', 80.

Σάβυλλος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Γάλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Ἀλέανδρον. Ἡροδτ. 7, 154.

Σαγαλασσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀπαμείας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο οἱ ἀνδρειότεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς χώρας. Στράβ. Σαλαγασσός, παρ' Ἀρρῖαν. Ἀνάβ. α', 28. — ὅθεν, Σαγαλασσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Σαγάπολα, τά. Ὄρη τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, συνεχόμενα μετὰ τοῦ Ἄτλαντος. Πτολμ.

Σαγάρτιοι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Περσίδος χώρας. Ἡροδτ. 1, 125.

Σάγγαλα, τά, καὶ Σάγαλα. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰνδίας ἄλλως καὶ Εὐδυμέδεια παρὰ Πτολ. καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καθαίων. Ἀρρῖαν.

Σαγγάριος, ὁ, (-υυυ). Ὁ ἐπεστημότερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Δινδύμου πλησίον τῆς αὐτόθι κώμης Σαγγίας καὶ ῥέων δι' ἑνὸς μέρους τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· ταυτὸν Σακαριά. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 187. Ἡσ.

Σάγαντον, τό, Sagunum. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἑλλήνων ἐλθόντων ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου, ἀπέχουσα 1000 βήματα τῆς θαλάσσης πλησίον τῆς νῦν Murviedro πόλεως. Στράβ. παρβλ. Ζακύνθα.

Σάγρας, ου, ὁ, Sagra. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν. Στράβ.

Σάγρος, ὁ, Sagrus. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Sagro. Στράβ.

Σαγύλιον, τό. Πόλις ἡ φρούριον ὀχυρὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ μεσημβρινῶς τῆς πόλεως Ἀμασείας, καταστραφὲν ἤδη διὰ προσταγῆς τοῦ μεγάλου Πομπηΐου.

Σαγχωνιάθων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος ἱερεὺς τῶν Φοινίκων ἐκ τῆς πόλεως Τύρου, πιθαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν αὐτὸν σύγχρονον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐκ τῶν δεκαοκτὼ λειψάνων τοῦ Σαγχωνιάθωνος παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Πορφυρίῳ εἰκάζεται ὅτι οὗτος συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκείας τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων, μεταφρασθεῖσαν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυβλίου. Ἀθην. βιβλ. γ'. ἐν τέλει. Σουίδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ 221.

Σάδα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου ἐν τῇ νῦν Ἀρακάν. Πτολμ.

Σάδοκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σιτάλκους, βασιλεύς τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ.

Σαδυάττης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρδυος, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Ἡροδτ. 1, 16.

Σαιδήνη, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύμη. Ὁμ. Ἐπ. ι'. Ἡροδτ.

Σάϊοι, οἱ, (υυ-). Λαὸς ἀρχαῖο. τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες παρὰ τὴν πόλιν Ἄβδηρα καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1296. κατὰ Στράβ. = Σίντιες καὶ Σαϊαῖοι καλούμενοι.

Σαΐς, ΐος καὶ εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ κειμένη μεταξὺ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου μ' ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Αἰγυπτίοις Νηΐθ καλουμένης καὶ μὲ ἓν ταφεῖον τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· ταυτὸν Σά. Ἡροδτ 2, 133. — Δοτκ. Σάϊ, Ἡροδτ. 2, 28. — ὅθεν, Σαΐτης, ου, ὁ, (ῑ), ὁ κάτοικ. Ἡροδτ καὶ Ἐπιθετ Τῆς Σαΐος, ἡ εἰς τὴν πόλιν Σάϊ ἀνήκων· ὁ Σαΐτης νομός, εἷς τῶν ἑν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν. Ἡροδτ. — 2) Σαϊτικός, ή, όν, Τῆς Σαΐος ἢ εἰς τὴν Σάϊν ἀνήκων, τὸ Σαϊτικὸν στόμα, ταὐτὸν μὲ τὸ Τανιτικόν, σχηματίζον ἕνα βραχίονα τοῦ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Ἡροδτ. 2, 17. ὁ Σαϊτικὸς νομός, Πλάτ. Τιμ. σελ. 21.

Σαΐς, ΐος, ἡ. Ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁ. ποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σαΐδι πόλει τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 2, 175. κατὰ Παυσ. εἶχον ἐτι αὕτη ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀργολίδα. Παυσ. β', 36.

Σακάδας, ου, ὁ, (υ υ -). Ποιητὴς λυρικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48 Ὀλυμπ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ μουσικὸν ὄργανον Σακάδιον. Πλουτ. Ψαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Σάκαι, οἱ (ᾰ) καθ' Ἡροδτ. 7, 64. ὄνομα κοινὸν μὲ τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι ἐκάλουν ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Σκυθίας· παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλοῦντο ἰδίως Σάκαι λαοί τινες νομάδες κατοικοῦντες ἐπέκεινα τῆς Κασπίας θαλάσσης μεταξὺ τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῶν ὀρέων Ἰμάου καὶ Παροπαμίσου ἐν τῇ νῦν μικρᾷ Βουχαρίᾳ, κατὰ Πτολμ. μὴ ζῶντες κατὰ πόλεις ἀλλὰ περιπλανώμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ τὰ ποίμνιά των καὶ κατοικοῦντες εἰς δόκα καὶ εἰς σπήλαια. Διον, Περ, 750. ἔνιοι Σάκας.

Σάκαιος, αία, αιον. Τῶν Σακῶν ἢ εἰς τοὺς Σάκας ἀνήκων. Στράβ.

Σάκας, ου, ὁ (υ-). Ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Σακῶν ἐν Ἀσίᾳ. — 2) Ὄνομα δούλου τινὸς οἰνοχόου τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους. Ξενοφ. Κυρ. α', 3. — 3) Περιφρονητικὸν ὄνομα τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀχαίου ἐν Ἀθήναις εἰς ἐξ ἀλλοτρίας πατρίδος ὄντος. Ἀριστοφ. Ὄρν. 31.

Σακαστηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν κατὰ Στράβ. ια', κατῴκησαν πρῶτοι οἱ Σάκαι ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ἐκ τῆς χώρας των, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πτολμ. Σακηνὴν καλουμένην.

Σακατία, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Πτολμ.

Σακεσίναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας πιθαν. κατοικοῦν ἐν τῇ Σακαστηνῇ χώρᾳ, ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαντώμενον οὐδαμοῦ. Ἀρρῖαν. Ἀναβ. γ', 8, 7.

Σάκων, ωνος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς πόλεως Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ κτίσας πρῶτον τὴν πόλιν Ἱμέραν. Θουκ. ς', 5.

Σάλα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ Ἀράξου. Πτολμ. ε', 13. — 2) Ποταμὸς τῆς Μαυρητανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. Πτολ.

Σαλαβάκχα, ἡ, (σαλάβη). Ὄνομα ἑταίρας παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 285.

Σαλαβάκχω, ούς, ἡ, = Σαλαβάκχα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 805.

Σαλαγασσός, ἡ = Σαγαλασσός, ὅπερ ὅρα.

Σαλαγκών, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 337. πιθαν. ὁ νῦν Σάλος Salo Πλιν.

Σάλαιβος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. γ', 25. — 2) Αὐστηρός τις ἀρχαῖος νομοθέτης τῶν Κροτωνιατῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Λουκ.

Σαλακία, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἱσπανίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, ταυτὸν Alacurdo-Sal. Στράβ.

Σαλαμβώ, οῦς, ἡ. Ἐπιθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις περιστανομένη θρηνοῦσα τὸν θάνατον τοῦ νέου Ἀδώνιδος. Ἡσυχ.

Σαλαμίν, ῖνος, ἡ μεταγενεστερ. τύπ. ἀντὶ τοῦ Σαλαμίς, παρβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 41, 2. σημ. 3.

Σαλαμιναφάτης, ου, ὁ. Ὁ ἀπὸ τῆς Σαλαμῖνος ἐκλέων, Σολ. λεξ. 16. ὡς καὶ Gaisford παραδέξατο ἀντὶ τοῦ Σαλαμίν' ἀφέντων.

Σαλαμινιακός, ή, όν. Τῆς Σαλαμῖνος ἢ εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἀνήκων. Στράβ.

Σαλαμίνιος, ία, ιον (ῑ). Τῆς Σαλαμῖνος ἢ εἰς τὴν Σαλαμῖνος οἶν. Ἡροδτ. καὶ Οὐτιαστε. Σαλαμίνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Σαλαμῖνος. Ἡροδτ. — ἡ Σαλαμινία, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ταχεῖα ναῦς τῶν Ἀθηναίων, χρησιμεύουσα εἰς ὑπηρεσίας τῆς πολιτείας αὐτῶν καὶ καταδιώκουσα τοὺς φεύγοντας κακοῦργους. Θουκ γ', 33. Ἀριστοφ. Ὄρν. 147.

Σαλαμίς, ῖνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κυχρίαν. Ἀπολλ. γ', 11, 7. καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σαλαμίς· κατὰ Παυσ. α', 35. ἡ Σαλαμὶς ὑπῆρχε μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ.

Σαλαμίς, ῖνος, ἡ, παρὰ τοῖς ὕστερον Σαλαμί. Νῆσος εὔφορος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο δι' ἑνὸς στενοῦ πορθμοῦ, ἔχουσα κατὰ Στράβωνα 70 ἕως 80 σταδίων περίμετρον, μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ μ' ἕνα λιμένα παρ' αὐτῇ. Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον ἡ νῆσος αὕτη Κυχρία καὶ Πιτυοῦσα, σχηματίζουσα ἀρχαιόθεν ἰδίαν μοναρχικὴν ἐπικράτειαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευον ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ὁ Τελαμὼν καὶ ὁ υἱός αὐτοῦ Αἴας, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Σόλωνος διέμεινε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν· οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ὑπῆρχον Ἴωνες καὶ ἐφημίζοντο εἰς ἐπιτηδειότατοι ναῦται· ταυτὸν Σαλαμίς ἡ κοινῶς Κολουρίς. Ὁμ. Ἰλ. 557, Θουκ. β', 94. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Κύπρου ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος καὶ ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ὑπῆρχε δὲ τὸ πάλαι ἡ Σαλαμὶς ἡ μεγαλητέρα καὶ ὀχυρωτέρα ὅλων τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Κύπρου, ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Σαλαμινίου Διός, καὶ σχηματίζουσα ἴδιον καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον, ἔχον ἐπίροιαν ἐφ' ὅλων τῶν λοιπῶν μικρῶν ἡγεμόνων τῆς νήσου· ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἀνακαινισθεῖσα αὖθις καὶ κοσμηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίας οἰκοδομὰς κατεστάθη πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου ὀνομασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Κωνσταντία, ταυτὸν Πόρτον Κωνστάντζα. Ὁμ. Ἤμν. Ἀφρ 4. Ἡροδτ. 4, 162. — 3) καὶ Ἐπιθετ. = Σαλαμίνιος, Αἰτχ. Περσ. 960.

Σάλας, ὁ, Sala. Ποταμὸς τῆς ἄνω Γερμανίας ῥέων ἐκ τῆς χώρας τῶν Σαξόνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄλβιν. Στράβ. Δίων. Καισ.

Σαλασσοί, οἱ, Salassi. Λαὸς Κελτικὸς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ κορυφὰς Ἄλπεις, εἰς ἄκρον μάχιμος καὶ ἀνδρεῖος, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας ἠδυνήθησαν μόλις νὰ ὑποτάξωσι· μητρόπολις αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Αὐγούστα Πραιτορία, ταυτὸν Λοῦστα ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Πιεμόντου. Πτολ. γ', 1. Στράβ.

Σαλγανεύς, έως, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος περὶ τὸ στενὸν τῆς Εὐρίπου, κληθεῖσα οὕτως αὐτό τινος Βοιωτοῦ Σαλγανέως, ὅστις ἀπήγγειλε τὸν στόλον τοῦ Ξέρξου διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης. Στράβ.

Σαλεντινοί, οἱ, Salentini. Λαὸς τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Σάλερνον, τό, Salernum. Πόλις τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὕστερον ἀποικία Ῥωμαϊκή. Πτολ. γ', 1. Στράβ. κ'.

Σάλη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἡροδ. η, 60. ἀνῆκε δὲ αὕτη τὸ πάλαι μὲ τὴν περὶ αὐτὴν χώραν εἰς τοὺς Σαμοθρᾴκας.

Σαλῖναι, αἱ. Τόπος μὲ ἁλυκεῖα ἐν τῇ παλαιᾷ Δακίᾳ, ταυτὸν Τόρδα μὲ πολλὰ ἐρείπια ἐν αὐτῷ. Πτολ. γ', 8.

Σαλμακίς, ίδος, ἡ. Κρήνη τῆς πόλεως Ἁλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας ἑνὸς αὐτόθι ὄρους, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκθηλύνῃ καὶ ἐκνευρίζῃ τοὺς ἔσοι τὸ ἔπινον. Στράβ. — 2) Ἀκρόπολις ἡ φρούριον κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἁλικαρνασσῷ ὄρους ἀπ' ὅκου ἔρρεεν ἡ κρήνη Σαλμακίς. Ἀρρῖαν.

Σαλμαντική, ἡ, Salmantica. Πόλις τῆς Λυσιτανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς συνόρων, ἡ νῦν Salamanca καλουμένη, πι-

θαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πολυβ. Ἑλμαντικὴν ἀναφερομένην.

Σαλμυδήσιος, = Σαλμυδήσσιος.

Σαλμυδησσός, ὁ, καὶ Σαλμυδησσός. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μὲ λιμένα· ταύτην Μιθιάχ. — διὰ τοῦ σσ κύρηται παρ' Ἡροδτ. 4, 93. Ἀπολδρ. ιί, 9. Ξενφ. Στράβ. εἰς ἄρσενκ. γεν. διὰ δὲ ἑνὸς σ παρ' Αἰσχ. Προμ. 734. ἔτι Ἀλμυδησσός, Πτολμ. — 2) Κόλπος τῆς Θράκης καὶ παραλία περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσόν. Ξενφ. Ἀναβ. ζ, 5, 12. — ὅθεν,

Σαλμυδήσσιος, ία, ιον. Τῆς Σαλμυδησσοῦ ἢ εἰς τὴν Σαλμυδήσσον ἀνήκων. Αἰσχ. ἡ Σαλμυδησσία γνάθος, ὁ κόλπος τῆς Σαλμυδησσοῦ.

Σαλμωνεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐυαρέτης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Τυρούς. Ἀπολδρ. α', 7, 2 Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν Ἥρωα ἀμύμονα, ἄγνωόν παντάπασιν ὅσα οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ ἔπλαττον περὶ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευεν ὁ Σαλμωνεὺς ἐν Θετσαλίᾳ, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἤλιδα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Σαλμώνην, λέγεται ὅτι τοσοῦτον ἐπάρθη διὰ τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν δύναμίν του ὥστε ἠθέλησε νὰ ὀνομάζεται Ζεύς, μιμούμενος τεχνηέντως τὰς ἀστραπὰς καὶ βροντὰς τοῦ Διοῦ τούτου καὶ σφεντριζόμενος τὰς προσφερομένας θυσίας αὐτοῦ, ὅπως οὗ διὰ τὴν ἀσέβειάν του ἀναρτύνωσεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀφανίσας κατὰ κράτος καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 236. Ἀπολδρ. α', 9, 7. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Σαλμωνεύς ἥτις δὲν διεσώθη.

Σαλμώνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τῆς Πισατίδος χώρας κειμένη πλησίον μιᾶς ὁμωνύμου κρήνης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως υἱοῦ τοῦ Αἰόλου, Ἀπολδρ. Στράβ.

Σαλμώνιον, τό, καὶ Σαλμώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς, ταυτὸν Ποσειδήριον. Ἀπ. ἔτι καὶ Σαμώνιον, τό, Στραβ. Πτολ.

Σαλμωνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Σαλμώνης ἢ εἰς τὴν Σαλμώνην ἀνήκων. — 2) προσυπακμ. ἄκρα, τὸ ἐν Κρήτῃ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον. Διον. Περ. 110.

Σαλουστιος, ὁ, Salustius. Κυρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σάλπιγξ, γγος, ὁ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος ὅπου ἐλατρεύετο ὡς πρώτη ἐπινοήσασα τὴν χρῆσιν τῶν σαλπίγγων. Παυσ. β', 21.

Σάλυες, οἱ, Salyes. Ἔθνος μάχιμον τῆς Ναρβωνήσιος Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπὶ τῆς χώρας αὐτοῦ. Στράβ.

Σαλύνθιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀγραίων ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. γ', 111.

Σάλων, ωνος, ἡ, Salona. Πόλις ἐπίσημος τῆς Δαλματίας ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ἄκρον ὀχυρὰ διὰ τὴν φυσικὴν αὐτῆς θέσιν, τῆς ὁποίας σώζονται ἔτι ἱκανὰ ἐρείπια Στράβ. Σαλῶναι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Σαμαῖος, αία, αῖον, Γ'ε Σάμη.

Σαμάρεια, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας καὶ καθέδρα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ βασιλείου, ἐπίτημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, ὕστερον Σεβαστὴ κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ὅτε ἀνεκαινίσθη ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου. Στράβ. — 2) ἐπαρχία μικρὰ τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, σχηματίζουσα τὸ πάλαι τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ μὲ μητρόπολιν τὴν Σαμάρειαν. Στέφ. Βυζ.

Σαμαριάνη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τρικυλίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κασπίας Θαλάσσης. Στράβ. ια'.

Σαμάται, οἱ, (υν-) ποιητκ. ἀντὶ Σαρμάται. Δ.ον. Περ. 304.

Σάμβανα, τά. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη μεσημβριναῖς, πιθαν. ἡ παρὰ Διοῦρ. Σια. Σίβατα καλουμένη. Mannert.

Σάμη, ἡ, (υ-). Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Ἠλείας, ἥτις ὑπέκειτο τὸ πάλαι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ὀδ. Α. 246. Ἔτμν. Ἀκολλ. 429. καὶ, ἡ Σάμος, Ὅμ Ἰλ. Β, 634. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχαν αὕτη ἢ Νῆσος Κεφαλληνία, κατ' ἄλλους δὲ ἡ πόλις ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. — 2) Ἀρχαία μητρόπολις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ περσμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη χωρίζεται ὑπὸ τῆς Ἰθάκης, τὴν ὁποίαν κατέστραψαν οἱ ὅλοι οἱ Ῥωμαῖοι· ἔτι, ἡ Σάμος, Στράβ. — ὅθεν, Σαμαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. β', 30.

Σαμία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Σάμου ὅπου πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη καὶ ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος περίφημος αὐτῆς ναός. Παυσ. ζ', 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μαιάνδρου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγκαῖος ἐγέννησε τὸν Περίλαον, Σάμον καὶ Ἀλιθέρσην, Παυσ.

Σαμία, ἡ, καὶ Σάμος. Πόλις ἀρχαία τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένη μεσημβριναῖς ἐπί τινος ὑψώματος, Παυσ Στράβ. — 2) προσυπακμ. πόλις. Πόλις τῆς νήσου Σάμου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. Ἡροδτ. 1, 70. Θεοκρ. ἔτι καὶ, Σάμοι, ἡ.

Σαμικόν, τό. Φρούριον τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀνιγρου ποταμοῦ, ὕστερον δὲ κώμη περιβόητος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος· ταυτὸν Νεόκαστρον. Στράβ. — ὅθεν, Σάμιος καὶ Σάμικος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος.

Σάμενθος, ἡ. Πόλις ἄγνωστος ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ Θουκ. δ', 58. ἔνθα ὁ Οὐδσῶν προσέλαβε τὴν ἠρωΐνην Σαμικόν.

Σάμιος, ία, ιον, (ᾱ). Τῆς Σάμου ἢ ἐκ τῆς νήσου Σάμου ὢν ἐν Ἰωνίᾳ, ὅρα Σάμος. — 2) Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς Σάμου. καὶ Κυρ. Ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινὸς παρὰ Ξενφ. Ἑλ. γ', 1, 1.

Σάμιππος, ὁ. Ἀρετάς τις, παρὰ Λουκ.

Σαμνῖται, οἱ, Samnites καὶ Σαυνῖται, οἱ, Στράβ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συνήθ. Σαυνῖται καλούμενοι, Πολύβ. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς μεσαίας Ἰταλίας κατοικοῦντες εἰς τὴν ἀπ' αὐτῶν καλουμένην Σαμνιτικὴ ἢ Σαυνιτικὴ χώραν Samnium, συνορεύουσαν μὲ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, μὲ τὴν Ἀπουλίαν, Λευκανίαν, Καμπανίαν καὶ τὴν χώραν τοῦ Λατίου καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν. Κατήγοντο δὲ οἱ Σαμνῖται ἀναμφίβολα ἐκ Σαβίνων καὶ ὑπῆρχον ἔθνος μαχιμον καὶ ἰσχυρὸν ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσαντες κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἦλθον περὶ τὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας νὰ συστήσωσι τὰς ἀποικίας των, ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων μετὰ ἕνα πανισχυροτατεῖ καὶ αἱμοβόρον πόλεμον μόλις ὕστερον ὑπηκόοι ἐγένοντο· ἦσαν πρὸς τούτοις οἱ Σαμνῖται καὶ εἰς ἄκρον βιομηχανοι καὶ εἰδήμονες διαφόρων τεχνῶν καὶ γνώσεων τὰς ὁποίας ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Ἕλληνας, παρὰ τῶν ὁποίων παρεδέχθησαν καὶ αὐτὰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰς νομοθετικὰς αὐτῶν διατάξεις, κατοικοῦντες διαφόρους καὶ ἐπισήμους πόλεις, αἵτινες ἐτυχημένως μίαν ἰδίαν μεταξὺ των συμμαχικὴν πολιτείαν ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἕνα ἀρχιστράτηγον. Στράβ. ε'. Πολύβ. β', 24.

Σαμόθρᾳξ, κος, ὁ, Ἰων. Σαμόθρηιξ, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης.

Σαμοθρᾴκη, ἡ, Ἰων. Σαμοθρηίκη, Ἐπικ. ἡ Σάμος θρηικίη. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Θράκης ἀπέναντι τοῦ ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, πρότερον, Λευκανία, Λευκωσία καὶ Δαρδανία καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια τῶν Καβείρων καὶ διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, συσταθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἱερέων τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν· ταυτὸ Σαμοθρᾴκη. Ὅμ Ἰλ. Ν, 12. Ἡροδτ. 2, 51. Ξενφ. — ὅθεν, Σαμοθρᾴκες, Ἰων. Σαμοθρήικες, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. αὐτοδ. καὶ Σαμοθρᾴκιος, ία, ιον, Ἰων. Σαμοθρηίκιος. Τῆς Σαμοθρᾴκης ἢ ἐκ τῆς Σαμοθρᾴκης ὤν. Ἡροδτ. Στεφ. Βυζ.

Σαμόθρηιξ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Σαμόθρᾳξ.

Σαμόλας, ᾱ, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 6, 14.

Σάμος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Σῆμος. Ἀρκάς τις ἐκ τῆς πόλεως Μαντινείας. Πίνδ.

Σάμος, ἡ, (ᾱ). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων Ἑλληνικῶν νήσων τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μυκάλης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπεῖχε κατὰ Στράβ. ἑπτὰ στάδια, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος καὶ περίφημος ναὸς τῆς θεᾶς Ἥρας, Ἡραῖον καλούμενος μὲ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ἄγαλμα· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Παρθενία, Ἀνθεμίς, Δρουῦσα, καὶ Κυπάρισσα, Σάμος δὲ ὠνομάσθη κατὰ Στράβ. ἀπὸ τινος ἐγχωρίου Ἥρωος Σάμου, ἢ ἀπὸ τινος ἄλλου ἐλθόντος ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας πρότερον Σάμης καὶ Σάμου καλουμένης· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος ἀναφέρει τὴν περίμετρον αὐτῆς σταδίων 500, τῆς ὁποίας οἱ πλείστοι κάτοικοι ὑπῆρχον τὸ πάλαι Ἴωνες καὶ ἀνῆκον διὰ τοῦτο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ νῆσος Σάμος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ τὴν ἀπανταχοῦ θαλασσοπλοΐαν τῶν κατοίκων της, διὰ τὴν ἀκροτάτην αὐτῆς εὐφορίαν παντὸς εἴδους φυσικῶν προϊόντων, καὶ ἐξαιρετ. διὰ τὴν μεγάλην ἀγχίνοιαν καὶ τὴν περὶ τὰς τέχνας εὐφυΐαν τῶν κατοίκων της. γεννήσασα ἐπισήμους ἀρχιτέκτονας, ἀγαλματοποιοὺς καὶ ἐπιτηδείους τεχνίτας μάλιστα εἰς κατασκευὴν ἀξιολόγων πηλίνων ἀγγείων· εὐν. ὀλίγου δὲ ἐδεξάζετο μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ αἱ πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου. Ἐκ τῶν παλαιῶν αὐτῆς τυράννων περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Πολυκράτης διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη καὶ τὴν διὰ θαλάσσης δύναμιν· ταυτὸν Σάμος. Ὅμ. Ἤμν. Ἀπολ. 41, 142. ἔτι δὲ καὶ Σαμία, ἡ, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Σάμιος, ία, ιον· τῆς Σάμου ἢ εἰς τὴν Σάμον ἀνήκων. Ἡροδτ. καὶ Οὐσιαστκ. Σάμιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Σάμου. — 2) = ἡ Σάμη, ὅπερ ὅρα, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῆς Ἰθάκης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 634. Ὀδ. Δ, 845. — ὅθεν, Σαμαῖος, αία, αῖον, Τῆς Σάμου ἐν τῷ Ἰονίῳ Πελάγει. — 3) Σάμος ἡ Θρηϊκίη, = Σαμοθρᾴκη, ὅπερ ὅρα, ἔτι δὲ καὶ ὅθεν τοῦ Θρηϊκίη, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 78.

Σαμόσατα, τά. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως τῆς χώρας ταύτης ὀχυρὰ, ἔχουσα καὶ ἰδίαν ἀκρόπολιν· αὕτη ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ Λουκιανοῦ, ταυτὸν Σαμαῖοσάθ. Στραβ — ὅθεν, Σαμοσατεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Σαμώνιον, τό, ὅρα Σαλμώνιον.

Σαναχάριβος, ὁ, Sanaherib. Βασιλεὺς τῶν Ἀράβων καὶ Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σέθου τὸ 750 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 141.

Σάνδακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστυιόου ἀπόγονος τοῦ Τεθωοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Κιλικίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Καλένδεριν. Ἀπολδρ. γ', 14, 3.

Σανδάλιον, τό, Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Πισιδίας χώρας κείμενον μεταξὺ Κρημνῶν καὶ Σαγαλασσοῦ, Στραβ. ιβ'. Στεφ. Βυζ.

Σάνδιος λόφος, ὁ, Λόφος τις πλησίον τῆς πόλεως Μυοῦντος ἐν Ἰωνίᾳ, ἄλλως ἄγνωστος. Θουκ. γ', 19.

Σανδάκης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Θαμασίου ἐκ Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 7, 194.

Σάνδων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου. Λουκ.

Σάνη, ἡ. Πόλις τῆς Χερσονήσου Παλλήνης κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαικοῦ κόλπου μεταξὺ Ποτιδαίας καὶ Μένδης. Ἡροδτ. 7, 123. Στράβ. — 2) Πόλις Ἑλληνικὴ τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ἀποικία τῶν Ἀνδρίων. Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. 100, — ὅθεν, Σανταῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Σαννῖται, οἱ, = Σαμνῖται. ὅπερ ἴδε. Στράβ.

Σαννίων, ωνος, ὁ (σαίνω) Ὄνομ. κύρ. Ἀθη-

ναίου τινός ἐπικαλουμένου Καλοῦ παρὰ Πλάτ. Θεαγ. — 2) Ὑποκριτὴς δραμάτων καὶ διδάσκαλος τοῦ τραγικοῦ χοροῦ ἐν Ἀθήναις. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 533.

Σάννοι, οἱ. Ἔθνος ἄγριον καὶ νομαδικὸν τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη μεσημβρινῶς τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους ὁ Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 8. καλεῖ Μάκρωνας, ὁ δὲ Πλιν. Σάννους ἡνιόχους, ἀνήκοντας εἰς τὴν φυλὴν τῶν Κολχικῶν λαῶν οἵτινες ἐκτείνοντο περὶ τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ.

Σαννυρίων, ωνος, ὁ (-υυ-) ἢ ὀρθότερ. Σωνυρίων. Ὄνομα σύνηθες ἐν τοῖς κωμικοῖς δράμασι ἐμφαίζον μωρόν τινα ἢ κοῦφον καταγελώμενον ὑπὸ τῶν θεατῶν· Ἀβλ. ποιν. Ἱστ. ιγ', 15. ὅτι δὲ Σάννας, παρὰ Κρατίνῳ ἐν Εὐσταθ.— 2) Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς παλαιᾶς Κωμῳδίας σύγχρονος τοῦ Διοκλέους, ἐμπαιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἰσχύοντα· Ἀβλ. ποιν. ἱστ. ι', 6. Σουϊδ.

Σάντονοι, οἱ, Santones. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες παραθαλασσίως καὶ ἔχοντες ἐπίσημον πόλιν τὸ Μεδιολάνιον ταυτὶ Saintes καλουμένην. Στράβ. δ'. Πτολ. β, 7. ἔτι Σάντονες καὶ Σάνεωνες παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σαοκόρας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ε', 18.

Σάος, ὁ, Savus. Ἐπίσημος ποταμὸς τοῦ Νωρικοῦ καὶ τῆς Παννονίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο μετὰ ταῦτα ἓν μέρος τῆς χώρας ταύτης Σαυία· κατὰ Πλιν. εἶχεν ὁ ποταμὸς οὗ ος τὰς πηγάς του ἐπὶ τῶν Καρνικῶν Ἀλπεων εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· ταυτὶ Savus. Στράβ. Πτολμ.

Σάπαι, οἱ, = Σάκαι· Ἡροδ. 7, 110. — ὅθεν, Σαπαϊκή, ἡ χώρα τῶν Σαπαίων.

Σάπειρες, οἱ (ᾱ) ποιητικ. ἀντὶ Σάσπειρες, ὅπερ ὄρα.

Σάπρα, ἡ. Τόπος τις βαλτώδης τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαπφώ, οῦς, ἡ. Περίφημος ἀρχαία λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Μυτιλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, θυγάτηρ τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀλκαιρέωντος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μετά τινος Κερκόλα καλουμένου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ μίαν θυγατέρα τὴν Κλεῖδα, μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ συζύγου της ἀφοσιωθεῖσα εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ ἐξαιρ. εἰς τὴν ποίησιν, ἐπέδωκε τοσοῦτον διὰ τῆς ἐξόχου καὶ τρυφερᾶς φαντασίας της, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν μεταξὺ τῶν μεγάλων Ἑλλήνων ποιητῶν, ὅσοι πρὸ πάντων ὑπερέβαλον εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως, ὅτι ὁ καὶ συγκατεριθμεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μεταξὺ τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ὁδηγουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῶν παθῶν της καὶ ἀπὸ μίαν ἀκάθεκτον τοῦ ἔρωτος ὁρμήν, ὃν ἠδύνατο μέχρι τέλους νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἀπὸ μέρους του νέου Φάωνος περιφρόνησιν, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καθ' ὑπερβολήν, ἀλλ' ὑπὸ ἀπελπισίας ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτου. Ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς Σαπφοῦς ἐσώθησαν μόνον δύο Ὠδαὶ καὶ ὀλίγα τινὰ ἐπιγράμματα· Ἡροδ. 2, 135. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 137. — 4) Ἑταίρά τις ἐξ Ἐρέσου πόλεως τῆς Λέσβου, Ἀθην. σελ. 13. — ὅθεν, Σαπφικός, ἡ, όν καὶ Σαπφῴος, φία, φῷον· τῆς Σαπφοῦς ἢ ἐκ τῆς Σαπφοῦς ὤν. Ἀνθολ.

Σαράγγαι, οἱ. Ἔθνος τῆς βαρβαροδυτικῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἄκην ποταμόν, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Πέρσας, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Σιγιστᾶν χώρᾳ. Ἡροδ. 7, 67. ἢ οἱ παρ' Ἀριαν. Ἀναβ. γ', 25. Δράγγαι | λεγόμενοι, ἔνθα πρότερον Σαραγγαῖοι ἐγράφη. Γεν. πληθ. Σαραγγέων, Ἰωνικ. ἀντὶ Σαραγγῶν. Ἡροδ. 3, 93.

Σάρακα, τά. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Σαράκη, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαρακηνοί, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀραβίας, οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀραβικὴ σκηνῖται καλουμένους, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ περιπλανώμενοι εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀραβίας· κατὰ Ἀμμιαν. XIV. 4, 8. κατῴκουν οὗτοι ἀπὸ τῆς Ἀστυφλίας ἕως τῶν καταράκτων τῆς Αἰγύπτου, ὁπόταν εἰς ἄκρον μάχιμοι καὶ παντοχοῦ περιφερόμενοι ἐπὶ τῶν καμήλων καὶ τῶν ταχέων αὐτῶν ἵππων, ζῶντες ἄνευ νόμων καὶ μονίμου κατοικίας· ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς θέτει τούτους καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας περὶ τοὺς ὅρους τῆς Περσίδος χώρας· πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν συνεξεστράτευον ὡς μισθωτοὶ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων· Ἀνθολ.

Σάραμβος, ὁ. Οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις· Πλάτ. Γοργ.

Σαρανανά, τά. Φρούριον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ Ἰβηρίας εἰς ἄκρον ὀχυρὸν καὶ δυσάλωτον διὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέσιν κειμένου μεταξὺ τῶν αὐτόθι ὀρέων ἐπί τινος στενῆς ἐξόδου· Στράβ.

Σαραπεῖον, τό· καὶ

Σαραπιεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Σαράπιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Σάραπις, ιδος, ὁ, Serapis. Μία τῶν ἐπισημοτέρων Αἰγυπτιακῶν θεοτήτων παριστανομένη ὡς σύμβολον τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ προξενουμένης εὐφορίας ὅλης τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῶν ναῶν τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἀείποτε ἐν Νειλόμετρον πρὸς καταμέτρησιν τῶν συμβαινουσῶν κατ' ἔτος πλημμυρῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου· τὸ ἄγαλμα τοῦ Σαράπιδος ἐφέρθη πρῶτον ἐκ τῆς πόλεως Σινώπης ἐν Ποντῳ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅστις ἔκτισεν αὐτόθι πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν Σαραπιεῖον λεγόμενον ἔνθα ἐλατρεύετο καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζεὺς Σινωπίτης· Καλλιμ. Ἐπ. 39. Διόν. Περ. 255. κατὰ Ἀπολλόδ. β', 1, 1. ὑπῆρχον ὁ Σάραπις ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἀποθεούμενον βοῦν Ἄπιν.

Σαργεύς, έως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Σικυωνίων, παρὰ Θουκ. ζ', 19.

Σαρδανάπαλλος, καὶ Σαρδανάπαλος, ὁ. Ὑστεροτελευταῖος βασιλεὺς τῆς ὀρχαίας ἐν Ἀσίᾳ τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, κατὰ Στράβ, ὁ κτίστης τὴν πόλιν Ταρσὸν καὶ Ἀγχίαλον καὶ περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ τρυφὴν· κατὰ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐπαναστάντας οἱ στρατηγὸς αὐτοῦ Βέλεσις μετὰ τοῦ Ἀρβάκου ἡγεμόνος τῆς Μηδίας, ἐπολέμησεν αὐτόν· καὶ ἐβίασεν εἰς μίαν διετῆ πολιορκίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ καθέδρᾳ Νίνῳ, ὅτε ὑπὸ ἀπελπισίας, ἀνάψας ὁ Σαρδανάπαλος μίαν μεγάλην πυρὰν ἔκαυσε ἐν αὐτῇ ὁμοῦ μ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς θησαυρούς, τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς δούλους τοῦ παλατίου του τὸ 823 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 2, 150. Διόδ. Σικ. τὸ ὄνομα Σαρδανάπαλος ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίᾳ λεγόμενον ἐπὶ χαύνων καὶ ἡδυπαθῶν ἡγεμόνων· Ἀριστφ. Ὄρν. 1032. Λουκ. (ἡ δὲ ἐνός λ γραφ ἐστιν ὀρθοτρ.)

Σάρδεις, αἱ, Ἰωνικ. Σάρδιες. Ἀρχαία μητρόπολις τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐφ' ἑνὸς πεδίου περὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Τμῶλον, καθέδρα τοῦ βασιλέως Κροίσου· μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις καθέδρα τῶν ἐν Λυδίᾳ Σατραπῶν τῆς Περσίας καὶ ταμεῖον ὅλων τῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συναζομένων φόρων, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις διέτριβον καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν, ταυτὶ χωρίον Σαρτ περιέχον ἔτι πολλὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας τῶν Σάρδεων. Αἰσχ. Πέρσ. 45. Αἰτ. πληθ. Σάρδεις, Καλλιμ. Δημ. 246. καὶ Σάρδις, Ἡροδ. 1, 27. — ὅθεν, Σάρδιος, ὁ, ἡ, ον. Τῶν Σάρδεων ἢ ἐκ τῶν Σάρδεων ὤν· Στεφ Βυζ. — 2) Σαρδανός, ἡ, όν. Ἰωνικ. Σαρδινός, τῶν Σαρδέων ἢ εἰς τὰς Σάρδεις ἀνήκων. Ἡροδ. 1, 2?. καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῶν Σάρδεων. — 3) Σαρδιανικός, ἡ, όν. Τῶν Σάρδεων, κ. χ. τὸ Σαρδιανικὸν βάμμα, ταυτ τῷ πορφύρᾳ, τὴν ὁποίαν ἐργάζοντο μετὰ πολλῆς τέχνης εἰς τὴν πόλιν Σάρδεις, ὅθεν μεταφ. βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδιανικόν, ἤτοι καταμετόω τινά, πληγόω θανατηφόρως. Ἀριστφ. Ἀχ. 112.

Σαρδιανικός, Σαρδιανός, Σαρδινός, ὄρη Σάρδεις.

Σάρδις, εως, ἡ, = Σάρδεις Στεφ. Βυζ. Πτολμ.

Σαρδονικός, ἡ, όν· καὶ Σαρδόνιος, ίδος Σαρδώ.

Σαρδώ, οῦς, καὶ Σαρδών, όνος, ἡ, Sardinia. Νῆσος μεγάλη καὶ εὔφορος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρότερον Ἰχνοῦσα καὶ Σανδαλιῶτις καλουμένη· κατὰ Πλιν. ι', 17. ἔλαβε τὸ ὄνομα Σαρδὼ ἀπὸ τινος Σάρδου λεγομένου ἐλθόντος εἰς αὐτὴν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ Λιβύας, ἔχουσα κατά τινας 4000 σταδίων περίμετρον καὶ διαβρεομένη ὑπ' ὀλίγων μικρῶν ποταμῶν· κατῳκήθη δὲ ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἰλιέων καὶ Ἠλεαρῶν· πρῶτοι δὲ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἱσπανοὶ ἔκτισαν πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν· ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Καρχηδονίων σχηματίζουσα μίαν ἐπίσημον ἐπαρχίαν τῆς Καρχηδονικῆς ἀρχῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἴνεκα μέγα ἐμπόριον ἐκ τῶν αἰωνίων αὐτῆς φυσικῶν προϊόντων, ἕως οὗ ὑπέπεσεν καὶ αὕτη ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων· ἐπίσημοι πόλεις τῆς νήσου ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἡ Ὀλβία, Καραλλίς καὶ ὁ Κόρνος· Ἡροδ. 1, 170. Σαρδών, όνος, ἡ· Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Σαρδῷος, ία, ῷον. Τῆς Σαρδοῦς ἢ εἰς τὴν νῆσον Σαρδώ ἀνήκων, τὸ Σαρδῷον πέλαγος, ἡ περὶ τὴν Σαρδὼ θάλασσα· καὶ Οὐσιαστκ. Σαρδῷος, ὁ κάτοικ. Πολύβ — 2) Σαρδώνιος, ία, ιον. Τῆς Σαρδοῦς ἢ ἐκ τῆς Σαρδοῦς ὤν· Στράβ Στεφ. Βυζ. Λουκ. — 3) Σαρδόνιος, ία, ιον. Τῆς Σαρδοῦς. Ἡροδ. Πολύβ. οἱ Σαρδόνιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Σαρδοῦς. — 4) Σαρδονικός, ἡ, όν, = Σαρδόνιος. Ἡροδ. 2, 105.

Σαρμάται, οἱ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ Σαυρομάται (ᾱ). Οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας χώρας, ἀπαντωμ. πρῶτον παρὰ Σ-ράβ ὄρα Σαυρομάται.

Σαρματία, ἡ (-υυ-). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἓν μέγα μέρος τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἐκτεινόμενον πέραν τῶν Καυκασίων ὀρίων· καὶ ἡ μὲν Εὐρωπαϊκὴ Σαρματία περιελάμβανε ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης, ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ ἕως τοῦ Τανάϊδος, τῆς ὁποίας τὰ ὅρια εὑρίσκεται ἀκριβέστερον προσδιωρισμένα παρὰ Πτολ. γ', 5. ὅστις ὡς ἀρκτικὸν σύνορον τῆς χώρας θέτει τὸν Σαρματικὸν Ὠκεανόν, (ἐν μέρει τῆς νῦν Βαλτικῆς θαλάσσης) ὡς μεσημβρινὸν δὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, καὶ ὅστις ἀκριβέστερον ἐν αὐτῇ τέσσαρα πρῶτα ἔθνη, τοὺς Οὐενέδας, κατοικοῦντας παρ' ὅλον τὸν Οὐενεδικὸν κόλπον (ἐν τῇ Βαλτικῇ θαλάσσῃ περὶ τὴν νῦν Προυσσίαν), τοὺς Πευκίνους καὶ Βαστάρναις, περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως, τοὺς Ἰάζυγας, Ῥωξολάνους καὶ Ἀμαξοβίους, ἄλλως ἰδίους Σκύθας περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Μαιωτίδος λίμνης καὶ τοὺς Ἀλαύνους Σκύθας, ἐν τῇ νυν Εὐρωπαϊκῇ Ῥωσσίᾳ. Διον. Περ. 305. 308. Ἀμμιαν. Μαρκ. 31, 2. — 2) ἡ δὲ Ἀσιατικὴ Σαρματία ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος ἕως τοῦ Ῥᾶ ἢ Βόλγα ποταμοῦ, ὅπου αὗτος ἐκβάλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, συνορεύουσα πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὰ Καυκάσια ὄρη ἢ μὲ τὴν χώραν τῆς Κολχίδος, τὴν Ἰβηρίαν καὶ Ἀλβανίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, τὴν Μαιώτιδα λίμνη καὶ τὸν Τάναϊν ποταμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Εὐρωπαίας Σαρματίας, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Ἑρκανικὴν ἢ Κασπίαν θάλασσαν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Τπερβόρειον Σαρματίαν ἢ ἄλλως ἄγνωστον γῆν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ περιέχουσα πολλὰς νομὰς κατοικουμένη δὲ ὑπὸ νομάδων Σκυθῶν καὶ περιλαμβάνουσα πανὺ τὴν χώραν τοῦ Ἀστραχανίου, Κασανίου καὶ τινας ἄλλας ἐπαρχίας τοῦ Ῥωσσικοῦ βασιλείου· μεταξὺ τῶν ἐν Ἀτιατικῇ Σαρματίᾳ λαῶν

ἀναφέρονται παρὰ Πτολμ. οἱ Βασιλικαῖοι Σαρμάται, οἱ Μοδάκαι, οἱ Ἱππαφάγοι, οἱ Ζακάται, οἱ Ἀσαῖοι, οἱ Χαυίδες, οἱ Φθειροφάγοι, οἱ Ματηνοί, οἱ Περίερβεδοι καὶ πρὸ πάντων οἱ Μαιῶται τοὺς ὁποίους τούτους ὁ αὐτὸς γεωγράφος διαιρεῖ εἰς εἴκοσι τέσσαρας ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πτολμ. ε', 9. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Σαρματικός, ή, όν· τῆς Σαρματίας ἢ εἰς τὴν Σαρματίαν ἀνήκων. Στράβ.

Σάρνος, ὁ, Sarnus. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Πομπηΐας· ταυτὸν Sarno Στράβ.

Σάρος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κατακονίας χώρας ἐν Κιλικίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Κομάνων ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἐνούμενος μὲ τὸν Πύραμον ποταμόν· ταυτὸν Σεϊχάν· Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. α', 4.

Σαρπηδονία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ἱερὸν καὶ μαντεῖον ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. ιδ'.

Σαρπηδόνιος, ία, ιον. Τοῦ Σαρπηδόνος ἢ εἰς τὸν Σαρπηδόνα ἀνήκων· — ὅθεν ἡ Σαρπηδονία ἄκρα· ἀκρωτήριον τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου μεταξὺ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἐργίνου ποταμοῦ· ταυτὸν Καπο-Γράκο. Ἡροδ. 7, 58. ἔτι Σαρπηδονία πέτρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 316. παρὰ Στεφ. Βυζ. Σαρπηδών. — 2) τὸ Σαρπηδόνιον χῶμα, = Σαρπηδών. Ἀκρωτήριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατὰ Σκύλ. εὑρίσκετο ἄλλοτε μία πόλις Σαρπηδὼν καλουμένη· Αἰσχ. Ἱκετ. 882. κυρ. ὁ τάφος τοῦ Σαρπηδόνος ὅστις λέγεται ὅτι ἐτάφη ἐνταῦθα.

Σαρπηδών, όνος, ὁ, Ἐπικ. Σαρπήδων, ουντος, ὁ. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ ὅπου βιασθεὶς νὰ φύγῃ διώτινα συμβᾶσαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἔρισα, ἦλθεν εἰς Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅπου βοηθήσας τοὺς αὐτόθι κατοίκους ἐναντίον τῶν Λυκίων ἔλαβεν ἐξ ἀνταμοιβῆν ἓν μέρος τῆς χώρας ταύτης βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ ἐν αὐτῇ. Ἡροδ. 1, 173. — 2) Παρ' Ὁμηρ. Τὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηιδαμείας, ἔκγονος τοῦ προτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τοῦ Πριάμου, ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, ἀείξας πρότερον ἱκανὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμπλοκάς· Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 198. Π, 426. συχνάκις δὲ ἐσυγχέετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ Σαρπηδὼν οὗτος μετὰ τοῦ προτέρου, Εὐριπ. Ἱκετ. 28. Ἀπολλόδ. γ', 1, 9. — 3) Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πόλυνος ἐκ Θρᾴκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 4) ἡ Σαρπηδόνος ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας. Στράβ. (παρ' Ὁμηρ. εὕρηνται ἔτι καὶ τινες πτῶσ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου τύπ. Σαρπήδων, Σαρπήδοντος, ἐν Ἰλ. Μ, 379. Σαρπήδοντι, Ἰλ. Μ, 292. καὶ κλητικ. Σαρπῆδον, Ἰλ. Ε, 633.)

Σάρσινα, ἡ, Sarsina. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κάπιος ποταμοῦ, ταυτὸν Sarsina. Στράβ. — ὅθεν Σαρσινᾶται, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Σάρτη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγητικοῦ κόλπου. Ἡροδ. 7, 122.

Σαρυένη, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀργαίου. Πτολλ.

Σάρων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Τροιζήνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν ἕνα περίφημον ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ Σαρωνικὸς κόλπος παρὰ τὴν Ἀργολίδα, εἰς τὸν ὁποῖον νεῶν ἐπνίγη ἐν ᾧ ἐθήρευε ποτὲ μίαν ἀτρίαν ἔλαφον. Παυσ. β', 30.

Σαρωνία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον ἤγειραν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Σάρων βασιλεὺς τῆς Τροιζήνος. Παυσ.

Σαρωνικός, ή, όν. Τοῦ Σάρωνος ἢ εἰς τὸν Σάρωνα ἀνήκων· ὁ Σαρωνικὸς κόλπος. Ἡ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Ἀργολίδος θάλασσα, ταυτὸν Κόλπος τῆς Αἰγίνης. Στράβ. ὁ Σαρωνικὸς πορθμός, παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 317. (Κατὰ Σχολιαστ. Εὐρ. Ἱππολ. 1190. ἀπὸ τοῦ Σάρωνος ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ἢ ἀπό τινος χωρίου κειμένου πλησίον τῆς Τροιζῆνος, κατὰ Στέφ. Βυζ.)

Σαρωνίς, ίδος, ἡ, Ἰδιαίτερ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σαρωνικός· ἡ Σαρωνὶς θάλασσα, = Σαρωνικὸς κόλπος. Διον. Περ. 424. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅρα Σαρωνία.

Σάσπειρες, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Ἀρμενίας, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ τῶν κηκῶν τοῦ Κύνδου ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, στρατεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν. Ἡροδ. 1, 104. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 395. καὶ Στεφ. Βυζ. καλοῦνται Σάσπιρες, κατὰ Σχολ. ἀπὸ τοῦ σασπείρου λίθου εὑρισκομένου ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν.

Σάσων, ωνος, ἡ. Μικρὰ νῆσος Ἑλληνική κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Βρουνδουσίου ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου πελάγους· ταυτὸν Sasseno. Στράβ.

Σάταλα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας κειμένη ἐπί τινος βαθείας κοιλάδος· Διον. Κασσ.

Σατάσπης, εος, ὁ. Τὸς τοῦ Τεάσπιος, Πέρσης ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενίδων, ὅστις βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Ζωπύρου, ἐπραστάχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύαν ἀναχωρῶν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· μετὰ μίαν μακρινὴν θαλασσοπορείαν μὴ δυνηθεὶς ὁ Σατάσπης νὰ προχωρήσῃ μεσημβρινώτερον διὰ τῆς μεγάλης θαλάσσης, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Περσίαν, ἐπενόησε πρὸς δικαιολογίαν του διαφόρους ἐπιπλάστους αἰτίας, τὰς ὁποίας μὴ πιστεύσας ὁ Ξέρξης ἀνεσκολόπισεν αὐτόν. Ἡροδ. 4, 43.

Σατάφαρα, τά. Πόλις τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Ἀράξου ποταμοῦ ἐν τῇ Κατζηνῇ χώρᾳ. Πτολ. ε', 13.

Σατνιόεις, εντος, ὁ. Μέγας τις Χείμαρρος τῆς Μυσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 445. παρὰ τοῖς ὕστερον Σαφνιόεις καλούμενος. Στράβ.

Σάτραι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον καὶ οἱ Βέσσοι λεγόμενοι· Ἡροδ. 7, 110.

Σατταγύδαι, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης Ἀσίας κατοικῶν πλησίον τῆς Σογδιανῆς χώρας, πιθαν. ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰνδῶν. Ἡροδ. 3, 91.

Σατυρίδιον, τό, Ὑποκορισ. τοῦ Σάτυρος.

Σατυρικός, ή, όν. Τοῦ Σατύρου ἢ εἰς τὸν Σάτυρον ἀνήκων, τὸ Σατυρικὸν δρᾶμα, εἶδος δραματικῆς παραστάσεως τῆς ὁποίας ὁ χορὸς ἐσχηματίζετο ὑπὸ Σατύρων, ὅρα ἐν Λεξικ.

Σατυρίων, ωνος, ὁ. Ὄνομα μιμόμου τινὸς καὶ ἡλοτοποιοῦ παρὰ Λουκ.

Σάτυρος, ὁ, καὶ πληθ. Σάτυροι, οἱ (υυ). Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα παριστάνοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θεότητες τινὲς κατωτέρας τάξεως πλησιάζουσαι μᾶλλον ἢ ἧττον εἰς τὴν φύσιν τῶν θηρίων καὶ ἔχουσαι ἐξαιρετ. μεγάλην ὁμοιότητα μὲ ἐκείνην τῶν τράγων, εἰκονιζόμεναι συνήθως μὲ ἀτία μικρὰ καὶ σουβληρὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν αἰγός, μὲ τριχωτὸν σῶμα καὶ μὲ ἐρυθροειδὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, συνοδεύουσαι ἀείποτε τὸν θεὸν Διόνυσον καὶ διατρίβουσαι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. Διάφορον δὲ οἱ Σάτυροι οὗτοι εἰς λογίζεται ἀπὸ τοὺς Σειληνοὺς ἢ Φαύνους καλουμένους, ἐν ᾧ εἰ μὲν τελευταῖοι παριστάνοντο συνήθως μὲ μόνον ὀξὺ ὠτίον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ μὲ μικρὰς ἐξεχούσας οὐρές, οἱ δὲ Σάτυροι εἶχον καὶ πόδας τράγου· κατὰ τέλος μέντοι ὑπῆρχε μία καὶ ἡ αὐτὴ φύσις αὐτῶν, καὶ Παυσ. α', 23. λέγει ὅτι οἱ παλαιοὶ Σάτυροι ἐκαλοῦντο Σειληνοί. Παρ' Ὁμήρῳ οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τῶν Σατύρων, πρῶτον δὲ παρ' Ἡσιοδ. ἔν τινι λεψάνῳ, ἐκ Στράβ. βιβλ. ι'. ἀναφέρονται οἱ Σάτυροι μεταξὺ τῶν Νυμφῶν καὶ Κουρήτων ὡς ἔφοροι θεότητος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ δρυμῶν, καταγόμεναι ἀνέκαθεν ἐκ Φρυγίας καὶ σχηματίζουσαι ἰδίως τοὺς χοροὺς τῶν Διονυσιακῶν ὀργίων. Ἐπλάττοντο δὲ οἱ Σάτυροι ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθογράφων τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς νύμφης Ἰφθίμης, Νοντ. Διον. ιδ'. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Βάκχου καὶ τῆς νύμφης Νικαίας, ἔχοντες ψύσιν λάγνου καὶ εἰς ἄκρον ἀσελγῆ, εὐαρεστούμενοι πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἐκ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἤχους καὶ μελῳδίαν καὶ ὄντες ἀείποτε ὀπαδοὶ καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Διονύσου. Διάφορα ἀρχαῖα ἀγάλματα Σατύρων ἐξόχου ἐργασίας ἐκ λευκῶν μαρμάρων εὑρίσκονται εἰσέτι εἰς πολλὰ ἀρχαιολογικὰ ταμεῖα τῆς Εὐρώπης· παρβλ. Heyne Antiq. Aufs. Τομ. II, σελ. 53. καὶ Siebenkees Archl. σελ. 294. — (Κατὰ Πλάτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 40. ἀπὸ τοῦ σασπείρου.)

Σάτυρος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα τυραννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. — 2) Τὸς τοῦ Θεόγνιδος ἐκ Μαραθῶνος, περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους· Δημοσθ. Παραπρεσβ. σελ. 407. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἀναφερόμενος παρὰ Πλουταρχ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ἀθήναιος ἓν βιβλίον, περὶ χαρακτήρων ἐπιγραφόμενον. Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβ. III, σελ. 504.

Σατύρων νῆσοι. Τρεῖς νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο πολὺ πλῆθος πιθήκων μὲ μακρὰς οὐράς. Πτολμ.

Σαύλιος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν ὅστις ἐφόνευσε τοξεύσας τὸν γοφὸν Ἀναχάρσιν. Ἡροδ. 4, 76.

Σαυνῖται, οἱ. = Σαμνῖται. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Σαμνίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. — ὅθεν, Σαυνῖτις, ιδος, ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, Samnium.

Σαυρομάται, οἱ (-υυ-) Ἐπικ. Σαυρομάτης, ου, ὁ. Οἱ ἀνέκαθεν κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡροδότος 4, 21. καλεῖ ἔθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περὶ τὰς ἀνατολικὰς παραλίας ἄκρας τῆς Μαιωτίδος λίμνης διὰ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο ἀπὸ τῶν Βασιλήϊων Σκυθῶν λεγομένων. Διον. Περ. 15. κατὰ Στράβ. κατῴκουν οὗτοι ὀρχαιόθεν ἐν Ἀσίᾳ μεταξὺ τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου· εἶτα μεταβάντες ἔως τῆς πέραν τοῦ ποταμοῦ τούτου Εὐρωπαϊκῆς χώρας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς ὕστερον Σαρμάται. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Σαυρομάτων τούτων ἀναφέρει ὁ Ἡροδ. 4, 110. ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν νέων Σκυθῶν ὅσοι συναυρέθησαν μετὰ τῶν Ἀμαζόνων, αἵτινες νικηθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐσώθησαν διὰ πλοίων εἰς τὰ παράλια τῆς Μαιωτίδος λίμνης καταχέμενα ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων Σκυθῶν, καὶ ὅτι ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν εἰς τῶν ὁποίων τὰς ἐκστρατείας ἠκολούθουν ἀείποτε καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν.

Σεβώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 243.

Σέβων, ωνος, ὁ (ᾱ). Τὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν νυμφῶν ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι συνῴκισε τοὺς ἐν τῇ νήσῳ Σαμοθρᾴκῃ ζῶντας, δοὺς εἰς αὐτοὺς νόμους καὶ διαιρέσας ἅπαντας εἰς πέντε φυλάς τὰς ὁποίας ἐκάλεσεν ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν παίδων αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. ε', 47. — 2) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Ἀκάνθου, παρὰ Καλλιμ.

Σεβαστεία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης καὶ μετ' οὐ πολὺ καταστραφεῖσα μητρόπολις τῆς πρώτης Ἀρμενίας· ταυτὸν Σεβάς. Σεβαστία, ἡ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Σεβαστηνός, ὁ κάτοικ.

Σεβαστή, ἡ. Μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πό-

λεως Σαμαρείας ἐν Παλαιστίνῃ, κληθείσης οὕτως ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. — 2) = Κάβειρα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Στράβ. — 3) Augusta, ὄνομα Αὐτοκρατορίσσης ἐν Ῥώμῃ Ἡρωδ.

Σεβαστιανός, ὁ, Sebastianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν, ἓν Ἀνθολ. (τὸ α εὕρηται καὶ βραχὺ παρὰ τοῖς μεταγενεστρ. παρβλ. Spitzn. Προσ. § 55.)

Σεβαστόπολις, εως, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Ptολμ. — 2) = Διοσκουριάς. Στέφ. Βυζ.

Σεβαστός, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Στράβ.

Σεβέννυτος, ου, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Σεββενύτου νομοῦ· ταυτὸν Σεμανούδ. Στέφ. Βυζ. ἡ Σεβεννυτική πόλις Στράβ. — ὅθεν, Σεβεννύτης, ου, ὁ κατοικ. καὶ ὁ Σεβεννυτὴς νομός, ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ. — 2) Σεβεννυτικός, ή, όν. Τῆς Σεβεννύτου ἢ εἰς τὴν Σεβέννυτον ἀνήκων· τὸ Σεβεννυτικὸν στόμα, ἓ μέγας βραχίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέων διὰ μέσου τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ. Ἡροδ. 2, 17.

Σεβηριανός, ὁ, Severianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Δουκ. ἔνθα καὶ Σεουηριανὸς ἀναγινώσκετ.

Σεβῆρος, ὁ, Severus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡσιόδ.

Σεβρός, οῦ, ὁ. Τὸς τοῦ Ἱππολόωντος, ἀρχαῖος ἥρως τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς βωμὸς ἐν Λακωνίᾳ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι χωρίον Σεβρίον. Παυσ. Λακ. 15.

Σεγέστη, ἡ, = Ἐγέστη. ὅπερ ὅρα.

Σεγόδουνον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, ταυτὸν Rhodez. Πτολ. β', 7.

Σεγουβία, ἡ, Segovia. Πόλις τῆς Ταρβακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρεβάκων. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Ταρβακωνικῆς Ἱσπανίας, ταυτὸν Segovia. Πτολ.

Σεγουσιανοί. Πτολ. β', 6. καὶ Σαιγουσιανοὶ παρὰ Στράβ. δ'. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥοδάνου καὶ Λιγηρίδος ποταμοῦ ἐν τῷ νῦν θέματι τοῦ Ῥώνα καὶ Λοάρ. — 2) Λαὸς Ἰσχυρὸς τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας παρὶ τὰς Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντου ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, ἔχοντες ἴδιον βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπικράτεια κατεστάθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νέρωνος Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Διων. Κασσ. 60, 14 Στράβ.

Σεγούσιον, τό· Πτολμ. γ', 1. πιθανότερ. μέν τοι Σεγουσιῶν προσυπακμ. πόλις. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σεγουσιανῶν ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, καθέδρα τοῦ βασιλέως Κοττίου, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· Ἀμμιαν. Μαρκ. 15, 10. ταυτὸν Σοῦσα.

Σεδητανοί ἢ Σιδητανοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρβακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἐν τῇ νῦν Ἀραγωνίᾳ χώρᾳ καὶ Οὐαλεντίᾳ. Στράβ. γ', 163.

Σεθών, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720 ἔτος πρὸ Χρ. πρότερον ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας εἰς τὴν Τάνιν ἐν καιρῷ τῆς δυναστείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβακῶνος, ὕστερον δὲ πολεμήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων Σαγχερίβου, ὅστις εἰσέβαλεν μὲ μεγάλα στρατεύματα ἠδυνήθη, ὡς λέγεται διὰ βοηθείας τοῦ Ἡφαίστου νὰ τρέψῃ αὐτὸν εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν τῆς δυνάμεώς του. Ἡροδ. 2, 141.

Σειλήνη, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν ἐν Ἀνθολ.

Σειληνικός, ή, όν. Τοῦ Σειληνοῦ ἢ εἰς τὸν Σειληνὸν ἀνήκων· τὸ Σειληνικὸν δρᾶμα, Πλάτ. Συμπ.

Σειληνός, ὁ, Silinus. Βασιλεὺς τῆς Νύσης ἐν Λιβύῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Διόνυσος καὶ ἐδιδάχθη πᾶσαν ἐπιστήμην, συνοδευόμενος ἀκολουθίας ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του. Διοδ. Σικ. 1, 14. κατά τινας δὲ ἐπλάτετο υἱὸς τῆς γῆς γεννήσας τὸν Ἀστραῖον, Μόρον καὶ Δηναῖον, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς θεὸς καὶ πολλάκις συγχεόμενος μετὰ τοῦ Διονύσου· Νόνν. Διον. κθ', 260. ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ὡς γέρων φαλακρὸς μὲ σιμὴν ῥῖνα, καθήμενος ἐφ' ἑνὸς ὄνου συνοδεύων τὴν χορείαν τῶν Σατύρων καὶ λοιπῶν ὀπαδῶν τοῦ Διονύσου καὶ ἀείποτε μεθυόμενος. Πεσὼν δέποτε ὡς λέγεται ἐκ τοῦ ὄνου βεβαρυμένος ὑπὸ τῆς μέθης· ἔμεινε κεῖ' ὁδὸν κειμένου ἐν ᾧ ἠκολούθει τὸν Βάκχον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, τὸν ὁποῖον εὑρόντες ποιμένες τινὲς ἐκ Φρυγίας ἔφερον πρὸς τὸν βασιλέα Μίδαν, ὅστις ἀπέστειλεν αὐτὸν πάλιν πρὸς τὸν Διόνυσον· Ἡροδ. 7, 26. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 18. πολλαχ. πληθ. οἱ Σειληνοί· οἱ ἀρχαῖοι λεγόμενοι Σάτυροι ἀκόλουθοι τοῦ Διονύσου, παριστανόμενοι ὑπὸ μορφὴν ἀνδρὸς ἔχοντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ὠτία σουβληρὰ καὶ ἐξέχοντα καὶ οὐρὰν τράγου ὀπισθεν αὐτῶν· πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὕμν. Ἀφροδ. 263. — 2) Οὗτος ἐκαλοῦντο καὶ τινα μικρὰ μέχρι στέρνων ἀγάλματα τοῦ Σειληνοῦ τιθέμενα ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν οἰκιῶν· Πλάτ. συμποσ. σελ. 313. (γ) γραφ. Σειληνός ἐστιν ἀρχαιοτρ. παρβλ. Reitz εἰς Λοιπ. Συμπ. Θε. 4. τὸ δὲ Σιληνός μεταγενεστρ. ἤτις καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδ. 6, 26. εὕρηται.)

Σειρήν, ῆνος, ἡ, συνήθ. πληθ. αἱ Σειρῆνες. Κατ' Ὅμηρ. παρθένοι τινὲς κατοικοῦσαι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἢ ἐπί τινων αὐτόθι πλησιοχώρων νήσων, αἵ τινες διὰ τῆς εὐφώνου αὐτῶν μελῳδίας κατεγοήτευον τοὺς διακλέοντας ἀνθρώπους, κάμνουσαι αὐτοὺς νὰ λησμονήσωσι παντάπασι τὰς γυναῖκας, τέκνα καὶ τὴν πατρίδα των· πέριξ αὐτῶν δὲ ἔκειτο μέγας σωρὸς ὀστέων ἐξ ὅλων ἐκείνων τοὺς ὁποίους αὗται ἐλκύουσαι μὲ τὰς ἁρμονίας των κατέστρεφον ἀνελεῶς. Ὁ μῦθος αὐτῶν εὕρηται πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Μ, 39-46. παρ' οἷ ἐν στιχ. 56. κεῖται κατὰ ἑνικ. ἀριθμ. Σειρήνοιν· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἀναφέρονται τρεῖς τὸν ἀριθμόν, ἡ Παρθενόπη, Λίγεια καὶ Λευκωσία. Λυκοφρ. 653. καὶ Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. αὐτοθ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον τέσσαρες, ἡ Μέλπη, Ἀθηναίη, Λίγεια καὶ Θελξιέπεια καὶ ἐπλάττοντο θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 895. ἢ τῆς Μελπομένης, Ἀπολλῆρ. α', 3, 4. Ὁ δὲ Εὐρ. Ἠλ. 169. καλεῖ αὐτὰς χθονὸς κόρας, παριστανομένας ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθογράφων μὲ μορφὴν γυναικὸς καὶ στρουθοῦ καὶ διατριβούσας σπηλαῖς περὶ τὰ νότεια παράλια τῆς Καμπανίας χώρας ἢ ἐπὶ τοῦ Πελώρου ἀκρωτηρίου· τὸ δὲ ἀγάλματα αὐτῶν ἐτίθεντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκεῖνο εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀποθνησκόντων ὡς σημεῖον πένθους. Στρίβ. κατά τινας λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες εἰς πετηνὰ ὑπὸ τῆς Δήμητρος, διότι δὲν ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν τῆς Περσεφόνης ὅτε αὕτη ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Τζέτζ. μυθ. 141. Ἦν δὲ πεπρωμένον εἰς αὐτὰς, ὡς ἐλέγετο, νὰ ζήσωσι τοσοῦτον χρόνον ὅσος οὐ ἂν πλοῖον μὲ ἄνδρας διαπλέον πλησίον αὐτῶν δὲν ἠθέλε φθαρῇ εἰς τὴν νῆσόν των ὑπὸ τῆς μελῳδίας αὐτῶν, τοῦτο συνέβη ὅτε ὁ Ὀρφεὺς διὰ τῆς λύρας του ἀπέτρεψε τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τοῦ νὰ γοητευθῶσι ἀπὸ τὰ ᾄσματα αὐτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 904. Ὀρφ. Ἀργ. 1281. ἢ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ συμβουλὴν τῆς Κίρκης ἔσωσε τοὺς μετ' αὐτοῦ συμπλέοντας φράξας μὲ κηρὸν τὰ ὦτα αὐτῶν, εἰ ὁ ἕκτορ αἱ Σειρῆνες πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγησαν. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 173. — 2) = Σειρηνοῦσαι.

Σειρηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Σειρῆνος ἢ εἰς τὰς Σειρῆνας ἀνήκουσα· ἡ Σειρηνὶς πέτρα, = Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον· Διον. Περ. 360.

Σειρηνοῦσαι καὶ Σειρῆνες, αἱ, Sirenum Scopuli. Τρεῖς μικραὶ καὶ ἀκατοίκητοι νησιδίαι κείμεναι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τὰς ὁποίας ἐπλάττετο ὅτι μεταμορφώθηταν αἱ Σειρῆνες ὅτε ἔπεσον εἰς τὴν θάλασσαν· ταυτὸν Galli· Στράβ.

Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον, τό, = Ἀθηναῖον. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ μεταξὺ τοῦ Κυμαίου καὶ Ποσειδωνίου κόλπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι διέτριβον ποτὲ αἱ Σειρῆνες· ταυτὸν, la Punta. Στράβ.

Σειρῖτις, ιδος, ἡ, = Σιρῖτις, ὅρα Σῖρις· Στράβ.

Σελάνα καὶ Σελαναία, Δωρικ. ἀντὶ Σελήνη. Θεοκρ.

Σελαρτιος, ὁ, Κωμικὸν ἐπίπλαστον κύρ. Ὄνομ. ἀντὶ Σελιδόηι. Ἀριστοφ. Σφκ. 472.

Σίλφη, ἡ, Solga. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισαν πρῶτον οἱ Δακεδαιμόνιοι καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας γενναιότητά των πρὸ πάντων τῶν ἄλλων λαῶν τῆς χώρας ταύτης, διατηρήσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ἰδίαν των ἐλευθερίαν ἐναντίον τῶν πλησιοχώρων ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Σελγεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Σελεύκεια, ἡ, Seleucia· ἡ ἐπὶ Τίγριδι. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας κειμένη ἐπί τινος διώρυχος διὰ τῆς ὁποίας συνέβαινε ὁ Τίγρις μετὰ τοῦ Εὐφράτου, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ χρηματίσασα καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας. Κατὰ Στράβ. ὑπερβαίνει ἡ Σελεύκεια κατὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν πολυανδροπίαν ὅλας τὰς τότε ἀκμαζούσας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ αὐτὴν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι κατὰ Πλιν. ἠριθμοῦντο περὶ τοὺς 600,000· εἶχε δὲ αὕτη ἀείποτε ἰδίαν πολιτείαν καὶ νόμους μὴ ὑπεταχθεῖσα οὐδείποτε εἰς ξένους σατράπας, οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες ἦταν οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες καὶ Μακεδόνες μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔζων πολλοὶ Σύροι καὶ Ἰουδαῖοι· ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Βήρου κατεστράφη ἡ μεγαλόπολις αὕτη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διά τινας ἀπατηλὴς καὶ δόλιον προφάσεως· ταυτὸν Ἐλ-Μοδάιν. Στράβ. — 2) ἡ ἐν Πιερίᾳ. Πόλις μεγάλη τῆς Συρίας πλησίον τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ μὲ λιμένα, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος, ἥτις διὰ τὴν προσφυῆ αὐτῆς καὶ ὀχυρὰν θέσιν διέμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπόρθητος, ἕως οὗ ἠφανίσθη μετὰ ταῦτα καὶ αὕτη διὰ προδοσίας· ταυτὸν χωρίον εὐτελὲς Κέφε καλούμενον. Πολύβ. — 3) Σελεύκεια ἡ Τραχεῖα. Πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἀπέχουσα ἐν μέλιον ἀρκτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ, διαμείναντα ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἐλευθέρα καὶ ἀνεξάρτητος, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα μητρόπολις τῆς Ἰσαυρίας χώρας· ταυτὸν Σελευκίς. Στράβ. Ἀμμιαν. 14, 2. — 4) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 100 στάδια τῆς Σίδης, πιθανῶς οὖσα καὶ αὕτη μία ἐξ ἐκείνων τῶν πόλεων τὰς ὁποίας ἔκτισεν ὁ Νικάτωρ καὶ ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Σελευκείας. Ἀρριαν. Περιπλ. Mannert. Γεωγρ. VI, 2, σελ. 124. — 5) Σελεύκεια ἡ πρὸς Βήλῳ· ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ, ὕστερον καὶ Σελευκόβηλος κληθεῖσα, κειμένη δυτικῶς τῆς Ἀπαμείας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· πιθαν. ἡ νῦν Σαχιούν. Πτολ. ε', 15. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις τῆς Παραλίας Παλαιστίνης κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Σελεύκου. Ἰωσηπ. — ὅθεν Σελευκεύς, έως· ὁ κάτοικ. τῆς Σελευκείας.

Σελευκίς, ίδος, ἡ, προσυπακμ. χώρα. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Συρίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Χαλκιδικῆς χώρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἡ πόλις Σελευκεια ἡ ἐν Πιερίᾳ. Στράβ.

Σελευκόβηλος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὅρα Σελεύκεια ἀριθμ. 5. Στεφ. Βυζ.

Σέλευκος, ὁ, ὀπεκληθεὶς Νικάτωρ. Τὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του ὁδηγῶν τοὺς ἐλέφαντας, θείᾳ πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν Σατραπείαν τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μηδίας καὶ ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς κατὰ τὸ κεφάλαιον τῶν

λοιπῶν διαδόχων τοῦ βασιλέως τούτου, ἀπολέμησε μετὰ τοῦ Λυσιμάχου ἐναντίον τοῦ Ἀντιγόνου τὸν ἀπαίδευν νικήσας κατὰ κράτος ἐν Συρίᾳ διεμοίρασε τὸ βασίλειον αὐτοῦ μετὰ τοῦ συναγωνιστοῦ του, κυριεύσας μέγα μέρος τῆς ἄνω Ἀσίας, τὴν Συρίαν ἅπασαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν καὶ μέρος τῆς Κιλικίας, συστήσας τὸ μέγα Συρικὸν βασίλειον καὶ κτίσας διαφόρους νέας πόλεις τῶν ὁποίων πολλὰς ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Σελευκείας. Τελευταῖον ἐλθὼν εἰς πόλεμον μετὰ τοῦ Λυσιμάχου καὶ θανατώσας αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Φρυγίᾳ μάχην, ἐσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐλπίσας νὰ κυριεύσῃ καὶ αὐτὸ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας ἀφήσας τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀσίας εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ Ἀντίοχον· ἀλλὰ πλησίον τῆς πόλεως Λυσιμαχίας ἀπαντήσας αὐτὸν Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνὸς ἐπλήγωσεν θανατηφόρως διὰ τοῦ δόρατος ἐξ ἀπροσδοκήτου τὸ 78 ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετὰ μίαν 32 χρόνων βασιλείαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπ. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ἠγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Σελεύκου εἰς τὴν πόλιν Σελεύκειαν ἔνθα ἐτιμᾶτο τοῦ λοιποῦ ὡς ἥρως μὲ θείας τιμάς· Πολύβ. — 2) Σέλευκος ὁ ἐπικληθεὶς Καλλίνικος. Τὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 247 ἕως 227 ἔτους πρὸ Χρ. εὐμετακίνητος ἀεὶποτε εἰς ἀκαταπαύστους ταραχὰς καὶ πολέμους μετὰ τοῦ Πτολεμαίου Εὐεργέτου καὶ Ἀρτάκου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἀπέθανεν ἐλεεινῶς· ἡ ἐπωνυμία Καλλίνικος ἐδόθη εἰς αὐτὸν κατ' εἰρωνείαν διὰ τὰς ἀτυχεῖς αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις. Πολύβ. — 3) ὁ ἐπικαλούμενος Περσεύς, βασιλεὺς τῆς Συρίας, ὅστις μετὰ μίαν τριετῆ βασιλείαν ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐφαρμακώθη ὑπὸ τινων συνωμοτῶν. — 4) ὁ Φιλοπάτωρ. Τὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 187 ἕως τοῦ 176 ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστάθη εἰς ἄκρον ἀσθενὴς καὶ εἰρηνική, φαρμακωθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τπουργοῦ αὐτοῦ Ἡλιοδώρου. — 5) Πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν περὶ τὸ 125 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς Κλεοπάτρας. — 6) Πρεσβύτερος υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου βασιλεὺς τῆς Συρίας περὶ τὸ 97 ἔτος πρὸ Χρ. διωχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς. — 7) ὁ ἐπικληθεὶς Κυβιοσάκτης, ἀδελφὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός του, ἐφονεύθη τὸ 57 ἔτος προ Χρ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκίδων.

Σελήναια, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Σελήνη· Luna παρὰ Ῥωμαίοις. Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐγέννησαν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας ἡ Εὐρυφαέσσης. Ἡσ. Θεογ. 375. ἐν δὲ Ὀμ. Ὕμν. Ἑρμ. ἀναφέρεται θυγάτηρ τοῦ Πάλλαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἥλιου, παριστανομένη ὡς θεὰ τῆς σελήνης καὶ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός, ἔχουσα ἰδίαν λατρείαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἰδίους ναούς, περὶ τῆς ἁπαίας πλάττεται ὅτι ἐρασθεῖσα τοῦ νέου Ἐνδυμίονος ὅτε ἴδεν αὐτὸν πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου κοιμώμενον, ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ 50 θυγατέρας. Ἀπολλόδ. α', 7, 5. Παυσ. ε', 1.

Σελήνης λιμήν, ὁ, Lunae Portus. Λιμὴν τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς νῦν Luna. Στράβ.

Σελληνοῦς, οῦντος, ὅρα Σελινοῦς.

Σελληπιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τὸς τοῦ Σελληπίου, ὁ Εὔηνος. Ὀμ. Ἰλ. Β, 693.

Σελινουντιος, ὅρα Σελινοῦς. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τινος μαντείου τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος εἰς τὴν πόλιν Σελινοῦντα. Στράβ. ι'.

Σελινοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθης ἑνὸς ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Μεγαρέων, καταστραφεῖσα ποτὲ ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων· τανῦν Selinonto. Ἡροδτ. 5, 46. ἡ ὀνομασία αὐτῆς προῆλθεν ἀπὸ τοῦ χόρτου σελίνου αὐξάνουσας ἐν ἀφθονίᾳ περὶ αὐτήν. — 2) Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων μεταξὺ μεσημβρινῆς πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· τανῦν Madiuni. Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τοῦ χωρίου Σκιλλοῦντος. Στράβ. Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. ε', 3, 8. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λεμπείας. Στράβ. — 5) Πόλις ἐπίσημος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἀπέχουσα 210 στάδια ἀρκτικῶς τῆς Ἀντιοχείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ὕστερον καὶ Τραϊανόπολις· ταύτην Σελένται· Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. εὕρηται εἰς Ἄρτεν καὶ θηλυκ. γεν. Θηλκ. παρὰ Διοδῶρ. Σικ. ιγ', 50. — ὅθεν, Σελινουντιος, ία, ιον. Τοῦ Σελινοῦντος ἡ ἐκ τοῦ Σελινοῦντος ὤν, ὁ εἰς τὸν Σελινοῦντα ἀνήκων· οὐσιαστκ. Σελινουντιος, ὁ κάτοικ. καὶ Σελινουντία χώρα, ἡ περὶ τὴν πόλιν Σελινοῦντα χώρα. Θουκ. — 2) Σελινουσιος, ία, ιον· τοῦ Σελινοῦντος, καὶ οὐσιαστ. Ἡροδτ.

Σελλασία, ἡ· καὶ Σελασία. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Οἴνου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰς διαφόρους συγκροτηθείσας μετὰ τοῦτα παρ' αὐτῇ μάχας, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐσώζοντο ἔτι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου· (διὰ λλ. σύρηται παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. β', 2, 13. Παυσ. Στέφ. Βυζ. dl ἑνὸς λ παρὰ Πολυβ.)

Σελλήεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων μεταξὺ τοῦ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Παχίστας· Ὀμ. Ἰλ. Β, 659. Στράβ. — 2) ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀρίσβης· Ὀμ. Ἰλ. Β, 839. Στράβ.

Σελλοί, οἱ. Φυλή τις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Ὑπηρετοῦντες ὡς ἱερεῖς εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον τοῦ Διὸς καὶ περιπατοῦντες συνήθως μὲ γυμνοὺς καὶ ἁπλύτους πόδας, κοιμώμενοι κατὰ γῆς· κατῴκουν δὲ οὗτοι ἐπὶ τῶν αὐτόθι δρέων ἐντὸς ἑνὸς ἄλσους καὶ ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν οἵτινες πρῶτοι ἐσύστησαν τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον· Ὀμ. Ἰλ. Π, 234. Σοφ. Τραχ. 1169. Κατὰ Στρβ. ὑπῆρχον οἱ Σελλοὶ οὗτοι ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Δωδώνης· ἔτι δὲ Ἕλλοι οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι· Πινδρ.

Σέλλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις· παρ' Ἀριστφ. Σφ. 342. ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ υἱὸς τοῦ Λίσχίνου ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὡς ἀλαζὼν καὶ κομπαστής.

Σεμέλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἐξαίσιον αὐτῆς κάλλος συνεμίξθη μετ' αὐτῆς· οὗτα δὲ εἰσέτι ἔγκυος καὶ μισουμένη διὰ ζηλοτυπίαν ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἐζήτησεν κατὰ παρακίνησιν αὐτῆς ἀπὸ τὸν Δία νὰ ἔλθῃ καὶ πρὸς αὐτὴν μὲ τὴν ἰδίαν ἀθάνατόν του μορφὴν καὶ μεγαλειότητα ὡς ὅτε συνήρχετο καὶ μετὰ τῆς Ἥρας μὴ ὑπομένουσα τὸν κρότον τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν βροντῶν μὲ τὰς ὁποίας ἦλθεν ἐκ νέου πρὸς αὐτὴν ὁ Ζεύς, ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος, Διόνυσον μετὰ ταῦτα κληθέντα, σχίσας ὁ Ζεὺς τὴν κοιλίαν της ἐξέβαλεν ἔτι ἀτελὲς καὶ ἔρραψεν εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ ἕως οὗ ἐμορφώθη τέλειον· τὴν σκιὰν τῆς Σεμέλης λέγεται ὅτι μετέστησεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἢ κατ' ἄλλους ἐφόρθη ὕστερον ἐκ τοῦ ᾅδου εἰς τὸν Ὄλυμπον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διονύσου· Ὀμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολλόδ. γ', 4, 2. Πλουτ. β', 31.

Σεμίραμις, ιδος, ἡ (υ-υυ). Ἀρχαία βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων, περὶ τῆς γεννήσεως τῆς ὁποίας καὶ τῶν λοιπῶν περιστατικῶν τοῦ βίου της πλάττονται διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων· κατὰ Διοδῶρ. Σικ. β', 4. λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς Δερκετοῦς ἐγχωρίου θεᾶς καὶ τινος νέου Κύρου καλουμένου καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἑνὸς ποιμένος Σιμμία καλουμένου, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ ἐξαίσιον κάλλος καὶ τὴν βαθεῖαν φρόνησίν της ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων Μηνᾶς μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε δύω τέκνα. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Βακτρίων πολιορκίαν, ὅπου ἡ Σεμίραμις εἶχε συνοδεύσει τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἰδοῦσα αὐτὴν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας Νῖνος καὶ θαυμάσας τὰ ὑπέροχα αὐτῆς προτερήματα καὶ τὴν ἐν πολέμοις καρτερόψυχίαν της, ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ ἔλαβεν εἰς ἰδίαν γυναῖκα ἀναγορεύσας αὐτὴν βασίλισσαν ὅλης τῆς Ἀσσυρίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Νίνου ἐπιτροπεύουσα πολὺν χρόνον τὸν ἔτι ἀνήλικον αὐτῆς παῖδα καὶ διάδοχον Νινύαν, ἔκτισε πρώτη ὡς λέγεται τὴν περίφημον πόλιν Βαβυλῶνα κοσμήσασα αὐτὴν μὲ τοὺς κρεμαστοὺς ἐκείνους κήπους καὶ κατοικίσασα αὐτὴν μὲ δύο ἑκατομύρια κατοίκων, ἐπιχειρισθεῖσα καὶ διαφόρους μεγάλας ἐκστρατείας ἐναντίον ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας· τελευταῖον παραχωρήσασα τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν αὐτῆς εἰς ἡλικίαν ἤδη 62 χρόνων, λέγεται ὅτι ἐγένετο ἀφανὴς ἐκ τῆς γῆς μετὰ μίαν βασιλείαν 42 χρόνων τὸ 2000 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ δὲ Λιστύριοι ἐτίμηταν αὐτὴν μετὰ θάνατον ὡς ἐγχώριον θεάν· πρῶτον παρὰ Κτησ. Δεῖν. Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 1. πῆραν. ἡ αὐτὴ παρ' Ἡροδτ. γ', 155. καὶ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 100. — 2) Ἑτέρα τις βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος πολὺ νεωτέρα τῆς προτέρας, γυνὴ τοῦ Ναβονασσάρ, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 743 ἕως 733 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ὑψώσασα πολλὰ χώματα περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν. Ἡροδτ. 1, 184.

Σεμιράμιδος τεῖχος, = Μηδίας τεῖχος, ὅπερ ὅρα.

Σεμπρωνία, ἡ, Sempronia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενῶν τῶν Πατρικίων.

Σεμπρώνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σένεκας, ὁ, Λούκιος. Τὸς τοῦ Ἀνναίου Σενέκα ἐκ Κορδύβης πόλεως τῆς Ἱσπανίας, περίφημος φιλόσοφος καὶ τραγικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥώμην διακαπετασθεὶς ὅτι τὴν ἠλικίαν, ἐδιδάχθη αὐτόθι τὴν στοϊκὴν φιλοσοφίαν καὶ πρὸ παντὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ῥητορείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξανμάσθη μεγάλως ὑπὸ τῶν συγχρόνων του Ῥωμαίων ῥητόρων, χρηματίσας παιδαγωγὸς καὶ σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μεχρὶ τέλους κατεδικάσθη καὶ οὗτος εἰς θάνατον, ἀνοίξας ὁ ἴδιος τὰς βλέφας τοῦ σώματός του μ' ἓν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, ἀποθανὼν οὕτως μετὰ πολλῆς ἀταραξίας καὶ ἄνευ ὀδύνων. Διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ἠθικὰ συγγράμματα, ὅτι δὲ καὶ ἐπιστολαὶ 124 καὶ τινες τραγῳδίαι ἐτιμήθησαν τοῦ Ῥωμαίου τούτου φιλοσόφου· Φλβρ. Λατ. Βιβλ. Ι. σελ. 101.

Σένονες, οἱ, Senones. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σηκονάνα ποταμὸν (Soine) ἐν τῇ νῦν Καμπάνῃ. Στέφ. Βυζ. Σένοιες καὶ Σένωνες, οἱ· Στράβ. Σήνωνες. Πολύβ.

Σεντῖνον, τό· Sentinum. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπίτινος εὐφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως· τανῦν Sentina· ὅθεν, Σεντινάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Σερβιλία, ἡ· Servilia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτάτων γενεῶν τῶν Πατρικίων τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων. — 2) Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σερβίλιος, ὁ· Servilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ. καὶ Σερουίλιος. Πολύβ.

Σερβωνίς, ίδος, λίμνη, ἡ. Λίμνη τις κειμένη μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἡκείου· τανῦν Σεβακέρ - Βαρδουίλ. Ἡροδτ. 2, 6. Δίων Περ. 223. Σίρβων καὶ Σιρβωνίς, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σέργιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σέριφος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους μία τῶν Κυκλάδων, κεκαλυμμένη ὑπὸ πολλῶν ἀκοτόμων ὀρέων καὶ ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἀθηναίων· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Περσεὺς πλησίον τοῦ Πολυδέκ-

του ὅτε ἐφέρθη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἓν κιβώτιον ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης· ταῦτα Σίριφος. Πινδ. Πύθ. 12, 20. Ἀπολλόδ. β', 4, 3. — ὅθεν Σερίφιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 8, 46.

Σερμύλη, ἡ, Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, πιθαν. καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων· Ἡροδ. 7, 123. Σερμυλία, ἡ· Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Σερμύλιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. α', 65.

Σερουίλιος, ὁ, ἴδε Σερβίλιος.

Σερούιος, ὁ· Servius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Σέρβειον καὶ Σέρβιον, τό. Ἀκρωτήριον ἢ ὄρος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κείμενον ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης· ταῦτα Καβο-Μακρύ· διὰ τοῦ ει παρὰ Δημ. Χερσ. σελ. 105.

Σέρβιον τεῖχος, τό, Φρούριον ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σερβείου ἐν Θρᾴκῃ. Δημ. Ἀλον. σελ. 85. Αἰσχίν.

Σέσωστρις, ιδος, Ἰων. ιος, ὁ, Περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μοίριδα ἀπὸ τοῦ 1416 ἕως 1357 ἔτους πρὸ Χρ. περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ παράδοξοι καὶ μυθώδεις διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, ὑπό τινων δὲ ἀμφισβαίται καὶ ἡ ἀληθὴς ὕπαρξις αὐτοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμενόφιος βασιλέως τινὸς τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἔτι νέος ὢν ἀπέμφθη μετ' ἄλλων αὐτοῦ ὁμηλίκων κατὰ τῶν Ἀράβων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσωστρις ὑπέταξε μετ' ὀλίγης δυσκολίας κατακτήσας ὅτι καὶ ἓν μέρος τῆς Ἀφρικῆς ἕως τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ συγκροτήσας μίαν μεγάλην δύναμιν τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἐπεχείρισθη νὰ κατακτήσῃ καὶ ἄλλα μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ὑποτάξας τὴν νῆσον Κύπρον, πολλὰς τῶν Κυκλάδων καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης· μετὰ μίαν ἐννεαετῆ ἐκστρατείαν ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Αἴγυπτον φέρων ἐν μέγα πλῆθος αἰχμαλώτων ἐκ διαφόρων μερῶν, ἐβασίλευσε τὸν λοιπὸν ἐν ἡσυχίᾳ ἐγείρων εἰς ὅλας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ναοὺς καὶ διαιρέσας ἅλην τὴν χώραν εἰς 36 νομοὺς δοὺς εἰς ἕκαστον τῶν ὑπηκόων του μίαν μερίδα τῆς πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἀπόλαυσιν· μετὰ 33 χρόνους βασιλείαν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Σέσωστρις ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν τύφλωσιν περὶ τὰ ὄσχατα τοῦ βίου του· ἡ δὲ ἀνάμνησις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ διέμεινεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδ. 2, 104. Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 4.

Σευάλκης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν Αἰσχ. Πέρσ. 968. —

Σεύθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θρόνον παρὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Σιτάλκου, ὅστις συμμαχήσας μετὰ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς βασιλείας Περδίκκα τοῦ δευτέρου ἐξέτεινε τὴν ἐπικράτειάν του ἕως τοῦ ὄρους Αἵμου. Θουκ. β', — 2) Σεύθης ὁ δεύτερος, ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, αὐξήσας τὸ βασίλειον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Ξενοφῶντα ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἀτυχῆ ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32.

Σηκοάνας, α, ὁ. Sequana. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Βριττανικὴν θάλασσαν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ χώρα τῶν Κελτῶν ἀπὸ τῆς τῶν Βελγῶν. ταῦτα Seine Στράβ.

Σηκοανοὶ καὶ Σηκουανοί, οἱ. Seguani. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐχωρίζετο διὰ τοῦ ὄρους Ἰούρα ἀπὸ τῶν τῶν Ἑλβετῶν καὶ διὰ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Γερμανίας καὶ ἐσχημάτιζεν ἐπὶ Αὐγούστου μίαν ἰδίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Στράβ.

Σηλυμβρία καὶ Σηλυβρία, ἡ, Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Προποντίδος μὲ λιμένα· ταῦτα Σηλυβρία διὰ τοῦ μ εὑρηται παρ' Ἡροδ. 6, 33. Δημ. Σηλυβρία. Πλάτ. Ξενοφ. Στράβ. ζ', ἡ ὁποία αὕτη γραφ. φαίνεται κατὰ Στράβ. ὀρθογρ. ἀπὸ τοῦ Σήλυος καὶ βρια, ἤτοι πόλις τοῦ Σήλυος. — Ὅθεν, Σηλυμβριανὸς καὶ Σηλυβριανός, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.

Σημανθηνά, τα, Ὄρη. Ὄρη τῆς Ἀσίας ἐκτεινόμενα ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς τῶν Κίνας. Πτολ. ζ', 3. ὅθεν Σημανθηνοί, οἱ κάτοικοι τῶν Σημανθηνῶν ὀρέων.

Σῆμος, ὁ, = Σᾶμος, Πόνδρ.

Σήνα, ἡ καὶ Σηνογαλλία, Sena, Senogallia. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γάλλων ὅτε οὗτοι διέβησαν τὰς Ἄλπεις καὶ ἐκυρίευσαν τὴν χώραν ταύτην· ταῦτα Sinigaglia Στράβ.

Σήνη, ἡ. = Σήνα. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Σήνωνες, οἱ = Σένωνες. Πολύβ.

Σήπεια, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τῆς Τιρυνθιακῆς χώρας πλησίον τῆς Ναυπλίας. Ἡροδ. 6, 77. —

Σηπία, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Στύμφαλον λίμνην ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Δίπυτου. Παυσ. η', 16.

Σηπιάς, άδος, ἡ. (– υυ) Ἀκρωτήριον καὶ χώρα μικρὰ τῆς Μαγνησίας, σχηματίζουσα τὴν μεσημβριωτάτην ἄκραν ὅλης τῆς Θεσσαλίας, ταῦτα Κάβο τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἡροδ. 7, 183. Ἀπολ. Ῥοδ. Α'. 582. ἔτι ἡ Σηπιὰς χωρὶς, Εὐριπ. — 2) Πολίχνη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐνωθεῖσα ὕστερον μετὰ τῆς Δημητριάδος πόλεως· Στράβ.

Σῆρ, Σῆρος, ὁ, ὅρα Σῆρις.

Σῆρα, τά. Μητρόπολις τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν χώρας τῶν Κινῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον. πιθαν. ἡ νῦν Σιγγάν. Φαυ. Πτολμ.

Σῆρες, οἱ. Ἔθνος μέγα κατοικοῦν περὶ τὰ ἀκρότατα ἀνατολικὰ μέρη τῆς μεγάλης Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνᾳ καὶ συνιστάμενοι ἐκ διαφόρων ἄλλων λαῶν, τῶν ὁποίων ἐπισημότεροι ἀναφέρονται οἱ Ἀνθρωποφάγοι, Ἄννιβοι, Σίζυγες, ἀνατολικώτερον οἱ Γαρηναῖοι, Ναβάναι, δυτικῶς οἱ Οἰχάρδαι, Δάμαι, Πιάσσι, Ἰτσηδόνες πιθαν. οἱ Μογγόλοι καὶ ἄλλοι. Πτολμ. ζ', 17. Πομπ. Μελ. ὁ δὲ Λουκ. Μαυρεβ. 5. λέγει περὶ τῶν Σήρων τούτων ὅτι ἔζων περίπου τριακοσίους χρόνους· περὶ τῆς χώρας αὐτῶν λέγει ὁ αὐτὸς Πτολ. βιβλ. ς. θ. ἡ δὲ Σηρικὴ περιορίζεται ἀπὸ μὲν δύσεως τῇ ἐκτὸς Ἰμάου ὄρους Σκυθίᾳ κατὰ τὴν ἐκτεθειμένην γραμμὴν — ἀπὸ δὲ ἄρκτου, ἀγνώστῳ γῇ... ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἀγνώστῳ γῇ, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῷ τε λοιπῷ μέρει τῆς ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῆς. — Ὅθεν Σηρικός, ή, όν. Τῶν Σήρων ἢ ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων οἷον· καὶ Σηρική, ἡ μετάξη ἥτις μετεφέρετο πρότερον ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων. Ἀνθλ.

Σησάμης, ου, ὁ, καὶ Σησάμας, α, Μυσός τις, παρ Αἰσχ. Περσ. 321.

Σήσαμον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Σήσαμος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μιᾷ τῆς Ἀσίας ἀποικίᾳ τῶν Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 941. ὕστερον δὲ ἡνώθη μὲ τὴν πόλιν Ἄμαστριν τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις εἶχε τὸ ὄνομα Σησαμός. Στράβ. —

Σηστός, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Αἰολέων ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐν τῇ Θρᾳκικῇ χερσονήσῳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀβύδου, μεταξὺ τῶν ὁποίων πόλεων ἔζευξεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν, ὅτε ἤθελε νὰ διαβιβάσῃ τὰ πολυάριθμα αὐτοῦ στρατεύματα ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα· περίφημα ἔτι ὑπῆρξεν ἡ πόλις Σηστὸς διὰ τὸν Ἔρωτα τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 836. Ἡροδ. 7, 33. Θουκ. η', 104. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 5. — Ὅθεν, Σήστιος, ος, ον, κάτοικ. καὶ Σηστιος, ία, ιον. Τῆς Σηστοῦ ἢ εἰς τὴν Σηστὸν ἀνήκων. Ἔτι Σηστιάς, άδος, ἡ. Ἰδιωτρ. θηλκ. τυπ. τοῦ Σήστιος. Ἀνθολγ.

Σητία, ἡ. Sella. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καταστραθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον ταῦτα Sezze — ὅθεν Σητίνος, ίνη, ίνον. Τῆς Σητίας ἢ εἰς τὴν Σητίαν ἀνήκων. Στράβ. —

Σθαινώ, ποιητ. ἀντὶ Σθενώ.

Σθενέβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας ἢ κατάτινος τοῦ Ἀμφιάνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, ἥτις διέβαλε τὸν Βελλεροφόντην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, διότι θὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀτόπους της ὀρέξεις, ὕστερον δὲ μεταμεληθεῖσα διὰ τὴν κακουργίαν της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ἀπολλόδ. β', 2, 1 παρβλ. καὶ γ'. 9, 1. Ἀριστφ. Βατρ. 1043. παρ' Ὁμήρ. καλεῖται αὕτη Ἀντεια· ὅπερ ὅρα.

Σθενελαΐδας, α· ὁ. (ι.) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερόντων βουλευτῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. α. 85. κυρ. πατριω. ἐκ τοῦ

Σθενέλαος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἰθαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὅμ. Ἰλ. Π, 586 — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 2.

Σθενέλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου, κατά τινας γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 8.

Σθένελος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Τὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Εὐάδνης, ἐκστρατεύσας μετὰ ἑτῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον. Ἀπολλόδ. γ' 7, 3. ὕστερον δὲ ἦλθε καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ, Β'. 564, τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Κυλάραβος. Παυσ. β', 22. — 3) Τὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νικίππην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀλκινόην καὶ Μεδούσαν· ὕστερον διώξας τὸν Ἀμφιτρύωνα ἐκ τῆς Τίρυνθος ἐβασίλευσεν εἰς τὰς Μυκήνας. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 116. Ἀπολλόδ. β', 4, 5, 6. — 4) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Μέλαντος, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Τυδεύς. Ἀπολλόδ. α', 8, 5. — 5) Τὸς τοῦ Ἀνδρόγεω, ὅστις συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν νῆσον Θάσον. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. Κατὰ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 911 ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἀκτορος. — 6) Ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Σφηκ. 1304.

Σθένιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἤγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ὅτε διὰ βιηθείας τοῦ Διὸς ἠδυνήθη νὰ ὑψώσῃ τὸν μέγαν λίθον ἐν Τροιζῆνι, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦσαν κεκρυμμένα παρὰ τοῦ πατρός του Αἰγέως τὰ παρόσημα δι' ὧν ἔμελλε νὰ γνωρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Παυσ. β', 32.

Σθηνώ, οῦς, ἡ. ποιητ. Σθενώ. Μία τῶν Γοργόνων. Ἡσ. Θεογ. 276. Ἀπολλόδ.

Σίβυλλα, ἡ. Sibylla καὶ Πληθ. Σίβυλλαι. Ἀρχαί τινες μαντικαὶ γυναῖκες, τῶν ὁποίων οἱ χρησμοὶ ἐλογίζοντο ἱερώτατοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐξαιρετ. παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Κατὰ Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 244. τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐάρρων, παρήγετο ἡ λέξις Σίβυλλα ἀπὸ τοῦ σιός. Δωρκ. ἀντὶ Διός καὶ βουλή, αἱ τοῦ Διός βουλαί, dei consulti, κατὰ Vossa· κατ' ἄλλους δὲ παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἢ Ἀραβικοῦ καὶ κατά τινας ἐκ Περσικῆς τινος λέξεως, παρβλ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 233. πρῶτον δὲ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦτο παρ' Ἡρακλείτῳ, ἐφεξῆς παρ' Ἀριστοφάνει, Πλάτωνι, Ἀριστοτέλει καὶ ἄλλοις. — Συνήθως ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων διάφοροι προφῆτιδες γυναῖκες ὑπὸ τὸ ὄνομα Σίβυλλα, διαφέρουσαι πρὸς ἀλλήλας ἐκ μόνης τῆς ὀνομασίας τοῦ τόπου ἢ τοῦ μέρους ἔνθα ἔθεσαν τὰς προφητείας αὐτῶν. Ὡς ἀρχαιοτάτη πρὸ πάντων ἐνομίζετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ Δελφικὴ Σίβυλλα, θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαμίας, ἥτις ἄλλως καὶ Ἐρωφίλη ἢ Δημοφίλη ἐκαλεῖτο, περὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὅτι ἀνέθρεψαν αὐτὴν αἱ Μοῦσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ὅτι προεδήλωσεν

εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας. Πλουτρ. Πυθικ. κατ' ἄλλους ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαιοτάτη Σίβυλλα ἐκ Λιβύας, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαμίας, τῆς ὁποίας οἱ χρησμοὶ ἦσαν περίφημοι καθ' ὅλην τὴν Ἀτλαν, ἀπ' ὅπου ἡ περὶ αὐτῶν φήμη μετέβη πρωΐμως καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐκ τοῦ Παυσ. βιβλ. ί., 12 εἰκάζεται. Περιφημότεραι δὲ ἀρχαῖαι Σίβυλλαι ὑπῆρχον ἡ Ἐρυθραία καὶ ἡ Κυμαία Σίβυλλα. ὁ Στράβων παραδέχεται δύο Ἐρυθραίας Σιβύλλας ἐξ ὧν ἡ μία καλεῖται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀθηναῖς. Κατὰ Παυσ. ὑπῆρχεν ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Δελφικὴν καὶ Τροϊκὴν Σίβυλλαν, γεννηθεῖσα ὡς λέγεται εἰς τὴν Μάρπησσον πόλιν τῆς Τροιάδος, ἱέρεια τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἐφεξῆς μετέβη εἰς Σάμον, Κλάρον, Κολοφῶνα, εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον καὶ ἡ ὁποία αὕτη λέγεται ὅτι προεμήνυσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ταύτην ὁ Στράβ ιδ'. λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἐρυθρὰς πόλιν τῆς Ἰωνίας ἡ κατ' ἄλλους ἐκλήθη Ἐρυθραία ἀπ' τῆς ἰδίας πατρίδος της Μαρπήσσου, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος εἶχεν ἐρυθροῦν τι χρῶμα. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μάρπησσος. Ἡ δὲ Κυμαία Σίβυλλα ἀνεφέρετο πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν λαῶν ὡς ἐγχώριος αὐτῶν μάντις γεννηθεῖσα εἰς Κύμην πόλιν τῆς Καμπανίας καὶ κατοικοῦσα αὐτόθι εἰς ἕνα ὑπόγειον θάλαμον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπευθύμενοι τὰ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ φυλαττόμενα ἱερὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἠγόρασε πρῶτον ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ταρκουίνιος καὶ τὰ ἀφανισθέντα μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς συμβάσης ἐπὶ Σύλλα πυρκαϊᾶς τοῦ Καπιτωλίου· ἡ αὐτὴ ἐκαλεῖτο ὅτι Ἀμάλθεια, Δημοφίλη καὶ Δηιφόβη, γράψουσα ὡς λέγεται τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς ἐπάνω εἰς φύλλα δένδρων τὰ ὁποῖα πεμπόμενα ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου αὐτῆς ἐφέροντο ἔξω διὰ τοῦ ἀέρος καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ πολλῆς σπουδῆς συνῆγον ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν συμβουλευθῶσι. Πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἐξαιρετ. μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων ἐνηγχολήθησαν εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἱστορικὴν ἀναζήτησιν τῶν Σιβύλλων τούτων καὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν ἐσπαρμένων βιβλίων· ὁ Οὐάρων παρὰ Λακταν. ἀναφέρει δέκα Σιβύλλας, τὴν Βαβυλώνιον ἤτοι καὶ Αἰγυπτιακὴ καὶ Χαλδαία ἡ Σάββα ἐλέγετο, τὴν Λιβυκήν, τὴν Δελφικήν, τὴν Κιμμερικήν, τὴν Ἐρυθραίαν, τὴν Σαμίαν, τὴν Κυμαίαν, τὴν Ἑλλησποντικὴν ἢ ἄλλως Τροϊκὴν καλουμένην, τὴν Φρυγίαν ἤτις ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἄγκυραν καὶ τὴν Τιβουρτινὴν Σιβύλλαν. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ θείας τιμὰς ἔχουσαι ἴδια ἀγάλματα καὶ βωμοὺς εἰς διαφόρους τόπους καὶ πόλεις. Πλιν. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. Ι, σλ. 227.

Σιβύρτιος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Κλεισθένους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 118.

Σίγανα, τά, Πόλις τῆς Ἀραχωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ϛ', 20.

Σιγγάϊοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Σίγγου ἐν Μακεδονίᾳ. Θουκ.

Σίγγος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου· ταυτὸν Πορτον Φεγούσον καλουμένη. Ἡροδ. 7, 122. — ὅθεν ὁ Σιγγιτικὸς κόλπος, κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου παλαίτερον περὶ τὴν Μακεδονίαν, ταυτὸν κόλπος τοῦ ἁγίου Ὄρους. Στράβ.

Σιγεειάς, ἀδος, ἡ. ἄκρα = Σίγειον.

Σίγειον, τό. (ι.) Ἀκρωτήριον τῆς Τροϊκῆς χώρας κείμενον ἀρκτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου ἔχουσα ἐν φρούριον Ἀχίλλειον καλούμενον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ σῆμα τοῦ Ἀχιλλέως· ταυτὸν Ἰενιαχέ, Ἡροδ. 5, 94.

Σίγμαντες, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας ῥέων παραθαλασσίως, ταυτὸν, Pacoho d'Arcachon, κατὰ Rotch.

Σιγνία, ἡ, Signia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν παρ' αὐτὴν αὐξάνοντα ἄριστον οἶνον· ταυτὸν Segni. Στράβ.

Σίγριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου, ταυτὸν Σίγρις. Στράβ.

Σιγύνναι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν κίραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενος ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν παρὰ τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ. Ἡροδ. 5, 9. κατὰ Κασαοβ. οἱ παρὰ Στράβωνι Σίγυνοι καλούμενοι, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σίγυνοι, οἱ (υ – –), πιθαν. = Σιγύνναι. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 320. Ὀρφ. Ἀργ.

Σίδη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος, ἥτις νομίζουσα ἑαυτὴν ὡραιοτέραν τῆς Ἥρας, ἐρρίφθη ζῶσα εἰς τὸν Τάρταρον ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολλόδ. α', 4, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαιπόν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Σίδα. Παυσ. γ', 22.

Σίδα, ἡ (γ). Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως μὲ λιμένα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ Σίδης. Παυσ. γ', 22. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Χαλκεδονίου κόλπου, ἀποικία τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔχουσα ἔθος κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς· ταυτὸν Ἐσκί. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Σιδήτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ὕστερον Πολεμώνιον κληθεῖσα. Στράβ.

Σιδηνή, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς αὐτόθι Φανηρείας χώρας μὲ πόλιν τὴν Σίδην. — 2) Πόλις τῆς Τροϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σιδηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατὰ Πτολ. β', 11. κατοικοῦντες περὶ τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ Σουέβου ἕως Βιάδρου (Ὄδερ) ποταμοῦ, ἐν τῇ νῦν Πομμερανίᾳ χώρᾳ.

Σιδηρώ, οῦς, ἡ. Μητρυιὰ τῆς Τυροῦς καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολλόδ. α', 9, 8.

Σίδικες, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης Μηδίας. Πτολ.

Σιδικηνοί, ὁ, Sidiconi. Μικρός τις Αὐσωνικὸς λαὸς ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ἔχων πόλιν τὸ Τίανον. Στράβ.

Σιδονίηθεν, ἐπίρρ. ἐκ Σιδῶνος, ἀπὸ τὴν πόλιν Σιδῶνα. Ὅμ. Ἰλ. Π, 391.

Σιδόνιος, ία, ιον, ποιητικ. ἀντὶ Σιδώνιος. Τῆς Σιδῶνος ἢ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὤν. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 289. Αἰσχ. Ἱκέτ. 140. — ὅθεν ἡ Σιδονία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Σιδῶνα χώρα ἐν Φοινίκῃ, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Σιδών. Ὅμ. Ὀδ. Ν. 285, καὶ οὐσιαστικ. Σιδόνιος, ὁ κάτοικ. Ὅμ Ὀδ. Δ, 84.

Σιδοῦς, οῦντος, ὁ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κορινθίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. καὶ Θηλυκ. γεν. παρ' Ἀθην.

Σίδυμα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀντὶ Δίδυμα, πόλις τῆς Δυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σιδών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ περίφημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραθαλασσίως μὲ δύο εὐρυχώρους λιμένας, τῆς ὁποίας ἀποικία ὑπῆρχεν ἡ παλαιὰ Τύρος. Τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον ὑπῆρχεν ἐπίσημον ἐκτεινόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο καὶ διάφορα τεχνουργεῖα ἐξαιρέτως ὑφασμάτων καὶ ὑάλων· ταύτην κατέστρεψεν ὁ Ἀρταξέρξης Ὦχος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ἔτι τινὰ ἐρείπια ἀποδεικνύοντα τὸ μέγεθος καὶ προτέραν ὑπεροχὴν αὐτῆς· ταυτὸν χωρίον εὐτελὲς Σειδὰ καλούμενον. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 425. Ἡροδ. 2, 116 Στράβ.

Σιδών, όνος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Σιδῶνος. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 743. καὶ Διον. Περ. 917. (ἡ Σιδών, ῶνος, εὑρηται τὸ ι μακρόν, ἐν δὲ τῇ Σιδών, όνος, ὁ, βραχύ.)

Σιδωνιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Σιδώνιος. Εὐρ. Ἡρ. 1451.

Σιδώνιος, ία, ιον. Τῆς Σιδῶνος ἢ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὤν. τὸ Σιδώνιον ἄστυ = Σιδών. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1225. καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. Ἡροδ. 7, 44. Λουκ. Ἀρρίαν.

Σίδων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ὄσσης, βασιλεὺς τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου ἢ κατ' ἄλλους τῶν Ὀδομάντων, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Μενεδήδος τὴν ὡραίαν Παλλήνην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡλεῖος ὁμοῦ μὲ τὸ πατρικὸν αὐτῆς βασίλειον. Κονν. Τζετζ. εἰς Λυκόφ. 583.

Σιθωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης κειμένη περὶ τὸν Τορωναῖον κόλπον, τῆς ὁποίας ἓν μέρος ἀνήκεν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡροδ. 7, 122.

Σικανία, ἡ, προσυπακουομ. χώρα. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν Σικανῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς κατοίκων. Κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο οὕτως ἰδίας χώρα τις ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν πόλιν Ἀκράγαντα Ὅμ. Ὀδ. Ω, 307. Ἡροδ. 170. Θουκ. ϛ', 9

Σικάνιος, ία, ιον (ᾱ). Τῆς Σικανίας ἢ ἐκ τῆς Σικανίας ὤν = Σικίλιος. Ὅμ.

Σικανοί, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας, κατὰ Θουκ. ϛ', 2. μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἱσπανίᾳ διωχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λιγύων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ νῆσος αὕτη ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν Σικανία, πιθανῶς κατῴκουν οὔτοι πρότερον περὶ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Γαλλίας, ὅπου συνεμίχθησαν μετὰ τῶν Λιγύων. Mannert. Γεωγρ. Ι, σελ. 413. (παρὰ Καλλιμ. Ἄρτ. 57. εὕρηται Σ_κανοί, ἐν δὲ ταῖς παραγωγ. λέξ. διὰ τοῦ ι.)

Σικανός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικανίας. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἱσπανίᾳ περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Σικανοί. Θουκ. ϛ', 2. — 3) Στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων. Θουκ. ϛ', 73.

Σικελία, ἡ, Sicilia. Νῆσος μεγάλη καὶ ἐκλεκτὴ τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἔχοντος κατὰ Στράβ ς' ἑξ στάδιον πλάτος, κατὰ δὲ Πλιν. 3, 14. χιλίων Ῥωμαϊκῶν βημάτων, ὅλης δὲ τῆς νήσου ταύτης ὁ περίπλους ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. ἐξ Ἐφόρου, πέντε ἡμερονυκτίων, ἥτις ἐκαλεῖτο ἄρχα ὅθεν Τριακρία, Θρινακίη καὶ Σικανίη, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ παλαιῶν κατοίκων Σικανῶν. Ὅμ Ὀδ Ω, 307. Σικελία δὲ εὕρηται πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. ι, 20. Θουκ. ϛ', 2. Κατά τινα ἀρχαῖαν παράδοσιν συνεῖχετο ἡ νῆσος αὕτη μετὰ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίσθη διά τινος σφοδροῦ σεισμοῦ. Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. ϛ'. Πομπ. Μελ. 2, 7, 14. Ἡ ἄκρα αὐτῆς εὐφορία καὶ ὁ πλοῦτος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων καθίστων τὸ πάλαι τὴν Σικελίαν περίφημον μεταξὺ τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ὅθ' ὁ καὶ ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς προσφιλεστάτη καὶ τερπνὴ διατριβὴ τῆς θεᾶς Δήμητρος. Ὡς ἀρχαιότατοι δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἀναφέρονται οἱ Κύκλωπες καὶ οἱ Λαιστρυγόνες, παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. ἐφεξῆς οἱ Σικανοί, ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἰβηρίας καὶ ζοῦντες κατ' ἀρχὰς βίον ἄγριον καὶ ἐσπαρμένοι κατ' ὅλην τὴν νῆσον, οἱ Σικελοὶ μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ 1200 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ ὠνομάσθη ἐκ τότε ὅλη ἡ νῆσος αὕτη Σικελία. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοὶ ἐκ τῶν Τρώων συστήσαντες ἰδίας ἀποικίας καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ, οἵτινες συνήθως ἐκαλοῦντο μετὰ ταῦτα Ἐλυμαῖοι ἀπὸ τοῦ Ἐλύμου υἱοῦ τοῦ Ἀγχίσου. Χάριν ἐμπορείας ἐσύστησαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων καὶ οἱ Φοίνικες ἰδίας ἀποικίας εἰς διάφορα παράλια μέρη τῆς νήσου τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα ἐβιάσθησαν νὰ παραχωρήσωσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅτε οὗτοι ἐλθόντες ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἔκτισαν ἐπ' αὐτῆς πόλεις ἐπισήμους, συντελέσαντες τὰ πλείστα εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ αὔξησιν τοῦ πλούτου ὅλης τῆς νήσου. Ἐπὶ δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ὑπῆρχεν ἡ Σικελία ταμεῖον τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ϛ', 2. αἱ ἐπισημότεραι τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων ἦσαν αἱ Συρακοῦσαι ἡ Μεσσήνη, ἡ Γέλα, ὁ Ἀκράγας, ἡ Ἄβλα, ἡ Καμαρίνα, καὶ ἄλλαι Πολύβ. α', 42. Πτολ. γ', 3. Στέφ. Βυζ. (ἐν ἑξαμέτροις στιχ. εὕρηται ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ὡς καὶ ἐκ ταῖς παραγώγοις λέξεσι Σικελικός, Σικελιώτης κ. τ. λ.)

Σικελίδης, ου, ὁ (–υυ–). Ὄν. εὐρ. ποιητοῦ τινος ἐκ Σάμου - Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 1.

Σικελικός, ή, όν. Τῆς Σικελίας ἢ παρὰ τῇ Σικελίᾳ ὤν, τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἡ

περί τὴν νῆσον Σικελίαν θάλασσα, λαμβανομένη πότε μὲν ἀντὶ τοῦ Ἰονίου κολάπους, Θουκ. δ', 53. πότε δὲ ἰδίως ἀντὶ τοῦ Αὐσόνιον ὁ Σικελικὸς πορθμός. τὰ μεταξὺ Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενὰν τῆς θαλάσσης, ἄλλοι ὁ πορθμὸς τῆς Μεσσήνης λεγόμενος· αἱ Σικελικαὶ Τράπεζαι, Siculae dapes, παρὰ Πλατ. Πολιτ. σελ. 404 ἔτι καὶ ἡ Συρακουσία τράπεζα, σημαίνουσα μίαν πολυτελῆ καὶ μὲ ποικίλα βρώματα τράπεζαν· ἐν παροιμίᾳ ἐξαρτ. ἀναφέροντο αἱ Σικελικαὶ τράπεζαι ἀφ' ὅτου ὁ Πλάτων καὶ Ἀριστίππος ἀπήλαυσαν τὰς ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ Τυράννου πλουσίας καὶ βασιλικὰς τραπέζας, καρβλ. Λουκ. Διαλ. νεκ. 3'. ὅθεν ἡ Σικελικὴ ὀψοποιία, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 518.

Σικελιώτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικελίας, ἰδίως ἐλέγετο οὗτος ὁ ἐντῇ νήσῳ Σικελίᾳ ζῶν Ἕλλην, ἄλλως δὲ Σικελὸς ἐκαλεῖτο ὁ αὐτόχθων τῆς Σικελίας ἢ ὁ ἐξ ἀρχαίων χρόνων κάτοικος αὐτῆς Θουκ. γ', 90. παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Τ, 383

Σικελός, ή, όν. Τῆς Σικελίας ἢ ἐκ τῆς Σικελίας ὤν, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ω, 211. ἢ νᾶσος Σικελά, Θεοκρ. Εἰδ. α', 124. καὶ Οὐσιαστικ. οἱ Σικελοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας ὄντες ἐξ Ἰταλίας τὸ ἀνέκαθεν, ἀπ' ἅπου διαχθέντες ὑπὸ τῶν Πελασγῶν μετέβησαν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης καὶ κατῴκησαν πρῶτον περὶ τὴν πόλιν Κάτανα. Ὅμ. Ὀδ. Τ, 353. Θουκ. 6', 2.

Σίκινος, εἶδος, ἡ (ι). Εἶδος χοροῦ Σατύρων, φύσηδες ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασι τῶν ἀρχαίων, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐφευρετοῦ Σικίνου, καὶ Σικινισταί, οἱ ἐπὶ τοῦ θεάτρου συνιστῶντες τὸν σατυρικὸν χορὸν ὑποκρινόμενοι τὰς διαφόρους στροφὰς καὶ κινήματα τῶν Σατύρων. Εὐρ. Κυκλ. 37. Λουκ. Ὄρχ. 22.

Σίκιννος, ὁ. Δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔκαμψε πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην. Ἡροδ. 8, 75.

Σίκυνος, ὁ. Τέκνον τοῦ Θόαντος τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης ἐπὶ τῆς νήσου Οἰνώνης πρότερον καλουμένης καὶ ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Σίκυνος Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 625. — 2) ἡ Σίκυος. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρότερον Οἰνόη καλουμένη, ταυτὸν Σίκινος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 624. Στράβ. Πτολ. ἡ Σίκινος, παρὰ Στάφ. Βυζ. — ὅθεν, Σικινίτης, ου, ὁ κάτοικος. Σόλ. λείψ.

Σίκκα, ἡ. Sicca Veneria. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πολυβ.

Σικυών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ. Μητρόπολις τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πρότερον Αἰγιαλοὶ καὶ Μηκώνη καλουμένη, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης κειμένη ἐπὶ μιᾶς ταρπείας καὶ ἐφόρου θέσεως, ἔχουσα τὸ πάλαι ἓνα λιμένα, μίαν ἀκρόπολιν καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξε διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον, διὰ τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν κατοίκων της καὶ ἐξαιρετα διὰ τὴν ἐν αὐτῇ παρβόητον σχολὴν τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς τέχνης· ἡ λαμπρότης αὐτῆς ἐπαίζετο ἔτι ὄως τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. — πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β', 572. Θηλκ. παρὰ Πινδ. καὶ Στράβ. Ἀρσενκ. παρὰ Ξένοφ. Ἑλλ. δ', 2, 14. Δημ. Πολυβ. — ὅθεν, Σικυώνιος, ία, ιον. Τῆς Σικυωνίας ἢ ἐκ τῆς Σικυῶνος ὤν, τὰ Σικυώνια ὑποδήματα, περίφημα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῶν. Λουκ. καὶ οὐσιαστικ. Σικυώνιος, ὁ κάτοικος τῆς Σικυῶνος. Ἡρόδ. — Σικυωνόθεν, ἐπίρρ. ἐκ Σικυῶνος.

Σικυών, ῶνος, ὁ. Τίος τοῦ Μαραθῶνος ἢ τοῦ Μετίονος, κατά τινας δὲ τοῦ Ἐρεχθέως ἢ Πέλοπος, σύμμαχος τοῦ Δαμάσυστος ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἀκραιφνίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ πόλις Σικυὼν ἐν Πελοποννήσῳ πρότερον Αἰγιαλοὶ καλουμένη. Παυσ. Κορ. β.

Σικυωνία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀχαΐαν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Σύθα ποταμοῦ, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ ἀνατολικῶς μὲν τὴν Κορινθίαν, κατοικηθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες ἐσχημάτισαν ἐν αὐτῇ ἴδιον βασίλειον· ὕστερον δὲ ἔλθοντες εἰς αὐτὴν ὁ Ἴων υἱὸς τοῦ Ξούθου μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος ἀπεστεστάθη ἐνταῦθα μετὰ τῶν Ἰώνων, ἀπὸ οὗ καὶ οὗτοι ἐδιώχθησαν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς Ἡρακλείδας, ὅ·ε ὁ υἱὸς τοῦ Τημένου Φάλκης κυριεύσας διὰ νυκτὸς τὴν πόλιν Σικυῶνα ἔμεινεν ἐνταῦθα ἑνώσας τὴν ἐπιστρατείαν ταύτην μὲ τὸ βασίλειον τῆς Ἀργολίδος. Εἰς τοὺς ὕστερον χρόνους κατεστάθη καὶ ἡ Σικυωνία ἐλευθέρα ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. Στράβ. η', Παυσ. β', 7. η', 1. Σκυλ.

Σελαγίων, ωνος, ὁ (ι). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτρ.

Σελανός, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Σιληνός. Μάντις τις Ἀμβρακιώτης ἐκ τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τὸν βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 7, 18. — 2) Ἡλείός τις ἐκ τῆς πόλεως Μαιστοῦ. Ξενοφ. — 3) Ἱστοριογράφος Ἕλλην, παρὰ Στράβ.

Σίλαρις, ιδος, ὁ. Silarus. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Καμπανίας, ταυτὸν Silaro. Στράβ. η' Σίλαρος. Διον. Περ. 361.

Σιλβανός, ὁ. Silvanus. Ἀρχαία τις θεότης τῶν ἀγρίων λαῶν τῆς Ἰταλίας, λατρευομένη, ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν ποιμένων οἳ ἔφορος τῶν ποιμνίων, ἀγρῶν καὶ δένδρων, κατὰ Πλουτρ. ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Αἰγιπάνα καλούμενον.

Σιλβία, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Σιληνός, ὁ = Σειληνός, ὅπερ ὅρα.

Σίλυρες, οἱ. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς παλαιᾶς Βριτανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ χώρᾳ τοῦ Οὐάλες καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἴσκαν. Πτολ. β', 3.

Σιμαίθα, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς ἐκ Μεγάρων. Ἀριστοφ. Ἀχ. 524. — 2) Σικελιώτις τις γυνή, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 101.

Σίμαιθος, ὁ, ὅρα Σύμαιθος.

Σιμίχη, ἡ (-υυ). Δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀρχελάου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. — 2) Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. ἑταιρ. Διαλ. δ'. ἔνθα καὶ Σιμμίχη κεῖται· ἄρα Σίμιχος.

Σιμιχίδας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Σιμιχίδης (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Σιμίχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα παρίσταται ὁ ποιητὴς Θεόκριτος ἐν Εἰδ. ζ', 21. Σουΐδ.

Σίμιχος, ὁ (-υυ). Ὄνομ. κύρ. Ὑποκριτ. τοῦ Σίμου.

Σιμμίας, ου, ὁ. Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου Φιλολάου καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Σωκράτους, συγγράψας 23 Φιλοσοφικοὺς διαλόγους ἀναφερομένους παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. Πλάτ. καὶ Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — 2) Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπιάδ. ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ ὁποίου παρεδέχθη πολλὰ ὁ Μελέαγρος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ αὐτοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 808.

Σιμόεις, εντος, ὁ, συνηρμ. Σιμοῦς, οὗντος. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Τροϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Σκάμανδρον ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, αἱ ἐτήσιοι αὐτοῦ κατακλύσεις ἐπροξένουν μεγάλην ζημίαν εἰς τὴν πέριξ χώραν· ταῦτα δὲ καλεῖται Μενδές. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 476. Σιμοῦς, οὗντος, παρ' Ἡσ. Θεογ. 342. — 2) Ὡς Ποτάμιος Θεὸς ἐπλάττετο ὁ Σιμόεις τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρῶα. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. — ὅθεν, Σιμοείσιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Σιμόεντος ἢ εἰς τὸν Σιμόεντα ἀνήκων.

Σιμοείσιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 474.

Σιμοέντιος, ία, ιον, καὶ Σιμούντιος, παρ' Εὐρ. Τοῦ Σιμόεντος ἢ ἐκ τοῦ Σιμόεντος ὤν. Εὐρ. Ὀρ. 807. καὶ Σιμοέντιος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρ. Ἡλ. 250.

Σιμουντίς, ίδος, ἡ, συνηρμ. Σιμουντίς, Ἰδαίτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σιμοέντιος. Εὐρ. Ἀνδρ. 1160.

Σῖμος, ὁ. Σικελιώτης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἱμέραν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 6', 5. — 2) Ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας. Δημ. Στεφ. σελ. 241. — 3) Ναύκληρός τις ἐκ Σικελίας, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 52. (Σῖμος, οὐχὶ Σίμος ἀπὸ τοῦ ἐπιθετ. σιμός, ὅρα ἐν Λεξικ.)

Σιμούντιος, ὁ, Σιμοῦς, ὅρα. Σιμοέντιος καὶ Σιμόεις.

Σιμπλίκιος, ὁ. Φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου ἐκ Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ζήσας χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Ἀθήνας· συνέγραψε δὲ ὑπομνήματα εἴς τινα βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους κατὰ μεγάλης πολυμαθείας καὶ ἱστορικῆς ἀκριβείας, καὶ ἕτερον ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐπικτήτου. Βοῦλε Ἱστορ. τῆς Φιλ. IV, σελ. 459.

Σιμύλος, ὁ (-υυ). Ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις ὄλβιον λόγου ἄξιος. Δημ. — 2) Ὄνομ. κόλακός τινος, παρὰ Λουκ. Διαλ. Θε, 3', καὶ Τοξ. 19. (αἱ γραφ. Σεμύλος καὶ Σίμυλος εἰσὶν ἡμαρτημ.)

Σίμων, ωνος, ὁ. Σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀπιστίαν καὶ ἐπιορκίαν. Ἀριστοφ. Νεφ. 348. — 2) Συγγραφεύς τις Ἀθηναῖος, γράψας πραγματείαν περὶ Ἱππικῆς τέχνης. Ξενοφ. — 3) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πρότερον βυρσοδέψης τὴν τέχνην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται 33 Σωκρατικοὶ διάλογοι παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. — 4) Ὄνομα πλουσίου τινὸς σκυτοτόμου, παρὰ Λουκ.

Σιμωνίδης, ου, ὁ (υ-υ-). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους, γεννηθεὶς κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 55 Ὀλυμ. καὶ ζήσας 90 περίπου ἔτη, διατρίψας ἱκανὸν καιρὸν πλησίον τοῦ τυράννου Ἱππάρχου ἐν Ἀθήναις καὶ τοῦ Ἱέρωνος ἐν Συρακούσαις, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐτιμᾶτο μεγάλως. Εἰς διαφόρους ἀγῶνας μουσικῆς καὶ ποιήσεως ἔλαβεν· ὁ Σιμωνίδης τὰ ἀριστεῖα τῆς νίκης διὰ τῆς ὑπεροχου τέχνης καὶ τῆς ἡδύτητος τῶν μελῶν του, νικήσας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν τραγικὸν Αἰσχύλον εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον· εἰς τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τεσσάρων στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ μία πραγματεία περὶ μνήμης· ἐφημίζετο δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰς ἄκρον φιλοχρήματος, πρῶτος ὡς λέγεται γράψας ποιήματα ἐπὶ μισθῷ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πάθους κινούμενος ἦλθε τελευταῖον εἰς τὰς Συρακούσας, προσληθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτόθι τυράννου Ἱέρωνος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν καὶ ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἀπαντώμενα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις τόμ. I, σελ. 120 – 147. — Θεογν. 461. Ἡροδ. 5, 102. Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 146. — 2) Ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ μιᾶς τῶν Σποράδων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου. Ἀριστοφ. Νεφ. 1358. — 3) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. (Σιμωνίδης, κυρ. πατρωνυμ. Ὄνομ. τοῦ Σίμων, πιθαν ἐνομ. ἐπισήμων ἀνδρῶν, οἷς ὁ παρὰ Λουκιαν. πλούσιος σκυτοτόμος καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα Σιμωνίδης ἀντὶ Σιμων. Λουκ.)

Σίναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Κίνᾳ, τῶν ὁποίων τὴν χώραν θέτει ὁ Πτολεμαῖος δυτικῶς τῆς Ἰνδίας πέραν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς τῆς Σηρικῆς. Mannert. Γεωγρ. V, 1, σελ. 271.

Σίναρος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἄλλως Σάρος λεγόμενος. Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ.

Σίνθα, τά. Πόλις τῆς Πεισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Πταλμ.

Σινδική, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Χώρα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη περὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἀπέναντι τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου,

μετὰ ταῦτα ὑποτελὴς εἰς τοὺς ἐν Βοσπόρῳ βασιλεῖς. Ἡροδ. 4, 85. Στράβ.

Σινδικός, ή, όν. Τῶν Σινδῶν ἢ εἰς τοὺς Σινδοὺς ἀνήκων. ὁ Σινδικὸς λιμήν. Λιμὴν τις ἢ κόλπος τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ διατολικῶς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· ταυτὸν Σουνδεῖη, Στράβ.

Σινδιανοί, οἱ, = Σινδοί. Λουκ.

Σινδοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Σινδικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ. Ἡροδ. 4, 28. — 2) Σίνδοι, οἱ, Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν πλησίον τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 332. πιθαν. οἱ παρὰ Πτολμ. Σουδηνοὶ καλούμενοι.

Σινδόμανα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, πιθαν. ἡ νῦν Σκινδύ. Ἀρρίαν. Ἀναβ δ', 16.

Σίνδος, ἡ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 123. Σίνδος, ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ.

Σίνις, ιδος, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Πολυπήμονος καὶ τῆς Συλέας, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, ἐπικαλούμενος Πιτυοκάμπτης, διατρίβων περὶ τὸν Κορινθιακὸν Ἰσθμὸν καὶ καταβασανίζων ἀνιλεῶς τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ὅστις κάμπτων τοὺς κλώνους δύο ὑψηλῶν δένδρων καὶ δένων ἀπ' αὐτῶν τὰ μέλη τῶν ἁλισκομένων ξυμπάντων του, ἀπέλυεν αὐτοὺς πάλιν μετὰ πολλῆς βίας, ὥστε οὕτω κατασπαράττοντο ἀδυνηρῶς οἱ ἅλλοι οὗτοι· ὁ Θησεὺς διαβαίνων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐφόνευσε τὸν κακοῦργον τοῦτον. Ἀπολδρ. γ', 16, 2. Παυσ. α', 37. ἔτι καὶ Σίνις, ἀπαντῶμ. ἀλλ' ἡ γραφ. Σίνις ἐστὶν ὀρθότερ. ἀπὸ τοῦ σίνομαι. Εὐρπ. Ἱππ. 974.

Σινόεσσα καὶ **Σινούεσσα**, ἡ, Sinuessa. Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατεστάθη καὶ αὐτὴ ἀποικία αὐτῶν, ταυτὸν ἐρείπια πλησίον τοῦ Rocca di Mandrogone. Στράβ. Σινούεσσα. Πολύβ. — ὅθεν, **Σινουεσσανοί**, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Σινόη, ἡ. Νύμφη τις ἡ ὁποία λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Πᾶνα. Παυσ. η', 30.

Σινόεις, εντος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Πανὸς, κληθέν τοιοῦτος ἀπὸ τῆς Τροφοῦ αὐτοῦ Σινόης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἐν ἄγαλμα πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 30.

Σιντηΐς, ίδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Λήμνου ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κατοίκων Σιντίων. Ἀπολ. Ῥοδ.

Σιντία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιντικῆς χώρας. Στεφ. Βυζ. καὶ Σίντιοι, οἱ κάτοικ.

Σίντιες, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Λήμνου διάγοντες βίον λῃστρικόν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 594. καὶ Σιντοί, παρὰ Στράβ.

Σίντοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κέρκινναν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θράκης. Θουκ. β', 98. Σίντοι οἱ. Στραβ. ἔθνος Θρακικὸν καταγόμενον ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ὕστερον Σαῖοι καὶ Σάπαι καλούμενον.

Σιπώπη, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μεταξὺ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ πατρὶς τοῦ Κυνικοῦ Διογένους· ταυτὸν Σινώπη, Σινοῦβ. Ἡροδ. Διον. Περ. 775. — ὅθεν, Σινωπεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ φιλόσοφος Διογένης, Λουκ. ἔτι Σινωπίτης, ου, ὁ. Τῆς Σινώπης ἢ ἐκ τῆς Σινώπης ὤν, Διον. Περ. 255. — Σινωπικός, ή, όν. Τῆς Σινώπης ἢ εἰς τὴν πόλιν Σινώπην ἀνήκων, Στράβ.

Σινώπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεταπίας, μετὰ τῆς ἀδελφῆς ὑπὸ Ἀπόλλων ἐγένησε τὸν Σύρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 946. κατὰ τινας δὲ ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Λίγίνης. — 2) Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Δημ.

Σεσύφ, ἡ. Πόλις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου· ταυτὸν Σαφί. Ἡροδ. 2, 172.

Σιπεῦς, οῦντος, ὁ, Sipontum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀποικία Ῥωμαϊκή· ταυτ, Maria di Siponto. Στράβ.

Σιπυλήνη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ῥέας ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Σιπύλου. Στράβ.

Σίπυλος, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἐνθα πρότερον ἔκειτο ἡ πόλις Ταντάλεις καθέδρα τοῦ Ταντάλου, κατασταφεῖσα ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ. Πινδ. Ὀλ. Ι, 38. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 941. Στράβ. σελ. 571. — 2) ὁ **Σίπυλος**. Ὄρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Τμώλου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας περὶ τὸν Ἕρμον ποταμόν· ταυτ. Μίμας. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 615. ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἡ Νιόβη μετεμορφώθη εἰς λίθον. παρβλ. Σοφκλ. Ἀντ. 835, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Σίπυλος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Σίρβων, ίδος Σερβωνίς.

Σῖρις, ὁ, Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων ὁ Νεῖλος ποταμός. Διον. Περ. 233.

Σίρις, ιος, ὁ, καὶ Σῖρις, Λυκόφρ. 855. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ταράντιον κόλπον, ταυτ. Sinno. Στράβ. — 2) ἡ **Σίρις**. Πόλις τῆς Λευκανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ καὶ χρησιμεύουσα ὡς λιμὴν τῆς Ἡρακλείας ἀφ' ὅτου οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετῳκίσθησαν ἐνταῦθα, ὅτε καὶ Πολίειον καλουμένη· ταυτ. Torre di Senna Ἡροδ. 8, 62. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θρᾴκῃ, ταυτ. Σέραι. Ἡροδ. 8, 115.

Σιρίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σίρεος πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡροδ. 6, 23. καὶ Σιριτής, Στράβ. ὅπερ ὄρα.

Σίρμιον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παιονίας χώρας ἐπὶ τοῦ Σαύου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Κελτικῶν λαῶν καὶ ὕστερον κοσμηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· ταυτ. Σερμ. Στράβ. Ἡρωδ. γ, 2. ὅθεν, Σιρμιεῖς, οἱ κάτοικ.

Σιροπαίονες, οἱ. Λαὸς τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θρᾴκῃ, τοῦ ὁποίου μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Σῖρις. Ἡροδ. 5, 15.

Σίρωμος, ὁ. Τὸς τοῦ Εὐέλθωνος βασιλεὺς τῆς Κύπρου. Ἡροδ. 5, 104.

Σισάμνης, ου, ὁ. Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ὀτάνου, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Καμβύσης ἐπρόσταξε νὰ ἐνδάρωσι ζῶντα, διότι ἔκρινε παρανόμως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ κρεμάσας ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ θρόνου ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν υἱόν αὐτοῦ Ὀτάνην δικαστήν. Ἡροδτ. 5, 25.

Σισαμάκης, αυ, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ἡροδτ 5, 25.

Σισαπών, ή. Κώμη τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας παρὰ τὴ ὁποία οἱ Ῥωμαῖοι ἐξώρυττον ἄφθονον χρυσὸν ἐκ τῶν πλησιοχώρων ὀρέων, ταυτ Almaden. Στράβ. γ'.

Σισίννης, ου, ὁ. Σκύθης τὸ γένος, φίλος τοῦ Τοξάρεος. Λουκ. Τόξ.

Σισκία, ἡ, Sisoia. Μία τῶν Ἐπισήμων πόλεων τῆς παλαιᾶς Παννονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαύου ποταμοῦ· ταυτ Σισσέκη. Στράβ. Διον. Κασσ. 49. 37.

Σισυφίδης, ου, ὁ (-υυ-). Ἀπόγονος τοῦ Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς. Σοφκλ. Ἀγ. 190.

Σίσυφος, ὁ (-υυ). Τὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Κόρινθον καὶ βασιλεύσας αὐτόθι, διαβάντος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν ἄκραν αὐτοῦ πλεονεξίαν. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 153. Ἀπολδρ. α', 9. 3. ἔλθων εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σαλμωνέως καὶ θέλων νὰ ἐκδικηθῇ ἔβλαψε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Τυρώ· ἐκ δὲ τῆς γυναικός αὐτοῦ Μερόπης μετὰ τῶν Πληϊάδων Νυμφῶν ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον, Ὀρνυτίωνα, Θέρσανδρον καὶ Ἅλμον. Παυσ. β', 4. Προδοὺς δὲ εἰς τὸν Ἀτωπὸν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός αὐτοῦ Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Διὸς κατεδικάσθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ταρτάρῳ νὰ κυλίῃ ἕνα μέγα λίθον ἀκαταπαύστως ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 593. Ἀπολδρ. αὐτόθ. παρὰ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις λέγεται ὅτι βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Αὐτολύκου Ἀντίκλειαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσέως. Σοφ. Φιλ. 417. Εὐρ. Κυκλ. 104. Ἀπολδρ. παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. αὐτόθ. πολλάκις εὑρηται τὸ ὄνομα Σίσυφος λαμβανόμενον ἐπὶ δόλιου καὶ πανούργου ἀνθρώπου. Ἀριστφ. Ἀχ. 391. (τὸ ι εὕρηται φύσει μακρόν· παρὰ δὲ Θεογν. 521. 831. εὕρηται καὶ βραχύ.) — ὅθεν, **Σισύφειος**, εία, ειον. Τοῦ Σισύφου ἢ ἐκ τοῦ Σισύφου ὤν, τὸ Σισύφειον σπέρμα, ὁ Ὀδυσσεύς. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 514. — οἱ Σισύφειοι, ἀπόγονοι τοῦ Σισύφου, ὁ Ἥρων καὶ ἡ γενεὰ αὐτοῦ. Εὐρ. Μηδ. 409. — 2) Σισύφειος, ία, ειον. Τοῦ Σισύφου ἢ εἰς τὸν Σίσυφον ἀνήκων, ἡ Σισυφία γαῖα = ἡ Κόρινθος. Ἀισ. — 3) **Σισυφίς**, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλκ. τύπ. τοῦ Σισύφιος, ἡ Σισυφὶς ἀστὴ = Κόρινθος, Θεοκριτ. Εἰδ. κβ', 158.

Σιτάκη, καὶ **Σιττάκη**, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἀπέχουσα 15 στάδια τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· ταυτ παλαιὸν Βαγδάτ. — 2) — καὶ Σίττα. Μητρόπολις τῆς Σιττακηνῆς χώρας ἐν Ἀσσυρίᾳ. — ὅθεν, **Σιττακηνός**, ή, όν, ἐκ τῆς Σίττης ὤν· καὶ, Σιττακηνή, ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη χώρα τῆς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ εἰς ἄκρον εὔφορος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σίτταν. Στράβ.

Σίτακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Νεαρχ. α', 32.

Σιτάλκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 4, 80. — 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐχορήγησαν τὸ δικαίωμα τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου. Θουκ. β', 29. Ἀριστοτ. Ἀχ. 136.

Σιτακινός, ὁ = Σιττακηνός, Ἀρρίαν.

Σιττακάτις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας παρ' Ἀρρίαν. πιθαν. ὁ τῶν Σινδ.

Σιτώ, οῦς, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Συρακουσίοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Σιφαιός, έως, ὁ. Κάτοικος τῶν Σιφῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Σίφαι, αἱ, Δωρικ. Τίφαι (ῑ). Πόλις μὲ λιμένα τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπιῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, πατρὶς τοῦ Τίφυος, κατὰ Manneert. ἡ αὐτὴ καὶ Θίσβη λεγομένη Θουκ. δ', 76.

Σίφνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Μεσόπη καλουμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη, ἀποκτώμενα ἐκ τῶν ἀφθόνων μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης· ταυτ Σίφνος. Ἡροδτ. 3, 57. — ὅθεν, Σίφνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Σίφνου.

Σκαία, ἡ, Ἰων. Σκαίη. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Σκαιαὶ πύλαι, αἱ. Μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Τροίας κειμένη πρὸς ἑσπέραν. Ὁμ. Ἰλ.

Σκαιόλας, α, ὁ, Scaevola, Mucius. Ὀνομ. κυρ. Ῥωμαίου τινός· παρὰ Πλουτρ.

Σκαῖος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱππολόκωντος, ὅστις διώξας τὸν Ἰκαρίονα καὶ Τυνδάρεων ἐκ τῆς Σπάρτης ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους Ἡροδτ. 5, 60. Ἀπολδρ. γ', 10, 5. ὁ Σκαῖος οὗτος ἀνέθηκεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἰσμηνίου Διὸς ἐν τρίποδα μὲ μίαν ἐπιγραφὴν ἐκ Καδμείων γραμμάτων. Ἡροδτ. παρβλ. Heyne Ἀπολδρ σελ. 456.

Σκαλαβιτικός, ή, Scalabis. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Λυσιτανίας πέραν τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ἥτις κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὠνομάσθη Praesidium Julium, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Santarem. Πτολμ. β', 5. Πλιν.

Σκαμάνδριος, ία, ειον. Τοῦ Σκαμάνδρου ἢ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ κείμενος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 455, καὶ Σκαμάνδριος, ὁ, ἡ, ον, Σοφ. Αἰ. 419. Τὸ Σκαμανδρίον πεδίον, ἡ μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ πεδιάς ἐπί

τοῦ ὁποίου ἐσυγχροτοῦντο αἱ μάχαι τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. αὐτόθ.

Σκαμάνδριος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἕκτορος, κληθεὶς οὕτως ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἄλλως Ἀστυάναξ λεγόμενος. Ὅμ. Ἰλ. Ζ. 402. Κατὰ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 392. ἐκλήθη οὕτως ὑπὸ τῶν Τρωάδων γυναικῶν. — 2) Τὸς τοῦ Στροφίου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ε', 49.

Σκάμανδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, περίφημος ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὁμήρου, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν θεοὶ θκάλουν Ξάνθον, οἱ δὲ θνητοὶ Σκάμανδρον καὶ ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Σιμόεντα ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· μεταξὺ τῶν δύω τούτων ποταμῶν ὑπῆρχετο πεδίον τῆς μάχης τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων. Σκαμάνδριον πεδίον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καλούμενον. κατὰ Στράβ. ἐχύνετο ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Θάλασσαν, πλησίον δὲ τοῦ τέου Ἰλίου ἐνόνετο μὲ αὐτὸν ὁ Σιμόεις. ὁ δὲ Πτολμ. δίδει εἰς ἕκαστον τῶν ποταμῶν τούτων ἰδίας ἐκβολάς. ταυτὸν Παλαιοκαμανδρία ἡ Μενδερέ-σου. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 70. Ὡς ποτάμιος θεὸς ἀναφέρεται ὁ Σκάμανδρος τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 345. Γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Ἰδαίαν τὸν Τεῦκρον, τὴν Βαλιρρόην καὶ τὴν Στρυμώ. Ἀπολλ. γ', 12, 1. (υ—ν, παρ' Ὁμήρῳ, οὐχ εὑρηται ἡ πρὸ τοῦ σκ. συλλαβὴ οὐδέποτε μακρὰ κατὰ θέσιν).

Σκαμανδρώνυμος, ὁ. Λέσβιος, πατὴρ τῆς περιφήμου λυρικῆς ποιήτριας Σαπφοῦς. Ἡροδτ. 2, 135.

Σκαμβωνίδαι, οἱ. (ῑ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἀλκιβιάδης. Στεφ. Βυζ. ὁθεν, Σκαμβωνίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστοφ. Σφ. 61.

Σκάνδεια, ἡ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς πόλεως Κυθήρας βορειοανατολικῶς. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 268. Θουκ.

Σκάνδεια, νῆσος, ἡ, κατὰ Ἡτολ. β', 11, Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς νῦν μεσημβρινῆς Σουηδίας, τὸ ὁποῖον ὁ γεωγράφος οὗτος καλεῖ, μεγίστην καὶ ἀνατολικωτάτην κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ· ὁ δὲ Πομπ. Μελ. περιγράφει τὴν Σκάνδειαν, ἄλλως Σκανδιναυΐαν, Scandinavia λεγομένην, εἰς μίαν μεγίστην καὶ εὐφορωτάτην νῆσον τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης κατοικουμένην ὑπὸ Τευτόνων.

Σκαπτησύλη, ἡ, Στεφ. Βυζ. καὶ Σκαπτή Ὕλη (υ) Scaptesula. Ἡροδτ. 6, 46. Πολίχνη τῆς Θρᾴκης κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Θάσου ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ· εἰς ταύτην ἀπέθανεν ὁ Ἱστορικὸς Θουκυδίδης· ταυτὸν Σκιψιλάρ. — Ὅθεν Σκαπτησυλίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Σκάρδων, ωνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Λιβουρνίας χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ· ταυτὸν Scevidona. Στράβ.

Σκάρφεια, καὶ Σκάρφη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, κατ' Εὐσταθ. ἀφανισθεῖσα περὶ τὸν μεσαῖον αἰῶνα ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ, Σκάρφη, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 532 καὶ Σκάρφεια, παρὰ Στράβ. καὶ Παυσ. — Ὅθεν Σκαρφεύς, έως. ὁ κάτοικ.

Σκάρφη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, ἡ παρ' Ὁμήρ. Ἐτεωνὸς καλουμένη. Στράβ.

Σκεβλίας, α, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 608.

Σκειρῖται, οἱ, ὀρθότρ. Σκιρῖται, ὅπερ ἴδε.

Σκεῖρος, ὁ. ὄρος Σκίρος.

Σκείρων, ωνος, ὁ, καὶ Σκίρων. Περιβόητος λῃστὴς καὶ κακοῦργος τῆς ἀρχαιότητος, διατριβὰς ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου μεταξὺ Μεγαρίδος καὶ Ἀττικῆς, ὅστις βιάζων τοὺς αὐτόθι διαβαίνοντας νὰ νίπτωσι τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐκρημνίζεν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως οὗ διαβὰς ἐκεῖθεν ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Εὐρπ. Ἱππ. 1198. Πλουτ. Θησ. 10, — 2) Τὸς τοῦ Πύλαντος βασιλέως τῶν Μεγάρων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐλθὼν εἰς ὄρεα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νίσου ὑπὲρ τοῦ θρόνου τῶν Μεγάρων, Πλουτ. Θησ. Παυσ. α', 39. πολλάκις συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου Σκείρωνος, παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 871. — Ἰδιά τοῦ σε γραφ. εὑρηται παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. εἰς παρ' Εὐριπ. Ξενφ. Στράβ. Λουκ. τὴν ὁποίαν προεβάλετο ὅτι Elmsley εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 850 καὶ ὁ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 497. ἡ γραφ. Σκείρων εὕρηται παρ' Ἡροδτ. Πλουτ. καὶ Παυσ. ἣν παρεδέξατο καὶ ὁ Πασσόβιος, ὄρα ἐν λέξει.

Σκειρωνικός, ή, όν. Τοῦ Σκείρωνος ἢ ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, κληθείς. Σκειρωνικὸν εἶμα, Ἀνθολγ.

Σκειρωνίς, ίδος, ἡ, καὶ Σκιρωνίς, ἰδιάτρ. θηλκ. τυπ. τοῦ Σκειρωνικός. — Ἡ Σκειρωνὶς ὁδός, ἡ ἀπὸ τῆς Κορίνθου εἰς τὰ Μέγαρα καὶ Ἀττικὴν φέρουσα ὁδὸς παρὰ τὴ θαλάσσῃ ἐπὶ ἀκροτόμων βράχων. Ὑπῆρχεν αὕτη τὸ πάλαι ἐπικίνδυνος καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς πολλοὺς διαβαίνοντας, ὕστερον δὲ ἔκειτο ἀκριβέστερον τῆς θαλάσσης διὰ τῆς ὁποίας ἐφέροντο καὶ ἄμαξαι Ἡροδτ. 8, 71. Παυσ. α', 44. — 2) Αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, ἀπότομοι βράχοι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μεγαρίδος χώρας ὀλίγον ἀπέχουσαι τῆς πόλεως τῶν Μεγαρέων, περίφημοι καὶ φοβεραὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐταῖς διατριβὴν τοῦ λῃστοῦ Σκείρωνος. Εὐρπ. Ἱππ. 776. Στράβ. ὅτι καὶ αἱ Σκειρωνίδες ἀκταί. Εὐριπ. Ἱππολ. 1198.

Σκέλλεος, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστοκράτους ἐν Ἀθήναις Ἀριστοφ. Ἀχ. 126. Θουκ. η', 89. (ἡ γραφ. Σκέλλιος ἔστιν ἥμαρτ).

Σκέφρος, ὁ. Τὸς τοῦ Τεγεάτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λεμώνος, ὑποπτευθέντος ὅτι διεβλήθη ὑπὸ τοῦ Σκέφρου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ὅτε ὁ θεὸς οὗτος περιφέρετο ἐν τῇ γῇ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος τιμωρῶν τοὺς λαοὺς ὅσοι δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθοῦν παρ' αὐτοῖς τὴν μητέρα του Λητώ· ἔγκυον ἔτι οὖσαν καὶ διωκομένην ὑπὸ τῆς Ἥρας. Τὸν θάνατον τούτου ἐορτάζουν ἀκολούθως οἱ Ἀρκάδες ὅτε ἐπανηγύριζον τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος κατὰ Δελφικὸν μάντευμα. Παυσ. η', 53.

Σκηνῖται, οἱ. Λαὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας. Πτολμ.

Σκηπίων, ωνος, Λουκ. Στράβ. ἀντὶ Σκιπίων ἴδε ὅρα.

Σκήψις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἴδης ταυτὸν Ἐσκιουσχηλί. — Ὅθεν, Σκήψιοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 1. Στράβ.

Σκιά, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀρκαδίας ἀπέχον δεκατρία στάδια τῆς Μεγαλοπόλεως. Παυσ.

Σκιαδῖτις, ιδος. ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Σκιᾷ τῆς Ἀρκαδίας ἀνικοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμήν αὐτῆς ὁ τύραννος Ἀριστόδημος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου βυρισκόμενον εἰς ἐρείπια. Παυσ. η', 35.

Σκίαθος, ἡ. (υυυ) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐκείμενη ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, ταυτὸν Σκιάθοι. Ἀπολ. Ροδ. Α. 583 Ἡροδτ. 7, 76.

Σκιάποδες, οἱ. (υ—υυ) Μυθολογούμενοι λαοὶ τῆς ἐνδοτέρας διακεκαυμένης Λιβύης, ἔχοντες, ὡς ὑπελάττετο, ὑπερμεγάθεις πέδιλα ποδῶν τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο ὡς σκιάδια κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1652.

Σκίδρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας, πιθαν. κειμένη πλησίον τῆς Συβάριδος. Ἡροδτ. 6, 21. κατὰ Reich. ταυτὸν Sideroni.

Σκιλλοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριψε καιρόντινα ὁ Ξενοφῶν ὅτε ἐξωρίσθη τῆς πατρίδου του διὰ τὴν κρὸς τοὺς Σπαρτιάτας ἀφοσίωσίν του. Ξενφ. Ἀναβ. ε'. 3. 7. Παυσ. ε', 6. — Ὅθεν, Σκιλλουντιοι. οἱ κάτοικ. Ξενφ. (Σκιλλόεις, ἀπὸ τοῦ σίλλα, εἴδους κρομμύου).

Σκιπίων, ωνος, ὁ. Scipio. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κορνηλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημοι πρὸ πάντων ὑπῆρξαν, Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, Ἥτταος καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, ὁ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Ἀννίβαν καὶ ὅλην τὴν Καρχηδονικὴν δύναμιν καὶ κυριεύσας τὴν ἐν Ἀφρικῇ πόλιν Ἀδάλιαν. — 2) Σκηπίων ὁ Αἰμιλιανὸς ἐπικληθείς καὶ οὗτος Ἀφρικανός, υἱὸς τοῦ περιφήμου Παύλου Αἰμιλίου, ὑπατεύσας τετράκις εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις μετέβαλε μὲ μίαν μεγάλην δύναμιν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ νικήσας τὴν δύναμιν τῶν Καρχηδονίων μετὰ μέγαν ἐπίμονον πολιορκίαν ἐκυρίευσε καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Καρχηδόνα κατακαύσας αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Πολύβ. ἔτι καὶ Σκηπίων, γράφομ. ὅπερ ὅρα.

Σκίρα, τά. (ῑ) καὶ Ἐνικ. Σκίρον. Χωρίον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τῷ λιμένι τοῦ Φαληρέως, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Σκιράδος, Στράβ. Παυσ. α', 36 — 2) τὰ Σκιροφόρια. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, καθ' ἣν οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἔφερον ἐν σκίρῳ ἤτοι ἐν λευκὸν σκιάδιον ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕως τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 18. 59.

Σκιράς, άδος, ἡ. ἐπίθετ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος, κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου ἱερωμένου Ἥρωος Σκίρου, ὅστις ἔκτισεν ἐν αὐτῇ ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Στράβ. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα καὶ ἐπὶ τοῦ λιμένος Φαληρέως ἐν Ἀττικῇ. Ἡροδτ. 8, 94, Στράβ.

Σκιρῖται, οἱ. Λόχος τις ἀνδρείων Σπαρτιατῶν συνιστάμενος συνήθ. ἐξ 600 ἀνδρῶν καὶ μαχόμενος ἀείποτε ἐν ταῖς ἐκστρατείαις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος πλησίον τοῦ βασιλέως· ἐπιφορὰς πολὺ κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα καὶ ὀνομασθεὶς οὕτως ἀπό τινος μεθορίου Ἀρκαδικῆς πόλεως Σκίρου τῆς ὁποίας ἡ περιέχουσα χώρα ἐκαλεῖτο Σκιρῖτις. Θουκ. ε', 67. Ξενφ. Ἑλ. ε', 4, 53. (ἡ γραφ. Σκειρῖται ἔστιν ἡμάρτμ· ὄρα Ἔρμην. εἰς Ξενφ).

Σκιρῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα μικρὰ καὶ πετρώδης ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν φυτόρων τῆς Λακωνίας καὶ Παρρασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ, Θουκ. ε', 33. ἡ περὶ τὴν πόλιν Σκίρον χώρα, ἀφ' ἧς ὠνομάζετο ὁ τῶν Σκιριτῶν λόχος ἐν Σπάρτῃ.

Σκίρον, τό, ὄρα Σκίρα.

Σκῖρος, ἡ. Πέλις μικρὰ τῆς Παρασίας χώρας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ Λακωνίας. Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν Σκιρῖται, οἱ κάτοικ.

Σκῖρος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως ἐν τῇ νήσῳ Σαλαμῖνι, ὁ κτίσας αὐτόθι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ. — 2) Μάντις ἐκ Δωδώνης, φονευθεὶς ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν πόλεμον τοῦ βασιλέως Ἐρεχθέως κατὰ τῶν Ἐλευσινίων. Παυσ. α', 30.

Σκιροφόρια, τά, ἴδε Σκίρα.

Σκίρτος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐδέσσης, ταυτὸν Δαΐσαν. Ζωναρ. Manneri Γεωργ. V, 3, σελ. 277.

Σκιρφάνδας, α. ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Θουκ. ζ'. 70.

Σκίρων, ωνος, ἰδ. ὄρα Σκείρων.

Σκιρωνίδης, ου, ὁ. (— — υ —) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. η', 25.

Σκίταλοι, οἱ. (ῑ) Ὄνομα δαιμόνων τινῶν ἀσελγῶν καὶ πορνικῶν, πλαττόμενοι κατ' ἀστεϊσμὸν ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους· κατὰ Σχολιαστ. ἀπὸ τῶν Σκίτων. ἀσελγοῦς τινος καὶ ἀχολάστου ἀνθρώπου τῶν τότε χρόνων. Ἀριστοφ. Ἱππ. 635.

Σκίτων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχῶν διὰ τὸ φαῦλον καὶ παράνομον αὐτοῦ πολίτευμα. Δημ. κατὰ Μηδ. σελ. 573.

Σκιώνη, ἡ. Πολίχνη τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡροδτ. 7, 123. — Ὅθεν Σκιωναῖοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Σκόδρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς

Δαλματίας, πρότερον χρηματίσασα κεφάλαια τῶν βασιλέων. τῆς Ἰλλυρίας, ὕστερον δὲ καταστασεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταύτ' Σκόδρα ἡ Σκούταρι. Πτολ. β, 17. Λιβ. 43, 20.

Σκοιδίσκος, ὁ. παρὰ Στράβ. ια'. καὶ Σκορδίσκος παρὰ Πτολ. ε'. Συνέχεια τοῦ ὄρους Παρνάσσου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις φερομένη μεσημβρινῶς διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ Καππαδοκίας ἐκτείνεται ἄχρι τῆς ἀρκτῴας Κιλικίας ὅπου προσεγγίζουσα τὸν Ταῦρον σχηματίζει τὸ ὑψηλὸν ὄρος Ἀντίταυρον. — Mannert Γεωγρ. VI, 2, σελ. 5, 215.

Σκόλλις, ἡ. Ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες μεταξὺ Ἠλείου καὶ Ἀχαΐας ἐκτεινόμενον ἕως τοῦ ὄρους Λαμπείας ἐν Ἀρκαδίᾳ. κατὰ Στράβ. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ὁμήρ. Ω'λενίη πέτρη ἀταφερόμενον.

Σκολοπόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μυκάλης, ἄλλως δὲ ἄγνωστος, Ἡροδτ. θ. 98.

Σκόλοτοι, οἱ. Ἐγχώριον ὄνομα τῶν Σκυθῶν κληθέντων οὕτως ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῶν. Ἡροδτ. 4, 6. ὅρα Σκύθη.

Σκόμβρον, τό. = Σκόμιον.

Σκόμιον, ὄρος, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θρᾴκης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παιονίας, ταυτ. Βιδίσχια. Θουκ. β'. 98. Σκόμβρον, τό. Ἀριστοτ. Μετρ. α', 13. τὴν ὁποίαν γραφ. προείλετο καὶ ὁ Ῥοππο ἐκ χειρογρ.

Σκοπάδαι, οἱ. (υυ–) Ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα σχηματίζοντες μίαν ἀρχαίαν γενεὰν ἄρξασαν χρόνον τινὰ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡροδτ. 6, 117. Θεογν. εἰδ. 15, 36.

Σκοπάδειος, ὁ, ἡ, ον. (ᾰ) Ἀφῦ Σκόπα ἢ εἰς τὸν Σκόπαν ἀνήκων Λουκ.

Σκόπας, α, ὁ. Πλουσιός τις τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον ὁ λυρικὸς Σιμωνίδης ἐξύμνησεν ὡς Ὀλυμπιονίκην διατρίψας χρόνον τινὰ παρ' αὐτῷ. Ξενφ. Ἑλ. ε'. 1, 15. Πλατ. — 2) Ἕτερός τις ἐκ Φερῶν Σκόπας, πιθαν. ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἀλλ. ποιε. Ἰε'. ιβ'. 1. — 3) Πέριξημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου αἱ πλεῖσται ἐργασίαι ἦσαν ἐκ μαρμάρου, συνεργασθεὶς μετ' ἄλλων ὁμοτέχνων του τὸ ἐν Ἠπείῳ περίφημον μνημεῖον τοῦ βασιλέως Μαυσώλου καὶ εἰς λέγεται ὅτι τὸν μετὰ ταῦτα ἀνακαινισθέντα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ ἱστορικὸς Πλίνιος ἀναφέρει θαύμαρα ἀριστουργήματα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου, ἐξ ὧν τινα εὑρίσκοντο ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Παυσ. η', 45.

Σκόπελος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀριτικῶς τῆς Εὐβοίας, ταυτ. Σκιάθος. Ἡροδτ.

Σκορδίσκοι, οἱ. Ἔθνος μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν καταγόμενον ἐκ παλαιῶν Κελτῶν καὶ κατοικοῦν περὶ τὸν Σαῦον ποταμὸν ἐν τῇ Παννονίᾳ χώρᾳ, τοῦ ὁποίου ἓν μέρος ἐκτείνετο ἀπώτερον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μεταξὺ τῶν Μοισῶν καὶ Τριβαλλῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα μικροὶ Σκορδίσκοι· ἐπὶ Ἡλίσαρος Αὐγούστου ὑπετάχθη τὸ ἔθνος τοῦτο ἐξολοθρεύθεν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ τὰ Στράβ. ἠφανίσθη ὅλον ὑπ' αὐτῶν.

Σκορδίσκος, ὁ, = Σκοιδίσκος, Πτολμ.

Σκορδομάχοι, οἱ. (ᾰ) Ἐπίπλασταν ὄνομα κατοίκων τινῶν τῆς Σελήνης, παρὰ Λουκ. Ἀλληθ. Ἰε'. α'. 13. (σκόρδον, μάχομαι)

Σκότουσα καὶ Σκοτοῦσσα, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πλησίον τῆς ὁποίας ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Στράβ. — Ὅθεν Σκοτουσσαῖος, οἱ κάτοικοι Ξενφ. (ἢ διὰ τοῦ δύο σσ. γραφ. ἐστιν ὄρθογ. ἀντὶ Σκοτόεσσα).

Σκύθαι, οἱ. Ἐνικ. ὁ Σκύθης, ου. (ῡ) Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν γενικῶς οἱ ἀρχαῖοι ὅλους τοὺς νομάδας λαοὺς ὅσοι ἔζων πρὸς ἑῷον τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Καθ' Ἡρόδ. ἐσχηματίζον οὗτοι ἓν ὅλον ἔθνος τὸ ὁποῖον ὑπὸ γενικὸν ὄνομα ἐκαλεῖτο Σκόλοτοι ἀπότινος παρ' αὐτοῖς ἐγχωρίου βασιλέως, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι κατῴκουν περὶ τὸν Εὔξεινον, Πόντον ἐνομάζοντο συνήθως Σκύθαι. Ἡροδτ. 4, 6. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστορικὸν διῃρεῦντο τὸ πάλαι οἱ Σκύθαι εἰς τὰ ἑξῆς γένη ἢ φυλαί. — α) Σκύθαι οἱ γεωργοί, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Παντικάπου ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες Βορυσθενεῖτας ἐκάλουν, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ ἐκαλοῦντο Ὀλβιοπολῖται. Ἡροδτ. 4, 18. — β) Σκύθαι οἱ Νομάδες, κατοικοῦντες πρὸς ἀνατολὰς τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν πέραν τοῦ Παντικάπου ποταμοῦ ἕως τοῦ Γέρρου, τῶν ὁποίαν ἡ χώρα ἐκτείνετο ἀνατολικῶς ἐπὶ διάστημα δεκαπενταετίας ἡμερῶν. Ἡροδτ. 4, 19. — γ) Σκύθαι οἱ Βασιλήϊοι, οἱ ἄριστοι καὶ πλεῖστοι, κατοικοῦντες ἔτι ἀνατολικώτερον πέραν τοῦ Γέρρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενοι πρὸς μεσημβρίαν ἄχρι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡ χώρα αὐτῶν ἐσχημάτιζεν ἓν ἴδιον Σκυθικὸν βασίλειον ἐν τῇ νῦν Κριμαίᾳ· ἐλογίζοντο δὲ οἱ Σκύθαι οὗτοι οἱ εὐγενέστεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Σκυθίας θεωροῦντες τοὺς ἄλλους ὡς δούλους αὐτῶν ἀπὸ τῆς φυλῆς τούτων ἦν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ἔχων τὴν καθέδραν του παρ' αὐτοῖς. Ἡροδτ. αὐτόθ. 20 καθύπερθεν δὲ τῶν βασιληΐων Σκυθῶν πρὸς βορᾶν κατῴκουν οἱ Μελάγχλαινοι ἄλλο ἔθνος αὐχὶ Σκυθικόν. Δυτικῶς δὲ τοῦ Βορυσθένους παρὰ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν θέτει ὁ ἀρχαῖος οὗτος ἱστορικὸς τοὺς Καλλιπίδας Ἕλληνας Σκύθας καὶ ὑπὲρ τούτους τοὺς Ἀλαζώνας καὶ Νευρούς. Ἡροδτ. 4, 17. — παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Σκύθαι μόνον οἱ ἐν τῇ βορείῳ Ἀσίᾳ νομάδες λαοί, οἱ δὲ τῆς Εὐρώπης ἀναφέρονται συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Σαρμάται.

Σκύθαινα, ἡ. (ῡ) Ὄνομα δούλης παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 184.

Σκύθης, ου, ὁ, κλητ. Σκύθα. Ὁ κάτοικος τῆς Σκυθίας. Ἡροδτ. — 2) καὶ Ἐπιθ. = Σκυθικός, Αἰσχ. Προμ. 417.

Σκύθης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ὑπερβορείου Ἐχίδνης ὅτε ἦλθον εἰς τὴν χώραν τῶν Σκυθῶν ἔτι ἐρήμην οὖσαν κατοίκων, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ Σκυθικὸν γένος. Ἡροδτ. 4, 8–10. κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. β', 43. ὑπῆρξεν ὁ Σκύθης υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς αὐτοχθόνου κόρης. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ζαγκλέων ἐν Σικελίᾳ ἀφ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἱππακράτους τυράννου τῆς Γέλης ἦλθεν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον εἰς τὴν Περσίαν ἀποδανὼν αὐτόθι εἰς προβεβηκυῖας ἡλικίας. Ἡροδτ. 6, 23. Αἰλ. ποικ. ιδ', — 3) Λακεδαιμονιόστις, παρὰ Ξενφ.

Σκυθία, ἡ, (υυ–) Ἡ χώρα τῶν Σκυθῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνοῦνται οἱ ἀρχαῖοι τὰ πρὸς βορᾶν ἕκατα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας· πρῶτον παρ' Ἡροδτ. ἡ Σκυθίη χώρη ἢ ἡ Σκυθικὴ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ, τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικὸς οὗτος θέτει ἐπὶ τῆς Εὐρώπης συνοριεύουσαν πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, πρὸς δὲ ἀνατολὰς μὲ τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ σχηματίζουσαν ἓν μέγα τετράγωνον ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο κατὰ ταῦτα Σαρματία. παρβλ. Ἡροδτ. 4, 99. οἱ ἐν αὐτῇ Σκύθαι ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν μὴν ἔχοντες οὐδεμίαν πόλιν, μόνοι δὲ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς χώρας αὐτῶν ἔκειντο Ἑλληνικαὶ πόλεις κτισθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων χρόνων ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, εἷτινες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς Σκυθικῆς χώρας. Ὁ Πτολεμαῖος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα ἰδίως Σκυθίαν ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς Ἀσίας ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικῶς τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς χώρας τῶν Σακῶν καὶ ἓν μέρος τῆς νῦν ἀνατολικῆς Μογγολίας χωριζομένην διὰ τοῦ ὄρους Ἰμάου εἰς δύο μεγάλα μέρη· ἐκ τὴν ἐντὸς τοῦ Ἰμάου ὄρους Σκυθίαν ἡ δυτικὴν Σκυθίαν, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου ὄρους Σκυθίαν ἡ ἀνατολικὴν Σκυθίαν καλουμένην· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς δυτικῆς Σκυθίας ἀπαριθμεῖ ὁ γεωγράφος οὗτος βεβλ. ε'. 14, τριάκοντα τρεῖς λαούς, ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς πέντε λαούς, αὐτόθ. κεφ. 15, μὲ πόλεις ἐν αὐτῇ τὴν Αὐξακίαν, τὴν Σκυθικὴν Ἰσσηδόνα, τὴν Σοῖταν καὶ τὰ Χαύρατα καὶ δύο ἐπισήμους χώρας τὴν Κασίαν καὶ τὴν Ἀχάσαν.

Σκυθίηνδε. Ἐπέρμ. Εἰς τὴν Σκυθίαν. Καλλιμ.

Σκυθικός, ἡ, όν. Τῆς Σκυθίας ἢ εἰς τὴν Σκυθίαν ἀνήκων, ὁ Σκυθικὸς Πόντος, ταυτ. τῷ Εὐξείνῳ Ποντῳ. Θεοκρ. καὶ ἡ Σκυθική = Σκυθία. Ἡρόδ.

Σκυθινοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου ἀνατολικῶς τοῦ Ἀρπάσου ποταμοῦ, ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις Σακασηνοὶ καλούμενοι· κατὰ Rennel. ἐν τῇ νῦν Καρσίᾳ χώρᾳ. Ξενφ. Ἀνάβ. δ', 7, 18. Σκυθηνοὶ παρὰ Στέφ. Βυζ.

Σκυθίνος ἢ Σκύθιος, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς Σκυθόπολιν τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου εὑρηται δύο ἐπιγράμματα ἐν Βρουνκ. Ἀναλ. τομ. Ι, σελ. 104. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 494.

Σκυθίς, ίδος, ἡ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γυνή. Ἡ κάτοικος τῆς Σκυθίας, Αἰσχλ. — 2) παρουσαχμ. γῆ, = Σκυθία.

Σκυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς εἰκάζεται ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν προχωρήσαντες ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπ' ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνικῶν λαῶν, ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀπέχουσα 600 στάδια τῶν Ἱεροσολύμων, ἄλλως καὶ Βετ-σὰν καλουμένη, ταυτ. Ἐλ Βαιτάν. Στράβ. Mannert Γεωγρ. VI. 1. σελ. 299.

Σκυλάκη, ἡ. (υυ–) Πόλις μικρὰ τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου· ταυτ. Σικί. Ἡροδτ. 1, 57.

Σκυλάκιον, τό. (ᾰ) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, πρότερον Σκυλλήτιον καλουμένη, ταυτ. Squillace. Στρά.

Σκύλαξ, κος, ὁ, (υ–) ὁ Καρυανδεύς. Περίπλους ἀρχαῖος γεωγράφος Ἕλλην ἐκ Καρυάνδας πόλεως τῆς Καρίας, τον ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἀπέστειλε μ' ἕνα στόλον διὰ νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύην. Τοῦτον ὑπολαμβάνουσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων συγγραφέα τοῦ εἰσέτι σωζομένου Περίπλου τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡροδτ. 4, 44. — 2) Ἕτερός τις νεώτερος γεωγράφος Ἕλλην, Καρυανδεύς καὶ οὗτος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ συλλέξας μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ἐπιστασίας διαφόρους γεωγραφικὰς εἰδήσεις παρὰ τῶν συγχρόνων του περιηγητῶν καὶ θαλασσοπόρων, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν καὶ ὁ σωζόμενος περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 606.

Σκύλλης, ου, ὁ. Τέκος τοῦ Ἀρισταίου, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὅστις μιμούμενος κατὰ πάντα τὴν θέαιταν καὶ τὴ ἤθη τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀκταμασάδου. Ἡροδτ. 4, 78.

Σκύλλα, ἡ, παρ' Ὅμ. Σκύλλη. Θυγάτηρ τῆς νύμφης Κραταιΐδος, Ὅμ. Ὀδ. Μ, 124. κατ' ἄλλους δὲ θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Ἐκάτης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 828 καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης. Τγῖν. Τέρας φοβερὸν τῆς θαλάσσης διατρίβον περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἐπί τινος αὐτόθι ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου βράχου, ἐκπέμπον τρομακτικοὺς ὀρυγμοὺς ὁμοίους μὲ ἑνὸς σκύμνου λέοντος. Ὅμ. Ὀδ. Μ. 73, ἐπαραστάνετο δὲ ἔχουσα ἓξ λαιμοὺς θρᾴκοντος καὶ δώδεκα ὀξεῖς καὶ ἐξέχοντας ὀδόντας, περὶ δὲ τὸ σῶμα αὐτῆς συνείχοντο κεφαλαὶ κυνῶν καὶ ἄλλα φοβερὰ τεράστια κατασπαράττουσα πάντα ὅσα ἐπλησίαζον εἰς τὸν τόπον της· ταύτην ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ μὲ μέγα κίνδυνον ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε διέπλευσεν τὸν Σικελικὸν πορθμόν, χάσας ἓξ τῶν ἀνδρειοτέρων ἑταίρων του. Ὅμ. Ὀδ. Μ. 73–90. ἦν δὲ ἡ Σκύλλα αὕτη κυρίως ἀπότομος βράχος ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Σκυλλαίου πρὸς τὸν ὁ-

ποῖον ἐσυντρίβοντο φερόμενα τὰ κύματα τῆς θαλάσσης μετὰ πολλοῦ ψόφου. Ἔτι ἐκαλεῖτο Σκύλλα καὶ Σκύλλαιον καὶ αὐτός ὁ βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου διέτριβε τὰ τέρατα τοῦτο ἢ ὡς πλάττεται μεταμορφώθη ὑπὸ τῆς Κίρκης. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγάρων, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἐξέκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός της, προδοῦσα αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς· ἀλλ' ὁ Μίνως κρεμάσας τὴν Σκύλλαν ὄπισθεν τῆς πρύμνης τῆς νηός αὐτοῦ, ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ πνιγῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Αἰσχ. Ἀπολλ. (ἢ Ὀνομαστ. Σκύλλα εὕρηται ἅπαξ παρ' Ὁμ. ἐν Ὀδυσ. Μ. 235).

Σκύλλαιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου, ταυτὸν Κάβο Σκυλλον· Θουκ. ε', 53. — 2) ἕτερον ἀπότομον ἀκρωτήριον ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τῷ Ῥηγίῳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται ὅτι διέτριβεν ἡ Σκύλλα. Στράβ. — 3) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Sciglio. Στράβ.

Σκυλλίας, ου, ὁ. Περίφημος δύτης Σικυώνιος, περὶ οὗ ἐπιοῦσι λέγεται ὅτι φυγὼν ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἦλθε πρὸς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἕλληνας διελθὼν κολυμβῶντας ογδοήκοντα περίπου σταδίους. Ἡροδτ. 8, 8.

Σκύλλις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαιδάλου ἐκ Κρήτης, ἄριστος ἀγαλματοποιός, Παυσ. β'. 15.

Σκύμνος, ὁ. Γεωγράφος τις ἐκ τῆς νήσου Χίου ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νικομήδους ἐν Βιθυνίᾳ καὶ συγγράψας εἰς στίχους ἰαμβικοὺς μίαν περιήγησιν τῆς γῆς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 613.

Σκύριος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, κατ' Ἀπολλ. γ'. 15. 5. ἐνθα δ' Ἡευνο ἀμφιβάλλει περὶ τῆς γραφῆς. Ἐρμηνευται τινες προείλοντο τὴν γραφ. Φημίου ἀντὶ Σκυρίου. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόρ. σελ. 871.

Σκυρμιάδαι, οἱ. (ᾱ) Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡροδτ. 4, 93.

Σκῦρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, μετ' τῶν βορείων Σποράδων, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἄριστα μάρμαρα, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, πατρὶς τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως· ταυτὸν Σκύρος. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 668. — Ὅθεν Σκυρόθεν Ἐπίθμ. ἐκ Σκύρου· καὶ Σκύριος, ία, ιον. Τῆς Σκύρου ἢ ἐκ τῆς Σκύρου ὤν. Ὁ Σκύριος λίθος· καὶ οὐσιαστκ. Σκύριος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδτ. (τὸ ὑστ. μακρόν, ἢ δὲ γραφ. Σκύρος ἡμαρτ.)

Σκῶλος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς περιοχῆς τῶν Θηβῶν ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τανάγρας. Ὁμ. Ἰλ. Β'. 497. Ἡροδτ. 9, 15. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. ε', 18. (παρ' Ὁμήρ. οὐχ εὕρηται διωρισμένον τὸ γένος, παρὰ δὲ Στράβ. καὶ Ἀθην. γ'. 13 εἰς θηλυκ).

Σκώπασις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν πολεμήσας ἐναντίον Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 4, 120.

Σμάραγος, ὁ. (υυυ) Δαίμων τις θορυβώδης καὶ ταραχοποιός. Ὁμ. ἐπ. ιδ', 9.

Σμερδίης, εω, ὁ. Ὠρείός τις νεανίας τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ τύραννος τῆς Σάμου Πολυκράτης καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀνακρέων ἐξύμνει εἰς τὰς ᾠδάς αὐτοῦ. Σαμιον. Ἐπιγρ. 55. Ἀβ. ποικ. ἱστορ 3', 4.

Σμέρδις, εος, ὁ. Δοτκ. Σμέρδις, Υἱὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τῆς Κασσανδάνης, ἀδελφὸς Λιγύπτου, διότι ἠδυνήθη νὰ ταυσῇ τὸ τόξον τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων πρὸς τὸν Καμβύσην. Ἡροδτ. 3, 30. — 2) Μάγος τις τῶν Περσῶν, ὅστις ὑποκριθεὶς ὅτι ἦν ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀνακαλειφθεὶς τελευταῖον διά τινος πανουργίας τοῦ Ὀτάνου, καθηρέθη τοῦ θρόνου, Ἡροδτ. 3, 61.

Σμερδομένης, εος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου καὶ ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 7, 82.

Σμίκρης, ητος, ὁ. (ῑ) Στρατηγός τις τῶν Ἀρκάδων. Ξενοφ. Ἀνάβ. ς'. 3, 4.

Σμικρέων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 429. Ε

Σμικύθης, ου, ὁ. (-υ-) Μικρός τις τύραννος ἐν Θρᾴκῃ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 969. — 2) ἔνομα Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Δημ.

Σμικυθίων, ωνος, ὁ. Ὅνομ. κυρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 420.

Σμίκυθος, ὁ. Ὄνομα γέροντός τινος ἐν τῷ δραματικῷ χορῷ· Ἀριστ. Ἐκκλ. 292.

Σμίλα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡροδτ. 7, 123.

Σμίλις, ιδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐκλείδου ἐξ Αἰγίνης, ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς. Παυσ. ζ'. 4.

Σμινδυρίδης, ου, ὁ. (ῑ) Υἱὸς τοῦ Ἱππακράτους πλουσιος Συβαρίτης καὶ περιβόητος διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἁβρότητα καὶ ἡδυπάθειαν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐὰν ἓν ἐκ τῶν ῥόδων ὅσα ἐκάλυπτον τὴν κλίνην του ἐτύγχανε νὰ διπλωθῇ· ἦν δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν μνηστήρων ὅσοι ἦλθον εἰς Σικυῶνα διὰ τὸν γάμον τῆς Ἀγαρίστης θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡροδτ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. 3'. 24.

Σμινθεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω κατ' Ἀπίωνα ἀπὸ τοῦ σμίνθος, ἤτοι φονεύς τῶν μυῶν, διότι οἱ λέγεται ἠλευθέρωσε ποτὲ τὴν χώραν τῆς Τροίας ἀπὸ ἓν πλῆθος μυῶν οἵτινες κατέτρωγον τὰς ἀσπίδας τῶν ἀρχαίων αὐτῆς πολεμιστῶν Τευκρῶν. ἀρθοτρ. μέντοι ἀπὸ τοῦ Σμίνθη πόλεως τῆς Τροϊκῆς χώρας, Ὁμ. Ἰλ. Α. 39.

Σμίνθη, ἡ. Πόλις τῆς Τροϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Σμίνθιον, τό. Ναὸς τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Τροϊκῇ χώρᾳ. Στράβ.

Σμοιός, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν ὁποῖον ἐξέβαλον οἱ συμπολῖται ἐκ τοῦ Ἱππικοῦ.

Σμύρνα, ἡ, καὶ Μύρρα, Θυγάτηρ τοῦ Θείαντος καὶ τῆς Ἀριθυίας. Ἀπολλ. γ', 4, 4. μετὰ τῆς ὁποίας συνευνασθεὶς ὁ ἴδιος πατήρ της ἐξ ἀγνοίας καὶ συνοήσας ἀκολούθως τὴν ἀνοσιουργίαν του κατεδίωκεν αὐτὴν μεθ' ὀργῆς, ἕως οὗ ἡ Ἀφροδίτη εὐσπλαγχνισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὸ δένδρον μυρσίνην· ἐκ ταύτης τῆς μέξεως λέγεται ὅτι ἐγένετο ὁ Ἄδωνις. Ἀπολλ. Ὀβιδ.

Σμύρνα, ἡ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. Σμύρνη. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μέλητος ποταμοῦ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον λιμένα, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς ἔκτισαν οἱ Αἰολεῖς ὅσοι ἦλθον ἐκ Θεσσαλίας, ὕστερον δὲ ἀποπασθεῖσα ὑπὸ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων συγκατεστάχθη ἐπὶ τῶν Ἰώνων. Ἐφημίζετο δὲ πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ναὸς καὶ ἓν ἄγαλμα ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἐκοσμήθη ἡ πόλις αὕτη μὲ πολλὰς δημοσίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς ἀπολαύουσα παρ' αὐτῶν καὶ μεγάλα προνόμια· ταυτὸν Σμύρνη. Ὁμ. Ἐπιγρ. δ'. 6. Ἡροδτ, 1. 150. Στράβ. — Ὅθεν Σμυρναῖος, αία, αῖον. Τῆς Σμύρνης ἢ ἐκ τῆς Σμύρνης ὤν, Ἡροδτ. καὶ Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σμύρνης. — Σμυρναϊκός, ή, όν. Τῆς Σμύρνης. Λουκ.

Σόανες, οἱ. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Κολχίδος κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ ἔχοντες ἴδιον βασιλέα ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ. Στράβ. Πλιν.

Σοάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας. Πτολ. ε'. 9.

Σογδιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας κειμένη ἀρτιτικῶς τῆς Περσίδος μεταξὺ τοῦ Ὄξου καὶ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμ. ἀναφέρει διαφόρους λαοὺς καὶ πόλεις ὀνομαστὰς τὴν Δράσπαν καὶ Μαράκανδα, ταυτὸν ἀποτελοῦσα τὴν ἀρκτῴαν Βουχαρίαν. Στράβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ'. 30.

Σογδιανοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σόγδιοι, οἱ. = Σογδιανοί. Στράβ. Ἀρριαν.

Σογδοί, οἱ. = Σογδιανοί. Ἡροδτ. 3. 93 — 2) Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὰς ἐχθὰς τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ε', 15.

Σόδομα, τά. Πόλις τῆς Ἰουδαίας. Στράβ. — Ὅθεν Σοδομίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ.

Σόηβοι, οἱ, καὶ Σούηβοι, Suevi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. βιβλ. ζ'. καλεῖ μέγιστον, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἄχρι τοῦ Ἄλβιος, μέρος δέ τε αὐτῶν καὶ πέραν τοῦ Ἄλβιος νέμεται. παρβλ. καὶ Τακιτ. Γερμ. 2, 45. Διον. Κασσ. 54, 1.

Σόλλιον, τό. Πόλις τῶν Κορινθίων ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β'. 30. Στέφ. Βυζ.

Σολδεις, εντος, ὁ. συνηρμ. Σολοῦς. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μαυρηταν. χώρας ἐν Ἀφρικῇ, ταυτὸν Κάβο Σπαρτέλ. ἢ Σολόεις ἄκρα. Ἡροδτ. 2. 32. σαφέστερ. Ἀρσαν. ὁ πύματος. Κρινάγ. Ἐπιγ. 21. ἐν Ἀνθολ. Π. 146. καὶ Σολουντίς, ίδος, ἡ παρ' Ἡσύχ. — 2) ἡ Σολόεις, Solus, Soluntium· πόλις ἀρχαία τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας μεταξὺ Παλέρμου καὶ Θερμῶν· ταυτὸν Castello di Solanto. Θουκ. ς'. 2. Διοδ. Σικ.

Σόλοι, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Λέπεια καλουμένη, ὕστερον δὲ Σόλοι πρὸς τιμὴν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐπεσκέφθη αὐτὴν· ταυτὸν Σολία. Αἰσχ. Προμ. 890. Πλουτ. ὅθεν, Σόλιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 5. 110. — 2) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, οὖσα ἀνάκαθεν ἀποικία τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Ἀνθίων ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ἥτις ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα πολλάκις ὑπὸ πολέμων καὶ ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, ὠνομάσθη τελευταῖον Πομπηϊόπολις· ταυτὸν Μεζετλού. Ξενοφ. Ἀνάβ. α'. 2. 26. Soloe Cilicias παρὰ Πλιν. — Ὅθεν, Σολεύς, έως, ὁ κάτοικ. Καλλ. ἐπ. 29.

Σολοῦς, ῶντος Σολόεις. Στέφ. Βυζ.

Σολύγεια, ἡ. Κοιμηδόχωρα τῆς Κορινθίας χώρας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. Θουκ. δ'. 42, 43· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπί τινος ὑψώματος τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ἐκαλεῖτο Σολύγειος λόφος.

Σόλυμα, τά = Ἱεροσόλυμα. Στεφ. Βυζ.

Σόλυμοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε'. 184. Ὀδ. Α, 283. κατὰ δὲ Ἡροδτ. 1, 173. ἐκαλοῦντο οὕτως οἱ Μύλιοι ἐν Λυκίᾳ καὶ κατὰ Στράβ. κατῴκουν τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Λυκίᾳ καὶ Πισιδίᾳ.

Σόλων, ωνος, ὁ. Ὁ περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ βασιλέως Κόδρου. Ἐνασχοληθεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐμπορείαν, ἔλαβεν ἀφορμὰς νὰ περιέλθῃ διαφόρους μακρινὰς χώρας καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἱκανὰς γνώσεις τῶν ἠθῶν καὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως ἄλλων ἐθνῶν, ὥστε μετὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα του ἐπιστροφήν νὰ καταστάθῇ χρήσιμος διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς νέας μεταρυθμίσεως τὴν ὁποίαν εἰσήγαγεν ὅτε κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπ. οἱ συμπολῖταί του ἐκλέξαντες αὐτὸν Ἄρχοντα ἐν Ἀθήναις ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ πᾶσαν κυβέρνησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐκ τῆς φρονήσεως καὶ βαθείας πολιτικῆς τοῦ ὁποίου ἤλπιζον τοῦ λοιποῦ τὴν σταθερὰν βελτίωσιν τῆς μαλλεύσης αὐτῶν ὑπάρξεως καὶ εὐδαιμονίας. Τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου ἦν ἡ κατάργησις πολλῶν αὐστηρῶν καὶ αἱμοβόρων διατάξεων τοῦ Δράκοντος καὶ ἡ παντελὴς τῶν χρεῶν ἀπαλλαγὴ ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεθλίβοντο πρὸ τοσούτων χρόνων οἱ πλείστοι τῶν συμπολιτῶν του, εἰς δὲ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἐπέτρεψε τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ δύναμιν τοῦ νὰ ἀποψασίζῃ ἐπ' ἐκκλησίας εἰρήνην ἢ πόλεμον μετ'

ἄλλων λαῶν, νὰ συγκροτῇ ἢ νὰ διαλύῃ συμμαχίας, νὰ εἰσάγῃ νέους νόμους ἢ νὰ καταργῇ καθεστῶτας καὶ νὰ ἐκλέγῃ τὰς διαφόρους τῆς πολιτείας ἀρχάς, συγκεφαλαιώτας τὴν ὑπόλυτον ταύτην τοῦ λαοῦ ἐξουσίαν διὰ τῆς ἐπιβολῆς τὴν ὁποίαν ὤδωκεν εἰς τὸ μέγα δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπαγρυπνῇ αὐστηρῶς εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ ἤθη τῶν Πολιτῶν καὶ εἰς τὴν ἀπαρασάλευτον διατήρησιν τῶν νόμων. Μία δεκαετὴς ἀπουσία τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καθ' ἣν οὗτος ἐπεσκέφθη ἔθνη νέου πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου, ἐνίσχυσε μᾶλλον εἰς τὸ κυβέρνημα τῶν Ἀθηναίων τὰς σοφὰς αὐτοῦ πολιτικὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας οὗτοι ὑπεχρεώθησαν δι' ὅρκου νὰ φυλάξωσιν ἀμεταθέτους ἅως τῆς ἐπιστροφῆς του, ὅτε διὰ τῆς ῥαδιουργίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου, ὅστις ἠδυνήθη νὰ προσποιηθῇ μέχρι τέλους τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν μεταξὺ τοῦ λαοῦ, βιασθεὶς ὁ Σόλων περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του νὰ ἀφήσῃ αὐθις τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν εἰς ξένην γῆν τὸ 80 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας ἐνησχολήθη ὁ Σόλων εἰς τὴν ποίησιν συγγράψας ὕμνους πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, ἠθικὰ παραγγέλματα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὁ Πλάτων ἐθεώρει ὡς ἔξοχα ἀριστουργήματα ποιητικῆς φαντασίας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ μόνον Ἐλεγειακὰ ἀποσπάσματα. Ἡροδ. 1, 29.

Σόος, ὁ· συνῃρμ. Σοῦς. Τὸς τοῦ Ἀριστοδήμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπωντος. Πλουτ. Παυσ. α', 7. — Ὁ κατὰ συναίρ. τύπ. εὕρηται παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 412, ἀπὸ τοῦ σεύομαι παραγομ.

Σουάνοι, καὶ **Σάσκοι**, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας. Πτολμ. ε', 9.

Σουγδιάς, ἀδος, ἡ. = Σογδιάς, ἡ Σουγδιὰς γραῖα. = Σογδιανή. Διον. Περ. 747.

Σουδηνοί, οἱ. ὄρα Σιεδοί, ἀριθμ. 2.

Σουέσσα, ἡ. Suessa Pomelia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρωτεύουσα τῶν Οὐόλτκων. Στράβ. ἔτι καὶ Σουέσσα τῶν Ποιμεντίνων. Στράβ.

Σουεσσούλουλα, ἡ. Suessala Πόλις μεσόγειος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ταύτν Castel di Sossola. Στράβ.

Σουετόνιος, ὁ. Suetonius, Τραγκουίλλος. Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ· Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II, σελ. 421.

Σουήβοι, οἱ. = Σέηβοι, ὅπερ ὅρα.

Σουιδᾶς, α, ὁ. Ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ πατρίδος συγγραφεύς, πιθαν. ἀκμάσας περὶ τὴν δεκάτην ἢ ἑνδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, συγγράψας ἐν λεξικὸν ἱστορικὸν καὶ ἐξηγητικὸν πολλῶν ἀρχαίων ἰδιωτισμῶν καὶ παροιμιῶν τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον ἠρανίσθη ἐκ διαφόρων ἄλλων γραμματικῶν καὶ ὑπομνηματιστῶν, ὁ-

ξαιρ. ἐκ τῶν Σχολιαστῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀπολλωνίου καὶ ἄλλων.

Σοῦκρον, τό. Πόλις τῆς Ταρραγωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν ἐνὸς ὁμωνύμου ποταμοῦ· Στράβ. γ'. κατὰ Reich. ἡ νῦν Sueca.

Σούλγας, α, ὁ. Sulyas. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανον πιθαν. ὁ νῦν Sorgue. Στράβ.

Σοῦλμων, τό. Sulmo. Πόλις τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ὀβιδίου· ταύτν Sulinona. Στράβ.

Σουλπικία, ἡ. Sulpicia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν των Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ.

Σουλπικιανός, ὁ. Sulpisianus. Ὄνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡροδν.

Σουλπίκιος, ὁ. Sulpicius. Ὄνομ. κύριον, ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σουλχοί, οἱ, καὶ **Σολκοί**. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Σαρδινίας κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, ἀποικία τῶν Καρχηδονίων. Στράβ.

Σουνιακός, ἡ. ὀν. Τοῦ Σουνίου ἢ εἰς τὸ Σούνιον ἀνήκων, ὁ Σουνιακὸς γουνός, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Σουνίου Ἡροδτ. 4, 99.

Σουνιάρατος, ὁ. (ἀράσομαι). Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, ὅπου εὑρίσκετο καὶ εἰς ναὸς αὐτοῦ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 560.

Σουνιάς, ἀδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Σουνιακός, ἡ Σουνιὰς ἄκρη. = Σούνιον. Διον. Περ. 511. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Σουνίου. Παυσ.

Σουνιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Σουνίου ἴδε Σούνιον ἀριθμ. 2. Δημ.

Σούνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς σχηματίζον τὴν μεσημβρινοτάτην ἄκραν αὐτῆς καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Θωρικοῦ ἕως τοῦ δήμου Ἀναφλύστου, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπ' αὐτοῦ· ταύτν Κηποτολώνας. Ὅμ. Ὀδ. Γ. 278. Παυσ. α', 1, 2. — 2) Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος περὶ τοὺς πρόποδας του ἀκρωτηρίου Σουνίου μὲ λιμένα καὶ μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ. Στράβ.

Σοῦρα, τά. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ σὺ μακρὰν τῆς πέλαγος Ζηνοβίας, ταύτν Ἰαβαρ. Λουκ. Ἱστορ. συγγρ. 29. Πτολ.

Σούριον, τό. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Πτολ. ε', 10.

Σοῦς, ὁ. = Σόος. Πλάτ. Κρατύλ.

Σοῦσα, τά, ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. Σουσάν, Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ ἐν τῷ αὐτόθι πεδίῳ τῆς Κισσίας, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Περσίας εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι συνήθως διέτριβον ἐν καιρῷ χειμῶνος, μὲ μίαν ὀχυρὰν Ἀκρόπολιν Μεμνόνια καλουμένην· καθ' Ἡροδ. ἐκτίσθη ἡ πόλις αὕτη πρῶτον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τῆς ὁποίας ἡ περίμετρος ἦν 120 στα-

δίων· ταύτν Τοστὲρ ἢ Σχιοστέρ. Αἰσχ. Πέρσ. 16. Ἡροδτ. 5, 53. — Ὅθεν, Σουσίοι, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ.

Σουσαρίων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μεγάρων, ὁ γράψας πρῶτον ἐν Ἀθήναις ἐν ἔμμετρον κωμικὸν ποίημα τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 54. Ὀλυμπ. Ἀριστοτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II. σελ. 499.

Σουσάς, α, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Πέρσ. 954.

Σουσία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας. Ἀρρίαν, Ἀνάβ. ἡ', 25. πιθαν. ἡ Σούσθα παρὰ Πτολ.

Σουσιγενή, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη κατὰ ἀνατολὰς τῆς Βαβυλωνίας ἄνωθεν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, ἔχουσα θερμότατον κλίμα καὶ κατὰ μέρη κεκαλυμμένη ὑπὸ βάλτων, ἐξ ὧν μόνον ἐν καιρῷ χειμῶνος διέτριβον συνήθως οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν ἐν τῇ αὐτόθι καθέδρᾳ τῶν Σούσων, ἡ οὖσα τῶν κατοίκων της ἡν ἡ αὐτή μὲ τὴν τῶν Ἀσσυρίων· ταύτν Κουριστάν. Πτολ. Σουσίς, ίδος, ἡ. Αἰσχ. Πέρσ. 1 17. Στράβ. Σουσιανή, κυρ. θηλ. τοῦ Σουσιανός ἡ, ὀν. ἡ εἰς τὴν πόλιν Σοῦσα ἀνήκουσα. — καὶ Σουσιανοί, οἱ κατοικ. τῆς ἐπαρχίας Σουσιανός. Ἀρρίαν.

Σουσούδατα, τά. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σιλλίγγων, πλησίον τῆς νῦν Σιλεσίας. Πτολ. β', 11.

Σουσιγενής, οῦς, ὁ. Ὁ εἰς τὰ Σοῦσα γεννηθείς. Αἰσχ. Περσ. 639.

Σούσιος, ία, ιον. Τῶν Σούσων ἢ ἐκ τῶν Σούσων ὤν. Ξενοφ. οἱ Σούσιοι, καὶ Σουσιανοί, Στράβ.

Σουσίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θηλυκ. τύπ τοῦ Σουσιανός· καὶ οὐσιαστκ. ἀντὶ Σουσιανή, ὅπερ ὅρα.

Σουσισκάνης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐν τῷ Περσικῷ στρατεύματι. Αἰσχ Πέρσ. 34.

Σοφαίνετος, ὁ. Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου, ἐκ Στυμφήλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 1, 11.

Σόφιλλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Ἀνθολ. — 2) Δραματικὸς ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἐκ Θηβῶν ἢ ἐκ Σικυῶνος, Ἀθην. ἔνθα Σώφιλος εὕρηται γεγραμμ. [Σόφιλος κυρ. διὰ τοῦ ι, παρὰ δὲ Σιμμων. Θηβ. 1, ἐν Ἀνθολ. I, 168. εὕρηται Σοφίλου διὰ τοῦ ι.]

Σοφοκλῆς, έους, ὁ, συνῃρμ. Σοφοκλῆς. Τὸς τοῦ Σοφίλου, εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς Κολωνὸν δῆμον τῆς Ἀττικῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 31 χρόνους μετὰ τὸν Αἰσχύλον, καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Λάμπρου, τὴν δὲ ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου. Ἀναδείξας διαφόρους ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα του εἰς πολλὰς περιστάσεις ὡς πολιτικὸς καὶ στρατηγικὸς ἀνήρ, ἐφημίσθη πρὸ πάντων ὅτε πρῶτον ἤρχισε τοὺς δραματικοὺς αὐτοῦ ἀγῶνας ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 25 ἐτῶν, νικήσας καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλόν του Αἰσχύλον, καὶ θαυμασθεὶς τοῦ λοιποῦ μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν καὶ ξένων, ὥστε πολλοὶ τῶν τότε βασιλέων ἠθέλησαν νὰ ἔχωσιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλήν των. Ἐκόσμησε δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐξαιρ. τὴν θεατρικὴν σκηνὴν εἰσαγαγὼν καὶ τρίτον διαλεγόμενον πρόσωπον μεταξὺ τῶν ὑποκριτῶν του καὶ ἐτελειοποίησε τὴν παράστασιν περιορίσας τὸν χορὸν καὶ δοὺς εἰς αὐτὴν πλειοτέραν πρᾶξιν, συμφέρον καὶ οἰκονομίαν, κινῶν ἐπὶ μᾶλλον τὰ πάθη τῶν θεατῶν διὰ μιᾶς ἐντέχνου καὶ φυσικῆς ἐκφράσεως τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τῶν τραγικῶν δραμάτων του καὶ διὰ τῆς ἀληθοῦς καὶ ἐπιτηδείας παραστάσεως τῶν χαρακτήρων του. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων τοῦ ἐξόχου τούτου ποιητοῦ τραγῳδιῶν, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὕρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 203. ἐσώθησαν μόνον ἑπτὰ καὶ τινα λείψανα τῶν ἄλλων ἐσκαρμένα παρ' ἄλλοις Συγγραφσ. Ἀπέθανεν ὁ Σοφοκλῆς εἰς ἡλικίαν 95 χρόνων ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς μεγάλης ἐκείνης ὑπολήψεως, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν ἀπὸ μέρους τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων. Λουκ. Μακροβ. 24. — 2) Τὸς τοῦ Σωστρατείου, εἷς τῶν περιφήμων Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. γ', 115. πλουτήσας ἀπότινος ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Σαμίων. Ἀριστοτ. Βίρ. 698. Ξενοφ.

Σπάδα, τά. Κώμη τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ εὐνοῦχοι τῶν Περσῶν ἐκαλοῦντο Σπάδες. Στέφ. Βυζ.

Σπαλάθρα, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ Στέφ. Βυζ.

Σπαράδοκος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῆς Θρᾴκης. Θουκ. β', 101. ἔνθα κατ' ἄλλους Σπάρδοκος γεγραμμ.

Σπαργαπίσης, ους. Τὸς τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀσσυρίων Τωμύριος. Ἡροδτ. 1, 212.

Σπάρδοκος, ὁ, ἴδε Σπαράδοκος.

Σπάρτη, ἡ, Δωρκ. Σπάρτα, ἔτι καὶ Λακεδαίμων. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐπίτεινος ἐπιπέδου κοιλάδος, σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταϋγέτου· πρῶτον παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 58. καθέδρα τοῦ Μενελάου. Κατὰ Θουκ. κατῳκεῖτο τὸ πάλαι ἡ Σπάρτη κατὰ μέρη ἢ τμήματα διῃρημένη, σχηματίζουσα ἕνα μέγαν κύκλον καὶ ἔχουσα 48 σταδίων περίμετρον μὲ 50,000 περίπου κατοίκους ἐν αὐτῇ ἐξ ὧν 8 ἕως 9000 ὑπῆρχον γνήσιοι Σπαρτιᾶται πολῖται. Αἱ ἀξιολογώτεραι ἐν αὐτῇ οἰκοδομαὶ τάς ὁποίας ὁ Παυσανίας ἀναφέρει, ὑπῆρχον ἡ Περσικὴ στοά, κτισθεῖσα ἐκ τῶν λαφύρων τὰ ὁποῖα οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκυρίευσαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἐν καιρῷ τῶν Περσικῶν πολέμων καὶ τῆς ὁποίας ἓν μέρος ἐκαλεῖτο χορός, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο οἱ γυμναστικοὶ χοροὶ τῶν νέων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ θέατρον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ᾠκοδομημένον, ὁ Δρόμος,

ἡ Ἀγορά εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ὅλα τά ἀρχεῖα καὶ ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τῶν γερόντων καὶ νομοφυλάκων, ἡ Ἀκρόπολις κειμένη ἐφ' ἑνός ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου λόφου μ' ἕνα ναόν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ διάφοροι ναοί. Διά δέ τήν προστφυῆ καὶ ἐκ φύσεως ὀχυράν θέσιν της κατεστάθη ἡ Σπάρτη πολλάκις δυσάλωτος ἀπό μέρους τῶν εἰσβαλόντων ἐχθρῶν· ταύτην ἔρειπια πλησίον τοῦ Παλαιοχωρίου. Ὁμ. Ἰλ. Θουκ. α', 10, Πολύβ. δ', 20. Παυσ. γ', 11. — ἔθεν Σπαρτήθεν, ἐπίρμ. ἐκ τῆς Σπάρτης, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 10. καὶ Σπαρτήνδε, εἰς τήν Σπάρτην. Ὁμ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα καὶ γυνή τοῦ Λακεδαίμονος ἀπό τῆς ὁποίας οὗτος ἐκάλεσε τήν ἐν Λακωνίᾳ πόλιν Σπάρτην. Ἀπολλ. γ', 11, 3.

Σπαρτιάς, άδος, ἡ, = Σπαρτιᾶτις. Στέφ. Βυζ.

Σπαρτιάτης, ου, ὁ, Ἰων. Σπαρτιήτης (ᾱ). Ὁ κάτοικος τῆς Σπάρτης, οἱ Σπαρτιᾶται, κυρίως ἀπόγονοι τῶν Δωριέων οἵτινες εἰσβαλόντες μετά τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τήν Πελοπόννησον ἐκυρίευσαν τήν Λακωνίαν διαμείναντες τοῦ λοιποῦ αὐτόθι βασιλευόμενοι ὑπό τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀριστοδήμου, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζον δύο βασιλικάς οἰκίας ἐν Σπάρτῃ τήν τοῦ Εὐρυσθένους καὶ τοῦ Προκλέους. Ἡροδτ. 1, 65. Πλάτ. Νομ. Ι, σελ. 637. Α.

Σπαρτιανικός, ή, όν. Τῆς Σπάρτης. Λουκ.

Σπαρτιᾶτις, ιδος, ἡ· Ἰδιοτρ. θηλ. τύπ. τῆ Σπαρτιάτης χθών. Εὐριπ. Ὀρεστ. 536. καὶ οὐσιαστ. ἡ Σπαρτιᾶτις, ἡ κάτοικ. τῆς Σπάρτης.

Σπαρτίνος, ὁ. Ἡρωϊός τις Μηδός, παρά Λουκ. Ἰκαρομ.

Σπαρτοί, οἱ (σπείρω). Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπό τῶν Βοιωτῶν οἱ μετά τοῦ Κάδμου ἐλθόντες ἐκ Φοινίκης ξένοι εἰς τάς Θήβας, οἵτινες ἀκολούθως ἀναμιχθέντες μετά τῶν αὐτοχθόνων δέν διεκρίνοντο τοῦ λοιποῦ ἐπ' αὐτῶν ὀνομαζόμενοι καὶ οὗτοι γηγενεῖς καὶ σπαρτοί. Ἐπλάττετο δέ ὅτι ἀνεφύησαν ἔνοπλοι ἐκ τῆς γῆς ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τόν ὁποῖον ἐφόνευσαν ὁ Κάδμος καὶ ὅτι συνελθόντες εἰς μάχην μεταξύ των ἐφονεύθησαν ἅπαντες ἐκτός πέντε μόνων οἵτινες μετά τοῦ Κάδμου ἔκτισαν τήν πόλιν τῶν Θηβῶν καὶ ἀπό τῶν ὁποίων κατήγετο ἡ ἀρχαία γενεά τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων. Πινδ. Πυθ. 9, 145. ἐκαλοῦντο δέ οὗτοι Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ καὶ Πέλωρ. Ἀπολλ. γ', 4, 1. ἔτι καὶ ἀντί τοῦ Θηβαῖοι, Εὐριπ. Ἰκετ. 578.

Σπάρτωλος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπί τῆς χώρας τῶν Βοττειαίων. Θουκ. β', 79. καὶ Σπαρτωλός, παρά Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3. Στέφ. Βυζ.

Σπάρτων, ωνος, ὁ. Τίός τοῦ Φορωνέως καὶ πατήρ τοῦ Μυκηνέως ὑπό τοῦ ὁποίου τούτου λέγεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ πόλις τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. β', 16.

Σπασίνης, ου, ὁ. Βασιλεύς τῆς πόλεως Χάραξος ἐπί τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Στεφ. Βυζ. Ἰσπασίνης, παρά Λουκ. Μακροβ. 16. καὶ Παπίνης παρά Πτολ. — ὅθεν Σπασίνου Χάραξ, ὁ. ρα Χάραξ.

Σπαύτα, ἡ. Λίμνη τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀτροπατηνῇ χώρᾳ, ἔχουσα ὕλας ἐλατοείδεις ἐν αὐτῇ. Στράβ. ια', παρά Πτολ. ὁ καλεῖται αὕτη λίμνη Μαριανῆς, ἠγεμονία Οὐρμι.

Σπειώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολλ.

Σπερθίης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Ἀιερίστου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐπρόσφερεν ἑκουσίως ἑαυτόν εἰς θάνατον ὑπέρ τῆς πατρίδος, παραφθείς μετά τοῦ Βούλιδος εἰς τήν Περσίαν πρός τόν βασιλέα Ξέρξην· ὅρα Βοῦλις. Ἡροδτ. 7, 134. ἡ γραφ. Σπέρχις, ιδος, ἔστιν ἡμαρτημ. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 98. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 32.

Σπερχειός, ὁ, Ἰων. Σπερχηΐος. Ποταμός τῆς Θεσσαλίας ῥέων διά τῆς Φθιώτιδος χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τόν Μαλιακόν κόλπον· ταύτην Ἀγράμηλα· Ὁμ. Ἰλ. Π, 174. Ἡροδτ. 7, 198. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱός τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς θυγατρός τοῦ Πηλέως Πολυδώρας τόν Μενέσθιον. Ὁμ. Ἰλ.

Σπέρχις, ιδος, ὁ, = Σπερθίης, ὅπερ ὅρα.

Σπεύσιππος, ὁ. Τίός τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνεψιός καὶ μαθητής τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, μετά τοῦ ὁποίου τούτου τόν θάνατον ἀνεδέχθη τήν ἐν Ἀκαδημίᾳ διδασκαλίαν τό πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. διδάξας αὐτόθι τήν φιλοσοφίαν ὀκτώ χρόνους· κατηγορεῖται δέ ὑπό τῶν ἀρχαίων ὡς ἀβροδίαιτος καὶ εἰς ἄκρον ἄσωτος, ἀπεθανών μέχρι τέλους μέ ἀπονενοημένον θάνατον. Ἀλλ. ποικ. Ἱστ. γ', 319. Διογ. Λαέρτ.

Σπιθριδάτης, ου, ὁ (ᾱ) κλητ. -τα. Πέρσης, στρατηγός τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 4, 10. — 2) Σατράπης τις τῆς Λυδίας. Ἀρριαν.

Σπίνθαρος, ὁ. Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Ταράντου, πατήρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοξένου. Διογ. Λαερτ. β', 5. — 3) Ἔθνος τι ἐν Ἀθήναις, πιθαν. Φρύξ τό γένος, καταταχθεῖς μεταξύ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 763. — 3) Ποιητής τραγικός ἐξ Ἡρακλείας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρά Σουΐδᾳ μία Τραγῳδία Σεμέλη ἐπιγραφομένη, Ψαρρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 323.

Σπολήτινον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπί τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἄνα ποταμοῦ. Πτολ. β', 4.

Σπολίτιον, τό, Spoletium. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἄποικία τῶν Ῥωμαίων· ταύτην Spoleto. Στράβ.

Σποράδες, αἱ νῆσοι (ᾰ). Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες νήσους τινάς κειμένας ἐσπαρμένως εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης μεταξύ Κρήτης καὶ τῶν Κυκλάδων, ἔτι τάς μεταξύ Εὔβοιας καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξηρᾶς, τάς πρός ἄρκτον τῆς Εὐβοίας καί τινας ἐν τῇ Προποντίδι. Στράβ.

Σπόργιλος, ὁ (ῑ) [σποργή]. Κουρεύς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ὄρν. 301. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ.

Στάγειρος, ἡ, Stagira. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξύ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους· ταύτην Ἀβδανόβα. Ἡροδτ. 7, 115. Θουκ. δ', 88. Στράβ. τά Στάγειρα, παρά Διογ. Λαερ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἡ Σταγείρα, παρά Διον. Χρυσ. — ὅθεν, Σταγειρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πλούτ.

Σταλλας, α, ὁ. Ἡλεῖός τις, παρά Ξενοφ. Ἑλλ. ζ, 4.

Στάμνιος, ὁ. Κωμικόν ἐπίπλαστον ὄνομα ἀπό τοῦ στάμνος, ὑπό τό ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. Βάτρ. 22. καλεῖ τόν Διόνυσον, ἤτοι παῖδα τοῦ Σταμνίου ἀντί τοῦ Διός.

Στασάνωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρν. Ἀνάβ. γ', 29.

Στασῖνος, ὁ, Δωρκ. ἀντί Στησίνοος. Ποιητής ἐκ Κύπρου, συγγράψας Κύπρια ποιήματα. Ἀθην.

Στάσιππος, ὁ, Δωρκ. ἀντί Στήσιππος. Κάτοικός τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. παρά Ξενοφ. Ἑλ. δ', 4.

Στασίχορος, ὁ, Δωρκ. ἀντί Στησίχορος, ὅπερ ὅρα. Σίμμ.

Σταφυλίτης, ου, ὁ (υυ--). Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, ἀπό τοῦ σταφυλή. Λίλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41.

Στάφυλος, ὁ (υυυ). Τίός τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996. κατά δέ Πλουτ. υἱός τοῦ Θησέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσοθέμιδος τήν Μολπαδίαν, Παρθένον καὶ Ῥοιό. Διοδρ. Σικ. ε', 52. κατά τινας δέ ὑπῆρχεν ὁ Στάφυλος οὗτος βασιλεύς τῶν Ἀσσυρίων ὑποδεχθείς τόν Βάκχον ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι ἐκστρατείας του. — Νον. Διον. ιη', 44. — 2) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκράτεως, παρά Στράβ.

Στειρία, ἡ. Κώμη καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπί τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, ἀνήκων εἰς τήν Πανδιονίδα φυλήν, Στράβ. κατά Στέφ. Βυζ. τά Στείρια· — ὅθεν, Στειριεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Στειρίας ὤν. Ξενοφ. Λουκ. — 2) Στειριακός, ή, όν. Τῆς Στειρίας ἤ εἰς τόν δῆμον Στειρίαν ἀνήκων. Πλούτρ.

Στεντορίς, ίδος, ἡ, λίμνη. Λίμνη τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπί τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ μεταξύ Κυψέλης καὶ Αἴνου· Ἡροδτ. 7, 58.

Στέντωρ, ορος, ὁ. Κῆρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τοῦ ὁποίου ἡ φωνή λέγεται ὅτι ἀπετέλει τοσοῦτον δυνατόν ἠχον ὅσον πεντήκοντα ἄλλων φωναί, καὶ ὅτι ἐπεκόησε τήν διά κόχλου βοήν ἐν ταῖς μάχαις. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 783. — ἐξ οὗ ἐν παροιμίαις, μεῖζον ἀμβοᾷν τοῦ Στέντορος, Λουκ.

Στευύκλαρος, ὁ· Ἰων. Στευύκληρος. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, παλαιά καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας, καταστραφεῖσα ὑπό τῶν Λακεδαιμονίων ἐπί τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. Ἡροδτ. 9, 64. Παυσ. ἔνθα διά τοῦ η εὕρηται γραφομ. διά δέ τοῦ α παρά Στράβ.

Στερνόφθαλμοι, οἱ. Ἔθνος μυθολογούμενον, κατ' Αἰσχύλ. ἔχοντες τούς ὀφθαλμούς ἐπί τῶν στέρνων. Στράβ.

Στέρνοψ, οπος, ὁ. Τίός τοῦ Μίλανος ἐξ Αἰτωλίας φονευθείς ὑπό τοῦ Τυδέως. Ἀπολλ. α', 8, 5. ἔνθα ὁ Heyne Στέροψ ἀναγιγνώσκει.

Στερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πληϊάδων Νυμφῶν καὶ γυνή τοῦ Οἰνομάου· Ἀπολλ. γ', 10, 1. κατ' ἄλλους δέ μήτηρ τοῦ Οἰνομάου γεννήσασα αὐτόν ἐκ τοῦ Ἄρεως. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολλ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Τεγέας εἰς ἣν ὁπόταν ὁ Ἡρακλῆς ἔδωκε μίαν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ὥστε δι' αὐτῆς κατεφόβει τούς πλησιάζοντας ἐχθρούς εἰς τά τείχη τῆς πόλεως. Ἀπολλ. β', 7, 3. καὶ Ἀερόπη, παρά Παυσ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου. Ἀπολλ. γ', 13. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ τάς Σειρήνας. Ἀπολλ. α', 7, 10

Στερόπης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κυκλώπων, παῖς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολλ.

Στεφάνη, ἡ (ᾰ). Πόλις μέ λιμένα τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ· ταύτην Στέφανον. Σκύλλ.

Στέφανος, ὁ. Τίός τοῦ Θουκυδίδου ἐξ Ἀθηνῶν. — 2) Ποιητής κωμικός Ἕλλην τῆς μεσαίας κωμῳδίας, υἱός τοῦ ποιητοῦ Ἀλεξέως, τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν ἀπόσπασμα παρ' Ἀθην. ια', φαβρ. Βλ. Βιβλ. — 3) Στέφανος ὁ Βυζάντιος, περίφημος Γραμματικός τῆς πέμπτης ἀπό Χρ. ἑκατονταετηρίδος, συγγράψας ἓν λεξικόν Ἐθνικά ἐπιγραφόμενον, περιλαμβάνον τήν παραγωγήν ὅλων τῶν ἀρχαίων κυρίων ὀνομάτων τῶν εθνῶν, χωρῶν, πόλεων καὶ ποταμῶν καὶ ἀφηρημένων εἰς πολλά βιβλία, τοῦ ὁποίου ὅμως ἐσώθη μόνον μία ἐπιτομή ὑπό Ἑρμολάου τοῦ Γραμματικοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 620.

Στῆλαι, αἱ, Ἡράκλειοι καὶ Ἡράκλειαι. Αἱ τοῦ Ἡρακλέους στῆλαι μεταξύ Ἱσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, ὅρα Ἡράκλειος. — 2) αἱ Ἰνδικαί. Ὅρη τῆς Ἰνδίας μέχρι τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἔφθασαν ὁ Διόνυσος ὅτε ἐστράτευσε κατά τῶν Ἰνδῶν. Στράβ. ἔτι καὶ στῆλαι Διονύσου. Διον. Περ. 623.

Στησαγόρας, ου, ὁ, Ἰων. Στησαγόρης, ου. Πατήρ τοῦ ἀρχαίου Κίμωνος ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 6, 33. — 2) Τίός τοῦ Κίμωνος καὶ ἀγχιστεύς τοῦ προτέρου, ἀδελφός τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τόν ὁποῖον τούτον διεδέχθη εἰς τήν ἐν Θρᾳκικῇ χερσονήσῳ ἀρχήν. Ἡροδτ. 6, 38. — 3) Σάμιός τις, παρά Θουκ. α', 116.

Στησικλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ.

Στησίλαος, ὁ, Ἰων. Στησίλεως. Τίός τοῦ Θρασύλου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τήν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡροδτ. 6, 114. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης, παρά Πλάτ.

Στησίμβροτος, ὁ. Ῥαψῳδός τις ἐκ τῆς νή-

σου Θάσου ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, συγγράψας Ὁμηρικὴν Φυσιολογίαν. Πλατ. Ἴων, σελ. 530. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 524.

Στησίχορος, ὁ (ῑ). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἱμέρας πόλεως τῆς Σικελίας, υἱὸς τοῦ Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου καὶ σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα, κατὰ Σουΐδ. πρότερον Τισίας καλούμενος, ὡς μεταρυθμιστὴς δὲ τοῦ ἐν ταῖς σκηναῖς χοροῦ ὠνομάσθη ὕστερον Στησίχορος, ὅτι πρώτος χορὸν ἔστησεν. Κατάτινα διήγησιν τοῦ Πλάτωνος, λέγεται ὅτι σατυρίας ποτὲ τὴν Ἑλένην ἐστερήθη τῆς ὁράσεως, τὴν ὁποίαν μετ' οὐ πολὺ ἐπανέλαβε γράψας ἔπος ὕμνου πρὸς ἔπαινον αὐτῆς. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 243. ἐξ οὗ παροιμ. παλινῳδίαν ᾖδεν. Πλάτ. Εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα πέντε ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ Στησίχορος εἰς τὴν Κατάνην, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Ἐκ δὲ τῶν διαφόρων ποιημάτων τὰ ὁποῖα συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 151.

Στίλβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνείου καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λαπίθην καὶ Κένταυρον. Διόδ. Σικ. δ, 71.

Στιλβίδης, ου, ὁ. Περίφημος μάντις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Εἰρ. 1011.

Στιλβωνίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα, υἱὸς τοῦ Στίλβωνος, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 1139.

Στίλπων, ωνος, ὁ. Περίφημος ἰδαρχαῖος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας ὡς λέγεται ἐννέα διαλόγους ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν λείψανον ἐσώθη· ἐλογίζετο δὲ ὁ Στίλπων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἄθεος, ἀναιρῶν πρὸ πάντων πᾶσαν ἀφῳρημένην καὶ γενικὴν ἰδέαν. Διογ. Λαερ.

Στίρις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἀποικία τῶν ἐκ Στειρίας Ἀθηναίων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος· ταυτὸν Στιρί. Παυσ. Φωκ. 33.

Στιχίος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 195.

Στοά, ἡ, = Ποικίλη, ἔνθα ὁ Ζήνων ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του. — 2) ἡ Στωϊκὴ φιλοσοφία, ὅθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, = Στωϊκοί. Λουκ.

Στοβαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Στόβων ἐν Μακεδονίᾳ. — 2) Στοβαῖος Ἰωάννης, ἐκ Στόβων πόλεως τῆς Μακεδονίας, συγγραφεὺς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα.

Στόβοι, οἱ, Stobi. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Πελαγονίας, καταστραθεῖσα ὕστερον πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας, ταυτὸν Ἰσλιβί. Πτολμ.

Στοιχάδες, αἱ, νῆσοι (ᾰ). Πέντε νῆσοι, κατὰ Πλιν. τρεῖς, ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιγυρίας χώρας ἕως τῆς Μασσαλίας, ἐξ ὧν ἐπιστηρότεραι ἦσαν, ἡ Πρώτη, Μέση καὶ Ὑπαία. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 554.

Στόρας, ὁ, Astūra. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Στράβαξ, ακος, ὁ (ᾰ). Ἑκατοστάρχης τοῦ Ἰφικράτους ἐν τῷ Κορινθιακῷ πολέμῳ. Δημ. Λεπτ. σελ. 482.

Στράβων, ωνος, ὁ (ᾰ). Περίφημος Ἕλλην γεωγράφος ἐξ Ἀμασείας πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἀκμάσας περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὅστις περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Αἰγύπτου, Αἰθιοπίας, Εὐρώπης καὶ Ἑλλάδος συνέλεξεν ἀφθόνους γνώσεις τῆς ἱστορίας, θρησκείας καὶ πολιτικῆς καταστάσεως διαφόρων ἐθνῶν πρὸς συγγραφὴν τῶν γεωγραφικῶν βιβλίων του, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουσι πολλὴν ὕλην καὶ ἐξ ἄλλων πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων καὶ πρὸ πάντων ἐπικῶν καὶ τραγικῶν ποιητῶν· Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 551. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (Στράβων, παροξυν. κυρ. ὄνομ. στραβών, ἐξυτν. ἐπίθ.)

Στρατίη, ἡ (υυ–). Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἡφανισμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 606. Στεφ. Βυζ.

Στρατίος, ὁ (ἐπίθ. στρατιοί). Τὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας· Ὅμ. Ὀδ. Γ, 413.

Στράτιχος, ὁ, = Στρατίος. Ἀπολλόδ. α', 9, 9.

Στρατοβάτης, ου, ὁ (ᾰ). Τὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Στρατόδημος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. β', 67.

Στρατοκλείδης, ου, ὁ. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Στρατοκλῆς, έους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σφενδονητῶν ἐκ Κρήτης εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 2, 29. — 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσβυς τοῦ βασιλέως Φιλίππου παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. Δημ.

Στρατόλαος, α, ὁ. Ἠλεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Στρατονίκεια, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς Καρίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Στρατονίκης, ταυτὸν Ἐπὶ-Ἰσσάρ. Στράβ. καὶ Στρατονίκη, Πτολ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου. Στράβ. — ὅθεν Στρατονικεύς, ἐός, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Στρατονίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Πλευρώνος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολλόδ. α', 7, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἄτρομον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα καὶ γυνὴ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ. β', 101. — 4) Θυγάτηρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἔλαβεν εἰς γάμον ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀντίοχος ὁ Σωτὴρ τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐξ ἄλλης γυναικός, ὅτε ἰδὲ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα ἀσθενήσας βαρέως ἔκλινησε τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ τὴν παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν ἑκουσίως. Λουκ. Συρ. Θε. 17. κ. ἑ. ξ. — 4) = Στρατονίκεια ἀριθμ. 1. — 5) Πόλις τῆς Μακεδονίας, ταυτὸν Φραγκόκαστρον. Πτολμ.

Στρατόνικος, ὁ. Κιθαρῳδός τις ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ὁ Νικοκλῆς τύραννος τῆς Κύπρου ἔκαμε νὰ θανατώσωσι διά τι σατυρικὸν αὐτοῦ ποίημα· διήγε δὲ ὁ Στρατόνικος οὗτος τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του περιερχόμενος διαφόρους χώρας καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ διάφορα ἀποφθέγματα πλήρη ἀγχινοίας καὶ χάριτος. Ἀθην. η', 9. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιδ', 14.

Στρατόπεδα, τά. Μέρη τινὰ τῆς κάτω Αἰγύπτου πλησίον τῆς Βουβάστεως τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς Ψαμμητιχος παρεχώρησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ νὰ κατοικήσωσιν, Ἡροδ. 2, 154.

Στράτος, ἡ, καὶ ὁ (ᾰ). Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, ταυτὸν ἀρείπια Πόρτα καλούμενα· — θηλκ. παρὰ Θουκ. β', 80, Στράβ. καὶ Παυσ. Ἀρσ. παρὰ Πολυβ. ε', 14. — ὅθεν, Στράτιοι, οἱ κάτοικ. (Στράτος, ἡ πόλις πρὸς διασταλὴν τοῦ στρατοῦ, οὐσιαστκ.)

Στράτις, ιος, ὁ. Τύραννός τις ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ. Ἡροδ. 4, 138. — 2) ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Σουΐδ. κατατάττει μεταξὺ τῶν Τραγικῶν. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. Π, σελ. 497. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐξ Ὀλύνθου, γράψας Ἐφημερίδας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς πάντα βιβλία. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 52.

Στρατυλλίς, ίδος, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 365.

Στράτων, ωνος, ὁ (ᾰ). Σύγχρονός τις τοῦ λυρικοῦ Πινδάρου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἱέρων τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἔδωκεν ὡς δῶρον ἓν τάλαντον χρυσοῦ. Ἀριστο. Ὄρν. 945. — 2) Περιβόητός τις θηλυδρίας καὶ ἀβροδίαιτος ἐν Ἀθήναις, διαφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 122. καὶ Βατρ. 422. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος ἐν Φοινίκῃ, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, περίφημος διὰ τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειάν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 2. — 3) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 4) Ὁ ἐπικαλούμενος Φυσικός, Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ θάνατον χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· πρὸ πάντων ἐφημίζετο ὁ Στράτων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὰς μεγάλας καὶ βαθείας φυσικὰς γνώσεις του, ἐνασχοληθείς ἰδίως καὶ εἰς τὴν θεωρίαν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Πλούτ. Προκλ. Τιμ. δ'.

Στράτωνος πύργος, ὁ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, ὕστερον Καισάρεια κληθεῖσα. Στράβ.

Στρέψα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Αἰσχιν. Στεφ. Βυζ.

Στρεψιάδης, ου, ὁ (–υυ–). Νικητὴς τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. Πινδ. Ἰσθμ. 7. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, περιστανόμενος ὡς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους κωμῳδουμένου ἐν ταῖς Νεφέλαις τοῦ Ἀριστφ., 134. Κληπτ. Στερψιάδας στιχ. 1205.

Στρογγύλη, ἡ (ῡ). Μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου πλησίον τῆς Σικελίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ στρογγύλου αὐτῆς σχήματος, ἔχουσα ὡς ἐπὶ πολὺ ἠφαίστειον ὕδαφος· ταυτὸν Stromboli. ἐπὶ ταύτης ἐλέγετο ὅτι εἶχον ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων Αἴολος τὴν καθέδραν του. Θουκ. η', 58.

Στροῖβος, ὁ (ἐπίθ. στροιβός). Ἀθηναῖός τις πατὴρ τοῦ Λεωκράτους. Θουκ. α', 105.

Στρομβιχίδης, ου, ὁ (–υυ–). Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Διοτίμου. Θουκ. η', 15. Ξενοφ. Ἑλλ

Στρόμβιχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου. Θουκ. α', 45.

Στρούθας, α, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8.

Στρουθίας, ου, ὁ. Περιβόητός τις παράσιτος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, Λουκ.

Στρουθοβάλανοι, οἱ. Ἐπίπλαστον ὀθνεῖον ὄνομα, παρὰ Λουκ. ἁλιέ. Ἱστορ. α', 13.

Στρούχατες, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Μηδίας. Ἡροδ. I, 101.

Στρόψακος, ὁ. Θεσσαλός τις, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Στροφάδες, αἱ, προσυπακ. νῆσοι (ᾰ). Δύω μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου Πελάγους, ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου καὶ μεσημβρινὰς τῆς Ζακύνθου, πρότερον Πλωταὶ καλούμεναι, μὲ τὸ νὰ ἔπλεον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἐλέγετο, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἅρπυῖαι. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 295. κατ' Ἀπολλόδ. α', 9, 2. ὠνομάσθησαν Στροφάδες ὅτε αἱ Ἅρπυῖαι διωκόμεναι ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Βορέου ἐστράφησαν αὖθις εἰς αὐτάς.

Στροφαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῶν ἀποστρεφομένων καὶ πλεονεκτούντων θυρῶν. Ἡσύχ.

Στροφίη, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 76.

Στρόφιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου Ὅμ. Ἰλ. Ε, 49. — 2) Τὸς τοῦ Κρόισου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγένησε τὸν Πυλάδην. Πινδ. Πυθ. 11, 54. Εὐρ. Ἰφ Ταυρ. 60. — 3) Τὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἔκγονος τοῦ προτέρου. Παυσ. β', 16.

Στρύμη, ἡ (ῡ). Πόλις τῶν Θασίων ἐν τῇ Θρᾴκῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ· ταυτὸν Στρυμη. Ἡροδ. 7, 108. Δημ.

Στρυμόδωρος, ὁ. Κάτοικός τις τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνέων ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 275.

Στρυμονίας, ου, Ἰων. Στρυμονίης, ὁ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἄνεμος. Ἀνεμόεις ἐν Θρᾴκῃ πνέων βορείως ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ· Ἡροδ. 8, 118.

Στρυμονικός, ή, όν. Τοῦ Στρυμόνος ἢ παρὰ τῷ Στρυμονι ὢν· ὁ Στρυμονικὸς κόλπος. Κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας· ταυτὸν Κόλπος τῆς Κωντέσσας. Στράβ.

Στρυμόνιος, ία, ιον. Τοῦ Στρυμόνος, ὁ Στρυμόνιος πῶλος, = Ῥῆσος. Εὐρ. Ῥῆσ. 383.

Στρυμονίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Στρυμόνιος.

Στρυμώ, οῦς, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος. Ἀπολδρ. γ', 12, 3.

Στρυμών, όνος, ὁ, Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἀπ' Ἄρκτου πρὸς Μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο πρότερον ἡ Μακεδονὶς ἀπὸ τῆς Θρᾴκης· ταὐτὸν Ἰσκὰρ· πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 339, καὶ Ἡριδτ. πορθλ. καὶ Ἀπολδρ. β', 5, 10.

Στρυμών, όνος, ὁ, Ποταμὸς θεὰς, παῖς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γεννήσας ἐκ τῆς Βύτέρπης τὸν Ῥῆσον, καὶ ἐκ τῆς Εὐάδνης τὴν Νέαιραν. Ἡσ. Θεογ. 339. Ἀπολδρ. Εὐρ. Ῥῆσ. 347.

Στυβίρα, ἡ, Stubera. Πλιν. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνος ποταμοῦ. Πελύβ. Στύμβαρα, τά, παρὰ Στράβ.

Στυγιός, ία, ον (ῡ). Τῆς Στυγὸς ἢ ἐκ τῆς Στυγὸς ὤν. Αἰσχ. Περσ.

Στύγνη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πολύστορα. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Στύμβαρα, τά, = Στυβίρα.

Στυμμέδων, ος, ὁ, Ἐπίκλαστον ὄνομ. κύρ. ἐπ' αἰσχρᾷ ἐννοίᾳ λαμβανόμενον, ἀπὸ τοῦ στύμα, παρ' Ἀρ.στφ. Λυσ. 259.

Στυμφήλιος, ία, ον, Ἰωνικ. Στυμφηλιος. Τῆς Στυμφήλου, εἰς τὴν πόλιν ἢ λίμνην Στυμφαλίδα ἀνήκων. Πινδ. — 2) Οὐσιαστικ. Στυμφάλιος, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Στυμφάλου.

Στυμφαλία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Στύμφαλον πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦν τὸ ἐκ ξύλου κεχρυσωμένον ἄγαλμα αὐτῆς. Παυσ. η', 22.

Στυμφαλίς, ίδος, ἡ. Τῆς Στυμφάλου, ἡ ἐκ τῆς Στυμφάλου οὖσα, ἡ παρὰ τῇ Στυμφάλῳ κειμένη. Πινδ. ἡ Στυμφαλὶς λίμνη καὶ ἡ Στυμφαλὶη λίμνη, Ἡροδτ. Λίμνη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Στυμφάλου, ἐν τῇ ὁποίᾳ διαιτῶντο αἱ λεγόμεναι Στυμφαλίδες Ὄρνιθες· ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ μιᾶς αὐτόθι κρήνης καὶ ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πολλάκις ἀνυψοῦτο ἐπὶ πολὺ ὅτε αἱ διώρυχες αὐτοῦ ἐφράττοντο, εἶτα ῥέον ὑπογείως ἐπίτι διάστημα ἠνόιετο μὲ τὸν Ἐρασῖνον ποταμὸν πλησίον τοῦ Ἄργους. Ἡροδτ. 6, 76. Παυσ. η', 22. Στράβ. — αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες. Οὕτως ἐκαλοῦντο σαρκοβόρα πτηνὰ διαιτώμενα περὶ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ προξενοῦντα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν κατατρώγοντα ἀνθρώπους καὶ κτήνη, κατὰ Παυσ. ἐλθόντα ἐκ τῆς Ἀραβίας· περὶ τῆς μορφῆς τῶν πτηνῶν τούτων ἐπλάττοντο διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξαιρετ. δὲ ἐπεριστάνοντο ἔχοντα σιδηρᾶς πτέρυγας τὰς ὁποίας ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται ὡς τόξα, μὲ ὀξεῖα ῥάμφη· ταῦτα ἐφονεύσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτ' ἐπιταγῆς τοῦ Εὐρυσθέως βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολδρ. β', 5, 6. Παυσ η', 22. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται ἀπήντησαν τὰς Στυμφαλίδας Ὄρνιθας ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ διοιέαντες αὐτὰς διὰ τοῦ κρότου τῶν ὅπλων. Ἀπολ. Ῥοδ. Β', 1058. καὶ Σχολιστ. αὐτοθ.

Στυμφαλος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ὁ Πελοψ ἐφόνευσε δι' ἀπάτης· τοῦ τοῦ παῖδες ἦσαν ὁ Ἀγαμήδης, Γόρτυς καὶ ἡ Παρθενόπη. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Παυσ. η', 4. — 2) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Στύμφαλος, ἡ, Ἰωνικ. Στύμφηλος. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπίσημος καὶ ἀκμαία τὸ πάλαι κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους ἤδη παρ' Ὁμηρ. ἀναφερομένη, Ἰλ. Β. 608. Ξενφ. καὶ ἀρσεν. ὁ Στύμφαλος, παρὰ Στεφβ. καὶ Σταφ Βυζ.

Στύμφαλος, ὁ, Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον παρὰ τῇ πόλει Στυμφάλῳ συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Κυλλήνης. Στράβ. — 2) Μικρὸς ποταμὸς ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Στυμφάλου καὶ σχηματίζων τὴν λίμνην Στυμφαλίδα. Πολύβ. Στράβ.

Στύμφη, ἡ, Ὄρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ. παρ' ἄλλοις δὲ Τυμφη, ἡ, καλούμενον, ὅπερ ὄρα· κατὰ Πολμερ. ἡ τελευταία γραφ. ἐστὶν ὀρθοτερ.

Στύξ, **Στυγός**, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πάλλας ἐγέννησε τὸν Ζῆλον, τὸ Κράτος, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν. Ἡσ. Θεογ. 361. Ἀπολδρ. α', 2, 2, καθ' Ἡσ. διέτριβαν ἡ Στύξ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς εἰς ἓν μέρος τοῦ Ταρτάρου ἐν τῷ ᾅδῃ ἔχουσα αὐτόθι ἰδίαν βασίλειον ἐκ τῶν ὁποίων ἐπήγαζε τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς λεγόμενον. — 2) Καταχθόνιος ποταμός, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὤμνυον τὸν μέγαν καὶ φοβερὸν ὅρκον τῶν οἱ θεοί, πηγάζων ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τὰ ἐν τῷ Ταρτάρῳ βασίλεια τῶν νύμφης Στυγός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 755. Ἡσ. Θεογ. 806. πλησ. αἱ Στύγες, παρὰ Πλάτ. — 3) Κρήνη τις ἐν Ἀσκάῳ πηγάζουσα ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου πλησίον τῆς πόλεως Νωνάκρειας, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ψυχρότητα ὑπῆρχε θαλέθριον εἰς τοὺς ὅσους τὸ ἔπινον ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων· ταὐτὸν Μαυρόνερον Ἡροδτ. 6, 74. Παυσ.

Στύρα, τά (ῡ). Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῆς Καρύστου. Ὁμ Ἰλ. Β, 539. — ὅθεν, Στυρεῖ, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Στύφων, ωνος, ὁ (στυφός). Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. δ', 38.

Στωϊκός, ή, όν. Τῆς Στοᾶς ἢ εἰς τὴν Στοϊκὴν φιλοσοφίαν ἀνήκων, καὶ οὐσιαστικ. Στωϊκός, ὁ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενος. Λουκ.

Σύαγρος, ὁ (υῡ). Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἑλλὴν, ὅστις κατ' Αἰλ. ἐραψῴδησε πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τροίας, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ Μουσαίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 21. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 290. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παμφθείς πρέσβυς ὑπὸ τῆς Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα τύραννον τῶν Συρακουσῶν διὰ τὰ καταπεσόντα αὐτόν εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τοῦ Πέρσου Ἡροδτ. 7, 153.

Συάδρας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ.

Σύβαρις, ιος, καὶ ιδος, Ἰωνικ. ιος, Sybaris. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Λευκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ταραντίου κόλπου, ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τροιζηνίων, συνταθεῖσα περὶ τὸ 710 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἄκραν ἡδυπάθειαν τῶν ἐγκατοίκων της, προξενηθεῖσαν κυρίως ἐκ τῆς μεγάλης εὐφορίας τῆς αὐτόθι χώρας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἀσυμποσεῖτο κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν περὶ που 300,000· ἡ περίμετρος τῆς πόλεως ὑπῆρχε 50 σταδίων, τῆς ὁποίας ἡ ἐξουσία ἐκτείνετο καὶ εἰς ἄλλους πλησιοχώρους Ἰταλικοὺς λαοὺς καὶ πόλεις· περὶ δὲ τὸ 510 ἔτος πρὸ Χρ. πολεμηθεῖσα ἡ Σύβαρις ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν κατηδαφίσθη ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἀφωσιώθησαν ἅπαντες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν· μετά τινας χρόνους ὕστερον ἀνακαινισθεῖσα αὖθις ὑπὸ νέων ἀποίκων εἰς Ἑλλάδος ὠνομάσθη Θουρίοι. Ἡροδτ. 6, 21. Γενν. ως, παρὰ Θουκ. καὶ Αἰλ. ιδος παρὰ Στράβ. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Συβάριδος, ταὐτὸν Coscile ἢ Sibari. Θουκ. ζ', 35. Στράβ.

Σύβαρις, ἡ. Τέρας φοβερὸν κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν τινι αὐτόθι σπηλαίῳ καὶ καταπαρῶγον ἀνιλεῶς ἀνθρώπους καὶ ζῶα, τὸ ὁποῖον τελευταῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὐρύβατος, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὶ ὠνόμασαν τὴν αὐτόθι πόλιν Σύβαριν. Ἀντων. Λιβ. 8.

Συβαρίτας, α, Δωρικ. ἀντὶ Συβαρίτης, ὁ (ῑ). Κάτοικός τις τῆς πόλεως Θουρίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θεοκρ. εἰδ. ε', 73. δοῦλος τοῦ Συβαρίτου.

Συβαρίτης, ου, ὁ (ῑ). Ὁ κάτοικος τῆς Συβάριδος ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡροδτ. 5, 14. — 2) Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ.

Συβαριτικός, ή, όν. Τῆς Συβάριδος ἢ ἐκ τῆς Συβάριδος ὤν· αἱ Συβαριτικαὶ Ἱστορίαι, τελοιοίδεις περὶ Συβαριτῶν διηγήσεις περιέχουσαι πολλὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας αὐτῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 20, καὶ, οἱ Συβαριτικοὶ λόγοι. Ἀριστφ. Σφ. 1236.

Συβαρῖτις, ιδος, ἡ. Τῆς Συβάριδος ἢ εἰς τὴν πόλιν τῶν Συβαριτῶν ἀνήκουσα, ἡ Συβαρῖτις χώρα, κρήνη τις πλησίον τῆς Συβάριδος. Θεοκρ. ε', 146, καὶ Οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Συβάριδος. Ἀριστοτ.

Συβάρτας, α, ὁ, = Συβαρίτας. Θεόκρ.

Σύβοτα, τά (υ). Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κερκύρας. Θουκ. α', 47. Στράβ. κατὰ Σχολιστ. Θουκ. ὑπῆρχον αὐτόθι τρεῖς μικραὶ νῆσοι ἐξ ὧν ἡ μία ἰδίως ἐκαλεῖτο Σύβοτα. Θουκ. α', 54. Στέφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως ἀπὸ τοὺς χοίρους οἵτινες ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῶν. — 2) Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Συβότων ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου. Θουκ. α', 52, 54. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ναυμαχίαν τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων· ταὐτὸν Σύβοτα. Θουκ. α', 50 Στεφ Βυζ.

Συβρίδαι, οἱ (ῑ). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Σύδρος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Πτολ.

Σύεδρα, τά. Πολίχνη τῆς Τραχείας Κιλικίας κειμένη δυτικῶς, Πτολ

Συένεσις, εως, καὶ ις, ὁ. Ὄνομα κοινὸν τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, Λίσχ. Περσ. 326. Ἡροδτ. 1, 74. Ξενφ. Ἀνάβ. α, 2, 12.

Σύεσσα, ἡ, = Σουεσσα. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Συήνη, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρων καὶ γρανίτου λίθου· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ἥλιος ἐν καιρῷ τῶν μεγαλητέρων ἡμερῶν τοῦ θέρους δὲν ἐσχημάτιζεν εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν σκιὰν τῶν σωμάτων· πλησίον τῆς νῦν Ἀσσουὰν. Ἡροδτ. 2, 28. Διον, Περ. 223. — ὅθεν, Συηνίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ

Σύθας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων δεξιὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Σικυωνίας. Παυσ. β', 34.

Συκή, ἡ. Φρούριον ἰσχυρὸν πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. δ', 98. Στεφ. Βυζ. ἐνθα κατὰ Κλουβ.-ρ. Τύκη ἀναγινώσκετ. ἀντὶ Τύχη ἑνὸς μέρους τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ὡς καὶ ἐν χειρογραφ. εὕρηται κατὰ μέρη Τύκη· ὅρα Τύχη.

Συκίτης, ου, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ὡς πρώτος καλλιεργήσας τὸ δένδρον συκῆν. Ἀθην. γ', 5.

Συκούριον, τό. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Οἴτης· ταὐτὸν Σίγουρον. Πολύβ. 32, 8.

Συλέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κορίνθου καὶ γυνὴ τοῦ Πολυπήμονος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λυστὴν Σίλιν. Ἀπολδρ. γ', 16.

Σύλειον, τό, = Σύλλιον.

Συλεύς, έως, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος βασιλεύς τῆς Αὐλίδος, βιάζων τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους νὰ ἐργάζωνται τὰς ἀμπέλους αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον τελευταῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Ἀπολδρ. β', 6, 3. κατ' ἄλλους δὲ ἔζη ὁ Συλεὺς οὗτος εἰς τὴν Θεσσαλίαν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα· καρβλ. Ηεγνε εἰς Ἀπολδρ. σελ. 443. — 2) τὸ Συλέος πεδίον. Πεδίόν τι περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον. μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀργίλου καὶ Σταγείρου ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδ. 7, 115.

Σύλλαις, α, ὁ, Sylla Hortensius. Εἷς τῶν πε-

ριφήμων καὶ βέξοχον στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ῥουφίων, ὕπατος καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ φθοροποιὰν πολιορκίαν, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐκρήμνισεν ἐκ θεμελίων καὶ πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων ἐφόνευσεν ἀπαιδεύτους, διαρπάσας καὶ αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ.

Σύλλιον, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως μεταξὺ τῆς Περγῆς καὶ Ἀσπένδου. Ἀρριαν. Σύλλειον, τό, παρὰ Στράβ.

Συλλίς, ἡ. Νύμφη τις κατὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγένετο τὸν Ζωξίππον. Παυσ. β', 6.

Συλοσῶν, ῶντος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰάκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του. Ἡροδτ. 3, 39. καὶ 139.

Σύμαιθος, ὁ (υ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Κατάνης ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· ταῦν Giarretta. Θουκ. 3', 65. Στράβ. ὅτι Σίμαιθος, ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ ν γραφ. ἐστὶ ὀρθοτρ, παρβλ. Duker εἰς Θουκ. — ὅθεν, Συμαίθειος, εἶα, εἶον· τῆς Συμαίθου. Ἀνθολγ.

Σύμη, ἡ (υ). Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρας, παράγουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ἀγρίας αἴγας· ταῦν Σύμη. Ὅμ. Ἰλ. Β 671. Ἡροδτ. — ὅθεν, Σύμηθεν, ἐκ Σύμης. Ὅμηρ.

Σύμη, ἡ. Νύμφη τις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Χθόνιον, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Σύμη ἀπέναντι τῆς Καρίας. Διόδ. Σικ. ε', 53. κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σύμη ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαλυσοῦ Σύμης. Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 671.

Συμμαχία, ἡ· Ἐκιδτ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν Μαντινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας εἰς ναὸς αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἤγειραν οἱ Μαντινεῖς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Ἀντωνίου ναυμαχίας τῶν Ῥωμαίων ἐν Ἀκτίῳ. Παυσ, η', 9.

Συμπληγάδες, αἱ· προσυπακμ. νῆσοι, = Συνδρομάδες καὶ Κυάνεαι· πρῶτον παρ' Εὐριπ. Μηδ. 2, καὶ Ἀπολδρ. α', 9, 22. ἀπὸ τοῦ συμπλήττω, συγκρούω.

Σύνναδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἐξωρύττετο πολύτιμα λευκὰ μάρμαρα· ταῦν Σαΐδ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Συνάδη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — ὅθεν Συνναδικός, ἡ, ὄν· τῶν Συνναδίων ἢ ἐκ τῶν Συνναδῶν ὤν· ὁ Συνναδικὸς λίθος. Στράβ.

Σύντριψ, ιβος, ὁ. Ὄνομα κακοποιοῦ δαίμονος ἢ κοβάλου κατασυντρίβοντος τὰς ἐν τῷ οἴκῳ χύτρας, Ὅμ. Ἔπ. 14.

Σύρα, ἡ (– –), = Σῦρος, Σουῖδ.

Σύρα, ἡ (υ –). Ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, = Συρία. Θεοκρ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλης. Ἀριστοφ. Βίρ. 1046.

Συρακοσία, ίδος, ἡ· ἰδιατρ θηλ. τύπ. τοῦ Συρακούσιος. Θεοκρ. Ἐπ. 9', 22.

Συράκουσαι, αἱ (ᾱ), Ἰωνικ. Συρήκουσαι. Δωρικ. Συράκοσαι καὶ Συρακόσσαι, Syracusae. Ἡ ἐπιστημοτέρα καὶ ἰσχυροτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀρχαίων πόλεων κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς πλευρᾶς καὶ μία τῶν μεγαλητέρων πόλεων τοῦ παντὸς κόσμου, ἔχουσα 180 σταδίων περίμετρον, κτισθεῖσα τὰ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κορινθίων, εἴ τινες μετέβησαν ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετ' ἄλλων Δωριέων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχία τό 758 ἔτει πρὸ Χρ. πατρὶς τοῦ παριφτμου μαθηματικοῦ Ἀρχιμήδου καὶ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου· συνίστατο δὲ ὅλη ἡ πόλις αὕτη ἐκ πέντε μεγάλων μερῶν τὰ ὁποῖα ἦσαν, ἡ Νᾶσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τὰ βασίλεια τοῦ Ἱέρωνος, ἡ Ἀχραδίνη, τὸ ὀχυρώτερον μέρος τῆς πόλεως, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἡ Τύχη, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων μ' ἕνα ναὸν τῆς Τύχης, αἱ Ἐπιπολαί, κείμεναι ἀρκτικῶς ὅπου ἠσαν τὰ παρβάδητα Λατομεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἐκλείοντο οἱ κατάδικαζόμενοι, καὶ ἡ Νεάπολις, μ' ἕνα Ναὸν τῆς Δήμητρος. Ἡροδτ. 7, 154. Θουκ. 3', 3. Στράβ, 3'. ἐσχηματίζον δὲ αἱ Συράκουσαι τὸ πάλαι μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἔχουσαν ὀπίσημον τῆς ἠρᾶς καὶ θαλάσσης δύναμιν καὶ ὑποτάξασαν πολλὰς ἄλλας Σικελικὰς πόλεις· παραβλ. ἐξαιρετ. Goeller de Situ et Origine Syracusarum. Λειψ. 1818. ταῦν Siragosa. (Συράκουσαι, παρὰ Θουκ. καὶ Στράβ. Συρακοῦσαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Συράκοσσαι, παρὰ Πινδ. καὶ Θεοκρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου εὑρῆται ὅσα' ὅτε καὶ Συρακόσσαι, Πινδ. Ὀλ. 6 δ. τό α ἐστιν κυρ. μακρὸν, παρὰ δὲ Θεοκρ. Ἐπ. 18, 5. καὶ βραχύ.)

Συρακουσεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Συρακουσῶν. Στέφ. Βυζ.

Συρακούσιος, ία, ιον, Ἰων. Συρηκούσιος, Δωρικ. Συρακόσιος. Πινδ. Συρηκόσιος. Θεοκρ. Τῶν Συρακουσῶν ἢ ἐκ τῶν Συρακουσῶν ὤν· Ἡροδτ. Ἐπιφ. καὶ Συρακούσιος, ὁ, ἡ, ον· αἱ Συρακούσιαι τραπέζαι, = Σικελικαὶ τράπεζαι, ἐν παρεμ. Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 18. — 2) Οὐσιαστικ. Συρακούσιος, ὁ κάτοικος τῶν Συρακουσῶν. Ἡροδτ. ἡ Συρακουσία, προσυπακμ. χώρα, ἡ περὶ τὰς Συράκουσας ἐν Σικελίᾳ χώρα. Θουκ. 6', 52. (παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττικοῖς Συγγρφ. ὡς παρὰ Θουκ. Πλάτ. εὕρηται ὁ Δωρ. τύπ. Συρακόσιος ἐν χρήσει ὡς Οὐσιαστικ, ἡ δὲ πόλις ἀεὶ εὕρηται Συράκουσαι, παρβλ. Ροῤῥοῖς Θουκ. II, 1. σελ. 155.

Σύργες, ιος, ὁ, = Ὕρτις. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην· ταῦν Δενεζ. Ἡροδτ. 4, 123. καὶ 57.

Συρία, ἡ, Ἰωνικ. Συρίη, παρὰ τοῖς Ἑκχωρίοις Ἀραμ καλουμένη. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Ταύρου ἕως τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου

θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Κύφρ ἑτου, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν ἄνω Συρίαν Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην. Ἡροδτ. 2, 12, 116. Στρβ. γενικώτερ δὲ λαμβανομένη ἐκτείνετο ἡ Συρία ἅπασα ἕως τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ περιέχουσα καὶ αὐτὴν τὴν Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν καὶ Ἀσσυρίαν. Ἡροδτ. 7, 63 Ξενφ. Κυρ. 3', 1, 2'. ἢ δ' καὶ πολλάκις ἀντὶ τῆς Ἀσσυρίας ἐλαμβάνετο — Ἴδιος δὲ ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Συρία ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅλη ἡ ἀρκτικὴ Συρία ἐκτὸς τῆς Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἢ ἄνω Συρία λεγομένη, συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Μελιτηνὴν χώραν, δυτικῶς μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Φοινίκην καὶ τὸ ὄρος Λίβανον ἢ μὲ τὴν Κοίλην Συρίαν. Κατὰ Ποσειδώνιον παρὰ Στράβ. ἐθεωρεῖτο ἅπασα ἡ Συρία ἐπὶ τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας εἰς τέσσαρας ὑπαρχίας ὀνομαζομένας ὡς ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς πρωτευουσῶν πόλεων, Ἀντιόχειαν, Σελευκίαν, Ἀπάμειαν καὶ Λαοδίκειαν· ἐπὶ δὲ τῆς ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων περιελάμβανεν ἡ Συρία ἑπτὰ ἐπαρχίας, ἢ τοπαρχίας, τὴν Κατιστίδα, Ἀπαμηνὴν, Χαλκιδικὴν, Σελευκίδα, Πιερίαν, Κομμαγηνὴν, Κυῤῥηστικὴν, Χαλυβωνίτιδα καὶ Παλμυρηνήν. Πτολ ταῦν Συρία ἡ Σοριστάν, ὑπὸ τῶν Ἀράβων Σχιάμ.

Συριακός, ή, όν. Τῆς Συρίας ἢ εἰς τὴν Συρίαν ἀνήκων, ἡ Συριακὴ θάλασσα, ἡ περὶ τὴν Συρίαν θάλασσα. Στράβ.

Συρίη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Συρία, = Σῦρος. Ὅμ. — 2) Συρίη ἡ Παλαιστίνη, = Παλαιστίνη· Ἡροδτ. 3, 91.

Συριηγενής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐκ Συρίας καταγόμενος. Ἡροδτ. 7, 140.

Σύριος, ία, ιον (υ). Τῆς Συρίας ἢ ἐκ τῆς Συρίας ὤν· αἱ Σύριαι πύλαι· αἱ διὰ τῆς Συρίας διαβάσεις, ὅρα Πύλαι· ἡ Συρία θεά, λατρευομένη εἰς Ἱεράπολιν τῆς Συρίας εἶδα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτῆς, ὡς μήτηρ ὅλων τῶν ἐμψύχων ὄντων, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτην Οὐρανίαν ἢ Ἥραν. Λουκ. Συρ. Θε. — 2) Οὐσιαστικ. Σύριος, ὁ κάτοικ. τῆς Συρίας. Ἡροδτ. καὶ = Ἀσσύριος, Ἡροδτ. 7, 63. Αἰσχ Περτ. 84.

Σύρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον τῶν Φοινίκων, κατοίκη τοῦ Φιλοσόφου Φερεκύδου· ταῦν Σύρα· ἔτι καὶ Συρίη, Ὅμ. Ὀδ. 403. καὶ Σύρα, ὅπερ ὄρα· — ὅθεν Σύριος ία, ιον, ἐκ τῆς Σύρου ἢ εἰς τὴν νῆσον Σύρον γεννηθείς. Στράβ. (Σῦρος, παρὰ Στράβ. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Ο, 403. ἐκ μακρᾶς παραληγούσης.)

Σύρος, ὁ (υ). Ὁ κάτοικος τῆς Συρίας Ἡρόδτ — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλου παρὰ Στράβ.

Σύρος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σινώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ ἐν Ἀσίᾳ Σύροι.

Συροφοίνιξ, ικος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, ὅτι δὲ ταύτ. τῷ Φοίνιξ. Λουκ.

Σύρρεντον, τό, Surrentum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· ταῦν, Sorrento. Στράβ.

Σύρτις, εως, καὶ ιδος, Ἰωνικ. ιος. Μέρη τινὰ ἀμμώδη καὶ πλήρη τενάγων ὑπὸ τὴν θάλασσαν περὶ τὰ ἀφρικικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πλέοντας· ἦσαν δὲ ταῦτα δύο, ἀναφερόμενα παρ' Ἡροδτ. 2, 32, 150. Σύρτις ἡ μεγάλη, κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ καὶ σχηματίζουσα ἕνα μέγαν κόλπον περιλαμβάνοντα 100 περίπου γεωγραφικὰ μίλια, ταῦν Κόλπος τῆς Σίδρας καλουμένη. Πολύβ. — 2) Σύρτις ἡ μικρὰ καὶ ἡ Ἐλάττων, σχηματίζουσα καὶ αὕτη ἕνα μικρὸν κόλπον περὶ τὰ παράλια τοῦ Βυζακίου μεταξὺ τοῦ νῦν Τουνεζίου καὶ Τριπόλεως, εἰς ἄκρο. ἐπικίνδυνος διὰ τὰς παρακειμένας τριήρεις, ταῦν Κόλπος τοῦ Γίβες. Πολύβ. Στράβ. (Γενν. –εως παρὰ Πολύβ. Στράβ. –ίδος, παρὰ Σκυλ. καὶ ιος παρ' Ἡροδτ.)

Σφαγία, ἡ, καὶ Σφακτηρία. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ πρὸ τοῦ λιμένος καὶ τῆς πόλεως Πύλου περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα ἧττον τῶν Σπαρτιατῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Διοδρ. Σικ. ιγ'. 24. Σφαγία. Πλατ. Ξενφ. Στρβ. καὶ Σφακτηρία, Θουκ. δ', 8. Παυσ.

Σφαιρία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος. Παυσ.

Σφαῖρος, ὁ. Ἱποκόμος τοῦ Πέλοπος. Παυσ. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐκ Βοσπόρου, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Διογ. Λαερτ. ζ', 178.

Σφάλτης, ου, ὁ· Ἐκιδ τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πληγῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Τήλεφος κατὰ τῶν ἐπὶ μιᾶς σταφυλῆς. Τζετζ. εἰς Λυκφρ. 206.

Σφακτηρία, ἡ, = Σφαγία.

Σφανδάλη, ἡ (ᾱ). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Σφανδαλοῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 9, 15.

Σφήκεια, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Κύπρου. Λυκφρ. 474.

Σφῆλος, ὁ. Τὸς τοῦ Βουκόλου ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Ἴασος συνεξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 338.

Σφηττός, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Σφηττόθεν, ἐκ Σφηττοῦ. Πλουτ. — Σφήττιος, ία, ιον, τοῦ Σφηττοῦ, ἡ ἐκ τοῦ Σφηττοῦ ὤν, τὸ Σφήττιον ὄξος μεταφορ. ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ δήμου Σφηττοῦ, οἵτινες ἐκατηγοροῦντο ὡς συκοφάνται καὶ ἀριστικοί. Ἀριστοφ. Πλουτ. 720. καὶ Οὐσιαστικ. Σφῆττος, ὁ κάτοικ. Πλάτ.

Σφῆττος, ὁ. Τὸς τοῦ Τροιζήνος, ὁ κτίσας τὴν κώμην Σφηττὸν ἐν Ἀττικῇ.

Σφίγγιον ὄρος, τό, = φίκειον ὄρος, ὅπερ ὅρα.

Σφίγξ, γός, ἡ. Φοβερὸν τέρας, παριστανόμενον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τόκιον τῆς Ἐχίδνης, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ὀρθρου. Ἡτ. Θεογ. 326 ἐνθα κεῖται κατὰ Βοιωτίαν, διαλεκτ. Φίξ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Τυφῶνος, καὶ καὶ κατὰ Παυσ. 3', 28, τοῦ βασιλέως Λαΐου, διατρίβουσα εἰς τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἔχουσα πρόσωπον μὲν καὶ στῆθος παρθένου, σῶμα δὲ καὶ πόδας λέοντος μὲ πτέρυγας ἀετοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς καὶ μὲ ἀνθρώπινον φωνήν. Ἡ ἰδέα τοῦ τέρατος τούτου μετεβη ἀρχαιόθεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἡ Σφίγξ ἐλατρεύετο ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης θείας σοφίας, ἀπονέμουσα αἰνιγματωδῶς τὰς βουλὰς αὐτῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ταύτην ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ὕστερον ὅτι ἔπεμψεν ἡ Ἥρα εἰς τοὺς Θηβαίους πρὸς τιμωρίαν διὰ τὴν ἀπὸ μέρους των περιφρόνησιν αὐτῆς, ἥτις προτείνουσα εἰς τοὺς διαβαίνοντας τὸ περίφημον ἐκεῖνο καὶ ψυχοποιὸν αἴνιγμα, κατεσπάραττεν ἀνιλεῶς ὅσους δὲν ἠδύναντο νὰ λύσωσι, παρβλ. Σχολ. εἰς Εὐρπ. Φοιν. καὶ Σχολ. Λυκοφρ. 7. τὴν τύχην ταύτην εἶχεν καὶ ὁ Αἵμων υἱὸς τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Θήβαις Κρέοντος· πρὸς ἀπαλλαγὴν δὲ τοῦ δεινοῦ τούτου ἐπηρεβλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὸν ὅστις ἤθελε λύσει τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ὡς ἄθλον ὁ θρόνος τῶν Θηβῶν μετ' αὐτῆς τῆς Ἰοκάστης χήρας τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος Λαΐου, ἕως οὗ ὁ Οἰδίπους λύσας τὸ αἴνιγμα ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν, ἡ δὲ Σφίγξ ὡς λέγεται ὑπ' ἀγανακτήσεως ἐκρημνίσθη ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου. Σοφ. Οἰδ. 130. Ἀπολδρ. γ', 5, 8. Ἡ τῶν Αἰγυπτίων Σφίγξ διέφερεν ἀπὸ τὴν τῶν Ἑλλήνων παριστανομένη συνήθως ἄνευ πτερύγων καὶ ἔχουσα πρόσωπον ἀνδρός, ἢ ὁ καὶ παρ' Ἡροδτ. 2, 175. ἀναφέρονται καὶ Ἀνδροσφίγγες, διὰ τῆς εἰκόνος τῶν ὁποίων παρίστανον ἐξαιρτ. οἱ Αἰγύπτιοι τὴν ἰδέαν τῆς σοφίας ἡνωμένης μετὰ τῆς ἀνδρίας· παρβλ. Voss. Μυθολ. Ἐπιστ. II, σελ. 18.

Σφοδρίας, α, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενοφ. Ἑλ.

Σφυρόμαχος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐξέδοκε θέσπισμα διὰ τοῦ ὁποίου ἔμελλον τοῦ λοιποῦ νὰ κάθηνται ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ τῶν εὐγενῶν πολιτῶν γυναῖκες, κεχωρισμέναι ἀπὸ τὰς ἑταίρας. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 2, 2.

Σχεδίος, ὁ (Ἐπιθτ. σχέδιος). Τίὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιστρόφου καὶ ἡγεμὼν τῶν Φωκέων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, φονευθεὶς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 517. — 2) Τίὸς τοῦ Περιμήδους, ἡγεμὼν τῶν Φωκέων καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 515.

Σχερία, ἡ. Ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Κέρκυρα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλείστων ἀρχαίων ἐξηγητῶν. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 34, 280. τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ὑπολαμβάνουσιν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν Θεσπρωτίαν χώραν ἐν Ἠπείρῳ ἢ τὴν Ἰλλυρίαν.

Σχιστή ὁδός, ἡ. Στενή τις διὰ τῶν ὀρέων ἐνδὸς ἐν Φωκίδι κειμένη ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ φέρουσα ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα, Εὐρπ. Φοιν. 38. ὅρα Δαυλίς.

Σχοινεύς, ἑως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀταλαντης ἐκ Βοιωτίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπολδρ. ὀνομαζει βασιλία τῆς Ἀρκαδίας συγχέων αὐτὸν μετὰ τοῦ Ἰάσου πατρὸς ἄλλης τινὸς Ἀταλάντης. Ἀπολδρ. α', 8, 2. καὶ γ', 9, 2. παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 679. Ἀπὸ τοῦ Σχοινέως τούτου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Σχοῖνος. Στεφ. Βυζ.

Σχοῖνος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Σχοινούντος ποταμοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 497. ὁ Στραβ. καλεῖ αὐτὴν χώραν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Σχοινέως υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος, ἢ κατά τινας ἀπὸ τῆς θάμνου σχοίνου. (τὸ γένος οὐχ εὑρηται ἀκριβῶς ὡρισμένον παρ' Ὅμ. οὐδὲ παρὰ Στραβ.)

Σχοινούς, οῦντος, ὁ, συνῃρμ. ἐκ τοῦ Σχοινόεις. Λιμὴν τῆς Κορινθίας χώρας κείμενος ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ. Στραβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 35. — 3) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῶν Θηβῶν. Στραβ.

Σωγένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεαρίωνος ἐξ Αἰγίνης, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἔλαβεν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης ἀγωνισθεὶς πενταθλῳ εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Νεμ. 7, 11.

Σωκλείδας, α, Δωρκ. ἀντὶ Σωκλείδης· ὑφ. πατρωνυμκ. υἱὸς τοῦ Σωκλέους. — 2) Ὑφ. ὄνομ. Αἰγινήτου τινός, παρὰ Πινδ. — 3) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Σωκλέης, συνῃρμ. Σωκλῆς, έους, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Σῶκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 417.

Σωκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Ἀλωπεκῶν ἐν Ἀττικῇ, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπιάδ. Διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν ἀγαλματοποιίαν, τὴν ὁποίαν μετῆλθε χρόνον τινὰ εὐδοκιμήσας μεγάλως διὰ τῶν ἀρίστων ἔργων του, ἀφοσιωθὴ ἀκολούθως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἔρρεπε διὰ τῆς ἐξόχου φυσικῆς μεγαλοφυίας του, στηριζόμενος ὑπὸ πολλῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων Ἀθηναίων καὶ ἐξαιρετ. ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ Κρίτωνος, ἀπολαύσας μετ' οὐ πολὺ καὶ τὴν σχέσιν τῶν ἐπισήμων συγχρόνων του φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν ἐν Ἀθήναις. Ἀκούσας πρῶτον παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου τὴν φυσικήν, παρὰ δὲ τοῦ Προδίκου τὴν Ῥητορικήν, ἀπεσπάσθη πρωΐμως ἀπὸ πᾶσαν διὰ θεωρίας μελέτην καὶ ἀναζήτησιν τῶν ὄντων καὶ ἐνησχολήθη τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν, σπουδάζων κατ' ἰδίαν αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντα αὐτοῦ, γινόμενος ὁ ἴδιος παράδειγμα τῶν νέων ἀξιομάτων καὶ τῆς ἐξόχου ἐκείνης ἀρετῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐχαρακτηρίζετο πρὸ πάντων ἡ ζωὴ αὐτοῦ φιλοσοφία καὶ ὁ αἰῶν ἐκεῖνος καθ' ὃν αὕτη ἠρξατο διὰ τῆς διδασκαλίας του νὰ λαμβάνῃ τοῦ λοιποῦ τὴν στωτήριον ἐκείνην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅλων ὅσοι ἠκροῶντο τῶν λόγων του, ὥστε κατὰ Κικέρωνα, κατεβίβασεν ὁ Σωκράτης τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς καταστήσας τὴν γνῶσιν αὐτῆς κοινωφελῆ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀξιωμάτων του εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, συνδιαλεγόμενος τὸ πλείστον τῆς ζωῆς του μετὰ τῶν φίλων καὶ μαθητῶν αὐτοῦ περὶ ἀρετῆς, δικαιοσύνης, ἱερῶν τῆς θρησκείας καθηκόντων, περὶ τῆς πρὸς ἕκαστα των πραγμάτων ἐμφρόνου οἰκονομίας, περὶ ἀνδρίας καὶ περὶ πολιτικῆς συνέσεως, ἀνερευνῶν ἀείποτε τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς καὶ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς προσδιορισμόν· ἡ δὲ ἐν Δελφοῖς Πυθία, ἀνηγόρευσεν αὐτὸν σοφώτατον πάντων ἀνθρώπων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου αὐτοῦ καὶ μαθητοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ μετὰ τὴν κατάρρησιν τῶν τριάκοντα τυράννων κατηγορηθεὶς ὁ Σωκράτης εἰς ἡλικίαν ἤδη ἑβδομήκοντα χρόνων ὑπὸ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελήτου ὡς εἰσηγητὴς νέων δογμάτων εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ ὡς φθορεὺς τῶν συμπολιτῶν του, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Πεντακοσίων νὰ πίῃ τὸ κώνειον· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ μεταμεληθέντες οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν αὐστηρὰν ταύτην πρᾶξίν των, ἤγειραν πρὸς τιμὴν τοῦ Σωκράτους ἕνα χαλκοῦν ἀνδριάντα καὶ διέταξαν κοινὸν πένθος εἰς ὅλην τὴν πόλιν· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξανθίππης ἐγέννησεν ὁ Σωκράτης πέντε παῖδας, ἐξ ὧν ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς καλούμενος ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Τὰ παραγγέλματα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας ἐτοίθησαν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, πρὸ πάντων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος· ἐπτὰ δὲ μόνον ἐπιστολὰς φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους, ἡ γνησιότης τῶν ὁποίων ἀμφιβάλλεται. Πλάτ. παρβλ. Meiners über Genius des Socrates, Vermischt. Schrift. Th. III. καὶ Tiedemanns Geist und Speculat. Phil B II. σελ. 8. καὶ ε. ξ. — 2) Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. β', 23 — 3) Εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἦλθαν εἰς βοήθειαν τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ. Ἀναβ. β', 6. (Λίτιαι. Σωκράτη καὶ Σωκράτην -η, παρὰ Πλάτ. Ἀριστοφ. Νεφ. καὶ -ην παρὰ Ξενοφ. παρὰ τοῖς ὕστερον Ἑλληνογραφ. Λουκ. καὶ Αἰλ. εὕρηται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπ. παρὰ μὲν τοῖς ἀρίστοις Ἀττικισταῖς ἡ διὰ τοῦ ην· Λίτκ. φαίνεται ἤττον ὀρθοτρ. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 56, 5. Σημ. 7. — Κλητικ. Σόκρατες.)

Σωκρατίδης, ου, ὁ (-υυ-) Κυρ. Πατρων. υἱὸς τοῦ Σωκράτους. καὶ Κύρ. Ὄνομ. Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Σωκρατίδιον, τό· Ὑποκορστ. τοῦ Σωκράτης, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ 222.

Σωκρατικός, ή, όν. Τοῦ Σωκράτους ἢ ἐκ τοῦ Σωκράτους ὤν. Λουκ.

Σώπολις, ιδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοδώρου, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 2) Ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Σώρα, ἡ, Sora. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στραβ. — ὅθεν, Σωρανός, ὁ κάτοικος.

Σωράκτον ὄρος, τό, Soracte. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Φαλίσκων, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ῥώμης. Στραβ.

Σωσάνδρα, ἡ· πιθαν. ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας τὸ περίφημον ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Καλάμιδος. Λουκ. Εἰκ. 4.

Σώσανδρος, ὁ· Ὄνομ. κυρ. ἀνδρός, ἐν Ἀνθολογ.

Σώταρχος, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, ἐν Ἀνθολ.

Σωσθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περτ. 32.

Σωσιάδης, α, ὁ, Δωρκ. Σωσιάδας, (-υυ-). Τίὸς τοῦ Σωσίου, καὶ κυρίων Ὄνομ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολγ.

Σωσίας, ου, ὁ (-υ-). Τίὸς τοῦ Φιλοχλέωνος ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστοφ. Σφ. 78. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἐκ Συρακουσῶν, παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2. ἀρ·οτρ. μὲν τοῦ Σώσις, ὡς ὄνομα Σικελιώτου τινός. — 3) Φιλόσοφός τις περιβόητος διὰ τὴν ἀθεΐαν του· παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 31.

Σωσίβιος, ὁ (-υυυ). Περίφημός τις πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὁποίου ἐφόνευσαν ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ τὸν ἐκ Σπάρτης φυγόντα βασιλέα Κλεομένην· τελευταῖον μετηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λαοῦ ἀπεβλήθη τοῦ ἀξιώματός του. Ἀθην. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς ἐκ τινος ποιήματος Δίφνης ἢ Λιτύερσα ἐπιγραφομένου. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 321. — 3) Ἕλλην Γραμματικὸς ἐκ Λακεδαίμονος, κατὰ Σουίδ. συγγράψας Λύσεις τινάς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σλ. 379.

Σωστιγένης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλούτ.

Σωσίθεος, ὁ (ῑ). Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχρόνος ὑπὸ πολλῶν μετὰ τοῦ Σωσιβίου ἀριθμ. 2. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολγ.

Σωστικλέης, ους, ὁ, συνῃρμ. Σωστικλῆς. Ποιητὴς τραγικὸς Συρακούσιος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ γράψας ζ3 τραγῳδίας. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 322. — 2) Πρέσβυς Κορινθίος παρὰ Λακεδαιμονίοις. Ἡροδτ. 5, 92.

Σωστράτης, ους, ὁ (ᾱ). Ποιητὴς Κωμικὸς Ἕλλην ἀναφερόμενος παρὰ Στοβ. καὶ Σουίδ. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. II, σελ. 495. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Σούτλος, ὁ. Συγγραφεύς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσ-

καλυς τοῦ στρατηγοῦ Ἀννίβα, τοῦ ὁποίου συνέγραψε τάς πολεμικάς πράξεις. Πολύβ.

Σώσεμος, ὁ. Τρικαζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀθην.

Σωσίνομος, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖός τις, παρά Δημ. Στεφ. σελ. 283.

Σωσίκατρος, ὁ (–υυ–) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρ ἐν Ἀνθολογ.

Σώσιππος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολογ.

Σῶσις, ιδος, ὁ. Σικελός τις. παρβλ. Ρογε. εἰς Ξενφ. Κυρ Ἀναβ. α', 2 9.

Σωσίστρατος, ὁ Πολίτης τις ἐξ Εὐβοίας. φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Σῶσος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολγ.

Σωστράτη, ἡ (ᾰ). Ὄνομ κύρ. γυναικός παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 41.

Σωστρατίδας, α, ὁ (–υυ–), κυρ. πατρωνυμ. υἱός τοῦ Σωστράτου· καὶ Ὄνομ. κύρ. ἐφόρου τινός ἐν Σπάρτῃ. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3, 10.

Σώστρατος, ὁ. Πατήρ τοῦ Ἀγησίᾳ ἐκ Συρακουσῶν. Πινδ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Τίός τοῦ Λαοδάμαντος ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, πλουτίσας μεγάλως ἐκ τοῦ ἐμπορίου. Ἡροδτ. 4, 152. — 3) Θηλυδρίας τις Ἀθηναῖος τόν ὁποῖον διά τήν παρά φύσιν ὠραιότητά του καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης Σωστράτην, Νεφ. 672. — 4) Βοιωτός τις· ὅττις διά τήν ἔξοχον αὐτοῦ σωματικήν ἀνδρίαν ὠνομάζετο Ἡρακλῆς, ἀκμάσας ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Λουκιανοῦ καί κατασταθείς πρό πάντων περίφημος διά τάς μετά τῶν ἀγρίων θηρίων μονομαχίας του. Λουκ. Δημ. 1. — 5) περίφημος Παγκρατιαστής, νικήσας δωδεκάκις εἰς τούς Ἰσθμιούς καί Νεμεακούς ἀγῶνας, εἰ, δέ τούς Ὀλυμπιακούς τρίς καί εἰς τούς Πυθικούς δίς, τοῦ ὁποίου εἰς ἀνδριάς εὐρίσκετο ἐν Ὀλυμπίᾳ. Παυσ. Ἠλ. 4. — 6) Περιβόητός τις λῃστής. Λουκ. 7) Περίφημός τις ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδου, ὁ οἰκοδομήσας τόν πύργον ἐπί τῆς νήσου Φάρου ἐν Αἰγύπτῳ. Λουκ.

Σωσύλος, ὁ (ῡ), Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρός, ἐν Ἀνθολογ οὐχί Σώσυλος γραφόμν. Λουκ. Ἀλ. 29.

Σωσώ, ους, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός ἐν Ἀνθολγ.

Σωτάδης, ου, ὁ (ᾰ). Ποιητής κωμικός Ἕλλην ἐκ τῆς μετοίκας κωμῳδίας ἀκμάσας ἐπί τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ὁ Ἀθην. ἀναφέρει δύο κωμικά δράματα· ἕτερος δέ σατυρικός ποιητής, συγγραφεύς τῶν Ἰωνικῶν ᾀσμάτων καί ἄλλων αἰσχρῶν ποιημάτων, κατεδικάσθη ὑπό τοῦ Πτολεμαίου φιλαδέλφου εἰς φυλακήν, διότι ἠθέλησε νά σατυρίσῃ αὐτόν διά τόν μετά τῆς ἀδελφῆς του Ἀρσινόης γάμον. Ἀθην. ιγ'. Πλουτ.

Σώτειρα, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Εὐνομίας. Πίνδ. Ὀλυμπ. 9, 24. — 2) Ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης ὑπό τό ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 31. ἔτι δέ εὑρίσκετο καί εἰς Σπάρτην εἰ. ναός αὐτῆς ὑπό τοῦτο τό ὄνομα. Παυσ. Λακ. 13

Σωτήρ, ῆρος, ὁ. Conservator. ἐπίθετ. ὑπό τό ὁποῖον συνεχῶς ἐλατρεύετο ὁ Ζεύς. Παυσ. η', 30. Πινδ. Λειψ. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἡλίου. Παυσ.

Σωτήριχος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός ἐν Ἀνθολ.

Σωτηρίδας, α, ὁ (ῑ). Σικυώνιός τις παρά Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 46.

Σωτίων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικός ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ ἐπιφανοῦς, συγγράψας μίαν συλλογήν διαφόρων ποιημάτων Κέρας Ἀμαλθείας ἐπιγραφομένην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 874.

Σωφάνης, ου, ὁ (ᾰ). Κάτοικός τις τῆς Δεκελείας δήμου τῆς Ἀττικῆς ἀριστεύσας εἰς τήν ἐν Πλαταιαῖς μαχην τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 9, 73. κ. ε. ξ.

Σωφηνή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξύ τοῦ ὄρους Ἀντιταύρου καί τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίσασα πολλάκις ἴδιον βασίλειον μετά τῆς Ἀκιλισηνῆς χώρας. Στράβ.

Σωφηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Σωφηνῆς χώρας ἐν Ἀρμενίᾳ.

Σώφιλος, ὁ. Παγκρατιαστής τις ἐξ Ἀθηνῶν. Δημ. κατά Μειδ. σελ. 537. ἔτι καί Σόφιλος, ὅπερ ὄρα.

Σωφρονίσκος, ὁ. Πατήρ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους ἐξ Ἀθηνῶν. Διογ. Λαερτ.

Σώφρων, ονος, ὁ. Ποιητής Κωμικός Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, συγγράψας εἰς Δωρικήν διάλεκτον μίμους ἀνδρείους καί γυναικείους, τούς ὁποίους λέγεται ὅτι ὁ Πλάτων ἀναγίνωσκε μέ ἐξαίρετον εὐχαρίστησιν. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ιι, σελ. 498.

Σῶχοι, οἱ. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς χώρας ἐν Συρίᾳ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. β', 6, 1.

Τ.

Τάβαι, αἱ, Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πετηδίας. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Περσίδος χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέδαναν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς ἄνω Ἀσίας. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ἔθνος Ταβηνός, ὁ κάτοικος.

Τάβαλος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων. Ἡροδ. 1, 153.

Τάβασσοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μέγα καὶ ἰσχυρόν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Σαρδόνυχα ἐν τῇ νῦν Νεπαούλ χώρᾳ. Πτολμ.

Ταβαί, αἱ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ Στράβ.

Ταβιανή, ἡ. Νῆτος τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Περσίδος χώρας. Πτολ.

Ταβιηνή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. Ε', 5.

Ταβιηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ταβιηνῆς χώρας ἐν τῇ Παρθίᾳ. Πτολ.

Ταγαί, αἱ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν τῇ Κομισηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ὑρκανίας· ταύτην Δαμεγχών. Πολύβ. ι', 26.

Τάγαρα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον. Πτολ.

Τάγης, ου, ὁ. Ὑποστρατηγὸς τοῦ Τισσαφέρνους ἐν Ἀσίᾳ, ἐρθοτρ. Σταγής. Θουκ. η', 16.

Τάγος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Κελτιβηρίας χώρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Λυσιτανίας ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν· ταύτην Τάϊος, Τάϊο, Στράβ. γ'. Πλιν.

Τριζάλοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Βαρβάρου Βριττανίας ἐν τῇ Σκυθίᾳ, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Δηνσάναν, Πτολ. β, 3.

Ταιναρίος, ία, ιον (ᾱ). Τοῦ Ταινάρου ἢ ἐκ τοῦ Ταινάρου ὤν, ἡ Ταιναρίη χθών, = Ταίναρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Α 102. — 2) ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταινάρου. Παυσ. Λακ. 12.

Ταίναρον, τό. Τὸ μεσημβρινώτατον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ βαθέα σπήλαια, διὰ τῶν ὁποίων ἐλογίζετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκετο καὶ εἰς μέγας ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Εὐρπ. Ἡρακλ. μαιν. 23. ταῦν Ἥβο Μοταπᾶ Οὐδετ. γεν παρὰ Θουκ. γ', 19. Στράβ. καὶ Παυσ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο Ταίναρον ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Λακωνίᾳ, ταῦν Μαῖνα. Ὀλίγον ἀπώτερον ταύτης ἔκειτο ἡ μετὰ ταῦτα κτισθεῖσα πόλις Καινήπολις καλουμένη. Παυσ. Ταινάρου λιμήν, ὁ. Εὐρ. Κύκλ. 293. ἡ Ταίναρος. Στέφ. Βυζ.

Ταίναρος, ὁ = Ταίναρον. Σκύλαξ. Στέφ. Βυζ. Ὀρφ. Ἀργ. 1378

Ταίναρος, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα = Ταίναρον. Πινδ. Πυθ. 4, 79. κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐστὶ τὸ ἀκρωτήριον ἄρσενικ. καὶ θηλυκ. γένους· ἡ δὲ ἐπ' αὐτοῦ πόλις θηλυκ.

Ταίναρος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Εὐρυμίδας θυγατρὸς τοῦ Δαμασύκλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Λακωνίᾳ ἀκρωτήριον καὶ ἡ πόλις Ταίναρον. Σχολστ. Ἀπολ. Ἀργ. Α, 102.

Τάκιτος, ὁ, Κορνήλιος, Tacitus. Μέγας ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Τακίτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Οὐεσπασιανοῦ Τίτου καὶ Δομετιανοῦ καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ περιφήμου Ἰουλίου Ἀγρικόλα, φθάσας εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἐν Ῥώμῃ. Ἔγραψεν ὁ Τάκιτος μετὰ πολλῆς ἐμβριθείας καὶ ἱστορικῆς πολυμαθείας διάφορα πολύτιμα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἔτι βιβλία τινὰ τῆς ἱστορίας τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, Χρονικά, ὁ βίος τοῦ Ἀγρικόλα καὶ μία περιγραφὴ τῆς χώρας καὶ τῶν ἠθῶν τῶν παλαιῶν Γερμανῶν. Φαβρ. Αυτ. Βιβλ. Ι, σελ. 386.

Τάκομψος, ἡ, = Ταχομψώ.

Ταλάβριγα, τά, Talabriga. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἰσχυρὰ τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἱσπανίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Πολύβ. καλεῖ Ἐρκόβριγα· ταῦν Evora d'Aleohaza.

Ταλαβρόκη, ἡ. Πόλις τῆς Ὑρκανίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταλαιονίδης, ου, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Ταλαονίδης. Τιὸς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Ἄδραστος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 566. Πινδ. Ὀλυμ. 6, 24.

Ταλαός, ὁ. Τιὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηρούς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιμάχην θυγατέρα τοῦ Ἄβαντος ἐγέννησε τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖον, Προῖτακτα, Μηκιστέα καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 118. Ἀπολλόδ. α, 9, 13. κατὰ δὲ Παυσ. β', 6. ἔλαβεν ὁ Ταλαὸς εἰς γυναῖκα τὴν Λυστιάνασσαν θυγατέρα τοῦ Πολύβου

Ταλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσῶν· ταῦν Tatria. Στέφ. Βυζ.

Ταλετόν, τό. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταϋγέτου μ' ἔνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. γ', 20.

Ταλθυβιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Τιὸς τοῦ Ταλθυβίου καὶ Πληθτ. Ταλθυβιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ταλθυβίου ἐν Σπάρτῃ, σχηματίζοντες μίαν ἰδίαν γενεὰν ἥτις ἐνησχολεῖτο ἰδίως μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημοσίου κήρυκος. Ἡροδ. 7, 134.

Ταλθύβιος, ὁ (-υυ). Κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τιμηθεὶς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἥρως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρετο ἐτησίως καὶ μία θυσία ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ὅμ. Ἰλ. Α, 320. Παυσ. Ἀχ. 24. Ἡροδ.

Τάλως, ω, ὁ (ᾱ). Τιὸς τῆς Πέρδικος ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐδιδάχθη τὴν ἀγαθὴν ματοπειξίαν, ἐπινοήσας οἱ λέγεται τὸν πρίονα, τὸν κεραμεῖον τροχὸν καὶ ἄλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα πρὸς λιθοξοΐαν, διὰ τὰ ὁποῖα φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του Δαιδάλου ἐκρημνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ τάφος αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἐτέμετο τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἐγχώριος Ἥρως. Ἀπολλόδ. Γ, 15, 9. Λουκ. Ἀλ. 42. — 2) Ἀνὴρ ὅλος ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος, ἔχων μίαν μόνην φλέβα αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄχρι τῶν ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔδωκε δῶρον εἰς τὸν Μίνωα διὰ νὰ φυλάττῃ τὴν νῆσον Κρήτην ἀπὸ πᾶσαν ἐπιδρομὴν ξένων λαῶν, ὅστις περιερχόμενος τρὶς τῆς ἡμέρας ὅλην τὴν νῆσον ταύτην κατώπτευε πανταχόθεν τὰ πλησιάζοντα πλοῖα. Θέλων δὲ τὰ ἐμποδίσῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπεβῶσιν εἰς τὴν νῆσον, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Μηδείας ἥτις ἐμέθυσεν αὐτὸν πρότερον. Ἀπολλόδ. α', 9, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1638, κ. ἑ. ἑ. Χαλκεῖον. Τριγίγαντα, παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 1348. Κατὰ Πλάτ. Μιν. σελ. 320. ὑπῆρχεν ὁ Τάλως οὗτος ὑπηρέτης τοῦ Μίνωος, περιερχόμενος ὅλην τὴν νῆσον Κρήτην, κρατῶν τοὺς χαλκοῦς πίνακας τῶν νόμων τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἐπαγρυπνῶν αὐστηρῶς εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῶν. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 220. — 3) Τιὸς τοῦ Κρήτου καὶ ἑρωμένος τοῦ Ραδαμάνθυος. Παυσ. η', 53. — 4) Τιὸς τοῦ Οἰνοπίωνος. Παυσ. ζ', 4.

Ταμαρικοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρβακωνιακῆς Ἱσπανίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Κελτῶν. Πτολμ.

Τάμαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Βρετανίας, ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν Tamer. Πτολμ.

Ταμάσσος, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Ταμεσός, ἡ. Πόλις μετόγειος τῆς νήσου Κύπρου κειμένη μεταξὺ Κιτίου καὶ Λαπήθου, περίφημος διὰ τὰ παρ' αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ· κατὰ πολλοὺς ἐξηγητ. τοῦ Ὁμήρ. = Τεμέσση, ὅπερ ὅρα.

Τάμεσα, **Tamesa**. Διον. Καισ. Ἰάμισσα καὶ Ἰαμησά, παρὰ Πτολ. β', 3. ὅπερ ὅρα.

Ταμύναι, αἱ (υ). Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων μ' ἔνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡροδτ. 6, 101. Στραβ. Ἔνκ. Τάμυνα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ταμυράκη, ἡ. Ἀκρωτήριον τοῦ Καρκινιτικοῦ Κόλπου ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ. — ὅθεν, ὁ Ταμύρακας κόλπος, ὁ περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ταμυράκην σχηματιζόμενος κόλπος. Στράβ.

Ταμύρας, ᾱ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης ῥέων παραθαλασσίας μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυτοῦ, ταυτὸν Δαμέρ. Στράβ.

Ταμώς, ῶ, ὁ. Αἰγύπτιος ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ ὕστερον ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου. Θουκ. η', 31. Ξενοφ. Ἀναβ. η' γραφ. Ταμῶς ἐστιν ἡμέρτμν.

Τάναγρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ μὲ μίαν μικρὰν χώραν περὶ αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴξανεν ἐξαίρετος οἶνος καὶ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο εἰς ἄκρον πλούσιοι ἀλλ' ὀλίγον πολυτελεῖς καὶ τρυφηλοί, ἀνασχολούμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ὄντες εἰς ἄκρον εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς θεούς. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγεννήθη ἡ περίφημος ποιήτρια Κορίννα τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς ἓν αὐτόθι γυμνάσιον· ταυτὸν Σκάμνον. Ἡροδτ. 9, 15. Στράβ. Νικανδ. Θηρ. 812. κατὰ Παυσ. 5, 20. = ἡ παρ' Ὁμήρ. Γραῖα καλουμένη. — ὅθεν, Ταναγραῖος, εἶα, εἶον. Τῆς Τανάγρας ἢ ἐκ τῆς Τανάγρας ὤν. Οὐσιαστκ. Ταναγραῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Τανάγρας. Ἡροδτ. — 2) Ταναγρικός, ἡ, ὄν. Τῆς Τανάγρας ἢ εἰς τὴν Τανάγραν ἀνήκων, ἢ Ταναγρική. κατὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, ἡ περὶ τὴν Τάναγραν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡροδτ.

Τάνεγρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεδώνης, ἥτις καὶ Γραῖα διὰ τὸ ὑπερβάλλον γῆράς της ἐκαλεῖτο. Διοδ. Σικ. δ', 74. Παυσ.

Τάνεῖς, ἔος, ὁ. Ἴωνα, ὄος (ῑ). Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην· περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, οἱ μὲν ἔθετον αὐτὰς ἀπὸ τοῦ ὄρους Καυκάσου, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν, κατὰ δὲ Πτολ. ἐπήγαζεν οὗτος ἐπὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν σχηματίζων δύο μεγάλους βραχίονας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ· ταυτὸν Δών. Ἡροδτ. 4, 20. Διον. Περ. 150, 660. — 2) = Ἰαξάρτης, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 38. (ἡ γενικ. ἔος εὑρηται παρὰ Πολυβ. Στράβ. Λουκ. καὶ Ἀρρίαν.)

Τάναϊς, ΐδος, ἡ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ στομίου τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπωλοῦντο διάφορα προϊόντα τῆς χώρας καὶ σκλάβοι καὶ τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα κυριεύσας ὁ βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου Πολέμων κατεδάφισεν αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Στράβ. — ὅθεν, Ταναΐτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ. τῆς Τανάϊδος.

Τεναοῦς, ὁ = Τάνας, Εὐριπ. Ἠλεκτ. 408.

Τάνητον, τό = Τάνητος.

Τάνις, εος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τοῦ Ταυιτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ζοὰν καλουμένη, κεῖται δὲ τῶν βασιλέων Φαραώ· ταυτὸν Σιμενάχ. Στράβ. — ὅθεν, Τανίτης, ου, ὁ (ῑ) ὁ κάτοικ. καὶ ἐπιθετ. ὁ Τανίτης κόλπος καὶ Τανιτικός, ἡ, ὄν. Τῆς Τάνιος ἢ εἰς τὴν Τάνιν ἀνήκων· τὸ Τανιτικὸν στόμα, ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέον πλησίον τῆς πόλεως Τάνιος. Στράβ.

Τάννητος κώμη, ἡ. Tanetum. Κώμη τῆς ἄνω Ἰταλίας κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πάρμης καὶ Ῥεγίου· ταυτὸν Tanoto. Πολύβ. καὶ Τάννητον, τό, Πτολμ.

Τάνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον. Παυσ. β', 38.

Ταντάλεος καὶ **Ταντάλειος**, ἴδε Τάνταλος.

Ταντᾰλίδης, ου, ὁ (-υν-). Τὶός τοῦ Ταντάλου, ὁ Πέλοψ, οἱ Ταντᾰλίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ταντάλου, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης. Εὐρ. Ὀρ. 811.

Ταντᾰλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου, ἡ Νιόβη. Ἀνθολγ.

Τάντᾰλος, ὁ. Τὶός τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλουτοῦς, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Τμώλου, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 5. Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, ἢ κατά τινας τῆς Φρυγίας, ἔχων καθέδραν αὐτοῦ τὴν πόλιν Σίπυλον. Πινδ. Ὀλ. 1, 60. περιβόητος ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη καὶ διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν εὔνοιαν, ὥστε ἐλέγετο ὅτι κεκλῶθη καὶ τῆς Τραπέζης αὐτῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐκαρδεῖς καὶ ψευδόμενος ἀσεβῶς πρὸς τοὺς θεούς, εἰς τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι καταμελίσας τὸν ἴδιον αὐτοῦ παῖδα Πέλοπα, παρέθηκεν οἷς φαγητὸν ἐπὶ τῆς Τραπέζης του, ἐτιμωρήθη αἰωνίως ὑπ' αὐτῶν ῥιφθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου κατακρεμνόμενος ὑπὸ δεινοτάτου δίψης καὶ εὑρισκόμενος ὅλος μέσα εἰς τὸ ὕδωρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγίσῃ αὐτὸ μὲ τὰ χείλη του, ὡσαύτως δὲν ἠδύνατο οὐδὲ νὰ γευθῇ τοὺς ἀφθόνους καρποὺς ὅσοι ἵστατο κρεμάμενοι πρὸ τοῦ στόματός του. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 583. κατά τινας δὲ ἐπλάττετο ὅτι ἵστατο ἀεί ποτε ἄνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ εἰς μέγας λίθος ἐπικρεμὴς νὰ κατασυντρίψῃ αὐτὸν πᾶσαν στιγμήν. Πινδ. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐρυανάσσης ἐγέννησεν ὁ Τάνταλος τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. Ὁ τοσοῦτον ψηφιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πλούτος αὐτοῦ ἐπικράτησεν ἐν παροιμίᾳ λεγόμενος, τὰ Ταντάλου χρήματα, ἐξ οὗ παρήχθη καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς μετοχῆς τὴν ὁποίαν ὁ Τάνταλος ἔλαβεν τῆς Τραπέζης τῶν θεῶν. Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 11. Λουκ. Ὀρχ. 54. — 2) Τὶός τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρέως. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1137. — 3) Τὶός τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλόδ. γ'. 5, 6. — ὅθεν, Ταντάλειος, εἷα, εἷον. Τοῦ Ταντάλου ἢ ἐκ τοῦ Ταντάλου ὤν, εἰς τὸν Τάνταλον ἀνήκων, Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, υἱὸς τοῦ Ταντάλου. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1. καὶ, ὁ Ταντάλειος πλοῦτος Πλάτ. αἱ Ταντάλειοι δίκαι. Λουκ. — 4) Ταντάλεος, ᾱ, εον. Τοῦ Ταντάλου. Ἀνθολ. (Πλάτ Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ τάλας, ἢ ταλαντεῖα, συγγεν. τῷ τάλαντον, ταλαντόω, ταντάλόω κατὰ Πασσόβ. ἢ διὰ τὸ ταλαντεύεσθαι ἤτοι αἰωρεῖσθαι αὐτόν, ἢ διὰ τὸ ἐπιτιμᾶσθαι καὶ οἰονεὶ αἰωρούμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δεινὸν πρὸς ποινὴν ἐν ᾅδου διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ.)

Ταξίανα, ἡ. Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σουσιανῆς χώρας. Πτολ. ς', 8.

Τάξιλα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου ποταμοῦ, μία τῶν ἐπισημοτάτων καὶ πλουσιωτέρων Ἰνδικῶν πόλεων, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ταξίλου· ταυτὸν Ἀττόκ. Ἀρρίαν.

Ταξίλης, ου, ὁ. Κοινὸν ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Ἰνδίας μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου ποταμοῦ, ἐξ ὧν εἷς ὑπετάχθη ἑκουσίως εἰς τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον μετὰ τοῦ ἀποίου ἐνωθεὶς ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Πώρου. Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Τέοχοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου οὐ μακρὰν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ περὶ τὸν Ἀράξην· ταυτὸν Ταχοσκάροι. Ξενοφ. Ἀνάβ. δ', 4. καὶ Ταόχοι, Ἔκδ. Born.

Τάπη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰρκανίας, πιθαν. = Ταγαί. Στράβ.

Τέπουροι, οἱ. = Τάπυροι.

Ταπροβάνη, ἡ (ᾱ). Νῆσος μεγάλη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδίας περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ἰωπαρ. ἔχουσα 5000 σταδίων περίμετρον καὶ τρέφουσα μέγαν ἀριθμὸν ἐλεφάντων καὶ χελώνων Κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Σιμούνδου, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων αὐτοῦ Σελευκή, καὶ οἱ ἐπ' αὐτῆς κάτοικοι Σέλαι, ἔχοντες διαφόρους παραθαλασσίους καὶ μεσογείους πόλεις, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν τὸ Ἀνουράγραμμον βασίλειον καὶ τὸ Ναδάγραμμον μητρόπολις· ταυτὸν νῆσος Κεϋλάν ἢ Σεϋλάν. Στράβ. Διον. Περ. 593. Πτολ. ζ', 4.

Τεπύριοι, οἱ. = Τάπυροι.

Τάπυροι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηδίας διατρίβων περὶ τὰ ὄρη τὰ ὁποῖα χωρίζουσι τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης. Στρβ.

— 2) Λαὸς τῆς Ἰρκανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ἰρκανῶν Δερβίκων, Στράβ. Τάπουροι, Ἀρρίαν. Τάπυρροι, Στέφ. Βυζ. καὶ Τάπυροι (υν-) Διον. Περ. 733.

Ταρακών, ῶνος, ἡ, = Ταρράκων, ὅπερ ὅρα.

Ταραντᾶτος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τῆς πόλεως Τάραντος. Στεφ. Βυζ.

Τεραντινίδιον, τό. Λεπτὸν καὶ διαφανὲς ὕφασμα κατασκευαζόμενον εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Τάραντα. Λουκ.

Ταραντῖνος, ἴδε Τάρας.

Τάρας, αντος, ὁ καὶ ἡ (ᾱ) Tarentum. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀκμαία τὸ κάλλαι τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν ἐκ Λακεδαίμονος Παρθενίων συσταθεῖσα περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ. μὲ εὐρύχωρον καὶ προσφυῆ λιμένα, ἔχουσα πρότερον Ἀριστοκρατικὴν πολιτείαν, ὕστερον δὲ διοικουμένη δημοκρατικῶς ἕως τῆς καταλύσεώς αὐτῆς ὑποδουλώσεως εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχήν. Ὑπερεῖχε δὲ αὕτη πολὺν χρόνον ὅλας τὰς λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς μεγάλης Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῆς ναυτικοῦ καὶ τῆς λοιπῆς διὰ ξηρᾶς δυνάμεώς της, διὰ τῆς σοφῆς νομοθεσίας της καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἐκλόσιν τῶν κατοίκων αὐτῆς, ὅπου ἤνθησε πολλοὺς χρόνους καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Πυθαγόρου· πολλαὶ δὲ μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἐξαίσιοι οἰκοδομαὶ ἐκόσμουν τὴν πόλιν πρὸ πάντων ὃν μέγα καὶ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἱστάμενον ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἔργον τοῦ περιφήμου τεχνίτου Λυσίππου· περὶ τὸ 209 ἔτος πρὸ Χρ. κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατεστράφη καὶ αὕτη ἀποικία Ῥωμαϊκή· — ταυτὸν Taranto. Ἡροδτ. 1, 24. Ἀρστοτ. εὑρηται παρὰ Θουκ. ζ', 104. Πολυβ. καὶ τοῖς πλειστ. Συγγραφ. Θηλκ. παρὰ Διον. Περγ. 376. ἅπαξ. — 2) Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Τάραντος. Παυσ. — 3) Τὶός τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ κτίσας ὡς μυθολογεῖται τὴν πόλιν Τάραντα ἐν Ἰταλίᾳ· ὀρθοτρ. μέντοι λογίζεται ὡς πρῶτος κτίστης αὐτῆς ὁ Φάλανθος ἐκ Λακεδαίμονος. Παυσ. 1, 10. — ὅθεν, Ταραντῖνος, ίνη, ῖνον. Τοῦ Τάραντος ἢ ἐκ τοῦ Τάραντος ὤν, Ἡροδτ. ὁ Ταραντῖνος κόλπος, ὁ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα σχηματιζόμενος κόλπος ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ. Στράβ. καὶ, Οὐσιαστκ. Ταραντῖνος, ὁ κάτοικ. ἡ Ταραντίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα· χώρα. Στράβ.

Ταρέξιππος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος σχηματίζον εἶδος βωμοῦ εἰς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅτε ἐπλησίαζον οἱ ἵπποι τῶν ἀγωνιζομένων ἐκυριεύοντο ἀπὸ ταραχήν τινα καὶ φόβον· ἐλογίζετο δὲ ὁ βωμὸς οὗτος ὅτι ἦν τὸ μνημεῖον τὸ Μυρτίλου τὸ ὁποῖον ἤγειρεν πρὸς ἀπάμυνσιν αὐτοῦ ὁ Πέλοψ ὅτε ἐδίωκε τὸν Οἰνόμαον· πιθανώτερ. μέντοι ὑπῆρχεν ἱερὸς τοῦ Ἰππίου Ποσειδῶνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη καὶ ὁ θεὸς οὗτος Ταράξιππος. Παυσ. Ἠλ. 21.

Ταραξίων, ωνος, ὁ. Ἐπίκλαστον κύρ. ὄνομ. ἡγεμόνος ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Ὀνείρων, Λουκ. ἀλ. Ἱστορ. β', 53.

Ταράσκων, ωνος, ἡ. Πόλις μετρὰ τῶν Σκλύων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ· ταυτὸν Ταρασκών. Στράβ.

Τάρβελλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ παρέλια τῶν Πυρηναίων ὀρῶν ἕως τῶν ἑσπερίων αὐτοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἀμμώδης καὶ ξηρά. Στράβ. δ'. Πτολ. δ', 49.

Ταργίταος, ὁ. Τρίτος τοῦ Διός καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ Σκύθαι. Ἡροδ. 4, 5.

Ταρτιχᾶνες, οἱ. Salsamentarii. Ἐκείνοι τινὲς καὶ μυθώδεις κάτοικοι ἑνὸς μεγάλου κήτους ἐν τῷ Ἠκεανῷ, παρὰ Δουκ. ἀληθ. Ἱστ. α', 35.

Ταρίχεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γενησαρέτ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ταριχεῖα τῶν ἰχθύων. Στράβ. καὶ Ταριχέα, Στεφ. Βυζ. — 2) **Ταριχεῖαι**, αἱ, Ἰων. **Ταριχηῖαι**, πληθ. οὕτως ἐκαλοῦντο διάφορα μέρη τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰ ὁποῖα ἐταρίχευον οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων ἀνδριάντων ἢ ζηρίων καὶ ὅπου ἐνεποταμίευον αὐτὰ μετὰ τὴν ταρίχευσιν· αἱ Πηλουσιακαὶ Ταριχεῖαι, αἱ πλησίον τοῦ Πηλουσίου κείμεναι, ταυτὸν Ἀλ-Ταριά. Ἡροδ. 2, 15. ἐν δὲ βιβλ. 2, 113. Ταριχεῖαι, αἱ παρὰ τῷ Κανωβικῷ Ταριχεῖαι, ταυτὸν Μέδια.

Ταρκυνία, ἡ. Tarquinii. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ἐπίσημος Ῥωμαϊκὴ ἀποικία Στρβ. — ὅθεν, Ταρκύνιοι, οἱ κάτοικοι.

Ταρκυνία, ἡ· Tarquinia Gens. Ἀρχαία ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων Ταρκύνιοι. Λιβ.

Ταρκύνιος, Πρίσκος ἢ πρεσβύτερος, Tarquinius. Πέμπτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄγκον Μάρκιον κατὰ τὸ 138—176 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥώμ. Υἱὸς τοῦ Κορινθίου Δημαράτου ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Βακχιαδῶν, ὅς τις νυμφευθεὶς τὴν Ταναχυλίαν πλουσίαν κόρην ἐκ τῆς πόλεως Ταρκυνίας, ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διὰ τοῦ πλούτου, τῆς ἀνδρίας καὶ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἐκδουλεύσεων ἠξιώθη μετ' οὐ πολὺ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως Ἄγκου, ὁ ὁποῖος ἀφῆκεν αὐτὸν μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τῶν υἱῶν εἰστέτι ἀνηλίκων παίδων του· τούτους ἀποπέμψας ὁ Ταρκύνιος εἰς τοὺς ἀγρούς, οἰκειοποιήθη τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του παρεκίνησε τὸν λαὸν ν' ἀναγορεύσωσιν αὐτὸν βασιλέα. — 2) **Ταρκύνιος** ὁ Ἀλαζών, Tarquinius Superbus. Ἔκγονος τοῦ προτέρου Ταρκυνίου, ἐβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ ὁποίου ἐφυγαδεύθησαν ἀπήσιοι Ἕκατοι ἐν Ῥώμῃ· ἀνέβη δὲ οὗτος εἰς τὸν θρόνον τὸ 220 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. ἔργον τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ καὶ τῆς βουλῆς, βασιλεύσας δεσποτικῶς ἕως τοῦ 245 ἔτους, ὅτε ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς Ῥώμης μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν γενεὰν, μετὰ μέγα πολυχρόνιον καὶ μεγάλην ἀποπειραν τοῦ Ῥωμαίων, φυγὼν τελευταῖον πρὸς τὸν ἐν Κύμῃ βασιλέα Ἀριστόδημον ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐνενήκοντα χρόνων. Διον. Ἁλικ.

Τάρνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου, ὕστερον Σάρδεις κληθεῖσα. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 44.

Ταρόδουνον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐστίων, κατὰ Reich· ταυτὸν Darendorf. Πτολ. β', 11.

Ταρπεῖος, εία, εῖον. Τῆς Ταρπείας τὸ Ταρπεῖον ὄρος, Ταρπῆιος πέτρα, ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἄκρα τοῦ Καπιτωλίου ὄρους ἐν Ῥώμῃ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Ταρπηίας θυγατρὸς τοῦ Σαβίου Ταρπηίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοντο μετὰ ταῦτα οἱ κατάδικοι τῶν Ῥωμαίων. Ἀνθολ.

Τάρπηνες, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταρρᾶκινα, ἡ (υ-υ-) Tarracina. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Ἀνχοῦρ καλουμένη. Διοδ. Σικ. Ταρραικνά, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ταρρακινήνης ου (ι), ὁ κάτοικος. Πολύβ.

Ταρράκων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἱσπανίας παρακείμενος τῆς Ταρρακωνικῆς χώρας, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ἔχουσα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐν αὐτῇ οἰκοδομὰς· ταυτὸν Tarragona. Πολύβ. Στεφ. Βυζ. Ταρακών, ῶνος, Στράβ.

Ταρσήϊον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πολύβ. γ', 34. Στεφ. Βυζ. κατὰ Hoyue. πίθαν. ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Καρχηδόνος.

Ταρσιμένη λίμνη, ἡ, = Τρασυμένη, ὅπερ ὄρα.

Ταρσός, ἡ. Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ἐπὶ τῆς Περσικῆς συνεστείας, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία, κτισθεῖσα ὡς λέγεται τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Σαρδαναπάλου βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ὕστερον δὲ Ἰουλιούπολις κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου· ταυτὸν Τάρτο. Στράβ. Στεφ. Βυζ. πληθ. Τάρτοι, οἱ Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 23. — ὅθεν, Ταρσάθεν, ἐπίρρ. ἐκ τῆς Ταρσοῦ. Ταρσούς, ωος, ὁ κάτοικ. Λουκ. (Ταρσός, δηλοῖ πατοῦνα τοῦ ποδός, ὃ ὁ κατὰ Στράβ. ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τοῦ ταρσοῦ τοῦ ἵππου Πηγάσου, παρβλ. Διον. Περ 869)

Τάρταρος, ὁ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ Θεογ. 118. Ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος καὶ σκοτεινότατος τόπος ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς τοσοῦτον ὅσον οὐρανὸς ἀπείχε τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμπουτο αἱ ψυχαὶ τῶν καταδικαζομένων θείων πρὸς αἰωνίαν βάσανον, καὶ ὅπου πρότερον εὑρίσκετο κεκλεισμένοι οἱ Ἑκατόγχειρες καὶ Κύκλωπες, ἀφεθεῖς δὲ καὶ οἱ Τιτᾶνες ὅτε ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Διός. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 13—16. Ἥμν. Ὅμ.

Ἀπολ. 836. Ἔρμ. 256. 314. παρὰ τοῖς ὕστεροι ἐλαμβάνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Τάρταρος καὶ ὅλος ὁ Ἅιδης, καὶ ἐννοεῖτο εἴτε ὅλος αὐτὸς ὁ Ἅιδης, Ἡσ. Ἀσπ. 255. εἴτε ὡς ἴδιος τὸ μέρος ἐνθα ἐβασανίζοντο αἱ σκιαὶ τῶν ἀδίκων. Πλάτ. Φαιδ. 60. καὶ Γοργ. 166. «Τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως δεσμωτήριον, ὃ δὴ Τάρταρον καλοῦσιν» παρβλ. Vossius Virg. Γεωργ. 1, 36. Προσωποποιούμενος δὲ ὁ Τάρταρος οἷς κοταχθόνιος ἀρχικὴ θεότης παρ' Ἡσ. Θεογ. 822, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γῆς τὸν Τυφῶνα. — ἐστοργεν. πληθ. τὰ Τάρταρα, πρώτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 119. 841. καὶ Ἡλιν. ἡ Τάρταρος, ἅπαξ παρ' Πινδ. Πυθ. 1, 29. καὶ Νικανδ. Θηρ. 204. — ἕθεν, Ταρτάρειος, εία, ειον. Τοῦ Ταρτάρου ἢ ἐκ τοῦ Ταρτάρου ὤν, καὶ Ταρτάριος, ία, ιον.

Ταρτήσιος, ία, ιον, καὶ Ταρτησίς, ὄρα Ταρτήσσιος καὶ Ταρτησσός.

Ταρτησσός, ὁ καὶ ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἱσπανίας κειμένη μεταξὺ τῶν δύο στομίων τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Φοινίκων ὅσοι συνέρχοντο εἰς τὴν χώραν ταύτην χάριν ἐμπορείας· ἡ αὐτὴ ἱερὰ Γραφ. Θαρσεῖς καλουμένη, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στραβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον, κατ' αὐτὸν δὲ ἡ ὕστερον Καρτεία λεγομένη, κατ' ἄλλους τὰ Γάδειρα. Ἀρστοτ. παρ' Ἡροδ. 1, 163. Ἡλυκ παρὰ Στράβ. καὶ Διον. Περ. 337 — 2) **Ταρτησσός**, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, ταυτὸν Γουαδαλκουιβίρ. Στράβ. — Ἐλογίζετο δὲ ὁ Ταρτησσὸς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὁ ἀπώτατος πρὸς δυσμὰς τόπος τῆς Οἰκουμένης, ὅπου κατὰ Στράβ ἐκλάτετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Ἅιδου καταβασις· ἐνταῦθα ἐτίθετο ἡ κατοικία τῶν Γιγάντων, τῶν Γραιῶν, Γοργόνων, Ἀριμασπῶν καὶ ἄλλων μυθολογουμένων Τεράτων. — ὅθεν, Ταρτησσίος, ία, ιον. Τῆς Ταρτησσοῦ ἢ ἐκ τῆς Ταρτησσοῦ ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. Ταρτήσσιος, ὁ κάτοικ. **Ταρτησσία μύραινα**, μυθολογουμένη τις τεραστώδης μύραινα, ἡ κατὰ ἄλλην μυθώδη διήγησιν· συνελθοῦσα ἡ Μύραινα μετὰ τῆς Ἐχίδνης ἐγέννησε φθοροποιοὺς τινας νοσσοὺς, οἵτινες ἠφάνιζον τοὺς ἄλλους ἐν τῇ θαλάσσῃ ἰχθύς. Ἀριστοφ. Βατρ. 475. — **Ταρτησσίς**, ίδος, ἡ, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ταρτησσὸν χώρα ἐντεινομένη παραθαλασσίως πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν Στράβ.

Τάφη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἀντικρὺς ὑπὸ τὸ ὄρος Θέτιν, κατὰ Στράβ. ἢ ὕστερον Φαρύγαι κληθεῖσα. Ἰλ. Β', 533.

Ταοκοί, οἱ· Λαὸς τῆς Παρσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Διον. Περ. 1069.

Τάπτα, ἡ. Λίμνη ἀλατώδης τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μετημβρινῶς τῆς Γαλατίας χώρας, ἔχουσα τὴν ἰδιότητα νὰ κρυσταλλοῦν πάντα ὅσα ἠγγίζον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Στράβ. ιβ'.

Ταϋγέτη, ἡ. Ἰωνικ. Τηϋγέτη Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Λακεδαίμονα. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Πινδ. Ὀλ. 3, 52. συγκατεριθμεῖτο δὲ καὶ αὕτη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ ἀστέρων τῶν Πλειάδων.

Ταΰγετον, τό. Ἰωνικ. Τηΰγετον, Taygetus. Ἐπίσημον ὄρος τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ ὑψηλὴν συνέχειαν φερομένην ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας μεσημβρινῶς καὶ ἀπολήγουσαν διὰ τοῦ Ἀκρωτηρίου Ταινάρου ἕως τῆς Θαλάσσης· ἡ ἀκροτάτη αὐτοῦ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Τάληγετον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διακόσια διάφορα ἄγρια θηρία· ταυτὸν ὄρος τῆς Μάνης ἢ Πεντεδάκτυλος. Πρῶτον παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Ζ, 103. Οὐδετερ. Ἡροδ. 4, 146. Στράβ. τὰ Ταΰγετα Πλούτρ. καὶ ὁ Ταΰγετος, Λουκ. Ἱκαρομ. 19.

Ταυλάντιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὴν πόλιν Ἐπίδαμνον. Θουκ. α', 24. Στράβ.

Ταυρέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποίου συχνάκις ἀναφέρεται ἡ Παλαίστρα. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 153. Δημ.

Ταύρη, ἡ. = Ταυρική. Ἀνεξλγ.

Ταυρικός, ή, όν. Τῶν Ταύρων ἢ εἰς τοὺς Ταύρους ἀνήκων. Ἡροδτ. Ὅθεν ἡ Ταυρική, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ταύρων κειμένη μεταξὺ τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοῦ Καρκινιτικοῦ κόλπου, περιλαμβάνουσα ἐκτὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τὸν Ἀχίλλειον δρόμον· ταυτὸν Ταυρία ἢ Κριμαία. Ἡροδτ. 4, 99. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 85. — Τὰ Ταυρικὰ σύρεα, τὰ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην ὄρη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Ἡροδτ. 4, 3.

Ταυρική, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτεμίδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ταυρίδα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, εἰς τῆς ὁποίας τὸν ναὸν ἐπρόσφερον θυσίας ἀνθρωπίνους σφάζοντες ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Ἡροδτ. 4, 103. εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐφέρθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ἡ Ἰφιγένεια θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπηρετοῦσα ἐν αὐτῷ ὡς ἱέρεια.

Ταυρεῖνοι, οἱ. Taurini. Ἔθνος μάχιμον τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰς αὐτόθι Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πεδεμόντου καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ταυρασίαν, ὕστερον Augusta Taurinorum. (Τουρῖνον) κληθεῖσαν. Στράβ. Ταυρίνοι, οἱ, παρὰ Πολυβ. κατ' Ἀππιαν. ἦσαν οὗτοι ἀνέκαθεν τὸ γένος Κελτοί. — Οἱ αὐτοὶ καλοῦνται ἔτι παρὰ Πολυβ. καὶ Ταυρίσκοι.

Ταυροβόλος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀυσ. 448. καὶ Σουΐδ. ἐν λεξ. Ταυρ. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὄρα Ταυροπόλος.

Ταῦροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ταυρικῆς χώρας ἐν Σκυθίᾳ, ἔθνος ἀρχαῖον, βάρβαρον καὶ ἄγριον, τὸ ὁποῖον ἐδυτίαζον ἀπανθρώπως ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἐρχομένους ξένους, προσφέρον αὐτοὺς ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐπλαττον εἰς ἐγχώριον θεὰν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ταυρικῆς Ἀρτέμιδος. Ἡροδτ. 4, 99. Στράβ. πρὸ τοῦ Ἡροδότου ἔτι ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν πολλαὶ διηγήσεις περὶ τῆς ἀγριότητος καὶ ὠμότητος τῶν

Σκυθικῶν τούτων λαῶν, οἵτινες καὶ ἅπας τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ἅμενον ἀεὶ ποτὰ ἀκοινώνηται μετ' ἄλλων ἐθνῶν, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ ληστείας καὶ πολέμους κατὰ τῶν πλησιοχώρων λαῶν.

Ταυροκέφαλος, ὁ, ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου παριστανομένου ἔτι ὅτε μὲ κέρατα ταύρου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς τέκνον τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, καὶ ὡς διδάξαντος τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζεύγωσι τοὺς ταύρους εἰς τὸ ἄροτρον. Διοδρ. Σικ. γ', 64 καὶ 73.

Ταυρομένιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου Ταύρου καλουμένου, παράγουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ὡραῖα μάρμαρα, ὕστερον κατασταθεῖσα καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. ταυῦν Taormina. Στράβ.—Ὀθεν, Ταυρομένιος, ία, ιον. Τοῦ Ταυρομενίου ἢ ἐκ τοῦ Ταυρομενίου ὤν· καὶ Ταυρομενίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Στράβ. παραβλ. Νάξος.

Ταυροπάρθενος, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, ὡς ἁρπαγείσης ὑπό τινος ταύρου ἐκ Φοινίκης, ἔτι δὲ τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, μεταμορφωθείσης ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς ταῦρον. Λυκοφρ. 1293. Λουκ. Ἐνάλ. διάλ.

Ταυροπόλιον, τό. Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας. Στράβ.

Ταυρόπολις, ιδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Ταυροπόλος, ἡ. καὶ Ταυροπόλη. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἢ ὡς λατρευομένης ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ ὡς ἐγχωρίου θεότητος, ἢ διότι ἐπρόσφερον εἰς αὐτὴν θυσίας ταύρων, ἢ τελευταῖον διότι ἀφόνευσε τὸ θελλάσσιον τέρας τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν διὰ νὰ κατασπαράξῃ τὸν Ἱππόλυτον. Σοφ. Αἴας. 172. Σουΐδ. εἰς Λεξ. Ταυροπ.

Ταῦρος, ὁ. = Τέλως. Ὁ φύλαξ τῆς νήσου Κρήτης, Ἀπολλόδ. α', 9, 26. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. 224. — 2) Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. δ', 119.

Ταῦρος, ὁ Ὄρος μέγα τῆς Ἀσίας ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, εἶτα ἀνατολικῶς διὰ τῶν βορειοδυτικῶν συνόρων τῆς Κιλικίας ἀπ' ἄκου τοῦ λαικοῦ χωρίζεται εἰς τὸ ἰδίως ὄρος τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὸν Ἀντίταυρον· διαιρεῖ δὲ τὴν Ἀσίαν ὁ Ταῦρος εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ταύρου Ἀσίαν· συνήθως δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ταῦρος ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πᾶς ὀρεινὸς τόπος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενος ἐπί τι μακρινὸν διάστημα, καὶ ἰδίως λαμβανόμενον ἐπὶ μόνης τῆς σειρᾶς ἐκείνης τῶν ὀρέων τὰ ὁποῖα περιέχουσιν ἀρκτικῶς τὴν Κιλικίαν χώραν· ἔτι δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ταύρου παρὰ Στραβ. β', 11, 14. καὶ Πλιν. καὶ αἱ διὰ τῆς Λυκίας φερόμεναι ὀλιγώτερον ὑψηλαὶ συνέχειαι ὀρέων, καὶ ἄλλοι κλῶνες ὅσοι ἐκτείνονται διὰ τῶν βορειοδυτικῶν καὶ νοτιοδυτικῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. παρβλ. Πτολ. ε', 8. Πολυβ. δ', 48. Στέφ. Βυζ. Διάφοροι κλῶνες τοῦ Ταύρου ὄρους ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γεωγράφοις ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἡ πόλις Ταυρομένιον· ταυῦν Capo di Crusa. Διοδρ. Σικ.

Ταυροσθένης, ους, ὁ. Νικητής τις τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Αἰλ. ποικ. ιζ. ϛ' 2.

Ταυροσκύθαι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χώρας. Ἀρρίαν.

Ταυροφάγος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτω κατὰ Σχολιαστ. ἢ διότι ἐπροσφέρετο εἰς αὐτῷ ὡς θυσία εἰς ταῦρος, ἢ διότι οἱ νικῶντες ποιηταὶ εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον ἕνα ταῦρον. Σουΐδ. Παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 357. καλεῖται ὑπὸ τό ὄνομα τοῦτο ὁ Ποιητὴς Κρατῖνος.

Ταυροφόνος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐλοιτρεύετο ἐν Δίνδῳ, ὡς φονεύσας ποτὲ αὐτόθι τὸν ταῦρον ἑνὸς γεωργοῦ, Θεοκρ. Εἰδ. ιζ'. Πινδ.

Ταύχειρα, τά. Teuchira. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ κειμένη μεταξὺ Λιπηδίου καὶ Πτολεμαΐδος, ὕστερον Ἀρσινόη κληθεῖσα· ταυῦν Tolometa ἢ Teukera. Ἡροδ. 4, 171.

Ταφιασσός, ὁ. Ὄρος τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Κενταύρου Νήσσου. Στράβ.

Τάφιοι, οἱ. (υν—) Ἔθνος ἀρχαῖον κατοικοῦν μέρος ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ μέρος ἐπὶ τῶν μικρῶν νήσων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας ἐξ ὧν ἡ μεγαλυτέρα ἐκαλεῖτο ἰδίως Τάφος· ἦσαν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι περίφημοι θαλασσοπόροι καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ πειρατείας. Ὁμ. Ὀδ. Α, 181. Ο, 426. κατὰ Ἀπολλόδ. ἐκλήθησαν οὗτοι Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ Ταφίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅρα Τηλεβόαι.

Τάφιος, ία, ιον. Τῆς Τάφου ἢ ἐκ τῆς νήσου Τάφου ὤν. Εὐριπ. Ῥῆσ. 473. — 2) Τάφιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἱπποδείης ὁ κατοικήτας τὴν νῆσον Τάφον. Ἀπολλόδ. β', 4, 4. τούτου παῖς ὑπῆρξεν ὁ Πτερέλαος.

Τάφος, ἡ. (ᾱ) Ἡ μεγαλυτέρα τῶν Ταφίων νήσων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας πρότερον καὶ Τηλεβόαι καλουμένων· ταυῦν Meganisi κατὰ Dodwell. Ὁμ. Ὀδ. Α, 417. Ἀπολλόδ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο αὕτη Ταφιοῦσα, οὖσα, ἐνῶ πρότερον Ταφιοῦσσα ἔκειτο.

Τάφραι, αἱ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ἰσθμοῦ· ταυῦν Perekopi. Στέφ. Βυζ. ἡ Τάφρος, Πτολμ.

Τάφρος, αἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κατοικῶν περὶ τὸν Καρκινιτικὸν κόλπον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ

Ταχομψώ, οῦς, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὀλίγον ἀ-

πέχουσα τῆς Ἐλεφαντίνης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας. Ἡροδτ. 2, 29. παρὰ Πτολμ. ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μετακομψὼ πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. καλεῖται αὕτη, Τοχεμψώ, Τακομψὸς καὶ Χομψώ. Κατὰ Mannert· ταυῦν Δεβέρ, ἡ πόλις· κατὰ δὲ Heeren ἔστι πιθαν. ἡ νῦν νῆσος Καλαπτσχέ.

Ταχώς, ώ, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, κατὰ τοῦ ὁποίου τούτου κινήσας μίαν ἐπανάστασιν τῶν Αἰγυπτίων ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν τὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησίλαον μὲ ὅλα στράτευμα μισθωτῶν Ἑλλήνων· ἐν ᾧ δὲ ἀπολίμει εἰς τὴν Φοινίκην οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀναγορεύσαντες βασιλέα τὸν Νεκτενεβόν, ἐδίωξαν ὅλοις ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Ταχώ, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Περσίαν ἐδιωρίσθη στρατηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως. Αἰλ.

Τέανον, τό. καὶ Τεανὸν Ἀπουλον, Teanum Apulorum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Φρέντα ποταμοῦ· ταυῦν Teano. Στράβ. —2) — Τὸ Σιδικηνόν, Teanum Sidicinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρίαν τῶν στρατιωτῶν της, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταυῦν Tiano. Στράβ. — Ὀθεν, Τεανίνης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Τίαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον. Ἡροδτ. 4, 89.

Τεατέα, ἡ. Teate. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, ταυῦν Chieti. Πτολ. γ', 1. Στράβ. ε'. Πλιν.

Τίβαρις, ὁ. = Τίβερις. Στέφ. Βυζ.

Τίβερις, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Σερβίς, παρὰ Παυσ. γ', 15.

Τεγέα, ἡ. Ἰωνικ. Τεγέη. Μία τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀρκαδίας ἀπέχουσα περίπου 100 στάδια τῆς Μαντινείας, μετὰ τῆς ὁποίας ἐντεῦθεν ἀείποτε περὶ τῆς ὑπεροχῆς, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτουν ὡς ἱέρειαι νέαι παρθένοι· εἰς ταύτην ἐλατρεύετο καὶ ὁ θεὸς Πᾶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὕτως καὶ Τεγεάτης ἐκαλεῖτο· ταυῦν ἀρείκια Παλαιόν Ἐπισκόπι καλούμενα πλησίον τῆς Τριπολιτζᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 607. Θουκ. Τέγεα, ἡ, παρὰ Πολυβ. καὶ Λουκ. Ὀθεν Τεγεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ. τῆς Τεγέας. Ἡροδτ. — Ἡ Τεγεᾶτις, ιδος, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, ἢ περιοχὴ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. καὶ Τεγεατικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Τεγέαν ἀνήκων, Ἡροδτ.

Τεγεάτης, ου, ὁ. (ᾱ) Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τεγέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ Παυσ. η'. 5.

Τεγεστραῖοι, οἱ. ταὐτ. τῷ Τεργεστεῖοι, κατὰ μεταθεσ. Διον. Περ. 382.

Τέγυρα, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Λεύκτρων, μ' ἕνα ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη ὁ θεὸς οὗτος. Στέφ. Βυζ. Τεγύραι, αἱ. Πλουτρ.

Τεγύραιος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ μαντείου τά ὁποῖα οὗτος εἶχεν εἰς τὴν Τέγυραν πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Πλουτρ. Πελοπ. 3.

Τεγύριος, ὁ. Βασιλεὺς ἀρχαῖος τῆς Θρᾴκης, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Εὔμολπον, δοὺς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν υἱόν του Ἴσμαρον· μετὰ θάνατον δὲ ἀφῆκεν αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου· Ἀπολλόδ. γ', 15, 4.

Τεθρώνιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡροδτ. 8, 33. Τιθρώνιον, Παυσ. 1, 34.

Τειρεσίας, ου, ὁ. Ἰωνικ. Τειρεσίης. Περίφημος μάντις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν. Ἀπολλόδ. γ', 6, 7. προαπῶν περὶ τῆς μελλούσης ὑπεροχῆς καὶ ἀνδρίας τοῦ Ἡρακλέους ἔτι ἐν σπαργάνοις ὄντος. Ἐλέγετο δὲ ὅτι μεταμορφωθεὶς πρότερον εἰς γυναῖκα μετὰ ἑπτὰ χρόνους ἐπανέλαβεν αὖθις τὴν ἀνδρικὴν φύσιν τοῦ ἰδοὺ δὲ ποτὲ τὴν Ἀθηνᾶν γυμνὴν λουομένην ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῆς, κατά τινας ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἀλλὰ πρὸς παραμυθίαν τῆς τυφλώσεώς του ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ προμηνύῃ τὰ μέλλοντα, ζήσας ἓξ ἡλικίας ἀνθρώπου. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 492. Ἀπολλόδ. Θυγάτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Μαντώ, περίφημος μαντις καὶ αὕτη· εἰς δὲ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ πόλιν Ὀρχομενὸν εὑρίσκετο ἓν περιβόητον μαντεῖον αὐτοῦ. Πλουτρ. παρβλ. Λουκ. Ἀστρολ. β'.

Τείσπης, εος, ὁ. Τίὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ σύνευνος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 7, 11.

Τείχιον, τό. Πολίχνη τῆς Αἰτωλίας, Θουκ. γ', 96. ἄλλως Τίχιον.

Τειχιόεις, ὄεντος, ὁ. συνῃρμ. Τειχιοῦς, οῦντος. Φρούριον πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τειχιοῦσσα, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Θουκ. η', 26. (κυρ. Ἐπιθτ. τειχιόεσσα, ὑπὸ τειχῶν περιβεβλημένη).

Τεῖχος, ους, τό. Φρούριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Δύμης. Στέφ. Βυζ.

Τέκμησσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τελεύταντος ἢ Τεύθραντος ἐκ Φρυγίας, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Ταλαμήνιος Αἴας ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας εἶχε παρ' αὐτῷ ὡς παράκοιτιν γεννήσας μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσάκην. Σοφ. Αἴ. 210. 331.

Τεκμών, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Στέφ. Βυζ.

Τεκτόσαγες, οἱ. Ἐνετ. Τεκτόσαξ. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων. Στράβ. — 2) Λαὸς τῆς Γαλλογραικίας. Στράβ.

Τελαμών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος. ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, ὅστις διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς

νήσου Αἰγίνης διὰ τὸν πραχθέντα φόνον τοῦ νεωτέρου αὐτῶν ἀδελφοῦ Φώκου, ἦλθεν εἰς τὴν Σαλαμῖνα ὅπου διεδέχθη τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης παρὰ τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Κυχρέως, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν θυγατέρα τοῦ Ἀλκαθόου, ἐγέννησε τὸν περίφημον Αἴαντα· ἢν δὲ ὁ Τελαμὼν οὗτος εἷς τῶν ἡρώων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὴν ἅλωσιν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐκστρατεύσας καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τοῦ Λαομέδοντος πόλεμον, ἔλαβεν ὡς ἄριστεῖον τῶν πράξεών του τὴν νέαν Ἡσιόνην ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 293. Πινδ. Ὀλ. 8, 59. Ἀπολλ. γ', 13. 6. — 2) Πόλις μὲ λιμένα τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν· ταυτὴν Telamone Πολύβ. β', 27. Διοδ. Σικ.

Τελαμωνιάδης, ου, ὁ, Δωρικ. Τελαμωνιάδας (υυ-υυ-) Τίδε τοῦ Τελαμῶνος, ὁ Αἴας. Ὅμ. Ἰλ. Ι. 623. καὶ ὁ Τεῦκρος. Πινδ.

Τελαμώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τελαμῶνος ἢ ἐκ τοῦ Τελαμῶνος ὤν. ὁ Τελαμώνιος, οὕτω καλεῖται ἰδίως ὁ Αἴας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος πρὸς διαστολὴν τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. Ὅμ. Ἰλ. Β. 523.

Τελέας, ου, ὁ. Περιβόητός τις ἀθηναῖος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστο. Εἰρ, 1068.

Τελέδαμος, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Τελέδημος. Ἀργεῖός τις, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Τελέθριον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς κώμης Οἰχαλίας. Στράβ.

Τέλειος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἐκ τετραγώνου λίθου. Παυσ. Ἀρ. η', 39.

Τελέοντες, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ Αἰγικορεῖς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Τελέοντος ἢ πιθανοτ. ταύτ. τῷ οἱ ἐν τέλει ὄντες, παρ' Ἡροδτ Γελέοντες, ὅπερ ὄρα.

Τελέσαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Σάμου. Ἡροδτ. 3, 143.

Τελεσθώ, οὺς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 358.

Τελεσιάδας, α, ὁ. (ᾱ.) Θηβαῖός τις, παρὰ Πινδ. Ἴσθ. 4, 77.

Τελεσικράτης, εος, ὁ. Κυρηναῖός τις, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Πυθ. 9.

Τελεσίλλα, ἡ. Περίφημος ἀρχαία ποιήτρια ἐξ Ἄργους, ἀκμάσασα περὶ τὴν 65 Ὀλυμπιάδ. καὶ θείασα πρὸ πάντων μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον τῶν Ἀργείων, ἥτις μόνη ἔσωσε τὴν πατρίδα αὐτῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν ὁπλισθεῖσα μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ Ἄργους καὶ παραταχθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως Κλεομένους ὅτε οὗτος ἔμελλεν εἰς νικητὴς νὰ εἰσβάλῃ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως· τὰ ποιήματα τῆς Τελεσίλλας ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν ὅμως δὲν ἐσώθη οὐδὲν λείψανον. Ἀπολλῶ. γ', 5. Πλουτρ.

Τελέστας, ου, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Τελέτης. Τίδε τοῦ βασιλέως Πριάμου Ἀπολλῶ. γ', 12. 5. — 2) Ἀυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Σελινοῦντος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Πλουτάρ. εἰς Ἀλεξ. διθυραμβικά τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 157. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. κατὰ Ἀνδρτ. σλ. 61.

Τελευτεγόρας, α, ὁ. Τίδε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρύκης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλῶ. β', 7, 8.

Τελεύτας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φρυγῶν, πατὴρ τῆς Τεκμήσσης μετὰ τῆς ὁποίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ἐν καιρῷ τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας. Σοφοκ. Αἴαν. 210.

Τελευτίας, ου, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου ἐκ Σπάρτης, εἷς τῶν γεναιοτέρων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν. Ξενοφ.

Τελέων, οντος, ὁ. Τίδε τοῦ Ἴωνος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ζευξίππης ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Βούτην Ἀργοναύτην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἐν Ἀττικῇ μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν Τελέοντες. Εὐρ, Ἴων, 1579. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 96. Γελέων, οντος, παρ' Ἡροδτ. ὅπερ ὄρα. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἐριβώτου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 72.

Τέλης, ου, ὁ. Τίδε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσιδίκης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλῶ. β', η, 8.

Τελλῆναι, αἱ, Tellena. Πόλις ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πρώιμος ἤδη καταστραφεῖσα. Στράβ. καὶ, ἡ Τελλήνη. Διόν. Ἁλ.

Τελλιάδης, ου, ὁ (ᾱ) Τίδε τοῦ Τελλίου, πληθτ. εἱ Τελλιάδαι, περίφημος γένος οἰωνοσκόπων ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου. Ἡροδτ. 9, 37.

Τελλίας, ου, Ἰωνικ. Τελλίης. Μάντις ἐξ Ἤλιδος διὰ τοῦ στρατηγήματος τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν ποτὲ οἱ Φωκεῖς ἐν καιρῷ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλούς, ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν ἑξακόσιοι οἱ ἄριστοι ἐλείψαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μὲ ψόφον. Ἡροδτ. 8, 27.

Τέλλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν ὁποῖον ὁ Σόλων παρίστανεν εἰς τὸν βασιλέα Κροῖσον, ὡς τὸν εὐδαιμονέστατον ἄνθρωπον, ὅστις ζήσας ἀείποτε εὐτυχῶς ἐν τῇ μετρίᾳ αὐτοῦ καταστάσει, καὶ πολεμήσας μέχρι τέλους γενναίως ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του ἔλαβεν ἐνδοξον θάνατον ταφεὶς διὰ δημοσίου δαπάνης τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 1, 30. Λουκ. Ἐπισκ. 10.

Τελμισσεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Τελμισσοῦ, πόλεως τῆς Λυκίας. Στράβ. καὶ Τελμησσεύς, Ἡρόδ.

Τελμισσίς, ίδος, ἡ (ῑ). Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Τελμισσοῦ, Στράβ.

Τελμισσός καὶ Τελμησσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, κατὰ Κικερ. ἐν αὐτῇ τῇ Καρίᾳ, μὲ λιμένα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔμπειροι οἰωνοσκόποι καὶ μάντεις. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 24. — 2) Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πολύβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 27, ἄλλως Τερμησσός καλουμένη. — 3) Ὁ Τελμισσός. Ὄρος τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Σάνδου ποταμοῦ. Παλαιφ. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης. Αἰλ. ποικ. ἱστ. β', 33. (ἡ γραφ. ἐστιν ἀμφιβλ. ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις εὕρηται παρ' Ἡροδτ. Τελμησσός, παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς Συγγρ. Τελμισσός.)

Τελμισσός, ὁ. Τίδε τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, ὅστις ἐλθὼν εἰς Καρίαν ἔκτισεν αὐτόθι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκλήθη Τελμήσσιος. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Γαλεῶται.

Τελφοῦσα, ἡ, = Τιλφοῦσα, ὅπερ ὄρα.

Τελφούσιος, ὁ, = Τιλφούσιος, ὅπερ ὄρα.

Τελφουσσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ. Πολύβ. Θέλπουσα, ἡ, παρὰ Παυσ. καὶ Τέλφουσα παρὰ Διοδ. Σικ.

Τελφούσιον, τό, = Τιλφούσιον, ὅπερ ὄρα.

Τελχίν, ῖνος, ὁ. Τίδε τοῦ Εὐρόπου, ὁ φυσεύσας μετὰ τοῦ Θελξίνου δολίως τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους Ἄπιν. Ἀπολλῶ. β', 1, 1. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἄπιος βασιλέως τῆς Σικυῶνος Παυσ. β', 5.

Τελχῖνες, οἱ. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς νήσου Ῥόδου, κατὰ Στράβ. ιδ'. ἐλθόντες ἐκ τῆς Κρήτης ἐννέα τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, κατασκευάσαντες ὡς λέγεται τὰ δρέπανον τοῦ Κρόνου, τὴν τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἄλλα ἀγάλματα τῶν θεῶν αὐτέδι. Ὁ δὲ Διόδρ. Σικ. ε', 55. λέγει αὐτοὺς παῖδας τῆς Θαλάσσης, οἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, ὕστερον δὲ ἀφήσαντες αὐτὴν μετέβησαν εἰς Κρήτην ὅπου ἀνεφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρῆτες, μεταχόμενοι διαφόρους μαγείας καὶ γοητείας Στράβ. 1, σελ. 473. ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη πρότερον ἡ νῆσος Ῥόδος Τελχινίς, ἦσαν δὲ ὑπῆρχον οὗτοι λαὸς ἀρχαῖος καταγόμενος ἐκ Φοινίκης καὶ ψημιξόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἄλλας τέχνες γνῶσίν των. Καλλιμ. Ἄιτ. εἰς Δῆλ. 31.

Τελχινίς, ίδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Ῥόδου, Στράβ.

Τεμαθίας, ὁ. Ὄρος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀχρίτα. Παυσ. δ', 34.

Τεμενίτης, ου, ὁ (ῑ) Ἄκρα τις πλησίον τῶν Συρακουσῶν, ἡ μᾶλλον ἓν μέρος τῶν Συρακουσῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὕστερον ἡ Νέα πόλις, μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Τεμενίτου. Θουκ. στ', 75. 100. Στεφ. Βυζ. — 2) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τεμενίτης, ίδος, ἡ, ἄκρα = Τεμενίτης. Θουκ. ζ'. 3.

Τεμέσση, ἡ. Πόλις ἀρχαία ἀναφερομένη παρ' Ὁμηρ. περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ, Ὅμ. Ὀδ. Α, 184. Κατὰ τοὺς ἑξῆς, ὑπῆρχεν ἄλλα πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων. — 1) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Ταμασσὸς κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα μέταλλα, ἡ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Λ, 20 21. ἀναφερομένη. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ὕστερον Τέμψα καὶ Temsa καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, κτισθεῖσα τὸ πρώτον ὑπὸ τῶν Αὐσόνων, κατὰ Στράβ. καὶ Gell ἐν Ὁμηρ. Ὀδ. ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι καὶ ταύτην ἐπὶ τῆς Κύπρου κειμένην, παρβλ. Nitsch εἰς Ὀδ.

Τέμμικες, οἱ. Ἴδε. Τέμμιξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ἐλθόντες καὶ κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν ἀρκτῴων μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. = Βοιωτοί. Ἀριστο. Ἀχ. 477.

Τέμπεα, τά, συνηρμ. Τέμπη. Εὐρύχωρος καὶ τερπνοτάτη κοιλὰς τῆς Θεσσαλίας, ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος 40 στάδιον μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός· περὶξ αὐτῆς περὶ τὰς ὑπωρείας τῶν ὑψηλῶν ὀρέων εὐρίσκονται πλάτανοι καὶ ἄλλα δένδρα ὑψηλότατα ἀποκαθιστῶντα τὴν θέαν τῆς χαριεστάτης· περίφημα ἀπὸ πάντων ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τὰ Τέμπη ταῦτα διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τῶν θεῶν κατὰ τῶν Τιτάνων· ταυτὶν Μπαμπᾶς. Ἡροδτ. 7, 173. Αἰλ. ποικ. ἱστ. γ'. (Τέμπος, τό, αἰολικ. = Τέμενος, ἄλσος, κληθέντα οὕτω τὰ Τέμπη ταῦτα ὡς πρότερον κεκαλυμμένα ὑπὸ δάσεων. Σουίδ.)

Τέμψα, ἡ, = Τεμέσση.

Τενάγων, οντος, ὁ (ᾱ). Βάκτριός τις, παρ' Αἰσχ. Περ. 304.

Τενέα, ἡ. Κώμη τῆς Κορινθίας χώρας μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — ὅθεν, Τενεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κατοικ. Στράβ. — καὶ Τενεατικός, ἡ, ὄν, τῆς Τενέας· ἡ εἰς τὴν Τενέαν ἀνήκων, ἡ Τενεατικὴ πύλη, μία τῶν ἐν Κορίνθῳ πυλῶν. Παυσ. β', 5.

Τενέας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ταυτὶν Tinia, Στράβ.

Τένεδος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τροίας, ἔχουσα 80 σταδίων περίμετρον, κατὰ Στράβ. πρότερον Λεύκοφρυς καλουμένη, ὕστερον δὲ Τένεδος ἀπὸ τοῦ Τένεω υἱοῦ τοῦ Κύκνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ Θρᾴκης, ἔκτισεν ἐπὶ αὐτῆς μίαν πόλιν, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Διοδ. Σικ. ε', 83. Εὐστθ. εἰς Διον. Περ. 536. περίφημος δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαίρετον καὶ γλυκὺν αὐτῆς οἶνον καὶ τὸ ἐν αὐτῇ γενόμενον ἐμπόριον· ταυτὶν Τενεδός. Ὅμ. Ἰλ. Α, 452. — 2) Πόλις, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου ἔχουσα δύο λιμένας καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — ὅθεν, Τενέδιοι, οἱ κάτοικ Ἡροδτ.

Τέννης, ου, ὁ, Αἰολικ. ἀντὶ Τένης. Τίδε τοῦ Κύκνου βασιλέως τῶν Κιλικῶν ἐν τῇ Τροϊκῇ χώρᾳ καὶ τῆς Προκλείας, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην δικαιοσύνην καὶ εὐθυτητά του, ὅστις ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐ-

τοῦ διὰ τῶν διαβολῶν τῆς μητρυιᾶς τιν, ὁ ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Τένεδον, ὅπου ἐδόστησαν ἐν ἴδιον βασίλειον καλόσας ἀπ' αὐτοῦ τὴν νῆσον ταύτην Τένεδον, πρότερον Λευκοφρυν λεγομένην καὶ τιμηθεὶς ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων. Παυσ. 1, 1, 4. Κον. Κατὰ Διοδ. Σικ. πρῶτος ὁ Τένης οὗτος κατῴκισε τὴν νῆσον ταύτην πρότερον ἔρημον οὖσαν ἀνθρώπων, πιθαν. ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Τρῴων ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας· διὰ τοῦ ν ν, παρὰ Παυσ. Στράβ. καὶ Διοδ. Σικ. ἐ, 83.

Τέντυρα, τά. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐν τῇ Θηβαΐδι χώρᾳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας σώζονται ἔτι διάφορα ἐρείπια καὶ ἐξαιρτ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἴσιδος ὁ Ζωδιακὸς κύκλος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρηται εἰκονισμένα τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ· ταῦν Δενδεράχ. Στραβ. καὶ

Τεντῦρις, ἰδος, ἡ. = Τέντυρα. Στέφ. Βυζ.

Τέραμβος, ὁ. Τὸς τοῦ Εὐοίρου καὶ τῆς νύμφης Ὀρθρηΐδος, ὅστις φάλλων μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τέχνην διὰ τῆς λύρας καὶ τῶν κοιμωμένων αὐλῶν ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πανὸς καὶ τῶν ἄλλων Νυμφῶν, ἀλλὰ φανεὶς μέχρι τέλους ἀπειθὴς εἰς τὰς συμβουλὰς αὐτῶν, μετεμορφώθη εἰς μέγαν κάνθαρον κεραμβυκα καλούμενον. Ἀντ. Δ.β. 23.

Τεργέσση, ἡ, καὶ Τεργέσται, αἱ. Κώμη ὅστις δὲ πόλις τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, μ' ἐπίσημον ἐμπόριον κατασκευασθεῖσα ἀκολούθως ἀποικία Ῥωμαϊκή. Ταῦν Τεργέστη, Trieste. Στράβ. Τὸ Τέργηστον, παρὰ Πτολ. καὶ τὰ Τέργεστα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Τεργεσταῖος, οἱ κάτοικ. κατὰ μεταθέσ. Τεγεστραῖος, Διον. Περ.

Τεραντιανός, ὁ. Ὄνομ. πυρ. παρὰ Ῥωμαίοις.

Τεράντιος, Ἀφρικανός, Terentius Afer. Περίφημος ποιητὴς Κωμικὸς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Καρχηδόνα περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ' ὅπου ἐφέρθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην, χρηματίσας μέγας φίλος Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ καὶ ἄλλων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ἀποθανὼν εἰς ἓν ναυάγιον ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος φέρων μετ' αὐτοῦ πολλὰς κωμῳδίας τοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου· σώζονται δὲ ἓξ κωμικὰ δράματα τοῦ Τερεντίου τὰ ὁποῖα οὗτος συνέταξε μιμηθεὶς ἐπὶ πολὺ τὰ τοῦ Μενάνδρου καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ποιητῶν τῆς νεωτέρας κωμῳδίας. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Ι, σελ. 43.

Τέρεινα, ἡ. = Τίρινα, ὅπερ ὅρα.

Τερεδών, ὄνος, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, πιθαν. ἐν τῇ Χαλδαίᾳ χώρᾳ. Διον. Περ. 983. Πτολ. ἐ, 20. — 2) Αὐλητριάτις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Θεσμ. 1181. Τερήδων, ονος, ἐν ἀρχ. Ἑκάτ.

Τέρινα, ἡ. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κατω Ἰταλίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν· ταῦν Amantea. Στράβ. — ὅθεν, Τερινεῖος, εία, εῖον, τῆς Τερίνης ἢ ἐν Τερίνῃ ὤν. Ὁ Τεριναῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Τέριναν σχηματιζόμενος κόλπος, Sinus Vibonensis. Θουκ. στ', 104.

Τερμερα, τα. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας καὶ Λυκίας· κατὰ Στράβ. Τέρμερον χωρίον ἐν τῇ Καρίᾳ· ὁ δὲ Στεφ. Βυζ. θέτει αὐτὴν ἐν τῇ Λυκίᾳ. — ὅθεν, Τερμερεύς, ἐως, ὁ κάτοικ. τῶν Τερμέρων. Ἡροδτ. 5, 37.

Τερμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας ἀπέχον 40 στάδια τῆς νήσου Κῶ, κείμενον πλησίον τῆς Μύνδου ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Στράβ.

Τερμέριος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τερμέρου ἢ ἐκ τοῦ Τερμέρου ὤν. Τὸ Τερμέριον κακόν, ἐν παροιμ. λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ, μέγα κακόν, δεινὸν τὸ ὁποῖον ἐπισύρει τις εἰς ἑαυτὸν δι' ἰδίας ἀνοχῆς ἢ κακουργίας, κατὰ Πλουτρ. ἀπὸ τινος λησταῦ Τερμέρου οὕτω κληθέν, ἢ κατὰ Σουΐδ. ἀπὸ τῆς πόλεως Τερμέρας ἔνθα διέτριβον πολλοὶ λῃσταὶ καὶ πειρᾶται. Πλουτρ. Θησ.

Τέρμερος, ὁ. Περιβόητος ἀρχαῖος λῃστὴς ἐν τῇ μυθολογίᾳ, διατρίβων ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις συντρίβων ἀλλεπάλληλα τὰς κεφαλὰς τῶν αὐτόθεν διαβαινόντων ἐφόνευεν αὐτούς, ἕως ὅτου ἐφονεύθη καὶ οὗτος μὲ τὸν αὐτὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Πλουτρ. Θησ. 11.

Τερμησσός, ἡ, καὶ Τερμισσός. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταύρου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀνεφέροντο ὡς εἰς ἄκρον μάχιμοι καὶ πολεμικοί, διαμείναντες πολὺν χρόνον ἐλεύθεροι πάσης ξένης δυναστείας· ταύτης σώζονται ἔτι διάφορα ἐρείπια πλησίον τοῦ νῦν ὄρους Σχιεύρ. — διὰ τοῦ η εὕρηται παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Διον. Περ. 859. Τερμισσός, παρὰ Σουΐδ. καὶ Τελμισσός, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. α, 28. — ὅθεν, Τερμησσεύς, ὁ κάτοικ. τῆς Τερμισσοῦ.

Τερμίλαι, οἱ (ῑ.) Ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Κρήτης, μεταβᾶς εἰς τὴν Λυκίαν μετὰ τοῦ Σαρπεδόνος, ὕστερον δὲ Λύκιοι κληθέντες ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Ἡροδτ. 1, 173. Παυσ. ἑ, 19. ἔτι ὠνομάζοντο οἱ Λύκιοι καὶ μετὰ ταῦτα Τερμίλαι ὑπὸ τῶν ὁμόρων λαῶν (συγγεν. τῷ τέρμιος)

Τέρμος, ὁ. Termus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σαρδινίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κόριου, ταῦν Fiume d' Aragonese.

Τέρμων, ονος, ὁ. Terminus. Θεότης τῶν Ῥωμαίων, εἰσαχθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νουμᾶ καὶ λατρευομένη ὡς ἔφορος τῶν συνόρων καὶ ἀσφαλεῖαι πάσης ἰδιοκτησίας τῶν παλαιῶν κατοίκων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, πρὸς τιμήν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο ἑτησίως ἡ ἑορτὴ Τερμινάλια καλουμένη περὶ τὴν 21 ἡμέραν τοῦ Φευρουαρίου μηνός. Διον. Ἁλ. β', 9. Πλούτ. Νουμ.

Τέρπανδρος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀντίσσης πόλεως τῆς Λέσβου ἀκμάσας πιθαν. περὶ τὴν 60 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου αἱ Μελῳδίαι Λεσβίαι καλούμεναι ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, χρησιμεύσασαι πολὺν χρόνον ὡς πρωτότυπον τῶν Ἑλληνικῶν ῥυθμῶν. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐπρόσθεσεν ἄλλας τρεῖς χορδὰς εἰς τὴν λύραν πρὸ αὐτοῦ ἐκ τεσσάρων μόνον συνισταμένης, καὶ ὅτι ἐφήρμοσεν μοντικὰ σημεῖα διὰ τῶν ὁποίων ἐψάλλοντο τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου εἰς τοὺς κοινοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἔψαλλον τὰς ᾠδὰς τοῦ Τερπάνδρου εἰς τὰ κοινὰ αὐτῶν συσσίτια. Πλουτ. Στράβ. ιγ'. Ἀθ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 50.

Τερπιάδης, ου, ὁ (ᾰ) Υἱὸς τοῦ Τερπίου, ὁ ἀειδὸς Φήμιος, Ὀμ. Ὀδ. Χ, 330.

Τερψίας, α, ὁ (ῑ). Νικητής τις τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐκ Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 60.

Τερψιχράτη, ἡ (ᾰ) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐρύοπα. Ἀπολδρ. 7, 8.

Τερψιχόρα, Ἰωνικ. Τερψιχόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ὕστερον περιστατωρένη ἀπὸ ἔρερος τοῦ χορεύειν καὶ τῶν ἐν τῷ χορῷ ἀσμάτων. Ἡσ. Θεογ. 78. Πλατ. Φαιδρ. 259.

Τερψίων, ωνος, ὁ (ῑ) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μεγάρων. Πλάτ.

Τετρακόσιοι, οἱ. Οὗτος ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθήναις οἱ τετρακόσιοι ἄνδρες οἵτινες ὑπὸ τὴν ἐθνηλίαν τοῦ Πεισάνδρου, καταργήσαντες τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰσήγαγον τὴν Ὀλιγαρχικήν, τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπιάδ. Θουκ. ἡ, 94. Δημ.

Τετράμνηστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνύσου Σιδώνιος, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ ναυτικοῦ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδτ. 7, 98.

Τετράπολις, εως, ἡ Ἀττική. Χώρα τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Ἀθηνῶν περιλαμβάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὴν Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον, τὰς ὁποίας παλαιόθεν συνῴκισεν ὁ Θεῦφος ἔχων αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Εὐρ. Ἡρακ. 81. Στράβ. — 2) ἡ Δωρική. Χώρα τῆς Δωρίδος ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ περιλαμβάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὸν Ἐρινεόν, Βοιόν, Πίνδον καὶ Κυτίνειον. Στράβ. θ'. — 3) Τετράπολις τῆς Συρίας, ἐπαρχία τῆς Συρίας ἤτις καὶ Σελευκὶς μετὰ ταῦτα ἐκαλεῖτο, περιλαμβάνουσα καὶ αὕτη τέσσαρας πόλεις, τὴν Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν, Λαοδίκειαν καὶ Σελεύκειαν. Στράβ.

Τετραπυργία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, ταῦν Ἰγγεσοῦ μὲ πολλὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως. Παλυβ. Πτολ. ἑ, 7.

Τεύθλουσσα, ἡ, ὅρα Τεύτλουσσα.

Τενθέα, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς Δύμης, ἥτις κατὰ Στράβ. ἐνοικεῖτο ὕστερον μετὰ τῆς Δύμης· κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεύθειδα, Παυσ. ἡ, 27.

Τευθέας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Στράβ.

Τεῦθις, ιδος, ἡ, ὅρα Τενθέα.

Τευθρανία, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύθραντος. Ξενοφ. Ἀναβ. β', 1, 3. παρβλ. καὶ Ἑλλ. γ', 16. — ὅθεν, τὸ Τεύθραντος ἄστυ, Αἰσχ. Ἱκέτιδ. 565. — 2) Χώρα μικρὰ τῆς Μυσίας παρὰ τὸν Ἡίκιον ποταμὸν μεταξὺ Ἐλαίας καὶ Περγάμου. Ἡροδτ. 2, 10. Ἀπολδρ. β', 7, 4. Ξενοφ. καὶ, τὸ Τεύθραντος πεδίον. Πινδ. Ὀλ. 9, 107. (Τευθρανία, παρὰ Φιλόστρ. Ἐπιστ. ἐν Ἀνθολ. τομ. β', 400.)

Τευθρανίδης, ου, ὁ (ῑ.) Υἱὸς τοῦ Τεύθραντος, ὁ Ἄξυλος, Ὀμ. Ἰλ. Ζ, 13.

Τεύθρας, αντος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν χώραν του τὴν Λύγην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, υἱοθέτησεν αὐτὴν ἀναθρέψας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδά της Τήλεφον, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύσας μὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην ἀφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Ἀπολδρ. β', 7, 4. Παυσ. ἡ, 4, Ὑγίν. μύθ. 99. — ὅθεν, τὸ Τεύθραντας ἄστυ, καὶ πεδίον = Τευθρανία, ὅπερ ὅρα. — 3) εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐκ Μαγνησίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὀμ. Ἰλ. Ε, 705.

Τευθρώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Τεύθραντος. Παυσ. ταῦν Κολοκυθιά.

Τευκρίς, ἰδος, ἡ. Τοῦ Τεύκρου ἢ θέ τοῦ Τεύκρου οὖσα. ἡ Τευκρὶς γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Τρῳάδος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως Τεύκρου, συνήθως δὲ εἴληπται τὸ Τευκρὶς ταυτ. μὲ τὸ Τρῳάς. Ἡροδτ. 2, 118 Αἰσχ. Ἀγ. 118.

Τευκροί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Τευκρίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ συνηθ. αὐτὶ τοῦ Τρῶες. Ἡροδτ. 7, 122. Στεφ. Βυζ. καὶ Τεῦκροι, παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 231. Ἀπολδρ. γ', 12, 1. Στράβ. κατὰ Στεφ Βυζ. εἴληπται τὸ Τευκροὶ ἐξωτικ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐν Τευκρίδι λαοῦ, παραβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολδρ. σελ. 739.

Τεῦκρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, κατ' Ἀπολδρ. γ', 12, 1, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ αὐτόθι κάτοικοι Τευκροί. Οὗτος ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλήν του τὸν φεύγοντα Δάρδανον τοῦ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βατείαν, ἀφήσας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον ὅλου τοῦ βασιλείου. Διόδρ. Σικ. δ', 77. — 2) Υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ περιφήμου Αἴαντος. Ὀμ. Ἰλ. Θ, 266. μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου ἐκστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη πρὸ πάντων ἄριστος τεξότης μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Ἰλ. Ν. 91. Ο, 441. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἐδιώχθη αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ πατρός του διὰ μὴ ἐκδικηθεὶς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Αἴαντος, ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον καὶ κυριεύσας ἓν μέρος αὐτῆς ἔκτισεν ἐν αὐτῇ μίαν πόλιν τὴν ὁποίαν ἐκάλεσαν Σαλαμῖνα ἀπὸ τῆς πατρίδος του. Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐβασίλευσαν χρόνους τινὰς κατὰ συνέχειαν ἐν Κύπρῳ, ἐξ ὧν ὑπῆρξεν καὶ ὁ Εὐαγόρας. Πινδ. Νεμ. 4, 76. Αἰσχ.

Περ. 8ρβ. Ἴσχυρ. Εὐαγ. Κατὰ Παυσ. γ', 15, 3. εἶχον ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀποδάνοι ὁ Τελαμών ὅτε ὁ Τεῦκρος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας.

Τευμησσός καὶ Τευμησσός, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἔκρυψε τὴν Εὐρώπην ἔτε ἥρπαζεν αὐτὴν ἐκ τῆς Φοινίκης. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 224. Εὐρ. Φοιν. 1100. Στράβ. Παυσ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης, πίδαν. = Ὕπατον. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν Τευμήσσιος, ία, ιον. Τοῦ Τευμησσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Τευμησσοῦ ὤν. Ἡ Τευμησσία ἀλώπηξ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἀλώπηξ τὴν ὁποίαν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς ἔπεμψεν εἰς μάστιγα εἰς τοὺς Θηβαίους, προξενοῦσα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. Παυσ. (αἱ ἐνός σ ἐστὶν ἀρχαιοτρ. γραφ, οἷς παρ' Ὅμ. Εὐρπ. Παλαιφ. διὰ δὲ δύο σσ, παρὰ Στράβ, Στεφ. Βυζ. Παυσ. παραβλ. Fischer εἰς Πολαίφτ.)

Τευρίσκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Δαυίας κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Τρανσιλβανίᾳ. Πτολ. γ', 8.

Τευρνία καὶ Τεουρνία, ἡ. Πόλις τοῦ Νωρικοῦ ἐν τῇ Γερμανίᾳ ἐπὶ τοῦ Δραύου ποταμοῦ, ἐπίσημος τὸ πάλαι, ταυῦν Lurnfeld. Πτολ. β'. 14.

Τευταμίας, ου, ὁ. (-υυ-) Βασιλεὺς τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς τὸν πάππον αὐτοῦ Ἀκρίσιον. Ἀπολλ. β', 4, 4.

Τευταμίδης, ου, ὁ. (-υυ-) Τὶς τοῦ Τευταμίου, ὁ Πελασγὸς Λάρισα, Ὅμ. Ἰλ. Β'. 843.

Τευτίαπλος, ὁ. Ἠλείοις παρὰ Θουκ. γ', 29.

Τεύτλουσσα, ἡ. (Τεύγλουσσα. Θουκ.) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Ἀσίας πλησίον τῆς Ῥόδου. Θουκ. η'. 41. Στέφ. Βυζ. (ἐκ τοῦ τεῦτλον, τό. Ἀττ. ἀντὶ σεῦτλον, ὅθεν Τευτλόεσσα, συνηρμ. Τεύτλουσσα).

Τεύτονες, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γερμανίας, πολεμήσαντες μετὰ τῶν Κίμβρων ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν· κατῴκουν δὲ οὗτοι ἀρχαιόθεν κατὰ τὸν Γεωγράφον Πυθέαν πλησίον τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ περιλαμβάνοντες πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Στράβ.

Τέως, Γενν. ω, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Σάμου μὲ λιμένα, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἑκαταίου, ταυῦν ἐρείπια Βοῦρουμ καλούμενα Ἡροδ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν, Τήϊος, ὁ κάτοικ. Ἡροδ.

Τηθύς, ύος, ἡ (---) Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 362. γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πολλότατα τέκνα, ἀναφερόμενα ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα ποταμίων θεῶν καὶ Ὠκεανίδων. Εἰς ταύτην ἐπεστεύθη ἡ Ῥέα τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διός. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ἀπολλ. α', 1, 3. Κατὰ Πλάτ. Τιμ. ὑπῆρχεν ἡ Τηθὺς μήτηρ τοῦ Φάσκωνος, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. (πιθαν. ἐκ τοῦ τίθη, ὡς τὰ πάντα τιθεύουσα καὶ τρέφουσα, ἀλληγορικῶς λαμβανομένη ἐπὶ τοῦ καταποτίζοντος τὴν φύσιν ὕδατος.)

Τηλεβόαι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀρκαδίας, πιθαν. καταγόμενοι ἐκ τοῦ γένους τῶν Δελέγων, οὕτινες προϊμοῦ ἤδη κυριεύσαντες τὰς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Λευκαδίας νήσους κατῴκησαν ἐπ' αὐτῶν, Ἡσ. Ἀσπ. 19. Στράβ. Ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν Τάφιοι καὶ παρὰ Στράβ. καὶ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ Τηλεβόωνα. Κατὰ Ἀπολλ. β', 4, 5. ἦσαν οἱ Τηλεβόαι οὗτοι ἄποικοι τῆς πόλεως τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθέντες Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ταφίου ὅστι τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβην ἢ κατὰ Σχολ. εἰς Ἡσ. ἀπὸ τοῦ Τῆλε βοῶν, κατὰ δὲ Στράβ. ὑπὸ τοῦ Τηλεβόα.

Τηλεβόας, α. ὁ. Ἔκγονος τοῦ Αὐτόχθονος Λέλεγος, τοῦ ὁποίου οἱ 22 παῖδες Τηλεβόαι καλούμενοι κατῴκησαν τὴν Λευκάδιαν. Στράβ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλ. γ', 8, 1. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πιθαν. ὁ παρὰ Πλουτρ. Ἀρσανίας· κατὰ Rennel ὁ νῦν Ἀκσού. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 4, 3.

Τηλεβοῖαι, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἓν μέρος τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκουν πρότερον οἱ Τηλεβόαι. Στέφ. Βυζ.

Τηλεγόνη, ἡ. Θυγατὴρ τοῦ Φάρεως καὶ ἐγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀλφειοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρσίλοχον, Παυσ. Μεσ. 30.

Τηλέγονος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πρωτέως τοὺς ὁποίους ἐφόνευσαν ὁ Ἡρακλῆς μονομαχήσας μετ' αὐτῶν. Ἀπολλ. β', 5, 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰὼ ὅτε αὕτη ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐνταῦθα. Ἀπολλ. β', 1, 3. κατὰ Σχολστ. Εὐρ. Ὀρ. 932. ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος οὗτος υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης· ὑπὸ τῆς ἀκοίας περιφθείς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ φερθεὶς ὑπὸ μιᾶς τρικυμίας εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας τὸν Ὀδυσσέα· μετὰ ταῦτα δὲ ἔλαβεν ὡς λέγεται τὴν Πηνελόπην εἰς γυναῖκα. Ἡσ. Θεογ. 1014. Λουκ. Κατὰ δὲ Κύπρ. εἰς Ὀδ. Π, ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος υἱὸς τῆς Καλυψοῦς κτίσας τὴν πόλιν Τουσκουλον ἐν Ἰταλίᾳ.

Τηλεκλέης, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν Δολίονων ἐν Θρᾴκῃ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1040.

Τηλεκλείδης, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς κωμῳδίας Ἑλληνικῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται εἰς Ῥωμαϊκὰ δράματα παρὰ Σουΐδ. καὶ Ἀθην. Φοβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Η, σελ. 499.

Τήλεκλος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀρχελάου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830 ἔτος πρὸ Χρ. γενομένος ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων. Στράβ.

Τηλέμαχος, ὁ. Τὶς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης, βρέφος ἔτι ὢν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Α, 447. Ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην, ἀπεφάσισε κατὰ πρότροπὴν τῆς Ἀθηνᾶς νὰ ὑπάγῃ εἰς διάφορα μέρη

τῆς Ἑλλάδος πρὸς ζήτησιν αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης λαβούσης τὴν μορφὴν τοῦ σοφοῦ γέροντος Μέντορος. Φθάσας εἰς τὴν Σπάρτην ἐπληροφορήθη ἤδη παρὰ τοῦ Μενελάου περὶ εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ πατρός του, ὅτι ὁ καὶ ἐσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ, ὅπου εὑρὼν τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου, ἢ ἐκ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν συνελέστας μηχανὴν εἰς τὸν φόνον τῶν μνηστήρων τῆς μητρός τον Πηνελόπης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 36 ι. Ὀδ. Χ, 89. 98. 142. Κατά τινας ἔλαβεν ὁ Τηλέμαχος εἰς γυναῖκα τὴν Ναυσικάαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Περσέπολιν. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Η. κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Κίρκην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τηλεγόνου. (ἐπίθ. τηλεμάχος, ὁ μακρὰν μαχόμενος, κατ' Εὐσταθ. ἐκλήθη οὕτως ὁ Τελέμαχος ὡς γεννηθεὶς κατ' ἐν χρόνον ὁ πατὴρ τον ἐμάχετο μακρὰν τῆς πατρίδος.)

Τηλεμος, ὁ. Τὶς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος οἰωνοσκόπος, ὅστις ἔζη μεταξὺ τῶν Κυκλώπων προσηγόρευσεν εἰς τὸν Πολύφημον τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δυστυχίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 509. Θεοκρ.

Τηλέπυλος, ἡ. Πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, παρ' Ὅμ. Ὀδ. Φ, 318. ἔκδ. Οὐολφ. ἐν δὲ Ὀδ. Κ, 82 εὕρηται ἐπίθετα. Τηλέπυλος Λαιστρυγονίη, παραβλ. Εὐσταθ. αὐτόθι.

Τηλεφάνης, ους, ὁ (ᾳ) Λιθυτήκτις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ.

Τηλέφασσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, Φοίνικος, Κιλίκιος καὶ τῆς Εὐρώπης, ἥτις συνοδεύσασα τὸν υἱόν αὐτῆς Κάδμον ὅτε οὗτος ἐπέμφθη πρὸς ζήτησιν τῆς ἀρπαγείσης ἀδελφῆς του, ἀπέθανεν εἰς τὴν Θρᾴκην Ἀπολλ. γ', 1, 1. Κατὰ Μοσχ. Εἰδ. β', 42. ὑπῆρχεν ἡ Τηλέφασσα γυνὴ τοῦ Φοίνικος, ἐν δὲ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 5. καλεῖται Τηλέφη.

Τηλεφίδης, ου, ὁ (ι) Τὶς τοῦ Τηλέφου, ὁ Κορίνθιος, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 519.

Τήλεφος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐγῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκεοῦ βασιλέως τῆς Τεγέας, τὸν ὁποῖον εὑρὼν κεκρυμμένον ὁ πάππος του εἰς τὸ ἱερὸν ἄλτος τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξέθηκεν αὐτὸν βρέφος ἔτι ὄντα ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου, ὅπου λέγεται ὅτι ἔθρεψεν αὐτὸν μία ἔλαφος, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ Αὐγὴν τὴν ὁποίαν καὶ ταύτην ἔδωκεν ὁ πατὴρ τῆς εἰς τὸν Ναύπλιον διὰ νὰ πωλήσῃ εἰς ξένην γῆν, φερθεῖσαν ὑπὸ τούτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔλαβε γυναῖκα ὁ αὐτόθι βασιλεύων Τεύθρας. Μετὰ καιρὸν ὁ Τήλεφος μαθὼν παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ γένησιν, ἦλθεν εἰς Μυσίαν πρὸς ζήτησιν τῆς μητρός του, ὅπου ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως ὁ Τεύθρας τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην ἀφήτας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Πινδ. Ὀλ. 9, 111. Ἀπολλ. β', 7, 4 καὶ γ', 9, 1. Ὅτε δὲ οἱ Ἕλληνες ἐστράτευσε κατὰ τῆς Τροίας καὶ ἤθελον νὰ ὁρμήσωσιν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ νομίζοντες ταύτην ὡς ἐχθρικήν, ὁ Τήλεφος πολεμῶν κατ' αὐτῶν ἐπληγώθη βαρέως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ὕστερον δὲ ἀλλὰ κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου εἰς τὸ Ἄργος, λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀχιλλέως δι' ἐπιθέσεως ὀλίγης σκωρίας ἐκ τοῦ ὄρκτος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προξενηθείσης πληγῆς του. Διετ. Λουκ. Νεκρ. 52. ἐκ τῆς ἀδυτέρας γυναικός Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου ἐγέννησεν ὁ Τήλεφος τὸν Εὐρύπυλον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡς Ἥρως ἔχων ἐν ἰδίῳ ἱερῷ ἄλσος ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου, Τηλέφου ἄλσος καλούμενον. Παυσ. καὶ Τηλέφου ἑστία, Ἀπολλ. α', 8, 6 (Τήλεφος, κατ' Ἀπολλ. ἀπὸ τοῦ ἔλαφος καὶ θήλη, ὡς θηλασθεὶς ὑπὸ μιᾶς ἐλάφου, παραβλ. Heyne. σελ. 451.)

Τηλίνης, ους, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Γέλωνος Ἡροδ. 7, 153.

Τῆλος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ῥόδου, ἔχουσα 140 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν κατέστησεν τὸ πάλαι ἀξιόλογα μύρα πρὸς ἀλοιφὴν ταυῦν Πισκοπίν. Ἡροδ. 7, 153. — ὅθεν Τήλιοι οἱ κάτοικ.

Τήλυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Συβαρίδος ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσας κατὰ τῶν Κροτωνιατῶν. Ἡροδ. 5, 44.

Τημενίδαι, οἱ (ι) Ἀπόγονοι τοῦ Τημένου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵτινες διαχθέντες ἐκ τοῦ Ἄργους ἦλθον εἰς τὴν Ἠλυρίαν σωστήσαντες τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἡροδ. 6, 138. — ἀφ' ὧν οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι. Θουκ. β', 99.

Τήμενιον, τό. Κώμη τῆς Ἀργολίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἔνθα ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τημένου. Στράβ. Τημενίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ.

Τήμενος, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν καὶ Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, ὕστερον δὲ ἐφονεύθη διὰ συνωμοσίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ παιδίων, ταφεὶς εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν κώμην Τημένιον ἐν Ἀργολίδι. Ἀπολλ. β', 8, 2. Πλίν. Νομ. Πλινθ. β', 28.

Τῆμνος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ μεταξὺ Κύμης καὶ Μαγνησίας, ταυῦν Μενεμέν. Ἡροδ. 1, 149. Ξενοφ. — ὅθεν, Τημνίτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικ.

Τῆνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἄνδρου, παράγουσα τὸ πάλαι ἐξαίρετον οἶνον καὶ ἀφθόνους καρπούς καὶ ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐκ αὐτῆς πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μ' ἓν ἱερὸν ὕδατος αὐτοῦ. Ταυῦν Τῆνοι. Αἰσχ. Πέρσ. 883. Ἡροδ. — ὅθεν, Τήνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 4, 33.

Τήρανος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς τοῦ Χίρωνος ἐπὶ τοῦ

Ἀραβίου κόλπου, ζήσας 92 ἔτη. Λουκ. Μακ. 16.

Τήρεια, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ζελείας, τὸ Τηρείης ὄρος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 829. (κατ' Εὐσταθ. ἀπὸ τοῦ τηρεῖν τὸ κύκλῳ.)

Τηρεύς, έως, ὁ. Τίὸς του Ἄρεος καὶ τῆς Βιστωνίδος νύμφης, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιὼτίαν τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πρόκνην μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴτυν. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. ὕστερον δὲ ἀτιμάσας τὴν Φιλομήλαν ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἐξέκοψε τὴν γλῶσσαν αὐτῆς διὰ νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἄτοπον πρᾶξίν του· ἀλλ' ἡ Πρόκνη μαθοῦσα τὸ συμβὰν τοῦτο καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ συζύγου της, ἔσφαξε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὸν ἴδιον παῖδά της Ἴτυν, τὸν ὁποῖον παρέθηκεν ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔμπροσθεν τοῦ Τηρέως, διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεὶς οὗτος καὶ καταδιώκων αὐτὰς μετεμορφώθη ὁ μὲν Τηρεὺς εἰς ἔποπα, ἡ δὲ Πρόκνη εἰς χελιδόνα καὶ ἡ Φιλομήλα εἰς ἀηδόνα. Ἀνακρ. ιβ'. Θουκ. β', 29. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων τραγικῶν ποιητῶν ἐπραγματεύθησαν τὴν μυθῴδη ταύτην διήγησιν εἰς ὕλην διαφόρων δραματικῶν παραστάσεών των.

Τήρης, εω, καὶ ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, πατὴρ τοῦ Σιτάλκους, ὁ συστήσας πρῶτον τὸ βασίλειον τῶν Ὀδρυσῶν. Ἡροδ. 7, 137. Θουκ. β', 29. Ξενοφ. — 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, νεώτερος τοῦ προτέρου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, διωχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. (γενικ. εω, Ἡροδτ. Θουκ. καὶ ους, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 5, 1.)

Τηρίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων· τανῦν Lentino. Θουκ. στ', 94. Διοδ. Σικ.

Τηρίβαζος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον δὲ τῆς Ἰωνίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. δ', 4, ἐν δὲ Ἑλλ. στ', 1, Τιρίβαζος.

Τηρεΐδη, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως Μενελάου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Μεγαπένθην. Ἀπολλόδ. γ', 11

Τηρεΐδάτας, α, ὁ (α) Πεισίδης τις παρὰ Λουκ.

Τηρεΐδάτης, ου, ὁ (α) Εὐνοῦχος Κύρου τοῦ Νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Τήριλλος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ.

Τηΰγετον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ταΰγετον, ὅπερ ὄρα.

Τιανός, ὁ, ὁρα Τῖον.

Τιαραντός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Σύλ ποταμὸς ἐν τῇ ἀυτικῇ Βλαχίᾳ. Ἡροδτ. 4. 48.

Τιάσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ Τιάσα ποταμός. Παυσ. Λακ. 18. Ἡσύχ.

Τιβαρηνία, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν· ἔτι ἡ Τιβαρηνῶν παραλία. Στράβ.

Τιβαρηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τιβαρηνίας ἢ εἰς τοὺς Τιβαρηνοὺς ἀνήκουσα, ἢ Τιβαρηνὶς γαῖα = Τιβαρηνία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 1015.

Τιβαρηνοί, οἱ. Λαὸς τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ Μοσυνοίκων, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐνηγχολοῦντο εἰς ὅλα αὐτῶν τὰ ἔργα μετὰ πολλοῦ γέλωτος, θεωροῦντες τοῦτο ὡς ἓν μέρος τῆς εὐδαιμονίας των. Ἡροδτ. 3, 94. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 377. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ.

Τιβεριάς, άδος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γενησαρέθ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα. Στέφ. Βυζ.

Τιβεριόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας. Πτολμ.

Τιβέριος καὶ Τιβήριος, ὁ, Tiberius. Τίὸς θετὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κλαυδίων καὶ γεννηθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 711 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ἡ βασιλεία τοῦ ὁποίου διήρκησε 23 χρόνους χαρακτηριζομένη ἐξαιρέτως διὰ πολλῶν αὐτοῦ τυραννικῶν καὶ βδελυρῶν πράξεων· (διὰ τοῦ η εὑρίσκεται παρὰ Πολυβ. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Λουκ. Στράβ, καὶ ἐν Ἀνθολ.)

Τίβερις, ιδος, ὁ, καὶ εως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων ποταμῶν τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τοῦ Λατίου καὶ τῆς πόλεως Ῥώμης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν· τανῦν Τίβερις. Στράβ.

Τιβία, ἡ, = Φρυγία, παρὰ Σουΐδ.

Τίβειον, τό. Ὄρος τῆς Φρυγίας, Τίβειον, παρὰ Στεφ Βυζ.

Τίβιος, ὁ, κατὰ Στράβ. Ὄνομα σύνηθ. τῶν Φρυγῶν, ἐφωξῆς δὲ καὶ ὄνομ. κύρ. τῶν δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Λουκ.

Τίβισις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἷμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν Καρὰ Δομ. Ἡροδτ. 4, 49.

Τίβισκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Δακίας ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Πτολ. γ', 7. ἔτι Tislavius καὶ Tysia καλούμενος, τανῦν Τέϊς ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ.

Τίβουρα, τά, Tibur. Πόλις ἀρχαία καὶ ἰσχυρὰ ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τὸ πάλαι· Στράβ. καὶ, ἡ Τίβουρις, Στεφ. Βυζ. τανῦν, Tivoli· — ὅθεν, Τιβουρτῖνος, ὁ κάτοικ.

Τίγασις, ιδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φυλῆιδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. α', 7, 8.

Τίγγις, ιος καὶ εως, ἡ· Tingi. Μητρόπολις τῆς Μαυρητανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ· τανῦν Ταγγέρ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τιγράνης, ου, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 62. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου. Ξενοφ. Κυροπαιδ. γ', 1. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀρταξίου, βασιλεὺς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας περὶ τὸ 100 ἔτος

πρὸ Χρ. ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Ποντου καὶ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ῥωμαίων καταλύσας ὁλόκληρον τὴν Καππαδοκίαν, μικρὰν Ἀρμενίαν καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς Συρίας καὶ ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Λουκ. Μακρ. — 4) Τιγράνης ὁ δεύτερος, ἔκγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου εἰς ἐχθρὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Τιγρανόκερτα, τά. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Τιγράνου ὡς κεφάλαιον τοῦ Ἀρμενικοῦ βασιλείου, τῆς ὁποίας οἱ πλεῖστοι κάτοικοι ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ὕστερον ἐρημωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Σερέδ. Στραβ.

Τίγρης, ητος, καὶ Τίγρις, ιδος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, τοῦ ὁποίου ὁ Ἡροδτ. ἀναφέρει τρεῖς πηγὰς αὐτοῦ ἐκ τῶν ὁποίων οὗτος σχηματίζεται· ῥέων δὲ διὰ τῶν ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Μεσοποταμίας καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐφράτην ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· τανῦν καλεῖται ὁ Τίγρης ἀπὸ τῆς ἑνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Εὐφράτου Διδυχλέ. — 2) Ἀγνωστός τις ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, ἄλλως καὶ Ἄρπυς καλούμενος. Ἀπολλόδ. α', 9, 21. (Τίγρης, ητος, Αἰτκ. -τα, ἔστιν ὁ συνηθ. τύπ. παρ' Ἡροδτ. Ξενοφ. Στράβ. Λουκ. καὶ Ἀρριαν. Τίγρ.-ς, Αἰτκ. Τίγριν, σύρηται παρ' Ἡροδτ. 1, 189. ἔτι παρὰ Στράβ. Τίγρις, ιδος, καὶ ιος, Δοτκ. Τίγρι, καὶ παρὰ Διον. Περ. 984. Αἰτκ. Τίγριδα, Ἡρωδν. γ', 4. κατὰ Στράβ. ἡ λέξις Τίγρις ἐθέλει ἀρμενιστὶ τὸ βέλος, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς ταχείας αὐτοῦ ῥοῆς.)

Τιγυρηνοί, οἱ· Tigurini. Ἔθνος τῆς κελτικῆς Ἑλβετίας εἰς ἄκρον μάχιμον, κατοικοῦν περὶ τὰν Τῆνον ποταμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζοντο ἀπὸ τῆς Γερμανίας. Στράβ.

Τίεον, τό, = Τῖον.

Τίθαιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 88.

Τιθόραια, ἡ, = Τιθορέα, ἀριθμ. 1, Στέφ. Βυζ.

Τιθορέα, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, πρότερον Νέων καλουμένη, ὅπερ ὄρα, τανῦν Βελίτζα. Παυσ. Φωκ. 32, — 2) ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρα τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι. Ἡροδτ. 8, 32.

Τίθραι, αντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο ἄγριοι καὶ κακοήθεις· ὅθεν, Τιθράσιος, ία, ιον, τοῦ Τίθραντος ἢ ἐκ τοῦ δήμου Τίθραντος ὤν· Ἀριστφ. Βατρ. 477. ἐνθα ὁ κωμικὸς καλεῖ κατ' ἀστεϊσμὸν τὰς Γοργόνας Τιθρασίας ἀντὶ Ταρτησσίας.

Τιθραύστης, ου, κλητ. Τιθραῦστα. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὃ ἐπιτάγης τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν Τισσαφέρνην καὶ ἐκλέχθη ἀντ' αὐτοῦ Σατράπης τῆς Λυδίας· οὗτος διήγειρα διὰ χρημάτων πολλὰς Ἑλληνικὰς πόλεις εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Σπάρτης, ὥστε οὕτως ἔβλαψε τὸν βασιλέα Ἀγησίλαον νὰ ἀφήσῃ τὰς ἐν Ἀσίᾳ εὐτυχεῖς ἐπιχειρήσεις του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα προτκληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς Λακεδαίμονος. Ξενοφ. Ἑλλ.

Τιθωνός, ὁ. Τίὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς, τὸν ὁποῖον, ἁρπάσασα ἡ Ἠὼ διὰ τὴν ὡραιότητά του ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἡμαθίωνα καὶ Μέμνονα. Διὰ μετανοίας δὲ τῆς θεᾶς ταύτης ἀξιωθεὶς τῆς ἀθανασίας, μὲ τὸ νὰ κατήντησεν εἰς ἔσχατον καὶ ἀσθενὲς γῆρας μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τέττιγα. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 237. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 219. Ἡσ Θεογ. 984. Ἀπολλόδ. γ', 12, 4. Κατὰ Ἀπολλόδ. γ', 14, 3, ὑπῆρχεν ὁ Τιθωνὸς υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου· εἴληπται δὲ ὁ Τιθωνὸς ἐν παροιμ. ἐπὶ ἐσχατογέροντος λεγόμενος. Ἀριστφ. Ἀχ. 688. Λουκ. Ἑρμοτ. 50.

Τίκινον, τό, Ticinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τικίνου ποταμοῦ πλησίον τῆς Πλακεντίας, ἁλωσασα μεγάλως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων· τανῦν Πάβία, Pavia. Στράβ.

Τίκινος, ἡ, = Τίκινον. Στέφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ὅστις ῥέων ἐκ τῶν Ἀλπεων ἐκβάλλει εἰς τὸν Πάδον· τανῦν Tessino. Στράβ.

Τιλαταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Σκόμιον πλησίον τῆς νῦν πόλεως Σοφίας. Θουκ. β', 96. Στέφ. Βυζ.

Τιλλίβορος, ὁ. Περιβόητος τις λῃστής, ἀναφερόμενος παρ' Ἀρριαν. καὶ Λουκ. Ἀλέξ. 2.

Τιλφοῦσα καὶ Τιλφοῦσσα, ἡ, Δωρι. Τιλφῶσσα, καὶ Τελφοῦσα, Ὅμρ. Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Ἀλιάρτου ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἔκειτο τὸ ὄρος Τιλφούσιον ἔνθα ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τειρεσίου Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ 246. Στράβ. — 2) Νύμφη τις ἔφορος τῆς ὁμωνύμου κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ. Ὁμ. αὐτόθ. — (ἡ γραφ. ἔστιν ἀμφιβολ. Τελφοῦσα, Ὅμ. Τιλφοῦσα, παρὰ Παυσ. 9', 33, Ὀρθότρ. μέν τοι Τιλφοῦσα, Ἀπολλόδ. γ', 7, 3. καὶ Δωρ. Τιλφῶσσα, Πινδ. παρ' Ἀθην. κατὰ συναίρσ. ἐκ τοῦ Τιλφόεσσα, ἀπὸ τοῦ τίλφη ἀττικ. ἀντὶ σίλφη· παρβλ. Ilgen εἰς Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 244. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. 644.)

Τιλφούσιον καὶ Τιλφούσσιον, Δωρικ. Τιλφώσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης παρὰ τὸ αὐτόθι ὁμώνυμον ὄρος· ἐξ ἀνάγκης σ εὕρηται παρὰ Παυσ. Τιλφώσσιον, παρὰ Στράβ. καὶ Τιλφωσσαῖον, τό, παρὰ Δημ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Τιλφουσίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπήγαζεν ἡ Κρήνη Τιλφοῦσσα. Στράβ. 9'. Παυσ.

Τιλφούσσιος, ὁ, Δωρικ. Τιλφώσσιος, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τιλφούσης κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὑπῆρχον ἱερὰ αὐτοῦ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 387. Στράβ. 9'.

Τιλφώσσα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Τιλφοῦσσα.

Τιλφωσσαῖον καὶ **Τιλφώσιον**, τό· Δωρκ. ἀντὶ Τιλφούσιον.

Τιμαγένης, ους, ὁ. Ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ Ἱστοριογράφος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, διαφερόμενος παρὰ Κυϊντιλιανῷ καὶ ἄλλοις. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. ΙΙ, σελ. 53.

Τιμάγητος, ὁ· (ᾱ) Ὀνομ. κύρ. Ἄρσεν. παρὰ Θεοκρ. Βίλ. β', 18.

Τιμαγόρας, ου, ὁ, κλητ. ᾱ. Κάτοικός τις ἐκ Τηγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ Θουκ. β, 67. — 2) Ἀθηναῖος, ὅστις πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Λέοντος πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὡς ὠφελοδοκηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ, 1. Δημ. παραπρβλ. σελ. 350. — 3) Ἀρτεκκ. κύρ. Ὀνομ. παρὰ Θεογν. 1025.

Τιμάεσσα, ἡ (ᾱ) Θηλκ. κύρ. Ὄναμ. ἐν Ἀνθολ.

Τιμαία, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγήσος. Πλουτρ.

Τιμαεθώ, οῦς, ἡ· Θηλκ. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀνθλ.

Τιμαίνετος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

Τίμαιος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἐνασχοληθεὶς ἐξαιρέτως εἰς διαφόρους φυσικὰς ἐρεύνας, ὅσας καὶ ἰδίαν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του Λοκρούς· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τιμαίου τούτου φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἅτινα δὲ σώζεται τοῦ αὐτοῦ φιλοσόφου καὶ ἴδιον σύγγραμμα περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ἐπιγραφόμενον. Πλάτ. Τιμ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 877.

Τίμαλκος, ὁ. Τίς τοῦ Μεγαρέως, ὁ βοηθήσας τοὺς Διοσκούρους εἰς τὴν πορθησιν τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ ὅτε οὗτοι ἦλθον νὰ λάβωσι τὴν ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀδελφήν των Ἑλένην. Παυσ. α', 41.

Τιμάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεως καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγένετο τὸν Εὔανδρον, ὅστις μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀπολλόδ. γ', 10 Παυσ.

Τιμανδρίδας, ου, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Τιμάνδρου· καὶ Ἄρσεν. κύρ. Ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινός, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιά', 32.

Τίμανθος, ὁ (ῑ). Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Τιμάνθης, ους, ὁ. Κορινθιός τις, παρὰ Θουκ. α', 29. — 2) Περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

Τιμάνωρ, ορος, ὁ, Ἰωνικ. Τιμήτωρ. Τὶς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐκστρατείαν. Θουκ. α', 29.

Τιμαρέτεια, ἡ, ποιητικ. καὶ

Τιμαρέτη, ἡ (ᾰ) Ἱέρεια τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Ἡροδ. 2, 55.

Τιμαρχίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Διοδ. Σικ.

Τίμαρχος, ὁ (ῑ). Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Αἰσχίνους. Δημ. Αἰσχ. — 2) Ἀθηναῖός τις, ἀδελφὸς τοῦ Κλειτομάχου. Πλάτ. Θεαγ. 129 — 3) Φιλόσοφος Ἐπικούρειος, παρὰ Κικέρ. Ἐπ. 11.

Τιμέσαρχος, ὁ. Τὶς τοῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἐνίκησεν ἀθλήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὑμνεῖ ὁ Πίνδαρος ἐν Νεμ. 4.

Τιμασίων, ωνος, ὁ (– – ν –). Εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐκ Δαρδανίου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀτλας. Ξενοφ. Ἀναβ. γ', 1.

Τίμαυον, τό. Νῶτος τοῦ Διομήδους μὲ λεμένι ἐπὶ τοῦ Τιμαύου ποταμοῦ. Στραβ.

Τίμαυος, ὁ· Timavus. Ἐπίσημος ποταμὸς ὅστις ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βενετῶν ἐκβάλλει πλησίον τῆς Τεργέστης εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· ταύτ Timavo. Στράβ.

Τιμηγενίδης, εω, ὁ (ῑ). Τὶς τοῦ Ἕρπυος Θηβαῖος, ὁ συμβουλεύσας τὸν Μαρδόνιον νὰ φυλάξῃ τὰ στενὰ τοῦ Κιθαιρῶνος ὅρους μήνας φύγωσι πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἦταν εἰς τὸ στράτευμα αὐτοῦ. Ἡροδ. 9, 39.

Τιμήσιος, εως, ὁ. Κλαζομένιός τις, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὰ Ἄβδηρα πόλιν τῆς Θρᾴκης καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς Ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ἡροδ. 1, 168. Τιμησίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 9. Πλούτ.

Τιμησίθεος, ὁ. Δήλιος, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσους οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέσαντες ἐφόνευσαν εἰς συνωμότας τοῦ Κύλωνος. Ἡροδ 5, 72. — 2) Τραπεζοῦντός τις παρὰ Ξενοφ.

Τιμίδας, α, ὁ. Αἰγινήτης τις, παρὰ Πινδ. Νεμ. 6, 106. Heyne. ἐν δὲ Ἐκδ. Böckh. Πουλυτίμιδας, ὅπερ ὄρα.

Τίμνης, εω, ὁ. Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ Ἀρμαπείθους βασιλέως τῶν Σκυθῶν.

Τιμόθημος, ὁ. Νικητής τις εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, ἐξ Ἀθηνῶν, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Πινδ. Ἡροδ. 7, 125.

Τιμόθεος, ὁ. Τὶς τοῦ Κόνωνος, εἷς τῶν ἐνδόξων Ἀθηναίων στρατηγῶν, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγός, ὅτε οὗτοι ἐνωθέντες μὲ τοὺς Θηβαίους ἐπολέμουν ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων, ἐνίκησεν τούτους κατὰ κράτος εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Λευκαδίας συγκροτηθεῖσαν τὸ 376 ἔτος πρὸ Χρ. ἀποσπάσας τοῦ δικαίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματος τὸν πολλοὺς συμμάχους ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος του καὶ κυριεύσας πολλὰς πόλεις καὶ νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἅτ' ὁ καὶ ἐτίμησαν αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι μεγάλως ἀγείραντες ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐχρεώστουν τὴν ἐκ νέου ὑπεροχὴν καὶ δύναμιν τῆς πολιτείας των. Ἀριστοτ. Πολ. 180. Ξενοφ. — 2) Τραγικὸς καὶ Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, καὶ περίφημος μουσικός, ὁ τελειοποιήσας ὡς λέγεται τὴν λύραν προσθέτας εἰς αὐτὴν τέσσαρας νέας χορδὰς καὶ δοὺς πλειοτέραν ποικιλίαν καὶ χάριν εἰς τὰ μέλη· ὁ Σουΐδ. ἀναφέρει 19 νόμους ἢ ᾠδὰς ἑξαμέτρους τοῦ Τιμοθέου τούτου, 18 Διθυράμβους καὶ 21 ὕμνους· ἔτι ἀναφέρονται αὐτοῦ τινες Τραγῳδίαι καὶ ἄλλα εἴδη ποιημάτων. Πλουτρ. Ἀθην. Λουκ. Στεφ. Βυζ. —

3) Περίφημος αὐλητὴς Θηβαῖος, τιμηθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὴν τέχνην του ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Λουκ. Ἀρμ. 1.

Τιμόκλεια, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Θεσμφ. 375.

Τιμοκλῆς, εους, ὁ (ῆος, καὶ έος). Ποιητὴς κωμικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι λείψανάτινα ἐκ τῶν κωμικῶν δραμάτων, Ἀθην. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκός, φίλος τοῦ Δυνιαστοῦ. Λουκ.

Τιμοκράτης, ους, ὁ (ᾰ) Αἰτκ. ην καὶ -η. Κορινθιός τις παρὰ Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Βρασίδα. Θουκ. β', 85. — 3) Ἀθηναῖός τις, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκατηγόρησαν τοὺς δύο στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐν Ἀργινουσσαῖς ναυμαχίαν. Ξενοφ Ἑλλ. α', 7. 3. πιθαν. καὶ παρὰ Θουκ. ε', 19. — 4) Ῥόδιός τις, παρὰ Ξενοφ. — 5) Φιλόσοφος καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Λουκ. Δημ. 3.

Τιμοκρέων, οντος, ὁ. Ἀθλητὴς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐπιτήδειος σατυρικὸς καὶ ἐχθρὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι λείψανά τινα ἐκ τῶν σατυρικῶν ποιημάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 27. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 159.

Τιμόκριτος, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, παρ' Ἀνακρ. Ἐπ. ιβ'.

Τιμόλαος, ὁ, Δωρκ. Τιμόλας. Κορινθιός τις παρὰ Ξενοφ Ἑλλ. γ', 5. — 2) Θηβαῖος, ὁ προδοὺς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Θήβας εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Στεφ. σελ. 241. ἔνθα ἐν τῇ τοῦ Beck. ἐκδ. καλεῖται Τιμόλας. — 3) Τπομνηματιστὴς τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου ἐκ Δαρίσσης, ἀφιερώσας εἰς ἑκατὸν Ὁμηρικὰ στίχον ἕταρον ἰδικόν του πρὸς πλείονα κατάληψιν τῆς οὐσίας τοῦ ποιητοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 536.

Τιμολέων, οντος, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Κορινθίων, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμοφάνους, καταγόμενος ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων οἰκιῶν ἐν Κορίνθῳ, ὅστις ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἔτι ἐδείξας μεγάλας ἐκ δουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα διὰ τῆς βαθείας αὐτοῦ συνέσεως καὶ στρατηγικῆς ἀρετῆς, ἐ[illegible]φθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων κατὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου, τὸν ὁποῖον διώξας κατὰ κράτος ἐκ τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀποκαταστήσας αὖθις τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐνομίαν εἰς ὅλας τὰς ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐλευθεροωθέντων Συρακουσίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη μέχρι τέλους τοσοῦτον, ὥστε ἐκαλεῖτο ὑπ' αὐτῶν ἀείποτε μὲ τὸ ὄνομα πατρὸς καὶ σωτῆρας τῶν Συρακουσῶν· μετὰ θάνατον δὲ ἐπανηγυρίζοντο κρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἐτήσιοι ἀγῶνες διὰ κοινῆς δαπάνης τῶν πολιτῶν. Πλούτρ. Τιμολ.

Τιμόμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ. κατὰ Πολ. σελ. 1207. — 2) περίφημος ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου. Ἀνθολογ.

Τιμονόη, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ.

Τιμόνοος, ὁ. Ἀθηναῖός τις πατὴρ τοῦ Τιμοδήμου. Πινδ. Νέμ. 2, 16.

Τιμόξενος, ὁ· Ἰωνικ. Τιμόξεινος Στρατηγὸς τῶν Σκιωναίων ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ὁ προδοὺς εἰς τοὺς Πέρσας τὴν πόλιν Σκιώνην. Ἡροδτ. 8, 128. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. β', 33.

Τιμοσθένης, ους, ὁ. Αἰγινήτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. 8.

Τιμοφάνης, ους, ὁ. Τὶς τοῦ Τιμοδήμου ἐκ Κορίνθου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐφονεύθη ὅτε ἤθελε νὰ σφετερισθῇ τὴν ἐν Κορίνθῳ τυραννίαν. Πλούτρ.

Τιμοῦ, οῦς, ἡ. Ἱέρεια τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου· Ἡροδτ. 6, 134.

Τίμων, ωνος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν ἐπιτήμων πολιτῶν ἐν Δελφοῖς· παρ' Ἡροδτ. — 2) Τὶς τοῦ Ἐχεκρατίδου Ἀθηναῖος, ὀνομαζόμενος μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους, περὶ τῆς μισανθρωπίας τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅστις ὡς λέγεται κρίνων μετὰ μεγάλης αὐστηρότητος τὰ ἤθη τῶν συγχρόνων του πολιτῶν καὶ βδελυττόμενος τὴν ἤδη ἐπὶ τὰ πρόσω προβαίνουσαν διαφθορὰν αὐτῶν, ἔζη κατὰ μόνας ἀποστρεφόμενος καὶ μισούμενος ὑπ' ὅλων τῶν Ἀθηναίων· τινὲς δὲ συγκαταριθμοῦσιν αὐτὸν μεταξὺ τῶν Φιλοτόφων. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1546. Λουκ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ Φλιοῦντος, μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος καὶ ὀπαδὸς τῆς Σκεπτικῆς αἱρέσεως, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Τιμώναξ, ακτος, ὁ. Κύπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Πέρσου. Ἡρδτ. 7, 98.

Τιμώνιον, τό. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μεκρᾷ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Τῖον, τό, καὶ **Τίος**, ἡ· Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων· ταύτ χωρίον Τίλιος λεγόμενον· Οὐδετρ. παρὰ Πτολ. Ἀθλυκ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — καὶ Τίειον, ἄλλως Τήϊον, παρὰ Στράβ. — ὄθεν, Τιανός, ὁ κάτοικ. Λουκ. Ἀλεξ. 43.

Τιρίβαζος, ὁ, = Τριβαζος, ὅπερ ὄρα.

Τιρίστασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης πλησίον τῆς Προποντίδος, ταύτ Τερίστασις. Δημ. Φιλ. Ἐπ. σελ. 159.

Τιρύνθιος, ία, ιον. Τῆς Τίρυνθος ἢ ἐκ τῆς Τίρυνθος ὤν· ἡ Τιρυνθία χώρη, ἡ περὶ τὴν Τίρυνθα χώρα ἐν Ἀργολίδι· Ἡροδτ. καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Τίρυνθος. Πινδ. Ἡροδτ. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, ὡς καταγομένου ἢ γεννηθέντος εἰς τὴν Τίρυνθα. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 146.

Τίρυνθα, ἡ (ῑ), = Τίρυνς, Ἡγ. Ἀστρ. 31.

ἔνθα ὀρδοτρ. ἀναγινώσκετ. κατὰ Γαυκ. Τίρυνθος πτολίεθρον. παρβλ. Heinr. εἰς τὴν λέξ. Τίρυνς.

Τίρυνς, θος, ἡ (ῑ) Tiryntha, Πλίν. Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀργολίδος, ἀπέχουσα περίπου 50 στάδια τοῦ Ἄργους, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐλέγοντο ὅτι ἐκτίσθησαν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἔχοντα 20 ποδῶν πλάτος, καθέδρα τοῦ βασιλέως Προίτου καὶ τοῦ Περσέως, σχηματίζουσα ἀρχαιόθεν μίαν ἰδίαν μικρὰν ἐπικράτειαν καὶ πρωΐμως ἤδη κατεστραμμένα ὑπὸ τῶν Ἀργείων, ὥστε ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐσώζοντο μόλις ἔτι τὰ κολοσσιαῖα αὐτῆς τείχη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 559. Ἡροδ. 6, 77. Παυσ. η', 27.

Τίρυνς, θος, ὁ, Τίρυς τοῦ Ἄργου καὶ ἔκγονος τοῦ Διός, κατά τινας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τίρυνθα ἐν Ἀργολίδι. Παυσ.

Τισαῖον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, Πολύβ. κατ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 563. Τισαίη ἄκρη, ἀκρωτήριον αὐτόθι.

Τισαμενός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσβαλόντες οἱ Ἡρακλεῖδαι κατὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐξέβαλον αὐτὸν ἐκ τοῦ θρόνου βασιλεύσαντα 22 ἔτη· ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀχαΐαν πρὸς τοὺς αὐτόθι Ἴωνας καὶ πολεμῶν κατ' αὐτῶν ἐθανατώθη, τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ ἐφάρησαν ὕστερον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Σπάρτην κατὰ διαταγὴν θεᾶς μαντείου. Ἀπολδρ. β', 8, 2. Παυσ. — 3) Τίὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυνείκους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἡροδ. 4, 147. — 3) Μάντις τις ἐξ Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενος ἐκ τῆς αὐτόθι περιφήμου γενεᾶς τῶν Ἰαμίδων. Ἡροδ. 9, 34. — 4) Θρακιώτης τις, παρὰ Θουκ.

Τισανδρος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Διοδ. Σικ. δ', 55. — 2) Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. γ', 100. — 3) Εἷς τῶν ἐπιστήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Πλάτ.

Τισιάδης, ου, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἡλιαστῶν, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 420. (ἐπιπλοκ. ὄνομ. ἀπὸ τοῦ τίνω, τιμωρῶ.)

Τισίας, ου, ὁ (-υ-). Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Κόρακος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τῆς ἐντέχνου καὶ ἐπιτετηδευμένης ἀκαγγελίας. Πλατ. Λουκ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἰφικράτους. Δημ. — 3) Τίς τοῦ Τιμάχου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. ε', 14.

Τισίμαχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τισίου. Θουκ.

Τισιφόνη, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐρινύων ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τιμωρὸς τῶν φόνων. Ὀρφ. Ἀργ. 986. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, φημιζομένη ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὸ ὑπερβάλλον κάλλος της. Ἀπολδρ. γ', 7, 7.

Τισίφονας, ὁ. Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, διαδεχθεὶς τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὸν αὐτόθι θρόνον. Ξενοφ. Ἑλλ. 5', 4.

Τισσαφέρνης, ους, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὀχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου εἰς τὴν ἐν Κουναξᾷ μάχην· ὕστερον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος εἰς τὰς Σάρδεις, ἔγινεν αἴτιος τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποστροφῆς καὶ ὑποψίας τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις πέμψας κατ' αὐτοῦ τὸν Τιθραύστην ἕνα τῶν πιστῶν του σωματοφυλάκων ἐπρόσταξε ν' ἀποκεφαλίσῃ αὐτόν. Θουκ. ᾱ, 5. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Τίσση, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης· κατὰν Randazzo. Πτολμ. Τίσσαι, αἱ· Στέφ. Βυζ.

Τιταχίδαι, οἱ (ῑ). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἐγχωρίου Ἥρωος Τιταχοῦ. Στεφ.

Τιτακός, ὁ. Αὐτοχθὼν Ἀθηναῖος, ὁ ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης, ὅτε ὁ Θησεὺς ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἀττικὴν κρύψας εἰς τὴν κώμην Ἀφιδναι. Ἡροδ. 9, 73.

Τιτάν, ᾶνος, ὁ, Πληθ. Τιτᾶνες, οἱ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Τιτῆνες, Παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 133. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ε, 898. καὶ Οὐρανίωνες καλούμενοι, ἔτι δὲ καὶ Ὑποταρτάριοι, Ἰλ. Ξ, 279. ἦσαν δὲ οὗτοι ἓξ τὸν ἀριθμόν, ὁ Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετὸς καὶ Κρόνος, Ἡσ. Ἀπολδρ. α', 1, 3. γεννηθέντες μετὰ τοὺς Ἑκατόγχειρας καὶ Κύκλωπας. Διὰ προτροπῆς τῆς μητρὸς αὐτῶν Γῆς, παροργισθείσης διότι ὁ Οὐρανὸς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς πρεσβύτερους ἐξ αὐτῆς γεννηθέντας παῖδας, πολεμήσαντες κατὰ τοῦ πατρός αὐτῶν, ἐκυρίευσαν τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸν ὁποῖον παρέδωκαν εἰς τὸν νεώτερον αὐτῶν ἀδελφὸν Κρόνον συμβασιλεύοντες τοῦ λοιποῦ μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κρόνος ἀφῆκεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας, ἡ Γῆ ἤγειρε πάλιν κατ' αὐτοῦ τὸν Δία καὶ τοὺς λοιποὺς παῖδάς του, οἵτινες διώξαντες τὸν Κρόνον ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ ἐκρήμνισαν δεύτερον εἰς τὸν Τάρταρον ὅλους τοὺς Τιτᾶνας ἀστμίους εἰς τὸν Τάρταρον ὅσοι δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν νέαν ἀρχὴν τοῦ Διός· ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων αὕτη μάχη τῶν λεγομένων Κρονίδων ἀναφέρεται συνήθ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τιτανομαχία, περιγραφομένη ἐξαιρέτ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 618-730, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς οὗτος θέτει ἐν Θεσσαλίᾳ μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης. Πολλάκις συνεχέοντο οἱ Τιτᾶνες οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν μὲ τοὺς Γίγαντας, ὥστε ὅτε δὲ παρεστήγαγον εἰς τὸν μῦθον αὐτῶν καὶ πολλὰς ἰδέας ἐκ τῆς ἀρχαίας τῶν Φοινίκων Κοσμογονίας, καὶ ἐξαιρετ. ὁ Διοδ. Σικ. βιβλ. γ', 57. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς πρώτους εὑρετὰς πολλῶν ἐν τῷ βίῳ χρησίμων τεχνῶν, γεννηθέντας ἐκ τῆς Τιταίας καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ κατά τινα διήγησιν τῶν Κρητῶν ἐκ τῆς Τιταίας καὶ ἑνὸς τῶν Κουρητῶν· ἡ δὲ μάχη αὐτῶν μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν παρίσταται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κοσμογονίᾳ τῶν Ἑλλήνων ὡς σύμβολον τῆς συμβάσης μεταξὺ τῶν στοιχείων ἔριδος κατ' αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης τοῦ παντὸς δημιουργίας καὶ τῆς πλάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων ἐν δὲ Ὀρφ. Ὕμν. 36. ἀναφέρονται ὡς πρῶτοι δημιουργοὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἀρχικὴ πηγὴ τῆς πρώτης τῶν ἀνθρώπων πλάσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ φύσει ἐμψύχων ὄντων. (ἡ ἀρχαιοτρ. ἐτυμολογ. τῆς λέξεως Τιτᾶν εὕρηται παρ' Ἡσ. Θεογ. 207. ἀπὸ τοῦ τιταίνω, ἤτανεῖ οἱ τιταίνοντες, ταὐτοσήμντ. τῷ τείνοντες τὰς χεῖρας, κατὰ Ἐτυμ. Μεγ. Tondonnas, κατὰ Horm.

Τιτάνας, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἀκαδόνος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ.

Τιτάνη, ἡ (υυ-), Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολγ. Π, σελ. 479.

Τιτάνη, ἡ (ᾰ). Κώμη τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ μ' ἓν ἱερὸν ἐκ κυπαρίσσων ἄλσος αὐτοῦ. Παυσ. β', 11.

Τιτανιάς, άδος, ἡ. Ἰδιωτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Τιτάνιος.

Τιτανικός, ή, όν. Τῶν Τιτάνων ἢ ἐκ τῶν Τιτάνων καταγόμενος. Πλάτ.

Τιτάνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Τιτήνιος. Τῶν Τιτάνων ἢ εἰς τοὺς Τιτάνας ἀνήκων. — 2) Οὐσιαστ. κύρ. Ὄνομ. ἀντὶ Τιτανός, Λουκ.

Τιτανίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. Τιτηνίς, καὶ πληθ. Τιτανίδες. Θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἡ Θεία, Ῥέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη καὶ Τηθύς, συμπολεμήσασαι μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 1, 3.

Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ. Ὁ Νικητὴς τῶν Τιτάνων, Ἐπιθετ. τοῦ Διός. Λουκ.

Τιτανομαχία, ἡ. Ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων μάχη τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, παρὰ Λουκ. ἡ Τιτάνων μάχη, ὅρα Τιτάν.

Τίτανος, ου, ὁ (ῑ). Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς ἀσβεστώδους αὐτοῦ γῆς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 735. κατὰ Στράβ. ἔκειτο τὸ ὄρος τοῦτο πλησίον τῆς Ἄρνης.

Τιταρήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, ὕστερον Εὐρώτας κληθείς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 135. Στρβ. — 2) Ἐπιθετ. τοῦ Δαπίδου Μόψου υἱοῦ τοῦ Ἄμπυκος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς παρὰ τὸν Τιταρήσιον ποταμὸν χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡσ. Ἀσπ. 181. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 65.

Τίταρον, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὅθεν, Τιτυρῆθεν, Ὀρφ. Ἀργ. 121. — 2) Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Τιταρήσιος ποταμός. Στράβ.

Τιταρών, ῶνος, ἡ, = Τίταρον. Στέφ. Βυζ.

Τιτήν, Τιτήνιος, Τιτηνίς, Ἐπικ. ἀντὶ Τιτάν, Τιτάνιος, κ. τ. λ. ὅπερ ὅρα.

Τίτιος, ὁ, Titius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Τίτορμος, ὁ. Βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν, ἀδελφὸς τοῦ Μάλου, ὅστις λέγεται ὅτι ἀπαντηθεὶς ποτὲ μὲ τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα καὶ θέλων νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἰσχύος του, ἔρριψε πρῶτον ὑψηλὰ ἕνα μέγα λίθον τὸν ὁποῖον ὁ Μίλων μόλις ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ, ὕστερον στὰς εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἀγέλης ἔλαβεν ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν μέγιστον καὶ ἀγριώτερον ταῦρον, προχωρῶν δὲ ἔλαβε μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα καὶ ἕτερον Ταῦρον ἐπίσης ἄγριον καὶ φοβερόν· ταῦτα ἰδὼν μὲ ἔκπληξιν ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ Κροτωνιάτης, τείνας τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανόν, εἶπεν ὦ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἐσπειρας; Ἡροδτ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 22.

Τίτος, ὁ, Φλάβιος Οὐεσπασιανός. Τίὸς καὶ διάδοχος τοῦ αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ βασιλεύσας ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ τοῦ 830 ἕως 832 ἔτους ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. πρότερον ἑπτάκις ὑπατεύσας ἐν αὐτῇ· οὗτος κατεδυπέταξεν ἐξολοκλήρου τοὺς ἐπαναστήσαντας Ἰουδαίους, κυριεύσας καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν Ἱεροσόλυμα μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ σκληρὰν πολιορκίαν. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων διὰ πολλῶν φιλανθρώπων καὶ εὐεργετικῶν πράξεων, διαρκέσασα μόνον δύο ἔτη καὶ τινας μῆνας. Πολυβ. Στράβ. (τὸ Ἰώτα εὕρηται βραχὺ ἐν Ἀνθολ. Ι, 490.)

Τιτυός, ὁ. Τίὸς τῆς Γῆς, φοβερὸς Γίγας, κατ' Ἀπολδρ. α', γ', 12. ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Ἐλάρας θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔκρυψεν ὑπὸ τὴν γῆν φοβούμενος τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν τὴν Λητὼ διαβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Πανοπέως εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ θελήσας νὰ βιάσῃ αὐτὴν ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 576. Η, 324. πρὸς αἰώνιον δὲ βάσανον λέγεται ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ εὐρίσκετο ἠπλωμένον ἐπάνω εἰς ἐννέα πλέθρα γῆς ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ὅπου δύω γύπες κατέθεσαν τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ. Καθ' Ὅμ. δὲ διέτριβεν ὁ Τιτυὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπ' ὅπου, κατ' ἄλλους μεταγενεστερ. ἐλθὼν εἰς Πανοπέα πόλιν τῆς Φωκίδος ἐγέννησεν αὐτόθι τὴν Εὐρώπην βιασθεῖσαν ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ. Πινδ. Πυθ. δ', 81.

Τίτυρος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Σάτυρος, (-υυ) ὀπαδὸς τοῦ Βάκχου, ὅρα Σάτυρος, καθ' Ἡσυχ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 40. καὶ Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ο, 495. ὁ Στράβ. ῑ, 3. διακρίνει τοὺς Τιτύρους ἀπὸ τοὺς Σατύρους. — 2) Ὄνομ. κύρ. βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. γ', 2.

Τίφα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Σίφα, ὅπερ ὅρα.

Τίφυς, υος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγνίου ἐκ Σίφης πόλεως τῆς Βοιωτίας, κυβερνήτης τῆς νηὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ ὑπὸ νάσου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105. Ἀπολδρ. α', 9, 22.

Τιφύση, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λυγκέα. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Τλαπόλεμος, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Τληπόλεμος.

Τλημονίδας, ου, ὁ (ῑ). Ἡγεμὼν τῶν Πελταστῶν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3.

Τληπόλεμος, ὁ, Τιός τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, καθ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 653. ἡ τῆς Ἀστυδαμείας θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος, παρὰ Πινδ. Ὀλ 7, 36. ὅστις φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν θεῖον αὐτοῦ Δικύμνιον, ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον κατὰ τινα διαταγὴν τοῦ πατρίου, τὴν ὁποίαν διαπαιρίσας εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐλθόντος ἐβασίλευσεν αὐτόθι μετὰ πολλῆς εὐτυχίας καὶ πλούτου, ἕως οὗ ἐλθὼν μὲ 90 πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος. Ὅμ. Ἰλ. Ε 628. Ἀπολλόδ. β', 7, 6. — 2) Τιός τοῦ Δαμάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

Τλῶς, ῶ, ἡ, Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Κράγου Στράβ. — ὅθεν Τλωεύς, ὁ κάτοικος.

Τμάριος, ία, ιον, = Τομάριος, (ᾱ) Καλλιμ. εἰς Δημ. 52.

Τμάρος, ὁ, = Τόμαρος.

Τμῶλος, ὁ, Τιός τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Θεογόνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυδίᾳ ὄρος Τμῶλος, κατά τινας υἱὸς τοῦ Σιπύλου καὶ ἀνὴρ τῆς Ὀμφίλης, βασιλεύσας εἰς τὴν Λυδίαν. Ἀπολλόδ. β', 6, 3. κατὰ δὲ Σχολιαστ. Εὐρίπ. Ὀρέστ. ὁ πατὴρ τοῦ Ταντάλου.

Τμῶλος, ὁ, Ὄρος ἐπίσημον τῆς Λυδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου, τὸ ὁποῖον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἐν Φρυγίᾳ νοτιοδυτικῶς παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Λυδῶν ὀνομάζεται ἐνταῦθα ἰδίως Τμῶλος, ὃν εἰς ἄφορον εὔφορον καὶ παρήγορον ἐξαίρετον οἶνον, ἐπὶ μιᾶς τῶν κορυφῶν αὐτοῦ ἔκειτο πρὶν δυσμὰς ἡ ἀκρόπολις τῶν Σάρδεων· ταύτην καλεῖται Βοῖδίν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 866. Ἡροδ. 5, 101. ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, παρ' Αἰσχ. Περ. 49.

Τόβιος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Βρεττανίας ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν Towey. Πτολ.

Τολίαπις, ἡ, Νῆσος μικρὰ τῆς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀκβολῶν τῆς Ταμέσης. Πτολ. β', 2.

Τολιστοβόγιοι, οἱ, Μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν αἵτινες κατῴκουν τὴν Γαλατίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Κράγου Στράβ. — ὅθεν Τλωεύς, ὁ κάτοικος.

Τμάριος, ία, ιον, = Τομάριος, (ᾱ) Καλλιμ. εἰς Δημ. 52.

Τμάρος, ὁ, = Τόμαρος.

Τμῶλος, ὁ, Τιός τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Θεογόνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυδίᾳ ὄρος Τμῶλος, κατά τινας υἱὸς τοῦ Σιπύλου καὶ ἀνὴρ τῆς Ὀμφίλης, βασιλεύσας εἰς τὴν Λυδίαν. Ἀπολλόδ. β', 6, 3. κατὰ δὲ Σχολιαστ. Εὐρίπ. Ὀρέστ. ὁ πατὴρ τοῦ Ταντάλου.

Τμῶλος, ὁ, Ὄρος ἐπίσημον τῆς Λυδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου, τὸ ὁποῖον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἐν Φρυγίᾳ νοτιοδυτικῶς παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Λυδῶν ὀνομάζεται ἐνταῦθα ἰδίως Τμῶλος, ὃν εἰς ἄφορον εὔφορον καὶ παρήγορον ἐξαίρετον οἶνον, ἐπὶ μιᾶς τῶν κορυφῶν αὐτοῦ ἔκειτο πρὶν δυσμὰς ἡ ἀκρόπολις τῶν Σάρδεων· ταύτην καλεῖται Βοῖδίν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 866. Ἡροδ. 5, 101. ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, παρ' Αἰσχ. Περ. 49.

Τόβιος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Βρεττανίας ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν Towey. Πτολ.

Τολίαπις, ἡ, Νῆσος μικρὰ τῆς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀκβολῶν τῆς Ταμέσης. Πτολ. β', 2.

Τολιστοβόγιοι, οἱ, Μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν αἵτινες κατῴκουν τὴν Γαλατίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κατοικοῦσαι τὴν ἐν Εὐρώπῃ Γαλλίαν. Στράβ. καὶ Τολιστοβόγιοι, Στεφ. Βυζ.

Τόλμαιος, ὁ, Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Τολμίδου. Θουκ. α', 108. — 2) ἕτερος Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Αὐτοκλέους. Θουκ.

Τολμίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, υἱὸς τοῦ Τολμαίου, ὅστις ἐκλεχθεὶς ἀρχηγὸς μιᾶς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ πλεύσας εἰς Μεθώνην μὲ 50 πλοῖα ἐκυρίευσεν αὐτήν, ἐφεξῆς ὑπέταξε τὸ Γύθιον, τὴν νῆσον Ζάκυνθον, καὶ ἄλλας πλητιοχώρους πόλεις διώξας καὶ ὅλους τοὺς Λακεδαιμονίους ἐκ τῆς Ναυπάκτου· μετὰ ταῦτα δὲ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν ἔχων ἐν ἀτάκτοις σῶμα στρατιωτῶν μετ' αὐτοῦ, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων φονευθεὶς εἰς μίαν πλησίον τῆς Κορωνείας συγκροτηθεῖσαν μάχην Θουκ. α', 108. 113.

Τόλοφος, ὁ, Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. γ', 100.

Τολοφών, ῶνος, ἡ, Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἀνατολικῶς· ταύτην Μοναστήρι Κούτζιον, κατὰ Pouqueville, Θουκ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τολοφώνιοι, οἱ κάτοικοι. Θουκ. γ', 101.

Τολῶσσα, ἡ, Tolosa. Πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, τῆς ὁποίας τὸ ἐμπόριον ὑπῆρχεν ἀκμαῖον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων· ταύτην Toulouse. Στράβ. — ὅθεν, Τολωσσάτης, ου, ὁ κάτοικος.

Τομαῖον ὄρος, τό, = Τομεύς.

Τομαρίδες, ἄδος, ἡ, Τοῦ Τομάρου ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Τομάρου οὖσα, ἡ Τομαρίδι φηγός, ἡ ἀρῦς τοῦ Τομάρου ὄρους ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐναυπηγήθη τὸ πλοῖον Ἀργώ. Ὀρφ. Ἀργ. 1161

Τομάριος, ία, ιον, = Τμάριος. Τοῦ Τομάρου ἢ εἰς τὸ ὄρος Τόμαρον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Τόμαρος, ὁ, συναλφ. Τμάρος. Ὄρος τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Δοδώνη καὶ ὁ ναὸς τοῦ Δωδωναίου Διός· ἀπὸ τῆς ὀρυὸς τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἄλσους λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη τὸ πλοῖον Ἀργὼ μὲ τὸ ὁποῖον ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα· κατὰ Ἀριστοτ. καὶ Καλλιμ. εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἰσχυρότατοι λίθινοι δόμοι κατὰ τὴν φύσιν μ' ἐκείνους τῆς Νουμιδίας. — Τόμαρος, ὁ, παρὰ Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 531. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Τμάρος, παρὰ Στράβ. γα', Ὀρφ. Ἀργ. 1151. καὶ ᾱ παρὰ Καλλιμ. Τμν. εἰς Δημ.)

Τόμερος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. Ἰνδ. 24.

Τομεύς, έως, ὁ, Τόπος ὀρεινὸς ἐν Μεσσηνίᾳ πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφασίου, Θουκ. δ', 118. τὸ Τομαῖον, Στεφ. Βυζ. — 2) = Τόμαι, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τόμοι, οἱ, Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ τέμνω, ὅτε ἡ Μήδεια κατέτεμε παρ' αὐτῇ τὸν νέον ἀδελφόν της Ἄψυρτον ταυτὸν Τομισβάρ. Ἀπολλόδ. α', 9, 24. — Τομεύς, παρὰ Στράβ. ἄλλως δὲ Τόμις.

Τόμορος, = Τομοῦρος.

Τομοῦραι, αἱ, = αἱ μαντεῖαι. Οἱ ἐν Δωδώνῃ διδόμενοι παρὰ τοῦ Διὸς χρησμοί, ὡς τινές τῶν Κρητικῶν ἀναγινώσκ. ἐν Ὅμ. Ὀδ. Π, 403, ἀντὶ θέμιστας, παράβλ. Στράβ. ζ', 7, 11.

Τομοῦροι, εἰ, καὶ Τμῶροι. Οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ὄρους Τόμαρου· κατὰ Στράβ. αὐτὶ Τομεροῦροι, = Τομαροφύλακες, παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, 403. καὶ Στράβ.

Τόμυρις, ιος, ἡ, Βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας ὁ μέγας Κῦρος ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπ' αὐτῆς. Ἡροδ. 1, 105. κατὰ Διοδ. Σικ. λέγεται ὅτι ληφθεὶς ὁ Κῦρος αἰχμάλωτος ὑπὸ τῆς Τομύριος ἀπέθανε μετὰ μεγα-

λαι βασάνους. Δοτικ. Τομύρι, καὶ Τώμυρις, ιδος, παρὰ Λουκ.

Τόξαρις, ιδος, ὁ, Σκύθης τις ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσεως εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀπιδανὼν αὐτόθι· ἦν δὲ οὗτος φίλος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος σπουδάσας πρὸ πάντων τὴν Ἰατρικὴν ἐπιστήμην καὶ συστήσας εἰς τὸν Σόλωνα τὸν ἐκ Σκυθίας ἐλθόντα Ἀνάχαρσιν. Ὁ Τάφος αὐτοῦ ὑπῆρχετο ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς πύλης Διπύλου παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ ἐνδόξου ἐκφόσφορου οἱ Ἀθηναῖοι ἐτήσιόν μίαν θυσίαν τιμώντες αὐτόν ὡς Ἥρωα ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐξαίρετος Ἰατρός, διότι κατέπαυσε τὴν ἐν Ἀθήναις συμβᾶσαν νόσον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου φανεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἐνὸς Ἀμφιστυλιστοῦ. Λευκ. Σκυθ. β'. — 2) Ἕτερος Τόξαρις Σκύθης, πιθαν. ἐπίπλαστος, τὸν ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς συνφέρει συγχρόνου αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφει τὸν περὶ φιλίας διάλογόν του.

Τοξεύς, έως, ὁ, Τιὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του. Ἀπολλόδ. α', 8, 1.

Τοξικράτη, ἡ, (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λύκιον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8

Τόξιλοι, οἱ, Λαὸς τῆς Ἰνδίας, παρὰ Διον. Περ. 1141. πιθαν. ταύτ, τῷ Τάξιλοι, ἔρα Τάξιλα.

Τοραβάται, οἱ, Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στράβ. Τοράται, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ γραφ. Ὀράται κεῖται ἡμαρτ. παρὰ Διον. Περ. 682.

Τόρος, ὁ, Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀκραγαντος. Πολύβ.

Τορύλλωος, ὁ, Θεσσαλός τις παρὰ Θουκ. δ', 78.

Τορωναῖος, αία, αῖον, Τῆς Τορώνης ἢ εἰς τὴν Τορώνην ἀνήκων· ἡ Τορωναία ἄκρη, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Δερρίδος ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης· Ἡροδ. 7, 122. — ὁ Τορωναῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μακεδονίαν κόλπος μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Κανάστρου καὶ τῆς Ἀμπέλου. Στράβ.

Τορώνη, ἡ, Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιθωνίας χώρας· ταυτὸν Τόρον. Ἡροδ. 7, 122. κατὰ Θουκ. δ', 110. κειμένη ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου.

Τουλλία, ἡ, Tullia Gens. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κικερόνων, Φλαβιανῶν καὶ Οὐαλεντινιανῶν. — 2) Ὄνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Τούλλιος, Σερούιος, ὁ, Tullius Servius. Τιὸς τῆς Ὀστρίας, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ τὸ 175 ἕως τοῦ 217 ἔτους ἀπὸ Κτιστ. Ῥωμ. — 2) ἔτι καὶ Τύλλιος, κύρ. ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Τουρδιτανία, ἡ, Ἐπαρχία τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Τουρδιτανῶν. Στρβ.

Τουρδιτανοί, οἱ, Turditani. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντας περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Βαιτικῆς ἕως τῆς Λουσιτανίας καὶ ἔχοντες διαφόρους πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. Στράβ.

Τουρδοῦλοι, οἱ, Turduli. Ἔθνος τῆς Λουσιτανίας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ ἀναμιχθέντες ἀκολούθως μετὰ τῶν Τουρδιτανῶν, ἐξ ὧν καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐθεωροῦντο ὡς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος. Στράβ. Πτολ.

Τοῦσκλον καὶ **Τούσκουλον**, τό, Tusculum. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ῥώμης ἐπίτινος λόφου, κτισθεῖσα ὡς μυθολογεῖται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης· ταυτὸν Frascati. Στράβ. παρ' ᾧ εὕρηνται σμικρότεροι οἱ τύμβ. — ὅθεν, Τουσκουλανός, ὁ κάτοικος. Στράβ.

Τόχαροι, οἱ, Ἔθνος μέγα τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ὤξου ποταμοῦ καὶ διάγοντες βίον νομαδικόν. Στράβ. Διον. Περ. 752.

Τραγασαί, αἱ, Χωρίον τῆς Τροιζηνίας χώρας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμαξιτοῦ μὲ ἄφθονα ἀλατεῖα ἐν αὐτῷ. Ἡσύχ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τραγασαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ τῶν Τραγασῶν ὤν, τὸ Τραγασαῖον ἀλοπήγιον, παρ' Ἀριστοφ. ἐξ ἀπαν-οίμενον, ἐν Ἀχαρν. στιχ. 808. ἔνθα ὁ κωμικὸς ὀνομάζει τοὺς χοίρους τραγασαῖα, αἰνιττόμενος τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τραγῶν, = τραγίζειν καὶ στιχ. 853. ἔνθα λέγει περὶ τοῦ μουσικοῦ Ἀρτόμοιος καταγομένου ἐκ πατρὸς Τραγασαίου, ὑπαινιττόμενος τὴν ἀπὸ τοῦ τράγου ἐκλιδομένην δυσωδίαν· ὅρα ἐν Λεξικ.

Τραγαία, ἡ, = Τραγία, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ἥτις καὶ Τραγέαι, καλουμένη. Στέφ. Βυζ.

Τραγία, ἡ, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Σάμου, ἔνθα ὁ Περικλῆς κατεπολέμησε τὸν στόλον τῶν Σαμίων. Θουκ. α', 116. Πλουτ. αἱ Τραγίαι, παρὰ Πλουτρ.

Τραγούριον, τό, Tragurium, Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Δαλματίας κατὰ Πτολμ. κειμένη ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου, περιψωμένη διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα μάρμαρα· ταυτὸν Τράου, Στράβ. καὶ Τραγύριον, τό, παρὰ Πολύβ.

Τραϊανούπολις, εως, ἡ, Πόλις τῆς Κιλικίας, πρότερον Σελινοῦς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός. Πτολμ. — 2) Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ. Πτολ. γ', 11, ταυτὸν Ὀρίχοβον.

Τραϊανός, ὁ, Trajanus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 98 ἕως τοῦ 117 ἔτους ἀπὸ Χρ. Εἷς τῶν συνετωτέρων καὶ πρακτόρων ἡγεμόνων ὅσους ἀνέδειξεν ἡ Ῥώμη ἀπ' αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν πρώτων αὐτοκρατόρων, φημισθεὶς πρὸ πάντων διὰ τὰς μεγάλας καὶ φιλανθρώπους αὐτοῦ πράξεις, διὰ τὰς ἐξόχους ἀτομικὰς ἀρετάς του καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς πολέμους καρτερίαν καὶ γενναιότητά του, ὑποτάξας κατὰ κράτος τοὺς Δάκας καὶ ἀποκαταστήσας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἡρωδ.

Τράλλεις, αἱ, Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυδίας κτι-

σθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Δυδῶν καὶ Καρῶν καὶ κατῳκουμένη ὑπὸ πολλῶν Ἑλλήνων, κειμένη ἐπὶ μιᾶς εὐψόρου καὶ τοπινῆς θέσεως παρὰ τὸ ὄρος Μαστυγίδα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη· ταυτῶν ἀρείκια Ἐσιλ Χισσάρ λεγόμενα. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 4, 8. Στράβ. — ὅθεν Τραλλιανός, ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Τράλλες, οἱ, ὅρα Τραλλία.

Τραλλία, ἡ, Ἐπαρχία τῆς Ἰλλυρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Τράλλες καὶ Τράλλοι. Στέφ. Βυζ.

Τράλλις, εως, ἡ, = Τράλλεις. Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀνθολ.

Τρανίψαι, οἱ, Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν ἀρχαιότατοι τοῦ Βυζαντίου. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 2, 32. Θρανίψαι καὶ Τρανιψοί παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Λαδαψαί, πιθαν. οἱ τοῦ Ἡροδ. Νιψαῖοι καλούμενοι.

Τραπεζόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ δὲ Πτολμ. τῆς Καρίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Ἀφροδισιάδος, ταυτῶν χωρίον Καραδαχεσού. Mannert. Γεωγρ. VI. σελ. 141.

Τραπεζοῦς, οῦντος, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς Λαζικῆς ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦντος ἑνὸς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Τραπεζοῦντα ὅτε ἐβιάσθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Ἡροδ. 6, 127. κατ' Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν ὁ Λυκάων παρέθηκεν εἰς τὸν Δία μὲ ἀνθρωπίνους σάρκας καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς οὗτος ἀνέτρεψε, καταλαύσας καὶ ὅλην τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλέως τούτου. ἀρσενικ. παρ' Ἀπολλόδ. αὐτοθ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἀποικία τῆς Σινώπης μὲ λιμένα, ἀναμέσατα πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ὅτε κατεστάθη μητρόπολις τῆς ἐν Ποντῳ Καππαδοκίας· ταυτῶν Τραπεζοῦς ἢ Τριπεζόντη, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 8, 12. κατὰ Ἑλλην. γέν. εὕρηται παρὰ Στράβ. σελ. 49 καὶ 548 καὶ Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 965.—Ὅθεν, Τραπεζούντιος, ία, ιον, τῆς Τραπεζοῦντος ἢ ἐκ τῆς Τραπεζοῦντος ὤν. Ξενοφ. καὶ Τραπεζούσιος, ία, ιον, τῆς Τραπεζοῦντος. Στράβ.

Τραπεζοῦς, οῦντος, ὁ. Ὄρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, παρὰ Στράβ.

Τρασιμένη λίμνη, Lacus Trasimenus. Ἐπίσημος λίμνη τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτῶν Lago di Perugia. Στράβ. ε'. Πολύβ. γ', 82. καὶ Τρασυμένη παρὰ Στράβ.

Τράσπιες, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, παρ' Ἡροδ. 4, 6.

Τραῦος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θράκης ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιττωνίδα λίμνην. Ἡροδ. 7, 109.

Τραυσοί, οἱ. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐθρήνουν ἀείποτε διὰ τὴν γέννησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔχαιρον διὰ τὸν θάνατον αὐτῶν. Ἡροδ. 5, 4.

Τραχειώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Τραχίν, ῖνος, ἡ. = Τραχίς.

Τραχίνη, ἡ, (ῑ) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ταρρακίνης ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Τραχινία, ἡ, Ἰων. Τρηχινίη. Χώρα μικρὰ τῆς Φθιωτίδος Θεσσαλίας κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ πόλεως Τραχῖνος· κατὰ ἡ ἄνευ τοῦ γῆ, Ἡροδ. 7, 198. Θουκ. γ', 92.

Τραχίνιον, τό, ὅρα Τριχώνιον.

Τραχίνιος, ία, ιον, Ἰων. Τρηχίνιος. Τῆς Τραχῖνος ἢ εἰς τὴν Τραχῖνα ἀνήκων. Σοφ. ἡ Τραχινία, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ὅπερ ὅρα· οἱ Τραχίνιαι πέτραι. Βράχοι τινὲς ὑπὸ τῶν ὁποίων περιείχετο τὸ παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ πεδίον. Ἡροδ. 7, 198. καὶ Οὐστκ. Τραχίνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Τραχῖνος· Ἡροδ.

Τραχίς, ῖνος, ἡ, Ἰων. Τρηχίς. Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Τραχινίας χώρας ἐν τῇ Φθιωτίδι Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· κατὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ἐκτισθὴ ἐξ στάδια ἀπώτερον ἡ πόλις Ἡράκλεια, κληθεῖσα οὕτως πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἡρακλέους ὅστις ἐτελεύτησεν ἐνταῦθα τὸν θνητὸν βίον του· πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 681. Εὐρ. Ἡρακλ. 198. — 2) = Τραχινία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τραχῖνα χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. δ', 78. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Λεβαδείας· Στράβ. (ὁ ἀρχ. τύπ. Τραχίς, εὑρηται παρ' Εὐρ. αὐτοθ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Τραχίν, Στράβ. παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 41, 2. Σημσ. 4.)

Τραχωνῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Περαίας Παλαιστίνης, κειμένη ἀρκτικῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ἀράβων, Σύρων καὶ τινων Ἑλλήνων.

Τρεβίας, α, καὶ ου, Trebia. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πάδον· ταυτῶν Trebia. Πολύβ.

Τρεβώνιος, ὁ, Trebonius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλούτ.

Τρεῖς κεφαλαί, αἱ, = Δρυὸς κεφαλαί, ὅ. περ ὅρα.

Τρηβούλα, ἡ, Trebula. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ μὲ πολλοὺς ἐλαιῶνας περὶ αὐτήν, παρὰ Στράβ. ἀντὶ Τρηβούρα κατὰ Casaub.

Τρηούῖροι, οἱ, Treviri. Ἐπίσημος λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ Μοσέλλα ποταμοῦ, ψηφιζόμενοι ὡς εἰς ἄκραν μάχιμοι καὶ ἐπιτήδειοι ἱππεῖς· ἀλλ' ἐπίσης ἄγριοι καὶ βάρβαροι. Στρόβ. Τρηούριοι, Διων. Κασσ. καὶ Τρεβιροί, Πτολ.

Τρῆρες, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β', 96. Στράβ. ἓν μέρος ἐξ αὐτῶν μετέβη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Τρῆρος, ἡ. Χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Τρῆρες. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Τρητὸν ὄρος, τό. (τιτράω). Ὄρος τῆς Πελοποννήσου κείμενον μεταξὺ τῆς Νεμέας καὶ τῶν Μυκηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ σπήλαιον τοῦ φοβεροῦ Νεμείου λέοντος ἔχον δύω εἰσόδους. Ἡσ. Θεογ. 331. Παυσ. β', 15.

Τρηχεῖα νῆσος, ἡ· παρὰ Πτολ. ε', 17. Νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, πιθαν. ἡ νῦν Σαμπρακάτη.

Τρηχινίη, ἡ, = Τραχινία.

Τρηχίν καὶ Τρηχίς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Τραχίν καὶ Τραχίς.

Τρῆχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Αἰτωλῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 706.

Τριβαλλοί, οἱ. Ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ μεταξὺ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τῆς ἀντικῆς Θρᾴκης, Θουκ. δ', 101. ὅθεν. Τριβαλλικός, ή, όν. Τῶν Τριβαλλῶν ἢ ἐκ τῶν Τριβαλλῶν ὤν· Ἡροδ. 4, 49.

Τριδεντινοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ῥαιτίας κατοικῶν περὶ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἀδίγιος ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Τυρόλου, ἔχων μητρόπολιν τὸ Τρίδεντον (Trient) ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ. Στράβ. δ'. Πλιν.

Τρεσπερος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως διότι ἐν τρισὶν ἑσπέραις σιτέλαβεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διός. Λυκοφρ. 33.

Τρεσφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ. πιθαν. ἀντὶ τοῦ Τρύφων.

Τριήρης, ἡ. Φρούριον τῆς Φοινίκης κείμενον κοραβαλασσίως, μεσημβρινῶς τῆς Τριπόλεως. Στεφ. Βυζ.

Τρίκαλον, τό, καὶ Τρίκαλα, τά. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον μεσογείως μεταξὺ τοῦ Κριμίσσου καὶ Ἱμέρα ποταμοῦ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Τρικάλα, τά, Διοδ. Σικ.

Τρικάρανον, τό. Χωρίον ὀχυρὸν τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1. Δημ. Μεγαλοπ. σελ. 206. Λουκ. Τρικίρανα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τρικαρανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Τρικαρηνία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Παλαίφ. κε', 2, ἄλλως ἄγνωστος, πιθαν. πεπλασμένη ὑπὸ τοῦ συγγραφ.

Τρικάσιοι, οἱ, Πτολ. β', 8. Tricasses καὶ Tricassini. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες ἐν τῷ νῦν θέματι τῆς Ὄβης (Aube).

Τρίκη καὶ Τρίκκη, ἡ (ῑ). Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐνθα διέτριβον οἱ ἀπόγονοί του. Ὅμ. Ἰλ. Β, 729. Στράβ. — ὅθεν, Τρικαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ Τρίκης ὤν. (ἡ συνηθ. γραφ. ἐστὶ διὰ τοῦ κκ, παρὰ δὲ Ὅμ. Ἰλ. Δ, 202. ἔκδ. Οὐολφ. εὕρηται Τρίκη.)

Τρικόλωνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μ' ἔναον τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου κατεστραμμένη. Παυσ. η', 35.

Τρικόλωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τρικολώνους. Παυσ.

Τρικόριοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κατοικῶν πέριξ τῆς Μασσαλίας, Στράβ.

Τρικόρυθον, τό, = Τρικόρυθος, Στεφ. Βυζ. ἐκ Δίδυμ.

Τρικόρυθος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς ἐν Ἀττικῇ Τετραπόλεως, μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ Ῥαμνοῦντος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στράβ. Ἀρτεμ. παρὰ Διογενοσ. καὶ Ἑλλ. παρ' Εὐφορ. κατὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τρικορύσιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Τρικορύθου ὤν. Ἀριστφ. Λυσ. 1031.

Τρικωμία, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἀντικρὺς τοῦ Πεσσινοῦντος. Πτολμ.

Τριμηθοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Κύπρου κειμένη νοτιοδυτικῶς τοῦ Κιτίου. Πτολ. ε', 13. Στέφ. Βυζ.

Τρίμητος, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων τοῦ Διομήδους ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπουλίας, ἡ μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν ἥτις ὑπῆρχαν κατῳκημένη. Πτολμ.

Τριναχία, ἡ (ῑ-υυ-). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας, ποιητ. ἀντὶ Τρινακρία, Διον. Περ. 434, 467, παρ' Ὁμήρ. Θρινακία, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὅτι θρινακί ἐστιν ὁμοία.

Τρινακρία, ἡ. Ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Σικελίας, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τὰς τρεῖς ἄκρας αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν τὸ σχῆμα αὐτῆς τριγωνοειδές. Θουκ. ς', 2. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 57. — ὅθεν, Τρινακρίας, ία, ιον. Τῆς Τρινακρίας ἢ εἰς τὴν Τρινακρίαν ἀνήκων, ὁ Τρινάκριος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 291. — 2) Τρινακρίς, ίδος ἀστρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Τρινάκριος.

Τρινάκου τεῖχη, τά. Λιμὴν τοῦ Τυδίου ἐν Λακωνίᾳ ἀπέχων τριάκοντα στάδια δυτικῶς τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Στράβ. Πτολ.

Τρινεμεῖς, οἱ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Πέρνηθος. Στεφ. Βυζ. Τρινέμοι, παρὰ Στράβ. τὴν ὁποίαν γραφ. ὁ Casaub. ἀποβάλλει ὡς ἡμαρτημ.

Τριόκαλα, τά, = Τρίκαλον.

Τριόπας, ου καὶ ου, Ἐπικ. Τρεόπης, ἔτι καὶ Τρίοψ, οπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ ὁ καὶ Αἰολίδης καλούμενος, ἢ κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 57. υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ διὰ τινα πραχθέντα φόνον, ἦλθεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅπου βοηθήσας τοὺς παῖδας τοῦ Δευκαλίωνος εἰς τὸ νὰ διώξωσι τοὺς Πελασγοὺς ἐκ τῆς χώρας ταύτης, ἔλαβεν ἀντάμοιβὴν τὸ Δώτιον πεδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίλευσε τοὐλοιποῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱός αὐτοῦ Ἐρυσίχθων κατέτεμε τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος θέλων νὰ κτίσῃ τὰ βασίλεια τοῦ πατρός του, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν ὁ Τριόπας ἔφυγεν εἰς Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Τριόπειον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Καλλιμ. εἰς Δημ. 24. Ἀπολλόδ. α', 7, 4 κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετέστησεν αὐτὸν ἡ Δήμητρα εἰς τοὺς ἀστέρας. — 2) Πατὴρ τοῦ Φορβαν-

τος, Ὅμ. Ἅμν. Ἀπολ. 211. (Τριόπας, Ὀνομαστικ. παρά. Καλλιμ. Δήμ. 83, 97. Γεν. — πao, Καλλιμ. — που, Ὅμ. ἢ Ὀνομαστικ. Τρίοψ πος, εὕρηται παρ' Ἀπολδρ. καὶ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 68.)

Τριόπειος, εία, ειον, Τοῦ Τριόπου ἢ εἰς τὸν Τριόπειον ἀνήκων. Ἀθολ.

Τριοπίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Τριέπου. Καλλιμ. — 2) Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Τριόπου ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Μόσχ.

Τριοπικός, ή, όν. Τοῦ Τριοπίου ἢ εἰς τὸ Τριόπειον ἀνήκων· τὸ Τριοπικὸν ἱερόν, ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Τριοπίου ἐν Καρίᾳ. Ἡροδτ. 1, 144.

Τριόπιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς χερσονήσου Κνιδίας ἐν Καρίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος, ἔνθα οἱ Δωριεῖς ἐπανηγύριζον δημοσίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ταυῶν Κάπο Κρίου. Ἡροδτ. 1, 174. Θουκ. ἔτι Τρίοκον, τό, Καλλιμ. εἰς Δήμ. 31. ἐκλήθη δὲ αὗτος ἀπὸ τοῦ Τριέπου ἢ Τριόπος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 68. Τρίοπος κολώνη. — 2) Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τρίοπος ὅτε οὗτος μετέβη ἐνταῦθα διωχθεὶς ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Ἀρρίαν. Ἀναβ. β', 5, 8. παρὰ δὲ Διοδρ. Σικ. ε', 57. = Κνίδος.

Τριόπιος, ὁ. Ἐπιθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ἐν Καρίᾳ Τριοπίου ἀκρωτηρίου, ὅπου ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Δωρικῶν πόλεων μὲ κοινοὺς ἀγῶνας πανηγυριζομένους κατ' ἔτος πλησίον τοῦ αὐτόθι ναοῦ αὐτοῦ. Ἡροδτ. 1, 144.

Τρίοπος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὑψώματος. Μόσχ. Εἰδ. γ', 104. — ὅθεν, Τριοπίδης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ.

Τρίοψ, πος, ὁ, = Τριόπας, ὅπερ ὄρα.

Τρίποδες, οἱ. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὡδῶν. Παυσ.

Τριποδίσκος, ὁ, καὶ Τριποδίσκοι, οἱ. Κώμη τῆς Μεγαρίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Γερανείας. Ἐνκ. παρὰ Θουκ. δ', 70. πληθτ. παρὰ Παυσ. α', 44. Στεφ. Βυζ. πεφὶ δὲ Στράβ. τὸ Τριποδίσκιον καὶ Τρίποδοι ἔντινι ἑξαμέτρῳ στίχῳ παρεισαχθέντι ὑπὸ τῶν Μεγαρέων εἰς τὴν τοῦ Ὁμηρ. Ἰλ. Β, 651. πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτε ἀνήκεν αὐτοῖς ἡ νῆσος Σαλαμίς.

Τρίπολις, εως, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας, περιέχουσα τρεῖς πόλεις τὴν Καλλίαν, Δίπαιναν καὶ Νώνακριν. Παυσ. η', 27. — 2) Πόλις ἐπίτιμος τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλασσίως, ἀποικία τῶν τριῶν πόλεων, τῆς Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἓν συμμαχικὸν τῶν τριῶν ταύτων ἐπικρατειῶν κέντρον εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνελεύσεις, ταυῶν Τρίπολις ἐπεστοῦσα ὅλως τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ἀκμῆς καὶ μεγέθους. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· ταυῶν Τριβούλ. — ὅθεν, Τριπολίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ.

Τριπολῖτις, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας περιλαμβάνουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Ἄξορον, Δολίχην καὶ Πύδιον = Πελαγονία. Στράβ.

Τριπτόλεμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κελεοῦ βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ καὶ τῆς Μετανείρας, κατὰ τὴν κοινὴν περὶ αὐτοῦ διήγησιν τῶν Ἀθηναίων· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τροχίλου, Παυσ. α', 14. Εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐλθοῦσα ἡ θεὰ Δήμητρα ὅτε ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς γῆς ζητοῦσα τὴν ἀρπαγεῖσαν Περσεφόνην καὶ ἀποδεχθεῖσα τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Τριπτολέμου βρέφους ἔτι ὄντος ἢ κατ' ἄλλους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δημοφῶντος, ἠθέλησε πρὸς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν φιλόφρονα ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν εὗρεν παρὰ τῇ Μεταειρᾳ, νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν ἀθάνατον καίουσα τὴν θνητὴν αὐτοῦ σάρκα, ἀλλ' ἐμποδισθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν θελητήν της, ἀφῆκεν αὐτοὺς δοῦσα εἰς τὸν Τριπτόλεμον μίαν ἅμαξαν ἐζευγμένην μὲ δράκοντας, ὥστε ἐπ' αὐτῆς νὰ φέρηται τοῦ λοιποῦ καθ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους τὴν τέχνην τοῦ γεωργεῖν καὶ σπείρειν τὸν σῖτον. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐτύστησεν πρῶτον ἐν Ἀττικῇ καὶ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, τιμηθεὶς μετὰ θανατον εἰς ἥρως ἐγχώριος ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Ἐλευσῖνι Ὅμ. Ἅμν. Δημ. 153. Ξενοφ. Ἀπολδρ. α', 5, 2. παρὰ Ἡσιόδ. Ἀπολ. Σωφρ. ἀναφέρεται εἰς τὸν ἐν ᾅδῃ κριτὴν· ὁ δὲ Ὅμηρος λέγει αὐτὸν Ἡγεμόνα τῶν Ἐλευσινίων. Ὁ μῦθος τοῦ Τριπτολέμου ὑποκρύπτει ἱστορικήν τινα ἐποχὴν τῆς πρώτης ἐν Ἀττικῇ καλλιεργείας τοῦ σίτου εἰσαχθείσης πρώτον ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Κέκροπος καὶ ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως. παρβλ. Σχολ. Νικανδρ. Ἀλεξιφαρμ. 130. σελ. 39.

Τριπυργία, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ξενοφ. Ἑλλ. ε, 1, 10.

Τρίταια, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ὕστερον μία τῶν δώδεκα πόλεων αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν ἀστμόν· ταυῶν Τριτί. Στράβ. Πολυβ. — ὅθεν, Τριταιεύς, έως, ὁ κάτοικ. πληθτ. οἱ Τριταιέες, παρ' Ἡροδ. 1, 145. — 2) = Τρίτεια, Θουκ.

Τριτανταίχμης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, Πέρσης Σατράπης. Ἡροδτ. 1, 192. 7, 84.

Τρίτεια, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Λοκρῶν. Στεφ. Βυζ. Τριτίαι, αἱ, Ἡροδτ. 8, 33. καὶ Τρίταια, ἡ. — ὅθεν Τριτειεῖς, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Τριτειεύς, Θουκ. γ', 101.

Τριτογένεια, ἡ, Ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς γεννηθείσης παρὰ τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ ἐν Λιβύῃ, ἢ ἀπὸ τοῦ Τρίτωνος μικροῦ ποταμοῦ ῥέοντος πλησίον τῶν Ἀλαλκομενῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη, ἢ ὁ καὶ ἐτιμᾶτο αὐτόθι ἐξαιρέτως· πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 515. καὶ Ἡσ. παρβλ. Παυσ. θ', 33. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 8. ἔτι Εὐρ. Ἰων. 872. Ἀπολδρ. α', 3, 6. Ἡ πλησίον τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς φαίνεται μεταγενέστερος μῦθος, ὅτε καὶ ἡ λατρεία αὐτῆς ὕστερον εἰσήχθη μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Λιβύας· παρβλ. Ἡροδτ. 4, 150, 179. — Κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς δὲ ἐκλήθη Τριτογένεια ἀπὸ τοῦ Τριτ· ὅπερ ἀρχαιόθεν ἐδήλου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἡ Αἰτλεῦσι κεφαλήν, ἄρα ἡ ἐκ κεφαλῆς γεννη-

θεῖσα· ὁ μῦθος δὲ περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός εὕρηται πρῶτον κατὰ Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1310. παρὰ Στησιχώρῳ, λείψ. 76. σελ. 127. — ἀλλὰ καὶ ἐν Ὅμ. Ἅμν. Ἀθην. 28, 4. παρβλ. Heyne εἰς Ἰλ. Δ, 515. καὶ εἰς Ἀπολδρ. σελ. 40.

Τριτογενής, οῦς, ἡ, Σπαν. συγγεν. τύπ. τοῦ Τριτογένεια. Ὅμ. Ἅμν. 28, 4. Ἡροδτ. 7, 141.

Τριτού, οῦς, ἡ, = Τριτογένεια, Ἀθολ.

Τρίτων, ωνος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, μία τῶν Θαλασσίων θεοτήτων, παρ' Ἡσ. Θεογ. 931. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παρίσταται ὡς θαλάσσιος δαίμων ἔχων οὐρὰν ἰχθύος καὶ σῶμα λεπιδωτόν, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου, ὅστις ψυσῶν μὲ μίαν κόγχην ἐκπληρεῖ τὰς διαταγὰς τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπαναπαλῶν τὰ θαλάσσια ὕδατα· Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1610. Ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐνέβαλε διὰ τῆς κογχυλοειδοῦς σάλπιγγός του μέγαν πανικὸν φόβον εἰς τοὺς Γίγαντας· ἔτι πληθτκ. οἱ Τρίτωνες, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. παῖδες τοῦ Τρίτωνος. Λουκ. Ἐν. Διαλ. — 2) Ἰδίως ἐκαλεῖτο Τρίτων ὁ ἐγχώριος θεὸς τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. Ἡροδτ. 4, 179.

Τρίτων, ωνος, ὁ (ῑ), Χαλμαῤῥὸς τῆς Λιβύας, κατ' Ἡροδτ. εἰσβάλλων εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, ἢ μᾶλλον διερχόμενος διὰ τῆς ἐν Λιβύῃ Παλλάδος καὶ Τριτωνίδος λίμνης ἐνβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν· ταυῶν Γαῦ. Ἡροδτ. 4, 178. Λίσχ. Εὐμ. 288. — 2) = Νείλος, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 260. ἐξ οὗ αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι ἐκαλοῦντο καὶ Τριτωνίς. — 3) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαλκομενῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ Ἀθηνᾶ Τριτογένεια. Στράβ. Παυσ. θ', 33.

Τριτωνιάς, άδος, ἡ· Ποιητκ. ἀντὶ Τριτωνίς, Εὐριπ. Ἰων. 872.

Τριτώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τρίτωνος ἢ ἐκ τοῦ Τρίτωνος ὤν.

Τριτωνίς, ίδος, ἡ, λίμνη. Περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων λίμνη τῆς Λιβύας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἧς καὶ Τριτογένεια ἐκαλεῖτο· ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ κειμένη οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς Σύρτεως πλησίον τῆς Βερενίκης, ταυῦν Ἐλ-Δοβδεάχ. Ἡροδτ. 4, 178. Πινδ. Πύθ. 4, 20. — 2) Νύμφη τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κατά τινα τῶν Λιβύων διήγησιν, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, Ἡροδτ. 4, 180. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1496. — 3) Ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Λιβύῃ Τριτωνίδος λίμνης ἢ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Ἀπολδ. Ῥοδ. Α, 109 — 4) Ἐπώνυμ. τῆς κόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Αἰγύπτῳ κειμένης ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅστις ἄλλως καὶ Τρίτων ἐκαλεῖτο. Ἀπολ, Ῥοδ. Δ, 260.

Τρίτωνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ Στεφ. Βυζ. κατὰ Mannert πιθαν. Τιθρώνιον ἐν Φωκίδι.

Τριφάλης, ητος, ὁ (ᾰ). Οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἀναφερομένη παρὰ Λουκ. Δραπετ. 33 πιθαν. ἐκ τοῦ φάλλης, φαλλός.

Τριφυλία, ἡ. Ἡ πρὸς δυσμὰς κειμένη χώρα τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἕως τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τὰς τρεῖς διαφόρους ψυλὰς ἐκ τῶν ὁποίων συνίστατο οἱ κάτοικοι αὐτῆς. Ξενοφ. Στράβ. (Τριφυλλία καὶ Τριφαλία γραφόμεν· πρότερον ἡμαρτμ. παρὰ Πολυβ.)

Τριφυλιακός, ή, όν. Τῆς Τριφυλίας ἢ εἰς τὴν Τριφυλίαν ἀνήκων, ἰδίως δὲ ἐπίθ. τῆς πόλεως Πύλου. Στράβ.

Τριφύλιος, ία, ιον (ῡ) Τῆς Τριφυλίας ἢ ἐκ τῆς Τριφυλίας ὤν· καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Τριφυλίας χώρας. Ξενοφ.

Τριφυλίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τριφυλίας, ἡ Τριφυλὶς γαῖα = Τριφυλία. Διον. Περ. 409.

Τρίφυλος, ὁ. Τίδος τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Δασδαμείας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠλιδι χώρα Τριφυλία. Πολυβ. δ', 77.

Τριχώνιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀνσιμαχίας, Πολυβ. ἢ γραφ. Τραχίνιον, παρὰ Στράβ. ἐστιν ἡμαρτμ. — ὅθεν, Τριχωνιεύς ἕως, ὁ κάτοικ. Δωρικ. Τρικωνιεύς. Στέφ. Βυζ.

Τριχωνίς, ίδος, ἡ λίμνη. Λίμνη τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Στράτου, ἔχουσα 30 σταδίων μῆκος. Πολυβ. ε. 7.

Τροία, ἡ, Ἰωνικ. Τροίη, ποιητκ. Τροῖα, τρισυλλαβ. Πινδ. προσωπικμ. γαῖα. Ἡ χώρα τῆς Τροίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ οὖσα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μυσίας καὶ ἐκτεινομένη παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, ἕως τοῦ Καΐκου, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λεκτοῦ ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου ἔχουσα 6 γεωγραφ. μιλ. μῆκος, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, πρότερον Τευκρὶς καὶ Δαρδανία καλουμένη, Τροία δὲ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ Τρῶός υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, ἥτις ἐσχημάτιζεν ἐφεξῆς ἓν ἐπίσημον βασίλειον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐξαιρετ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λαομέδοντος καὶ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν λαοὶ ἐκ τῆς ἐπέκεινα Θρᾴκης, ἀποκατασταθέντες πιθαν. ἐνταῦθα πρὸ αὐτῆς τῆς κτίσεως τῆς Τροίας καὶ ἀναμιχθέντες ἐφεξῆς μετὰ τῶν Φρυγῶν· τὰ δὲ ἤθη, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ δίαιτα διέφερον αὐτοὺς ἀείποτε ἀπὸ τῶν λοιπῶν Ἀσιατικῶν ἐθνῶν καὶ διὰ τοῦ πλούτου αὐτῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου κρείττω ἤδη εἶχαν ὑπερβῆ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας. Πρῶτος δὲ καὶ ἀρχαιότατος καθιδρυτὴς τοῦ βασιλείου τούτου, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἀρχαία ἱστορία, ὑπῆρχεν ὁ Τεῦκρος υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία τίθεται περὶ τὸ 1400 ἔτος πρὸ Χρ. οὗτος ὑποδεχθεὶς τὸν ἐκ Σαμοθρᾴκης ἐλθόντα Δάρδανον καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του ἀψῆσε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου· ὁ Δάρδανος οὗτος ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν περὶ τὰς δυτικὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Ἴδης, ἥτις ἀκολούθως

ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐριχθονίου ἐθάβασεν ἤδη εἰς μεγάλην ἀκμήν· ὁ δὲ ἔκγονος τοῦ Ἐριχθονίου Ἴλος μετέθηκε τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου τοῦ ἀπώτερον τοῦ ὄρους κτίσας ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς πεδιάδος τὴν πόλιν Ἴλιον, τὴν περίκτημον μητρόπολιν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου, τὴν ὁποίαν ὁ υἱός αὐτοῦ Λαομέδων περιέβαλε μὲ ὀχυρώτατα τείχη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 160. Γ, 74. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. Θουκ. α', 8. Ξενοφ. παρὰ τεῖς πεζογραφ. συνηθεστ ἡ Τρωάς.— 2) Μητρόπολις τῆς Τρωϊκῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, ὅλως Ἴλιος καλουμένη, ὅπερ ὅρα. Ὅμ. Ἰλ. Α, 129. Β, 141. Θουκ. α', 11.

Τροίαθεν, Ἰων. Τροίηθεν καὶ Τροίηθε, ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Εὐρ.

Τροίανδε, Ἰων. Τροίηνδε, εἰς Τροίαν. Ὅμ. Πινδ.

Τροιζήν, ῆνος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευε ποτὲ ὁ Πιτθεὺς πάππος τοῦ Θησέως καὶ ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνατράφη ὁ ἀρχαῖος οὗτος τῶν Ἀθηναίων Ἥρως· ὁ λιμὴν αὐτῆς ἐκαλεῖτο Πώγων· ταύτην Δαμαλᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β 561. Παυσ. β', 32. καὶ Τροιζήνη, ἡ, παρὰ Πτολ. — ὅθεν Τροιζήνιος, ία, ιον· τῆς Τροιζῆνος ἢ ἐκ τῆς Τροιζῆνος ὤν· ἡ Τροιζηνία, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ περὶ τὴν Τροιζῆνα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Μηδ. 671. καὶ Οὐσιαστκ. Τροιζήνιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδ.

Τροιζῆν, ῆνος, ὁ'. Τὸς τοῦ Πέλοπος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τροιζῆνα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἀφήσας αὐτὴν μετὰ θάνατον εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Πιτθέα. Στράβ. Παυσ. β', 30.

Τροίζηνας, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Κέαντος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐφήμου, εἷς τῶν Κικόνων ἐκ Θρᾴκης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 847.

Τρόκμοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλατίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ὄχθας τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ καὶ καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γάλλων. Πολύβ. Τρωφμοί, παρ' Ἄπιαν, καὶ Πτολ.

Τρόμης, ητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, πρότερον δοῦλος ἔτυχε τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφθεὶς ὠνομάσθη Ἀτρόμητος. Δημ. Στεφ. σελ. 270.

Τρουεντῖνος, ὁ. Truentus. Ποταμὸς τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ταύτ Tronto. Στράβ. — 2) ἡ Τρουεντῖνος, Castellum Truentum. Πόλις τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ· ταύτ Torre Segura. Στράβ.

Τροφώνια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη κατ' ἔτος ἐν Λεβαδείᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Τροφωνίου.

Τροφώνιος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ ἔκγονος τοῦ βασιλέως Κλυμένους ἐξ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, ἀμφότεροι περίφημοι ἀρχιτέκτονες τῆς ἀρχαιότητος, κτίσαντες τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Τρίτης βασιλέως τῆς Βοιωτίας, ἀφ' ὅπου θέλοντες νὰ κλέψωσι διὰ τῆς ἐπιτηδειότητός των τοὺς ἐν αὐτῷ φυλαττομένους θησαυροὺς καὶ κατασταθέντες ὑποπτοι, ὁ μὲν Ἀγαμήδης πιάνει εἰς τὰς παγίδας ἀπκεφαλίζεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Τροφωνίου, οὗτος δὲ φυγὼν λέγεται ὅτι ἔζησεν μετ' οὐ πολὺ ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν· πλησίον ἑνὸς δάσους τῆς Λεβαδείας. Παυσ. θ', 37 κατ' ἄλλους συνέβη τοῦτο ἐν Ἠλείᾳ παρὰ τῷ βασιλεῖ Αὐγείᾳ. Μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὁ Τροφώνιος ὡς Ἥρως, ἔχων ἴδιον μαντεῖον εἰς ἓν ὑπόγειον σπήλαιον πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ μετὰ πολλῶν τελετῶν καὶ καθαρισμῶν ἀπὸ μέρους τῶν μαντευομένων. Ἡροδότ. 1, 46. οἱ σηκοὶ Τροφωνίου, Εὐρ. Ἰων. 300· τὸ Διὸς Τροφωνίου μαντεῖον. Στράβ. καὶ ἁπλῶς τὸ Τροφωνίου, Ἀριστο. Νεφ. 502. καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἀφότ ὅσοι ἤθελον νὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου κατέβαινον εἰς τὸ ὑπόγειον αὐτοῦ σπήλαιον, διαμένοντες ἀάστημά τι κατοῦ αὐτόθι, Διοδ. Σικ. ιδ'. παρβλ. καὶ Παυσ. θ', 37—38.

Τρόχιλος, ὁ. Τὸς τῆς Καλλιθέας πρώτης ἱερείας ἐν Ἄργει, ἀπ' ἔπου φυγὼν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα μίαν τῶν Ἐλευσινίων παρθένων ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Εὐβοιλέα καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Παυσ. α', 14.

Τροχοειδὴς καλουμένη λίμνη. Λίμνη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὅπου λέγεται ὅτι ἡ Λητὼ ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Ἡροδ. 2, 170. Θεογν. 7. Τροχόεσσα, ἡ, Καλλιμ. Δηλ. 261.

Τρυγαῖος, ὁ. Ἀμπελουργός τις ἐξ Ἀθηνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παριστανόμενος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους Εἰρήνῃ, 189.

Τρυγών, ῆ. Τροφὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδείκνυτο πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 25.

Τρύζος, ὁ. Τυραννός τις, ὅστις θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλῶσι δημοσίως καὶ κατ' ἰδίαν καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφράζωνται διὰ σχημάτων, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφιβολτ.

Τρύφαινα, ἡ (ῡ) Ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις. Ἀθην. (ἐκ τοῦ τρυφῶ.)

Τρυφέρα, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολογ.

Τρυφιόδωρος, ὁ. Συγγραφεὺς Αἰγύπτιος, ἐρράψας ἓν ποίημα διὰ στίχων ἡρωϊκῶν, Ἰλίου ἅλωσις ἐπιγραφόμενον· παρὰ Σουΐδ. ἀναφέρεται τοῦ αὐτοῦ καὶ μία παράφρασις τῶν Ὁμήρου παραβολῶν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 526.

Τρύφων, ωνος, ὁ (ῡ) Ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου τεταάρτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 31. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, ἐν Ἀνθολογ.

Τρῳαί, αἱ. Γυναῖκες τῆς Τροίας, Τρῳάδες, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 384. ἴδε Τρῳός.

Τρῳάς, άδος, ἡ, Θηλκ. τοῦ Τρῳός. Τῆς Τροίας, ἢ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, παρ' Ὅμ. συνηθ. μετὰ τοῦ γυναῖκες, Ἰλ. Ι, 139. Εὐρ. αἱ Κολωναὶ Τρῳάδες· παρὰ Θουκ. α', 131. Παυσ.

Τρωϊκός, ή, όν. Τῆς Τροίας ἢ εἰς τὴν Τροίαν ἀνήκων, μετὰ τοῦ πεδίον, τὸ ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πεδίον κείμενον μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ θέατρον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 11. Ἡροδότ. — Τὰ Τρωϊκά, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Ἡροδότ. 2, 145.

Τρωΐλος, ὁ (ῑ.) Τὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 257. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ, κατάτινας, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. ἔνθα Τρωΐλος ἡμαρτμ. κεῖται.

Τρώϊος, ία, ιον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Τρῳός. Τῆς Τροίας ἢ ἐκ τῆς Τροίας ὤν. Ὅμ. Ἰλ. Κ 222.

Τρῳός, ά, όν (Τρῴς). Τῆς Τροίας, Τρῳαὶ Ἵπποι, Ὅμ. Ἰλ. Π, 393.

Τρῳς, Τρῳός, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος, ἔκγονος τοῦ Δαρδάνου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Καλλιρρόη θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου. Διον. Ἁλ. διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ ἐν Φρυγίᾳ βασίλειον τὸ ὁποῖον ἐκόλασε τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Τροίαν. Τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Ἴλος, Ἀσσάρακος, Γανυμήδης καὶ ἡ Ἑλεοπάτρα. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 230. — 2) Τὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 462. — 3) Κάτοικος τῆς Τροίας, πολλακ.

σίᾳ. Σοφ. Αἴ. 819. καὶ ἰδίως ἀντὶ Οὐσιαστκ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης λαμβανόμενον παρὰ τοῖς ὕστερον. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε, 6. Στράβ. — 3) = Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρῳάς, ὅπερ ὅρα.

Τρώγιλος, ὁ. Εἷς τῶν δύω μικρῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κείμενος ἀρκτικῶς τῆς Ἀχραδίνης· παρὰ Λιβ. Tragliorum portus. Θουκ. στ', 99. ζ', 2. Στεφ. Βυζ. διάφορον τούτου ὑπῆρχε τὸ Τρώτιλον, ὅπερ ὅρα.

Τρωγίτις, ιδος, ἡ. Λίμνη τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ. ιβ', 6.

Τρωγλοδύται, οἱ· κυρ. οἱ ἐν τρώγαις διαιτώμενοι, κάτοικοι τῶν σπηλαίων καὶ Ὄνομ. κυρ. Ἔθνικ. Ἀρχαῖοι κατοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπίᾳ μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τῶν ὁποίων οἱ Αἰθίοπες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον. Ἡροδότ. 4, 183. ἔνθα ὁ Ἱστορικὸς οὗτος ἀναφέρει τοὺς Τρωγλοδύτας γένος Αἰθιοπικόν, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν ὑπῆρχεν ὁμοία μὲ κεμμίαν ἄλλην τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ τετρίζασι καθάπερ αἱ νυκτερίδες. — ἡ Τρωγλοδυτική, ἡ ἐν Αἰθιοπίᾳ χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν. Στράβ. — 2) Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Καύκασον. Στράβ.

Τρωϊάθεν, Δωρκ. ἀντὶ Τροίαθεν. Πίνδ. Νέμ. Ἐκδ. Boeckh.

Τρωϊάς, άδος, ἡ (–υυ) Ἰδιαίτρ. ποιητ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Τρωϊός. Τῆς Τροίας ἢ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, παρ' Ὅμ. συνηθ. μετὰ τοῦ γυναῖκες, Ἰλ. Ι, 139. Εὐρ. αἱ Κολωναὶ Τρωϊάδες· παρὰ Θουκ. α', 131. Παυσ.

Τρωϊκός, ή, όν. Τῆς Τροίας ἢ εἰς τὴν Τροίαν ἀνήκων, μετὰ τοῦ πεδίον, τὸ ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πεδίον κείμενον μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ θέατρον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 11. Ἡροδότ. — Τὰ Τρωϊκά, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Ἡροδότ. 2, 145.

Τρωϊλος, ὁ (ῑ.) Τὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 257. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ, κατάτινας, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. ἔνθα Τρωΐλος ἡμαρτμ. κεῖται.

Τρώϊος, ία, ιον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Τρῳός. Τῆς Τροίας ἢ ἐκ τῆς Τροίας ὤν. Ὅμ. Ἰλ. Κ 222.

Τρῳός, ά, όν (Τρῴς). Τῆς Τροίας, Τρῳαὶ Ἵπποι, Ὅμ. Ἰλ. Π, 393.

Τρῳς, Τρῳός, ὁ. Τὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος, ἔκγονος τοῦ Δαρδάνου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Καλλιρρόη θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου. Διον. Ἁλ. διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ ἐν Φρυγίᾳ βασίλειον τὸ ὁποῖον ἐκόλασε τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Τροίαν. Τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Ἴλος, Ἀσσάρακος, Γανυμήδης καὶ ἡ Ἑλεοπάτρα. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 230. — 2) Τὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 462. — 3) Κάτοικος τῆς Τροίας, πολλακ. πληθντκ. οἱ Τρῷες παρ' Ὅμ. (περὶ τοῦ τονισμ. ἐν γενκ. πληθτ. Τρῴων, ὅρα Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 43. σημ. 4, σημ. 4, σελ. 177.)

Τρώτιλον, τό. Χωρίον παρὰ ταῖς Συρακούσαις κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἥτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων, ταύτ Trontello. Θουκ. στ', 6. (ὁ Δουκέριος προείλετο τὴν γραφ. Τρώγιλος, ἑνοῶν τὸν ἐν Συρακούσαις λιμένα.)

Τυάνα, τά (ῡ). Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐφ' ἑνὸς χώματος τῆς Σεμιράμιδος παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων κατοικουμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀπολλωνίου, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε θείας τιμάς· ἔτι δὲ καὶ Εὐσέβεια ἡ αὐτὴ καλουμένη· ταύτ Καραϊσσάρ. Στράβ, Πτολ· — ὅθεν, Τυανεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Τυανῖτις, ιδος, ἡ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν χώρα τῆς ἰδίως Καππαδοκίας, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχε τὰ Τυανα. Στράβ.

Τυδείδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Διομήδης. Ὅμ.

Τυδεύς, έως, Ἐπικ. ῆος καὶ έος. Τὸς τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔκγονος τοῦ Περθαόνος ἐξ Αἰτωλίας, Φοινεύσας ποτὲ ἐν τῇ θήρᾳ τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀλκάθοον, ἢ κατά τινας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ὠλενίαν ἢ Μελάνιππον καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθεν εἰς Ἄργος πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ἄδραστον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηϊπύλην ὑποσχεθεὶς νὰ ἐπαφέρῃ αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν πατρίδα του Καλυδῶνα· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους καὶ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ἡρώων καὶ δοὺξ πολλὴν γενναιότητα εἰς τὴν αὐτόθι πολιορκίαν ἐφανερώθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηϊπύλης ἐγέννησε τὸν περίφημον Διομήδην. Ὅμ. Ἰλ. Β, 40. Ξ, 115. κ, ε. ξ. Ἀπολλόδ. α', 8, 5. 5. — 2) Ἴων τις παρὰ Ξενοφ. (Ἐπικ. Αἰτκ. Τυδῆ, κατὰ συναίρετ. ἐκ τοῦ Τυδέα, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 384.)

Τύκα, Δωρκ. ἀντὶ Τύχη, ὅπερ ὅρα.

Τύλλιος, ὁ, Tullius, ὅρα Τούλλιος.

Τύλος, ἡ (ῡ) καὶ Οἴτυλος, ὅπερ ὅρα. — 2) Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, ἔχουσα 23 γεωγρ. μίλ. περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην ἁλίευσιν τῶν μαργαρίτων, ταύτ Βαχαρίμα. Θεοφρ. Ἀρρίαν.

Τύμνης, εω, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἰστιαίου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡροδότ. 5, 37.

Τύμωλος, ὁ = Τμῶλος Ἀνθολ.

Τυμφαία, ἡ. Χώρα ὀρεινὴ καὶ ἀπότομος περὶ τὸ ὄρος Τύμφη ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ παρὰ τοὺς ὄρους τῆς Θεσσαλίας. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 7 κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ πόλις αὐτόθι.

Τυμφαίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τύμφης ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Τύμφης οὖσα. Καλλιμ. Ἄρτ. 179.

Τυμφαῖοι, αία, αῖον. Τῆς Τύμφης, καὶ οὐσιαστκ. Τυμφαῖοι, οἱ περὶ τὸ ὄρος Τύμφην κατοικοῦντες ἐν Ἠπείρῳ, Στράβ.

Τύμφη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στέφ. Βυζ. Στύμφη, παρὰ Στράβ. ζ', 7 (κατὰ τοὺς ἑξῆς Τύμφη, γραφόμν. ἀπὸ τοῦ Τυμφαῖοι, κάτοικ. ἀπαντωμν. παρὰ Στρβ. ἀμφότεραι μέντοι αἱ γραφ. ἔχουσιν ἀρθῶς.)

Τυμφρηστόν, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἀρκτικῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Σπερχειὸς ποταμός. Στράβ. Τυφρηστής, ὁ, Στέφ. Βυζ.

Τυνδάρειος, εία, ειον (ᾱ) καὶ Τυνδάρειος, ὁ, ἡ, ον, Τοῦ Τυνδάρεω ἢ ἐκ τοῦ Τυνδάρεω ὤν· ἡ Τυνδαρεία παῖς, ἡ Κλυταιμνήστρα. Εὐρπ. Ὀρ. 364. Ἰφ. Αὐλ. 1508. τὸ δὲ Τυνδάρειος παῖς, ἡ Ἑλένη. Ἀριστφ. Θεσμ. 925.

Τυνδάρεος, ὁ, Ἰωνκ. καὶ Ἀττκ. Τυνδάρεως, ω, (ᾱ) Τὸς τοῦ Οἰβάλου βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ τῆς νύμφης Βατείας, ἔνγκυος τοῦ Περιήρους, Ἀπολδρ γ', 10. 4. ἢ υἱός τοῦ Περιηρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ Ἱπποκόωντος. Ἀπολδρ. α, 9, 5 Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος ἐκ τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ ἐλθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λήδαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Κλυταιμνήστραν, Ἑλένην, τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ὁ Ἡρακλῆς ἀποκατέστησεν αὐτὸν ἀκολούθως εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης φονεύσας τὸν Ἱπποκόωντα μὲ τοὺς παῖδας αὐτοῦ· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Τυνδάρεω διεδέχθη τὸ βασίλειον αὐτοῦ ὁ γαμβρός του Μενέλαος. Τυνδάρεος, ου, μόνον παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Λ, 298. καὶ Μοσχ. Κίδ. γ', 79. Τυνδάρεως, παρ' Αἰσχ. Ἱκετ. 2, 112. καὶ Θουκ.

Τυνδαρεώνη, ἡ. Θηγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη.

Τυνδαρίδης, ου, ὁ (ῑ) Παῖς τοῦ Τυνδάρεω, ὁ Πολυδεύκης. Θεοκρ. εἰδ. κβ', 89. Ἰδίως πληθτ. οἱ Τυνδαρίδαι, ὁ Κάστορ καὶ Πολυδεύκης. Ὁμ. Ἤμν. 26, 2. Ἡροδτ.

Τυνδάριον, τό, = Τυνδαρίς, Πτολμ.

Τυνδάριος, ία, ιον (ᾱ) Τοῦ Τυνδάρεω· οἱ Τυνδάριοι σκόπελοι. Τρεῖς σκόλοπες ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύας, ἐπικίνδυνοι διὰ τοὺς πλέοντας. Πτολμ.

Τυνδαρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη. Εὐρ Ἑκβ. 266. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, Πολυβ. α, 25. Στράβ. Τυνδάριον, τό, παρὰ Πτολμ.

Τύνης, ητος, ἡ καὶ ὁ, Πόλις τῆς Ζευγιτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Τοῦνες, Πολυβ. Τύνις, ίδος, Στράβ. Ἄρσενκ. παρὰ Πολυβ. α, 67, 69. καὶ θηλκ. γ', 102. ὅθεν, Τυνησαῖος, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Τύννιχος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅτις μουσόληπτος καὶ ἔνθεος ἐκ μιᾶς γυνομένος, ἐποίησεν ἕνα ὡραῖον Παιᾶνα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὴ διδαχθεὶς οὐδ' ὅλως πρότερον τὴν ποιητικὴν τέχνην. Πλάτ. Ἴων.

Τύπαιον, τό. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐν τῇ αὐτόθι Τριφυλίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοντο πολλάκις αἱ γυναῖκες ὅσαι ἐτόλμων νὰ ἀναβῶσι πρὸς ἄσαν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνιζομένων. Παυσ.

Τυπάνεια, ἡ, καὶ Τυπανέαι, αἱ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Πολυβ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τυραγέται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὅρα.

Τυράμβη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Στράβ.

Τύραννος, ὁ, Τὸς τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡλεκτρύονος μάχην. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Τύρας, ω, Ἰωνκ. Τύρης, ὁ (ῡ) Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων βορειοανατολικῶς τοῦ Ἴστρου ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· τανῦν Δνιέστερ. Ἡροδτ. 4, 11. Στράβ.

Τυρέδιζα, ἡ = Τυρόδιζα, Στέφ. Βυζ.

Τυρία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κλεῖτον, Σθένελον καὶ Χρύσιππον. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Τυρίαιον, καὶ Τύριαιον, τό, Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, ἢ ἡ καὶ παρὰ Ξενφ. ἀναφέρεται ὡς Φρυγικὴ πόλις· τανῦν Ἀκσχιέρ. Ξενφ. Ἀνοβ.

Τυριγέται, οἱ, Ἐνκ. Τυριγέτης, ου, ὁ. Οἱ περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν κατοικοῦντες Γέται, λαοὶ ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, παρ' Ἡροδτ. 3, 51, καὶ Τυρῖται, παρὰ Στράβ. (ὡς ἐκ τοῦ Τύραι καὶ Γέται, Τυραγέται, ὅπερ καὶ ὀρθότρ. τύπ. ἔστιν· παράτε Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. κατὰ Holstein. ἀλλ' ἐκ Χειρογραφ. ἀναγιώσκετ. ἤδη παρὰ Στράβ. Τυριγέται ἀντὶ τῆς προτερ. κοινῆς γραφ. Τυρρηγέται.)

Τύριος, ία, ιον, ὅρα Τύρος.

Τυρῖται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὅρα.

Τυρμίδαι, οἱ (ῑ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς φυλῆς εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ Βυζ.

Τύρνος, ὁ. Turnus. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ῥουτούλων ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Αἰνείας συμμαχήσας μετὰ τοῦ βασιλέως Λατίνου. Διων. Κάσσ.

Τυρόδιζα, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τοῦ Σερρίου. Ἡροδτ. 7, 25. Τυρέδιζα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Τυρόεσσα, ἡ (τυρός.) Ἐπίπλαστος νῆσος παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 25.

Τύρος, ἡ (ῡ) Ἐν τῇ ἱερ. Γραφ. Ζόρ, καὶ παρὰ Ῥωμ. ἔσθ' ὅτε Sar. Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλασσίως πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σιδῶνος, καθ' Ἡροδτ, κτισθεῖσα 2300 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν

μαντρηίαν τῶν ἐν Τύρῳ ἱερέων· ἐνομίζετο δὲ ἀποικία τῶν ἐκ Σιδῶνος Φοινίκων, φθάσασα ἀκολούθως εἰς μέγαν βαθμὸν εὐτυχίας καὶ ὑπεροχῆς διὰ τοῦ πλούτου τὸν ὁποῖον ἐχορήγει εἰς αὐτὴν τὸ μέγα ἐμπόριον καὶ ἡ θαλασσοπλοΐα τῶν Τυρίων ἐκτεινομένη εἰς διαφόρους χώρας τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔτι δὲ καὶ τὰ πολυειδῆ καὶ ἀξιόλογα ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα. Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων Νεβουκαδνεζὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἦλθον καὶ ἔκτισαν ἀρτικώτερον τῆς Τύρου ἐπὶ μιᾶς νήσου μίαν καινοπέλιν ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο ἐκτοτε Τύρος ἢ Νεότυρος πρὸς ὁραστολὴν τῆς Παλαιτύρου· συνεῖχετο δὲ αὕτη δι' ἑνὸς χώματος μὲ τὴν πλησίον ἠπείρου τῆς Φοινίκης, οὖσα εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ ἀκμαία ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔχουσα 22 σταδίων περίμετρον, δύο κρησφυγεῖς λιμένας καὶ διοικουμένη ὑπὸ ἰδίων νόμων καὶ ἀρχῶν· τανῦν Σούρ. Ἐν τῇ παλαιᾷ Τύρῳ εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Τυρίου Ἡρακλέους. Ἡροδτ. 2, 44. Διον. Περ. 911. Στράβ. — ὅθεν Τύριος, ία, ιον (ῡ). Τῆς Τύρου ἢ ἐκ τῆς Τύρου ὤν· Αἰσχ. Προμ. 958. καὶ Οὐσιαστκ. Τύριος, ὁ κάτοικ. Εὐρπ. ὁ Τύριος Ἥρως, ὁ Ἡρακλῆς. Λουκ. Συρ. Θε. 3.

Τυρρηναῖος, αία, αῖον, = Τυρρηνικός. Ἡροιδν. ἡ, 4.

Τυρρηνία, ἡ, Ἰωνκ. Τυρσηνίη. Ἐπαρχία ἐπίσημος τῆς ἰδίως Ἰταλίας, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἐτρουρία καὶ Τουσκία καλουμένη, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, μεσημβρινοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, καταλαμβάνουσα ὅλον τὸ νῦν μέγα Δουκάτον τῆς Τοσκάνης καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας. Οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Τυρρηνοί ἢ ἄλλως Ἔτρουσκοι καλούμενοι ἐσχημάτιζον ἀρχαιόθεν πρὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς συνοικήσεως ἰδίαν πολιτείαν συνισταμένην ἐκ δώδεκα Ἀριστοκρατικῶν ἐλευθέρων λαῶν, τῶν ὁποίων ἕκαστος εἶχεν ἰδίαν μητρόπολιν, φημιζόμενοι πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἰταλίας ὡς ἔμπειροι θαλασσοπόροι καὶ εἰδήμονες πολλῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ τεχνῶν, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρεώστουν πολλὰς ὠφελίμους συνηθείας καὶ ἔθιμα αὐτῶν. Ἐκλήθη δὲ ἡ χώρα αὕτη πρῶτον Τυρρηνία ἀπὸ τοῦ Τυρρηνοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄτυος, ὅστις λέγεται ὅτι ἤφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Λυδίας. Ἡροδτ. 1, 94. Σκύμαν. (ὁ Ἰωνκ. τύπ. Τυρσηνίη, εὕρηται παρ' Ὁμ. Ἡσιοδ. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἕως τοῦ Θουκ. ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι· διὰ δὲ τοῦ ῥῥ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ λοιποῖς Ἕλλησι συγγραφσ. Ξενφ. Πολύβ. κ. τ. λ.)

Τυρρηνικός, ή, όν, Ἰωνκ. Τυρσηνικός. Τῆς Τυρρηνίας ἢ εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἀνήκων, τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας κειμένη θάλασσα περὶ τὴν Τυρρηνικὴν χώραν ἕως τῆς νήσου Σικελίας, Tuscum mare. Θουκ. δ', 24. Πολύβ. ἡ Τυρσηνικὴ σάλπιγξ, ἐπινοηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν. Εὐρ. Φοιν. 1377.

Τυρρηνίς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. Τυρσηνίς. Τῆς Τυρρηνίας ἢ ἐκ τῆς Τυρρηνίας οὖσα. Πολύβ. ἡ Τυρσηνὶς Σκύλλα. Εὐρ. Μηδ. 1333.

Τυρρηνός, Ἰωνκ. Τυρσηνός. Τὸς τοῦ Ἄτυος βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λυδῶν εἰς τὴν μεταξὺ Ἰταλίαν κατῴκησε τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Τυρρηνίαν χώραν. Ἡροδτ. 1, 94. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὁ Τυρρηνὸς οὗτος ἐπιλίγη εἰς τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυρρηνικὴν θάλασσαν καὶ ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τοῦσκος ἐκάλεσε τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Τουσκίαν, — 2) Κάτοικος τῆς Τυρρηνίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἤμν. Ἑ', 8. Ἡσ. Θεογ. 1015. Ἡροδτ. 1, 94. ἔτι δὲ ἐν Θρᾴκῃ καθ' Ἡροδτ. 1, 57. — 3) Τυρρηνός, ή, όν, Ἑλληνικ. ἀντὶ Τυρρηνικός, Εὐρ. Μηδ. 1349.

Τυρταιός, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Τυρρηνιός. Πινδ.

Τυρτηνίη, Τυρτηνικός, Τυρσηνίς, Τυρσηνός, ὅρα Τυρρηνία, κ. τ. λ.

Τύρταιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθηναῖος, κατὰ Πλάτ. κατ' ἄλλους δὲ Μιλήσιος, ἀκμάσας περὶ τὴν 25 Ὀλυμπδ. πιθαν. ἐπιτήδειος αὐλητὴς τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, εἰς στρατηγὸν ἐναντίον τῶν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ ὅστις διὰ τῆς μελῳδίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ ψαλλομένων ἐλεγείων ἐνθουσίασε τοσοῦτον τοὺς Σπαρτιάτας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ οὗτοι ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς ἐχθροὺς τῶν Μεσσηνίους εἰς μίαν μάχην πολιορκήσαντες καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Ἀριστομένην εἰς τὸ φρούριον Ἰρᾶν, ὃ ἐξ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πολιτογραφεὶς ὑπ' αὐτῶν. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Τυρταίου ἐσώθησαν τεμάχιά τινα συλλεχθέντα μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ὑπὸ Klotz Πλάτ. Νομ. σελ 620. Φαβλ Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 738. Τυρταῖος, παρὰ Στράβ. καὶ Αἰλ.

Τύρταμος, ὁ· κύρ. Ὄνομ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος. Στρβ.

Τυρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν καὶ λαβὼν τὴν μορφὴν τοῦ Ἐνιπέως ποταμίου θεοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη ἠγάπα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πελίαν καὶ Νηλέα· ἐκ δὲ τοῦ Κρηθέως ἐγέννησεν ἡ Τυρὼ τὸν Αἴσονα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα· Ὁμ. Ὀδ. Λ, 235. Ἀπολδρ. α', 9, 8.

Τυφαόνιος, ία, ιον, Ἐπικ. ἀντὶ Τυφώνιος· — ὅθεν τὸ Τυφαόνιον, κυρ. ὄνομ. ὄρους τινὸς κειμένου μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 32, ἄλλως μὰν τοι ἀγνώστου.

Τυφάων, ονος, ὁ (ᾱ) Ἰδιαιτρ. Ἐπικ. τύπ. ἀντὶ Τυφῶν, Ὁμ. Ἤμν. Ἀπολ. 306, 352. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1213. (τὸ υ ἐστι ἐν τῷ Τυφάων βραχύ, ἐν δὲ τῷ Τυφῶν, μακρόν καὶ ἐν τῇ Γενκ. Τυφάωνος, παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. α', 217. παρβλ. Spitzn. Προσῳδ. 66, 2. Σημ.)

Τυφρηστός, ὁ, = Τυμφρηστόν. Στεφ. Βυζ.

Τυφωεύς, έως, ὁ, Ἐπικ. έος, συνηρ. **Τυφώς**, ῶ· Ὅμ. Ἰλ. Β, 782. Ἡσ. Θεογ. 869. Αἰτκ. **Τυφωέα**, Ἡσ. Θεογ. 821. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 38. συνηρμ. **Τυφώς** εὕρηται πρῶτον παρὰ Πινδ. (τό υ ἔστιν ἐν μὲν τῷ Τυφοιεύ, ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τῷ συνηρ. Τυφώς μακρ. παρβλ. καὶ Τυφών.)

Τυφῶν, ῶνος, ὁ, κατὰ συναίρσ. ἐκ τοῦ Ἐπικ. τύπ. Τυφάων. Γίγας φοβερὸς καὶ τερατώδης, καθ' Ἡσ. Θεογ. 820. τέκνον τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τό ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκρήμνισεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου τοὺς Τιτᾶνας, ἔχον ἑκατὸν πλάττεται ἑκατὸν πυριπνόους κεφαλάς, δράκοντος ἀποτελούσας διαφόρους ἐκπληκτικοὺς καὶ φρικώδεις ἤχους, ὁμοίους μὲ τοὺς τῶν μυκωμένων ταύρων καὶ ὀρυομένων λεόντων· οὗτος ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ὑπὲρ τῆς βασιλείας τοῦ παντός, προξενήσας μέγαν φόβον εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς τερατώδους καὶ φοβερᾶς αὐτοῦ μορφῆς, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς κεραυνώσας αὐτὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὰ βάθη τοῦ Ταρτάρου. Ἀπολλ. α', 6, 3. Καθ' Ὅμηρ. δέ Ἰλ. Β, 782. κεκαυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁ Τυφῶν ἔκειτο ἐν Ἀρίμοις τῆς Κιλικίας κατειργασμένος ὑπὸ τὴν γῆν· παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ὅτι καταπολεμήσας αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἐδίωξεν ἕως τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἔρριψε κατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτνην ἐκρεῦγον ἀείποτε χειμάρρους πυρὸς διὰ τῆς τερατώδους δυνάμεως τοῦ Γίγαντος τούτου. Πινδ. Πυθ. 1, 32. Αἰσχ. Προμ. 351 371. Ἀπολλόδ. κατ' ἄλλους ἐλαμβάνετο ὁ Τυφῶν οἱ φθοροποιός τις Δαίμων τῶν βορείων μερῶν τῆς Γῆς διατρίβων ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου. Φερεκύδ. Λειψ. καὶ Sturz εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1214. Τπό τὴν ἰδέαν τῆς θεότητος ταύτης φαίνεται ὅτι ἐλαμβάνετο ἀρχαιόθεν ὁ ἐκ μεσημβρίας πνέων ψθοροποιὸς ἄνεμος, εἰς τὸν ὀπεῖον πιθανῶς ἀπεδίδοντο πολλάκις καὶ αἱ ἐκρήξεις τῶν κατὰ διαφόρους χώρας εὑρισκομένων ἡφαιστίων ὀρέων. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος καὶ ἐχθρὸς ἀσπονδος αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ νικήσας αὐτὸν ὁ Ὥρος υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ δεσμεύσας ἀπέστειλε πρὸς τὸν μητέρα αὐτοῦ Ἶσιν· ἐλατρεύετο δὲ ὡς ἐγχώριος Θεότης ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, θεωρουμένη ὑπ' αὐτῶν ὡς φθοροποιὸς δύναμις πρόξενος πολλῶν κακῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἱερὰ ζῶα ὑπῆρχον ὁ ὄνος, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ κροκόδειλος. Ἡρόδ. 2, 144. (τό υ εὕρηται ἐν μὲν ταῖς συλλαβ. πτώσ. μακρόν, ἐν δὲ ταῖς τρισυλλαβ. βραχύ. Τυφῶν, ῶνος, ἔστιν συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπ. Ἡρόδ. αὐτοθ. Πλάτ. Ἀπολλόδ. α', 6, 1. καὶ αἱ πλάγ. πτώσ. παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Πινδαρ.

Τυφώνειος, εία, ειον. Τοῦ Τυφῶνος ἢ εἰς τὸν Τυφῶνα ἀνήκων· ἡ Τυφωνεία πέτρη, ἄκρα τις ἀπότομος τοῦ ὄρους Καυκάσου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1240.

Τυφωνικός, ή, όν· καὶ

Τυφώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τυφῶνος, ἢ ἐκ τοῦ Τυφῶνος ὤν, ἢ προερχόμενος.

Τυφώς, ῶ, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ Τυφῶν. Ὀνομαστικ. παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 31. Γενικ. Τυφῶ, Αἰσχ. Ἱκέτ. 575. Αἰτκ. Τυφώ, Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 517. Ἡροδότ. 3, 5.

Τύχη, ἡ (ῡ). Μία τῶν Νηρηΐδων. Ὅμ. Ὕμν. Δημ. 440 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 360. — 3) παρὰ Ῥωμ. Fortuna. Ἔφορος τῆς τύχης καὶ εἱμαρμένης τῶν θνητῶν, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ἐσώζετο ἀνέκαθεν ἐν τοῖς Σαμοθρακικοῖς μυστηρίοις, ἀπ' ὅπου μετέβη ἀκολούθως εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν· παραβλ. Creuz. Συμβολ. II, σελ. 315. καὶ 366. ὁ δὲ Πινδ. Ὀλ. 7. ἀναφέρει αὐτὴν ἀδελφὴν τῶν Μοιρῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενέμετο καὶ ἡ τῶν πόλεων προστασία· κατὰ Παυσ. δ', 30. πρῶτος ὁ Βούπαλος εἰκόνισεν αὐτὴν ὑπὸ μορφὴν γυναικός, φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν οὐράνιον σφαῖραν, εἰς δὲ τὴν χεῖρα τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

Τύχη, ἡ. Δωρικ. Τύκα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν κείμενον βορειοδυτικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ εὑρισκομένου ναοῦ τῆς Τύχης. Στέφ. Βυζ.

Τυχιάδης, ου, ὁ (ᾰ) κυρ. Ὀνομ. Πατρωνυμικ. ἐκ τοῦ Τυχίος, ἔτι καὶ κύρ. ἀνομ. ἀρσενικ. παρὰ Λουκ. Φιλόψ. 1.

Τυχίος, ὁ. Ἐμπειρος σκυτοτόμος ἐξ Ἅλης πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ τὸν Ὅμηρον ἐν τῇ ἀποδημίᾳ του· Ὅμ. Ἰλ. Η, 222.

Τύχων, ωνος, ὁ (υ). Θεὸς τῆς τύχης, ἐν Ἀνθολ.

Τώμυρις, ιδος, ἡ, = Τόμυρις.

Τωσάλη μητρόπολις, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τίπρας. Πτολμ.

τῆς Διομήδης, Ἀπολλ. γ', 10, 3. ἡ κατ' ἀλλοις τοῦ Οἰβάλου σὺν Σπάρτης, περίφημος διὰ τὸ ἴξοχον αὐτοῦ κάλλος, ἔχων πολλοὺς ὁρκωτάς, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζέφυρος· παίζων δὲ ποτὲ ὁ Ὑάκινθος τὸν δίσκον μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀφανεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, ἐκ δὲ τῆς κόνεως αὐτοῦ ἔκαμεν ὁ Ἀπόλλων νὰ βλαστήσῃ τὸ ὁμώνυμον ἄνθος ὑάκινθος. Λουκ. Διαλ. Θε. ιγ'. πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος ἐν Λακεδαίμονι τὰ Ὑακίνθια λεγόμενα διαρκοῦντα τριῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας. Θουκ. ε', 25. — 2) Τὶς τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς, τὸν ἀπίστον διὰ τὴν ὠραιότητα ἠγάπησεν ὁ ἀοιδὸς Θαμυρις, Ἀπολλ. α', 3, 3. ἔνθα συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου Ὑακίνθου. — 3) Λακεδαιμόνιός τις, διατρίβων ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου οἱ θυγατέρες κατὰ διαταγήν τινα τοῦ μαντείου ἐσφάγησαν ὡς θυσία ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γερεστίου ὅτε αἱ Ἀθῆναι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος. Ἀπολλ. γ', 15, 8.

Τ'άμπεια, ἡ. Μία τῶν δύο ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ ἐκρήμνιζον τοὺς καταδικαζομένους κακούργους. Ἡροδ. 8, 39. Πλούτ.

Τ'άμπολις, εως, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Κλεωνῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος ἔνθα εὑρίσκεται ἡ διάβασις ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Φωκίδα· ἐκτίσθη δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Τάντων ὅσοι μετέβησαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς Βοιωτίας, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο πρότερον Τάντιον πόλις· ὁ Ξέρξης διαβὰς εὐτεῖαν κατεστρέψεν αὐτὴν ἀλλ' ὕστερον ἀνῳκοδομήθη αὖθις. Ὅμ. Ἰλ. Β, 521. Ἡροδ. 8, 28. Στρβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Ταμπολίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικος. Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 4, 27. Ταμπολιτῶν τὸ προάστειον ἔστιν κατὰ Σνοῖδερον, αἱ Κληωναί.

Τ'αντες, οἱ. Ἐνικ. Ὕας, αντος, ὁ (ῡ). Ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, οἵτινες διωχθέντες αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Βοιωτίαν μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων, καὶ μεταβάντες εἰς τὴν Φωκίδα ἔκτισαν τὴν αὐτόθι Τάμπολιν· ἓν μέγα μέρος αὐτῶν ἦλθεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν κατοικήσαντες τὴν περὶ τὸν Πλευρῶνα χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ὑαντεῖς, Στροβ. — ὅθεν, Τάντιος, ία, ιον (ῡ) τῶν Τάντων, = Βοιώτιος, Ἐπικουμν. τῆς πόλεως Ὀγχηστοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1242.

Τ'αντίς, ίδος, ἡ. Τῶν Τάντων ἢ εἰς τοὺς Τάντας ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Αἰτωλίας. Στεφ Βυζ.

Τ'ας, αντος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, κατασπαραχθεὶς ἐν τῇ θήρᾳ ὑφ' ἑνὸς ἀγρίου χοίρου ἢ λέοντος, Ὑγῖν. μύθ. 192.

Τ'ᾶται, οἱ. Ὄνομα μιᾶς ἀρχαίας φυλῆς ἐν Σικυώνι. Ἡροδ. 5, 68.

Τ'βλα, ἡ, Ἰων. Τ'βλη, Hybla· ἡ ἐπικαλουμένη μείζων ἢ ἡ μεγάλη. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Αἴτνης, προοίμως ἤδη καταστραφεῖσα· κατά τινας ἡ νῦν Patorno. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Τβλαῖος, οἱ κάτοικ. Θουκ. ζ', 94. — 2) ἡ ἐλάττων, ἄλλως καὶ Ἠρκία καλουμένη παρὰ Στεφ. Βυζ. ἑτέρα πόλις τῆς Σικελίας κειμένη νοτιοανατολικῶς μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ Ἄκρων, πιθαν. ἡ νῦν Ragusa. Στέφ. Βυζ. εἰς ταύτην νομίζεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἱπποκράτης. Ἡροδ. 7, 155. — 3) ἡ μικρά, ὕστερον Μέγαρα, τά, κληθείσα. Πόλις καὶ αὕτη τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτιοανατολικῶν αὐτῆς παραλίων ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Συρακουσῶν, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐξαίρετον μέλι· ἐκλήθη δὲ Μέγαρα ὑπὸ τῶν ἐκ Μεγαρίδος ἐλθόντων Δωριέων περὶ τὸ 735 ἔτος πρὸ Χρ. ταύτην ἐρείπια πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἀνάπου· Θουκ. ζ', 4. Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Τβλα ἡ Γαλεώτις λεγομένη, παρὰ δὲ Θουκ. ζ', 62. Γαλεώτις, ἔνθα ὁ Ῥοῦπε ὑπολαμβάνει τὴν μείζω Τβλαν· — ὅθεν, Τβλαῖος, αία, αῖον, τῆς Τβλης ἢ ἐκ τῆς Τβλης ὤν, τὸ Τβλαῖον μέλι, περίφημον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Στράβ. Μεγαρεῖς οἱ Τβλαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. ζ', 4. — καὶ Τβλήσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Τβλης. Δημ.

Τ'βλων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὑπὸ τὴν ἀδηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν πόλιν Τβλαν. Θουκ. ζ', 4.

Τ'βριστης, ου, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου. Αἰσχ. Προμ. 723. κατὰ Schütz πιθαν. ὁ Τάναϊς, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Στράβ. ὅτι ῥέει διὰ τοῦ ὄρους Καυκάσου· ἐν ἄλλαις Ἐκδοσ. εὕρηται ἐπιθετ.

Τ'γείη, ἡ· κοιν. τύπ. ἀντὶ Ὑγιεία.

Τ'γεννεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, παρ' Ἡροδ. 3, 90, ἔνθα ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τοῦτο. Ὁ Wesseling παραδέχεται ἀντὶ τούτου τὴν γραφ. οἱ Ὀβιγενεῖς, Obigeno κατὰ Πλίν. V, 32. χώρα μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ.

Τ'γίεια, ἡ (υυ–υ) Hygēa. ἐν Ὀρφ. Ἅμν. 67. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ λατρευομένη ὡς θεὰ καὶ ἔφορος τῆς ὑγιείας τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· παρ' Ὅμ. Ἱππ. καὶ Πεδάρ. οὐχ εὑρίσκεται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν θεότητος. Ἀνθολ. Ι, 159. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης διαφόρους βωμοὺς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀττικῇ, Παυσ. α', 31.

Τ'γῖνος, Ἰούλιος, ὁ, Hyginus. Ῥωμαῖος μυθογράφος, Ἱσπανός, ἢ κατ' ἄλλους Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστου καὶ φύλαξ τῆς Παλατινῆς Βιβλιοθήκης ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἔτι, Liber Fabularum, 277 ἤτοι βιβλίον περιέχον 277 μυθώδεις διηγήσεις, καὶ Poeticum Astronomicum, Βιβλ. τέσσαρα. Φαβρ. Αστ. Βιβλ. Ι. σελ. 3.

Τ'δάρνης, εος, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ Μάγου Σμέρδιος. Ἡροδ. 3, 70. — 2) Τὶς τοῦ Τδάρνους, στρατηγὸς τῶν Ἀθανάτων ἐν τῇ ὀκτωετείᾳ

Υ.

Υ'αγνις, ίδος, ὁ (ῡ). Πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, ὁ ἐπινοήσας πρῶτον ὡς λέγεται τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν διὰ τῶν αὐλῶν. Νονν. Διον. ί, 234. Πλούτ. Μονσ.

Υ'άδες, αἱ. Ἑπτὰ ἀστέρες εὑρισκόμενοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, προμηνύοντες διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν ἀείποτε ὑετόν, κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐπλάττοντο δὲ αὗται θυγατέρες ποτὲ μὲν τοῦ Ἐρεχθέως, ποτὲ δὲ τοῦ Κάδμου καὶ ποτὲ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔτι δὲ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Βοιτίας, διατριβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ ὅπου ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον. Ὅμ. Ἰλ. Ἀπολλ. γ', 4, 4. παραβλ. καὶ Heyne σελ. 564. Ὑγῖν. (τὸ υ ἐστιν συνιζ. βραχύ, μακρὸν δὲ εὕρηται παρ' Εὐρ. Ἰων. 1158.)

Υ'αλα, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἀμφίσσης. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ὑαῖος, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ, 101.

Υ'ακινθος, ὁ (υυ–υ). Τὶς τοῦ Ἀμύκλα καὶ

τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, Ἡρόδ. 7, 83. παρὰ Στράβ. εὕρηται ἡ γενικ. εἰς ου.

Υ῞δαρνις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρώπης. Εὐδοξ.

Υ῞δασπις, ου, ὁ (ῑ). Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς τῆς χώρας ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἰνδὸν, ἑνούμενος πρότερον μὲ τὸν Ἀκεσίνην· ταυν Βεχάτ. Στράβ. Διον. Περ. 1139. ἔτι Υἱάσπις, εως, ὁ· Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ.

Υ῞δη, ἡ (ῡ). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου. Ὅμ Ἰλ. Υ, 385. κατὰ Σχολιαστ. ἡ μετὰ ταῦτα Σάρδεις κληθεῖσα. — 2) Πόλις τῆς Λυκαονίας κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Μύσης. Στεφ. Βυζ.

Υ῞δισσα καὶ Υ῞δισσος, ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Καρίας. Πτολ. Στέφ. Βυζ. — 2) Ὑδισσος, ὁ. Τίος τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Ἀστεροδείας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐνομάσθη ἡ ἐν Καρίᾳ πόλις Ὑδισσα. Στεφ. Βυζ.

Υ῞δρα, ἡ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ Λερναία. Ὁ φοβερὸς ἐννεακέφαλος δράκων τῆς Λέρνης, ὅρα Λέρνη, ἀριθμ. 3. Ἀπολλ. β', 5, 2. — 2) Λίμνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης, ὕστερον Λυτιμαχία κληθεῖσα. Στράβ. ἔνθα ὁ Palmer προείλετο τὴν γραφ. Ὑρία ἐξ Ὀβιδ. Μετ. 7, 371.

Υ῞δραμαρδία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπιπλάστου νήσου Καβαλούσης, παρὰ Λουκ. ἀλληθ. Ἱστ. β', 4. λέξις βαρβαρική, κατὰ Gesner, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι.

Υ῞δραώτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Ἀκεσίνην εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἰνδὸν· ταυν Ῥαβί· Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε', 4, 1.

Υ῞δρεα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Ἑρμιόνης ἐν Πελοποννήσῳ· ταυν Ὕδρα, Ἡρόδ. 3, 59.

Υ῞δροῦς, οὗντος, συνῃρμ. ἐκ τοῦ Ὑδρόεις, ὁ, Hydruntum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαβρίας, ἀποικία τῶν Κρητῶν ἔχουσα προσφυῆ λιμένα, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη πόλις Ῥωμαϊκή· ταυν Otranto. Στράβ. — ὅθεν, Ὑδρούντιος, ὁ κάτοικ.

Υ῞δρουσσα, ἡ, συνῃρμ. ἐκ τοῦ Ὑδρόεσσα. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ταυν Φλέγα· Στράβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Τήνου. Στέφ. Βυζ.

Υ῞δη, ἡ, ὅρα Ἐλέα.

Υ῞ετίς, ίδος, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ. Θεόκρ. Εἰδ. 5', 115.

Υ῞ης, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, κατὰ Σουιδ. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Ὕης μητρὸς αὐτοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ὕω, βρέχω, διότι ἐξείποτε ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν αὐτοῦ συνέβαιναν ὑετοί. Πλούτ. Ἴσ. Ὄσ. 38.

Υ῞ητός, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, κληθεῖσα οὕτως, κατὰ Παυσ. ἀπό τινος Ἀργείου Ὑητοῦ, ὅστις διά τινα πραχθέντα φόνον ἀφήσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἦλθε πρὸς τὸν ἐν Ὀρχομενῷ βασιλέα, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν ἓν μέρος τῆς ἐπικρατείας του ἔκτισεν τὴν ὁμώνυμον πόλιν· κατὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἄρσενκ. — ὅθεν, Ὑητεύς, ὁ κάτοικ.

Υ῞κκαρα, τά, καὶ Ὕκκαρον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης, πατρὶς τῆς περιφήμου ἑταίρας Λαΐδος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου· ταυν ἀρείκια Caltini καλούμενα· Θουκ. 5', 62. Πλουτ. παρὰ Διοδ. Σικ. Πλουτρ. καὶ Ἀθην. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀπὸ τοῦ ὕκκαι εἴδους θαλασσίου ἰχθύος. Ἀθην. — ὅθεν, Ὑκκαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Ὑκκαρικός, ἡ, όν, τῶν Ὑκκάρων· ἢ ἐκ τῶν Ὑκκάρων ὤν. Θουκ. ζ', 13.

Υ῞λαι, αἱ, = Ὕλη, ὅπερ ὅρα.

Υ῞λαίη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σκυθίας κειμένη ἰσοπεσοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Βορυσθενους ἕως τοῦ Ὑπακύριος ποταμοῦ, πρὸς ἀνατολὰς τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Νομάδες Σκύθαι, πρὸς ἄρκτον δὲ οἱ Γεωργοὶ πιθαν. ἢ νῦν Νογαΐ πεδίον ὄρημον· Ἡροδτ. 4, 76. Ὑλέα, ἡ. Στέφ. Βυζ.

Υ῞λαικός, ὄρα, Ὑλλαικός.

Υ῞λαῖος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης ὅτε ἤθελε νὰ βιάσῃ αὐτήν. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 221.

Υ῞λακίδης, ου, ὁ (—υυ—). Υἱὸς τοῦ Ὑλάκου ἐκ Κρήτης, τὸ ὁποῖον ὄνομα ὑκεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἀπέστρεψεν εἰς Ἰθάκην. Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 204.

Υ῞λας, α, ὁ (υ—). Υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Κυήκης, εἷς ἄκρον εὐειδὴς νεανίας, ἀνατρεφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐκστρατεύων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ἐν ἀείποτε πλησίον τοῦ Ἡρακλέους, ἀπέβη εἰς τὴν χώραν τῆς Μυσίας διὰ νὰ λάβῃ ὕδωρ, αἱ Νύμφαι τῆς κρήνης ἐρασθεῖσαι τοῦ κάλλους του εἵλκυσαν αὐτὸν πρὸς ἑαυτάς, ὥστε ἔκτοτε ἔγεινε ἀφανής, διὸ ὁ Ἡρακλῆς ἐγκαταλιπὼν τὸν πλοῦν ἐζήτει τὸν προσφιλῆ τοῦτον ἑταῖρόν του ἀπαυτάχου ἐπὶ ματαίῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 131. 1350. Ἀπολλόδ. α', 9, 19. Θεοκρ. Ὕλλας, παρὰ Λουκ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 67.

Υ῞λάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Ὕλης ἔνθα ἐλατρεύετο ἰδίως. Λυκοφ. 448.

Υ῞λεύς, έως, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου τούτου. Ἀπολλόδ. α', 8; 2.

Υ῞λη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ὕλη. Εὔσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 500.

Υ῞λη, ἡ, καὶ Ὕλαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, κατεστραμμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 708. Ἐνικ. παρ' Ὅμηρ. παρὰ δὲ τοῖς Ὑστερ. πληθ. Μόσχ. Εἰδ. γ', 89. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας, πιθαν. = Ὕδη, ὡς τινες

ἀναγινώσκουσιν ἐν Ὅμ. Ἰλ. Β, 221. Στεφ. Βυζ. (τὸ υ ἐστιν ψιλὸν μακρόν, παρὰ δὲ Ὁμήρ. Ἰλ. Ε, 708. καὶ Β, 221. κεῖται ὡς βραχύ, καὶ κατὰ Στράβ. ὅστι κυρ. βραχύ.)

Υ῞λίας, ου, ὁ (—υ—). Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων μεταξὺ τῆς Κρότωνος καὶ Συβάριδος, ταυν Aquanile. Θουκ. ζ', 35.

Υ῞λικός, ἡ, όν (—υυ). Τῆς Ὕλης ἢ παρὰ τῇ Ὕλῃ κειμένος· ἢ Ὑλικὴ λίμνη. Λίμνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Θηβῶν· ταυν Στίβα· Στράβ. — 2) Οὐσιαστκ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας.

Υ῞λαιτός λιμήν, ὁ. Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 72. Ὑλαϊκός, Διον. Ἅλ. καὶ Ὑλικός, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1125.

Υ῞λλειοι, οἱ, = Ὑλλεῖς, ἀριθμ. 2. παρὰ Διον. Περ. 386.

Υ῞λλεῖς, οἱ, Ἐνικ. Ὑλλεύς, έως. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν τῶν Δωριέων ἐν Σικυῶνι, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅρα Δύμας. Ἡροδτ. 5, 68. — 2) Κάτοικοι τῆς χερσονήσου Ὑλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στέφ. Βυζ. ποιητκ. Ὑλλῆς, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1524. Ὕλλοι, Ἀπολλόδ. λείψ. σελ. 1131. Ἐκδ. Heyne.

Υ῞λλη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Ὑλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Υ῞λληΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Ὑλλίδος ἢ ἐκ τῆς Ὑλλίδος οὖσα· ἢ Ὑλληΐς γαῖα, = Ὑλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 562. ἢ Ὑλλὶς πόλις, = Ὕλλη.

Υ῞λλικός, ἡ, όν. Τῆς Ὑλλίδος, παρβλ. Ὑλλαϊκός.

Υ῞λλίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ὕλλου ἢ εἰς τὸν Ὕλλον ἀνήκουσα. Πινδ. — 2) Οὐσιαστκ. προσυπακμ. γῆ, Χερσόνησος τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους ἐλθόντος ἐνταῦθα μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων. Στέφ. Βυζ.

Υ῞λλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κλεοδαῖον· ὑπὸ τὴν ἀδηγίαν τούτου ἐλθόντες οἱ λοιποὶ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους εἰς Ἀθήνας ὅτε κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ αὐτῶν, ὅτε λέγεται ὅτι ὁ ἴδιος Ὕλλος ἐφάνευσε τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολλόδ. β', 8, 1. μετὰ ταῦτα δὲ ἐπεχείρησε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρακλειδῶν καὶ πολεμήσας ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων ἐφονεύθη εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῶν Ἀρκάδων. Σοφ. Τραχ. 56. Ἡροδτ. 8, 131. — 2) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μελίτης θυγατρὸς τοῦ Ἀργείου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Φαιάκων, ὅστις μὴ θέλων νὰ ἦναι ὑποκείμενος εἰς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ναυσίθοον ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσόνησον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ὑλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 538. καὶ α, ξ. — 3) Αὐτόχθων τις ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Λυδίᾳ Ὕλλος ποταμός. Παυσ. α', 35. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Λυδίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕρμον. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 392. παρὰ τοῖς ὕστερον Φρύγιος κληθεῖς. Στράβ. (Ὕλλος, κυρ. ὑποκρτ. τοῦ ὕδρος.)

Υ῞μάνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φόρβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τίφυν. Ὑγῖν.

Υ῞μέης, εω, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 5, 122.

Υ῞μήν, ένος, ὁ (υ), Δωρκ. Ὑμάν. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Ἠλεκτοῦς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τοσοῦτον εὐτυχῶς καθ' ὅλον τὸ βίβλιον ὥστε μετὰ θάνατον ἐψάλλον ὕμνους πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ καθ' ὅλας τὰς γινομένας τελετὰς τῶν γάμων· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἑορτάζων τοὺς γάμους αὐτοῦ ἐπλακώθη ὑπὸ τοῦ πεσόντος οἴκου του, ἀλλ' αὖθις ἀνέστησεν αὐτὸν ὁ Ἀσκληπιός. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἐπαριστάνετο δὲ εἰς νεανίας εὐειδὴς κρατῶν μίαν νυμφικὴν λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· οἱ ἐν καιρῷ γάμων ψαλλόμενοι ὕμνοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Ὑμέναιοι.

Υ῞μηττός, ὁ, Ἀττκ. Ὑμηττός (ῡ). Ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, περίφημον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον ἐξαίρετον μέλι· ταυν Ὑμεττον Ἡροδτ. 6, 137. — ὅθεν, Ὑμήττιος, ὁ, ἡ, ον· Τοῦ Ὑμηττοῦ· Ἀυθολ. καὶ Ὑμήττιος, ὁ, ἡ, ον· ἐν παροιμ. Ὑμήττιον στόμα ἀνοίγειν· Λουκ. Ὑπῆτ. 13 (τὸ υ ἐστι μακρὸν ἐν Νικανδ. Ἀλεξ. 446.)

Υ῞μήττιος, ὁ· Ἐπιθτ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ ἐν Ἀττικῇ Παυσ. α', 32.

Υ῞μνία, ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἐν Ἀρκαδίᾳ ἰδίον ναὸν μεταξὺ τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ Ὀρχομενοῦ. Παυσ.

Υ῞μνος, ίδος, ἡ· Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Υ῞παιπα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καϋστρου ποταμοῦ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τοῦ Τμώλου ἀπέναντι τῶν Σάρδεων· ταυν Βιργχέ. Στράβ. — ὅθεν, Ὑπαιπηνός, ὁ κάτοικ. (ὑπό, αἶπος.)

Υ῞πακυρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Νομάδων Σκυθῶν ἐκβάλλει εἰς τὸν Καρκινιτικὸν κόλπον· ταυν Κανικσχίδι. Ἡροδτ. 4, 55.

Υ῞πανα, ἡ, καὶ Ὕπανα, τά, Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλίδι. Ἐνικ. παρὰ Πολυβ. δ', 77. πληθ. παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Υ῞παρις, ιος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις πηγάζων ἐκ μιᾶς λίμνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδτ. μήτηρ Ὑπάνιος καλεῖ, ἐκβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην πλησίον τοῦ στομίου αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· ταυν Βόγας, Boga. Ἡροδτ. 4, 52. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐκβάλλων διὰ δύο στομίων εἰς τὴν Μαιώτιδα Λίμνην· ταυν Κουβάν. Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐνταῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας μέχρι τοῦ ὁποίου ὤθησαν ὁ μέ-

γας Ἀλέξανδρος· τανῦν Βεῦάχ. Στράβ. Διον. Περ. 1145. Ἔφασις, ὄρεσιν. παρ' Ἀρρίαν.

Τ'παρνα, τά. Φρούριον τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρ. Ἀναβ. α', 24.

Τ'πατα, τά. Πόλις τῆς Θεσσαλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἐφημίζοντο ἐξαιρέτως παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς ἀπιτηδειότατοι εἰς τὰς μαγικὰς τέχνας. Πολύβ. Δουκ. Τπάτη, ἡ, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τπαταῖος, ὁ κάτοικ.

Τ'πατία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ περιφήμου Μιθριδατικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας αὐτῆς φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις, διδάξασα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν ἐνδυναμοῦσα ὡς λέγεται καὶ τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα· συνέγραψε δὲ ὡς λέγεται, πίνακας Ἀστρονομικούς, σχολιάσασα τὸν Ἀπολλώνιον καὶ Διόφαντον.

Τ'πατόδωρος, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Τ'πετον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Μυσσαηίου ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς κώμης Τεύμησσοῦ, πιθαν. = Τευμησσός, ὅπερ ὄρα. Στράβ. ὁ Ὕπατος. Παυσ. 9', 19.

Τ'περοχίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ὑπερόχου, ὁ Ἰτυμονεύς. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 673.

Τ'περοχος, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Ὑπέροχος (ῡ). Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 335. — 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Τ'πείρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τρώων Ἡγεμόνων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 144.

Τ'περάνθης, εος, ὁ. Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λεωνίδα μάχην ἐν Θερμοπύλαις. Ἡροδτ. 7, 224.

Τ'περάσιος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίου ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀχαΐας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 117.

Τ'πέρβιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Οἰνόπος, εἷς τῶν ἐν Θήβαις ἡρώων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἱππομέδοντος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 506.

Τ'πέρβολος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἀχρεῖος χαρακτῆρος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου, ἀποθανὼν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ· Ἀριστοφ. Ἱππ. 1318. Βάτρ. 570. Θουκ. η', 73.

Τ'περβόρειοι, καὶ Τ'περβόρεοι, οἱ. Ὄνομα ἐθνικὸν μυθῴδες μὲ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ Ἀρχαῖοι ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγνώστους λαοὺς ὅσοι κατῴκουν πέραν τοῦ Βορᾶ ἀνέμου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παριστάνετο ὡς εὐδαιμονεστάτη καὶ τερπνοτάτη ὅλης τῆς Οἰκουμένης, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὗτοι ἀπελάμβανον ἀφθόνως ὅλα τὰ ἐκ φύσεως ἀγαθά· λογιζόμενοι οἱ μακαριώτατοι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ζῶντες βίον πολυχρόνιον, δὲ ὁ καὶ ὑπὸ τὰ ὀνόματα Μακρόβιοι ἀνεφέροντο πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἴλ. 5', 29. Κατὰ δὲ Πίνδ. Πύθ. 10, 49. κατῴκουν οἱ Τπερβόρειοι οὗτοι περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν καὶ κατ' Ἡρόδ. 4, 13. ἀναφέρονται ὡς πλησιόχωροι λαοὶ τῶν Σκυθῶν. Ὁ Στράβων ἀναφέρει τοὺς πέραν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦντας λαοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα Τπερβορείους καλουμένους· ἀλλ' ἡ ἱστορία αὐτῶν τῶν Τπερβορείων Ξηνῶν ἔμενεν ἀείποτε ἀσαφὴς καὶ σκοτεινὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν, οἵ τινες ἔδεισαν αὐτοὺς κοινῶς εἰς τὰς πρὸς βορᾶν καὶ δυσμὰς εἰσέτι ἀγνώστους χώρας τῆς γῆς. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὑπελάμβανον τὴν χώραν τῶν Τπερβορείων λαῶν εἰς διαστρεβὴν τῶν Γραίων καὶ Γοργόνων, τῶν Ἀριμασπῶν καὶ τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν· παραβλ. Σχολ. εἰς Καλλιμ. Δηλ. 291. Κλημ. Ἀλεξ. Στρωμ. 4. καὶ Στέφ. Βυζ. Τπερβόρειοι.

Τ'πέρεια, ἡ. Περίφημος κρήνη ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τῶν Φερῶν· Ὁμ. Ἰλ. Β, 734. — 2) Ἀρχαία κατοικία τῶν Φαιάκων ἐν Σικελίᾳ πρὸ τοῦ οὗτοι νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ξένηνητ. ὕστερον Καμαρίνα κληθεῖσα, ὅπου ὑπετίθεντο ὅτι οἱ Φαίακες κατῴκουν πλησίον τῶν Κυκλώπων. Τινὲς μὲν τοι τῶν νεωτέρων ἐξηγητῶν θέτουσι τὴν Τπέρειαν ταύτην ἐπὶ τῆς Ἠπείρου.

Τ'περηΐς, ίδος, ἡ, = Τπέρεια· Πίνδ. Πύθ. 4, 128.

Τ'περήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πανδόου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 616. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. — 3) Εἷς τῶν Σπαρτῶν ἀνδρῶν ἐν Θήβαις. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1.

Τ'περησία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας, κατὰ Παυσ. ὕστερον Ἀγαιρὰ κληθεῖσα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 573. ἔνθα διὰ τὸ ῑ κεῖται.

Τ'περητος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Τπερηνία ἐν Ἀχαΐᾳ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 373.

Τ'περίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν περιφήμων Δημαγωγῶν καὶ ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ἐκ Κολυττοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς καὶ μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, τὸν ὁποῖον ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων μεταχειρίσθη πολλάκις εἰς διαφόρους χρείας τῆς πολιτείας, ἐπιφορτίσας αὐτὸν καὶ μέτειναι πρεσβείας· ὡς ἐχθρὸς δὲ τῆς Μακεδονικῆς φατρίας συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντικίτρου ἐθανατώθη τὸ τρίτον ἔτος τῆς 114. Ὀλυμπ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Ῥητορικῶν λόγων, συμποτομέων κατὰ Πλουτρ. καὶ Φωτ. 52 τὸν ἀριθμόν, εἰς μόνον ἐσώθη, περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν ἐπιγραφόμενος. Δημ. Στεφ. σελ. 291. Φαβρ. Ἑλ, Βιβλ. Π, σελ. 856. — 2) Υἱὸς τοῦ Καλλαισχρου. Δημοσθ. Στεφ. σελ. 273. (ἡ γραφ. Τπερείδης παρὰ Λουκ. καὶ Ἀρρίκν· ἔστιν ἡμαρτ.).

Τ'περιονίδης, ου, ὁ. (ῑ) Υἱὸς τοῦ Τ'περίονος, ὁ Ἥλιος. Ὁμ.

Τ'περίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἱπποκορυστής. Ἀπολλόδ. β'. 1, 4. ἔνθα κατὰ Heyne σελ. 272, πιθαν Τπερήτη ἀναγινωσκετ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μουλίχου βασιλέως τῶν Μολοσσῶν καὶ τῆς Λαλάντης, ἥτις διωκομένη κοτὲ ὑπὸ λῃστῶν εἰσῆλθεν ἐντὸς ἑνὸς πύργου ἀπ' ὅπου μετ' οὐ πολὺ λέγεται ὅτι ἔγεναν ἀφανής. Ἀντ. Διῤ. 14.

Τ'περισκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Τγίν. μύθ. 90.

Τ'περίων, ονος, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν του Θείαν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ· Ἡσ. Θεογ. 371. Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 26. ἐν δὲ Ὁμ. Ὕμν. λά, 3. γυνὴ τοῦ Τπερίονος ἀναφέρεται ἡ Εὐρυφάεσσα. Ἀπολλόδ. α', 2, 3. ἐν Ὀδ. Μ, 132. ἀναφέρονται τέκνα τοῦ Τπερίονος καὶ τῆς Νεαίρας αἱ Νύμφαι Φαέθουσα καὶ Λαμπετία ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ. — 2) Πατὴρ Ὁμήρου εἰλήφατε ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, κατ' Εὐστάθ. δὶ ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ Τπερεονίων, υἱὸς τοῦ Τπερίονος, κατ' ἄλλους δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπερ ἰὼν ἐρμηνευόμενον· παραβλ. Πασσόβ. ἐν Λεξικ. καὶ Nitzsch εἰς Ὀδ. Α, 8. σελ. 8. ὁ Διόδρ. Σικ. βιβλ ε', 66. ἀναφέρει ἱστορικῶς τὸ ὄνομα Τπερίων, ὑπολαμβάνων αὐτὸν ὡς πρῶτον ὅστις ἠρίθμησε τὸν δρόμον τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης.

Τ'πέρλαος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μέλαντος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α', 8, 5. ὀρθοτρ. κατὰ Heyne Πτερέλαος γραφόμ.

Τ'περμένης, ους, ὁ. Λακεδαιμονιόστις, παρὰ Ξενοφ.

Τ'περμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἐκ τῆς Ἐλαφαντίδος, μνησευθεῖσα μετὰ τοῦ Αυγκέως υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον μόνον διέσωσεν αὕτη ἀπὸ τοῦ φόνου παραβᾶσα τὴν διαταγὴν τοῦ πατρός της, διὸ καὶ ἐρρίφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς μίαν φυλακήν· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Λυγκέως τὸν Ἄβαντα. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. καὶ καὶ 2, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, μήτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω ἐκ τοῦ Οἰκλέους. Διοδ. Σικ. δ', 70.

Τ'περόχη, ἡ. Μία τῶν Τπερβορείων Παρθένων. Ἡροδ. 4, 33.

Τ'περοχίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἐπικ. Τπειροχίδης, ὅπερ ὄρα. — 2) Ἀρχ. κύρ. Ὀνομ. Ἀθηναίου, παρὰ Θουκ. Γ', 55.

Τ'πέροχος, ὁ· ὄρα Τπείροχος. ἀριθμ. 2.

Τ'περφας, αντος, ὁ. Πατὴρ τῆς Εὐρυγανείας δευτέρας γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 8. παρβλ. καὶ Heyne. αὐτόθ.

Τ'πιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Προύσσης. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 797. Ἱππιος, παρὰ Πτολμ.

Τ'πνος, ὁ· παρ' Ἡσ. Θεογ. 758. Τάκιον τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, παριστανόμενος ὡς φοβερὰ Θεότης πλανωμένη ἡσύχως καὶ πρᾴως ἀφ' ὅλης τῆς Γῆς καὶ Θαλάσσης, κατοικοῦσα εἰς τὰ αὐτὰ βασίλεια μετὰ τοῦ Θανάτου καὶ εἰκονιζομένη ἀείποτε ὑπὸ τὴν μορφὴν νεανίου ἐκχέοντος τοὺς ὀνείρους ἀπὸ τινος κέρατος ἢ κοιμωμένου ἐπὶ μιᾶς κλίνης περὶ τῆς ὁποίας ἵστατο πλῆθος ὀνείρων· παρβλ. Καλλιμ. εἰς Δημ. 239. καὶ Ὀρφ. Ἀργ 1009.

Τ'ποθῆβαι, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῶν Θηβῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 505. πιθαν. αἱ ὕστερον Ποτνιαὶ καλούμεναι, ἢ μᾶλλον τὸ κάτω μέρος τῆς ἰδίας πόλεως τῶν Θηβῶν ὅτε ἡ Καδμεία κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Θηβαϊκοῦ πολέμου.

Τ'πονήϊος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νηΐου κείμενος, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἰθάκης, παρ' Ὁμ. Ὀδ. Γ, 81.

Τ'ποπλάκιος, ία, ιον. Ὁ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πλάκου ἐν Μυσίᾳ κείμενος, Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Θήβης ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ, παρβλ. Πλάκος. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 397. παρβλ. καὶ 425.

Τ'ργες, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ὅρα Σύργις. Ἡροδτ.

Τ'ρία, ἡ (υυ–). Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου πλησίον τῆς Τανάγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος κατεστραμμένη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 496. — ὅθεν, Τριεύς, έως καὶ Τριάτης, ου (ᾰ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἰαπυγίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μεταξὺ Ταράντου καὶ Βρεντεσίου, ἀποικία τῶν Κρητῶν· Ἡροδτ. 7, 170. Οὐρία, ἡ, παρὰ Στράβ. τανῦν Ὀρία· κατά τινας ὑπολαμβάνεται ἀπιθαν. τὸ Τριον.

Τ'ριεύς, έως, ὁ (υυ–). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ κατά τινας, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου, κατοικῶν ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Τρίαν πόλιν, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι καὶ ἔκτισεν αὐτός. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1.

Τ'ριον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη παραθαλασσία, Διον. Περ. 380. καὶ Οὐρίον, παρά τε Στράβ. καὶ Πτολ.

Τ'ρκανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Περσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑφ' ἑνὸς μέρους τῆς Κασπίας θαλάσσης, δυτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων τῆς Μηδίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Παρθίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Μαργιανῆς χώρας καὶ περιεχομένη ἅπαντα ὑπὸ πολλῶν κατὰ μέρη ὑψηλῶν ὀρέων, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Τάπη, κατὰ Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ. ἡ Τρκανία, Πολύβ.

Τ'ρκάνιος, ία, ιον (ᾰ). Τῆς Τρκανίας ἢ εἰς τὴν Τρκανίαν ἀνήκων· ἡ Τρκανία θάλασσα, τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς Κασπίας θαλάσσης περιβρέχον τὴν χώραν τῆς Τρκανίας. Στράβ. — 2) Οὐσιαστκ. Τρκάνιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Τ'ρκανίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Τρκάνιος, καὶ Οὐσιαστκ. = Τρκανία. Ἀρρίαν.

Τ'ρμίνη, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, πιθαν. πλησίον τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 616. ἄλλως ἄγνωστος. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἠλείας

πλησίον τοῦ λιμένος Κυλλήνης, ἔτι καὶ Ὅρμενα καλούμενον. Στράβ.

Τ᾽ρμένη, ἡ (ι). Κατά τινας θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, κατ᾽ ἄλλους τοῦ Δύκτιος καὶ κατ᾽ ἄλλους πάλιν τοῦ Ἐπεοῦ, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Φόρβας ἐγέννησε μετ᾽ αὐτῆς τὸν Αὐγείαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 112. παρβλ. καὶ Παυσ. ε᾽, 1.

Τ᾽ρνηθά, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τημένου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊφόντου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Τρνήθιον πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Ἀπολδρ. β᾽, 8, 5. Στέφ. Βυζ.

Τ᾽ρῥάδιος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Πιτθαικοῦ καταγόμενος ἐκ Θρᾴκης. Καλλμ. Ἐπ. α᾽, Σουΐδ.

Τ᾽ρτᾳκίδης, ου, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Ἀρτάκου, ὁ Ἄσιος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 837.

Τ᾽ρτῳκός, ὁ. Εἷς τῶν Κπισήμων Τρώων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀρίσβην προτέραν σύζυγον τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄσιον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 837. Ἀπολδρ. γ᾽, 12, 5.

Τ᾽ρτιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Γυρτίου, ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 511.

Τ᾽σία, ἡ, καὶ Τ᾽σιαί, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ Παρασωπίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ Κιθαιρῶνος, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐσώζοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Ἑνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. Πλην. Τῆϊ, παρ᾽ Εὐρ. Βακχ. 708. καὶ Τσιαὶ παρ᾽ Ἡροδτ. 9, 15. Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Τσιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Χωρίον ὀχυρὸν καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Ἡροδτ. 5, 74. Ἀρποκρτ. — 3) Κώμη τῆς Ἀργολίδος περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἀργείων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. ε᾽, 83. Στράβ. ὅθεν, Τσιάτης, ου (ᾰ), ὁ κάτοικ.

Τ᾽σιος, ὁ· Ἐπιθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Τσίας, ὅπου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς καὶ μία ἱερὰ κρήνη αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν μαντικήν τινα ἰδιότητα ὡς ἐλέγετο διὰ τοὺς ὀτοι ἔπινον ἐξ αὐτοῦ. Παυσ. τα᾽, 1.

Τ᾽σμίνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἐριδος καὶ ἔκγονος τῆς Νυκτός. Ἡσ. Θεογ. 228.

Τ᾽σπασίνης, ου, ὁ (ῑ). Βασιλεὺς τοῦ Χίραρακος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ. Λουκ. Μακροβ. 16. Σπασίνης, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πασίνης· παρὰ Πτολ. ὅρα Χάραξ.

Τ᾽σταίχμας, α, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, παρ᾽ Αἰσχ. Πέρσ. 966.

Τ᾽στάσπης, εος, καὶ ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀχαιμένους καὶ πατὴρ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν μετὰ τὸν Καμβύσην. Ἡροδτ. 1, 209. — 2) Υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 64. Γενκ. εος, Ἡροδτ. 8, Θουκ. α᾽, 115. Αἰλ. εω, Στράβ. καὶ Ὑστάσπας. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ᾽, 1, 20.

Τ᾽φάνσειον, τό, Ὄρος τῆς Φωκίδος σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ἀκαντίου καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὸν Παρνασσὸν ἕως τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Τ᾽φασις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, = Ὕπανις.

Τ᾽ψεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Δαπίθων, πατὴρ τῆς Κυρήνης· Πίνδ. Πύθ. 9, 21. καὶ τῆς Θεμιστοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀθάμαντος. Ἀπολδρ. α᾽, 9, 2.

Τ᾽ψηΐς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τψέως, ἡ Κυρήνη. Καλλμ. Ἀπολ. 92.

Τ᾽ψήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Δολοπίονος, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 77. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 411.

Τ᾽ψικράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐξ Ἀμισοῦ πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας 92 χρόνους. Λουκ. Μακροβ. 22.

Τ᾽ψικλῆς, έους, ὁ. Ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Ἱππάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἓν σύγγραμμα περὶ τῆς τῶν ζωδίων ἀναφορᾶς καὶ τὸ δέκατον τέταρτον καὶ δέκατον πέμπτον βιβλίον τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 20.

Τ᾽ψιπύλη, ἡ (ῡ), ποιητικ. Τψηπύλεια, Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος βασιλέως τῆς νήσου Λήμνου, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὔνεον καὶ Νεβροφόνον· Ὅμ. Ἰλ. Η, 468. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Τψιπύλη ἔσωσε τὸν πατέρα αὐτῆς ὅτε αἱ λοιπαὶ τῆς Λήμνου γυναῖκες ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Λημνίους ἄνδρας, διωχθεῖσα ὑπ᾽ αὐτῶν καὶ παληθεῖσα ὑπό τινων πειρατῶν εἰς τὸν ἐν Νεμέᾳ βασιλέα Λυκοῦργον, ἐθήλασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἀρχέμορον. Ἀπολλ. γ᾽, 6, 4. Τψιπύλεια. Πίνδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 621.

Τ᾽ψισταὶ πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς ἀνατολὰς πλησίον τῆς Προιτίας πύλης. Ἀπολδρ. γ᾽, 6, 6. κατὰ Παυσ. β᾽, 6, ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ τὸν παρ᾽ αὐτῇ κείμενον ναὸν τοῦ Ὑψίστου Διός.

Τ᾽ψους, οῦντος, ὁ· συνηρμ. ἐκ τοῦ Τψόεις. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ὑφ᾽ ὁμώνυμον ὄρος. Παυσ. Στράβ.

Τ᾽ψοῦς, οῦντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ὑψοῦντα. Παυσ. η᾽, 35.

Φ.

Φάβιος, ὁ· Fabius. Τίδε τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης, κατά τινας ἐκ τῆς Βενδούνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Εὐάνδρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Φαβίων ἐν Ῥώμῃ Πλουταρχ. Φαβ. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ Ὑπάτων παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ. Πλούτρ.

Φάβρα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς Στράβ. κατὰ Siebenk. ἄλλως Φαύβρα γραφομν. ἔτι καὶ Φαβρίς, ίδος, παρ' Ἡσύχ.

Φαβρατερία, ἡ, Fabrateria. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ. Στράβ.

Φαβρίκιος, ὁ, Fabricius. Ὄνομ. κύρ. Ῥωμαίων.

Φαβωρῖνος, ὁ. Παρίφημος Ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος ἐξ Ἄρλεων πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, φίλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ μαθητὴς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 173.

Φάγρης, ητος, ἡ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ· τανῦν Ὀρφάν. Ἡροδ. 7, 112. Θουκ. β', 99.

Φάγρος, ὁ. Τίδε τοῦ Ἀπίλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθρηΐδος, ὁ ἀναθρέψας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μελιτέα. Ἀντ. Λιβ. 13.

Φαέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας. Ὀμ. Ὀδ. Μ, 132.

Φαέθων, οντος, ὁ. Τίδε τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἠοῦς, ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα ἁρπασθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐφύλαττε εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς. Ἡσ. Θεογ. 985. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Κηφάλου. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. ἀπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐλέγοντο ἅτι κατήγοντο οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Κύπρου. — 2) Τίδε τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νύμφης Κλυμένης, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι παρακινήσας ποτὲ τὸν πατέρατου νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ μίαν ἡμέραν τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ· καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ τὴν ὁρμὴν τῶν ἡλιακῶν ἵππων κατέκαυσεν ἓν μέγα μέρος τῆς Γῆς, αὐτὸς δὲ καταυγωσθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔπεσεν εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ Ἠριδανὸν ποταμόν, ὅπου αἱ ἀδελφαί του Ἡλιάδες θρηνοῦσαι ἀκατάπαυστως τὸν θανατόν του μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους· πρῶτον παρ' Εὐρ. Ἱππολ. 735. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 507. Πλάτ. Τιμ. σελ. 22. παρβλ. καὶ Λουκ. Διαλ. Θε. 25. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς. Ὀμ. Ὀδ. Ψ, 246. — 4) Ἐπωνυμ. τοῦ Ἀψύρτου. Ἀπολ. Ῥοδ.

Φαεινίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει. Θουκ. δ', 133.

Φαεννά, ᾶς, ἡ. Μία τῶν δύω ἀρχαιοτάτων Χαρίτων οὕτως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καλουμένη. Παυσ. 3', 36.

Φαιά, ἡ. Ὄνομα τῆς Κρομμυωνίας ὑός, ὅρα Κρομμύων. Εὐρ. Ἱκετ. 316.

Φαίακες, οἱ, Ἰων. Φαίηκες, Ἐπικ. Φαίαξ. Ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀναφερομένων κατοίκων τῆς νήσου Κερκύρας, κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Φαίακος, οἵτινες ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐμπειρότατοι ναῦται καὶ θαλασσοπόροι καὶ ὡς εἰς ἄκρον φιλόξενοι. Ὀμ. Ὀδ. Ζ, 3. Θουκ. α', 25. παρβλ. Σχερία.

Φαιακία, ἡ, Ἰων. Φαιηκία. Ἡ χώρα ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, ἡ Φαιήκων γαῖα, Ὀμ. Ὀδ. Ε, 35. παρβλ. Σχερία.

Φαιακίς, ίδος, ἡ, Ἰων. Φαιηκίς. Τῶν Φαιάκων ἡ εἰς τοὺς Φαίακας ἀνήκουσα, Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Κερκύρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 759.

Φαίαξ, ακος, ὁ. Ἰων. Φαίηξ. Τίδε τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν ἀνέκαθεν Φαίακες οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κερκύρας. Διοδ. Σικ. δ', 74. — 2) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ. ε', 4. — 3) Ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Φαιακίας.

Φαίδιμος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὁ ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὀμ. Ὀδ. Ο, 117. — 2) Τίδε τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 402. πιθαν. = Φαιδρίας. — 4) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, τὸν ὁποῖον Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς Βισάνθην πόλιν τῆς Μακεδονίας, ἄλλως δὲ πάντῃ ἄγνωστος. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 489.

Φαίδρα, ἡ, Ἐπικ. Φαίδρη. Θυγάτηρ Μίνωος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Θησεὺς μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Ἀριάδνης, ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Ἐρασθεῖσα δὲ τοῦ νέου Ἱππολύτου υἱοῦ τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Ἀμαζόνος Αἰτιόπης, καὶ διαβαλοῦσα αὐτὸν πρὸς τὸν πατέρα του, ὅτα αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της, ἔγινεν αἰτία τῆς δυστυχίας του, ἀλλὰ μόχρι τέλους μὴ ὑπομένουσα τὸν ἔλεγχον τῆς ἀδίκου πράξεώς της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ὀμ. Ὀδ. Λ, 325. Εὐρ. Ἱππολ. Ἀπολλόδ. γ', 1, 4.

Φαιδρία, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Φαιδρίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Φαίδρος, ὁ (ἐπίθετ. φαιδρός). Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μυρρινοῦντος δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἀριστεύσας ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς εἰς τὴν σοφιστικὴν τέχνην μεγάλης ἀφοσιώσεως καὶ ἐπιδόσεώς του· ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — ὁ Μυρρινούσιος, Πλάτ. συμπ. σελ. 176. — 2) Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, παρὰ Δημ. — 3) Ποιητὴς μύθων, γράψας λατινιστὶ Αἰσωπείους μύθους εἰς πέντε βιβλία, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Τιβερίου.

Φαιδύμη, ἡ (ῡ). Γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 3, 68.

Φαίδων, ωνος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποίου τούτου φέρεται εἷς διάλογος ἐπιγραφόμενος Φαίδων ἢ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς· ὑπῆρχον δὲ ὁ Φαίδων οὗτος κα-

διδρυτής τῆς Ἡλειακῆς σχολῆς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 16.

Φαιδώνδης, ου, ὁ. Κυρ. Ὄν. Πατρωνυμ. ἀντὶ Φαιδωνίδης, υἱός τοῦ Φαίδωνος· καὶ Οὐσ. κύρ. Ὄνομ. μαθητής τοῦ Σωκράτους ἐκ Θηβῶν ἢ ἐκ τῆς Κορίνθης, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 59. Ξενοφ.

Φαινεγόρη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Φιναγορία.

Φαιναρέτη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φιλοσόφου Σωκράτους. Πλατ. Θεαιτ.

Φαίνικκος, ὁ. Δημόσιός τις γραμματεὺς ἐν Ἀθήναις. Θουκ. δ', 113.

Φαΐνοψ, οπος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀσίου ἐξ Ἀβύδου, πατὴρ τοῦ Ξάνθου καὶ Θόωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 152. Ρ, 582.

Φαινώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δημ. 418.

Φαισάνα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, καθέδρα ἐγχωρίων τινῶν παλαιῶν βασιλέων. Πινδ. Ὀλ. 6, 56.

Φαῖστος, ὁ. Τὶς τοῦ Βώρου ἐκ Τάρνης πόλεως τῆς Λυδίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 43. — 2) Τὶς τοῦ Ῥοπάλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαιστὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ. — 3) Τὶς τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ὅπου πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διατάξας νὰ τιμῶνται αὐτὸν μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Παυσ. β', 6 καὶ 8.

Φαιστός, ἡ. Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Εὐρώτα ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Γορτύνης, μία τῶν ἐπισημοτέρων τὸ παλαι, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Μίνως, ἀναφερομένη παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 648. Στράβ. — ὅθεν, Φαίστιος, ία, ιον, ὁ ἐκ Φαιστοῦ ὤν, καὶ θηλκ. Φαιστιάς, άδος. Στεφ. Βυζ.

Φαίσολα, τά, Faisula. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν προποδῶν τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων. ταυτὸν, Fiesoli. Πολυβ. β', 25. καὶ ἡ Φαίσολα, παρὰ Πολυβ. γ', 82. ὅτι δὲ Φαισοῦλαι, αἱ, παρὰ Διον. Κασσ.

Φάκιον, τό (ᾰ). Πόλις μικρὰ τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ. Θουκ. δ', 78.

Φακοῦσσα, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, κατὰ Πτολμ. μητρόπολις τοῦ Ἀραβίου νομοῦ· ταυτὸν ἐρείπια Τὰ-Φακοὺς καλούμενα. Στέφ. Βυζ. Φάκκουσα, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Φακούσα, παρὰ Πτολμ.

Φάλαικος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, ἄστις πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ἐνικήθη καὶ κρίνας ὑπ' αὐτοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ ἐλευθέρως εἰς Πελοπόννησον, ὅπου τελευταῖον καταμνωθεὶς ἀπέθανεν.

Λίσχιν. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν εἶδος στιχουργικῶν μέτρων. Σουΐδ. — 3) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, κατὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἔπεμψε μίαν λέαιναν ἥτις κατεσπάραξεν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαλλάξασα οὕτω τοὺς Ἀμβρακιώτας ἀπὸ τῆς ἀπανθρώπου τυραννίας του. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. 4.

Φαλαισίαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας σὺ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως. Παυσ. η', 36. καὶ Φαλαισία, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φάλακρα, τά. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Πτολμ. Φαλάκραι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Φαλακρόν, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας, ταυτὸν Κατὸ Σιδάρι, Στράβ.

Φάλαυθον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Παυσ, η', 36.

Φάλαυθος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Φαλάυθου μεσημβριωῖ τῆς Μαντινείας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου κατεστραμμένη. Παυσ.

Φάλαυθος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀγελάου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φάλαυθον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. — 2) Τὶς τοῦ Ἀράκου Λακεδαιμόνιος ὁ δδηγήσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Παρθενίων εἰς Ἰταλίαν καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Τάραντον. Πλουτρ.

Φάλαυνα, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσσης. Στράβ. τὸ Φάλαυνον, Λυκοφρ. 904. — ὅθεν Φαλαυναῖοι, οἱ κάτοικ.

Φάλαυνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τύρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάλαυνα. Στέφ. Βυζ

Φάλαυρα, τά. Κώμη τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιωτιδι χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα· ταυτὸν Στιλλίδα. Στράβ. (πιθαν. υ-υ, ἐκ Στέφ. Βυζ. ἐνθα Φάληρον, τό κεῖται ἐκ Ῥιαν.) — ὅθεν, Φαλαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φάλαρις, ιος καὶ ιδος, ὁ. Περιβόητος Τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, ἀκμάσας πιθαν. περὶ τὴν 50 Ὀλυμπ. καὶ τυραννήσας ὡς φαίνεται 15 ἢ καὶ 28 χρόνους. Τὰς τυραννικὰς αὐτοῦ καὶ ἀπανθρώπους πράξεις μὴ ὑπομένοντες τοῦλοιπὸν οἱ Ἀκραγαντῖνοι, ἀπαναστατήσαντες κατ' αὐτοῦ τὸν ἐφόνευσαν περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 69 Ὀλυμπιάδ. Εἰς τὸν Φαλαριν τοῦτον ἀποδίδονται 148 Ἐπιστολαί, ἀναφερόμεναι παρὰ Στοβ. Φωτ. καὶ Σουΐδ. περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πινδ. Πυθ. 1, 186. Λουκ. Φαλ. ρ. — ὅθεν, Φαλαρίζω καὶ Φαλαρισμός.

Φάλαρος, ὁ. Δωρκ. ἀντὶ Φάληρος. Ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. α', 108. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας. Παυσ. Φλλαρος, ὁ, παρὰ Πλουταρχ. Λυσανδ. 56.

Φαλλάσαρνα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου

Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων μὲ λιμένα, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Φαλάσαρνα, τά, Διοκαιαρχ. 10. — ὅθεν, Φαλασάρνιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Φαλέριον, τό, = Φαλίσκον, ὅπερ ὅρα.

Φάληρον, τό, καὶ Φαληρός, ὁ. Ὁ πρὸς μεσημβρίαν ἀρχαιότερος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως διὰ τοῦ μακροῦ τείχους, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπεῖχε κατὰ Θουκ. 35 στάδια, κατὰ δὲ Παυσ. μόνον 20. ταυτὸν Πόρτεον Πόρον· ἢ παρ' αὐτῷ κειμένη ὁμώνυμος κώμη σχηματίζουσα ἕνα τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκεν εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. — κατ' Οὐδέτρ. γεν. παρ' Ἡροδτ. 5, 116. Παυσ. α', 1. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀρτεν. ὀξυττονουμ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Ἐπιφ. Φαληρόθεν, ἐκ τοῦ Φαλήρου. Πλάτ. Συμπ. Φαληρόνδε, εἰς Φαλήρου. Θουκ. α', 107. καὶ Φαληροῖ, ἐν τῷ Φαλήρῳ. Πλούτρ. — Φαληρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. καὶ Φαληρικός, ή, όν. Τοῦ Φαλήρου, τό Φαληρικόν τεῖχος, τό μακρὸν τεῖχος τὸ ὁποῖον συνεῖχε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ λιμένος Φαλήρου. Θουκ. β', 13.

Φάληρος, ὁ (ἐπιθτ. φαληρός). Εἷς τῶν Λαπίθων, πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡτ. Ἀσπ. 180. — 2) Τὶς τοῦ Ἀλκαίου Ἀθηναῖος κατ' ἄλλους τοῦ Ἐρεχθέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ὠκοδόμησε τὸν λιμένα Φάληρον ἐν Ἀττικῇ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 96. Κατά τινας μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου ὤκισε μίαν πόλιν τὴν μετὰ ταῦτα Παρθενόπην κληθεῖσαν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἠγειραν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἕνα βωμόν. Παυσ. α', 1. — 3) = Φαληρόν.

Φαλίας, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Φαλῖνος, ὁ. Κακύνθιός τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης. Ξενοφ. Ἀνάβ. β', 1, 7. ἄλλως Φαλλῖνος γραφόμν.

Φάλιος, ὁ. Κερκυραῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἐπίδαμνον ἐν Ἰλλυρίᾳ. Θουκ. α', 24.

Φαλίσκοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Φαλερίου ἐν Τυρρηνίᾳ. Πολύβ.

Φαλίσκον, τό, καὶ Φαλίσκος, ἡ, Falerii. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν πρῶτον βαρχηδονικὸν πόλεμον. Φαλέριον, τό. Στράβ. θηλκ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φάλκης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 513. — 2) Τὶς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ὅστις φονεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος. Ἀπολδ. β', 8, 5, Στραβ. η'.

Φαλώρη καὶ Φαλωρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φαναγόρας, ου, ὁ. Παίων τις, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Φαναγορίαν ἐν τῇ Σαρματίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Φαναγόρεια, ἡ, καὶ τά, Στέφ Βυζ. καὶ Φαναγορία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν παραλίων τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἀπέναντι τῆς πόλεως Παντικαπαίου, ἐπίσημος τὸ παλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων, Στράβ. ἐστι ἡ Φαναγόρου πόλις. Σκυλ. καὶ Φαναγορη, ἡ, Διον. Περ. — ὅθεν, Φαναγορείτης, ου, ὁ κάτοικ

Φαναί, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Χίου κείμενον μεσημβρινῶς μὲ ἕνα λιμένα. Θουκ. η', 24. Στράβ. — 2) Ἐπίκλαστον κύρ. Ὄνομ. πόλεως, παρ' Ἀριστφ. Ὀρ. 1698.

Φαράγγια, ἡ. Εὔφορος καὶ τερπνὴ χώρα τῆς Ἐπικρατείας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἅλυν ποταμόν, παράγουσα πολὺν οἶνον, ἔλαιον καὶ παντὸς εἴδους ὀπώρας. Στράβ.

Φάνης, ητος, ὁ (ᾰ). Θεότης τις ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως μυστηρίοις, ἄλλως Ἔρως καὶ Πρωτογόνος καλουμένη. Ὀρφ Ἀργ. 15. — 2) Ἀλικαρνασσεύς τις, εἷς τῶν ἐπικούρων τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου φυγὼν ἦλθεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Καμβύσην συμβουλεύσας αὐτὸν περὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας του. Ἡροδτ. 3, 4.

Φανίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε, 1, 26. — 2) Κάτοικός τις τοῦ Δήμου τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἐρέσου πόλεως τῆς Λέσβου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθηναίῳ. Πλουτρ.

Φανοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάσας μετὰ τὸν Δημοσθένην καὶ γράψας Ἐλεγεῖα, Ἔρωτες ἐπιγραφόμενα. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, 879.

Φανόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 70.

Φανός, ὁ. Μυστικὸς γραφεὺς τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις, πιθαν. ἐπίκλαστ. Ὀνομ. ἀπὸ τοῦ φαίνομαι, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1255. — 2) Φάνος, ὁ. Παῖς τοῦ Διονύσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολδ. α', 9, 16. κατὰ Νεῦπε Φλίας ἀναγινωσκόμν. ὅπερ ὅρα.

Φανοσθένης, ους, ὁ. Ἀνδρίσις, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἔκλεξαν στρατηγὸν αὐτῶν διὰ τὴν περὶ τοὺς πολέμους ἐμπειρίαν καὶ γνῶσίν του. Πλάτ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 5.

Φανοστράτη, ἡ, (ᾰ). Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φανόστρατος, ὁ. Πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Σουΐδ.

Φανόσυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πάωνος καὶ γυνὴ τοῦ Μιτύα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρχομενὸν καὶ Ἀδάμαντα. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Φανοτεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος, πρότερον Πανοπεύς καλουμένη, ὅπερ ὅρα. Θουκ. δ', 89. Στράβ. ἡ Φανότεια, Στεφ. Βυζ. — 2) Κάτοικος τῆς πόλεως Φανοτέως ἐν Φωκίδι. Στράβ. — 3) Ξένος τοῦ Ὀρέστου ὅτε οὗτος ἐσυλᾶτο εἰς τὴν Φωκίδα. Σοφ. Ἠλεκτρ. 45. 660.

Φανοτίς, ίδος, ἡ. Ἐκ τοῦ Φανοτέως οὖσα ἢ εἰς τὴν πόλιν Φανοτέα ἀνήκουσα — ἡ Φανοτὶς χώρα, ἐν Φωκίδι. Θουκ.

Φαντασίων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. β', 33.

Φάντης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα. Θεανοῖ. Ἀπολλ. β', 1, 4.

Φαραί, αἱ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ αἵτινες συνίστων τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πιέρου ποταμοῦ, συντελέσασα ἀνέκαθεν μεγάλως εἰς τὴν σύστασιν τοῦ συμμαχικοῦ τούτου δεσμοῦ· πρῶτον παρ' Ἡροδ. Πολυβ. β', 41. Παυσ. ἔτι, Φάρα, ἡ, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φαραῖος, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 1, 145. Στράβ. καὶ, Φαραιεῖς, παρὰ Πολυβ. — 2) — Ἴωνικ. Φηραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου πλησίον τῆς νῦν Καλαμάτας, μετὰ ταῦτα ἑνωθεῖσα μετὰ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Φαραί, παρὰ Παυσ. δ', 30. καὶ Στεφ. Βυζ. Φηραί, παρ' Ὅμ. Ἰλ I, 151. εἰς ταύτην ἐβασίλευεν ὁ Διοκλῆς πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Τηλέμαχος. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 488. Φηρή, ἡ, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 543. καὶ Φεραί, αἱ, Ξενφ. Ἑλ. δ', 8, 7. — ὅθεν, Φαραίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. Παυσ. — 3) μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Φέρας ἐν Δακωνίᾳ, ὅπερ ὅρα. — 4) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ἀποικία τῶν Μεσσηνίων. Στεφ. Βυζ.

Φαραιεύς, έως, ὁ, ὅρα Φαραί, ἀριθμ. 1.

Φαραῖτης, ου, ὁ, ὅρα Φαραί, ἀριθμ. 2.

Φαρανδάκης, ους, ὁ. Ὄνομ. Πέρσου τινός, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 31.

Φαρανδάτης, εος, ὁ (ᾰ). Ἡγεμὼν τῶν Κόλχων καὶ Μαρῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, υἱὸς τοῦ Ταόσπιος. Ἡροδ. 7, 79.

Φάραξ, ᾰχος, ὁ. Ναύαρχος τῶ Λακεδαιμονίων· παρὰ Ξενφ. Ἑλ. — 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. δ', 38. — 3) = Χάραξ. Κώμη τῆς Λιβύας.

Φαρασμάνης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Χωρασμίων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Φάρβαιθος καὶ Φάρβηθος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς, μητρόπολις τοῦ Φορβαιθίτου Νομοῦ· ταῦτν Φαρβεῖθ. διὰ τοῦ αι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολμ. διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φορβαιθίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπιθτκ. ὁ Φορβαιθίτης Νομός, εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου νομῶν κείμενος ἀντὸς τοῦ Πηλουσιακοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου. Ἡροδτ. 2, 166.

Φάριος, ία, ιον, ὅρα Φάρος.

Φάρις, ιος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν. Ὅμ, Ἰλ. Β, 582. Φελλίου παρὰ Στράβ. καὶ Παυσ. γ', 20. ὕστερον καὶ Φεραί καλουμένη

Φάρις, εως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἕρμοῦ καὶ τῆς Φιλοδαμείας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαράς ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. Μεσσ. 30.

Φαρκαδών, όνος, ἡ, Ἰωνικ. Φαρκηδών. Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Φαρμάκεια, ἡ (ᾰ). Νύμφη τις ἔφορος μιᾶς κρήνης πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν Ἀττικῇ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχε φαρμακερόν. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 229.

Φαρμακοῦσσαι, αἱ. Δύο μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῆς μεγαλυτέρας τῶν ὁποίων ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Κίρκης. Στράβ.

Φαρνάβαζος, ὁ. Πέρσης Σατράπης. Θουκ. β, 67. — 2) Ἕτερος Σατράπης τῆς Φρυγίας, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκίας τῶν Περσῶν καὶ γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, βοηθήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων· ὧν πρότερον στενὸς φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχε τελευταῖον καταφύγει, καταπεισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφόνευσεν αὐτὸν δολίως. Ἑνωθεὶς δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Κόνωνος συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Κνίδῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, χορηγήσας αὐτῷ καὶ χρήματα πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ τείχους τῶν Ἀθηνῶν. Θουκ. Ξενφ. Ἑλλ.

Φαρνάκη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Μεγασάρου, γυνὴ τοῦ Σανδάκου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα. Ἀπολλ. γ', 14.

Φαρνάκης, ου, ὁ (ᾰ). Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας. Θουκ. β', 57. — 2) Βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου ἀποθανὼν τὸ 153 ἔτος πρὸ Χρ. κατακτήσαι τὴν πόλιν Σινώπην εἰς τὴν ὁποίαν ἐδύστησε τοὐλοιπὸν τὴν καθέδραν του. Πολύβ. — 3) Φαρνάκης ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος κυριεύσας ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου.

Φαρνακία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τῆς Τραπεζοῦντος 20 Γεωγρ. μίλ. πρότερον Ἱερασοῦς καλουμένη, κατ' ἄλλους δὲ Χοιράδες, τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικουμένη Στράβ. Ἀρρίαν.

Φαρναζάθρης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἰνδῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, Ἡροδτ. 7, 65.

Φαρνούχης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τοῦ Ξέρξου, ὅστις πεσὼν ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἀσθενήσας βαρέως ἔμεινεν εἰς τὰς Σάρδεις στερηθεὶς τῆς ἡγεμονίας. Ἡροδτ. 7, 88. — 2) Λύκιοι, Ἑρμηνεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Φαρνοῦχος, ὁ, = Φαρνούχης, Αἰσχ. Πέρσ. 311. Ξενφ. Κυρπ. 3', 3.

Φάρος, ἡ (ᾰ). Νῆσος μικρὰ τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Μεσογείῳ θάλασσῃ ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ συνεχομένη μετὰ τῆς ξηρᾶς δι' ἑνὸς χώματος, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος ἤγειρεν ἕνα ὑψηλὸν πύργον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου φωτίζοντα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπὶ 300 σταδίων διάστημα καὶ δεικνύοντα εἰς τοὺς παραπλέοντας τὴν εἰς τὸν μέγαν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας εἴσοδον, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ πύργος οὗτος, ὅστις ἄλλως καὶ ἰδίως Φάρος ἐκαλεῖτο, εἷς ἦν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Δ, 355. Θουκ. α', 104. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Δαλματίας, πρότερον Πάρος καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τύραννος Διονύσιος ἔπεμψε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐκ τῆς νήσου Πάρου· ταῦτν Λεσίνα. Πολύβ. — ὅθεν, Φάριος, ία, ιον, τῆς Φάρου ἢ εἰς τὴν νῆσον Φάρον ἀνήκων.

Φαρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Μαρόκκου. Στράβ.

Φάρσαλος, ὁ, Ἰωνικ. Φάρσηλος. Πόλις ἐπίσημος τῆς Θεσσαλίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ πλησίον τῆς Λαρίσσης, παρὰ Στράβ. ἡ νέα Φάρσαλος, οὐ μακρὰν τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ παλαιὰ Φάρσαλος, ὅπου ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐνίκησε κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ Πομπήϊον τὸν μέγαν· ταῦτν Φάρσα. Θουκ. α', 111. — ὅθεν, Φαρσάλιος, ία, ιον. τοῦ Φαρσάλου ἢ εἰς τὴν πόλιν Φάρσαλον ἀνήκων. Οὐσιαστκ. Φαρσάλιος, ὁ κάτοικ. καὶ Φαρσαλία, ἡ περὶ τὴν Φάρσαλον χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. — ὁ Φαρσήλιος, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 11.

Φάρσαλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάρσαλος. Στεφ. Βυζ.

Φαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαυκοῦ καὶ τῆς Αἰθιοπίδος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα. Ἀπολλ. β', 1, 4. κατὰ Ποουπιθαν. Φάρη.

Φαρύγαι, αἱ (ῡ). Πόλις τῆς Λοκρίδος, κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὁμήρ. Τάρφη ἀναφερομένη, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἥρας κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Φαρυγαίας. Στεφ. Βυζ.

Φερύγιον, τό (ῡ). Ἀκρωτήριον τῆς Φωκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Κορίνθου. Στράβ.

Φαρυκαδών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑστιαιώτιδι χώρᾳ. Πτολ.

Φάσηλις, ιδος, καὶ Φασηλίς, ίδος, ἡ (ᾰ). Πόλις ἀρχαία τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας μὲ τρεῖς λιμένας, ἀποικία τῶν Δωριέων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἔμπειροι θαλασσοπόροι ἐνεργοῦντες διὰ τοῦ ναυτικοῦ αὐτῶν ἐπίσημον ἐμπόριον· πιθαν. ταῦτν Τακρόβα. — Προπαροξυτ. εὑρηται παρ' Ἡροδτ. 2, 178. Θουκ. β', 69. ὀξυτονούμ. δὲ παρὰ Δημ. Στραβ, καὶ Ἀρρίαν. — ὅθεν, Φασηλίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Δημ.

Φασιανή, ἡ. Θεά τις ἐγχώριος τῶν Κόλχων, ἔχουσα ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ, παριστανομένη μ' ἓν τύμπανον εἰς τὴν χεῖρα. Ἀρρίαν. περιπλ. Ποντ. Εὐξ.

Φασιανός, ή, όν. Τοῦ Φάσιος, ἢ περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν κείμενος, καὶ Οὐσιαστκ. Φασιανοί, ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν ἐν τῇ ἀντικῇ Ἀρμενίᾳ, ἐν τῇ νῦν Πασσίν χώρᾳ καὶ καταγόμενον ἐκ Σκυθῶν. Ξενφ. Ἀνάβ. δ', 6, 5. Φασιανὸς ἀνήρ, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 726. αἰνιττομ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ φαίνειν.

Φάσις, ιδος, καὶ ιος, ὁ. Ἐπίσημος καὶ πλουσιόρρυτος ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Μοσχικῶν ὀρέων καὶ ῥέων δυτικῶς ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ὑπελάμβανον εἰς ψυκτικὸν ὄρος μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ῥέοντα ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ· πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 340. Ἡροδτ. 1, 2. Στράβ. ταῦτν Τιών. — 2) ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας, ἄλλως Ἀράξης λεγόμενος. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 6, 4. — 3) Φᾶσις, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὀχθης τοῦ Φάσιος ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ, ἀποικία τῶν Μιλησίων· ταῦτν Ποτιλὶ ἢ Πουλί· Στράβ. (Φᾶσις διὰ τοῦ α παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, καὶ Φάσις, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.)

Φάσσοι, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, καραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Φάσων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 310.

Φάυλλος, ὁ. Περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Κροτίωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας νικήσας τρεῖς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡροδτ. 8, 47. Ἀριστφ. Ἀχ. 214. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ. Δημ.

Φαύρα, ἡ, ὅρα Φάβρα.

Φαυρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας, παρὰ Διον. Περ. 216.

Φαυστῖνα, ἡ, Faustina. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Φαυστῖνος, ὁ, Faustinus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Φάων, ωνος, ὁ (ᾰ). Εὐειδὴς νεανίας ἐκ Μιτυλήνης ἐν Λέσβῳ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι γέρων ἤδη ὢν καὶ πένης διαπορθμεύων τοὺς ἐκ Λέσβου εἰς τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Ἀσίας, μὲ τὸ νὰ διεβίβασε ποτέ καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀμοιβῇ, ἔλαβεν παρ' αὐτῆς ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν προτέραν νεαράν καὶ εὐειδῆ μορφήν του, τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα ἠράσθη ἡ ποιήτρια Σαπφώ. Παλαιφ. 49. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 18.

Φαά, καὶ Φαιά, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς αὐτόθι Πισατίδος χώρας παρὰ τῷ Ἰορδάνῳ ποταμῷ 120 στάδια μακρὰν τῆς Ὀλυμπίας· ταῦτν Κάστρον Τορνέσα καλουμένη, διὰ τοῦ ει παρ' Τμ. Ἰλ. Η, 135. Θουκ. β', 25. καὶ Στράβ. διὰ τοῦ ε, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ, αἱ Φααί, Ὅμ Ὀδ. Ο, 297.

Φαίδας, αντος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 691.

Φειδίας, ου, ὁ, Phidias. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἀρίστων ἀγαλματοποιῶν τῆς Ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Φαρμίδα σύγχρονος τοῦ μεγάλου Περικλέους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδιδάχθη πρῶτον τὴν ἀγαλματοποιΐαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπερέβη ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ καὶ συγχρόνους του τεχνίτας, ἀριστεύσας πρὸ πάντων διὰ τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἰδέας τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο ἀείποτε ἐν κα-

νόνα τῶν ἐξόχων αὐτοῦ ἔργων καὶ διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἀναλογίας ἥτις ἐξαιρέτως διέπρεπε μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τὰ ὁποῖα συνήρτουν ἕκαστα τῶν κολοσσιαίων αὐτοῦ ἀριστουργημάτων. Διὰ συνδρομῆς καὶ παρακινήσεωι τοῦ φιλοκάλου Περικλέους συνετέλεσεν ὁ μέγας οὗτος τεχνίτης τὰ πλείστα εἰς τὴν κόσμησιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κατασκευάσας τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶνι, τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἄλλα ὁπίσης ἄξοχα ἔργα· πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχεν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν Ἤλιδι πόλιν Ὀλυμπίαν, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐντελέστερον ἀριστούργημα καὶ κατὰ πάντα τῆς γλυπτικῆς τέχνης. Μέχρι τέλους κατεδικασθεὶς ὁ Φειδίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς λέγεται, διότι ἐνεχάραξε τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπέθανεν εἰς φυλακὴν· ὑπό τινων δὲ αἰωρεῖται ὁ θάνατος αὐτοῦ διαφόρως. Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 290. Ἀριστφ. Εἰρ. 605.

Φειδιππίδης, ου, ὁ (ῑ.) Ἡμεροδρόμος τις Ἀθηναῖος, παρ' Ἡροδ. 6, 105. παρὰ Λουκ. ἡμαρτ. Φιλιππίδης καλούμενος. — 2) Τίς τοῦ Στερψιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 67.

Φειδιππίδιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ Φειδιππίδης Ἀριστφ. Νεφ. 91.

Φείδιππος, ὁ. Τίς τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φέρων τοὺς ἐκ τῶν Σποράδων νήσων εἰς τριάκοντα πλοῖα. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Θεσπρωτίαν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 678. Ὑγίν. μύθ. 81.

Φειδόστρατος, ὁ. Γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 286.

Φειδόλας καὶ Φειδώλας, α, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. ἐν Λιβάλγ.

Φείδων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 316. — 2) Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτόθι τὰ μέτρα, σταθμὰ καὶ νομίσματα. Ἡροδ. 6, 127. — 3) Ἀρχαῖος Νομοθέτης τῶν Κορινθίων, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Στερψιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 134. 5) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ.

Φειδωνίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίς τοῦ Φείδωνος, ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἐν Νεφέλαις παριστανόμενος Στερψιάδης θέλει νὰ καλέσῃ τὸν υἱόν αὐτοῦ, Ἀριστφ. Νεφ, 65.

Φελλεύς, έως, ὁ. Τόπος ὀρεινὸς καὶ ἐλαιόφυτος ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Νεφ. 71. Σουΐδ.

Φελλίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῶν Ἀμπελῶν εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐρώταν Παυσ.

Φελλόη, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Ἀχαΐας, ἀπέχουσα 40 στάδια μεσημβρινῶς τῆς Αἰγείρας, Παυσ.

Φελλοποιοί, οἱ (φελλός, ποιέω) Ἐπίκλαστοι κάτοικοι τῆς νήσου Φελλοῦς· παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ β', 4

Φελλός, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ.

Φελλοῦ, οῦς, ἡ. Ὄνομα ἐπιπλάστου νήσου κατοικουμένης ὑπὸ τῶν Φελλοποιῶν, παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 4.

Φενανός, ὁ = Φενεός. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 71.

Φενεός καὶ Φενεός, ἡ καὶ ὁ, Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ αὐτόθι Ἀζανίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου λίμνης. Εἰς αὐτὴν λέγεται ὅτι ἔζησεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἔσκαψε τὴν ἐξ Ὀρχομενοῦ διώρυχα περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Παυσ. βιβλ. η, 14. πανὺν Φενέα. — προπαραλυτν. ὁπαξ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 605. συνιδ. κατὰ δηλ. γεν. Παυσ. Διοῦρ. Στε. ἀρσεν. μόνον παρὰ Στεφ. Βυζ — ὅθεν Φενεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Φένεός, ὁ. Ἀρκάς τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φενεὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. 14.

Φεραί, οἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Παλαιᾳ Θεσσαλίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι ἐπικρατείας, ἔνθα ἀρχαιόθεν ἐβασίλευεν ὁ περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ Ἄδμητος, ἐπὶ δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ μετὰ ταῦτα χρηματίσασα καθέδρα τῶν τυράννων τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα λιμένα τὰς Παγασάς, καὶ πιθαν. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως Φέρητος ἐκγόνου Αἰόλου τοῦ δευτέρου, 100 περίπου χρόνους πρὸ τῶν Τρωικῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 711. Στράβ. 9. Πολύβ. — 2) = Φαραί, πολις τῆς Μεσσηνίας, ὅπερ ὅρα. — 3) πιθαν. = Φαραί, πόλις τῆς Ἀχαΐας, Ὅμ. Ἤμν. Ἀπολ. 427. παρβλ. Hgen ἐν λεξ. (Κατ' Εὐστοθ. εἰς Ὅμ. Ὀδ. Γ, 488. ἔστι τὸ μὲν Φαραί, πόλις τῆς Θεσσαλίας, τὸ δὲ Φηραί τῆς Μεσσηνίας.)

Φεραίμων, ὁ. Τίς τοῦ Αἰόλου, βασιλεύων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀνδροκλέους. Διοδ. Σικ. δ', 8.

Φεραῖος, αία, αῖον. Τῶν Φερῶν ἢ ἐκ τῶν Φερῶν ὧν ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ Οὐσιαστκ. Φεραῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ. Ξενοφ. — 3) Φεραίη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις, Σικυῶνι καὶ ἐν Ἄργει, ἀπὸ τοῦ ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Καλλιμ. Παυσ. β', 23.

Φεραύσιππος, ὁ. Ἐπίπλαστον Ἄρσεν. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστφ. Σφ. 408.

Φέρεκλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἁρμονίδου, ὁ ναυπηγήσας τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετεβίβασε τὴν Ἑλένην εἰς Τροίαν φευσθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ ὑπὸ τοῦ Μηριόνους. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 59.

Φερεκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κατὰ Σουΐδ. συγγράψας 17 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ τεμάχια διεσώθησαν. Πλούτ. Πρωταγ. σελ. 327. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 474.

Φερεκύδης, ους, ὁ (ῡ) ὁ Σύριος. Ἀρχαῖος φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Σύρου μιᾶς τῶν Κυκλάδων, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ καὶ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὴν 55 καὶ 60 Ὀλυμπιάδ. κατὰ Σουΐδ. κυνοδίδακτος, κατ' ἄλλους διδαχθεὶς τὰς ἐπιστήμας παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις, συγγράψαι πρῶτον εἰς πεζὴν φράσιν, κατὰ Θεόπομ. περὶ φύσεως θεῶν, κατὰ δὲ τοὺς νεωτερ. μίαν Θεολογίαν καὶ κατὰ Σουΐδ. μίαν Ἑπτάμυχον εἰς δέκα βιβλία. Διογ. Λαερ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 28. ἢ γραφ. ὁ Σύρος, παρὰ Λουκ. Μαιρόβ. 22 ἔστιν ἡμαρτμν. — 2) ὁ Ἀθηναῖος, Ἱστοριογράφος ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Ἡροδότου, κατὰ Σουΐδ. γράψας μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς, Λυτοχθόνας ἐπιγραφομένην εἰς δέκα βιβλία. Στράβ. ἔτι ὁ Λέριος λεγόμενος ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Λέρου, Ἀθηναῖος δὲ ἐπωνομάσθη διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις μακρὰν διατριβήν του καὶ ὡς συγγράψας τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων· παράβλ. Heyne εἰς Ἀπολδ. σελ. 992.

Φερενδάτης, ου, ὁ (α) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 67.

Φερενίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἐναντίον τοῦ νόμου, ἐσυγχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι, 1.

Φαρέντιον, τό, Ferentium. Πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· πανὺν Ferentino. Φαρεντῖνος, ὁ Κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φερεσσεύης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 310.

Φερετιάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης. Ἀνθολ.

Φερετίμη, ἡ (ῑ). Γυνὴ Βάττου τοῦ τρίτου ἐν Κυρήνῃ. Ἡροδτ. 4, 162.

Φερεύς, έως, ὁ. Τίς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθέας, φονευθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ. Ἀντ. Λιβ. 2.

Φέρης, ητος, ὁ. Τίς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυρούς, ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος καὶ Ἀμυθάωνος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· τούτου υἱοὶ ἦσαν ὁ Ἄδμητος καὶ ὁ Λυκοῦργος, θυγατέρες δὲ ἡ Εἰδομένη καὶ ἡ Παρισπίς. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 259. Ἀπολδ. α, 9, 14. — 2) Τίς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἀπολδ. α, 9, 28.

Φερητιάδης, ου, ὁ, Δωρικ. Φερητιάδας, (υ-νυ-) Τίς τοῦ Φέρητος, ὁ Εὐμηλος, Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 214. Φηρητιάδης, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 763.

Φέρουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 48. Ἡσ. Θεογ. 248.

Φερέφασσα, ἡ, Ἀττκ. Φερέφατα = Περσεφόνη, κατὰ Πλατ. Κρατυλ. 409. ὡσανεὶ Φερέπαφα, ἡ πάντων τῶν κινητῶν ἁπτομένη.

Φερσεφόνη, ἡ = Περσεφόνη. Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μυσίτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Χλωρίδα γυναῖκα τοῦ Νηλέως. Φερεκυδ. παρὰ Σχολιαστ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 280.

Φερῶν, ὁ. Τίς τοῦ Σεσόστριος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρξε τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς δέκα ὁλόκληρα ἔτη. Ἡροδτ. 2, 111.

Φερωνία, ἡ. Feronia. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Φηγαία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πρότερον εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν ἀνήκων, ὕστερον δὲ εἰς τὴν Αἰγηΐδα. Σουΐδ. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἕτερος δῆμος ἐν Ἀττικῇ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φηγαιεύς, ἑως· ὁ κάτοικ.

Φήγεια καὶ Φηγία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρβλ. Στέφ. Βυζ. καὶ Παυσ.

Φηγεύς, έως, ὁ. Τίς τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τῆς Ἀρσινόης τοῦ Πρωνόου καὶ τοῦ Ἀγήνορος, ὁ καθαρίσας τὸν Ἀλκμαίωνα ἐκ τῆς μητροκτονίας καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἀνέκαθεν ἡ πόλις Ψωφὶς Φηγεία· κατὰ δὲ Παυσ. ἡ, 24 ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἐρύμανθον. Ἀπολδ. γ', 7, 5. Ἡροδτ. 9, 26.

Φηγοῦς, οῦντος, ὁ (φηγός). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, κείμενος πλησίον τοῦ Μαραθῶνος. Στέφ. Βυζ.

Φήμιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος ἀοιδὸς ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τέρπιδος, διατρίβων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τέρπων αὐτόθι τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης διὰ τῆς Φόρμιγγος καὶ τῶν ᾀσμάτων ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός της. Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 263. κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἀρχαίων ὑπῆρχεν ὁ Φήμιος οὗτος εἷς τῶν πρὸ Ὁμήρου Ῥαψῳδῶν, γράψας ἐπικὸν ποίημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Τροίας.

Φημονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐπινοήσασα πρώτη ὡς λέγεται τὸν ἑξάμετρον στίχον. Παυσ. ί, 5. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Κυμαίαν Σίβυλλαν ἀκμάσασα πρὸ τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς.

Φηνεύς, έως, ὁ. Τίς τοῦ Μέλανος, Ἀπολδρ. α, 8, 5. πιθαν. Φινεύς, παρβλ. Heyne. σελ. 128.

Φηραί, αἱ = Φαραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ὅπερ ὅρα. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Φηρητιάδης, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Φερητιάδης, ὅπερ ὅρα.

Φθειρῶν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 868. κατὰ Στράβ. ταύτ. τῷ, ὄρος Λάτμος, ἢ τὸ παρ' αὐτῷ κείμενον ὄρος Γρίον· (ἀπὸ τοῦ φθείρ, μικροῦ καρποῦ πίτυος ἢ ἐλάτης.)

Φθάς, ά, ό. Θεότης τις τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, λατρευομένη παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων Ἡφαίστου, ἰδίᾳ μία τις ὑπερτάτη καὶ δημιουργικὴ δύναμις, διατάττουσα καὶ διευθετοῦσα τὰ πάντα διὰ τῆς ἀπείρου σοφίας της, συντελοῦσα τὰ πλείστα εἰς τὴν γένεσιν καὶ ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, καὶ κατὰ Διόδ. Σικ. βιβ. ά, 12. ἐπανέτεινον ὁ Φθᾶς πρῶτος τὸ πῦρ λογιζόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς μία τῶν πρωτίστων Θεοτήτων, ἔχουσα κατὰ Σουΐδ. ἅνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μέμφιν· παραβλ. Meinere Versuch über die Religionsgeschichte der älteren Völk. καὶ Vogel Versuch über die Religion der alten Aegypter.

Φθία, ἡ (ι) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. Ἀπολδρ. γ', 13, 8.

Φθία, ἡ, Ἰων. Φθίη (ι) Πόλις ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς Ὅμ. Ἰλ. Β, 685· κατὰ Πολυβ. ιά', 3. ἔκειτο αὕτη εἰς τὴν περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ἐχῖνον χώραν. — 2) Ἐπαρχία μακρὰ τῆς Θεσσαλίας περὶ τὴν πόλιν Φθίαν, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Πελασγοῦ Φθίου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ ἐλθὼν περὶ τὸ 1630 ἔτος προ Χρ. εἰς τὴν χώραν ταύτην τῆς Θεσσαλίας μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, τῶν ὁποίων πρῶτος βασιλεύει ἀναφέρεται ὁ Εὐρυτίων, ὅστις ὑπεδέχθη ἐνταῦθα τὸν ἐξ Αἰγίνης φυγόντα Πηλέα μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων, δοὺς εἰς αὐτὸν τὰ τρίτον μέρος τοῦ βασιλείου του ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέραν αὐτοῦ Ἀντιγόνην. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει τὴν χώραν Φθίαν πολλάκις μετὰ τοῦ Ἑλλάς ὡς βασίλειον τοῦ Ἀχιλλέως. Ἰλ. Ι, 395. — 3) = Φθιῶτις, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 3, 9. — ὅθεν, Φθιηνδε, εἰς Φθίαν, καὶ Φθιῆφι, ἐν Φθίᾳ. Ὅμ.

Φθιάς, άδος, ἡ. Τῆς Φθίας ἡ εἰς τὴν Φθίαν ἀνήκουσα· ἡ Φθιὰς αἶα. Εὐριπ. Ἐκ. 455.

Φθῖος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Πελασγὸς ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Φθία καὶ Φθιῶτις, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίσσης, κατὰ Στέφ. Βυζ. — 2) Τὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 686.

Φθιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ μετὰ τοῦ Ἀχαιοῦ ἐξαιρ. ἀπαντώμεν· παρ' Ἡροδ. 7, 132. Θουκ. ή, 3. ἦσαν γὰρ οἱ Φθιῶται τὸ ἀνέκαθεν Ἀχαιοὶ κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀχαιοῦ παιδὸς τοῦ Σούθου. Στράβ — 2) Ἐπίθετ. τῆς Φθιώτιδος ἡ ἐκ τῆς Φθιώτιδος ὤν. Καλλ. εἰς Δη\. 112.

Φθιῶτις, ίδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Φθιώτιδος ἡ ἐκ τῆς Φθιώτιδος χώρας οὖσα. Εὐρ. Ἀνδρ. 1123. — 2) μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γῆ· χώρα τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Φθιῶται ἄλλως καὶ Ἀχαιοὶ καλούμενοι, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ἡροδ. 1, 56.

Φιάλεια, ἡ (ᾱ) = Φιγαλία, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Φιαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀνθολ.

Φίαλος, ὁ. Τὸς τοῦ Βουκολίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Φιάλεια πρότερον Φιγαλία καλουμένη. Παυσ. ή, 3.

Φίβαλις, ιος, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ παράγων ἐξαίρετα σῦκα. Ἡσύχ. Σουΐδ.

Φιγαλία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἔχουσα ἅνα περίφημον ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον μὲν Φιγαλία ἀπὸ τοῦ Φιγάλου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ὅστις ἔκτισεν αὐτὴν πρῶτος, ὕστερον δὲ Φιάλεια ἀπὸ τοῦ Φιάλου ἑνὸς τῶν διαδόχων τοῦ Φιγάλου, ταῦτ' Παυλίτζα ἡ Βερβίτζα. — Φιγαλία, παρὰ Παυσ. ή, 39. Στράβ. Φιγαλέα, παρὰ Πολυβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φιγαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδ. 6, 83.

Φίγαλος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φιγαλίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. ή, 36.

Φιδῆναι, αἱ, καὶ Φιδήνη, ἡ, Fidenae. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ἀποικία τῶν Ἀλβανῶν, ἥτις κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συγκατεστάχθη μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν Ἰταλίᾳ Σαβινικῶν πόλεων. Εἰς ταύτην εὑρίσκετο ἓν μέγα Ἀμφιθέατρον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου· ταῦτ' δὲ ἐρείπια πλησίον τοῦ Castel Giubileo· πλησ. παρὰ Στράβ. Ἐυσ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Φιδηναῖος καὶ Φιδηνάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ.

Φίκειον καὶ **Φίκιον ὄρος**, τό = Σφίγγιον ὄρος. Ὄρος τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἡ Σφίγξ. Ἡσ. Ἀσπ. 33. Ἀπολδρ. γ', 4, 8. ἀπὸ τοῦ Φίξ, ὅπερ ὅρα.

Φίλα, ἡ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας. Στεφ. — 2) = Φλά, ὅπερ ὅρα.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καλυκαδνου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Ἀφροδισιάδος· ταῦτ' Μαλατζκέρτ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Σάρδεων ἐπὶ τῶν προποδίων τοῦ ὄρους Τμώλου, πιθαν. πρότερον Καλλάτηβος καλουμένη, ὑπὸ δὲ τοῦ βασιλέως Ἀττάλου Φιλαδέλφου μετὰ ταῦτα Φιλαδέλφεια ὀνομασθεῖσα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐπίσημος, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, πρότερον Ἄμμανα καὶ Ῥαββαθάμανα λεγομένη. Πολύβ. ε, 71. Στράβ. — ὅθεν, Φιλαδελφεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Φιλαδελφία, ἡ = Φιλαδέλφεια, Πτολ.

Φιλαί, αἱ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου νήσου τοῦ Νείλου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῆς Συήνης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιόπων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ Ἶσις καὶ ὁ Ὄσιρις· ἐλογίζετο δὲ ἡ νῆσος αὕτη οἱ ἱερωτάτη παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἐν τῇ ὁποίᾳ σώζονται ἔτι πολλὰ ἐρείπια δύο ἀρχαίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ναῶν ἐξόχου οἰκοδομῆς· ταῦτ' Γεξιράτ ἐλ - Βιρβέ. Στράβ.

Φιλαΐδαι, οἱ (υυυ-) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Φιλαίου υἱοῦ τοῦ Αἴαντος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ τύραννος Πεισίστρατος. Στέφ. Βυζ. Πλάτ. Ἱππ. 228, — ὅθεν, Φιλαΐδης, ου, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Φιλαΐδων ὤν· καὶ Φιλάϊος, ὁ. Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἄλλως Φλυάσιοι γραφομ.

Φιλαίμων, ονος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Φιλαινέτη, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 42.

Φιλαίνιον, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλαινίς, ίδος, ἡ. Ἐκ Λευκαδίας, συγγράψατα ἐν βιβλίοις πλῆρες διαφόρων αἰσχροτήτων, ἀναφερομένη παρ' Ἀθην. καὶ Λουκ. — 2) Ὄνομ. ἑταίρας τινός, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. Διαλ. σ'.

Φιλαίνων βωμοί, οἱ, Aras Philaenorum. Λιμήν τις ἐν Λιβύᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρχηδόνος καὶ Κυρηναϊκῆς χώρας, ἔνθα ἔκειντο τὰ μνημεῖα τῶν δύο Φιλαίνων ἀδελφῶν ἐκ Καρχηδόνος, οἵτινες ἐλθόντας εἰς ἔριδα μετὰ τῶν Κυρηναίων πρέσβων περὶ τῶν ὅρων τῆς χώρας, ἐτάφησαν ἑκουσίως ζῶντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος των, χορηγήσαντες διὰ τοῦ θανάτου αὐτῶν ἐκ ἱκανὸν μέρος εἰς τὴν Καρχηδονικὴν χώραν. Στράβ. Οὐαλ. Μαξ. V, 6. οἱ Φιλαίνων βωμοί, παρὰ Πολύβ. τοὺς ὁποίους ἀνήγειρον οἱ Καρχηδόνιοι πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων ἀδελφῶν ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα οὗτοι ἐτάφησαν.

Φιλαῖος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἴαντος, πρόγονος τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου, ἐλθὼν καὶ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡροδ. 6, 35.

Φιλαμμονίδας, α, ὁ (ῑ) Τὸς τοῦ Φιλάμμωνος, ὁ Εὐμολπος. Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 108.

Φιλάμμων, ονος καὶ ωνος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λευκονόης ἢ κατ' ἄλλους τῆς Χιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐκ Θράκης, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Νύμφη Ἀγριόπη ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Θάμυριν, Εὐριπ. Ἠλ. 919. Ἀπολδρ. α', 3, 3. ἔτι δὲ καὶ τὸν Εὐμολπον, Θεοκρ. κατὰ Πλουταρ. ἐσύνθετον ὁ Φιλάμμων ὕμνους πρὸς τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λητοῦς, οἱστάξας πρῶτος εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τὰς διὰ τῶν χορῶν τελετάς. — γενν. — ονος, παρ' Εὐρ. — ωνος, Ἀπολδρ. Παυσ. δ', 33. — 2) Ἀθλητής τις, παρὰ Δημ.

Φίλανδρος, ὁ (ῑ) Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακαλίδος, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐθηλάσθη ὑπὸ μιᾶς αἰγός, τῆς ὁποίας τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα σύρισκετο εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν. Παυσ. Φωκ. 16.

Φιλάμων, ονος, ὁ (ᾱ) Τὸς τοῦ Χέρσιδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς νήσου Κύπρου. Ἡροδ. 8, 11.

Φιλέας, ου, ὁ, Ἰων. Φιλέης, έω. Πατὴρ τοῦ Ῥοίκου ἐκ Σάμου. Ἡροδ. 3, 60. — 2) Χωρίον καὶ ἀκρωτήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θράκῃ· ταῦτ' Φίλλαν. Στεφ. Βυζ. ἔτι Φιλέα καὶ Φιλία, ἡ.

Φιλέταιρος, ὁ. Τὸς ὀρχηστρίδος τινὸς ἐκ Παφλαγονίας, κατ' ἀρχὰς ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου ἐν Περγάμῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσύστησε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου. Λουκ. Μακρ. 12.

Φιλέταρος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐκ τῆς περιόδου τῆς μεσαίας κωμῳδίας, συγγράψας 21 κωμικὰ δράματα ἀναφερόμενα ἐν τῇ τοῦ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 479.

Φιλέφιος, ὁ. Πένης τις Ἀθηναῖος, παριζόμενος τὰ πρὸς τὸν βίον μὲ μυθώδεις καὶ ταραστίους διηγήσεις. Ἀριστφ, Πλούτ. 179. Δημ. κατὰ Τιμοκρ. σελ. 742.

Φίληβος, ὁ. Νεανίας τις Ἀθηναῖος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἰς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Φιλημάτιον, ἡ (ᾱ). Ὄνομα ἑταίρας ἐν Ἀθήναις, παρὰ Λουκ.

Φιλημονίδης, ου, ὁ. Κυρίως ὄνομ. Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Φιλήμονος· καὶ Οὐσιαστκ. κύρ. Ὄνομ. Πλάτ.

Φιλήμων, ονος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμειψίου. Θουκ. β', 67. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις, θαν. ἐκ Φρυγίας, ὅστις ἤθελε νὰ λέγεται πολίτης Ἀθηναῖος. Ἀριστφ. Ὄρν. 764. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 114 Ὀλυμπιάδ. σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων 53 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν μόνον ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐσώθησαν. Ἀθην. Λουκ. Μακροβ. 25. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 475. — 4) Τὸς τοῦ προτέρου, κωμικὸς ποιητὴς καὶ οὗτος, κατὰ Σουΐδ. γράψας 54 δράματα, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι δύο τεμάχια παρ' Ἀθην. ζ', καὶ Στοβ. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. II, σελ. 479. — 5) Γραμματικός τις Ἀθηναῖος, πεθαν. σύγχρονος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γράψας περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ Γλωσσῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Φιληρετίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 35.

Φιλήσιος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ. Ἀναβ.

Φιλητᾶς, ᾶ, ὁ. Περίφημος Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐν Αἰγύπτῳ, εὐδοκιμήσας ἐξαιρετ. εἰς τὴν σύνθεσιν ἐλεγείων ποιημάτων, συγγράψας καὶ διάφορα ἐπιγράμματα, Ἐλεγεῖα καὶ ἓν ποίημα Ναξιακὰ ἐπιγραφόμενον. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 40. Στράβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 14. (ἡ γραφ. Φιλήτας, ἔστιν ἡμαρτημ.)

Φιλητορίδης, ου, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Φλήγορος, ὁ Δημεοῦχος, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 457.

Φιλιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Τύραννος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Δημ. Στεφ. 324. — 2) Πόλις τις, παρὰ Λουκ.

Φιλίνη, ἡ (ν – –). Μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. γ'.

Φίλινναι, ἡ (ν – ν). Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 678. Δουκ. (Φίλινναι = Φιλίνη, ὅπερ καὶ ὀρθότερ. ἐστίν, συνηθεστρ. μέντοι ὁ τύπος Φίλιννα.)

Φιλίννιον, ἡ. Ὑποκορισ. τοῦ Φίλιννα. Ἀνθολ.

Φιλιννίς, ίδος, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλῖνος, ου, ὁ. Πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις, Δημ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας. Πολύβ. — 3) Βουκόλος τις, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. β', 115.

Φίλιος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχαν οὗτος ἕνα ναὸν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 31.

Φιλιππίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖός τις, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 315. — 2) Πλουσιός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Μειδίου. Δημ. — 3) Τὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς κωμικὸς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπιάδ. καὶ συγγράψας κατὰ Σουΐδ. 45. κωμικὰ δράματα. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν σύγχρονον τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου, ἀναφερόμενος εἰς ἄκρον ἰσχνός· ἀφ' οὗ καὶ Φιλιππιδόμαι ἐσχηματίσθαι, ἰσχνὸς γίνομαι ἢ ὁ Φιλιππίδης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 6. Ἀθην. — 4) = Φειδιππίδης, παρὰ Λουκ.

Φίλιπποι, οἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως, πρότερον μὲν Κρηνίδες, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις κυριεύσας τὴν Θρᾴκην ὠχύρωσε τὴν πόλιν ταύτην ἰσχυρῶς· ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὑπῆρξεν ἐπίσημος καὶ μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς Μακεδονίας· ταυτὸν Φιλιβάχ. Στράβ. — ὅθεν, Φιλιππεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. καὶ Φ.λιππήσιος, ἐν τῇ νέᾳ Διαθ.

Φιλιππόπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, πρότερον Εὐμολπίας καὶ Πονηρόπολις καλουμένη, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου· ταυτὸν Φιλιππούπολις. Στεφ. Βυζ. Λουκ. — 2) = Θῆβαι Φθῖαι. Πολύβ. α', 100.

Φίλιππος, ὁ (ῑ). Ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς Ἥρως. Ἡροδτ. 5, 47. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπιάδ. καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. — 3) Τὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ πρώτου καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιώχθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας. Θουκ. α', 57. — 4) Τὸς Ἀμύντα τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Εὐριδίκης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, αὐξήσας μεγάλως διὰ τῆς βαθείας πολιτικῆς ἀρετῆς του καὶ τῶν πολλῶν κατακτήσεων τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱόν αὐτοῦ καὶ διάδοχον Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν. Εἰς ἡλικίαν ἔτι δεκαοκτὼ χρόνων ἐλθὼν ὁ Φίλιππος ὡς ὅμηρος εἰς τὰς Θήβας, ἠξιώθη τῆς φιλίας τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδα μετὰ τοῦ ὁποίου συνέζησε πέντε περί που ἔτη μιμηθεὶς τὰς ἐξόχους ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς καὶ διδαχθεὶς παρ' αὐτῷ τὴν στρατηγικὴν καὶ πολιτικὴν τέχνην. Ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Ἀμύντα υἱοῦ Περδίκκα τοῦ τρίτου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας, κατεστάθη ἀπόλυτος κύριος καὶ Μονάρχης, προσεκτικώτατος διὰ τῆς ἐν πολέμοις μεγάλης δραστηριότητος καὶ εὐτολμίας του τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τῶν Μακεδόνων καὶ ὑψώσας εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ δυνάμεως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἐκλεχθεὶς μὲ κοινὴν συγκατάθεσιν ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας καὶ ἐνασχολούμενος ἔτι εἰς νέας προπαρασκευὰς διὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ κατὰ τῆς Ἀσίας πολέμου, ἐφονεύθη ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, ὡς εἰκάζεται, ἐπισύρας τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἐγκαταλειφθείσης προτέρας συζύγου του Ὀλυμπιάδος, εἰς ἡλικίαν 47 ἐτῶν, τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ. Δημ. ὅθεν Φιλιππίζω, ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου εἰμί. — 5) Τὸς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας τὸ 298 ἔτος πρὸ Χρ. — 6) Τὸς τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων, τῶν ὁποίων αἱ κατ' αὐτοῦ νίκαι ἐξηυδένησαν μεγάλως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον· μετὰ μίαν πολυχρόνιον βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος τὸ 179 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν ἄδικον φόνον τοῦ υἱοῦ καὶ νομίμου αὐτοῦ διαδόχου Δημητρίου, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν Περσέα ἕτερον υἱόν τὸν ὁποῖον εἶχε γαυνήσας ἐκ μιᾶς αὐτοῦ παλλακίδος. Πολύβ. Πλούτρ. — 7) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἕλλην, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ ἐκδοὺς μίαν συλλογὴν ἐπιγραμμάτων τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι τινὰ ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκ. Ἀναλακτ. II, σελ. 211. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 421.

Φιλίσκος, ὁ. Ἀβυδηνός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐξ Αἰγίνης, μαθητὴς τοῦ Διογένους καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐνασχοληθεὶς ἔτι καὶ εἰς τὴν Τραγικὴν ποίησιν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 11. — 3) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συντάξας 42 Τραγῳδίας. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 313. — 4) ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου.

Φιλιστάϊοι, οἱ. Λαὸς τῆς Παλαιστίνης κατοικῶν παραθαλασσίως ἕως τῆς Ἰόππης.

Φιλιστίδης, ου, ὁ (ῑ). Ὄνομ. κύρ Πατρωνυμ. υἱδς τοῦ Φιλίστου. — 2) Τύραννός τις τοῦ Ὥρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ Δημ. Στεφ. σελ. 54. Στεφ. Βυζ.

ἐν λεξ. Ὠρεός. ἢ γραφ. Φιλιστείδης παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμάρτημ.

Φιλιστίων, ωνος, ὁ. Περίφημος κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Νικαίας ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Προύσσης ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ ἀποθανὼν ὡς λέγεται ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ γέλωτος. Σουΐδ. Ἀνθολ.

Φίλιστος, ὁ (ῑ). Τὸς τοῦ Πανιλέους καὶ ἑταίρος τοῦ Νηλέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν ὅτε ὁ Νηλεὺς ἐστάτησεν αὐτόθι τὴν ἐν Μιλήτῳ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων. Ἡροδτ. 9, 97. — 2) Περίφημος Ἱστοριογράφος ἐκ Συρακουσῶν, μαθητὴς τοῦ ποιητοῦ Ἐρβένου, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τῶν δύο Διονυσίων τυράννων, ἐχθρὸς τοῦ Δίωνος, κατὰ Σουΐδ. συγγράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Σικελίας εἰς ἕνδεκα βιβλία καὶ ἑτέραν τοῦ Διονυσίου εἰς ἓξ βιβλία. Παυσ. Διοδ. Σικ. Ἱστ. — 3) ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ Συρακούσιος, ζήσας περὶ τὸ 256 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Σουΐδ. Ῥητορικά τινα συγγράμματα καὶ μία ἱστορία περὶ Λιβύης καὶ Συρίας. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 930.

Φίλιτις, ιος, ὁ. Αἰγύπτιός τις ποιμὴν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο οὕτω μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδων. Ἡροδτ. 2, 128.

Φιλλυρίδας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Φιλυρίδης, ὅπερ ὅρα.

Φιλογένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φωκαίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Φιλοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Φέρητα, τὸν κτίσαντα τὴν πόλιν Φαρὰς ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. 8, 30.

Φιλόδημος, ὁ. Περίφημος Ἐπικούρειος φιλόσοφος ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀναφερόμενος καὶ ὡς ποιητὴς ἄριστος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ἐπιγράμματά τινα. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. III, σελ. 609.

Φιλοδίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Λευκίππου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἱλάειραν καὶ Φοίβην. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἐνθα κατὰ Heyne ἡ γραφ. ἡμαρτ. περβλ. σημ. σελ. 693.

Φιλοδώρητος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 53.

Φιλοίτιος, ὁ. Πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, φονεύσας δύω τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 24. Χ, 388.

Φιλοκλέων, ωνος, ὁ (φίλος, Κλέω). Γέρων τις Ἀθηναῖος, παριστανόμενος ἐν ταῖς τοῦ Ἀριστφ. Ὄρνιθ. 13 διατρίβων ἀεί ποτε ὡς ὁ Κλέων εἰς τὰ δικαστήρια.

Φιλοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς Τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, συντάξας καὶ σατυρικὰ ποιήματα, πολλάκις κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους οἷς εἰς ἄκρον δυσειδὴς καὶ εὐτελὴ δράματα γράψας. Ἀριστφ. Ὄρν. 281. Σουΐδ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Κόνωνος εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου μετ' ἄλλων τριῶν χιλιάδων αἰχμαλώτων. Ξενοφ. Ἑλλην.

Φιλοκόμμοδος, ὁ. Νέος τις δοῦλος ἐν Ῥώμῃ, σύνευνος τοῦ Αὐτοκράτορος Κομμόδου. Ἡρωδ. α', 17.

Φιλοκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Τὸς τοῦ Δημέου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ε', 116. — 2) Τὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 24. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Δημ. κατὰ Ἀριστ. σελ. 783. ἀναφερόμενον, ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστογείτονος. — 3) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀγνούσιος, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐφιλοφρονήθη δαψιλῶς, προδοὺς εἰς αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν Ὀλυνθον, ὅτι δ' καὶ ἐκατηγορήθη ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους οἷς ἐχθρὸς τῆς πολιτείας καὶ ὡς ἠγορασμένον ἀνδράποδον· ἐφημίζετο δὲ καὶ οἷς εἰς ἄκρον ἀδηφάγος. Δημ. Στεφ σελ. 230. Παραπρεσβ. σελ. 348. — 4) ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολλ. γ', 13, 8.

Φιλοκτήμων, ονος, ὁ. Ἀδηφάγος τις ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 1242.

Φιλοκτήτης, ου, ὁ. Κλητικ. Φιλοκτῆτα. Τὸς τοῦ Ποίαντος καὶ τῆς Μεθώνης, ἐπιφήμιος τοξότης, ὅστις ἐκστρατεύων μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ χρόνον ἱκανὸν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, πληγωθεὶς βαρέως ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως. Ὁμ. Ἰλ. Β, 716. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπέστρεψεν εὐτυχῶς μετὰ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 190. Κατὰ Πινδαρ. πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἠρώων ἦλθον εἰς τὴν νῆσον Λῆμνον διὰ νὰ λάβωσιν αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον, ἄνευ τοῦ ὁποίου οἱ πόλεις αὕτη ἔμενεν ἀείποτε ἀπόρθητος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Μαχάονος υἱοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Πινδ. Πυθ. α', 95. Σοφ. Φιλ. 605. Ἀπολλ. γ', 12, 6. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πετιλίαν, ὅπου διήγαγε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του. Τζέτζ. εἰς Λυκοφρ. 911.

Φιλόκυπρος, ὁ. Τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ νομοθέτης Σόλων ἐγκωμίασεν αὐτὸν μεγάλως εἰς τὰ ἔπη του. Σόλ. Λείψ. Ἡροδτ. 5, 113.

Φιλοκύων, ονος, ὁ (ῡ). Γενναῖός τις Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡροδτ. 9, 71.

Φιλόλαος, ὁ. Τὸς τοῦ Μένωος καὶ τῆς Νύμφης Παρείας, κατοικῶν ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, ὅπου ἀφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Σιμμίου καὶ Κέβητος, κατὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 21. πιθαν. κατ' ἀντιχρονισμὸν ἢ ὑποτιθεμένου ἄλλου τινὸς Πυθαγορείου Φιλολάου. Διάφορα τεμάχια ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Φιλοσόφου τούτου εὑρηνται παρὰ Στοβαίῳ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 23. — 3)

Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἷς ναὸς αὐτοῦ ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀσωποῦ. Παυσ. γ', 22.

Φιλομάχη, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Πελίου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον καὶ τὴν Παισιδίκην. Ἀπολλόδ. α', 9, 10.

Φιλομέδουσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κορυνήτου Ἀρηϊθόου βασιλέως τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Η, 10. (τὸ ε εὕρηται καὶ μακρὸν ἐσθ' ὅτε διὰ τῆς ἄρσεως.)

Φιλομήλα, ας, ἡ, Ἰων. Φιλομήλη, ποιητκ. Φιλομήλεια. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίονος καὶ ἀδελφὴ τῆς Πρόκνης γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου βιασθεῖσα καὶ στερηθεῖσα τῆς γλώσσης λέγεται ὅτι μετεμορφώθη εἰς ἀηδόνα· κατ' Ἀπολλόδ. γ', 14, 8, μετεμορφώθη αὕτη μὲν εἰς χαλιδόνα ἡ δὲ Πρόκνη εἰς ἀηδόνα· ὅρα Τηρεύς. — 2) Γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, ἄλλως Πολυμήλη καλουμένη ὅπερ ὅρα. Ἡγίν. μύθ. 97. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἡγίν.

Φιλομηλείδης, ου, ὁ. Τὸς τῆς Φιλομήλας, κατά τινας Ἑρμηνυ. ὁ Πάτροκλος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 343. Ρ, 134. ἔνθα κατὰ τὴν τοῦ Εὐσταθίου παρατήρησιν ἡ διὰ τοῦ ει γραφ. ἔστιν ἀντιφάσκουσα τῷ καινόνι, καὶ ὅτι οὐχ εὕρηνται παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει κύρια μητρωνυμικὰ ὀνόματα· κατ' ἄλλην δὲ Ἑρμην. ἤτις φαίνεται ὀρθοτρ. ὑπῆρχεν ὁ Φιλομηλείδης οὗτος βασιλεὺς τῆς Λέσβου, ἀναγκάζων ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαπλέοντας νὰ μουσικαῖσι μετ' αὐτοῦ, ὅτε βιάσας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

Φιλομήλιον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας, ταυτὸν Βουλαβενδί. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φιλομηλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Φιλόμηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. — 2) Ψωκεὺς ἐκ τῆς πόλεως Λέδοντος, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, κατὰ προτροπὴν τοῦ ὁποίου κυριεύσαντες οἱ Ψωκεῖς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν κατ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν χρηματικὴν ποινὴν ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐφόνευσαν πολλοὺς τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Δελφῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ πολεμηθεὶς ὁ Φιλόμηλος ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ Θηβαίων ἐφονεύθη εἰς μίαν κατ' αὐτῶν μάχην. Πλούταρ.

Φιλόνεικος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Φιλονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἄρτεμις ἐχάρισε τὴν ἀθανασίαν. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολλόδ. β', 3, 2, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀντίκλεια.

Φιλονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτίμου καὶ τῆς Ἀρκαδίας, τύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ θήρᾳ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Παρράσιον καὶ Λύκαστον, οἵτινες ἐσύστησαν ὕστερον τὸ βασίλειον τῆς Ἀρκαδίας. Πλουτρ.

Φιλόνομος, ὁ. Τὸς τοῦ Πλεκτρύονος φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου. Ἀπολλόδ. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Φιλόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις φαυλόβιος καὶ κακοήθης, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 84, πιθαν. ὁ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 9, υἱὸς τοῦ Ἐρυξίδος σύγχρονος τοῦ Περικλέους. — 2) Εἷς τῶν ἐπιτήμων Ἑλλήνων ποιητῶν ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζησε χρόνον τινὰ οὐχὶ ὡς παράσιτος τοῦ τυράννου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον καταδικασθεὶς ἐρρίφθη μετὰ τῶν ἄλλων κακούργων εἰς τὰ ἐν Συρακούσαις λατομεῖα, διότι ἐτόλμησε νὰ σατυρίσῃ τὸν τύραννον εἰς ἓν αὐτοῦ ποίημα, Κύκλωψ ἐπιγραφόμενον, Ἀριστφ. Πλουτ. 290. κατὰ Πλουταρχ. κατεδικάσθη ὁ Φιλόξενος, διότι ἐμέμφθη ἐν Τραγικῷ ποιήματι τὸ ὁποῖον συνέταξεν ὁ τύραννος Διονύσιος ὡς ὀλίγου ἢ οὐδενὸς λόγου ἄξιον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 44. συνέγραψεν ὁ Φιλόξενος οὗτος τραγῳδίας καὶ διθυραμβικὰ ποιήματα, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι καὶ τινα ἐπιγράμματα ἐν τοῖς τοῦ Βρουνκίου Ἀναλέκτοις, τόμ. Ι, σελ. 58. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 315. — 3) Ἕτερος Φιλόξενος γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον πολὺν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράψας διαφόρους πραγματείας περὶ τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων, Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 519. καὶ VI, σελ. 376.

Φιλοποίμην, ενος, ὁ. Εἷς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐμπειροτέρων πολεμικῶν ἀνδρῶν, τῶν παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας, ὁ τελευταῖος τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς παρήγαγον μεταξὺ τῶν ἐξόχων καὶ συνετῶν αὐτῆς στρατηγῶν· εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν ὁδηγῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ἐναντίον τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος πλησίον τῆς Σελλασίας· ἐφεξῆς δὲ ἐκστρατεύσας καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Λακεδαίμονος καὶ νικήσας τὸν τύραννον αὐτῆς Νάβιν ἤνωσε τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, καθ' ἣν περίστασιν δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ μίαν προσφορὰν 120 ταλάντων τὴν ὁποίαν οἱ Σπαρτιᾶται ἐζήτησαν νὰ τῷ προσφέρωσιν ὡς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των. Εἰς προβεβηκυῖα ἡλικία καὶ ἀσθενὴς ἤδη βιασθεὶς ὁ Φιλοποίμην νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Μεσσηνίων, οἵτινες ναυστὶ εἶχον στασιάσει κατὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, πεσὼν ἐν μιᾷ μάχῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἐφέρθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν Μεσσήνην, ὅπου ῥιφθεὶς εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν ἔπιε μετ' ὀλίγον τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων, τοῦ ὁποίου τὸν ἄδικον θάνατον ἐξεδικήθη ὁ συμπολίτης καὶ συστρατηγὸς αὐτοῦ Λυκόρτας. Εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἠγείρον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξόχου τούτου ἥρωος ἀνδριάντας μεγαλοπρεπεῖς μ' ἐπιγραφὰς ἀξίας τῶν ἡρωϊκῶν πράξεών του· εἰς δὲ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Μεγαλόπολιν ἐπανηγυρίζετο ἐτησίως καὶ μία ἑορτὴ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ Πολύβ. Πλούταρχ.

Φιλοστέφανος, ὁ. Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Κυρήνης, συνταξας μίαν περιγραφὴν διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων τὰς ὁποίας οὗτος περιῆλθεν, Ἀθην.

Φιλόστρατος, ὁ. Ἀναιδής τις καὶ ἀπατεὼν Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος κυναλώπηξ, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστφ. Ἱππ, 956. — 3) Ἀθηναῖός τις, ὁ ἐγκαλέσας τὸν στρατηγὸν Χαβρίαν ἐν Ἀθήναις. Δημ. Μειδ. σελ. 535. — 3) ὁ Φλάβιος, ἐπικαλούμενος Λήμνιος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διδάξας κατ' ἀρχὰς τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐφεξῆς δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ἠγαπήθη μεγάλως διὰ τὴν πολυμάθειάν του ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίσσης Ἰουλίας γυναικὸς τοῦ Σεβήρου, κατὰ διαταγὴν τῆς ὁποίας συνέγραψε τὸν εἰσέτι σωζόμενον βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἐκ τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι καὶ Ἡρωϊκὰ ἤτοι διάλογος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων, 66 Εἰκόνες, Βίοι Σοφιστῶν, Ἐπιστολαὶ καὶ διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 540.

Φιλότιμος, ὁ· ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φιλοῦργος, ὁ (ἐπίθετ. φιλουργός)· ἀρσενκ. κύρ ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἀυσ. 266.

Φιλοχάρης, ους, ὁ (ᾱ). Ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνους ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φιλοχαρίδας, α (ῑ). Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Φιλόχορος, ὁ. Γραμματικὸς καὶ ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. συγγράψας εἰς πολλὰ βιβλία μίαν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, μίαν συλλογὴν Ἀττικῶν ἐπιγραμμάτων, μίαν πραγματείαν περὶ Ὁμήρου καὶ περὶ ὀνείρων, Πλουτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Η, σελ. 481.

Φιλύρα, ἡ, Ἰων. Φιλύρη (υυ –). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας πλάττεται ἔτι συνευρεθεὶς ὁ Κρόνος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἵππου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κένταυρον Χείρωνα ἐν τῇ Θρᾴκῃ. Πινδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1233. κ. ἑ. ξ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Παλαμήδην, ἄλλως Κλυμένη καλουμένη. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. (φιλύρα, ἡ· οὐσιαστ. προσηγορ.)

Φίλυρες, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 394.

Φιλυρηΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Φιλύρας ἢ εἰς τὴν Φιλύραν ἀνήκουσα, ἡ Φιλυρηὶς νῆσος, νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Κρόνος ἔβλασε τὴν Ὠκεανίδα Φιλύραν, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1231.

Φιλυριώνης, ου, ὁ (– υυ –). Τὸς τῆς Φιλύρας, ὁ Κένταυρος Χείρων· Ἡσ. Θεογ. 1002. ἔκδ. Οὐολφ. (τὸ ι ἐστι φύσει βραχύ, εὕρηται δὲ καὶ μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως, ὅθεν, ὀρθότρ. Φιλλυριώνης, γραφομν. πρὸ τοῦ ὑγροῦ λ, οἷς παράτα. Πινδ. Πυθ. 3, 1, καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 554.)

Φιλώ, οῦς, ἡ· Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φίλων, ωνος, ὁ (ῑ). Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, Σιμμν. Ἐπ. — 2) Φίλος τοῦ Φειδιππίδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 25. — 3) Ἕφορος τοῦ ἐν Ἀθήναις ταμείου, πενθερὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνους Δημ. Στεφ. σελ. 265. — 4) Φιλόσοφος, Ἀκαδημαϊκός, μαθητὴς τοῦ Κλειτομάχου ἐκ Λαρίσσης καὶ διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος ἐν Ἀθήναις. Στοβ. ἐκλ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 181. — 5) Ἀρχαῖος φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος. Διογ. Λαερτ. 9, 67. — 6) Συγγραφεὺς γεωγράφος ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ γράψας μίαν πραγματείαν τοῦ περὶ τὴν Αἰθιοπίαν περίπλου. Στράβ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 753. — 7) Βυζάντιος, ἄριστος μαθηματικὸς καὶ μηχανικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου εὑρηται τὸ τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θηβαϊκοῦ Συλλογῇ παρὰ Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ. IV, σελ. 231.

Φιλώνδας, ου, ὁ· Δωρκ. ἀντὶ Φιλωνίδης. Ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 1.

Φιλωνίδης, ου, ὁ (ῑ). Πλούσιός τις ἀλλ' εἰς ἄκρον ὑποκείμενος καὶ βδελυρὸς Ἀθηναῖος, ἐλυσαι τὴν ἀγάπην τῆς περιφήμου Λαΐδος διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστφ. Πλούτ. 179. ἔνθα κατὰ Σχολιαστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μιλήτου, πιθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν πατέρα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. κατὰ Ἀφ. — 2) ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πατὴρ τοῦ Κωμικοῦ Νικοχάρους, τοῦ ὁποίου τὰ δράματα ἀναφέρονται παρὰ Σουΐδ. Ἀθην.

Φιλωνίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἑσπέρου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κήυκα. Ἡγίν. μύθ. 65.

Φιλώτας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Πηνέλεω ἐκ Θηβῶν, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πριήνην ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ. β', 3. — 2) Τὸς τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀνακαλυφθεὶς ὡς ἔνοχος τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης ἐν Ἀσίᾳ συνωμοσίας κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἀρρίαν.

Φιλωτέρα, ἡ. Λιμὴν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, κατασκευασθεὶς ὑπὸ ἐπιταγῆς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου. Στρβ. ἔτι καὶ Φιλωτερίς, ίδος, καλούμενος. Στεφ. Βυζ.

Φιλωτερίς, ίδος, ἡ, = Φιλωτέρα. Στέφ. Βυζαντ.

Φίμαχος, ὁ. Τὶς τοῦ Δολοπίωνος καὶ ποιμὴν τοῦ βασιλέως Ἄκτορος ἐν τῇ νήσῳ Δήμνῳ, περιποιηθεὶς καὶ περιθάλψας τὸν Φιλοκτήτην αὐτόθι. Ἡγίν. μύθ. 102.

Φινείδης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Φινέως. Σοφ. Ἀντιγ. 890.

Φινεΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φινέως ἢ εἰς τὸν Φινέα ἀνήκουσαι, αἱ Φινεΐδες ἄκραι, τὰ περὶ τὴν Σαλμυδησσὸν παράλια τῆς Θρᾴκης, ἔνθα κατῴκει ὁ Φινεύς.

Φινεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ. Τὶς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου, Δαναοῦ καὶ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῶν Αἰθιόπων,

μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον ὅτε οὗτος ἥρπασε τὴν Ἀνδρομέδαν. Ἀπολλ. β', 1, 4, 4, 3. — 2) Τὸς τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἔστις πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἔμεινεν εἰς τὴν Θρᾴκην πλησίον τῆς πόλεως Σαλμυδησσοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 178. καὶ ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, προμηνύων τὰ μέλλοντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς μαντικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, τυφλωθεὶς ὑπὸ τῶν Θεῶν, διότι πιστεύσας εἰς τὰς διαβολὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἰδαίας ἐτύφλωσε τοὺς δύο του παῖδας, τοὺς ὁποίους εἶχε γεννήσει ἐκ τῆς προτέρας συζύγου του Κλεοπάτρας, ῥίψας αὐτοὺς εἰς βαρὰν τῶν ἀγρίων θηρίων· πρὸς πλείονα δὲ βάσανον αὐτοῦ ἐπέμψαν οἱ θεοὶ καὶ τὰς Ἅρπυίας αἵτινες τῷ ἥρπαζον τὰ παρατιθέμενα φαγητά ὅτε ἔτρωγεν, ἕως οὗ οἱ παῖδες τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαϊς ἠλευθέρωσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς μάστιγος ταύτης· ὁ Φινεὺς οὗτος προεῖπεν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας καὶ περὶ τοῦ κινδύνου τῶν Συμπληγάδων πετρῶν, συμβουλεύσας αὐτοὺς περὶ τοῦ διὰ μέσου αὐτῶν πλοῦ· πρῶτον παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 50. Ἀπολλ. α', 9, 21. Ἀπολ. Ῥοδ. 3, 178. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλ. γ', 8, 1.

Φινόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ Φινέως υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος· ταινῶν Δέρκος. Στράβ.

Φιντίας, α, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Φιλτίας. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πιστὴν πρὸς τὸν Δάμωνα φιλίαν αὐτοῦ, Πλουτρ.

Φίντις, ιος, Δωρικ. ἀντὶ Φίλτις. Ἡνίοχός τις Συρακούσιος, Πινδ. Ὀλ. 6, 38.

Φιντύλος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Φιλτύλος (υ) Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Φλᾶβις, ιος, ἡ, Βοιωτικ. ἀντὶ Σφίγξ, ὅθεν, Φίκειον καὶ Φίκεον, ἅπερ ὅρα.

Φλά, ἡ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. Ἡροδτ. 4, 178. ὁ Στέφ. Βυζ. θέτται αὐτὴν ἡμαρτμ. ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, παρ' ᾧ εὕρηται Φιλὰ γραφομ.

Φλάβιος, καὶ Φλαούϊος, Flavius, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Φλαμίνιος, ὁ, Flaminius· Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ. καὶ Φλαμμίνιος. Στράβ.

Φλέγρα, ἡ, καὶ Φλέγραι, αἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὁ τόπος ἔνθα ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γιγάντων, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἠθελον νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐλογίζετο δὲ ὁ τόπος οὗτος τῆς Γιγαντομαχίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κείμενος ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θρᾴκῃ. Ἡροδτ. 7, 123. Ἀπολδρ. α', 6, 1. Στράβ. Ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα Ἑλλήνων ἐτίθετο συνήθως ὁ τόπος τῆς Γιγαντομαχίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κύμης, ἡ καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ περὶ τὴν Ταρτησσῷ. Πολύβ. β', 17. Στράβ. Ἔνια. εὕρηται παρὰ Πινδ. Νεμ. 100. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 815. Ἡροδτ. πλησθτ. παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 6, 48. καὶ Ἀπολδρ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. εὑρίσκεται καὶ πόλις τις ὑπὸ τὸ ὄνομα Φλέγρα, ὅρα. Παλλήνη· — ὅθεν Φλεγραῖος, αία, αῖον. Τῆς Φλέγρας ἡ εἰς τὴν Φλέγρην ἀνήκων· τὸ Φλεγραῖον πεδίον. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 1165.

Φλεγύα, ἡ (υ). Πόλις τῆς Βοιωτίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος. Παυσ. — ὅθεν, Φλεγυεύς, έως, ὁ κάτοικος. Στραβ.

Φλεγύαι, οἱ (υ). Ἀρχαῖος λῃστρικὸς λαὸς τῆς Βοιωτίας, μεταβὰς ἐνταῦθα ποθεν, ἐκ τῆς Θρᾴκης ἢ Θεσσαλίας μετὰ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος, ὅστις καὶ πρότερον κατοικῶν περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν ἐν Φωκίδι κατεπόρθησεν ὅλην τὴν περιξ χώραν διαπράσας καὶ αὐτὸν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰ ὁ καὶ ἠφάνισεν αὐτοὺς ἐξ ὁλοκλήρου ὁ Ζεὺς διὰ κεραυνοῦ καὶ σεισμῶν· τούτους φοβούμενος καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀμφίων περιέβαλε μὲ τεῖχη τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 302. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 278. Κατὰ Στράβ. οἱ παρ' Ὁμήρ. Φλεγύαι κατῴκουν ἀρχαιόθεν ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Γυρτωνίας. Παυσ. 3', 36. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο οὗτοι καὶ Φλεγύες, ἐκ τῆς Ἔνης. Ὀνομτ. Φλεγύς.

Φλεγυαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ χώρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Φλεγύαι ἐν Βοιωτίᾳ. Παυσ.

Φλεγύας, ου, ὁ (υ). Τὸς τοῦ Ἄρεος βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, ἔχων τὸ βασίλειον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Δωτίου πεδίου ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τῆς Κορωνίδος μητρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ὅμ. Ὕμν. ιθ', 3. Πινδ. Πυθ. 3, 14. Ἀπολδρ. γ', 5, 5. Κατὰ Παυσ. 3', 36 ὑπῆρχεν αὗτος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Χρύσης, μεταβὰς μὲ ἓν πλῆθος Θεσσαλῶν εἰς Βοιωτίαν κτίσας αὐτόθι τὴν πάλιν Φλεγύαν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Φλεγύαι. Ἀπολδρ. γ', 5, 5.

Φλεών, ῶνος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ φλύειν, πολυκαρπεῖν, ὡς ἐφόρου τῆς πολυκαρπίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41.

Φλιαί, αἱ, = Φλιοῦς, ὅπερ ὅρα.

Φλίαι, αυτος, ὁ (ι). Τὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφύλης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐξ Ἀρκαθυρέας πόλεως τῆς Ἀργολίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Φλιοῦς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 115. κατὰ Στραβ. Βυζ. Φλιοῦς, οῦντος.

Φλιάσιος, ία, ιον. Τοῦ Φλιοῦντος ἤ, ἐκ τοῦ Φλιοῦντος ὤν· καὶ Οὐσιαστικ. Φλιάσιος, ὁ κάτοικος. Ἡροδτ. ἡ Φλιασία, ἡ περὶ τὸν Φλιοῦντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ.

Φλιουντίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φλιοῦντος· ἡ Φλιουντὶς αἶα, ἡ περιοχὴ τῆς πόλεως Φλιοῦντος. Θουκ.

Φλιοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Ἀργολίδος καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν Φλιασίαν καλουμένην σχηματίζουσαν τὸ πέλαι ἰδίαν καὶ ἀνεξάρτητον ἐπικράτειαν· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον Ἀραντία ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς κατοίκου, ἐφεξῆς Ἀραιθυρέα καὶ τελευταῖον Φλιοῦς ἀπὸ τοῦ Φλίαντος υἱοῦ τοῦ Διονύσου, κατὰ δὲ Στράβ. ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις Ἀραιθυρέα ἀπώτερον τοῦ μετὰ ταῦτα Φλιοῦντος τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ὀρθοτρ. ἑρμηνεύεται ἐκ τοῦ φλία, πύλη ἢ διάβασις ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Σικυῶνα, πρότερον εὕρηται παρὰ Πινδ. Νεμ. 6, 74. ἄρσεν. γεν. παρὰ Θουκ. ε', 58. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1. καὶ Στραβ. κατὰ Δρακρτ. ἐχρῶντο συνηθ. οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄρσενι τύπῳ. Θυλκ. παρ' Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 571. — καὶ αἱ Φλιαί, Διοδ. Σικ. ιδ', 41.

Φλόγιος, ὁ. Ἐπίθετ. κύρ. ὄνομ. Κάτοικος τοῦ Ἠλίου, παρὰ Δουκ. ἀλητθ. Ἱστ. α', 20.

Φλύα, ἡ, καὶ Φλυεῖς, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Ἁρποκρτ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φλυεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Φλύας ὤν.

Φλυάσιος, ὁ, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἔνθα νῦν Φιλάσιος ἀναγινώσκεται.

Φόβη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδ. Σικ. δ', 16.

Φόβος, ὁ. Προσωποποιουμένη θεότης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παῖς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, συνοδεύων ἀείποτε τὸν θεὸν τοῦτον εἰς τὰς μάχας. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 299.

Φοίβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κοίου τὴν Λητὼ καὶ Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 136, 404. Ἀπολδρ. α', 1, 3. παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 6. ἀναφέρεται αὕτη ὡς ἔφορος τοῦ Δελφικοῦ μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Νυμφη τις γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἱλαίρας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πολυδεύκης ἐγέννησε τὸν Μνησιλέα Ἀπολδρ. γ', 10, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κλυταιμνήστρας. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 50.

Φοιβήϊος, ία, ιον, ποιητικ. ἀντὶ Φοίβειος, ὅθεν τὸ Φοιβήϊον δάπεδον, ταὐτ. τῷ Ἴλιον, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῶν τειχῶν τὰ ὁποῖα ἔκτισε πρῶτον ὁ Ἀπόλλων μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λαομέδοντος. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 748.

Φοιβηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Φοιβήϊος. Ἀνθολ.

Φοιβίδας, α, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Φοιβίδης (ι). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ἐκστρατεύσας εἰς Βοιωτίαν ἐν καιρῷ ἀκροτάτης εἰρήνης κατέσχεν δόλιος τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν Καδμείαν. Ξενοφ. Ἑλλην.

Φοιβίς, ίδος, ἡ· Ὀνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Δουκ. Ἑταιρικ. Διαλ. δ'.

Φοῖβος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ νεαρὸν καὶ διαυγάζον αὐτοῦ κάλλος, οἱονεὶ καθαρός, φωτεινὸς καὶ ἀκτινοειδής, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μαντικός, προφητικός, διαγινώσκων σαφῶς τὰ μέλλοντα καὶ προμηνύων αὐτὰ τοῖς ἀνθρώποις, πολλάκις παρ' Ὁμήρ. Φοῖβος Ἀπόλλων, Κατ' Αἰσχ. Εὐμ. 8. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Φοίβης.

Φοινίκα, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Φοινίκη.

Φοίνικες, οἱ, Ἑνικ. Φοίνιξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Συρίας ἐν Ἀσίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἀναφέρεται ἰδίως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φοινίκη, Phoenice εἰς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐμπορικωτάτων λαῶν τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡρόδ. 7, 89. κατοικοῦντες πρότερον ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀπ' ὅπου ἀνέκαθεν μετέβησαν ἀρκτικώτερον εἰς τὴν περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν χώραν· κατὰ δὲ Ἰουστιν. 18, 3. μεταβάντες ἐνταῦθα ἐκ τῶν παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ τόπων καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἀραβίας. Παρ' Ὁμήρῳ ἤδη ἀναφέρονται οἱ Φοίνικες ὡς λαὸς ἐμπορικὸς καὶ κερδαλέος περίφημος ἐξαιρετ. διὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ θαλασσοπορίας εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύαν καὶ διὰ τὰς εἰς διαφόρους τέχνας ἐπιδόσεις τοῦ, φημιζόμενος οὐχ ἧττον καὶ διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πειρατείας· παρβλ. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 744. Ὀδ. Δ, 84. Ξ, 288. Εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους κατεστάθησαν περιβόητοι διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῶν ναυτικοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐκτεινομένου ἕως τῶν Κασσιτερίδων νήσων καὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, διὰ τῆς ἐφευρέσεως διαφόρων τεχνουργημάτων καὶ ἐξευρέσεως τῆς ὕελου, τῶν Σιδωνίων ὑφασμάτων, τῆς πορφύρας, καὶ αὐτῆς τῆς γραφικῆς τέχνης, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν διαφόρων μετάλλων, διὰ τῆς ναυπηγίας καὶ διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, παρὰ τῶν ὁποίων πολλὰ ἄλλα ἀρχαῖα ἔθνη τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης παρέλαβον διαφόρους καὶ πολυειδεῖς γνώσεις χρησίμους εἰς τὰς κοινωνίας των· πολλαὶ ἀποικίαι τῶν Φοινίκων ἐσυστήθησαν πρωΐμως ἤδη εἰς διάφορα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου διατηροῦσαι ἀείποτε στενὰς σχέσεις ἐμπορίας μετὰ τῆς μητροπόλεως αὐτῶν. — 2) = Καρχηδόνιοι, Ἡροδτ. 5, 46. παραβλ. καὶ Εὐρ. Τροιαδ. 222.

Φοινίκη, ἡ (ι), Phoenicia. Χώρα τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη δυτικῶς παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, κατὰ Στράβ. ιε'. ἀπὸ τῆς πόλεως Ὀρθωσίας ἕως τοῦ Πηλουσίου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ δὲ Πτολμ. περιλαμβάνουσα ὅλην ἐκείνην τὴν παραλίαν χώραν τῆς Συρίας ἥτις ἀνατολικῶς μὲν ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, μεσημβρινῶς δὲ ἕως τοῦ Χορσέου ποταμοῦ ῥέοντος ἀρκτικῶς τῆς Καισαρείας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ὀρθωσίας, τῆς ὁποίας ὅλη ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις ὑπῆρχε μόλις 240 τετραγ. μιλ. Γεωγρ. Ἡ ὀνομασία αὐτῆς Φοινίκη προέκυψε κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τὰ ἐν αὐτῇ δένδρα τῶν φοινίκων, κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ φοίνιος καὶ φοινός, ὅπερ δηλοῖ ἐρυθροῖς, διὰ τὴν ἐπινοηθεῖσαν πρώτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων πορφυρᾶν βαφήν, καὶ κατὰ Brun ἀπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς ὀνομασίας Φ' ἐκείμ τὴν ὁποίαν πρωΐμως παρέλαβεν οἱ Ἕλληνες παρὰ τῶν Αἰγυπτίων· ἡν δὲ εἰς ἐπιπολὺ ἡ χώρα τῆς Φοινίκης πατρώδης καὶ ἀπότομος ὕ-

χονσα κατὰ μέρη καὶ εὐφορώτατα πεδία καὶ κοιλάδας, μὲ διαφόρους καὶ ἐπισήμους ἐν αὐτῇ ἀρχαίας κάλεις, ἐξ ὧν πρὸ πάντων διέπρεπον διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἡ Σιδὼν ὡς ἀρχαιοτάτη μητρόπολις τῆς χώρας καὶ ἡ Τύρος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 83. Ἡροδτ. — 2) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἐξαίρετον ἐμπόριον· Πολύβ. β', 8. Στράβ.

Φοινικήϊος, ἴη, ἴον, Ἰων. ἀντὶ Φοινίκειος. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης ὤν· τὰ Φοινικήϊα γράμματα, τὰ πρῶτα γράμματα· τὰ ὁποῖα ἔφερεν ὁ Κάδμος ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡροδτ. 5, 58.

Φοινικικός, ή, όν. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῶν Φοινίκων ὤν· Φοινικικόντι, = ψεῦδος, ἐφημίζοντο γὰρ τὸ πάλαι οἱ Φοίνικες οἷς ἀπατηλοὶ καὶ κερδαλέοι, ηΦοινιξ ἀνὴρ ἀπατηλὰ εἰδώς. Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 288-289. Πλατ. Πολιτ. σελ. 414. — 2) = Καρχηδόνιος. Θουκ. Ζ', 46.

Φοινίκιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον δυτικῶς τῆς Ὀγχηστοῦ. Στράβ.

Φοινίκιος, ία, ιον. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης ὤν. Στεφ. Βυζ.

Φοινικίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας πρότερον Μαδεῶν καλουμένη, Φοινίκη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Φοινικίου ὄρους ὀνομασθεῖσα. Στράβ.

Φοινικοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς νήσου Κρήτης. Στεφ. Βυζ. Πραξ. Ἀποστ. κζ'. Φοίνιξ τῶν Λαμπέων, κατὰ Στράβ. λιμὴν τῆς πόλεως Λάμπης. — 2) Λιμὴν τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Κολώνην· τανῦν Ἀνθάρα. Παυσ. δ', 34. — 3) ἕτερος λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, παρὰ Ξενο. Ἑλλ. δ', 8, 7. ἄλλως ἄγνωστος. — 4) Λιμὴν τῆς Σικελίας κείμενος ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἐλώρου. Πτολ. πίναν. οἱ παρ' Ἡροδτ. 5, 26. ἀναφερόμενοι κάτοικοι αὐτῆς. — 5) Λιμὴν τῆς Ἰωνικῆς παραλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁρους Μίμαντος· τανῦν Τζεσχμές. Θουκ. η', 34. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις μὲ λιμένα τῆς Λυκίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἄλλως καὶ Ὀλυμπος καλουμένη. Στράβ.

Φοινικοῦσσαι, ἡ. Μία τῶν Αἰόλου ἢ Λιπάρων νήσων· τανῦν Dattalo καλουμένη. Στράβ.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολδρ. γ', 1, 1. παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Ξ, 321, ἀναφέρεται πατὴρ τῆς Εὐρώπης. Λέγεται δὲ ὅτι πεμφθεὶς ὁ Φοίνιξ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαγείσης Εὐρώπης ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὰ ἐν Ἀφρικῇ παράλια Τύρον, κατὰ Παυσ. ζ', 4. ἐγέννησεν ὁ Φοίνιξ ἐκ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως τὴν Ἀστυπαλαίαν. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀμύντορος καὶ τῆς Ἱπποβούλης, ὅστις ἐρασθεὶς μιᾶς δούλης καὶ ἀνακλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος. Ἑλθὼν δὲ πρὸς τὸν Πηλέα εἰς Θεσσαλίαν ἐδιωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ βασιλεὺς τῶν Δολόπων πεδαγωγήσας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδα Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν συνοδεύων αὐτὸν πιστῶς καὶ ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις του. Ὅμ. Ἰλ. Ι. 448. κ. ε. ξ. κατά τινα δὲ νεωτερ. ἐπίγνησιν λέγεται ὅτι τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του ἐθεραπεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Χείρωνος. Εὐρ. Φοινιξ. Ἀριστφ. Ἀχ. 421. Ἀπολδρ. γ', 13. 8. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 417. — 3) Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. Πλατ. — 4) ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Λοκρίδος χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν. Ἡροδτ. 7, 176 Στράβ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ. — 3) = Φοινικοῦς. ἀριθμ. 1. — 4) Ἐπίθετ, = Φοινικικός. Πινδ.

Φοίνισσα, ἡ· Οὐσιαστικ. ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης. — 2) Ἐπίθετκ. τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης οὖσα. Εὐριπ.

Φοιτεῖαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Στράτου, οὖσα ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Αἰτωλῶν. Πολύβ. Φοιτεῖαι, αἱ, Στεφ. Βυζ. καὶ Φυτία, ἡ, Θουκ. η', 106.

Φοίτεον, τό. Πολίχνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Τριχωνίου. Πολύβ. ε', 7. καὶ Φύτατον, τό, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φοίτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκμαίονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φοιτεῖας ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φολέγανδρος, ἡ. Νῆσος πετρώδης καὶ ἀπότομος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Μήλου· τανῦν Πολύκανδρος· — ὅθεν Φολεγάνδριοι, οἱ κάτοικ. Σολ. Λεξ.

Φολόη, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν καὶ δασῶδες τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἤλιδος· τανῦν Ξηρία. Εὐρ. Στράβ.

Φόλος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελίας κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Φολόης ἐν Πελοποννήσῳ· πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἐρυμανθίου κάπρου, κατέλυσε παρ' αὐτῷ εὐρὼν φιλόφρονα ὑποδοχήν· ἐπειδὴ δὲ ὁ Φόλος δὲν ἤθελε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οἴνου τὸν ὁποῖον ἔπινε κοινῶς μετὰ τῶν ἄλλων Κενταύρων, ὁ Ἡρακλῆς ἀνοίξας τὸν πίθον ἔπιεν παρ' ἀδείας αὐτοῦ, ἡ ὀσμὴ δὲ τοῦ οἴνου τούτου εἴλκυσε τοὺς λοιποὺς Κενταύρους εἰς τὸ σπήλαιον· ὅπου συγκροτηθείσης ἰσχυρᾶς μάχης ἐνικήθησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ Φόλος ἀπέθανε πληγωθεὶς δι' ἑνὸς Φαρμακεροῦ βέλους τὸ ὁποῖον ἐζήτησε νὰ ἐκτράσῃ ἐκ τῆς πληγῆς ἑνὸς ἄλλου Κενταύρου. Ἀπολδρ. β', 5, 4. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 149.

Φόρβας, αντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσβου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἥρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς Τροϊκῆς πολιορκίας. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 665. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄργου καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Παυσ. β', 16. — 3) Τίὸς τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλήνος· Ὅμ. Ἴλιν. Ἀπολ. 211. Παυσ. ζ', 26. — 4) Τίὸς τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ἑρμίνης, καὶ πατὴρ τοῦ Αὐγείου καὶ Ἀκτορος. Παυσ. ε',

1. Ἀπολδρ. β', 55. οὗτος λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Λαπίθων εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον καθαρίσας αὐτὴν ἀπὸ τοὺς φαρμακεροὺς ὄφεις. Διοδ. Σικ. δ', 58. — 5) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 490.

Φόρβος, ὁ. Πατὴρ τῆς Προνόης γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Φορκίδες, αἱ (ι). Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες. Αἰσχ. Προμ. 793. Ἀπολδρ. α', 2, 6. (Φόρκος).

Φόρκος, ὁ, = Φόρκυς. Πινδ. Πυθ. 12, 24.

Φόρκυς, υος, ὁ, = Φόρκυς.

Φόρκυνος λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενος μεσημβρινῶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἤραζον ἀσφαλῶς τὰ εἰσορμοῦντα πλοῖα· Ὅμ. Ὀδ. Ν. 96. κ. ε. ξ.

Φόρκυς, υνος, καὶ υος, ὁ, μεταγενστ. τύπ. καὶ ποιητ. Φόρκος. Τίὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Πουτεοδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητοῦς τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο. Ἡσ. Θεογ. 237, 271. κ. ε. ξ. κατ' Ὅμ. δὲ Ὀδ. Λ, 712. πατὴρ τῆς Νύμφης Θοώσης. Κατὰ Παυσ. β', 21. κατῴκει ὁ Φόρκυς περὶ τὰς ὄχθας τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύᾳ. — 2) Τίὸς τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμὼν τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ὅμ. Ἰλ. Β, 862. Ρ, 312. (Φόρκυς Ὀνομαστ. πεθαν. ἀρχαιοτρ. τύπ. ὡς παρ' Ὅμ. καὶ Πλάτ. Φόρκος, παρὰ Πινδ. καὶ Ἀπολδρ. Δοτκ. Φόρκῳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 828. Γεν. υος, Αἰτκ. υα· Ὅμ Ὀδ. Λ, 72, καὶ Ἰλ. Ρ, 312. Δοτκ. Φόρκυϊ, Ἡσ. Θεογ. 237. Ἀπολ. Ῥοδ.)

Φορμίαι, αἱ· πρότερον Ὁρμίαι, Formiae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, τανῦν Mola di Gaeta, ἔνθα ὡς ἐλέγετο κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Λαιστρυγόνες. Στράβ.

Φόρμις, ιος, ὁ, καὶ Φόρμος. Στρατηγὸς τοῦ Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ἐκ Μαινάλου πέλεως τῆς Ἀρκαδίας· κατὰ Σουΐδ. ὑπῆρξεν οὗτος καὶ Κωμικὸς ποιητής, παιδαγωγήσας καὶ τὰ τέκνα τοῦ Γέλωνος. Παυσ. κατὰ Müller Ἱστορ. Δωρ. τομ. Ι, σελ. 350. ὑπῆρχον δύο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Φορμίσιος, ὁ (— — υυ). Ἀθηναῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔτρεφε πώγωνα μακρὸν διὰ νὰ δείκνυῃ ἑαυτὸν φοβερὸν εἰς τοὺς ἄλλους, ἀφ' ὁ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ αὐτὸν μαθητὴν τοῦ Αἰσχύλου. Ἀριστφ, Βατ. 965. Ἐκκλ. 97.

Φορμίων, ωνος, ὁ (ι). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. α', 65. Ἀριστφ. Ἱππ. 562. — 2) Πλουσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις· Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 565. — 3) Εἷς τῶν μεγαλεμπόρων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. — 4) Τήτων τις· Δημ. Λεπτ. — 5) Δοῦλος τοῦ Ἀθηναίου Διωνος. Δημ.

Φόρμος, ὁ, Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 7, 182. — 2) = Φόρμις.

Φορωνεύς, έως, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἰράχου καὶ τῆς Μελίας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ, ἄρξας 60 ἔτη, κατά τινας ζήσας 1800 χρόνους πρὸ Χρ. συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν πρῶτον πολιτισμὸν καὶ ἐξημέρωσιν τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου, κτίσας καὶ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἄργους. Παυσ. β', 15. ἐκ τῆς Νύμφης Λαοδίκης ἐγέννησεν ὁ Φορωνεὺς τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην· Ἀπολδρ. β', 1, 1. — 2) ποιητκ. = Ἀργεῖος, Θεοκρ. Εἰδ. κε', 200.

Φορωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φορωνέως ἡ ἐκ τοῦ Φορωνέως οὖσα. — 2) Οὕτως ἐπεγράφετο ἓν ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ἑλλανίκου. Στράβ.

Φούλβιος, καὶ Φουλούϊος, ὁ Fulvius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Φούριος, ὁ Furius. Ὄνομ. κύρ. ἄρσεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολβ.

Φοῦνδοι, οἱ· Fundi. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὴν ὁποίαν ηὔξανεν ἄριστος οἶνος· τανῦν Fondi· — ὅθεν Φουνδανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Φράατα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας ἐν Μηδίᾳ εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβον συνήθως ἐν καιρῷ χειμῶνος οἱ μετὰ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον βασιλεῖς τῆς χώρας ταύτης· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐν' ἑνὸς λόφου οὖσα ἰσχυρῶς ὀχυρωμένη. Δίων. Κασ. Οὔερα, τά, παρὰ Στράβ. κατὰ Mannert. Φράατπα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φραάρτης, ου, ὁ (ᾱ). Βασιλεὺς τῶν Παρθίων περὶ τὸ 181 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ἀρσάκου. — 2) Φραάρτης ὁ δεύτερος, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας τὸ 137 πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν.

Φραόρτης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δηΐκους, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας. Ἡροδτ. 1, 96. — 2) Τίὸς τοῦ Δηΐκους, βασιλεύσας εἰς τὴν Μηδίαν περὶ τὸ 647 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 102.

Φρεσίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενο. Κύρ. Ἀνάβ.

Φρεσίδαμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Φρασίδημος. Κάτοικός τις τῆς νήσου Κῶ. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 3.

Φρεσικλείδης, ου, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φράσιμος, ὁ (ᾱ). Πατὴρ τῆς Πραξιθέας γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως. Ἀπολδρ. γ', 15.

Φράσιος, ὁ (ᾱ). Μάντις τις ἐκ Κύπρου, ὅστις συμβουλεύσας τὸν Βούσιριν νὰ θυσιάζῃ ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἀρχομένους ξένους, ἐσφάγη πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ. Ἀπολδρ. β', 5, 11.

Φράστωρ, ορος, ὁ. Νικητής τις ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι. Πινδ. Ὀλ. 10.

Φραταγούνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 7, 224.

Φραταφέρνης, ους, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἀρριαν.

Φρεάρροι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀιαντίδα Φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Φρεαρρίος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Φρεάρρων ὤν. Δημ.

Φρέγελλαι, αἱ, καὶ Φρέγελλα, ἡ, Fregellae. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Ceprano. Πλουτ. παρὰ Στράβ. Ἐνετκ. Στεφ. Βυζ.

Φρεγηνία, ἡ· Fregenae. Πόλις τῆς Τυρρη-

νικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Castel Guido. Στράβ.

Φρεντανή, ἡ, Frentana regio. Ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Φρεντανοί, οἱ· Frentani. Λαὸς τῆς μεσαίας Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. Στράβ.

Φρικίας, ου, ὁ (-υ-). Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Θεσσαλίας πατὴρ τοῦ Ἱπποκλέου, Πινδ. Πυθ. 10, 25.

Φρίκιον, ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Λοκρίδος κείμενον ἄνωθεν τῶν Θερμοπυλῶν ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην· Στράβ. βιβ. ιγ'.

Φρίκων, ωνος, ὁ (ῑ), Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ὁμ. Ἐπ. 4.

Φρικωνεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος, Φρικωνίδος ἐπικαλουμένης. Στραβ.

Φρικωνή, ἴδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Κύμης ἐν τῇ Αἰολίδι χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ὄρους Φρικίου ἐν Λοκρίδι ἀπ' ἕκου μετέβησαν πρῶτον οἱ Αἰολεῖς εἰς τὴν Ἀσίαν κτίσαντες αὐτήν. Ἡροδτ. 1, 149. Στράβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν τῇ Μυσίᾳ, κληθείσης οὕτως καὶ ταύτης ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Αἰολέων. Στράβ.

Φρικωνίτις, ίδος, ἡ, = Φρικωνίς, Στέφ. Βυζ.

Φρίξα, ἡ, καὶ Φριξαί, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι κειμένη ἐπάνω ἁνὸς ὄρους ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Πλιν. παρ' Ἡροδτ. 4, 146. Ἑνετ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 30. Στράβ. ὅθεν Φριξαῖος, ὁ κάτοικ.

Φρίξος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφὸς τῆς Ἕλλης, ὅστις διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Ἰνοῦς πρὸς τὸν πατέρα του καὶ μελλων νὰ θυσιασθῇ ὑπ' αὐτοῦ, διὰ συμβουλῆς τῆς μητρός του Νεφέλης ἔφυγεν ἐκ τῆς Βοιωτίας μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἕλλης, διαπλεύσας τὴν θάλασσαν ἐφ' ἑνὸς χρυσομαλλου κριοῦ τὸν ὁποῖον ἔλαβον δῶρον παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν Ἕλλη πεσοῦσα ἐκ τοῦ κριοῦ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἕκατα Ἑλλήσποντος, ὁ δὲ Φρίξας φθάσας εὐτυχῶς εἰς Κολχίδα ἀνέθηκε τὸ δέρας τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ εἰς τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεως λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Αἰήτου Χαλκιόπην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κυτίλωρον. Ἀπολδρ. α', 9, 1. Κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. 34. ἀπιστρέψας ὁ Φρίξος αὖθις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλαβε τὸ ἐν Βοιωτίᾳ πατρικὸν βασίλειον, κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ἐπέστρεψαν οἱ παῖδες αὐτοῦ. Ἀπολδρ. α', 9, 21. παρβλ. Ἡροδτ. 7, 197. (ἡ γραφ Φρύξος ἐστιν ἡμαρτ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ., σελ. 134.)

Φρίξου πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἄλλως καὶ Ἰσήεσσα καλουμένη. Στράβ.

Φρονίμη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἑκτεάρχου ἐν Κρήτῃ. Ἡροδτ. 4, 154.

Φρόντις, ίδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1157. Ἀπολδρ. — 2) ἡ Φρόντις. Γυνὴ τοῦ Πανθέου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐφόρβου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 40. — 3) Τίὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐκεραύνωσεν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 279-285.

Φρόντων, ωνος, ὁ· Fronto. Ἄρσεν. κύριον Ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Φροῦροι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας. Διον. Περ. 752.

Φρύγες, οἱ, Ἑνετ. Φρῦξ, γός. Οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθ' Ἡροδτ. 7, 73. μεταβάντες πρῶτον ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐρώπῃ Θρᾴκης, ἔνθα πρότερον Βρύγοι καὶ Βρύγες ἐκαλοῦντο· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου κατῴκουν οἱ Φρύγες περὶ τὸν Σαγγάριον ποταμόν· Ὁμ. Ἰλ. Π, 717. ἐνασχολούμενοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπέβαλον μεγάλως διὰ τὴν εὐφορίαν καὶ γονιμότητα τῆς χώρας αὐτῶν· ἐφημίζοντο δὲ οἱ Φρύγες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰς ἄκρον δυσειδαίμονες καὶ ἄπλοι τὰ ἤθη· Ἡροδτ. 1, 49.

Φρυγία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μετὰ τῆς Γαλατίας καὶ Βιθυνίας, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Καππαδοκίαν, μεσημβριῶς μὲ τὴν Λυκίαν καὶ Πισιδίαν καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Μυσίαν· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἐκαλεῖτο Φρυγία ἡ περὶ τὴν Λίμνην Ἀσκανίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν κειμένη χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 185. Ἀκολούθως δὲ ἐδιαιρεῖτο ἅπασα ἡ Φρυγία εἰς δύο μεγάλη μέρη. α) εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν, κειμένην μεσογείως τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Βιθυνίας, Παφλαγονίας καὶ Καππαδοκίας, ἔχουσαν ἀνέκαθεν ἰδίους ἐγχωρίους βασιλεῖς, περὶ δὲ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. ὑποταχθεῖσαν εἰς τὸ βασίλειον τῶν Λυδῶν. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 4. Στράβ. — β) εἰς τὴν μικρὰν Φρυγίαν, κειμένην περὶ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον. Στράβ. Τὸ μέρος δὲ ἐκεῖνο τῆς Φρυγίας τὸ ὁπαῖον ἐκτείνετο παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον περιλαμβάνον τὴν Τρωϊκὴν χώραν καὶ τὴν παραλίαν τῆς Προποντίδος ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ παρ' Ἑλλήσποντον ἢ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγία. Ξενοφ. Κυρπαιδ. β', 1, 5. Στράβ. ἕτερον μέρος τῆς Φρυγίας κείμενον περὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον, ἤπερ περὶ τὸν Ὄλυμπον ἢ ἐπίκτητος Φρυγία καλουμένη, ἀνῆκε πρότερον εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν. Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι. Στέφ. Βυζ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 159. — 3) προσυπακμ. ἡ θεά, ἐπώνυμ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἀνέκαθεν ἐν Φρυγίᾳ. Στράβ. — 4) ὄνομα κύρ. δούλης, παρὰ Θεοφρ.

Φρύγια, τά (ῡ), Οὐδετ. ἐκ τοῦ Φρύγιος, προσυπακμ. ἱερά. Αἱ ἐν τῇ Φρυγίᾳ πανηγυριζόμεναι τελεταὶ πρὸς τιμὴν τῆς Ῥέας ἢ Κυβέλης.

Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, περὶ κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι λατρείας τῆς Ῥέας. Θουκ. γ', 22. Στεφ. Βυζ.

Φρυγιακός, ή, όν. Τῆς Φρυγίας ἢ ἐκ τῆς Φρυγίας ὤν. Στεφ. Βυζ.

Φρύγιος, ία, ιον, καὶ Φρύγιος, ὁ, ἡ, ον (ῡ). Τῆς Φρυγίας, εἰς τὴν Φρυγίαν ἀνήκων· τὸ Φρύγιον ἄστυ, = Τροία. Εὐρ. Ὀρ. 1367. ἡ Φρυγία θεαίμων, = Κυβέλη. Λουκ. Ἁμ. 42. ὁ Φρύγιος λίθος, τὸ ἐκ Φρυγίας ἐξορυττόμενον μάρμαρον, πιθαν. ταύτ. τῷ Συνναδικὸς λίθος ἐκ τῆς πόλεως Συννάδας ἐν Φρυγίᾳ. Λουκ. Ἱππ. 5. ἡ Φρυγία ἁρμονία. Λουκ. Ἁρμ. 1. — 2) ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ὤν· ἴδε Φρυγία. Καλλιμ.

Φρύνη, ἡ (ῡ). Περιβόητος ἑταῖρα τῆς ἀρχαιότητος ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας, πρότερον Μνησαρέτη καλουμένη. Ἀθην. ιγ'. Φρύνη δὲ ἀπὸ τὸ ὠχρὸν τοῦ προσώπου της χρῶμα ὀνομασθεῖσα, κατὰ Πλούταρ. Ἡ ἔξοχος ὡραιότης καὶ ὁ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων σωματικὸς αὐτῆς ὀργανισμὸς εἵλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ περιφήμου τεχνίτου Πραξιτέλους εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν ὡς πρωτότυπον πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς ἓν τῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς παλαιᾶς ἀγαλματοποιίας. Αἰλ, ποικ. ἱστ. θ', 32. Λουκ. Ἀθην.

Φρύνις, ίδος, ὁ. Περίφημος κιθαρῳδὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. κατηγορούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι ἐξεθήλυνε καὶ ἠσθένησε μεγάλως τὴν πρότερον ἀνδρικὴν καὶ στιβαρὰν μουσικήν. Ἀριστφ. Νεφ. 967. Ἡσυχ. — 2) Δακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. η', 8.

Φρυνίσκος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀσίᾳ ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 2.

Φρύνιχος, ὁ (ῡ). Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 498 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος, πρὸ αὐτοῦ τοῦ Αἰσχύλου, εἰσάξας πρῶτος γυναικείας παραστάσεις ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ θοὺς εἰς τὴν δραματικὴν πρᾶξιν ὁριαμένην τινὰ ὕλην, δι' ὃ ὁ Πλάτων ὀνομάζει αὐτὸν ἐφευρετὴν τῆς Τραγῳδίας. Ἀριστφ. Νεφ. 356. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. διὰ τῆς παραστάσεως μιᾶς τῶν τραγῳδιῶν του, Μιλήτου ἅλωσις ἐπιγραφομένης, κινήσας εἰς δάκρυα τοὺς θεατάς, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 1000 δραχμῶν, διότι ὡς λέγεται παρέστησε μὲ ζωηρότατα καὶ οἰκτρὰ χρώματα τὰ ἐκ τῶν Περσῶν προξενηθέντα δυστυχήματα ἐν καιρῷ τῆς ἁλώσεως τῆς Μιλήτου· παρὰ Σουΐδ. καὶ ἄλλοις ἀναφέρονται διάφορα τραγικὰ δράματα τοῦ Φρυνίχου. Ἡροδτ. 6, 21. — 2) ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους, συγγράψας διάφορα κωμικὰ δράματα καὶ μίαν παρῳδίαν τῆς Ἀνδρομέδας. Ἀριστφ. Βάτρ. 13. Σφ. 1302. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις ἀνωθεὶς μὲ τὴν ἐν Ἀθήναις ὀλιγαρχικὴν φατρίαν, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὰς τυραννικὰς πράξεις τῶν Τετρακοσίων, ἕως οὗ μέχρι τέλους ἐφονεύθη ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τῆς ἐναντίας τῶν Δημοκρατικῶν μερίδος ὅτε αὕτη ἐπανέλαβε τὴν προτέραν ἰσχύν της. Θουκ. η', 35. κ. ἑ. ξ. Ἀριστφ. Βατ. 589. — ὅθεν, Φρυνίχειος, ὁ, ἡ, ον· Ἀριστ.

Φρύνων, ωνος, ὁ (ῡ). Ὀλυμπιονίκης καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μονομαχίαν βραχὺ τοῦ Πιττακοῦ. Στραβ — 2) Ἀθηναῖός τις, προδοὺς τὴν πολιτείαν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παραπρβ. σελ. 400. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 41.

Φρυνώνδας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. συνήθ. μετὰ τοῦ Εὐριβάτου, τοῦ ἁπαλοῦ ὁ δόλιος καὶ πονηρὸς χαρακτὴρ ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενος. Ἀριστφ. Θεσμ. 361. Πλάτ. Λουκ. ἔρα Εὐρυβάτος.

Φρύξ, γός, ὁ. Κάτοικος τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. — 2) ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστφ. Σφ. 440.

Φρύξος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων ἀνατολικῶς τῆς Λερναίας λίμνης καὶ δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἐρασῖνον. Παυσ.

Φύη, ἡ. Γυνῆτις Ἀθηναία, ἐξαισίου ἀναστήματος ἐκ τοῦ δήμου Παιανιέως, ἥτις ὑπὸ ἐπιταγῆς τοῦ Πεισιστράτου λαβοῦσα τὴν μορφὴν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰσήλθεν ἐφ' ἁμάξης συρομένη ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν παραγγέλλουσα τοὺς πολίτας νὰ δεχθῶσιν αὖθις τὸν Πεισίστρατον εἰς τὴν πόλιν. Ἡροδτ. 1, 60.

Φυκοῦς, οῦντος, ὁ (φῦκος). Ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Φυκούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φυλάκη, ἡ (ᾰ). Πόλις τῆς Φθιώτιδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀθρυος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φυλάκου υἱοῦ τοῦ Δηϊόνος, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. ἀναφέρει ὡς πόλιν ὑποκειμένην εἰς τὸν Πρωτεσίλαον. Ἰλ. Β, 695. Πινδ. Ἴσθμ. 1, 84. κατὰ Δικαιαρχ. ὑπῆρχον αἱ Φθιωτικαὶ Θῆβαι, κατὰ δὲ Στράβ. διάφοροι ἀλλήλων. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας μεσημβρινῶς. Παυσ.

Φυλακηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φυλάκου, ἡ Ἀλκιμήδη. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 47.

Φυλακήσιος, ου, ὁ. Ὁ ἐκ Φυλάκης ὤν· Στέφ. Βυζ.

Φυλακίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατρωμκ. ὄνομ. Τίὸς τοῦ Φυλάκου, ὁ Ἰφικλος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 7 5. (τὸ υ ἔστιν μακρὸν ἐν τῇ ὀρσει). — 2) Νικητής τις τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Ἴσθμ. 5, 22.

Φυλάκιος, ὁ. Κάτοικος τῆς Φυλάκης. Λουκ. Διαλ. Νεκρ. 23.

Φύλακος, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Δηϊόνος καὶ τῆς Διομήδης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἠλυμένην θυγατέρα τοῦ Μινύα ἐγέννησε τὸν Ἰφικλον καὶ τὴν Ἀλκιμήδην· οὗτος ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Φυλάκην· Ὁμ. Ἰλ. Β, 705. Ὀδ. Ο, 231. Ἀπολδρ. 9.

10. — 2) Ἀρχαῖός τις ἥρως τῶν Δελφῶν, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα λέγεται ὅτι ἐβοήθησεν αὐτοὺς κατὰ τῶν Γαλατῶν ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡροδτ. η', 39. — 3) Τὸς τοῦ Ἱστιαίου ἐκ Σάμου. Ἡροδτ. 8, 85.

Φύλαρχος, ὁ (ῡ). Ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἢ Σικυώνιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου καὶ συντάξας μίαν ἱστορίαν τῶν ἑκστρατειῶν τοῦ Πύρρου εἰς 28 βιβλία. Πολύβ.

Φύλας, αντος, ὁ (ῡ). Βασιλεὺς τῆς Ἐφύρας ἐν Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ τῆς Ἠπείρου, πατὴρ τῆς Πολυμήλης καὶ Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπτόλεμον, ἐκ δὲ τῆς Φιλομήλης ἐγέννησεν ὁ Ἑρμῆς τὸν Εὔδωρον. Ὅμ. Ἰλ. Π, 180. Ἀπολδρ. β', 7, 6. Φυλεὺς παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 36. — 2) Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ.

Φυλάσιος, ὁ· ὅρα Φυλῆ.

Φυλείδης, ου, ὁ. Τὸς τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 828. — 2) Πατὴρ τοῦ Πυθαγγέλου ἐκ Θηβῶν. Θουκ. β', 2. ἔνθα πρότερον, Φυλλίδας ἀναγινώσκετ.

Φυλεύς, έως, ὁ. Τὸς τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἤλιδος, πατὴρ τοῦ Μέγητος· ὅτε ὁ Αὐγείας δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν διὰ τὴν καθαρσιν τῆς κόπρου ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, ὁ Φυλεὺς ἐκλεχθεὶς ὡς κριτὴς ἀμφοτέρων ἔδωκε τὴν ψῆφόν του ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, δι' ὃ διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἤλιδος ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθεν εἰς Δουλίχιον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 628. Ἀπολδρ. β', 5, 5. Θεοκρ. Κατὰ τινας παραειρέθη καὶ οὗτος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ ἔνθα ὑπῆρχον εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ. Στράβ. 9'. ὀρθότρ. Φυλλεύς.

Φυλή, ἡ. Κώμη εἰς ἄκρον ὀχυρὰ τῆς Ἀττικῆς ἀνήκουσα εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀπ' ὅπου ὁ Θρασύβουλος ὁρμήσας ἐξέβαλεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τριάκοντα τυράννους· ταυτὸν Ἀργυρόκαστρον Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. — ὅθεν παροιμ. ἡμῖν μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1023. — καὶ Φυλάσιος, ὁ κάτοικ. Ἀριστ.

Φυλῆς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τήγασιν. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Φυλλαῖος, ὁ· Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Φυλλήϊον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς πόλεως Φύλλου ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Λ, 37.

Φυλληΐς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ποταμὸν Φυλίδα ἐν Βιθυνίᾳ ἀνήκουσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 657.

Φυλλίδας, α, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 2. Πλουτ. — 2) = Φυλείδης.

Φυλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σιθῶνος βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἥτις ὑποδεχθεῖσα φιλοφρόνως τὸν ἐκ Τροίας ἐπιστρέφοντα Δημοφῶντα, ἠράσθη αὐτοῦ τοσοῦτον, ὥστε μὴ ὑπομένουσα τὴν ἐξ Ἀττικῆς ὑποσχεθεῖσαν ἐπιστροφὴν του ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Λουκ. Ὀρχ. 40. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον μετεμορφώθη εἰς δένδρον ἀμυγδαλαίας. — 2) Χώρα τῆς Θράκης περὶ τὸ ὄρος Παγγαῖον κειμένη. Ἡροδτ. 7, 173. Στεφ. Βυζ. — 3) Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φυλλῆς, ὅπερ ὅρα.

Φύλλος, ὁ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Παγασῶν μ' ἔνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ. Στράβ. Φυλλοῦς, ὁ, Στεφ. Βυζ. κατὰ Ἑλλκ. γεν. εὑρηται ἡμαρτ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φυλλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. καὶ Φυλλαῖος, ὁ· ἔτι Φυλλῆτος, Ἴων. ἀντὶ Φυλλεῖος, ὅπερ ὅρα.

Φυλόμαχος, ὁ. Ἕλλην ἀγαλματοποιός. Ἀνθολ.

Φυλή, ούς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἐν Σπάρτῃ. Ὅμ. Ὀδ Δ, 125.

Φύρκος, ὁ· (συγγεν. τῷ πύργος). Φρούριον τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Λεπρέου. Θουκ. δ', 49. πιθαν. = Πύργος.

Φυρόμαχος, ὁ· ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἕλλησιν. Ἀνθολ.

Φυσάδεια, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Καλλιμ. Ἅμν. κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ.

Φύσιος, ὁ. Τὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ. γ', 8.

Φύσκα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη πέραν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ πλησίον τῆς Πισσοῦ. Θουκ. β', 99. Φύσκος, ἡ, παρὰ Στεφ.

Φύσκος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραθαλασσίου χώρας τῶν Ῥοδίων, παρὰ τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο εἰ. λιμὴν καὶ ἐν ἱερὸν ἄλσος τῆς Λητοῦς. Στράβ. ἡ Φυσκία, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) = Φύσκα.

Φύσκος, ὁ. Ὄρος τῆς κάτω Ἰταλίας πλησίον τοῦ Κρότωνος· ταυτὸν Pozzi. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 23. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας ἐν Ἀσίᾳ ἔχων πλάτος ἑνὸς πλέθρου, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὤπιδος· κατὰ Mannert· ταυτὸν Ὀδόλν ἢ Ὀδορνέχ, κατὰ δὲ Rennel ὁ μικρὸς Διαιλλέχ. Ξενοφ. Ἀνάβ. β'. 4, 25. Στεφ. Βυζ.

Φύσκος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀμφικτύονος. Στέφ. Βυζ.

Φύταιον, τό· = Φοίτεον, ὅπερ ὅρα.

Φυταλίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Φυτάλου, ἀρχαία τις γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἥτις ὑποδεχθεῖσα τὸν Θησέα ἐκαθάρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν φόνου πολλῶν ληστῶν. Πλουτ. Θησ. 12, 22.

Φύταλος, ὁ (ῡ). Ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δήμητραν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε αὕτη ἐπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην, ἔλαβε παρ' αὐτῆς ἕνα κλάδον συκῆς τὸν ὁποῖον οὗτος πρῶτον ἐφύτευσεν εἰς τὴν χώραν. Παυσ. α', 23.

Φυτία, ἡ, = Φοιτεῖαι, ὅπερ ὅρα.

Φυτάλμιος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Τροιζήνιοι, ὡς διατηροῦντα τοὺς καρπούς αὐτῶν ἀπὸ τὰς τῆς

θαλάσσης καταλύτας. Παυσ. β', 32. ἐτι δὲ Ἐπίθ. τοῦ Διός. Ἡσύχ.

Φώκαια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ ἐμπόριον τὸ ὁποῖον πρὸ τῆς Περσικῆς ἔτι δυναστείας ἐκτείνετο εἰς διάφορα μέρη τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἕως τῶν Γαδείρων· ἐκτίσθη δὲ αὕτη πρώτον ὑπὸ τινων Ἀθηναίων, ἔχουσα ὑψω λιμένας· περὶ δὲ τὸ 539 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ κάτοικοι αὐτῆς μὴ ὑπομένοντες τὸν ξένον ζυγὸν τῶν Περσῶν, ἀφῆκαν τὴν πατρίδα των μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν νῆσον Κύρνον ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἀλερίαν· ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς Μασσαλίαν συστήσαντες ἐνταῦθα μίαν ἐπίσημον ἀποικίαν· ταῦτ' ἐρείπια Φωκαίας ἢ Φῶκες καλούμενα. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 35. Ἡροδτ. 1, 148, 165. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Φωκαίη· ἡ, παρ' Ἡροδτ. 1, 80, 164. — ὅθεν Φωκαιῆθεν, ἐκ τῆς Φωκαίας. Λουκ.

Φωκαιεύς, έως, Ἀττκ. Φωκαεύς, έως Κάτοικος τῆς Φωκαίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· διὰ τοῦ αι, παρ' Ἡροδτ. 1, 14 διὰ δὲ τοῦ α παρά. Θουκ. α', 13. (διάφορον τοῦ Φωκεύς, κάτοικ. τῆς Φωκίδος.)

Φωκαεῖς, ίδος, ἡ, Ἀττκ. Φωκαῖς, ίδος. Ἡ ἐκ τῆς Φωκαίας οὖσα, ἡ κάτοικος τῆς Φωκαίας· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἑρασμία Κύρου τοῦ νεωτέρου ἄλλως Μιλτὼ ἰδίως ὀνομαζομένη. Ξεν. Ἀναβ. α', 10. Αἰλ. — 2) Ἐπίθετ. ἀντὶ Φωκαϊκή. Θουκ.

Φωκαϊκός, ή, όν. Τῆς Φωκαίας ἢ εἰς τὴν Φωκαίαν ἀνήκων. Στράβ.

Φωκαΐτης, ου, ὁ (ῑ). = Φωκαιεύς. — 2) Ἐπίθετ. ὁ Φωκαΐτης στατὴρ, νόμισμα τῶν Φωκαέων ἐκ ποταποῦ Χρυσοῦ. Θουκ. δ', 52.

Φωκάδαι, αἱ. Φρούριον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λεοντίνων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ε', 4.

Φωκεύς, έως, ὁ, Ἴων. ῆος. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι. Ὅμ. Ἰλ. Β, 517.

Φωκίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Φωκικόν, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο εὐρύχωρός τις καὶ μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομὴ ἔνθα συνηθροίζοντο οἱ ἀποστελλόμενοι ἀντιπρόσωποι τῶν Φωκικῶν πόλεων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη πρὸς ἀριστερὰν τῆς ὁδοῦ ἥτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα παρὰ τὸν τάφον τοῦ Λαΐου. Παυσ. ι', 5.

Φωκικός, ή, όν. Τῆς Φωκίδος ἢ εἰς τὴν Φωκίδα ἀνήκων. Δημ.

Φωκίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἑλλάδος ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Θεσσαλίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Δοκρίδος καὶ Βοιωτίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Δωρίδος καὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, ἀρχαία κατοικία τῶν ἰδίως Ἑλλήνων εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀνέκαθεν οἱ Λέλεγες ἔχοντες μητρόπολιν αὐτῶν τὴν Λυκώρειαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Παρνασσοῦ καὶ ἀπ' ὅπου ἐφεξῆς οἱ παῖδες τοῦ Δευκαλίωνος μετέβησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ἐκλήθη δὲ Φωκὶς ἀπὸ τοῦ Φώκου υἱοῦ τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις ἐκυρίευσεν ἓν μέρος αὐτῆς μετὰ ταῦτα ἀνατολικῶς περὶ τὴν Δαυλίδα· ἐδιοικεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ χώρα τῆς Φωκίδος ὑπὸ ἰδίων ἀνεξαρτήτων βασιλέων, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἕως τινῶν χρόνων μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἔκτοτε δὲ σχηματίσασα καὶ αὕτη πολλὰς ἐλευθέρας καὶ δημοκρατουμένας πόλεις ἢ μικρὰς χώρας, ἐπέτρεψε τὴν φροντίδα καὶ κυβέρνησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων εἰς μίαν συνέλευσιν συγκροτουμένην ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἑκάστης πόλεως εἰς τινα τόπον Φωκικὸν καλούμενον. Ἐλογίζοντο δὲ οἱ Φωκεῖς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος φιλόπονον καὶ βιομήχανον, ἀνασχολούμενος μᾶλλον εἰς τὴν γεωργίαν καὶ καλλιέργειαν τῆς χώρας των παρὰ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὰς τέχνας. Στρ. Ὀξ. Τυρ. 733. Ἡροδτ. Στράβ. — 2) Ἐπίθετ. ἀντὶ Φωκική.

Φωκίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διδαχθεὶς τὴν Φιλοσοφίαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοκράτους, τοῦ ὁποίου τούτου ἐξαιρέτως ἐμιμήθη τὴν περὶ τὰ ἤθη καὶ λοιπὴν δίαιταν αὐστηρότητα, φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὸ πρᾷον αὐτοῦ καὶ μέτριον πρὸς τοὺς ἄλλους πολίτευμα καὶ διὰ τὴν ἄκραν δικαιοσύνην του, ἐπικληθεὶς διὰ τοῦτο καὶ Χρηστός· διὰ σύνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου ἐνίκησεν ὁ Φωκίων τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν ἐν Νάξῳ ναυμαχίαν, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου καὶ ὡς ἁρμοστὴς εἰς τὰς ὑποταχθείσας νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρὸς εἴσπραξιν τῶν φόρων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατηγορηθεὶς ὁ Φωκίων μετ' ἄλλων ὁπαδῶν του ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν πρὸς τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον φιλίαν καὶ ἀφοσίωσίν του, πρὸς τοὺς ὁποίους μέχρι τέλους εἶχε καταφύγει, φερθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς αἰχμάλωτος, ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν ὅπου μετ' ἄλλων συνευόχων του κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν τὸν τρίτον χρόνον τῆς 115. Ὀλυμπιάδ. Δημ. Πλούταρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Φῶκος, ὁ. Τὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ Τελαμῶνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐφονεύθη ἀγωνιζόμενος ποτὲ μὲ τὸν δίσκον. Ἡσ. Θεογ. 1094. Πινδ. Ἀπολδρ. γ', 12, 6. Κατὰ Παυσ. ι', 1, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἐν Ἑλλάδι Φωκὶς χώρα, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ δύο παῖδες ὁ Κρίσσος καὶ Πανοπεύς, Παυσ. β', 29. — 2) Τὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος ἢ τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίνθου, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Φωκίδα καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος. Παυσ. β', 4, 29. ι', 1. — 3) Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Φωκίωνος ἐν Ἀθήναις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 16.

Φώκρητος, ὁ. Βυζαντιός τις, παρὰ Δημ.

Φωκυλίδης, ου, ὁ (ῑ) Φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς γνωμικοί.

ἀκμῶν λίμνην, ὁ λίμνην τὴν Ἀττικὴν καλμενος
περὶ τὸ ἕρος Ἰκαρουδλὸν, Ἔτρεβῆ.
ἀδάτιος, ὁ Χάσματις εἰς Ἡπείρου, περὶ Θουκ
β', 80.

Χ.

Χάα, ἡ, Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐπὶ τῆς αὐτόθι Τριφυλίας χώρας, κειμένη πλησίον τοῦ Λεπρέου. Στρέβ. οὕτως ἀναγιώσκουσί τινες τῶν ἐξηγτ. ἀντὶ Φλειά, ἐν Ὅμ. Ἰλ. Η, 134.

Χάβηρος, ὁ, Ποταμὸς τῆς ἄνω τῶν Γηγγῶν Ἰνδίας, τανῦν Καβερὶ καλούμενος. Πτολ.

Χάβης, ου, ὁ, Ἀθηναῖός τις Φλυάσιος τὸν Δῆμον. Ἀριστφ. Σφ. 234.

Χαβλάσιοι, οἱ, Λαὸς τῆς Ἀραβίας ἀναφερόμενοι παρὰ Διον. Περ. 956.

Χαβρίας, ου, ὁ (ῑ.) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Ἰφικράτους, νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ πλησίον τῶν Θηβῶν καὶ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὅτε οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἀποστατήσει κατ' αὐτοῦ, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος· ὅτε δὲ ἡ νῆσος Χίος εἶχεν ἀποβάλει τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, πλεύσας κατ' αὐτῆς ὁ Χαβρίας μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον διὰ νὰ τὴν πολιορκήσῃ, ἐφονεύθη ἐνταῦθα ὅτε μ' ὀλίγον μικρὸν πλοῖον ἤθελε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸν λιμένα αὐτῆς. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ.

Χαβρίου κάρα, ὁ, Chabriae Castra. Χωρίον ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενον παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Πηλουσίου στόματος. Στράβ.

Χαβώρας, α, ὁ, Μέγας ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, κατὰ Πτολ. πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Μασίου, = Ἀβώρας, ὅπερ ὅρα.

Χαδήσιος, ία, ιον, Τῆς Χαδησίας ἢ ἐκ τῆς Χαδησίας ὤν, ὀνομαν. τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς πόλεως Χαδησίας ἐν Πόντῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 100. ὅρα Χαδισία.

Χαδισία, ἡ, καὶ Χαδησία, Ἀπολ. Ῥοδ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισκύρας. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Χαδίσιος, ία, ιον. ἐκ Χαδισίας.

Χαδίσιος, ὁ, Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Ἀμισοῦ. Στεφ. Βυζ.

Χαιρέας, ου, ὁ, Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος. Θουκ. ἡ, 78, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κωμῳδεῖται ὡς νέος Ἀθηναῖος παρ' Ἀριστφ. Σφ. 707. — 2) Ἱστοριογράφος Ἑλλὴν ἀγνώστου ἐποχῆς. Πολύβ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Χαιρέδημος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Πατροκλέους καὶ ἀδελφὸς ἀμαμήτρου τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθ. σελ. 297.

Χαιρεκράτης, ους, ὁ (ᾰ) Ἀθηναῖός τις ἐκ τοῦ δήμου Σφηττοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ξενοφ. Ἀπομν. α, 2, 48.

Χαιρέστρατος, ὁ, Ἄρσεν. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Χαιρεφῶν, ῶντος, ὁ, Ἀθηναῖος Σφηττιος τὸν Δῆμον, ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας φίλος τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ἀπηγόρευσε τὸν Σωκράτην σοφώτατον πάντων ὅτε ὁ Χαιρεφῶν ἠρώτησε περὶ τούτου τὸ μαντεῖον. Ἀριστφ. Νεφ. 105. Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 21. ἀκολουθῶν φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Θρασυβούλου ἐτελεύτησε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. τοῦτον καλεῖ ὁ Ἀριστφ. νυκτερίδα διὰ τὴν ἰσχνότητα καὶ ὠχρότητα αὐτοῦ, Ὄρν. 1296.

Χαιρήμων, ωνος, ὁ, Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην τοῦ ὁποίου τὰ τραγικὰ δράματα ἠφανίσθησαν. Πλούτ.

Χαιρητιάδης, ου, ὁ (ᾰ) Ἄρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 51.

Χαιρίδας, ου, ὁ (ῑ) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλ. Β', 3, 10.

Χαῖρις, ιδος, ὁ, Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστφ. Ἀχ. 16. — ὅθεν Χαιριδῆς βομβυλιοί, Ἀριστ. Ἀχ. 866.

Χαίρων, ωνος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θηροῦς θυγατρὸς τοῦ Φυλάντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Χαιρώνεια. Παυσ. Ε', 79. — 2) Πολέμαρχος Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β'. 4.

Χαιρώνδης, ου, ὁ· κύρ. Πατρωνυμ. Ὄνομ. ἀντὶ Χαιρωνίδης· καὶ Οὐτ. κύρ. Ὄνομ. Ἄρχοντός τινος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔτινον ἡ κατὰ τοῦ Δημοσθένους κατηγορία ὅτε οὗτος ἐμελλε νὰ στεφανωθῇ ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Δημ. Στεφ. σελ. 265.

Χαιρώνεια, ἡ, Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, ἀνήκουσα εἰς τὴν χώραν τοῦ Ὀρχομενοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀξιομνημόνευτον νίκην τοῦ βασιλέως Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου· τανῦν χωρίον Κάπραινα καλούμενον. Θουκ. α', 113. Στράβ. κατὰ Παυσ. Ε', 41. ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἄρνη καλουμένη. — ὅθεν Χαιρωνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. καὶ Χαιρωνικός, ή, όν· τῆς Χαιρωνείας ἢ εἰς τὴν Χαιρώνειαν ἀνήκων. Πλούτρ.

Χαῖτος, ὁ, Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀστερίας. Ἀπολδρ. β', 1, 1.

Χάλαιον, τό, Πόλις μὲ λιμένα τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου Κόλπου. Στεφ. Βυζ. Χαλέως, Πτολ. Χαλαῖοι οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Χαλάστρα, ἡ, Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Χαλέστρη, ἡ, Ἡροδ. 7, 123. — ὅθεν Χαλαστραῖος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Χάλβης, ου, ὁ, Κήρυξ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Βουσίριδος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ β', 5, 11.

Χαλδαία, ἡ, Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ περιβρεχόμενον ὑφ' ἑνὸς πλήθους μικρῶν ποταμῶν καὶ διαρύχων, εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ ὅμοιον μὲ τὴν χώραν τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου· τανῦν Χαλδάρ. Στεφ. Βυζ. Πταλμ.

Χαλδαῖοι, οἱ, Κάτοικοι τῆς Χαλδαίας χώρας ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ. Ἡροδτ. 3, 153. τὸ ἀνέκαθεν νομάδες λαοί, κατοικοῦντες ἀσπαρμένοι ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἀσσυρίᾳ ἢ ἐπὶ τῶν ὀρέων τὰ ὁποῖα ὁρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας. Ξενοφ. Κυροπαιδ. γ', 1, 54. περὶ δὲ τὸ 630 ἔτος πρὸ Χρ. προχωρήσαντες μεσημβρινώτερον ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ ἐσύστησαν αὐτόθι ἰδίαν ἐπικράτειαν καὶ βασίλειον, φθάσαντες μετ' οὐ πολὺ εἰς μεγάλην ἀκμὴν πολιτισμοῦ καὶ εὐδαιμονίας ἐπιτυγχάνοντες καὶ διαφόρους χρησίμους τέχνας. — 2) Ἡ φυλὴ τῶν Βαβυλωνίων ἱερέων, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἀπὸ τῶν προτέρων Χαλδαίων, ὅτε οὗτοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέκτησαν μέγα μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας, καὶ τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν Βῆλον ἀρχαῖον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη διηρέθη εἰς διαφόρους ἄλλας Πλάσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἐνησχολεῖτο ἰδίως μὲ μίαν τινὰ ἐπιστήμην ἢ γνῶσιν, πρὸ πάντων μὲ τὴν Ἀστρονομίαν, ἀστρολογίαν, οἰωνοσκοπίαν, ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων, μαγείαν, καὶ ἄλλας τάς ὁποίας οὗτοι ἐφύλαττον ὡς πατροπαραδότους καὶ μυστηριώδεις ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν ἔθνος ἢ πρὸς τοὺς λοιποὺς ξένους λαούς. Ἡροδτ 1, 181. Ἀρρίαν. ζ', 17. — 3) Λαὸς ἄγριος καὶ πολεμικός, διαμείναντες ἀνέκαθεν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀσσυρίας, ἀπ' ὅπου κατήγοντο οἱ ἐν Βαβυλωνίᾳ ἰδίως καλούμενοι Χαλδαῖοι. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 3, 5. ε', 5, 17. Κατὰ Rennel ἦσαν οὗτοι Χάλυβες ὡς καὶ παρὰ Στραβ. καλοῦνται, κατοικοῦντες τὴν Χαλδίαν χώραν.

Χαλκέστρη, ἡ = Χαλάστρα.

Χάλκεια, ἡ, Σκυλ. καὶ

Χάλκη, ἡ, Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μὲ μίαν πόλιν καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς· ταυτὸν Χαρκή. Θουκ. ἡ, 41. Χαλκία, ἡ· παρὰ Στράβ.

Χαλκηδών, όνος, ἡ (Καλχηδών). Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἀποικία τῶν Μεγαρέων μὲ λιμένα· τανῦν Χαλκηδών, τουρκστ. Kadikeui. Ἡροδτ. ἡ γραφ. Καλχηδών κατὰ Poppo καὶ Passow ἔστιν ὄρθοτρ εὑρισκομένη ἐπὶ νομισμάτων καὶ παρ' Ἡροδτ. 4, 85. Κατὰ Göttling ὁ τύπ. Καλχηδὼν ὑπῆρχε συνήθης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅστις οὗτος εὕρηται συνήθως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφ. Ἡροδτ. 4, 144. Θουκ. δ', 75. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. — ὅθεν Χαλκηδόνιος, ία, ιον, τῆς Χαλκηδόνος ἢ εἰς τὴν Χαλκηδόνα ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. — ἡ Χαλκηδονία, ἡ περὶ τὴν Χαλκηδόνα χώρα. Ξεν. — καὶ Χαλκηδονικός, ή, όν· τῆς Χαλκηδόνος. Στράβ.

Χαλκία, ἡ = Χάλκη.

Χαλκιδεύς, έως, ὁ, Ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ. Ἡροδτ. 5, 74. ἔτι ὁ κάτοικ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χαλκίδος, Θουκ. α, 65. κ. ε, ξ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Ναύαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ. η.

Χαλκιδική, ἡ, Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ καὶ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. Ἡροδτ. 7, 185. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας, μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Χαλκίδα. Πτολμ. ε, 15.

Χαλκιδικόν ὄρος, τό, Ὄρος τῆς νήσου Σικελίας κείμενον πλησίον τῆς Μεσσήνης, τανῦν St. Rittl. Πολυβ.

Χαλκιδικός, ή, όν· τῆς Χαλκίδος ἢ ἐκ τῆς Χαλκίδος ὤν. Ἡροδτ. 7, 185. αἱ Χαλκιδικαὶ πόλεις. Οὗτος ἐκαλοῦντο αἱ πόλεις τῆς Σικελίας ὅσαι ἐσυστήθησαν ἀρχαιόθεν ὑπὸ ἀποικιῶν ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Χαλκίδος, ἐξ ἧς ὑπῆρχε καὶ ἡ πόλις Νάξος. Θουκ. γ', 86. Στρβ. ὁ Χαλκιδικὸς πόλεμος, ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θρᾴκης πόλεμος. Θουκ.

Χαλκίοικος, ἡ, Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ἐκ Χαλκοῦ οἰκοδομημένου, εἰς τὸν ὁποῖον συνηθροίζοντο κατ' ἔτος ὅλοι οἱ νέοι τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐπρόσφερον ὁλοκαυστωμένοι μίαν κοινὴν θυσίαν εἰς τὴν θεὰν ταύτην. Παυσ. γ', 19. αἱ γενόμεναι ἐν καιρῷ τῆς θυσίας ταύτης τελεταὶ ἐκαλοῦντο Χαλκιοίκια εἰς τὰς ὁποίας προέδρευον φείποτε οἱ ἐν Σπάρτῃ ἔφοροι. Παυσ.

Χαλκιόπη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ γυνὴ τοῦ Φρίξου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κυλινδρον ἢ Κύθωρον, τοὺς ὁποίους αὕτη ἔπεμψε κρύφα τοῦ πατρός της εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπολδρ. α, 9, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυπύλου βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 161. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ δευτέρα τοῦ βασιλέως Αἰγέως ἐν Ἀθήναις. Ἀπολδρ. γ', 15, 6.

Χαλκίς, ίδος, ἡ (ῑ.) Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Χαλκίς. Διοδρ. Σικ. δ', 47.

Χαλκίς, ἡ, Ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνείχετο διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτεινε τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον, περιέχουσα διάφορα τεχνουργεῖα χαλκοῦ, μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, στοάς, γυμνάσια, καὶ ἐξαιρέτους οἰκονομήσεις, ὡς μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ἀναφερόμενα ἤδη καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρῳ, συστήσασα

ἐξ ἀρχαίων χρόνων διαφόρους ἀποικίας ἐν Θράκῃ, Ἰταλίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 537. Ἡροδ. ταῦν Εὐρίπος. — ἡ Χαλκὶς τῆς Εὐβοίας, παρὰ Θουκ. ζ', 29. καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ. Ἀρρίαν. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ πλησίον τοῦ ὄρους Χαλκίδος· ταῦν Γαλατά. Ὅμ. Ἰλ. Β, 640· ἡ Κορινθίων πόλις, παρὰ Θουκ. α, 108. Στράβ. ἔτι καὶ Ὑποχαλκὶς καλουμένη. — 3) Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἠλείδος ἐπὶ τῆς αὐτόθι Τριφυλίας χώρας. Στραβ. πιθαν. ἡ παρ' Ὅμ. Ἤμν. Ἀπολ. 426. ἀναφερομένη. — 4) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, ὑπομείνασα πολλὰ δεινὰ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἡ ἐπὶ Θράκης Χαλκίς, παρὰ Θουκ. β', 58. — 5) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Βεροίας. Στεφ. Βυζ. — 6) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Χαλκίς. Στράβ. — 7) Ὄρος τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ἔτι καὶ Χαλκὶς καλούμενον. Στραβ. — 8) Μικρὸς ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλείδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ. Ὄναμ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολγ.

Χαλκῖτις, ιδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Προποντίδος κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου, ἔχουσα μεταλλεῖα χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπαρχία τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη μετοιγείως. Πτολμ.

Χαλκωδόντιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κεῖμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 59.

Χαλκωδοντιάδης, ου, ὁ (α) Τὸς τοῦ Χαλκωδόντος, ὁ Ἐλεφήνωρ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 541.

Χαλκωδοντίδης, ου, ὁ (ι) Τὸς τοῦ Χαλκωδόντος, πληθ. Ἀπόγονοι τοῦ Χαλκωδόντος, οἱ Εὐβοεῖς, παρ' Εὐρ. Ἴων. 54.

Χαλκώδων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἐλεφήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβαίων μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. 541. Σεφ. Φιλ. 589. Ἀπολδρ. — 2) Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐπληγώθη, ὅτε εἰσέβαλε κατὰ τῆς νήσου ταύτης· ἦν δὲ οὗτος υἱὸς τοῦ Μέροπος. Ἀπολδρ. β', 7, 1. Χάλκων, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ζ', 5. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 4) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου ὅτε ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ. Παυσ. ζ', 21.

Χάλκων, ωνος, ὁ. Μυρμιδών τις, πατὴρ τοῦ Βαθυκλέους. Ὅμ. Ἰλ. Π, 895. — 2) = Χαλκώδων, ἀριθμ. 2.

Χαλκωνῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Χαλκωνοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη πρώτον ἐδίωκεν εἰς τὸν Βελλεροφόντην διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐδάμασε τὸν ἵππον Πήγασσον. Παυσ. β', 4.

Χάλος, ὁ (α) Ποταμὸς τῆς Συρίας ῥέων πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Χαλκίδος, τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθῦς ἐνομίζοντο ὡς ἱεροὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὴ βλαπτόμενοι ὑπ' αὐτῶν· ταῦν Κεβάτε. Ξενοφ. Ἀνάβ. α. 4, 9.

Χάλυβες, οἱ, Ἑνικ. Χάλυψ, υβος, ὁ (ῡ) Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, φημιζόμενοι ἐξαιρετ. ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰδήμονες τῆς τῶν μεταλλων ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιτηδείου κατασκευῆς τῶν ὅπλων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκοντο ἄλοτε ἄφθονα μεταλλεῖα ἀργύρου· περιελάμβανον δὲ οὗτοι διαφόρους φυλὰς καθ' Ἡροδ. 1, 28. Ὑπῆρχον οἱ Χάλυβες ὅμοροι τῶν Μαριανδυνῶν· κατὰ δὲ Ξενοφ Κύρ. Ἀνάβ. ε, 5, 1. συνώρευον μετὰ τῶν Μοσυνοίκων· παρ' Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ. 721. κατῴκουν οὗτοι μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Ταυΐδος ποταμοῦ. καὶ κατὰ Στράβ. παρὰ τοῖς Τιβαρηνοῖς, τοὺς ὁποίους ὁ γεωγράφος οὗτος ὑποτίθησιν ὄντα τῶν παρ' Ὁμήρ. Ἀλιζώνων. — 2) Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας, μάχιμον καὶ ἀνδρεῖον. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. δ', 5, 34. πιθαν. = Χαλδαῖοι.

Χαλύβη, ἡ (ῡ) Πόλις τῶν Ἀμαζόνων ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πιθαν. ἡ παρ' Ὁμήρ. Ἀλύβη καλουμένη. Στραβ.

Χάλυβος, ὁ = Χάλυψ. Αἰσχ. Εὐρ. Ἄλκ. 980.

Χαλυβών, ῶνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνιτιδος ἐν Συρίᾳ, πιθαν. ἡ πρότερον Βεροία λεγομένη. Πτολμ.

Χάλυψ, υβος, ὁ. Κάτοικος τῆς Χαλυβῶνος ἐν Συρίᾳ. Διον. Περ. 762.

Χαλωνῖται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσσυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντας νοτιοδυτικῶς αὐτῆς. Διον. Περ. 1015.

Χαλωνῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας ἐκτεινομένη μεσημβρινῶς αὐτῆς παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν καὶ νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρμενίας. Στράβ. ἐά.

Χαμαιλέων, οντος, ὁ. Συγγραφεύς τις ἐξ Ἡρακλείας. Ἀθην.

Χαμύνη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Πίσαν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ χαίνειν, διὰ τὸ ἐνταῦθα χάσμα τῆς γῆς ὡς λέγεται τὸ ὁποῖον ἠνεῴχθη ὅτε ὁ Πλούτων κατεβίβασεν εἰς τὸν Ἅιδην τὴν Περσεφόνην. Παυσ. στ', 21.

Χάον, ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χεῖρας κεῖμενον μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Ἐρασῖνος ποταμός. Παυσ. β', 24.

Χάονες, οἱ, (ᾰ) Ἑνικ. Χάων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν τριῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἠπείρου, κατοικοῦντες ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, οἱ ἰσχυρότεροι καὶ μαχιμώτεροι τῶν ἄλλων, κατακτήσαντες πρότερον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἠπείρου, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔκειντο αἱ πόλεις Ἀντιγονία καὶ Ἐλυμία. ὁ Θουκ. β', 18. καλεῖ αὐτοὺς βαρβάρους· (παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 604. καὶ Ἐπιπ. γ. κεῖται τὸ ὄνομα Χάων ἐμπαικτικῶς ὑπαινιττόμενον τὸ χαίνω ἢ χάσκω.)

Χαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου κειμένη βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς παρκλίας αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. ἐφ' ὅτε δὲ καὶ αὐτὴ ἅπασα ἡ Ἤπειρος ἐλέγετο Χαονία.

Χαόνιος, ία, ιον. Τῶν Χαόνων ἢ εἰς τὴν Χαονίαν ἀνήκων· ἡ Χαονία φηγός, ἀντὶ ἡ ὀρνὶς τῆς Δωδώνης. Ὀρφ. Ἀργ. 130.

Χάος, τό. παρ' Ἡσ. πρῶτον Θεογ. 116. Ἐν τῶν τεσσάρων ἀρχικῶν αἰτιῶν τῆς προϊούσης ἐν τῇ φύσει συστάσεως τῶν ὄντων, παριστανόμενον ὡς ἓν ἄπειρον καὶ ἀχανὲς διάστημα περιλαμβάνον ἐν αὐτῷ τὰ πάντα καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθησαν ἀνέκαθεν ὅλα τὰ ὄντα· ἐγίνησε δὲ τὸ Χάος ἀφ' ἑαυτοῦ πρῶτον τὸ Ἔρεβος καὶ τὴν Νύκτα, ἐκ τῆς μίξεως τῶν ὁποίων παρήχθησαν ὁ Αἰθὴρ καὶ ἡ Ἡμέρα.

Χαράδρα, ἡ (υ – –) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ οὗ μακρὰν τῆς Δελφίας. Ἡροδτ. 8, 33. Παυσ. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 3) πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Πολύβ.

Χάραδρος, ὁ (υ – υ) Ῥύαξ τις ἐν Ἀργολίδι εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴναχον ποταμόν. Θουκ. δ', 60. — 2) Ἕτερος Ῥύαξ πλησίον τῆς Χαράδρας ἐν τῇ Φωκίδι. Παυσ. ί, 35. — 2) μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀργυρᾶς. Παυσ. ζ', 19.

Χαρακηνή, ἡ. Χώρα τῆς Βαβυλωνίας κειμένη μεσημβρινῶς μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὸν Χάρακα. Πτολμ.

Χαρακηνός, ὁ. Ὁ κάτοικ. τοῦ Χάρακος. Λουκ.

Χάραξ, ακος, ὁ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, ταῦν Καρά — Κατά. Πτολμ. — 2) πόλις τῆς Χαρακηνῆς χώρας ἐν Βαβυλωνίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἐξ οὗ καὶ Ἀλεξάνδρεια ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ κατακλυσθεῖσα ἡ πλείστη ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀνεκαινίσθη αὖθις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ὅφ' οὗ καὶ Ἀντιόχ εια ἔκτοτε ὠνομάσθη. Ἐφεξῆς κυριεύσας αὐτὴν εἰς τῶν Ἀράβων Ἡγεμόνων Πατίνης ἢ ἄλλως Σπασίνης καλούμενος, ἀχύρωσαν αὐτὴν διὰ χωμάτων συστήσας ἐνταῦθα τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του, ἥτις ἔκτοτε εἵλκυσαν εἰς ἑαυτὴν καὶ ὅλον τὸ ἐμπόριον τὸ γινόμενον πρότερον εἰς τὴν Σελευκειαν, ὅθεν Χάραξ Πατίνου, παρὰ Πτολ. καὶ Σπασίνου παρὰ Διον. Περιηγ. καλουμένη. — 3) πόλις μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς ἄλλως καὶ Φίραξ λεγομένη

Χάραξος, ὁ. Τὸς τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς. Ἡροδτ. 2, 135.

Χάρης, ητος, ὁ (ᾰ) Ἀθηναῖός τις διαβόητος διὰ τὰ αἰσχρὰ αὐτοῦ καὶ πονηρὰ ἤθη, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 604. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὀλίγης πολεμικῆς πείρας καὶ στρατηγικῆς γενναιότητος ἀνήρ, πολεμήσας ἐν Θρᾴκῃ ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐνικήθη κατὰ κράτος μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ δυστυχῆ μάχην τῶν Ἑλλήνων. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 2. Δημ. παραπρεσβ. 447. — 3) Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς ἐκ τῆς πόλεως Λίνδου ἐν Ῥόδῳ, συνεργασθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν δώδεκα ἔτη εἰς τὸν περίφημον Κολοσσὸν τῆς πατρίδας του. Στράβ.

Χαρισάδης, ου, ὁ (ᾰ) πληθ. Χαριάδαι, οἱ. Μία τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων φυλῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐξ ἧς κατήγετο διάφοραι γενεαὶ αὐτόθι. Πινδ. Νεμ. 8, 78. — 2) Ὄνομα οὐτιδανοῦ τινος παρατίτου, παρὰ Λουκ.

Χαρίδας, α, ὁ (υυ–) Κυρηναῖός τις, παρὰ Καλλ. ἐπ. 14. — 2) = Χαρίλας, ὅπερ ὅρα.

Χαρίδημος, ὁ, Δωρκ. Χαρίδαμος. Δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν ἐν Ἀθήναις μισθωτῶν στρατευμάτων, ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, πολεμήσας ἐν Ὀλύνθῳ ἐναντίον τοῦ βασιλέως Φιλίππου· ὕστερον δὲ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατὰ ζήτησιν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔφυγεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον ὅπου ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν Περσῶν στρατηγῶν. Δημ. Στεφ. σελ. 264. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 10. — 3) Ἀθηναῖός τις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ἓν τῶν τοῦ Λουκιανοῦ συγγραμμάτων.

Χαρίκλεια, ἡ. Γυνὴ Ἐφεσίου τινός, παρὰ Λουκ. Τοξ

Χαρικλείδης, ου, ὁ. Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον. Δημ. Μειδ. σελ. 572.

Χαρικλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκιδ. ζ', 20. ἔτι καὶ εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων ἀναφερόμενος παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, — 2) Κορινθιός τις, παρὰ Λουκ.

Χαρικλώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Εὐήρης ἐγέννησε τὸν Μάντιν Τειρεσίαν, ἀγαπηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολδρ. γ', 6, 7. Καλλ. εἰς Παλλαδ. 67. — 2) ἑτέρα Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πέρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ὠκυρόην. Πινδ. Πυθ. 4, 182. παρβλ. Σχολ. κατὰ Πλούτρ. Θητ. 10. θυγάτηρ τοῦ Κυχρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος καὶ γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.

Χαρίλαος, ὁ. Ἰωνικ. Χαρίλεως καὶ Χάριλος, Δωρκ. Χαρίλας, α. Τὸς τοῦ Πολυδέκτου καὶ Ἀνασιδίας τοῦ Λυκούργου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους ἐν Σπάρτῃ· γεννηθεὶς ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπετροπεύθη ὑπὸ τοῦ θείου του Δυκούργου, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου· ὁ κατὰ τῶν Ἀργείων καὶ Τεγεατῶν πόλεμος τὸν ὁποῖον ἐπεχειρήσθη ὁ Χαρίλαος, μετὰ ταῦτα ἐστάθη ὀλίγον εὐτυχής, αὐτυχήσαντες μ' ὅλον τοῦτο ὑπῆρξαν αἱ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐπιχειρήσεις τοῦ, τῶν ὁποίων κατέκτησε διαφόρους πόλεις. Πλουτ. Λυκ. 3. Στράβ. Χείριλλος, Ἡροδτ. 8, 131. Παυσ. γ', 7. — ὁ Ἡροδτ. 7, 65. καλεῖ αὐτὸν ἡμερομ. Λεωβώτην.

Χαρίλας, α, ὁ (υυ–). Περιβόητός τις ἀδηφάγος ἀνήρ, ἀναφερόμενος παρ' Δίλ. ποικ. Ἱστ.

α', 27. (ἔνθα πρότερον Χαρίδας ἀναγινώσκετ.) καὶ παρ' Ἀθην. — 2) Δωρ. ἀντὶ Χαρίλλας.

Χαρίλεως, ὁ, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ Τυράννου Μαιανδρίου. Ἡροδ. 3, 143.

Χάριλλος, ὁ, ὅρα Χαρίλαος.

Χαριτάδης, ου, ὁ (υ-υ-). Ἀθηναῖός τις παρίβδητος διὰ τὴν βραδύτητα καὶ ἀργοκινησίαν του, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. χρείττων ἐστί σου Χαριτάδης βαδίζειν. Ἀριστοφ. Σφ. 232.

Χαρίνδας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Καδουσίων. Πτολμ.

Χαρῖνος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρίαν. — 2) Ἀθηναῖός τις. Λουκ.

Χαρίξεινος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Χαρίξενος. Σικυώνιός τις, παρὰ Λουκ. Τοξαρ.

Χαριξένη, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία χλευαζομένη διὰ τὴν ἁπλότητά της ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 943.

Χάριππος, ὁ (ῑ). Ἀρσενικ. κύρ. ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 54. — 2) περιβόητός τις ἀδηφάγος, παρ' Αἴλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. Χαίριππος, παρ' Ἀθην.

Χάρις, ιτος, ἡ (ᾰ). Γυνὴ τοῦ Ἡφαίστου, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 382. καὶ Παυσ. 2', 36. καθ' Ἡσ. Θεογ. 945. ἡ Ἀγλαΐα, κατὰ δὲ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Σ, ἡ Θαλία. — 3) πληθ. αἱ Χάριτες. Θυγατέρες τοῦ Διός καὶ τῆς Εὐρυνομης, Θεότητες τοῦ Ὀλύμπου. Ἡσ. Θεογ. 907. 64. παριστάμεναι ὡς θεαὶ καὶ ἔφορει πάσης ἡδονῆς καὶ νοερᾶς ἢ ὑλικῆς τέρψεως τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρώτον ἐκ τῆς νήσου Κρήτης εἰς τὴν Λακωνίαν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ἡ ἀρχαιότατος αὐτῶν ναὸς μεταξὺ Σπάρτης καὶ Ἀμυκλῶν· ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται παρ' Ὁμήρ. ἀλλ' ἡ νεωτέρη παρ' αὐτῷ καλεῖται Πασιθέα, Ἰλ. Σ, 269. ὁ Ἡσίοδ. ἀναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριθμόν, τὴν Ἀγλαΐαν, Εὐφροσύνην καὶ Θαλίαν, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 14, 19. παριστανόμεναι ἀείποτε ὡς παρθένοι ἀκόλουθοι τῆς Ἀφροδίτης, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 385. Ὀδ. Θ, 364 — 366. ἐσθ' ὅτε καὶ τῆς Ἥρας. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 267. (Χάρις, οἷς κύρ. Ὀνομ. σχηματιζ. ἐν τῇ Αἰτιατ. Χάριτα. παρὰ μέντοι Λουκ. Διαλ. Θε. ιε'. εὕρηται καὶ Χάριν, παρβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 44. 2. σημ. α.)

Χαρισία, ἡ, καὶ Χαρισίαι, αἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σκιᾶς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. πληθτ παρὰ Παυσ. η', 35. Στεφ. Βυζ.

Χαρίσιος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Χαρισία. Παυσ. η', 12.

Χάριστος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας, παρὰ Πτολ.

Χαριτιμίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 293.

Χαρίτιμος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔπεμψαν μὲ ἕνα στόλον εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγυπτίων ἐναντίον τῶν Περσῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων ἐνικήθη κατὰ κράτος στερηθεὶς μέγα μέρος τῆς θαλασσίου δυνάμεώς του.

Χαρίτων, ῶς, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀιθολ.

Χαρίτων λόφος, ὁ. Ὄρος μικρὸν ἐν Λιβύῃ κείμενον ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κίνυπος ποταμοῦ. Ἡροδ. 4, 175.

Χαρίτων, ωνος, ὁ (υυ-). Ἀκραγαντῖνός τις ἐραστὴς τοῦ νέου Μελανίππου, χάριν τοῦ ὁποίου ὑπέμεινε μεγάλας βασάνους ἀπὸ μέρους τοῦ τυράννου Φαλάριδος, ὅτε συνωμόσας κατ' αὐτοῦ καὶ φωραθεὶς ἐρρίφθη εἰς τὸ δεσμωτήριον· τὴν φιλίαν τῶν δύω τούτων Ἀκραγαντῖνοι ὕμνησαν ὡς ἱερὰν καὶ ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 4. — 2) Συγγραφεύς τις ἀγνώστου ἐποχῆς.

Χαρμάνδη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μεσοποταμίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ταύτην Κιτ., κατὰ Rennell κατὰ δὲ Manneri. Διακίρα. Στεφ. Ἀναβ. α', 5, 10. Στεφ. Βυζ.

Χαρμαντίδης, ου, ὁ (ῑ). Μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου ἐν Ἀθήναις, Παιανιεὺς τὸν δῆμον. Πλάτ. Πολιτ.

Χαρμίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος θεῖος ἐκ μητρὸς τοῦ Φιλοσόφου Πλάτωνος, εἷς τῶν εὐγενῶν νέων ἐν Ἀθήναις καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Σόλωνος, συγγενὴς τοῦ Κριτίου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 154. Πρωταγ. 315. ἐφοιτεύθη ὁ Χαρμίδης οὗτος εἰς τὴν κατὰ τὴν τριακοστὴν τυράννων μάχην παρὰ τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.

Χαρμῖνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, νικηθεὶς εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. η', 30. Ἀριστοφ. Θεσμ. 804. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ Θεμβρωτοῦ. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Χάρμες, ιδος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. ὀνομ. παρὰ Καλλ. Ἐπ. 15.

Χαρμόλεως, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ Χαρμόλαος. Εὐειδής τις ναυπλίας ἐκ Μεγάρων, παρὰ Λουκ. Διαλ. Νεκρ. ι'. — 2) Μασσαλιώτης τις, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Χάρμος, ὁ. Ἀρχάς τις, ἐν Ἀιθολγ.

Χαροιάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐφιλήτου ἐξ Ἀθηνῶν, ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Λάχητος ἡγεμόνος τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 86. κατὰ δὲ Ἰουστιν. 4, 3. Χαριάδης.

Χαροπῖνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀριστογόρου ἐκ Μιλήτου Ἡροδ. 5, 99.

Χάροπος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Νιρέως, βασιλεύς της νήσου Σύμης καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 672. Χάροψ, οπος, παρὰ Λουκ. διαλ. Νεκρ. κε'. (ἀμφότερ. οἱ τύπ. εἰσὶν εὔχρηστοι, παράβλ. Hemsterhus εἰς Λουκ.) — 2) Ἡλείός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4. (ἐπιθ. χαροπός.)

Χάροψ, οπος, ὁ (ᾰ). = Χάροπος. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἱππάσου εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 425. — 3) Αἰγινήτης τις, φονεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα. Λουκ.

Χαρταῖς, α, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ. 3', 4.

Χάρυβδις, εως, ἡ. Ἰωνικ. ιος. καθ' Ὅμ. Τόρας θαλάσσιον κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἀπέναντι τῆς Σκύλλης ἐφ' ἑνὸς ἀποτόμου βράχου, καταπαρτίον δεινοκῶς τὴν πέριξ θάλασσαν, φοβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς αὐτόθεν παραπλέοντας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 104, 441. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐξηγητὰς τοῦ Ὁμήρου εὑρίσκετο τὸ μέρος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἡ Χάρυβδις ὀλίγον τι ἀπώτερον τῆς Σκύλλης πλησίον τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Σικελίᾳ, ὅπου φερόμενα μὲ μεγάλην ὁρμὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἀποτείλουν φοβερὸν κρότον συντριβόμενα εἰς τοὺς αὐτόθι βράχους ἢ ἀντικρουόμενα ὑπὸ τῆς σφοδρότητος καὶ βίας τῶν ἀντιπνεόντων ἀνέμων. Ὁμήρ. δ', 24. Στράβ. — 2) Τόπος βαραθρώδης πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέβαλλεν ὁ Ὀρόντης ποταμός. Στράβ. (γένν. εως, παρὰ Λουκ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ.)

Χάρων, ωνος, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, ὁ διαπορθμεύων τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς λίμνης Στυγὸς ἐν Ἅιδῃ, παριστανόμενος συνήθως ὑπὸ μορφὴν γηραλαίαν καὶ σκυθρωπήν, φέρων βαθὺν πώγωνα καὶ κωπηλατῶν ἐφ' ἑνὸς παλαιοῦ καὶ σεσαθρωμένου πλοίου, λαμβάνων ἀείποτε εἰς μισθὸν τῶν πορθμείων του ἕνα ὀβολὸν παρ' ἑκάστης τῶν διαβιβαζομένων σκιῶν. Κύρ. Ἡρακλ. μαιν. 738. Λουκ. — 2) Θηβαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδα εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν οὗτος κατέλυσε μετὰ τῶν ἄλλων ἐξορίστων Θηβαίων ὅτε ἐπέστρεψε κρυφίως ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. — 3) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Λαμψάκου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἡροδότου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 15.

Χαρώνειον, τό. Ἄντρον ἢ χάσμα γῆς ἐκδίδον θανατηφόρους καὶ λοιμώδεις ἀναθυμιάσεις, κείμενον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ. — 2) Ἕτερον πλησίον τῶν Ἀχαράκων ἐν Λυδίᾳ. Στράβ. ιβ'. (τὸ Χαρώνειον ἄντρον, Στράβ.) καὶ ἕτερον πλησίον τῆς Μαγνησίας. Ἔστι δὲ ἰδίως οὐδέτερ. τοῦ

Χαρώνειος καὶ Χαρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Χάρωνος, εἷς τὸν Χάρωνα ἀνήκων, ταύτ. τῷ καταχθόνιος.

Χαρώνδας, α, ὁ (Δωρικ. ἀντὶ Χαρωνίδης). Περίφημος ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ φιλόσοφος ἐκ Κατάνης πόλεως τῆς Σικελίας, εἰσαγαγὼν νόμους σοφοὺς καὶ φιλανθρώπους οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ Καταναίους ἀλλ' ἔτι εἰς τὸ Ῥήγιον ἐν Ἰταλίᾳ καὶ εἰς τοὺς Θουρίους, τοὺς ὁποίους ἐπανόρθωσε διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου του· ἀμφιβάλλεται ἐὰν ὑπῆρξεν ὡς λέγεται μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 599. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17.

Χατραμίς, ίδος, ἡ. = Χατραμωτῖτις. Διον. Περ. 957.

Χατραμωτῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐκτεινομένη παραλίως περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Στράβ.

Χάττοι, οἱ, Catti καὶ Χάτται, οἱ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντας περὶ τὸν Μαῖνον (Main) ποταμὸν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τῆς χώρας τὸ Μάττιον. Στράβ. ζ'.

Χαττουάριοι, οἱ. Cattuarli. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας. Στράβ.

Χαυκίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Γερμανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Χαῦκοι. Διον. Καασ.

Χαῦκοι, οἱ, καὶ Καῦκοι. Chauci. Ἓν τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀμασία (Ems) καὶ Ἄλβιος (Elbe) ποταμοῦ παρὰ τὴν βόρειον ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν, ἀναφερόμενοι πρὸ πάντων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ ὡς φίλοι καὶ σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Διον. Καασ. Πτολ. β', 11. Στράβ.

Χαύων, ονος, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐπὶ τῆς Ῥαγμανῆς χώρας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Ῥαγῶν. Διοδ. Σικ. β', 13. Στεφ. Βυζ. ἐκ Κτησ. Χόανα, παρὰ Πτολ.

Χάων, ονος, ὁ, ὅρα Χάονες.

Χείλων, ωνος, ὁ, ὅρα Χίλων.

Χειμαρρός, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. β', 36.

Χειμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ μὲ λιμένα ἐν αὐτῷ. Θουκ. α', 30. Στράβ.

Χειρίσοφος, ὁ (ῑ). Λακεδαιμόνιός τις, ὅστις ψυγὼν ἐκ Σπάρτης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς Κῦρον τὸν νεώτερον σὺν στρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ.

Χειρόμαχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. ὀρθοτρ. Χειρίμαχος ἀναγινωσκομ. παρβλ. Heyne σελ. 314.

Χείρων, ωνος, ὁ. Chiron. Υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἵππου, ἐξ οὗ καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτῆς Χείρων ἐκλάττετο ὡς Κένταυρος ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ ἵππου. Περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν πολεμικήν ἀρετήν του, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθησαν πολλοὶ τῶν ἐξοχωτέρων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος τὴν ἐν τοῖς πολέμοις τέχνην καὶ ἀστηνίαν, ἐξ ὧν ὑπῆρξεν καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἰάσων, ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης καὶ ὁ Ἀχιλλεύς· ἔτι δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ Χείρων καὶ διὰ τὰς ἰατρικὰς γνώσεις του δεδέξως ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιόν. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 832. Ἡσ. Θεογ. 1003. Ἀπολλόδ γ', 10, 3. Θεοκρ. Εἰδ. 3', 150. Γυνὴ τοῦ Χείρωνος ὑπῆρξεν ἡ νύμφη Χαρικλὼ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ὠκυρόην ἢ Εὐίππην· ἐκ δὲ τῆς Πισιδίκης ἐγέννησε τὸν Χάρικλον. Ἀπολλόδ. Ἦν δὲ κυρίως ὁ Χείρων εἷς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ φημιζομένων Κενταύρων ὅτοι κατῴκουν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Πηλίου ὄρους, εἶτα δὲ ἅτε οἱ Κένταυροι ἐδιωχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λαπίθων, ἐλθόντες κατῴκησαν εἰς τὴν περὶ τὸν Μαλέα χώραν καταστασθεὶς μετ' οὐ πολὺ τοσοῦτον διαβόητος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων τῆς ψυχῆς του.

Χειρωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Χείρωνος· αἱ Χειρωνίδες ἄκραι, ἐν Θεσσαλίᾳ = Πήλιον, ἔνθα διέτριβεν ὁ Κένταυρος Χείρων. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 104.

Χελιδονία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον ἀνατολικῶς ἀκτῆς· ταυῦν Καβο-Χελιδόνι. Κουΐντ. Σμυρν. τ', 234. = ἱερὰ ἄκρα, παρὰ Στράβ.

Χελιδόνεαι νῆσοι, αἱ. Πέντε ἢ κατά τινας τρεῖς μικραὶ καὶ ἀπότομοι νῆσοι ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ. Δημ. Παραπροσβ. σελ. 429. Λουκ. Χελιδόνιαι, αἱ, Διον. Περ. 507. Στράβ. καὶ Χελιδονίαι πέτραι, Στέφ. Βυζ.

Χελιδόνιον, τό. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς ἐν Ἀθήναις. Λουκ.

Χελυδόρεα, τά. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἀρκτικῶς καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐκδείρας μίαν χελώνην κατεσκεύασε τὴν λύραν. Παυσ. η', 17.

Χελώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κῶ. Παυσ. α', 2.

Χελωνάτας, α, ὁ (ᾱ). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ αὐτόθι ἐπαρχίᾳ Ἤλιδι· ταυῦν Καβο-Κλαρέντα. Στράβ. καὶ Χελωνίτης, ου, ὁ, παρὰ Πτολ.

Χελωνοφάγοι, οἱ (ᾱ). Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Στράβ.

Χέμμις, εως, Ἴων. ιος. Πόλις ἀρχαία τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ πρωτεύουσα τοῦ Χεμίτου νομοῦ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν λινῶν ὑφασμάτων καὶ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν πολλῶν ἀγαλματοποιῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρετ. ἐλατρεύετο καὶ ὁ θεὸς Πάν· ταυῦν Ἀκχμίμ. Ἡροδτ. 2, 91. Στράβ Χεμμώ, οῦς, ἡ. Διοδ. Σικ. α', 18. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο αὕτη Πανόπολις Διοδ. Σικ. αὐτόθ. Πλούταρ. — 2) Νῆσοι πλωτὴ ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς. Ἡρόδτ. 2, 156. Χέμβις, κατὰ Ἑκατ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Χεμμίτης, ου, ὁ (ῑ). Ὁ κάτοικος τῆς Χίμιος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡροδτ. — 2) Ἐπίθετ. Ὁ Χεμμίτης νομός, εἷς τῶν ἐν Θηβαΐδι νομῶν τῆς Αἰγύπτου μὲ μητρόπολιν τὴν Χέμμιν. Ἡροδτ. 2, 165.

Χέοψ, οπος, ὁ, Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182 ἕως 1132 ἔτους πρὸ Χρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς μεγίστης ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδος· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἀπάνθρωπος καὶ ἄγριος, καταργήσας ὅλας τὰς τῶν θεῶν θυσίας καὶ ἐγχωρίους τελετάς. Ἡροδτ. 2, 124.

Χερόνησος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Χερρόνησος. Ἀπολ. Ῥοδ.

Χερρόνησος, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ Χερσόνησος· οἱ διὰ τοῦ ῥρ ἀντὶ ρσ τύπ. εὑρηται συνήθεις παρὰ τοῖς ὕστεροις Ἀττικοῖς, μετὰ τὸν Θουκυδίδην· ὅρα δὲ ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦ Χερσ. ἀρχομέναις λέξ. κατωτέρω.

Χερρόνησος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι χερσονήσου, οὖσα λιμὴν τῆς πόλεως Λύκτου· ταυῦν Κολοκυθιά. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἀποικία τῆς ἐν Ποντῳ Ἡρακλείας, ὕστερον Χερσῶν καλουμένη, ταυῦν Γιουρτχί. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Χερσιδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Τὶς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 424. Ἀπολλ. — 2) Υἱὸς τοῦ Πτερελάου, πολεμήσας καὶ οὗτος κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος. Ἀπολλ. β', 4, 5.

Χερσικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ἑλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Στράβ.

Χέρσις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ Σιρώμου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ἡροδτ. 5, 104.

Χερσίφρων, ονος, ὁ. Περίφημος ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, κτίσας ὡς ἐλέγετο τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ.

Χερσοβλέπτης, ου, ὁ, Βασιλεὺς τῆς ἐν Θράκῃ Χερσονήσου, τοῦ ὁποίου τὸ βασίλειον ἀφῄρεσε κατὰ κράτος ὁ Μακεδὼν Φίλιππος.

Χερσονήσιος, ία, ιον, Ἀττικ. Χερρονήσιος. Τῆς Χερσονήσου ἢ εἰς τὴν Χερσόνησον ἀνήκων, ἰδίως εἰς τὴν ἐν Θράκῃ Χερσόνησον. Εὐρ. — 2) Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Χερσονήσου. Στεφ. Βυζ.

Χερσονησίτης, ου, ὁ (ῑ). Ἀττικ. Χερρονησίτης, ὁ κάτοικος τῆς Χερσονήσου, ἐξαιρετ. τῆς ἐν Θράκῃ. Ξενοφ. ἔτι ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Χερσονήσου ἐν τῇ Ταυρίδι. Στράβ.

Χερσονησιώτης, ου, ὁ. Ἀττικ. Χερρονησιώτης. = Χερσονήσιος. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2.

Χερσόνησος, ἡ, Ἀττικ. Χερρόνησος, ἡ Θρᾴκια ἢ Θρᾳκική. Ἡ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης Χερσόνησος, κειμένη μεταξὺ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπολήγουσα διὰ τῆς Σαρπηδονίας ἄκρας, τῆς ὁποίας τὰ παράλια κατείχοντο ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν· ταυῦν Χερσόνησος τῶν Δαρδανελλίων. Στράβ. ἔτι καὶ ἰδίως ἡ Χερσόνησος καλουμένη. Ἡροδτ. 6, 3. Θουκ. α', 11. ἡ ἐν Ἑλλησπόντῳ, παρ' Ἡροδτ. 7, 33. ἡ κατ' ἀντιπέρας Ἀβύδου. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 1, 9. — 2) — ἡ Ταυρική· ἡ ἐν Ταυρίδι χερσόνησος, περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Ποντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον ἰδιαίτερας ἑαυτοὺς οἱ Ἕλληνες διαφόρους ἀποικίας· ταυῦν Κριμμαία Στράβ. ἔτι, ἡ Σκυθική καὶ ἡ μεγάλη Χερσόνησος. Στράβ. — 3) ἡ Τρηχεῖα, ἓν μέρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καλούμενον οὕτω διὰ τὴν ἐρημίαν καὶ πετρώδη αὐτοῦ θέσιν, Ἡροδτ. 4, 99. ἄλλως καὶ ἡ μικρὰ λεγομένη. Στράβ. — 4) — ἡ Βευβασσίη, ἡ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας κειμένη χερσόνησος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βεβάσσου, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ Κνίδος πόλις. Ἡροδτ. 1, 174. ἔτι ἡ Καρική. Παυσ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. — 5) ἡ Χρυσή, Chersonesus aurea. Χερσόνησος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ταυῦν Μαλαΐα. Πτολ. Διον. Περ. 589. — 6) Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος κείμενον μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος, ταυῦν Καβο-Χερσονῆσι. Θουκ. δ', 42.

Χερσών, ῶνος, ἡ. = Χερσόνησος, ἀριθμ. 2.

Χεροῦσκοι, οἱ. = Χηροῦσκοι, ὅπερ ὅρα.

Χηλαί, αἱ. Χωρίον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Ποντου· ταυῦν Καπ. Τεφκέν.

Χήν, νός, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Μύσων. Στεφ. Βυζ. κατ' ἄλλους δὲ κώμη ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης. Διογ. Λαερτ. α', 9. Χηναί, αἱ Διοδ. Σικ. — ἄθεν Χηνεύς, έως, ὁ κάτοικος. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. καὶ Χηνεύς, έως, ὁ. Στέφ. Βυζ.

Χηνίδας, α, ὁ (ῑ). Ὄνομ. πολεμιστοῦ τινος παρὰ Λουκ. ἑταιρ. Διαλ. ιγ'.

Χηνοβοσκία, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Στέφ. Βυζ.

Χηρούσκαι, οἱ. Cherusci. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ μεγάλον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Μηλίβοκον, (Harz) ἔντεχνοι εἰς ἀκρονομάχιμοι, ὑπερασπισθέντες πολὺν χρόνον τὴν ἐλευθερίαν των ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ζ'. καὶ Χηροῦσκοι, Διων. Κάσσ.

Χήσιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σάμου, κατὰ Σχολιαστ. Καλλ. Ἄρτ. 228. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ· ὅθεν, Χησιάς ἀδ-ος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Χήσιον. Καλλ. αὐτόθ.

Χήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου.

Χθονία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι κτισθέντα ὑπὸ μιᾶς ἐγχωρίου γυναικός Χθονίας καλουμένης, θυγατρὸς τοῦ Καλόντου ἢ κατά τινας τοῦ Φορωνέως. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 608. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κλυμένου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόνῃ ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. Παυσ. β', 35. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως καὶ γυνὴ τοῦ Βούτου. Ἀπολλ. γ', 14, 1.

Χθόνιος, ὁ. Τὶς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολλ. β', 1, 4. — 2) Εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου. Ἀπολλ. γ', 4, 1. — 3) Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σύμης ὁ κατοικήσας πρῶτον τὴν νῆσον Σύμην. Διοδ. Σικ. ε', 53. — 4) Ἐπίθ. τοῦ Διός· ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. ε', 14.

Χίλεος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἡροδτ. 9, 9.

Χίλων, ωνος, ὁ (ῑ) καὶ Χείλων. Εἷς τῶν λεγομένων ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, χρηματίσας Ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, ὅστις πρῶτος ὡς λέγεται εἰσήγαγε τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς τὴν Σπαρτιατικὴν πολιτείαν· ἀπέθανε δὲ ὑπὸ τῆς μεγάλης ἀγαλλιάσεως ὅτε ἐνηγκαλίζετο τὸν υἱόν αὐτοῦ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας· διὰ τοῦ ι, παρ' Ἡροδτ. 1, 59. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η', 17. διὰ δὲ τοῦ ει, παρὰ Διογ. Λαερτ. καὶ Ἀνθολ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 4, 33. (Χίλων προείλετο ὁ Wesseling ἐκ Ἡροδτ. 1, 59.)

Χίμαιρα, ἡ (υ-ν) Φαβερὸν καὶ τεράστιον θηρίον ἐν Λυκίᾳ, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν πρόσθεν μέρος τοῦ σώματος εἶχε μορφὴν λέοντος, τὸ μέσον αἰγός καὶ τὸ ὀπίσθεν δράκοντος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. λέγει θεῖον καὶ ὑπεράνθρωπον γένος, ἔκπνεον ἀείποτε φλόγας πυρὸς ἀπὸ τοῦ στόματός του, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Βελλεροφόντης ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς νὰ φονεύσῃ Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 179. κ. ἑ. Τμν. Ἀπολ. 368. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 321. ὑπῆρχεν ἡ Χίμαιρα τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἔχιδνης, ἔχον ἓν μόνον σῶμα μὲ τρεῖς κεφαλάς, διαιτώμενον περὶ τὰ Ἄρυμα ὄρη. Ἀπολλ. γ', 2, 1. — 2) Ὄρος ἠφαίστειον τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ οὐ μακρὰν τῆς Φασηλίδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἐφόνευσε τὸ τέρας Χίμαιραν. Σκυλ. καὶ Κτησ. παρὰ Πλιν. 5, 27. Κατὰ Στράβ. ἠφαίστειόντι χάσμα ἢ φάραγξ ἐπὶ τοῦ ὀχυρωτηρίου Κράγου ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. — 3) Φρούριον ἢ χωρίον ὀχυρὸν ἐν Χαονίᾳ τῆς Ἠπείρου.

Χιόνη, ἡ (ῑ.) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠριθυίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον. Ἀπολλ. γ', 15, 2.

Χίονις, ιδος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. δ', 19.

Χίος, ἡ (ῑ) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ, πρότερον Αἰθαλία καὶ Μάκρις καλουμένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. ιά, 900 σταδίων περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικουμένη ἀνέκαθεν ὑπὸ Πελασγῶν καὶ Λελέγων, Παυσ. ζ', 4. ἐφεξῆς δὲ ὑπὸ τῶν Ἰώνων, οἵτινες συνεστρότουν ἐν ἰσχυρὸν καυτικὸν διὰ τοῦ ὁποίου κατεστάθησαν ἐπὶ χρόνον τινὰ καὶ κύριοι τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης. Ἐφημίζετο τὸ πάλαι ἡ νῆσος Χίος ὡς πατρὶς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου, τοῦ τραγικοῦ Ἰωνος καὶ τοῦ σοφιστοῦ Θεοφρίτου, ἐξαιρετ. δὲ ἐλογίζετο καὶ αὕτη μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων πόλεων ὅσαι διεγχρίζοντο περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου· ὁ οἶνος αὐτῆς, παρὰ πάντων ὁ τῆς Ἀριουσίας χώρας, ἐπαινεῖτο μεγάλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἄριστης ποιότητος. Στράβ. τὸ ὄνομα Χίος ἔλαβεν ἡ νῆσος αὕτη ἀπό τινος Νύμφης Χίας λεγομένης, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ὄρους Πελληναίου τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ ἐκαλύπτοντο ἓν μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπὸ χιόνος, ὅπου εὑρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Διός. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 170. Ἡσιόδτ. Θουκ. η', ταυῦν Χίος, ταυρκ. Σακίζ Ἀνδασσί, Scio. — 2) Πρωτεύουσα τῆς νήσου Χίου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας μὲ λιμένα, ἔχουσα τὸ πάλαι 40 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχαίθεν ἐδίδασκον οἱ Ὁμηρίδαι. Ἡροδτ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν Χίος, Χία, Χίον, συνῳρμ. ἐκ τοῦ Χίιος. Τῆς Χίου ἢ ἐκ τῆς Χίου ὤν. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1131. καὶ Οὐσιαστ. Χίοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Χίου· καὶ Χιακός, ή, όν· τῆς Χίου ἢ εἰς τὴν Χίον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Χιτώνη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Χιτῶνος αὐτῆς, κατὰ δὲ Σχολιαστ.

Καλλ. Ἄρτ. 225. ἀπότινος δήμου ἐν Ἀττικῇ Χιτώνης καλουμένου. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἔτι ἡ Ἄρτεμις παρὰ τοῖς Συρακουσίοις, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτέλουν καὶ ἀγῶνας διὰ χοροῦ. Ἀθην. ιδ', 7. — ὅθεν, Χιτώνια, τά. Ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Χιτώνης Ἀρτεμιδος ἐν Συρακούσαις καὶ ἐν Ἀττικῇ.

Χλευόχαρμος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκιαν.

Χλόη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήναις ὡς ἔφορος καὶ προστάτις πάσης βλαστήσεως καὶ καρποφορίας. Ἀριστφ. Λυσ. 835. Παυσ. α, 22. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνομ.

Χλωρίς, ιδος, ἡ, καὶ Χλωρίς. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Νιόβης, καθ' Ὅμ. θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰασίου, γυνὴ τοῦ Νηλέως, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Χρόμιον, Περικλύμενον, Νέστορα καὶ τὴν Πηρώ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 281. Ἀπολλόδ. α, 9, 9. Διεύ. Σικ. (Χλῶρις, παρ' Ὅμ. Παυσ. καὶ Διοδ. Σικ. Χλωρίς, δέ, παρ' Ἀπολλόδ. παραβλ. Heyne. σελ. 593.)

Χνουβίς, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀνούβιος ἢ Κνέφιδος. Πτολ. δ', 5. Ἱερὸν Κνέφιδος, παρὰ Στράβ.

Χόανα, τά. Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ. = Χαύιον, ὅπερ ὅρα.

Χοάσπρας, ὁ. Ὄρος τῆς Μηδίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Ζάγρου. Πτολμ.

Χοαρηνή, = Χωρηνή.

Χοάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων· ταυτὸν Κάβ. Στράβ. καὶ Χόης, ου, ὁ, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. ε', 24. — 2) Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, περίφημος διὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ ὕδωρ ἐκ τοῦ ὁποίου μόνου ἔπινον οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν· ταυτὸν Καρούμ ἢ Τοστέρ. Ἡροδτ. 1, 188. Στράβ. Λουκ. καὶ Χάσπις, ιος, ὁ. Διον. Περ. 1073. κατὰ Λαρχῆρον ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Εὐλαῖον ποταμόν, ὅπερ ὅρα. — ὅθεν, Χοάσπειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Χοάσπου, ἡ, ἐκ τοῦ Χοάσπου ὤν. Λουκ.

Χόης, ου, ὁ, = Χοάσπης, ἀριθμ. 1.

Χοιράδες, αἱ, νῆσοι. Νῆσοι μικραὶ καὶ ἀπότομοι πλησίον τοῦ Ταράντου ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Πελαγία καὶ σάντ Ἀνδρέα. Θουκ. ζ', 33. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Φαρνακείας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Χοιρέαι, αἱ. Χωρίον τῆς Ἐρετριακῆς χώρας ἐν Εὐβοίᾳ πλησίον τῶν Ταμυνῶν. Ἡροδτ. ο, 101.

Χοιρίλος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Παυσ. α', 14 (Χοίριλος, ἐν Ἀιδ.)

Χολαργία, ἡ, Ἀρποκρ. καὶ

Χόλαργος, ὁ (χολαργός). Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουΐδ. Στεφ. Βυζ. Πλουτ. παρὰ Δεον. — ὅθεν, Χολαργεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 855.

Χόλη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη μεταξὺ τῆς Παλμύρας καὶ Ῥεσάφης· ταυτὸν, Ἐλ—Κόμη. Πτολμ.

Χολλίδαι, αἱ (ῑ). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. Σουΐδ. — ὅθεν, Χολλίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστφ. Ἀχ. 406, ἔνθα ὁ κωμικὸς ὑπαινίττεται τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ χολός.

Χολοξύγης, ὁ. Ἐπίπλαστον κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ δημαγωγοῦ Δημοσθένους, ἀπὸ τοῦ Βουζύγης, ἀρχαίου τινὸς τῆς Ἀττικῆς ἥρως καὶ χωλὸς σχηματισθ. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 398.

Χομαροί, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ.

Χορασμίη, ἡ. Χώρα τῆς Σογδιανῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσίᾳ ἔνθα κατῴκουν οἱ Χορασμοι· ταυτὸν Καρέσμ. Στεφ. Βυζ.

Χοράσμιοι, οἱ = Χωράσμιοι, ὅπερ ὅρα.

Χορεήνης, ου, ὁ. Παραιτακηνός τις, παρ' Ἀρριαν.

Χορεήνου πέτρα. Βράχος τις ἀπότομος μὲ ὀλίγον ὑψόμετρον ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Παραιτακηνῇ χώρᾳ. Ἀρριαν. Ἀτάβ. δ', 21, 2

Χράμης, ητος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. γέροντές τινες, ἐν Ἀριστφ. Ἐκκλ. 475, (ἀπὸ τοῦ χρέμω, χρέμπτομαι.) — 2) Ὄνομ. κυρ. γεροντικῶν ἀνδρῶν σύνηθες ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ.

Χρεμύλος, ὁ (ῡ) Κωμικὸν πρόσωπον παριστανόμενον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλουτ. ὑπὸ τὸν χαρακτῆρα ἰδιώτου τινὸς καὶ κοινοῦ ἀνθρώπου. (Ὑποκορστ. τοῦ Χρέμης, ἢ κατὰ τὴν παράδοξον τοῦ Σχολιαστ. ἐτυμολογίαν Ἀριστφ. Πλουτ. 336. ἀπὸ τοῦ Χρέος καὶ αἰμύλλω = ἀπατῶν τοὺς χρεωφειλέτας.)

Χρέμων, ωνος, ὁ (Χρήμων) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλην.

Χρῆστος, ὁ (Ἐπιθ. χρηστός). Υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ δευτέρου, κυρίως Σωκράτης καλούμενος. Ἰουστιν.

Χρηστός, ὁ = Χριστός, Λουκ. Φιλοπατρ. 17.

Χριστιανός, ὁ. Ὀπαδὸς τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος. Λουκ.

Χρόμιος, ὁ, καὶ Χρομίος. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 160. Ἀπολλόδ. — 2) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 286. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος. Ἀπολλόδ. β', 5, 6. — 4) Ἀργεῖός τις φονευθεὶς εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θυρέας μάχην, πολεμῶν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡροδτ. 1, 82. — 5) Υἱὸς τοῦ Ἀγησιδάμου Συρακούσιος, κατακτόμενος ἐκ βασιλικῆς εἰκίας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ὡς νικητὴς τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων. Πινδ. Νεμ. 1. (Χρομίος, κατ' Εὐστασ. εἰς Ὅμ. Χρόμιος, παρ' Ἡροδτ. καὶ Ἀπολλόδ.)

Χρόμις, ιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μύονος ἡγεμόνος τῶν Μυσῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 858.— 2) Ὄνομ. κύρ. βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 34.

Χρόμιον, ωνος, ὁ. Μεσσηνιός τις, παρὰ Θουκ. γ', 98.

Χρύσα, ἡ, Ἐπικ. Χρύση (ῡ). Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐφ' ἑνὸς λόφου πλησίον τῶν Θηβῶν μὲ τὸν ναὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ καὶ μὲ λιμένα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ ὡραία Χρυσηΐς Ὅμ. Ἰλ. Α, 390. 452. Ἡ μετὰ ταῦτα Χρύσα ἔκειτο κατὰ Στράβ. ἀπώτερον τῆς θαλάσσης πλησίον τοῦ Ἀμαξιτοῦ. (Χρύσα, παρὰ Κουϊντ. Σμ. ζ, 402.)

Χρυσαυθίς, ίδος, ἡ. Ἀργεία τις γυνή, ἀναπαλύψασα ὡς λέγεται εἰς τὴν Δήμητραν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης. Παυσ. α', 14.

Χρυσάντας, α, ὁ. Εἷς τῶν ὀπισήμων Περσῶν, παρὰ Ξενοφ. Κυρπαιδ.

Χρυσαορεύς, έως, ὁ Ἐπιθ. τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον οὗτος ἐν Καρίᾳ ἴδιον ναόν, Στράβ. ιδ'.

Χρυσάριον, ἡ. Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. α'.

Χρύσας, α, ὁ (ῡ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀτσόρου, τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐλάτρευον μὲ θείας τιμάς· ταυτὸν Didaino. Διοδρ. Σικ.

Χρυσάωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης, ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἀνεπήδησε μετὰ τοῦ Πηγάσσου ὅτε ὁ Περσεὺς ἀφέκοψε τὴν φοβερὰν αὐτῆς κεφαλήν· μετὰ ταῦτα ἐγέννησεν ὁ Χρυσάωρ ἐκ τῆς Νύμφης Καλιρόης τὸν Γῆγαντα Γηρυόνην. Ἡσ. Θεογ. 278. καὶ ε. ᾗ 287. Ἀπολλόδ. Γῆν.

Χρυσεύς, έως, ὁ. Πέρστης τις, παρ' Αἰσχ. Περσ. 312.

Χρύση, ἡ (ῡ), = Χρύσα. — 2) — νῆσος Μικρά τις νῆσος πλησίον τῆς Λήμνου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει· ταυτὸν Σ-ραντί. Παυσ. η, 33.

Χρυσῆ νῆσος, ἡ, = ἡ Χρυσὴ Χερρόνησος, ὅπερ ὅρα. Στεφ. Βυζ.

Χρύση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἅλμου, ἔκγονος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ Ἐτεοκλέους, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγύαν. Παυσ. θ', 36.

Χρυσηΐς, ΐδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἡ Ἀστυνόμη, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἐπόρθησε τὴν πόλιν Χρύσαν ἐν Τρωάδι, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Χρύσου Χρυσηΐς καλουμένη. Ὅμ. Ἰλ. Α, 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Δημ. 421. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀνήσιππον. Ἀπολλόδ. 7, 8.

Χρύσης, ου (ῡ) Ἱλητκ. Χρύση. Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Χρύσης πόλεως, τῆς Τρωάδος, πατὴρ τῆς Ἀστυνόμης, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ζητῶν ἱκετευτικῶς τὴν αἰχμάλωτον αὐτοῦ θυγατέρα, ἀκεπέμφθη μὲ ὑβριστικοὺς καὶ ἀπειλητικοὺς λόγους ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀλλ' ὁ διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ ἀπεμψεν ὁ θεὸς Ἀπόλλων φθοροποιὰν νόσον μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον, ἕως οὗ διὰ συμβουλῆς τοῦ μάντεως Κάλχαντος ἀναγκασθεὶς ὁ Ἀγαμέμνων ἀπέστειλε μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν νέαν Χρυσηΐδα πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς. Ὅμ. Ἰλ. Α, 11. κ. ε. ξ. Σοφ. — 2) Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρείας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χρυσογένης, πατὴρ τοῦ Μινύου. Παυσ. θ', 36.

Χρυσίλλα, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀιθολ.

Χρυσίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χρύσιππον. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Χρύσιππος, ὁ (ῡ) Υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι διὰ τὴν ἐξοχον ὡραιότητά του ἥρπασεν ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Λάϊος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. — Ἐλευθερωθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πέλοπος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Λαΐου καὶ ἀγαπώμενος εἰς ἄκρον ὑπ' αὐτοῦ, ἐνέπνευσε ζηλοτυπίαν εἰς τὴν μητρυιὰν αὐτοῦ Ἱπποδάμειαν ἥτις κατέπεισε τοὺς παῖδάς της Ἀτρέα καὶ Θυέστην νὰ φονεύσωσιν αὐτόν. Θουκ. α', 9. Πλάτ. Κρατ. 395. Αἰλ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Χρυσίππης. Ἀπολλόδ. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων τῆς Στωϊκῆς σχολῆς, ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθους, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῆς Ἐπικουρείου φιλοσοφίας. Πλουτ. Λουκ. — ὅθεν Χρυσίππειος, ὀπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Χρυσίππου. Λουκ.

Χρυσίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια ἐν Ἄργει τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας. Θουκ. β', 2. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Χρυσίς, ίδος, ὁ. Κορινθιάς τις, παρὰ Θουκ. β', 33.

Χρυσόαναξ, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ νῦν Χερσονήσῳ Μαλαῦᾳ ἤδη Ῥαχάδα καλουμένος. Πτολμ.

Χρυσογόνη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. ιδ.

Χρυσόγονος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. Ὄνομ. δούλου τινὸς τοῦ Σύλλα ἐν Ῥώμῃ.

Χρυσόθεμις, ιδος, καὶ ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 145. Σοφκλ. — Χρυσόθεμις, ὁ. Υἱὸς τοῦ Καρμάνορος, νικήσας πρῶτος εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας δι' ἑνὸς ὕμνου τὸν ὁποῖον ἔψαλε πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. Φωκ. 7.

Χρυσοπάλεια, ἡ. Μία τῶν Ἀμαδριάδων Νυμφῶν, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀρκὰς υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας. Ἀπολλόδ. γ', 9.

Χρυσόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Χαλκηδόνος ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου μὲ λιμένα, ταυτὸν Σκούταρις. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', 3, 16. Στράβ. — ὅθεν Χρυσοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Χρυσορρόας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ῥέων πλησίον τῆς Τροιζήνος. Παυσ. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας.

Χρῦσος, ὁ (χρυσός). Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 1243.

Χρυσόστομος, ὁ, ὅρα Δίων.

Χυρατίαι, αἱ, Cyretiae, Πόλις τῆς Ἐττιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Πτολμ.

Χύτριον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ὁποίας ἐκτίσθησαν ἀκολούθως αἱ Ἡλαζομεναί. Στράβ.

Χύτροι, οἱ. Κρήνη ἐν τῇ Λοκρίδι πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰαματικὴν ἰδιότητα. Ἡροδτ. 7, 176. Παυσ. δ', 35. 6. — 2) Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Κύπρου. Σουΐδ. ταυῦν Παλαιόκυτρον. Χύτρος, ἡ, Πτολμ. καὶ Χυτροί, οἱ. Στεφ. Βυζ.

Χῶνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χωνίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Οἰνωτρῶν. Στράβ.

Χώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Χωνία, ἡ. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας. Λυκόφρ. 983. Στράβ.

Χωράσμιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίας κατοικῶν ἐν τῇ Σογδιανῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ὦξον ποταμὸν ἐν τῇ νῦν Καρόσμ. ἢ Χορασάν. Ἀρρίαν. Διον. Περ. 746. καὶ Χορίσμιοι, παρ' Ἡροδτ. 3, 93.

Χωρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρειχοσίας χώρας ἐκτεινομένη ἀντικρὺς ἕως τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Χοαρηνή, Πτολμ.

Χωρομναῖοι, οἱ. Λαός τις ἐν Περσίᾳ. Διοδ. Σικ. α', 115.

Χωρομιθρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς βορείου Μηδίας ἐκτεινομένη ἕως τῆς Παρθίας. Πτολμ.

Ψ.

Ψάκον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον δυτικῶς, ταυῦν Καπὸ Σπάδα λεγόμενον, ἡ Τύρος, ἐν Περιπλ.

Ψαλυχίδαι, οἱ (ῑ). Γενεά τις ἐπίσημος ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πινδ. Ἴσθμ. 6. 91.

Ψαμάθη, ἡ, ποιητκ. Ψαμάθεια, Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Αἰακὸς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φῶκον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευναν οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ Τελαμὼν καὶ Πηλεύς. Ἡτ. Θεογ. 260. 1004. Ἀπολλ. γ', 12, 6. παρὰ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις ἀναφέρεται αὕτη γυνὴ τοῦ Πρωτέως. Εὐρ. Ἑλ. 8. Ψαμάθεια, παρὰ Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἥτις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Παυσ. β', 19.

Ψαμαθοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ταινάρου ἐν Λακωνίᾳ, ταυῦν Πόρτον Γουΐλια Παυσ. γ', 25. Σκυλ. Ψαμμαθοῦς, Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀμαθοῦς, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Ψαμμαθούντιος καὶ Ψαμμαθούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ψαμμηνιτος, ὁ. Τίδος καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, βασιλεύσας περὶ τὸ 525. ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμβύσου ἐλήφθη ὑπ' αὐτοῦ αἰχμάλωτος. Ἡροδτ. 3, 10.

Ψαμμίτιχος, ὁ, καὶ Ψαμμήτιχος. Εἷς τῶν δώδεκα Αἰγυπτίων ἡγεμόνων οἵτινες ἐμαρίσαντο πρὸς ἀλλήλους ὅλην τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεθῶνος, υἱὸς τοῦ Νεχὼ ἐκ Σαΐος μιᾶς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πόλεων, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ Ἑλλήνων μισθωτῶν ἐξ Ἰωνίας καὶ Καρίας καὶ νικήσας τοὺς λοιποὺς μετ' αὐτοῦ συμβασιλεύοντας προσοικειώθη ἅπασαν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς τὸ 670 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐσυγχωρήθη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡ ἐλευθέρα ἐπιμιξία μετὰ τῶν Αἰγυπτίων λαῶν καὶ ἡ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγύπτου εἴσοδος αὐτῶν. Ἡροδτ. 1, 105. (ἡ διὰ τοῦ ι γραφ. ἐστιν ὀρθογρ. ὡς παρ' Ἡροδτ. Διοδ. Σικ. καὶ Στράβ. ἡ δὲ διὰ τοῦ η εὕρηται παρὰ Θουκιδ. παρβλ. Bähr εἰς Ἡροδτ. 2, 2.)

Ψάμμις, ιος, ὁ Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχώ, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 2, 160.

Ψαῦμις, ιος, ὁ. Τίδος τοῦ Ἀτρωνος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, νικήσας ἅπαξ εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τῇ 82 Ὀλυμπ. Πινδ. Ὀλ. 4. καὶ 5.

Ψαφίς, ίδος, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ εὑρίσκετο τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω. Στράβ. Θ'. 1, 22. κατὰ Spon Itin. 2, σελ. 291. ἀνήκεν ὁ δῆμος οὗτος εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν.

Ψευδαρτάρβας, α, ὁ. Ἐπιπλαστ. κωμικ. κύρ. Ὄνομ· Πέρσου τινός, παρ' Ἀριστῳ.

Ψευδοφίλιππος, ὁ. Δεύτερός τις ἄλλος Ἀνδρίσκος λεγόμενος, προσποιηθεὶς ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως. Στράβ.

Ψησσοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στέφ. Βυζ. Ψήσσιοι, παρὰ Πτολμ.

Ψηττόποδες, οἱ. Ἐπίπλαστοι καὶ μυθῴδεις κάτοικοι ἐκδὸς μεγάλου κήτους, παρὰ Λευκ. Ἀλ. Ἱστ. α', 35.

Ψίλλις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. Ψίλις, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ψύλλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ κατοικοῦντες δυτικῶς τῶν Νασαμώνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων πρωΐμως ἐξωλοθρευθῆσαν· περὶ τῶν Ψύλλων τούτων ἐλέγετο ὅτι δὲν ἐβλάπτοντο οὐδ' ὅλως ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν φαρμακεροὺς ὄφεις· ἔτι δὲ ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι ταραστεῖαι περὶ αὐτῶν διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἡροδτ. 4, 173. Στεφ. Βυζ. Στρβ. Αἰλ. ἱστ. ζω. α', 57.

Ψυλλοτοξόται, οἱ. Ἐπίπλαστοι κάτοικοι τῆς Σελήνης, παρὰ Λευκ. Ἀλ. ἱστ. α', 13.

Ψύρα, τά. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀπέχουσα 80 στάδια δυτικῶς τῆς νήσου Χίου μὲ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτῆς· ταυῦν Ψαρά. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ψύρεος, ία, ιον· τῶν Ψύρων, ἡ ἐκ τῶν Ψύρων νῆσος.

Ψυρίη, νῆσος, ἡ = Ψύρα. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 172.

Ψυττάλεια, ἡ. Μικρὰ ἀκατοίκητος νῆσος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ τῆς ἠπείρου, ταυῦν Λεψωκαταλία. Ἡροδτ. 8, 76. Παυσ. α', 36. Στεφ. Βυζ. Ψυττάλεια, ἡ Στρεβ.

Ψύχιον, τό (ῡ) Χωρίον τῆς νήσου Κρήτης μὲ λιμένα, ταυῦν Παλαιόκαστρον καλούμενον. Πτολ. ἔτι, τὰ Ψύχεια, Περιπλ.

Ψύχρος, ὁ (Ἐπιθ. ψυχρός) Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Ψωφίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ξάνθου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἐρυμάνθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Ψωφίς. Παυσ. η', 29.

Ψωφίς, ίδος, καὶ ίδος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιδος, πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Φηγεία καλουμένη. Κατά τινας ὠνομάσθη Ψωφὶς ἀπὸ τινος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Εὐρυκος Ψωφίδος, Πολύβ. δ', 70. Παυσ. η', 24. ίδος, παρ' Ἀπολλ. γ', 7. 5. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. σελ. 650. — Ὅθεν Ψωφίδιος, ά, ή, ιον. (– – υ) Τῆς Ψωφίδος ἢ ἐκ τῆς Ψωφίδος ὤν. Γλαυκ. Ἐπ. 2, ἐν Ἀνθολ. Π, 847. καὶ Οὐσιαστκ. Ψωφίδιος, ὁ κάτοικ. Ἀπολλ.

Ω.

Ὦανις, ιος, ὁ, Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης· ταυῦν Francolari. Πινδ. Ὀλ. 5, 25. Ἔκδ. Boeckh. Ὤανος, ἐν τῇ τοῦ Heyne.

Ὠαρίων, ωνος, ὁ (ῑ) ποιητικ. ἀντὶ Ὠρίων, ὅπερ ὅρα.

Ὠαριώνειος, α, ον. Τοῦ Ὠρίωνος ἢ εἰς τὸν Ὠρίωνα ἀνήκων. Πινδ.

Ὠβάρηνοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀρμενίας. Στεφ. Βυζ.

Ὠγενός καὶ Ὠγήν, ένος, ὁ, = Ὠκεανός, Στεφ. Βυζ. Ἡσύχ.

Ὠγυγία, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τεξευθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζοντο αἱ ἐν Θήβαις Ὠγύγιαι πύλαι. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Ὠγυγία, ἡ (-υυ-). Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀναφερομένη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὡς κατοικία τῆς νύμφης Καλυψοῦς, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὀδ. Η, 244. καὶ ἡ Ὠγυγίη νῆσος, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς προσδιωρισμένη· κατὰ Voss, ἔκειτο αὕτη ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Λιβύας καὶ Ἀτλαντος, ἢ κατὰ Grotefend πλησίον τοῦ ὄρους Ἀτλαντος· κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἡ νῆσος Ταῦλον, ταυῦν Γόζζο πλησίον τῆς Μάλτας. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Ὠγύγιος, ία, ιον (ῡ). Τοῦ Ὠγύγου ἢ ἐκ τοῦ Ὠγύγου ὤν· ἡ Ὠγυγίη Θήβη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1178. — αἱ Ὠγυγίαι πύλαι μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς δυσμάς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ὠγύγου, ἢ κατά τινας ἀπὸ τῆς Ὠγυγίας θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Εὐρ. Φοιν. 1112. Ἀπολλόδ. γ'. 6, 6.

Ὠγυγος, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν εἰπότι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ ἀναφέρεται ἤδη εἰς τοὺς ἔτι μυθώδεις αἰῶνας τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας· ἐλθὼν πρῶτον ἐκ τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Ἐλευσῖνα, δι' ὃ καὶ ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Παυσ. α', 38. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1177. — Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθολόγων ὅτι συνέβη εἰς μέγας κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο, ὁ ἐπὶ Ὠγύγου ἢ Ὠγύγιος κατακλυσμός. Παυσ. β', 5, 8. Κατὰ Φαβορῖν. ἔζη ὁ Ὠγυγος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φορωνέως· παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 320. — Ὠγύγης, ου, παρ' Εὐσεβ. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαΐας μετὰ τὸν Τισαμενόν. Πολύβ. β', 41. Στράβ.

Ὠγυρις, ιδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ βασιλέως Ἐρύθρα. Διον. Περιηγ. 607. Στέφ. Βυζ.

Ὠερόη, ἡ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ἔχων διπλᾶς τὰς πηγάς του καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ μίαν μικρὰν νῆσον πλησίον τῶν Πλαταιῶν. Ἡροδ. 9, 51. Παυσ. β', 4. ἔνθα πρότερον Περίη ἀνεγινώσκετο. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Ἡροδ. αὐτόθ.

Ὠκαλέα, ἡ, Ἐπικ. Ὠκαλέη. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη μεταξὺ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν ἐπὶ τοῦ Τιλφουσίου ὄρους· Ὁμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ. ἔτι, αἱ Ὠκαλέαι, Στράβ. καὶ Ὠκάλεια, ἡ, Ἀπολλόδ. β', 4, 11.

Ὠκάλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μαντινέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἄβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Προῖτον καὶ Ἀκρίσιον. Ἀπολλόδ. β', 2, 1.

Ὠκεάνης, ου, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νείλου ποταμοῦ, παρὰ Διοδ. Σικ. α', 19.

Ὠκεανίδες, αἱ. Θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὰς ὁποίας ὁ Ἡσ. Θεογ. 364. ἀναφέρει τρεῖς χιλιάδας τὸν ἀριθμόν, παριστανόμεναι συνήθως ὑπὸ μορφῶν παρθένων καὶ ἰχθύων, λογιζόμεναι καὶ αὗται ὡς θαλάσσιοι δαίμονες.

Ὠκεανός, ὁ. Τὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, κύριος τῶν ἐκτὸς θαλασσῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλάττοντο ὅτι ἔρρεον ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ πηγαὶ τῆς γῆς, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Θεῶν γένεσιν, Ἰλ. Ξ, 201. Λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ Τηθὺν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς ἐπισημοτέρους ποταμοὺς καὶ τὰς Ὠκεανίδας. Ἡσ. Θεογ. 133. — 2) Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ τῶν Ἑλλήνων γεωγραφίᾳ ὑπετίθετο ὁ Ὠκεανὸς ὡς ὁ μέγιστος ποταμὸς περιβρέχων ὅλην τὴν σφαῖραν τῆς Οἰκουμένης, τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα ἐφέροντο γαληνιαίως καὶ ἀπαράλλακτος περὶ τὰ πέρατα αὐτῆς μὴ ἔχοντα οὐδεμίαν σηπεδόνα οὐδὲ ἀεξόδον, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 607. Ψ, 197. Ὀδ. Λ, 155. Ἡροδ. 2, 23. Καὶ Ἡσ. Θεογ. 159.

789. εἶχεν δ' Ὠκεανὸς ἰθὺς πηγὸς ἐπὶ τοῦ ἀποτάμου ὅρους Λευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμερίων, καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιηταῖς εἴληπται ὁ Ὠκεανὸς ἀντὶ τῆς ἐκτὸς μεγάλης θαλάσσης πρὸς διαστολὴν τῆς Μεσογείου θαλάσσης, Ἡροδτ. 4, 8.

Ὠκέλλος, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλ, 5, 4, 22. πίθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐν βιβ. 5', 5, 11. Ὤκυλλον ἀναφερόμενον. — 2) ὁ Λευκανός· Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ὡς λέγεται μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν βιβλίον περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, γεγραμμένον ἀνέκαθεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον. Διογ. Λαερ. Ὠκέλλος. Λουκ.

Ὠκελον, τό. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίᾳ, ταυτὸν Avigliana.

Ὠκύαλος, ὁ (-υυ-). Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ὠκυδόη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκου. Ἀπολλ. α', 9, 21.

Ὠκυπέτη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν· παρ' Ἡσ. Θεογ. 267. — Ὠκυδόη, Ἀπολλ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λάμπον. Ἀπολλ. β', 1, 4.

Ὠκυπόδη, ἡ, = Ὠκυπέτη. Ἀπολλ. α', 9, 21.

Ὠκυρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁμ. Ἤτ. Δημ. 420, Ἡσ. Θεογ. 360. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, διδαχθεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν τέχνην. Παυσ.

Ὤκυτος, ὁ. Κορίνθιός τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Ὠλέαρος, ἡ, = Ὠλίαρος.

Ὠλένη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Αἰξ ἥτις ἐθήλασε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα. Ἀρατ.

Ὠλένιε πέτρα, ἡ. Κατὰ Στράβ. ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλεως κειμένου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 617.

Ὠλενίας, ου, ὁ. Τίός τοῦ Οἰνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως. Ἀπολλ. α', 8, 5. ἔνθα ὁρθογρ. Ὠλένιος ἀναγινώσκει, παρβλ. Heyne. σελ. 129.

Ὠλενος, ἡ, καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Πλευρῶνος, πρωΐμως ἤδη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Θηλκ. γεν. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 639 Ἀπολλ. α', 8, 4. Στράβ. ι', καὶ Στεφ. Βυζ. ἐξ Αἰσχ. Ἄρσενκ. δὲ παρὰ Στράβ. η'. — 2) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεων αἵτινες συνεκρότουν τὸν Ἀχαϊκὸν θεσμὸν κειμένη μεταξὺ Πατραίας καὶ Δύμης, ἠφανισμένη ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου. Ἡρόδτ. 1, 145. Ἀπολλ. ἀρσεν. παρὰ Στράβ. η'. — ἔθεν Ὠλένιος, ὁ κάτοικ.

Ὠλήν, ῆνος, ὁ. Ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ ἀοιδὸς Ἕλλην, κατὰ Σουίδ. ἐκ Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδοντο οἱ ἀρχαῖοι ὕμνοι οἵτινες ἐψάλλοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Ἡροδτ. 4, 35. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 305. Παυσ. α', 18. Κατὰ Παυσ. Φωκ. λέγεται ὅτι ὁ Ὠλὴν οὗτος ἔδοκιμε πρῶτος χρησμοὺς ἐν τῇ Δήλῳ, καὶ ὅτι συνέταξε ποιήματα ἐν ἑξαμέτροις. — καὶ ἁπλῶς ὁ Λύκιος καλούμενος. Παυσ. η', 21.

Ὠλίαρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ πετρώδης τῶν Κυκλάδων πλησίον τῆς Πάρου, ταυτὸν Ἀντίπαρος καλουμένη. Στέφ. Βυζ. ἡ Ὠλέαρος, Στράβ. ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ ι γραφ. φαίνεται ὀρθότερ.

Ὠμάδιος, ὁ, Ἐπιθετ. τοῦ Διονύσου ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, πρὸς τιμὴν δὲ αὐτοῦ ἐσφαττον ἐτησίως αὐτόθι ἕνα ἄνθρωπον. Ὀρφ. Ἅμν. 17.

Ὠμάρης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν, παρ' Ἀρριαν.

Ὤξος, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας μετὰ τὸν Ἰνδόν, πηγάζων κατὰ Πτολ. βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Ἰνδοῦ, εἶτα φερόμενος ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῆς Τρκανίας δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους ἐπισήμους ποταμοὺς ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ἢ μᾶλλον ἐν τῇ Ἀραὶλ λίμνῃ· ταυτὸν Ἀρηὺ ἢ Γιχὼν ὑπὸ τῶν Ἀραβίων λεγόμενος. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 29.

Ὠπις, ιδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Οὖπις, ὅπερ ὅρα.

Ὤπις, ιδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Ἡροδτ. 1, 189. Ξενφ. Ἀναβ. β', 4, 25. Στράβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ', 7. Κατὰ Λαρχῆρον πίθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πλινίῳ Ἀντιόχειαν ἀναφερομένην, κληθεῖσαν οὕτως ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας· κατὰ δὲ Rennel καὶ Mannert ἡ τοῦ Ἡροδτ. Ὠπις ἔστι διάφορος τῆς τοῦ Ξενφ.

Ὥρα, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἀρκτικῶς, κατακτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· Ἀνάβ. δ', 27.

Ὧραι, αἱ· Horae. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, Ἡσ. Θεογ. 901. παρ' Ὁμήρ. φύλακες καὶ πυλωροὶ τοῦ Ὀλύμπου, Ἰλ. Ε, 749. Θ, 393. καὶ ἐν γένει ὑπηρετοῦσαι τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ θεοὺς καὶ θεὰς ἐξαιρετ. τὴν Ἥραν, Ἰλ. Ο, 443. καὶ τὴν Ἀφροδίτην, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 194. παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς παριστάνοντο αἱ Ὧραι ὡς θεαὶ καὶ ἔφοροι τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ πάσης συμβαινούσης μεταβολῆς ἐν τῇ Ἀτμοσφαίρᾳ· ὡς ἀρχαιόταται Ὧραι ἀναφέροντο δύω τὸν ἀριθμὸν ἐν Ἀττικῇ ἡ Καρπὼ καὶ Θαλλώ, ἐφεξῆς δὲ καὶ πέντε, ἡ Αὐξώ, Φέρουσα, Εὐπορίη, Ὀρθωσία καὶ Τιταναίδη, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς Ἰωνίας.

Ὠράτιος, ὁ, Horatius. Ὄνομ. κύρ. Ἀρσεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Ὠρείθυια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Βορέας ἐν ᾧ ποτε παρευρίσκετο εἰς μίαν τελετὴν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Θρᾴκην τοὺς Ἀργοναύτας Ζήτην καὶ Κάλαϊν καὶ δύω θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην. Ἡροδτ. 7, 188. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 211. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48.

Ὠρείτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Ξενφ. — 2) = Ὠρῖται.

Ὠρεός, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀφ' ὅτου ὁ Περικλῆς ἔφερεν ἐν αὐτῇ μίαν ἀποικίαν ἐξ Ἀθηνῶν, πρότερον δὲ Ἱστιαία καλουμένη, ἔχουσα μίαν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν· ταυτὸν Ὠρεό· (κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ὄρους. Ἄρσεν. γεν. παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. α', 4, 56. Δημ. Χερ. σελ. 94. Στράβ. Θηλκ. παρὰ Θουκ. η', 95. Παυσ. ζ', 261.) — ὅθεν, Ὠρεῖται, οἱ κάτοικ. καὶ, Ὠρία, ἡ, ἡ περὶ τὸν Ὠρεὸν χώρα. Στράβ.

Ὠρητανία, ἡ, Oretania. Ἐπαρχία τῆς Ταρρακονικῆς Ἱσπανίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Ὠρητανοί. Στράβ.

Ὠρητανοί, οἱ, Orotani. Λαὸς τῆς Ταρρακονικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς καὶ Λουσιτανίας ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λαμάγχᾳ καὶ μέρει τῆς Γρανάδας, Πολύβ. Στρβ.

Ὠρικόν, τό, καὶ Ὠρικος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα ἐν Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, ἵνα καὶ εἰς Ἰλλυρικὴ πόλις ἐσῴζετο ὅτε ὑποτιθεμένη, ἀποικία τῶν Εὐβοέων· ὁ Ὠρικος λιμήν, παρ' Ἡροδτ. 9, 93. Πολυβ. ζ', 19. Στέφ. Βυζ. τό Ὠρικόν. παρὰ Στράβ. καὶ Θηλκ. Μάρ. Ἡρακλ. — ὅθεν Ὠρικιος, ία, ιον· τοῦ Ὠρικοῦ ἢ εἰς τὸ Ὠρικόν ἀνήκων· Διον. Περ. 399.

Ὠρικος, ὁ, = Ὠρικοί.

Ὠρῖται, οἱ. Λαὸς Ἰνδικὸς κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Γεδρωσίας χώρας, εἰς ἄκρον μάχιμος, ἐλεύθερος καὶ ἀνδρεῖος, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ἐφημίζετο μεγάλως διὰ τὴν ἄκραν εὐφορίαν της· πίθαν δὲ ὑπῆρχον οἱ Ὠρῖται οὗτοι οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Αἰθίοπας. Διοδ. Σικ. Στέφ. Βυζ. Ὠρεῖται, παρὰ Στράβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Ε', 21. — ὅθεν,

Ὠρῖτις, ιδος, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ὠριτῶν ἐν Ἰνδίᾳ. Διοδ. Σικ.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, ποιητκ. Ὠαρίων. Τίός τοῦ Τριέως, παρίφημος θηρευτὴς τῆς ἀρχαίας μυθώδους ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐξ Τρίας πόλεως τῆς Βοιωτίας, περιβόητος διὰ τὴν ἔξοχον σωματικὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κάλλος του, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις καὶ αἱ τύχαι ἀναφέρονται διαφόρως ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθογράφων· τινὲς ἐξ ὧν καὶ ὁ Φερεκύδης, ἀναφέρουσι τὸν Ὠρίωνα παῖδα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυάλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, γεννηθέντα ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἀνατραφέντα ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ δὲ τοῦ πατρός αὐτοῦ λαβόντα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἢ ἔχοντα τοσοῦτον ὑπερμέγεθες ἀνάστημα ὥστε διὰ τῶν ὤμων του ἐξῆχε αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Ἀπολλ. α', 4, 1. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἠὼς ἠράσθη αὐτοῦ διὰ τὴν ἔξοχον ὡραιότητά του, φθονηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν θεῶν ἐτοξεύθη ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης διότι ἠτίμασε τὴν ἀκόλουθον αὐτῆς Ὠκεν, ἢ διότι ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸν δεῦ τοῦ δίσκου ἀγῶνα. Ἀπολλ. αὐτοθ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 265. ἔστι καὶ παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ε, 121, 751. κ. α. ξ. καὶ μετὰ θάνατον λέγεται ὅτι δὲν ἐπαυσε τὴν πρὸς τὴν θήρᾳν μεγάλην κλίσιν του ἐν τῷ Ἅδῃ. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 572. ὑπό τινων δὲ λέγεται ὅτι ἐλθὼν ἐκ Βοιωτίας εἰς τὴν νῆσον Χίον διὰ νὰ καθαρίσῃ αὐτὴν ἐκ τῶν αὐτόθι ἐπιστωμένων ἀγρίων θηρίων καὶ ἐρασθεὶς τῆς Μερόπης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς νήσου ταύτης Οἰνοπίωνος, ἐβίασεν αὐτήν, δι' ὃ πρὸς ἐκδίκησιν μεθύσας αὐτὸν ὁ Οἰνοπίων προῖτον ἐτύφλωσεν. Ἀπολλ. Παρθεν. Ἐρωτ. κ'. — ὁ Στράβ. ι'. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας. κατά τινα δὲ ἄλλην διήγησιν ἐκαλεῖτο κυρίως Οὐρίων ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι, παράβλ. Παλαίφ. ε', 4. Λουκ. (τὸ ι εὐρῆται μακρὸν παρὰ τοῖς Ἐπικ. ὡς παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 486. Θεοκρ. ζ', 54. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 945. βραχὺ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Εὐρπ. Κύκλ. 273. Ὠαρίων διὰ τοῦ ω παρὰ Καλλιμ. Ἄρτ. 265. παρβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 521. σημ. 3.)

Ὠρομέδων, οντος, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 46.

Ὠρομάζης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ζαροάστρου, Πέρσης τὸ γένος, παρὰ Πλάτ. Ἀλκιβιάδ. 122.

Ὥρος, ὁ, Horus. Τίός τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἴσιδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ὡς ἐγχώριος θεότης παριστανομένη συμβολικῶς ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Ἥλιου ἐν καιρῷ τῶν ἐνιαυσίων αὐτοῦ τροπῶν· ἐλέγετο δὲ ὅτι μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ὀσίριδος, διώξας τὸν θεῖόν του Τυφῶνα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ἐβασίλευσε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ χρηματίσας ὁ τελευταῖος τῶν θεῶν ὅσοι ἀνέκαθεν ἐβασίλευσαν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις. Ἡροδτ. 2, 144. 156. Διοδ. Σικ. α', 44. Ὡς θεότητα παραβάλλει ὁ Ἡροδτ. τὸν Ὠρίωνα μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἀπόλλωνα. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν Αἰγυπτίων, πίθαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται τινα ἱερὰ βιβλία. Λουκ. Γαλλ. 18. — 3) Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, ἀναφερόμενος παρὰ Σουίδ.

Ὠρωπός, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀττικῆς μὲ λιμένα, μετὰ ταῦτα ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ἀθηναίους· ταυτὸν Ὠρωπεύς· πλησίον τῆς πόλεως Ὠρωποῦ εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεω μὲ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ. Ἄρσεν. γεν. παρ Ἡροδτ. 6, 100. Θουκ. η', 60. Ξενφ. Δημ. Στράβ. Διοδ. Σικ. ιβ', 69. — ὅθεν, Ὠρώπιος, ία, ιον· τοῦ Ὠρωποῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὠρωποῦ ὤν· καὶ οὐσιαστκ. Ὠρώπιοι, οἱ κάτοικ. — ἡ Ὠρωπία, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

Ὠστία, τά, καὶ Ὠστία, ἡ, Ostia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῆς θαλάσσης, πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἄγκου Μαρκίου. Οὐδετ. γεν. παρὰ Στράβ. Θηλκ. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Ὠτος, ὁ. Τίός τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, εἷς τῶν Ἀλωαδῶν· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ὀδ. Λ, 305. Ὀρφ Ἀλωαδικ.

Ὦχος, ὁ· Ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ τρίτου, Λίλ. παρβλ. Ἀρταξέρξης. — 2) Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ὦξον· ταυτὸν Ἑλμενδ, ἢ κατά τινας Δεβασχ. Στράβ.

ΤΕΛΟΣ.

Διορθώσεις τυπικῶν ἁμαρτημάτων.

Σελ. 2	κεῖται,	Ἀβδηρικόν,	ἀντὶ	Ἀβδηριτικάν.
5	»	Προκλειδῶν,	—	Προκλειτῶν.
6	»	ἀδηφαγία,	—	ἀδδηφαγία.
»	»	Κέκροψ,	—	Κέκροφ.
7	»	τὸν θεῖον αὐτόν,	—	θεῖον αὐτῶν.
»	»	Γεργμανικοῦ.	—	Γερμανικοῦ.
10	»	του Μίωνος,	—	Μίνωος.
12	»	οἱ Δίμαι,	—	Δίμαι.
14	»	βασιλέως τῆς Ἀττικῆς,	—	βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς.
16	»	Αἰγνῦσα,	—	Αἰγοῦσα.
»	»	φρουνῶ,	—	φρονῶ.
17	»	ἐκτεινομένην,	—	ἐκτεινομένη.
19	»	Ὀρθρυος,	—	Ὄθρυος.
20	»	Ἀτολίς,	—	Αἰολίς.
21	»	Αἰσχῦλος,	—	Αἰσχύλος.
23	»	Ἰωνίου πελάγους,	—	Ἰονίου πελάγους.
25	»	συνομιῶται,	—	συνωμόται.
28	»	Μεγακάνθης,	—	Μεγακπένθης.
29	»	Κύρυσθένους,	—	Κύρυσθέως.
31	»	ἐλέθειν,	—	ἀλέθειν.
34	»	οἱ ψυχαί,	—	αἱ ψυχαί.
46	»	Μιλήσιος,	—	Μιλήσιος.
47	»	γεννεᾶς,	—	γενεᾶς.
59	»	ἡγεμώνων,	—	ἡγεμόνων.
62	»	διόρυχος,	—	διώρυχος.
68	»	χαρίεντα εὐγλωττίαν,	—	χαρίεσσαν.
75	»	Συρακούσας,	—	Συρακούσας.
78	»	Εἰθ.,	—	ἐκιθτ.
84	»	καὶ ἀρχᾶς,	—	κατ' ἀρχάς.
100	»	Ἡριτῶν,	—	Κρητῶν.
102	»	ἔσφοξεν,	—	ἔσφαξεν.
111	»	φυλαργύρου,	—	φιλαργύρου.
115	»	τοῦ Ψευδοσμέρδης,	—	Ψευδοσμέρδιος.
137	»	τοῦ Πειριδου,	—	Πειριθόου.
132	»	πλεονεκτέρων,	—	πλεονεκτικωτέρων.
168	»	ὑπὸ ταῦ Εὐμόλπου,	—	ἀπὸ τοῦ Εὐμόλπου.
174	»	ἡ Ἱσπανία, ἡ Γερμανία,	πρόσθες,	ἡ Ἱσπανία, Γαλλία, Γερμανία.
181	»	στραῖς,	ἀντὶ	στοᾶς.
184	»	διόρυξ,	—	διώρυξ.
203	»	Ἀναλκήτοις,	—	Ἀναλέκτοις.
208	»	Αἰγούς ποταμούς,	—	Αἰγὸς ποταμούς.
218	»	Εἴλωτος,	—	Εἵλωτες.
223	»	Ταπίτου,	—	Τακίτου.
225	»	Ἰετός,	—	ὑετός.
226	»	τῆς νήσου Κῶ,	—	Κέω.
228	»	Ἱπποδάμειαν,	—	Ἱπποδάμειαν.
257	»	ἔδηξε,	—	ἔδειξε.
258	»	δοκιμάτων,	—	δοκιμοτάτων.
272	»	Δαΐδος,	—	Δαναΐδος.
284	»	αὐμενῆ κινήματα,	—	ἐμμανῆ κινήματα.
287	»	Κορῆτες,	—	Κουρῆτες.
297	»	ἠσθένησε,	—	ἠσθένησε.
318	»	Συνελλίας,	—	Σικελίας.
»	»	μεσημβριναί,	—	μεσημβρινᾶς.
327	»	ὅς τις ἀτίμασεν,	—	ἐτίμησεν.

Σελ. 334	πεῖται	Αἰγοὺς ποταμούς,	ἀντὶ	Αἰγὸς ποταμοὺς.
337	»	βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου.	—	βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.
367	»	τῆς προτέρας αὐτῆς ὁμῆς,	—	αὐτῶν αὐτῆς.
392	»	φοιεύσασα,	—	φονεύσας.
427	»	ἀνατελῆς ἄκρας,	—	ἀνατολικὴς ἄκρας.
421	»	Πολυγνώστου.	—	Πολυγνώτου.
425	»	Πρεσσάδης.	—	Παρισσάδης.
437	»	Σπαρτιατῶν.	—	Σπαρτῶν.
448	»	ὁ Πιτανάτης λόγος,	—	Πιτανάτης λόχος.
454	»	ἐκδουλεύσας,	—	ἐκδουλεύσεις.
477	»	συνείχετο,	—	συνείχοντο.
198	»	ἐν παροιμίοις,	—	παροιμίαις.
507	»	ἀποπασθεῖσα,	—	ἀποσπασθεῖσα.
526	»	εἰς αὐτῷ,	—	εἰς αὐτέν.
527	»	τῆς Ἀρχαίας,	—	Ἀχαΐας.
547	»	ἐπωφέρῃ,	—	ἐπαναφέρῃ.
578	»	τοῦ Ἰράχου	—	Ἰνάχου.
483	»	ἐν Ἅιδῳ,	—	Ἅιδῃ.
584	»	ἡ Βουβασίς,	—	Βουβασίη.
588	»	ἀπόνη,	—	ἀπόνη.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ